

Yenilmek de alışkanlık yapar

Ahmet Çakır 2008.03.03

İnönü'de futbol için her şey elverişliydi. Sabahki yağmurun ardından güneşli bir bahar gününün akşamında Beşiktaş taraftarının bayram yerine çevirdiği statta olabildiğince gerilimden uzak ortamda keyifli bir karşılaşma bekliyorduk.

Daha birkaç gün önce çok zorlu bir mücadeleden çıkmış olan Cim Bom'un önemli bir mazereti vardı ama artık lig yarışı böyle şeyleri kaldıracak aşamayı da geçiyordu. Beşiktaş ise ikinci yarıdaki derbi maçları evinde oynama avantajını kağıt üzerinden puan cetveline geçirme isteği içindeydi. Üstelik 4 yıl aradan sonra ayaklarına gelen liderlik heyecanı da vardı.

İkisinin ortak bir mazereti de eksiklerdi ama Cim Bom artık bunu çoktan unutmuş gibiydi. Buna karşılık Siyah-Beyazlı takımın özellikle Cisse'den yoksun oluşu ciddi bir sorundu.

Bütün etkenleri alt alta yazdığınızda iki tarafın da önce kaybetmemeyi ön planda tutan bir anlayışla oynayacaklarını kestirmek zor değildi. Ancak ilk yarım saatteki kadar üretkenlikten uzak bir anlamsız koşuşturma da beklemiyorduk. İki takımın tek pozisyon bile oluşturamadığı bu süre adeta boşa geçti. İlk yarının son çeyreğinde de durum değişmedi ve İnönü'de futbol adına hiçbir şeyin olmadığı bir 45 dakikaya tanıklık ettik. Yine de son anlarda Siyah-Beyazlı takımın baskısı ve zararsız da olsa üst üste atılan şutlar ev sahibinin soyunma odasına daha umutlu gitmesini sağladı. Galatasaray'ın tek pozisyonunun bile olmayışı düpedüz fiyaskoydu.

İkinci yarının başında G.Saray'ın 5 dakikalık bir parlayışının ardından Siyah-Beyazlı takımın "korner bombardımanı" başladı. İki dakika içindeki 4 köşe atışından bir sonuç çıkmadı ama beşincisinde top ağırları buldu. Böyle bir maçta başka türlü de gol atmak mümkün değil gibiydi...

Bunun ardından da Sarı-Kırmızılı takım bir türlü toparlanamadı ve ikinci golü ne zaman yiyeceği beklentisi içinde inanılmaz derecede pasif bir futbol oynadı. Beşiktaş forvetlerinin biraz daha becerikli olması, onların da Galatasaray karşısında tarihi bir fark yakalamalarını sağlayabilirdi. Galiba Siyah-Beyazlılar ligde gol kısırlığı rekorunun kırıldığı haftadaki genel havaya uydular. Üstelik 4 yıl aradan sonra liderliğin tek değil yarım golle de gelmesine razıydılar.

Feldkamp'ın takımının perişanlığını seyrediyor oluşu şaşırtıcı sayılmazdı. Takımının en belirgin sorunu yorgunluk iken yine 70. dakikadan önce değişikliği düşünmedi. Oysa böyle bir gereksinme daha ilk yarıda kendini göstermişti. Galatasaray'ın hafta içindeki Fenerbahçe mücadelesinde kendini tükettiği bu karşılaşmada açık biçimde ortaya çıktı. Alman hoca bu soruna bir çözüm üretemeyip takımının sadece yenilgisine değil rakibi karşısında darmadağın oluşuna seyirci kaldı.

Şu oyuncu biraz daha iyiydi denilebilecek tek adam bile yoktu Cim Bom'da. Öteki maçlarda takımın yükünü çeken Servet, bu kez Nobre'ye o kafayı vurdurup gole engel olamayan adam durumundaydı. Eh, herkesin belli bir yük çekme kapasitesi var...

Sarı-Kırmızılı takımın güçlü rakibine yenilmiş olması bir felaket değil. Ligin zirvesindeki 4 takım çok daha sıkı biçimde hizaya gelmiş oldu. Ancak daha büyük felaket geçen hafta Kasımpaşa'ya yenilmiş olmaktı. Yenilmek böyledir; çok çabuk alışkanlık yapar. Bir türlü önünü alamazsınız.

Hakem Bünyamin Gezer rahat bir maç yönetti. Dört gün önceki karşılaşmadan herkesin dersini almış gibi görünmesi bunda başlıca etkeni.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe ve başarıda yarışmayı öğrenebilmek

Ahmet Çakır 2008.03.08

Fenerbahçe'nin Şampiyonlar Ligi'ndeki başarısı elbette ki uzun süre konuşulacak kadar önemli. Emeği geçen herkesi yürekten kutluyoruz. Bu büyük başarının oluşturduğu sevinç dalgası kadar çeşitli tartışmalara, değişik değerlendirmelere yol açması da doğal.

Öncelikle böyle bir başarı beklenmiyor hatta mümkün de görünmüyordu. Vatandaşın birinin "Tur atlarsa bikini giyerim" türünden maskaralığı bu yönde bir anlatım kolaylığı sağladığı için üzerinde durulmaya değer, başka nedenle değil.

Böyle bir başarının beklenmeyişi de doğaldı. Çünkü rakip sadece son iki yılın UEFA şampiyonu değil, aynı zamanda dünyada yılın en başarılı takımıydı. Fenerbahçe ile oynarken eksiği gediği de yoktu. Ulaştığı futbol düzeyi ve oyuncu kalitesi itibarıyla elbette ki mutlak favori durumundaydı.

Bu tarihi başarıyla ilgili en sağlam değerlendirmeleri bunda en büyük pay sahibi olan kişi yapıyor: Aziz Yıldırım. Başkanın en küçük bir taşkınlık içinde olmayışı, başarıyı olgunlukla değerlendirip bunun kalıcı olması için çaba gösterilmesi gerektiğini söylemesi de çok önemli ve değerli.

Bu başarıya Fenerbahçelilerin dışında sevinip gururlananlar olduğu kadar, bunu kiskananların da bulunması doğal. Çünkü bizde başarıda yarışma kültürü yok. Başarılı olanın yolunu kesmek için ne yapılabileceği anlayışı ve uygulamaları çok daha yakından bildiğimiz gerçekler... Başkalarının başarısına sevinebilmek için gereken başarı kültürü ve karakter gücüne sahip olduğumuz pek söylenemez.

Oysa bu başarıya sevinmek sadece duygusal bir yaklaşım değil aynı zamanda akılcı temeli olan bir davranıştır. Çünkü Fenerbahçe'nin başarısı, önümüzdeki yıllarda Avrupa kupalarına katılan öteki takımların da işine yarayacaktır. Nasıl ki geçmişte Galatasaray'ın başarılarıyla elde edilen puanlar ülkemizin Avrupa'da daha iyi konuma gelmesini sağladıysa, bunun da aynı türden etkileri olacaktır.

Bununla ilgili hesaplamalar 1,5 yıl sonra yürürlüğe girdiğinden biraz kafa karıştırdığını biliyorum ama bu sezon Fenerbahçe'nin getirdiği puanlar, Türk takımlarının önce Şampiyonlar Ligi'ne 2 takım yerine 1 takımla katılma tehlikesini tümüyle gündemden kaldırmıştır. Bunun dışında ön elemelerde de bir avantaj getirebilecektir. Başarının psikolojik etkileri de çok önemli ve değerlidir. Dolayısıyla, insanın kendi yararlanacağı bir avantaj için sevinmemesi, sağlıklı bir durum olarak görülemez. Dediğimiz gibi, bunlar olacak ancak bu saçmalıkların dışında güzellikler de yaşanacaktır. Fenerbahçe'nin dışarıda kazandığı başarılar, içerdeki gerilimin azalmasına, rekabetin daha kaliteli biçimde yürütülmesine zemin hazırlayacak, en azından bu yolda adım atılmış olacaktır. Rakipler de "Biz nerede yanlış yaptık?" özeleştirisinin ardından benzer başarılarla ulaşabilmek için daha akılcı işler yapma çabası içinde olacaktır.

Olayın çok önemli bir yanı da şu: Türkiye, Galatasaray'ın 2000, 2001, 2002 yıllarındaki Avrupa başarıları, Dünya Kupası 3.lüğü, Konfederasyonlar Kupası'nda bu başarının sürdürülmesi sonrasında duraklama dönemine girmiş, Avrupa ve dünya futbol sahnesinde pek kendini gösterememişti. 2008 Avrupa Şampiyonası'na biraz kırık-dökük biçimde de olsa katılma hakkını kazanmamızın ardından Fenerbahçe'nin bu başarısıyla yeniden

ayağa kalkma durumu söz konusu. Bunu topluca bir yükselme dönemine çevirebilmek mümkün ama tabii ki birbirimizi yemeye çalışmaktan fırsat kalırsa...

Bikini ile yokini arasında...

Fenerbahçe'nin başarısı, bundan şöyle ya da böyle nasiplenmek isteyenler arasında da yankılandı. Bu boyuttaki gelişmelerde, Türkiye'nin bir dramına da tanıklık ediyoruz. Sarı Lacivertli takımın Sevilla ile eşleşmesinin ardından bu mücadelesinde katkısı olabilecek türden son derece başarılı yorum ve analizler yapıldı. Bunlar arasında Mehmet Demirkol kardeşimi 1 numaraya koymak istiyorum. Ömer Üründül, Zeki Çol gibi deneyimli yorumcuların yanında Avrupa ve dünya futbolunu yakından izleyen başta Uğur Meleke olmak üzere Mert Aydın ve öteki genç arkadaşlar çok önemli değerlendirmeler yaptılar. (Rıdvan Dilmen, 'Zico hoca değil!' çıkmazında tikanıp kaldı; onun için bu değerlendirmede centilmenlik dışı hareketten kırmızı kart gördü.)

Adını andığım arkadaşlarım Fenerbahçe'nin neyi nasıl yapması gerektiği konusunda gerçekten çok önemli ve yararlı düşünceler ortaya koydular. Ancak elde edilen başarı sonrasında parsayı toplayan başkası oldu. "Bikini giyerim" maskaralığının asıl çarpıcı yanı bu. Ama kimsenin bunu görmek istemeyeceğini de biliyorum. Çünkü onlar zaten 'Reklamın iyisi kötüsü olmaz!' diye yaşıyorlar ve en büyük gıdaları da bu tür saçmalıklar. Toplum da bu saçmalıkların arkasından koşarak ona destek verdiğini bile fark edemeyecek durumda...

Hıncal Uluç ustamız nasıl bir fırsat kaçırdığını bikini olayının patlamasıyla gördü ve hemen 'Ben olsam yokini giyerim derdim' lafıyla olaya tutunmaya çalıştı. Benzer türden şöhret hastaları da 'Ben bu fırsatı nasıl kaçırdım!' diye daha epeyce dövüneceklerdir...

Düşünsenize, olayla en küçük bir ilginiz yok, Sevilla hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz, teknik analiz yapabilecek zaten çapınız ve kaliteniz yok. Fakat milyonların önünde ve durduk yerde abuksabuk laflar edebilme yeteneğiniz var. Bu da size parasal değeri 100 milyon dolarlarla ifade edilebilecek bir reklam olanağı getiriyor...

Biz bu kafayla gittiğimiz için askere, bir türlü alamıyoruz tezkere!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kazanma zamanı

Ahmet Çakır 2008.03.09

İki haftada kaybedilen 6 puanın ardından Galatasaray için sıkıntılı bir dönem başladı. Cim Bom nispeten kolay maçlarda kaybettiği akıl almaz puanları şimdi zorlu karşılaşmalarda toplamaya çalışmak zorunda.

Buna bir de Beşiktaş'ın da son saniyelerde kazanıp liderlik imkânı bırakmaması gibi sıkıntılar eklenince işler tatsızlaşmaya başlıyor.

Sahaya çıktıklarında Kayserispor renktaşından daha fiyakalı duruyordu. Feldkamp'ın kaybeden kadroda yaptığı değişiklikler anlaşılırdı ama bu maçta da kayba uğranması halinde elbette ki "Ayhan iyileştirse niye oynamıyor, Hakan Şükür niye yok" gibi sorular haliyle Alman hocanın önüne konulacaktı. Evet, Kayserispor özellikle ikinci yarının en parlak ekibi. Geçen hafta kendi evlerinde Denizlispor'a takılmamış olsalar dönemsel bir başarı rekoru kırabileceklerdi. Ancak onların epey zamandır 3 büyükler karşısında deplasmanda pek varlık gösterememe gibi bir sorunlarının olduğu da görmezden gelinemez. Galiba Galatasaray'ın tek avantajı buydu ve o da maç

damgasını vurdu. Örneğin Leverkusen maçında yakaladığı 7 pozisyondan tek gol çıkaramamış olan Cim Bom, bu karşılaşmada neredeyse hiç pozisyon oluşturamadan iki gol attı. İlk gol Sabri'nin nefis vuruşuyla geldi ama bunu "Körün taşı" olarak da görmek mümkündü. Sakatlanan Uğur'un yerini doldurmakta zorlanan Sabri bu karşılaşmada golün de etkisiyle biraz kendine gelir gibi oldu.

İkinci golde kaleye atılan şutun Ümit Karan'a pas oluşu, onun da yapabileceği tek hareketin bulunması zincirleme bir şans oyunu gibiydi. Galatasaray'ın rakip kaleye atabildiği şut sayısı da, kaleyi bulan da, gol olan da aynı sayıdaydı. Bunun da rakibi moral yönden çökertici bir etki yapması kaçınılmazdı. Kayserispor bu açıdan biraz Hollanda Milli Takımı'na benziyor. Böyle maçlarda iyi oynuyormuş gibi görünmek sanki onlara yetiyor; kazanıp kaybetmeyi fazla önemsemiyor gibiler. Aslında orta alanda renkaşlarından daha rahat oynayıp iyi pas yaptılar. Fakat sanki rakip kaleye gitmek istemez gibiydiler. Cangele ve Gökhan Ünal gibi iki önemli gol ayağı maçın en etkisiz adamlarıydı. Kalesinde ne kadar tedirgin olduğu tribünden bile rahatlıkla görünen Aykut'u hemen hiç rahatsız edemeyişleri inanılır gibi değildi. Son dakikalardaki tek önemli şutu da Aykut çıkardı.

G.Saray'ın ve maçın en iyisi Mehmet Topal'dı. Orta alanda takımını ayakta tutmaya çalışan adam olmasının yanında özellikle ikinci yarıda Galatasaray'ın gol yiyeceği görünen dakikalarda savunmasına çok yardım etti... Servet ve Emre Güngör de rakibin golcülerine soluk aldırmanın adamları.

Feldkamp değişiklikleri zamanında yapıp oyunun denetimini kaybetmedi. Tabii bunu kaybedilen maçlarda niye yapmadığı da akıllara düştü... Hakem Selçuk Dereli rahat bir maç yönetti. Galiba Cüneyt Çakır'ın düştüğü kart tuzağının en büyük yararı bu oldu. İki tarafın da son derece iyi niyetli oluşu, asıl işini kolaylaştıran etkendi. İkinci yarıda Lincoln'e üst üste yapılan faulleri inandırıcı bulmayışı biraz tribünleri hareketlendirdi ama o kadarı maçı etkileyecek bir sorun değildi...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Böyle bir seçim dönemi hiç görülmedi (mi?)

Ahmet Çakır 2008.03.15

Galatasaray'da Özhan Canaydın'ın beklenmedik biçimde çekilmesiyle hareketlenen genel kurul süreci, Adnan Polat'ın seçimi rahat kazanacağını ortaya çıkmasıyla bir anda sönükleşti.

Bu da medyanın bir kesiminin canını çok sıkı.

Çünkü her nedense bu seçim döneminin çok renkli ve hareketli geçeceğine karar verilmiş, ona göre hazırlık yapılmıştı. O kadar ki geçmişin gerçekten son derece fırtınalı dönemlerinde bile gündeme gelmeyen bir uygulamaya gidilip her gün genel kurul haberi ve yorumu verilmeye çalışılmıştı.

Elbette ki her gün olup biten olağanüstü işler filan yoktu ortada. Ancak böyle şeyler varmış gibi gösterme zorunluluğu ortaya çıkmıştı.

Aman efendim, neler oluyordu neler, bir bilseniz! Adaylar birbirlerine olmadık tuzaklar kuruyorlar, ABD başkanlık seçimlerinde bile görülmeyecek kadar "derin" entrikalar çevriliyordu... Mektuplar, kasetler, şantajlar, kirli ittifaklar ve daha neler neler... Aklınıza gelebilecek her türlü karanlık iş çevriliyordu.

Çok şükür ki Zaman böyle saçmalıklara kulak asmıyor ve biz de mesleğimiz adına utandırıcı işlerin peşinden koşmak zorunda kalmıyoruz.

İşin gerçeği şu: Canaydın'ın çekilip Adnan Polat'ı desteklediğini açıkça ortaya koymasından ve bu noktada sağlam durmasından sonra bu işin konuşulacak bir yanı kalmadı. Canaydın'ın geri dönebileceği yolundaki bütün değerlendirmeler de yersiz ve dayanaksızdı. Çünkü Canaydın, kendisine bu şekilde destek veren insanları da kırmamış olmak için çeşitli yönere çekilebilecek sözler etmek zorunda kalıyordu, o kadar! Medya da aynı sözleri biraz daha çekiştirerek, onun 'geri dönebileceği' şekline sokuyordu.

Bu genel kurul sürecinde tek ilginç nokta Adnan Öztürk'ün durumuydu. Çünkü Sayın Öztürk, geçen yazın sonuna doğru Düzce'deki çiftliğinde medyaya verdiği parti ile seçim sürecini başlatmış gibiydi.

Ancak görüldü ki Öztürk aradaki sürede pek yol alamamış. Belki de 200 milyon doları aşan borç yükü, sıkı bir yönetim yapabilme zorlukları gibi etkenler onun bir süre daha beklemesine yol açmış...

Yıllar önce bu iş için hazırlanmaya başladığını belirten Ali Dürüst'ün de aday olmayacağını açıklaması bir başka düş kırıklığı olmuştu.

İşte bu noktada da yukarıda sözünü etmeye çalıştığımız ilkokul müsamereleri başlıyor. Aman efendim, ne mektuplar yazılmış, ne kasetler varmış, kim kimi nelerle tehdit ediyormuş bir bilseniz! Ah, bir bilseniz!

Aman efendim, kulübün duayenleri "96 ruhunu" canlandırmaya karar vermişler. Hatta Canaydın demiş ki, 'Süren başkan olsun, ben onun yanında çalışırım' falan filan...

Bu, akıllara zarar düş ve varsayımlar, ciddi bilinen gazetelerde bile haber diye yer aldı...

İşin eğlenceli yanlarından biri de şuydu: Yazılan her saçmalık bir yenisini tetikliyordu. Bu işte geri kalmak istemeyen bazı arkadaşlarımız da kervana katılıyorlardı...

Bütün bu ıvırzıvır içinde doğru olan ve ilgimi çeken tek değerlendirme vardı. O da Abdurrahim Albayrak'ın durumuyla ilgiliydi.

Albayrak, yıllardır yönetimin dışında da olsa Galatasaray için aktif bir yönetici gibi çalışıyor. Ancak artık bu işin dışında kalmaktan da bezgin durumda. Kim başkan olursa olsun Albayrak'ın umurunda değil, o artık Sarı Kırmızılı kulübün içinde olmak istiyor.

Geçmişte sürekli yanlış ata oynamaktan doğan deneyimiyle bu kez Canaydın'ın yanında yer alma kararındaydı. O da böyle bırakıp gidince Albayrak bir kez daha her şeye sıfırdan başlamak zorunda kaldı.

İnanın ki hemen hemen tek gerçek öykü bu. Üsttarafı tamamen medyanın bir bölümünün sahneye koyduğu berbat bir ilkokul müsameresi...

O bakımdan, böyle bir seçim dönemi gerçekten de hiç görülmedi. Ama Galatasaray kulübüyle ilgili olarak değil, medya açısından...

Şener ve Gökdeniz

Trabzonspor'dan birdenbire değilse bile beklenmedik bir zamanda ayrılan Gökdeniz'le ilgili olarak Başkan Sadri Şener'in "O gerçek bir yıldız değil, teorik yıldız. Öyle olsa yenildiğimiz Konyaspor maçını çevirirdi" sözü haliyle bir tartışmaya yol açtı.

Başta Attila Gökçe olmak üzere bazı arkadaşlar gerekeni yazıp söylediler. Ben işe biraz daha değişik yanlarından bakmaya çalışacağım:

Gökdeniz'le ilgili tartışmaya hiç olmayacak bir noktadan başlıyor Şener. Örneğin, 'Geçmişteki İddaa olayında doğru tavır alınamadı' gibi birşey söylese bunu hepimiz anlar ve saygı duyardık. Ancak işi gelip de Konyaspor maçını çevirmeye bağlayınca, olmuyor! Bir kere o maçta Gökdeniz, Şener'in istediğini yapmak için çırpınıyordu ki, çok yanlış bir hakem kararıyla oyundan atıldı! Kırmızı kart gördüğü bir maçı nasıl çevirecek Gökdeniz?

Ayrıca, giderken kulübüne kazandırdığı para tarihi bir rekor durumunda. Belki de Şener'i bu zorlu dönemde en çok rahatlatacak etken o para olacak.

Bitmedi, bu ülkenin gelenekleri arasında 'Gidenin arkasından kötü konuşmamak' vardır ki bu özellikle büyüklerden beklenir. Yine bitmedi, Şener kadar deneyimli bir yönetici, yaptığı işin temelinde 'Neyi söylemek değil neyi söylememek gerektiğini iyi bilmek' gibi bir kuralın varlığından herhalde haberdardır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ümit kaptan gemiyi kurtardı

Ahmet Çakır 2008.03.16

Ankara'da bir gün öncesinin hava koşullarının göz korkutucu olduğunu öğrendiğimizde dünkü durum şükredilecek gibiydi. Asaş Yenikent Stadı da trafik yönünden Ankara'nın olimpiyat stadı olarak kabul ediliyor. Onun dışındaki benzerliği düşük kapasitesine karşın yine de tribünlerin boş kalmış olmasıydı...

Ligin boyu kısaldıkça işler zorlaşıyor. Geçmişte hovardaca harcanan puanların her biri bugün altın değerinde. Ankaraspor öteki pek çok takımdan daha iyi olanaklara sahip olmasına karşın ateşin içinden bir türlü çıkamadı. Galatasaray karşısında da o tedirginlik içinde oynamaya çalıştılar. Bu nedenle istediklerinin çoğunu yapamaz gibiydiler.

Sarı-Kırmızılı takım ikinci kez hocasız gelmek zorunda kaldığı başkentte pabucun pahalı olduğunu biliyordu. Maç öncesinde Adnan Polat'ın Lincoln'e dönük sözleri "Artık oyna da bir maç kurtardığını görelim!" şeklinde Türkçeye çevrilebilirdi. Brezilyalı yıldız mesajı almış gibiydi ama "Ben bildiğim gibi oynarım" havası daha baskındı.

İlk 10 dakikada Aykut'un iki hatası Sarı-Kırmızılıların yüreklerini hoplattı. İlkinde çok rahat bir topta kayıp sorun çıkardı... İkincide de rahat alabileceği topa çıkmayıp rakibe önemli bir gol fırsatı verdi... Ancak Ankaraspor ilk yarıda onun bu dağınıklığından yararlanacak beceriyi gösteremedi. Servet ve Emre Güngör'ün başarılı oyunları Aykut'a soluk aldırdı.

Sarı-Kırmızılı takım ilk 45 dakikada çok önemli iki pozisyon bulabildi. İlkinde bize ofsayt görünen durumda Nonda bomboş kaldı, yürüyüp topu kaleciye teslim etti. Ötekiindeki organize atak golü getirdi.

İkinci yarıda Galatasaray daha da pasif bir oyun anlayışı içindeydi. Bunda kenarda Feldkamp'ın değil Ahmet Akcan'ın oluşunun da elbette ki rolü vardı. Gerçi Akcan takımın orta alanda çok çabuk düştüğünü görüp Arda'nın sakatlanmasından da yararlanarak Ayhan'la işi toparlamaya çalıştı ama daha fazla müdahaleye gücü yetmedi. Barış'ın yerine Mehmet Güven'i almak, skoru korumak için yapılmış sıradan bir değişimdi.

Orta alanda bir türlü top tutup oyun kuramayan Cim Bom'un rakip savunma üzerine şişirme toplarla gitmesi bir çaresizlik ifadesiydi. Çünkü Emre Aşık ve Tayfun'un bu topları rahatlıkla toplayacağı baştan belliydi, öyle de

oldu. Galatasaray'ın ikinci yarıdaki tek pozisyonunun Ümit Karan'ın direktten dönen vuruşu olması, bu çaresizliğin bir başka ifadesiydi. Ankaraspor'un ligin son dönemecinde hâlâ kendini arayan bir ekip durumunda oluşu Galatasaray'ın en büyük şansıydı. Bir sezonda üç hoca değiştirmek haliyle böyle sorunlar çıkıyor... Mavi-Beyazlı takım, rakibi karşısında gol atacağına bir türlü inanamaz gibiydi. Oysa ilk yarıda Ali Sami Yen'de bile Sarı-Kırmızılı takımdan puan almayı başarmışlardı.

Başta Servet olmak üzere Emre Güngör ve Mehmet Topal'ın büyük çabası Ümit Karan'ın da golcülüğü Cim Bom'un başkentten kayıpsız dönmesini sağladı. Zaten amaçlanan da buydu. İyi futbol artık belirsiz bir zamana kalmış bulunuyor...

Sezonun en formda hakemi Yunus Yıldırım aynı çizgisini sürdüremedi. Maçın sonunda Lincoln'e yapılan açık penaltıyı görmezden geldi. Ayrıca yine bu oyuncuya yapılan 4 net faulü es geçti.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başkentte Cim Bom futbol felâketi...

Ahmet Çakır 2008.03.20

O gün İsviçre'de olduğum için G.Saray'ın Kasımpaşa karşısındaki berbat futbolunu ve utandırıcı yenilgisini görememiştim. Dün akşam bu eksikimi fazlasıyla giderdim.

G.Birliği karşısındaki Sarı-Kırmızılı takımı anlatmak için kötüydüler, çok kötüydüler, ya da berbattılar filan gibi sözler etmek iltifat olur. Bir futbol takımının kupa yarı finali gibi hiç de küçümsenmeyecek mücadelede böylesine isteksiz, kişiliksiz, ruhsuz, inançsız, anlamsız ve daha aklımıza gelebilecek bir yığın sıfatı bekleyebileceğiniz kadar akıl almaz bir durum sözkonusuydu.

Şunu anlamak mümkün. Karşınızda olağanüstü iyi oynayan bir rakip vardır. Siz de başta hocanızın yokluğu öteki sorunlar ve takımdaki eksikler yüzünden ne yapacağınızı şaşırabilirsiniz. Hayır öyle bir durum da yok. Özellikle G.Birliği ilk yarıda fazla bir şey oynamıyor. Hatta adına futbol denebilecek tek hareket Burhan'ın Barış'a attığı bacak arasının ardından nefis şutunu Aykut'un çıkarmasıydı. Galatasaray'ın ise Arda ile attığı iki şut, 90 dakika boyunca yapabildiği tek işti.

Anladık bu maçın yaklaşık bir ay sonra rövanşı ve telafisi var. G.Saray orada rakibini eleyebilir. Ancak bu durum dün akşamki dehşet verici tabloyu ortadan kaldırmaz. Sarı-Kırmızılı takımda ayakta durmaya çalışan tek adam her zamanki gibi Servet, biraz ona yardımcı olmaya çalışan Emre Güngör, ilerde tek başına çırpınan Serkan Çalık'tı. G.Saray'ın nasıl bir oyun düzeninin olduğu ve ne yapmak istediğini biz anlamadık değil, ortada anlaşılacak bir şey yoktu. Özellikle Ayhan'ın akıl almaz formsuzluğu, Mehmet Güven'in 'Beni niye oynatıyorsunuz ki' dercesine tuhaf hali, Barış'ın herhangi bir maçta ilk defa sahaya çıkıyormuş gibi şaşkınlığı inanılması zor durumlardı.

Ben ne kadar kötü olursa olsun herhangi bir maçın iyi yönlerini bulup anlatmaya çalışırım. Ancak bu karşılaşma insanı futboldan soğutacak bir felaketti. G.Birliği, rakibinin ne halde olduğunu ancak ikinci yarıda fark edebildi. Bunun ardından da oyun tek kale maça dönüştü. Artık bir gol olacağını tribündeki herkes görebiliyordu. Ancak bunun nasıl olacağını kestirmek mümkün değildi. Çünkü G.Birliği'nin beceri düzeyi G.Saray'inkinden pek ileri değildi. O sorunu da Sabri halletti. Bitmiş bir pozisyonda topu kaleye birkaç metre ötede beklemekte olan iki rakip oyuncunun ayağına yuvarladı. Onlardan Burhan da bu nefis ikramı gerektiği gibi değerlendirdi.

Aslına bakarsanız bu mevsimde Ankara için sürpriz sayılacak kadar iyi bir hava ve futbol için uygun sayılacak ortam vardı. Tribünlerin bomboş kalışı bir dizi mazerete bağlıydı. Bunlar Sarı-Kırmızılı takımın Ankara'da üst üste gelen maçlarından mübarek Kandil'e kadar uzanan bir genişlikteydi. Türkiye'de futbolun sevildiğinin koskoca bir yalan olduğunu biliyoruz ama bu kadarı insanın içini acıtıyor. 4 milyonluk Başkentte kupa yarı finalini 4 bin kişinin izlemesi bir seyirci skandalı olarak tarihe yazılacaktır, ama böylesi skandallar o kadar bol ki kimse umursamayacaktır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Güle güle centilmen, hoşgeldin Polat

Ahmet Çakır 2008.03.22

Medyanın bir kesimi bu seçime heyecan katabilmek için çok çabaladı ama olmadı. Özhan Canaydın'ın beklenmedik biçimde aday olmayacağını açıklamasının ardından Adnan Polat'ın başkanlık koltuğuna oturacağı çok net biçimde ortaya çıktı.

Bundan sadece 2 ay önce Polat yönetimde bile kalmak niyetinde değildi. İki yıllık nöbet dönemini tamamladığını belirtip işlerinin başına dönmek istiyordu. Bunda da sonuna kadar samimiydi.

Ancak geleceği makam Galatasaray Kulübü Başkanlığı olunca iş değişti. Polat'ın işlerin başına dönmesini bekleyen ailesi ile neler konuştuğunu elbette ki bilemem. Ancak bununla ilgili bir senaryo yazmak zorunda kalsam, yüzde 90 tuttururum.

Örneğin, Adnan Polat ailesini ikna etmek zorunda kalmışsa şunu söyleyerek rahatlıkla herkesin onayını alabilmiştir:

"Biz niçin yaşıyor ve çalışıyoruz; hangi işimiz Galatasaray'ın başına geçmekten daha önemli olabilir ki?"

Polat döneminde Galatasaray'ın neler yaşayabileceğiyle ilgili düşüncelerimizden önce Sayın Canaydın'ı uğurlayalım.

Elbette ki Canaydın'ın yaptıkları ve yapamadıkları konusunda değişik görüşler vardır, olacaktır. Onun en büyük talihsizliğinin, sportif yönden çok parlak bir dönemin ardından göreve gelmesi olduğunu kabul etmeliyiz.

Canaydın'ın Sarı Kırmızılı kulübe yapabileceği en büyük hizmet, mali açıdan derlenip toparlanmak olabilirdi. Ona da bir dönemin çılgın transferleri izin vermedi! Ayrıca Canaydın, neyi nasıl yapması gerektiği konusunda pek hazırlıklı ve kararlı gözükmedi. Genellikle olayların arkasında kaldı.

Kişisel nitelikleriyle haklı bir saygı gördü. "Duruşuyla" kulübünü ve camiasını en iyi biçimde temsil etti. Fakat gün "duruş" günü değil hızla ilerleme zamanıydı. O noktada ciddi sorunlar oldu. Kulübün borcu en iyimserleri bile tedirgin edecek noktalara ulaştı. Canaydın'ın kişisel özverisinin ve altına girdiği yüklerin fazla bir önemi kalmadı.

Sportif başarı açısından orta karar diye nitelendirilecek bir dönem geçirildi. İlk şampiyonluk Cansun döneminde kazanılmış gibiydi. Bu nedenle 6 yıllık dönemde 1 şampiyonluk ve 1 kupa pek parlak bir performans olmadı. Ayrıca, Trömsö faciası, Ribery fiyaskosu gibi olaylar bu dönemde yaşandı.

Tekrar ediyorum, Canaydın'ı yakından tanıdığınızda bunları konuşmak bile istemiyorsunuz. Nitekim, 6 yıl başkanlık yapmış birinin dönemiyle ilgili olarak hiçbir yayın organında şöyle iki-üç günlük diziler türünden bir yayının yapılmayışı, aynı duygu ve düşüncüyü çok kişinin paylaştığını gösterir.

Sonuçta, "Güle güle büyük centilmen" diyerek Canaydın'ı saygıyla uğurlamak yapılacak en doğru iştir.

Polat'ın başkan olması Sarı Kırmızılı kulüp açısından da doğru bir tercihtir. Çünkü sorunları ve çözüm yollarını en iyi bilen kişilerden biridir. Örneğin, Florya Metin Oktay Tesis'i'nin elden çıkarılmasıyla 600 milyon dolarlık bir gelir elde edilebileceğini başkası söylese gülüp geçebilirsiniz. Ancak Adnan Polat söyleyince iş değişir. Çünkü o böyle işler yapan biri. Arsa değeri nedir, inşaat nasıl yapılır, burayı en değerli şekilde kullanmanın yolu yöntemi nedir? Bunların hepsini Adnan Polat bilir.

Ayrıca, Fenerbahçe biliyorsunuz inşaatçı bir başkan sayesinde bugün bulunduğu noktaya geldi. Aynı yolu Galatasaray'ın izlemesinin mantıksız bir yanı yok.

Polat'la birlikte çalışmak için tam 168 kişinin başvurmuş olması da onun "doğru kişi" olarak görüldüğünün kanıtlarından biri.

Polat, tavır ve söylemiyle de güven veriyor. Kimseye hayal satmıyor. Zorluklar ortada. Bunların üstesinden gelebilmenin koşulları da belli. Sadece bunları konuşuyor.

Yönetimine aldığı isimler konusunda pek olumsuz görüş belirtene rastlamadım. Lise dengesini de ihmal etmediği görülüyor. Elbette ki Abdurrahim Albayrak'ın da listede bulunmasını isteyenler az değildi ama ne yapacaksınız ki böyle sıkıntılar olur. Üstelik Albayrak hiçbir durumda Galatasaray için çalışmaktan vazgeçmeyecektir.

Canaydın döneminin en büyük eksiklerinden biri hem güçlü yönetimler oluşturulamayışı hem de camianın gücünden yararlanılamayıştı. Oysa bununla ilgili "Arama konferansı" yapılmış, çeşitli komitelerle Sarı Kırmızılı kulübün insan gücünün harekete geçirileceği söylenmişti.

Polat da aynı şeyi söyledi ama uygulamadan pek umutlu değiliz. Çünkü Türkiye'de bu şekilde bir çalışma, destek olma, hedefe birlikte yürüme geleneği yok. Tam tersine 'işte biz şunu yapacaktık da bunu yapacaktık da ama başkan şöyle yapmadığı için oralı olmadık' türünden topu taca atmalar çok sık gördüğümüz durumlardır.

Elbette ki daha söylenecek çok şey var ama bu kadarıyla bile yerimizi doldurup taşırdık. Devam edeceğiz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çılgın Servet'in altın şans golü

Ahmet Çakır 2008.03.24

Önce şunu kabul etmeliyiz ki; G.Saray taraftarı takımını şampiyonluğa götüren etkenler arasında yer alma konusunda pek istekli değil. Tıpkı teknik direktörü gibi o da bir var bir yok.

Beşiktaş yenilgisinin ardından doğan avantajın yanında İstanbul'da iklim yönünden de havanın harika oluşu yine taraftarı tribüne çekmeye yetmemişti. Hatta yeni başkanları Adnan Polat'ı selamlamak gibi bir inceliğe de

gerek görmemişlerdi. Ancak maça gelen taraftarların da hakkını teslim etmeliyiz. Çünkü onlar gelmeyenlerin yerine de büyük bir çaba gösterdiler. Takımlarını galibiyete taşıyabilmek için çırpınıp durdular.

İşte bu ortamda Sarı-Kırmızılı takım, üç farklı galibiyetle liderliği bulma hesaplarıyla çıktığı karşılaşmada galibiyeti, görmeyenin değil görenin de inanması zor bir şans golüyle buldu. Ama şunu da unutmamak gerekir ki böylesi goller genellikle şampiyonluğun habercisidir.

Denizlispor, evinde sıradan bir takımla oynarcasına rahattı. Yeşil-Siyahlılar, beraberliğe bile razı görünmediler. Savunmada çok adamla iyi kapanıp hızlı hücumla çıkarak Cim Bom'u vurmak istediler. Nitekim bunu da ilk ciddi ataklarında başardılar. Böylece Ali Sami Yen'in üzerindeki bulutlar çok koyulaştı.

Ancak golün ardından fazla gecikmeden Sarı-Kırmızılı takımın beraberlik golünü bulması onlara bir soluk aldırdı. Üstelik bu golün aylardır oynamayan Okan'dan gelmesi bir başka hoşluk oldu. Gelgelelim bunun sonrasında G.Saray, oyunda etkili görünse de ortaya futbol adına fazla bir şey koyamadı ve pozisyon bulamadı.

Maçın en ilginç olayı Servet'in uzun süre forvet oynamasıydı. Açıkçası bu, Galatasaray'a gol kazandıracak değil tam tersine yemesine yol açabilecek bir disiplinsizlik örneği idi. Ancak dün gece Ali Sami Yen'de bir futbol mucizesi gerçekleşti. Ümit Karan'ın adeta savunma oyuncusu gibi berbat bir kafa vuruşunu Süleymanou, akıl almaz biçimde Servet'in önüne bıraktı. O da yarım metreden golü atarak takımını kurtaran adam oldu.

Sarı-Kırmızılı takımın etkili futbol oynayamayışında Arda'daki fizik düşüşün önemli rolü var. Gerçi ilk golün pasını veren bu oyuncuydu. Oyunda Galatasaray'ın futbol aklını temsil eden de oydu. Ama hepsi o kadar. Çok fazla top kaybı, kötü ortalar, berbat kornerler G.Saray'ın sonuca gitmesini adeta imkansızlaştırdı.

Bütün bu sıkıntılar içinde Sarı-Kırmızılı takımın işini kolaylaştıran bir etken de vardı. O da Denizlispor'un oyunun bir saatlik bölümünden sonra yorulup oyundan düşmesiydi. Karşılaşma tek kale maça dönüştü. Ahmet Akcan üst üste hamlelere başladı. Önce Barış-Serkan değişikliği, ardından Okan-Ayhan düzenlemesi, son olarak da Arda'yı çıkarıp Nonda'yı oyuna alması yerinde hamleler gibiydi, ama Arda'yı çıkarması pek tribünlerin hoşuna gitmedi.

Sonuçta Sarı-Kırmızılı takım belki liderliği alamamanın üzüntüsünü yaşadı, ama bunu hiç mi hiç düşünmeyeceği bir galibiyetle şampiyonluk mücadelesini sürdürdü.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu futbol içimizi ısıttı

Ahmet Çakır 2008.03.27

MİNSK- Memlekette yazı karşılamaya hazırlanırken burada beyaz değil bembeyaz bir Rusya bulduk. Pazartesi başlayan kar yağışı salı günü maçın oynanmasını bile güçleştirecek düzeydeydi.

Neyse ki dün yağış kesildi, zeminin de ısıtılmalı oluşu yüzünden bir sorun yaşanmadı. Tribünler epeyce boşlukluydu ama bizde aynı koşullarda bomboş kalırdı. Onun için pek yadırgamadık.

Karşılaşma öncesinde ellerinde bayraklar olan 11'er Belaruslu gencin sahaya dizilmeleriyle 5 tenorun İstiklal Marş'ımızı söylemeleri ev sahibinin futbol kültürü ve uygarlık gösterisiydi.

İsveç maçında Fatih Terim'in bizim geçmişte sürekli yaptığımız, "Şu oyuncuyu da görelim." şeklindeki hazırlık anlayışını değiştirdiğini sanmıştık, burada yine o düşünceyle karşılaştık. O nedenle de ilk 20 dakika içinde çok

dağınktık. Bu yüzden millilerin ilk kez giydikleri turkuaz forma biraz daha tepki çekici göründü. Ondan sonraki bölümde toparlandık ve futbol oynamaya başladık. Hatta gole de epeyce yakın görünüyorduk. Ama topu kendi ağlarımızda bulduk. Bu golde Hakan Balta'nın bir türlü giderilemeyen hamle yavaşlığı en önemli etkendi. Rakipten daha avantajlı olduğu halde topa dokunamazken Kutuzov da bu golle yıllar önce kendisini Milan'a almış olan eski hocası Fatih Terim'i selamlar gibiydi!

Bu gol millileri kızdırdı. Karşılığı da gecikmedi. Tuncay sadece attığı golle değil oynadığı oyunla da İngiltere'de futbolunu geliştirmeye başladığını gösterdi.

İkinci yarıda peş peşe gelen oyuncu değişiklikleri yüzünden maçın maskaralığının çıkacağını düşünüyorduk, ama tam tersi oldu. Öyle ki pek çok resmi maçta bile bulamadığımız bir tempo ve heyecan vardı. Yediğimiz gol tıpkı Malta maçındaki gibi can sıkıcı savunma hatalarının sonucuydu. Ancak bunun da karşılığını vermekte gecikmedik. Milli Takım, Ay-Yıldızlı formayı ilk kez sırtına geçiren kaleci Tolga, savunmada Ceyhun, ileride Mevlüt gibi gençlerin yanında pek fazla oynama şansı bulamayacağı bilinen öteki futbolcularıyla da kişilikli ve umut verici bir gösteri sundu. Ancak daha maçın başında Hamit Altıntop'un ikinci yarıda da oyuna girdiği dakikada Arda Turan'ın sakatlanmaları bu maçın en çok korkulan yanıydı ve ne yazık ki başa da geldi. Bunun dışında açıkçası pek yakınılacak bir taraf yoktu. Oynadığı son 4 hazırlık maçında gol bulamamış Milli Takım'ın iki kez yenik duruma düştüğü maçta adeta isyan edercesine attığı beraberlik golleri hiç de yabana atılmayacak durumlardı.

Ligin kahramanı durumundaki Servet, bu maçın da en iyileri arasındaydı. Orta alanda Mehmet Topal, ligdeki çıkışını bu karşılaşmada da sürdürmek çabasındaydı, ancak Gökhan Ünal'ın haline bir anlam vermek zordu. Bu oyuncu sanki Milli Takım'da zorla oynatılıyormuş gibi bir isteksizlik içinde göründü. Fatih Terim'in lig mücadelesindeki dengeleri kollamaya çalışması da bu maç zorlaştıran etkenlerden biriydi. Yüku daha çok G.Saraylıların çektiği görüldü. Fenerbahçeli ve Beşiktaşlıları pek yormak istemezmiş gibiydi. Sonuçta umduğumuzdan daha iyi bir hazırlık oldu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Henry Fener'e ne dedi?

Ahmet Çakır 2008.03.29

Özellikle spor gazetesi olduğu ileri sürülen yayınlarda yer alan transfer balonlarıyla ilgili bir girizgaha gerek yok. Artık olayın utandırıcı boyutları da çoktan aşır başka bir yerlere vardığını hepimiz biliyoruz, görüyoruz, yaşıyoruz...

Tabii bunların ciddi sayılabilecek gazetelerde bile yer alışı insanı sarsıyor. Ancak Sarı Lacivertli kulübün son yıllarda getirdiği Alex, Appiah, Anelka ve Roberto Carlos sonrasında durumun biraz değiştiğini kabul etmeliyiz. Artık Fenerbahçe'nin istediği futbolcuyu alabileceğine hepimiz inanıyoruz. Bu da sözü edilen medya kesiminin zaptedilmez hale gelmesine yol açıyor.

Son dönemde medyanın Fenerbahçe'ye getirdiği dünya yıldızları arasında Thierry Henry 1 numaraya çıkmış durumda. İki günde bir Barcelona'nın Fransız yıldızıyla ilgili, haber olduğu ileri sürülen bir şeyler yazılıyor gazetelerde.

Bunlardan sonuncusu, ciddi bir gazetemizde "Henry Fener'e hayır demedi" şeklinde yer aldı. Bu da bize sevdiğimiz bir Fenerbahçeli ağabeyimiz olan Hikmet Pulcu'nun anekdotunu anımsattı.

Efendim, olay şu: Artık 80'ini de aşmış bulunan Pulcu dostumuz, toplu arkadaş yemeklerinde birdenbire eğlenceli çıkışlar yapıp bütün ilgiyi üzerine toplamayı iyi bilir.

Pulcu'nun bu kapsamda sürekli kullandığı sözlerden biri de "Efendim, bugüne kadar hiçbir kadın bana hayır demedi!" şeklindedir.

Yemekli sohbetin ortasında böyle bir sözü ilk kez işitenler haliyle şaşkına döner ama masadakilerin çoğu işin sonunu da bildiklerinden bıyık altından gülerler. Pulcu da bu arada sözünü tamamlar:

"Ama evet de demedi..."

'Bu maç nereden çıktı?'

Cehalet, dünyanın her yerinde utanılacak bir durumdur; insanlar bu halden bir an önce kurtulmaya çalışır. Ancak bizde öyle değildir. Hatta kimi durumlarda cehaletin bir koz olarak kullanıldığına, düpedüz bir avantaja dönüştürüldüğüne bile tanıklık edebilirsiniz.

Milli Takım'ın hazırlık maçlarıyla ilgili olarak böyle bir durum söz konusu. 'Bu maç nereden çıktı!' türünden ürpertici cehalet örneklerini gazete manşetlerinde bile görebilirsiniz.

Oysa bu konuda en başta bilinmesi gereken, tarih seçme şansınızın olmadığıdır. Yani FIFA ve UEFA'nın belirlediği tarihlerde hazırlık maçı oynamaya mecbursunuz... Rakip seçme konusunda da şansınız fazla değil... Bu konular üzerinde konuşmak isteyenler önce bunları bilmeli.

Ancak işin başka bir yönü de var. Galiba Milli Takım'la ilgili ve yetkili arkadaşlarımız da bu durumu gereğinden fazla avantaja dönüştürmeye çalışıyorlar. Yani rakip seçme konusunda belli sınırlar içinde de olsa bazı çalışmalar yapma imkanı var. Ancak seçilen rakiplere bakıldığında o çalışmaların yeterince iyi yapıldığı izlenimi doğmuyor.

Belarus maçı ilk örnek değil. Daha önce 2007 Ağustos'unda Romanya ile yaptığımız hazırlık maçı da öyleydi. Malta ve Macaristan'la oyun içinde bizim çok daha üstün olduğumuz bir ortama göre çalışma yapmak gerekirken, tam tersine bize karşı tek kale oynayacak bir rakip seçmiştik.

Sonucu da biliyoruz.

Evet, seçme hakkımız sınırlı ama hiç de yok değil. Biraz daha çaba lütfen!

Ülker'in büyük katkısı

Üç büyükler yıllar sonra bu ülkenin en büyük spor kulüpleri olmanın gereklerinden birini Avrupa çapında gerçekleştirmiş durumdalar.

Fenerbahçe'nin Eurolig'de, Galatasaray'la Beşiktaş'ın ULEB Kupası'nda çeyrek finale çıkmış olmaları ülkemiz ve basketbolumuz açısından gurur kaynağı.

Bu büyük başarıda emeği geçenleri gönülden kutlarken verdiği büyük destekle Türk basketbolunun adeta kaderini değiştiren Ülker'i de unutmamalıyız.

Kendi takımlarından, onların getirdiği kupa ve şampiyonluklardan vazgeçerek böyle bir yola girmeleri başlangıçta bazılarıımıza şaşırtıcı gelmişti. Ancak onlar ne yaptıklarını iyi bildiklerini bu başarılarla gösterdiler.

Hem ligin kalitesi çok kısa sürede şaşırtıcı biçimde yükseldi hem Avrupa başarıları geldi. Türk basketbolu içerde ve dışarda ciddi bir ivme kazandı.

Keşke öteki spor dalları için de böyle güçlü sponsorlar bulunabilse! O zaman Türk sporu uzun yıllardır süren uykusundan uyanabilirdi...

Bunların kalıcı başarılar olmadığı, 'yüzer-gezer' bazı ABD'li oyuncuların bu parıltıyı oluşturdukları gibi iddialar bulunduğunu bilmiyor değilim.

Şimdilik böyle gamlı baykuşluklarla ilgilenmeyi gerekli görmüyorum. Teşekkürler Ülker.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Her hafta futbol mucizesi olmaz!

Ahmet Çakır 2008.03.31

Öyle sanıyorum ki Gaziantepspor bu sezonki en rahat 45 dakikasını Galatasaray karşısında oynamıştır. Kırmızı Siyahlıların daha ilk 5 dakika içinde 3 farklı öne geçmeleri işten bile değildi ama sanki yakaladıkları pozisyona inanamıyormuş gibiydiler.

Beşiktaş'ın ardından Galatasaray'ın ikinci bir Kasımpaşa felaketi ile lige havlu atabileceği pozisyonları Gaziantepspor inanılmaz bir cömertlikle harcadı. Sarı Kırmızılı takım geçen hafta da kötü oynamıştı ama bu kez sahada hiç yoktu.

Bunun en göze görünen nedeni Servet'in savunmadan orta alana çıkarılmış olmasıydı. Bu hamle ile Feldkamp o kadar çok taşı yerinden oynatmıştı ki Sarı Kırmızılı takım da ne yapacağını bilemez bir hale düşmüştü. Geçmişte onun takımı toparlayan müdahalelerini çok görmüştük de böyle darmadağın edişine hiç tanık olmamıştık! Savunmada Song ile Emre Güngör'ün ilk kez birlikte oynamaları, orta alanda da Servet-Ayhan-Lincoln çorbalaşması Galatasaray'ı inanılmaz bir acze düşürdü. Yine de iyi-kötü bir şeyler yapmaya çalışan, çılgınca dalışlarının yanı sıra kendi yaptığı ortaya gidip faka vurarak gol bulmaya çalışan Servet'ti. Maç seyircili olsaydı o dakikalarda tribünler Servet Servet diye inlerdi. Sarı Kırmızılı taraftarlar herhalde bunu TV başında yapmışlardır.

Ancak onun her bölgede öteki oyunculardan rol çalması, arkadaşlarını oyundan soğutan bir etken oluyor. Yanında Hakan Şükür ve Volkan bomboş iken orta alandan kaleye şut atmaya kalkışması gibi şımarıklıklar da topladığı sempatiyi törpülüyor...

Bu sezon çok dalgalanma yaşayan Gaziantepspor'u Nurullah Sağlam zıpkın gibi bir ekip haline getirmiş. Her şeyi öylesine bilinçli yaptılar ki Galatasaray'a soluk aldırmadılar. Biri ilk yarının sonunda Emre Güngör'ün çizgiden çıkardığı olmak üzere 5 mutlak gollük pozisyondan yararlanamayışları en zayıf yönleriydi. Üstelik bu durum maç boyunca sürdü.

Feldkamp'ın bu perişan oyun düzeninde herhangi bir değişikliğe gerek duymadan ikinci yarıya başlaması, şansına gereğinden fazla güvendiğini gösterir gibiydi. Sarı kartı var diye oyundan aldığı Emre'nin yerine giren Serkan Çalık'ın sahaya adımını atar atmaz kart görmesi de pek şanslı gününde olmadığının kanıtlarından biriydi. Bunun ardından Mehmet Topal-Barış Özбек değişikliği de pek doğru görünmedi.

En büyük şanssızlık da Lincoln'ün attığı golde yardımcı hakemin ofsaytı bozan oyuncuyu fark edemedi bayrağını kaldırması oldu. Tabii bunun öncesinde Gaziantepspor'un yararlanamadığı mutlak gollük pozisyonlar sözü edilmeyecek gibi değildi. Mutlak bir yenilgiden kurtulan Galatasaray'dı. Bokstaki gibi bu maçın galibini sayı hesabıyla belirleyecek olsak 10'a 7 Gaziantepspor'a verirdik. Geçen hafta bir futbol mucizesiyle doğan son dakika galibiyeti için "şampiyonluk getirir" diyenler olmuştu. Eh, böyle akıl almaz kayıplar da o şampiyonluğu götürür...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Terbiyesizlik şart mıdır?

Ahmet Çakır 2008.04.02

Rahmetli dedem, "Ben terbiyeyi terbiyesizlerden öğrendim" derdi. Karşılaştığım her terbiyesizlikte bu aklıma gelir. Ancak bunun çok fazlasının da insanı yorduğu, "Yeter artık! Öğrenmek istemiyorum" dedirttiği bir başka gerçektir.

Galatasaray teknik direktörü Feldkamp, yaptıkları ve yapamadıklarıyla eleştiriyi hak ediyor. Bu eleştiriler çok sert ve yıkıcı da olabilir; o kadar önemli değil. Ancak terbiye sınırları içinde kalması olmazsa olmaz bir koşuldur. İşte ona pek kulak asılmıyor.

Bizim toplumda ne yazık ki terbiyesizliğin çok ilgi gördüğü bilindiğinden, yorumcuların büyük bir bölümü işe bu noktadan başlıyorlar. İtirazımız onadır.

Durumu bir de fıkrayla anlatmaya çalışalım:

Temel, müthiş kararını arkadaşına açıklar:

- Cumhurbaşkanı olmaya karar verdim!

Dursun şaşkına döner:

- Ula, sen deli misun?

Temel de sükunetle yanıtlar:

- Şart midur?

Karl-Heinz Feldkamp ile ilgili olarak en büyük sıkıntıyı çeken birinci kişi Adnan Polat ise ikinci de benim. Çünkü gazetemizde yaklaşık 4 yıl birlikte çalıştığımız Alman hocanın Sarı Kırmızılı takımında çok önemli işler yapacağının kefillerinden biriydim.

Aslında bunu yaptı da Feldkamp... Durumu daha iyi anlayabilmek için o basmakalıp örneğe başvurmak cansıkıcı ama gerekli. Sezon başında Feldkamp çıkıp deseydi ki "28. haftada bu takımı Fenerbahçe'nin sadece 2 puan gerisinde 2. sırada tutarım, Türkiye Kupası'nda da yola devam ederim. Avrupa'da da ne kadar kötü olsak 10 maç oynarız..." Buna razı olmayacak bir Galatasaraylı düşünülebilir mi?

Böyle bir değişim döneminde Sarı Kırmızılı takım aslında olabileceği en iyi yerde. Ancak bundan çok daha iyi durumda da olabilirdi. Tartışmanın ana eksenini de bu. Daha doğrusu, bu olmalı...

Alman hocanın şiddetli biçimde eleştirilebilecek yanlışları var. Özellikle savunmadaki stoperlerden birini ortaalandan oynatma hevesi Sarı Kırmızılı takıma çok pahalıya mal oldu. Gerçekten kabul edilemez puanlar kaybedildi ve Cim Bom güle oynaya kazanabileceği bir şampiyonluktan uzaklaşmaya başladı. Gerçi kalan 6 maçını kazanarak şampiyon olma şansı var ama Sarı Kırmızılı takımın ikinciliğini tehlikede görenler daha çok...

Feldkamp'ın eleştirilebileceği tek nokta bu değil. Kabul edilmesi zor türden disiplin uygulamaları ile oyuncularının tepkisini çekip öteki tutarsızlıklarla güven kaybetmesinin yanında çok kritik bir dönemde takımdan uzak kalışı, asıl büyük sorun. Zaten sezon başında onun yaşıyla ilgili eleştiri yapanlar da bunu söylüyorlardı. Feldkamp onlara hak verdirmek için yadırganacak işler yaptı.

Herşeyin başı sağlık... Herkes her zaman hastalanabilir... 70'ini aşmış biri haliyle böyle sorunlar yaşayabilir... Bunlara diyecek yok. Ancak bizim tanıdığımız Feldkamp ne yapıp yapıp takımının başında olmayı mutlak zorunluluk olarak kabul eden biriydi. Hiçbir mazeret geçerli olamazdı. Evet, hasta da olmamak gerekiyordu! Çünkü Alman disiplini dediğiniz şey biraz da böyle abartılı örneklerle anlatılıyordu.

Onun bırakıp gitmesi takımda çok ciddi sorunlara yol açtı. Üstelik bunu en olmayacak zamanda yaptı. Kulübün genel kurul sürecine girip yönetim değiştirdiği dönemde derin bir boşluğa yol açtı. Nonda'nın sözleriyle başlayan sıkıntı, önemli hedeflere yürüyen bir takım için en büyük talihsizliktir. Bunun sorumlusu da işinin başında olmayan teknik adamdır.

Uzun süre uzak kaldığı takımın başına döner dönmez parlak buluşlarla büyük işler yapmaya çalışmak, Feldkamp deneyimindeki bir teknik adam için gülünç kaçıyor. Bunlar mesleğe yeni başlamış birinin yapacağı türden acemilikler...

Daha bunlar gibi bir yığın eleştiri yöneltilebilir Feldkamp'a; çok şiddetli tepkiler de gösterilebilir; hatta hemen gönderilip yerine Hasan Şaş'ın sezon sonuna kadar takımı çalıştırması bile önerilebilir...

Ama bütün bunlara 70'ini aşmış saygın bir futbol bilgesine dönük terbiyesiz ifadeler eklemek şart mıdır?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fener üzerinden Cim Bom'a yumruk atmak!

Ahmet Çakır 2008.04.05

Bu yazının başlığı "Acı var mı, acı..." da olabilirdi. Niyesini biraz aşağıda anlatacağım. Fenerbahçe'nin Şampiyonlar Ligi'ndeki başarısı Chelsea galibiyetiyle biraz daha büyüdü.

Ülke çapında yaşanan sevincin yanında olay bütün dünyada yankılandı. Fenerbahçe, sadece kendi camiasına değil, aynı zamanda ülkesine mutluluk ve gurur getirdi. Bunun yanında, ülke puanımıza da katkısı sürdü. Bundan öteki takımlarımız da yararlanacak. En azından bu nedenle Fenerbahçe'yi kutlamak ve teşekkür etmek gerekir.

Ayrıca, Sarı Lacivertli takım yarı final için yabana atılmayacak bir avantaj kazandı. Şu anda Avrupa'da sadece dört ülkede "içinden" yaşanabilen Devler Ligi heyecanı içinde 5. ülke olarak biz de varız. Emeği geçenleri kutlarız.

Ancak bu başarıdan herkesin mutlu olmasını bekleyemeyiz. Çünkü Türkiye'de başarı kültürü ve ileriye doğru gitmek için yarışma anlayışı yok! Bu nedenle, Sarı Lacivertlilerin bir an önce tökezlemesini bekleyenlerin hiç de az olmadığını hepimiz biliyoruz.

Örneğin, geçmişte kendilerinin kazandığı başarıların gölgeleniyor olmasının yanında bugünkü tatsız durumu da düşünerek bazı Galatasaraylıların, benzer nedenlerle Beşiktaş ve Trabzonluların bunun mutluluğunu paylaşmıyor olmaları bilinen bir durumdur.

Bunun yanında sözkonusu başarıdan şu ya da bu şekilde nemalanmaya çalışanlar da olacaktır. Bunun bir yığın örneğine siz de rastlamışsınızdır.

İçlerinde en çok ilgimi çeken, adını vermeden "Acı var mı, acı" diye tanımladığımızda da kim olduğunu herkesin anlayabileceği bir vatandaş oldu. O, aynen şunu yazdı:

"Fenerbahçe, UEFA şampiyonu Galatasaray'dan daha başarılıdır."

Öyle midir, değil midir, onu tartışacak çok zamanımız olacak. Şimdi sorulması gereken şu: Sarı Lacivertli takımın başarısını kutlarken, bununla ilgisi olmayan birilerine çaktırmadan yumruk atmaya çalışmak şart mıdır?

Basında bu modayı Hıncal Uluç çıkardı. Onun açtığı yoldan da böyleleri geldi. Neyi, ne kadar bildiği, hangi yeteneklere ve milyonlara seslenmek için ne gibi bir donanımına sahip olduğu pek bilinmeyen birtakım adamlar, böyle kışkırtıcı tantanalarla hayatımızda belli bir yer almaya başladılar.

Adamın sahici bir fikri, değişik bir görüşü ya da sözü edilmeye değer bir bilgisi olsa elbette ki onu yazacak. Ama bunlar olmayınca, böyle saçmalıklarla kışkırtıcılık yapıyor. Çünkü bunun her zaman para ettiğini biliyor.

Kanadalı ünlü iletişim bilimcisi Marshall McLuhan'ın "Bugüne kadar ABD televizyonlarında pespayeliğe yatırım yapan hiç kimse kaybetmedi." der.

"Acı var mı, acı" gibisinden maskaralıklarla uzun yıllar memleketin başına musallat olanları gördükçe bu söz aklıma gelir. Çünkü böyleleri Luhan'dan habersiz de olsalar, böyle utandırıcı işlerin daima "kazandırdığını" görüyorlar. Bilgileriyle değil sezgileriyle bunu anlıyor ve sürekli bu yolda yürüyorlar. Televizyonda da yazılı basında da bundan asla vazgeçmiyorlar.

A benim güzel kardeşim, sen Fener'i Cim Bom'u filan bırakıp örneğin Del Bosque olayında Beşiktaş'ın uğradığı milyonlarca avroluk kayıpta yönetici olarak oynadığın rolü anlatsana!

Hep Almanların kazandığı oyun!

Geçen hafta yerim dolduğu için bu eğlenceli yazı dışarda kaldı. Milli Takım'ın Belarus maçı sırasında tribünde titrerken cep telefonuma bir mesaj geldi. İsviçre'den Sezai Canazlar arkadaşımın heyecanı neredeyse yanımda konuşur gibi belirdi:

"Abi, İsviçre harika oynuyor... Hakan Yakın'ın yanı sıra Gökhan İnler ve Eren Derdiyok da 11'de... Göğsüm kabarıyor, iftihar ediyorum... Şu anda 32. dakika oynanıyor: İsviçre: 0-Almanya: 1." Maç sonunda da bir mesaj daha geldi. Kardeşimizin heyecanı azalmamıştı: "Abi böyle birşey görmedim... İsviçre tek kale oynadı... Vallahi 7-8 olacak maçı... Almanya 4-0 kazandı..."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Asıl neden Kasımpaşa maçıdır

Ahmet Çakır 2008.04.06

Okurlarım biliyor, bu tür işlerin içine kendimi de katmaya çalışan biri değilim. Ancak Feldkamp olayında durum biraz değişik. Çarşamba günü yayınlanan "Terbiyesizlik şart mıdır?" başlıklı yazımda Alman hocanın Türkiye'de en çok sıkıntıya soktuğu birinci kişi sayın Adnan Polat ise ikinci de benim, diye bir hatırlatmada bulunmak zorunda kalmıştım.

Bu konuda benim yazmak ve konuşmaktan yapabilecek birşeyim yoktu ama artık tek yetkili durumundaki Polat çok şey yapabildi. Nitekim o harekete geçti ve olaya noktayı koydu. İstifa, Galatasaray nezaketidir; işin gerçeği, bellidir. Açıkçası, sezon sonuna kadar böyle bir değişiklik beklenmiyordu. Çünkü bu konuda iki büyük engel vardı: Birincisi Galatasaray gelenekleri, ikincisi de şunun şurasında sezon sonuna sadece 6 hafta kalmış olmasıydı. Tam anlamıyla 'dere geçerken at değiştirilmez' durumu sözkonusuydu.

Belli ki geçen sezon Gerets'in gönderilmesindeki kararsızlığın pahalıya malolduğunu düşünen Polat ve arkadaşları bu kez 'aynı yanlış tekrarlamayalım' demiş oldular. Yani atın zaten dereyi geçebilecek halinin kalmamış olduğunu gördüler. Açıkçası, başkan yardımcısı Yiğit Şardan'ın basın toplantısında böyle bir gelişmenin işareti de verilmişti. Şardan, önümüzdeki sezon Galatasaray'ın başına gelecek hocanın sezon bitmeden gelip takımı görmesinin yararlı olacağını söylemişti. Feldkamp bunun kendi yetkisi içinde olduğunu söyleyip duruyordu ama durum pek de öyle görünmüyordu. Anlaşılan son dakikada durumu Alman hoca da farketmişti. Başkalarının 3 yılda yaptığı işi kendilerinin 9 ayda becermesinin beklendiği yolundaki açıklaması, kendini kamuoyunda temize çıkarmaktan çok yönetime karşı savunması anlamına geliyordu.

Peki, bu noktaya nasıl gelindi? Bazı olaylarda, o konuyla ilgili çok şey bilenle hiçbirşey bilmeyen aynı noktada buluşabilir. Feldkamp'ın durumu da böyle. Alman hoca, sezon başındaki kendisinden başka hemen hiç kimsenin katılmadığı disiplin uygulaması sonrasında pek sağlam ve tutarlı tavır ortaya koyamadı. Pek çok maçta takımını bırakıp gitmesi 'Ne yapalım, hastalık insanlar için' diye anlayışla karşılanabilecek noktayı çok aştı. Bu yüzden hem ciddi kayıplara uğrandı, hem de gelecek için sıkıntılar doğdu... Sezon biterken hâlâ anlamsız arayışlar içinde oluşu, defalarca kötü sonuç veren kadro değişikliklerinden bir türlü vazgeçmeyişi, bu nedenlerle kaybedilen puanlar, Alman hocanın defterinin dürülmesini 'acil durum' haline getirdi.

Şu an olay çok taze ve Feldkamp'ın gönderilmesine yol açan bütün nedenleri tam olarak bilmek mümkün değil. Ancak en önemli nedenlerden birini Kasımpaşa yenilgisinin oluşturduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Kallı'nın o maçta yaptığı işler, çok yıkıcı sonuçlara yol açmıştır. O kadar ki koca bir sezonun emeği ve harcanan para, adeta bir maçta yok edilmiştir! Takım, o akıl almaz ve küçük düşürücü yenilginin ardından bir türlü kendine gelememiştir. Belli ki bütün oyuncular, 'Kasımpaşa'ya bile yenilmiş bir takım nasıl şampiyon olabilir ki!' yıkımının etkisi altındadır. O günden bu yana Galatasaray'ın büyük takım olma özelliği ciddi bir yara almış durumdadır. Buna yol açan da hocanın sağlıklı düşünemeyip doğru davranamayışındır. Tam tersine o daha işin başında yapılan tüm eleştirileri haklı çıkarmak ister gibi davranmıştır. Gaziantepspor maçındaki Servet saçmalığı ve kaybedilen 2 puan da bardağı taşıran son damla olmuştur. Yönetim, bu aşamada olaya seyirci kalmayıp harekete geçmiştir. Bu yönden yapılan iş doğrudur. Kural açık: En kötü karar bile kararsızlıktan iyidir. Ancak futbol matematik değildir. Doğru görünen bir iş başka türlü sonuçlar da verebilir. Bize düşen de, hayırlı olsun demektir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hoşgeldin Lincoln

Ahmet Çakır 2008.04.07

Galatasaray, 19 Mayıs tarlasından çok büyük hasat yaptı. En büyük çiftçisi de Lincoln oldu. Bu sezonun büyük hayal kırıklığı nihayet bekleneni yapmaya başladı ve Ankaralı Cim Bom taraftarlarını mutluluğa boğdu.

Feldkamp'ın gönderilişinin takımı nasıl etkileyeceği haliyle en çok merak edilen durumdu. Ayrıca Alman hocanın gitmesinden sonra artık Lincoln'ün de oynamaya başlaması bekleniyordu. Çünkü onun oynamayışının ilk yarıdaki Beşiktaş maçından kalan bir tepkiye dayalı olduğu kabul ediliyordu. Açıkçası Lincoln de böyle düşündüğünü gösterdi. Attığı altın golün dışında bugüne kadar hiçbir maçta yapmadığı hareketleri yapıp taraftarın gönlünü kazanmaya çalıştı. Özellikle taç çizgisi kenarında rakibe çift dalma gösterileri bunun bir ürünüydü.

İyi de Galatasaray'ın ne yapıp bu maçı kazanabileceğini anlamak zordu. Koskoca ilk yarıda sadece iki pozisyon vardı. Bunların önemlisinde de Nonda bomboş durumda kafayı dışarı vurmuştu. Açıkçası Ümit Karan ve Nonda'nın hem aralarındaki uyumsuzluk, hem de kişisel yetersizlikleri dün gece Galatasaray'ın en önemli sorunuymdu. Sahaya Lincoln ve Arda ile çıktığınız zaman çift forvetle de oynuyorsanız mutlaka maçın başında gol atmanız gerekiyor. Yoksa orta sahanız ve savunmanız perişan oluyor. Yetmiyormuş gibi dün akşam belki de haftalardır ilk kez Mehmet Topal'ın kötü oynaması, Okan'ın bütün çırpınına karşın eski gücünden ve formundan uzak oluşu G.Saray'ın işini alabildiğine zorlaştırmıştı. Buna bir de şanssızlıklar eklendi. İkinci yarıdaki en önemli pozisyonda Okan'ın kafa vuruşunun direktten dönmesi, taraftarlara "biz galiba bu maçı da kazanamayacağız" dedirtti.

Galatasaray teknik heyeti oyunun bir saatlik bölümü geride kaldıktan sonra Feldkamp'inkinden farkı olmayan hamlelere başladı. Sabri'nin çıkarılıp Barış'ın alınması pek doğru görünmedi ama üzerinde durulmaya da değmezdi. Ardından Okan'ın yerine Hasan, son olarak da Nonda'nın yerine Hakan Şükür'le bu hamleler bitti. Yine de gol gelecek gibi değildi.

Artık yıldız futbolcunun sahneye çıkma saatiydi. O da oldu. Galatasaray'ın gol yemeye daha yakın görüldüğü dakikalarda Lincoln, nihayet aldığı paranın karşılığı olarak ilk taksitlerden birini ödedi. Açıkçası bu golü Brezilyalı oyuncunun atması golün kendisi kadar önemliydi. Sadece tribündeki Ankaralı taraftarları değil, televizyon başındaki milyonları da sevince boğan bir goldü bu. Biliyorum böyle bir maçtan sonra gamlı kederli birtakım laflar etmek anlamsız. Zaten yapı olarak da bunu seven biri değilim. Ancak Sarı-Kırmızılı takımın son dönemdeki teknik adam boşluğu yüzünden yeterince iyi çalışmadığı sağır sultanın bile bildiği bir mevzuymdu. Onun daha açık görünümü de sahadaydı. Özellikle Ümit Karan'ın güçsüzlüğü çok dramatikti. Daha maçın ilk dakikalarından itibaren sürekli anormal hareketler yapmaya çalıştı. Nonda'yla sadece bir kez paslaşabildi. Neyseki maçın tek golünde topu indirerek gemisini de kendisini kurtarmış oldu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Teşekkürler Beyazıt

Ahmet Çakır 2008.04.10

Emre Aköz dostumuz geçtiğimiz günlerde biraz da övünerek anlatıyordu bu konudaki "nifak tohumlarını" (Böyle bir laf kullanmanın nasıl olduğunu merak ediyordum. İnsanın içine sıkıntı veriyor sadece!) nasıl ektiklerini...

Efendim, yaklaşık 15 yıl önce Cengiz Çandar'a o yazıyı kendisi yazdırmış. Hani o "Monaco karşısında ne diye Galatasaray'ı destekleyecekmişim" saçmalığını... O zaman Çandar ile aynı gazetede (Hürriyet'in Spor gazetesi)

yazıyorduk. Gerekli yanıtları zamanında verdik. Ancak kabul etmeliyiz ki hedefe ulaştılar. Sanki bu ülkede yeterince gerginlik konusu yokmuş gibi bir de bununla uğraşmak zorunda kaldık.

Şunu hepimiz biliyoruz: Bu milli davadır diye Avrupa'da oynayan takımlarımızı ayırım yapmadan destekleyen futbolseverler kadar, tersini düşünen ve yapanlar da bulunuyor. Bu çok önemli bir durum da değil. Sadece bunun ikidebir tartışma gündemine getirilmesi cansıkıcı ve sorun çıkarıcı oluyor.

Galatasaray Kulübü'nün eski başkanlarından Selahattin Beyazıt, bu konuda örnek bir davranışta bulundu. Hem İstanbul'daki hem Londra'daki maçları tribünde izleyip Sarı Lacivertli takıma destek verdi.

Elbette ki bundan dolayı Sayın Beyazıt'a tepki gösterenler, hatta kınayanlar olacaktır. Biz ona Galatasaraylıların da teşekkür etmesi gerektiği kanısındayız. Çünkü Beyazıt sadece örnek bir davranışta bulunmuş olmakla kalmadı, aynı zamanda Sarı Kırmızılı kulübe çok zarar veren anlamsız bir gerilimi de azaltmak üzere etkili bir hamle yapmış oldu.

Bu jestin Fenerbahçelileri ne kadar olumlu etkilediğini hepimiz gördük. Bunun başka açılardan taşıdığı önemi ve değeri gelecekte daha iyi anlayacağız. Özellikle Beyazıt gibi efsaneler başta olmak üzere eski başkanların bu tür işlevlerinin olduğu kanısındayız. Daha önce 3 büyük kulübün divan başkanları da böyle bir çaba içinde olmuştu. Pek sonuç vermemiş olsa da olumlu bir adımdır. Bu adımlar birbirine eklendikçe daha iyi bir noktaya varılabilecektir.

19 Mayıs 2007, Galatasaray tarihinin utandırıcı günlerinden biri olmakla kalmamış, aynı zamanda çok büyük kayıplara da uğranmıştı. O gece Ali Sami Yen'deki Fenerbahçe maçında yaşanan çılgınlık yüzünden hem maç kaybedilip Şampiyonlar Ligi kaçırılmış hem de ertesi sezona 5 maç cezalı olarak başlanmıştı.

Evet, buna yol açan nedenleri bilmiyor değiliz. Ancak, sonuç ortadadır: Öfkeyle kalkan, çok büyük zararlar oturmıştır.

Aslında Fenerbahçe'nin Avrupa başarısının Galatasaraylıları sevindirmesi gereken bir yığın boyutu vardır. Öncelikle burada başarı kazanmanın ne kadar zor olduğunu herkes öğrenmekte ve Cim Bom'un geçmişte yaptıkları daha iyi değerlendirilmektedir.

Üstelik Sarı Lacivertli takımın buradaki başarısı, içerde yaşanan gerilimi de azaltıcı etki yapıyor. Başarının getirdiği olgunluk her geçen gün kendini biraz daha gösteriyor. Eskiden Avrupa'da başarı konusu açıldığında Fenerbahçeliler daha tepkisel tavırlar içinde olurlardı. Bugünse durum epeyce değişmiştir.

Siz bakmayın Fenerbahçe üzerinden tiraj ve reyting yapmaya çalışan medyanın bir bölümünün maskaralıklarına! Bunlara Fenerbahçeliler bile gülüyorlar... Özellikle Başkan Aziz Yıldırım'ın dengeli ve sağduyulu yaklaşımları bunun kanıtıdır. Böylece, birbirimizi yok etmeye çalışmak yerine başarıda yarışma kültürünün adımları atılmaktadır.

Galatasaray bugüne kadar Avrupa'da 207 maç oynamıştır; Fenerbahçe ise henüz 141'dedir. Sadece bu rakam bile daha gidilecek ne kadar yol olduğunu açıkça koyar. Sarı Kırmızılılar da dönemsel olarak önemli bir sıçrama yapan rakiplerini öteki yönlerden yakalayabilme gayreti içindedir, öyle olması gerekir. Bu da sağlıklı bir rekabet şeklidir.

Bugüne kadar birbirimizi mahvetmeye çalışarak varabildiğimiz nokta ortadadır. Artık başka dilden konuşmayı öğrenme gerekliliği de bütün haşmetiyle karşımızdadır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu ÷lkede iyi hakem yetişebilir mi?

Ahmet Çakır 2008.04.12

Konuyu televizyonlarda anlatmaya çalışıyorum ama aynı işi yazı yoluyla yapmaya kalktığımızda birkaç gün bütün spor sayfalarını buna ayırmak gerekir. Onun için çok kestirmeden anlatmaya çalışacağım...

Mesele şu: Aradan bin yıl bile geçse bu ÷lkede iyi hakem yetiştirebilmek mümkün değil! Bunun da çok derin ve köklü olmasının yanında aynı zamanda açık ve anlaşılır nedenleri var.

Bu konudaki en önemli etken, içinde yaşadığımız toplum. Hepimiz biliyoruz ki bu ÷lkede hemen her türlü iş, "vaziyeti idare etme" anlayışı üzerine kuruludur. Trafikten tutun da en hayati üretimlerin yapıldığı kuruluşlara kadar her yerde bu anlayışın ne kadar güçlü olduğunu belgeleriyle karşılaşırsınız.

Hayatımızın her noktasına asla başedilmez biçimde girmiş olan bu hastalığın hakemlik dilindeki ifadesi "eyyam"dır. O zaman sükunetle düşünelim: Bir ÷lkede herşey eyyam üzerine kurulu ama o ÷lkenin hakemlerinin sahaya çıktığında bunu yapmaması, maçları doğru yönetmesi bekleniyor... Olaya ciddi ve gerçekçi bakanlar hakemliğimizin çok geride kalmış olduğunu rahatlıkla görebiliyorlar. Önce bunu dürüstçe kabullenmek ve sonra ne yapılabileceğini düşünmek gerekiyor. İşte tablo ortada: ÷lkede 100 yılı aşkın süredir futbol oynanıyor ama hiçbir hakemimizin uluslararası alanda en küçük bir başarısı bile yok! Sadece 1974 Dünya Kupası'nda 1 hakemimiz tek maç yönetebiliyor, onun da Togay Bayatlı'nın uyanıklığı sonucunda inanılmaz biçimde gerçekleştiğini 30 küsur yıl sonra öğreniyoruz.

Dünya Gençler finali filan yönetmiş hakemlerimizin olduğunu bilmiyor değilim. Ancak o kişiye verilen desteklerden de yeterince haberdarım. Üstelik, varılabilen yer de orası işte!

Ancak konu ne zaman buradan açılrsa hemen komik savunmalar başlar. Aman efendim bizim hakemlerimiz aslandı kaplandı! İşte televizyonlarda görüyoruz, yabancı hakemler de ne hatalar yapıyorlar falan filan... Oysa işin gerçeği şu: Biz uluslararası standardın çok gerisindeyiz. Türkiye'nin şu anda en parlak durumdaki iki hakemi Selçuk Dereli ve Cüneyt Çakır. İkisi de henüz 2. kategoride. Oradan önce 1'e geçecekler, daha sonra Top Class'a yükselecekler. Avrupa'da sayıları 50-55 arasında olan bu hakemler arasında 13-14'ünün arasına girip Dünya Kupası ve Avrupa Şampiyonası'nda maç yönetecekler!

Nasrettin Hoca'nın peşin para hikâyesine benziyor... Şu anda içinde bulunduğumuz ortam, aradan bin yıl bile geçse bizde iyi hakem yetişmesinin mümkün olmadığını ve olamayacağını gösteriyor. Bizim hakemlerimiz her zaman böyle olacak. Başka türlüö olanaksız! Bunda ciddi sorumluluğu bulunan birtakım utanmazlar da, sonradan bu kötü durumdan yararlanarak rüyalarında göremeyecekleri paralar ve ün kazanacaklar! Çark böyle dönüyor. Biz de ağızımızı açmış seyrediyoruz... Peki, ne olacak? Hiiiç, böyle sürüp gidecek... Bir hafta birinin, öteki hafta başkasının canı yanacak... Yöneticiler çıkıp ona buna dayılanacak... Arada birkaç hakemin defteri dürülecek... Birkaç hafta sorun çıkmayınca işler düzeliyor sanılacak ama sonra yine en başa dönülecek... Bu hep böyle sürüp gidecek... Yabancı hakem mi? O çok daha büyük utanç olur... Getirilmesi gereken, yabancı hakem eğitimcisidir. Onu da bilmesi gereken herkes biliyor.

Adnan Polat iyi başlamadı

Galatasaray'ın içinde bulunduğu zorluklar biliniyor. Yeni Başkan Adnan Polat bunları açıkça ortaya koydu ve herhangi bir vaatle bulunmadan işe başladı. Var olan sorunlar yetmiyormuş gibi Feldkamp'ın gidişi ya da gönderilişi, yönetime yeni bir sorun daha çıkardı.

Polat yönetiminin bu sorunu iyi yönetemediği gözlemlendi. Çünkü Abdullah Avcı hamlesi hem şık olmadı hem de sonuç alınamadı. Oysa işin bittiği yolundaki haber bütün gazetelerde yer almıştı. Galatasaraylı Avcı'nın ya da Sarı Kırmızılı kulübün genel kurul üyesi olan İstanbul Büyükşehir Belediyespor Başkanı Göksel Gümüşdağ'ın ikna edilemeyeşi, gizlenemeyecek bir beceriksizlik örneği oluşturdu.

Ayrıca, Fenerbahçe-Kayserispor maçındaki hakem hatalarıyla ilgili geceyarısı bildirisi gereksiz bir "aculluk" gösterisi oldu. Ertesi günkü maçta olanları düşününce kendi kalesine gol atmaktan başka bir sonuç vermedi. Başkan Yardımcısı Yiğit Şardan'ın basınla ilişkileri düzenleme yöntemi de pek sonuç verecek gibi görünmedi. Şardan, Fenerbahçe'de Yıldırım'ın "ikna" yöntemlerini kendilerinin de uygulayabilecekleri imasında bulundu. Ancak onun göremediği şeydu: Fenerbahçe konusunda medyanın tavrında asıl belirleyici olan bu ikna yöntemi değil, Sarı Lacivertlilerin başarılarıdır. Yoksa iki yenilgi üst üste geldiğinde Fenerbahçe'yi en çok seven medyacılara arkadaşlarımızın bile neler yapacakları bellidir. Kısacası, üst üste gelen bu 3 örnek Adnan Polat yönetiminin yeterince iyi hazırlanmadan işbaşı yapmak zorunda kaldığını ortaya koyuyor.

Topa neresiyle vurdu?

Geçen hafta içinde sadece 1 (yazıyla bir) gazetede yer alan habere göre Galatasaray idmanında -adı lazım değil- oyuncu topa kafa vurmak isterken bunu beceremeyince boynundan sekmiş ve gülünç duruma yol açmış... Taraftarlar da buna gülmüş... Bunu gören yönetici de "Gelecek sezon böyle şeyler olmayacak" demiş... Dolayısıyla bu durum o futbolcunun kesin olarak gönderileceği anlamına geliyormuş...

Evet, bu Nisan 1 şakası filan değil, ciddi gazete haberi! Üstelik, sözü edilen futbolcu, öteki becerileri tartışılır olsa da kafa vuruşlarında dünya çapında başarısı bilinen biri!

Açık idmanda "bu büyük haberi" sadece 1 gazetenin muhabirinin görmüş ve duymuş olması da spor basını tarihine geçecek kadar ilginç bir durum! Ondan sonra da bana gelip "Ahmet Ağabey, senin hocayla da yönetimle de aran iyi. Söyle de bu idmanları sürekli kapatmasınlar! Çalışmıyoruz, içerden fırça yiyoruz" diye yardım istiyorlar...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cim Bom'a 3 altın puan daha

Ahmet Çakır 2008.04.13

İstanbul'da erken gelen yazın keyfini bu maçla çıkarmak isteyen Galatasaraylılar Ali Sami Yen'i doldurmuşlardı. Beşiktaş'ın kaybıyla o yönden gelecek baskının azalmış olması da ayrı bir keyifti.

Ancak maç kazanılmazsa bunların bir azaba dönüşeceği de ortadaydı...

Sarı Kırmızılı takım maça hırslı başladı. İlk 20 dakika içinde yabana atılmayacak dört de pozisyon buldu ama gole pek yaklaşamadı. Özellikle 14. dakikadaki pozisyonda tam 3 oyuncunun topu ağırlara yuvarlayacak beceri yerine tuhaf vuruş gösterisinde Ümit Karan'a eşlik etmeleri ilginçti. Açıkçası son haftaların en önemli sorunu olan golsüzlük bu karşılaşmada da kendisini gösterecek gibiydi.

Özellikle Arda'nın iyi oyunu Cim Bom'un tek kale maç ortamı bulmasını sağladı. Ancak Servet'in kafa vuruşunda topun üst direktten dönmesi ve kaçan öteki fırsatlar bunun ödülünü almayı zorlaştırdı. İlk yarı bittiğinde durum epeyce cansıkıcıydı. Sarı Kırmızılı takım başka bir maçta 3 gol çıkarabilecek pozisyon bulmuş

ama birini bile tabelaya yazamamıştı. Üstelik, Trabzonspor'un "atamayana atarlar" girişimleri de görmezden gelinebilecek gibi değildi. Zaman zaman birbirlerinin canını çok sıkacak işler yapmış olan bu eski dostların maçından bir kez daha ilginç bir sonuç çıkacak gibiydi.

Cim Bom ilk devredeki emeğinin karşılığını ikinci yarının hemen başında aldı. Golü Arda'nın atmış olması da bir başka açıdan hakkın yerini bulmasıydı. Çünkü genç futbolcu sezonun en iyi maçlarından birini oynuyordu. Ancak bunun hemen ardından Trabzonspor'un nizami golünün ofsayt diye iptali, tartışmalı bir durumdu.

Sarı Kırmızılı takım golden sonra çabuk büzüldü ve rakibinin oynamasına imkan verdi. Sanki deplasmanda çok güçlü bir rakibe karşı oynamış gibi ani baskınlarla ikinci golü bulmayı düşündü. O dakikaya kadar fazla bir çaba harcamamış olan Trabzonspor diri kalmış olmanın avantajıyla rakibini zorladı. Cevat Güler bunun önlemini Okan Buruk-Bariş Özbek değişikliğiyle almak istedi ama yetmedi. Sonrasındaki Ümit Karan-Nonda, Arda Turan-Hakan Balta değişiklikleri en iyi hocanın da yapabileceği başka bir şey olamaz denilebilecek türden müdahalelerdi. Ancak Nonda etkisiz kaldı. Hakan Balta da takımını rahatlatacak ikinci golü çok rahat durumda olmasına karşın atamadı.

Galatasaray'da futbolcuların olaya elkoyduklarını görmemek mümkün değil. Başta kaptan Hakan Şükür olmak üzere hepsi müthiş bir çaba içindeydiler. Galibiyeti de hak ettiler. Üstelik bu işi sonuna kadar götürme konusundaki azimlerini de ortaya koydular. Özellikle Mehmet Topal neredeyse bütün ikinci yarıyı sakat sakat oynadı...

Üç kez kısa süreli sakatlık durumunun yaşandığı maçta Yunus Yıldırım'ın 6 dakikalık bir uzatmayı gerekli görmüş olması ilginçti. Ancak bunun ille de Galatasaray'ın aleyhine bir durum olduğunu düşünmek de anlamsızdı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gençler söke söke...

Ahmet Çakır 2008.04.16

Bu kadar iyi koşullarda bile tribünlerin dolmayışı Ali Sami Yen'in adeta kaderi... Gençlerbirliği'nde Mesut Bakkal'ın sahaya sürdüğü kadro, kupadan çok ligi düşündüklerini gösterir gibi... Ancak bunun Galatasaray için tehlikeli bir yanı da var; o gevşeme içinde ilk dakikalarda yiyebilecekleri bir gol herşeyi berbat edebilir...

Nitekim Sarı Kırmızılı futbolcular bunun fazlasıyla bilincinde olduklarını gösterir gibi başlıyorlar maça. Özellikle Kaptan Hakan Şükür daha 1. dakikada gol atma hırsı içinde... Elbette ki arkadaşları da ona eşlik ediyor... Ancak rakibe uyguladıkları baskı biraz abartılı ve erken yorulmalarına neden olabilecek nitelikte. İşlerini bu gereksiz telaş değil, büyük takıma yakışır bir sabır ve denge içinde olmaları kolaylaştıracak...

Nitekim ilk yarım saatteki çılgın baskı sonuç vermeyince Galatasaray başka türlü oynaması gerektiğini fark etti. Ancak o dakikaya kadar gücünü ekonomik kullanmış olan rakibe böyle de oyununu kabul ettiremedi. Servet, Mehmet Topal ve Lincoln'ün uzaktan şutları ilk yarının Cim Bom adına heyecan verici hareketleriydi. Ama hepsi o kadar... Sarı Kırmızılı takım ikinci yarıya da yine pürtelaş başladı. Bunun sonucu daha iyi pozisyonları Gençlerbirliği'nin bulması oldu. Dakikalar ilerledikçe Galatasaray kalesindeki gol tehlikeleri büyümeye başladı. Kendisine final için yetecek beraberliğin ötesinde maçı kazanabileceğini fark eden Mesut Bakkal, Mehmet Nas ve Engin Baytar'ı oyuna alarak hamle yaptı.

Bunu asıl yapması gereken Galatasaray teknik heyeti çok kalabalık olduğundan herhalde görüş alışverişleri uzun sürüyordu. O uzun düşünme döneminin ardından Servet'in Okan'la değiştirilmesi Cim Bom'un gol atmasını değil yemesini kolaylaştıracak bir değişiklik gibiydi. Nitekim bu dakikadan sonra konuk takım her atağında golle burun buruna geldi ama Kırmızı Siyahlı golcüler inanılmaz derecede beceriksizdi. Sarı Kırmızılı takımın bulabildiği sayılı pozisyonlardan birinde hakemin penaltıyı göremeyişi son şansın da kaybolup gitmesi gibiydi. Bunun ardından Gençlerbirliği'ni finalist yapan gol çok gecikmedi. İkinci 45 dakika içindeki altıncı mutlak gollük pozisyonda top Tuna'nın rövaşatasıyla ağırları buldu.

Feldkamp'ın gidişi sonrasında iyi iş çıkardığı düşünülen teknik heyetin bu maçtaki çuvallaması sezonu iki kupayla bitirme hayalini erken bitirdi. Yapılması gereken iş ikinci yarıya Nonda ve Lincoln'ü çıkararak başlamak. Bu hamleyi yapamayınca, Galatasaray'ı yenebileceğini zaten görmüş olan Gençlerbirliği istediğini rahatlıkla ve de fazlasıyla elde etti. Yine de kupadan elenmiş olmak kendi başına bir felaket değil. Asıl büyük sorun tam şampiyonluğa gidecek bir ivme yakalamış olan takımın bu yıkımın altından çok zor kalkabilecek olması... Üstelik, bu olayın moral bozukluğu içindeki Fenerbahçe'ye de ilaç olacağı ortada. Yani Sarı Kırmızılı takım ortada bunun için bir neden yokken bu sezon ikinci kez Ali Sami Yen'de intihar etti. Ümit Karan'ın beraberlik golü bu acıyı pek azaltmadı. Lincoln'ün kaçırdığı son dakika penaltısı Galatasaraylıları bir kez daha yıkan gelişme oldu.

Hakem Hüseyin Göçek rahat bir maç yönetti. Göremediği penaltıyla da G.Saray bir yere varabilecek gibi değildi. Nitekim cömertçe verdiği de bir işe yaramadı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu ülkede hiçbir iyilik cezasız kalmaz!

Ahmet Çakır 2008.04.19

Dünya hızla değişirken bu ülkede pek çok şeyin hemen hiç değişmeyişi insanın içine sıkıntı veriyor. Galatasaray'ın yeni yönetiminin hoşuna gitmeyen haberden dolayı bir gazeteyi cezalandırması da bunlardan biri.

Sadece Sarı Kırmızılı kulüpte değil her yerde yeni gelen yönetim farklı ve kendince önemli bir şeyler yapmaya çalışır. Ancak bunun kolay olmadığını görünce de sıkıntısını giderebilmek için böyle işlere girer. Bugüne kadar aynı önlem defalarca alınmaya çalışıldı. Hiçbiri en küçük bir sonuç vermedi. Bu da vermeyecek. Nitekim söz konusu gazetenin spor müdürü konuyla ilgili yazısını fazla uzatmaya bile gerek görmeden, acemi yöneticilere bu tür önlemlerle bir yere varamayacakları yolunda ders veriyordu...

Medyada hoş gitmeyen hatta doğru olmayan haberlerin çıkması asla önlenemeyecek bir durum. Bunu önlemek için elbette ki bazı rakip kulüp başkanlarının "ikna" yöntemlerini uygulamayı düşünebilirsiniz. Fakat onu da siz yapamazsınız. Yapmayın da zaten. Hatta düşünmeyin bile...

Bu sorunun asıl çözümü kulübün, daha doğrusu futbol takımının başarısıdır. Siz başarılı oldukça bu tür haberlerin de nasıl tersine dönmekte olduğunu, medyanın sizi övmek için yarıştığını şaşkınlıkla görürsünüz. Çünkü o zaman para edecek olan budur.

Ancak bu olayda medya açısından biraz şaşırdığım bir nokta da yok değildi. Galatasaray'a 2001'de Fakir Fukara Fonu'ndan para verildiği gibi haliyle biraz aşağılayıcı tondaki haber, hem o günlerde hem de sonrasında basında birkaç kez çıkmıştı. Bu kez olayın hangi yeni boyutunun ortaya çıktığını ve buna bağlı olarak taşıdığı

haber değerini ben de pek göremedim. Galiba yazan arkadaşımız 'Ne yapayım, ben yeni duydum!' demiş, editör de kulak asmamıştı. Kadroların 'fazla gençleştirilmesi' böyle sorunlara yol açabiliyor...

Ayrıca paranın bu şekilde verilmiş olmasının Sarı Kırmızılı kulübü ilgilendiren bir yanı da yoktu.      zaten UEFA Kupası'nı kazanmak herkesi şaşırtmış hatta biraz da kızdırmıştı. Yani Cim Bom durduk yerde dert çıkarmıştı. şunun şurasında hepimiz başarısızlığa alışmış biçimde yaşayıp gidiyorduk. Ne gereği vardı böyle işler çıkarmanın?..

Ortada bu gibi başarılarla ilgili bir ödül yönetmeliği bile yoktu. O nedenle bu başarının nasıl ödüllendirileceğine aylarca karar verilemedi. Epeyce yüksek paralardan söz edildi ancak kaçınılmaz olarak rakip kulüplerin devreye girip bunu önlemesiyle işin maskaralığı  ıktı. Sonrasında da böyle bir yol bulundu ve Galatasaray'a 'Hadi bakalım, şimdilik bununla idare et!' kabilinden bir miktar para verildi.

Bunu, açlıktan ölmek üzere olan birine acıyıp da yardım yapılmış gibi göstermeye çalışmak hoş değil. Ancak ne yapacaksınız ki geçerli olan da bu. Sarı Kırmızılı kulüp UEFA Kupası'nı ve arkasından Süper Kupa'yı kazanarak bu ülkeye çok büyük bir iyilik yaptı. Sadece UEFA Kupası'nı kazanmanın reklam değeri 4,5 milyar dolar olarak hesaplandı.

Eeee bu memlekette böylesine büyük bir iyiliğin cezasız kalacağını mı sanıyordunuz?.. Merak etmeyin, daha bu türden çok ceza çekeceksiniz...

Avcı ve Gümüşdağ

Büyükşehir Belediyespor gibi bir kulübün değilse de profesyonel futbol takımının varlığına ilke olarak karşı olduğumuzu defalarca ifade ettik.

Ancak Başkan Göksel Gümüşdağ ve Teknik Direktör Abdullah Avcı'nın çalışmaları sonucunda bu durumun tersine dönmeye başladığını herkes görebiliyor. Spor kulübü olarak yaptıkları çok önemli çalışmalara kimsenin kulak asmadığını biliyorum; futbol takımının başarısı onlara duyulan sempatiyi artırıyor.

Başkan Gümüşdağ, sevdiğim bir kardeşim. Avcı da Beyoğlu Ticaret Lisesi'nden okul arkadaşım... Başarılarının yanında verdikleri 'adamlık' dersi de görmezden gelinebilecek gibi değil. En küçük bir dayanağı olmasa bile her türlü iğrenç dedikodunun inanılmaz genişlikte bir alan bulabildiği ortamda, gelecek sezon için yaptıkları sözleşmeyle, bunları  nleme yolunda en geçerli adımı attılar. İkiisiyle de iftihar ettim.

İşte bunun için...

Aradan bin yıl geçse bile bu ülkede uluslararası kalitede hakem yetişmesinin mümkün olmadığını geçen hafta yazdım, televizyonlarda da sürekli anlatmaya çalışıyorum.

Bunun çok çarpıcı nedenlerinden birini Turgay Demir kardeşim önceki gün PasFotoma 'ta yazdı. Hiçbir nedenle adını anmayacağım vatandaşın biri, Fenerbahçe'nin son saniyelerdeki golle kazandığı Kayserispor maçıyla ilgili tartışmaları, kısaca 'Hakeme saygı duymak gerekir.' diye yorumlamış...

Ankaraspor maçında Sarı Lacivertli takım aynı şekilde gol yiyince iş değişmiş, 'büyük hata' olmuş...

Düşünün ki bu şahıs son 10 yılda Türk hakemliğinin kaderinde şöyle ya da böyle etkili oldu. Hem de ne etkil!

şahsın hakemlik yaşantısı ve sonrasında yaptıkları da yeterince biliniyor. Yine de böyle biri yıllarca hakemler üzerinde etkili olabiliyor. Sonra da bu ülkede iyi hakem yetişmesini bekliyoruz...

Bisiklet heyecanı

1960'lı yıllarda bisikletin ülke sporunda bugünkünden çok daha önemli bir yerinin olduğunu hatırlayanlar elbette ki hiç az değil. Satmadan önce satır satır okuduğum gazetelerde örneğin Rıfat Çalışkan'ın tam sayfa fotoğrafının verilmiş olduğu bugünkü gibi gözümün önünde...

Düşünün, tek sayfalık sporu olduğu gibi bisiklet kaplamış, 3 büyüklerle ilgili haberler bile devam sayfasında spora verilen küçücük bir yere sıkıştırılmış... Elbette ki o günlerin geri gelmesini beklemiyoruz. Ancak Bisiklet Federasyonu Başkanı Emin Müftüoğlu, bu sporu yeniden hayatımıza sokma konusunda müthiş bir iş başardı. TRT'nin de desteğiyle Türkiye, uzun yıllar sonra yeniden bisiklet heyecanı yaşamaya başladı.

Cumhurbaşkanlığı Bisiklet Turu'nun her bakımdan kalitesinin yükseltilmesi, dünya çapındaki sporcuların katılmasının yanında TV naklen yayınıyla ülke tanıtımına büyük katkıda bulunması çok önemli gelişmeler... Müftüoğlu'nun iş bilir ve becerir tavrı, zamanlarının büyük bölümünü ağlamakla geçiren öteki federasyon başkanları ile spor yöneticilerine yol gösterme değeri de taşıyor. Sadece bisiklet değil Türk sporu ancak Müftüoğlu gibilerle bir yere varabilir. Başkanla birlikte bu işe emeği geçen herkesi yürekten kutluyoruz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hırs da gerekli ama akıl önemli

Ahmet Çakır 2008.04.21

Belki de Atatürk Olimpiyat Stadı yapıldığından bu yana futbol oynamak için en uygun koşullar dün akşam mevcuttu. Şurup gibi ılık bir bahar havası, zemin düzgün sayılır, rüzgarı bırak hafif bir akşam esintisi bile yok...

Tribünler de fena değil. Ali Sami Yen'i tıklım tıklım doldurup biraz da dışarda kalacak kadar taraftar stada koşmuş. Aristokrat Cim Bom'u varoştaki taraftarı kucaklamış... Bunlar iyiydi de psikolojisi kötüydü maçın. 3 rakip birden maçını kazanmış. Şampiyonluk derken kendini İnter-Toto'da bulmak da var!

Ayrıca Abdullah Avcı'nın, Necati'nin bilinen durumları da başka bir sıkıntı kaynağıydı. Galatasaray'ın sahaya çıkan kadrosunu görünce şaşırdım. Fakat olumlu yönde bir şaşkınlıktı bu. Gençlerbirliği ile oynanan kupa maçındaki arızalara iyi teşhis koymuştu teknik heyet. O karşılaşmada gereksiz ve anlamsız bir telaşla kendini yoran takım ikinci yarıda perişan olmuş ve iki kupanın biri kanatlanıp gidivermişti.

Ayrıca, Arda ve Lincoln'ün oynadığı bir takımın çift santrfor istihdamı akılcı değildi. Üstelik bu golcülerin birbirleriyle en küçük bir bağlantısı olmazken... Galatasaray'ın bu maçı kazanmak için kötü oynaması lazımdı. Şaka ya da espri yapmıyorum, iyi oynamaya kalkanın bu takım karşısında ne hale geldiği başka maçlarda görülmüştü.

İstanbul Büyükşehir Belediye benzeri bir maçı Sivasspor'a karşı oynadı. Karşılaşmanın 70 dakikası tek kale oynayan bu takım o maçı iki farklı yenik çıktı. Galatasaray teknik yönetimi de bu durumu iyi anlamış göründü.

Daha maçın başında gelen gol Sarı Kırmızılı takım için büyük piyangoydu. Golde Arda'nın faulü var mıydı, Selçuk Dereli nizami şarj dedi. Lincoln'ün iyi oynaması için çok uygun bir maçı. Çünkü rakip tekme atan değil top oynayan bir anlayışa sahipti. Ancak bu kez de hakem Brezilyalı oyuncuya yapılan faulleri inandırıcı bulmamakta ısrarlıydı. Peki o zaman niye kartını çıkarmadı, sorusu da ortalıkta kaldı. Sarı Kırmızılı takım sadece savunmayı değil ortaalanı da çakılı tutunca ne pozisyon buldu ne de verdi. İkinci yarının başında Ümit Karan'ın sakatlanıp yerini Hakan Şükür'e bırakması, zaten yapılması gereken operasyonu ağrısız-sancısız hale getirdi. Ancak girmesi gereken Nonda idi. Çünkü Hakan'ın tek santrfor oynamakta zorlandığı biliniyor.

Avcı, maçı kolay bırakmak niyetinde değil. Necati ile İbrahim Akın'ı oyundan alması bunu gösteriyordu. Ancak gece onun gecesi değildi. Değişikliği yaptığı anda Lincoln'ün vuramadığı topun bu sayede ağlara gidişi tahammül edilmez bir şaka gibiydi...

Sonrasında bu değişiklik etkili oldu ve özellikle Aydın eski takımına gol atmaya çok yaklaştı. Ancak bu kadarıyla Aykut ve sonrasında da Sarı Kırmızılı takım başedebilirdi. Sonuçta Sarı Kırmızılı takım çok zor görünen bir maçı pek zorlanmadan kazandı. Bunda da temel etken teknik heyetin akıydı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yüzde 75 evsahibi takım kazanır

Ahmet Çakır 2008.04.26

Dev maç öncesi yazılardan pek hoşlanmadığımı birkaç kez belirttim. Ancak Zeki Çol dostum gibi bu işi mükemmel biçimde yapanlar da olunca iş değişiyor.

Çol, cuma günü nefis değerlendirme yazısında olayın teknik boyutlarını hayran olunacak bir güzellikle ortaya koydu. Ben de bunun dışındaki noktalara değinmek istiyorum. Üstelik, memleket gündemindeki 1 numaralı konu durumuna gelen maça değinmeden haftalık yazılarımızı toparlamaya çalışmak kuşkusuz ki okurlarımızı şaşırtacaktır.

Öncelikle ikinciye yok sayan, kaybedeni aşağılayan futbol kültürsüzlüğümüz nedeniyle iki taraf da fazlasıyla tedirgin. Bunun da maça sinir şeklinde yansıma endişesi var. M. Aurelio'nun arkadaşlarını basın aracılığıyla bu konuda uyarması ilginçti. İki taraf arasındaki son 3 maç, olabildiğince iyi koşullarda oynandı. Şükrü Saracoğlu'ndaki iki karşılaşma ile Ali Sami Yen'deki son kupa maçı bu yönden gelecek için umut verdi. Öyle sanıyorum ki iki taraf da hemen her maçta çıkarılması adeta zorunlulukmuş gibi görünen olaylardan bıktı. "Taşıdığı tehlike potansiyeli açısından" dünyanın 1 numaralı derbisi olmanın pek de iyi bir şey sayılamayacağını galiba birileri fark etti. Ayrıca bu tür olaylar çıkarmanın sonuçta kendi ayağına kurşun sıkmak anlamına geldiğini görebilen birileri de oldu. Bütün bunlara 'çok şükür' diyelim.

Bu tür maçları yüzde 75 oranında evsahibinin kazandığını daha önce defalarca söylemek zorunda kaldım. Çünkü 3 büyükler arasında yapılan maçların en büyük gerçeği bu. Gerçi Fenerbahçe son 10 yılda bu istatistiği biraz daha kendi lehine çevirip evinde kazanma oranını bunun da üzerine çıkardı ama yaptıkları 350 maçın tamamını incelediğinizde bu gerçeği açıkça görürsünüz. Üstelik bu gerçek ilk maç öncesinde Sarı Lacivertliler için peşinen keyif verici bir olguydu. Ancak şimdi o istatistiki gerçek Galatasaray'a gülümsüyor. Elbette ki kalan yüzde 25 de yabana atılacak bir olasılık değil. Fenerbahçe, Ali Sami Yen'de de kazanabileceğini daha önce defalarca gösterdi. Bu kez de yapabilir. Fakat 100 yıllık ezeli rekabetin verileri "Önce evsahibi" diyor. Bu dev karşılaşmanın şampiyonluk düğümünü çözüp çözmeyeceği daha sonra düşünülecek bir konu. Hepimiz biliyoruz ki böyle maçları kazanmak da şampiyonluk kadar önemseniyor. Üstelik bunu kazananın şampiyonluğa çok yaklaşacağı, ondan sonrasının çok derin düşünceyi gerektirmediği ortada. Sarı Kırmızılı takımın "hocasızlık" durumunun ve özellikle de geçen hafta İstanbul Büyükşehir Belediyespor karşısındaki sistem değişikliğinin Fenerbahçe'yi tedirgin edecek noktalar olduğunu sanıyorum. Çünkü önce kendileri gibi oynayan bir takıma karşı mücadele etmenin sıkıntısını yaşayacaklar. Ayrıca, hocasız sayılan bir rakibe karşı kaybetme düşüncesi onları daha çok tedirgin edecek. Bu maç iyi futbolla kazanılmaz! Tam tersine iyi futbol oynama derdine düşerseniz birkaç kez santra yapmak zorunda kalabilirsiniz. Galatasaray teknik yönetimi bu gerçeği geçen hafta kavramış göründü. O nedenle biraz vurdulu-kırdılı bir mücadelenin ön planda olduğu bir

karşılaşma izleyeceğiz. Daha önce defalarca yanılmış olsak da skor tahmininden kaçınmadan noktalayalım: Galatasaray 2-0 kazanacak.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

14 Aslan'ın müthiş mücadelesi

Ahmet Çakır 2008.04.28

Dev maçla ilgili olarak hafta boyunca bizler konuştuk. Her zaman olduğu gibi gerekenden çok da fazla konuştuk... Oysa gerçek söz sahada söylenecek ve onu da futbolcular yapacaktı... Bütün bir sezonun hesabının bu maçta görülecek oluşu, maçı "yürek dayanmaz" hale getirmişti. Üstelik şampiyon oluyorum derken kendini 3.lükte bulma tehlikesi de kapıdaydı...

İlk 45 dakika bittiğinde, Fenerbahçe'yi izleyen yorumcu arkadaşlar Sarı Lacivertli takımı bu sezon hiçbir karşılaşmada bu kadar etkisiz görmediklerini söylüyorlardı. Gerçekten de Galatasaray sezonun kaderini belirleyecek maçı kazanmayı rakibinden çok daha fazla istediğini bütün belirtileriyle ortaya koymuştu. Sadece sonuç alma yönünde yeterince becerikli sayılmazdı. Tabii Ümit Karan'ın direktten dönen vuruşunda da talihsizdi. Gerçi ortada hiçbir şey yokken bulunan hazine değerindeki golden sonra talihsizlikten sözetmek de pek doğru olmazdı. Volkan'ın rahatça alabileceği topa Edu da çıkınca Nonda futbol hayatının belki de en önemli golünde topu kafasıyla ağlara itme zahmetine katlandı.

Açıkçası böyle bir maçta nefis bir organizasyon ya da kurşun gibi bir şutla yenecek golden çok daha yıkıcıydı böylesi... Ardından Edu'nun yerini Yasin'e bırakmak zorunda kalması F.Bahçe için iyi bir gece olmayacağını gösterir gibiydi... Galatasaray her yönden daha iyi hazırlanmıştı maça. Sadece saha içinde değil tribünde de güçlüydü Cim Bom. Eski başkanlar ve teknik direktörlerin tribünde yer alışı, başka takımlarda kiralık oyuncuların bile gelip şampiyonluk heyecanını paylaşmaları hiç de yabana atılacak işler değildi.

Fenerbahçe ikinci yarının başında biraz silkinir gibi oldu ama Sarı Kırmızılı takım buna pabuç bırakmayacağını hemen gösterdi. Peşinden Kazım'ın çıkarılıp Semih'in alınması beklenen bir gelişmeydi. Cevat Güler'in buna Nonda-Hakan Şükür değişikliğiyle karşılık verışı 'uyumuyorum ama yaptığına da aldırmiyorum' demeye benziyordu. Ancak Hakan'ın iyi başlamayışı biraz sıkıntı oldu. Bunun üzerine Ümit Karan'ı çıkarıp Song'u oyuna alışı, Sabri'yi de öne çıkarışı usta işi bir düzenlemeydi. Son dakikalarda Cim Bom'un büzülüp Fener'in saldırması normaldi ama sonuçta hakeden kazanacaktı.

Sarı Kırmızılı takım futbol kalitesiyle olmasa da tek kelimeyle olağanüstü mücadelesiyle bu zorlu maçı kazanmayı bildi ve şampiyonluğa doğru dev bir adım attı. Bu kez önce şu şu oyuncular filan değil, 14 Sarı Kırmızılı futbolcu da görülmeye değer bir mücadele sergiledi. Sarı Kırmızılı takım aslan unvanına yakışır bir geceyi taraftarına yaşattı. Lincoln'ün yokluğu gibi önemli bir sorun bile kimsenin aklına gelmedi. Özellikle Ümit Karan "Ayağım kırılrsa da oynarım" sözünün hakkını verdi. Bu arada, "Evsahibi yüzde 75 kazanır" bir kez daha doğrulandı. Bundan sonra artık Fenerbahçe için hayat zor olacak...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İkisi de kazandı ama...

Ahmet Çakır 2008.05.04

Başlığı çok uzatmak istemedim, siz ona "... farkında bile değiliz"i ekleyerek okuyun lütfen. Evet, Sivasspor da Galatasaray da bu sezon çok şey kazandılar.

Ancak bu ülkede kazanmanın ölçüsü biraz değişik olduğundan yine de tedirginler. Kazandıkları başarının keyfini yaşayabilmek için bir adım daha atmak zorundalar. O nedenle normalde bir bayram havası içinde yaşanması gereken karşılaşma, insana zorla seyrettirilen bir korku filmine dönüşüyor. Ne yapacaksınız, biz başka türlü yaşayamıyoruz...

Ülkemizdeki korkunç futbol kültürsüzlüğü, ikinciyle alay etmeyi temel görevlerinden biri sayar. Buna göre sadece kazanan övgüyü haketmiştir, ondan bir adım geri kalmış olanı yerin dibine sokmak gerekir. Çünkü aynı zamanda gazete okuru ve TV seyircisi olan taraftarların bunu istediği kabul edilir. Ona göre yayınlar yapılır, kamuoyu oluşturulmaya çalışılır.

Sivasspor'un niçin ve nasıl çok şey kazanmış olduğu bir bilmece değil. Çok çok orta sıralarda yer alması beklenen mütevazı bir takım, lig tarihinin en parlıtlı işlerinden birini ortaya çıkardı. Doğal ve haklı olarak şimdiden "Gönüllerin şampiyonu" ilan edildi. Gönül yanını bırakıp bunu gerçeğe dönüştürebilmek için de şansı var. Galatasaray'ın da başarısı şu: Böylesi değişim dönemlerinde takımın kendine gelmesi epeyce zaman alır. O nedenle sezonu en iyi olasılıkla 5. ya da 6. kapatırsınız. Bu durum daha önce defalarca yaşanıp görülmüştür. Adnan Polat'ın Feldkamp'ı göreve getirmekle ne kadar doğru ve önemli bir iş yapmış olduğu şimdi ortaya çıktı. Ancak Galatasaray için şampiyonluktan başka sonucu başarı olarak görmeyen anlayışa karşı son adımı da atmak gerekiyor. Sarı-Kırmızılı takımın bunu yapabilecek gücü var. Ancak Sivasspor da tarihinin en önemli maçına çıkmanın bilinciyle varını yoğunu ortaya koyacak. O bakımdan son derece zorlu bir maç olacak. Zaten şampiyon olmak da kolay bir iş değildir.

İşin teknik yanına gelindiğinde, Sivasspor'u son Denizlispor maçında tribünden izledim. Kırmızı-Beyazlı takım neyi nasıl yapması gerektiğini iyi biliyor. Özellikle savunma ve ortaalan iyi yardımlaşıyor. Mehmet Yıldız Sivasspor için iyi bir futbolcudan çok daha fazlası. Denizlispor maçında Muhammed de cezalı olduğundan hücumla dönük tüm düzenlemeler ona bağlıydı. O da Bülent Uygun'un deyimiyle kamyon gibi güçlü ve rakip alanda tek başına çok yer kaplıyor. Kanatlardan da Hayrettin ve Abdurrahman yetişip takımın oyununu zenginleştiriyor, Sivasspor sonuç getirici hamleyi bu arada yapıyor.

Ancak bu takımın kendi evindeki F.Bahçe ve Beşiktaş yenilgileri de bir rastlantı ya da talihsizlik filan değil. Sivasspor'un belli bir kapasitesi var ve onun üzerine çıkabilmek de kolay olmuyor. Çok sağlam bir savunmaya sahip olduklarını söyleyebilmek de zor. Özellikle güçlü rakipler karşısında çok hata yapıyorlar. Bursaspor ve Ankaragücü'nden kendi evlerinde 2'şer gol yemiş olmaları da gözden kaçmıyor. Maça damgasını vuracak temel etkenin "mücadele" olacağı açık. Çünkü iki takım da en iyi bunu biliyor ve yapıyor. Bu gibi zorluk derecesi yüksek maçlarda evsahibinin zorlandığı açıkça görüldü. Galatasaray ise zorluk derecesi bundan çok daha yüksek yığınla maç oynamış olmanın deneyimine sahip. Tabii iki takımın da bir yandan kulaklarının başka yerde olacağını akıldan uzak tutmamak gerekiyor. Fenerbahçe-Gençlerbirliği maçından gelecek haberler de karşılaşmanın psikolojik yapısını etkileyecek. Bütün etkenleri harmanladığınızda Galatasaray'ın bir adım önde olduğu çok açık. Ancak Sivasspor da söylenecek sözü olan bir takım. İkisine de kolay gelsin...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sezonun harika finali

Bir şampiyonluk ancak bu kadar hak edilebilir. Karşılaşma içinde en güçlü takımı bile çökertebilecek akıl almaz hatalarla son 10 yılda yediğiniz en berbat golleri yiyip de ayakta kalabilmek kolay iş değildir.

Üstelik bu gollerle rakibi tekrar ayağa kaldırıp kendinizi düpedüz yıkıyorsunuz. Sonra da böyle bir yıkımdan tam 5 gol çıkarıyorsunuz. Üstelik bu golleri ligde sizinle birlikte en az gol yemiş takıma deplasmanda atıyorsunuz.

Bunların hepsine şapka çıkartılır.

Aslında G.Saray teknik heyeti, maç öncesinde kılı kırk yararak bir kadro hazırlamıştı. Sahaya çıkan on bire baktığınızda Sarı-Kırmızılı takımın bütün hesaplarının karşılaşmayı 1-0 kazanma üzerine yaptığını düşünebilirdiniz. Fakat futbol işte böyle bir oyun, evdeki hesapların akıl almaz biçimde tersine döndüğü nefes kesen bir 90 dakikayı izledik.

Evet, teknik heyet bütün önlemleri almıştı. Ama Song'la Aykut'u nasıl tutacağını düşünememişti. İlk çeyrekte Song'un kendi kalesine attığı gol, onun uzun süredir oynamamasından kaynaklanan bir şaşkınlık eseri idi. Bunun ardından Sarı-Kırmızılı takım hem oyunda üstün oldu, hem de pozisyonlar bulduğu halde sonuca gidemeyecekmiş gibiydi. Sabri'nin direktten dönen vuruşu galiba Cim Bom şampiyonluğu burada bırakacak dedirten cinstendi. Ancak sonrasında sabırlı ve dengeli oyununu sürdüren Cim Bom, ilk yarı bitmeden istediğini elde etti. Attığı gollerin ikisi de usta işiydi.

İkinci yarının başında oyunun normal görünümü Sarı-Kırmızılı takımın bir gol daha bulup işi bitireceği şeklindeydi. Ancak Aykut, öyle bir gol icat etti ki bir anda her şey tersine döndü. Moralsiz Sivasspor, taraftarıyla birlikte tekrar ayağa kalktı. Galibiyeti aramaya başladı. Ancak o arada kaptan Ayhan sahneye çıkıp belki de futbol hayatının en güzel ve en önemli golünü attı. Ancak G.Saray'ı rahatlatmaya bu da yetmedi. Artık neredeyse oyun çığırından çıktı ve gol atan galip şekline dönüştü. Sarı-Kırmızılı takımın gol iştahı da bitecek gibi değildi. Bu kez yediğine iki golle karşılık verip 'Yeter artık' dedi. Hakan Şükür, maça ve belki de sezona son damgayı vurmuş oldu.

Elbette ki maçın yıldızı Arda'ydı. Bütün sezon attığına yakın golü bu karşılaşmada da rakip ağlara gönderip şampiyonlukta çok büyük pay sahibi oldu. Elbette ki Servet, bütün sezonun olduğu gibi bu maçın da kahramanıydı. Kaptan Ayhan, sahnede en çok göze görünen üçüncü önemli adamdı. Öteki oyuncular görevlerini yaptılar. Hafta içinde kaleci Aykut'un Fatih Terim'e mesaj yolladığına ilişkin haberler vardı. Tahmin ediyorum ki Aykut'un o mesajının Terim tarafından okunur hale gelmesi için daha epeyce zaman geçmesi gerekecek.

Sonuçta Sarı-Kırmızılı takım, sezonun 32 maçlık bölümünde yaptıklarıyla çok çelişkili bir 90 dakika sonucunda şampiyonluğa doğru dev bir adım attı. Sahaya maç üç gün üç gece oynansa gol yemeyecek bir kadroyla çıkmıştı. Bir yığın gol yedi. Ancak gol atması çok zor bir kadro ve oyun anlayışı da rekor düzeyde gol getirdi. Bu Galaasaray'ın futbolunun bir başka yüzü ve zenginliğidir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kastamonulu olmak da kolay değil!

Ahmet Çakır 2008.05.10

Bir süredir maçlarda görmediğim Milliyet Gazetesi yazarı Hasan Cemal dostumuzun Galatasaray'ın İstanbul Büyükşehir Belediyespor maçına gelmiş olması karşısında yaptığım şu değerlendirme onun da çok hoşuna

gitmişti: "Hasan Beycim, galiba memlekettten umudu kestiniz, hiç değilse Galatasaray'ı kurtaralım diye bu zor stattaki maça geldiniz."

Epey süredir ben de aynı ruh hali içindeyim. Onun için memleket meseleleri ya da o düzeyde görülen GS-FB muhabbetlerini bir yana bırakıp başka bir boyuta geçmek istiyorum.

Bunun için de uzunca bir alıntı yapmak zorundayım: "Ahmet Bey, size burada bir eleştirim olacak. O da Kastamonuspor'umuzu yazılarınıza hiç almadınız. Bu sezon Kastamonuspor, 41 yıllık özlemini bitirme adına, mütevazı bir kadro ile şampiyonluk için mücadele etti. Ama Bafra spor'un hocasının ve yardımcı hoca'nın öldürülmesi, adeta Kastamonuspor'umuzu vurdu. Çünkü, 2. lige çıkma yarışındaki iki rakibimiz, Çorumsport ve Keçiörengücü, Bafra Belediyespor ile oynayacağı maçları bay geçip bedavadan 3 puan aldı. Bunu federasyon onadı. Bafra, bu saldırılara uğramadan, çok başarılı maçlar çıkarıyordu. Çorum'un Bafra deplasmanından 3 puan alması imkânsızdı. Ama bu saldırı onların işine yaradı. Burada Kastamonuspor'umuz çok büyük zarara uğradı. Sizce bu karar ne kadar adil? Federasyonun, bu karar yerine, Bafra Belediye'yi, 2. yarı oynadığı tüm maçlarda hükmen yenilmiş sayması, daha adilane olmaz mıydı? Bu karar düzeltilmeli. Bu karar adilane değil. Kastamonuspor yönetimi bu işin peşini bırakmayacak, önce tahkime, olmazsa mahkemeye gidecek.

Ha bu arada, Federasyon'un ve hükümetin ne kadar tarafsız olduğunu herkes görsün. Zira Spor Bakanı'mız Başesgioğlu Kastamonulu, Federasyon Başkanı'mız Hasan Doğan Kastamonulu, TFF'de en yetkili isimlerden Serdar Güzelaydın da Kastamonulu, Onların böyle tarafsız kalmaları aslında bizi biraz kızdırsa da, insana bir Kastamonulu olarak gurur veriyor. Şehitler diyarı Kastamonu'dan bu şekilde tarafsız yöneticilerin çıkması doğal. Sizden tek ricam bizim bu mağduriyetimizi gazetenizde işlemeniz. Sağlıcakla kalın. İsmail İzmitlioğlu."

Ben Kastamonu'nun Bozkurt ilçesinin Yılmaz köyünde doğdum. (Ömer Seyfettin'in o unutulmaz öyküsündeki "Ben Gönen'de doğdum" girişi gibi oldu, değil mi?) 5 bin kişilik Bozkurt ilçesinin voleybol takımının 1. ligde oynamasını necip Türk basınının göremeyişinin utancını paylaşırken buna bir de Kastamonuspor'un durumu eklenmesin. O nedenle Kastamonuspor'un uğradığı haksızlığa karşı iki satır yazmamı sağladığı için İsmail kardeşime teşekkür ediyorum.

Benden önce Radikal'de Efnan Bucak kardeşim konuyu dile getirdi. Kastamonuspor'un uğradığı haksızlık gün gibi ortada. Ancak hem Sayın Bakan Başesgioğlu'nun hem Federasyon Başkanı Doğan'ın Kastamonulu olması işi güçleştirir gibi.

Eeee, sadece Türk olmak değil, bugünlerde futbol dünyasında Kastamonulu olmak da zor gibi görünüyor...

İşin şakası bir yana Sayın Doğan bu kadar açık bir haksızlık karşısında duyarsız kalmamalı. Bize pek sempatik gelmesede şu düşünme biçiminin ülkemizde daha geçerli olduğu unutulmamalı: Kendi memleketine hayrı olmayan bir başkandan Türk futboluna ne yarar gelir?

Başarı değil yalan önemli

Bu ülkede yaşanan pek çok olaya şaşırabilme özelliğimizi çoktan kaybetmiş bulunuyoruz. O bakımdan sözünü edeceğim gelişmeyle ilgili duygu ve düşünceleri başka türlü adlandırmak gerekiyor. Yani artık şaşırmıyoruz sadece iğreniyoruz, diye anlatabiliriz durumu. Geçen hafta içinde çok önemli bir gelişme yaşandı. Bu gelişme, Galatasaray Tekerlekli Sandalye Basketbol Takımı'nın Avrupa Şampiyonlar Ligi'ni kazanmış olmasıydı.

Sivasspor maçı sonrasında havaalanında konuştuğumuz Adnan Polat bu karşılaşmayla ilgili olarak değil o sporcuların başarısı için heyecanlıydı. Tabii Sayın Polat bu ülkenin medya gerçeklerini de iyi biliyordu. Böylesine büyük bir başarının spor gazeteleri olduğu ileri sürülen mevkutelerde bile birkaç sütundan fazla yer

bulamayacağı açıktı. Çünkü para etmezdi. Yani okuyup ilgilenen olmazdı. Spor medyasının kendi kendine koyduğu bu tür önyargı engelleri sayılamayacak kadar çoktu. O nedenle bizden özel olarak rica ediyordu Sayın Polat bu konunun gerektiği gibi işlenmesini...

Hiçbir şekilde gerçekleşmesinin mümkün olmadığı baştan bilinen uydurma transfer haberlerinin sayfalar kapladığı bir medyada elbette ki bu büyük olay hemen hiç yer bulamadı. O sporcuların bu işi ne kadar zor koşullar altında yaptıkları, onların başarısının milyonlarca engelli için nasıl bir yaşama sevinci oluşturacağı gibi çok önemli gerçekler, arkadaşlarımızın umurunda bile değildi. Varsa yoksa Fenerbahçe'nin, Galatasaray'ın, Beşiktaş'ın alacağı ileri sürülen futbolcular... Daha doğrusu bu kapsamda sürekli sayfaları dolduran tüyler ürpertici yalanlar, kulüplerin haberlerinin bile olmadığı saçmasapan uydurmalar... Bu ülkenin medyası için dünya çapında bir başarı değil, utandırıcı birtakım yalanlar daha önemli... Ülke sporunun gelişmesi konusunda spor medyasının sürekli ve sağlam bir katkısının bulunmadığı gerçeğini artık kabullenmek zorundayız. Ancak burada sporu da aşan insani bir durum var. Hiç değilse o, yürek telimizi titretir diye ummuştuk. Anlaşılan o ki bazılarının yürekleri de nasır tutmuş...

Yok yere sorun çıkartmak!

Federasyon, F.Bahçe'nin de şampiyonluk olasılığını dikkate alarak ikinci bir kupa yaptırıp Trabzon'a götürmeyi kararlaştırıyor. Yani ne olur ne olmaz türünden bir önlem alıyor. Ancak Fenerbahçe yönetiminin buna karşı çıktığı belirtiliyor. Oysa alınan önlem son derece mantıklı. Yüzde 1 olasılık da olsa Fenerbahçe'nin şampiyonluğu mümkün ve kupanın orada olması da mantıklı bir durum. Bu nedenle neye ve niçin karşı çıktığını anlayabilmek kolay değil ama 56 yıldır bu ülkede yaşadığınız için şaşılacak bir şey de olmadığını biliyorsunuz. Haksızlık etmeyelim, sorunu Fenerbahçeli yetkililerin çıkarıp çıkarmadıkları pek açık değil. Ancak inanılır bir gazete, güvenilir yazarına dayanarak haberi 9 sütun verince sorunu görmezden gelmek de zor. Sen bana sabır ver ya Rab!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sıradışı bir şampiyonluk

Ahmet Çakır 2008.05.11

Hiç de kolay değildir böyle maçlar... Tribündeki Sarı Kırmızılı binler, sokaklardaki milyonlar şampiyonluğu kutlarken ona ulaşmak için atılması gereken bir adım daha olması kimi zaman insanı düpedüz kilitler.

Hele baştan iş biraz ters gittiğinde şampiyonluk günü zehir olabilir... İstediginizi elde etseniz bile içinde bir burukluk kalır... 'Böyle mi şampiyon olmalıydık!' durumları yaşanır...

Galatasaray şu son 6 haftalık dönemde doruğa çıkan performansı ile buna benzer gamlı-kederli yaklaşımların zerresine bile fırsat vermedi. Aslında G.Birliği Oftaş çekinilmeyecek bir rakip değildi. Ancak Sarı Kırmızılı takım sonuna kadar işi ciddi tutunca onların da pes etmekten başka çaresi kalmıyordu. Elbette ki Galatasaray şampiyonluğu iki hafta önce ezeli rakibini yendiğinde ele geçirmişti. Ancak sonrasında da final niteliğinde maçlar oynadı. Bunlarda da şampiyona yakışır bir çaba içindeydi. Özellikle Sivasspor maçı sezonun en büyük heyecan fırtınalarından biri oldu.

Yıllardır bu ülkede hemen her şampiyonluğa bir kulp takıldı. 'Hakemlerle kazandılar' denildi, 'Haram puanlar aldılar' diye tepki gösterildi, 'Bizi doğradılar' diye yakınıldı ve daha pek çok şey söylendi. Bu kez Cim Bom'un başardığı müthiş iş karşısında kimsenin söyleyecek bir şeyi yoktu. Fenerbahçeli pek çok dostumuz bunu içtenlikle dile getirip Galatasaray'ı kutladı. Hatta parasız-pulsuz, yabancısız-hocasız filan diye kendilerine daha çok acı verecek yorumlar yapıldı...

Son 90 dakika için Cevat Güler hocanın sahaya sürdüğü takım biraz "kutlama" havasındaydı. Hakan Şükür'ün belki de Sarı Kırmızılı forma altındaki son maçına kaptan çıkması, hiçbir durumda ondan esirgenmemesi gereken bir haktı. O da kontenjandan oynamadığını attığı golle gösterdi. Gol öyle bir zamanda geldi ki bu maçta yaşanabilecek her türlü sıkıntı bir anda ortadan kalktı.

Tabii daha önce Trabzon'dan gelen haber tribünleri keyiflendirmişti. Sarı Kırmızılı takım pek iyi oynamıyor ama rakibine de soluk aldırmiyordu. Zaten şampiyonluğu getiren de bu kaytarmasız, içten çaba olmamış mıydı? İlk yarının sonunda Hakan Balta'nın nefis golü artık sezonun sonunu ilan etti. Bu gol aynı zamanda Hakan'ın hamile eşine de verdiği en güzel armağandı.

Karşılaşmanın ikinci yarısı hiç oynanmasa da olurdu. Çünkü oynayan iki takım için maç da bitmişti lig de... Ancak ikinci 45 dakika hiç de bu havada geçmedi. Tam tersine Oftaş'ın müthiş iş ciddiyetine Galatasaray da aynı şekilde karşılık verince soluk soluğa bir maç oynandı. Oftaş, karşılaşmanın son saniyesine kadar sürdürdüğü müthiş mücadelesiyle, bulunduğu yere boşuna gelmemiş olduğunu bir kez daha gösterdi. Mücadele öylesine sıkıydı ki Arda birkaç kez sakatlık tehlikesi geçirdi. Barış ve Sabri bu sezonki maçlarda koşma rekorunu kırdılar. Belki fazla pozisyon olmadı, gol de gelmedi ama alkışlanacak bir çaba vardı. Oyuna geç giren Lincoln'ün birkaç zarif hareketi Sarı Kırmızılı tribünleri keyiflendiren son hareketlerdi.

Bu sezonun tartışmasız en iyisi değil düpedüz kahramanı Servet'in son dakikalarda sakatlanması ise yaşanan tek tatsızlık oldu. Sonuçta Cim Bom bu sezonun tepeden tırnağa hakedilmiş şampiyonluğunu son 90 dakikada bayram şenliği içinde noktaladı. Tıpkı 2006'daki gibi bu da sıradaşı bir şampiyonluk oldu. Cim Bom'a kutlu olsun.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bunalımları fırsata dönüştürme mutluluğu

Ahmet Çakır 2008.05.12

Adettendir diye Galatasaray'ın şampiyonluğuyla ilgili 'süslemeler' gündemde önemli bir yer tutuyor. Maçın ardından televizyon yayınlarında ve dünkü gazete başlıklarında Cim Bom'la ilgili övgüler epeyce geniş yer kaplamış durumda.

Tabii bu övgülerde herhangi bir derinlik aramaya gerek yok. Çoğu kez basmakalıp ve içi boş sözlere dayalı övgülerle şampiyonluk durumundan çıkardığımız vazifeyi yerine getirmeye çalışıyoruz. Oysa gerçekten destansı bir şampiyonluktu bu... 2006'daki de çok uzun yıllar unutulmayacaktır ama oradaki olağandışılık Fenerbahçe'nin Denizlispor karşısında yaşadıklarından kaynaklanıyordu. Bu kez durum çok değişikti. Galatasaray sezon boyunca inanılması güç durumlarla karşılaştı, büyük sıkıntılar çekti, akıl almaz kayıplarla ve yıkım derecesinde sıkıntılarla karşılaştı. Hepsinin üstesinden gelip şampiyon olmayı başardı. Yıllardır böylesi bunalımlar içinde olan Galatasaray artık bunu bir fırsata dönüştürmeyi öğrendiğini gösterdi. Sarı Kırmızılı takım şampiyon olmasın istiyorsanız onun bu sorunları aşip rahata ermesi için dua edeceksiniz!

Üstelik bu kez rakiplerden yarışı bırakan hemen hiç olmadı. Tam tersine son haftalara kadar dört takım da tam anlamıyla yarışın içindeydi. Tıpkı üç rakibinin puan cetvelinde sık sık yer değiştirmeleri gibi Galatasaray'ın da kendisini bir anda 4. sırada bulması işten bile değildi. Hatta asıl beklenen de buydu.

Sezon başından en sıkı Galatasaraylılar bile takımlarını favori görmüyorlardı. Özellikle Fenerbahçe'nin şampiyon kadrosunun üzerine yaptığı fiyakalı Roberto Carlos transferinin ardından öteki takımların ligdeki en büyük hedeflerinin ikincilik olacağına hemen herkes inanıyordu.

Açıkkası bunun için kimseyi eleştirmenin de anlamı yoktu çünkü Sarı Kırmızılı takımın bu sezon geçireceği değişim nedeniyle de zirve şansının olamayacağını baştan kabul etmek gerekiyordu.

İşte o noktada Adnan Polat'ın Feldkamp seçiminin isabeti ortaya çıktı. Kurt hoca elbette ki sonrasında bazı sorunlar çıkardı ama en kritik dönem olan sezon başlangıcında işi çok iyi toparladı. Bu parlak girişle büyük güven kazanan takım her şeyi yapabileceğini o dönemde gördü. Sonraki bocalamaları fazla uzatmadan aşabilmesinde bunun büyük payı vardı.

Feldkamp'ın bitime 6 hafta kala ayrılışı elbette ki ciddi bir sorundu. Fakat Galatasaray bunu bile avantaja dönüştürmeyi başarabildi. Takım olaya yeni bir aşk ve şevkle sarılıp hedefe ulaşmayı bildi. Bunun akıl ve mantıkla açıklanması kolay değil, yürek ve bilekle belki olabilir...

Şampiyonlukla ilgili yazı dizisinde elbette ki bunun ve öteki konuların ayrıntılarına girip perde arkası öykülerini anlatmaya çalışacağız. Ancak tıpkı 2006'daki gibi bu şampiyonlukta da futbolcuların aslan payına sahip olduğunu sık sık tekrarlamakta yarar var. Kaptan Hakan Şükür ve Hasan Şaş'ın saha dışında adeta bir yönetici gibi çalışmaları çokça konuşuldu ama gerçekte bu konuda fazla bir şey bilinmiyor. Saha içinde başta Servet olmak üzere Mehmet Topal ve Arda Turan arkadaşlarından birer adım öne çıktılar. Ötekiler de çok başarılı bir sezon geçirdiler. Zaten başka türlü bu koşullarda nasıl şampiyon olunabilirdi ki?

Şampiyonluk töreninin ilk aşamasında Servet'in unutulması ilginç bir durumdu. Hayatın da futbolun da en önemli gerçeği bu: Her zaman güçlü ve ayakta olacaksın! Yoksa hemen unutulursun... Neyse ki arkadaşları hemen onun gönlünü almayı bildiler...

Son maçta Hakan Şükür de diken üstündeydi. Bir yandan gelecek sezon devam edip etmeme meselesi, öte yandan 2008 kadrosunda yer alıp almayacağı Kralı düşündürüyordu. O durumda bile çıkıp golünü attı. 8. şampiyonlukta hem saha içinde hem dışında pay sahibi olmanın gururunu yaşadı.

Bu şampiyonlukta Cevat Güler ve arkadaşlarının hakkını verirken elbette ki Feldkamp'ın payının çok daha büyük olduğunu da atlamamalıyız. Tıpkı başkan Adnan Polat'ı överken Özhan Canaydın'ı unutmamak gerektiği gibi...

Galatasaraylılar şampiyonluğu kendilerine yakışır bir vakar içinde kutlamaya özen gösteriyorlar. Öyle yerin göğün Sarı Kırmızı olduğu bir ortam arayışı içinde değiller. Coşkun taşkın birtakım işler olduğu filan yok.

Hakkınızdır, bugün gülün, sevinin, eğlenin ama bilin ki yapılacak çok iş var. Şampiyonluğun ertesi günü bile bir yığın dert sizi bekliyor. Elbette ki kazanırken bu sorunları çözmek çok daha kolaydır. Hele şampiyonlukla bazı sorunlar avantaja bile dönüşebilir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İki Adnan Cim Bom'u mahvetti!

Sarı Kırmızılı camiada şampiyonluk keyfinin yaşandığı şu günlerde bu başlığın büsbütün tuhaf kaçtığını görmüyor değilim. Bu başlık kendime verdiğim sözün gereğidir. Açıklaması da şudur: Hangi takım şampiyon olursa olsun doğal olarak bir yığın engeli aşması gerekiyor.

Ancak Galatasaray için pek doğal sayılamayacak engeller de söz konusu. Medyanın bir kesimi Sarı Kırmızılı takımla ilgili olarak kabul edilemeyecek türden birtakım işlerin içinde oldu. Bazı arkadaşlarımız asıl işlerinin kendi gazetelerinin başarısı olması gerektiğini kolaylıkla unutup temel meslek ilkelerini de hiçe sayabiliyorlar. Bunların neler olduğunu hemen hepiniz biliyorsunuz çünkü herşey sizin önünüzde yapılıyor. Bunlar içinden sadece birinin üzerinde durmak istiyorum.

Galatasaray'la ilgili olarak neyi ne kadar bildikleri son derece kuşkulu olan bazı arkadaşlarımız böyle fiyakalı sözlerle gündem oluşturmaya çalıştılar. Gerçekleri bilenler bunlara gülüp geçiyordu ama işlerin iyi gitmediği dönemlerde böyle laflar çok ilgi çekiyor ve sürekli tekrarlanmaya başlayıp yönetimi yıpratıyordu.

Buna benzer saçmalıkları bir kitap haline getirip bunları yapanları teşhir etmek çok eğlenceli olabilirdi ama değmez ki... Sadece şunu sormakla yetinelim: Bunları yazıp söyleyenler "İki Adnan" konusunda şimdi ne düşünüyorlar dersiniz?

Bu utandırıcı medya maskaralıkları bir yana, onları çok sevsek ya da tam tersine nefret etsek gerçek değişmiyor: Adnan Polat ve Adnan Sezgin'in bu sezonki beklenmedik başarıda önemli bir rolleri var.

Özellikle son dönemde futbolcuların müthiş çaba ve özverisini, Feldkamp'ın büyük tecrübesinin önemini ve öteki pek çok etkeni asla unutmuyorum. Zaten onları önceki gün dile getirmeye çalıştım. Daha da ayrıntılarını aktaracağım. Ancak işin asıl sahibi ve sorumlusunun da yönetim olduğunu akıldan çıkarmamak gerekiyor.

Sarı-Kırmızılı kulübün mali durumu ortadayken başta Lincoln ve Linderöth olmak üzere rekor sayıdaki transferin yapılabilmesi, sanıldığından çok daha önemli bir işti. Çünkü Cim Bom'un büyük kulüp olma özelliğini her durumda koruduğunu ve koruyacağını gösteriyordu. Özellikle yabancıların hemen hiçbirinden yararlanılamayan dönemde takımın ayakta kalabilmesinde elbette ki Feldkamp ve futbolcular kadar yönetimin de payı vardı. 2 puan kaybedilen seyircisiz Gaziantepspor maçından sonra Polat'ın bizzat olaya el koyması çok önemli bir gelişmeydi.

Aynı yönetim sezon içinde birtakım gereksiz dertlere yol açmadı değil. Özellikle Hakan Şükür konusundaki tavır, kabul edilebilecek gibi değildi. Bazı yöneticilerin, bugün Florya'ya sokulmayan gazetelerin temsilcileriyle işbirliğine girip Kral'ı uzaklaştırma oyunlarına girişmesi, kendi ayağına kurşun sıkmaktan başka birşey değildi.

Aslında sadece takımın değil kulübün en büyük kozlarından biri olan Hakan Şükür'ün zaman zaman sorun olarak görülebilmesi, tuhaf bir şaka gibi. Galiba bunu anlayabilmek için Mehmet Topal'ın attığı golden sonra niye başkasına değil de kulübedeki Hakan'a gittiğini iyi anlamak gerekiyor. Bir bilmece kurmaya çalışmıyoruz, olay açık: Hakan'ın çabası olmasa Mehmet Topal sezonun ikinci yarısını Ankaraspor'da geçiriyor olabilirdi. Bunun da Galatasaray'a maliyetini tahmin edebilmek hiç zor değil... Yani yönetimin başarısından söz ederken Hakan Şükür'ü de bir yönetici gibi görmek gerekiyor.

Aslan'ın sırrı takımdaki G.Saraylı futbolcularda saklı

Ahmet Çakır 2008.05.14

Şampiyonluk yarışının bu sezon ötekilerden daha zorlu geçtiğini hepimiz biliyoruz. Bu durum Galatasaray için dezavantaj gibi görünüyordu ama öyle olmadı. Tam tersine belki de en büyük avantajlardan biri de buydu.

Bu sayede şampiyonluk için gereken puan barajı düştü. Bunu 2 yıl önceki 83-81'lik yarışı göz önüne getirdiğimizde daha iyi anlayabiliriz. Sarı Kırmızılı takım Kasımpaşa ve Beşiktaş yenilgilerinin ardından havlu atabiliyordu. Yarışı sonuna kadar sürdürebilmesini biraz da rakiplerinin hataları sağladı.

Şampiyonlukta en güçlü rakip Fenerbahçe idi. Sarı Lacivertli takımın ciddi bir puan farkıyla hedefe ulaşmasını bile kimse yadırgamayacaktı. Ancak Fenerbahçe'nin Şampiyonlar Ligi başarısı, bugüne kadar başka takımlarda da görüldüğü gibi lige kötü yansıdı. Avrupa'daki parlak maçların ardından ligde olmayacak puan kayıplarına uğrandı. Bunlar Galatasaray'ın hep yarışın içinde kalmasını sağladı.

Avrupa serüveni bitip lige döndüğünde yıldız oyuncular konsantre olmakta güçlük çektiler. Buna karşılık Galatasaray için elde kalan tek imkân şampiyonluktu ve bunu çok istiyorlardı.

Ligin kaderini belirleyen GS-FB derbisi bu açıdan sezonun özeti gibiydi. Maçı Galatasaray'ın kazanması da doğaldı.

Şampiyonlar Ligi'nin büyüdü ortamında biraz yukarılara çıkan oyuncularının, kendi liglerine biraz değişik gözle bakmaları kaçınılmaz sayılabilir. Geçmişte bu durum Galatasaray'ın başına da gelmişti. "Annenizin ligi" küçümsemesi onlara da pahaliya malolmuştu.

Medyanın bir bölümünün buradaki başarıyı çok abartması hem Fenerbahçe'nin dengesini bozdu hem de bundan doğan kibire öteki takımların haliyle bir tepkisi oldu. "Bu ülkede artık sadece Fenerbahçe ve bir de ötekiler var!" tuzağına Sarı Lacivertliler de düştü.

Fenerbahçe'nin son yıllarda Galatasaray'ı sürekli yeniyor oluşu da bir başka yanıltıcı durum oldu. Oysa Cim Bom yenile yenile yenmeyi de öğrenmişti; ligdeki yenilgi sonrasındaki maçları büyük bir hırsla oynadı ve istediğini elde etti. Fenerbahçe buna karşı gerekli karşılığı veremedi.

Sarı Kırmızılı takımın, sezon başından bu yana sürekli tekrarlanan, bir yığın ciddi zorluk karşısında şampiyonluğa ulaşmasının en önemli nedenlerinden biri de takımdaki "Galatasaraylı" futbolcu sayısının çokluğu idi.

Sarı Lacivertli takımda "Ben önce Fenerbahçeliyim" diyebilecek durumda sadece Semih Şentürk vardı, o da çoğu zaman kenarda beklemek zorunda kalıyordu.

Cim Bom'da ise sadece özkaynak düzeninden çıkanlar değil öteki oyuncular da takımdaki "Ben önce Galatasaraylıyım" diyen oyuncu sayısının çokluğundan, daha doğrusu böyle bir kültürün varlığından etkileniyorlardı. Bunun en açık ve kesin kanıtı, sezonun en iyi oyuncusu Servet Çetin'in Fenerbahçe ile Galatasaray'daki performansları arasındaki farktı. Öteki yeni oyuncuların da ilk kez şampiyonluk yaşama heyecanı Cim Bom'un bir başka kazancı oldu.

Sarı Kırmızılı takıma daha önce UEFA Kupası'nı kazandıran temel etken de buydu. Çünkü o takımda tam 7 futbolcu vardı özkaynak düzeninden yetişmiş olan.

Sir Alex Ferguson, "Benim takımımın başarısı temelde özkaynak düzenine dayanır. Transfer işin süsüdür." der. Bizdeyse işlerin ancak transferle düzeleceği sanılır. Son 4 sezondur bu anlayışın ortaya çıkardığı dramı Beşiktaş yaşıyor. Siyah Beyazlı takım, rakiplerinin olmadık kayıpları karşısında bir ara liderliği bile yakaladı. Ancak transferle oluşan köksüz, temelsiz ve tecrübesiz takımın daha ileri gidebilmesi mümkün değildi. Hakem hatalarıyla kaybedilen puanlar elbette ki önemliydi ama bu takımın kırılmalara karşı direnci olmayışı asıl büyük sorundu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Bu şampiyonluğu iyi anlamak gerek'

Ahmet Çakır 2008.05.15

Galatasaray'ın bu sezonki şampiyonluğuyla ilgili olarak öteki gazete ve televizyonlarda da dizi-yazılar yazılıyor, programlar yapılıyor. Bunların içinde ilginç ve değişik noktaları yakalayanlar, bilinmeyen bazı gelişmeleri aktaranlar yok değil. Ancak bütün açıklamalar dönüp dolaşıp belli noktalarda düğümleniyor.

Sarı-Kırmızılı takımda yaşanan sıkıntılara karşın futbolcuların gösterdiği inanç, hırs, çaba gibi değerlerin düpedüz kahramanlık düzeyine çıkması; teknik heyet ve yönetimin bu çağılayanın akacağı yolu iyi bulmalarının şampiyonluğu getirdiği sürekli tekrarlanıyor. Bunların itiraz edilebilecek bir yanı yok. Ancak bizzat işin içinde olanların anlatımlarında bile bunun pek ötesine geçilemediğini, daha derin bir analize girilemediğini görüyorsunuz. Bu da ciddi bir eksiklik oluşturuyor. Çünkü bu şampiyonluğu nasıl kazandığınızı olabildiğince iyi analiz ederseniz, bundan sonraki sezonlarda da aynı işleri yaparak şampiyon olabilirsiniz. Peki, bu yapılıyor mu? İşte orada durmak gerekiyor.

7 yaşımdan beri topun peşinde koştuğumdan yaklaşık yarım yüzyıldır bu işin içinde sayılırım. Öğrendiklerim arasında şu var: Futbolla ilgili her türlü gelişmenin ancak % 50'sini akıl ve mantıkla açıklayabilirsiniz. Kalan % 50 çoğu zaman akla iz'ana sığmaz işlerdir. Başka bir anlatımla, futbolda kimi zaman iki çarpı iki sekiz edebilir; kimileyin de ikiyle üçü topladığınızda elinizde sıfır kaldığını şaşkınlıkla görürsünüz. Bu sezon G.Saray'ın iki kere ikisi sekiz etti. Şampiyonluğu da öteki etkenlerin yanında bu getirdi. 6 maçlık seyircisizlik cezasının, düpedüz yıkıcı boyutlara varan sakatlıkların, teknik adamla ilgili olarak yaşanan sıkıntıların, artık müzminleşmiş para sorununun bulunduğu bir ortamda, 'gelecek sezonlarda da bunları yaparak şampiyon oluruz' diyebilir misiniz? Kısacası, geleceğinizi bunlar üzerine kurabilir misiniz? O nedenle Sarı Kırmızılı kulübün hızla akıl çizgisine dönmesi gerekiyor. Bu şampiyonluk en çok o noktada işe yarayabilir. Aslında Galatasaray bunu yıllar önce yapmalıydı. 2002'de Özhan Canaydın göreve gelip 'Gönüllerdeki teknik adamı' da takımın başına getirdiğinde, hemen hiç transfer yapmadan mali açıdan derlenip toparlanmaya çalışmak gerekiyordu. Çünkü kazanılan başarıların bedeli çok ağır olmuş, hepsinin üstüne 2001 ekonomik bunalımı da gelince Cim Bom yere serilmişti. 1995-2005 arasındaki 10 yıllık dönemde sadece finansman masrafı yani faiz olarak ödenen para 100 milyon dolara yakındı. Bu facia ortamında yapılan akıl almaz transferler yüzünden mali yapı dehşet verici biçimde bozuldu. G.Saray yıllardır bu azap içinde kıvranıyor. 'Galiba böylesi daha iyi' denilebilecek durumlar da yaşanıyor ama bu sağlıksız durumu sonsuza kadar sürdürebilmek mümkün değil. Bu şampiyonluğun Sarı Kırmızılı kulübe en büyük getirisi, mali açıdan hızla derlenip toparlanmak olacaktır. Yuvarlanan kartopu gibi büyüyen faiz felaketinin önünü alabilecek kaynaklar, bu zafer ortamında daha kolay bulunabilecektir. Açıkçası,

Adnan Polat yönetiminin Galatasaray'a en büyük katkısı bundan sonraki yıllarda kazanılacak şampiyonluklar değil, artık herkesi bıktıran şu mali yapının düzeltilmesi olacaktır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Milli Takım'ı tartışmak

Ahmet Çakır 2008.05.18

Her Milli Takım aday kadrosunun açıklanması sonrasında aynı durum yaşanıyor. Bu kez Avrupa Şampiyonası gibi daha uzun soluklu bir turnuva söz konusu olduğundan, aday kadro ile ilgili tartışmalar da geniş alana yayılıyor.

Efendim aday kadroya şunlar nasıl alınmaz, bunlar nasıl alınır türünden bilinen tartışmalar sanki çok önemli bir fikir mücadelesiymiş gibi gündemden hiç düşmüyor.

Özellikle Hakan Şükür'ün kadroya alınmayışıyla ilgili görüşümü açıklamamı isteyen okurların sayısı hiç de az değil. Kişisel olarak Hakan Şükür sevgimi defalarca ifade ettim. Onunla ilgili konularda tarafsız değilim. O nedenle pek konuşmamaya ve yazmamaya çalışıyorum.

Bana kalsa Hakan'ı 100 yaşında da Galatasaray'da oynatır ve Milli Takım'da da yer veririm. Ancak Terim'in onu kadroya almayışında da yadırganacak ve uzun boylu tartışılacak bir taraf görmüyorum.

Çünkü bu işin sorumlusu odur. Başarılı olmayı hepimizden çok o ister. Böylece maddi ve manevi kazancı en çok artacak kişi de odur. Bu durumdaki birinin kendisini başarıya götürecekt oyuncuyu kadroya almaması için aklını oynatmış olması gerekir.

Teknik direktörlerin kendileriyle uzun yıllar birlikte olan ve büyük başarılarda payı bulunan oyuncularla yolunu ayırma konusunda duygusal davrandıkları için başarısızlığa düşecekleri yolunda bir görüş var. Terim de bundan etkilenmiş olabilir. Artık Hakan'la yollarının ayrılması gerektiğini düşünebilir. Bunun yadırganacak bir tarafı yok. Kadroya alınmayan öteki futbolcular için de buna benzer gerekçelerinin bulunması olağandır. Bunlar o kadar büyütülecek şeyler değil.

* * *

Tabii söz konusu Hakan olunca iş futbol sınırları içinde kalmıyor; binbir komplo teorisi üretiliyor. Akli başında insanların en hafifinden deli saçması olarak nitelendireceği birtakım sözler gazetelerde ve televizyonlarda bile gizli gerçekler olarak dile getirilebiliyor. İşte efendim, Hakan'ın Kutlu Doğum Haftası için söyledikleri yüzünden oldu da, o varken Milli Takım'da kimse ön plana çıkamıyor da gibisinden bir yığın laf! Sanki Hakan'la ilgili hiçbir gelişme normal yollardan olamazmış gibi... Oysa Milli Takım'la ilgili olarak asıl tartışılması gereken konular başka. Antalya'daki dinlenme kampında bile çok ilginç çalışmaların yapılması dikkat çekici. Anlaşılan o ki Fatih Terim bu kez çalışmalarda hiçbir boşluk bırakmak istemiyor. Futbolcuların vücut kaliteleri ile ilgili denetimler, yeme-içme düzeninin değişmesi ve daha bir yığın ilginç gelişme yaşanıyor, buna göre ekipler oluşturuluyor. O zaman da ister istemez aklımıza, geçen yıl bu zamanlarda yaşanan birtakım 'çalışma dağınıklıkları' geliyor. Bosna Hersek maçına yeterince iyi hazırlanamayıp yenilmemiz, yaz aylarını rehavet içinde geçirmemiz, Romanya ile hazırlık maçı alma yanlışımız, ardından Malta ve Moldova maçlarında uğranılan kabul edilemez nitelikteki kayıplar... Bütün bunlar olmadan da şu sıra yapılan çalışmalar gündeme getirilemez miydi? O şekilde gruptan çok daha rahat çıkıp bir yığın gereksiz kavgayla birbirimizi hırpalamadan grup maçlarını tamamlayamaz mıydık?

Milli Takım'la ilgili olarak bugün de başka yanlışlar yapmamak için bunun gibi asıl önemli konuları gündeme getirmek daha iyi olmaz mı?

KKTC'de heyecanlı günler...

Süper Lig'de sezonun bitmesiyle birlikte soluğu KKTC'de aldık. Kuzey Kıbrıs Turkcell'in organizasyonuyla üç gün üstüste değişik üniversitelerde gençlerle biraraya geldik. Milli Takım'ın 2008 Avrupa Şampiyonası'nda neler yapabileceği yolunda görüş alışverişinde bulunduk. Kuşkusuz ki gündeme başka konular da geldi. Böyle toplantılarda gençlerle birlikte olmanın insanı gençleştiren bir yanının bulunduğunu önceden de biliyorduk. Son derece heyecanlı ve keyifli geçen toplantılardan biz de çok yararlandık.

Gelgelelim orada yapılan bu tür toplantıların yaklaşık 30 yıldır çözüm üretilmeyen ve bu nedenle adeta kangren haline gelmiş bulunan bir demirbaş konusu yine önümüze geldi: KKTC'ye uygulanan spor ambargosu. Bu ambargonun kırılabilmesi için spor adamlarının yapabilecekleri fazla birşey yok. Çünkü bu temelde siyasal bir sorun. Ancak KKTC'li dostlarımız da temel nitelikte bir yanlıgı içindeler. Sorunun çözümü yolundaki bütün adımları hep başkalarından bekliyorlar. Kendi dinamizmleri ile bazı kapıları zorlama ve kimi engelleri aşma yolundaki önerileri pek sempatik bulmuyorlar.

2001'de benzer bir toplantı için gittiğimde, özellikle burada bulunan 40 bine yakın öğrenciden yararlanarak birşeyler yapılabileceğini anlatmaya çalışmışım. Burada rahatlıkla 'Mini Olimpiyat' gibi bir organizasyona gidilebilirdi. Üniversitede dalgalanan 40'a yakın ülkenin bayrağını görünce bu fikrimizi tekrar gündeme getirmeye çalıştık. Ancak bir yararı olduğunu sanmıyorum. KKTC'de yaşamak ve tatil yapmak güzel ama birşeyler için çalışmak dediğinizde orada bir tikanıklık oluyor...

Çok doğru bir iş...

Bu ülkede herhangi bir yere doğru kişilerin atandığını görmek insanı çok şaşırtıyor. 'Acaba arkasından nasıl bir yanlışlık çıkacak?' diye gelişmeleri tedirgin biçimde izlemekten kurtaramıyorsunuz kendinizi. Milli Takım'ın Euro 2008 hazırlıkları içinde iletişim bölümünde Yiğiter Uluğ ve Emrah Kayalıoğlu kardeşlerimin görev aldığını öğrenmek böyle bir şaşkınlık doğurdu bende. Terim'in bu konuda en yetkin spor yazarı olarak nitelendirilebilecek bir ağabeyimizden görüş aldığını öğrendim. Çok da iyi etmiş. Çünkü ancak o şekilde Yiğiter ve Emrah gibi çok doğru iki adamın ataması yapılabilirdi. Ayrıca onların böyle bir görevi kabul etmeleri de büyük bir özveri. Çünkü bu görevin onlara katabileceği birşey olduğunu pek sanmıyorum. Tam tersine belki de hayatlarının en azap dolu iki ayını geçirecekler... Neyse ki böyle şeyler için fazlasıyla idmanlıdırlar. Hem mesleki kaliteleri hem yabancı dil bilgileri ve uluslararası ilişkileriyle.

Bu işi kusursuz biçimde götüreceklerine inanıyor. Onları kutlayıp başarı dilerken Avrupa Şampiyonası'nı izleyecek meslektaşlarımız adına da seviniyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbolun gerçek tadı

Ahmet Çakır 2008.05.25

İnsanların ve gazetelerin kendi yaptıkları işleri övmeleri pek hoşuma giden bir durum değil. Ancak bu konuda çoğu zaman kendi işinizi kendiniz görmeyiz de gerekebiliyor.

Zaman'ın gelenekselleşme yolundaki Şöhretler Turnuvası her yönüyle övgüyü çok hak eden bir etkinlik. Öteki gazete ve televizyonlardaki arkadaşlarımız özel görüşmelerde bununla ilgili takdirlerini comertçe ifade edip kutlamalarda bulunuyorlar. Hatta kendi kurum ya da kuruluşlarının niçin böyle işler yapmadıkları konusundaki üzüntülerini bile bildirmekten kaçınmıyorlar. Gelgelelim bunların yayına yansıdığına pek tanık olamıyoruz.

Şöhretler Turnuvası ilk günden bu yana kusursuza yakın organizasyonu ve gerçekten de herkesin yakından tanıyıp sevdiği yakın dönemin büyük ün sahibi oyuncularının katılmasıyla son derece keyifli bir turnuva oluyor. Hele kazanıp kaybetme durumunun ikinci planda kaldığı ortamda gerçek bir futbol keyfi yaşanabiliyor. Tribünleri dolduran onbinlerce Zaman okuru da bu etkinliğe bir başka renk katıyor. Onlar da sahadaki güzelliklere tribün centilmenlikleriyle katılıyorlar. Normal maçlarda yaşanması neredeyse kural sayılan tatsızlıkların zerresi bile olmuyor. Fenerlisi, Galatasaraylısı, Beşiktaşlısı ve Trabzonsporlusı keyif içinde maçını izliyor, takımını destekliyor, kazananı alkışlıyor ve sevdikleriyle birlikte çok iyi vakit geçirmiş olmanın mutluluğuyla tribünden ayrılıyor...

Bu organizasyona emek veren arkadaşlarımız da çektikleri bütün sıkıntıları böylece unutup gelecek yıl için kolları sıvıyorlar. Hepsine binlerce teşekkür. Sizleri de turnuvaya bekliyoruz. Çok değerli doktorum Prof. Dr. Remzi Tozun duymasın, ben de birkaç dakika oynamak niyetindeyim.

İyi yazılmamış yönetmelik şampiyonluğu götürür!

Sivasspor'un Süper Lig 3.lüğü konusundaki itirazını biliyorsunuz. Konu üzerinde en sıkı yazıyı yazan Uğur Meleke kardeşim onların haklı olduğunu söyledi. Mehmet Demirkol da buna karşı çıktı.

İki değerli kardeşimin hangi noktadan hareketle neyi savundukları gibi ayrıntılara girmeyeceğim. Çünkü olayın çok daha önemli boyutları var. Onların başında da averaj ya da gol üstünlüğü konusunda yönetmeliklerdeki çok ciddi boşlukların varlığı ve bunların doldurulmasının neredeyse imkansızlığı geliyor.

Aslına bakarsanız futbolla ilgili buna benzer bir yığın sıkıntılı konu vardır. Yaşadığımız örneklerden gidelim, önceki sezonlarda Fenerbahçe-Ç.Rizespor maçında Victoria'nın iki sarı karttan ihracı gerekirken bunun yapılmayışı nedeniyle maç tekrarının hangi yönetmeliğe göre yapıldığı belirsizdir... Bu sezonun başında Trabzonspor-Sivasspor karşılaşmasının son 30 saniyesinde sahaya atlayan seyirci nedeniyle Trabzonspor'a verilen ceza konusunda da nasıl sıkıntılı bir süreç yaşanmış olduğunu kolaylıkla hatırlayabiliriz.

İlgili yönetmeliklerdeki boşluklar şampiyonluğa mal olabilecek ya da küme düşmeye yol açabilecek kadar ciddi ve önemlidir. Ancak bunları kimseye anlatma şansınız da yoktur. "Vaziyeti idare etme" ülkesinde bu tür şeylere pek kulak asılmaz...

Yıllardır anlatmaya çalışıp da pek de başarılı olamadığımı bildiğim bir konu var. Buna göre 1985-86 sezonunda Galatasaray her yönden şampiyonluğu hak ettiği halde bu onuru Beşiktaş yaşadı.

İki takım aynı puanla sezonu bitirmişti. Beşiktaş'ın gol üstünlüğü vardı ve bu da şampiyonluğu getirdi.

Oysa çok iyi ve ayrıntılı yazılmış bir yönetmeliğin ilk maddesi "Hiç yenilmemiş olmak en büyük averajdır" olmalıydı. Galatasaray da o sezon hiç yenilmemişti.

Elbette ki bu sadece Sarı Kırmızılı takımla ilgili bir durum değil. Fenerbahçe, Beşiktaş ya da bir başka takım o sezon hiç yenilmemişse en büyük averaj budur. Attığı ya da yediği gollere ya da gol üstünlüğüne daha sonra bakılacaktır.

Averaj ya da gol üstünlüğü dediğiniz şey nihayetinde rakiplerinizden daha fazla atmak ve az yemek gibi zirveye oynayan takımlar için başarılması çok da zor olmayan işlerdir. Ya hiç yenilmemiş olmak! Süper Lig'in 50

yıllık tarihinde sadece iki takım tarafından başarılabilmektedir. Birinde Beşiktaş zaten şampiyon olmuş, ötekinde Galatasaray ikincilikte kalmıştır.

Bu vesileyle Uğur Meleke ve Mehmet Demirkol kardeşlerimi bir kez daha kutluyorum. Türk spor basınında sahici düşünceler ortaya koyan iki elin parmakları kadar adam var. Onlar arasında Meleke ve Demirkol pırlı pırlı parlıyor... Sivaslı dostlarımı kızdırmak pahasına eklemekten edemeyeceğim. Sahada kazanılmamış 3 puan bütün sezon zirve mücadelesi yapmanızı sağlamışken, şu itiraz işini bu kadar uzatmasanız diyeceğim...

Milli Takım forması nereden alınır?

Bu meseleyi de benden çok önce Mehmet Demirkol yazdı. Şimdi olay büsbütün güncelleşti. Size herhangi bir nedenle Milli Takım forması gerekli olsa, bunu birine armağan etmek istesiniz, nereden bulup da satın alabilirsiniz?

Elbette ki büyük spor mağazalarında Milli Takım'la ilgili forma ve öteki hediyelik eşyalardan bazıları bulunabilir. Ama hiç tereddütsüz gidip de Milli Takım'la ilgili aradığınız her şeyi bulabileceğiniz bir yer var mıdır?

Endüstriyel futbol diyoruz, 100 milyon dolarları bulan bütçelerden söz ediyoruz ancak bu gibi basit sorunları çözme konusunda bile bir beceri gösteremiyoruz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Biz buradayız siz neredesiniz?

Ahmet Çakır 2008.06.07

CENEVRE - 2008 Avrupa Şampiyonası artık bütün haşmetiyle gündeme giriyor. Gerçi 1 aya yakın süredir gündemde epeyce önemli bir yer tutuyordu ama şimdi asıl iş başlıyor. Artık laf bitiyor eylem başlıyor...

Laf bitiyor mu? Ha ha ha! Ne mümkün! Futbolu ne kadar sevdiğimi anlatmaya çalışmayı gereksiz buluyorum. Bu oyunu oynamayı da seyretmeyi de üzerinde konuşmayı da sevginin ötesinde bir tutkuyla yapıyorum.

Geçirdiğim ağır sakatlıkların ardından doktorum "Futbol topuna uzaktan bile bakmayacaksın!" ultimatoomunu veriyor. Ben çıkıp İnönü'de binlerce Zaman okurunun önünde oynuyorum...

Daha ötesi var mı??

Ancak şu son dönemdeki futbol konuşmalarından bıktığımı, hatta ne yalan söyleyeyim düpedüz bunaldığımı söyleyebilirim. (Daha fazlasını da hissediyorum ama söylemeye terbiyem elvermiyor.)

Sabah akşam, Milli Takım şöyle mi oynayacak, böyle mi oynayacak? Sistemimiz 4-1-4-1 mi olacak yoksa hocamız 4-3-3'ü mü yeğleyecek? Böyle oynarsak rakibimiz ne yapacak? Savunmadaki sıkıntılarımız nasıl giderilecek? İllallah!

Biraz geri dönelim: Hakan Şükür'ün, Ümit Karan'ın, Mehmet Topuz'un, Mehmet Yıldız'ın, İbrahim Toraman'ın aday kadroya alınmayışları doğru mu? UEFA Kupası kazanmış Fatih Tekke nasıl dışarıda bırakılır?

Efendim Emre Aşık ile Tümer Metin ne işe yarayacak? Colin Kazım ile Mevlüt Erdinç gerçekten Milli Takım düzeyinde oyuncular mı? Halil Altıntop ile Yıldırım Baştürk bu kadrodan nasıl çıkarılır?

Daha bunlar gibi neler...

İşin en sıkıntı verici yanı şu: Milli Takım ve Avrupa Şampiyonası'yla ilgili insanın içini ısıtacak hemen hiçbir şey söylenmiyor.

Ha, sırası gelince o konuda da palavra bol: Efendim, final oynayacağız! Hayır, yetmez; finale gelmişken elbette ki kupayı da alacağız. Yunanistan'ın yaptığını biz niye yapmayalım ki. Falan filan...

Gördüğünüz gibi Milli Takım ve Avrupa Şampiyonası'yla olan ilişkimiz adeta bir tür cinnet hali... Zaten öteki bütün uluslararası konulara bakışımız da böyle değil mi?

Hemen her uluslararası teması bir yenme-yenilme, giderek ölüm-kalım meselesi haline getirmeyi başarıyoruz. O nedenle de bu işten alınabilecek asıl keyif ve öteki kazançlardan yoksun kalıyoruz.

Çünkü bu tavrımız sürekli bir gerilim ve mutsuzluk üretiyor. Bir süre sonra kendimizi böyle bir kısırdöngünün içinde buluyoruz.

İşte biz buradayız. 52 Avrupa ülkesinden sadece 14'ü bunu başarabildi, İsviçre ve Avusturya da 16'yı tamamladı. En az 15 gün boyunca bu coşku ve keyfi içinden yaşayacağız. Ay-Yıldızlı formayı giymiş futbolcularımız en azından 3 maçta toplam sayıları yüz milyonlarla ifade edilen TV seyircilerinin önüne çıkacak.

O maçlar sırasında iyi mücadele etmek, fair play'e uygun davranmak, böyle büyük bir organizasyonun bir parçası olmak ve hatta buna bir şeyler katabilmek, tribün güzellikleriyle de bunu boyutlandırmak asıl hedefimiz olmalı.

Portekiz maçını kazanır ya da kaybedersiniz, olmadı berabere kalırsınız. Bunların hepsi mümkün ama çok da önemli değil.

Önemli olan burada bulunmanın değerini, güzelliğini kavrayıp buna göre davranmayı becerebilmek...

Hadi bakalım, kolay gelsin.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Büyük hayaller ve basit gerçekler

Ahmet Çakır 2008.06.08

Bırakın böyle büyük yarışmaları tek maçlara bile bir türlü hazır olamayan Milli Takım'ımızın ilk 45 dakikayı gol yemeden kapatabilmiş olması önemliydi.

Portekiz gibi zorlu bir rakip karşısında neredeyse sahaya bir-iki oyuncu fazla çıkmanın bir yolunu bulmak gerekirken çok eksik kaldık. Örneğin, Tuncay hiç yoktu; Colin Kazım ve Mevlüt de pek oyuna giremedi. Yani oynamayı düşündüğümüz 4-3-3'ün bir hattı hiç yok gibiydi... Cenevre'de 40 bin Portekizli yaşıyor olsa da tribün üstünlüğünü rakibe bırakmamıştık. Sahada da öyle yapmak istiyorduk. Ancak rakibin hücum zenginliğinin yanında Hamit'in erken kart görmesi, Servet'in sakatlanması işimizi büsbütün zorlaştırıyordu. Hele Tuncay'ın kötü oyunu iki yönlü sorun çıkardı; hem Ronaldo'nun önü açıldı hem hücumda etkisiz kaldık. En kısa zamanda düzeltilmesi gereken bu aksaklığa Terim'in 90 dakika boyunca seyirci kalışı çok şaşırtıcı bir durumdu. Böyle bir ortamda topun ağırlığımızı bulması da çok gecikmedi ama gecenin adamı Pepe sevinçten havalara uçarken neyse ki yardımcı hakemin bayrağı havadaydı. Ancak oyunu dengeleme girişimlerimiz pek sonuç vermeyince korkularımız da sürecekti. Tehlikeli yerlerde Portekiz'in kazandığı iki serbest atışın ilkinin iyi ki Simao kullandı, Ronaldo'nun attığında yan direk imdada yetişti! En çekindiğimiz durum Ronaldo'nun

dalışlarıydı. Neyse ki sadece 1 kez buna fırsat bulabildi Portekizli yıldız. Onda da kötü vurdu. Açıkçası, ilk 45 dakika bittiğinde maçı pek bize gülümser gibi değildi ama henüz son sözümüzü de söylemiş değildik. Bu direnişini sürdürüp araya bir de gol sıkıştırabilirdik. İkinci yarıya Mevlüt'süz başlamanın yadırganacak tarafı yoktu ama yerine girenin Sabri oluşu "Bu maçıtan çıkarılacak beraberlik iyi sonuçtur" anlamına gelir gibiydi. Peki buna savunmamız izin verecek miydi? Ortada hiçbir şey yokken Gökhan Zan'ın yaptığı akıl almaz hatada bir kez daha direk imdadımıza yetişti ama nereye kadar! Bu oyuncunun sakatlanıp çıkışı da artık bıktırıcı bir Yeşilçam melodramı gibiydi... Berbat bir 15 dakika oynadık! Tam Sabri ve Kazım ile toparlanıyoruz derken de topu ağlarımızda gördük. İlk golü ofsayda takılan Pepe'ye bu kez savunmamız gerekli ikramda bulundu. Basit bir verkaçta dağılıp oyuna tutunma şansımızı bitirdik... Yine de şanslıydık! Rakibin bizimkini üçe katlayan pozisyon sayısının yanında 3 toplarının direktten dönmesi farkı önledi... Başka türlü masallar anlatan da çıkabilir çünkü biz masal dinlemeyi severiz ama gerçek ortada: Portekiz mutlak bir üstünlük ve çok açık kalite farkıyla hemen hiç zorlanmadan kazandı. Bize de bundan sonrası için inşallah ve maşallahlı söylemlere devam etmek kaldı... Daha ilk maçların ardından grubun şekillenmiş gibi görünmesi de açılış akşamının bir başka ilginç yönüydü. İlginc de değil, beklenen durumdu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Elbette ki final oynayacağız...

Ahmet Çakır 2008.06.10

CENEVRE - Gruplardaki ilk maçlar henüz bitmedi ama Türkiye sonunculuğu Polonya ile paylaşmaya aday. Aslında bunun şaşılacak bir yanı yok. Kuralar çekildiğinde bir yığın şarlatan "final oynarız" maskaralığı yaparken bu işin ilgilisi ve bilgilisi kara kara düşünüyordu...

Türkiye mutlaka günün birinde final oynayacak ama o günü bizlerin görebileceği epeyce kuşkulu... Hocamızın takımla ilgili olarak giriştiği birtakım işlerin zamanlamasının uygun olmadığı ve burada tek ayak üzerinde yakalandığımız çok açık. Böyle bir turnuvaya yeterince iyi ve doğru biçimde hazırlanamadığımız görünüyor.

Yine de Portekiz yenilgisi için fazla kahrılanmanın bir anlamı yok. Rakibin gücü ve kalitesi ortada. Belki bu tür yenilgilerle rakibe saygı duymayı da öğreniriz ki hiç yabana atılacak bir kazanç değildir.

Yarın evsahibi ile kader maçı oynayacağız. İsviçre de bizim gibi acılar içinde. Çünkü onlar kazanabilecekleri bir maçla birlikte kaptanlarını da kaybettiler. Hiç abartısız bütün İsviçreli futbolseverlerin Frei için ağladıklarını söyleyebilirim.

İsviçreli kupayla ilgili duygularını bizim gibi yaşamıyorlar. İnsanların davranışlarından bunu anlamaya çalışırsanız bu ülkede böyle büyük bir turnuvanın yapıldığını bile fark edemeyebilirsiniz. Buna karşılık belki de ülke tarihinde en çok bayrak asılan bir dönem yaşanıyor. Ayrıca topluma açık her yerde şampiyona ile ilgili birşeyler var.

Şu ana kadar gördüğüm en ilgi çekici olay, Zürih tren istasyonunun yerden tavana 10 metrelik yüksekliğe uzanan 11 ülke kaptanının herhalde sportmenlik yemini ettikleri birbirlerine sarılmış heykelleri. Tabii orada bizim kaptanı arayıp bulamamak biraz canımızı sıkıyor. Tek eksik biz değiliz diye teselli bulabilmek de mümkün değil...

Organizasyonun İsviçre bölümünün başarısı ya da bunun tersi bir durumun varlığını söyleyebilmek mümkün değil. En yakın şampiyona olan 2006 Almanya ile elbette ki kıyaslanamaz. Almanlar bu işlerde çok daha yukarılarda...

Portekiz maçında görev yapan 150'ye yakın Türk gazetecinin hemen tümü yakınacak birşeyler bulma konusunda sıkıntı çekmedi (Büfe ve lokantalar yetersiz, herşey ateş pahası, basın merkezi küçük, ikram çok zayıf) ama bizim maç başladıktan sonra bunların hemen tümü unutuldu. Şimdi artık bu kupada hiçbir şansımızın kalmadığı ve zaten Terim'in de yabancı bir takımla anlaştığı konuşuluyor.

Tabii yakınılacak hiçbir şey yok değil. Örneğin daha önce 80-100 Frank ücretle kalabildiğimiz otellerin fiyatının gün gün değişip 250-300 Frank düzeyine gelmiş olması pek eğlenceli olmuyor. Üstelik yer bulmak da imkansız denilebilecek kadar güç...

Bu kupayı da 2006 gibi Prof. Dr. Deniz Gökçe dostumuzla birlikte izleyecektik. 15 gün önce Cenevre'de bir ev ve araba tuttuğunu söylemişti. Fakat o gün bugün kendisiyle hiçbir biçimde temas kurabilmiş değilim. Hatta endişelenmeye başlamıştım ki bazı arkadaşlar kendisini Cenevre'de ve hatta maçta gördüklerini söylediler. Çok şükür, hocamızın iyilik haberini aldığıma sevindim...

Maçın ertesi sabah kahvaltıda Futbol Federasyonu'nun davetlisi olarak buraya gelmiş bulunan kafile ile birlikteydik. Hemen tümünün yenilgiyle ilgili üzüntü ve eleştirilerinin yanında Hasan Doğan federasyonunun attığı olumlu adımlardan duydukları mutluluk da vardı. Ayrıca, önceki dönemlerde kafilelere egemen olan hava burada epeyce değişmiş gibiydi. Yani kafilede bulunan kulüp başkanları ve öteki yetkililer, gurbette eğlence arayışından çok kulüplerinin geleceğiyle ilgili gibiydiler. Ya da bize öyle geldi...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eski dostlar, yeni yollar

Ahmet Çakır 2008.06.11

CENEVRE - Önceki günle ilgili maç seçimimi Romanya-Fransa olarak yapmıştım. Bunun nedeni de eski dostları görüp belki birkaç satır konuşabilmektir.

Düşündüğüm gibi de oldu. Tribünde epeyce bir arayışın ardından Hagi'yi bulabildim. Ancak pek de beklediğim gibi bir görüşme olmadı. Hagi'nin üzerinde adeta o kısa süreli teknik adamlık denemelerinin oluşturduğu kırgınlık ve yorgunluk var gibiydi. Bakışları parıltısını yitirmiş, yüzü de sanki matlaşmış gibiydi. Galatasaray'dan ayrılmak zorunda kaldığı günlerdeki iki karşılaşmamızda 2,5'ar saatlik uzun açıklamaları sırasında konuşmayı şehvetle seven biri gibi görünen 'Karpaların Maradonası' bu kez kısa ve kesik cümlelerle yetindi... Türkiye'nin Portekiz karşısındaki oyunu için 'konuşmaya bile değmez' gibi bir el işaretiyle yetindi. Elbette ki eski hocasına karşı saygısı eksilmiş değildi; ama takımın durumu da ortadaydı.

Fransa'da Ribery ile birlikte Anelka'nın 11'de yer alışı ilginçti. Henry ve Vieira'nın sadece 11'in dışında kalışı değil hiç oynamayışları da öyle. Sonuçta Fransa da bizim gibi 'kendini arayan takım' görünümündeydi. Tabii onların arayışlarının bizimkinden biraz daha yukarda olduğunu unutmadan...

Maçın adamı Makalele seçildi ama Ribery de olabilirdi. Tatsız maçın en hareketli adamı oydu. Onunla ilgili transfer skandalına yol açan Galatasaraylı yöneticilerin Ribery'yi hangi duygularla izlediklerini öğrenmek isterdim...

Açıkçası Zürih'te bu kadar çok Rumen taraftar bulmayı beklemiyordum. Rumenler içine girdikleri yeni dönemin avantajlarından yararlanmaya başlamış gibi görünüyorlar. Tribünde Fransızlardan daha kalabalık ve coşkuluydular. "Hagi Mania" yazılı bir pankart da büyük yıldızlarını kolay unutmayacaklarını gösterir gibiydi.

Onlarla epeyce Hagi ve Galatasaray muhabbeti yapma imkânı da oldu ama bunun ilginç ya da anlatılmaya değer bir yanı yoktu...

'Ölüm Grubu'nun ikinci maçı turnuvanın en büyük sürprizini ve en gollü maçını ortaya çıkardı. Şampiyona boyunca bile bu kadar gol yemeyeceğine iddiaya girebileceğiniz dünya şampiyonu İtalya 3 golü ağlarında görmenin şokunu yaşıyor. Teknik Direktör Donadoni, Milan'dan takım arkadaşı Van Basten'dan yediği bu ağır tokadın sarsıntısını kolay atlatamayacaktır. Kaptan Buffon'un özürüne de kimsenin kulak asmayacağı gibi...

Bu 3 gol nedeniyle İtalya'nın ilk tur maçlarının sonuncusu oluşu (Biz de 14.lüğü Polonya ile paylaşıyoruz) Türkiye için züğürt tesellisi oluşturdu: Baksanıza, dünya şampiyonu bile ne hale düştü! Fransa ve İtalya bu grubun favorileri olarak görülüyordu ama gruptan Hollanda ile Romanya'nın çıkivermesi de kimseyi şaşırtmasın. Bizim için turnuvanın en önemli maçı bu akşam. Portekiz karşısında çok daha iyi oynasak da yenilebileceğimizi tahmin etmek zor değildi. Grupta dengimiz sayılabilecek tek takım İsviçre. Ancak onlar da Çek Cumhuriyeti karşısındaki futbollarıyla bizden çok daha iyi durumda olduklarını gösterdiler. Genel kalite ve kapasite olarak onlardan üstünüz ama bunu sahaya getirebilme konusunda sorunlarımız var.

Elbette ki maçın en ilginç yanını rakip takımda oynayan 3 Türk kökenli oyuncu oluşturuyor. Hakan Yakın, Eren Derdiyok ve Gökhan İnler'in durumu değişik yorumlara neden oluyor. İçlerinden birinin bize gol atması halinde ne olacağı merak ediliyor. Bu dramı Almanya-Polonya maçında Lucas Podolski iki kez yaşadı. Ne yapacaksınız, küreselleşmenin getirdiği ilginç durumlardan biri de bu. Onlar da bu yeni yollarda başarıyla yürüyorlar. Biz de bundan sevinç duyuyoruz. Buradaki Türkler, İsviçre ile İstanbul'daki maçta yaşananların getirdiği sıkıntıları yeni yeni aşar gibi olduklarını söylüyor. O nedenle de maçta tatsız bir şey olmamasını diliyor. Bizim de tek istediğimiz o: Kazanmak ya da kaybetmek her şeyin sonu değil; ancak centilmenlik dışı hareketler bizi başka bir sona doğru götürüyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kırmızı Beyaz gece

Ahmet Çakır 2008.06.12

BASEL- Bu başlığı daha maç başlamadan ve hiç tereddütsüz verdim. Çünkü maçta ne olursa olsun en baskın gerçek buydu. Gün boyu Basel sokaklarında kırmızı beyazın mutlak egemenliği vardı.

Bizim turkuazın henüz yeterince yaygınlaşmamış olması nedeniyle St.Jakobs Stadı'nın tribünleri de gelincik tarlası gibiydi. Açıkçası futboldan ve maçın sonucundan çok ulusal marşların sorunsuz biçimde söylenebilmesi beni daha çok ilgilendiriyordu. Gecenin ilk güzelliği de bu oldu... Onlarda ve bizde gazete olduğu ileri sürülen bazı paçavraların olay çıkarabilme konusundaki bütün çabaları sonuçsuz kalmıştı. İki takım taraftarları arasında otobüste, trende, meydanlarda gördüğümüz dostluk ortamı maça da taşındı...

Kobi Kühn'ün Türk kökenli üç oyuncuya birden 11'de yer vermiş olması, "kebabçıları kendi silahlarıyla vurma" şeklindeki kışkırtıcı söyleme uygun görünüyordu. Bizim derdimizse deryadan büyüktü. Biliyorum, Terim bu eleştirilerin turnuva sonuna saklanmasını bekliyor ve şimdi yapılnca çok kızıyor ama şu soruyu da sormamak mümkün mü: İlk maçtaki 11'imiz doğruysa İsviçre karşısında bu kadar çok adamın değişmesi niçin gerekli oldu? Bütün tatsızlıklara karşın ilk 10 dakikada oyuna egemen olan bizdik. Pek etkili olamasak da rakip kaleye gitmeyi beceriyorduk. Fakat sonrasında yağmur oyuna ağırlığını koydu! Tam anlamıyla tufan biçimindeki yağış nedeniyle oyunla ilgili teknik değerlerden söz etmek imkansız hale geldi. Bu arada gole de çok yaklaştık.

Nihat'la kullandığımız serbest atışta Arda'ya çarpan topun direk yerine ağlara gitmesi için azıcık daha şansa ihtiyacımız vardı.

Şiddetli yağışla zeminin sulak tarlaya dönüşmesi aleyhimizeydi. Bu tarlada bizim bitkilerin yeşermesi mümkün değildi. Çünkü onlar fizik güç olarak üstündü. İlk yarım saat bittiğinde de korktuğumuz başımıza geldi. Öylesine bir ileri top, Volkan'ın hatalı çıkışı ve Hakan Yakın'ın topu boş kaleye gönderişi... Böylece o da bizim Lucas Podolski'miz oldu, gole sevinmeyi arkadaşlarına bıraktı. Hemen arkasından kaçırdığı pozisyona da kimse inanmadı. Bu tür saçmalıkları sevenlerin "kasten atmadı" diyebileceği bir fırsattı... İkinci yarıda Semih ve Mehmet Topal'ın girişi, 'Baştan niye oynamadılar ki' dedirtecek türden bir değişiklikti. Tabii asıl büyük yıkım Emre Belözoğlu'nun yokluğu oldu. Tümer'in böyle bir yükü kaldıramayacağı baştan biliniyordu. Haliyle akıllara Yıldırım geldi; Terim'in onunla ilgili tasarrufunun tutarsızlığıyla birlikte tabii... Ortada doğru kadro, sağlam sistem ve iyi taktik gibi futbol değerleri olmayınca çaresizlikten 'kaos futbolu'na yöneldik (İsim hakkı, M.Demirkol'undur). Bunu iyi becerdiğimizizi Semih'in golüyle gösterdik ve bizim için epeyce koyu gri olan gece birden beyazlaştı. Golsüz ve puansız eve dönme endişesinden kurtulup daha rahat oynamaya başladık. Onlar da sinirlenip sıkıntı yaşamaya başladılar. Daha önce kazandığımız iki pozisyondan yararlanamadık ama uzatma bölümünde Arda'nın harika golüyle İsviçre'yi turnuvanın dışına itiverdik. Maçın ve takımın en iyisi M.Aurelio idi. Oyunun en zor anlarında takımı o ayakta tuttu.

Böylece daha ikinci maçta turnuvadan kopma sancısını atlattık ve Çekler önünde çok derin hesaplara dayalı umutlarımızı korumuş olduk.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Takım kalınca darda Yetişir imdada Arda

Ahmet Çakır 2008.06.13

Milli Takım olağandışı işler yapabilme özelliğini bir kez daha ortaya koydu. İsviçre karşısında ilk 45 dakika geride kaldığında eve dönme hazırlıklarına başlayacak gibiydik. Maçın ardından "Final oynarız" maskaralıkları yeniden gündeme gelecektir...

Maç öncesinde St.Jakobs Stadı çevresinde konuşlanmış olan Türk televizyonları mal bulmuş mağribi durumundaydılar. Hemen hepsinin ellerinde adını bile anmak istemediğim o paçavra ve Terim'le ilgili malum karikatür vardı. Uygar bir ülkede gülünüp geçilecek olan bu karikatür, İsviçrelilerin bize yapmak istedikleri kötülüklerin belgesi gibi sunuldu. 'Yapmayın etmeyin arkadaşlar, asıl sizin bu tavrınız ortamı gerginleştiriyor' diye çırpınışımız pek yarar getirmede. Öyle ya, arkadaşlarımız büyük balık yakalamışlardı. Keyifle kızartıp yiyeceklerdi. Ne diyelim, afiyet olsun! Sanırsınız ki bulvar basınının adi örneklerinden biriyle değil de İsviçre hükümetinin resmi görüşü ve tavrıyla karşı karşıyasınız! Üstelik bizim asıl yapmamız gereken iş böylesi utandırıcı işlerle uğraşmak değil, maçı kazanıp onlara en iyi karşılığı vermektir. Onu da yaptık ve bir kez daha ev sahibini turnuvanın dışında bıraktık. Bu da onların yıllarca unutamayacakları bir ders olacaktır.

Ancak televizyonculuk diliyle 'mal' o kadar büyük ki herkes ille bir parçasını yemek istiyor. Maçın ardından Erman Toroğlu'nun malum yorumu bunun tipik bir örneği. Seviye, Toroğlu hizasında olunca, toplumun daha uygar çizgiye gelmesi özlemlerinin daha uzun yıllar beklemede kalacağı ortaya çıkıyor. Maçın kader anı, Hakan Yakın'ın attığı kadar kolay ikinci golü kaçırmayıydı. Karşılaşmanın ardından televizyon programlarında bu pozisyon nedeniyle Yakın sert denebilecek şekilde eleştirildi. İsviçre'nin rahatlıkla kazanabileceği maçın orada kaybedildiği ileri sürüldü. Maçın bir başka kader adamı Arda oldu. Son dakikadaki pozisyonda ondan başkası

topu o sükunetle sürüp de en doğru işleri yaparak golü bulamazdı. Terim'in Portekiz karşısında ondan niçin yararlanmadığı sorusu da kaçınılmaz olarak bir kez daha gündeme geldi.

Gün boyu yaşanan taraftar güzellikleri maçtan sonra da sürdü. Basel merkez tren istasyonuna giderken Seyfi Alp kardeşimizle birlikte konuştuğumuz İsviçrelilerden F. Wettstein "Bize birkaç Türk kökenli futbolcu daha gerekli. Mesela Arda bunu düşünmez mi?" diye espri yaptı. Biz de "Çok geçmeden burada bir Arda bulursunuz." karşılığını verdik.

Bu karşılaşmanın en büyük heyecanını ve sıkıntısını Yakın ailesi yaşadı. Sadece Murat ve Hakan değil, anne Emine Hanım da İsviçre basınında geniş biçimde yer aldı. Maç öncesinde televizyonda Murat Yakın, İsviçre'nin karşılaşmayı 2-0 kazanacağı tahmininde bulundu. Bunun için ne yapılması gerektiğini de anlattı: "Her şeyleri Emre Belözoğlu, onu durdurmak gerek. Ayrıca baskı karşısında çok hata yapıyorlar. Kalecileri de iyi değil."

Simdi İsviçreliler, Murat'ın Türk Milli Takımı konusunda biraz daha ders çalışması gerektiğini düşünüyor olsalar gerek...

Bu kapsamda aynı biçimde çuvallayan futbol yorumcularından biri de Almanların efsane ismi Lothar Mattheaus idi. O, İsviçre'nin Türkiye'yi 2-0 yeneceği, Portekiz'le Çek Cumhuriyeti'nin de 1-1 berabere kalacağı tahmininde bulunmuştu.

Bizim tahminci ve yorumcularımızın durumu da çok farklı sayılmaz. İlk 45 dakika bittiğinde Terim'le ilgili darağaçları kurulmuştu. Maçtan sonra bütün görüşler bir anda değişiverdi. Sadece onlardan değil, futbolseverlerden de Terim'le ilgili hakaret dolu tepkiler yağıyordu ki.. deyip bırakalım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gurbetteki Türkler ve bitmeyen tartışmalar

Ahmet Çakır 2008.06.14

CENEVRE - İsviçreliler büyük acı çekiyor. Evlerinde yapılan bu dev organizasyonun dışında kalmış olmak onları çok üzdü. Hakan Yakın'ın kaçırdığı gol ve öteki fırsatlara yanyıyorlar.

İsviçre Milli Takımı Teknik Direktörü Kobi Kuhn'un zaten eşinin ağır hastalığı nedeniyle sıkıntılı olduğu belirtiliyor. Bunun üzerine bir de evlerinde hiç maç kazanamadan kupaya veda etmek zorunda kalacak gibiler. Her ne kadar gruptan çıkmayı garantilemiş olsa da Portekiz'in İsviçre'ye yenilebileceğini düşünmek futbol gerçeklerine pek uymuyor.

İsviçre Milli Takımı'nda oynayan Türk futbolcuların durumu başka bir açıdan da tartışma konusu olmaya devam ediyor. Bu oyuncuların hemen tümünün Türk Milli Takımı için oynamak istedikleri ancak kendilerine öneri gelmediği hep söyleniyor. Önceki gün tanıştığımız St. Gallenli taksi şoförü Recep Atalay, "Eren Derdiyok'u bir süre önce şu anda Milli Takım'da görevli birine izlettirdim." diye başladığı yakınmalarını tahmin edebileceğiniz çizgide sürdürüyor ve ekliyor: "Taksi şoförü olduğuma bakmayın, 15 yıl futbol oynadım burada, UEFA B lisansına sahip bir antrenörüm."

O söylemeyince adını benim de sormadığım Milli Takım yetkilisi, Eren Derdiyok'u izlemiş. Beğenmemiş olmalı ki bu durum ortaya çıkmış... Gerçi ben Recep Atalay kardeşimizle aynı fikirde değilim. Eren Derdiyok, Gökhan İnler ve Hakan Yakın'ın İsviçre Milli Takımı'nda oynamasında hiçbir sakınca yok; tam tersine büyük yararlar var.

Görüyorsunuz ki bu futbolculardan daha ileri bir çizgide bulunan Halil Altıntop ve Yıldırım Baştürk bile bizim Milli Takım kadrosuna giremiyor. O zaman, Almanya, İsviçre, Avusturya milli takımları için oynamalarında ne kötülük olabilir? Bulundukları ülkede yaptıkları işin doruğuna yükseldikleri için anavatanlarına sadece gurur ve mutluluk verirler.

Başka türlü düşünen ve onları neredeyse hain gibi görenler de var olacaktır. Ne yapalım, kaba milliyetçiliğin oluşturduğu sıkıntılardan biri de bu. Aslında bu bir futbol tartışması değil; Türkiye'nin genel olarak gurbetteki insanına sahip çıkmadaki yetersizliği, tartışmanın ana eksenini oluşturuyor ya da oluşturmalı. Ona da bir çare bulabilmek mümkün görünmüyor... Haa bu arada bazı uyanıkların yaptıkları organizasyonlarla, 'Türkiye için oyuncu seçiyoruz' ve benzeri dümenlerle para toplayıp insanları aldatmaları da işin başka bir boyutunu oluşturuyor. Eh, bu insanlarımızı kimler aldatmadı ki! Futbol sahtekârları da eksik kalsın... Tabii buradaki spor çevrelerinin en tanınmış Türk'ü diyebileceğimiz Abdullah Şahin kardeşimizin İsviçre 2. Ligi'nde oynayan yetenekli oğlunun Boluspor'da bir hazırlık maçında sadece 3 dakika 'denenmesi' gibi tuhaflıklar için de söyleyecek söz bulamıyoruz. Avrupa'daki Türklerin spor organizasyonunun tek elde toplanıp daha iyi yönetilmesi konusunda verilir de yerine getirilmeyen sözler için de öyle... Yarın çok önemli bir maç varken nelerden söz ediyorsun, diye düşünen okurlarımız olabilir. Evet, Çek Cumhuriyeti maçının heyecanı artıyor. Elbette ki ikinci tura da çıkmaya yakınız ve bunu çok istiyoruz. Maçla ilgili daha geniş düşüncemi yarın yazacağım. Ancak size minik bir sır vereyim: 'Elenip de eve dönsek' diye düşünenler de hiç az değil. Özellikle Almanya kampından bu yana Milli Takım'ı izleyen arkadaşlarımız artık bezmiş durumdalar. Özellikle oynama imkânı bulamayan bazı futbolcuların da aynı psikolojiyi yaşadıklarını tahmin etmek zor değil. Haksız da sayılmazlar...

Çekler karşısındaki tarihî bilançomuz tam bir rezalet! Futbol tarihimiz boyunca karşısında en çok sıkıntı çektiğimiz 3 takımdan biri onlar. Ancak şu sıra o kıvamda değiller ve şanslar gerçekten de eşit. Bugünlük hoşçakalın, arkası yarın...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Biz bu Çekleri yener miyiz?

Ahmet Çakır 2008.06.15

CENEVRE- Gerçek düşünceleri bunun tam tersi olduğu halde okurun önüne "Elbette ki yeneriz" dalkavukluğuyla çıkan arkadaşlarımızın sayısı epeyce fazla. Biz bu tür "gazcılıkları" bir yana bırakıp işin gerçeğine bakalım.

Biz bu turnuvaya iyi hazırlanamadık. Hocamız neyi nasıl yapması gerektiğine hâlâ tam olarak karar verebilmiş değil. Takımımızın ne oturmuş bir kadrosu, ne sağlam ve geçerli bir oyun anlayışı, ne de rakibe göre değişip onu şaşırtabilecek bir taktik zenginliği var.

Kendimizi aldatmaya devam edelim çünkü başka türlü yapamıyoruz, biz İsviçre karşısında da birşey oynamadık; sadece maçı kazandık. Bunun önemsiz olduğunu söylemiyorum, Çek Cumhuriyeti karşısında üstünlük sağlamak için bunun yetmeyeceğini anlatmaya çalışıyorum.

O maçı pekala İsviçre de kazanabilirdi. Özellikle Hakan Yakın'ın kaçırdığı fırsat olmasa oyunu 2-0'dan çevirebilir miydik? sorusuna evet diyebilecek birilerinin bulunduğunu sanmıyorum. Onun dışındaki pozisyonlar nedeniyle de maçı rahatlıkla İsviçre kazanabilirdi ve biz bugün çok başka şeyler konuşuyor olabildik...

Çek Cumhuriyeti tarihsel olarak bize en ters gelen ekiplerden biri. Onlar karşısındaki bilançomuz hiç abartısız bir ifadeyle 'korkunç' olarak nitelendirilebilir. Bugüne kadar oynadığımız 14 maçta sadece 1 galibiyetimiz ve 2 beraberliğimiz var; tam 11 maçı yitirirken sadece 8 gol atabilmişiz, bunun karşılığında ağlarımızda tam 37 gol görmüşüz. 'Aman Allah'ım!' demeden bakılabilecek bir bilanço değil... Hepsinin dökümünü yapabilecek durumum yok; ama görünen şu ki belki de futbol tarihimiz boyunca İngiltere'den sonra en büyük sıkıntıyı Çekler karşısında çekmişiz. Bu akşam durumun farklı olabileceğine ilişkin bizim cephede pek fazla umut yok. Ancak onların da pek parlak bir dönemden geçmedikleri ortada. En büyük şansımızı da bu oluşturuyor. İsviçre'yi tecrübeleri ve biraz da şanslarıyla yendiler, Portekiz karşısında düpedüz dağıldılar. Öyle sanıyorum ki Portekiz'in neyi nasıl yaptığı teknik heyetimizce iyi analiz edilmiştir. Gerçi bizde Ronaldo, Deco ve Simao yok ama kimi durumlarda onlar gibi olabileceklerini gösteren yıldız adaylarımız var.

Ancak geçen gün söylediğimi sürekli tekrar etmek zorundayım: Geçirilen bunca aşamanın ardından Milli Takım'la ilgili olarak hâlâ İnşallah Maşallahlı sözlerin ağır basması da ciddi bir sıkıntı. Sahici ve kalıcı başarılar için artık belli bir standarda ulaşmak zorundayız. Çeklere üstünlük sağlayıp sağlayamayacağımızdan çok daha önemli bir konu bu...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rüyanın sonu derken Cenevre destanı yazdık!

Ahmet Çakır 2008.06.16

CENEVRE- Yine gelincik tarlası tribünler, kırmızının egemenliği kesin fakat pek üstün değiliz. Çeklerin sesinin daha gür çıktığı bölümler fazla. Olsun! Türkiye olarak burada bulunmanın keyfini yaşıyoruz. Maç öncesinde Stade de Geneve'in üzerinde kapkara bulutlar var. Bunlar İsviçre maçındaki gibi bir tufan mı getirecek yoksa başka dert mi diye sormamak elde değil...

Neyse, İsviçre galibiyetiyle kendimize geldik; rakibimiz karşısında tarihi bilançomuz berbat olsa da bu akşam bunu değiştirme yolunda ilk adımı atabiliriz. Hocamız önceki akşam basın toplantısında öyle dedi. Ancak maçın başlangıcı biraz korkutucu... Daha 10. saniyede kalemize şut atma imkanı buluyorlar. İlk 10 dakika boyunca da bize soluk aldırıyorlar. Üstelik bu arada Mehmet Topal da sarı kart görüyor. İsveçli hakemin Aurelio'yu dövercesine gösterdiği ikinci kart da bu sürenin içinde ve iş giderek cansıkıcı bir hal alıyor.

Karşıda da bir kale olduğunu ancak 16. dakikada görebiliyoruz; Tuncay'un şutu Cech'i pek yormasa da... Sonrası yine aynı. Çek Cumhuriyeti sanki karşısında bir rakip yokmuş gibi rahat oynuyor. İhtiyar Koller, kendisine atılan her topu rahatlıkla arkadaşına indiriyor ve kalemizde tehlike doğuyor. O yaşında, futbolun ders kitaplarında yazılı santrforu örnekliyor. Yetmedi, golü de o atıyor...

Sahaya çıkan kadro doğru ama bu kez de ne olduğunu anlayamadığımız başka yanlışlar var ki bir şey oynayamıyoruz. Cruyff teknik direktörlüğünün ilk dönemlerinde önemli bir maç için çok iyi hazırladığını ancak son dakikada şu aksaklığın çıktığını söyler: "Taktik harikaydı ama uygulamak için sahaya 12 oyuncuyla çıkmamız gerekiyordu."

Terim'in durumu da buydu. Sahada var olan 11 oyuncunun yanında bir de Emre Belözoğlu'nu oynatabilseydik, işimiz kolaylaşacaktı. Çünkü en büyük aksaklık, rakibi biraz daha ileride durdurabilsin diye birlikte oynatılan biri anadan doğma öteki sonradan olma Mehmetlerin top tutup oyun kuramayışları... Seyircimiz durumun tatsızlığını görüyor ve o iğrenç tezahürata başlıyor: Vur, kır, parçala/Bu maçı kazan! Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi... Devre arasında Terim'in oyuncularını biraz silkelediği anlaşıyor. Semih-Sabri değişikliği de

iyi geliyor. Yağmurla birlikte maça fırtına gibi giriyoruz. Daha etkili görünen ataklar, sağı sollu kornerler pek kuru gürültü değil ama yine de Çek takımının pabuç bırakmaya niyeti yok. Terim bunu görüp M.Topal-Kazım değişikliğini yapıyor. Ancak Emre Güngör'ün sakatlığı işi karıştırıyor. Oyuncu değiştirmeyi beceremeden ikinci golü yiyoruz ve iş bitiyor diyoruz... Arda'nın golü hoş bir teselli. O golü de ancak Arda atabilirdi. Topa öylesine dikkatli vurdu ki dünyanın en iyi kalecisini çaresiz bıraktı... Böylece postu kolay deldirmeyip son bölümde Çekleri gerçekten korkutuyor ve futbol onurumuzu kurtarıyoruz... Derken daha fazlası da oluyor. Bulduğumuz bir yığın fırsattan yararlanamazken Cech'in elinden kaçırdığı top kaybettiklerimizi bize geri veriyor.

Bundan sonrası bir heyecan fırtınası olacak diye bakar ve penaltı hesabı yaparken Nihat bir kez daha dalıp Cech'i bu kez müthiş biçimde yıkıyor... Bu da artık Türk futbol tarihinin altın sayfalarından biri oluyor. Fakat o da ne! Koller'in yaptığı numara Volkan'ın atılmasına yol açıyor ve bir kez daha yüreklerimiz ağızlarımızda dakikaların erimesini bekliyoruz. Ve evet işte oluyor... Sadece ikinci kez çeyrek finale çıkmakla kalmıyoruz, Çekler karşısındaki makus talihimizi de yeniyoruz. Hem de gerçekten inanılmaz biçimde bu işi başarıyoruz. Helal olsun Fatih'in aslanlarına! Bugün bütün Avrupa onlardan söz ediyor olacak...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zor iş yok, imkânsız biraz vakit alır

Ahmet Çakır 2008.06.17

CENEVRE- İçinde yaşarken bir tarihsel olayın önemini ve değerini anlamak pek kolay değildir. Önceki gece biz Cenevre'de böyle bir durum yaşadık.

Tabii şimdi ortaya bir yığın masalcı dede çıkıp 'Ben şöyle demiştim, ben böyle demiştim' diye bu büyük başarıdan doğan parsayı paylaşmaya çalışacaklardır. Geçiniz. Onların hemen hepsi Çek Cumhuriyeti maçının ardından yurda dönüşün yollarını arıyordu. Şimdi Viyana'nın fethinden söz ediyorlar. Maçın son 15 dakikasını hepimiz tam bir şok halinde yaşadık. Birkaç kez yazımızı değiştirmek zorunda kaldık. Allah'tan bilgisayarla bunu yapabilmek kolay, yoksa yorumlarımızı yazdırmamız birkaç saati bulur, gazete de çoktan Adapazarı'na ulaşmış olurdu...

Açıkkası bizim ne yapıp da böylesine büyük bir iş becerdiğimizi akıl ve mantık yoluyla açıklayabilmek de pek kolay değil. Karşılaşmanın yüzde 80'e yakın dilimini en küçük bir etkinlik gösterip bir umut oluşturmamadan geride bıraktıktan sonra kalan kısacık süre içinde yapabildiklerimiz sadece bizi değil bütün Avrupa'yı şaşkına çevirmiş durumda. Galiba en iyi açıklamayı maçın hemen ardından defalarca arayıp olmadı mesajla düşüncelerini ileten spor bilimcisi dostumuz Ramazan Savranbaşı yaptı. Çek futbolcuların genellikle yapılı olmaları maçın sonuna doğru onlar için sorun yaratıyor. Ağır vücut kitlesini taşımak zorlaşıyor. Biz de o bölüme kadar diri kalabilmeyi başardık ve hırslımızı da sürdürdük. Maç boyunca bulamadığımız üretkenliği de son dakikalarda ortaya çıkarıp inanılmazı başardık. Elbette ki bu başarıdaki payı arkadaşlarından daha önde olan adamlar var. Bunların basında Arda Turan geliyor. Attığı golle çoktan gitmiş olan maçın geri gelişi yolundaki ateşi yakmış oldu. Futboldan gerçekten anlayanlar bunun ne kadar zor bir gol olduğunu rahatlıkla görebildiler. Çünkü oradan o pozisyonda yapılan vuruşların büyük bir bölümü genellikle tribünlere gider. Arda topu çok dikkatli biçimde bekledi ve özellikle yerden kaldırmama konusunda büyük bir vuruş ustalığı gösterdi.

Dünyanın en iyi kalecisinin yaptığı çok kötü hata maça tamamen tutunmamızı sağlarken Nihat'ın da orada bulunup topu içeri itivermesi hiç yabana atılmayacak bir golcü sezgisi ve becerisiydi. La Liga'da attıklarından daha güzel bir golle Çekleri evine gönderirken de Nihat adeta "kaptan dediğin böyle olur, batmış gibi görünen gemi inanılmaz biçimde kurtarılır" der gibiydi. Servet'in olağanüstü özverisi her türlü takdirin üzerinde. Onun

vücudunun hangi maçta bu yüke isyan edeceğini içimiz titreyerek, asla olmasın diyerek merak ediyoruz. Mehmet Aurelio her maçın öteki kahramanı olma özelliğini sürdürüyor. Hamit Altıntop hem geçirdiği sakatlık hem sonrasındaki psikolojik sorununun üstesinden gelip her gecen maçta kalitesini biraz daha ortaya koyuyor... Kaleci Volkan, maçın sonundaki anlamsız hareketiyle başarısını gölgeledi. Açıkçası o pozisyonda Koller'in aktörlüğü de etkeni. Çok sert hareketlerle yıkılmayan damperli kamyon gibi bir adamın, tam temasın olup olmadığı bile anlaşılmadan kendini kurşun yemiş gibi yere atması utandırıcıydı. Sabri'nin sonradan girdiği maçların havasını değiştirme özelliği, Emre Güngör ve Emre Aşık'ın özverileri ayakta alkışlanacak düzeydeydi.

Maçın hemen ardından Cenevre'de başlayan futbol bayramının yurttan nasıl yaşandığını tahmin etmek zor değildi. Biz bu arada kupanın Almanya'dan nasıl görüldüğünü anlayabilmek için 1 günlüğüne Frankfurt'a geçtik. Burada yaşananlar da anavatanı aratmayacak düzeyde mi? Alman gazete ve televizyonları kendi takımları kadar bizim başardığımız işe de yer veriyorlar. Sabahleyin Frankfurt tren istasyonunda rastladığımız Türkler hâlâ zafer sarhoşluğu içindeydi. Bütün geceyi kutlamayla geçirip evlerine dönüyorlardı. Gerçekten artık bütün Avrupa bizi konuşuyor. Siyasal olarak Avrupa Birliği'ne girişimiz daha epeyce sürecek gibi görünüyor ama futbolumuzla bunu bir kez daha becerdik. "Türkiye'nin burada bulunması saçma!" diyen saçma sapan siyaset adamları kendi büyük takımları elenmenin eşliğindeyken Türkiye'nin yürüyüşünü sürdürmesi karşısında neler düşünüyorlardır acaba?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dengesiz ve antipatik ama ilginç ve heyecan verici

Ahmet Çakır 2008.06.18

VİYANA- Önceki günü (pazartesi) Almanya'da geçirdik ve onların futbol tutkusuna bir kez daha yakından tanıklık ettik. Avusturya karşısında aslında kendileri için pek de önemli sayılamayacak karşılaşma milyonlarca Alman için heyecan kaynağıydı.

Karşılaşmanın devre arasında maçı izlediğimiz mekanı değiştirirken yolda rastladığımız birkaç araç sürücüsü için "Kesinlikle Alman değillerdir." dedi beni gezdiren Rafet Solak kardeşim.

Avusturya maçı uzun yıllar önceki kötü bir anıyı da yeniden gündeme getirdi. 1982 Dünya Kupası'nda Almanya'yı yenmiş olan Fas'ı dışarıda bırakmak için yapılmış olan yanlış iş, o gün bugün iki ülke milli takımının yakasını bırakmıyor. Ancak özellikle Alman tarafı cesaretle özeleştirisini yapıyor ve bir daha böyle bir rezaletin yaşanmaması için çaba gösteriyor.

Ballack'ın müthiş golü Almanları alabildiğine mutlu etti. Maçtan sonra bizden öğrendikleri kutlama yöntemini uygulamaya koydular. Araçların kornalarını çalarak ellerinde bayraklarla kent turu attılar. Ancak böyle bir maç için fazla gürültü etmeye değmeyeceğinin de bilincindeydiler. Maçı izlediğimiz mekanlardaki en çok ilgimi çeken durum, tek Alman vatandaşının bile takımın teknik direktörü Löw'e, "Yahu şunu çıkar da bunu koy be adam!" şeklinde öğütler vermeye kalkması oldu. Bizdeki milyonlarca gönüllü teknik direktöre bu ülkede hemen hiç rastlanmıyor.

Başlığımız Almanya ile değil Cenevre'deki günlerimizle ilgili. Otellerdeki yer sorunu yüzünden orada bizi konuk eden Cemil Aymaz ve İzzet Oytun arkadaşlarımıza önce sizlerin önünde bir kez daha teşekkür edelim. Bahri Cankara ile birlikte hem bana büyük bir konukseverlik gösterdiler hem de çeşitli konularda son derece ilginç bilgiler verdiler.

Milli Takım'ımızı yakından izleyen ünlü yabancı uzmanlar var. Bunlardan biri Arsenal'in teknik direktörü Arsene Wenger. Fransız televizyonunun yorumcusu olarak kendisini sık sık basın merkezlerinde de görüyoruz.

Wenger, Milli Takım'la ilgili çok önemli bir noktayı bizim yorumculardan önce yakalamış. Terim'in 2008 elemelerine başladığı 11'le buradaki ilk maçın 11'inde tam 10 oyuncu değişmiş! Sadece Aurelio yerini koruyabilmiş. Bu kadar çok değişimin dengeli bir takım kurmayı imkansız hale getirdiğini anlatmış Wenger. Terim'e dönük övgülerinin yanında bu noktayı da vurgulamış.

Hocamız esip gürelemeyi çok seviyor -şu günlerde de haliyle rüzgârı çok yerinde- ama gerçekler de ortada. Kazandığımız müthiş başarıya karşın hâlâ Milli Takım kendini arıyor! Bunu da gerçek uzmanlar rahatlıkla görebiliyor.

Wenger bununla birlikte Türkiye'nin asla yabana atılmaması gereken son derece ilginç ve heyecan verici bir ekip olduğunu da sözlerine ekliyor...

Çek Cumhuriyeti maçının yapıldığı pazar günü hepimizin elinde Cenevre'de yayınlanan Le Matin gazetesi vardı. Bu gazetenin anketine göre turnuanın en antipatik takımı Türkiye idi. Bizi Almanya, Fransa ve İtalya'nın izlemesi, bu ankete oy verenlerin sportif değil siyasi bir yaklaşımla hareket ettiklerini gösterir gibiydi.

En sempatik takımların Portekiz ve Hollanda oluşunun şaşılacak bir yanı yoktu.

Sanıyorum ki bunu okuyan her Türk öfkeye kapılır. Hayır, buna hiç gerek yok. Çünkü turnuva boyunca İsviçre'de Türkiye aleyhinde en küçük bir şey bile yazılıp söylenmediğini ısrarla vurguluyor Cemil Aymaz kardeşimiz. Çok iyi derecedeki Fransızcasının bunu anlamaya yettiğini de ısrarla söylüyor.

Tam tersine çeşitli gazetelerde Türkiye ile ilgili son derece olumlu yazılar çıkmış. Örneğin bunlardan birinde "Haydi Türkiye" başlığı Türkçe olarak atılmış ve altında "La Turquie ne se resume pas au kebab!" (Türkiye kebaptan ibaret değil) denilmiş. Türk mutfağının zenginliği anlatılıp Türk hamamının bir sağlık geleneği olduğu aktarılmış.

Cenevre Belediye Meclis Üyesi Hüseyin Temel de yazdığı yazıyla 2005'te yaşananların unutulması için bu turnuanın önemli bir şans olduğunu anlatmış.

Açıkçası, Çek Cumhuriyeti'ni eleyişimizin ardından bize karşı sempatinin belirgin biçimde arttığını gözlüyoruz. Aynı anket şimdi yapılırsa farklı bir durum ortaya çıkabilir.

Yazıyı bitirip Zürih trenine yetişiyorum. Fransa-İtalya maçı ölüm grubunun kaderini belirleyen bir heyecan fırtınası. Onunla ilgili geniş izlenimler de yarın...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şimdi Avrupa'da Türk olma keyfi...

Ahmet Çakır 2008.06.19

Fransa-İtalya maçı nedeniyle Zürih'te tarihî bir gün yaşandı. Bir süre burada kaldığınızda bu kentin sükûnetini hiçbir şeyin bozamayacağını düşünüyorsunuz.

Ancak İtalyanların da tıpkı bizim gibi olağanüstü bir gürültü çıkarma potansiyeli var. Önceki gece bunu Zürihlilere gösterdiler. Basın merkezi öylesine inanılmaz bir kalabalık yaşadı ki spor yazarları adeta üst üste çalışmak zorunda kaldılar. Bu da bana biraz pahalya patladı. O curcuna içinde bilgisayarımın kablolarını orada unuttum, döndüğümde de bulamadım. Macintosh kullandığım için bir yedeğini bulabilmek de imkansız denebilecek kadar zor. Yani o olağanüstü maçın bir Türk'e de böyle bir faturası oldu.

Fransa adına gerçekten dramatik bir maçtı. En büyük kozları Franck Ribery'nin çok talihsiz biçimde sakatlanmasının ardından gelen penaltı, peş peşe dünya ve Avrupa şampiyonluklarını kazanmış tek ülkenin tıpkı 2002 Dünya Kupası'ndaki gibi bu Avrupa Şampiyonası'nda da gruptan çıkamaması hazin bir durumdu. Gerçi biraz da böyle bir şey bekleniyordu ölüm grubunda. Ölen büyüklerden biri Horozlar oldu.

Aslına bakarsanız İtalya'nın Romanya maçında verilmeyen nizami bir golü onları mağdur duruma düşürmüştü. İtalyanlar böyle durumlarda kalmaktan pek hoşlanmıyorlar. Fransa karşısında gerçek karakterlerini ortaya koydular ve "Biz gruptan belki zor çıkarız, ama şampiyonluk hesapları da İtalya'sız yapılamaz" demiş oldular.

* * *

Almanya izlenimlerimiz henüz bitmedi. Birkaç satır da oradan aktarmak istiyorum. Çünkü gerçekten çok güzel durumlar yaşanıyor. Belki de uzun yıllardır ilk kez Almanya'daki gurbetçilerimiz Türk olmaktan dolayı bu kadar mutlu, aynı şekilde Almanlar da bizimle bir arada bulunmaktan dolayı böylesine keyifli. O kadar ki gazeteler, "Sizin kadar sevindik" diye Türkçe başlıklar atabiliyorlar. Araçlarda Alman ve Türk bayrakları birlikte dalgalanabiliyor. Onlar da artık bizim gibi korna çalarak eğlenmeyi, konvoylar halinde hareket etmeyi tamamen öğrenmiş durumdalar. 2006'da başlattıkları uygulamaları şimdi de sürdürüyorlar. Seyfi Alp kardeşimin verdiği ek bilgilere göre Türkiye-Çek Cumhuriyeti maçı yüzde 43'le kendi çapında bir izlenme rekoru kırmış. Çünkü Almanya Milli Takımı'nın maçlarının oluşturduğu rekorlara yaklaşabilmek mümkün değil. Ama onun dışında en büyük rakam bizimle ilgili. Bu da sadece gurbetçilerin oluşturabileceği bir sonuç olamaz. Almanlar gerçekten Türk Milli Takımı'na büyük ilgi duyuyor.

Bir başka ilginç nokta da karşılaşmayı anlatan spikerin sık sık Türkiye-Çek Cumhuriyeti maçıyla ilgili hatırlatmalarda bulunuyor oluşu. Ballack'ın golüyle öne geçmelerinin ardından, "Avusturya da Türkiye gibi yapabilir mi?" şeklindeki sözler, maçı anlatan spikerin ağzından defalarca çıkmış.

* * *

Bütün bu güzelliklerin içinde can sıkıcı işler de yok değil. Bunların başında teknik direktörümüzün sözleri ve tavırları geliyor. Böyle bir dönemde sanki başka yapacak hiçbir iş kalmamış gibi Terim'in medyanın bir bölümüyle ya da bazı kişilerle hesaplaşma çabası içinde olmasını sağduyu sahibi herkes yadırgıyor. Terim, belki yıllar içinde kendisini olumlu anlamda inanılmaz biçimde değiştirdi ancak bazı olumsuz tavırlarından bir türlü kurtulamadı. Yüzde yüz işine konsantre olması gereken bir dönemde böyle saçmalıklarla uğraşması herkesi şaşırtıyor ve üzüyor. Benim de yanımda bilgisayarım var, istediğim anda her türlü bilgiye ulaşabilirim. Ancak bunu hiç de gerekli görmüyorum. Buradaki işimi mümkün olabilecek en iyi şekilde yapmaya çalışıyorum. Haddim değil ama bunu hocamıza da tavsiye ederim. İnsan kendini çok daha iyi hissediyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bizim Ronaldo'muz yok, ama Arda'mız var...

Tanıyanlar bilir: Şöhretle aram pek iyi değildir. Fakat önceki gün Zürih tren istasyonuna gitmek için bindiğim tramvayda 12-13 yaşlarındaki bir kız çocuğunun, "Aaa ben sizi tanıyorum." demesi pek hoştu.

Bunun için değil, Arda Turan'a gönderdiği selam nedeniyle yazıyorum. Nilüfer Oltan adlı kızımız Zürih'te doğmuş, sıkı bir futbol meraklısıymış. Birkaç gündür de bu ülkede her zamankinden daha keyifli yaşıyormuş. Nitekim okul arkadaşlarıyla birlikte müzeye giderken rastlaştık, mutlu ve gururlu hali arkadaşlarınca da onaylanıyordu.

Fransa-İtalya maçı sırasında kaybettiğimiz bilgisayar şarj aletinin yerine bir yenisini bulabilmek için Zürih'te kaldığımız otelin sahibi İbrahim Budak kardeşimiz gün boyunca çırpınıp durdu. Ancak bu iş o kadar uzun sürdü ki Zürih'ten Viyana'ya geçişimiz de düne kaldı. Trende birlikte yolculuk ettiğimiz 80 yaşın üzerindeki bayan Brigitte Schulz'la yaptığımız sıkı futbol sohbetine tanık olmanızı isterdim. Onun İngilizcesi de benim kadar kötü olduğundan çok iyi anlaştık. Portekiz karşısında Alman takımına şans vermedi. Bunun en önemli nedenini de, "Bizim Ronaldo'muz yok." diye gösterdi.

Avrupa şampiyonasının ilginç olaylarından biri 2004'ün şampiyonu Yunan takımının 0 puanla veda etmesi oldu. Açıkçası futbol uzmanları arasında buna üzülen ya da şaşıran kimse olduğu kanısında değilim. Yunanistan'ın 2004'teki şampiyonluğu dünya futbol tarihinin en anlamsız sürprizlerinden biriydi. Komşuya kızdığım için filan böyle söylemiyorum. Tam tersine şampiyonluklarına sevinmiştim bile. Ancak gerçek de ortada. Bir önceki kupanın şampiyonu bir sonrakinde daha sağlam bir duruş gösterebilmeliydi.

Gerçi Fransa da benzer bir durumla karşılaştı ama o grupta Hollanda'nın olağanüstü formu ve Horozların talihsizlikleri daha önemli bir rol oynadı. Yoksa futbollarının yetersiz ya da kötü olduğunu kimse söyleyemezdi. Elemelerde komşumuzu Atina'da 4-1 yendiğimiz maçın ardından Yunan basını, "Bu takım küf kokuyor." diye tepki göstermişti. Sonraki grup başarısı onları fena aldattı, burada boylarının ölçüsünü aldılar. Şimdi yeniden ayağa kalkabilmek için çok çalışmaları gerekecek.

Tabii bizim için en önemli konu bu akşamki Hırvatistan maçı. Doğrusunu isterseniz Hırvatlar, Çek Cumhuriyeti kadar bize ters gelen bir rakip değil. Ancak onlar karşısında da herhangi bir başarıımızdan söz edilemez. Tabii bunda rakibimizin henüz çok yeni bir devlet oluşunun da rolü var. Gazetelerde bizim aleyhimize olabilecek iki nokta üzerinde duruluyor. Birincisi Mehmet Aurelio gibi önemli bir kozun bu maçta oynayamayacak oluşu ve sakatlıkların da çokluğu. Bu durum gerçekten Milli Takım'ın gücünü azaltan bir etken oluyor. İkincisi ise sadece bir hazırlık maçında oynamış olan Rüştü'nün ilerleyen yaşı nedeniyle form tutmasının kolay olmayabileceği yolundaki endişeler.

Eh ne yapalım biz zaten bu turnuvada normal bir maç oynamadık. Karşılaşmaların büyük bir bölümünü futbol ve hatta skor olarak mahkum oynadıktan sonra son bölümdeki şahlanışlarla işi bitirdik. Tabii bu da yabana atılacak bir durum değil. Ve özellikle Amerikalı ekibin çalışmasındaki başarıyı gösteriyor. Bu akşam için de benzer birtakım etkenlere güvenmekten başka yapabileceğimiz bir şey yok.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu yol bir yerlere doğru gidiyor

Ahmet Çakır 2008.06.21

VIYANA - Açıkçası şampiyona başlarken en iyimserimizin bile aklından geçmeyen, hayaline sığmayan işler bir bir gerçek oluyor. Sakatlık ve cezalar nedeniyle pek de umutlu çıkmadığımız maçta son derece sabırlı, akıllı ve dengeli bir oyunla Hırvatları da evlerine yollamayı başardık, yarı finalde Almanya'nın rakibi olduk...

Doğrusu, karşılaşmanın ilk yarısı turnuvanın "en"leri arasında rahatlıkla yer alabilirdi, tabii sıkıcılık açısından... İki tarafın karşılıklı birer buçuk pozisyonundan başka sözü edilmeye değer hemen hiçbir şey yoktu.

Bu konuda biz mazeretli sayılırdık. Çünkü takımın yarısı diyebileceğimiz M.Aurelio ve Servet'ten yoksunduk. Kaleci konusunda da tedirginliğimiz vardı. Savunmada ilk kez yan yana oynayan bir dörtlü yapmak zorunda kalmıştık.

İsviçre'nin mart başı soğuşundan sonra Viyana'daki tam yaz havası da maçı biraz etkilemiş gibiydi. Bu kez tribündeki Hırvat üstünlüğü tartışılmaz düzeydeydi ama ne onlar takımlarını coşturacak bir şey yapabildiler ne de takımları onları heyecanlandıracak bir etkinlik içinde göründü.

Hırvat takımı da galiba bizim Çeklere yaptığımızdan fazlaca korkmuştu. Genellikle savunmada çakılı kaldı ve az adamla baskın yaparak sonuç almaya çalıştı. Bunu ilk yarıda bir kez başarabildi. Onda da üst direk gole izin vermedi. Bunun dışında kalemizi pek rahatsız edemediler. Almanya'yı yenen Hırvat takımının sahada hayaleti var gibiydi. İyi ki de öyleydi...

Bizim takımın kilit taktik adamı Hamit Altıntop gibi görünüyordu. Sabri'yi sağbeke alıp onu orta alana çıkaran Terim gibi biz de ondan çok şey bekliyorduk. Ancak Hamit ilk yarıda bu verimlilikte değildi.

Sağ kanatta Kazım'ın savunma konusunda biraz gözünün kapalı oluşu Sabri'nin durumunu zorlaştırdı. O da hatalı paslar ve kaçırdığı adamlarla işi büsbütün içinden çıkılmaz hale getirdi.

Organize biçimde rakip kaleye gidemeyen Milli Takım'ın ilk yarıdaki en heyecan verici hareketi Mehmet Topal'ın 35 metreden attığı nefis şut oldu.

İyi kapanan Hırvat savunması karşısında başta Nihat olmak üzere bütün hücum silahlarımız etkisiz kaldı. Tuncay öteki maçlara oranla daha gayretliydi ama aynı oranda verimli değildi. Arda sadece birkaç güzel hareketle göründü, bunlar da oyunu etkileyecek işler değildi. Savunmamızın doğal tedirginliğini görmezden geldik. Zaten büyük bir iyi niyetle görevlerini yapmaya çalışıyorlardı.

İkinci yarı ilkinden farksızdı. Devrenin hemen başında Rüştü'nün sanki ilk kez Milli Takım'da oynuyormuşçasına acemi hareketleri yürek hoplattı, sonuna doğru da serbest atıştan gelen topu nefis kurtarışı alkış aldı.

Uzatma bir heyecan fırtınasıydı ve üstün olan da bizdik. Maçın içindeki epeyce aleyhimizde olan bazı istatistikleri bile düzelttik. Gole yaklaşan hareketler yapıp etkili şutlar attık. Tam kazanıyoruz derken önce Nihat sakatlanıp çıktı, ardından Rüştü'nün hatasıyla olmayacak bir gol yedik. Her şey bitti sanılırken bir futbol mucizesi daha yaratıp son dakika golüyle maçı penaltılara götürmeye başladık.

Bundan sonrası için artık söylenebilecek bir şey yoktu... Ancak maçtaki direncimiz Hırvatları yıldırılmış gibiydi. Penaltılarda o kadar kolay teslim oldular ki buna kendileri bile şaşılar. Eee, birkaç gündür Türkiye'yi rahat yenme hayalleriyle yaşıyorsanız bu sonuca da katlanmak zorunda kalırsınız.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Son dakikalarda Türkler kazanır...

Ahmet Çakır 2008.06.22

En azından ben 10 kez yazdığım için aklınızda kalmıştır. Aslında bu sözün tam şekliyle ilgili tartışmalar da vardır ama İngilizlerin ünlü golcüsü Gary Lineker, futbolu şöyle tanımlar: Herkesin kolaylıkla oynayabildiği ve

sonunda hep Almanların kazandığı oyun.

Galiba bu Avrupa şampiyonasının ardından Lineker'in tanımında biraz değişiklik yapmak gerekecek. Örneğin şöyle olabilir: Türklerin de son dakikalarda güçlü rakiplere büyük acılar yaşatabildiği bir oyun. Böylesi biraz karışık görünüyorsa şunu da diyebiliriz: Futbol her zaman heyecanlı bir oyundur. Türklerle oynarken son dakikalarda dikkatli olmak gerekir.

Hırvatistan karşısında Milli Takım, en önemli oyuncularından yoksun hatta daha açık söyleyelim, biraz derme çatma bir kadroyla sahaya çıkmak zorunda kaldı. Örneğin bir arkadaşımızın şu değerlendirmesi hiç yabana atılabilecek gibi değildi: Bu kadro Türkiye Süper Ligi'nde oynasa ancak orta sıralarda yer alabilir... Oysa o kadro belki de turnavadaki en akıllıca oyununu oynadı. Çünkü gücünü daha doğrusu bunun ne kadar azaldığını iyi biliyordu. Ona göre elinden gelenin en iyisini yapmayı hem düşündü, hem de bunu uygulayabildi.

Oyunun normal süresi içindeki istatistikler inanılmaz derecede aleyhimizeydi. Rakibin 14 şutuna karşılık sadece bunun 3'te 1'ini gerçekleştirebilmiştik. Onların da tehlikeli bir yanı yoktu. Hırvatistan 7 korner atmış, biz bunu sadece 2 kez yapabiliştik. Buna karşın rakibin de bu çarpıcı rakamlar kadar büyük bir üstünlüğü yoktu. Sadece bizi rahat yenebileceklerini düşünmenin güveniyle eğlenir gibiydiler. Ancak bu eğlence onlara çok pahalıya mal oldu. Futbolun bu tür burnu büyüklüklere hiç mi hiç gelmediğini o çılgın teknik direktörleriyle birlikte bütün Hırvatistan bir kez daha öğrenmiş oldu. Sadece maçın normal süresindeki istatistikler açısından değil, tribündeki taraftar sayısı yönünden de düpedüz ezildik. Avrupa'daki milyonlarca Türk tıpkı Türkiye'dekiler gibi, "takımımız için ölürüz ederiz" türünden palavraları çok seviyorlar ama maça gelmeyi pek düşünmüyorlar. Sadece kaybettığımız maçların ardından gönüllü teknik direktörlük yapmayı çok seviyorlar. Maçın ardından tramvayda birlikte seyahat ettiğimiz Hırvatlara da dikkat ettim. Onların içinde de hemen hiç gönüllü teknik direktör yoktu. Hatta düpedüz gülüp eğlenenler bile vardı. Galiba onlar da futbolun bir eğlence olduğunu düşünüyorlardı.

Milli Takım, çok büyük bir iş başardı. O aşınmış deyimle, tarih yazdı ve bizleri gururlandırdı. Bundan sonrası için de umutlarımız hiç az değil. Bu satırları yazdırırken bir yandan da televizyonda Alman Milli Takımı'nın basın toplantısını izliyorum. Futbolcular tek tek görüşlerini açıklıyorlar. Hemen hepsi Türkiye ile yarı final oynayacak olmaktan çok memnun görünüyorlar. Ancak unutmamak gerekir ki şimdi kupanın dışında kalmış öteki 3 takım da bizimle eşleşmekten dolayı çok mutluydu...

Son sözlerimiz, Ernst Happel Stadi'yla ilgili. Bizim İstanbul Atatürk Olimpiyat Stadi'mız bu enkazdan en az 10 kat daha güzel. Tribünlerinin sahaya uzaklığı göz kararıyla bile bizimkinden en az 15-20 metre daha fazla. Olimpiyat Stadi'yla ilgili kötü olmayı da aşan son derece çirkin sözler etme konusunda yarışan bazı sevgili arkadaşlarımızın bu stadi yakından görmelerini dilerdim. Çimlerinden tribünlerine kadar 20 yıl öncesi Doğu bloku diye adlandırılan ülkelerin statlarına benziyor! Tabii çevre koşulları açısından bizden çok ilerideler. 50 bin kişi tramvaylarla en çok 50 dakika içinde kente ve gitmek istedikleri yerlere ulaştırıldı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Acılı ve sevgili memleketim sevinmeyi de öğrenecek mi?

Ahmet Çakır 2008.06.23

VİYANA- Avrupa Şampiyonası'nın birkaç gününü de memlekette geçirelim deyip Viyana'dan Frankfurt'a, oradan da İstanbul'a epeyce zorlu bir yolculuğun ardından vatana kavuştuk.

Viyana'dan Köln'e gitmekte olan Mehtap Cengiz kardeşimizin el çantasının çalınması, parayla birlikte kredi kartı ve kimliklerinin de gitmesi memlekete yaklaştığımızın ilk işaretleri gibi miydi?

Haksızlık etmeyelim, gerekli zabitleri tutan görevliler trende başta Hırvatlar olmak üzere başka uluslardan yolcuların da bulunduğunu, bunlardan birinin yapmış olabileceğini söylediler...

Avrupa Şampiyonası'nın memleketten nasıl görüldüğüne gelmeden önce elbette ki önce Frankfurt havalimanında, sonra uçakta, ardından da Yeşilköy'de vatandaşların düşüncelerini öğrenme imkânı oldu. Üç oğlunun da önce futbolcu, ardından teknik adam olduğunu belirten Trabzonlu bir dostumuz, Fatih Terim'e olan tepkisini mutlaka yazmamı istedi. "Biliyorum, sen böyle şeyleri yazıyorsun" deyip aceleyle uzaklaştı. Uzaktan adını söyledi ama doğru anlayamadım.

Yaşanan tarihî başarıya karşın Terim'e karşı tepkiler en üst düzeye çıkmış gibi. Hocamızın buna aldırış etmez tavrı daha da şaşırtıcı. Oysa eskiden başarıları arttıkça öfkesi azalır ve sevecenleşirdi... Futbolculara penaltı çalışması yaptırmamış olmakla övünmek gibisinden tuhaflıkları da sempatik bulabilmek kolay değil. Penaltı da çalışılır. Bunda ne var ki...

Memleketi elbette ki bıraktığımız gibi bulduk. O bildiğimiz kaotik dinamizm bugünlerde en üst düzeye çıkmış durumda. Üretkenlikten çok gürültü patırtıya dönük yaklaşımlar bugünlerde en uygun ortamı bulmuş gibi... Büyük başarıları da tıpkı fiyaskolar gibi bir kâbus halinde yaşamak, yeryüzünde sadece bizim becerebildiğimiz bir iş... Kutlama magandalığını ortadan kaldırabilmenin pek mümkün olabileceğini sanmıyorum. Çünkü bu bir kültür sorunu. Böyle bir kutlama şeklinin olabileceğine inanan milyonlarca insanımız varken, çıkardığınız yasalar ve aldığınız başka önlemler neye yarayabilir ki?..

'Sevgili ve acılı memleketim' sözünü hayır Nuri Bilge Ceylan'dan esinlenerek oluşturmam, Selim İleri'nin uzun yıllar önce yazdıklarında vardır, oradan aktardım. Türkiye nedense kurulduğundan beri bu durumda, hem çok sevdiğimiz hem de gereksiz acılarından bir türlü kurtulamayan bir ülke. En mutlu olayları bile yasla sonuçlandırabilme becerimiz asla azalmıyor hatta artıyor.

Medyanın tavrı da bildiğimiz ve alıştığımız gibi. Sayfalar ve ekranlar tamamen Avrupa Şampiyonası'nda kazanılan başarıyla dolu. Bizzat Başbakanımız bile memleketin böyle bir başarıya olan gereksinmesini dile getirmekten kendini alamamış. Elbette ki haksız değil. Son dönemde ortaya çıkan puslu havayı biraz olsun dağıtabilmek için futbolun bu gücünden yararlanmak akıllılık olur.

Gelgelelim böyle bir başarıya sadece anlamsız birtakım abartılarla yaklaşmak da tehlikeli hatta bıktırıcı. Olaya biraz daha derinden bakabilen ve böyle başarıların olağanüstü rastlantılarla değil de çok sağlam çalışmalarla süreklilik kazanmasını sağlamak için neler yapılması gerektiğini düşünen ve söyleyen birileri de olmalı. Yoksa bir sonraki şampiyonada Yunanistan'ın durumuna düşebiliriz. Nitekim biz de bunu yapamadığımız için 2004 Avrupa Şampiyonası ve 2006 Dünya Kupası'nı ıskaladık...

Doyasıya hatta ölesiye sevinelim, coşalım, taşalım ama bunun hemen ardından biraz sakinleşip gelecekte bizi bekleyen kaskatı gerçekleri de unutmayalım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gümüş Saçlı Adam'ı hatırlamak

Almanya ile Türkiye'nin Avrupa Şampiyonası'nda yarı final oynadığını görmek herhalde en çok Jupp Derwall'ı mutlu ederdi. Ne yazık ki bu çok değerli insan hayattaki hemen tüm dileklerini yerine getirmiş olsa da son birkaç isteğini yapamadı.

Bunlardan birinin dünya gözüyle bir kez daha İstanbul'u görmek olduğunu ilgili röportajında Seyfi Alp kardeşimize söylemişti. Öteki de Türkiye'nin tıpkı 2002 Dünya Kupası'ndaki gibi büyük başarılarına tanıklık etme isteğiydi. Bunda ne kadar samimi olduğundan kimsenin kuşku duymayacağı ortada. Çünkü bu başarılarda kendisinin de payı olduğunu bilmenin mutluluğunu yaşıyordu.

Türkiye'nin en ilginç yanlarından biri de bu: Bir yandan artık süreklilik kazanmış gibi görünen bir kargaşa ortamında yaşarken öte yandan da böyle dünya çapındaki değerleri bağrına basma, onlardan yararlanma becerisini gösterebilmiş olmak... Dahası, Derwall'ın Türkiye'de yeniden doğduğunu kendi ailesi bile kabul etmişti. 1984 Avrupa Şampiyonası fiyaskosunun ardından bir yığın haksız eleştiriyle karşılaşan Gümüş Saçlı Adam, aslında tatil için geldiği İstanbul'da futbol adına yapılacak ne kadar çok iş olduğunu görerek kolları sıvamak zorunda kalmış, sonuçta Türk futbolundaki büyük dönüşümün başlatıcılarından biri olmuştu. Türkiye'de gördüğü büyük ilgi ve gerçekten olağanüstü sevgi, ona adeta yeniden doğmuşçasına büyük bir güç verdi. 80 yaşına kadar yaşamasında bunun da payının bulunduğunu kendisi söylemişti.

İki toplum arasındaki ilişkilerin olumlu yönde gelişmesinde Derwall'ın ve futbolun katkıları yadsınamaz. Bugün Almanya'da kendi takımlarının başarısı kadar Türkiye ile de yakından ilgileniliyor. Sadece yarın akşamki maç nedeniyle değil Türk futboluyla ilgili hemen her türlü gelişme Alman basınında geniş biçimde yankılanıyor.

Tabii işin bir başka yönü de Almanya'da yetişen futbolcuların hangi milli takımı tercih edecekleri yönünde geliyor. Başlangıçta bu noktada bir sorunumuz yoktu ama son dönemde işler zorlaşmaya başladı. Serdar Taşçı ve Mesut Özil'i kaçıınca eleştiriler arttı... Şimdi Yıldırım Baştürk ve Halil Altıntop'un yaşadığı dramın ardından bu tercihlerin biraz daha fazla Almanya'ya yöneleceği düşünülebilir. Okurlarım biliyor, bu konuda bir sakınca görenlerden değilim. Tam tersine şu anda Alman Milli Takımı'nda Türk kökenli bir oyuncunun bulunmayışına hayıflanıyorum. Hırvatistan maçı öncesinde ayaküstü de olsa uzunca bir süre sohbet etme olanağını bulduğumuz Futbol Federasyonu Başkanı Hasan Doğan'ın bu konuda benzer değil harfiyen aynı düşünceleri taşıdığını görmek bizi mutlu etti.

Türk Milli Takımı sahaya 20 oyuncuyla çıkamayacağına göre bu konuda uzun boylu gürültü patırtı etmenin bir anlamı yok. Ancak bizim yurtdışındaki potansiyeli değerlendirmek için ne kadar doğru çalışmalar yapabildiğimiz işin asıl önemli boyutunu oluşturuyor. Bu konudaki potansiyeli ve ilerde olabilecekleri en iyi görenlerden biri de Derwall'di. Alman hoca, 1990'ların başındaki bir görüşmemizde "birkaç yıl içinde Almanya genç milli takımlarında çok sayıda Türk oyuncunun yer alacağını" söylemişti. Onun çalışmaları ve ileri görüşlülüğü bize de nice değerler, başarılar kazandırdı. Buradaki Türkiye-Almanya yarı finali de ona güzel bir armağan oldu. Nur içinde yatsın, toprağı bol olsun...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Ne hakla!'dan bugüne, buradan nereye?

Ahmet Çakır 2008.06.25

Yıllar önce Almanya ile yapacağımız maç öncesinde genç bir gazeteci(*), o günün en büyük futbol otoritesi Gündüz Kılıç'a sorar:

- Baba, Bugün Almanya'yı yenebilir miyiz?

Kılıç'ın yanıtı muhteşemdir:

- Ne hakla!

Çok uzaklara gitmeye gerek yok, 80'lerin sonuyla 90'ların başında bile Türk futbolu yerlerde sürünüyordu! Örneğin 1988 Avrupa Şampiyonası elemelerinde tek gol bile atamamak gibi dehşet verici bir durum yaşamıştık... 1992 elemelerinde ise bu kez hiç puan alamamıştık... Elemeler diyorum, yani 6 maçlık bir diziden söz ediyorum. Dolayısıyla bu sonuçlar, başarısızlıkta dünya rekoru anlamına gelebilecek kadar kötü bir durumu anlatıyor.

Hele daha öncesinde halimiz tam bir perişanlık. 10 yılda bir kazanılan, onunda da çoğu özel maç galibiyetleriyle avunmaya çalışıyorduk. Şerefli yenilgiler türünden gülünç kavramlar icat etmek zorunda kalmıştık korkunç başarısızlığın utancını örtebilmek için...

Bu noktadan bakıldığında bugün inanılmaz bir yere gelmiş bulunuyoruz. Daha önceleri 33 Avrupa ülkesi arasında 31. sıraya kadar gerilemiş olan Milli Takım, 2002'deki başarının ardından Dünya 7.liğine kadar yükseldi. Bu turnuvaya başlarken 20. durumda idik. Şimdi daha yukarılara çıkacağımız açıktır. Peki, ne yaptık da bu gelişmeyi sağladık ve daha önemlisi bu noktadan daha ileri gidebilmek için neler yapmamız gerekiyor?

İşte bu noktada biraz çuvallıyoruz. Tıpkı bu şampiyonada Milli Takım'ın hangi sistem ve oyun anlayışıyla sahada mücadele ettiğini kimsenin anlayamadığı gibi ilerlemenin temel dinamiklerinin neler olduğu da pek düzgün biçimde açıklanamıyor.

Masal istiyorsanız bol, 'efendim bir jenerasyon yakaladık' diye başlayan saçmalıklar toplum nezdinde de büyük itibar görüyor. Buna basmakalıp birkaç laf daha eklediğinizde herşeyi açıklamış oluyorsunuz.

Bilimsel araştırma ve geliştirme geleneğinin olmadığı bir memlekette böylesi gelişmelerin pragmatik yöntemlerle ve biraz da 'kendiliğinden' olmasının yadırganacak bir tarafı yok. Ancak bu anlayışla bir yere varabilmek mümkün değil. Türk Milli Takımı'nın da bunca başarıya karşın hâlâ sağlam bir çizgiye gelememiş olması da bundan.

"Türklerin ne yapacağı belli olmaz!" lafını bir övgü sanmamız çok gülünç. Bu Batılı nezaketi içinde yapılan düpedüz hakaretimiz bir saptama. Çünkü bir futbol takımının da bir kişinin ve hatta devletin de ne yapacağının bilinmesi esastır! Onun adına kalite denir, gelişmişlik denir, uygarlık denir!

Örneğin, Çek Cumhuriyeti'ni 3-2 yendik ama hiçbir şey değişmeden, o maçta yaşanan her şey aynı kalarak 5-2 yenilebilirdik de... Verilmeyen penaltıları, direktten dönen topları ve kaçırdıkları öteki mutlak fırsatlar inanılır gibi değildi.

Bu akşam Almanya karşısında birbirinin tam tersi iki anlayışın mücadelesine tanıklık edeceğiz. Ne yapacağı belli olanla olmayan, hangisinin daha geçerli olacağını gösterecekler bize.

Elektronik Mühendisi Aytuğ Zafer Akça, onlara seslenen bir mesaj göndermiş. Mesajın tamamını iletmeye çalıştım, son bölümünü burada yayınlayarak noktalayalım:

"Tamam belki yedekler dahil 14 kişi kalmış olabilirsiniz.

Ama benden daha iyi biliyorsunuz ki maç 11 kişiyle oynanır.

Üstelik siz 11 kişi değilsiniz, 70 milyon + 11 kişiniz.

Fazlasınız yani deli yürekler, siz bu kupaya fazlasınız.

Final oynamasanız da, kupa almasanız da fazlasınız.

Sadece bu inançla çıkın Almanya karşısına yeter.

Hırvat hocanın dediği o 3. şey her zaman yanınızda olacaktır.

Allah yardımcınız olsun kardeşlerim."

(*) O genç gazeteci, bugünün 'şezlong yorumcusu' Hıncal Uluç'tur.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu yarı finali biz süper yaptık...

Ahmet Çakır 2008.06.26

BASEL - Müthiş bir yarı final izledik. Maçı güzelleştiren, bir heyecan fırtınası haline getiren de bizdik. Hiç tartışmasız kazanmayı da hak ettik ama yenildik. Karşılaşma öncesinde görüşümü soranlara, "Bu kadar yüke can dayanmaz... Almanya da bu fırsatı kaçırmaz" diye özetlenebilecek şekilde konuşmuştum. Son anda skor isteyen birine de "2-1 Almanya" dediğimi hatırlıyorum.

Maç öncesinde otelde ziyaret ettiğimiz Arda ve Servet, böyle bir karşılaşmada oynayamayacakları için dokunsanız ağlayacak gibiydi. Tam 9 eksikli bir ekibin böylesine zorlu bir sınavdan başarıyla çıkmasını beklemek pek akla uygun görünmüyordu. Ancak karşılaşmanın ilk yarısı geride kaldığında sadece ben değil en sıkı Alman taraftarların bile takımlarının maçı kazanabileceğine fazla bir inancı kalmamış gibiydi. Çünkü Türkiye, ilk yarının mutlak ve tartışmasız egemeniydi.

Üstelik bunlar kuru gürültü olarak da kalmayıp heyecan verici pozisyonlara dönüşüyordu. Özellikle ilk 20 dakikada Milli Takım, güçlü rakibini şaşkına çevirdi. Neyse ki gol için de çok beklemedik. Ayhan'ın akıllıca hareketiyle Kazım'ın iyi ortası Alman savunmasını dağıttı. Bir kez daha direkte mi kalıyoruz derken Uğur Boral yetiştirdi. Topumuz ağları bulmadı ama çizgiyi geçmesi de çıldırmamız için yeterliydi.

Almanya'nın tek ciddi atağının golle sonuçlanması, Türkiye'nin ilk yarıdaki emeğinin karşılığını eksik almasına yol açtı. Golde 'nöbetçi stoperimiz' Mehmet Topal bir adım geç kaldı, Schweinsteiger de Portekiz maçındaki gibi golü buldu. Ancak Milli Takım'ın onları ciddi biçimde korkutmuş olması cana değecek bir durumdu.

Basel'in yüzde 85 nemle boğucu hale gelen sıcaklığında Milli Takım'ın temposunu ikinci yarıda da koruması, buraya kadar sadece şansla gelmediğimiz belgelerinden biriydi. Tribündeki sayısal üstünlük ezici biçimde Almanlardaydı ama onların hiç sesi çıkmıyor, birkaç bin Türk ortalığı inletiyordu.

"Biz galiba bu maçı da alacağız" diye umutlanırken sahneye Rüştü çıktı ve hepinizin gördüğü golü yedi... Bu düpedüz bir yıkım, futbol adına çok büyük bir haksızlıktı. Hakem kararıyla skor belirlemek mümkün olsa 3-1 Türkiye'ye verilecek maçta yenik duruma düştük... Bundan sonra bile yılmayıp hiç abartısız bir destandı. Semih'in golü öyle sanıyoruz ki sadece stadi değil, bir kez daha futbol dünyasını ayağa kaldırdı. Ancak "bu maç artık uzatmaya gider" havasıyla takım halinde uykuya dalışımız çok pahalıya mal oldu. Biz üzölmeyi daha çok severiz. Böyle bir maç nedeniyle sevinmemiz gerektiğini anlatamayacağımı biliyorum... Türkiye, bulunduğu yere yakıştığını en çok bu maçla gösterdi. Helal olsun hepsine...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İftihar edilecek maç ve sonrası...

Ahmet Çakır 2008.06.27

Karşılaşma heyecanı içinde bunu değerlendirebilmek kolay değildi ama bugün işe daha sakin biçimde bakabiliriz. Bu, asla bir züğürt tesellisi filan değil, Almanya karşısında harika bir maç oynadık ve "Galip sayılır bu yolda mağlup" sözüne bir kez daha anlam kazandırdık.

Elbette ki kazanmak istiyorduk ve buna tahmin edebileceğimizden çok daha fazla yaklaştık. Ancak yeryüzünde 9 banko oyuncusu eksik olup da bu mücadeleyi verebilecek fazla takım yok; bunu unutmayalım.

Skor 2-2 olduğunda normal olarak golü bizim atmamız gerekirdi. Ancak elde ne Arda kalmıştı ne de Nihat... Yediğimiz o basit goller önleyebilecek ne Servet vardı sahada ne de Volkan... Bazı yenilgiler, kazanmaktan çok daha değerli olabilir. Bu da onlardan biriydi. Söz konusu olan geçmişin "Şerefli yenilgiler" saçmalığı değil, çağdaş futbolun tüm gereklerini yerine getirmiş, dev rakibini maç içinde utanılacak durumlara düşürmüş bir takım görevini en iyi şekilde yapmıştır. Sakatlıklar konusunda yapılabilecek bir şey olmayabilir ancak gördüğümüz anlamsız kartların bizi daha ileri gitmemizi engellediği ortadadır. Onu bunu suçlamaktan vazgeçip bu yanlışlardan sıyrıldığımızda daha ileriye gidebiliriz.

Açık söyleyeyim: Karşılaşma öncesinde Almanların bizden çekindiği yolundaki değerlendirmelere gülüp geçiyordum. 3 kez Dünya Şampiyonu olmuş, ilk üçüne katılmadığı halde Avrupa Şampiyonası'nda da kupayı 3 kez kaldırmış, sayısız final ve zorlu maç oynamış bir devdi rakibimiz. Kimseden çekinecek bir şeyi yoktu. İsyan edilecek kadar yaralı-bereli biçimde sahaya çıkmak zorunda kalan takımımızsa buraya kadar şansıyla geldiği yolundaki tartışmalardan kurtulabilmiş değildi. Böyle bir ortamda oynadığımız futbolun ve maç içinde olup bitenlerin uzun yıllar unutulmayacağı kanısındayım. Türk futbolunun Avrupa ve dünyadaki itibarını doruğa çıkaracak bir maç oynadık. Emeği geçen herkesi bir kez daha yürekten kutluyorum. Karşılaşmanın hemen ardından Seyfi Alp kardeşimle birlikte Frankfurt'a gitmek üzere yola çıktık. Gerek meydanlarda gerek mola verdiğimiz yerlerde karşılaştığımız Alman taraftarlar 'Gerçekten sevinilecek bir iş yapabildik mi?' duraksaması içindeydiler. Milli Takım'a ve dolayısıyla Türkiye'ye saygılarının arttığı gözle görülür, elle tutulur bir gerçek durumundaydı.

Maçın başladığı dakikadan bu yana hemen bütün radyo ve televizyonlarda bu olayın ilk sırada olduğunu söylemeye gerek yok. Almanya gerçek bir futbol ülkesi. 7'den 70'e herkes bununla ilgili.

Dün sabah konuştuğumuz Almanya'da yaşayan dostlarımızdan biri aktarıyor: Maçı radyoda anlatan spiker, yaklaşık 2 dakika herhangi bir Alman futbolcunun adını söyleyemediğini özellikle belirttikten sonra, 'Topu bizimkilere vermiyorlar ki isimlerini anayım' demiş... Evet, çok yaklaştığımız halde finale çıkamadık ama bu şampiyonanın en heyecan verici maçlarını bizim oynadığımızı da tarih yazacaktır. Gruptaki Çek Cumhuriyeti, çeyrek finaldeki Hırvatistan, son olarak da Almanya maçları hep birer heyecan fırtınası şeklinde geçti ve futbolun değerini yükseltti. Bunda da en büyük pay bizimdi. Almanya'da meydanlardaki dev ekranlarda maçları izleyen taraftarlar arasında yer alan Türk kızlarının kendilerine uzatılan TV mikrofonlarına "Hiç boşuna sevinmeyin, biz çok daha iyiydik!" diye haykırımları kolay unutulacak iş midir? Belki de yıllardır ilk kez böylesi bir uluslararası yarışmada Almanlardan daha iyi görünmenin keyfini yaşamış ve yaşayacaklardır. Bu gururu ve mutluluğu kimse onların elinden alamaz. Gözden kaçırılmaması gereken önemli bir nokta da, taraftarımızın herhangi bir olayın içinde görünmeyişiydi. Ufak tefek bir şeyler olmadı değil, hatta saldırıya uğrayan da bizdik ama karşılık vermedik. Kısacası, saha içinde ve dışında 13. Avrupa Şampiyonası'nın en renkli ve ilginç takımı biz olduk. Şimdilik bunun keyfini çıkaralım, öteki noktaları sonra konuşuruz.

Terim'in durumu ve normale dönüş

Ahmet Çakır 2008.06.28

11 Haziran gecesinden bu yana yaşadığımız 15 günlük mutluluğun ardından normal memleket gündemine dönüşün belirtileri çok hızlı biçimde ortaya çıkmaya başladı.

Avrupa Şampiyonası'nda ilk kez zirvedeki 4 takım arasında yer almış olmanın keyfini yaşarken, bununla ilgili sağlıklı değerlendirmeler yapıp geleceğe doğru güçlü adımlar atılması gibi bir umudumuz zaten yoktu. Çünkü bizim memlekette böylesi akılcı, çağdaş ve uygar atılımlara izin verilmediğini biliyoruz.

Yapımız ve dokumuz ancak kaotik biçimde hareket etmeye izin veriyor. İyi planlanmış, disiplinli ve düzgün çalışmalarla hedefe ulaşmak gibi bir yol izleyebilmek olanaklı değil bu ülkede.

İşte daha ilk adımda teknik direktörümüzün görevde kalıp kalmayacağı yolundaki sorunla başbaşa buluverdik kendimizi. Alışkın olduğumuz kaotik ortamın doğması için bir adım daha yeterli olacak...

Açıkçası Terim'in göreve devam etmesi için de bir yığın neden sıralamak mümkün hemen bırakıp gitmesi için de... Önceki gün İbrahim Seten kardeşimizin Vatan'da yayınladığı yazı bu kapsamda ciddiye alınması gereken bir değerlendirme. Çünkü Seten hem yaşanmış birtakım olayları çok iyi izleyip öğreniyor hem de bunlardan hareketle nasıl bir durumun ortaya çıkacağını görebiliyor. Etkili ve yetkili kişilerin kamuoyu önünde söyledikleri ve yaptıklarıyla gerçek düşünceleri arasında ne kadar büyük zıtlıklar olabildiğini de iyi biliyor.

Konuşulamayan sorunlar

Bu kapsamdaki en önemli olayın şampiyona öncesinde ortaya çıktığını belirtiyor Seten. Terim'in İtalya'dan aldığı liyakat nişanı töreninde federasyonu temsilen tek kişinin bile bulunmayışı elbette ki üzerinde çokça durulması gereken bir durum. En alt düzeydeki bir görevlinin bile törene gelmeyişi bırakın, çiçek bile gönderilmeyişini kabullenebilmek mümkün değil.

Bu olay iki şekilde yorumlanabilir. Birincisi, Terim'e ya da bu madalyaya karşı tavır nedeniyle federasyondan kimse orada bulunmamış, hatta çiçek gönderilmesine bile gerek duyulmamıştır. İkincisi, dehşet verici bir ihmalkarlık örneği ortaya çıkmıştır. Böyle bir durumun olup olamayacağı bir yana zaten ikisi de birbirinden vahimdir.

İmparator da böylesi durumlara sanıldığından çok daha fazla önem verir.

Dolayısıyla ortaya "Bende bu evlat acısı, sende de o kuyruk acısı varken biz bir arada olamayız!" durumu ortaya çıkmış gibidir. Bunun yanında İsviçre sendromundan kurtulabilmek de kolay olmayacaktır. 2005'te yaşanmış olayın etkisinin daha uzun yıllar hissedileceğini tahmin etmek zor değildir.

Projeler ne olacak?

Bütün bunlara karşın Terim mutlak surette göreve devam etmelidir. Çünkü şu anda bir yolun sonunda değil tam tersine işin ortasındadır. Milli Takım'ı daha sağlam bir yola sokabilmek için artık uygun ortam oluşmuştur. Terim geçmişte yapmakta zorlandıklarını bundan sonra daha kolay yapabilir ve yapmalıdır da. Ayrıca 3 yıllık görev süresi içinde sadece Milli Takım'la değil Türk futboluyla ilgili bir yığın projeden söz edilmiştir. Bunların hemen hiçbirisi henüz görünür hale gelebilmiş değildir. Dolayısıyla Terim'in bu noktada da bir sorumluluğu

vardır. Elbette ki Terim kendi hayatıyla ilgili kararları kendi verir. Yeniden yurtdışında çalışabilmek için bundan daha uygun fırsatın bir daha eline geçmeyebileceği şeklinde bir düşüncesi de olabilir. Bunlara kimse bir şey diyemez. Ancak İmparator'un ayrılması halinde sanılandan çok daha sıkıntılı bir durum ortaya çıkacaktır. Çünkü 2010 elemeleri o kadar uzakta değildir. Sadece 2 aylık bir boşluk söz konusudur. Onun ardından eylül ve ekimde toplam 4 maç oynanacaktır.

Böyle bir ortamda federasyonun Terim'in ayrılmasıyla ilgili herhangi bir hazırlığının bulunmadığı açıktır. Ertuğrul Sağlam'a öneride bulunulduğu yolundaki pek de yalanlanamayacak nitelikteki haberler, bu çaresizliğin açık bir göstergesidir. Bizim böyle bir başarıyı izleyen öteki turnuvarın elemelerinde çuvalladığımızın örnekleri ortadadır. 2002'deki zirvenin ardından 2004 ve 2006'da yer alamamış olmamızın açtığı yaralar henüz sarılabilmiştir. Ne yazık ki bir yenisi için de korkulan gelişmeler ortaya çıkmaktadır...

Evet, durum hızla normale dönüyor; hepimiz sevinebiliriz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Takım sayısı artırılmalı

Ahmet Çakır 2008.07.02

Her yönüyle keyifli bir Avrupa Şampiyonası'nı geride bıraktık. Sadece bizim başarımız nedeniyle değil hak edenin kazanmasının yanında futbolun geleceği açısından da umut verici bir şampiyona oldu.

Bunu daha iyi anlayabilmek için 2004'le birtakım kıyaslamalar yapmak yeterli olabilir. Portekiz'de kısır ve tatsız turnuva, anlamsız bir sürprizle noktalanmış ve futbolun geleceği açısından umut kırıcı bir durum ortaya çıkarmıştı. Bu kez son derece renkli, ilginç ve keyif veren maçlar oynandı. İş sonuna kadar götüremeseler de bizimle birlikte Hollanda, Rusya ve Hırvatistan gibi ekipler şampiyonayı hareketlendirdi. Her daim favorilerden Fransa ve ardından da İtalya eve erken dönmenin üzüntüsünü yaşadı. Almanya, Portekiz dışında pek parlak maçlar oynamasa da finale kadar gelmeyi başardı.

Genç ve yaşlı teknik adamların mücadelesinde turnuvarın Dede'sinin galip çıkması ilginçti. Luis Aragones, bunu sadece takımının gücü, şansın yardımı gibi etkenlerle değil her aşamada önemli işler yapan bir teknik adam olarak hak etti. En başından Raul'u kadroya almayı, oluşturduğu kadro ve hemen her maçta çok etkili müdahaleler yapmasıyla parlak bir teknik adamlık gösterisi sunmuş oldu. İlk 4'ün içindeki öteki teknik adamlar Fatih Terim ve Guus Hiddink orta kuşaktan denebilecek yaşıydı. Yani bu açıdan dengeyi sağlamış oldular.

Seyirci yönünden de iyi bir şampiyona oldu. Belki İngilizlerin bulunmayışının da etkisiyle olay yönünden ciddi bir sorun yaşanmadı. Maç yapan iki takım taraftarlarının içerde ve dışarda sürekli bir arada bulunması en küçük bir soruna bile yol açmadı. Tersine, insanın içini ısıtan ve futbolu daha çok sevmesine yol açan, dostluk ve centilmenlik görüntüleri ortaya çıktı.

Bir yararı olur mu bilmem ama önümüzdeki şampiyonalar için bir öneride bulunmak istiyorum. Avrupa Şampiyonası, bu kıtada 33 ülke varken de 16 takımla oynanıyordu, bugün 53 ülkeye ulaştığında yine aynı sayıda takım finallerde mücadele etme imkanını bulabiliyor.

Bu sayı artırılabilir ve artırılmalı. Çünkü bu söylediğimiz çok önemli etkenin yanında aynı zamanda gruptaki puan durumlarında da çok sıkışıklık oluyor. Kimin çıkıp kimin kalacağı, kılpayı birtakım hesaplamalara kalıyor. Kimi zaman bu hesaplamaların pek haklı olduğunu söyleyebilmek bile zorlaşıyor (Örneğin, 2004'te Yunanistan, İspanya ile aynı puanı toplamıştı grupta. Ancak İspanya 2 atıp 2 yemişti, yani averajı sıfırdı. Yunanistan'ın da

öyleydi ama Komşumuz 4 atıp 4 yediği için üstün sayılmıştı). Çek Cumhuriyeti maçı berabere bitmiş olsa gruptan kimin çıkacağını penaltılar belirleyecekti. Düşünün ki günün birinde penaltı atması gereken takımlardan biri orada olmayabilir!

Gruptaki takımların sayısı 5'e çıkarılırsa bu tür sıkıntılar önlenabilir. Bu durumda turnuvanın futbol kalitesinin düşmesinden endişe edilebilir ama bu da yerinde olmaz. Çünkü bugün İngiltere'nin, Ukrayna'nın, Sırbistan'ın, Danimarka'nın, Norveç'in, Bulgaristan'ın, Belçika'nın dışarıda kalmış olduğu bir şampiyonadan söz ediyoruz. Bunların sadece 4'ünün daha katılma olanağı bulması halinde kalitenin düşeceğini kim söyleyebilir?

Kaldı ki çok zayıf takımlardan birinin de katılabilmesi için bir formül aranmalı ama o daha sonraki iş...

Ayrıca bu durumda turnuvanın uzaması gibi endişeler filan da yersizdir. Çünkü grup aşamasında günde iki yerine 3 maçla bu iş hallolur. Saat 15.00'te bir maç daha oynanır. Bu zaten Dünya Kupası'nda yapılıyor ve hiçbir sorun da yaşanmıyor.

Dediğim gibi bir garip Türk spor yazarının böyle bir öneride bulunmasının herhangi bir anlamı ve değeri yok. Ancak günün birinde bu sayı mutlaka artacağı için belki birkaç okurun aklında kalır, "Zamanında Ahmet Çakır bunu yazmıştı" der.

O da bize yeter!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Arda biletleri nasıl kaptırdı?

Ahmet Çakır 2008.07.05

Avrupa Şampiyonası'yla ilgili olarak Milli Takım'ın kadro seçiminden başlayıp, futbolun gelişimine kadar uzanan noktaları konuştuk, Fatih Terim'i tartıştık.

Takımımızın başarısı nedeniyle sevinçten sokaklara döküldük, magandalar yüzünden bu sevincimiz kursağımızda kalışının üzüntüsünü yaşadık...

Elbette ki bunların dışında da ilginç ve eğlenceli durumlar vardı. Bunların başında da bilet konusu geliyordu.

Tıpkı yurtiçinde olduğu gibi yurtdışında da çeşitli yollardan bedava bilet bulunabileceğine inanan çok sayıda vatandaşımız yaşıyor. Bunların talepleri sadece ilgili ve yetkili kişileri değil benim gibi böyle işlerden buca buca kaçanları bile bunaltabiliyor.

Gelgelelim, bana inanılmaz ve akılalmaz gibi görünen yöntemlerle bilet bulabilen kişiler de her zaman ve her yerde olabiliyor. Hatta bunlardan birine ben aracılık etmiş oldum.

Cenevre'deki Çek Cumhuriyeti maçı öncesinde bir dostumuza mutlak surette bilet bulma zorunluğu ortaya çıktı. Çünkü kendisi bilet bedelini kat kat aşacak bir güzellik yapmıştı ve bunun için de herhangi bir karşılık beklemiyordu. O nedenle bizim de mukabil bir jestte bulunmamız gerekiyordu.

Bu işler nasıl yapılır hiç mi hiç bilmem ama öğrenmek zorunda kaldım ve bileti satın alıp o kişiye vermek üzere stadın önünde beklemeye başladım. Maç saati de yaklaşıyordu ve bizim Federasyon yetkilileri de gelmeye başladılar ve o andan itibaren 'bilet komedisi' başladı.

Yanıma gelen hemen her Federasyon ilgilisi 'Bilete ihtiyacın var mı?' diye soruyordu. Ben de önce şaka yaptıklarını sandım. Fakat sonra bazıları zorla elime bilet tutuşturmaya başladı. Ben de güleyim mi ağlayayım mı şaşırdım. Elbette ki o biletlerin bir yığın talibi vardı ve benim şaşkınlığım sırasında elimden kapıp uzaklaştı bazı arkadaşlar ve vatandaşlar...

Mesele şuydu: Maç öncesinde o kadar çok kişi aynı insanlardan bilet istiyordu ki bunların birinden biletleri bulan öteki artık ihtiyacı kalmadığını söylüyor, böylece o Federasyon yetkilisi de son dakikada bileti ne yapacağını şaşıırıyordu. Zıyan olmasın diye de son anda gördükleri tanıdık birine vererek bu dertten kurtulmaya çalışıyorlardı.

Tabii asıl eğlencelisi Arda Turan'ın başına gelendi. Bu turnuvada yıldızı biraz daha parlayan başarılı oyuncumuzdan, Almanya maçı için bir tanıdığı -adı Hüseyin olsun- 2 bilet istemiş, Arda da tamam demişti.

Bu konuşmanın hemen ardından da bir genç, Milli Takım'ın kamp yaptığı otele gelip Arda'ya "Ben Hüseyin ağabeyin oğluyum. Biletleri bana verebilirsin" deyip alıp gitmişti.

Daha sonra da Hüseyin ağabey Arda'yı arayıp bilet istediğinde durum ortaya çıkıyordu... Arda bir yandan bunu anlatırken öte yandan da "Nasıl tufaya geldik!" diye gülmekten kendini alamıyordu.

Belli ki Hüseyin ağabey, "Arda'dan bana iki bilet gelecek" diye bir ortamda hava atmaya kalkmış, orada bulunan uyanıklardan biri de bundan yararlanmıştı... Bu da akla hayale gelmez yöntemlerle bilet bulma literatürüne girecek bir durumun doğmasına yol açmıştı...

Tesadüf değil...

Milli Takım'ın Avrupa Şampiyonası'ndaki başarısının raslantısal ve şansa dayalı yanlarının bulunduğu epeyce konuşuldu, tartışıldı. Biz de o kapsamda yazdıklarımızdan vazgeçmiş filan değiliz.

Ne yazık ki böyle bir başarıya yürürken pek sağlam adımlarla ilerleyebilecek noktada değiliz. Hâlâ "Türklerin ne yapacağı belli olmaz!" lafının Avrupa futbol piyasasında dolaşması pek hoş bir durum değil ama ne yapalım ki gerçek bu. Şansın ve raslantıların yakınımızda olmasında yarar var.

Örneğin, Çek Cumhuriyeti maçında hiçbir şey değişmeden 5 yiyerek evimize dönebilirdik. 2-0'dan sonra rakibin verilmeyen penaltısını, direktten dönen topunu ve mutlak gollük öteki pozisyonlarını unutmamak gerek.

Ancak son 15 dakikada bizim yapabildiklerimizin önemi de ortada. Yeryüzünde pek az takım o bölümde öylesine diri kalıp 3 gol birden atarak maçı kazanabilir...

Bunun da ötesinde Terim'in daha ilk günden finale kadar giden bir çalışma programı hazırladığının belgesi elime geçti. Bu turnuvada Emrah Kayalıoğlu kardeşimle birlikte son derece başarılı bir basın danışmanlığı çalışması yapan Yiğiter Uluğ dostumuz, "Hocam, bunun değerini sen bilirsin" diye o idman çizelgesinin bir kopyasını anı olarak verdi.

Kendisine teşekkür ederken Terim ve ekibinin böyle bir çalışma programı yapmış olmasının önemine de dikkat çekmek istiyorum. Bu açıdan baktığınızda bildiğiniz ve asla değişmesi mümkün olmayan bir yargıya varıyorsunuz: Hiçbir başarı tesadüf değildir. O noktaya önce böyle sağlam, planlı, ciddi ve inançlı çalışma ile ulaşılır. Üst tarafı işin süsüdür.

Hakem tartışması

Bu tür turnuvalar sırasındaki bazı hakem tartışmalarına bayılıyorum. Dünya Kupası ve Avrupa Şampiyonası'nda herhangi bir hakem hatası olduğunda bazıları ortaya çıkıp "Gördünüz mü, orada bile hakem hatası olabiliyor. Biz hakemlerimize haksızlık ediyoruz" gibisinden sözler ediyorlar.

Bizde hakem hatalarının anlamsız biçimde tartışıldığı doğrudur. Ancak bu ortamlardaki hakem hatalarından kendimize dönük sonuçlar çıkarmamız sadece yanlış değil aynı zamanda gülünçtür. Çünkü oradaki hakemlerle aramızda dağlar kadar fark var.

Daha önce defalarca anlatmaya çalıştım. Bizim şu anda UEFA listesinde en üst noktadaki hakemlerimiz Selçuk Dereli ve Cüneyt Çakır. İkisi de 2. kategoride yer alıyor. Oradan 1'e yükselecekler, 1'den Top Claass'a geçecekler ve oradaki 50-55 hakemin arasından sıyrılıp Dünya Kupası'nda ve Avrupa Şampiyonası'nda maç yönetecekler!

Nasrettin Hoca'nın "Peşin parayı görünce nasıl da gülersin değil mi köftehor!" hikayesine benziyor, değil mi?

Türk hakemliği, uluslararası çizginin o kadar gerisinde ki "bizde de hata oluyor, onlarda da" kabilinden değerlendirmeler insanı sadece acı acı güldürüyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Gökselcim, Hasan abiye ne zaman gidicez?'

Ahmet Çakır 2008.07.08

Nasıl hatırlamazsınız Cemal Süreya'nın "Her ölüm erken ölümdür" sözünü... Düşünün ki ağabey gibi gördüğüm Hasan Doğan benden bile 4 yaş küçüktü... Hayatının en verimli çağındaydı. Yapacağı yığınla iş vardı ve tam bunları yapabileceği noktaya gelmişti...

İkiyüzlülüğün âlemi yok, açıkça konuşmalıyız: Futbol dünyasına girişi başlangıçta yadırganmış ama sonradan fazlasıyla benimsenmişti. Önce, Başbakan'ın arkadaşı olarak ona biraz tepkili duranlar, Hasan Doğan'ın nasıl bir adam olduğunu görünce böylesi itirazları bir yana bırakıp ona sarılmışlardı.

Hele o Hırvatistan maçındaki sevinci! Eşyle paylaştığı o büyük mutluluk adeta bütün ülkeye dalga dalga yayılmıştı.

Böyle durumlarda insanların sevgi alimi filan olmalarına gerek yok, böylesine içten ve katışıksız biçimde ancak Hasan Doğan kadar güzel insanların sevinebileceğini herkes anlayabilir...

Sadece futbol dünyasında değil hayatın her alanında sürekli kavga ediyoruz. Bu kavganın ne yazık ki sevinilecek bir yanı yok. Tam tersine düpedüz kendimizi tüketiyoruz.

Futbol dünyasında bu kavga çok daha büyük. Özellikle kavgaları bitireceğini sandığımız özerklik sonrasında iş daha da büyüdü. Galiba pastanın son derece görkemli oluşu herkesin iştahını kabartıyor. O nedenle kavga bir türlü bitmiyor.

Hasan Doğan kısa sürede bu tatsız kavgayı bitirebilecek adam olarak kendini gösterdi. Onun gerçekten uzlaşmacı kişiliği ve her türlü kişisellikten arınmış hizmet adamı tavrı herkesi etkiledi. Artık bu anlamsız kavgayı bitirmek için özlenen adamı bulmuş gibiydik...

Üstelik Avrupa Şampiyonası'ndaki başarıyla Hasan Doğan'ın ayağının altındaki zemin daha da sağlamlaşmıştı. Bu noktadan hareketle yapmak istediklerini daha rahat biçimde gerçekleştirebilecek, heyecanla anlattığı projelerini uygulamaya koyabilecekti...

Çok yazık oldu...

Türk futbolunun yeni bir Hasan Doğan bulması hiç kolay olmayacaktır.

Ne yazık ki en eğitimli olanlarımız bile sağlığımız konusunda 'Bir şey olmaz' yanlışından bir türlü kurtulamıyoruz. Hasan Doğan'ı ölüme götüren süreçte olup bitenler insanı isyan ettirecek nitelikte. Başta sigara olmak üzere neyi yapmamak gerekiyorsa hepsi peşpeşe gelmiş gibi...

Başlığı unutmadım: Hasan Doğan benim için daha özel biri. Çünkü doğum yerlerimiz arasında sadece 2 kilometre var. Yani o derece yakın bir hemşehrim...

Ancak benim pek böyle alışkanlıklarım olmadığından, bir röportaj için bile yanına gitmekten kaçındım. Hatta Göksel Gümüşdağ kardeşimin 'Olur mu öyle şey Ahmet abi! En kısa zamanda Hasan abiyi ziyarete gidelim' ısrarlarına bile pek kulak asmadım.

Neyse ki son Avrupa Şampiyonası'nda epeyce bir arada olma imkanı bulabildik. Yoksa başlıktaki soruyu hayatım boyunca Göksel kardeşime sormak zorunda kalacaktım.

Bunu söylemek ne kadar uygun bilmiyorum ama o muhteşem törene katılan hemen herkesin "Allah'ım, bana da böyle bir cenaze töreni nasip olur mu?" diye düşünmekten kendini alamamış olacağı kanısındayım. Galiba Hasan Doğan'ların ebediyete intikalindeki ödülleri de bu... Mekânı cennet olsun, nur içinde yatsın benim sevgili hemşehrim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Wimbledon ne yana düşer usta?

Ahmet Çakır 2008.07.13

Yanıma gelip "Wimbledon finalini seyrettin mi Ahmet Ağabey?" dediğinde şaka yapıyor sandım. Çünkü elin bir garip piyango satıcısının böyle üst düzey organizasyonla ne ilgisi olabilirdi?

Bizde spor gazetesi olduğu ileri sürülen bazı yayın organları bu piyango satıcısı, tamirci çırağı türünden insanlara seslendiklerini düşünüp onların da transfer yalanlarından çok hoşlandıklarını en temel varsayım olarak kabul etmiyor muydu?

Evet, şaka değil vallahi, piyango satıcısı Ali Işık bana Federer-Nadal finalini sorarak yaklaştı. Bunca yıllık spor yazarlığı hayatımda belki de ilk kez karşılaştığım bir durumdu bu.

Çünkü çok daha iyi eğitimli ve akıllı uslu görünen insanlar bile genellikle değil tümüyle "N'olucak bu takımın hali!" açılışıyla söze başlamayı kural sayıyorlardı.

"Bunu yazacağım Ali Işık." dedim, "Yaz Ağabey." dedi. Kendisinin sadece bununla değil uluslararası nitelikteki önemli bütün spor olaylarıyla ilgilendiğini söyledi. Bunun örneklerini de hemen ortaya koydu...

Wimbledon finalini o izlemişti ama ben aynı işi yapamamıştım. Ülkemize çok önemli bir spor tesisi kazandırmış dostumuzun konuğu olduğum için bu konuda seçme hakkım kalmamıştı. Birkaç kez değiştirmeye çalışsam da

o dostumun ilgisi başka bir yerdeydi; Mustafa Balbay'ın gözaltı sırasında yaşadıkları onu daha çok ilgilendiriyordu.

Eve geldiğimde Federer-Nadal finalinin hâlâ sürmekte olduğunu görüp şaşkına döndüm. Maç değil sanki 3 gün 3 gece sürecek bir heyecan fırtınasıydı. Karşılaşmanın 5 sete uzamasının yanında yağmur nedeniyle verilen zorunlu aralar yüzünden bu kadar uzadığını sonradan öğrendim.

CNN Türk'te Barış Kuyucu kardeşimin yetkin anlatımıyla bu müthiş spor şöleni daha bir güzelleşti. Federer'in kazanması halinde yeni bir rekor oluşacak ve bu işi 6 kez üst üste yapabilen tek tenisçi olacaktı.

Rakibi Nadal ise toprak kortta çok daha iyiydi ama çimde Federer ile pek baş edemiyordu. Ancak bu kez kazanan İspanyol raket oldu.

Tabii maçın ardından birbirleri için söyledikleri sözler, en az karşılaşma kadar önemli bir sporculuk gösterisi gibiydi. Nadal, "Ben kazandım ama hâlâ 1 numara odur." diyordu. Federer ise "Kazanmak için her şeyi denedim. Ancak o daha iyiydi." iltifatında bulunuyordu. Biz de bunların çok uzağında yaşayıp gidiyorduk...

70 milyonluk ülkenin uluslararası çapta bir tenisçi, yüzücü, atlet çıkaramayışının nasıl bir şey olduğunu düşünen bile yok gibiydi. Örneğin, bir internet kanalı bana bunu değil "Halil Özer'in yeni kurulacak gazetenin spor müdürlüğüne getirilmesini nasıl karşıladığımı" soruyordu...

Daha çarpıcı olanı da o günden bu yana karşılaştığım spor yazarı arkadaşlarımin hiçbirinin bu müthiş finalden söz etmeyişi idi. Piyango satıcısı Ali Işık bu konuyla ilgileniyordu ama onların gündeminde Wimbledon filan yoktu. Nüfusu İstanbul kadar bile olmayan ülkeler, uluslararası çapta büyük yıldızlar çıkarıp bu mücadelede var olabiliyorlar. Bir Federer'in yılda tek başına ortaya koyduğu sportif etkinliğin belki de Türkiye'nin binlerce sporcuyla yapabildiğinden daha fazla olduğunu düşünmek bile pek işimize gelmiyor.

Boşver abi, transfer bombası var mı? Bize ne Wimbledon'dan...

Usta kaptanlar, dalgalı denizlerde belli olur

Bu sözü 6 Ekim 2002'de yaptığı basın toplantısında Fatih Terim söylemişti. Sarı Kırmızılı kulübe dönüşünde pek iyi gitmeyen işleri yine kendisinin düzelterceğini bununla anlatmıştı.

Beşiktaş'ta yaşanan "İbrahim olayı" biraz geride kalmış gibi görünüyor. Ancak üzerinde durulacak çok değişik yönleri var. Ben de bunlardan birini ele almak istiyorum.

Siyah Beyazlı takımın menajeri Sinan Engin, futbol dünyasındaki hemen herkes gibi benim de uzun yıllardır tanıdığım biridir. Bugüne kadar en küçük bir tatsızlık bile yaşanmadı aramızda. Bunda benim kadar onun özeni de etkindir.

Ancak aynı Sinan Engin'le Beşiktaş'ın 2002-03 sezonunda yani 100. kuruluş yılında kazandığı şampiyonlukla ilgili ciddi bir görüş ayrılığı vardır aramızda.

Bana göre o şampiyonlukta en büyük etken Lucescu'dur. Sinan Engin ise buna gülüp geçer. Bunu doğrudan söylemese bile asıl işin kendinde bittiğini ima eder. O şampiyonluktan dolayı tribünlerin verdiği 'İmparator' unvanını hak ettiği kanısındadır.

Sinan Engin'in o şampiyonlukta nasıl bir payının bulunduğuna ilişkin mahkemeler hâlâ devam ediyor bildiğim kadarıyla...

Haksızlık etmek istemem, bunun dışında da önemli işler yapıp katkıda bulunmuştur elbet. Yoksa bu davalar sürerken başkan Demirören bir yığın tepkiyi göze alıp onu niye yeniden göreve getirsin!

Sinan Engin'in süreklilik arz eden iddialarından biri, "Kendisinin bulunduğu bir ortamda böyle olayların asla yaşanmayacağı" yolundadır. Bu bakımdan "İbrahim olayı" onun en büyük fiyaskolarından birini oluşturmuştur.

İşler iyi giderken konuşmak kolaydır. Önemli olan böyle durumlarda yani dalgalı denizlerde usta kaptan olabilmektir.

Tabii Engin'in basınla ilgili tavrını görmezden gelecek değilim. Atlama haberleriyle önemli bir mesleki başarı kazanan Milliyet ve Vatan gazetesi muhabiri arkadaşlarımızı tehdit etmiş olması, çok daha şiddetli tepki gösterilmesi gereken bir durumdu.

Üstelik Sinan Engin bu konuda çok önemli bir gerçeği de unutmuş gibi görünüyordu: Belli ki bu menajerlik serüveni de pek uzun sürmeyecek. Sonrasında yine aramıza dönecek Engin. Hiç değilse bunu düşünerek biraz daha dengeli davranması gerekmez mi?

Kewell'in dramı

Galatasaray'ın bu sezonki transfer bombası Harry Kewell'in 2000'deki yarı finalde Leeds United takımında oynamış olması, yıllar önceki İki İngiliz taraftarın Taksim'de öldürülmesi olayının gündeme gelmesine yol açtı.

Avustralyalı futbolcu bu konuda kendisine dönük kınamaları gerektiği gibi yanıtladı. Ayrıca Leeds'te iken giydiği 19 numaralı formayı seçerek de bu konudaki duyarlılığını bir kez daha göstermiş oldu.

Onun bu olgunluğunu ve insani kalitesini alkışlarken sormadan edemiyoruz: Bu konuda bize de düşen görevler yok mu? Örneğin, Galatasaray taraftarının da yapması gereken bir şeyler olamaz mı? Örneğin, özür dilemek gibi...

"Bunu yapanları G.Saray taraftarı olarak görmüyoruz" şeklindeki basmakalıp söylemler, yüreklerdeki acıyı ortadan kaldırmaya yetiyor mu?

Yıldırım haklıdır

Fenerbahçe bir yandan büyük transferler geleneğini sürdürürken öte yandan M.Aurelio'nun Betis'e gidişi büyük bir kayıp oldu.

Tabii bununla ilgili tartışmalar epeyce sürecek. Aurelio'nun 1 yıllık daha sözleşmesinin olduğu, Bayram Tutumlu'nun olumsuz tutumu filan gündemdeki yerini koruyacak.

Bize ilginç gelen nokta şu oldu: Vatan gazetesinde Tutumlu kaynaklı olduğu anlaşılan, Yıldırım'a ait "Hepinizi pırasa gibi doğrarım" manşeti bayrak gibi dalgalanırken, bir başka gazetede sıkı F.Bahçe yazarı dostumuzun "Yönetimin bu işte hiçbir kusuru yok!" savunmasına girişmiş olması eğlenceliydi. Tuncay, Ümit Özat, Rüştü Reçber ve ötekiler...

Fenerbahçe'den ayrılan her oyuncu mutlaka yanlış yapmıştır ve haksızdır. Başkan Aziz Yıldırım ise daima haklıdır.

Hakan Şükür ve aklın iflası

Ahmet Çakır 2008.07.20

Haftalardır Hakan Şükür hakkında bir şey yazmamaya özen gösteriyorum.

Çünkü o zor bir dönemden geçiyor ve sükunete ihtiyacı var... Ayrıca onun gibi futbol tarihimize damga vurmuş bir oyuncunun bırakması sırasında haliyle çeşitli sarsıntılar yaşanır. Yani Galatasaray'ın onunla devam etmek istemeyişi, başka kulüplerden gelen transfer önerileri, Hakan Şükür'ün bunlarla ilgili düşüncelerinin gündem oluşturması doğaldır.

Bu durum önümüzdeki günlerde de sürecektir. Gelgelelim, onun önce Cumhurbaşkanı, ardından da Başbakan'la görüşmesinin ardından yapılan yorumlar, ortaya konan varsayımlar insanı dehşete düşürüyor. Üstelik bunlar sadece haber olsun diye yapılan spekülasyonlar olarak da kalmıyor. Örneğin, mesleğimizin doruk noktalarında bulunmuş bir arkadaşımız Hakan'ın federasyon başkanı olma durumunu bana sordu! Yani durum gerçekten dehşet verici. Spor medyasının bir bölümünde normal insan zekasına hakaret olarak kabul edilebilecek bir yığın 'şey' çıkıyor. Şey diyorum çünkü bunlara haber demek haberin ne olduğunu bilmemek anlamına geliyor. Ancak bu kadarı karşısında artık insan pes diyor. Bu durumu, 'spor medyasında aklın iflası' olarak nitelemek abartılı olmaz sanıyorum. Normal zeka düzeyindeki her insan henüz futbol oynama aşamasındaki birinin federasyon başkanı filan olamayacağını, belediye başkanlığı için de insanların çok daha değişik niteliklere sahip olması gerektiğini kestirebilir.

Bu tür görüşler ileri sürenler ülkelerine de hakaret ediyorlar! Burası ilkel bir Afrika kabilesi değil. Federasyon ya da belediye başkanlıklarına insanların nasıl gelebileceklerine ilişkin süreçler, kurallar ve gelenekler var. Örneğin, Hakan Şükür'ün federasyon başkanı olması için en az 10 yıllık bir süreye gereksinime duyacağı ortada. Üstelik bu süre içinde o konuyla ilgili işler yapması, örneğin kulüp ve federasyon yönetim kurullarına girerek deneyim kazanması şart. Tersinden giderek de bu durumu rahatlıkla anlayabiliriz. Bir an için onun gerçekten federasyon başkanı 'yapıldığını' düşünelim. Bunun oluşturacağı sorunların kısa sürede bir kaosa dönüşmesi ve onun da deneyimsizliği yüzünden yapacağı hatalar sonucunda birkaç ay içinde arkasına bile bakmadan kaçacağını kestirebilmek çok mu zor? Adapazarı gibi zorlu ve sorunlu bir kentin belediye başkanlığını siz eğlence mi sanıyorsunuz? Hakan Şükür'ün ünü ve popülaritesi bu sorunların çözümünde nereye kadar etkili olabilir? İşin aslı şu: Hakan Şükür, Euro 2008 sırasında sessiz kalarak üzüntüsünü kendi içinde yaşamayı ve taşımayı başardı. Ancak sonrasında biraz ortalıkta görünme isteği duydu. Onun gibi yaklaşık 20 yıldır sürekli doruklarda yaşayan biri için de bunu normal bir psikolojik ihtiyaç olarak görmek gerekir. Onun şu anda neler yaşadığını anlayabilmek için daha önce o çaptaki başka oyuncularla ilgili bir sorudan yardım isteyebiliriz: Siz hiç Hakan Şükür oldunuz mu?

Rıdvan Dilmen haklı

Onun konuyla ilgili tepkisini gördüğümde benden önce davrandığını düşünmüştüm. Rıdvan Dilmen büyük takımların yeni sezon öncesindeki durumlarını değerlendirirken, hazırlık kamplarından gelen birtakım 'standart haberlere' tepki göstermişti. Falan hoca oyuncuların pestilini çıkarttı, filan hoca bu sezon bizi tutamazlar dedi, oyuncular bu sezonki kampın harika geçtiğini söyledi türünden 'laflar' bunlar. Laflar ama kimi zaman habersizlikten sayfalarda palamut gibi yer alabiliyor...

Dilmen, tepki oluşturabilecek sözler etmekten özellikle kaçınan biri. Yorumcu olarak gerekli ilgiyi zaten gördüğünden, bunun dışındaki birtakım saçmalıklarla ilgi çekmeye filan çalışmıyor. Üstelik söyleyeceği en sert sözleri bile kadife birtakım örtülerle sarıp sarmalamayı çok iyi beceriyor. Örneğin, Yıldırım Demirören'in

kulübünü ne kadar kötü yönettiğini söylemeden önce, onun nasıl bir Beşiktaşlı olduğunu ve kulübüne katkılarını belirtmekte yarar görüyor. Ondan sonra 'yapamadı' diyor. Bu özenine karşın Dilmen'in sözleri tepkiye yol açtı. Akşam'da Alaettin Metin arkadaşımız olaya sağlam bir noktadan girdi. 'Önce gel, bu kamplarda haber peşinde koş, ondan sonra konuş' anlamında sözler etti. Elbette ki haklıydı ama Rıdvan Dilmen'in söylediği bu değildi.

Ardından TSYP'nin de bu konuda tepkisinin söz konusu olduğu bana sözlü olarak ifade edildi. Ancak bu kadarının fazla olacağı kanısındayım. Çünkü işin özünde Dilmen haklı. Kamplardan da başka yerlerden de çok fazla 'standart' haber geliyor. Muhabir arkadaşların sahici haberlere yöneltilmesi konusunda hepimize görev düşüyor. Dilmen de bunun için bir kıvılcım çakmış oldu.

Gurbetçinin 'öldüren' sevgisi!

Takımlarımızın yurtdışı maç ve kamplarında yaşanan durumlar daha sık gündeme girmeye başladı. Daha önce Milli Takım'ın hazırlık kampı sırasında yaşanan durumlar bugünlerde sık sık tekrarlanıyor. Gurbetçi taraftarlar, takımlarına ve futbolculara duydukları sevgiyi gösterme konusunda kural tanımıyorlar. Bu da kaçınılmaz olarak birtakım tatsızlıklara yol açabiliyor.

Bu durumun oluşturduğu sıkıntılara biz de sık sık tanık oluyoruz ve gurbetçiler genellikle şöyle dert yanıyor: Ağabey, şu kadar kilometreden buraya geldik. Bir imzayı ya da fotoğraf çekirtmeyi bize çok görüyorlar! Yani durum onlara böyle görünüyor. Buna karşılık kulüp yöneticileri, teknik adam ve futbolcular bu tür isteklerle baş etmenin olanaksızlığından yakınıyor. Taraftara gerekli ilgili göstermeleri halinde çalışmak için 1 dakika bile zaman bulamayacakları belirtiliyor.

Bu bakımdan, gurbetçi taraftarların sevgisi biraz 'öldürücü' bir boyut kazanabiliyor. Onlar ise bunu asla kabullenmek istemiyor. Yaşadıkları toplumda kurallara uymanın ne kadar önemli olduğunu biliyorlar. Ancak Türklerin bulunduğu ortamlarda bu kuralların o kadar da önemli olmadığını düşünüyorlar. Bu kapsamda işlerin daha kötü bir noktaya doğru gittiği gözleniyor. Fenerbahçe otobüsünün camlarının kırılması orada, bildiğim kadarıyla ilk kez yaşanan bir olay. Bunu yapanın Galatasaray formalı biri olduğu yolundaki ifade herkesi rahatlatıyor... Allah selamet versin!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu sığlık insanı bezdiriyor

Ahmet Çakır 2008.08.02

Futbola nasıl bir tutkuyla bağlı olduğumu daha önce birkaç kez yazmak zorunda kalmıştım. Başta oynamak olmak üzere seyretmek, yazmak, okumak gibi değişik boyutlarda tam yarım asırdır futbolla haşırneşirim.

Bu süre içinde kolum, bacağım, kalçam kırıldı; tandonum, bağlarım koptu ve daha başka akla gelebilecek hemen tüm sakatlıkları geçirdim. Şu anda futbol topuna uzaktan bakmam bile pek hoş karşılanmıyor ancak bu konuda neler yaptığım aramızda kalsın...

Bu 50 yıl boyunca bir tek gün bile futbolla ilgili olumsuz birşey düşünmedim. Dediğim gibi oynamak başta olmak üzere, seyretmek, yazmak, okumak, konuşmak hep mutlu etti beni.

Neredeyse tüm hayatım futbolun etrafında biçimlendi. İşim onunla ilgili, onun sayesinde eş-dost edindim, burada yazarak televizyonlarda konuşarak sizlere seslenebilmemi de o sağlıyor.

Hayatta beni en çok üzen soruyla sevindireninin aynı olduğunu daha önce söylemiş miydim. "Ahmet Ağabey, sen hangi yıllarda Galatasaray'da oynadın?" sorusudur bu...

'Demek ki o kadar iyi oynadığım maçlar oluyor', diyerek sevinirim bu sorudan dolayı. Üzüntüm de o formayı bir kez bile sırtıma geçirebilme konusunda herhangi bir imkan bulmamın asla sözkonusu olamayışdır.

* * *

Böyle uzunca bir girizgahtan sonra söyleyeceklerim pek hoş şeyler değil! Bunca yıldır ilk kez futboldan soğumaya başladığımı hissettim. Hayır, oynama ve seyretme boyutunda bir sorun yok! Ancak okuma, yazma ve hele konuşma yönünden ciddi bir bezginlik içinde buluverdim kendimi.

Zaman'da yazmaya başlayalı 5. yıl dolmak üzere. Bu süre içinde ilk kez bir yazımı aksattım. Geçen Cumartesi günü çıkması gereken yazımı yazmak içimden gelmedi. (Doğrusu Perihan Mağden gibi ben de istedim 'Yazarımız yıllık izninin bir bölümünü şey'ettirdiği için...' açıklamasını ama olmadı.)

Elbette ki bu bezginliğin nedenleri var. Bunların başında da ülkemizde futbol üzerine konuşmanın bir türlü belli bir düzeye yükselemeyişi geliyor. İğrenç yalanlar, anlamsız zırvalar, bilgisiz gevezelikler, bıktırıcı tekrarlar ve daha bunun gibi bir yığın saçmalık insanı boğuyor.

İş dışında pek futbol konuşacak halim kalmıyor. Ancak yolda, markette, gazetede her gören mutlaka onunla ilgili bir konu açmaya çalışıyor. Ayaküstü edilecek birkaç söze elbette ki itirazım olamaz. Fakat bu iş biraz uzadığında karşınızdaki yavaş yavaş 'derin futbol uzmanı' haline geliyor.

Genellikle de iş uzuyor...

Böylelerinin ağırlıklı olarak ilgilendikleri konu transfer oluyor. Bu alanda yönetim ve teknik adamlardan daha bilgili olduklarına inananlar hiç az değil. Nitekim, 'Ahmet Ağabey, yönetime söyle de falan adamı alsınlar!' diye bir yığın elektronik posta geliyor. Yönetimlerin elinde ve önünde o bilgilerin yüz katının bulunduğunu kimse anlamak istemiyor.

* * *

Futbol üzerine konuşmayı bu kadar şehvetle seven insanların, onunla ilgili birşeyler öğrenmeye çalışmaları mantık gereğidir. Bunun için de dergi, kitap okumak, belgesel izlemek gibi birazcık daha 'derin' denilebilecek boyuta geçmek gerekir. Oysa en sıkı futbol kitabının satışı ortadadır. (Bırakın para ile satınalmayı, bazı arkadaşlarım kendilerine armağan ettiğim kitapları bile okumuyorlar! Orada gerçeği yazılı olan bazı olayların yanlış şeklini bana anlatmaya kalkıyorlar!)

Herkes konuşmak istiyor ama hemen hiç kimse öğrenmeye yanaşmıyor. Bundan da bezdirici bir durum doğuyor.

Medyanın büyük bir bölümü bu 'sığılı' değiştirmeye çalışmanın zorluğunu bildiğinden onu 'kullanıyor.' Basının amiral gemisinin kaptanı demedi mi 'Biz haber değil hayal satıyoruz!' diye...

'Madem transfer haberi istiyorsun, al sana!' diye hergün biraz daha rezilleşen yalanlar yazılıyor. Ancak bunun da bir müşterisi var. Hem de çok! En iyi yalan yazan gazete satış rekorları kırıyor! Yani bu içinde bulunduğumuz kısırdöngüyü biraz da böyle okurlar oluşturuyor. Sonra da aynı insanlar bu yalanlardan yakınıyor...

* * *

Ülke dışına çıktığımızda farklı durumlar görüyoruz. Medyası, okuru, izleyicisiyle oralarda insanların çok daha başka türlü yaşadıklarına tanıklık ediyoruz. Futbol oynamanın, seyretmenin, yazmanın, konuşmanın ne kadar keyifli bir iş olabileceğini oralarda bir kez daha anlıyoruz.

Sonra da ülkeye dönüp 'Burası Türkiye abicim!' sığınağına boyun eğmek zorunda kalıyoruz. Hatta 'Ne yani, sadece siz mi anlıyorsunuz, biz konuşmayacak mıyız?' gibilerden okuduğunu anlamakta zorlanıp dayılananlar da oluyor.

Üstelik bu korkunç sığınağı ve bezdirici vasatlığa isyan etmenin filan da bir yararının olmadığı ortada. İşte Rıdvan Dilmen bunun bir boyutunu dile getirmeye çalıştı. Kamplardan gelen o standart 'Falan hoca takımın pestilini çıkardı' türünden, haber olduğu ileri sürülen saçmalıkları 'artık bıraksak' diyecek oldu, tepki gördü.

Bu kapsamda daha söyleyecek çok sözüm var ama yerim doldu taşı, noktalamak zorundayım. Dediğim gibi 50 yıldır ilk kez böyle bir durumla karşılaşıyorum, hayırlara vesile olsun...

Sıteva diye okunur

İşte bezdirici bir konu daha! Galatasaray'ın eşleştiği Steaua Bükreş'in adının "Sıteva" diye söylendiğini defalarca yazdım ve televizyonlarda da anlatmaya çalıştım. En yakın arkadaşlarım dahil olmak üzere tek kişinin bile buna aldırmadığını görüyorum. Üstelik söylenmesi de çok kolay olan 'Sıteva' dururken 'Sıtau, Şıtau' gibi tuhaf sesler çıkartmaktan asla vazgeçmiyorlar. Ne yapabilirsiniz ki, burası Türkiye! Torba meselesi mi! Ondan artık tiksinden de ötesine geçmiş durumdayım...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Endişelenecek bir şey var!

Ahmet Çakır 2008.08.09

Şampiyon Galatasaray bu sezona biraz endişeli başlıyor. Çünkü hazırlık dönemi pek iyi geçmedi.

'Hazırlık maçlarının şu açıdan önemi yok' türünden sözleri sürekli işitiyoruz. Bunlar kimi zaman doğru olabilir ancak bazen de çok ciddi bir ölçü daha doğrusu alarm anlamına da gelebilir. Galatasaray için böyle bir durum söz konusu.

Sarı-Kırmızılı takımın görünen üç önemli sıkıntısı var. Birincisi, Euro 2008'deki başarının faturası Cim Bom'a çıkmış gibi görünüyor. Takımın temel direği durumundaki Servet ve Emre Güngör'ün sakatlıkları, öteki oyuncuların da henüz tam verimle takıma dönememiş olmaları en önemli sorun.

İkincisi, hoca değişikliği. Skibbe hakkında olumsuz bir görüş ileri süren hemen hiç kimse olmadı. Genç teknik adamın takımıyla birlikte yükselme potansiyeline sahip olduğu kabul ediliyor. Ancak şimdilik şunu söylemek mümkün: Feldkamp'ın büyük deneyimi ve olaya el koyma kapasitesi, Skibbe'de yok! Maçları kulübede oturarak izlemesi ve hemen hiçbir müdahalede bulunmayışı, bize pek sempatik gelecek bir durum değil. Biri bunu Alman hocaya anlatmış olmalı ki Bursaspor maçında durum değişti, o da ayağa kalktı.

Üçüncü sorun ise sakatlıklar ve Hakan Şükür'ün yokluğu... Sarı-Kırmızılı takım geçen sezon çok önemli bazı maçları 11 yerli futbolcuyla kazandı. O nedenle belki bu sezon hiç transfer yapmasına gerek yoktu. Başta Linderth olmak üzere, Lincoln ve hatta Nonda bile yeni transfer sayılırdı. Gelgelelim, onların hazırlık

dönemlerindeki performansları da tam bir düşkünlüğü oldu. Lincoln'ün futbol oynamaktan çok sorun çıkarma kapasitesinin yüksek oluşu, acilen çözüm bulunması gereken bir sıkıntı.

Büyük umutlarla transfer edilen Kewell'ın da henüz ortalıkta görünmeyişi Cim Bom için can sıkıcı. Bursaspor karşısında Meira'nın oynatılamayışı da öyle. Genç Yaser ve Ferdi'nin yeteneklerine sözümüz yok ancak şu anda yararlanılacak durumda olmadıkları da ortada.

Hakan Şükür'ün ne kadar büyük bir etken olduğu çok çabuk ortaya çıktı. Sarı-Kırmızılı takımın zayıf rakiplerle yaptığı maçlarda bile pek gol atamayışı, taraftarını şaşırttı ve üzdü. Özellikle Ümit Karan ve Nonda'nın formsuzlukları zaman zaman şakaya benzer görüntüler ortaya çıkardı. Özellikle Nonda'nın Münih 1860 maçında kaçırdığı gol ve Ümit Karan'ın neredeyse pozisyona bile giremeyişi dikkat çekiciydi. Bursaspor maçında bu durum biraz değişir gibi oldu. Cim Bom gerçek kalitesine yaklaştı.

Hakan Şükür'le oynarken bu oyuncuların işi daha rahattı. Çünkü Hakan rakip savunmadan sopayı yiyor, onlar da diri kalıp gollerini atabiliyorlardı. Bazıları bu durumu Hakan için bir alay konusu haline dönüştürse bile gerçek buydu. Şimdi Galatasaray bu konuda bir dram yaşıyor. Sarı-Kırmızılı takım hiç tartışmasız bu sezonun en önemli maçını Steaua ile oynayacak. Rumen rakibini eleyip de Şampiyonlar Ligi'ne giremezse bir deprem yaşanacak. Ondan sonra Fener'i iki maçta da yenmeniz bile uğradığınız zararı telafi edemeyebilir. 13-14 milyon Euro düzeyinde bir para kazanabilmek ancak Steaua'yı geçmekle mümkün olabilecek.

Özetlersek, Galatasaray'ın transferlerine söylenecek bir şey yok. Takımın gücü ve kapasitesi zaten geçen sezon ortaya çıkmıştı. Şimdi Skibbe'nin bu takıma ne katacağı ve nereye götüreceği merak ediliyor.

O kapsamda şu ana kadar yapılanlar pek tatmin edici görünmüyor. Skibbe, "gençlere önem veren" teknik adam görünümüyle biraz da boşa zaman harcıyor gibi görünüyor. Biz de gençlerden yanayız ama önümüzdeki sezon Galatasaray'da 10 saniye bile yer almayacağını bildiğimiz kimi oyuncuların hazırlık maçlarının ikinci bölümünde de sürekli şans bulabilmeleri pek doğru bir uygulama gibi görünmüyor. Kısacası, Galatasaray için endişelenecek bir şeyler var...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Türkiye'de ne kadar futbol varsa...'

Ahmet Çakır 2008.08.12

Geçen ay içinde kaybettiğimiz edebiyat eleştirmeni Fethi Naci, kendisine çok şey borçlu olduğum biriydi. Hiç konuşmamış olsak bile...

Edebiyata ilişkin pek çok şeyi ondan öğrendim. Özellikle iyi romanla kötüsünü ayırt etme konusunda Fethi Naci'nin benim gibi pek çok edebiyat heveslisi kişiye önemli katkılarda bulunduğu inancındayım. Yaşar Kemal'in o değerlendirmesine ben de bütün yüreğimle katılıyorum: Fethi Naci gelmiş geçmiş en büyük edebiyat eleştirmenimizdi. Hayır hayır, bu bir edebiyat yazısı değil. Açıkçası, o tür bir yazı da rahmetliye karşı borcumdur ve mutlaka ödeyeceğim.

Ancak onun futbolla doğrudan ilgili olmayan bir sözü 1980'li yıllarda ortalığı kasıp kavurmuştu, onu aktarmak istiyorum.

12 Eylül döneminin neredeyse soluk almayı bile güçleştirdiği korkunç bir dönemde Fethi Naci'nin bir sözü neredeyse yıllarca gündem belirlemişti: "Türkiye'de ne kadar futbol varsa o kadar roman vardır."

Denilebilir ki bugüne kadar Türkiye'nin gördüğü en büyük edebiyat tartışması bu sözün çevresinde oluşmuştu. Hemen her Türk edebiyatçısı, bir değil birkaç kez konuyla ilgili görüşlerini ortaya koyma ihtiyacı duymuştu. Bununla ilgili Fethi Naci'ye çok az destek ve büyük tepki gelmiş, özel sayılar hazırlanmış, edebi soruşturmalar yapılmış, kısacası kıyametler kopmuştu.

Çünkü o yıllarda futbolumuz yerlerde sürünüyordu. Hatta uluslararası alanda Türk futbolu diye bir olgudan söz edebilmek olanaksızdı. İstanbul'da Macaristan'dan 6, İngiltere'den içeride ve dışarıda 8 gol yediğimiz korkunç bir dönemdi. "Şerefli yenilgilere" bile özlem duyar olmuştuk...

Dolayısıyla Fethi Naci'nin sözü "Türkiye'de futbol da yok roman da!" şeklinde okunuyordu...

Futbol adamları olarak işin bizi ilgilendiren yanı neydi biliyor musunuz? Edebiyat dünyasında bu kıyametler koparken herhangi bir futbol adamı konuyla ilgili tek satır bile yazı yazmamıştı! Hatta böyle bir tartışmadan haberi olan tek spor yazarının bulunduğunu söyleyebilmek bile mümkün değildi... Türk futbolu üzerinde konuşurken ortaya çıkan sığığın ve sürekli aynı konuların bezdirici biçimde tekrarlanması önemli bir yanı da buydu. Edebiyatla ilgisi olmayan futbol, kaçınılmaz olarak kendini bu sığığa ve seviye düşüklüğüne mahkum etmiş oluyordu.

Bu vesileyle merhum Fethi Naci'ye Allah'tan rahmet, acılı ailesine başsağlığı diliyorum. Nur içinde yatsın.

Alıntı

Aşağıdaki satırlar Milliyet'te Cemal Ersen arkadaşımızın ortaya çıkardığı "Bülent Demirlek skandalı" ile ilgili. Şimdilik bir yere not edelim, gerekli yorumu sonra yaparız: "Yeri gelmişken.

"Genelkurmay Başkanı'nın demokratlığından, Mersin sebze halinden yola çıkan hıyarın İstanbul'a varıncaya kadar kaç santim uzadığı konusunda ahkam kesen usta hakem yorumcularına bakıyorum da, Demirlek'in maruz kaldığı haksızlıkla ilgili tek kelime etmiyorlar.

"Eğrisine, doğrusuna tek satır kalem oynatmıyorlar. Patagonya'da tatil yaparken uçan kuşu takip edenler, görüşleri sorulduğunda 'Haberim yok' diye kıvırıyorlar.

Onlara da helal olsun vallahi!"

Geçmiş olsun Ömer Lütfi Mete

Yazar Ömer Lütfi Mete geçen ay içinde önemli bir sağlık sorunu yaşadı. Bununla ilgili haberler gazetemizde yer alıyor. İlgilenen okurlarımız gelişmeleri biliyorlardır. Yazarımız Beşir Ayvazoğlu da bunu konu edindi. Aynı zamanda bir futbol tutkunu olan Ömer Lütfi Mete dostumuzun birkaç kez övgü dolu mesajlarını almıştım. Bir televizyon kanalında bununla ilgili program yapacak kadar futbolla ilgili olan Mete, bu işe seviye kazandıran kişilerden biriydi. Ömer Lütfi Mete dostumuza geçmiş olsun der, bir an önce tam olarak sağlığına kavuşmasını dilerim.

Teşekkür

Okurlarımıza teşekkür borcum var. Geçen haftaki "Bu sığık insanı bezdiriyor" başlıklı yazıyla ilgili olarak gerçekten çok sayıda elektronik posta aldım. O kadar ki bunları tek tek yanıtlamaya kalkmam halinde bütün haftayı bu işle geçirme zorunluluğu doğabilirdi...

Elbette ki okurlarımızın büyük bir bölümünün o yazıda belirtilenden farklı yaklaşım içinde olduklarını biliyordum. Ancak arada bir bunu eylemli olarak ortaya koymaları insana iyi geliyor. Bununla ilgili olarak desteğini bildiren ya da değişik biçimlerde görüşünü aktaran tüm okurlarımıza ayrı ayrı teşekkür ederim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Keşke kadroyu sezgin yapsaydı'

Ahmet Çakır 2008.08.14

Hiç eveleyip gevelemeye gerek yok: Galatasaray için 2008-09 sezonunun en önemli maçı buydu. Belki bunu söylemek için çok erkendi ama öyleydi. Çünkü başka hiçbir iki 90 dakikanın 13-14 milyon Euro getirisinin olması mümkün değildi.

Sarı Kırmızılı takımın yeni teknik direktörü M.Skibbe'nin hazırlık dönemini 'gençlere önem verme' fantezileriyle geçirdiğini gören yönetim telaşlanıp transfere yönelmişti ama galiba geç kalmışlardı. Alınan adamların daha ilk idmanda sakatlanıp bir daha ortalıkta görünmemeleri de Cim Bom'un geçen sezondan bu yana devam eden dramıydı. Bu kadar önemli bir maça Skibbe'nin bir yığın savunma oyuncusuyla çıkmasını anlamak kolay değildi. Alman hocanın bu anlamsız korkusu bize 1990-91 sezonundaki S.Held fiyaskosunu hatırlattı. O da her maça bir yığın savunma oyuncusuyla çıkıp takımını top oynayamaz hale getirirdi!

Hazırlık döneminin en formda iki adamı Sabri ve özellikle Barış'ı dışarıda bırakan kadro yapısı Cim Bom'u çok sıkıntıya soktu. Nitekim ikinci yarıda bu oyuncuların girmesiyle takım dengesini bulur gibi oldu.

Daha ne oluyor demeye kalmadan yenilen iki golde en büyük pay bundaydı. Sahaya ne kadar çok savunmacıyla çıkarsanız o kadar çok gol yersiniz! Çünkü sizin anlamsız korkunuz takımı da etkiler. İlk golde Aykut'un akıl almaz acemiliği bir daha Sarı Kırmızılı kaleyi görememesiyle sonuçlanabilir... İkincide, taç atışından gelen topun önlenemeyişi ve Emre Güngör'ün uyuması olacak iş değildi. Meira'ya M.Topal ile birlikte önliberoda yer verilmesi, geçen sezon Feldkamp'ın defalarca felaketle sonuçlanan anlamsız bir uygulamasının kopyasıydı.

Sarı Kırmızılı takımı gole götürmesi beklenen Hasan, Lincoln, Arda ve Nonda arasında nasıl bir taktiksel bağ bulunduğunu anlamak da zordu... Bütün bunlara bakıp da "Keşke kadroyu Adnan Sezgin yapsaydı!" dememek mümkün mü? O iki yıkıcı golün ardından Cim Bom yine de ayağa kalkmayı başaracak gibiydi. Arda'nın müthiş çabasına Nonda'nın da katılması, Senyor Lincoln'ün biraz oynar gibi yapması golü getirdi. Lincoln'e yapılan açık penaltının verilmeyişi, Cim Bom'um hakem şanssızlığı, hemen ardından Arda'nın sürüklediği müthiş atakta Nonda'nın vuruşunu çıkarışı kalecinin şansıydı... Nonda bunun acısını ikinci yarının başında yine Arda'nın getirdiği topa müthiş kafa vuruşuyla çıkardı. Böylece Milli Takım'ın Euro 2008'deki geri dönüşlerine benzer bir durum doğdu.

Ancak Cim Bom daha fazlasını yapamadı. Bir türlü organize olamayıp sadece coşarak oynamaya çalışmanın günümüz futbolunda fazla bir geçerliliği yok. Skibbe'nin takımını iyi hazırlamadığı gerçeği daha ilk maçta açık biçimde ortaya çıktı. Kazanmak için son hamle olarak Erhan Şentürk gibi henüz böyle bir maçın ağırlığını kaldıracabileceği kuşkuyla genç oyuncudan medet umması şaka gibiydi! Nitekim Cim Bom onunla pozisyon filan bulamadı ama güçten düşüp rakibe maçı kazandırabilecek açıklar verdi.

O iki berbat golün getirdiği yıkımın ardından beraberliği bulmak yabana atılacak bir durum değil. Fakat Sarı Kırmızılı takımın evinde kaybettiğini Bükreş'te nasıl bulabileceğini de sormak gerekiyor...

Bakan intihar mı etsin, hapse mi atalım?

Ahmet Çakır 2008.08.16

Sporcularımızın olimpiyat başarısızlığı elbette ki ülke çapında bir üzüntüye yol açtı. Yetkili ve sorumlu kişiler arasındaki hesaplaşma da oyunların bitmesini beklemeden ortaya çıkıyor.

Spordan Sorumlu Devlet Bakanı Murat Başesgioğlu başta olmak üzere bütün ilgili ve yetkililer, daha önce defalarca dinlemek zorunda kaldığımız sözleri, sanki çok yeni ve ilginç bir şeylermiş gibi bir kez daha tekrarladılar.

Gençlik ve Spor Genel Müdürü Mehmet Atalay kardeşimiz de belediyelerin futbola ağırlık vermelerinin bu kötü sonuçta rolü olduğu yolunda bir değerlendirmeye girişti.

Öteki ilgililer de mazeret bülteni gibi açıklamalar yapıyorlar. Bunlar derde deva sözler olmaktan çok yaşanan utancı geçiştirmeye, haklı tepkileri yatıştırmaya dönük basmakalıp lafların tekrarından ibaret. Ardından bir de o vazgeçilmez hamaset! Efendim, ecdadımıza layık olamadık, falan filan...

İyi güzel de daha 1 ay öncesine kadar ilgili ve yetkili kişiler çok değişik şeyler söylüyorlardı. 2004 Atina'nın toplam 10 madalyalık performansı aşılabacaktı. Hedefimiz ilk 20, hatta 15 içinde yer almaktı.

Bunlar, Çin'e giden sporcularımızı motive etmek için söylenen sözler miydi, ilgili ve yetkili kişiler gerçekten inanarak mı konuşuyorlardı, bilemeyiz.

Ama bunların ikisi de birbirinden vahim, onu bilebiliriz. İlgili ve yetkili kişiler Beijing'de iyi bir performans göstereceğimize gerçekten inanıyorlarsa, o zaman en üst düzey sporcularımızın bile ne durumda olduğunu bilmiyorlar demektir!

Bu da işlerini iyi yapamadıklarının itirafı anlamına gelirdi.

Bu durumda ne yapılabileceği noktasında sözü okurumuza bırakmak istiyoruz.

Olimpiyatta belki dökülüyoruz ama arkadaşlarımız gerçekten harika bir sayfa yapıyorlar bu işle ilgili olarak. Beijing'deki arkadaşımız Nurullah Kaya da haber ve röportajlarıyla ön plana çıkan gazeteciler arasında yer alıyor.

Kaya'nın 14 Ağustos Perşembe günkü gazetemizde yayınlanan "Olimpiyat rüyası kabus oldu" haberinin altındaki Hakan Güncer adlı okurumuzun yaptığı yorum şöyleydi:

"Çin Olimpiyat Takımı bu halde olsaydı spor bakanı hapse düşerdi. Japonya'da bakan intihar ederdi. Ama bizde hiçbir şey olmayacaktır. Bu yüzden gelecek 100 yılda da sporumuz bu durumda kalacak."

Okurumuzun görüşüne harfiyen katılıyorum. Sorumlu kişilerden de intihar filan değil ama artık farklı bir tavır bekliyoruz.

Yoksa "vaziyeti idare etmeye dönük" sözleri kişisel olarak 50 yıla yakın süredir dinliyoruz. Yaşadığımız utanç da aynı sürede kimi zaman biraz şekil değiştirerek sürüyor...

Artık yeter!

Türkiye'den pek çok yönden geri olan ülkelerin bile şaşırtıcı işler başarabildikleri bir ortamda yüzyıllık masallarla kendimizi avutmaya çalışarak nereye varabiliriz?

Nerede iyi yönetim? Nerede ciddi, planlı, disiplinli çalışma? Nerede çağdaş tesisler, dünya çapında eğiticiler? Nerede milyonlarca lisanslı sporcu?

Bunları yapamayan ya da yaptıramayanların o koltuklarda oturmalarının ne yararı var?

Hapis ve intihar elbette ki abartılı ama bu konularda artık boş laf dinlemek niyetinde olmadığımızı onlara göstermemiz lazım. Yoksa bu devran böyle sürüp gider...

Pekin değil Beijing

Açıkkçası şu Beijing kelimesi bana da sempatik gelmiyor ama bu konuda duyarlı olan arkadaşlar böyle yazmak gerektiğini savunuyorlar.

Onlardan biri olan Aybars Hünelp arkadaşımız Türkiye Spor Yazarları Derneği yöneticisi olarak AIPS (Dünya Spor Yazarları Birliği) toplantısı için gittiği bu kentte, durumu öğrenip bize de aktarmıştı. Aynı zamanda Show TV Spor Müdürü olan kardeşimizin verdiği bilgiye göre, yabancıların İstanbul'dan Konstantinapol olarak söz etmeleri bize nasıl geliyorsa Çinliler için de bu kente Pekin denilmesi aynı etkiyi yapıyordu.

O nedenle belki de herkesten çok bizim bu konuda duyarlı olmamız gerekirdi. Nitekim aynı toplantıda bulunmuş olan ve şu anda da Hürriyet'teki görevinin yanında aynı zamanda AIPS Genel Sekreteri olarak da bu kentte bütün dünya gazetecilerine hizmet vermeye çalışan TSYP Genel Başkanı Esat Yılmaer dostumuz bu özeni gösteriyor. Göze ve kulağa biraz ters gelse de Beijing diye yazıp söylemeyi kısa sürede öğrenebiliriz sanıyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tecrübe ve yıldız farkıyla gelen kupa

Ahmet Çakır 2008.08.18

DUIßBURG- İlk iş olarak Süper Kupa maçlarının Almanya'da oynaması uygulamasını bu üç yılla bitirmek daha iyi olacak. Çünkü Alman dostlarımıza "Geçen sezonun lig şampiyonu bu, kupayı alan da karşısındaki" demek biraz zayıf oluyor...

Dün geceki maçın ilk 45 dakikasında, adına futbol denilebilecek o kadar az şey vardı ki... Bu durum Türk futbolu adına insanı umutsuzluğa düşürecek nitelikteydi. Sarı-kırmızılı takımlardan biri on gün sonra Şampiyonlar Ligi için çok önemli bir sınava çıkacak, öteki UEFA kupasında ülkemizi temsil edecek. "Bu halleriyle mi?" dememek elde değil...

Kayserispor'a haksızlık etmeyelim. Tarihinde ilk kez böyle bir onur ve heyecan yaşayan Anadolu takımı Olembe, Ragıp ve Aydın gibi üç önemli oyuncusundan yoksun olmasına karşın güçlü rakibinden çok daha iyiydi. İlk beş dakika içinde yabana atılmayacak üç pozisyon buldular, hatta 20. saniyede Hakan Balta'nın ıskasıyla Mehmet Topuz gole çok yaklaştı. Galatasaray'ın sezon başından bu yana oynadığı tüm maçlarda gole gitmekte ne kadar zorlandığını gördük. Arda'nın yokluğu nedeniyle bu kez Cim Bom bırakın pozisyona girmeyi rakip kaleye bile yaklaşmadı. Galatasaray'ın ilk 45 dakikada tek korner atamayışı bu perişanlığın başka bir belgesiydi. Buna karşılık Kayserispor'un dördüncü kornerinde Milan Purovic'in kafasında golü üst direk önledi. Galatasaray'ın bu kadar kötü olmasının Arda'nın yokluğu dışındaki nedeni Hasan, Lincoln ve Nonda'nın rakibin baskısı karşısında

kaybolmaları, hazırlık döneminin en iyisi dediğimiz Barış'ın da inanılmaz derecede kötü oyunuydu. Ayhan ve Mehmet Topal sürekli pas hatalarıyla arkadaşlarına katılınca ortaya tahammül edilmez bir futbolsuzluk çıktı. İkinci yarıda elbette ki bunun böyle sürmesi mümkün değildi. Nitekim Cim Bom biraz rakip kale önünde görünür gibi oldu. Nonda'nın iki ve Ayhan'ın şutları istatistiklere yazıldı. Ayhan'ın ceza alanı içinde bomboş durumda topu ağlara gönderemeyişi yıllardır gideremediği çok önemli bir eksiği idi.

"Bu takımın transferleri nerede?" diye taraftarların söylenmeye başladığı anda Barış-Kewell değişikliğinin gerçekleşmesi Avustralya'lı oyuncunun da daha dakikası bile dolmadan topu ağlara gönderişi Galatasaraylılar için büyük keyifti. Bu golde Hasan'ın büyük çabası da görmezden gelinecek gibi değildi. Bunun ardından ikinci golün pasını Kewell'in vermesi sadece taraftarları değil yönetimi de çok mutlu edecek bir gelişmeydi çünkü yaptıkları transferin önemi beş dakikada gelen kupayla kanıtlanmış oldu. Yıldız futbolcu maçın kaderini belirleyen bu iki hareketinin dışında etkili dalışları ve şık çalımalarıyla da taraftarları coşturdu... Nonda da pek fazla görünmediği oyunda bitiriciliğini konuşturup Steaua maçı öncesinde umut verdi.

Kayserispor geçen sezon ligde yaşadığı dramın aynen sürdüğünü gösterdi. Güçlü rakipler karşısında maçın önemli bölümünde üstün oynasa da sonuca gitmekte aynı başarıyı gösteremiyor. Tam anlamıyla "kupa ustası" olan renktaş karşısında aradaki tecrübe farkının ikinci yarıda ortaya çıkması karşısında oyundaki etkinlikleri azaldı ve üst üste gelen gollerle de havlu atıldılar. Mehmet Topuz'la buldukları gol çok geç kalmış ve değeri de pek yüksek olmayan bir teselliydi.

Galatasaray'ın taraftarına umuttan çok endişe verdiği bir dönemde gelen bu kupa elbette ki küçümsenemeyecek bir kazanımdı ancak Cim Bom'un 90 dakika boyunca bir tek korner bile atamamış olması yıllardır ilk kez tanık olduğumuz hücum yetersizliği örneği idi. Şampiyonluk kupasının alınışı sırasında sakatlığı nedeniyle olayın dışında kalıp buna da epeyce sinirlenen Servet'in bu kez kaptanlardan önce podyuma en önde çıkışı ilginçti. Böylece Cim Bom müzesinde eksik olan tek kupa çeşidini de alıp orayı biraz daha zenginleştirmiş oldu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hazırlık maçlarının sonuçları önem

Ahmet Çakır 2008.08.21

Gerçek anlamda bir hazırlık ve dostluk maçıydı. Güzel bir hava, gerilimden uzak ortam, keyifli bir futbol gecesi vaat ediyordu. Ayrıca, Euro 2008 başarısından sonra Milli Takım ilk kez taraftar önüne çıkıyordu.

Bütün bu olumlu etkenler karşılaşmaya yansdı. O kadar ki her maçta mutlaka bir neden bulup küfür eden tribünler, bu kez böyle bir şey yapmadı. Fransa'yı dünya şampiyonluğunun hemen ardından İnönü'de 4 bin seyirciyle ağırladığımızı hatırlayıp tribünlerdeki bunun iki katına yakın kişiye her bakımdan teşekkür etmemiz gerekebilir.

Bu arada yine aynı ortamın etkisiyle olsa gerek galiba onların ulusal marşının notalarını karıştırdı bizim bando! Çünkü Şilili futbolcular bile bu kadar uzamasından sıkılıp bitti diye alkışlamaya başladılar... Devre arasında öğrendiğimize göre yaşanan tek tatsızlık, Ümit Milli Takım'ın Ermenistan'a yenilmiş olması haberi idi. Bizim takım tertibimizin ilginç ya da üzerinde durulacak bir yanı yok ama onlarda Tello ile Maldonado'nun 11'de yer bulamayışlarını bir kenara not ediyoruz. Onların 90 dakika sonunda da oyuna alınmayışlarını biraz nezaketsizlik gibi görüyoruz ama bu bizi ilgilendiren bir durum değil...

Bu hazırlık maçını hangi nedenle Şili ile yaptığımız yolunda ilgili ve yetkili kişilere sorular sormak muhabir arkadaşlarımızın pek aklına gelmiyor. Şili'nin futbolu 6 Eylül'de oynayacağımız Ermenistan'a mı benziyor, yoksa daha sonra karşılaşacağımız Belçika'ya mı? İstedğin anda diledğin rakiple oynamanın mümkün olmadığını biliyoruz ama bu konularda da biraz bilgilendirilsek daha iyi olacak. Tabii hocamızın bu tür sorulardan hoşlanmadığı da bir başka gerçek.

Neyse, Avrupa Şampiyonası'nda yarı final oynamanın keyfiyle biraz daha hoşgörölü olabiliriz. Zaten o başarının sarhoşluğuna kapılmamız halinde hüsrana uğrayacağımızı Terim de söylemedi mi? Endişelenecek bir şey yok.

Sezon başı durumu nedeniyle henüz tüm takımlarımız kendini ararken Ay-Yıldızlı ekibin fırtına gibi oynamasını beklemek gerçekçi olmaz. Selçuk İnan'ın geçen sezonki kritik Moldova maçında birdenbire sahaya sürülmesi yerine böyle bir maçta "ısıdırılması" makul bir uygulama. Savunmada benzer özelliklere sahip olan Servet ile Gökhan Zan'ın ikisinden birini yedek bırakıp örneğin Ceyhun Gülselam'lı bir düzenleme daha uygun olmaz mıydı diye düşünmekten kendimizi alamadık. Çünkü aralara atılan topları birkaç kez kaçırdılar. En önemli ikisinde yardımcı hakemin hatalı ofsayt bayrağı imdadımıza yetişti. O sırada da önce yeni kaptanımız Tuncay, ardından M.Aurelio birer önemli fırsattan yararlanamadı. İkinci yarıda Terim'in Gökhan Ünal ile Halil Altıntop'u oyuna alışı golsüzlükten sıkıldığını gösterir gibi. Bu arada Halil'le hocası arasında bir sorun olmayışı da hoş. Gereksiz dertler üretmeyi bırakalım, yapılacak çok iş var. Gol atma formülünün çok forvet olmadığını Terim kısa sürede görüp orta alanda top kullanacak adam olarak Nuri Şahin'i oyuna alıyor. Yetmiyor, birkaç dakika sonra da Serdar Özkan giriyor... Bu arada yemek üzere olduğumuz golü Gökhan Zan önlüyor. Serbest atışlarında da üst direk görevde...

Beklenen golü Nuri Şahin'in akıllı pasında ofsayta düşmeme özenini gösteren Halil Altıntop buluyor ve herkes iki kat mutlu oluyor. Sadece Türkiye'de değil Almanya'da bile bu gol binlerce evde insanların sevinçten ayağa zıplamasına yol açıyor.

Sonrasında kaçırılan fırsatları ve hatta serbest atış sonrası direktten dönen topları bile eşitliyoruz. Şili belki kapasitesi sınırlı ama sert, çabuk, hızlı oynayabilen, gelişmeye açık bir takım. O nedenle bu yabana atılmayacak bir galibiyet. Üstelik böylece, "Hazırlık maçlarında sonuç önemli değildir" geyiğinden kurtulmuş olmanın sevinciyle evimize dönüyoruz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sporumuz için özeleştiri yapabilir miyiz?

Ahmet Çakır 2008.08.23

Olimpiyattaki başarısızlığımızın ardından tepkiler en yüksek makama kadar ulaşmış göründü. Başbakan R.Tayyip Erdoğan, bu işin sorumlularına doğrudan hesap sormak yerine belki de daha gerekli ve yararlı olabilecek bir "özeleştiri" zorunluğu üzerinde durdu.

Hiç uzatmadan söyleyelim: Ne yazık ki böyle bir şansımız ve imkanımız yok! Bizim, tarih boyunca herhangi bir konuda özeleştiri yapabildiğimiz pek görülmuş bir durum değil.

Bunun yerine başkalarını suçlamak, bazı şanssızlıklardan yakınmak, işlerin ileride kendiliğinden düzeleceğini ileri sürmek gibi bir yol izleyeceğimize kesin gözüyle bakabilirsiniz. Çünkü bizde özeleştiri geleneği olsaydı, öncelikle sporumuzun bir politikasının bulunmadığını görüp işe buradan başlamamız gerektiğini kavrayabilirdik. Bunun yerine hep günlük işlerle yetindik; köklü ve kalıcı çalışmalara pek kulak asmadık. Bundan dolayı sadece şu andaki iktidarı ve onun yetkililerini suçlamak çok anlamlı değil. Ancak onlar büyük bir şans

yakaladılar. Sevgili Mehmet Atalay'ın "iki olimpiyat gören tek genel müdür olması" şeklindeki bir devamlılık, sporumuzda bir ivme oluşturabilmeliydi. Kaldı ki imkanlar açısından da belki tarihin en iyi dönemlerinden birindeydik. Gelgelelim, bu işin temelindeki sorunu göremeyen bir yönetimin başarı şansının olamayacağını kavrayamadık.

Yaklaşık 6 yıllık dönemde ilgili ve yetkili kişilerin sporumuzun gelişmesi için büyük bir iyi niyetle çalıştıklarına inanıyorum. Ancak sporumuzun bir politikasının olmayışı o kadar büyük bir sorun ki ne yaparsanız yapın bir yere varabilmek mümkün olmuyor. Aslında bu da çok doğal. Türk sporu özellikle uluslararası yarışma anlamında, okyanusta nereye gideceğini bilmeyen bir gemi gibi! Nereye gittiğinizi bilmeden hangi hedefe ulaşabilirsiniz?

Türkiye, temel birtakım sportif veriler açısından o kadar acıklı durumda ki bunu söylemek zorunda kalmak bile insanın içine sıkıntı veriyor. 80 milyonluk Almanya'da 27 milyon lisanslı sporcunun olduğu belirtiliyor. Oysa 70 milyonluk Türkiye'de bu rakam 2 milyonu daha yeni aştı. Üstelik orada da tarih boyunca süren birtakım utandırıcı saçmalıkların yine gündemde olduğunu görüyoruz. Geçen hafta içindeki bir gazete haberinde, ölmüş bazı sporcuların bile hâlâ lisanslı spor yapıyor diye gösterildiği bir ilimizin spor müdürü tarafından itiraf edilip ekleniyordu: Ne yapaım, lisanslı sporcu sayımızın çok olması isteniyor!

Ölüleri spor yapıyor diye göstermekten tutun da akla sığmayacak binbir saçmalık içinde yuvarlanıp giden bir ülkede sporun uluslararası yarışmalarda başarılı olabilecek düzeyde gelişmesi mümkün olabilir mi? Üzülmeyin, nasıl olsa Ramazan Şahin altın aldı bile... Tekvando, boks ve atletizmdeki madalyalar da teselli oldu... Bugünden itibaren ilgili ve yetkililerin "Canım, o kadar da kötü geçmedi, biraz daha şanslı olabilseydik madalya sayımız artardı" türünden açıklamalarını göreceksiniz. Bu devran da sonsuza kadar değilse bile daha çooooook uzun yıllar böyle sürüp gidecektir...

İki 'vefa' kitabı

Geçtiğimiz günlerde iki spor kitabı yayınlandı. Bu yılın başında trafik kazasında yitirdiğimiz değerli spor adamı Cüneyt Koryürek için hazırlanan "Cüneyt Ağabey'in 100 metresi" ve Galatasaray'ın unutulmaz futbolcularından Muhammet Altıntaş için "Lambayı Tutan Adam"ı... Hıncal Uluç'un önerisiyle Muhammet'in kitabına bu ad verilmiş. Sarı Kırmızılı takıma 1986-87 sezonunun başında gelen Muhammet, 14 yıl aradan sonra kazanılan şampiyonlukta önemli bir pay sahibiydi. Sonraki yıllarda da başarısını sürdürdü. Başlangıçta hemen hiç kimse ona takıma girme şansı bile vermezken, sadece Cim Bom'un değil Milli Takım'ın da değişmez adamlarından biri olmuştu. Sonrasındaki o talihsiz kaza ve Muhammet'in en parlak döneminde futboldan kopuşu... Yaşamayı bile zor denirken büyük bir azimle ayağa kalkıp sahaya çıkışı... Ancak, o vücudun artık bu büyük mücadeleyi kaldıracak durumda olmayışı ve kaçınılmaz son... Muhammet'in yaşadığı dramın en yakın tanıklarından biriyim. Üstelik bu dramın başka bir boyutu daha vardı. O da başarılı futbolcunun transfer dönemlerinde "Sen bizim evladımızsın!" anlayışının kurbanı oluşuydu. Başkalarının önemli paralar kazandığı dönemde Muhammet işin bu yanına kulak asmadı, "Hakkımı verirler" diye baktı ama pek de öyle olmadı. Bu kitap vesilesiyle Muhammet'i bir kez daha hatırlamak ve hatırlatmaktan dolayı biz de mutlu olduk.

Baştan konuşsa olmaz mı?

Galatasaray ilk 45 dakikada "inanılmaz" derecede kötü oynadığı (Skibbe de aynen bu ifadeyi kullandı) karşılaşmanın ikinci yarısındaki oyunuyla Süper Kupa'yı kazandı. Karşılaşmanın ardından, kupanın kazanılmasında en büyük etken olarak, devre arasında Teknik Direktör Skibbe'nin futbolcuları "fırçalaması" gösterildi. Hatta futbolculardan bazıları bunu tatlı tatlı itiraf bile ettiler. Bu, basın da hoşuna gidecek ilginç bir nottu. Nitekim bu nokta gazetelerde geniş biçimde yer buldu. Alman hoca bundan dolayı övüldü. İyi güzel de

madem Skibbe'nin "fırçası" futbolcuları bu kadar etkileyebiliyor, bunu maçlardan önce yapsa, takım baştan sona adam giyi oynayıp kazansa olmaz mı, sorusu pek akla gelmedi...

Okurdan gelenler

Şirin Meral adlı okurumuzun futbolcu kardeşiyle ilgili yakınması var. Onu da aktaralım:

"Bir futbolcu adayı ablasıydım, ta ki federasyonun süper gençte 91'liler oynar kararı çıkarılana kadar. Bu karar yüzünden 90'lı olan bütün kardeşlerim açıkta kalmıştır. Geçen sene 89'luların oynadığı, dolayısıyla bu sene 90'luların oynama hakkı bu kararla ellerinden alınmıştır. Size yazmamın sebebi bu soruna köşenizde yer vermeniz ve genç kardeşlerimize yapılan haksızlığı duyurmanız. Çünkü gerçekten yetenekli nice çocuğu kaybetmiş olacağız. Türk futbolunun şu durumda böyle bir lüksü yok sanırım."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aslan, İstanbul'da kaybettiğini Bükreş'te bulamadı

Ahmet Çakır 2008.08.28

G.Saray'ın evinde kaybettiğini Bükreş'te bulmasının mümkün olmadığını futboldan anlayan herkes rahatlıkla görebilmişti.

Hatta şunu da söyleyebilirim; bu maç için Romanya'ya gitmenin hiç içimden gelmeyişinin sebebi de buydu. Nitekim karşılaşmayı televizyondan seyrederken de aynı azabı yaşadım.

Sarı-Kırmızılı takım için bütün sezon boyunca oynanacak en önemli maçların bunlar olduğunu kavrayamamış bir teknik adamla sezona başlamak bir talihsizlikti. Yönetim teknik adamın bu zaafını çok geç fark etti. Aynı gecikme transferlerde de söz konusu olunca 10 milyon Euro'nun üzerinde bir para uçup gitmiş oldu. Sadece para değil aynı zamanda G.Saray'ı bütün bir sezon yıpratabilecek olan ağır bir kayba uğranıldı. Maçın ofsayt bir golle kaybedilmiş olması da adeta geçmişte yaşanan buna benzer kayıpların bir tekrarı gibiydi. Trömsö faciasında da başrolü oynayan ofsayt bir goldü ama tarih onları değil G.Saray'ın bir kasaba takımına elendiğini yazıyordu. İstanbul'daki maçta asla yapılmaması gereken iki hatayla yenilen gollerin çok pahalıya mal olacağı açıktı. Nitekim öyle oldu. Steaua Bükreş, Şampiyonlar Ligi'ni Cim Bom'dan çok daha fazla istiyordu. Ve eline geçen şansı da kaçırarak gibi değildi. Sadece maçın başında Kewell'in direktten dönen şutunun gol olması halinde bir şeyler değişebilirdi. Ancak siz işin gereğini yapamayıp da böyle şeylere sığınmaya kalkarsanız başınıza neler geleceği bellidir. Elbette ki Sarı-Kırmızılı takımın şanssızlıkları da oldu. Örneğin üst üste gelen sakatlıklar yüzünden sağbekte Linderöth'a yer vermeyi gerektirecek kadro düzelmesi bir talihsizlikti. Çünkü bu futbolcunun aylardır uzak kaldığı futbola böyle bir maçta dönüp de üst düzey futbol oynamasını beklemek saflık olurdu. Nitekim İsveçli futbolcu, maçın ilk bölümünde neredeyse bütün topları rakibe attı. Sonrasında da sözü edilmeye değer bir etkinlik gösteremedi.

Steaua Bükreş, neyi nasıl yapması gerektiğini biliyordu. G.Saray'ı gole götürecek yolun Arda'dan geçtiğini iyi anlamışlardı. Onu oynayamaz hale getirdikten sonra da fazla bir sıkıntıları kalmadı. Arda'nın yıldırıcı markajdan kurtulmak için kanat değiştirmesi işi fazla değiştirmede.

Oyunun son bölümünde Teknik Direktör Skibbe'nin Hasan ve Ümit Karan'ı oyuna alması hazin bir çaresizlik ifadesiydi. Çünkü ne Hasan'ın böyle bir karşılaşmada gereksiz sinirden başka ortaya koyabilecek bir şeyi vardı,

ne de epeydir oynamayan Ümit Karan'ın bir şeyler yapması mümkündü. Sadece Arda'nın olağanüstü çırpınışı sanki bir şeyler olabilirmiş gibi görünümle oluşturdu, ama hepsi o kadar. İlk maçın golcüsü Nonda'nın da etkisiz bir gece yaşaması nedeniyle Sarı-Kırmızılı takım teslim bayrağını çekti ve Şampiyonlar Ligi ön elemesinde ilk kez maç kaybederek elendi. Elbette ki futbolda böyle kayıplar var. Ama bu kayıp Sarı-Kırmızılı takıma tahmin edilenden çok da pahalıya mal olabilir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Geçmiş olsun Kaptan

Ahmet Çakır 2008.08.31

Şunun şurasında iki hafta bile geçmedi onunla gelecek üzerine konuşmamızın üzerinden. Mehtap Cengiz kardeşimle birlikte, Almanya'da ilk kez kaptan olarak çıktığı Wolfsburg maçının hemen ardından Ümit Özat'la yaklaşık 3 saat sohbet etme imkanı bulmuştuk...

Onun gibi gerçek bir profesyonel olarak yaşayan birinin, Almanya gibi bu tür denetimlerin çok ciddi yapıldığı bir ülkede geçirdiği olaya inanabilmek zor. Fakat ne yapacaksınız ki böylesi olaylarla çok ender de olsa karşılaşılıyor futbol dünyasında. Ümit Özat, Köln'de kaptan oluşunun yanında bu sezon oynadığı mevkide Bundesliga'nın en iyileri arasında yer alma iddiası içinde sezona başlamıştı. Daha ikinci maçta böyle bir olayla karşılaşması büyük talihsizlik.

Dünya çapında bir futbol adamı olma amacıyla çıktığı serüvende onu yakalayan bu talihsizliğin herhangi bir iz bırakmadan geride kalmasını dilemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok. Çok şükür ki Allah onu çok daha kötü bir durumdan korudu. İnşallah en kısa zamanda yine onu takımının başında görürüz. Geçmiş olsun Kaptan.

NOT: Daum ve Mondragon'un insanlığını görüp de duygulanmamak elde mi? Onlara da helal olsun!

Hakan Şükür olsaydı...

Bunu yapan bir ya da birkaç okur olsa fazla üzerinde durmak gerekmeylebilirdi ancak hiç de azımsanmayacak sayıda okur Hakan Şükür'le ilgili bir şey yazmıyor olmamdan yakınıyor. Hatta bunlar arasında düpedüz suçlayıcı bir yaklaşım içinde olanlar bile var. Oysa bu gazetenin gerçek okurları biliyorlar ki bu ülkede Hakan Şükür hakkında en çok yazmış ve konuşmuş olanlardan biriyim. Bunları tekrarlamaya çalışmanın elbette ki bir anlamı yok artık.

G.Saray yönetiminin Hakan Şükür'e futbolu bıraktırmaya çalışmasını pek makul bir durum olarak görmedim. Çünkü 37 yaşında olsa bile 20 yaşındaki arkadaşlarından daha çok çalışan ve fizik kalitesi de onlardan geri olmayan bir oyuncuydu. Bunun ötesinde sadece adıyla bile takımına katabileceği bir şeyler vardı. Eskisi kadar iyi oynayamasa da hâlâ yerinin doldurulamadığı açıktı. Fakat ne yapacaksınız ki onu Cim Bom'dan uzaklaştırmayı misyon edinmiş yöneticiler vardı. Sonunda bunu başardılar. Hayırlı olsun.

G.Saray'ın yeni teknik direktörü Skibbe de onun gibi bir golcü aradıklarını defalarca söyledi. Belki bundan çok daha önemlisi, Hakan'ın ayrılışından bu yana geçen kısa sürede G.Saray'ın yaşadığı gol kabızlığıydı. Yani Cim Bom, Hakan'sız oynamaya alışamamıştı. 10 kişi kalmış Denizli'ye atılabilen 4 gol kimseyi yanıltmasın demeyeceğiz çünkü yanıltmadı zaten... Sarı Kırmızılı takımın Steaua Bükreş'e elenmesi çok büyük bir kayıp. Hatta Adnan Polat yönetiminin ilk büyük başarısızlığı bu oldu. Sarı Kırmızılı kulüp yıllardır büyük sıkıntı çektiği maddi alanda ciddi bir derlenip toparlanma dönemine girmişken, bu "kırılma" yönetimin başını ağrıtabacaktır.

Ülkemizde hemen hiçbir konuyu sağlıklı zeminde tartışma imkanı yok. Sarı Kırmızılı takımın başına getirilen Skibbe için de durum böyle. Onun iyi bir teknik direktör olup olmadığı ayrı bir konu ve bu noktada ileri sürülen kuşklar çok da anlamlı değil. Çünkü herhangi bir adamı Leverkusen'in teknik direktörü yapmazlar!

Asıl tartışılması gereken konu, Skibbe'nin Galatasaray'ın ne olduğunu anlayıp anlamadığıdır. Alman hocanın hazırlık dönemini boşa harcadığını daha önce yazdık. Gençlere önem verme fantezisi bu sezonun en önemli hedefinin kaybedilmesine yol açtı. Skibbe'nin hazırlık döneminde yapması gereken iş, Hakan Şükür'süz takımın nasıl gole gideceğiyle ilgili düzenlemeler olmalıydı. Oysa Alman hoca bu işin mutlaka transferle çözülmesi gerektiğini düşünüyordu. İş bu kadarla da kalmadı. Steaua Bükreş karşısında İstanbul'da alınacak bir beraberliğin kötü sonuç olmayacağı yolunda açıklamalarda bulundu. Ona göre G.Saray turu deplasmandaki maçta da geçebilirdi. Alman hoca, evinde kaybettiğini deplasmanda bulmanın zorluğu gibi basit bir durumu anlamakta güçlük çeker gibiydi. Bunun bedelini de Cim Bom çok ağır ödedi. Üstelik bütün bunlar, "Polat ve Sezgin takımın başına kolay yönetebilecekleri bir hoca getirdi" suçlamalarını haklı kılacak gelişmelerdi...

Adnan Polat elbette ki kurt bir yönetici ve Devler Ligi'ne girememekten doğan düş kırıklığını kapatabilmek için Milan Baros şovuyla işi dengelemeye çalıştı. Oysa bu çok önce halledilmesi gereken bir işti. Geciken yatırım, bundan sonra telafisi pek mümkün görünmeyen bir kayba yol açtı.

Tabii bütün bunlar olup biterken akla Hakan Şükür'ün gelmemesi de mümkün değildi. Yönetimin ona bıraktırma kararına da elbette ki saygılıyım fakat sadece şunu sormadan edemeyeceğim: Hakan Şükür olsaydı Galatasaray yine de Devler Ligi'nin dışında kalır mıydı?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üç gün üç gece oynasalar gol olmazdı

Ahmet Çakır 2008.09.01

Karşılaşmanın ilk 45 dakikası bittiğinde benim gibi pek çok kişi "Bu maç üç gün üç gece oynansa gol olmaz!" kanısına varmıştı. Yaklaşık 35 yıldır renkaşını yenemeyen Kayserispor, bu kez de eline geçen fırsatı değerlendirebilecek gibi görünmüyordu.

G.Saray'ın ise Steaua Bükreş yıkımının altından kalkmasının kolay olmayacağı zaten biliniyordu.

Küçük bir tatilin bu iki maça denk gelişi nedeniyle Kayserispor karşılaşmasını da televizyondan izlemek zorunda kaldığımı hemen belirtiyim. İyi ki de öyle olmuş. Böyle bir maç için o yolculuğu yapmaya değeceğini kimse söyleyemez. Skibbe'nin Lincoln'ü kulübede tutup Aydın Yılmaz'a onbirde yer vermesi, isme değil, işe baktığını gösteriyordu. Aynı şekilde bitmez tükenmez transfer söylentilerinin bedelini dramatik bir düşüşle ödeyen Mehmet Topal'ın da kulübeye çekilip Barış'a yer verilmesi adaletli bir uygulamaydı. Ancak Barış'ın erken sakatlığı bu durumu değiştirdi. Şampiyonlar Ligi'nin dışında kalmış olmanın etkisi G.Saray üzerinde bundan sonra da görülecek. Çünkü bir yanda dünya devleriyle mücadele imkanının kaybedilmesi öbür yanda yorucu bazı Türkiye gerçekleriyle karşılaşma sıkıntısını artırıyor. Cim Bomlu futbolcular, "Şampiyonlar Ligi'nde oynayamadıktan sonra bu maçı kazansanız ne olur ki!" havasından bir türlü kurtulamadılar. Hatta takımın her zaman en iyisi olan Servet'in oyun disiplininin kopup gereksiz birtakım işler yapması G.Saray'ın yenilmesine de yol açabilirdi. Ancak Kayserispor'un bunu yapabilecek hali yoktu.

Skibbe'nin beceremediği en önemli iş, takımının nasıl gole gideceği sorusuna yanıt bulamamak. G.Saray, oyunun büyük bir bölümünde hâlâ Hakan Şükür varmış gibi oynuyor. Üstelik Ümit Karan'ın oyunda kaldığı sürece kafasına ve ayağına top değmedi desek yeridir. 90 dakika boyunca sözü edilmeye değer tek hücum

organizasyonunun olmayışı G.Saray adına utanılacak bir durumdu. Yapılan onca transfere karşın takımın bir adım ileri gitmeyişi elbette ki gözlerin teknik direktöre çevrilmesine yol açıyor. İkinci yarıda G.Saray biraz kıpırdanır gibi oldu. Önce Kewell'ın kişisel yetenekleriyle içeri dalışları G.Saraylıları heyecanlandırdı. Ancak final pasları ve vuruşlarındaki yetersizlik bu heyecanı çok çabuk söndürdü. Böyle bir maçta duran toplar en önemli gol silahı sayılır. G.Saray'ın onları kullanmaktaki beceriksizliği kötü bir şaka gibiydi. Özellikle ilk yarının sonunda Kewell'ın berbat bir vuruşu göz tırmaladı. Maçın sonlarında da yine aynı futbolcunun gol olabilecek dakikada Arda'nın dokunuşuna yetişemeyip topu barajdan fırlayan rakibe kaptırması G.Saray'ın gol yemesiyle sonuçlanabilirdi. Düşünün, gol olabilecek yerde serbest atış kazanması, onu öyle bir kullanıyorsunuz ki siz gol yiyeceksiniz! G.Saray'ı sonuca götürebilecek tek adam Arda gibi göründü. Ancak Kayserispor da bunu biliyordu. Onu tıkayınca Cim Bom soluk alamaz hale geldi ve 1 puana şükretti.

Maçın en önemli pozisyonunda Kayserisporlu Olembe'nin üç metreden vuruşunu kurtaran kaleci De Santcis, takımının bu zorlu deplasmandan yenilmeden dönmesinde başrolü oynadı. Galiba G.Saray'ın tek kazancı da bu oldu. Hakem Bünyamin Gezer, rahat bir yönetim gösterdi. Maç boyunca da onu sıkıntıya sokabilecek herhangi bir durum yaşanmadı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Saha dışında da kazandık içinde de...

Ahmet Çakır 2008.09.07

ERİVAN- Karşılaşma öncesindeki saha dışı gelişmeler yerini futbola bıraktığında pek beklediğimizi bulamadık. Fatih Terim daha önce açıkladığı çift forvetli oyun anlayışıyla çabuk bir gol bulup tribünlerin ateşini düşürmeyi, Ermenistan takımının da coşup taşarak oynamasını önlemeyi amaçlamıştı. Ancak bu hesap pek tutmadı.

Bunun temel nedeni, zeminin olağanüstü bozuk oluşuydu. Futbol değil tarla çimiyle kaplı zeminin düzgün yürümeyi bile güçleştirdiği ortamda Milli Takım teknik kapasitesini kullanamadı. Oyunun kimi bölümlerinde düpedüz fırtına şiddetindeki rüzgar da oyunumuzu bozan bir etken oldu. Arda'nın hemen hiç oyuna giremeyişi hücum etkinliğimizi azalttı. Sağ kanattan da pek gelemedik. Gökhan Gönül'ün hem savunmadaki tedirginliği hem de hiç atağa çıkamayışı işimizi zorlaştırdı. Bitmez tükenmez sakatlıklarının sonuncusundan yeni çıkan kaptan Emre Belözoğlu da oyuna ağırlığını koyabilecek durumda değildi. Top kullanmaktan çok ezdi. Bu da oyunda beklenen düzeyde etkin olmamızı önledi.

Bu tatsızlıklara karşın yakaladığımız 3 önemli pozisyonun 2'sinde gole gidebilirdik ancak Mevlüt yeterince becerikli değildi. İyi bir vuruşla rahatlıkla golü bulabileceği pozisyonlarda bunu yapamadı. Onun bu verimsizliği kaçınılmaz olarak "Colin Kazım daha iyi bir tercih olmaz mıydı?" diye düşündürdü.

Ermenistan takımı beklediğimiz gibiydi. Sert ve mücadeleci ama hücumda etkisi sınırlı rakibimiz karşısında savunmamızın dağınıklığı yüzünden bazı sıkıntılar yaşadık. Özellikle Servet ve Gökhan Zan'ın benzer nitelikte oyuncular oluşu, sınırlı teknik kapasiteleri yüzünden şaşırtıcı hatalar yapabilmeleri Ermenistan'a zaman zaman beklenmedik şanslar getirdi. Ancak bunlar içinde yüreğimizi daraltan türden pozisyonlar yoktu. Sadece sağ kanadımızdaki aksaklığı fark edip ısrarla oradan oynayarak bizi zorlamaya çalıştılar.

İkinci yarıda bir şeylerin değişmesi gerekiyordu ve bunu da en iyi görebilen kişi Fatih Terim'di. Milli Takım önce rakibinin sertliğine gerektiği gibi karşılık vermeye başladı ve bu noktada Norveçli hakemin de adil davranması nedeniyle dengeyi kurdu.

Bunun ardından sonuca gitmek gerekiyordu ve onun için de Mevlüt ile Kazım'ın değiştirilmesinde yarar vardı. Nitekim golü bulmamız da böyle oldu ve Milli Takım rahatladı.

Rakibin en etkili silahına aynı sertlikle karşılık verip mücadele düzeyini de yükseltince Ermenistan sahadan silindi. Ev sahibi takımın son 4 maçında Avrupa'nın hiç de yabana atılmayacak takımlarından sadece 1 gol yemiş olma fiyakasını da bozmayı bildik. Kazandığımız köşe atışını akıllıca kullanmamız ikinci golümüzü getirdi. Milli Takım'ın oyundaki etkinliğinin artmasında ve rahat sayılabilecek şekilde sonuca gitmesinde Arda'nın rakip takımın moralini bozacak kadar şık çalımları ve iyi oyunu da ayrı bir etkendi.

Sonuçta Milli Takım 2010 Dünya Kupası elemelerine çok iyi bir başlangıç yapmış oldu. Saha dışında ve içinde rakibe açıkça ders verir bir tavır içinde olmamız ve bunu asil biçimde yapmamız gurur duyulacak durumlardı. Kısacası, saha içinde ve dışında çok şey kazanmış olarak Ermenistan'dan dönüyoruz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Düşmanlık, aptallıktır!

Ahmet Çakır 2008.09.08

Ermenistan'da geçirdiğimiz 40 saat elbette ki tarihsel nitelikler taşıyordu ama bundan çok daha önemli olan ülkenin bize fazlaca benzer yanları hakkında "yaşayarak" bilgi sahibi olmaktı.

Toplam nüfusu 3 milyonu bile bulmayan bu küçük komşumuz 1992'de bağımsızlığa kavuşmasından bu yana kendine gelmeye çalışıyor. Bu yolda henüz istenen mesafeyi alamadığı da rahatlıkla görünebiliyor. Üstelik bunun daha epeyce süreceği de meydanda...

Eski Sovyet düzeninden yeni liberal sisteme geçiş diye adlandırılacak sürecin izlerini her yerde rahatlıkla görebiliyorsunuz. Türkiye ile sınır kapısı kapalı da olsa, arada tarihsel gerginlikler de bulunsa, onlar için vazgeçilmez bir öneme sahibiz. Örneğin kaldığımız otelin klimalarının Beko olmasına şaşmıyoruz; marketlerdeki ürünlerin yabana atılmayacak bir bölümünün Türkiye'den gelmiş olmasını da yadırgamıyoruz. Bugün de yarın da Türkiye'nin Ermenistan üzerinde önemli etkilerinin olacağı, başka pek çok nedenle de gün gibi ortada...

Sokaktaki vatandaşın Türkiye ve Türklere karşı dikkate değer bir tepkisinin olduğunu söylemek imkânsız. Hatta bununla ilgili en küçük bir belirtiye bile rastlamadık diyebiliriz. Bunda Ermenistan yönetiminin aldığı önlemlerin de belli bir payı olabilir ama özünde halklar arasında zaten bir husumetin olamayacağı da gerçektir.

Ermenistan, benzer durumdaki öteki ülkeler gibi geçiş döneminin sıkıntılarını ve çelişkilerini yaşıyor. Neredeyse 2. Dünya Savaşı'ndan kalma kimi araçlarla son model lüks otoları yanyana görebiliyorsunuz. Yapılaşma ve imar çabalarında yeterince hızlı değiller gibi. Düzgün yapıların yanında dökülen binaların sayısı çok daha fazla. Kişi başına yıllık ulusal gelirin henüz 2 bin doları bile bulmamış olması, zaten yeterince aydınlatıcı bir durum.

Yaşadığımız iki olay Ermenistan'da işlerin nasıl yürüdüğü hakkında fikir verecek nitelikteydi. Bunu bütün Türk gazeteciler de yaşadığı için hepsi çeşitli biçimlerde aktaracaklardır.

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün gelişi nedeniyle elbette ki olağanüstü önlemler gerekliydi ve bunlar alınıyordu. Ancak bunun bize yansıması biraz yorucu oldu. Maça girebilmek için FIFA'nın akreditasyon kartının

yanısıra Ermenistan Dışışleri Bakanlığı'ndan da ikinci bir belge almamız gerektiğine karar verilmişti. İşte bu belgenin alınışı sırasında Aziz Nesin'in öykülerini aratmayacak türden durumlar yaşadık.

Cumartesi günü erken saatlerde bakanlığa gittiğimizde ilgili kişi, sadece maçı izleyecek kişiler için önce böyle bir belgenin gerekli olmadığını söyledi. Zaten doğrusu da buydu. Ancak birkaç dakika sonra pasaportlarımızı topladı ve birer de form doldurmamızı istedi. 10-12 civarında gazeteciydik. İşimizin de yarım saat içinde biteceğini söyledi.

Sonrasında bir yandan beklerken öte yandan da arkadaşlarımızı çağırmaya başladık. Aziz Nesin öyküsü de o sırada gelişmeye başladı.

Yetkililer önce bize kart verilemeyeceğini, onun yerine bir belge düzenleneceğini söylediler. Bunlardan birini de bir arkadaşımıza verdiler. Ancak sıra bize bir türlü gelmiyordu. Hatta Zaman ekibinden oraya en son gelen arkadaşımız, hepimizden önce belgesini aldı ve biz beklemeye devam ettik...

O sırada bazı yabancı gazeteciler de geldiler ve yapılan işlemin ne olduğunu anlamakta epeyce güçlük çektiler. Allah'tan biz bu tür bürokratik tuhafıklar konusunda biraz "şerbetli" sayılırdık da sabırla bekliyorduk.

Bu bekleme süresi neredeyse 3 saati bulunca sinirler gerilmeye başladı ve bazı tartışmalar ortaya çıktı. Uzatmayalım, bizde iyi bilinen yöntemlerle sözkonusu belgeyi almayı başardık. Fakat o arada dünyanın zamanını kaybetmiştik ve zaten toplam 40 saat kalacağımız Ermenistan'da hiçbirşey yapma isteğimiz de kalmamıştı...

İşin en eğlenceli durumu akşam maçta yaşanacaktı. Saatler önce gitmemize karşın kentin neredeyse bütün yolları kesilmişti ve stada gidebilmek neredeyse olanaksızdı. Yine kavga-dövüş bir yol açıtırıp stada ulaşabildik. Sıkı durun, daha önce yaklaşık 3-4 saat bekleyip alabildiğimiz belgeyi soran hiç kimse olmadı...

Peki, bunu anladık; başlıktaki laf nedir diyeceksiniz, hemen onu da anlatayım: Hacı Hasdemir kardeşimle birlikte bakanlıktan çıkıp homurdanarak yürürken yaşı epeyce ilerlemiş biri yanıma gelip konuşmaya başladık. Söylediklerini anlamak hem kolay hem de biraz zordu çünkü o bir Azeri idi. Ermenistan'da yaşayan bir Azeri de bizim için akılalmaz bir durumdu. Aralarındaki savaş hali yıllardır sürüyordu...

Genceli olduğunu söyleyen bu yaşlı kişiye durumu sordüğümüzde şunları söyledi: "Ben kimseye düşman değilim. Onlar da değil. Yıllardır burada ticaret yapıyorum. Bir yığın Ermeni dostum ve arkadaşım var. Onlar da beni seviyorlar. Düşmanlık, aptallıktır evlatlar. En iyisi barıştır."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Hocamızın arkasındayız' 12'ye çeyrek var demektir!

Ahmet Çakır 2008.09.09

Siz bakmayın Adnan Sezgin'in "Galatasaray geleneklerinde ikinci haftada antrenör gönderme gibi bir uygulama yoktur" deyişine. Böyle bir tartışma başlamışsa artık bunun dönüşü yoktur. Hele, "Hocamızın arkasındayız" lafı edilmişse Allah selamet versin diyebiliriz.

Peki niye böyle oldu? Kim, nerede ve nasıl bir hata yaptı? Skibbe gerçekte Galatasaray'ı hedeflerine götürebilecek bir hoca değildi de başka amaçlarla mı takımın başına getirildi?

Bu tür düşünceler, daha doğrusu kuşkular herkesin çok hoşuna gidiyor, bunu biliyorum. Fakat bunlar bana pek ilginç ya da sempatik geliyor. Çünkü herhangi bir kurumun yöneticisinin böylesi davranışta bulunması için aklını oynatmış olması gerekir. Kendi ayağına kurşun sıkma anlamına gelecek bir saçmalığı, bırakın Galatasaray gibi dev bir kurumun başındaki kişilere, herhangi bir amatör kulübün yöneticilerine bile yakıştıramam!

Bu aşamada bize Almanya'dan yazan bir okurumuzun Skibbe ile ilgili olarak aktardığı bilgiyi görmezden gelemeyiz. Okurumuz Yusuf Büyükaşık şöyle yazmış:

"Leverkusen Spor Direktörü Rudi Völler -ki Skibbe'nin çok yakın arkadaşı- onun işine neden son verdi, daha doğrusu anlaşılmayı uzatmadı: Leverkusen'in futbol hedeflerinin Skibbe ile gerçekleşmeyeceğine dair genel bir kanaat oluştuğundan işine son verilmiştir, cümlesiyle açıklama yapıldı."

Biz işin bu yanını tam bilmiyoruz. Okurumuz bu bilgiye nereden ulaştığını açık biçimde yazmamış. Böyle bir bilgi gerçekten Alman basınında yer alıyorsa anında bize de aktarılırdı. Ayrıca, Völler ya da bir başka yetkilinin, üstelik arkadaşı olan bir teknik adamın sözleşmesinin uzatılmayışıyla ilgili olarak daha nazik ifadeler kullanacağını düşünürüz...

Yine de iş Galatasaray yönünden ele alındığında Skibbe'nin iyi bir antrenör olmadığını söylemek yersiz ve anlamsız bir iddia olur. Olayı bu şekilde tartışmak da bizi hiçbir yere götürmez.

Asıl sorun, Skibbe'nin Galatasaray'ın ve Türkiye'nin futbol gerçeklerini kavramakta zorlanmış olmasıdır. Özellikle Şampiyonlar Ligi'ne girememenin nelere yol açabileceğini Alman hoca pek anlayamamıştır. Bu durumun kendi ülkesindeki gibi anlayışla karşılanacağını, futbolun bir cilvesi olarak kabul edilebileceğini sanmıştır.

Adnan Polat döneminde Galatasaray sessiz sedasız denilebilecek şekilde birkaç ay içinde müthiş bir atılımı gerçekleştirdi. Elbette ki şampiyonluk ve Aslantepe işinin önemli kısmı Canaydın döneminde kotarılmıştı. Bunların üstüne, Telekom'dan gelen harika bir sponsorluk önerisi, Riva arazisinin değerlendirilmesi konusunda yeni imkânların ortaya çıkması Sarı Kırmızılı kulübün yıllardır süren sancılarının bitmesi anlamına gelecekti. Kewell, Meira gibi transferler de taraftarları mutlu etmişti...

Bu mutluluk zincirinde Şampiyonlar Ligi'ne girememe fiyaskosu ciddi bir kırılma oluşturdu. Galatasaray'ın epeyce bir süre bu sarsıntının altından kalkması mümkün görünmüyor. Faturanın da Skibbe'ye kesileceği gün gibi ortada. Alman hoca Sarı Kırmızılı takımın bundan sonraki herhangi bir maçında yaşayacağı ilk sıkıntıda belki güçlükle yerini koruyabilir ama bir sonrakinde kesin olarak veda etmek zorunda kalır.

Milyonlarca Euro'nun sözkonusu olduğu bir pazarda, gelenek ve görenekler de kimi zaman ağır yaralar alabilir.

Transfer ve başarı

Bu konuyu Radikal'de Banu Yelkovan arkadaşım yazdı. Galatasaray geçen sezona oranla çok daha önemli transferlerle kadrosunu güçlendirmiş olmasına karşın bu sezon hem daha kötü görünüyor hem de gelecek için umut vermiyor.

Takımın toplam değeri ciddi biçimde artarken artarken, futbolu endişe verici biçimde küçülüyor. Ne kadar tuhaf bir durum değil mi?

Hayır, hiç de öyle değil... Transfer dediğiniz biraz da böyle birşeydir. Önce her derdin devasını bulduğunuzu sanırsınız ama bir bakarsanız ki size en çok gerekli olan değeri kaybetmişsiniz: Takımın ruhu!

Daha birkaç ay öncesinde sadece yerli oyuncularıyla harika işler başaran bir Galatasaray'ın şimdi geri gitmiş gibi görünmesinde temel etken budur. Birkaç yüzbin Euro'ya sahaya yüreklerini koyan adamların yerine milyonlarca Euro sayıp oynuyormuş gibi yapan adamlar koyunca böyle çuvallarsınız! İşleri transferle yani parayla halletmeye çalıştığınızda hep böyle sıkıntılarla karşılaşsınız.

Siz ne olduğunu anlayana kadar da atı alan Üsküdar'ı geçiverir...

Suni çim kötü müdür?

Ankara 19 Mayıs Stadı'nın zemininin suni çim kaplanmasının ardından hemen ortaya "standart uzman yorumları" atıldı: "Efendim suni çim kötü hatta tehlikelidir; sakatlıkların artmasına yol açabilir."

Sabah'ta Levent Tüzemen arkadaşım bu konuda güzel bir gazetecilik yaptı. Suni çimin hiç de kötü olmadığını, tam tersine 14 kat fazla dayanıklılık avantajının bulunduğunu gerçek uzmanlara sorarak ortaya çıkardı.

O stadın sezonun çok büyük bir bölümünde kelleşmiş çimi, betonlaşmış ya da bataklığa dönmüş zemini ve buna benzer berbat koşullar sakatlıkları artırmıyor da teknolojinin getirdiği bu harika imkân mı o sonuca yol açıyor, sorarlar adama!

Kim akıl ettiyse çok güzel bir iş yapıldı. Hem o korkunç görünüm ortadan kalktı hem de adam gibi bir zeminde oynama imkânı doğdu. Emeği geçenlere teşekkürler.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kader, kime şikâyet edeyim seni!

Ahmet Çakır 2008.09.11

Böyle yakın aralıklarla oynadığımız maçların ikincisinde ille de bir arıza yaşamak sanki bizim kaderimiz! Yıllar önce Hakan Şükür, "Bu memlekette insanın yüzünün 24 saatten fazla gülmesine izin vermezler." diye ilginç bir söz etmişti. Bu kez de öyle oldu.

Ermenistan maçının hemen ardından başlayan birtakım tatsızlıklar bu karşılaşmaya da yansıdı. İlk 45 dakikayı geride kapattığımızda, bu maçın çevrilebileceğine dair pek inancımız kalmamış gibiydi. Çünkü Belçika bize karşı tam istediği ortamı bulmuş gibiydi. Henüz kadro istikrarı sağlayıp oyun akışkanlığı kazanmamış olan Milli Takım'ın kekeme futbolu, onları zorlayacak gibi değildi. Tam tersine sahanın her yerinde uyguladıkları baskıyla bizi büsbütün yürüyemez hale getirdiler. Maçın hemen başlarında Tuncay'ın sakatlanıp çıkması talihsizlikte ve daha birkaç ay önce 23'e giremeyen Halil Altıntop bu maçın gol umudu oluyordu.

Takımdaki en büyük arıza kaptan Emre Belözoğlu'ndan kaynaklanıyordu. Oyunumuzu biçimlendirecek adam oydu ama belki de yıllardır ilk kez bu kadar güçsüz, silik ve etkisizdi. Ermenistan maçından sonra yaşanan maskaralıklar onu büsbütün bitirmiş gibiydi. Böyle bir maçta Çağlar'a ilk kez milli forma verme cesaretini gösteren Terim'in aynı işlemi Emre'yi dışarıda bırakma konusunda gösteremeyişini anlayışla karşılamak zorundaydık. Çünkü futbol asla sadece sahada oynanan oyun değildi ve kimi zaman saha dışındaki oluşumlar haddinden fazla etkili olabiliyordu.

Doğrusu Belçika'nın her şeye karşın bize gol atabilecek bir gücü ve kapasitesi yok gibiydi ama biz o işi de kolaylaştırdık. Önce gereksiz bir faul, sonra o serbest atışı savunmamızın seyretmesi, kalecimiz Volkan'ın hâlâ yer tutmayı öğrenememiş olması ve bu düzeydeki bir takımın asla yememesi gereken bir gol...

Milli Takım bu golün ardından biraz silkinir gibi oldu ve o arada daha önce hiç pozisyon bulamamış olma perişanlığımızı hatırladık. Sadece Arda ile bir şeyler yapmaya çalışmamız, artık ezberlenmiş bir özelliğimiz. Belçika da bunu biliyordu ve önlemini aldı.

İlk yarıda pek oyuna giremeyen Kazım'ın yerini Mehmet Topuz'a bırakması Milli Takım'ı biraz canlandırır gibi oldu ama Belçika bu gürültüye pabuç bırakacak gibi değildi. Bu maçtan istediği sonucu çıkarabileceğini fark etmiş olan konuk takım kendisine çok şey kazandıracak bir fırsatı heba edecek gibi görünmüyordu.

59. dakikadaki ilk organize atağımızda bulduğumuz gerçekten şık golün ofsayta yakalanması talihsizlikti. Onun birkaç dakika sonrasında kazandığımız penaltı da bunun tam tersi bir piyango gibiydi. Penaltıyı Emre'nin atması riskti ama onun da böyle bir büyük fırsatı iyi kullanacak kalitesi vardı. Bundan sonra galibiyet golü için Terim bütün riskleri göze aldı ama genç rakibin direnci karşısında yapabileceğimiz bir şey yok gibiydi.

Bu karşılaşmanın ortaya koyduğu bir gerçek, M.Aurelio'nun Milli Takım için ne kadar önemli olduğuydu. Hamit ve Nihat'ın ardından onun da olmayışı Ay-Yıldızlı takımı sıradanlaştırdı.

Avrupa Şampiyonası'ndaki başarının ardından ilk kez seyircisi önüne çıkan Milli Takım'ın bu maçında tribünlerin tam dolmayışı, alışkın olduğumuz bir futbol dramıydı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hayret, dehşet ve ibretle izliyoruz efendim...

Ahmet Çakır 2008.09.13

Bu kadar pespaye bir gündemin peşinden koşmak zorunda kalmak bana biraz dokunuyor ama ne yapalım ki ortalık yangın yerine dönmüşken bundan söz etmemek, gündemi ıskalamak olur.

Tanıl Bora dostumuzun o pek anlaşılmayan harika esprisiyle "sahte dişçi" durumuna düşmeyelim!

Üstelik bu konuda pek görmezden gelinemeyecek bir okur talebi de söz konusu. Hatta önce meslektaşlar açtı kapıyı, "Ne düşünüyorsun?" diye sürekli soruyorlar.

Demek ki önemli bir konu bu... Olimpiyatta yere serilen Türk sporu bu tür kapışmalarla sanırım yakında epeyce ilerleyecektir. Onun için biz de bu gürültü patırtıya katılma konusunda geri kalmayalım.

Şu anda ortalık kan gölüne dönmüş gibi görünüyor ama konu o kadar büyütülecek bir şey değildi aslında. Adamın biri yıllardır hep aynı çirkin oyunu sahneliyor ve her seferinde kapalı gişe oynuyor! 1999'daki "İçimizdeki İrlandalılar" olayından bu yana değişen hiçbir şey yok. Her önemli dönemeçte bu adam sahneye çıkıp birilerine hakaretler yağıdırıyor, muhatabı da bu tuzağın üzerine balıklama atlıyor ve malum şahıs gündemin ilk sırasına oturuyor.

Sadece Milli Takım değil, Galatasaray'la ilgili olarak da aynı oyunu sahneliyor malum şahıs! Hem de çok uzun yıllardan bu yana. Örneğin, 1997 Ekim'inde Galatasaray Şampiyonlar Ligi'ndeki Dortmund maçına giderken malum şahıs yine aynı numarayla hocamızı düpedüz delirtmiş ve "Her firavunun bir Musa'sı vardır!" gibi tuhaf bir laf etmesine de yol açmıştı. (Ne kadar ilginç, Emre Belözoğlu o maçta henüz 16,5 yaşında Devler Ligi'nde Sarı-Kırmızılı formayı giymişti.)

Kısacası, oyun çok eski ama sürekli sahneleniyor ve amacına da ulaşıyor!

Gerçekte Milli Takım'la, o futbolcuyla, takımın hocasıyla gazeteci olarak hiçbir ilgisi yok bu kişinin. Örneğin, tarihî Ermenistan maçı gibi gelişmeleri bile yerinde izlemeyi filan da düşünmüyor. Milyonlarca vatandaş gibi bütün olayları gazete ve televizyonlardan izliyor ama bunlarla ilgili en derin bilirkşi gibi konuşmayı beceriyor. Bir anda her şeyin önüne geçmeyi beceriyor. Bizim insanımız da bu şekilde aldatılmayı çok seviyor! "Yahu beyefendi" demek hemen hiç kimsenin aklına gelmiyor, "Eleştiri hakkına hepimiz saygılıyız ama sizin bu konularla hiçbir ilginiz yok ki! Böyle eleştiriler yapmak, hatta düpedüz hakaretlerde bulunma hakkınız nereden doğuyor olabilir? Önce gerçekleri öğrenip sonra buna dayanarak eleştiri yapılması gereği kendi kitabınızda yazıyor? Yoksa yazdığınız kitabı okumadınız mı?" Daha kötüsü, böyle bir yöntemin ne kadar para ettiğini gören başkaları da onu izlemeye başlıyor.

Öte yandan bunca badireden geçmiş deneyimli teknik direktörümüz daha İsviçre yarası yeni kapanırken yenilerini açma konusunda hiçbir engel tanımıyor. Son 20 yılda biriktirdiği bütün değerleri hiç uğruna harcamaktan bir türlü vazgeçemiyor. Sürekli bir öfke, devamlı tepkisel davranışlar ve bitmez tükenmez tehditler... Medya mensuplarına inanılmaz çirkinlikteki sözlü saldırı, konuk takım teknik direktörüne hiçbir nedenle yapılmaması gereken türden hareketler...

Aslında hocamız, yaklaşık 3 yıldır kendisini ciddi bir şekilde zorlayan o İsviçre rezaletini nihayet gündemden kaldıracılmış olmanın rahatlığı içindeydi.

Hatırlayın, Ermenistan maçı öncesinde Türkiye'de yapılan basın toplantısında Blick gazetesinin kendisinden özür dileyen yayınına gazetecilere gösterirken gözlerinin içi gülüyordu.

Evet, tatsız bir olay yaşanmıştı ama sonuçta iki ülke arasında daha güzel bir dostluk ortamına gelinmişti. Hocamız artık hakkındaki eleştirilere de başka tatsızlıklara da hoşgörölü yaklaşabilecek bir rahatlığa erişmiş gibiydi.

Gelgelelim her fırsatta hocaların dostu olduğunu ileri süren malum şahsın sahnelediği oyun bir anda tekrar ortalığı karıştırmaya yetiverdi.

Siz bakmayın şu anda asıl sorunun hocamızla bir başka arkadaşımız arasında yaşanıyor olmasına! Hocaların asıl hedefi malum şahıstı. Bilmiyorum tam uyar mı ama galiba "Eşeğini dövmeyen semerini döver" durumu söz konusu gibiydi. Hocaların doğrudan onu hedef alamayışının nedenleri de açıktı. Çünkü en genel yaklaşımla, malum şahısla baş etmek mümkün değildi. Çünkü bu şahıs, onca hakaretin ve başka çirkinliğin ardından "Ben kimseye hakaret filan etmedim, gerçekleri söyledim. Dost acı söyler." diye işin içinden sıyrılıveriyordu...

Hoca bunları defalarca yaşadığı için başka bir hedefe yöneldi ve öfkesini bıyıklı arkadaşımızdan çıkarmaya çalıştı. Yoksa insan kendi işitmediği sözler için böyle bir tepkiyi nasıl gösterebilir? Üstelik maça 24 saat varken böyle saçmalıklarla uğraşmak nasıl açıklanabilir?

Hocaların, bıyıklı arkadaşımıza yönelik sözleri asla kabul edilemeyecek, son derece çirkin, yersiz ve yakışsızdır. Hoca bu davranışıyla kamuoyu nezdinde büyük bir değer kaybına uğramıştır. TSYP gerekli tepkiyi göstermiştir. Bıyıklı arkadaşımız mahkemeye başvurup hakkını arayacaktır. Ancak "Bütün bunlar niçin gerekli?" sorusu ortalıkta kalacaktır.

İşin komik ve aynı zamanda trajik yanlarından biri de şu: Bıyıklı arkadaşımız mesleğinde dünya çapında bir başarı kazanması halinde görmesi mümkün olmayan türden bir medya ilgisiyle karşılaştı. Bir "büyük mağdur"

olarak sempati kazandı. Gazeteler ve televizyonlar meslektaşlarına şefkatle kucak açtı. Bu destekle güçlenen dostumuzun, muhatabının tedavi altına alınması şeklindeki önerisi de, kamuoyunun takdirini kazanacak bir olgunluk gösterisiydi.

Sonuçta, sevgili ve acılı, güzel ve yalnız memleketimiz de bu büyük meselenin nasıl sonuçlanacağını merakla bekliyordu. Bizlerse aynı oyunu hayret, dehşet ve ibretle izliyoruz efendim. Saygılarımızla arz ederiz.

Neler oluyor orada?

Hafta içinde yaşanan önemli bir olay kaçınılmaz olarak milli maçın gölgesinde kaldı. Kulüpler Birliği'nin toplantısı ve atılmaya çalışılan adımlar gerçekten de Türk futbolunun ciddi bir sıçrama yapmasını sağlayacak nitelikte. Hatta buna devrim bile denilebilir. Başkan Aziz Yıldırım'ın bu yoldaki çabalarını takdirle izliyoruz ve bir yararı olacaksa hararetle destekliyoruz.

Gürültüye giden bir başka nokta da yine sayın Yıldırım'ın nezaketi idi. Belçika maçı sırasında stada gelen konukları kapıda karşılayıp hepsine tek tek hoş geldin demesi gerçekten de örnek bir ev sahipliği idi. Yanında 'fahri basın danışmanı' Alaettin Metin arkadaşımızın bulunuyor oluşu bizi ayrıca mutlu etti.

Bir de Yıldırım'ın ve Fenerbahçelilerin canını sıkacak gelişme söz konusuydu. Hürriyet Gazetesi'nin salı günleri çıkan spor ekinde, Sarı-Lacivertli kulübün son yıllarda yapılan hatalı transferlerden 68 milyon Euro kayba uğradığı yazılmıştı.

Uzun yıllardır Fenerbahçe'nin buna benzer her konuda çok büyük başarılar kazandığını ve artık Türkiye boyutlarını aştığını okurduk gazetelerde.

Şimdi nereden çıktı bu münasebetsizlik!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kaybedilen sadece 2 puan değil...

Ahmet Çakır 2008.09.14

Lig böyledir; çok rahat sandığınız maçlarda kaybettiğiniz puanlar yüzünden çile çeker, hatta hedeften kopar ve büyük umutlarla başladığınız sezonda büyük bunalımlar yaşarsınız...

Galatasaray dün gece Ali Sami Yen'de böyle bir şok yaşadı. Bunun çok pahalı yansımalarının olacağını tahmin etmek de zor değil... Tribünlerin boş kalışı artık bir Ali Sami Yen klasiği sayılır; üzerinde durmaya değmez. Metin Oktay gibi bir efsanenin ölüm yıldönümü oluşu da bu durumu değiştirmez; ezeli rakibin yenilgisinin verdiği keyif de...

Hafta içinde Antalyaspor cephesinden gelen açıklamalar Cim Bom'un işinin çok zor olmayabileceğini gösterir gibiydi maç hiç de öyle başlamadı. Kırmızı Beyazlı takımın son derece sert ve dirençli oyunu Galatasaray'ı zorlayacak gibi göründü.

Bir yandan Lincoln ve Baros gibi dünya çapında adamı kulübede tutan Sarı Kırmızılı takım öte yandan sağbekte Hasan Şaş'ı oynatmak zorunda kalmak gibi bir çapraşık durum içindeydi. Tabii bu uygulamanın mucidi Feldkamp'ı hatırlamamak da mümkün değildi. İki takım arasındaki farkın nerede olduğunu gösterir bir gol attı

Galatasaray. Arda'dan başlayıp Nonda'nın bitirdiği pozisyonda her hareket akıl ve klas doluydu. Tabii Nonda'nın 10 yıl öncesinde kalmış o anlamsız sevinç gösterisiyle sarı kart görmesi dışında...

Antalyaspor o kadar kolay teslim olmayacağını önce ikinci golü yememe direnci, ardından da aynı derecede akılcıca bir duran top uygulamasıyla gösterdi. Sarı Kırmızılı savunma tıpkı Milli Takım'ın Belçika maçında yediği goldeki gibi uyudu. Servet ve Meira gibi iki uzunun görev bölgesinden kısa rakibin kafayla golü buluşu elbette ki bitmez tükenmez yerleşme sorunlarından biriydi...

Buna karşılık Sarı Kırmızılı takımın gol bölgesinden kullandığı serbest atışların hiçbir sonuç vermeyişi de bir başka alışılmış durumdu. Tabii Kewell'ın kaleye giden vuruşunun kendi arkadaşına çarparak dışarı yönelmesi de bir başka şaşkınlık gösterisi oluyordu. Oyunun tıkanmaya başladığı dakikalarda bu kez de Kewell aut çeker gibi berbat vurabildiğini de gösterdi!

Galatasaray adına bu kadar arızalı bir oyunda Skibbe'nin ikinci yarıya oyuncu değişikliği yapmadan başlaması ilginçti. Bunun faturasının devrenin başında yenecek bir gol olmayışı sadece şanstı.

Skibbe'nin dökülen Ümit Karan'ı Baros'la değiştirme mecburiyeti dışında oyuna hiçbir müdahalede bulunamayışının yanında Arda'nın haftalardır ilk kez verimsiz kalışı kolay görünen maçın kabaşa dönmesine yol açtı. Antalyaspor savunmasındaki üç uzun adamın üzerine sürekli top şişirilmesi Cim Bom adına üzücü bir futbol fukaralığıydı. Karambol pozisyonlardaki vuruş beceriksizlikleri de öyle. Nonda'nın attığı gol dışında hiçbir şey yapmayışı, Ümit Karan'ın aylardır kayıp oluşu inanılması zor durumlardı ama gerçektir. Meira ve Baros kalitesindeki adamların bile bomboş pozisyonda iska geçince puan kaybı mukadder görünmeye başladı. Taraftarın inançsız desteği bu durumu değiştirebilecek bir etken olamazdı.

Sonuçta Sarı Kırmızılı takım hiç beklemediği bir karşılaşmada epeyce başını ağrıtacak kayba uğradı. Üstelik rakibin biraz daha dikkatli olması, Galatasaray'ın bu maçtan puansız çıkmasına da yol açabilirdi. Antalyaspor bileğinin hakkıyla puan aldı. 90 dakika boyunca güçlü rakibine göz açtırmadı. Dişe diş, başa baş bir mücadeleyle istediğini aldı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İsviçre'de utanç gecesi

Ahmet Çakır 2008.09.19

BASEL- Biliyoruz, Galatasaray'ın bir yığın mazereti var. Tam 11 adamın sakatlık, birinin de ceza yüzünden oynayamaması gibi bir sorun dünyanın en güçlü takımını bile perişan eder. Ayrıca teknik direktör değişikliği, yeni transferler falan filan bir dizi mazeret.

Gelgelelim Bellinzona gibi Bank Asya 1. Ligi'nde ancak orta sıraları oynayabilecek bir takım karşısında darmadağın olmak ve utandırıcı goller yemek hiçbir şekilde açıklanamaz. Özellikle rakibin 10 kişi oynadığı bölümde yenen üçüncü gol yüz kızartıcıydı. Şöyle anlatalım: Rakip takımın toplam değeri sadece 4 milyon Euro. Galatasaray'da ise bir tek Servet'in bonservisi bunun iki katı ediyor. Ancak kağıt üzerindeki bu değerlerin onda biri bile sahada görünmüyor.

Mütevazı rakip neyi nasıl yapacağını biliyor ve elinden gelenin en iyisi için çaba gösterip bu iyi niyetinin karşılığını fazlasıyla alıyor. Onlar için durum o kadar dramatik ki, kendi sahalarında tribündeki seyircileri parmakla sayılabilecek düzeyde. Toplam 150 kişi ya var ya yok. G.Saray ise 12 bin taraftarıyla Ali Sami Yen'de oynar gibi. Kewell, Baros, Meira, Lincoln ve De Sanctis gibi dünya çapında sayılan adamlar da sahada. Ama

takım bir türlü oynamıyor. Teknik direktörü olmayan bir emekliler takımının halı saha futboluna tanıklık ediyoruz. Örneğin 20 pas yapılıyor, top 10 cm ileri gitmiyor. Orta alanda kaptan Ayhan'ın çabasını arkadaşları elleri belinde seyrediyorlar. Utanmasalar birer de sandalye isteyip oturacaklar. Hücumda Nonda'nın inanılmaz tutukluğu Kewell ve Baros'un ayaklarına top gelmeden oynamayışı Galatasaray'ın düğüm olmasına yol açıyor. Savunmada da rakibin bir amatör futbolcusu üç kişinin arasından rahatlıkla sızıp gol atabiliyor. İkinci yarıda da aynı işi rakibin Türk oyuncusu Gürkan Sermeter beceriyor. Tabii oynadığı sürece dizlerinin titrediği tribünden bile görünen Serkan Kurtuluş'un bu golde ağabeylerinin perişanlığına katılmasının üzerinde durulacak bir yanı yok.

Neyse ki bu gollerin ardından hiç değilse karşılık vermeyi becerebiliyor Galatasaray ve bu utanç gecesinin daha da yüz kızartıcı bir hale gelmesini önleyebiliyor. Geçmiş yıllarda Sarı-Kırmızılı takım böyle rakiplerle eşleştiğinde içeride de dışarıda da farklı kazanıyordu. Şimdi ise sanki Real Madrid'le oynarmış gibi azap çekiyor. Bir büyük takımın rüzgarını kaybetmesi böyle durumlara yol açar. Cim Bom'un kendine gelmesi de epey zaman alacak gibi görünüyor. Cim Bom'la ilgili en büyük sıkıntının teknik direktörden kaynaklandığını kabul etmek zorundayız. Çünkü takım bir hocası varmış gibi oynamıyor. Tam tersine herkes canının istediğini yapıyor, daha doğrusu yapmıyor! O kadar ki bu kadar zayıf bir takımın 10 kişi kalmasının ardından bile Sarı-Kırmızılı takımın oyununda en küçük bir üretkenlik görülüyor. Neredeyse 'Şu maçı yenilgisiz bitirelim de daha iyisi can sağlığı' der gibiler.

Böyle bir maçın hakeminden söz etmek çok gerekli değil. Ancak Rumen hakemin ilk yarının sonunda Bellinzona kalecisinin golü kurtardığı pozisyonda aut kararı vermesi özellikle Avrupa maçlarında ender görülecek bir durumdu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Galatasaray niçin hazır değil?

Ahmet Çakır 2008.09.20

Takımlarımızın Avrupa serüvenindeki son maçları pek parlak geçmedi. 4 maçtan sadece 2'sini kazanabildik ki maşallah o da ne galibiyetti!

Tabii bununla ilgili bir yığın mazeret medyada geniş yer buluyor. Hepsinin özeti şu: Bizim takımlarımız ister zor ister kolay hiçbir Avrupa mücadelesine yeterince hazır çıkamıyorlar.

İşte Fenerbahçe! Porto'nun ilk 20 dakikalık oyunuyla 2 golü bulmasının ardından inanılmaz biçimde düşüşünü değerlendiremiyor. Bulduğu 1 golle umutlanırken bundan fazlasını yapamıyor ve yediği üçüncü golle hem kendi çok kötü başlıyor hem de gruptan çıkma konusunda en çok çekişeceği rakibine iyi bir başlangıç yapma olanağı veriyor.

Beşiktaş ve Galatasaray'ın da durumlarını gördünüz. Sarı Kırmızılı takım kendisinden birkaç gömlek aşağıda bir rakip karşısında utandırıcı goller yiyip sıkıntıya düşüyor. Ali Sami Yen ortamında oynanan maçta, Lincoln'ün şansıya ulaştığı galibiyetin utandırıcı yenilgiden farkı yok!

Beşiktaş, en hazır görünen takım ama onun da Metalist Kharkiv karşısında istediğini elde ettiğini söyleyebilmek kolay değil.

Kayseri zaten kayaya çarpmıştı. Hiç değilse ülke puanına katkı için ilk maçtan puan çıkarabilmeliydi, o da olmadı.

Böylece geçen sezon Fenerbahçe'nin başarısıyla iyi bir noktaya gelen Avrupa sıralamasındaki yerimizin tekrar sarsılma durumu doğuyor.

Peki niye böyle oluyor? Takımlarımız niçin bu mücadelelere gerektiği gibi hazırlanamıyor? Niçin transferde olağanüstü hatalar yapılıyor? Niye sakatlıklar rekor düzeylere çıkıyor? Niçin iyileşmeler gecikiyor?

Aslında bütün bunların bir tek yanıtı var: Kulüpler iyi yönetilmiyor. Yeterince organize değiller ve çağdaş bir anlayışla çalışmıyorlar. Tabii bir yığın hazır mazereti kolaylıkla yutturabildikleri için sıkıntı çekmiyormuş gibi görünüyorlar ama durumdan hoşnut olmayan taraftarlar da onları başka şekillerde vuruyor.

Her sezon transferde olağanüstü paralar harcanıyor. Kulüp kasası tamtakır da olsa bu iş için on milyonlarca Euro rahatlıkla bulunabiliyor. Fakat bunun karşılığının alınması aşamasında gerekli beceri ortaya konulamıyor. Ondan sonra da Avrupa defteri kısa yoldan kapatılıp iç rekabete dönülüyor. En iyi bildiğimiz ve becerdiğimiz iş de bu: Birbirimizi yemek!

Tamam, bütün mazeretleri bir yana bırakalım: Takımlarımızın Avrupa serüvenlerinin ne zaman başlayacağı ve hangi tarihte nelerin olacağı biliniyor. Fakat o tarihte sözü edilen maçlar için hazır olmaları bir türlü sağlanamıyor. Eskaza hazır gibi göründüklerinde de bu kez "Falan takım erken form tuttu, başına bir gelecek var!" şeklinde düşünceler ortaya konabiliyor.

Bizim bu saçmasapan laflardan ve bıktırıcı mazeretlerden oluşan gündemimizi derhal değiştirmemiz gerekiyor. Artık bize 'şunun için hazır değiliz' diyenlere 'Hadi ordan be, ne zaman hazır oldun ki!' diye tepki gösterebilmeliyiz.

Yoksa bu devran böyle sürüp gidecek...

Skibbe'nin anlayamadığı

Biz bu konuları doğru şekilde tartışmayı beceremiyoruz. O yüzden de iş amacından sapıyor. Örneğin, birileri birkaç maçın ardından hemen "Skibbe'nin hoca filan olmadığı" yolunda aşağılayıcı birtakım sözler edebilme hakkını kendilerinde bulabiliyor.

Oysa Skibbe'nin kötü bir hoca olması söz konusu değil. Alman hocanın nereden geldiği, neler yaptığı ortada. Hepsini bir yana bırakın, Galatasaray'a 5 atan takımın başında o vardı.

Olayı, Skibbe'nin Sarı Kırmızılı takıma uygun bir hoca olup olmadığı boyutunda tartıştığınız zaman daha sağlıklı bir sonuca varabilmek mümkün. Nitekim, Bellinzona maçı sonrasında yapılan açıklamalar bu durumu açık biçimde ortaya koydu.

Skibbe, en büyük hatayı hazırlık döneminde yaptı. Üstelik bunun bütün bir sezonu kaybetmek anlamına gelecek kadar ağır bir yanlış olduğunun da farkında değildi. Elbette ki mazereti vardı. Milli Takım'dan geç ve sakat dönen oyuncular, zamanı geçtikten sonra yapılan transferler filan anlaşılabilir nedenlerdi. Ancak Skibbe, bu durumda neler yapılması gerektiğini kavrayamadı. En kısa sürede mümkün olabilecek en iyi 11'i oluşturmak yerine gençlere önem verme fantezileriyle altın değerindeki zamanı boşa geçirdi.

Onun durumu doğru göremeyişi, elbette ki futbolcuları da olumsuz etkiledi. Sarı Kırmızılı takım Steaua Bükreş maçlarında gerçek kalitesini ortaya koyamadı ve elenerek çok büyük maddi-manevi kayba uğrandı. Öteki maçlarda da futbolcular "At, sahibine göre kişner!" havası içindeler.

Skibbe hâlâ olupbitenleri doğru anlayamıyor. Çok zor bir durumda transfere on milyonlarca Euro dökmüş bir kulübün bütün bu kayıpları olgunlukla karşılayabileceğini sanıyor.

Bu konuda saatin 12'ye hızla yaklaştığı yönetimin açıklamalarından belli oluyor.

Evet, Cim Bom'un bu kadar çabuk hocasını göndermesi pek hoş olmayacak ama başka çare de yok gibi görünüyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Emre'nin Galatasaray'a golleri

Ahmet Çakır 2008.09.28

Emre Belözoğlu'nun Galatasaray'a gelmesi beklenirken ezeli rakibi Fenerbahçe'yi seçmiş olmasından doğan tartışmalar elbette ki bir süre daha gündemde kalacak.

Konunun olumsuz yönleriyle gündemde tutulmaya çalışılmasının aslında kimseye bir yararı yok. Ancak kaçınılmaz olarak yapılan bazı işler ve söylenen sözler, küllenmeye yüztutan ateşin yeniden alevlenmesine yol açabiliyor. Zaten böylesi haber oluyor ve kamuoyunun ilgisini çekiyor. Yoksa başka türlü makul ve dengeli birtakım açıklamalara kimse kulak asmıyor.

Hoş, Emre ya da bir başkası makul açıklamalar da yapsa medyanın bir kesimi onu istediği şekle sokmayı beceriyor...

Emre'nin Fenerbahçeli bir internet sitesine yaptığı açıklamalar da bu nitelikteydi.

Milli futbolcuyu gerçekten tanıyanlar onun çocukluğunda Fenerbahçeli olduğunu biliyorlardı. Nasıl ki Milliyet'in kıdemli muhabiri Halil Özer arkadaşımın bunca yıldır Galatasaray'ı adım adım izlemesinde bir sakınca yoksa, Emre'nin Fenerbahçeli olması da öyleydi. Çünkü Emre o sırada "Doğduğun değil doyduğun yer" durumunu yaşıyordu.

Elbette ki bu tür sözler birtakım fanatikleri kızdırıyor ama zaten onların kızmadıkları birşey de yok ki... Benim asıl ilgimi çeken Emre'nin Galatasaray'a gol atma isteğini belirtmesi oldu. Gerçi bunu son derece olağan biçimde, yani her Fenerbahçeli futbolcunun ezeli rakibine gol atarak 'İşte şimdi bizden oldun!' durumunu yaşamak istediği söylemi içinde dile getiriyor ama başlığa çıkıldığı zaman sanki bir intikam alma isteği varmış gibi oluyor. Durumu böyle gösterebilmek için bazı gazeteci arkadaşlarımız bütün hünerlerini gösteriyor. Yine de işin ilginç yanı bu değil. Aslında Emre'nin Galatasaray'a gol atma konusunda bir eksiği yok. Çünkü bugüne kadar Sarı Kırmızılı takıma öylesine yıkıcı goller attı ki o...

Şaka ya da espri değil bu, aynıyle vaki! Örneğin, 2000 yılındaki Galatasaray'ın tek kale oynadığı o inanılmaz maçta Johnson'un serbest atışının Taffarel'i yanıltıp ağlara gitmesinde Emre'nin payı çok büyüktü. Ganalı oyuncunun Taffarel'de kalacak ya da dışarı gidecek vuruşu, onun katkısıyla gol olmuştu... Sadece bu da değil...

Sarı Kırmızılı kulüpten bonservis bedeli sözkonusu olmadan ayrılıp İnter'e gitmesi de Galatasaraylıların hâlâ unutamadığı müthiş bir goldü... Bitmedi, Türkiye'ye dönüşünde Galatasaray'da yer alması beklenirken Fener'e giderek bir gol daha attı... Eeee insaf yani, Emre daha ne golü atacak Galatasaray'a!

Olimpiyatta Çin'i nasıl geçtik?

Olimpiyat oyunlarında yaşadığımız başarısızlığın -o günlerde çıkardığı büyük gürültüye karşın- çok kısa sürede gündemden düşeceğini hepimiz biliyorduk. Çünkü zaten başarısızlığımızın en önemli nedenlerinden birini de bu tavrımız oluşturuyor. Medya ve kamuoyu olarak ilgili ve yetkili kişilere sürekli, anlamlı ve geçerli şekilde

tepki gösteremiyoruz. Ciddi, tutarlı ve takipçi değiliz; günlük yaşıyoruz. En büyük skandalları bile kısa sürede unutup yenilerini beklemeye başlıyoruz...

Elbette ki tek tük çabalar oluyor. Samimiyetle ülke sporunun gelişmesi için çaba gösteren insanlar arasında medya mensupları da bulunuyor. Ancak kaçınılmaz olarak onlar da yorulup bıkmıyorlar. Ayrıca okur ve izleyicilerin de bu tür konulara pek kulak asmadığı biliniyor. Böyle bir ortamda da sürekli mücadele verme olanağı kalmıyor.

Bu kapsamdaki tek tük dediğimiz güzel işlerden birini TRT'de Tayfun Talipoğlu yaptı. O, bir spor adamı değil. Buna karşın en doğru denilebilecek kişileri programına çıkartarak konunun tartışılmasını sağladı. Katılan değerli arkadaşlarımız, bu alanda yapılan yanlışları ortaya koyup doğrularını ve yapılması gerekenleri anlatmaya çalıştılar.

Gelgelelim, etkili ve yetkili kişilerde çok gelişmiş olan savunma ve mazeret üretme becerisi bu programa da damgasını vurdu. Özellikle Atletizm Federasyonu Başkanı Mehmet Terzi'nin Elvan'ın iki gümüşüne dayanarak yaptığı başarı değerlendirmesi, gecenin sabaha dönmeye başladığı o saatlerde bile insanı yerinden zıplatacak nitelikteydi.

Terzi'ye göre aslında o kadar da başarısız sayılmazdık. Nitekim atletizmde madalya kazanma konusunda Fransa gibi önemli bir spor ülkesini bile geride bırakabilmiştik.

Daha ne olacaktı ki?

Terzi'nin yaptığı, istatistiki verilere yalan söyletmeye çalışmaktan başka birşey değildi. Çünkü atletizmde dünyada Fransa'nın ne kadar yer kapladığı da belliydi bizimki de. Onların dönemsel bir sıkıntıyla madalyasız kalmış olmaları bizim daha iyi olduğumuz anlamına gelmiyordu. Hatta bu alanda Fransa'dan ne kadar geri olduğumuzu saptamaya çalışmak bile epeyce zaman alabilirdi...

Olaya Terzi'nin mantığıyla yaklaşırsanız, biz Çin'den bile başarılı olduğumuzu ileri sürebiliriz! İnanmayan olursa, alınan madalya ile ülke nüfusu arasında bir oran kurulmasını önerirsiniz, olur biter!

Hak aramak bu mudur?

Sivasspor'un Bursaspor maçındaki esame listesinde önce yapıldığı sanılan hata ile sonra öyle olmadığının anlaşılması ve süregiden durumları, acı içinde izliyorum.

Bu tür perişanlıklardan daha çok uzun yıllar kurtulamayacağımızı da biliyorum. Çünkü her türlü yasa, yönetmelik, tüzük vesaire bilinçli olarak böyle yazılıyor. Kasıtlı olarak böyle boşluklar bırakılıp muğlak ifadeler kullanılıyor. Bu sayede güçlüler, yasa ve yönetmeliklerden doğan yetkilerinin yanında böyle imkanları da ele geçirmiş oluyorlar. Yani güçlerine güç katıyorlar.

İşin bu yanını biliyorum ve üzerinde durmuyorum. Bu olayda asıl üzücü olan Bursaspor Kulübü yetkililerinin "hakkımızı arıyoruz" diyerek sürekli birtakım açıklamalar yapmaları; sanki ciddi bir mağduriyete uğramış gibi tavır almaları...

Sahada hiçbir haksızlık olmaksızın 3-1 kaybedilmiş bir maçta, kağıda şu ya da bu yazılmış diye kazanmış sayılmanın peşine düşmek hangi sporculuk anlayışıyla bağdaşır acaba?

Biliyorum, 'Efendim yasa ve yönetmelikler, eşitlik ilkesi, kuralların uygulanması, olmazsa çifte standart doğacağı...' türünden bir yığın fiyakalı laf ortada dolaşıyor.

Peki, benzer bir durum için Bursaspor'un 3 puanının rakibine verilmesi söz konusu olsa aynı şeyleri savunurlar mı bu hak adalet aşığı dostlarımız? Yoksa o zaman bunun tam tersi binbir hukuksal argümanı mı önümüze koyarlar?

Hak aramak bu mudur? Burada Bursaspor'un kaybolmuş olan hakkı nedir? Bu ülke ve onun yöneticileri, sporun özü demek olan centilmenliği, fair playi ne zaman öğrenecektir?

Bu olayda Yeşil Beyazlı yönetime asıl yakışanın "Bizim konuyla bir ilgimiz yok. Böyle gelecek 3 puanı zaten istemeyiz" demek değil midir?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Günümüzün 'Karıncı Ezmezi'ydi Alpaslan

Ahmet Çakır 2008.09.29

Günümüzün endüstriyel futbol ortamında herhangi bir tribün önderinin, geçmişin en romantik taraftarı Karıncı Ezmez Şevki'ye benzetilmesi yadırganabilir.

Günümüzün endüstriyel futbol ortamında herhangi bir tribün önderinin, geçmişin en romantik taraftarı Karıncı Ezmez Şevki'ye benzetilmesi yadırganabilir. Ama Alpaslan Dikmen, işte böyle biriydi. Bu çağda bir Karıncı Ezmez Şevki'nin ne demek olduğunu yaşları ancak 50-60 çizgisinde olanlar anlayabilir. Ben bununla ilgili yazıyı yazana kadar bilenler bilmeyenlere anlatsın. Evet belki de ilk defa bir başka olay maçın önüne geçmiş gibiydi. G.Saray'ın gerçekten çok sevilen tribün önderi kardeşimiz Alpaslan Dikmen'in ölümü hepimizi derinden sarstı. Maç öncesindeki cenaze töreni, açıkçası G.Saray'a yıllarca hizmet etmiş yöneticileri dahi kıskandıracak düzeydeydi. Ancak onu çok yakından tanıyan biri olarak biliyorum ki Alpaslan bunları fazlasıyla hak etmişti. Çünkü onun bütün hayatı G.Saray'dı. Sarı-Kırmızılılar da bunu iyi biliyorlardı.

Maç öncesinde Ali Sami Yen'deki manzara da göz yaşartıcıydı. Sarı-Kırmızılı tribünler hiçbir karşılık beklemeksizin katıksız bir sevgiyle Cim Bom'a bağlanmış olan Alpaslan'a karşı görevlerini harika biçimde yerine getirdiler. Maç boyunca süren tezahürat, açılan pankartlar ve öteki güzellikler belki bazı önemli futbolculara bile nasip olmayacak düzeydeydi.

Alpaslan Dikmen, G.Saray'la bütünleşmiş olan hayatının belki de en verimli dönemindeydi. Sarı-Kırmızılı kulübün internet üzerinden yapılan ürün satışlarını artırabilmek için geceli gündüzlü çalışıyordu. Sadece bu mu? G.Saray neredeyse oradaydı ve 24 saat G.Saraylıydı.

Bu güzel kardeşim için elbette ki daha söyleyecek çok sözüm var. Şimdilik bu kadarla kalsın. Nur içinde yatsın.

Sarı-Kırmızılı takım artık klasikleşmeye yüz tutan bir takım oluşturacak eksiklerine karşın müthiş bir 10 dakika oynadı. Bu süre içinde Milan Baros'un ağır çekimde bile görülmesi zor füzesi Sarı-Kırmızılı takımın öne geçmesini sağladı. Ama bunun hemen arkasından yenilen gol olacak iş değildi. Tam sekiz oyuncunun ceza alanı içinde olduğu bir pozisyonda Sarı-Kırmızılı takımın yediği gol, "bunu asla yapmayın" diye örnek gösterilecek düzeydeydi. Tabii bu korner atışında Fahri'nin ustalığının da hakkını vermemiz gerekir.

İlk yarının bundan sonrası şaşılacak biçimde kilitlendi. Bunda Konyaspor'un sağlam ve dengeli oyununun rolü büyüktü. G.Saray'da sakatlıktan çıkan Arda'nın belki biraz da sağ kanatta oynama zorunluluğu yüzünden düşen verimi bunda temel etkendi. Ancak Ayhan'ın çalışkanlığı, Lincoln'ün yükselmeye başlayan performansı, Baros

ve Kewell'in da zaman zaman seyrine doyulmaz hareketleri, "bu maç böyle gitmez" dedirtiyordu. Nitekim ikinci yarıda bu fırtınanın 10 dakika içinde fark getirdiğini gördük.

Aslında Michael Skibbe'nin ikinci yarıya başlarken Mehmet Güven'i çıkarıp Volkan Yaman'ı oyuna alması adeta üst üste iki solbek koyup 10 kişi oynaması gibi bir tuhafıktı. Peki buna karşın G.Saray nasıl farka gitti dersiniz, ondan da artık Skibbe'ye bir pay çıkaralım. Ama bu paydan ziyade Sarı-Kırmızılı takımın yıldızlarının oynama ve kazanma arzusu maça damgasını vuran asıl etkeni. Özellikle Baros'un şimşek gibi dalışları ve müthiş şutları bu sezon Sarı-Kırmızılı taraftarları sürekli ayağa kaldıracak gibi görünüyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bayramı garanti görünce...

Ahmet Çakır 2008.10.03

Sarı-Kırmızılı takım, rakibi karşısında ilk maçta da çok utandırıcı durumlar yaşamış ama dört gollü bir galibiyetle işi de garantiye almış gibi olmuştu.

Ali Sami Yen'de herkes için çok daha farklı olacağını bekliyor. Açıkçası geçen sezonki Sion maçındaki 5'lik skoru tekrarlanmasını bekliyordu. Sarı-Kırmızılı takımın ikinci bir bayram umuduyla uzun zamandır ilk kez tribünleri doldurmuş olmasının sebebi buydu. Tabii yine o tribünlerin açtıkları pankartlar ve yaptıkları tezahüratlarla Alpaslan Dikmen'e gösterdikleri vefa da ayrı bir güzellik oldu.

Sarı-Kırmızılı takım, karşılaşma boyunca bir türlü konsantre olamadı. Gruplara kalmayı garanti görmenin sıkıntısını 90 dakika boyunca yaşadı. Ne savunmada organize olabildi, ne orta alanda top kullandı ne de hücumda görülebildi. Anlaşılan o ki, Teknik Direktör Skibbe, Konyaspor maçında işlerin rast gitmesini fazla önemsemiş ve kerametini kendinde olduğunu düşünmüş. Volkan'ın solbekte, Hakan Balta'nın da orta alanda oynaması G.Saray'a bir şey kazandıracak bir düzenleme değil. Yetmiyormuş gibi bir de sakatlanan Arda'nın yerine Alpaslan'ın oyuna alınması üç solbekli komik bir kadro oluşmasına yol açtı. Şunu her teknik adam bilir ki, savunma oyuncularıyla orta alan futbolcuları arasında belirgin birtakım farklar vardır. Takımınızı bir yığın savunma oyuncusuyla oynatmaya kalktığınız zaman kendi seyirciniz önünde çok utanılacak durumlara düşebilirsiniz. Çünkü o takım çok zayıf rakipler karşısında bile kekeme bir futbola mahkum olur.

Daha maçın başında Arda'nın sakatlanıp çıkması belki bir talihsizlikti. Ama o dakikaya kadar hiçbir şey yapamayışından hazır olmadığı belliydi. Sarı-Kırmızılı takımın bu kadar zayıf bir rakip karşısında orta alanda Lincoln'ün, hücumda da Baros'un etkinliğiyle gol bulmaya çalışması acıklı bir durumdu. Zaten yeni yabancı teknik direktörlerin en büyük dramı da bu. Takımlarının gerçek kalitesini ve çapını anlayana kadar çok şey kaybediliyor. G.Saray, Şampiyonlar Ligi'yle büyük bir kayıp yaşadı. Ardından da UEFA Kupası'nda gruplara kalabilmek için böyle utandırıcı durumlar yaşadı.

Aslında Sarı-Kırmızılı takımı daha büyük azaplardan kurtaran penaltı Rus hakemin cömertliğinden de kaynaklanır gibiydi. İkinci yarının başında yine penaltıdan yenilen gol bir tür ilahî adalet gibi oldu.

Michael Skibbe'nin oyuna ikinci bir forvet alma gerekliliğini gördüğünde maç bitmek üzereydi. Ancak o forvet bile golü atıp Cim Bom'u bayram gününde taraftarının daha büyük bir protestosundan kurtarmış oldu.

Kazanılmış maçların ardından gamlı kederli laflar eden biri değilim. Ancak dün akşamki maçta zaten Sarı-Kırmızılı taraftarlar söylenecek en güzel sözü söylediler. Ayrıca Teknik Direktör Skibbe'nin maçın büyük bir

bölümünde Adnan Polat'ın yüzünde nasıl bir ifade olduğunu görseydi, Sarı-Kırmızılı takımdaki görevine devam etme konusunda çok fazla istekli olur muydu merak ediyorum.

G.Saraylılar kuşkusuz yine de sevinecekler. Hele Beşiktaş'ın yaşadığı faciayı öğrendikten sonra...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bülent Uygun'u tanımamak...

Ahmet Çakır 2008.10.04

Fenerbahçeliler ve Beşiktaşlılar bayramı acı içinde geçirdiler. Takımlarının başarısı onlara ikinci bir bayram yaşatacağı ama tam tersi oldu.

Sarı Lacivertli takım Şampiyonlar Ligi'ndeki ikinci maçında da beklediğini bulamadı. Beşiktaş ise büyük başarılar kazanmayı umduğu Avrupa serüveninde daha ilk adımda defteri kapatmış oldu. Üstelik sağlam bir savunma olduğu düşünülürken Siyah Beyazlı takım vasat bir rakip karşısında bile dağıldı. Bunun oluşturacağı moralsizlik ve güvensizlik lige de yansiyacaktır.

Galatasaraylıların da çok mutlu olduğu söylenemez. Toplam değeri ancak Servet'in bonservis bedeli olan sıradan bir takımdan iki maçta tam 4 gol yemeyi başardılar! Sarı Kırmızılıların zaten güle oynaya geçebilecekleri bir engeli böylesine yaralı-bereli aşabilmiş olmaları cansıkıcı ve umut kırıcı bir durum. Peki niye böyle oluyor? Yapılan olağanüstü yatırımlara karşın takımlarımız bir türlü sağlıklı bir çizgiye gelemiyor ve özellikle uluslararası alanda başarılı olamıyor?

Burada temel yanlışın yönetimlerde olduğu gün gibi ortada. Doğru teknik adam seçimi yapamayan, transferlerde sürekli çuvallayan, kurumlaşma yolunda atılan adımları bir çırpıda yok eden yönetimlerle daha iyi noktalara ulaşabilmek pek kolay görünmüyor.

Son yıllarda Fenerbahçe'nin her yönden gerçekleştirdiği aşamalar gazetelerin ve televizyonların manşetlerini süslüyor. Ancak bunun pek de gerçek olmadığı yaşanarak görülüyor. Özellikle sürekli kurumlaşmadan söz edilirken uygulamadaki tek adam egemenliği sorunların kaynağı gibi görülüyor. Takımın başına getirilen hocanın en büyük özelliği disiplin olarak görülüp bu yeterli sayılıyor, öteki noktalarda çıkacak sorunlar baştan hesaplanmadığı için bugünkü sıkıntılar yaşanıyor.

Sayın Aziz Yıldırım, Zico'yu gönderme nedenlerinden biri olarak "İdmanlarda arkasında tercümanı topa vuruyordu" gibi bir disiplinsizlik örneğini gösteriyordu. Peki, Fenerbahçe'yi yenen rakibin teknik direktörünü tanıyamayan hocaya ne denir? Bu, pek çok yönden daha önemli bir yönetim skandalı değil midir?

Yaşanan tatsızlıkta medyanın tavrı da önemli bir etken. Bu sezon biraz toparlanır gibi görünen Beşiktaş hemen göklere çıkarılıyor. Fenerbahçe'nin her katıldığı sezon Avrupa kupalarından birini kazanacağını ileri sürmek türünden saçmalıklardan bir türlü vazgeçilemiyor. Gerçeğin acı yüzüyle karşılaşınca da suçlamalar başlıyor, ihanet senaryoları yazılıyor, hainler ipe çekiliyor! Bu saçmalıklardan bir türlü vazgeçemediğimiz için yaşadığımız sorunlardan da kurtulamıyoruz.

Sadece Kayserispor'u ayırmak istiyorum. Sınırlı olanaklarına karşın sağlam ve akılcı yolda ilerliyorlar. Gökhan Ünal gibi bir kozu yitirmelerine, Mehmet Topuz gibi takımın yarısı sayılacak adamın oynayamayışına karşın PSG karşısında iftihar edilecek bir mücadele örneği ortaya koydular. Belki de gerçekçi çıkış yolu, onların son 3 yılda sergiledikleri tavırdadır.

Ancak koskoca Türk futbolunun, Avrupa şampiyonası başarısının ardından böyle minik bir teselli ile avunabilmesi mümkün mü? Üstelik Avrupa puanı konusunda çekiştiğimiz Ukrayna temsilcisi karşısında dağılıp gitmek utandırıcı değil mi? Onların çok daha sınırlı harcamalarla elde ettikleri başarıları biz bu kadar büyük yatırımlarla niçin bulamıyoruz? Artık saçmasapan hayallerle avunmak yerine bunları sorgulamanın zamanı gelmedi mi?

Biliyormuş gibi görünmenin dayanılmaz çekiciliği

Türk spor basınında yorumcu arkadaşlarımızın en çok tutulduğum özelliklerinden biri, gerçekte pek bilmedikleri konuları biliyormuş gibi görünmekten kaçınmayışlarıdır. Kimi zaman bunu o kadar abartırlar ki düştükleri gülünç durumdan meslek adına üzüntü duyarsınız.

Geçen hafta böyle bir durumu, haftanın panoraması sayfası yapan arkadaşlarımız yakalamışlardı. Gerçekten değer verdiğimiz bir sevgili ağabeyimiz, Bellinzona'nın Türk futbolcusu Gürkan Sermeter'i genç bir adam sanıyor ve kulüplerimize onu transfer etmeleri tavsiyesinde bulunuyordu.

Gerçi Gürkan ikinci maçta da penaltıdan bir gol daha atıp bu düşünceyi destekleyici performans gösterdi ama onun Avrupa'da yeni parlayan bir genç değil, artık futbol yaşantısının sonuna gelmiş oyuncu olduğunu bilmek gerekiyordu. Çünkü Sermeter 34 yaşındaydı. Üstelik yıllarca da takımların transfer çabaları içinde adı geçmişti...

Sermeter'i biliyormuş ve izliyormuş gibi tavsiyelerde bulunmak iyi de sonrasında böyle fiyaskolar yaşanabiliyor...

Karıncaezmez'den Dikmen'e

Geçen hafta trafik kazasında yitirdiğimiz Alpaslan Dikmen için "Günümüzün Karıncaezmez'iydi" değerlendirmesinde bulunup bunu sonra açıklayacağımı söylemiştim.

Karıncaezmez Şevki Galatasaray'ın taraftar sayısının İnönü Stadı'ndaki kapalı tribünün iki direği arasındaki yere sığacak kadar olduğu dönemde ünlenen bir amigoydu. Çok farklı biriydi. Aynı zamanda taksi şoförüydü. Arabasının her yanı Sarı-Kırmızıydı. Üzerindeki giysiler de öyle... İnönü'de yüksek bir yere çıkar ve elindeki Galatasaray bayrağını sürekli sallayarak takıma destek sağlamaya çalışırdı. Hemen hiç sesi çıkmazdı.

Beşiktaşlı ve Fenerbahçeli taraftarlar da onu severlerdi. Çünkü hem çok sevimli biriydi hem de rakibi incitecek hiçbir şey yapmazdı. O, futbolun romantik dönemlerinin en ilginç figürlerinden biriydi.

Alpaslan Dikmen de bütün hayatını Galatasaray'a adanmışlığıyla bugünün dünyasında herhangi biri ne kadar Karıncaezmez Şevki olabilirse, ona o kadar benzerdi. Çoktan öldü sanılan Karıncaezmez Şevki'yi yaşadığı yerde bulan, dönemin idollerinden Turgay Şeren'i ona götüren, ultrAslan olarak yardımlarıyla rahmetlinin son günlerini daha rahat ve huzurlu geçirmesini sağlayan da Alpaslan Dikmen'di.

İkisi de nur içinde yatsın.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Büyüklerin önemini ve değerini anlayabilmek

Ahmet Çakır 2008.10.11

Celal Pir, NTV'de takdirle izlediğimiz spikerlerden biri. Siyasetten sanata, ekonomiden spora kadar değişik alanlarda etkinliğine tanık oluyoruz. Kendisiyle gazetemizin Cuma-ertesi ekinde yer alan röportajını da keyifle okuduk.

Pir'in son dönemde spor alanına girmiş olmasını da ilgiyle izliyorum. Şaka yollu yakında müzik yayıncılığı alanına da girebileceğini söylüyor. Hayırlısı olsun. Yakışır kardeşimize. O alana da ciddiyet getirir.

Pir, röportajında genel olarak spor dünyası ve spor basınından yakınıyor. Nedeni de başta Galatasaray olmak üzere büyük kulüplere devlet tarafından tanınan kimi avantajlar. Örneğin, Sarı Kırmızılı kulübün yeni stadının yapım işi, bütün kulüplere ve oyunculara sağlanan vergi indirimleri, borçların affı, arazi tahsisleri ve benzeri durumlar... Bunlarla ilgili olarak epeyce sert ve hatta tatsız birtakım sözler ediyor Pir. O kadar ki bunları bir başkası 'çizmeyi aşmak' olarak da nitelendirebilir. Aman dikkat kardeşim! Celal Pir, okul arkadaşım olur. Aynı zamanda sevdiğim ve beğendiğim bir meslektaşım. Ancak bu olayda bilmediği ve anlamadığı bir durum üzerinde konuşuyor. O nedenle de ofsayta düşüyor.

İlk bakışta söyledikleri doğru, buna bağlı olarak da tepkisi haklıymış gibi görünüyor. Ancak bu sadece işin görünen yanı. Olaya biraz daha yakından baktığınızda çok değişik durumlar görebilirsiniz.

Başta Galatasaray, Fenerbahçe ve Beşiktaş olmak üzere bütün kulüpler Türk sporunun lokomotifi durumunda. Bu özellikleri nedeniyle başka ülkelerde devletin görevi sayılabilecek birtakım işleri üstleniyorlar. Bunlar için ciddi harcamalar yapıyorlar. Sadece bu değil, ülkelerini temsil konusunda da çok önemli bir işlevleri var kulüplerin. Örneğin, Galatasaray'ın UEFA Kupası'nı kazanmasının reklam ve tanıtım değeri o dönemde 4,5 milyar dolar olarak hesaplanmıştı. Yine Sarı Kırmızılı takımın Şampiyonlar Ligi'nde iki kez gruptan çıkışı, bir kez çeyrek final oynaması gibi etkinliklerinin reklam değerinin de milyar dolarlarla ifade edileceği ortadadır. Fenerbahçe'nin geçen sezonki çeyrek final başarısının da öyle...

Bitmedi, her birinin toplam taraftar sayısının 10 milyondan az olmadığı, bilinen kulüplerin toplumu belli bir amaç ve güzellik çevresinde birleştirmesi, paha biçilemeyecek kadar önemlidir. Malum, yalnız ve acılı ülkemiz sürekli olarak 'birlik ve beraberliğe en çok muhtaç olduğumuz şu günler...' durumu yaşamaktadır.

Durun, dahası var: Bu ülkede vergi afları ve benzeri durumlardan çok daha büyük avantajların, hangi kişi ve kuruluşlara ne yollarla sağlandığını herhalde Celal Pir kardeşimiz de biliyordur.

Daha bunun gibi bir yığın etken sayabilirim. Bunları alt alta yazdığınız zaman kulüplere sağlanan avantajlarla ilgili olarak Celal Pir ve benzer şekilde düşünenlerin çok daha dikkatli bir dil kullanmaları gerekir.

Kaldı ki Celal Pir kardeşimizin de hayatındaki en büyük mutluluk kaynaklarından biri o kulüplerden birinin başarıları değil midir? (Şu günlerde durum biraz tatsız ama yakında değişir.)

Buna benzer konularda spor dünyası ve spor basınına hiç de hoş olmayan ifadelerle toplu birtakım suçlamalar yöneltmek yerine bu işleri daha iyi öğrenmesi gerekiyor Celal kardeşimin... İnsanın her biri ayrı uzmanlık gerektiren alanlarda etkinlik göstermeye çalışması, böylesi sığılıklara düşmesine de yol açabiliyor. Aman Celal kardeşim, yol yakinken, fazla dağılmadan...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Önce kışı, sonra yazı yaşadık

Dün gece İnönü Stadı'nda önce kış, sonra yazı yaşadık. Fatih Terim'in 12 sakatlı Milli Takım'da sahaya çıkardığı takım ilk yarıda bir acemiler mangası şaşkınlığı içindeydi.

Yetmiyormuş gibi Belçika maçında yediğimiz golün aynısıyla yenik duruma da düştük. Ancak ikinci yarıdaki müthiş sıçramayla bu kış gecesi yazıya döndürmeyi başardık.

Fatih Terim, daha 18 yaşındaki Batuhan'ı takıma koyarken bundan doğacak sıkıntıları bilmiyor değildi. Batuhan belki gelecekte Çeklerin Jan Koller'i gibi bir oyuncu olacaktır. Ya da daha kolay anlaşılabilir diye söyleyelim Hakan Şükür'ün yerine aday olduğu düşünülebilir. Ancak bugün o noktadan çok uzak. Nitekim oyunda kaldığı süre içinde en küçük bir etkinliği dahi olmadı. Ayrıca Fatih Terim'in beklentilerinden biri de onun rakip savunmayı 'döveceği' yolundaydı. Tam tersine kendisi çok sopa yedi ve ilk milli maçının 45 dakikasını bile tamamlamadan dışarda kaldı.

Milli Takım'daki çok önemli bir başka aksaklık da pek çok oyuncunun ilk kez bir arada oynayacak olmalarından doğuyordu. Ayrıca orta alanda kimin nasıl top kullanacağı ve oyun kuracağı da belli değil gibi görünüyordu. Bu görevi Ayhan yapmaya çalıştı. Ama ne kadar yapabildiği tartışılırdı. Nuri Şahin'in oyuna girmesiyle orta alanda biraz top tutabilir olduk ve oyundaki etkinliğimiz arttı.

Maça damgasını vuran adamımız ise Arda Turan oldu. Daha ikinci yarının hemen başında değerlendiremediği pozisyonun ardından kazanılan serbest atışta Sabri'ye o atışından rakibi zorlayıp kendi kalesine gol attırması olağanüstü bir olaydı. Ayrıca bu gol o kadar doğru bir zamanda geldi ki kolay kolay toparlanamaz gibi görünen Milli Takım, bir anda coştı. Tribünlerin de desteğiyle rakibi şaşkına çevirdi.

Milli Takım'ın galibiyet golünü atan Mevlüt Erdinç, sadece Ay-Yıldızlı ekibi değil, kendini de kurtardı. Çünkü üçü mutlak, beş gollük pozisyonda bir türlü işi bitirememesi onun Milli Takım futbolcusu olup olamayacağı yolunda kuşkuyla yol açacak nitelikteydi. Biraz şanslı da olsa o golü atması her bakımdan çok önemliydi.

Açıkçası Bosna Hersek takımının sahadaki olağanüstü güvenli duruşu karşısında şaşkına dönmedik desek yalan olur. Oyuncuların büyük bir bölümünün Bundesliga'da oynadığını biliyoruz. Ama sanki takımın tamamı Almanya imiş gibi bir hava içindeydi. Ancak yedikleri gollerden sonra bu güveni kaybettiler. Oyunları da bozuldu. Bunda Nuri Şahin'in orta alandaki kişilikli oyunu, Mehmet Aurelio'nun toparlanması, Arda'nın klasını konuşması etkendi. Savunmanın en iyisi Sabri'ydı. Sadece gerideki görevini yapmakla kalmadı, kanattan atağa çıkışları ve yaptığı ortalarla da kendini gösterdi.

Sonuçta Milli Takım, bu zorlu dönemeci kayıpsız atlatmayı başardı ve gündemin çok tatsız bir yere dönmesini önlemiş oldu. Bundan sonrası daha kolay olacak.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ahmet Çakır, Frankfurt'a gider iken

Ahmet Çakır 2008.10.14

Bu başlığı Ali Çolak dostumuzun 4 Ekim tarihli yazısının başlığından esinlendiğimi hemen belirteyim. "Ahmet Haşım Frankfurt'a gider iken" başlığı o kadar hoşuma gitti ki ben de böyle bir yazı yazayım diye düşündüm.

Tabii tek neden bu değil, Ahmet Haşım üstattan 80 yıl sonra biz de Frankfurt yollarına düşüyoruz. Siz bu satırları okurken bendeniz henüz yolda olacağım ama sonraki günlerde Frankfurt Kitap Fuarı'nı baştan sona izlemeye ve sizlere aktarmaya çalışacağım.

Ayrıca, 18 Ekim Cumartesi günü spor yazarı arkadaşlarımız Yiğiter Uluğ ve Bağış Erten'le birlikte "Futbol Fanatığı Bir Ülke: Türkiye" adlı panele katılacağım. Bunun sonrasında Alman Milli Takımı Teknik Direktörü Joachim Löw, Erdal Keser ve Ümit Özat'ın da katılacakları bir başka toplantının olması o günün futbol dolu gündemini gösteriyor ve bizi sevindiriyor.

Frankfurt Kitap Fuarı'nın bu yıl konuk ülke olarak Türkiye'yi ağırlayacağını ve bunun epeyce önemli bir olay olduğunu ilgilenenler biliyordur. Biz de bu işin spor yönünün boş kalmaması için çaba gösterdik. Tanıl Bora dostumuzun varlığı, bu çabaların sonuç vermesini sağladı ve böyle bir şans ortaya çıktı. Ona ve öteki ilgililere teşekkür görevimizi de burada yerine getirmiş olalım.

Ülkemizde sporla daha doğrusu futbolla kültürün birbirlerine pek yakın durmayışları sandığımızdan çok daha ciddi bir sorun. Bu yüzden çok üzücü durumlar yaşıyoruz ve bir türlü aşılamayan tikanlıklar içinde çırpınıyoruz. Durumun biraz olsun değişebilmesi ve spor kültürü yolunda adımlar atılabilmesi için üzerimize düşen görevi yerine getirmeye çalışıyoruz.

Türkiye'nin konuk ülke olması, sadece kitap ve yayıncılığı değil bütünüyle kültür dünyamızı ilgilendiriyor. Fuarın, Türk kültürünün tanıtılması konusunda kapılar açması bekleniyor.

Futbol konusunda da dünyada en yoğun ilişkiler içinde bulunduğumuz ülke Almanya. Yaklaşık 3 milyon vatandaşımızın yaşadığı bu ülkeyle daha sağlam ilişkiler kurulması gerekliliği çok dile getirildi ama bunun ne kadar yapılabildiği kuşku. Frankfurt Kitap Fuarı gibi dev etkinlikler bu yolda atılmış önemli adımlar olacak.

Futbol konusunda da Almanya ile ilişkilerimiz en üst düzeyde. Bu denli yoğun ilişki kaçınılmaz olarak bazı çelişkileri de getiriyor. Özellikle son yıllarda Türk kökenli oyuncuların Alman milli takımlarını seçmek zorunda kalmaları noktasındaki tartışmalar gündemde geniş biçimde yer alıyor. Üstelik bu konuda bizim kamuoyunda pek sağlıklı düşünceler de oluşmuş değil. Buna benzer konuları da en uygun ortamda konuşma imkanı bulabileceğimizi düşünüyorum.

Bu arada Milli Takım'ın Estonya maçını ve Galatasaray'ın da hafta sonundaki Trabzonspor karşılaşmasını ancak televizyondan izleyeceğiz. Bu maçların Almanya'dan nasıl görüldüğünü de sizlere aktarmaya çalışacağım.

Biliniz ki Ahmet Çakır Frankfurt'a gider iken değişik heyecanlar içindedir. Bu işle ilgili olarak Ahmet Haşim üstat gibi bir "Seyahatname" çıkarmamız mümkün değil ama karınca kararınca böylesi tarihî olaya tanıklık edebilme imkanı bulmak da mutluluk verici...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"Çok seviyordum, öldürdüm!"

Ahmet Çakır 2008.10.18

Frankfurt Kitap Fuarı'nda bugün Yiğiter Uluğ ve Bağış Erten arkadaşlarımla birlikte "Futbol fanatığı bir ülke: Türkiye" konulu panelde konuşacağız.

Okurlarımızın bu konuşmayı dinleme imkanları olmayacağından hiç değilse kısa bir bölümünü paylaşmak istiyorum.

Futbol fanatığı ifadesinin, 'futbolun delicesine sevildiği bir ülke' diye anlaşıldığını düşünüyorum. Yani olumlu ya da sevimli bir bakış açısının varlığını kabul ediyorum.

Dıştan bakıldığında böyleymiş gibi görünür ancak biraz daha yaklaşıp konuyu yakından irdelemeye başladığınızda çok farklı durumlarla karşılaşabilirsiniz. Elbette ki futbolu tutkuyla ve katışıksız bir biçimde seven milyonlarca insan var ülkemizde. Ne yazık ki futbolun kendisinden çok onun çevresindeki gürültü patırtıyı sevenlerin sayısı çok daha fazla...

Futbolu gerçekten seven insanlarımızın coşkulu davranışlarının Alman dostlarımızı bile etkilediğini biliyoruz. 2006 Dünya Kupası sırasında yaklaşık 2 ay boyunca Almanya'daydım. Neler yaşandığına tanık oldum. Bu ülkede yaşayan Türklerin 2002 Dünya Kupası sırasında başarıların ardından yapılan coşkulu gösterilerinden etkilenen Almanların 2006'da bunları uygulamaya başladıklarına tanık olduk. Caddelerde korna çalarak ve bayrak sallayarak dolaşan araçlar ve benzeri gösteriler Almanlar için bir yenilikti. Bunları 2008 Avrupa Şampiyonası sırasında da gördük.

Bu noktada, son sözümü şimdiden de söyleyebilirim: Belki de Türklerin o engel tanımaz coşkusuyla Almanların daha dengeli yaklaşımının birleşmesi, ortaya futbolu sevmenin en güzel biçimlerinden birini çıkarabilirdi...

Çünkü bizim coşkumuz tek başına kaldığında ciddi sorunlar yaratabiliyor. Örneğin, futboldaki her başarımızın ardından gelen kutlamalarda mutlaka üzücü olaylar yaşanıyor. Özellikle havaya kurşun sıkılması ve benzeri sevinme biçimleri, trajedilere yol açabiliyor...

* * *

Kişisel olarak tam 50 yıldır futbolla ilgiliyim. 6 yaşımdan beri oynuyor, 10 yaşımdan beri seyrediyor, 30 yılı aşkın süredir de profesyonel yazar olarak işin içinde bulunuyorum. Bu süre içinde görüp yaşadıklarım, futbol fanatikliği adına pek de mutluluk verici gelişmeler olarak görülemez. Tam tersine bu alanda çok ciddi sorunlar yaşadığımız açıktır ancak öteki sorunlarımız gibi bunları da büyük ölçüde görmezden gelerek ya da üstünü örtmeye çalışarak yaşamaya devam ediyoruz. Bu şekilde ortaya çıkan kaos ortamında yaşamayı becerebiliyor oluşumuz, Batılı dostlarımızı hep şaşırtmıştır. Bizse bunu olağan sayıyoruz.

Türkiye'nin çözüm bekleyen bir yığın sorunu olduğunu biliyoruz. Futbolumuzun da sorunları ve sıkıntıları çoktur ama bu zaman zaman bütün dünyayı şaşırtacak işler yapmamıza engel değildir. Nitekim Euro 2008'de kazandığımız başarı bunun açık bir örneğidir. Türk Milli Takımı'na gruptan çıkma şansı tanıyan tek uzman bile yoktu ama biz çok daha fazlasını başarabildik. Gerçi bunu nasıl yapabildiğimizi kendimiz bile pek açıklayabilecek durumda değildik ama olsun.

Tabii bu tür başarılar, tekrarlanabilir olduğu ölçüde değer kazanıyor. Yani bunların raslantısallığını azaltıp olgusallığını artırdığınızda, daha açık bir ifadeyle standardı yükseltebildiğinizde bu başarılar bir anlam taşıyor. Yani "Türklerin ne yapacakları belli olmaz!" türünden ifadelerin övgü değil tam tersi bir durumu anlattığını görebilmeliyiz.

Örneğin, Alman Milli Takımı'nın en kötü dönemlerinde bile aşağı-yukarı neler yapabileceği bellidir. Çünkü Alman futbolu bir ekoldür ve buna dayalı mutlak bir gücü vardır. Zaman zaman başarısızlıklar olabilir ama bu Alman futbolunun değerini azaltmaz.

Türk futbolu ise henüz böyle sağlam bir temele oturmanın uzağındadır. 2002'deki Dünya Kupası 3.lüğü gibi büyük bir başarının ardından 2004 Avrupa Şampiyonası'na ve 2006 Dünya Kupası'na katılamayışımız bunun açık bir örneğidir. Euro 2008'de kazandığımız başarının ardından 2010 Dünya Kupası'na katılabileceğimiz yolunda pek sağlam bir güvence sayılamaz.

Nitekim Estonya'yı bile yenemeyen takımımızın hedefe ulaşabileceği yolundaki güven her geçen gün yerini artan bir endişeye bırakıyor..

Gerçekleri görmeliyiz

Türk sporunun ve dolayısıyla da futbolunun çok köklü birtakım sorunlarını görmezden gelerek yaşamaya çalışıyoruz. Sporumuzun bir türlü sağlam ve kalıcı gelişme gösteremeyişi de bundan.

Öncelikle sporu ve futbolu uygulamalı olarak yapan insan sayısı açısından Türkiye ne yazık ki çok acıklı durumda. Örneğin 80 milyon nüfuslu Almanya'da lisanslı sporcu sayısının 27 milyon olduğu ifade ediliyor. 70 milyonluk Türkiye'de son yıllardaki büyük çabalarla bu rakam 2 milyonu daha yeni aşmıştır. Üstelik bu rakamın ne kadar sağlıklı olduğu da kuşkuludur. Demek ki sporu ve futbolu uygulamacı olarak değil seyirci olarak seviyoruz diyebiliriz. Ancak bu sevgimize de biraz yakından baktığımızda şaşırtıcı durumlara tanık oluyoruz. Maçları izleyen biletli seyirci sayısı inanılmaz derecede düşük.

Almanya'da ligin orta sıralarında yer alan ve son yıllarda hemen hiçbir başarısı olmayan Dortmund 75 binin üzerinde ortalama seyirciye oynarken, Türkiye'de en geniş taraftar kitlesine sahip olduğu düşünülen Fenerbahçe 30-35 bin seyirciyi pek aşmıyor. Bu sayı öteki takımlarda çok daha büyük düşüşler gösteriyor. Ülke ortalaması olarak 5-6 bin rakamının üzerine çıkılamıyor.

Taraftarlar arasında maçlara bedava girebilme konusunda akıllamaz yol ve yöntemler bulma konusunda bir yarış var. Bu alandaki yaratıcılık örnekleri hepimizi şaşkına çevirecek niteliktedir.

Olabilirdiğinçe çağdaş bir stat yapıp Avrupa çizgisine yaklaştığı kabul edilen Fenerbahçe'nin durumu ilginçtir. 2006 yılında kulüp başkanı Aziz Yıldırım ile yaptığımız 4 saatlik bir görüşmede, 50 bin kapasiteli stada yaklaşık 5 bin kişinin hangi yolla girdiğini tespit edemedikleri yakınması bizi de şaşırtmıştı. "Görevlileri değiştirdik, turnikeleri değiştirdik, başka önlemler aldık hatta yöneticiler bizzat kapıda durduk ama yine de engel olamadık." diyordu Yıldırım. (Tabii bu işin daha değişik boyutlarının da bulunduğunu geride kalan 1 ay içindeki gelişmelerle öğrenmiş bulunuyoruz.)

Öteki statlarda durum daha da dramatiktir. Tribünlerde 25 bin kişinin bulunduğunu tahmin ettiğiniz bir ortamda biletli seyirci sayısının 15 bini aşmayışı Türkiye'de olağan karşılanan bir durumdur. Bunun nasıl olduğunu bilmesi gereken kişiler bilir ama önüne geçebilmek kolay değildir. Çünkü çok kökleşmiş bir "bedavacılık kültürü" vardır.

Alpaslan Dikmen tribünü

Alpaslan Dikmen kardeşimizi zamansız yitirmenin acısı daha uzun yıllar içimizde kalacak. Bu konuda Gamze Yeniay adlı Galatasaray taraftarı bir okurumuz yönetime öneride bulunuyor. Bizden de iletmemizi istemiş. "Biliyorsunuz Alpaslan abimiz Aslantepe'nin çok yakınında bir mezara defnedildi. O her maç yanımızda olacak bunu çok ama çok iyi biliyoruz.

Aslantepe'deki kale arkasında bizlerin olacağı tribünün ve Sami Yen'deki eski açık tribünün adının Alpaslan Dikmen tribünü olmasını istiyoruz. O tribünü bizler dolduruyoruz, bizler dolduracağız!

Yağmur çamur demeden, Galatasaray birinci beşinci onuncu sırada demeden... Bütün maç boyu susmayacak, takımı ateşleyecek olan bu taraftarlar ilk defa yönetiminden gönülden bir istekte bulunuyor... Bu isteğimizi duyurabilmek için de size ihtiyacımız var. Çok olmasa gerek bu isteğimiz. Alpaslan abimizin yaptıklarının yanında çok olmasa gerek...

O bize "vefa" nedir onu öğreten insandı. Fahriye Yen'i yalnız bırakmayan, Metin Oktay'ı unutturmamayan, Ali Sami Yen sevgisini bizlere aşılayan, Karıncaezmez'i bulup yanında olan, Galatasaray'ın tarihini araştırıp bizlere gurur duyulacak tarihimizi öğreten, karşılıksız sevmenin nasıl olması gerektiğini aktaran O'ydü...

Hayranlıkla izlenen koreografileri hazırlatan, takım ne durumda olursa olsun bağrımıza basmamız gerektiğini öğreten O'ydu...

Ben 22 yaşında bir taraftarım. Küçük yaşımdan beri Galatasaray'ımızın her dalda destekçisi olmaya çalışıyorum. İlk defa bu kadar yürekten bir istekte bulunuyorum. Benim için Galatasaray'da yıldız bir transferin olmasından, basket takımının şampiyon olmasından, diğer branşlarda madalyalar alınmasından katbekat önemli bir durum bu. Bizler kendi aramızda artık bu ismi kullanmaya karar verdik. Resmiyete de dökülürse taraftarın gönlü bir kere daha alınmış olur."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fuarda futbol dolu bir gün

Ahmet Çakır 2008.10.21

Dün kapanan Frankfurt Kitap Fuarı'nda cumartesi bizim yani spor adamlarının günü oldu diyebiliriz.

Alman Futbol Federasyonu'nun da katkısıyla düzenlenen oturumlarda önce Başkan Theo Zwanziger açıklamalarda bulundu. Futbol ve Entegrasyon konulu toplantıda ayrıca Almanya Türk Toplumu Başkanı Kenan Kolat, Alman Futbol Federasyonu'nda çalışan Gül Keskiner ve Yeşiller Partisi Eşbaşkanı Claudia Roth konuştu.

Ardından spor yazarı arkadaşlarım Yiğiter Uluğ ve Bağış Erten'in yanı sıra akademisyen Emre Gökalp ve birkaç yıl önce ülkemizde kalıp Radikal'e de spor yazıları yazmış olan Tobias Schachter'in konuştuğu "Futbol fanatiği bir ülke: Türkiye" paneli gerçekleştirildi.

Tabii bizden önce Zülfü Livaneli'nin "okuma" bölümü ve ardından şarkılarının seslendirilmesi vardı ki tartışmasız fuarın en çok ilgi gören etkinliklerinden biriydi.

Açıkcısı, Tanıl Bora dostumuzun yönettiği oturumda neler konuşulduğunu tam olarak anlatabilmek için birkaç hafta bundan başka bir şey yazmamak gerekir. O nedenle özetin de özetiyle yetinmek zorundayım.

Yiğiter'le benzer noktaları anlatmaya çalıştık. Bizim memlekette futbolu sevmeye denilen durumun pek de gerçek olmadığı ve düzeltilmesi gereken bir yığın çarpıklıkla malul olduğunu belirttik. Daha doğrusu o bunları ciddiyetle dile getirirken ben işi eğlenceli yanından almayı yeğledim. Bağış Erten -bunun için yaşının uygun oluşunun da etkisiyle- daha umutlu ve iç açıcı şeyler söyledi. Emre Gökalp arkadaşımız Düzce'deki 12 Kasım depreminden sadece 24 saat sonra o yıkımın altında kalan insanların Milli Takım'ın attığı gol nedeniyle nasıl sevindiklerini anlattı. Futbolun bu birleştirici ve mutluluk verici yanı başka konuşmacılarca da vurgulandı. Tobias Schachter, Türkiye'de futbolun çevresinde gördüğü güzellikleri anlattı ve bunların geliştirilmeye uygun yönleri üzerinde durdu.

Tamamen dolu bir salonda, ilgili bir dinleyici kesimine hitap etmek keyifliydi. Üstelik dinleyicilerimiz arasında Claudia Roth da vardı. O, sonuna kadar ve büyük bir coşkuyla o salondaki bütün etkinlikleri izledi.

Türkiye'nin futbol fanatiği ülke oluşunu güle oynaya konuşup görevimizi tamamladıktan sonra Alman 19 Yaşaltı Takımı'nda yer alan Ömer Faruk kardeşimize kulak verdik. O, Türkiye'yi değil de Almanya'yı seçerken hiçbir baskıyla karşılaşmamıştı ve özgür iradesiyle bunu yapmış olduğu için de onur duyuyordu. Bu ülkede doğmuştu ve Almanya'yı ülkesi olarak görüyordu. Türk kökenini de unutmamıştı ama "Doğduğun değil doğduğun yer memleketindir." düsturu uyarınca davranmıştı. Ümit Özat "Sen tam Alman olmuşsun!" diye dokundurmadan kendini alamadı ama kardeşimizin zaten buna itirazı yoktu.

Alman Milli Takımı Teknik Direktörü Joachim Löw, Erdal Keser ve Ümit Özat'ın katıldıkları son oturum, Özat'ın pek iyi anlaşılabilen sözleri nedeniyle biraz tatsız geçti.

Yaşadığı talihsiz olay sırasında Almanlardan gördüğü yakınlığı özellikle vurgulayan ve teşekkür eden Özat'ın, Türk Milli Takımı'nda bir Brezilyalı'nın, Alman Milli Takımı'nda Ganalının oynamasını doğru bulmayan düşüncenin de olabileceğini anlatmaya çalıştı. Ancak küreselleşme ve entegrasyon yönündeki düşünceler çok daha güçlü biçimde dile getirildiğinden Ümit Özat biraz ofsayta düştü. Çeviride bazı nüansların kayboluşuyla artan sıkıntılı durumu Erdal Keser biraz düzeltmeye çalıştıysa da havadaki elektrik pek azalmadı. Ancak bu konuda Özat'ı destekleyenler de az değildi.

Joachim Löw hem Türkiye'de yaşadığı mutlulukları içtenlikle dile getirdi. Ayrıca Euro 2008'de Türkiye ve Almanya'nın yarı finalde karşı karşıya geldiği maç için de etkileyici sözler etti. Bu karşılaşmanın iki ülke insanları arasındaki dostluğun pekişmesine katkıda bulunmasının kendisini finale çıkmaktan daha çok mutlu ettiğini anlattı.

Öylesine sürükleyici bir söyleşiydi ki saatlerin nasıl geçtiğini bile anlayamadık ve fuar görevlisi kapanış saatinin geçtiğini belirterek düpedüz bizi orada mahsur bırakmak zorunda kalacağı tehdidinde bulunmak zorunda kaldı. Program Zülfü Livaneli'nin şarkılarıyla noktalanırken aramızdaki konuların böyle ortamlarda konuşulmasının ne kadar keyifli olduğunu görmenin mutluluğu içindeydik...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cim Bom'a altın 3 puan

Ahmet Çakır 2008.10.24

UEFA Kupası kuraları çekildiğinde Galatasaray'ın durumu "Grup zor, fikstür iyi" diye değerlendirilmişti. "Ateşe düştük ya da lokum gibi" ölçüsüzlüğünden kurtulmuş bu abartısız yaklaşım ender görülen bir doğruyu da içeriyordu. Ancak fikstür şansını kağıt üzerinden uygulamaya yani eski deyişle "kuvveden fiile" çıkarabilmek için bu maçı mutlaka kazanmak gerekiyordu.

Sarı Kırmızılı takım geçen sezon epeyce utandırıcı biçimde de olsa 4 puanla gruptan çıkabildiğine göre ilk maçta elde edilecek 3 puanın önemi ve değeri ortadaydı. Trabzonspor galibiyetiyle havasını bulan Sarı Kırmızılı takımı taraftarı da daha bir coşkulu desteklemeye başlamıştı. Ali Sami Yen'in nadir olarak dolduğu akşamlardan biriydi. Havanın güzelliği de bir başka şanstı. Bütün bu yan etkenler bir kenara bırakılıp sahaya girildiğinde maç pek de parlak başlamadı.

Ortalama bir yaklaşımla Yunan takımı Galatasaray'dan hem fiziki güç hem de oyun anlayışı olarak belirgin biçimde ağır basıyordu. Bu sayede uyguladıkları baskı yüzünden ilk 10 dakikada Sarı Kırmızılı takım adeta kıpırdıyordu. 1982 Dünya Kupası'nın unutulmaz Brezilyalı yıldızı Dr. Socrates'in biraz daha kalın kesimli olan Paraskevas'ın orta alan egemenliğinde Yunan takımı sahada daha fazla görünüyordu. Ancak sonrasında Sarı Kırmızılı takım oyunu dengelemeyi başardı. Bunda Sabri, Arda ve Ayhan'ın çabaları, Kewell'in deneyimi etkindi.

Ancak Baros'un rakip savunma arasında boğulması yüzünden Cim Bom en büyük gücü olan hücumdaki üretkenliğini pek ortaya koyamadı. Böyle bir durumda duran topları iyi kullanmak gerekiyordu. Onu da Sabri bir köşe atışında yaptı. Kewell da 'kafa nasıl vurulur' dersiyle Galatasaray'a altın değerindeki golü kazandırdı. Sonrasında Sarı Kırmızılı takım, rakibinin başlangıç fiyakasını bozmanın rahatlığıyla oynamaya başladı. Yunan takımı da başlangıçtaki ritmini kaybedince Galatasaray'ın işi kolaylaştı.

İkinci yarıya Cim Bom daha iyi başladı. Baros'un da kıpırdanmasıyla rakip savunma bir anda abandone oldu.

Sarı Kırmızılı takım maçı koparmasını sağlayabilecek pozisyonları da hemen buldu. Ancak önce Arda'nın sonra Lincoln'ün boş kaleden pek farkı olmayan pozisyonunda ağırları bulamayışları inanılır gibi değildi. Bu yüzden de maçın kalan bölümü epeyce sıkıntılı geçti. Sarı Kırmızılı takımın en sıkıntılı bölgesi olarak görülen savunma son derece dikkatli ve dengeli oynadı. Servet ve Emre Aşık'ın yeterince çabuk olmayışlarından doğan sıkıntıyı Sabri'nin yükselen formu bir ölçüde giderdi. Orta alanda Ayhan ve Meira'nın savunmaya dönük çabaları da yeterli oldu. Ancak Meira'nın kendini pek zorlamayışı da gözden kaçmadı.

Portekizli oyuncu Galatasaray'ın "Kahramanlar takımı" niteliğinin pek farkında değilmiş gibiydi. Sadece görevini yapmaya çalıştı. Örneğin, hiç yere düşmedi. Galatasaray hem Trabzonspor maçında hem bu karşılaşmada neyi nasıl yapması gerektiğini iyi bilen takım görünümündeydi. Cim Bom'un iyi oynamadığını düşünenler bu noktada biraz yanılıyorlar. Çünkü bu kadar eksikle iyi futbol kolay iş değil...

Ayrıca o 'iyi futbol' kimi zaman size istediğinizi de getirmeyebilir. Önemli olan bu dönemi kayıpsız geçebilmektir. Galatasaray da bunu iyi beceriyor. Araya küçük bir not sıkıştıralım: Elbette bunu ölçmek pek kolay değil ama Sarı Kırmızılı takımın bu zorlu maçı kazanmasında Feldkamp'ın Olympiakos analizinin de bir yararı olmuş mudur dersiniz? Malum, bizde böyle konularda olumlu yaklaşımlar pek para etmez. O sıkıntıyı da biz üstlenmiş olalım.

Sonuçta Sarı-Kırmızılı takım bu maçta yapılması gereken en önemli işi başarıp 3 puanı cebine koydu. Bundan sonrası daha kolay olacaktır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Spiker maç kazandırabilir mi?

Ahmet Çakır 2008.10.25

Bildiğim kadarıyla bu akımı, o dönemde Show TV'nin sahibi olan işadamı Erol Aksoy başlattı. Hem futbol meraklısı olan hem de buna benzer işlere karışmayı seven, ayrıntılara hakimiyetiyle yanında çalışanları şaşkına çeviren Aksoy, medya patronluğu sırasında maç spikerlerinin daha heyecanlı bir anlatıma geçmelerinin öncüsü olmuştu.

O güne kadar TRT spikerlerinin sakin ve dengeli anlatımlarına alışkındık. Ancak dünyada başka akımlar da vardı. Örneğin, Güney Amerikalı spikerler düpedüz maçı yaşıyor ve yaşıtıyorlardı. Hele golleri anlatışları başlıbaşına bir şov gibiydi. Saniyelerce süren "Gooooooooooooo!" haykırıları içinde golün kendisinden daha güzel olanlar bile vardı. Biz de buna benzer birşeyler yapabiliydik.

Bu anlayış kısa sürede benimsendi. Ercan Taner bu akımın yükselen spikeri oldu. Sonrasında hemen tüm özel TV maç spikerleri bu yolu izlemeye başladı.

Ancak iş bu kadarla kalmadı. Belli bir noktadan sonra spikerlerimizin 'Daha fazla ne yapabiliriz?' arayışları başladı. Bunun sonucunda da spikerlerin işlerini sadece maçı anlatmakla sınırlandırmayıp artık o karşılaşmaları 'kazandırmakla' da görevli oldukları gibi bir durum ortaya çıktı!

* * *

Bunun en çarpıcı örneklerini Şampiyonlar Ligi maçlarında görüyoruz. Karşılaşmaları anlatan spiker arkadaşlarımız, işlerini iyi yapmanın temel ölçülerinden biri olarak o maçı 'kazandırıcı' bir anlatım şeklini

yeğliyorlar.

Karşılaşma öncesinde takımımızın o maçı mutlaka kazanacağı yolundaki değerlendirmeler anlatımda önemli bir yer tutuyor. Maç sırasında olupbitenler de hep bu açıdan yorumlanarak aktarılıyor. Rakip tek kale oynasa bile bizim takımın mutlaka birşeyler yapıp kazanacağı ısrarla vurgulanıyor. Birkaç farkla geri düşmüş olsak bile hâlâ birşeyler için umutlanabileceğimiz sık sık söyleniyor... Tabii bu arada hakemle ilgili mutlaka olumsuz sözler edip bazı dokundurmalarla bulunmak görev haline geliyor...

Bütün bunlar da dinleyen ve izleyenleri maçın kendisinden daha çok yoruyor.

Bu olayı 'özel TV'lerdeki maç spikerliğinin çocukluk dönemi' olarak görmek istiyoruz. Biliyorsunuz, çocukluk geçici bir dönemdir ve her çocuk belli süreden sonra delikanlı olur, olgunlaşır.

Bu açıdan bizim çocuğun durumu biraz endişe verici görünüyor...

* * *

Bu kapsamda sayılabilecek anlaşılabilmesi zor bir durum da bizim takımlarımızın maçlarının ardından yapılan bitmez-tükenmez yorumlar! Özellikle hemen hiçbir hakem hatasının olmadığı karşılaşmada ille de birşeyler bulmaya çalışıp yayının alabildiğine sündürülmesi hatta düpedüz süründürülmesi...

Örneğin, 23.35'te biten Fenerbahçe-Arsenal maçının ardından öteki karşılaşma ancak 01.10'da yayına girebildi. TV başındaki insanların elbette ki bu yorumların bir bölümünü izlemek istediklerini biliyorum. Bütün yorum ve değerlendirmeleri en fazla 00.15'e kadar toparlamak mümkün olabilir. Bunun ötesi düpedüz bir işkence haline geliyor. Benim gibi sadece ikinci maçı değil aynı zamanda özetleri de bekleyenler haliyle isyan ediyor. Özellikle geride bıraktığımız salı akşamında gol rekoru vardı; onları görmek istiyorduk. Milyonlarca futbolseverin de benzer düşünce ve duyguları paylaştığından kuşku yok.

Peki, yayıncı kuruluş, reytingini, bu bitmez tükenmez yorumlara kurban ettiğinin farkında değil mi?

Saniyeleri bile büyük paralarla ifade edilen çok pahalı bir oyuncuğun bu kadar 'çocukça' kullanılması korkunç bir kayıp olmuyor mu?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çöküşün mimarları: Skibbe ve Meira

Ahmet Çakır 2008.10.27

Sarı-Kırmızılı takım rakibinin tek puana dünden razı olduğu maçta Eskişehir'den dört gol yerken son yarım saatte düpedüz bir çöküş yaşadı.

Bizim yorumcuların içinden çıkamadıkları durumlar için kullandıkları bir klişe vardır. "Enteresan bir maçı" derler. Oysa her maç enteresandır. En azından içinde bir yığın enteresan şey vardır. Ancak bu kavramı yerli yerinde kullanma özeni göstereceksek dün akşamki maç tam bir örnek olabilir.

Evsahibi takım mütevazı bir kadroya sahip. Ülke çapında tanınmış tek oyuncuları Süleyman Youla. Nitekim onlar da bütün gol hesaplarını bu oyuncu üzerine yapmışlardı. Üstelik hesapları da çok erken tuttu. G.Saray'ın Trabzonspor ve Olympiakos yorgunu görünen kadrosu ilk 20 dakikada hemen hiçbir şey oynamadı. Golü

yediği pozisyonda da Youla'nın başında iki stoper vardı, ama onlarla birlikte kaleci De Santctis de ne yapacağını bilemez gibiydi. Sanki Youla'nın değil de Messi'nin karşısındaymış gibi şaşkın ve telaşlıydılar.

G.Saray ancak golü yedikten sonra oynamaya başladı ki sezon başından beri bu çok tekrarlanan bir durumdu. Üstelik iyi de becerdiler bunu. Önce beraberliği, ikinci yarının ortalarına doğru da üstünlük sayısını buldular. Bu golde Kewell'in usta pasının yanında Baros'un topu elle aldığı itirazları gerginliğe yol açtı. Ancak maçın asıl kırılma noktasını Sarı-Kırmızılı takımın yediği ikinci gol oluşturdu. Televizyonda Hacivat-Karagöz oyunu meraklılarının tartışmalarına malzeme olacak bu pozisyonda ne olduğunu tribünden görmek mümkün değildi. Ancak yardımcı hakemin bayrağı havadaydı. Ve hakemin golü vermesi de, "sahalarımızda ender görülen durum"du.

Olaya değişik biçimde bakarsak bu gol sonrasında G.Saray'da takke düştü kel göründü denilebilir. Teknik Direktör Skibbe'nin yaptığı değişiklikler takımın çöküşündeki temel etkendi. Hadi Nonda'nın yerine Ümit Karan'ın girmesi normaldi. Ama Kewell'in yerine Mehmet Güven'in oyuna alınması tam bir felaket oldu. Bu genç futbolcu oyunda bulunduğu süre içinde tek hareket bile yapmadı ve takımını 10 kişi bıraktı.

Sarı-Kırmızılı takımın iki büyük sorunu daha vardı. Birincisi bazılarının pek beğenmediği Lincoln'ün Sarı-Kırmızılı takımda ne kadar önemli bir işe yaradığı, ikincisi de Meira'nın oynuyormuş gibi yapmasının çok pahalıya mal olmasıydı. Bu futbolcu maç içinde hiçbir zorluğa girmiyor. Top kazanmak ya da benzer bir katkıda bulunmak için en küçük bir zahmete bile katlanmıyor. 90 dakika boyunca bir kez yere düştüğünü dahi görmüyorsunuz. Bu karşılaşmada takımının kendisine çok ihtiyacı varken hep saklandı ve herkesi aldattı.

Bütün söylediklerimiz Eskişehirspor'un dört gollü galibiyetinin değerini azaltmıyor. Rıza Çalımbay'ın talebeleri baştan sona hadlerini bilerek oynadılar. Son bölümde oyun disiplininin uzaklaşan rakiplerini büyük bir beceriyle cezalandırdılar. Maç sonrasında kentte bir bayram havası vardı. Ki zaten bir futbol kenti olma özelliği taşıyan Eskişehir, bunu tepeden tırnağa hak ediyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hoş geldin Avrupa Fatih

Ahmet Çakır 2008.11.07

LİZBON- Geldiği günden bu yana M.Skibbe, eleştiriye de aşan saldırıların hedefi olmaktan kurtulamadı. Bunun haklı nedenleri de az değildi. Ancak onun dün akşam yaptığı kadro düzenlemesi için hiçbir olumsuz söz söylenemezdi.

Eldeki en iyi oyuncularını, mümkün olabilecek en akıllıca düzenleme içinde sahaya sürmüştü. Ayrıca, futbolu sadece korku ve cesaret arasındaki bir tahterevallili sananlar için de ders niteliğindeydi bu düzenleme. Neredeyse bütün oyuncularını cesaret tarafına oturtmuş gibiydi.

Bu sayede maçın daha 3. dakikasında Galatasaray'ın 2-0 öne geçmesi mümkün olabilirdi ama o kadarını beceremedi. Önce Lincoln, ardından Ümit Karan rakip kaleye çok yakinken ağları bulamadı. Her maçı ölüm-kalım havası içinde oynamak ve öyle yorumlamaya çalışmak insanı futboldan soğutuyor. Galatasaray'ın grubunda kaybetmesi normal karşılanacak tek karşılaşma varsa o da buydu. Çünkü Benfica grubun 1. kategori, yani en güçlü olduğu kabul edilen takımıydı. Cim Bom 10'dan fazla eksiğinin sıkıntısını yaşarken Portekiz takımı, Pablo Aimar gibi önemli bir adamı yedek tutma lüksüne sahipti.

Milan Baros'un oyuna sağ kanatta başlaması, sonrasında tek forvet durumundaki Ümit Karan'la yer değiştirerek rakibi şaşırtmaya çalışması, Galatasaray'ın taktik zenginliğiydi. Ancak en büyük sıkıntı da buradan doğdu. Baros ve Karan'ın savunma yönlerinin olmayışı, Sabri ile Emre Aşık'ı çok zorladı. Rakip takım da buradaki arızayı görüp sürekli yüklenmeye başladı. Servet ve Ayhan'ın çok erken gördükleri sarı kartlar da Cim Bom'un canını yakacak türden tatsız bir gelişme oldu.

Bu olumsuzluklara karşı Galatasaray ayakta durmayı başardı. İlk 45 dakikanın kader adamı De Sanctis'ti. Mutlak gollük pozisyonundaki kurtarışıyla Sarı-Kırmızılı taraftarların gönlüne girdi.

İki tarafın da dağınık başladığı devrenin başında topun ağlara gitmeyişi şaşırtıcıydı. Özellikle Baros'un kaçırdığı fırsata inanmak mümkün değildi. Ancak bunun hemen arkasından Galatasaray defalarca hak ettiği golü, sahada gole en uzak görünen adamı olan Emre Aşık'la buldu. Bu golle birlikte Emre, birkaç dakika içinde yaptıklarıyla maça damgasını vuran adam olmak istediğini gösterdi. Telaşlanan rakip Teknik Direktör Flores, peş peşe iki hamle birden yaptı ama biraz geç kalmış gibiydi. Çünkü Sarı Kırmızılı takım artık neler yapabileceğini görmüştü. Oyunun egemeni Cim Bom'du. Luz Stadı'nın ışığı ev sahibini değil Galatasaray'ı aydınlatıyordu. İşpanyol hoca o kadar telaşlandı ki üçüncü değişikliği de yapıp gereksiz risk aldı.

Ne yapsa yararsızdı çünkü G.Saray geçmişe dönme, Avrupa Fatihı günlerini yeniden yaşama konusunda kararlıydı. Kaptan Ümit Karan'ın bir önceki pozisyonunda kendi kalesinde rakibin ayağına yatarak gol kurtarmaya çalışırken bir sonraki pozisyonundaki harika organizasyonu golle bitiren adam oluyordu. Artın Benfica'nın yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Sonrasında Cim Bom daha büyük farka gidebilecek pozisyonları buldu ama ne yazık ki Baros arkadaşlarına ayak uydurmakta zorlanır gibiydi. Ne yapalım bu harika gecenin bir kusuru da bu olsundu. Son dakikalar Benfica'nın çaresiz çırpınışları ve taraftarının da bunu kabul etmesiyle geçti. Artık Cim Bom'un Luz destanının tarihe yazılmasına kimse engel olamazdı. Tebrikler ve teşekkürler G.Saray. Saracoğlu yolun açık olsun...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cim Bom'dan tarihe dönüş

Ahmet Çakır 2008.11.08

Galatasaray'ın Benfica karşındaki galibiyeti, Avrupa'da bir maç kazanmış olmanın ötesinde anlamlar taşıyor. Sarı Kırmızılı takım 2002'den sonra ciddi bir gerileme yaşadığı Avrupa sahnesinde önemli bir sıçramayı gerçekteştirdi.

Üstelik bunu epeyce zor hatta umutsuz görünen bir durumda başardı. Bu açıdan Benfica maçı Cim Bom için yeni bir başlangıcın ilk adımı olabilir.

Sarı-Kırmızılı takımda bu sezonu tamamlaması pek mümkün görünmeyen teknik direktör M.Skibbe başarıda en büyük payın sahibiydi. Ona tepki gösterirken ortaya koyduğumuz cömertliğin bir bölümünü, doğru ve önemli işler yaptığında da unutmamalıyız.

Okurlarımız biliyor, Alman hocanın Sarı-Kırmızılı takımda sezonu çıkartabileceğini pek sanmıyordum. Şampiyonlar Ligi fiyaskosu ile kredisinin yüzde 50'sini yitirmiş olan Skibbe, öteki yüzde 50'lik dilimden de epeyce bir şeyler kaybetmişti. Bursaspor ve Eskişehirspor yenilgileri "Bu iş onunla yürümez!" inancını pekiştiren başarısızlıklar oluyordu. Skibbe, hakkındaki bütün olumsuz düşünceleri silip atacak bir çıkışı gerçekteştirdi.

Futbolun korku ve cesaret arasında bir sarkaç gibi gösterilmeye çalışılmasını hep komik buldum. Çünkü bunun 'Onlar korkak, sadece ben cesurum' der gibi bir yanı var. Önemli olan akıl ve dengedir. Teknik adam için de neyi nasıl yapacağını iyi bilmektir.

Skibbe'nin Benfica maçıyla ilgili olarak yaptığı düzenlemenin aslı, elindeki en iyi 11 adamı sahaya çıkartmanın bir yolunu bulmaktı. Açıkçası, maç öncesinde bu konu üzerinde düşünenler arasından hiçbiri onunki gibi parlak bir düzenleme önerememişti.

Benfica karşısında 4 forvetle sahaya çıkmak (Ümit Karan, Milan Baros, Arda Turan ve Cassio Lincoln) biraz da intihar etmek gibiydi ama Sarı-Kırmızılı takımın Olympiakos maçını kazanmış olmasından doğan bir kredisi vardı. Skibbe hem bunu iyi kullandı hem de oyuncularını olaya inandırıp sahada muhteşem bir gösteri ortaya çıkardı.

Bu dört oyuncu ile oynamanın getirisinin yanında takım savunmasının uğrayacağı arızayı göze almıştı Skibbe. Önce ilk beklentisi gerçekleşti ve Cim Bom hücum üstünlüğünü ele alıp rakibini şaşırttı. İlk 3 dakikada 2-0 öne geçmesi işten bile değildi Galatasaray'ın. Sonrasında beklenen hatalar oldu ve rakibe önemli pozisyonlar verildi. Ancak bunlarda da sahneye De Sanctis çıktı ki ondan beklenen de buydu.

İkinci yarıda Sarı-Kırmızılı takımın 4 forveti oyunu iki yönlü oynama beceri ve gücünü ortaya koyunca Benfica abandone oldu. Özellikle Arda çok önemli toplar kaptı, Lincoln belki de yıllardır yapmadığı kadar çok koşup adam kovaladı. Ümit Karan da zor pozisyonlarda savunmasına yardım etti. Sadece Baros biraz eksik oynadı ama takımın onu kaldıracak gücü vardı.

Emre Aşık'ın ekstra katkısı da eksik kalan işi tamamladı. İkinci gol, inançla becerinin muhteşem birleşimiydi. Baros'un son birkaç maçtaki tutukluğu burada da sürmese fark çok daha büyüyebilirdi.

Lizbon'da epeyce süredir özlem duyduğumuz türden harika bir gece yaşadık. Sadece Galatasaray için değil Türk futbolu adına da önemli bir adım atılmış oldu. Bundan sonra Galatasaray'dan daha fazlasını bekleyebiliriz.

Michael Skibbe de takımının gerçek gücünü ve kapasitesini öğrenmiş oldu. Sakatların düzelmesiyle Sarı-Kırmızılı takım yeni bir Avrupa yürüyüşünü gerçekleştirebilecek gibi görünüyor.

Fenerbahçe maçı mı? Hafta içinin doluluğu yüzünden uzun boylu bir gürültü patırtı çıkarma imkânı kalmadı. Böyle saçmalıklardan beslenenler de elleri böğürlerinde kalakaldılar. Maç, mümkün olabildiğince normal bir ortamda oynanacak. Eh, bundan ötesi can sağlığı.

M.Ali Gökaçtı için

Acı haberi Lizbon'da aldım ve M.Ali Gökaçtı kardeşimin cenaze törenine de katılamadım. Nesli tükenmekte olan diye adlandırabileceğimiz bir beyefendiyi, iyi bir spor adamını ve aynı zamanda değerli bir araştırmacı yazarı kaybettik. Başta ailesi olmak üzere çalıştığı Galatasaray dergisindeki arkadaşlarına ve camiaya başsağlığı diliyorum. M.Ali Gökaçtı, yakın tarihimizin en ilginç ve epeyce de utandırıcı olaylarından biri olan Ankaragücü'nün kupa şampiyonu oldu diye lige çıkarılışının öyküsünü de yazıyordu. Bunun için birkaç kez benimle de konuşmuştu. Açıkçası, bu kadar yakın zamanda yaşanan bir olayla ilgili hemen bütün ayrıntıları unutmuş olduğumu görüp şaşırmıştım. Belki de belleğimiz, unutmak istediklerini kolaylıkla unutabiliyor. Bununla ilgili teorileri bizzat yaşayarak test etmiş oldum. Anadolu'dan Yunanistan'a, Rumeli'den Anadolu'ya yaşanan büyük göçlerin acılarıyla ilgili çalışmaları da vardı Gökaçtı'nın. Bunları kitap haline de getirmişti. Onun kadar değerli bir insanın genç denebilecek yaşta ölümü insanı daha çok sarsıyor ama yapılabilecek bir şey de yok. Allah rahmet eylesin. Nur içinde yatsın.

Bu filmi kaç kez gördük bir bilseniz!

Ahmet Çakır 2008.11.10

Karşılaşma öncesinde belki de yıllardır ilk kez pek çok etken Sarı Kırmızılı takımın lehine görünüyordu. Maç da böyle başladı. Sarı Kırmızılı takım neredeyse soyunma odasında golü bulmuş gibi oldu.

Üstelik peş peşe beceri dolu işler yapıp Lincoln'le bunu süsleyerek maç öncesindeki düşünceleri doğru çıkaracak hamleyi yapmıştı.

Fakat her şey sadece birkaç dakika sürdü. Selçuk'un önce sağ kanattan atılan kornerde provasını yaptığı golü, hemen ardından öteki köşeden gelen kornerden gerçekleştirmesi, savunma hatasının da ötesinde bir şeydi. Çünkü Selçuk sadece birkaç adım öne atıp topa dokundu. Kimse onu izlemeye gerek görmedi. Direkt dibindeki Sabri'nin de gözünü kapatarak topu beklemesi yüzünden hamlesiz kalışı olacak iş değildi. De Sanctis ise Benfica maçı kredisini daha epeyce kullanacaktı.

Başka bir durumda bir golün üzerinde bu kadar durmak gerekli olmayabilir. Ancak burada yol açtığı yıkım ortadaydı. Adeta bu gol her şeyin sonu oldu. Galatasaray, birkaç dakika içinde, 9 yıldır burada kazanamayışına yol açan ruh haline geri döndü.

Bunun hemen ardından Lincoln'ün yaptığı bir akılsızlık inanılır gibi değildi. Sarı Kırmızılı forma altında hem de Fener'e attığı nefis serbest atış golü, direkt atışla çiftvuruş ayırımını bilmemek gibi gerçekten açıklanması imkansız bir bilinçsizliğe kurban gitti. Sonrasında Galatasaray'ın yediği ikinci gol bir başka komediydi. Semih'in pas verecek kimseyi bulamadığı için çaresizlikten yaptığı vuruş, Emre Aşık'ın yetersiz hamlesiyle kendi ağlarına giderken adeta 'Kader ağlarını örüyor' adlı Yeşilçam melodramını yeniden izler gibiydik...

Yine de 'Bu maç böyle bitmez!' duygusu pek çok kişide vardı. Galatasaray'ın daha söylenecek sözü vardı. Benfica maçı kadrosunu haklı olarak değiştirmeyen Skibbe'nin elinde önce Kewell, ardından Nonda ve Mehmet Topal gibi kozlar vardı. Nitekim ikinci yarıya iki kozunu birden kullanarak başladı Skibbe. Ancak Kewell ve Nonda'nın Benfica maçında oynayan Baros ve Ümit Karan'dan daha bitik görünmesi Sarı Kırmızılı takımın çok kolay teslim olmasına yol açtı.

Roberto Carlos'un kullandığı serbest atışta baraj kurdurmaya gerek görmeyen De Sanctis'in 10 kilometre uzaktan gelen topu sektirmemek bir yana, direkt dibine giden topu aut çizgisine doğru uzaklaştırmayı bile beceremeyişi, maçın çok erken bitmesini sağladı. Lugano'nun attığı goldeki açık ofsaydın görülmeyişi, 'Derdini Marko Paşa'ya anlat!' denebilecek türden bir durumdu.

Bunun ardından Benfica yorgunluğu çok açık biçimde kendini gösterdi. Sarı Kırmızılı takım rakip yarı alanda topa sahip görüldüğü pozisyonlarda bile hemen hiçbir şey üretemedi. Tam tersine gole yakın olan Fenerbahçe'ydi. Mutlak bir pozisyonu Güiza kaçırdı, buna karşılık Deivid pozisyon yokken bir gol daha atıp Fenerbahçe'nin bu sezonki bütün kayıplarını unutturacak kadar parlak bir galibiyet getirdi.

Ne yaptın Servet!

Ahmet Çakır 2008.11.28

Karşılaşma öncesindeki pek kimseye söylemek istemediğim düşüncelerim şöyleydi: Hava koşullarının iyi olmayışı nedeniyle en fazla 5 bin kişi gelir...

Galatasaray ilk iki maçta gruptan çıkacak puanı bulduğu için bu maça yoğunlaşmakta sorun yaşar... Çok daha istekli olan rakip hava ve saha koşullarının da kendi lehine sayılabilecek olması nedeniyle avantaj sağlar... Bunlara hafta içinde yaşanan gelişmelerin oyuncularda oluşturabileceği kafa karışıklığını da eklerseniz, bu maçı kazanmanın imkansız olduğunu anlayabilirsiniz. Bütün bu nedenlerle Sarı Kırmızılı takım ilk yarım saat içinde iki kez topu kendi ağlarında görür ve ondan sonra kendine gelip biraz oynamaya başlar.

Sonuçta da en fazla beraberliği kurtarabilir. (Nasıl bu kadar karamsar olabilirsin, diye sual eden varsa geçen sezonki Helsinborg maçını hatırlatmak uygun olabilir.) Bu öngörülerimin hepsi tuzla buz oldu. Öncelikle tribünlerin neredeyse dolu denebilecek hali düpedüz göz yaşartıcıydı. Sarı Kırmızılı takım özellikle fizik gücüyle insanı şaşırtan rakibi karşısında dengeli ve sağlam bir futbol oynamaya çalışıyordu. Gerçi ilk 10 dakika içinde yardımcının kaçırdığı iki ofsaydın yanında daha sonraki üç önemli pozisyon yürekleri ağza getirecek nitelikteydi ama ilk 45 dakikada gole daha yakın olan ve hatta onu da bulan Galatasaray'dı. Lincoln'ün atağında rakip oyuncu topu kendi kalesine attı gibi gördük, böyleyse ofsayt olmaması gerekir ama değişen kuralları yabancı yardımcı hakemler de yeterince doğru uygulayamayabiliyor. Üstelik bu pozisyonda Lincoln, kalecinin burnunun dibinden şut amayı düşünse daha doğru olacaktı.

Lincoln'ün öteki pozisyonunda kaleciye takıldığı halde ayakta kalması 'Düşseydi penaltı olacaktı' yorumuna hak verecek nitelikteydi. Sonrasındaki ortasını çok uzağa yaptı. Kewell'ın vuruşu bu nedenle kaleye paralel gitti. Baros'un bezdirici formsuzluğunu (ikinci yarıda topu elle kaleye atmaya çalışması utandırıcıydı) ve Kewell'ın çok çabuk yorulmuş olmasını görmezden gelirse, ilk 45 dakikadaki tek can sıkıcı durum Ayhan'ın gördüğü sarı kart oldu. Rakibin en tehlikeli adamı Jackson korkutucu parlayışlar gösterdi ama daha fazlasını yapamadı. Beşiktaş'ı çökerten etkinliğini Galatasaray karşısında gösteremedi. Skibbe'nin ikinci yarıya Emre Aşık'ın yerine Barış Özбек'le başlaması rakibin oyun yapısına uygun bir tercihti. Nitekim onun çalışkanlığıyla Ayhan rahatladı, Meira da Servet'i soluklandırdı, Galatasaray oyunu denetimi altına aldı. Hatta düpedüz tek kale oynamaya başladı. Gelgelelim gol konusundaki beceri eksiği sırtıttı.

Özellikle Baros, bitikliğiyle insanı şaşkına çeviriyor. Hadi Skibbe yanılıyor diyelim, adam Çek Milli Takımı'nda da oynuyor! Neyse ki onu oyunda tutmak kimsenin elinde değildi. Artık Galatasaray'ın gol atıp maçı kazanması beklenirken sahneye Servet çıktı. Bir türlü vazgeçemediği oyun kurucu fiyakasıyla oynamaya çalışması Galatasaray'ın akıl almaz bir gol yemesine yol açtı. Golde ayağı kayan kaleci Sanctis de pay sahibi oldu. Rakibin artık gol atmaktan çoktan umudu kestiği ortamda Servet tam anlamıyla Galatasaray'ı yaktı. Sonuçta korkunç biçimde yanılmışım gibi görünürken belki biraz değişik biçimde maçın sonucuyla ilgili öngörüm doğru çıktı. Tecrübe dediğiniz böyle bir şey işte: Hayatta yediğimiz ve bir türlü de sonu gelmeyen kazıkların toplamı! Böylece Sarı Kırmızılı takımın ligden sonra UEFA'daki fiyakası da bozuldu ve Skibbe'nin suyu tamamen ısınmış oldu. Gruptan çıkmak bir şey değil yine çıkılır ama böyle yaralı bereli çıkmanın sonucu ne olur, geçen sezon görmüştük. Yazık!..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kastamonu torpil değil adalet istiyor!

Ahmet Çakır 2008.11.29

Geçen sezon Bafra'da yaşanan üzücü olay nedeniyle Kastamonuspor'un mağduriyetinin doğduğu yolundaki başvuruları aktarmaya çalışmıştım. Tabii kıyamet koptu ve gelişmelerden avantaj sağladığı belirtilen Çorumlu okurlarımız isyan etti.

Hâlâ bu konuyla ilgili olarak yazan ve işlenmemiş bir kusur için özür beklediğini belirten okurlar var.

Bu kez de Gümüşhaneli dostlarımızın ayağa kalkacakları ortada. Ne yapalım ki hem olayın haber değeri var hem de 'o onu diyecekmiş, bu bunu söyleyecekmiş' gibi endişelerle bizim işimizi yapmak mümkün değil...

Yıllardır üst kümelere çıkabilmek için çırpınan Kastamonuspor, bu sezon istediğine ulaşmak için ilk adımı atabilecekmiş gibi görünüyor. 3. Lig 4. Grup'ta mücadele eden Kırmızı Siyahlı takım genç kadrosuyla hedefe doğru yürüyor, derken geçen hafta olanlar oldu.

Deplasmandaki Gümüşhanespor maçını 2-0 kaybederken 3 oyuncusu kırmızı kart gören Kastamonuspor'la ilgili gelişmeler medyada geniş biçimde yer aldı. Tabii bunda, kendilerine yapılan hakem haksızlığına tepki gösteren Kastamonuspor yöneticisinin, bakan oğlu oluşunun önemli bir payı vardı.

Sayın Bakan da söyledi, oğlu, aynı fiili işleyen herhangi bir yönetici gibi cezalandırılacak, herhangi bir ayrıcalık sözkonusu olmayacak.

Başka türlü zaten düşünülemezdi, işin bu yanına söylenecek birşey yok. Peki, bakan oğlu genç yöneticinin, olayların bu boyuta gelebileceğini ve babasını da zor durumda bırakabileceğini hiç düşünmedi mi sanıyorsunuz?

İşin bir de bu yanından bakmaya ne dersiniz; öteki bütün yaşananları bir yana bırakın, kaleciyi geçip de topu ağlara yuvarlamak üzere olan bir futbolcunun kendini yere atması sizce akla uygun bir durum mudur? Bu konuda asıl yanılan hakem değil midir? Hem penaltınız verilmeyip hem de ikinci karttan oyuncunuz atılırsa siz sakın kalabilir misiniz? Kaldı ki oralarda başka neler yaşandığı, deplasmandaki maçların hangi koşullarda oynandığı hakkında bu işlerle ilgilenen herkesin iyi kötü bir fikri vardır.

Olayın bu yanlarını dile getiren sayısız elektronik posta aldım. İçlerinden birini özetleyerek aktarıyorum:

"Maçtan sonra çıkan haberleri de okumuşsunuzdur. Bakanın oğlu sahayı bastı, hakemi tehdit etti diye. Bu haberleri Doğan Medya grubundan birkaç gazete yaptı. Tabii kimse 3 kırmızı kartın nedenlerinden bahsetmedi... Kaleciyi geçip topu ağlara yuvarlamak üzere olan futbolcu niye kendini yere atsın? İnsanları bu kadar saçma birşeye inandırmaya çalışıyorlar. Futbolcumuz Mevlüt'ün tam golü atmak üzereyken rakip kaleci tarafından ayağından çekildiğini herkes gördü, sadece hakem göremedi. Üstelik, aldatma diye kart gösterdi. Böyle bir haksızlık insanı çıldırtmaz mı?

Neymiş, Kastamonuspor yöneticisi hakemi tehdit etmiş. Hayır efendim, hiç de öyle bir durum yok. Videolarını izledim, isterseniz siz de görebilirsiniz, gidip efendi gibi konuşmuş, bir yöneticinin vereceği tepkiyi vermiş... Sonuçta KASTAMONU haksız ve kötü gösterilmeye çalışılmış... Bu haberler taraftar olarak bizi çok üzdü. Zannedersem Aydın Doğan'ın memleketi Gümüşhane olduğu için olaylar böyle geliyor.

Biz Kastamonulular ne zamanında Futbol Federasyonu Başkanı rahmetli Hasan Doğan hemşerimizden birşey bekledik, ne de şimdi spor bakanımızdan birşey istiyoruz. Bizim istediğimiz ayrıcalık değil adalettir."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yazık oldu Hacettepe'ye!

Ahmet Çakır 2008.12.01

Yazarlık hayatımın tek gününde bile taraftar dalkavukluğu yapmadım. Ancak Galatasaray taraftarının dün akşamki tepkisini son derece yerinde ve anlamlı görüyorum.

Sezon başından bu yana kırık dökük bir futbol, hiç olmayacak yenilgilerle hedeften uzaklaşma tehlikesi ve başta teknik direktör sorunu olmak üzere bir türlü çözüm bulunamayan sıkıntılar haliyle tepkiye yol açıyor. Buna bir de o kötü hava koşullarında bile doldurulan tribünlerin M.Kharkiv yenilgisine tanıklık etme zorunluluğu eklenince dün akşamki tablo ortaya çıkıyor: Maçın başlamasına yarım saat kala sadece 1.500 bilet satılabilişti!

116 milyon Euro ile sadece Türkiye'nin değil Avrupa'nın en pahalı takımlarından biri, üçte bir, beşte bir, onda bir değerindeki takımlara bu kadar kolay yenildiğinde, tribünlerin boş kalmasına da katlanmak zorunda kalır. Oysa Fenerbahçe'nin Beşiktaş'ı yenmesi ve Trabzonspor'un iki haftada yitirdiği 4 puandan sonra zirvede adeta bütün hesapların yeni baştan yapılmasını gerektirecek ortam doğmuştu. Galatasaray da sadece Hacettepe'yi yenerek, kaybettiklerinin önemli bir bölümünü geri alabilecek gibiydi. 13. Barış'ın getirdiği topu Lincoln bomboş durumda adeta mahsus yaptı denecek biçimde dışarı vurdu! Dakikasıyla yazdım; çünkü ilk yarıda Galatasaray'ın sözü edilmeğe değer tek pozisyonu buydu. (Oyunun bütününde sahadaki en iyi oyuncunun o olduğunu da atlamayalım.)

Sarı-Kırmızılı takımın bu perişan halini fark eden rakip, dakikalar geçtikçe oyuna ağırlığını koydu. Önce pozisyonları, sonra golü buldu ve Ali Sami Yen'de azap dolu dakikalar başladı. Cim Bom sezonun çok erken kapanmasına yol açacak bir felaketin eşiğinde görünüyordu. İşte o sırada ne olduğu, nasıl doğduğu anlaşılamayan bir kırmızı kart işi değiştirdi. Ardından Baros'un haftalar sonra gelen 'piyango' golü de Cim Bom'u soluklandırdı. Skibbe'nin ikinci yarıya sarı kartlı Meira'yı çıkarıp Ümit Karan'la başlaması anlaşılır bir durumdu ama fazla bir şeyi değiştirmede. Böylece iki taraf da 10 kişi oynar hale geldi! Hacettepe'nin de G.Saray kadar pozisyon bulmasının nedeni buydu.

Penaltıda Zoko'nun topu elle oynamasını hakemden başka kimsenin görmeyişi de gecenin en ilginç olayıydı. Hacettepe 9 kişi kaldığında bile futbol oynamayı düşündü, gol peşinde koştu. Sahada 11 kişi olabilselerdi kendileri için çok gerekli ve önemli bir işi başarabilirlerdi. Biliyorum, kazanınca böyle şeylere pek kulak asılmaz ama G.Saray adına pek de mutlu olunacak bir gece değildi. Belki de maçın en kötüsü Milan Baros'un 3 golde imzasının bulunması futbolun ne kadar tuhaf bir oyun olduğunu belgeler gibiydi. Son bir not: Bu iş nasıl oldu bilmiyorum ama yine de azımsanmayacak sayıda bir seyirci topluluğu önünde tamamlandı maç...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şimdi zaferi kutlama zamanı

Ahmet Çakır 2008.12.04

BERLİN- Futbolda tarih yazmak her zaman maç sonuçlarıyla olmaz. Dün gece Berlin'de belki de dünya futbol tarihinde eşine ender rastlanacak bir olay yaşandı.

Tribünlerdeki 60 bin civarındaki seyircinin büyük bölümü G.Saray taraftarıydı. Maç öncesinde söylenen "Sarı-Kırmızılı taraftarlar 40 bin bilet aldı" sözü gerçeğe epeyce yakındı.

Oysa maç öncesi koşullar Sarı-Kırmızılı takımın alabildiğine aleyhine görünüyordu. En önemli neden Cim Bom'un formsuzluğuuydu. Buna İstanbul'daki yaz sıcağından buradaki kış koşullarına geçme zorunluluğu

eklenmişti. Rakip Berlin de hem bu maçı kazanmak zorundaydı hem de bunu yapabilecek form düzeyindeydi. Kısacası neresinden bakılırsa bakılsın kendi evinde Metalist Kharkiv'e yenilmiş Galatasaray için koşullar hiç de parlak görünmüyordu.

İşte bu ortamda önce tribünde yazılan tarih, sonra sahaya yansıdı. Daha doğrusu tekerrür etti. Çünkü 1999'da da Şampiyonlar Ligi'nde grupta yaptığı 4 maçta sadece 1 puan alabilmiş olan Galatasaray, yine bu statta Hertha Berlin'i 4-1 yenerek ayağa kalkmış, ardından da Milan'ı 3-2'yle geçerek UEFA Kupası'na tarihi yürüyüşünü başlatmıştı.

Aslında dün geceki maçta Galatasaray'a beraberlik de yetebilirdi. Hatta yenilse bile gruptan çıkabilirdi. Nitekim ilk 20 dakikada olup bitenler de Sarı-Kırmızılı takıma pek gülümser gibi değildi. Ama sonrasında Cim Bom müthiş bir futbol oynadı ve Hertha Berlin'i adeta sahadan sildi. Bunun da temel nedeni Lincoln'ün harika oyununun yanı sıra orta alana Barış ve Mehmet Topal'la gelen müthiş dinamizmdi. Zaten Galatasaray'ın sezon başından bu yana yaşadığı en büyük sıkıntı bu iki oyuncudan yararlanamayışıydı. Hertha, ikinci yarının başında biraz kıpırdanır gibi oldu. Ama hepsi o kadar. Sonrasında yine Sarı-Kırmızı fırtına başladı.

Galatasaray her şeyi yapıyordu. Ama golü nasıl bulacağı belirsizdi. O iş de Lincoln'e kalmış gibiydi. Çünkü gole en yaklaştığı anlar Brezilyalı yıldızın iki müthiş şutuyla olmuştu. Kewell ve Baros'un bu tarihi gecenin biraz sönük kalan adamları oluşu Sarı-Kırmızılı takımın golü bulmakta zorlanmasının en önemli nedeniydi. İşte o noktada da Galatasaray'a biraz şansı yardım etti. Açıkçası öyle bir penaltı bizim aleyhimize verilse gazetelerde ve televizyonlarda neler yazılıp söylenirdi düşünmekte yarar olabilir.

Neyse bu tartışmaları yapacak çok zamanımız olacak. Şimdi zafer ve onu kutlama zamanı. Ben yine birlikte geldiğimiz Başkan Adnan Polat, tekerlekli sandalye basketbol takımının kazandığı kıtalararası şampiyonluğun medyada yeterince iyi değerlendirilmediğinden yakınıyordu. Bu maçın ardından yazılacak destanlar o açığı biraz kapatabilir.

Sarı-Kırmızılı takımın Avrupa fatihi unvanını bir kez daha ne kadar haklı olarak edindiğini gösteren dün geceki karşılaşma Teknik Direktör Michael Skibbe'nin de derin bir soluk almasını sağlayacaktır. Artık gruptan lider çıkma şansını bir kat daha artıran Sarı-Kırmızılı takım, bu sezonki parçalı bulutlu havayı bundan sonra dağıtacaktır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gümüşhaneli kızar tabii ki...

Ahmet Çakır 2008.12.06

"Demişsin Gümüşhaneliler kızacak, kızarım tabii... Sen ne diye izlemediğin maçı sırf duyumlardan ibaret, izlemiş gibi yazıyorsun ve adaletten bahsediyorsun? Kastamonuspor çok genç takım. Biz ise tecrübeliyiz.

Aslında bu ligde yıllardır hakkı yenen biziz. O zaman her hafta bizi de yazsaydın. Senin gibi yılların tecrübesi bir kalemin, sırf duyumla dolduruşa gelmişçesine yazması hiç hoş ve etik olmadı. Bakan oğlu ne olursa olsun sahaya girmemeli. İlla bişeyler yazacaksan Hakan Başesgioğlu'nun yanlış yaptığını yaz. Biz de torpil aramıyoruz.

Şampiyonluğa yürüyoruz. Hem de Aydın Doğan'ın 1 kuruş katkısı olmadan. Bunu da belirtmek isterim."

Serkan Kaya'nın bu mektubu meseleyi epeyce anlatıyor. Geçen hafta "Kastamonuspor torpil değil, adalet istiyor" diye yazarken neler olacağını bilmiyor değildim. Onun için gelen tepkileri yadırgamadım. Yorucu olan,

yazılanların ve söylenenlerin çok büyük bölümünün benim yazdıklarımla hiçbir ilgisinin bulunmayışı. Özellikle Gümüşhanespor'u hedef alan tek sözcük bile yazmadım. Maçı izlediğimi ya da neler olduğunu öğrendiğimi filan söylemedim. Sadece, 'Bakan oğlu' yöneticinin eylemine farklı bir açıdan da bakılabileceğini söyledim; hepsi bu!

Yine de tepkileri normal buluyorum çünkü bu, bir memleket gerçeği. Bu ülkede kimse anlamaya filan çalışmaz, yargılamayı ve tepki göstermeyi sever! Tabii işin bir başka can sıkıcı yanı, bazı sınırların çok çabuk aşılması. Fiili saldırı tehditlerinden tutun da mahkemeye vererek beni korkutmaya çalışanların varlığı, insanı gülsem mi ağlasam mı noktasına getiriyor.

Beni tanıyan herkes bilir: Derdini adam gibi anlatmaya çalışanlara kapı açık. Sözü Gümüşhanespor'u savunan arkadaşlarımıza bırakıyorum. Yazımda Gümüşhanespor'u hedef alan ya da suçlayan tek sözcük bile olmasa da...

Halid Yeşilyurd'un "Size yakışmadı" başlıklı yazısı şöyle:

"Şunu söylemeliyim ki Gümüşhanespor-Kastamonuspor maçıyla ilgili yazınızı hayretle okudum... Kastamonulu bir okurun gönderdiği, mealen 'bizim yöneticimiz tehdit falan etmedi, medeni şekilde konuştu' tarzındaki yorumu destekler nitelikte köşenize almanıza gerçekten diyecek söz bulamıyorum.

Ne yani, şunu mu demek istiyorsunuz: Takımı kırmızı kart gören asbaşkan sahaya girsin, hakemle iki muhabbet etsin, pozisyonu tartışsın, 'aman hakem, yapma bunları, bi daha olmasın!' desin; şöyle bir de hakemin sırtını sıvazlayıp 'hadi koçum, görüm seni!' desin, kenara çekilsin. Bu mudur yani?

Bu tarz olaylar her zaman oluyor. Yazınızda bahsettiğiniz pozisyonun aynısı Sürmenespor-Gümüşhanespor maçında da yaşanmıştır. Gümüşhanespor'dan Cemil Mengi gole giderken, kale karşısında boşken düşürüldü ve hakem kaleciye faul verdi. Daha sonra Gümüşhane'den bir de futbolcuyu attı. Niye o zaman yazmadınız?

İlk yarıda oynanan Kastamonuspor-Gümüşhanespor maçından haberiniz var mıydı acaba? En önemli futbolcumuz Cemil Mengi'nin kimseye vurmadığı halde 2 maç ceza aldığını, Gümüşhanesporlu futbolcuların saha içinde saldırıya uğradığını ve menajer tarafından tekmelendiğini neden yazmadınız? Zaman yazarı olarak tarafı olmak size yakışmadı.

(Ahmet Çakır'ın notu: Bu Cemil Mengi'nin durumunu bayağı merak ettim. İki örnekte de o var: Okurumuzun anlatımına göre, hiçbirşey yapmadan sürekli cezalandırılıyor. Bunu nasıl başarıyor acaba?)

Kubilay Ilgaz, olayların bana aktarıldığı gibi olmadığını söylüyor. Ona göre durum şu:

"Sayın Çakır, yazdığınız gibi olaylar cereyan etmedi. Maçta olanları size kim aktardı bilmiyorum, anlatmanıza bakılırsa bir fanatik Kastamonuspor taraftarı gibi olayı işlemişsiniz.

Ben bir Gümüşhane taraftarı olarak maçı izledim ve sizin yorumladığınızın tam tersi olaylar oldu. Ben isterdim ki pazar günü Gümüşhane'de olsaydınız da maçı siz çıplak gözle gözlemleyeseydiniz, sonra yorum yapsaydınız...

Olayları nerelere dayatıyorsunuz, Aydın Doğan'la bu takımın ne ilişkisi var, bunla bağlantı yaparak yorum yapmanız bence çok yanlış.

Maç federasyon temsilcisi, gözlemcisi, Gözlemciler Derneği Üyesi Yılınur Önen ve MHK Üyesi Hakem Atama Komite Başkanı Turgay Güdü tarafından izlenmiştir. Bunlar da mı bu yanlış tutum içerisinde olan hakemi

görmedi de sadece sizin aktardığınız gibi Kastamonulular gördü."

Ankara Demirspor Futbol Şube Sorumlusu olduğunu belirten İdris Aydın da konuya bir başka açıdan 'müdahil' oluyor.

"Kastamonuspor yazınızı okudum, aynı grupta olduğumuz için yazma ihtiyacı duydum. İçimizi dökecek, derdimizi anlatacak, bunlara ispat getirecek imkanlarımız maalesef yok. Sizin Kastamonuspor ilginiz, bakan oğlu bir yöneticisi olmasından mı, gerçekten spor camiasında yaşanan olumsuzlukların derdinden mi geliyor, bilemiyorum. Ama 3. liglerde tam bir seri hakem cinayetleri ve siyaset dönüyor, kimse dönüp bakmıyor bile. Futboldaki kirlilik de buradan başlıyor bana göre. Kastamonuspor biliyorsunuzdur, Sayın Cavcav'ın kiralık olarak Gençlerbirliği'nin PAF takımından hediye ettiği 19 kişilik bir kadrodan oluşuyor. Biz de Kastamonuspor'la kendi sahamızda Sayın Bakan ve Cavcav'ın da seyrettiği bir karşılaşma yaptık. İki futbolcumuz kırmızı kart gördü, futbolcularımıza sürekli fauller yapıldı, hiçbirine düzgün bir kart verilmedi ve biz o müsabakayı kaybettik. Ama bakan oğlu veya siyasi bir desteğimiz olmadığı için sahaya inemedik; hem de kendi sahamızda... Kimse bunu da yazmadı çünkü bakan takımı değildik, arkamızda Gümüşhane gibi bir gazeteci hemşerimiz de yoktu...

Gerçekten doğruları arıyorsanız ve Türk futbolunun gelişmesine katkıda bulunmak istiyorsanız projeksiyonu alt liglere tutmalısınız... Bir ayak oyunu ile bütün bu emekler heba oluyor. Bu haksızlıklara kalan yönetici, teknik heyet, futbolcunun heves ve ümidi kırılıyor.

Bundan sonraki projeksiyonunuzu daha zayıf olan takımların üstüne tutun da bu seri cinayetlerin kurbanlarının halini bir görün."

Zabıta görevde!

Galatasaray'ın Berlin başarısı ile Hacettepe maçındaki malum hareketi nedeniyle Lincoln'e gösterilen tepki, çok geniş yazılmayı gerektiren iki olay ama ne yazık ki yerimiz yeterli değil. Lincoln'ün top sektirme olayıyla ilgili Erman Toroğlu yorumu ciddi bir tepki gördü ama yine de işin asıl can alıcı yanı görülemedi. Lincoln'ün önümüzdeki maçlarda rakip oyuncular tarafından, 'kasıtlı olarak sakatlanması' için ciddi bir gerekçe oluşturan sözler, sıkı bir tazminat davasının konusu olabilirdi, olmalıydı. Toroğlu'nun bu tür konulara bir spor adamı olarak değil mahalle kabadayısı ya da ahlak zabıtası yaklaşımı içinde olduğu biliniyor. Kötü ve yanlış olan her yaptığının ve söylediğinin yanına kâr kalışı. Böyle olunca, her geçen zaman parçası sonrasında daha da zaptedilmez hale geliyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yabancıların şovu yetti!

Ahmet Çakır 2008.12.08

Karşılaşmanın ilk 45 dakikasına suni çimle ilgili değerlendirmeler damgasını vurdu. Efendim, burada oynamak kolay değildi. Örneğin Lincoln'ün bu zeminden hiç hoşlanmadığı belliydi.

El kol işaretleri bunu gösteriyordu. Hemen herkesin onayladığı böyle yorum ve değerlendirmelere bayılıyorum. Sanki suni çim olmadığında bu zemin pırıl pırıl doğal çim oluyormuş gibi... Üç takım sezon başından bu yana

Türkiye Kupası maçları dahil 30 civarında maç oynanmış ve çoktan tarlaya dönmüş olurdu. Yani seçenekler suni çimle tarladır. Değerlendirmeler de buna göre olmalı.

Galatasaray'ın asıl sorunu psikolojikti. Her durumda devre arasında gönderileceği ifadesini vücut diline yansıtmış bir teknik adamla -H.Berlin maçında atılan gole sevinemediğini görmüşsünüzdür- bir yere varabilmek pek kolay değil. Bir başka psikolojik sorun da rakibin 5 haftadır yenilmiyor olma güveninden doğabilirdi. Nitekim Ankaragücü 60. dakikaya kadar bu güven içinde oynadı. İlk yarıda Gökhan'ın şutu direktten dönmeyip gol olsa durum çok değişebilirdi.

Sakatlıklardan çok çeken Sarı Kırmızılı takımında Sabri'nin de bu kervana katılması Barış'ın buraya çekilmesi zorunluğunu doğurmuştu. Orta alanda takımına büyük katkıda bulunan genç futbolcu burada çok sıkıntı çekti. İyiniyetli çırpınına karşın sık sık yerini kaybetti. Gerçi bunlardan birinde neredeyse omzuyla gol atıyordu ama ondan asıl beklenen bu değildi. İlk yarıda Ankaragücü'nün neredeyse tüm ataklarının buradan gelmesi yaşanan sıkıntıyı gösteriyordu. Cim Bom'un bir başka sorunu da her Avrupa başarısının ardından ligde maç kaybetmesiydi. Bu durum öncelikle yönetimi sarsmıştı. Ankara'ya iki gün önce gidilip suni çimde idman yapılması bundandı. Ancak başta Kewell olmak üzere, Baros ve Lincoln'ün kapasitelerinin çok altında oynamaları Sarı Kırmızılı takımı 9 kişi bırakmış gibiydi. Nitekim ilk yarıda sözü edilmeye değer pozisyonlar yok denecek kadar azdı.

İkinci yarıda bu oyuncuların biraz kıpırdanmasıyla işler bir anda değişti ve Cim Bom adeta su içer gibi attığı gollerle rakibini çökertti. 5 dakika içinde gelen 3 golde de bu üç yabancı oyuncunun payının, katkısının ve imzasının bulunuşu aslında doğaldı. Çünkü onlara çuvalar dolusu para bunun için veriliyor. Bunları yapabilecek adamların başka bazı maçlarda düpedüz uyurgezer gibi dolaşmaları kabul edilemez. Bu arada Lincoln'ün topukla atmaya çalıştığı bir gol de yorumcu kılığındaki zabıtalara kızdıracak hareketlerinden biri oldu. "Ben değişmem, siz değişin!" der gibiydi. Bunun mümkün olmadığını bilmiyor tabii...

Ligde hemen her hafta kartların yeniden dağıtıldığı bir ortamda deplasman sayılamayacak böyle bir karşılaşmada puan kaybetmek Galatasaray için çok ağır sonuçlar doğurabilirdi. Sarı Kırmızılı takım 5 dakikalık kalite gösterisiyle bu sorunun hakkından gelmeyi becerdiği gibi, bu farklı galibiyetle taraftarlarına ikinci bir bayram yaptırdı. (Bu vesileyle ben de sizlerin mübarek Kurban Bayramı'nı en içten duygularımla kutlarım.)

Yabancıardan De Sanctis de kritik anlarda yaptığı önemli kurtarışlarla başarıda pay sahibi oldu. Genç hakem Suat Arslanboğa oyuncuların da iyiniyeti sayesinde fazla zorlanmadan karşılaşmayı tamamlamayı başardı. Sadece maçın başında Ayhan'a gösterdiği kartı anlayamadık.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Okurla bayram dertleşmesi

Ahmet Çakır 2008.12.12

Hazır şu bayram havasına girmişken okurlarımızla biraz dertleşmek istiyorum. Bunu gerektirecek bir yığın olay birikti. Zaman'da 5 yılı aşkın süredir yazıyorum. Burada olmaktan duyduğum huzur ve rahatlığı gerektiğinde dile getiriyorum.

Bundan önceki 25 yıllık dönemde, memleket çapında yaygın gazetelerin tamamına yakınında çalıştım. Yaklaşık 12 yıllık TRT döneminin ardından bu gazetelerin hiçbirinde çalışma sürem 3 yılı aşmamıştı.

Kulağa pek hoş gelmese de Zaman'daki tek yakınmamın "bazı" okurlardan olduğunu söylemek zorundayım. Hemen belirtiyim, bunların büyük bir bölümünün de Zaman okuru olduğundan kuşkuluyum. Zira, Zaman okuru, herhangi bir konuda tepki gösterip ben de ona durumu açıkladığımda 'hakkını helal et!' diyen bir okur.

Yine bir bölüm okurun, herhangi bir yazıma kızdığında 'Senin yüzünden aboneliği bırakıyorum!' şeklinde tepki göstermesine anlam vermekte de zorlanıyorum. Zaman okurunun, bu kadar farklı bir gazete ile bağı, benim yazılarıma bağlı olabilir mi? Bu yersiz ve anlamsız duygusallık insanı üzüyor. Bunun yerine, doğru bulmadığınız nokta ne ise onu dile getirirseniz, biz de düzeltmeye çalışırız. Böylece aramızda daha verimli bir işbirliği olur.

Bunun dışında da her türlü tepkinizi rahatlıkla bana iletebilirsiniz. Bu yolla mektup arkadaşı olduk diyebileceğim pek çok okur var.

Son olarak Kastamonuspor yöneticisi Hakan Başesgioğlu'nun Gümüşhanespor maçındaki olayı, okurla aramızdaki ilişkinin biraz zorlaştığı bir durum ortaya çıkardı.

Kastamonuspor'un genç yöneticisinin aynı zamanda spordan sorumlu Devlet Bakanı Murat Başesgioğlu'nun oğlu oluşu, ulusal basının konuya olan ilgisini artırmıştı. Bana da Kastamonulu pek çok okurdan konuyla ilgili mektuplar geldi. Ben bunlardan sadece birini aktarıp Gümüşhanespor deplasmanında yaşanan duruma daha başka bir açıdan bakılabileceğini anlatmaya çalıştım.

Buna karşın "Kastamonuspor torpil değil adalet istiyor" başlıklı yazımın nelere yol açabileceğini baştan biliyordum çünkü daha önce de benzeri durumları defalarca yaşamıştım.

En bıktırıcı olanı da şu: Yazıda Gümüşhanespor ile ilgili tek cümle bile yokken onlardan yığınla tepki geliyor. Üstelik bu tepkiler rahatlıkla bazı sınırları aşip tehdit boyutlarına varabiliyor.

Daha da neler!

Ardından bir okurumuz 'Gümüşhaneliler ile ilgili düzeltme yazınız için çok teşekkür ediyorum. Hayırlı bayramlar' diyebiliyor. Hayır, o da değil! Ben Gümüşhanespor'la ilgili düzeltme yazısı filan yayınlamadım; tıpkı Kastamonuspor'la ilgili yazıda olduğu gibi okurlardan gelen tepkileri yansıttım.

Neyse ki durumu doğru anlayanlar da yok değil. İşte H.M.Duran adlı okurumuz şöyle yazmış: "Gümüşhane-Kastamonu maçı ile ilgili yazınız yanlış anlaşılmış. Ben de Gümüşhaneliyim ve yazınızda Gümüşhanespor aleyhine tek bir cümle yok. Sizin yorum yaparken ne kadar objektif olduğunuzu biliyorum. Canınızı sıkmayın, yazılarınızı art niyetle yazmadığınızı biliyoruz. Kurban Bayramınızı en içten dileklerle kutlarım."

Bu okurumuza biz de teşekkür edip konuyu kapatalım derken bu kez bambaşka bir durumla karşılaştık. Önce şu mektubu okuyalım: "Yazınızdaki Ankara Demirspor futbol şubesi adına yapılan açıklama kısmını üzümlere okudum. Çünkü bu bendim ve bu açıklamanın ne metni ne de ana fikri bana ait değil. Yazının başında 'futbol şube sorumlusu olduğumu belirten' diye başlamışsınız, zaten bir şüphe ifadesi içeriyor, keşke bizleri arayarak bunu teyid etseydiniz. İki kulüp arasında olan bir olay (ki biz olayı tam olarak bilmiyoruz) bizi ilgilendirmiyor. Bizi ilgilendirmeyen bir olay hakkında ben açıklama yapmam, yapılacak açıklamanın yetkisi de başkanımıza aittir. Bana ait olmayan bu ifadeleri köşenizde düzeltirseniz memnun olacağım. Bu ifadeler Ankara kulüpleri arasında bizim açımızdan sıkıntı doğurabilir. İdris Aydın, Ankarademirspor Futbol Şubesi Sorumlusu."

Sayın Aydın durumu epeyce anlatmış. Yazım kurallarının en basitlerine bile uyulmadığı için o mektubun gerçekten Ankara Demirspor futbol şube sorumlusundan geldiğinden kuşkulandım. Ancak tekrar okunduğunda rahatlıkla görülebilir ki bunun hiçbir önemi yoktu. Çünkü 3. Ligde yaşanan genel sıkıntılardan söz ediyordu. Sadece kendilerinin Kastamonuspor maçında yaşadıklarını ileri sürdüğü durumlar özel sayılabilirdi ki onlar da çok bilinen türden yakınlardı. Ayrıca, benim Kastamonuspor'u koruduğum yolundaki suçlamalara da iyi bir karşılık sayılırdı. Bu son mektubun da gerçek olup olmadığını bilmem mümkün değil. Ben sadece karşımdakini de kendim gibi bilerek hareket ediyorum ve böylesi konuşmaya bile değmeyecek türden sahtekârlıklara da gülüp geçiyorum.

Gazetecilikte ustam sayılacak kişiler, okurlarla bu tür ilişkilerden hep kaçınırlar. Bunu asla söylemezler ama böyle yaparlar. Bazı okurların beni de aynı işe zorlamaları, onlar için pek iyi sonuç verecek bir çaba değil...

Bilmem anlatabiliyor muyum?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Soğuk gecenin sıcak adamı: Lincoln

Ahmet Çakır 2008.12.13

Galatasaray, başkenti sevdi. Sarı-Kırmızılı takım, Ankaraspor beraberliğiyle tatsız başladığı süreçte geçen hafta Ankaragücü karşısındaki parlak galibiyetle moral buldu. Gençlerbirliği önünde de aşağı yukarı aynı işi becerdi.

Açıkçası karşılaşma öncesi etkenler Sarı-Kırmızılı takımın alabildiğine lehineydi. Son iki maçta gol bile yememiş olmanın morali bazılarınca risk gibi gösterilmeye çalışılan 19 Mayıs Stadı'nın zeminine alışmış olması ve hepsinden önemlisi Lincoln'ün üstün formu Galatasaray'ın avantajını oluşturan etkenlerdi. Nitekim maça damgasını vuran da Lincoln oldu.

Aslında ilk 15 dakika içinde Galatasaray'ın iki farklı öne geçmesi mümkündü. Ancak Milan Baros, attığı gollere karşın kaçırdıkları ve özellikle de oyuna hiçbir katkısının olmayışıyla da dikkat çekiyor.

Gençlerbirliği Teknik Direktörü Samet Aybaba, daha önce Bursaspor'da iken G.Saray'ı yenmiş olmanın fiyakasını, bu işi ikinci kez becermeyi eklemek istiyordu. Kaldı ki hiç de parlak görünmeyen takımının bulunduğu yerden zıplayabilmesi için böyle önemli bir galibiyete ihtiyacı vardı. Galatasaray'da bu sezonun en formda adamı Ayhan ve Kewell'in olmayışı da onun avantajı gibi görünüyordu. Nitekim bundan yararlanmayı becerdi ve öne geçti. Açıkçası geçip geçeceğine de pişman oldu. Çünkü Sarı-Kırmızılı takım, tıpkı geçen haftaki gibi belki bu kez 5 dakikada değil ama su içercesine attığı gollerle rakibini bir anda çökertti.

Bu gollerin baş aktörü Lincoln'dü. Brezilyalı yıldız her geçen hafta biraz daha Hagi'leşiyor. Biliyorsunuz Rumen yıldız da Real Madrid ve Barcelona gibi büyük takımlarda oynamadığı futbolu Galatasaray'da oynamıştı. Lincoln de o yolda. Önce attığı, sonra attırdığı gollerle rakibin işini bitirdi. Bezdirici formsuzluğu süregiden Nonda ile son haftalarda güçsüzlüğü göz tırmalamaya başlayan Arda'nın işbirliği üçüncü golü getirdi. Maç da orada bitti.

Karşılaşmanın ikinci yarısında olacakları tahmin etmek zor değildi. Çünkü Sarı-Kırmızılı takımın gelecek haftaki Beşiktaş derbisini düşünerek süreye oynayacağı çok açıktı. Nitekim ikinci 45 dakikada gol atmaktan çok oynuyormuş gibi yaparak rakibi oyaladılar. Gençlerbirliği sonuna kadar hırsıyla maça asıldı. Ama aradaki güç ve kalite farkı nedeniyle yapabilecekleri fazla bir şey yoktu. Bu arada Lincoln, yorumcu kılığındaki futbol zabıtarlarını kızdıracak hareketlerine devam etti. Ne yapacaksınız o da "ben böyleyim" demekten vazgeçmiyor.

Sonuçta Sarı-Kırmızılı takım deplasman sayılamayacak olsa da başka nedenlerle sıkıntılı bir süreçten, istediklerini fazlasıyla elde ederek çıkmayı başardı. Avrupa'daki durumunu da düşünürseniz Cim Bom'un yolu düzlenmiş gibi görünüyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dev maçlar ve spor gazeteciliğinin çöküşü

Ahmet Çakır 2008.12.21

Dünya düşünce tarihine ne yazık ki fazla bir katkımızın olduğu söylenemez. Ancak bu konuda bize bir torpil yapıp da "boş konuşma" başlıklı bir bölüm açılrsa herhalde uzak ara lider biz olurduk.

Bu boş konuşma konusunda en verimli alanların başında futbol geliyor. Özellikle dev maçlar, bitmez tükenmez gevezeliklere yol açıyor. Günler geceler boyu süren konuşmaları aslında birkaç cümlede özetlemek mümkün:

- Dev maçların favorisi yoktur.
- Hakem de insandır, hata yapabilir.
- Futbolda artık büyük takım-küçük takım ayrımı kalmadı, falan...

Oysa futbolla ilgili olarak ölçülebilir değer niteliğinde pek çok bilgi, belge, istatistik ve benzeri unsur vardır. O kadar da değil, bizde az olsa da çok önemli yayınlar yapılmaktadır. Boş konuşma düşkünleri bunlardan asla hoşlanmaz. Çünkü onları 'sınırlayıcı' bir etkisi vardır bu gerçeklerin.

Örneğin, dev maçlarda yüzde 75 oranında evsahibi kazanır. Ezeli rekabetin geride kalan 300'ü aşkın maçını incelediğinizde bunu görürsünüz. Hatta GS-BJK maçlarında bu oranın yüzde 90'ı bile aştığını görürsünüz. Son 20 maçın 17'sini evsahibi kazanmış. Daha ötesi var mı?

Ama hayır, bu hiç hoş gidecek bir bilgi değildir. İlle de konuk takımın sürpriz yapma olasılığı üzerinde günler ve geceler boyu konuşmak gereklidir.

Elbette ki bu maçları konuk takımlar da kazanabilir. Bu da defalarca görülmüş ve yaşanmış bir durumdur. Yani üzerinde o kadar uzun boylu konuşulacak bir şey yoktur. Ama konuşulur ve yazılır. Biz de günlerce bu ıvırvırı önemli şeyler sanıp peşinde koşarız...

Açıkçası, son yıllardaki dev maçlar Türkiye'de spor gazeteciliğinin de sınavdan geçtiği bir etkinlik durumunda. Spor gazeteciliğinin çöküşünü de rahatlıkla görebiliyorsunuz. Ne geçmiş maçlarla ilgili bir çalışma yapılıyor ne de başka türlü bir gazetecilik ortaya konuluyor.

Oysa geçmiş yıllarda iki tarafın önemli isimleri biraraya getirilir, benzeri başka organizasyonlar yapılır, deneyimli muhabirlerin bu günler için sakladıkları birtakım malzemeler ortaya çıkarılır ve karşılaşmanın çapına uygun bir ortam doğardı.

Arkadaşım diye söylemiyorum, bu karşılaşma öncesinde en önemli gazetecilik çabası Temel Yirmibeşoğlu arkadaşımızın Beşiktaşlı Ekrem Dağ ile yaptığı röportaj oldu... Benzer bir olay da Selim Teber röportajıydı. Alman futbolunda esen Hoffenheim fırtınasını ve takımın kaptanının bir Türk oluşunu gerektiği gibi değerlendirmeyi Cihan Haber Ajansı becerdi. Spor gazeteciliğinin ruhuna bir Fatiha okurken, başarılı arkadaşlarımızı da kutluyoruz.

"Havuz istiyoruz"

Hafta içinde TSyd-Turkcell Yerel Spor Basını Seminerleri zinciri kapsamında Aydın Adnan Menderes Üniversitesi'ne konuk olduk. Öncelikle Rektör Prof.Dr. Şükrü Boylu, yardımcıları Prof. Dr. Ekmel Tekintaş ve Prof. Dr. Kamil Öcal ile Gençlik ve Spor İl Müdürü Cevat Ercan arkadaşımızın mükemmel evsahipliği için teşekkür borcumuzu yerine getirelim.

Seminere biz konuşmacılar değil, Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu (BESYO) öğrencileri damgasını vurdu. Onlar adına konuşan arkadaşlarının, yaşanan tesis sorunlarını dile getirirken "Havuz istiyoruz!" sözü müthiş bir alkış aldı. Adeta salon inledi.

Sonrasında da öğrenci arkadaşlarımız sorunlarını dile getirmemiz için yakın markaj ve dar alanda baskı uyguladılar. Yaşadıkları sıkıntıyı ortaya koyan bir yığın fotoğraf, bilgi ve belge gönderdiler.

Aslında Rektör Boylu bizim yanımızda onlara bir söz verdi ama sorun kısa zamanda ortadan kalkacak gibi de görünmüyor. Şimdilik bu kadar söz edebilecek kadar yerim var.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İstatistiklere kızmayalım arkadaşlar!

Ahmet Çakır 2008.12.22

Karşılaşma öncesinde yazdığım yazıda 'Bu tür maçları yüzde 75 oranında evsahibi takım kazanır' gibi basit bir gerçeğin tepkilere yol açacağını ummamıştım.

Örneğin, Turgay Demir kardeşimiz gibi bir meslektaşımız bile 'Katılmıyorum' deyip nedenlerini anlatmaya çalışıyordu. Oysa ortada katılıp katılmayacak bir şey yoktu. Bugüne kadar yapılmış maçlarla ilgili değerlendirmeler bunu gösteriyordu.

Ayrıca, konuk takımın yüzde 25'lik kazanma olasılığı da yabana atılacak bir durum sayılmazdı. Bitmedi, sezonun 33. haftasında İnönü Stadı'nda oynanacak maçın favorisi de Beşiktaş oluyordu istatistiklerin diline göre. Şu var: İstatistikler asla yalan söylemez; ancak yalancılar istatistikleri kullanabilir.

Aradaki farkı ayırmak da bu işin muhatabına düşer. İki takımın kadrolarındaki tek dikkat çekici nokta, Skibbe'nin Sabri'nin olduğu bir 11 yerine Nonda'lı takımı tercih etmiş olmasıydı. Bu da futbolu sadece korku ve cesareten ibaret sananlar için tartışılmaya değer bir durumdu. İlk 15 dakikada topun 3 kez ağları bulmuş olması, nasıl bir karşılaşma göreceğimizi anlatıyordu. Galatasaray'ın ilk golünde Servet'in uyanıklığı, Beşiktaş'ın yanıtında ise Tello'nun bütün ortaalan ve savunmayı oyundan düşüren pasındaki ustalık alkışlanacak düzeydeydi. Delgado'nun topu ağlara gönderme becerisi de.

Yenik duruma düşen Beşiktaş, tıpkı Fenerbahçe maçındaki gibi daha etkili göründü. Ancak ilk yarının en tehlikeli pozisyonu Lincoln'ün atamadığı pozisyondu. Oyuna damgasını vuran etken, bunların dışında bir tatsız gelişme oldu. Delgado'nun gördüğü kart ve bu şekilde oyun dışı kalışı, elbette ki kurallara uygun. Fakat bu kuralı kim niçin koymuşsa üstünde biraz daha düşünmekte yarar var. Çünkü saha içi çok özel bir dünyadır.

Futbolcuların haksızlığa uğradıklarını düşündükleri durumlarda bu tür tepkiler göstermeleri çok olağandır. Hakemin bu psikolojiyi değerlendirmesi, kuralların ona bu hakkı vermesi gerekir. Yoksa her elini kaldırana kart

göstermek iş değil. Siyah-Beyazlı takım Fenerbahçe maçından sonra bu karşılaşmada da 10 kişi kaldı. Delgado'nun oyun dışı kalmasından sonra Cim Bom çok kolay bir gol buldu ve maç bitti diye düşünmeye başladı. Bunun bedeli de kendi ağlarında gördüğü gol oldu. Bu şekilde 10 kişi kalan takımın şahlanma tehlikesinin de bulunduğunu unutmamak gerekiyordu. Aslına bakılırsa G.Saray 90 dakikayı 10 kişi oynadı. Çünkü Nonda'nın oyuna hemen hiçbir katkısı olmadı.

Durumu merak edilen adam Arda idi. Kewell'in yokluğunda ne yapacağını yanında son haftalardaki formsuzluğu da sorun gibiydi. Arda daha maçın başında yaptırdığı penaltıyla "Burdayım!" dedi. Bu pozisyonda Holosko'nun savunma acemiliği de etkendi. Lincoln-Baros işbirliği bu maça da damgasını vuran etkenlerden biri oldu. Sonrasında Sarı-Kırmızılı takım akıllı oynayıp rakibini yordu. Zaten ilk yarıda Beşiktaş gücünün üzerinde oynamıştı. Ayrıca Seric gibi bir dezavantajı da vardı. Bütün bunların ikinci bir penaltıya ve onun getirdiği çöküntüye yol açması doğaldı.

Sarı-Kırmızılı takım lehine bu sezon 7 penaltının verilmediğini Vatan Gazetesi Spor Servisi ortaya koymuştu. Cüneyt Çakır'ın bir maçta iki penaltı birden verebilmesi cesaret isteyen bir işti. Beşiktaş'ı yıkan etkenlerden biri de bu oldu. Protokol tribünündeki bir grup Beşiktaşlının maç boyunca süren yakışıksız tepkileri de maçın tatsız ayrıntılarındaan biriydi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Utanmak diye bir kavram vardır arkadaşlar!

Ahmet Çakır 2008.12.28

Geçen pazar akşamı Ali Sami Yen'de gerçekten ilginç konuklar vardı. Bunlar arasında Hamit Altıntop'u görünce hem sevinmiş hem de 'Eyvah!' demekten kendimi alamamıştım. Çünkü onun 'Galatasaray'la gizlice görüştüğü, Fenerbahçe ile buluştuğu, Beşiktaş'la koklaştığı' yolunda, haber olduğu iddia edilen pespayeliğin bir ya da birkaç mevkutede yer alacağını adım gibi biliyordum.

Öyle de oldu...

Hamit ve benzer konumdaki oyuncular bugüne kadar yüzlerce kez büyük kulüplerimize transfer edildiler. Son olarak Emre Belözoğlu'nun yurda dönmüş olması, bazılarının gözünü tekrar bu 'kaynağa' dikmelerine yol açtı. Başta Nihat Kahveci olmak üzere, Fatih Tekke, Mevlüt Erdinç yolda sayılıyor. Hemen her gün bu oyuncular 3 büyük kulüpten birine transfer ediliyor.

Evet, ben de biliyorum; olaya tek yönden bakılamaz. Transfer konusunda çoğu zaman yazdıklarınız doğru çıkmayabilir ama siz bazan başka bir mevkutenin yalanını atlamamak için bile yazmak zorunda kalırsınız. Ayrıca, kimileyin bazı temaslar gerçekten olur. Kulüp önce girişimde bulunup sonra vazgeçebilir. Hatta iki taraf anlaşmış halde son anda bir aksilik çıkar falan filan. Bunların hepsi tamam.

Ancak yapılan işin bu olmadığını hepimiz biliyoruz. Örneğin, Hamit Altıntop'un şu sırada Türkiye'ye gelme olasılığı yüzde sıfır bile değil! Bunu normalin altında bir zekâ düzeyindeki insan bile kolaylıkla anlayabilir. Çünkü o, dünyanın en önemli takımlarından birinde oynuyor. Onun yerinde olabilmek, bu ülkenin ün kazanmış bazı oyuncularını için bile uzak bir düş. Ayrıca, Hamit Altıntop o takımın en önemli adamlarından biri olarak görülüyor. Onun sakat olduğu dönemde takımının çektiği sıkıntıyı herkes görüyor. Kısacası, ne onun bir yere gitmeye niyeti var ne de B.Münih onu bırakır.

Durum buyken Hamit'in Türkiye'ye transfer için geldiğini söylemek ve yazmak çok açık bir ahlaki sorundur. Biliyorum, okuru saf yerine koymak bu tür mevkuteler için çok da düşünülecek birşey değildir. Ancak rezilliğin bu kadarı karşısında artık sadece Hamit değil hepimiz isyan etmeliyiz!

Bu dünyanın gerçeklerini pek çok meslekdaşımdan daha iyi biliyorum çünkü ben de zamanında bir spor gazetesinin sorumluluğunu taşıdım. Gazete batmaya doğru giderken, yüzlerce kişinin ekmeği uğruna yapılan bir uydurma transfer haberine geçit verdiğim için hâlâ utanıyorum.

Bugün artık bu tür şeyler yazmak ve bunu hergün tekrarlamak, son derece olağan bir gazetecilik çalışması haline gelmiş gibi görünüyor. Asla doğru olmasa bile transferle ilgili olarak yazılanlar her zaman para ediyor. Çünkü bu şekilde 'hayal satılıyor' ve vatandaş da 'Anlat, anlat; yalan da olsa hoşuma gidiyor' diye açıklanabilecek şekilde davranıyor. Haber ve fikir satabilecek çapı, kalitesi, yeteneği, niteliği olmayanların bunu yapması da artık yadırganmıyor.

Bunların hepsini anlamak mümkün. Ancak Hamit Altıntop'la ilgili olarak yapılan bunların da ötesinde birşey. Sadece insanın aklına, vicdanına, iz'anına filan değil artık varlığına da hakaret anlamını taşıyor.

Hatırlar mısınız eskiden "utanmak" diye bir kavram vardı. Onun ortadan kalkmasıyla işler bu duruma geldi.

Nerelerdesin ey utanmak! Geldiysen sesini duyalım, yüzünü görelim, varlığını hissedelim. Yoksa durum vahim!

Teşekkürler Turkcell

Çoktandır ihmal ettiğim bir teşekkür borcunu yerine getirebilmem için Turkcell yeni bir fırsat çıkardı. Ülker'le birlikte Türk sporunun bu iki büyük sponsoru zor zamanda da görevlerini yerine getirmekten kaçınmıyor.

Turkcell'in hafta içinde açıkladığı ödül paketi, hiç kuşkusuz futbolumuz için itici bir güç olacaktır. Super Lig'in 14 takımını forma reklamıyla ve başka yollarla destekleyen Turkcell'in, futbolumuzun gelişimindeki payı inkar edilemez. Ekonomik bunalımdan dolayı herkesin daha önce üstlendiği yükümlülükleri bile yerine getirmekten kaçındığı bir ortamda Turkcell toplam 2 milyon doları bulan ödülle futbolumuza ek katkı sağlıyor.

Sadece bu değil, Futbol Federasyonu'ndan Kulüpler Birliği'ne kadar çeşitli kuruluşlara önemli katkılarda bulunuyor Turkcell.

TSYD olarak ülke çapında yürütmeye çalıştığımız Yerel Basın Eğitim Seminerleri'nin de ortağı hatta patronu durumunda Turkcell. Onun katkısıyla bu program tıkr tıkr işliyor.

Bütün bunlar için teşekkürler ve iyi ki varsın Turkcell.

Geçmiş olsun Zeki Çol

Geçen hafta içerisinde Zeki Çol arkadaşımız tam 4 saat süren bir beyin ameliyatı geçirdi. Ankara İbn-i Sina Hastanesi'ndeki operasyon sayesinde Çol, sağlığına kavuştu.

Çol, birkaç günlük dinlenme döneminden sonra işinin başında olacak. Arkadaşımıza geçmiş olsun diyor, en kısa sürede sağlığına kavuşmasını diliyoruz.

Hıncal Uluç ustamız da ciddi bir sağlık sorunu yaşıyor. Hatta bir değil iki önemli sıkıntısı var. O nedenle günlerdir köşesini yazamıyor, eski yazıları yayınlanıyor.

Ustamızın da peşpeşe iki operasyonun ardından tam olarak iyileşeceği bildiriliyor ama biraz zamana ihtiyacı olacak. Hıncal Uluç'a da geçmiş olsun diyor ve acil şifa diliyoruz.

Hakemliğimiz hiçbir zaman daha iyi olmayacak!

Ahmet Çakır 2009.01.01

Son dönemdeki hakem tartışmalarıyla ilgili gülmek mi gerek ağlamak mı pek kestiremiyorum. Hayır hayır, Yıldırım Demirören'in korkunç yönetim hatalarının ilacı olarak buna sarılması filan değil sorun. Asıl üzücü olan 'Şu yapılırsa hakemlerimiz daha iyi olur' gibisinden iyiniyetli tartışma ve çırpınışların ortaya çıkardığı dram...

Hiç uzatmaya gerek yok, son sözümüzü baştan söyleyelim: Bu ülkede hakemlik hiçbir zaman bundan daha iyi olmayacak!

Çok büyük bir iddia gibi görünebilir, hiç de öyle değil. Merak eden açıp arşivlere bakabilir; yaklaşık 20 yıldır aynı konuları tartışıyoruz; bir arpa boyu yol alabildiğimiz tartışılır.

Temel sorun da şu: Sevgili ve acılı memleketimizde hemen herşey "vaziyeti idare etme" anlayışı üzerine kurulu. Günlük hayattan yüksek siyasete, ekonomiden kültüre kadar her yerde bunun izlerini görebilirsiniz. Hatta sadece trafikte olupbitenlere bakarak da bunu kolaylıkla anlayabilirsiniz.

Hakemlikse bunun tam tersi bir durum. Yani asla vaziyeti idare etme anlayışı (Ona hakemlik dilinde 'eyyam' denir) içine girmeden, cesaretle, gördüğünüzü çalarak maç yöneteceksiniz.

Peki bu nasıl olacak?

Bütün hayatı bu vaziyeti idare etme anlayışı içinde geçen, yani böyle bir toplumda yaşayan insanlara biz diyoruz ki 'Maça çıktığında herşeyi unutacak, bambaşka biri olacaksın.'

Bu, mümkün mü?

İşte gözünüzün önünde Fırat Aydınus örneği. En kötümserlerimiz için bile hakemliğin aydınlık geleceğini müjdeleyen adamlardan biriydi o. Peki, Trabzon'daki yönetiminin bir açıklaması var mı?

Sahadaki duruşuyla bile 8 notu cebine koyup üstüne birşeyler katma durumunda olan bir hakemin 6,4 seviyesine düşmesi sizce nasıl açıklanabilir?

Cemal Ersen kardeşimizin Milliyet'teki son derece başarılı röportajında Gözlemciler ve Temsilciler Kurulu Başkanı Kemal Dinçer umut verici bir itiraf ve özeleştiriye bulunuyor; onu Trabzon'da yalnız bırakmamalıydık, diyor.

Evet, hoş bir yaklaşım ama ne değiştirdi ki?

Hemen her hafta buna benzer bir yığın sorun yaşanıyor. Dinçer ya da söylediği gibi MHK Başkanı, o hakemle birlikte sürekli yolculuk mu yapacak? Bunun da ortaya çıkaracağı başka sakıncalar olmayacak mı?

Sözünü ettiğim durum, bir umutsuzluk saptaması filan değil, sadece olayın doğru görülmesini sağlamaya çalışıyorum. Yoksa bugünkü ortamda, İbrahim Altınsay dostumuzun çok haklı olarak 'müsamere' olarak nitelediği eğitim seminerleriyle bu işi çözebileceğini sanmak, çok hazin bir aldaniştir!

O eğitim çalışmaları yıllardır yapılıyor, nereye varabildik!

Önce sorunu doğru görmek ve bu acı gerçeği kabullenmek gerekiyor. Bu bizi bir yığın anlamsız tartışmadan kurtarır ve daha sağlam bir zeminde yürümemizi sağlar. Asıl o zaman birşeyler yapılabilir.

Şimdi tekrar edelim: Bu konudaki tartışılmaz gerçek, hakemliğimizin asla bundan daha iyi olmayacağıdır. Bu noktadan hareketle yapılabilecek en akıllıca işlerden biri, konuyla ilgili tartışmaları mümkün olabilecek en az düzeye indirebilmektir. Hani, bu işlerden fazla anlamayanların bile önerdikleri 'Canım gelişmiş ülkelerde de hakem hataları oluyor, onlar bizim kadar tartışıyorlar mı?' yaklaşımı sapına kadar doğrudur. Bizim de bunu yapabilecek kadar akıllı davranabileceğimizi birileri göstermelidir.

Bizde bu konuyu tartışanların büyük bir bölümü düpedüz ticaret yapıyor! Hakem tartışmasından inanılmaz paralar kazanan bazı arkadaşlarımıza 'Gel, bu işi düzelt!' dediklerinde, 'Enayi miyim, ben şimdi para kazanıyorum' karşılığını veriyorlar. Bunu da utanılacak bir durum olarak filan görmüyorlar.

Böyle bir ortamda bizim gibi saflar da soruna bir çözüm bulmak için fikir üreteceğiz diye kendilerini helak ediyorlar.

Hadi oradan efendim!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mehmet Yıldız'ı niye yazmıyorsun?

Ahmet Çakır 2009.01.03

Bunu soran okur mektupları belli bir yoğunluğa ulaştı. Hatta Antalya'dan yazan Serkan Gündüz adlı okurumuz şöyle sitem ediyor: "Sizin deyiminizle bu konuda hiçbirşey bilmeyenler devamlı konuşuyor, siz çok şey bildiğiniz halde susuyorsunuz..."

Hayır, fazla birşey bildiğim yok bu konuda. Bilinmesi gereken en önemli noktayı Feldkamp daha önce açıklamıştı zaten. Mehmet Yıldız'ın Galatasaray'a futbolcu olarak yararından çok Sivasspor'un güç kaybı üzerinde durduğunu gizlememişti Alman hoca. Son olarak, Yıldız'ı rakiplere de kaptırmamak gibi bir boyut eklendiğini görüyorum bu düşünceye.

Okurların büyük bir bölümü, Mehmet Yıldız'ın Galatasaray'a gerekli olmadığını düşünüyor. Hatta, ona karşılık olarak verilecek paranın büyüklüğünün yanında, sözü edilen futbolcuların bile Yıldız'dan daha iyi olduğunu düşünenler bile var!

Bitmedi, geçmişte yapılan bu tür transferlerin takımın ahengini bozduğu ve başarısızlığa yol açtığı gibi hatırlatmalar da yapılıyor.

Dolayısıyla Sarı Kırmızılı yönetimin, nasıl olup da bu kadar yanlış bir işin peşinde koşabildiği yolundaki tepkiler de dile getiriliyor.

Bunların hepsine katılıyorum. Mehmet Yıldız elbette ki çok değerli bir oyuncu ama biraz da 'Taş yerinde ağırdır' gibi bir durumu var. Yani sadece Galatasaray'a değil, bir başka büyük takıma gelmesi istenen sonucu vermeyebilir. Sivasspor'da bütün takım ona oynuyor. Başka bir yerde bu ortamı bulamayacağı açık. Hele oyuna sonradan girip sınırlı sürelerle forma bulabilmesi gibi durumlar, bu işin bir 'transfer fiyaskosuna' dönmesine yol açabilir. Nitekim, onun Milli Takım serüveni de bize bu konuda ipucu verecek nitelikte.

Fakat ne yaparsınız ki Feldkamp çok değişik düşünüyor ve teknik danışman olarak bu düşüncesine de önem veriliyor. Alman hocanın düşüncesini şöyle aktarmak mümkün olabilir: Bu futbolcu için şimdi sadece birkaç milyon euro harcayacaksınız. Öncelikle bu parayı, onu satarken rahatlıkla çıkarabilirsiniz. Ancak sezon sonuna doğru şampiyonlukta Sivasspor'la çekişiyor olursanız, 'Keşke 25 milyon euro verseydik de bu dertten kurtulsaydık!' diye düşünecek noktaya gelebilirsiniz. Kaldı ki Mehmet Yıldız'ın da Galatasaray'a kazandıracağı maçlar ya da puanlar olabilir. Böyle güçlü bir oyuncuyla takım rakip sahada daha çok kalır ve pozisyon bulma imkanı artar.

Feldkamp'ın bir futbol dehası olduğu biliniyor. Yaşanan bunca tatsızlığın ardından sayın Polat'ın hala ondan vazgeçemeyişinin nedeni de bu. Her konuda doğru düşünemiyor da olabilir ama ne yaparsınız ki etki ve yetki onda.

Üstelik sonuçta eğrisi doğrusuna denk gelmiş gibi bir durum çıktı ortaya, Mehmet Yıldız kulübünde kaldı. İnşallah son dakikada bir değişiklik olmaz da, bizim bu yazı gümlemez, endişeli okurlar rahat eder...

Yayıncılık ve gamlı baykuşluk

Okurumuz Semih Pulatoğlu'nun mektubundan yola çıkarak yazıyorum bu yazıyı. Biraz karışık olmuş ama şunu söylüyor, Adnan Polat'ın iyi niyetle yeniden onları Galatasaray'ın içine alma çabası içinde olduğu Hakan Ünsal, Bülent Korkmaz ve Hakan Şükür gibi unutulmaz oyuncuların, yönetime akıl veren hatta aşağılayan tarzda sözler ettiklerini düşünüyor okurumuz ve buna tepki gösteriyor.

Herkes, Sarı Kırmızılı yönetimlerin 2000 UEFA Kupası ve öteki başarıları kazandıran futbolculara karşı yeterince değerbilir şekilde davranmadığını düşünüyor ama işin bir de bu yanı var.

Söylenecek söz çok, yerim az; o nedenle konunun değişik bir yönü üzerinde duracağım. NTV Spor'un başarısının yanında elbette ki bazı sorunlar da var. Bunlardan biri, Hakan Ünsal'la Sergen Yalçın'ın her programda futbolumuzun ne kadar kötü durumda olduğunu anlatmaya çalışmaları. Doğru saptamaları olsa da sürekli bunu konuşmaları insanın içine sıkıntı veriyor. Unutmayalım ki programı izleyenlerin büyük bölümü aslında takımlarıyla ilgili güzel şeyler duymak istiyorlar. Arkadaşlarımız yayıncılık deneyimine sahip olmadıklarından bu konuda acemice davranıyor ve düpedüz bindikleri dalı kesiyorlar. Uyarılmaları, kendilerine de yararlı olur. Yayıncılık, sürekli gamlı baykuşluk değildir. Sevgilerimle.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mağlup sayılır böyle maçta galip!

Ahmet Çakır 2009.01.09

Galatasaray'ın bu karşılaşmaya yedek denilebilecek bir kadroyla çıkacağı düşünülmüyordu. Hatta ciddi bir tv kanalı Sarı Kırmızılı takımın o yedek kadrosunun bile Süper Lig'de şampiyonluğa oynayacak kalitede olduğunu vurgulayan haber yapmıştı.

Ancak Skibbe şu birkaç aylık dönemde Türkiye gerçeklerini epeyce öğrenmiş olmalı ki sahaya tam kadroya yakın bir ekiple çıktı. Çünkü herhangi bir maçın kaybedilmesi halinde bir anda herşeyin tersine dönebileceğini görmüştü. Üstelik sadece 15 gün sonra Sivas deplasmanı gibi zorlu bir karşılaşma vardı. Yedekleri görmek türünden fanteziler için durum pek de uygun sayılmazdı. O nedenle sadece kalede De Sanctis değişikliğiyle yetindi. Ortaalanda da Lincoln'ün olmayışı doğaldı.

Ancak bu kadarı bile Cim Bom'un mahalle takımına dönmesine yetmişti...

Ligin devre arasına formunun zirvesinde giren Cim Bom, Altay karşısında bu görünümünden çok uzaktı. İzmir'de Ali Sami Yen'dekinden geri kalmayan taraftar desteğine karşın sahada sanki Sarı Kırmızılı takımın hayaleti vardı. Teknik direktör maçı önemsemişti ama bu kez oyuncuları rakibi küçümsüyordu ve bunun da bir çaresi yoktu.

Nitekim yediği gol bile Galatasaray'ı yeterince uyarmamış gibiydi. Rakip kaleye elbette ki fazla zorlanmadan gittiler. Çünkü iki takım arasında kağıt üzerinde neredeyse 10 kat fark vardı. Gelgelelim gol bölgesindeki beceri düşüklüğü inanılmaz düzeydeydi. Meira ve Baros'un direktten dönen vuruşları da talihsizlik filan değil, tam anlamıyla beceriksizlikti. Ümit Karan'ın haliyse kötü bir şaka gibiydi... Kullanılan serbest atışlar da komedi filmi olarak gösterilebilecek nitelikteydi...

Yedikleri golde Meira'nın adamını tutmayı umursamayışı, Aykut'un da neredeyse kafasına çarpacak topa müdahale edemeyişi böyle bir maçın doğal sayılabilecek arızalarıydı.

Bunun ardından karmakarışık bir hücum anlayışı, çok uygun durumda bile akılalmaz vuruş beceriksizlikleri ve öteki saçmalıklar Galatasaray'ın düpedüz gülünç duruma düşmesine yol açtı. O kadar ki Sarı Kırmızılı takımı yenilgi utancından kurtaracak penaltıyı bile Baros kaleciye teslim etti. Bu utancı önlemek garip Yaser'e düştü. Sonrasında Baros da nihayet ağları bulabildi. Sarı Kırmızılı takım için tam bir azap şeklinde geçen karşılaşmanın sadece sonu iyi oldu.

Altay tıpkı Bank Asya'daki maçlarında yaşadığı durumları bir kez de Galatasaray karşısında tekrarladı. Kalecileri penaltıyı kurtardıktan sonra artık maçı kazanacaklarına inananların sayısı çok artmıştı. Ancak deneyimli ve kaliteli rakip karşısında bu dönemi hasarsız geçirmelerini sağlayabilecek bir liderleri yoktu. Güçlü rakiplerinin epeyce uzun süre canını sıkmış ve onları azap içinde kıvrandırmış olmanın keyfinden başka birşey elde edemediler.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Haftaya GS-FB bayramı var, biliyor musunuz?

Ahmet Çakır 2009.01.10

Sıfır girizgahla doğrudan mevzuya dalıyorum: Haftaya GS-FB bayramı var! 17 Ocak günü ezeli rekabetin başlangıcının 100. yılı. Bu nedenle Türk futbolunun bu ezeli rakipleri ve ebedi dostları, bütün dünyanın hayran kalacağı nitelikte bir kutlama programı hazırladılar.

100 gün 100 gece sürecek olan kutlamalarda iki tarafın sadece futbol takımları değil, bütün spor ekipleri özel karşılaşmalar yapacak. İki tarafın takımlarının en iyi oyuncuları ve kaptanları, karşılaşmaların belli süreleri içinde rakip takım formasını giyecek. Böylece iki seçkin kulübün simge isimlerinden Metin Oktay ve Can Bartu'nun 1969'da ilk kez yaptıkları iş bir kez daha gerçekleştirilecek.

İki kulübün yöneticileri, Türk futbolunun gelişmesiyle ilgili konularda tam bir işbirliği yapmayı kararlaştırdılar. İki takımın taraftarları arasındaki yeni tezahürat besteleri yarışmalarına ülkenin seçkin sanatçıları da katılıyor.

Birkaç yıl öncesine kadar 'Taşıdığı tehlike potansiyeli açısından' dünyanın 1 numaralı derbisi olan GS-FB maçlarında o tatsız günlerin çok geride kalmış olması nedeniyle maçlar zaten bir bayram havası içinde geçiyor. Bundan etkilenen Batılı ülkeler, Ortadoğu, Asya ve Afrika ülkeleri bu karşılaşmayı naklen yayınlıyor. İki kulüp bu

kıtalaradaki bazı ÷lkelerde ortak ürün mağazaları açtı. Bu sayede satışlar çok arttı ve kulüp gelirleri de giderleri karşılayacak düzeeye ulaştı. Önümüzdeki sezon iki takımımız da Şampiyonlar Ligi'nin favorileri arasında gösteriliyor...

Ayrıca ezeli rekabetin 100. yılı nedeniyle kurulan ortak komite tam 100 kitaplık bir dizi hazırlattı. Bunlar, önemli maçların öyküleri, iki tarafın unutulmaz maçları, futbol dışındaki dallarda yaşanan ilginç olaylar, iki tarafın gazeteci ve yazarlarının yaptıkları araştırmalar olarak Türk spor kültürüne ciddi bir katkı sağlayacak...

Üç yıldızla ayırmakta yarar gördüm: Yukarıdaki satırları okurken 'Ahmet Çakır üşüttü galiba!' diye düşünmeye başladığınızı biliyorum.

Evet, 17 Ocak tarihi ezeli rekabetin 100. yılı. Bu kadar önemli bir olayla ilgili olarak hiçbirşey yapılmayacağını adım gibi biliyorum. O nedenle çektiğim acıyı böyle gırgıra vurarak hafifletmeye çalışıyorum.

Açıkçası, ben de atlamıştım bu konuyu. Melih Şabanoğlu kardeşimiz Lig Radyo'daki programında hatırlattı. Ben de o sırada Lig TV'de Futbol Gündemi programına katılmak üzere yoldaydım. Bunu yayında söyledim ama hiçbir yararı olmayacağını biliyorum.

Ne yazık ki bizim bu tür konularda anlamsız birtakım çekişmeler, yersiz didişmeler dışında birşeye pek aklımız ermiyor. Bu nedenle böylesine önemli bir yıldönümünü umursamıyoruz bile. İki kulüpte böyle bir konudan haberi olan birinin bulunduğu bile kuşkulu.

Oysa yukarıda anlatmaya çalıştığım türden bir yığın iş yapılabilirdi ve bunlar sadece iki tarafa değil aynı zamanda Türk sporuna da çok yararlı olabilirdi.

Şimdi minik bir umudum var: Hiç değilse o gece iki tarafın yaşayan başkanlarını, çeşitli takımlarının kaptanlarını filan biraraya getirecek bir yemek türünden toplantı yapılabilir mi?

Başlığı sadece bu nedenle koymadım: 1930 ve 1940'lı yıllarda gerçekten GS-FB Bayramı denilen spor şenlikleri vardı.

Nereden nereye gelmişiz dememek elde mi? Bakalım buradan nereye gideceğiz?

Ödülü kim hak etti?

FIFA 2009 yılının centilmenlik ödülünü Ermenistan'la birlikte Türkiye Futbol Federasyonu'na verdi.

Hayatın ve onun içindeki ödüllerle cezaların böyle tuhaf yanları vardır. Kimi zaman yaptığınız çok önemli işlere pek değer veren olmaz, kimileyin de hiçbir payınızın bulunmadığı bir gelişmeyle ilgili olarak önemli bir ödüle layık görülürsünüz...

Futbol Federasyonu ve Milli Takım gidip o maçı oynamak gibi olağan bir durum dışında birşey yapmadı. Ödülü asıl hakeden, tepkilere karşın oraya giden, cesaretle bu tarihî adımı atan Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'dü.

Ancak bu arada sessiz sedasız çırpınan 'Genç Siviller'i de unutmayalım. Sadece bu maçın yapılmasıyla kalınmayıp sınır kapısının da açılması konusunda çaba gösteren, orada bulunduğumuz süre içinde barışın güzel sesini duyurabilmek için çırpınan, tribünde dostluk pankartları açan genç kardeşlerimiz bu ödülde büyük pay sahibi.

Umarız ki başkan Mahmut Özgener ödülü alırken yapacağı konuşmada bunları unutmaz. Tabii çok uzak olmayan bir geçmişte yaşanan bazı utandırıcı durumlar ve buna bağlı olarak yapılan işler, söylenen sözler de hatırlanır bu arada. Bütün Batı'nın bize düşman olduğu, olayların asıl bundan kaynaklandığı gibi gülünç birtakım yalanları şimdi farkederek gibi olmamız bile büyük bir kazanç sayılır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Derslerle dolu bir maç

Ahmet Çakır 2009.01.12

Hazırlık maçları tam da bu işe yarar: Hem kenardaki adamlarımızın ne durumda olduğunu görürsünüz hem de yapmak istediğiniz başka işlerle ilgili fikirler edinirsiniz. Galatasaray Teknik Direktörü Michael Skibbe de bunu yaptı.

Doğrusu Leverkusen, bu tür bir maç için gereğinden fazla zor bir rakipti. Güçlü kadrolarının yanında neredeyse Bundesliga maçı oynarcasına ciddiydiler. Daha ne oluyor demeye kalmadan attıkları gol de bunun kanıtıydı; ilk yarının uzatma bölümündeki ikinci goller de öyle. Bilmediğimiz birşey değil, Alman disiplini zaten Galatasaray da örnek almıyor mu?

Atlamadan söyleyelim: Bu golde M.Kemal Abitoğlu hakemlik dersi verdi. Yardımcısı hatalı bir bayrak kaldırdı -ki ligde de bu çok yapılıyor- Abitoğlu ofsait olmadığını çok rahat görebilecek durumdaydı. Evet, Galatasaraylı oyuncuların duraklaması sanki bir haksızlık varmış gibi durum oluşturdu ama onlar da düdük çalmadan durmamak gerektiğini böyle böyle öğrenecekler. Yardımcı hakemlerin büyük bir bölümünün, son değişikliklerle oluşan ofsait kuralını yeterince iyi bilmedikleri izlenimini ediniyoruz ama bu maçtaki durum o değildi, eski kurala göre de ofsait yoktu.

Sonuç tatsız, hazırlık maçı da olsa 3 gol yemek hoş değil ama Galatasaray için endişelenecek birşey yok. Tam tersine şans bulan her oyuncu büyük bir görev ciddiyeti içinde elinden geleni yapmaya çalıştı. Oyun organizasyonundaki eksiklik yüzünden bu çabalar futbol değeri kazanmadı. Volkan, Yaser ve Aydın, arkadaşlarından biraz daha ilerde göründü. Barış ve Mehmet'in çalışkanlıkları da takdir edilecek düzeydeydi. Sadece Ferdi Elmas'ın yeteneğini işe yarar hale getirmesi gerekiyor. Serkan Kurtuluş da bölgesindeki rekabete hazır olmak için kendini zorlamalı. Servet'in yokluğunda savunmanın verdiği genel alarm bilinmeyen birşey değildi. Tek aksayan adam Nonda'ydı ki bu konu her geçen hafta biraz daha tatsız bir hal alıyor. Kongolu futbolcu, geçirdiği sakatlık sonrasında kendisinin gölgesi haline geldi. Sarı Kırmızılı takımın kazandığı penaltıyı atamayacağını, maçı izleyen hemen herkes söyledi.

İkinci yarıda Skibbe'nin takımı güçlendirmesi oyunu biraz değiştirdi ama savunmadaki dağınıklık yüzünden istenen sonuç alınamadı. Kaleci Orkun'un aylar sonra sahaya çıkması haber değeri taşıyan bir ayrıntı oldu. Ümit Karan'ın penaltıdan da olsa gol atmasını aynı kapsamda görebiliriz.

Maç dışındaki durum ve koşullar için de birşeyler söylemek zorundayız. Efes Pilsen'in çekilmesinden sonra Radyospor-TRT işbirliğiyle bu turnuvanın sürdürülmesini önemsiyoruz. Ancak Galatasaray'ın burada

oynatılması, sahaya gelirken son iki kilometrelik yolun tamamen tıkanmasına yol açıyor. Zaten patika denilecek nitelikte bir yol bu. Yıllardır böyle bir soruna çözüm bulunmayışı artık insanı bıktırıyor. Bir yandan yüz milyonlarca dolarlık yatırım yapılıyor, öte yandan "üç kuruşluk" diye nitelenebilecek işler halledilemiyor. Yolun perişanlığı nedeniyle başta Fatih Terim olmak üzere pek çok önemli konuğun geri döndüğü bize bildirildi. Yani küçük çapta bir skandal yaşandı. Üstelik bu durum her yıl tekrarlanıyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Antalya'da 1.500 takım masalı?

Ahmet Çakır 2009.01.13

Galatasaray'ın hazırlık maçlarının yanısıra TSYP'nin yıllık eğitim semineri ve öteki çalışmalarla yoğun birkaç günlük çalışma için Antalya'dayım.

Ancak daha yola çıkmadan Antalya ile ilgili olarak sürekli tekrarlanan bir yalanın bu yıl da dolaşıma girmiş olmasından duyduğum rahatsızlığı dile getirmek istiyorum.

Her yılın bu döneminde Antalya sadece memleketimizin değil dünya futbolunun önemli merkezlerinden biri haline geliyor. Bu durum oraya kamp için takımların gelmesiyle sınırlı kalmayıp futbolla ilgili çeşitli seminer, panel, toplantı ve benzeri etkinliklerle her geçen yıl biraz daha gelişiyor.

Ancak bu konuda sürekli tekrarlanan anlamsız bir yalanın da önüne geçilemiyor. Antalya'ya her yıl 1.500 dolayında takımın geldiği saçmalığı insanı bıktırıyor!

Bu konuyu kestirmeden anlatacağım; zaten hepsinin bilgileri ve belgeleri gazete arşivlerinde de var. Örneğin, 22 Kasım 2006 tarihli gazeteleri internetten bulursanız, bugüne kadar Antalya'ya gelen takım sayısının hiçbir zaman 200'e bile ulaşmadığını kolaylıkla öğrenebilirsiniz. Bunların ilgili devlet kuruluşların resmi rakamları olduğunu da görürsünüz.

Bu anlamsız ve gülünç yalanın tehlikeli yanı şu: Biz Antalya'ya gerçekten bu kadar takım geldiğini sanıp avunurken Katar ve Dubai gibi birtakım Ortadoğu ülkeleri atı alıp Üsküdar'ı geçmek üzereler...

Biz bugüne kadar Bayern Münih ve Milan düzeyindeki takımları Antalya'ya getirmeyi başaramadık. Geçen yıl 1,5 milyon dolar ödüllü bir turnuva için Bayern Münih oraya gitti. Bu yıl da Beckhamlı Milan'ın orada olduğuna ilişkin haberleri medyada gördünüz.

Asıl yapmamız gereken iş, tehlikenin büyüklüğünü görüp çok sıkı çalışmak. Antalya'da adam gibi bir stat yapılmasını sağlayıp burada dünya çapında önem taşıyan turnuva organize edebilmek. Bununla da yetinmeyip dünya devlerini buraya çekebilecek başka çalışmalar yapmak.

Bırakın böyle gelişmeler olmasını, bugüne kadar birşeyler yapmaya çalışanlar bile kaçıyor! Oradaki bir mütevazı turnuvadan Efes Pilsen'in çekilmiş olması gibi durumlar bizi düşündürmeli. Çünkü bu minik turnuva bile Eurosport aracılığıyla dünyanın dörtbir yanına ulaştırılıyor, böylece büyük bir tanıtım olanağı sağlıyor.

Son 10 yılda Antalya'nın spor turizmi olanakları müthiş biçimde arttı. Şu anda nitelikli çim futbol alanı sayısının 200'e yaklaştığı ifade ediliyor. Gelgelelim buraya gelen takım sayısı 150 civarında dolaşıyor. Bu çok ciddi bir tıkanıklık. Anlaşılan o ki giderek büyüyen sıkıntıyı gülünç yalanlarla aşmaya çalışıyoruz.

Medya olarak biz de ne yazık ki bu saçma yalanı yaygınlaştırmak için elimizden geleni yapıyoruz. Bu konuyu bütün ayrıntıları ve kanıtlarıyla ortaya koymamın ardından bile bazı arkadaşlarımız 1.500 takım masalını kamuoyuna aktararak sürdürmekten vazgeçmediler. Çünkü bu memlekette insanların böyle masallar dinlemekten çok hoşlandığını biliyorlar.

Elimde başka işler olmasa bu sezon oraya gelen takımların sayısını sizlere adlarıyla birlikte tam olarak ulaştırmayı çok isterdim. İlgili devlet dairesinden alabilirsem bunu yine yapacağım. Ancak bu iş benden çok daha önce muhabir arkadaşlarımıza düşüyor.

Ayrıca, Galatasaray'ın maç yaptığı tesisin yolu ciddi bir sorun. Özellikle son 2 kilometrelik bölüm adeta bir patika! Çok çabuk sıkışıyor ve sahaya ulaşmak işkenceye dönüşüyor. Nitekim Fatih Terim'in bu nedenle yoldan geri döndüğü belirtildi. Bir yandan milyonlarca dolarlık yatırım yapıp öte yandan bunun yolunu düşünmemek bize özgü bir durum! Hep bunları yaşamak zorunda olmak da insanı bezdiriyor... Anladık, burası Türkiye ama bu kadar da olmaz ki!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Seminer konuşmacılığı ciddi iştir

Ahmet Çakır 2009.01.16

TSYD'nin Antalya'daki "Sporun Zirvesi" semineri başarılı geçti. Bu işte büyük emeği olan Devrim Sağıroğlu dostumuzun aylardır temasta olduğu Alman Milli Takım Teknik Direktörü Joachim Löw'ün son dakika çalımını gibi nedenlerle epeyce sıkıntı çektiğini biliyorum. Buna benzer durumlar her zaman olabiliyor.

Gelse renk katardı ama gelmemesi de çok önemli bir sorun değil.

Ancak teknik direktör semineriyle tarih çatışması Mustafa Denizli'nin eleştirisine yol açtı. Denizli "Şimdi benim orada olmam gerekirdi, ama çok daha önce söz verdiğim için buradayım" demek zorunda kaldı. Sağıroğlu da bunun ellerinde olmadığını, o nedenle durumu avantaja dönüştürme çabası gösterdiklerini söyledi.

Seminere katılan arkadaşlarımızın önemli bir bölümünün değişmiş olması amaca uygun bir gelişmeydi. Fakat aralarında benim de bulunduğum bir grup "demirbaş" yine orada hazır ve nazırdı.

Seminerle ilgili asıl büyük talihsizlik gündemin kaçınılmaz olarak spor dünyasının dışına taşmış olmasıydı. Ergenekon olayı ve Gazze'de yaşanan korkunç durum haliyle gündemde çok daha geniş bir yer tutuyor, spor kaçınılmaz olarak bulunduğu yerden daha gerilere düşüyor.

Seminerde Antalya Büyükşehir Belediye Başkanı Sayın Menderes Türel'in konuşması benim açımdan en eğlenceli olaydı. Çünkü o gün çıkan yazımda Antalya'ya bugüne kadar hiçbir dönemde 200 takım bile gelmediğini belirtmiştim. Buna karşılık sevgili başkan büyük bir rahatlıkla bu yıl Antalya'ya 1000 takımın geleceğini, gelecek yıllarda da bu sayının 2000'e çıkarılması için çaba göstereceklerini söyledi. Palavranın bu olağanüstü gücüne bir kez daha şapka çıkardım!

Yine sayın başkanla yaklaşık 3 yıl önce bir sohbet ortamında görüştüğümüzde, Antalya'nın o korkunç stadının yerine acilen bir yenisinin yapılmasının önemini anlatmaya çalışmıştık. Sayın Türel bunu artık anlamış gibi göründü. Hatta bizim o sohbette kendisine anlatmaya çalıştıklarımızı şimdi burada bize tekrarladi.

Bu tür seminerlerin en tatsız yanlarından biri konuşmacıların önemli bir bölümünün herhangi bir hazırlık yapmaya gerek görmeyişleri oluyor. Özellikle futbolcular ve teknik adamlar ne yazık ki böylesi bir hazırlığı hiç mi hiç gerekli görmüyorlar. Başka ortamlarda da dile getirdikleri ortalama birtakım görüş ve yakınmaları burada bir kez daha tekrarlamakta sakınca görmüyorlar.

Tabii bunun tersi örneklerle rastlamak da sevindirici oluyor. Prof. Dr. Deniz Gökçe dostumuz, 2008 Beijing olimpiyat oyunlarında başarılı olup olmadığımızı muhteşem bir bilimsel analizle ortaya koydu. Ayrıntılara girme imkânım yok ama Türkiye'nin sahip olduğu potansiyel itibariyle toplam 25,2 madalya alması gerekirken elde ettiğimiz 8 madalyaya sevinmek kolay değildi. Gökçe'nin Pekin değil de Beijing denilmesi gerektiği yolundaki uyarısı da ilginçti.

Toplantıya çok iyi hazırlanmış arkadaşlarımızdan biri TRT'den Levent Özçelik'ti. Başarılı spor spikeri dostumuz, olimpiyattan yola çıkarak Türk sporunun içinde bulunduğu çıkmazın harika bir fotoğrafını çekti. Kendimizi kandırmaya devam ederek değil gerçeklerle yüzleşme cesaretini göstererek bir yere varabileceğimizi açık biçimde ortaya koydu.

İlginç bir durum da TMOK Başkanı Togay Bayatlı Ağabeyimizin, 'Kuralı bilmiyordu, onun için Litvanyalı rakibine yenildi' şeklindeki değerlendirmesinin muhatabı olan güreşçi Mehmet Özal'ı arayan Lütfi Özel arkadaşımızın bunun doğru olmadığını ortaya koymasıydı. Özal kuralı biliyordu ama yine de yenilmişti. Açıkçası, üniversite mezunu sayılı sporcularımızdan olan Mehmet Özal'ın değişen kuralı bilmeyeceğine bizim de aklımız yatmamıştı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gazeteci soru sorar, hesap değil!

Ahmet Çakır 2009.01.17

TSYD seminerinin basında en geniş biçimde yer alan bölümlerinden biri de hakemlerimizin açıklamaları oldu. Öncelikle spor yazarı arkadaşımız Tayfun Bayındır'ın bu oturumu yönetme konusundaki başarısını takdir etmek gerek.

Yakından tanıdığı hakemlere sorduğu ustaca soruların yanında, sordurmadığı bir soru da tam anlamıyla gazetecilik dersi niteliğindeydi.

Kentinin takımının küme düşmesini hakemin bir yanlış kararına bağlayan arkadaşımızın bunun hesabını başka hakemlerden sormaya kalkması tatsız bir durumdu. Meslek etiğine ve davranış nezaketine hiç uymayan bu durumu Bayındır engelledi. Evimize konuk gelmiş insanlara nasıl davranmamız gerektiğini daha erken yaşlarda öğrenebilmeliyiz.

Hakemlerimizin "Biz maç satmıyoruz" derecesine şiddetli biçimde kendilerini savunmaları da pek hoş olmadı. Maç satan adamın o işi sürdüremeyeceğini ve oraya da konuk olarak gelemeyeceğini artık hepimiz biliyoruz. Arkadaşımızın kime hangi mesajı vermek istediğini biliyoruz ama bu kadar sert geri dönüşlere gerek yok. Bunun yerine ilk yarıdaki gözlemci raporlarına göre hakemlerin yüzde 84,9 düzeyinde başarılı olduğu gibi somut bilgiler çok daha önemliydi. Nitekim en çok ilgi çeken noktalardan biri oldu.

MHK Başkanı Oğuz Sarvan'ın 'Hakemlerimizin Avrupa'da dışlandığı' gibi inandırıcılıktan uzak bir söylem yerine 'Bizim sistemimiz yok' noktasına gelmiş olması da önemliydi. Ancak Bağış Erten dostumuzun haklı olarak üstünde durduğu noktadaki görüş farklılığı rahatsız edici nitelikteydi. Tabata'nın tribüne kadar giderek gol

sevincini eşiyle paylaşması, belki de ilk yarının en güzel görünümünden birini oluştururken, 'Efendim, ona izin verilirse sonra şöyle olur' türünden biktırıcı tutuculuk örnekleri insanın içine sıkıntı veriyor. Üstelik hukuk öğrenimi görmüş olan Bağış Erten bu işin en can alıcı yerini ortaya koydu: Hangi hakem bu tür sevincin, kabul edilebilecek sınırların dışına çıktığını tayin edemez ki? Yani çok daha önemli noktalarda yüzde yüz güvendiğinizi söylediğiniz hakemlere böylesi insani durumların takdirinde mi güvenemiyorsunuz?

2010 Dünya Basketbol Şampiyonası'nın organizasyonunu aldığımızda dünyalar kadar sevinmiştik. Bugüne kadarki başarılı organizasyonlarımız, bunu da en iyi biçimde yapacağımızın güvencesiydi. Ancak bu işin epeyce tatsız bir noktaya geldiği seminerde bütün açıklığıyla ortaya çıktı.

Sayın bakan ve öteki yetkililer, hiçbir sorun yaşanmayacağını, bu şampiyonayı da en iyi biçimde organize edeceğimizi söylüyorlar ama durum hiç de öyle görünmüyor. Basketbol Federasyonu Başkanı Turgay Demirel'in bu yüzden uykularının kaçtığı, seminerde açık biçimde görüldü. 2010 Haziran'ında başlayacak şampiyona için "En geç 2010 Mayıs'ında herşey kesin olarak tamamlanır" şeklindeki bir açıklama bizim için geçerli olabilir ama uluslararası kuruluşları ikna edici nitelikte olacağını pek sanmıyoruz.

Sayın bakan samimi bir çaba içinde. Ancak sporun okullara sokulması gibi hayati bir konu başta olmak üzere hemen her alanda sürekli patinaj yapıldığı da görmezden gelinecek gibi değil. Doğrudan başbakan destekli Mehmet Atalay'ın görevi niçin bıraktığı üzerinde düşünmekte yarar var.

Futbol Federasyonu Başkanı Mahmut Özgener'in Türkiye'de sadece 225.000 lisanslı futbolcu olduğu, buna karşılık Almanya'daki Türkler arasında bu sayının 250.000'i bulduğu açıklaması üzerinde ayrıca duracağız. Çünkü bunlar artık uykudan uyanıp boş konuşmaktan da vazgeçip ne kadar çok çalışmamız gerektiğini gösteren veriler...

Profesyonel hakemlik

tamam mı?

Seminerdeki bazı gelişmelerin kamuoyuna aktarılmasında da biraz sorun olduğu kanısındayım. Örneğin, profesyonel hakemliğin önümüzdeki sezon başlayacağı yolundaki haberler biraz aceleci bir yaklaşımla aktarıldı.

Futbol Federasyonu Başkanı Mahmut Özgener, dürüstlüğünden ve samimiyetinden kuşku duyulamayacak bir insan. Gençliğinin de verdiği avantajla fırtına gibi çalışıyor. Ancak bazı işlerden sonuç alabilmek o kadar kolay değil.

Hele bizim memlekette...

Profesyonel hakemlik konusunda Özgener sadece 'niyet beyanında' bulundu. Belki biraz da gazeteciliğin kaçınılmaz acıllığı içinde 'Bu iş tamam' diye verildi.

Ancak konuya biraz daha derin ve ayrıntılı yaklaşıldığında çözülmesi gereken bir yığın sorun olduğu görülecektir. Henüz dünyada bile pek fazla adım atılamayan bu konuda bizim en önde gideceğimizi ileri sürmek biraz şaka gibi oluyor.

Şakayı ben de severim ama bu tür işler pek şakaya gelecek gibi değil.

Geceyi ısıtmayan goller...

Ahmet Çakır 2009.01.18

Muhabir arkadaşlarımız bu maçlarla ilgili ön haberleri yaparken galiba çok şakacı bir anlayış içinde oluyorlar. Örneğin, hemen tüm gazetelerde Galatasaray'ın bu karşılaşmaya gençlerle çıkacağı yazılmıştı ama öyle bir şey yoktu.

Ayrıca, Sivasspor maçında oynayamayacak olan Meira'nın bu karşılaşmada yer almayacağı belirtilmişti; öyle bir şey de olmadı. Daha önce Altay maçıyla ilgili bu tür değerlendirmelerin de hemen hiçbirinin isabetli çıkmadığı unutulacak kadar uzakta değil.

Haberciliğin ve muhabirliğin çoktan öldüğünü biliyoruz da hiç değilse bazı tahminlerin tutmasını bekliyoruz; o da olmuyor... Doğrusunu isterseniz, Skibbe'nin öyle yapması daha iyi olurdu çünkü böyle maçlarda sahaya tam kadro çıkıyorsunuz ama oyuncuların çoğunun sadece görüntüsü oluyor. Bu yüzden de yerini bulmayan paslar, sürekli top kayıpları, rakibin sertliğinden yakınmalardan oluşan sıkıcı bir görünüm ortaya çıkıyor. Örneğin Meira kendini biraz oyuna verebilse ilk yarıda rahatlıkla 3 gol atabilirdi. Fakat oynuyormuş gibi yaparak gol atmak kolay değildi.

Grupta kendi evinde Altay'a bile farklı yenilmiş olan renktaşının Cim Bom'u üzme gibi bir niyeti yoktu. Olsa da bir şey değişmezdi. Bütün hücum etkinliğini emektar Celil Sağır'a bağlamış olan Malatyaspor, elinden gelenin en iyisini yapma çabası içindeydi ama nereye kadar! (İhtiyarın hakkını yemeyelim: Hâlâ civa gibi ve bayıltıcı çalımlar atabiliyor. GS taraftarının onun çabasını ödüllendirmesi belki de gecenin en hoş yanıydı.) Buldukları gol bu çabanın tek ürünü oldu. Aradaki olağanüstü güç farkı elbette ki maça damgasını vuran temel etkeni. Galatasaray hiçbir şey oynamadan soyunma odasına iki farklı üstünlüğü bulmuş olarak gitti. Boş kaleye de olsa Aydın Yılmaz'ın gol atmış olması, Ümit Karan'ın da aynı işi becermesi tribünleri canlandıracak iki hareketti. Bunun dışında Galatasaray taraftarı ısınabilmek için Fener'e sallamaktan başka bir yol olmadığına inandığını gösterdi. Eh, başka türlü kutlanamayan GS-FB ezeli rekabetinin 100. yılını, onlar da içinde bulunduğumuz ortama yakışır şekilde ele alıyor gibiydiler.

İkinci yarıda Meira-Emre Güngör değişikliği en beklenen durumdu ancak bu futbolcunun peşpeşe iki sarı kart görüp oyun dışı kalışı hiç beklenmedik bir gelişmeydi. Üstelik sadece bu maç için değil Sivasspor karşılaşması için de ciddi bir sorun doğurdu. 7-8 adamın artık tamamen maçı bıraktığı ortamda Cim Bom'un gol yemesi de doğaldı. İkincisi ise "Eyvah!" dedirtecek kadar can sıkıcıydı. Servet'siz savunmanın çekeceği sıkıntı biliniyordu da 'Bu kadar olur mu!' dedirteceği pek düşünülüyordu.

Bu soğuk gecenin Galatasaray için daha büyük dertler çıkarmadan bitmesi galiba en iyi yanıydı. Tabii Arda, Ayhan ve Sabri'nin çabalarıyla Mehmet Topal'ın varlığının önemini görmezden gelemeyiz.

Böyle bir maçtaki 3 kırmızı kart için gevezelik etmek isteyecekler mutlaka çıkacaktır, sadece onun için söylüyorum: Tolga Özkalfa mükemmel bir maç yönetti. Bütün kararlarında haklıydı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gemiye batıran kaptan!

Ahmet Çakır 2009.01.25

Kaptanlar kaç tür olabilir, bilmiyorum ama genel olarak onları iki kategoride toplayabiliriz: Takım kurtaran kaptan, gemiyi batıran kaptan! Kış koşullarında Sivas'ta top oynamanın nasıl birşey olduğunu, sadece bizim gibi orada takırdayanlar değil, sıcak odasındaki rahat koltuğunda (Yazlık olanına şezlong denir) televizyon başındaki izleyiciler bile rahatlıkla anlamıştır.

Zeminin hem beton hem de bataklık olmak gibi iki akıllamaz özelliği aynı anda taşınması futbolun değerini sıfırlamıştı. Evet, uygar bir ülkede böyle zeminde top oynanmazdı ama bu tür itirazların anlamı yoktu. Burası Türkiye'ydi ve geçmişte daha kötü koşullarda bile oynanmıştı. Buna karşın iyi kötü oynamaya çalışan Galatasaray'dı. Servet ve Lincoln gibi çok önemli iki adamından yoksun olmasına karşın Cim Bom oyuna egemendi ve şayet bir gol olursa ona adını yazdıracak gibiydi. Hatta Lincoln'ün getirilmeyişinin daha iyi olduğunu düşünenler hiç de az değildi. Gelgelelim takımın en sorumlu davranması gereken adamı taç çizgisindeki bir mücadele sonrası oyundan atıldı. Kendisi maçtan sonra "Hiçbirşey yapmadım ve söylemedim. Hakem beni niçin attığını açıklamalı" diye isyan etti ama geçmiş olsun. Çok önemli bir maç kaybedildi ve şampiyonluk yolunda ağır bir yara alındı. Üsttarafı sadece laf! Üstelik bunun öncesinde de topu elle almaya çalıştığı iki pozisyonda ortamın gerginleşmesine yol açmıştı.

Devrearasındaki transfer söylentileri Mehmet Yıldız'ı ne kadar etkileyecek diye bakılıyordu. Gerçi onun da birşey oynadığı yoktu ama hiç değilse kendini oyundan attırarak işler yapmıyordu. Sarı Kırmızılı takımda Servet ve Meira'nın yokluğundan -Portekizli iyi ki yoktu- doğan önemli memleket meselesi nöbetçi stoper Emre Aşık'ın yanına Hakan Balta'nın çekilmesiyle halledilmişti. Skibbe'nin ortaalandaki M.Topal-A.Akman-B.Özbek üçlüsünden vazgeçmeyişi, özellikle böyle bir zeminde, doğru tercihti. Nitekim 11 kişi olduğu sürede Galatasaray bu sayede en küçük bir sıkıntı yaşamadı.

Rakibin eksik kalışı Bülent Uygun'a en büyük kozunu oynama imkanı verdi. Muhammed'in yerine Balili'yi alıp gol şansını artırdı. Bunun ödülü de çok çabuk geldi. Hakan Balta'nın yetersiz hamlesi rakibe gol pası oldu. Golün ardından G.Saray'ın 10 dakika tek kale oynaması ilginç bir durumdu ama üretkenlik sıfırdı. Skibbe bunun nedenini doğru görüp Baros-Yaser değişikliğine gitti. Bunun da çare olması mümkün değildi. Çünkü oyun artık kesin olarak evsahibine dönmüştü. Nitekim Sivasspor'un ikinci kez Balili ile çıkışında ikinci golü bulmasıyla maç bitti. Böylece Sarı Kırmızılı takım kaptanının büyük katkısıyla berbat bir başlangıç ya da bitiriş yapmış oldu. Sadece 10 gün sonra burada kupa maçı oynamak zorunluluğu Cim Bom için ikinci kâbus olacak. Sivasspor geçen sezon evinde 3 büyüklerle yaptığı maçları kaybetmesi yüzünden büyük hedefe ulaşamamıştı. Bu sezon Fener'den sonra Cim Bom'u da yenerek önemli bir aşama yaptığını ortaya koydu. Kırmızı Beyazlıların şampiyonluk türkülerini bundan sonra daha gür bir sesle söyleme hakları olacaktır. Yunus Yıldırım hakemlik hayatının en rahat maçlarından birini yönetti. Bunda iki taraf oyuncularının da iyiniyeti en önemli etkendi. 77 dakika sarı kart çıkarmak zorunda kalmayışı bunun kanıtıydı. Statta yapılan küfür edilmemesi anonsuna seyircinin harfiyen uyması, o dondurucu soğukta insanın içini ısıtan güzelliklerden biriydi. Sivasspor sadece futboluyla değil taraftarıyla da büyüyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sivasspor'dan ben özür diliyorum

Ahmet Çakır 2009.01.31

Anlaşılan kalan ömrümüz özür dilemekle geçecek! Hem de bir sorumluluğumuzun bulunmadığı tatsızlıklar yüzünden... Çünkü memlekette bunu gerektirecek olayların önünü almak pek kolay görünmüyor.

Hemen söyleyeyim, böyle olayların çok kaşınmasından yana değilim. Ayrıca, bu tür konuları istismar etmek için fırsat kollayan, fikir yoksunu, sansasyon düşkünü birtakım şarlatanlarla benzer bir çizgiye düşmekten de endişe ederim. Gelgelelim, salı akşamı Ali Sami Yen'deki utanca tanıklık etmek zorunda kalan biri olarak Sivasspor'dan özür dilemeyi, spor adamının kaçınılmaz görevi sayıyorum.

Bunu biraz da her Sivas'a gidişimizde krallar gibi ağırlanmış olmanın etkisiyle yapma zorunluluğunu hissediyorum. Hayır, bu kişisel bir durum değil, bütün gazetecilere ve öteki konuklara Sivas'ta böyle muamele ediliyor. Ayrıca, maç sırasında da anons yaptırılıp kesinlikle küfür edilmemesi istendi ve buna taraftarlar harfiyen uydu... Geçen sezon avuçlarının içindeki şampiyonluğu 5-3'lük yenilgiyle kaybettiklerinde de en küçük bir taşkınlıkta bile bulunmamışlardı. Sivasspor bu sezon mutlu sona ulaşabilir mi bilemem ama benim gözümde ve gönlümde bu yönden çoktan şampiyondur.

Doğrusunu isterseniz, kupada çeyrek final kuraları çekildiği anda Galatasaray'ın ciddi bir sıkıntı yaşayacağını düşünmüştüm. Ancak özellikle Balili'ye edilen küfürler türünden çirkinliklerin gündeme gelebileceğini pek beklemiyordum.

Şunu da hemen söyleyeyim: Bu durumun 'ırkçılık' olarak nitelendirilip o fasıldan cezalandırılmasını da gereksiz bir abartı olarak görüyorum. Terbiyesizlikle ırkçılık arasında benzer noktalar olabilir ama dağlar kadar nitelik farkı vardır.

Sarı Kırmızılı takımın lig, kupa ve Avrupa'da hiçbir takımdan çekinmesi sözkonusu değil ama mevsim koşulları nedeniyle 10 günde iki kez Sivas'a gidip gelme zorunluluğu ciddi sorunlara yol açabilecek nitelikteydi.

Yıllar önce Mehmet Cansun başkanın yaptığı gibi "Kupa bizim için önemli değil" deyip Erzurumspor'a elenmek gibi bir durumun yaşanması, insana makul görünüyordu. Akılcı bir yaklaşım olan İzmir önerisine Sivasspor'un kulak asmayışına kimsenin söylenecek sözü olamazdı.

Olayın üzücü ve insanı umutsuzluğa düşüren boyutlarından biri, ligin devre arasında Antalya'da yaşanan bütün olumlu gelişmelerin daha ilk haftada yerle bir oluşudur.

Bu kapsamda, yöneticilerin asla vazgeçemedikleri sorumsuzca demeçler, ortalığı yangın yerine çevirme konusunda hiçbir engel tanımıyor. Üstelik bunlar, sonuçta 'keskin sirke' etkisinden başka sonuç da vermiyor.

Evet, Sivas'taki maç çok zor koşullar altında oynandı ve yardımcı hakem de hatalarıyla düpedüz Galatasaray'ı yaktı. Ümit Karan'ın yok yere atılması, ilk goldeki ofsaytın kaçırılması, çok vahim hatalardı. Belki de bunların yol açtığı kayıp yüzünden Galatasaray şampiyonluğu kaçırarak. Belki de şu olacak bu olacak türünden felaket varsayımlarını istediğiniz kadar büyütebilirsiniz. Neye yarar?

Zaten bizim yöneticilerin, taraftarların ve daha pek çok kesimin bir türlü anlayamadığı da bu! Orada ciddi bir kayba uğramışsınız. Sonrasında gösterdiğiniz ölçsüz tepkiyle bu kaybı çok daha yıkıcı noktalara taşımanın akla uygun bir yanı var mıdır?

Ne yapalım efendim, bizde bu işler böyle yürüyor. Yöneticiler çıkıp da herkese dayılanmadıkları, tehditler savurmadıkları zaman pek adamdan sayılmıyorlar. Bunu anlıyoruz ama böyle yaptıkları zaman da yaşadıkları sıkıntı katlanarak büyüyor. Hadi o yöneticinin aldığı cezayı kimse umursamıyor, peki saha kapatma ve benzeri cezalar geldiğinde ne olacak?

Evet, öfke baldan tatlıdır ama öfkeyle kalkanın zararları oturduğu daha büyük bir gerçektir.

Yargıtay üyesi muhabir!

TSYD semineriyle ilgili iki ayrı yazı yazarak konuyu en geniş biçimde işlemiş oldum ama inanın ki daha en az 10 yazı yazabilecek kadar malzeme var elimde. Özellikle çok ilginç birini neredeyse bütün basın görmezden geldi. Tabii anlaşılması pek de zor olmayan bir nedenle...

Seminerin ilgi çeken konuşmacılarından biri de Fatih Altaylı idi. Şubatta yayın hayatına başlaması beklenen Habertürk gazetesinin genel yayın yönetmeni, spor kökenlidir. Hâlâ kendisini bir spor gazetecisi olarak gördüğünü orada da söyledi. Hatta bir an önce şu üzerindeki unvan ve öteki yüklerden kurtulup tekrar spor yazarlığı yapmak için can attığını da ekledi.

Altaylı'nın gazetesinde neyin nasıl yapılacağına ilişkin gerçekten ilginç açıklamalarının yanında gazetede çalışanlara verilecek ücretler de gündeme geldi.

Onun daha önceki bir açıklamasında muhabirlere yüksek ücret verilmesi gerektiği yolundaki beyanını hatırlatan bir arkadaşımızın sorusuna, bu konuda sözünü tuttuğunu belirterek karşılık verdi Altaylı.

Muhabirlerin alacağı ücretle ilgili olarak da çok ilginç bir ölçü koydu ortaya: "En düşük muhabir ücreti, Yargıtay üyesinin maaşı kadar." dedi.

Niye bir genel müdür, daire başkanı ya da başka bir gazetede spor müdürü filan değil de Yargıtay üyesi? Onu sormak hiçbirimizin aklına gelmedi.

Üstünüze afiyet, aramız biraz serindir, ben de soramadım...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ege'de futbolsuz 3 puan keyfi

Ahmet Çakır 2009.02.01

Geçen haftaki Sivasspor yenilgisinin Galatasaray'ı ne kadar sarstığını bu karşılaşmada görmek mümkündü. Ligin 16 maçlık bölümünün sonlarında özellikle hücumda büyük bir akışkanlık kazanıp çok rahat gole gidebilen Sarı Kırmızılı takım şimdi bu özelliğini mumla arar gibi.

Doğrusu böyle bir dönemde Denizlispor gibi sezon başından bu yana sarsıntılardan kurtulamayan bir rakiple oynamak şanstı. Nitekim hemen hiçbir şey oynamadan Galatasaray golü buldu. Fakat sonrasında bir türlü oyuna egemen olamadı ve kör-topal oyunuyla ayakta durmaya çalıştı.

Servet'in dönüşü savunmada belli bir rahatlık getirmişti. Ancak orta alanda iyi top kullanılmayışı, hücumda da Baros'la Nonda'nın birbirini pek bütünlemeyen oyunu, kekeme bir futbolun ortaya çıkmasına neden oldu. Sağda Sabri ile Barış'ın neyi nasıl yapacaklarına bir türlü karar veremeyişleri Sarı Kırmızılı takımın bütün hücum

etkinliğinin sola dönmesine yol açtı. Ayhan ve Arda bu yöndeki yükü üstlendiler. Adına futbol denebilecek birkaç hareket de oralarda oluştu. Gol de öyle geldi.

Galatasaray'ın istediği futbolu oynayabilmesinde Lincoln'ün çok büyük payı ve yeri var ama onsuz bu kadar bocalamak da olacak iş değil. Bu futbolsuzluğa karşın ilk yarının sonunda Barış'ın büyük çabasıyla kazanılan topta bomboş durumdaki Baros'un topu dışarı atması Galatasaraylılara saç baş yolduracak bir beceriksizlikti. Sabri'nin bazılarını çok iyi kullandığı köşe atışlarında en küçük bir etkinlik gösterilemeyişi de öyleydi. Bunlardan birinde Skibbe kulübeden fırladı, neredeyse gidip kendisi kafa vuracaktı!

İkinci yarıda Sarı-Kırmızılı takım büsbütün oyundan düştü. Tam 20 dakika boyunca rakip kale önünde sadece Arda'nın bir vuruşuyla görünebildi. Sanki çok güçlü bir rakip karşısında elde ettikleri tek golü korumak en uygun durummuş gibi bir oyun anlayışı içindeydiler. Anlaşılan o ki bu maçı kazanmak için tek golü yeterli görüyor ve salı akşamki Sivasspor karşılaşmasını düşünüyordular. Galatasaray'ın oynama niyetinde olmadığını gören Denizlispor dakikalar geçtikçe rahatladı ve oyuna ağırlığını koymaya başladı. Çok tehlikeli olmasa da gol pozisyonları bile bulmaya başladı. İşte bunun ardından oyunun akışına hiç uymayan ve beklenmedik bir durum yaşandı. Daha doğrusu Cim Bom'un yürüye yürüye bulduğu pozisyonlardan birinde Nonda aylar sonra gol atma gibi bir işinin olduğunu hatırladı ve Allah için bunu da çok güzel yaptı. Bu da maça noktayı koyan hareketti. Kalan bölümün en gereksiz hareketi Ayhan'ın düpedüz kendini attırmasıydı.

Takım kaptanlığı sorumluluğu taşıyan oyuncunun bu sorumsuzluğu hem maçtaki çabasına gölge düşürdü hem Sivasspor maçı için sorun çıkardı. Denizlispor hâlâ kendisini arayan bir takım durumunda. Yeşil Siyahlı ekibin kilit adamları sayılan Kratochvil ve Tomas Abraham gibi iki oyuncunun gönderilmiş olması, yaşanan sarsıntının bir boyutunu gösterir gibiydi. Böyle bir durumda Galatasaray'dan puan almaları da mümkün değildi. Hakemden sözedilmesi gerekmeyen bir karşılaşma oluşu da gecenin sayılı güzelliklerinden biriydi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beklenen son

Ahmet Çakır 2009.02.04

Benim gitmediğim maçlarda G.Saray zaten hep hüsrana uğruyor. Bu kez de öyle oldu. Sivasspor karşısında yarı finale çok yaklaşsa da penaltılarla bu şansını rakibe verdi. Sarı-Kırmızılı takım bu sezonki kupa mücadelesine hiç yenilmeden veda etmiş oldu.

Sarı-Kırmızılı takım kupada Sivas'la eşleşmiş olmaktan doğan bütün sıkıntıları kat kat fazlasıyla çekti. Yaşanan güçlükler ortadayken maçın uzatmaya gitmiş olması ayrı bir çileydi.

Açıkçası sezon başından bu yana yaşanan sakatlık felaketine bu karşılaşma öncesinde takımın temel direkleri sayılabilecek Servet'in hastalığı, Sabri'nin de riske edilmek istenmemesi nedeniyle sanki kupadan peşinen vazgeçilmiş gibi bir durum doğmuştu. Ama oyun öyle olmadı.

Sivasspor'da Bilica'nın yokluğunun ne kadar büyük sorun oluşturacağı daha 10 dakika dolmadan açıkça ortaya çıktı. Arda'nın da futbol zekâsı ve becerisi Sarı-Kırmızılı takımın maça önde başlamasını sağladı. Ancak bundan sonrasında G.Saray skor avantajını yeterince iyi kullanamadı. Bunda da en büyük etken G.Saray'ın böylesine zorlu bir maçı 9,5 kişi oynamak zorunda kalışı idi. Nonda hiç yoktu. Ümit Karan, sadece çalıştı. Futbol verimi çok düşük kaldı.

Teknik Direktör Michael Skibbe, gerçekten çaresizdi. Yedek kulübesinde işi değiştirebilecek tek adamı bile yoktu. Böyle bir ortamda Sivasspor'un nefis golünün pasını Mehmet Topal'ın vermiş olması biraz da zeminin azizliği sayılabilecek bir durumdu. Nitekim sonrasında da gol olabilecek bir serbest atışı kullanırken Hakan Balta yere düştü. Yani zemin biraz daha iyiymiş gibi görünürken buna benzer dünya kadar tuhafılık yaşandı. Bunlara biraz daha alışkın olan evsahibi avantaj sağladı.

G.Saray'ın savunmanın göbeğinde Meira ve Emre Aşık çok iyi oynadı. Ancak sağ kanatta Emre Güngör çok ciddi biçimde aksadı. Nitekim rakibin bütün atakları buradan geldi ve önemli tehlikeler doğdu. Sivasspor'un çok iyi bir transferi gibi görünen Fransız Kamanan'ın ilk yarı sonunda kaleciyi geçtikten sonra boş kale yerine direğe vurdurduğu top karşılaşmanın kader anlarından biriydi.

Bülent Uygun, ikinci yarıda klasikleşmiş gibi görünen Balili hamlesini epeyce geç yaptı. Bunun nedeni de çok geçmeden anlaşıldı. Tamam Balili, hücumda çok etkili, ama üç forvetli oynama sıkıntısı G.Saray'ın oyuna daha çok hakim olmasını sağladı. Ancak Nonda'nın inanılmaz derecede kötü oyunu Sarı-Kırmızılı takımın sonuca gitmesini engelledi.

Uzatmada Skibbe, elindeki tek silahı kullandı. Nonda'nın yerine Yaser'i aldı. Ancak ne yazık ki genç oyuncunun da top ayağına bile değmedi. Üstelik penaltıyı da atamayınca takımının elenmesine katkıda bulunmuş oldu. Sarı-Kırmızılı takım için kupadan elenmenin büyük bir kayıp olduğunu düşünmüyorum. Zorlu lig ve UEFA mücadelesinin yanında kupanın peşinde koşturmak çok da akıllıca bir iş sayılmaz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kahramanlar nasıl hain oluverdi!

Ahmet Çakır 2009.02.07

16. haftadan sonra devre arası niyetine verilen arada medyanın önemli bir bölümü Galatasaray'la ilgili son derece olumlu haber ve değerlendirmelere yer verdi.

Buna göre, her ne kadar lider ya da ikinci bile olmasa en iyi futbol oynayan takım Galatasaray'dı ve şampiyonluğun da en güçlü adayıydı. En iyi kadro da ondaydı, her an sonucu değiştirebilecek yıldızlar da. Lincoln ilk yarının en iyi oyuncusu, Baros da golcüsüydü... Sakatlar iyileşiyor, dertler bitiyordu.

Sadece bu değil, Aslantepe inşaatı çok iyi gidiyordu ve artık Cim Bom bu büyük dertten kurtulup önemli bir imkana kavuşacaktı. Yönetim şimdiden kombine bilet ve loca satışlarıyla ilgili hazırlıklara başlamıştı.

Önceki yıllarda artık bir klasiğe dönüşmüş olan Sarı-Kırmızılı kulübün borç batağında olduğu, futbolculara paralarının ödenmediği gibi durumlar tamamen gündemden kalkmış gibiydi. Paradan puldan söz etmek isteyen bu konuyu mutlaka olumlu yanından ele alıyordu... Bu vezindeki yayınlar karşısında "Hayırdır inşallah!" demekten kendimi alamamıştım. Anlaşılan oydu ki medyanın hiç değilse bir bölümü, yıllardır Fenerbahçe'yi gökyüzünde, öteki takımları da yerin dibinde göstermeye çalışmaktan yorulmuş olmalıydı.

Üstelik Fenerbahçe'nin artık Türk futbolunu aşır Avrupa ve dünya düzeyine yükseldiği yolundaki yayınların çalgınlık halini aldığı dönemde 3 şampiyonluktan 2'sini Galatasaray kazanmıştı.

Bu kez ilk 6 maçtan 4'ünü kaybetmek gibi bir fiyaskoyla lige başlayan Sarı-Lacivertli takımın biraz umutsuz vak'a gibi görünmesinden de yararlanarak günah çıkartılır gibiydi. Tabii bu durumun uzun sürmesi de

beklenemezdi. Nitekim, Sarı-Kırmızılı takıma ve kulübe yönelik övgülerin daha dumanı tüterken işler tersine dönuverdi bile...

Sivasspor ile oynanan lig maçında olup bitenler ortada. Hem kaptanınız yok yere atılacak hem ofsayttan gol yiyeceksiniz, ondan sonra da ayakta duracaksınız! Lig maçındaki yenilginin açıklaması buydu. Yoksa 11'e 11 oyun dengede ydi, hatta gol olursa bunu Sarı Kırmızılı takım atar gibi görünüyordu...

Kupada Galatasaray iki maçta da rakibine yenilmedi. Sadece bir penaltı beceriksizliği yaşadı. Üstelik 120 dakikalık ikinci maç rakibinin sahasında oynandı. Böyleyken, sanki Galatasaray her şeyini kaybetmiş gibi yayınlar başladı.

Şunu biliyoruz, bunlar sadece Galatasaray'a yapılmıyor. Bu tür işlerin peşindeki medya için sadece kahramanlar ve hainler vardır. Ancak bu şekilde gazete satılıp televizyon izleneceğini düşünürler. O nedenle sürekli kahraman ve hain üretirler. Üstelik bu ikisi arasındaki fark, inanılmayacak kadar azdır. Yüzde 51'lik başarıyla kahraman olabilir, yüzde 49'la hain yaftasını boynunuzda bulabilirsiniz.

Lincoln ve Baros'la ilgili olarak "üretilen" haberlerde biraz da bu anlayışın izlerini aramak gerekir. Hele Arda ile ilgili olarak sergilenen iğrençlik, medyanın bir bölümünde zaten hiç var olmadığını bildiğimiz utanmanın, tamamen iflas etmiş şekliyle karşımıza çıkışıdır.

O kupa sanki Galatasaray'a çok lazımmış, sanki 25 yıldır alamıyormuş gibi yapılan yayınlardan etkilenen taraftarın moral bozukluğu da zaten hedeflenen ve amaçlanan bir durumdur. Sürekli yas kültürü dayatması içinde yaşayan taraftar, bu tür tuzakların üzerine atılmaya dünden gönüllüdür.

Cim Bom'la ilgili ol hikayat, şimdilik bu kadar!

Beşiktaş banko şampiyon!

Siyah-Beyazlılar 2003'ten bu yana giderek büyüyen bir özlem içindeler. Bunun için sürekli yalan yanlış işler yapılıyor, bitmez tükenmez teknik adam değişikliği ve çılgınca transferlerle kulübün geleceğini tehlikeye düşürecek biçimde kaynaklar heba ediliyor.

Ne uğruna?

Şampiyonluk için.

Oysa şampiyonluğun çok basit bir formülü var...

Siyah-Beyazlı takım bundan sonraki bütün maçlarını Antalyaspor'la oynamanın bir yolunu bulabilirse banko şampiyon olur!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hakemi değil yıldızları izlemek istiyoruz

Ahmet Çakır 2009.02.08

Özellikle bizde yapılan şekliyle hakem tartışmasından nefret ettiğimi okurlar biliyor. Ancak hakemliğimizin genel nitelikteki sorunları ve bunların maçlara çok olumsuz biçimde yansması bir türlü önlenemiyor. Futbolumuz Avrupa'da 6-7 sıralarda gösterilirken hakemliğimizin 30.lukta olması da bunun acıklı bir kanıtı...

Gerek standart yoksunluğu, gerekse kendilerini de maçın taraflarından biri gibi görmeleri, hakemlerimizin bu işe çok fazla "müdahil" bir tavır içinde görünmelerine yol açıyor. Oysa dünyada iyi hakemlik, onun karşılaşmaya hemen hiç karışmamak, sadece oyunun adil biçimde oynanmasına yardımcı olmak şeklinde tanımlanıyor.

Bir de şu var: Maçlara hiçbir seyirci, hakem izlemek için gelmiyor. Onların çok büyük bir bölümü takımlarını desteklemenin yanında yıldız futbolcuları seyretmenin keyfini yaşamak için tribünlere koşuyor. Hiçbir yerde de bu kadar kolay biçimde futbolcu atılmıyor.

Lincoln'ün sarı kart gördüğü pozisyona penaltı değil diyebileceklerle tersini ileri süreceklerin sayısı asla birbirinden farklı çıkmaz. O pozisyonun sarı kart gerektirdiğini ise hiç kimse söyleyemez. Ayrıca yok yere atılmış oyuncunun ardından 'etki altında kaldı' denmesin diye hemen tüm faulleri konuk takım lehine vermek de pek kabul edilebilecek bir durum değildi... Tabii o düzeydeki bir adamın sarı kartı varken yaptığı son derece anlamsız ve akılsızca hareketle kendini attırması ise benim hoşlanmadığım türden çok sert sözcüklerle ifade edilebilir. Örneğin, 'ihamet' gibi!.. Kupadan elenmenin ardından bu kadar duyarlı bir ortamda elbette ki Lincoln'ün çok daha dikkatli olması gerekiyordu ama bunu ona anlatmak da imkansız denecek kadar güç!

Bitmedi, dün gece bir de teknik adam fiyaskosu vardı. Bu yaşma kadar teknik direktörlükle öğrendiğim en tartışılmaz gerçeklerden biri şu: 10 kişi kalan takım, atılan adamı iki forvetinden biri değilse mutlaka oyuncu değiştirir ve tek forvetli oynar.

Skibbe bunu Lincoln atıldığında değil devrede bile yapmadı. İkinci yarıya başlarken asıl hamle yapan Tolunay Kafkas oldu ve bu sayede tek kale oynamaya başladı. Skibbe aylardır oynamayan Linderöth'u oyuna alırken çıkan adamın iki forvetten biri olmayışına inanmak çok zordu. Üstelik Baros hem hiçbirşey yapmıyor hem de atılma tehlikesiyle oynuyordu. Nonda da attığı komik gol dışında oynuyormuş gibi yapmakla yetiniyordu. Doğru değişikliği ise neredeyse maç biterken yapabildi.

Daha maç başlamadan Hakan Balta'nın sakatlanması bir kez daha Cim Bom'un düzenini bozmuştu. Mehmet Topal'ı solbeke çekmek, bir önceki maçta iyi oynamış olan Mehmet Güven'i ödüllendirme anlamı taşır gibiydi. Ayhan ve Arda'nın olağanüstü çalışkanlıkları, Servet'le Emre Aşık'ın dikkati, Sabri'nin zaman zaman gösterdiği patlamalar, karşılaşmanın dikkat çekici yanlarıydı.

Galatasaray'ın en büyük şansı Kayserispor'un gole gitmekteki beceriksizliği oldu. Ama onun da bir sınırı vardı. Rakip takımın artık atmaktan umudu kestiği dakikalarda gol geldi ve Cim Bom'un olağanüstü çabası da boşa gitmiş oldu.

Böylece bu zorlu dönemeçte iki altın puan daha kaybeden Galatasaray için bundan sonra herşey çok daha zor olacak. Hakem konusunda ise derdinizi ancak Marko Paşaya anlatabilirsiniz!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hiç güzel hareketler değil bunlar!

Ahmet Çakır 2009.02.13

Bu tür polemikler çoğu zaman gazetelerdeki haber sıkıntısından beslenir. Yani taraflardan birinin pek de üzerinde durmaya değmez nitelikteki açıklamaları alabildiğine büyütülür. Klasik deyişle pireyi deve yapıp kıyametler kopartılır. Öteki taraf ya da taraflar da bunu yanıtlar ve ortalık yangın yerine döner...

Sonra araya yeni maçlar girer ve konu unutulur. O kadar unutulur ki o dönemdeki tartışma neydi, kimler niçin bunu yapmışlardı, bunları hatırlayabilmek için epeyce çaba göstermek gerekir.

Fakat bu kez durum değişik: Galatasaray Kulübü Başkanı Adnan Polat olayı tırmandırıyor. Federasyon da geri adım atmak niyetinde görünmüyor.

Bunun yanında, Servet'in milli takım kampındaki sözleri gibi yan olaylarla tartışma besleniyor.

Bütün bu tatsızlıkların Galatasaray cephesinden görünüşü "Haklarımızı koruyor, aciz olmadığımızı gösteriyoruz" diye anlatılıyor. Oysa gerçek bunun tam tersi. Sarı Kırmızı yönetim her adımıyla kendi kalesine yeni bir gol atıyor. Yapılan açıklamalar nedeniyle karşılarındaki cephe her geçen gün biraz daha büyüyor. Basının sağduyulu ve ciddiye alınması gereken kesimi, Galatasaray yönetimine dönük haklı ve önemli eleştirilerde bulunuyor. Özellikle daha 1,5 ay öncesinde federasyona destek açıklamaları hatırlatılarak bugünkü kavganın yersizliği ve tutarsızlığı ortaya konuluyor.

Tabii asıl olay, işin konuşulamayan boyutları olarak görülüyor. Örneğin, Galatasaray yönetimine gelen 'Lincoln ilk yarım saatte atılacak!' ihbarı gibisinden, bize her zaman gülünç gelmiş olan birtakım atraksiyonlar, onları gereğinden fazla etkilemiş... Futbol dünyasında sürekli olarak buna benzer iddialarla dolaşan ve bu yolla kendisine yer edinmeye, önemli adam gibi görünmeye çalışan bir yığın maskaranın bulunduğu Adnan Polat bilmiyor mu?

Şunu anlıyoruz: Böylesi konularda tepki göstermek, bir Türkiye gerçeği. Bunu yapmadığınız zaman, 'ağlamayan çocuğa meme vermiyorlar' durumu ortaya çıkıyor. Hele Trabzonspor'un 15. haftadaki Bursaspor karşılaşmasını ofsayt bir golle yitirmesinin ardından yaşananlar, bu düşünceyi pekiştiriyor.

Sadece bu değil, G.Birliği-Sivasspor maçının daha 1. dakikasında konuk takım aleyhine penaltı ve kırmızı kartlık pozisyonun görmezden gelinmesi, G.Saray maçında Ümit Karan'ın yok yere atılıp ilk golün de ofsayt olması gibi durumlar, Lincoln'ün de atılmasıyla üst üste gelince, harekete geçme zorunluğu doğuyor.

Yönetim olarak siz ne kadar sağduyulu davranmak isteseniz de taraftarın, camianın ve yakın çevrenin baskıları, bu tür işlere girişmeyi kaçınılmazlaştırıyor.

İyi de harekete geçme biçiminizle işleri büsbütün içinden çıkılmaz bir hale getirdiğinizi görebilmek çok mu zor? "Galatasaray Türkiye'dir" dediğiniz o berbat bildiri hangi sorunu çözebilir ve size ne gibi bir avantaj sağlar? Attığınız bu adımlarla federasyonu ve hakem camiasını karşınıza almak, Kayserispor'dan Antalyaspor'a kadar herkesin birşeyler söylemek zorunda kalmasına yol açmak ve hatta eski defterlerin karıştırılmasına neden olmak, ne kadar akılcı?

Hele şu kural hatası başvurusu! Tam anlamıyla bir şaka gibi... Koskoca Galatasaray'da artık "kural hatasının yürürlükten kalktığı" gibi basit bir gerçeği görebilecek biri yok mu? Federasyon o yanlış bir kez yaptı ve dersini aldı. Nitekim, Sivasspor maçındaki çok açık kural hatası için bile "Hakem hatasıdır" deyip işin içinden çıktı. Bundan sonraki tüm başvuruların da aynı duvara çarpıp tuzla buz olacağını anlamak için çok mu akıllı olmak lazım? Ayrıca, MHK başkanının yaptığı açıklamalar, o cephede durumun ne kadar vahim olduğunu yeterince açık biçimde ortaya koymuyor mu?

Başka arkadaşlarım da hatırlattı: İki ay önce Yıldırım Demirören aynı durumla ilgili olarak bas bas bağırırken, Polat "Biraz da hatayı kendinizde aramak lazım" demedi mi? Evet, her durumda geçerli çözüm budur: Hatayı kendinizde ararsanız kolaylıkla bulur ve onu tekrarlamazsınız. Yoksa... Allah selamet versin! Galatasaray'ın tepkisinin, gerçekte takımda yaşanan sorunları gizlemek için abartıldığını söyleyenlere ne yanıt vereceksiniz?

Güzel hareketler değil bunlar... O nedenle de size hiçbir yarar getirmez.

Bütün bu gürültü patırtı içinde Galatasaray'dan bir sağduyulu ses çıkması yüreklere su serpti. Teşekkürler Hayrettin Ağabey...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Milli maçta kaç seyirci vardı?

Ahmet Çakır 2009.02.14

İzmir Atatürk Stadındaki maçların bir yönü beni çok eğlendirir. O da tribünlerdeki seyirci sayısı ile satılan bilet arasındaki tuhaf ilişkidir. Yani gazetelerde o maçı 40 bin kişinin izlediği yolunda haberler yer alır ama satılan bilet sayısının 19 bin olduğunu öğrenirsiniz.

(İşin eğlenceli yanlarından biri de budur: Nedense satılan bilet sayısı hep 19 bin, 29 bin gibi rakamlardır.)

Bunun niye böyle olduğuna ilişkin nedenlerden biri önceki gün gazetelerde yer aldı: Bu maç için sahte bilet satan 5 kişi gözaltına alınmıştı.

Tabii ki tek neden bu değil, ülkenin her yerindeki statlar gibi oraya da çok değişik yollarla girilebiliyor...

Fildişi Sahilleri maçını ben televizyondan izledim. Bu karşılaşmada da tribünlerin dolu olduğu yolundaki değerlendirmeler gazetelerde yer aldı ama kimse sayı vermeye yanaşmadı.

O stat 2005 Üniversite Oyunları için yapılan yeni düzenleme sonrasında 58 bin kişi alıyor. Televizyondan izlediğimizde bazı boşluklar gördük, o nedenle 50 bin kişi vardı diyelim. Hadi 10 bin kişilik bir indirim de biz yapalım ve yetkililerden soralım:

O maçta 40 bin bilet satıldı mı?

Yoksa yine bu rakam 19 binde mi kaldı? Futbol Federasyonu, Galatasaray'la kavgasına kısa bir ara verip de bu rakamı açıklama lütfunda bulunur mu acaba?

Şu gergin günlerde biraz eğlenirdik...

Teşekkürler Ülker

Sadece futbolumuza değil sporumuza en büyük sponsorluk desteğini veren kuruluşlar arasında bulunan Ülker, son olarak sokak futboluyla ilgili reklamıyla benim gibileri yüreğinden vurdu.

Beşiktaş'tan Rüştü Reçber, Fenerbahçe'den Deivid, Galatasaray'dan Milan Baros ve Trabzonspor'dan da Gökhan Ünal'ın oynadığı reklam filmi futbol tutkunlarını çocukluk günlerine götürüyor.

Lig Radyo'da Mehmet Ayan kardeşim de olayı çok iyi sürdürüyor. Yayına telefonla katılanlar, 'Galatasaray'ın oyuncusu haksız atıldı, Fenerbahçe ofsayt gollerle yenildi, Beşiktaş zaten en çok haksızlığa uğrayan takım' gibisinden bitmez tükenmez yakınmalar yerine sokak futbolu kapsamında sayılacak anılarını aktarıyorlar. Yani daha doğrudan kendileriyle ilgili ve sahici şeyler konuşuyorlar.

Ben de 1960'lı yıllarda Balat'ta dispanserin bahçesinde, biraz palazlandığımızda Edirnekapi'daki surların dibindeki Maşatlık'ta çılgınca oynadığımız günleri hatırlıyorum. Yıllar sonra Bülent Korkmaz'ın da orada top oynamış olduğunu öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı ve aramızdaki bu sanal bağdan duyduğum keyfi düşünüyorum.

Üç korner bir penaltılı o günler, yiyecek ekmek değilse de biraz fazlasını bulmakta zorlandığımız yoksulluk günlerimizin en büyük mutluluğuydu. Yırtık ayakkabımızla perişan topumuzun peşinde koşarken hepimiz Metin Oktay, Can Bartu ve Lefter idik; yani sadece ünlü değil aynı zamanda dünyanın en zengin kişileri sayılırdık...

Sürekli olarak içinde yaşamaya kendimizi mahkum ettiğimiz gerginlik ve kaos ortamında Ülker'in reklamı insana ilaç gibi geliyor. Bir sonraki versiyonunda beni de -Bülent Korkmaz'la birlikte olabilir- oynatmanın bir yolunu bulabilirlerse çok daha mutlu olacağım.

Teşekkürler Ülker.

Ah Sarvan

vah Sarvan!

Hakemliğimizle ilgili düşüncelerimi sık sık dile getiriyorum, haliyle okurlar da bunları biliyor. Buna karşılık MHK Başkanı Oğuz Sarvan, hakemliğine inandığım, yöneticiliğine de güvendiğim biriydi. Birşeyler yapabileceğini düşünüyordum.

Ancak, Antalya'daki seminer sırasındaki 'Avrupa, hakemlerimizi dışlıyor' şeklindeki açıklaması, Tabata'nın tribüne çıkıp eşini öpmesi şeklindeki sevinç gösterisine sarı kart gösterilmesi gerektiğini ileri sürmesi ve son olarak da Galatasaray'a yanıt olsun diye söylediklerinin bir bölümü beni dehşete düşürdü!

Hele, 'Eldeki malzeme bu!' şeklinde hakemleri düpedüz aşağılayan sözleri inanılır gibi değildi. Biliyorum, asıl söylemek istediği başka birşeydi ama düşüncelerini bu kadar kötü ifade etmek de o işi yapmayı ve o koltukta oturmayı zorlaştırır.

Hiç kuşkusu olmasın ki her zaman var olabilecek öteki nedenler bir yana, sadece o konuşma nedeniyle adının üzerine kırmızı bir çarpı konulmuştur. Artık sadece uygulama günü beklenmektedir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tersinden yazılan tarih...

Ahmet Çakır 2009.02.15

Cim Bom tarih yazıyor ama tersinden... Geçen hafta lig tarihinde ilk kez Ali Sami Yen'de Kayserispor'a puan kaptırmanın ardından bu kez de yine ilk kez Antalya'da rakibine yenilip belki de bu sezon lige havlu atmış oldu

Sarı Kırmızılı takım. Üstelik bunu belki de bugüne kadarki en güçlü değilse bile pahalı kadroyla "başardı"... Hayırlı olsun.

Bugüne kadarki deneyimlerimiz bize gösteriyor ki artık Galatasaray'ın UEFA'da bir yere gitmesi de hayaldir, ligde toparlanıp yeniden zirve yarışına katılması da... O nedenle yönetimi de çok zor günler beklemektedir. Bu durumu ortaya çıkaran da onlar olduğundan sonuçlarına katlanacaklardır. Yönetimin tepki gösterdiği hakem hataları bu memlekette ilk kez olmuyor, son da olmayacak. Bunların üzerine giderken akıllıca bir yol ve yöntem belirleyemediğinizde karşınızdaki cepheyi çok genişletir ve işte bu durumlara düşersiniz...

Maç için ya da bir başka nedenle Antalya'ya gitmek her zaman keyifli olmuştur ama bu kez öyle değildi. Hava koşulları nedeniyle epeyce zorlu bir yolculuğun yanında aynı durum maçı da etkiledi. Bir yandan güneşli bir bahar havası vardı ama ona eşlik eden şiddetli rüzgâr iki tarafın da işini güçleştirdi.

Hafta içindeki polemiklerin tedirginliği hem iki takımda hem de hakemde açık biçimde görünüyordu. Baros'un ilk düşüşünde hakem penaltı yerine sarı kartı yeğledi. Karşılaşmayı TV'den izleyenler, tıpkı Lincoln'ün Kayserispor maçındaki pozisyonu gibi 'yüzde 50 penaltı, yüzde 50 değil ama kart gereksiz' görüşünde birleşir gibiydiler.

"Hakan Balta'nın yokluğunda niye Volkan oynamıyor kardeşim?" yorumuna Skibbe'nin "Olur" demesi dışında bir değişiklik yoktu kadroda. Oyun olarak da hemen herkes bildiğiniz gibiydi. Oynuyormuş gibi yaparak Antalyaspor'u yenebilecekleri kanısındaydılar. Hücumda Nonda'nın biraz kırırdanmaya başlamış olmasının yanında Baros'un pozisyonda ona gollük pas vermesi, bu maçta gördüğümüz değişikliklerdi. Sarı Kırmızılı takımın rüzgâra karşı oynamakta zorlandığı bu bölümde bulunduğu çok net bir fırsatı Baros'un harcaması ile hakemin Nonda'ya da sarı kart gösterecek bir fırsat bulması akılda kalan durumlardı.

İkinci yarıda Galatasaray sadece rüzgâr avantajıyla golü bulabilirmiş gibi "öylesine" bir oyunu yeterli görünce bunun bedelini ağır ödedi. Aslında gol, Zitouni karşısında çok sıkıntı çeken Volkan'ın bulunduğu bölgeden gelecek gibiydi. Ancak Barış'ın ileri çıktığı, Sabri'nin de biraz uyuduğu pozisyonda Antalyaspor istediğini elde etti. Golün hemen ardından yine Baros'un yararlanamadığı mutlak bir pozisyon Galatasaray'ın rakibi karşısında yaşayacağı tarihî fiyaskonun kaçınılmazlığını gösterir gibiydi. Öyle de oldu. Son bölümdeki palavradan çırpınışlar gol getirecek gibi değildi. Zaten maçın ilk dakikasından itibaren Sarı Kırmızılı takımın gole gidebilecek akıllı ve becerisi sahada yoktu. Bu kapsamda Arda'nın perişanlığı da dikkat çekiciydi. Sonuçta bunlar artık ıvırzıvır ayrıntılar... Galatasaray'da kopacak fırtınanın yanında üzerinde durmaya bile değmez...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Böyle mi olmalıydı...

Ahmet Çakır 2009.02.18

BORDEAUX - Bu sezon takımlarımızın toplam Avrupa karnesi pek başarısız sayılmaz. Ancak şubatı görebilen tek ekibimizin kalmış olması üzücü. Geçen sezonkinin tersine bu kez gruptan sağlam adımlarla çıkan Galatasaray, "uzak akrabası" sayılacak durumdaki Bordeaux karşısında çeyrek final şansı arayacak.

Antalyaspor karşısında izlediğimiz Sarı-Kırmızılı takımın gerek UEFA gerekse Süper Lig'de yapabilecek hiçbir şeyinin olmadığı yolundaki düşüncelerimize bazı okurlar karşı çıktı. Gereksiz değilse bile fazlaca karamsarlığa kapıldığımızı ileri sürenler oldu.

Daha önce de birkaç kez belirttim, Galatasaray'ın durumu nedeniyle kahırlanmak gibi bir görevim yok; Sarı-Kırmızılı takımla ilgili olarak ne görüyor ve biliyorsam onu yazıyorum. 16 maçlık dönemin sonunda ligin en iyi futbol oynayan takımı ve şampiyonluğun güçlü adayı gibi unvanların sahibi Cim Bom'un son 4 karşılaşmadaki berbat bilançosunun ardından ilk 3'e girebileceğinin tartışmalı hale gelmiş olduğu, karamsarlık filan değil, basit bir gerçeğin saptanması sadece...

Elbette ki Galatasaray'ın hâlâ çok şey yapabilecek bir gücü ve kapasitesi var. Öteki takımların da puan kayıplarıyla zirve mücadelesinin çok da uzağına düşmedi Galatasaray. Bu akşamki maç için de umutlanabileceği nedenler bulunabilir. Örneğin, Bordeaux'nun bu sezonki yüksek formunun bir "kırılma" döneminden geçiyor olması, hiç yabana atılacak durum değil. Ayrıca, Sarı-Kırmızılı futbolcuların bu tür maçları gerçekten bir başka oynadıkları biliniyor. Özellikle Benfica ve Hertha Berlin galibiyetleri bundan daha parlak ortamlarda gerçekleşmedi. Hatta belki inanmayacaksınız, o karşılaşmalarda bile takımın başında Michael Skibbe vardı!

İyi de bütün bunlar futbol adına insanı çok da mutlu edecek türden gerekçeler sayılmaz. Avrupa kupalarında en çok maç oynamış takımlardan biri olan Galatasaray'ın, bu sezonki güçlü kadrosuyla daha sağlam bir noktada olması gerekiyor. Temel aksaklık ve arıza burada.

O nedenle her maç öncesinde 'Şöyle olursa böyle olur, böyle olursa hiçbir şey olmaz!' türünden bir yığın şarta bağlı yorumlar yapılıyor. Sarı-Kırmızılı takımı daha önce başarıya götürmüş etkenler arasında önemli yeri bulunan inanç ve heyecan konusunda ciddi bir eksiklik gözleniyor. O kadar ki Galatasaray'ın ardından Fransa'ya giden taraftarlar bile Bordeaux'yu eleme konusunda pek de inançlı görünmüyorlar. Çoğu, 'Bu yılki son deplasman maçı olabilir. O nedenle bir Fransa'ya gitme fırsatını kaçırmayalım' diye gelir gibi...

Neyse ki Sarı-Kırmızılı takımı desteklemeye gelenler arasında Hasan Cemal dostumuz da bulunuyor. O, genellikle durumu vahim gördüğü dönemlerde gelir ve Galatasaray da kolay kolay kaybetmez. Cim Bom'un lehine sayılacak koşullar arasına bunu da eklemek gerekir.

Bu arada, uçakta yaşadığımız kısa süreli bir tatsızlık, bizim kavgı edemeden duramayışımızın belgesi gibiydi. Boynunda sarı-lacivertli atkısıyla uçağı dolaşan bir Fenerbahçeli dostumuz, Fransa'ya Galatasaray'ı desteklemek için geldiğini söylüyordu ama onu inandırıcı bulmayanlar vardı. Dahası, yaptığının düpedüz tahrik olduğunu düşünenler oldu. Neyse ki çoğunluk bunun tersini savundu ve iş büyümedi.

İstanbul'un pazartesiye salıya bağlayan gece yarısında lapa lapa yağıp sabaha kadar yok olan karından sonra Bordeaux'da bizi günlük güneşlik bir hava karşıladı. (Bu da iyi bir işaret!) Fransa'daki spor gazeteleri karşılaşmaya epeyce önem veriyorlar. Galatasaray'ın durumunu ne kadar doğru değerlendirdikleri de insanı pek şaşırtmıyor. Onlar 'Aslansın kaplansın' türünden gülünç ve anlamsız birtakım abartıların değil, gerçeğin peşindeler. Tıpkı Laurent Blanc gibi şansları eşit görüyorlar.

Evet, tatsız gelişmeler karşısında "Böyle mi olmalıydı?" demekten kendimizi alamıyoruz ama söz konusu olan Galatasaray ve Avrupa ise umut da her zaman vardır diye noktalamakta yarar görüyoruz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu maç nasıl golsüz bitti!

BORDEAUX - Gizleyecek bir şey yok, ayrıca mümkün de değil: Antalyaspor fiyaskosunun ardından Galatasaray için ligin de UEFA Kupası'nın da "imkânsız" duruma girdiğini söyleyip yazmıştım. Sarı-Kırmızılı takımın, içine girdiği gözlenen "çözülme" döneminden kolay kolay çıkamayacağını ileri sürmüştüm.

Geçen birkaç gün içinde bu düşüncemi değiştirmeme yol açan gelişmeler oldu. Hele maç günü Avrupa'nın dörtbir yanından koşup gelmiş olan Galatasaraylıların coşkusunu görünce 'Bir şeyler olacak galiba' diye düşünmeye başladım.

Tabii bundan önce teknik direktör Skibbe'nin basın toplantısını ve takımın son idmanını izlemiş olmamın da bunda belli bir payı vardı.

Skibbe'nin şaşırtıcı bir hamle yapacağını düşünüyorduk. Örneğin, Volkan'ın dışarıda kalması doğaldı ama Sabri'nin olmadığı bir 3'lü savunma kurgusu biraz endişe vericiydi. Meira ve Servet'in bulunduğu takıma Emre Aşık gerekli mi, aylardır oynamayan Kewell'in rakip yorulduktan sonra oyuna alınması daha akıllıca olmaz mıydı gibi soruları duymazdan gelmek mümkün değildi. Hele karşılaşma öncesi "UEFA Kupası bizim için birinci öncelik değil." diyen Blanc'ın sahaya tam kadro denilebilecek bir 11 sürmesi bu endişeyi büyüttü. Nitekim daha ilk 10 dakika içinde kalemizi bulan 3 şut vardı ve bunların biri de direktten dönmüştü. Üstelik, sahaya 4 forvetle çıkma cesareti göstermiş olan Cim Bom henüz santrayı bile geçememişti. Karşılaşma öncesinde TRT'de yaptığım "GS 2-1 kazanacak" tahmini fiyaskoyla sonuçlanacak gibiydi...

Bütün bunlara karşın ilk mutlak gollük pozisyonu üreten de Cim Bom oldu. "Ah Kewell, 7 metrelik kalede topu kalecinin üzerine vurman olacak iş miydi!"

Rakibin sakin ve dengeli ama aynı zamanda etkili dalışlarla korkutucu hale gelen oyununa Cim Bom belki biraz tutuk ama zaman zaman çılgınca işlerle karşılık vermeye çalıştı. Sabri'nin bulunması gereken bölgeden gelen atakları yüreğimiz ağzımızda izlerken ilk yarının en güzel yanı topu ağlarımızda görmeyişimiz oldu. Kaptan Ayhan'ın müthiş çabası da geminin su almasını engelleyen faktörlerin başında geliyordu.

İkinci yarıya Baros-Nonda değişikliğiyle başlamanın herhalde Skibbe tarafından açıklanabilecek bir yanı vardı ama güçsüz Kewell'in sahada tutulup Sabri'nin yerinde oynamaya çalışması bir çuval inciri berbat edebilecek türden seçimdi. Nitekim bu nedenle oyun tek kale maça döndü ve Cim Bom'un golü nasıl yiyeceği beklenmeye başlandı.

Sarı-Kırmızılı takımın hücumda kaybolması, orta alanda top tutamayışı yetmiyormuş gibi savunmada Emre Aşık'ın yok yere gördüğü sarı kart hep yaklaşan felaketin habercileri gibiydi. Skibbe de bu berbat durumu bizlerle birlikte seyrediyordu! Kewell-Sabri değişikliğini akıl edebildiğinde 'çok şükür' dedik. Onun girişiyle oyun biraz dengelendi ve Cim Bom soluk aldı.

Rakibin göz korkutucu fizik üstünlüğü karşısında gol atabilmekten zaten umudu kesmiştik; yapılabilecek en güzel iş karşılaşmayı gol yemeden bitirebilmektir. Galatasaray'ın pek bunu da becerebilecek gibi bir hali yoktu ama Allah'ın yardımıyla o da oldu...

Açıkçası, deplasmanda yenilmemek gibi hiç yabana atılmayacak bir avantajın ardından bile çeyrek final konusunda biraz tereddütlü olduğumu söylemek zorundayım. Son zamanlarda Sarı-Kırmızılı takımı herhangi bir rakibi karşısında hiç bu kadar mahkum bir halde izlememişim de ondan.

Yenilmemek iyi ama sonrası kolay değil

Ahmet akır 2009.02.20

Böyle bir dönemde Galatasaray'ın bu zorlu deplasmanda yenilmemiş olması her şeyden önemli ama çeyrek final vizesi anlamına da gelmiyor. Bordeaux Teknik Direktörü Laurent Blanc, geçen defaki karşılaşma öncesinde yine aynı şeyi söylemiş ve bunu da yapmıştı. O maça ev sahibi takım 6 banko adamından yoksun olarak çıkmıştı.

Bu kez Fransız hoca "UEFA Kupası bizim için 1. sırada değil." dedi ama bunun tersi bir uygulama ortaya koydu. Sadece maça tam kadroyla çıkmakla kalmayıp İstanbul'daki karşılaşma için de iddialı konuştu.

Galatasaray'ın burada iyi kapandığını ve biraz da şanssız oldukları için golü bulamadıklarını belirten Blanc, Ali Sami Yen'de daha geniş alan ve bu sayede gol bulup tur atlayacaklarına inanıyor.

Gurbetçi Galatasaraylıların 'enişte' diye hitap ettikleri Michael Skibbe ise bu beraberlikle fazla bir şey kazanmadıklarının bilincinde ama yenilmedikleri için de mutluydu. O rahatlık içinde konuştu. Oysa bunu hak eden bir şey yapamadı. Alman hocanın maç tertibi ve taktiğı kesinlikle geçerli olmadı. Üstelik bunu maç içinde farkedip gerekli değişiklikleri de zamanında yapamadı. Böyle bir karşılaşmada 3'lü savunma oynamak tam bir intihardı. Nitekim rakip takım kanatları çok iyi kullandı ve oyunun büyük bölümünde tek kale oynayıp Galatasaray'ı bunalttı.

Skibbe'nin taktiğinin en büyük getirisi gol atmak olabiliirdi. Yani 0-0 yerine gollü beraberlik tur atlamak için çok daha iyi bir sonuç olacaktı. Ancak Lincoln ve Kewell'in maç eksiklikleri çok sırttı. Lincoln'ün ortaolanda hemen hiç top tutamayışı takımı çok zorladı. Neyse ki Ayhan, Mehmet Topal ve Arda büyük bir sorumluluk anlayışı içinde oynadı. Savunmada Meira'nın oynuyormuş gibi yapması Servet ve Emre Aşık'ı sıkıntıya düşürdü. Onların zaten buna alışkın olmaları nedeniyle de daha büyük sıkıntı çıkmadı. Ancak Meira'nın bu tavırdan vazgeçmeyişi uykudaki bir sorun gibi. Her an ciddi bir kapişmaya yol açabilir. Sarı Kırmızılı futbolcular da henüz herhangi birşey elde etmediklerini bildiklerini gösterdiler maç sonrasındaki açıklamalarında. İstanbul'da işlerinin zor olacağını onlar bizden daha iyi biliyorlar. Ali Sami Yen'deki maç öncesinde Cim Bom'un ligde Kocaelispor'la oynayacak olması şans gibi görünüyor. İkinci yarıda hep yıpratıcı nitelikte maçlar oynamak zorunda kalan ve ciddi kayıplara uğrayıp hedeflerinden uzaklaşmaya başlayan Sarı Kırmızılı takım için bu iyi bir şans. Kâğıt üzerinde mutlak favori görüldüğü hatta farklı kazanabileceğini düşündüğüm karşılaşmadan Galatasaray istediğı sonucu çıkarabilirse Bordeaux önüne daha keyifli çıkıp işi bitirebilir. Gelecek haftaki rövanşta Sarı Kırmızılı takımın taraftar desteğı konusunda herhangi bir sıkıntısı olmaz. Sadece artık bıkkınlık veren sakatlar kervanına kilit adamlardan birinin daha eklenmesi sorun oluşturabilir.

Karşılaşmanın uluslararası alanda pek yankılanmadığını görmek üzücüydü. Önceki akşam oynanan UEFA Kupası maçlarından verilen haberlerde Bordeaux-GS karşılaşmasından hemen hiç söz edilmedi, sadece sonucu verildi. Açıkçası gecenin en renksiz maçını oynamış olmak biraz moral bozucuydu. Karşılaşmanın bizim açımızdan en güzel yanı ise Avrupa'nın dörtbir yanından gelen -örneğin Romanya Galatasaraylılar Derneğı üyeleri bile oradaydı- taraftarların verdiği destek ve tribünde oluşturdukları renkli görünümleirdi.

İlk adımı yanlış atınca...

Ahmet Çakır 2009.02.24

Galatasaray'daki tam anlamıyla şok gelişmeler için şimdi herkes, efendim şöyle oldu böyle oldu türünden bir şeyler anlatıyor ama işin gerçeği, bütün bu olanlara akıl erdirmenin güçlüğüdür.

Ya da futbolda her zaman inanılmaz işlerin ortaya çıkabileceğini bir kez daha yaşayıp görmüş olduk.

Anlatılanların bir bölümü doğru, ciddi, önemli ve gerekli şeyler ama büyük bir bölümü sadece masal! Milan Baros'un durum 3-2 iken mutlak gollük bir pozisyonu ve arkasından penaltıyı harcaması yerine daha kolay olanı yapması, bugün bambaşka şeyler konuşuyor olmamıza yol açabilirdi. Gerçi yine bunalımdaki bir büyük takımla ilgili daha küçük şoklar halindeki gelişmeleri kovalayabilirdik ama o Galatasaray olmazdı...

Sayın Adnan Polat'ın göreve geldiği günden itibaren 'Büyük transfer yapmayacağız' dedikten sonra buna uygun teknik adam seçmesi ve ardından karar değiştirip Baros, Kewell, Meira gibi önemli adamlar almış olması bugün yaşanan bunalımın başlangıç noktasını oluşturuyor.

İlk günden itibaren Skibbe'nin bu takımı yönetemeyeceğini bilir bilmez herkes söyledi. Şampiyonlar Ligi'ne girilemeyişi de bunun ilk büyük kanıtını oluşturdu. Yönetim de Alman hocanın bu işi yapamayacağını görüp birkaç kez yollamaya niyetlendi. Ancak işler biraz uyarına gidince kararsızlığa düştü ve iş ortalıkta kaldı. İlk yarının sonuna doğru da takım iyi futbol oynayıp şampiyonluğun güçlü adayları arasında yerini aldı. Hele Benfica galibiyetinden sonra artık Skibbe ile ilgili olarak tartışılacak bir şey kalmamış gibiydi.

Gelgelelim, Alman hocanın takıma damgasını vurabilecek kişilikte olmayışı maçtan maça birtakım sıkıntılar yaşanmasına yol açıyordu. Devre arasının yeterince verimli geçirilemeyişi, bitmez-tükenmez sakatlıklar işleri yeniden güçleştirmeye başladı.

Fortis Türkiye Kupası'nda Sivasspor eşleşmesi Galatasaray için felaket oldu. Zorlu kış koşullarında üst üste gelen maçlar takımı büsbütün yıprattı ve bu arada daha büyük bir sorun çıktı. Yönetimin federasyonla kapışması takımı olumsuz yönde etkiledi ve düpedüz bir çözümlenme süreci başladı.

Galatasaray'ın bugüne kadarki hiçbir teknik direktörüne böylesine kısa bir zaman dilimine peşpeşe tarihi fiyaskolar sıgdırma başarısı nasip olmamıştı! Sarı-Kırmızılı takım Sivasspor'a tarihinde ilk kez yenildi, Kayserispor'la İstanbul'da ilk kez berabere kaldı ve Antalyaspor'a da deplasmanda ilk kez yenildi. Ali Sami Yen'deki 5'lik Kocaelispor felaketini de bu tarihî diziye eklemek mümkün.

Bu maçtan sonra bile durumu doğru kavrayabilmiş gibi görünmüyordu Skibbe. Böyle yenilgilerin olabileceğini anlatmaya çalışıyordu. Evet, iki maçı bazı hatalar yapıyorlardı ama bunlar düzeltilebilirdi. Zaten ilk günden bu yana nereye geldiğini ve neler yapmak zorunda olduğunu anlayamamıştı ki...

Peki Bülent Korkmaz seçimine ne buyrulur? Gündeme geldiği söylenen öteki önerilerin yanında en uygunu gibi duruyor. Ancak yaşanabilecek sorun ve sıkıntıları da herkes kolaylıkla görebiliyor. Futbolcu olarak gidişiyle ilgili sorunun üzüntüsü bile henüz soğumamışken takımın başına gelişi şaka gibi... Bülent kardeşimize şimdilik hayırlı olsun demekle yetinelim. Sonrasını konuşacak epeyce zamanımız olacaktır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

En önemli sorun gol yememek

Ahmet akır 2009.02.26

Başkasını da yakan bir hatamızla ilgili olarak 'Allah söyletmiş' diyebilmeyi umuyoruz bu akşamki Bordeaux maçı için... Başkası dediğim de Milliyet gazetesinin değerli yazarı Hasan Cemal. Sarı-Kırmızılı takımın Bordeaux ile oynadığı maçın 'çeyrek final' karşılaşması olduğunu söyleyen de benim ona. Belki başkası söylese tahkik ederdi ama benden duyunca o da aynen aktardı okuruna.

Ben de bu yanlış yazılarımda birkaç kez yineledim. Zaman okurundan ve Hasan Cemal dostumdan özür diliyorum.

Gruptan çıkmanın ardından epey zaman geçtiğinden Galatasaray'ı biz bu arada sessizce çeyrek finale çıkarıverdik ama bu işin hiç de kolay olmayacağı biliniyor...

Aralık sonunda çok daha parlak bir noktada olan Galatasaray'ın son dönemde içine düştüğü 'çözölme' durumu akıl erdirilebilir gibi değil. Fakat artık bunu tartışmanın bir anlamı yok. O berbat süreç kaçınılmaz sonucunu verdi ve yeni bir sayfa açıldı.

Bölent Korkmaz'ın böyle bir karşılaşma için çok özel birtakım düzenlemeler yapmasının filan mümkün olmadığı ortada. Ancak, Kocaelispor karşısında yaşanan felaket, bütün oyuncuların aklını başına getirmiş olmalıdır. O nedenle Bordeaux karşısında başka türlü oynayacaklarını tahmin etmek zor değil.

Takımın temel direği denilebilecek olan Servet'in sakatlığı çok ciddi bir sorun. Onun yokluğunda gözlerin döndüğü Meira geldiği günden bu yana oynuyormuş gibi yaparak herkesi aldatıyor. Bu durumu her geçen gün daha çok kişi görebiliyor. Kocaelispor maçındaki gibi rakibe müdahale etmeyip refakatçılığı yeğlerse yeni bir felaket doğar.

Meira'nın yalandan oynaması, Emre Aşık ve öteki savunmacıları büyük sıkıntıya sokuyor. Zaten formsuz olan ve bundan doğan sorunları öteki hareketleriyle iki katına çıkaran bir Sabri, sakatlıktan çıkacak olan Hakan Balta çok zorlanacak. Rakibin çabuk ve etkili adamları karşısında ortaalanın da savunmaya ciddi bir katkıda bulunması gerekecek. Ayhan, Barış ve Mehmet Topal bu maçta da Sarı-Kırmızılı ekibin kilit adamları olacak.

Savunmadaki sancı, Cim Bom'un en görünür sorunu; öteki büyük sıkıntı ise son dönemde gol atabilmekte zorlanması. İlk yarının sonunda 3'ü bulan maç başına gol ortalaması 1'e kadar düşmüş durumda. Baros, Nonda ve Ümit Karan'ın belki de sezonun en berbat döneminden geçtikleri gün gibi ortada. Ayrıca bu karşılaşmada Galatasaray'a tek gol de yetmeyebilir. Bunlara hemen bulunabilecek bir çözüm olmadığı da açık...

Bütün bu tatsızlıkların yanında Galatasaray'ın en azından bu maç için önemli avantajlarının olduğu da açık. En büyük avantaj elbette ki teknik adam değişikliğiyle gelen hava olacak.

Cim Bom'un bir şansı da bu karşılaşma sayesinde son dönemde yaşadığı azapların büyük bir bölümünden kurtulabilme olasılığı da önemli bir psikolojik avantaj. Taraftar da maça bu hırsla gelecek ve Ali Sami Yen gerçek anlamda cehennem gecelerinden birini yaşayacak.

İkinci önemli etken, rakibin gerçekten bu maça çok asılacak bir durumda olmayışıdır. Laurent Blanc ilk maçta hamlesini yaptı ve bence bu maçı kafasında bitirdi. Çünkü kendi liginde ilk 3'e girip Şampiyonlar Ligi'ne gitmenin buradaki başarıyla asla kıyaslanmayacak kadar büyük getirisi var. Zaten Gourcuff'u getirmeyişi de bundan... Kalede yaşadığı sorun da yabana atılacak gibi değil. Bordeaux'nun 17 Ocak'tan bu yana maç kazanamayışı da bu güzellikler listesine eklenebilir.

Tabii sizin bu avantajlardan nasıl yararlanacağınızı iyi bilmeniz gerek.

Son söz: En çok dikkat edilecek nokta, ilk dakikalarda bir gol yememek olmalıdır. Böylesi maçlarda bu çok yaşanmıştır. Bütün dikkat ve çabanızı gol atmaya verdiğinizde topu kendi ağlarınızda daha kolay görürsünüz. O da her şeyin sonu olabilir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gerçek bir futbol destanı

Ahmet Çakır 2009.02.27

Maç öncesinde 'En önemli sorun gol yememek' demiştik. Bu kadarına artık söylenebilecek söz yok: Daha 12. saniyede top Galatasaray ağlarındaydı...

Gol yememize yol açabilecek adamın kim olabileceği yolunda hepimiz hemfikirdik! Servet'in yokluğunda Meira'nın ciddi bir sorun oluşturacağı açıktı. Fakat bu kadarını en karamsarımız bile aklının kıyısından geçiremezdi.

Bülent Korkmaz'ın sahaya çıkardığı kadro hepimizin önceden tahmin edebildiği 11'di. Henüz hazır olmayan Kewell'a yer açabilmek için takım eksiltilmemişti.

Şok gibi anlamı çoktan aşınmış bir sözcükle anlatılamayacak kadar beter gol, bu Galatasaray'ı teslim almak için yeterli değildi ama biraz da şansa ihtiyaç vardı. Fransız takımının kendi kalesine atmak üzere olduğu golü direğin engellemesi Cim Bom'un son dönemde yaşadıklarının süreceğini gösterir gibiydi. Daha 20. dakikayı bulmadan Mehmet Topal'ın sakatlanıp yerini Kewell'a bırakması da öyle...

Ancak Galatasaray'ın karman-çorman oyununa Bordeaux pek pabuç bırakacak gibi değildi. Hem sakın ve dengeli, hem hızlı ve hareketli olabiliyorlar, üstelik sahanın her yerinde basıp bunaltıyorlardı. Gerçi Galatasaray kalesinde bir tehlike filan oluşturdukları yoktu ama yıldırım gibi dalışlarıyla insanı korkutuyorlardı.

Tam 'Artık bu iş bitti!' diye karamsarlaştığımız anlarda Arda sahneye çıktı ve topu iğne deliğinden geçirip hepimizin derin bir soluk almasını sağladı. Golü önleyemeyen Henrique'nin direk dibine yığılışı Bordeaux'nun da çöküşünü haber verir gibiydi. Ya da biz öyle görmek istiyorduk.

Bunun hemen ardından sahalarımızda çok uzun yıllardır görmediğimiz ve göremeyeceğimiz bir şey oldu. 'Bu adam ne işe yarar!' diye tepkilerin başladığı sırada Kewell, 'O gece ben de oradaydım' diyerek gururla anlatacağımız müthiş bir gol attı. Ümit Aktan, 1993 yılındaki o efsanevi M. United maçında Arif Erdem'in golüyle ilgili olarak "Dünyanın bütün Schmeichel'ları gelse kurtaramazdı!" demişti ya, Kewell'ın çatala giden topuna da sadece Rame Ulrich değil dünyanın bütün kalecileri ancak selam durabilirdi...

İkinci yarıda Cim Bom yakaladığı bu büyük balığı bırakmak niyetinde değildi. Ancak Laurent Blanc da son sözünü söylememişti. Chamakh'la hamlesini yaptı ama nafi! Artık bu Cim Bom'u durdurmak mümkün değildi. Özellikle Barış ve Arda maça ölesiye asılıyordu. Bunun ödülü de çok geçmeden geldi. Lincoln'ün getirdiği topa son derece ustaca ayak sokan Arda, 15 milyon Euro'luk Avrupa değerini biraz daha yukarı çıkarıyordu.

Bülent Korkmaz'ın oyuncu değiştirmekte geç kalışı, Bordeaux'nun golü bulmasını sağladı ve kalan 20 dakikalık bölüm azap haline geldi. Oyundan çoktan düşmüş olan Baros'u çıkartıp Nonda'yı daha erken almak

Galatasaray'ı bu sıkıntıdan kurtarabilirdi. Daha o değişikliği yapamadan ikinci golü de ağlarımızda görmemiz tam bir teknik adam tecrübesizliğiydi.

Özellikle nasıl olduğuna akıl erdirilemeyecek nitelikteki 3. gol tribünleri de düpedüz yıktı ve artık kimsenin tura inancı kalmadı. Ama o da ne! Aman Allah'ım, beğenmediğiniz Sabri bu mu! O füze onun ayağından mı çıktı! Böyle bir gol için Sabri'nin önümüzdeki 50 yıl içinde bütün yaptığı ve yapacağı saçmalıklara sadece güler geçerim...

Galatasaray'ın anasının ak sütü gibi hak ettiği tur destan bir maçla geldi. Bu aslanlar ne kadar övülse azdır. Hepsine helal olsun.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

20 yıl unutulmayacak maç ve sonrası

Ahmet Çakır 2009.02.28

Galatasaray'ın Avrupa Fatihî unvanını almasını sağlayan 1988-89'daki çıkışın üzerinden 20 yıl geçtikten sonra yine o nitelikte bir karşılaşmaya tanıklık ettik önceki gece Sami Yen'de. Gerçi arada ne maçlar yaşandı orada.

Barcelona'dan Real Madrid'e, PSV'den Milan'a kadar nice dev boynu bükük ayrıldı bu stattan. Liverpool, Roma, Lazio gibi çok parlak dönemler yaşamış takımlar da son dakika golleriyle Cim Bom karşısında beraberliği kurtarma sevinci yaşadılar.

Ancak bu Bordeaux maçı bir başkaydı...

Sadece birkaç gün önce zayıf bir rakipten 5 yiyerek düpedüz aşağılanan Sarı Kırmızılı takımın, yetmiyormuş gibi daha 12. saniyede topu ağlarında görmesiyle oluşan yıkımın altından kalkması, görmeyenlerin kolay kolay anlayabilecekleri ve inanabilecekleri bir durum değildi.

O kadarla da kalmadı. Artık maç bitti gözüyle bakılırken yedikleri 2 golle bir kez daha yıkılmıştı Sarı Kırmızılılar. Fakat mücadeleyi sonuna kadar bırakmayan 2000 ruhunun günümüzdeki temsilcileri, takımlarını adeta ipten alıp yeni bir destan yazdılar.

Tabii işin bu şanlı tarafının yanında oturup daha sakin düşünmek gereken boyutları da var. En başta son iki maçta yenilen 8 gol Galatasaray tarihinin en berbat dönemlerindeki takımların bile beceremedikleri türden bir fiyaskodur. Üstelik bu rezaletin kahramanlarının biri İtalya Milli Takımı'nın yedek de olsa kalecisi, öteki de Portekiz Milli Takımı'nın stoperidir.

Evet, şimdi artık herkes görebiliyor, Meira geldiğinden beri sadece oynuyormuş gibi yapıyor. Sarı Kırmızılı takımın Steaua Bükreş karşısında uğradığı yıkıcı kayıpta Skibbe'nin hataları kadar Meira'nın vurdumduymazlığının da çok ciddi bir rolü vardı.

Meira ile De Sanctis'in yaptıkları işin alfabesini bilmez gibi hareketleri Galatasaray'a çok pahalıya mal oluyor. Kocaelispor rezaletinin ilk adımı De Sanctis'in rahatlıkla alabileceği topu berbat biçimde yumruklayıp Taner Gülleri'ye gol pası vermesinin rolü büyüktü. Öteki gollerde de 'bir kusuru yoktu' diyenler oldu ama gerçek bu üç sözcüğün sadece sonuncusuydu, yani İtalyan kaleci hiç ortalıkta yoktu! Meira da Taner Gülleri'ye sadece refakat etti. Müdahale edip rakibin pozisyonunu bozmak yerine hep geri geri giderek Taner'in gol vuruşu yapmasını seyretti.

Elbette ki bunları tartışmak için artık çok geç ancak bugünden sonra da aynı sıkıntı sürüp gidecek gibi görünüyor. Meira hemen her maçı forması kirlenmeden bitiriyor. Çevresindeki oyuncular çok uzun süreli sakatlıklar geçirebilecek kadar fedakarca mücadele ederken, o zahmet edip kafa topuna bile çıkmıyor!

Yönetimin önümüzdeki sezon için ondan kurtulma konusunda bir kararsızlığı olduğunu sanmıyorum. Fakat şimdi Servet'in yokluğunda 13 haftalık lig ve onun yanında UEFA mücadelesi nasıl sürdürülecek? Bu, koskocaman bir soru işareti...

Üstelik tek sıkıntı da bu değil. Ligin ikinci yarısında Baros ve Nonda bitikliği, Ümit Karan'ınsa 'gemiye batıran kaptan' durumundan pek sıyrılacak gibi görünmeyişi de ciddi bir sorun.

Takımı ayakta tutanlar başta Arda Turan olmak üzere, Barış Özбек, Ayhan Akman ve Mehmet Topal. Onlardan sonuncusunun da sakatlanmış olması bir başka can sıkıcı bir durum.

Neyse, bu kadar büyük bir başarının ardından daha uzun boylu bir gamlı baykuşluğa gerek yok. Ancak ilerisi için durumun pek parlak olmadığını görmek ve göstermek de bizim görevimiz.

Hoş geldin Kaptan

Yaşlanmak biraz da böyle bir şey galiba. Bülent Korkmaz'ın Derwall tarafından A takımıyla idmana çıkarıldığı günü bugün gibi hatırlıyorum. Fakat tam tarihi neydi, diye sual edecek olursanız, orda biraz ders çalışmam gerekebilir.

Onunla birlikte Tugay Kerimoğlu ve Hüseyin'i hatırlıyorum ama tarihi tam çıkaramıyorum; 1986'nın sonu da olabilir, 1987'nin başı da...

Türk futbol tarihinin en büyük başarılarını kazanmış bir futbolcu olarak işi noktaladıktan sonra Galatasaray'daki teknik adamlık dönemine de unutulmaz bir maçla başladı Bülent Korkmaz. Bundan sonrası için de işi hiç kolay değil ama özellikle futbolda 'bir iş nasıl başlarsa öyle gider' kuralı başka işlerden çok daha geçerlidir.

Bülent Korkmaz kardeşime "Hayırlı olsun" derken belki de komik bulunacak bir ayrıntıya dikkat çekmekten kendimi alamayacağım.

Sevgili Kaptan, öyle bir zemheri soğuşunda sahaya kumaş pantolon, kösele ayakkabı, kısacık bir mont ile çıkılır mı? Allah göstermesin, sıkı biçimde üşütüp daha ilk günden yatağa düşersin! Hele Konya'da daha şiddetli bir soğuk seni bekliyor. Şöyle ağır bir palto, kazak, bot gibi 'teçhizat'ı unutma sakın. Gözlerinden öperim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kaza golüyle 3 altın puan

Ahmet Çakır 2009.03.02

İlk 45 dakika bittiğinde Galatasaraylı futbolculardan bazılarını sahadan alıp soyunma odasına götürmek için sedye filan gerekebilir diye düşünmekten kendimi alamadım. Çünkü perşembe akşamı, ligimizin en az iki kat üstü tempoda oynanan tüketici maçta verilen olağanüstü mücadele nedeniyle anlaşılır ve kabul edilebilir bir

yorgunluk durumu söz konusuydu. Bunun üzerine Konya Atatürk Stadı'nın tarla gibi zemininde mücadele etmek zorunda kalmak kolay iş değildi.

Fakat aynı zemin Cim Bom için olağanüstü bir avantaj sağladı. Sarı Kırmızılı takımın hiç pozisyonuz bulduğu gol, rakip kaleci ile zeminin ortaklaşa hazırladığı büyük bir armağandı. O golün 3 puan getirmesi, bu armağanı düpedüz hazineye dönüştürdü...

Gerçi aynı avantajı daha maçın ilk dakikalarında ev sahibi takım da yakalamıştı. Emre Aşık'ın ayağının kayması üzerine doğan mutlak gollük pozisyonda Veysel becerikli değildi. Tabii De Sanctis'in "Birini de kurtar be kardeşim!" isyanlarına yanıt vermesiydi söz konusu olan.

Ligin genel durumu açısından da Galatasaray'ın en zor maçlarından biriydi. Sarı Kırmızılı takımın bu maçı kaybetmesi halinde şampiyonluğu filan bir kenara bırakın, ilk 3'e girip gelecek sezon Avrupa'ya çıkma konusunda bile umutlar epeyce azalacaktı.

Son iki resmî maçta tam 8 gol yiyip tarihî bir rekor kırmış olan Sarı Kırmızılı takımın ilk yarıyı gol yemeden bitirmiş olması da olağanüstü sayılacak durumdu. Arda, Barış ve Ayhan'ın ayakta tutmaya çalıştığı takım aylardır ilk kez biraz şanslı gibiydi ama bunun 90 dakika süreceği de kuşkuluydu. Meira'nın da biraz oynamaya karar vermiş olması, önemli bir değişiklikti. Lincoln birkaç kez topla temas edebildi, onun dışında burada bulunmaktan hiç de hoşnut olmadığını gizlemeye gerek duymaz gibiydi. Baros'un takımını 10 kişi oynamak zorunda bırakmasının şaşılacak bir yanı yoktu.

Nitekim Bülent Korkmaz, 'Aynı işi Ümit Karan daha iyi yapabilir!' düşüncesiyle ikinci yarıya onunla başladı. Bu devre 15 dakika Galatasaray biraz idare etti, hatta birkaç kez rakip kale önünde göründü. Bundan sonra takım oyundan düşmeye başladı ve Konyaspor oyunu rakip yarı alana yıkıp kaleyi zorlamaya başladı. Tehlikeyi gören Bülent Korkmaz, ikinci hamleyi Kewell-Aydın Yılmaz değişikliğiyle yaptı. Bu da doğru bir hamleydi ama oyunu pek değiştirmede. Aydın'ı galiba 2005-06 sezonunda Konyaspor'a attığı golle hatırlamak zorunda kalacağız...

Bir türlü top tutamayan, pas yapamayan Sarı Kırmızılı takım 90 dakikanın bir an önce bitmesine dua eder gibiydi. Arada bir yakaladıkları 5'e 2'lik olağanüstü baskınlarda bile en küçük bir beceri gösteremeyişleri bundandı. Yoksa bu kadar zor durumda ikinciye atıp rahatlamaları da mümkün olabilirdi.

Yorgunluktan tükenen Arda'nın Mehmet Güven'le değiştirilmesiyle Cim Bom bütün kozlarını oynadı ve sürenin bitmesi için çırpınmaya başladı. Bu boyutta Konyaspor'un beceriksizliği de ona yardımcı oldu ve aylardır ilk kez Sarı Kırmızılı takım şansının çok büyük yardımıyla maç kazanıp berbat bir dönemden çıkmak üzere adım atmış oldu...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çorumspor-Eyüp maçında ne oldu?

Ahmet Çakır 2009.03.06

Hafta boyunca spor dünyamızdaki bir yığın eksik-aksaklıktan tutun da yanlışlık ve haksızlıklara değinen çok sayıda mektup alıyoruz. Bunlardan hiç değilse bazılarını zaman zaman aktarmaya çalışıyoruz.

Tabii sonrasında başımıza bir yığın iş açılıyor. 'Hayır efendim, o iş öyle olmadı da böyle oldu' türünden açıklamalardan başlayıp akıl almaz suçlamalara kadar varan tepkiler gündeme gelebiliyor.

Bize gönderilen mektuplardaki konuların doğruluğunu yanlışlığını tahkik edebilecek sınırlı imkanlara sahibiz. Bunları, o mektupları gönderen okurlarımızın vicdanına bırakıyor ve sonrasında gelen öteki tepkilere de yer vermeye çalışıyoruz. Böylece olayın bütün yönleri hakkında bilgi edinebiliyoruz. Biz bu şekilde gazetecilik görevimizi iyi kötü yerine getirdiğimizi düşünürken akla iz'ana sığmayacak başka suçlamalar da ortaya çıkabiliyor. Ne yapalım, bu memlekette gazetecilik yapmaya çalışmanın bunun gibi daha nice sıkıntıları var. Bizim payımıza da bu kadarcığı düşüversin...

Okurumuz Metin Çakar, yükselme grubundaki Çorumsport-Eyüp maçındaki hakem hatalarıyla ilgili öyle bir mektup göndermiş ki hem epeyce özetlemek hem de böyle bir girizgah yazmak zorunlu oldu. Buyrun birlikte okuyalım: "Ahmet abi, bu yazdıklarım ne derece etkili olur bilemem ama burada bir şeyler olduğunu birilerinin de bilmesi lazım, onun için yazıyorum. 44 yaşındayım bugüne dek binlerce maç seyrettim, birçok maçta hakem hataları gördüm, tekrar ediyorum hataları çünkü yanlışlıkla yapılan şeye hata denir ama bilerek ve defalarca yapılan şeye ne denir, bulamadım. İlimizde oynanan maça gittim, seyrettiklerim karşısında tüylerim diken diken oldu. Futbol sahasında, tamamen ve kasti olarak hem de aynı yanlışları yineleyerek maçı oynatan bir adam vardı, muhtemelen hata yapmıyordu bilerek ve isteyerek bir sonuca varmak istiyordu, (...) Neler yaptı, onu merak ediyorsanız, Çorumlu herhangi bir yöneticiyi, basın mensubunu veya bir sporseveri hatta hatta Eyüpsporlu bir futbolcuyu arayın, yemin ederim Eyüplü futbolcular bile utandıkları için başarılarını öne eğerek gülüyor ve içlerinden 'yeter be hocam, sen de artık abarttın, bizi bile utandırıyor sun!' diye geçiriyorlardı... (Biri neden verildiği bilinmeyen bir penaltı, biri beş metre ofsayttan atılan gol, sonuncusu 90+5'te hem açık ofsayt ve elle atılan golle 2-3 yenilen Çorumsport'un bir kalecisi kırmızı kartla atıldı, bir kalecisi kafasına vurularak beyin travması geçirdi.)

Maç bittiğinde Çorumlu futbolcular futbol hayatlarında böyle birşey görmedikleri için donakalmış, Eyüplü futbolcular ise şaşkınlık içerisinde sevinemedi sahadan çıkıyorlardı. Şahit oldukları rüya olmadığını anlayıp şoktan çıkarak biryerlere birşeyler yazıp bu ülkede namuslu insanlar da varsa (ki var biliyorum hem de milyonlarca) en azından onlara bunu bildirmek istedim."

Ben de durumu internetten biraz daha inceledim. Çorumsport Bank Asya'ya Yükselme Grubunda şu anda 10 takım arasında 9. durumda. Oysa bu maçı alması halinde 4.lüğe kadar yükselebileceği bir durum söz konusu imiş. Yani söylendiği kadar ciddi hakem hataları olmuşsa onların önemli bir şansları ellerinden alınmış oluyor...

Kayseri heyecanı

Haftasonunda Kayseri'de olacağız. 2007'nin sonunda temel atma töreninde bulunduğumuz Kadir Has Stadı'nın açılışı için çağrılı olarak bu kente gideceğiz. Hoş, çağrılı olmasak da bu tarihi günde mutlaka orada bulunacaktık. Temel atma töreni sırasında Dışişleri Bakanı olan Sayın Abdullah Gül bu stadın çok daha önce bitirilmesi için müteahhitten söz almıştı ama gelişmeler beklendiği gibi olmadı. Daha doğrusu beklendiği gibi oldu ve belki de dünya rekoru sayılacak kadar kısa sürede bitirilmesi istenen stat biraz bu konudaki Türkiye standartlarına yaklaşmış oldu.

Bunlar çok üzerinde durulacak noktalar değil. Türkiye'nin böyle bir stada kavuşmuş olması yenilerinin de yolunu açacak, işleri hızlandıracaktır. Stadın yapımında devlet imkânlarının kullanılmayıp Kayseri'nin kendi gücünün harekete geçirilmiş olması da çok önemli bir nokta. Açılışla ilgili yazılarımızda bu gibi noktaları geniş biçimde sizlere aktarmaya çalışacağız. Şimdiden Kayseri'ye ve Türk sporuna hayırlı olsun diyoruz. Evet 'sporuna'; çünkü sadece stat değil başka da bir yığın tesis var o kompleksin içinde...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sezonun en büyük balığı!

Ahmet Çakır 2009.03.07

Evet, hiç tartışmasız Galatasaray bu zorlu maçta sezonun en büyük balığını yakaladı. Oyunun büyük bir bölümünde mutlak üstün olan taraf Bursaspor'du. Hatta maçtaki üç golü de onların attığını söylemek bile mümkündü.

Ancak sahadan eliboş ayrılan da Yeşil Beyazlı ekip oldu. İlk 45 dakikada -birazcık abartarak söylememe izin verin-Galatasaray'ın tek pozisyonu yoktu ama skor tabelasında adının karşısında iki gol vardı!

İlk golde Kewell'in ortasının hakkını verelim. İkincide Aydın'ın kaleci İvankov'un üzerine öylesine gitmesinden çıkan gol önümüzdeki günlerde internet sitelerinin yıldızı olur! Konuk takım yediği iki yıkıcı gole karşın bozulmadı ve oyun üstünlüğünü hep elde tuttu. Savunmada belki biraz şaşkındı ama ortaalandaki hızlı ve dengeli top kullanıp Galatasaray kalesi önüne çabuk geldi. Ayağa pasların yanında fiyakalı hareketleri de eksik değildi. Ne ki, bunların hepsi rakip cezaalanı çevresine kadardı.

Ceza ve sakatlıklarla iyice eksilen Sarı Kırmızılı takımın sağ kanadında acemilik katsayısı epeyce yükselmişti. Aylardır oynamayan Serkan ile epeydir forma şansı bulamayan Aydın'ın çırpınışları fazla bir futbol değeri kazanmadı. Volkan Şen ile Serkan'ın üzerine giden Bursaspor, bu madeni iyi değerlendirdi.

Bursaspor'un ilk yarıda bağırın golünün ikinci yarının hemen başında gelmesi normaldi. Barış'ın üç, Ayhan'ın iki kişilik oynama çabalarıyla ayakta durmaya çalışan Sarı Kırmızılı takımı diriltebilmek için Bülent Korkmaz fazla gecikmeden Aydın-Mehmet Güven değişikliğine gitti ama o da pek durumu değiştirmede. Sarı Kırmızılı takımın bu maçı kazanabilmek için ilk 45 dakikadaki şansının biraz daha sürmesi gerekiyordu.

70'ten sonra Kewell bitip oyun artık tamamen Bursaspor'un denetimine girince Volkan Yaman son çare olarak oyuna sürüldü. İnanır mısınız o da hiçbir şeyi değiştirmede ve Galatasaray yiyeceği golü beklemeye başladı.

Bu noktada da Bursaspor'un o dakikaya kadar gücünü ekonomik kullanmamış olması imdada yetişti. Yeşil Beyazlı takım topa daha çok sahip olan, pozisyon bulan, hatta Emre Aşık'ın büyük hatasıyla işi de çok kolaylaşan taraftı ama görüldü ki o top bir daha Sarı Kırmızılı takımın ağlarına gitmeyecekti.

Böylece Galatasaray belki de sezonun en büyük balıklarından birini yakaladı.

Galatasaray'ın ilk yarıda tek pozisyonu yoktu derken belki biraz zorladık ama ikinci 45 dakika için bunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Hele son 20 dakikadaki perişanlık görmeyenin inanacağı türden değildi ama unutmayalım ki bu takımın kabul edilebilir bir yığın mazareti vardı. Bu kadar çok sakatlık ve üst üste gelen sıkıntılar çok daha güçlü bir takımı bile bitirebilirdi. Böylesine zor durumda mücadelesini aslanlar gibi sürdürdüğü için Galatasaray'a saygı duymak gerek...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başkent'te beyaz geceler

Ahmet Çakır 2009.03.08

Beşiktaş'ın toplam 4 günlük Başkent seferi ligde ve kupada peşpeşe yaşanan "beyaz geceler"le noktalandı. Gerçi Hacettepe maçının epeyce cansıkıcı yanı vardı ama kazandıktan sonra bu gibi şeyler çok da önemli

değildi.

Karşılaşma öncesinde herşey öylesine Siyah Beyazlı takımın lehineydi ki hiç oynamadan 3 puanı Siyah Beyazlı takıma vermekte en küçük bir sakınca yok gibi görünüyordu. En başta, ligin ikinci yarısının en başarılı takımı fiyakasının yanında kupada da hedefe doğru çok rahat yürümenin güveni sözkonusuydu Beşiktaş'ta.

Düpedüz ezici taraftar üstünlüğü bir başka avantajdı. Üstelik o taraftar artık şampiyonluk rüzgarlarının kendilerinden yana esmeye başladığının da farkındaydı. Trabzon'dan gelen haber onları alabildiğine keyiflendirmişti. Denizli'nin 26 deyip 27. haftaya ertelediği mutluluk tablosu çok daha erken oluşacaktı galiba...

İki takım arasındaki kadro kalitesi ve güç farkı hiç konuşulacak bir konu değildi. Üstelik Hacettepe artık veda maçları oynamaya başlamış gibiydi. O kadar ki Erdoğan Arıca'nın ayrılmasından sonra takımın başına yeni bir hoca getirilmeye bile gerek görülmeyip takım Ergün Penbe'ye emanet edilmişti.

Bu hava içinde başlayan maçın daha ilk 20 dakikası dolmadan Siyah Beyazlı takımın iki farklı öne geçmesinde şaşılacak birşey yoktu. Zaten Mustafa Denizli de maç öncesi hesaplarını buna göre yapmış gibiydi. Nobre-Bobo ikilisinin arkasında Delgado ile elde etmeyi düşündüğünü hemen buldu. İlk golde Delgado'nun becerisi, ikincide Nobre'nin kafa vuruşu kalitesi kadar Hacettepe savunmasının dağınıklığının da önemli bir payı vardı. Özellikle kaleci Recep'in formsuzluğu Beşiktaş'ın işini kolaylaştırdı. Bu işin sonrası da farka gider gibiydi...

Ancak hiç de öyle olmadı. Tam tersine Hacettepe önce golü attı, ardından da oyuna egemen oldu. Ernst'in görev ciddiyeti, Tello'nun becerisi, Ekrem'in çabası filan Beşiktaş'ı pek ayağa kaldıramadı. Evsahibi takımın eşitlik golünü bulması da işten bile değildi ama bundan önceki 22 maçta sadece 14 gol atabilmiş bir ekibin şampiyonluk peşindeki rakibine bunu yapabilmesi de pek akla uygun görünmüyordu.

İkinci yarının başında da bu durum sürdü. Denizli arızaları görüp gerekli değişiklikleri yapmış ama bu sahaya pek yansımamıştı. Yine evsahibi önemli pozisyonlar buldu. Kadir'in direktten dönen şutu Hacettepe'nin talihsizliğıydi. Aradıkları golü bulduklarında biraz geç kalmışlardı çünkü arada Recep'in o tuhaf hareketiyle gelen armağan gol maçın bitmesine yol açmıştı.

Mustafa Denizli de oyunu böyle gördüğünü Delgado ve Nobre'yi çıkarıp Yusuf'u oyuna alarak gösterdi. Nobre'nin sakatlık sıkıntısı dışında, kalan süreyi top gezdirerek tamamlayın mesajı gibiydi bu değişiklikler. Oysa Beşiktaş iki gol daha atsa bir günlüğüne de olsa liderliğe bile ulaşabilecekti ama galiba bu kadarını becerebilecek durumda değillerdi. Tam tersine gol yiyip maçı kazanma sıkıntısı yaşadı Siyah Beyazlı takım.

Artık bütün hesapların kazanma üzerine kurulu olduğu bu dönemde ayrıntıların fazla bir önemi de yoktu. Nereye kadar dersiniz, onu ilerki haftalarda düşünmek gerekir. Şimdi sevinme zamanı, üst tarafı sonra düşünülür.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe, Şükrü Saracoğlu'nda gibiydi

Ahmet Çakır 2009.03.09

KAYSERİ- 4 Kasım 2006'da temel atma törenine katıldığımız (Bu tarihi daha önce hatalı olarak 2007 diye yazdım, düzeltir, özür dilerim) Kayseri Kadir Has Stadı'nın açılış maçı için epeyce maceralı bir yolculuk sonrasında bu kente ulaştık.

Zeminle ilgili yakınmalar ve başka bazı bakımlardan da minik denebilecek eksikleri dışında sadece Kayseri değil Türk sporu bir anıt esere kavuştu. Başta Büyükşehir Belediye Başkanı Mehmet Özhasseki olmak üzere emeği geçen herkese teşekkür ediyoruz.

Kayserilinin iş ve ticaret becerisi kadar uyanıklığı da ünlüdür. Bu stattaki ilk maçın Fenerbahçe ile olması açıkçası biraz da bu tür bir zorlamanın ürünüydü. Ancak gelişmeler pek de bekledikleri gibi olmadı. Ligin en az gol yiyen takımı, daha maçın ilk 20 dakikası içinde topu iki kez ağlarında görmüştü bile. Üstelik Fenerbahçe'nin etkili atak sayısı da iki bile değil, olsa olsa 1,5'tu. Eh, büyük takım olmak da zaten böyle birşeydir.

Sarı Lacivertli takım bu kez eksiksiz sahaya çıkarabildiği savunması, ortaalandaki Emre Belözoğlu ve Deniz Bariş'in form tutmaya başlamasıyla gerçek kimliğine yaklaşıyor. Alex'in ustalığı, Semih'in işbiriciliğiyle sonuç getiriyor. İlk gol böyle oldu. İkinci tek başına Alex'in vuruş kalitesi gösterisi gibiydi.

Evsahibi takım bu stadın yapılmış olması nedeniyle çok şey kazanacak. Ancak geçen sezon transfer konusunda gerekli yatırımı tam yapamamış olması yüzünden çok sıkıntı çekiyor. Az gol yiyerek bir yere kadar gidebilmek mümkün ama sonrası hüsrana!

Fenerbahçe, bu karşılaşma öncesinde zeminden çok yakındı ama 90 dakika boyunca bu konuda hemen hiç sıkıntı yaşamayısları ilginçti. Hatta tam tersine bunu avantaja dönüştürdüklerini söylemek bile mümkündü. Açıkçası, Şükrü Saracoğlu'nun zemini de bundan çok farklı değil. Sarı Lacivertli takım o alışkanlığın rahatlığını yaşadı bile denebilir.

Karşılaşmanın ilginç yanlarından biri de, örneğin İstanbul'daki maçta Fenerbahçe rakibinden 4 gol yerken kulübeden pek çıkmayan Aragones'in dün akşam gollerin ardından saha kenarına gelip oyuncularına talimatlar yağdırmasıydı. Belki de ülkemize geleli ilk kez bir maçı böylesine içinden yaşadı İspanyol hoca.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bundan iyisi olamazdı

Ahmet Çakır 2009.03.13

HAMBURG- Açıkçası maç öncesinde Bülent Korkmaz'ın '11 kişi çıkıyorsa eksik değiliz!' ve 'İnanırsak başarırız' şeklindeki sözlerini biraz basmakalıp bulmuştuk. Daha doğrusu bunlar, Fatih Terim'den öğrenilenlerin tekrarlanması gibiydi.

Fakat hayır, maç başladığında gördük ki onun sözleri kuru bir laf yığını olarak kalmamış, başarı inancı ve isteği olarak oyuncularına yansımıştı. Dün geceki maça damgasını vuran temel etken de bu oldu. Bunun yanında gurbetçi taraftarlara da takdirlerimizi bildirmeden geçmeyelim. Maç öncesinde tahmin edilenin çok daha üzerinde bir destek sağladılar Galatasaray'a. Belki tribünde çoğunlukta değildiler ama Hamburg taraftarından çok daha etkiliydiler. Sonra Sarı Kırmızılı aslanları alkışlayalım. Ne yazık ki hepsi değil ama başta Bariş ve Ayhan olmak üzere çoğu müthiş bir mücadele verdi ve yıkıcı denebilecek kadar ağır sorunlara karşın UEFA Kupası'nda daha yukarı çıkma niyetinde olduğunu ortaya koydu.

Aylardır bir şey oynamayan Nonda'nın yanı sıra Lincoln ve Volkan Yaman, Sarı Kırmızılı takımın zayıflıkları olarak görüldü. Arda'nın da tutuk kalışı daha büyük sorun oldu. Aslında eksik olan sadece Cim Bom değildi, rakibin de bu yönde ciddi sıkıntıları vardı. Daha önce fırtına gibi eserken son iki maçta 7 gol yemiş olması da bundandı. Ancak Galatasaray bunlardan yararlanabilecek durumda değildi. Bu arada, rakibin en büyük hücum gücü olarak görülen Oliç'in yedek kalmış olması da Cim Bom için şans sayılırdı.

İlk yarım saatte adına futbol denebilecek hemen hiçbir şey yoktu sahada. Maç adeta tribünde oynanıyordu. İlk yarım saatin ardından 32. dakikada 32 yaşındaki Ayhan'ın kupalardaki 1000. golümüze koyduğu imza, elbette ki bizim için maçın en güzel hareketiydi. Arda ile başlayan atakta top Lincoln'ün ayağında ölmek üzereyken Ayhan'a geldi. Onun vuruşları pek çerçeveyi bulmaz ama bu gece bulmalıydı, öyle de oldu.

Bunun hemen ardından çok rahat uzaklaştırılabilecek bir top zincirleme hatalarla mutlak gol pozisyonu olarak Galatasaray kalesine yöneldi. De Sanctis kurtarmadı ama top kolunun altında kaldı. Olsun, böylesine de razıydık! Ancak İtalyan kaleci ikinci yarının başında korkulanı yaptı ve kurtarılması çok da zor olmayan pozisyonda topun ağlara gitmesine seyirci kaldı.

İlk yarıdaki olağanüstü güç harcama zorunluğu yüzünden ikinci 45 dakikada sıkıntılar başladı. Yenen golden belki daha büyük felaket Emre Aşık'ın oyun dışı kalması olacaktı. Ancak yerine stopere geçen Kewell, kahramanca oyunuyla bunu önledi. Bülent Korkmaz da ilk adımı Lincoln-Mehmet Güven değişikliğiyle attı. Lincoln'ün maçtaki etkisizliği yetmiyormuş gibi çıkarkenki tatsız hareketleri de Galatasaray'ın başını ağrıtabacak bir gelişmenin ayak sesleri gibiydi.

Mehmet Güven'le alınan önlem de pek yarar getirmedi ve rakibin boğucu baskısı sürdü. Martin Jol'ün 70'te Olıç'i almasıyla Cim Bom'un işi daha da zorlaştı. Nonda-Ümit Karan değişikliği de pek derde deva olacak bir durum sayılmazdı. Bülent Korkmaz'ın son kozunu aylardır oynamayan Hasan Şaş'la oynaması da bu konudaki sıkıntının belgesiydi. Böylesine zorlu bir karşılaşmadan yenilmeden çıkmış olmak gerçekten büyük başarıydı. Galatasaray gerçekten de Avrupa'da bir başka olduğunu yine gösterdi. Elbette ki bir hafta sonra Cim Bom, Ali Sami Yen'de çok daha iyi durumda olacak ve istediğini elde edecektir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Akıl mı önemli yürek mi?

Ahmet Çakır 2009.03.16

Trabzon'da karşılaşma öncesi her şey harikaydı. Tıklım tıklım dolu tribünlerdeki bayrak şov yıllardır görmediğimiz güzellikteydi.

Trabzonspor taraftarı son iki maçta kendi evinde yenilen takımına hâlâ büyük bir kredi verir gibiydi. İçinde bulunduğumuz bunalım döneminde bu da doğrusu pek kolay rastlanır bir iş değildi.

Maç da Bordo-Mavili takımın istediği gibi başladı. O kadar ki, "Biz bu adam için bir çuval parayı boşuna mı verdik?" diye düşünülen, hatta maskot filan diye düpedüz alay edilen Alanzinho'nun ilk şutu Galatasaray ağlarını bulmuştu. Bu coşku içinde Trabzonspor'un rahat rahat sonuca gidip istediğini elde edebileceğini düşünmüştük. Ancak hiç de öyle olmadı. Tam tersine Bordo-Mavili takım her geçen dakika biraz daha oyundan düştü. Ve Sarı-Kırmızılı takımın beklediğinden daha iyi bir ortam doğdu.

Galatasaray, bu karşılaşmaya çıkarken çok önemli bir seçim yapmıştı. İlk yarıdaki karşılaşmanın kazanılmasında büyük payı olan Lincoln kulübedeydi. Bu, bir bakıma Bülent Korkmaz'ın göreve başlarken söylediği, "Kimse G.Saray'dan büyük değildir." sözünün gereğini yerine getirmesi anlamını taşıyordu. Bu tür sözler çok sık söylenir. Ama gereği yerine getirilmez. O zaman da yozlaşma başlar. Bülent Korkmaz, bu davranışıyla 'bana akıl değil, yürek gerekli' der gibiydi.

İkinci yarının başında oyunda daha etkili olması beklenen taraf ev sahibiydi. Çünkü G.Saray'ın Hamburg yorgunluğu şu ya da bu şekilde ortaya çıkacaktı. Nitekim Bordo-Mavili takım devrenin hemen başında iki

mutlak gollük pozisyon buldu, ama bunlardan yararlanamadı. Trabzonspor'un iki golcüsünün de bu karşılaşmada Allah selamet versin denilecek halleri maçı kazanmayı çok zorlaştırmıştı. Üstelik Galatasaray, son derece sakin, dengeli oyunuyla golü bulmayı da başardı. Bu golde niye satıldı diye hâlâ eleştirilere yol açan Song'un üst üste gelen hataları da Cim Bom'a büyük bir armağan oldu.

Sarı-Kırmızılı takımın bu zorlu deplasmanı kazanıp şampiyonluk adayları arasında biraz daha sağlam biçimde yer alabileceği düşünülen dakikalarda oyuna giren Yasir'in acemiliği çok pahalıya mal oldu. Girişinden sadece birkaç dakika sonra rakibiyle anlamsız didişmesinde dirsek atarak oyun dışı kaldı. Bundan sonrası elbette ki Galatasaray için çok daha zor olacaktı. Nitekim beraberlik golü çok gecikmedi. Ve Sarı-Kırmızılı takım için yenilmediğine şükretmekten başka bir şey kalmadı.

Yunus Yıldırım, tartışmasız çok iyi bir hakem. Ancak kendine göre bir hakemlik tarzı icat ettiği de görmezden gelinemez. Bu karşılaşmada en az 10 mutlak faulü vermedi. Bunlardan da önemli sıkıntılar doğdu. Özellikle Milan Baros'a yapılan ilk yarıdaki 5 faulü de vermeyişi ilginç bir durumdu. Ayrıca Galatasaray'ın ilk golünde orta alanda Alanzinho'ya yapılan açık faulü de görmezden geldi.

Sonuçta Galatasaray, içinde bulunduğu zorlu süreçte çok büyük bir balık yakalama şansını buldu. Ama onu elinden kaçırdı. Sarı-Kırmızılı takımda en iyisi Arda idi. İlk golün pasını verip ikinciye de atarak büyük katkıda bulundu. Savunmanın olağanüstü çabası da görmezden gelinemeyecek kadar önemli ve değerliydi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yıldızları korumak

Ahmet Çakır 2009.03.19

Türkiye'de fikre dayalı sağlıklı bir tartışma ortamı hiçbir zaman olmadı. Bu da çeşitli alanlarda değerli ve önemli fikirlere sahip kaliteli insanların yetişmesini engelledi. Bu bataklıktan çıkan çiçekler de çoğu zaman kapağı daha sağlıklı ortamlara atmak zorunda kaldı.

Geçelim.

FIFA ve UEFA, futbolu günün koşullarına uydurmak ve daha da güzelleştirmek için sürekli araştırmalar yapıyor, gündeme gelen yeni fikirlere değer veriyor, kurallarda ve uygulamada ilginç değişiklikler oluyor.

Yakın yıllarda bu yöndeki talimatlardan biri "yıldız futbolcuların korunması" yolundaydı. Olayın mantığı da şuydu: Son yıllarda yıldız futbolcu daha az yetişiyor. Bunlar da kendilerini göstermeye başladıkları dönemden itibaren rakip savunmaların gaddar tekmelerine hedef oluyorlar. Bu nedenle sık sık sakatlık geçiriyor ve kimi durumlarda da futbol hayatları erken bitebiliyor. Futbolu güzelleştiren, tribünlere daha çok insanın gelmesini sağlayan ve böylece işin değerini artıranlar bu yıldız futbolcular. Dolayısıyla, yıldız futbolcuların rakip savunmaların gaddar tekmelerinden korunması, bizzat futbolun bu tehlikeden sakınılması anlamını taşıyor.

Söylenen, istenen ve amaçlanan bu kadar açık.

Fakat gelin de siz onu bazı küt kafalara anlatın!

Bu talimat ilk gündeme geldiğinden bu yana bazı yorumcular tarafından tepkiyle filan değil düpedüz nefretle karşılandı. Çoğunun dramı da kişiseldi. Kendileri hiçbir zaman yıldız olmamışlar, vasatlıktan öteye geçememişlerdi. Vasatlığın ne kadar büyük bir sorun olduğunu elbette ki yüreklerinde hissediyorlar ama dışarıya vuramıyorlardı. Daha kötüsü, bu konudaki dışavurum, yıldızlara düşmanlık şeklinde ortaya çıkıyordu.

Tabii kamuoyu önünde anti-yıldız düşünceleri savunabilmek kolay değildi, bunun için olayı çarpıtmak gerekiyordu. "Ne demek efendim, niçin bazı futbolcular korunsun da ötekiler korunmasın! Öyle şey olmaz! Korunacaksa bütün futbolcular korunur."

Bu rezilce saptırmayı makul bir fikir sananlar da az değil. O zaman sonuç da böyle oluyor. Rıdvan Dilmen futbol hayatının en verimli döneminde bir kasap tekmesi yüzünden bırakmak zorunda kalıyor. Öteki yıldızlar, futbol hayatlarının önemli bir bölümünü sakatlıklarla boğuşarak geçiriyorlar.

İşin ince bir noktası da şu: Yıldız futbolcu her durumda futbol oynamayı düşünüyor, bir kez bile kimseye tekme savurmuyor. Onun karşındakiler ise bunun tam tersini yapıyor. O zaman, 'Bütün futbolcular korunmalı' diye sureti haktan yana görünmeye çalışanlar gerçekte kasaplara avantaj sağlamaya çalışıyor.

Bu zincirin son halkası Arda Turan oldu. Özellikle şu zor zamanda Galatasaray'ı ayakta tutmaya çalışan 3-4 oyuncudan biri olan Arda'nın Hamburg maçında oynama olasılığı çok az. Bunun nedeni de ortada. Hâlâ bazıları çıkıp "Futbol erkek oyunu kardeşim!" türünden hayasızca laflar edebiliyorlar. Gerçekte onlar başarıya düşman ve Cim Bom daha ileri gider diye ödleri kopuyor.

Galatasaray bu akşam futbol tarihimizin önemli maçlarından birine çıkıyor. Tur atlayıp çeyrek finale yükselmesi halinde bunun yararı sadece kendisine değil, aynı zamanda ülkesine ve öteki takımlara olacak.

Aynı Galatasaray sezon başından bu yana sakatlıklarla boğuşuyor. Bunlarla ilgili olarak sağlık heyetini suçlamak kolay ve zaten herkesin de hoşuna gidiyor. Darbelere bağlı sakatlıklar kimsenin ilgisini çekmiyor.

Sarı Kırmızılı takımın bu akşam Hamburg karşısında başarılı olmasını isteyenler kadar bundan nefret edenlerin varlığı bilinmeyen bir durum değil. Bu her takım için geçerli ve hep de böyle olacak. İşin bu yanı o kadar önemli değil.

Ancak Arda'yı oynatıp oynatamamak çok önemli. Çünkü bu maç savunma yapılarak kazanılamaz. 0-0'la tur atlamayı düşünmek hüsrana getirir. Hatta Galatasaray'ın istediğini elde etmesi için 1 değil 2 ve daha fazla gole ihtiyacı olabilir. Takımı gole götürecek en önemli adamın Arda olduğu da ortada. Onun için öteki bütün etkenleri bir yana bırakıp bu konuyu yazma gereğini duydum.

Galatasaray artık UEFA Kupası konusunda dönüşü olmayan bir yola girmiş gibi görünüyor. Rakibin eksikleri de yabana atılmayacak bir avantaj. Bu akşam Ali Sami Yen'den Sarı Kırmızılıların bayram sevinci içinde ayrılacaklarına inanıyorum. Hepinizin dualarının onlarla olacağını da biliyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu iş tamam derken...

Ahmet Çakır 2009.03.20

Galatasaray, Hamburg karşısında tam işi bitirdi denilen dakikalarda yediği olmayacak iki golle UEFA Kupası'na veda etti. Sarı Kırmızılı takım çok korkulan savunmasından ziyade kaleci De Sanctis'in yediği gollerle yıkıldı.

Karşılaşma öncesinde Hamburg Teknik Direktörü Martin Jol'ün, "Arda oynayacak" tahmininin tuttuğunu görüp sevindik. Ardından rakip takımın sakatları konusunda herhangi bir sürpriz olmadığını, oynamayacak denilen adamlarının da kadroda olmadığını gördük. O kadar ki Alman takımı 18 kişilik kadroyu bile denkleştirememişti. 17. oyuncusunun Tunay Torun oluşu da bir başka hoşluktu... Sarı Kırmızılı bayan basketbol takımının Avrupa'da finale çıkmış olması da bir başka keyifli nokta olmuştu... Oysa öğle saatlerindeki kar yağışı epeyce

endişelendirmişti onları. Hatta tam 17 yıl önceki Werder Bremen kâbusunu hatırlayanlar da az değildi. Neyse ki maça yakın saatlerde yağış tamamen kesilmiş, taraftarlar da Ali Sami Yen'e koşmuştu.

Beklendiği gibi Kewell, stoper oynayacaktı. Mehmet Güven'in yerine Serkan Kurtuluş 11'de şans bulmuş, Sabri de öne çıkarılmıştı. (Bu arada Başbakan'ın maça gelişinin pek hoş karşılanmayışını yadırgadık; bu, Fenerbahçeli oluşundan mıydı?) İlk 10 dakika geride kaldığında durum Cim Bom için pek parlak görünmüyordu. Tarafsız gözle bakan biri, 'Bu maçı maviler rahat kazanır' derdi. Özellikle Serkan Kurtuluş'un Jonathan Pitroipa'nın gölgesine bile yetişemeyişi ciddi sorun olacak gibiydi...

İkinci 10 dakikalık dilimde Cim Bom işi biraz toparladı ama maçın adamı olması beklenen Lincoln'ün etkisiz kalışı yüzünden pek atağa çıkamadı. Üçüncü 10 dakikalık dilimde Cim Bom, narkoz etkisinden kurtulmaya çalışan hasta gibiydi ama Sabri'nin topa düzgün vurma becerisi olsa golü de bulacaktı. Sonraki 15 dakikada da durum pek iç açıcı sayılmazdı ama devrenin sonuna doğru önce Baros'u cezaalanında yerde gördük. Sonra da Kewell'ın topu ağlara çivilemesine tanık olduk. Elbette ki 45 dakikanın en güzel yanı buydu ve Cim bom pek birşey oynamazken de öne geçmeyi bilip Avrupa tecrübesini ortaya koymuştu.

Bu arada stoper oynaması herkesi endişelendiren Kewell tam tersine savunmadan sakın ve dengeli çıkışlarıyla yeni bir Popescu modeli ortaya koymuş gibiydi... İkinci yarının başında Baros'la başlayıp onunla biten, arada Ayhan'la Arda'nın da keyif kattığı gol hem şapka çıkartılacak hem de Hamburg'un işini bitirmeye yetecek nitelikteydi. Ancak hemen ardından gelen yeni bir De Sanctis fiyaskosu maçın tekrar azaba dönüşmesine yol açtı. Nitekim bu golle dağılan Cim Bom'un ikinciye yemesi de sadece 2 dakika sürdü. Bu golde de kaleci yok gibiydi. Böylece tıpkı Bordeaux maçındaki gibi garanti görünen maç bir anda elden uçup gitmişti. Artık yeni bir mucize gerekiyordu. Kalan süre bunun için yeterli olmanın ötesinde fazlaydı bile. Ancak Bülent Korkmaz'ın Ümit Karan ve Hasan Şaş ile hamle yapmaya çalışması, yaşanan çaresizliğin belgesi gibiydi. Üstelik bu maçta da birşey oynamamasına karşın Lincoln'ün sahada tutulması daha makul görünüyordu. Yürüyecek hali kalmayan Arda'yı sonuna kadar oynatma zorunluğu, neredeyse Cim Bom'u 8 kişiye düşürdü ve diri Hamburg'un işini çok kolaylaştırdı. Hatta 3. gole daha yakın olan da onlardı. Nitekim buna çok yaklaştılar ama direk izin vermedi.

Ancak bu sığağa kar dayanmaz misali dalga dalga gelen Hamburg atakları karşısında tamamen dağılan Cim Bom'un bu golü ağlarında görmesi de gecikmedi. Serkan'ın yerine Nonda'nın alınmasıyla sıfırlanan savunma güvenliğinin bu sonucu vermesi normaldi. Oyun başka türlü olsa "Yine de teşekkürler Galatasaray" deyip bu defteri kapatırdık. Ancak gerçekten avucunun içindeki çeyrek finali verdi Sarı Kırmızılı takım. Üzücü olan buydu...

Harry Kewell stoper Baros forvet oynadı

Teknik Direktör Bülent Korkmaz, Hamburg ile yapılan ilk karşılaşmada Emre Aşık'ın kırmızı kart görmesinden sonra savunmada oynattığı Kewell'a, yine bu mevkide forma verdi. Kewell'ı, Hakan Balta ile birlikte savunmanın ortasında oynatan Korkmaz, sürpriz bir kararla Serkan Kurtuluş'u sağ bekte görevlendirdi. Korkmaz, sağ kanatta Sabri, sol kanatta da Arda'yı oynattı. Hamburg ile yapılan ilk maçta cezalı olan Baros, rövanşta yerini aldı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sen ağlama oğlum, dayanamam!

Uzun zamandır ilk kez bir maçın yorumunda bu kadar büyük bir uzlaşma oldu. Galatasaray'ın avucundaki çeyrek finali hiç olmayacak şekilde rakibine bırakmasındaki teknik adam hataları, oynatılan ya da oynatılmayan futbolcular, yapılan değişiklikler, hemen her gazetede benzer şekillerde değerlendirilmişti.

İki farklı üstünlükle oyunun yarıdan fazlasını geride bıraktıktan sonra üç dakika içinde golleri yiyip dağılmak olacak iş değildi! Kaleci De Sanctis'in yetersizliği, savunmada bilinen sorunlar, takımın erken yorulması, Bülent Korkmaz'ın oyunun gidişine egemen olamayışı ve hatalı değişiklikleriyle kaçınılmaz sonun gelişi bu fiyaskodaki belli başlı etkenlerdi.

Yorumculara göre maçın özeti böyleydi ama elbette ki daha söylenecek çok şey var. Bunlar arasında en önemlisi artık Galatasaray'ın Lincoln adlı ciddi bir sorununun ortaya çıkmış olması. Brezilyalı yıldızın 'Sizin sorunlarınız beni fazla ilgilendirmiyor' tavrı elbette ki gerekli karşılığı bulacaktır. Tabii bu arada olan da Galatasaray'a olacaktır.

* * *

Herşey olupbittikten sonra bunların üzerinde durmanın fazla bir anlamı yok ama Lucescu'yu hatırlamamak da mümkün değil. Rumen hoca, gücü daha sınırlı takımla olağanüstü işler başarmıştı. Bunu yaparken de bir teknik adamın maça nasıl müdahalelerde bulunacağına ilişkin çok çarpıcı örnekler ortaya koymuştu. Bunlardan biri, gerektiğinde teknik adamın futbol sınırları dışına da çıkılabileceği yolundaydı.

Hangisi olduğunu şu an çıkaramadığım bir Avrupa maçının ikinci yarısında ortada hiçbirşey yokken birden sahaya girip hakemle tartışma girişiminde bulunmuştu. Hakem de bu duruma anlam veremediğinden, onu kulübeye davetle yetinmişti. Bu arada gelip oyuncular onun etrafında toplanmış ve öfkesini yatıştırmaya çalışmışlardı.

Kuşkusuz o maçta Bülent Korkmaz da sahadaydı... Bir süre sonra konu açılıp da Lucescu'ya bunu niye yaptığını sordüğümüzde da şunu söylemişti:

"O sırada takım uyuyordu ve gol yemek üzereydik. Onları silkeleyebilmek için yapabileceğim başka birşey yoktu çünkü söylediklerimi zaten duymuyor ve dinlemiyorlardı. Böyle yaparak onları uyarma imkanı buldum ve istediğimizi de elde ettik."

Gerçekten de o maçı Galatasaray kazanıp yoluna devam etmişti.

Hamburg maçında skor 2-1 olduğunda hemen ikinci golün de geleceğini futboldan pek anlamayanlar bile rahatlıkla görebildiler. Ancak Bülent Korkmaz kilitlenip kaldı; Lucescu benzeri bir hamleyle takımını yeniden ayağa kaldırma yolunda bir çözüm üretilmedi. Yapabileceği tek işin oyuncu değişikliği olduğunu düşünüyordu ama o noktada da takımın ilk yedeğinin Mehmet Güven olduğunu unutup başka maceralara girişti.

90 dakika koşabilecek tek adamı Sabri'yi dışarı almak şaka gibiydi. Ümit Karan, Hasan Şaş ve Nonda'nın böyle bir maçta hiçbir katkı yapamayacak durumda olduklarını onun bilmesi gerekiyordu. Ayrıca teknik adamlığı bir yana bırakın, futbolculuk döneminde şunu görmüş olmalıydı: Oyuna ne kadar çok forvet alırsanız o kadar çok gol yersiniz! Hele Hamburg gibi bir rakip karşısında...

* * *

Aslında buraya kadar yazdıklarımı okumasanız da olurdu çünkü asıl yazmak istediğim başka. Maçtan sonra iki durum bana çok dokundu: Biri oğlum Barış'ın perişanlığı, öteki de Arda'nın benzer durumu...

Karşılaşma öncesinde oynayıp oynamayacağı en önemli tartışma konusu olan milli futbolcu sakat sakat oynadı ve elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı. Zaten nasıl bir Galatasaraylı olduğunu herkes biliyordu; o bunu bir kez daha gösterdi. İkinci yarının başında yürüyecek hali bile kalmamıştı ama arada dinlenme boşlukları bile bulamadan maçı tamamlamaya çalıştı. Açıkçası, maçın sonlarında yığılıp kalmasından korktum...

Arda'nın bu olağanüstü çabasının yanında karşılaşma sonrasında gözyaşlarını tutmaya çalışarak yaptığı açıklama, aramızda sayıları hiç de az olmayan vicdan özürölüleri bile sarsacak nitelikteydi.

Arkadaşım, kardeşim diyeceğim ama oğlum yaşımda Arda... Sen ağlama evladım, dayanamam... Oğlumdan dolayı yeterince yoruldum, bir de sen bunu yapma...

Önce futbol, sonra başbakanlık!

Önceki hafta gazetelerde yer alan haberler arasında benim için en hoş olanı, Polonya Başbakanı Donald Tusk'un, futbol oynamak için parlamentodaki oylamayı bırakıp gitmiş olmasıydı. Bu durum video kaydıyla da belgelenmişti.

Biliyorum, böyle bir durumu onaylayacak tek kişi bulmak bile kolay değil. 'Hiç öyle şey olur mu canım, koskoca başbakan çocuk gibi davranmış' diye bakılmıştır bu olaya.

Bana sorarsanız, çok iyi yapmış...

Daha doğrusu, ben de başbakan olsaydım ve birileri top oynamaya çağırıyaydı, aynısını yapardım.

Kulübede mi?

Bir süre önce Sabah gazetesinde Güiza'nın yedek kulübesindeki fotoğrafının yanında şu başlık vardı:

"Güiza kalıcı olmak istiyor".

O başlığı görüp de sormamak elde değil:

Nasıl yani, kulübede mi?

Ne maç ama!

Haberi okumuşsunuzdur çünkü bütün gazetelerde yer aldı: Fırat Aydınus, Letonya-Lüksemburg maçını yönetecek.

Ben birşey söylersem tatsızlık olur ama sizin ne dediğinizi duyar gibiyim...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Felaketler tek başına gelmez...

Ahmet Çakır 2009.03.23

İnanılır gibi değil ama tam 13 puanlık maçı. Fenerbahçe ve Trabzonspor'un 3 puan bıraktığı, Sivasspor'la da Beşiktaş'ın 2'şerlik kayba sevindiği haftada ortanın altındaki bir rakibi yenmek Cim Bom'u ayağa kaldıracabilecekti. Tıpkı Hamburg maçındaki gibi yine büyük bir fırsat Sarı Kırmızılı takımın önüne gelmişti.

Gelgelelim Galatasaray'ın bundan yararlanabilecek durumu yoktu. Sezonun 25. haftasında sezonbaşı hazırlıklarından daha dağınık görünümdeki bir kadro ile sahada yer almak zorunda kalmıştı. Hamburg maçının getirdiği fiziksel ve psikojik çöküşün yanı sıra tribünlerin de boş kalmış olması, Cim Bom'un bu maçı kazanmasını neredeyse imkansızlaştıran etkenlerdi. Lincoln bilinen nedenle kenarda, son maçların etkili adamı Baros da sarı kart cezası olarak tribüneydi.

Nitekim ilk 45 dakika boyunca tek bir ciddi pozisyon bile bulamadı Sarı Kırmızılılar. Aylardır takımın yükünü çeken Ayhan, Barış ve Arda 'Bittik artık!' der gibiydiler. Daha ilk yarının ortalarında Sabri'nin bile yorulduğunu görmek akıl alır gibi değildi.

Bilinen savunma hataları, De Sanctis'in güven vermeyen duruşu da düşünüldüğünde ilk yarıyı gol yemeden bitirmiş olmak Sarı Kırmızılı takımın başarısı gibi görünüyordu.

Bu takımın nasıl gol atacağı ise tam bir bilmeceydi. Son 1 yılda attığı golü bulmak için arşivleri didik didik etmemiz gerekecek Ümit Karan ile Hamburg maçında bitip tükendiği gözlenen Kewell'ın ne yapıp da gol atacaklarını öngörebilmek imkansız gibiydi.

İkinci yarıda olabileceklerle ilgili tahminimiz de şöyleydi: Sahada Galatasaray'ın bulunmadığını iyice görmüş olan Eskişehirspor devrenin hemen başında golü atar. Bunun ardından da Sarı Kırmızılı takım çılgınca işlerle beraberliği sağlamaya çalışırken kalesinde birkaç gol daha görür ve lig biter! Sonrasında da başta teknik direktör olmak üzere yönetim bile tartışılır hale gelir. Basının bir bölümünün de etekleri zil çalarak "Bir haftada Aslan ne hale geldi!" türünden yıpratıcı yayınlar başlar..

Belki düşündüğümüzden biraz farklı ama daha yıkıcı biçimde gerçekleşti bu senaryo...

Böyle bir karşılaşmada Galatasaray adına olabilecek en iyi iş rakibin eksik kalmasıydı. Nadereviç, yürüyecek hali olmayan Ümit Karan'a birkaç dakika içinde yaptığı iki anlamsız sertlikteki faulle bunu becerdi!

Fakat bu Eskişehirspor için değil Galatasaray için felaket oldu!

Çünkü bu rahatlıkla bütün takım dinlenmeye çekilince Es Es 11 kişiyle bulamadığı pozisyonları yakalamaya başladı. Bülent Korkmaz'ın tıpkı Hamburg maçındaki gibi, oyuna forvet olarak gol atabileceğini sanması, topu ağlarında görmesine yol açtı. Golün tam olarak oyundan çıkarılan Serkan'ın bulunduğu bölgeden gelmesi Korkmaz'a futbol dersi gibiydi, hem de en pahalı türünden...

Bu yıkımın ardından bile yapılabilecek pek çok şey olabilirdi ama nerede o takım ve oyuncular! Sarı Kırmızılı takım utandırıcı bir çaresizlik içinde çırpınarak maçı tamamladı. Eskişehirspor belki de sezonun en kolay 3 puanını bileğinin hakkıyla kazanarak tehlike bölgesinden biraz uzaklaşmanın keyfini yaşadı...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Del Bosque bana neler anlattı?

Ahmet Çakır 2009.03.28

Milli Takım bu akşam tarihi sınavlarından birine çıkıyor. Tabii buna akşam diyebilmek de pek mümkün değil. Öyle sanıyorum ki 86 yıllık futbol tarihimizin en geç saatte yapılan milli maçı bu olacak! 23.00'te başlayacak olan karşılaşma, saatlerin ileri alınma uygulanması nedeniyle yaklaşık saat 02.00'de sonuçlanmış olacak.

Birbirine yakın saat diliminde bulunan iki ülke arasındaki futbol izleme kültürü farklılığı nedeniyle böyle bir durum ortaya çıktı sanıyorum.

Bazı arkadaşlarımız o gece otelde hiç yatmadan havaalanına geçecekler. Uçakları sabahın erken saatlerinde. Birkaç saatlik uyku için 100 Euro'dan fazla bir parayı sokağa atmanın anlamı yok, diye düşünüyorlar. Bu kriz ortamında hak vermemek mümkün değil...

Belki de yıllardır ilk kez olan bir başka durum daha var: Spor medyası Milli Takım'a gereken önemi verdi. Tabii ki bunda rakibin Avrupa şampiyonu oluşu, Nihat Kahveci ve İbrahim Kaş gibi oyuncularımızın bu ülkede futbol oynaması, Del Bosque'nin ülkemizde görev yapmış olması ve Aragones'in de Türkiye'de bulunması gibi etkenlerin rolü vardı.

Milli Takım'ın günler öncesinden bu ülkeye giderek hazırlıklarını orada sürdürmesi de bir başka önemli etkeni.

Peki, spor basınının oradaki performansı nasıldı? Yani Milli Takımımız ve rakibi hakkındaki haberler ve öteki önemli gelişmeler yeterince iyi yansıtıldı mı? Dikkate değer bir gazetecilik çabası ve örnekleri söz konusu muydu?

Ne yazık ki bu tür sorulara olumlu karşılık verebilmek kolay değil. Elbette ki gazetecilik açısından önemli ve değerli işler yapma çabası içindeki arkadaşlarımız var. Gelgelelim, spor medyasının bilinen hastalıkları çok daha ağır basıyor ve gündem belirliyor.

Özellikle rakip teknik adam ve ünlü futbolcularla ilgili olarak spor medyasına yansıyan 'haberimsi' şeyler, bu işlerin içyüzünü bilenleri sadece acı acı güldürüyor... Kaşla-göz arasında çekilmiş, muhabirin Bağdat'a, muhatabının Şam'a baktığı fotoğraflar kanıt gösterilerek o kişilerle uzun ve ayrıntılı görüşmeler yapmış gibi 'aktarımlar' yapılabilir. Üstelik bunlar utandırıcı sahtekarlıklar olarak değil sevimli maskaralıklar olarak görülüyor...

O kişiler, kendilerinin ağzından çıktığı ileri sürülen sözleri okuma olanağı bulabilselerdi herhalde gülmekten yerlere yatar ya da öfkeden çılgına dönerlerdi... Gurbetçi yıldızların hemen tümünün spor basınıyla kesinlikle görüşmeme kararları üzerinde düşünmenin zamanı gelmedi mi?

Türk spor medyası çok uzun yıllar dışı kapalı biçimde yaşadı. Açılımlar Dünya Kupası, Avrupa Şampiyonası ve Olimpiyatlarla sınırlı kaldı. Oralardaki gazetecilik etkinlikleri de bilinen kalıpları aşmıyordu.

Son yıllarda biraz dışı açılır gibi olduğumuzda böylesi komiklikler çok ön plana çıkmaya başladı. Yes, no dışında İngilizce, gracias dışında İspanyolca bilmeyen bazı arkadaşlarımız, böyle ortamlarda birdenbire dünyanın bütün dillerini konuşabilir hale geliyorlardı. Tercümana filan gerek olmaksızın dünya çapında ünlü yıldızlarla konuşuyor, onların ülkemiz ve bizim oyuncularımızla ne kadar yakından ilgilendiklerini öğrenip mutlu oluyorduk!

Oysa yapılabilecek dünya kadar ilginç ve güzel iş var. Bunlardan sadece bugüne kadar rakibimizle oynadığımız 7 maçtan kazandığımız 1 tanesinin kahramanı olan Canavar Burhan (Sargın)'ın hatırlanmış olmasıydı.

Bir başka hastalık da şu: Yorumcu arkadaşlarımız genellikle Milli Takım'ın nasıl oynaması ve maçta neler yapması gerektiğini, o işin sorumlularının bilmesi mümkün değilmiş gibi değerlendirmelerde bulunuyorlar. Gerçekten uzman arkadaşlarımızın yaptığı yorumlara elbette ki hiçbir itirazım yok. Fakat yapılan iş bu değil ki...

Bütün bu tuhafıklar da bende şu duygu ve düşünceyi uyandırıyor: Milli Takım maçlarını kazanabilir ya da kaybedebilir ama biz spor basını olarak sanki sürekli kaybediyoruz. Hem de kendi kalemize attığımız gollerle...

Yanılıyor muyum?

Lefter'in heykeli ve belgeseli

Geçen hafta içinde spor basınında yer alan en güzel haber, Lefter'in heykelinin dikileceğiydi. Bu değerbilirlik örneğini, epeyce gecikmiş olsa da ayakta alkışlıyorum. Türk futbolunun bu yaşayan efsanesinin ne zaman ve nerede adı geçse içim titrer. Çünkü onunla ilgili olarak çok önemli bir gazetecilik görevimizi atlıyoruz. Allah gecinden versin, o aramızdan ayrıldığında çok dövüneceğiz. Çünkü onunla ilgili doğru dürüst bir belgesel bile yapabilmemiş değiliz. Biliyorum, Lefter Ağabey böyle şeylerden ısrarla kaçınıyor. Fenerbahçe'nin 100. yıl kutlamalarına getirilmesi bile büyük çabalar sonucunda mümkün olabildi. Ama olsun, aramızda kıramayacağı gazeteciler var. Onlar, Ordinaryüs'ü ikna edebilirler. Bu iş mutlaka yapılmalı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Amansız olmak yetmiyor, başarıda akıl ve güç lazım

Ahmet Çakır 2009.03.30

Aslında üzerinde konuşulması gereken nokta şu: İspanya ile hem orada hem burada berabere kalarak 2 maçta 2 puan almak mı daha iyi, yoksa birini kaybedip ötekini kazanarak 3 puana ulaşmak mı daha kazançlı?

Bu sorunun yanıtı çok açık ama zorluğun nerede olduğu da ortada: Rakibimizi kendi evimizde yenebilecek gücümüz var mı? Buna ilk maça bakarak iç açıcı bir karşılık verebilmek o kadar kolay değil. Sorun da bu işte.

Milli Takım belki de 86 yıllık tarihinde ilk kez bu kadar müthiş biçimde desteklendi. Özellikle hazırlanan reklam filmleri neredeyse maçı tek başına kazandıracak güçteydi.

Karşılaşmayı naklen yayınlayan NTV kanalı da neredeyse seferberlik ilan etmiş gibiydi. Ülke çapındaki ünlü yorumcu arkadaşlarımız, haber peşindeki muhabir ve spikerlerden oluşan dev bir ekiple bu yayının hakkını vermeye çalıştılar.

Yapılanları abartılı ve sıkıcı bulanlar da yok değildi ama bu daha çok reklamların yayınlanma sıklığının bezdirici düzeye gelmiş olmasından kaynaklanıyordu.

Hepsi bir yana, futbol sahada oynanıyordu ve orada yapabildiğinizin karşılığı olan sonuç tabelaya yazılıyordu. Biz de işin bu yanında pek başarılı değildik. Sanal dünyadaki gücümüzü ve inancımızı pek gerçeğe dönüştüremedik.

Aslında savunmamızın ciddi arızalara yol açabileceği yolundaki korkular daha büyüktü. Fakat öyle olmadı. Tam tersine en büyük verimi beklediğimiz ortaalan ve hücumda hemen hemen hiç yoktuk. Başta kaptanımız Nihat Kahveci olmak üzere, Arda Turan, Emre Belözoğlu, Tuncay Şanlı gibi dünya çapındaki yıldızlarımız kendi kapasitelerinin çok altındaydılar.

Bundan daha vahimi, teknik direktörümüzün de kabul ettiği fiziksel yetersizlik oldu. İlk yarım saat etkili olduğumuz, sonraki aynı zaman diliminde de vaziyeti idare ettiğimiz yolundaki yaklaşımları da iyimserlik olarak görüyoruz. Çünkü bu bölümlerde İspanya'nın izin verdiği ölçüde top tutabildik. İlk dakikalarda bulduğumuz iki fırsatı bir daha bulamayışımız, rakibin çabuk toparlanması ve böylesi sürprizlere imkan bırakmayışındandı.

Karşılaşma boyunca sağ kanattan Ramos'un getirdiği toplara hiçbir çözüm üretemeyişimiz de endişe verici bir durumdu. Buradan gelen rekor düzeydeki atakla farkın büyümesini, Ramos'un tekniğinin gücüyle paralel

olmayışı ve hakemin de hoşgörüsü sağladı.

Maçla ilgili olarak bunun gibi daha bir yığın şey söylenebilir. Fakat önemli olan, bizim aradaki 4 günlük süre içinde sorunlarımıza çözüm bulma şansımızın pek de yüksek olmayışındır.

Üstelik rakip de kendi kalitesi düzeyinde bir futbol oynamadı. Sonuçta aylardır dünya sıralamasında 1 numara olan ekipten söz ediyoruz. Bu noktada onları da bizi de aynı etkenin zorladığını kabul etmeliyiz. İki ülkede de son dönemece gelinmiş müthiş bir lig mücadelesi var.

Bunun yanında özellikle Galatasaraylı futbolcuların UEFA'daki Bordeaux ve Hamburg maçlarında nasıl perişan oldukları Eskişehirspor karşısında ortaya çıkmıştı. Bu durum İspanya maçına da yansdı. Arda ve Ayhan'ın etkisizliği bundandı... Nihat'ın henüz hazır olmayışı önemli bir sorundu, hatta oynatılmaması daha iyi olurdu. Tuncay'ın da takımını Middlesbrough'u ayakta tutmaya çalışan tek oyuncu oluşunun faturası Milli Takım'a çıkmış gibiydi.

Aynı gece oynanan bir başka maç, gruptaki işimizin sanıldığından çok daha zor olduğunu ortaya koydu. En büyük silahı Vedad Ibiseviç'in yokluğunda Bosna Hersek deplasmanda Belçika'yı darmadağın etti! 4 gollü galibiyetin ardından da grup ikinciliğine yükseldi.

Kısacası, bizim bundan sonraki mücadeleyi sadece Belçika ile değil Bosna ile de vereceğimiz ortaya çıktı. İlk 4 maçta Belçika'yı evimizde yenememiş olmak, deplasmanda da Estonya karşısında 2 puan bırakmış olmak, sanıldığından çok daha büyük sorunlar olarak önümüze çıktı.

Milli Takım'la ilgili reklamlardan galiba en çok ilgi çeken "Amansız ol!" kampanyasıydı. Bizim bu amansız olmanın yanında epeyce de akıllı olmaya ihtiyacımız var gibi görünüyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Duygularla bu kadar olur

Ahmet Çakır 2009.04.02

Aramızda tarihî ve coğrafi hiçbir sorunun bulunmadığı bir ülkeyle bile ulusal marş sorunu yaşayabildiğimizi görerek başladık maça... Madrid'deki maça Nihat'ın, buradakine Tuncay'ın kaptan çıkışı yine bize özgü ilginç durumlardan biriydi.

Duygularını futbol gerçeklerinin önüne geçirmeyi göze almadan bu maçla ilgili olarak bizim lehimize birşeyler söyleyebilmek mümkün değil gibiydi. Sadece duygularla İspanya çapındaki rakipler karşısında istediğimizi elde etmek de imkansızla yakındı.

Siz bakmayın ilk maçın başında iyi oynadığımız yolundaki gönül okşayıcı yorum ve değerlendirmelere! Ancak rakibin izin verdiği ölçüde birşeyler yapabildiğimiz ortadaydı. Üstelik bu maçın İspanya'dakinden bile daha zor olabileceğini tahmin etmek zor sayılmazdı. Çünkü orada kontrollü oynamaya çalışmıştık, burada çok daha fazlasını yapmamız gerekiyordu. Bunun için 'açılmanın' bedeli ağır olabilirdi. Çok hızlı atağa çıkan, isabetli top kullanan, bitirici noktada da etkili olan rakip burada daha çok canımızı yakabilirdi.

Nitekim ilk 45 dakika bunu örnekler gibiydi. Ancak bizim lehimize harika birşey oldu. İspanya oynamanın keyfine daldı, sonuca gitmeyi pek düşünmedi. Ortaaalanda bilinen çok hızlı paslaşmalar, sık çalımalar, şaşırtıcı dalışlar derken epeyce eğlendiler.

Sadece bir kez Silva'nın attığı sert şutla kalemizi zorladılar. Onu da Volkan sakatlanma pahasına kurtardı. Sonrasında ortaalandaki gösterilerle yetindiler.

Bunlar iyiydi de bizim ne yapıp da gol atabileceğimizi pek anlamak mümkün değildi. Çünkü rakip kaleye yaklaşamıyorduk bile.

Onun çözümünü de bulduk! Açıkçası, nasıl olduğunu pek kimsenin anlamadığı biçimde golü bulduk.

Ancak hâlâ içimiz rahat değildi. Rakibin hem tek tek oyuncu kalitesi hem genel oyun anlayışı açısından bizden üstünlüğü çok belirgindi. Bizimkiler kahramanca mücadele verirken, bunun erken yorgunluk ve çözülme gibi ağır bedellerinin olabileceği de görünüyordu.

Maçın kırılma anı ikinci yarının başında bulduğumuz çok önemli pozisyonda Nihat'ın bencilliği ya da telaşı yüzünden iyi vuramadığı top oldu. Bu pozisyon sonrasında Terim'in hareketini televizyondan izleyenler durumu daha iyi anlamışlardır.

Hemen ardından gelen penaltı golü doğal bir ceza gibiydi. Bu kadar güçlü rakip karşısında topu o noktalardan uzak tutamadıkça başınıza buna benzer şeyler her zaman gelir.

Neyse ki bunun bir de yararı oldu ve artık galibiyet golü için takımımız varını yoğunu ortaya koymaya başladı. O dakikaya kadar harcadığımız olağanüstü güç nedeniyle artık sıkıntı dolu bir bölümün geldiğini düşünürken takımımızın tekrar ayağa kalktığını gördük.

Aslında maç öncesi düşüncelerimizin ve buna dayalı oyun planımızın bir bölümü tuttu. Örneğin, ilk maçın yıldızı Ramos, bu kez İbrahim Üzülmaz'ın pek üstüne gidemedi. Başkaca da korkulacak durumlar yaşamadık. Sadece böyle görmeye hiç alışkın olmadığımız M.Aurelio'nun etkisizliği yüzünden sıkıntı çektik.

Maçın en güzel anı, Del Bosque'nin Torres'i çıkarıp Güiza'yı oyuna almasıydı, diyecektik ki başından beri korktuğumuz oldu. İbrahim Üzülmaz'ın düpedüz çöktüğü ve savunmamızın tamamen dağıldığı pozisyonda herşeyi bitiren golü yedik. Golün kendisi değil ama pası Güiza'dandı.

Bu maçta İspanya'yı yenebilecek ortamı bile bulduğumuzu düşünebilirsiniz ama futboldan gerçekten anlayanlar için durum hiç de böyle değildi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Öfkelenince çekip gider mi?

Ahmet Çakır 2009.04.04

Şairin "Yaşamak bir şey değil/ Beni bu telaş öldürecek" deyişini "Yenilmek o kadar önemli değil/Sonrasında olanlar bizi bitirecek" diye futbolumuza, daha doğrusu İspanya maçları sonrasında ortaya çıkan duruma uyarlayabilir miyiz?

Aslında büyük bir sürpriz ya da yıkıcı sonuçla karşılaşmış filan değiliz. Çünkü en yetkili kişi, 'iki maçı da kaybedebiliriz' demişti zaten. Peki şimdi, ne bu şiddet, bu celal! Demek ki böyle bir yıkıma biz sadece söz düzeyinde hazırlanmaya çalışmışız. Gerçek bütün çıplaklığıyla önümüze konulunca onun için paniğe kapıldık ve olmayacak işlere giriştik...

Terim'in Ali Sami Yen'deki İspanya maçı sonrasında soyunma odasında futbolcularına attığı fırçadan söz ediyorum elbette. (Öncelikle haberi alan arkadaşlarımı kutlamak isterim. Önemli bir habercilik başarısı kazandılar. Maskaraca hatta kimi zaman düpedüz utandırıcı birtakım yakıştırmaların büyük haber sayıldığı ortamda, işin bu yanını görmezden gelemeyiz. Gerekli soruşturmalar yapılmış ve haberin gerçekliği teyit edilmiştir.)

Peki, iki maçta sıfır çekebileceğimizi baştan söyleyen sorumlumuz, olayı niçin 'Beni bitirdiniz!' diyebilecek kadar sert yorumlamakta ve bundan doğan tepkilerini ortaya koyup futbolcularını azarlamaktadır. Her şey bir yana bundan sonra da aynı futbolcularla yola devam edilmeyecek midir? Bununla aynı ağırlıktaki öteki soru, 'Bugüne kadarki başarılar o futbolcularla kazanılmamış mıdır?'

Kaçınılmaz olarak bunlara bağlı bir başka soru: Bu, biraz tatsız da olsa bir veda konuşması mıdır? O zaman, daha çok yakın dönemde çok farklı şeyler konuşulurken niye iki yenilgiyle bu noktaya gelinebilmiştir? Buna benzer durumları sürekli yaşamak zorunda kalmak, kader midir?

Fatih Terim'in iki İspanya maçında ne gibi hatalar yaptığıyla kendilerine büyük umutlar bağlanan oyuncuların verimsizliği noktalarından başlayıp maçın niye Ali Sami Yen'de oynandığına kadar akla gelebilecek bütün eleştiriler yapıldı şu ana kadar. Bunları tekrarlamaya çalışmanın bir anlamı yok. Asıl sorulması gereken soru şu:

Türk futbolunun ve doğal olarak Milli Takım'ın daha iyi noktaya gelebilmesi için başlatılmış çeşitli proje ve çalışmalar var. Bunlardan bir bölümüne de doğrudan Terim damgasını vurmuş durumda. Ayrıca, bunların iyi yürümesi, yönetim istikrarı ve Milli Takım'ın 2010 hedefine ulaşması gibi moral verici etkenlere de bağlı. Peki, Afrika'ya gidemezsek ve bunun doğal sayılabilecek sonucu olarak Terim de ayrılırsa yine aynı çalışmalar sürdürülebilecek mi?

Gazetecilik elbette ki güncelin peşinden koşma işi. Buna bir itirazımız olamaz. Ancak bazı konularda dönüp dolaşıp aynı şeyleri konuşmak zorunda kaldığımızı, başka bir deyişle sürekli patinaj yaptığımızı da görebilmeliyiz. Eleştiriler biraz daha derinlikli olabilmeli ve farklı şeyler söylemeli. Yoksa Terim şunu değil de bunu oynatmalıydı, şu taktikle değil de bununla oynamalıydık türünden 'geyikler' herhangi bir sorunun çözümüne yardımcı filan olmuyor. Tam tersine, akıntıya kürek çekilmesine destek veriyor.

Türk futbolu özellikle Milli Takım bazında, son 15 yılda dünyada kendi çizgisinde en büyük aşamayı gerçekleştirdi. 90'lı yılların ortalarında bile Avrupa Şampiyonası ve Dünya Kupalarına katılabilmek çok uzak bir hayaldi. Şimdi hem katılıyor hem de önemli başarılar kazanıyoruz. Ancak bununla yetinebilmek de mümkün değil çünkü daha fazlasını yapabileceğimizi artık biliyoruz.

İşte bu noktada sadece futbolda değil her alanda ülkemizin ilerlemesini engelleyen dev bir sorunla karşılaşıyoruz. Ciddi, disiplinli, planlı çalışmalarla geleceğe doğru yürümeyi bilmiyoruz. Bunda sürekliliği kesinlikle sağlayamıyoruz. Sadece dönemsel patlamalarla bir şeyler yapıyor, sonra da iki ileri bir geri şeklindeki Mehteran geleneğine dönüyoruz.

Günlük tartışmaları bir yana bırakıp işe daha geniş açıdan bakalım: Biz 2008 Avrupa Şampiyonası sonrasında 2010 elemeleriyle ilgili gerekli çalışmaları, yukarıda sözünü ettiğimiz biçimde yapabildik mi? Yoksa her başarının ardından gelen rehabetin tuzağına bir kez daha mı düştük? Belçika gerçekten yenilmesi zor bir takım mıydı? Estonya karşısında uğradığımız kaza önlenemez nitelikte miydi?

Bunlarla ilgili olarak en geçerli mazeret sayılan 'Futbolda böyle şeyler olur' yaklaşımı geçerliyse o zaman, İspanya nasıl 6'da 6 yapabiliyor? Hatta Bosna Hersek gibi mütevazılığın da ötesindeki bir ülkenin takımı bizi geride bırakabiliyor?

Türk futbolunun son 15 yıl içindeki müthiş sıçrayışında 1 numaralı adam kimdir, diye soracak olsak, elbette ki Derwall, Piontek gibi vefa örneklerinin yanında Denizli ve en çok da Terim'dir diyeceklerin sayısı az çıkmaz. İyi de kazandığı onca başarıya karşın İmparator, aynı zamanda sürekli tartışılan biri olmaktan kurtulamadı. Bunların tümünün haksız tartışmalar olduğunu kendisi bile söyleyemezdi.

Onun, hiç değmeyecek şeyler için inanılmaz biçimde öfkelenebildiğine, bu haliyle de inanılmaz şeyler söyleyip yapabildiğine defalarca tanıklık ettik. Bunların belki de tümünde 'Öfkeyle kalkan zararlar oturur' türünden faturalar önüne konuldu. Ancak o yine aynı öfkenin esiri olmaktan bir türlü kurtulamıyor. Üstelik bu kez, yıllardır hiç yapmadığı bir şey gündemde: Oyuncularını suçlamak!

Fatih Terim gibi doruklara çıkmış, ardından bazı dramatik düşüşlerin acısını yaşamış kişilerin asla yapmamaları gereken işler var. Bunca deneyimle elde ettikleri olgunluğun belirtilerini herkes görmek istiyor. Oyuncularına en çok destek olması gereken dönemde Terim'in bunu yapmış olması, kazanılan onca başarının getirdiği birikime karşın dönüp dolaşıp aynı noktaya geldiğimizi gösteriyor.

Bu, sadece yazıklanmayla geçirilebilecek bir durum da değil üstelik; bundan sonraki çalışmaları peşinen dinamitleyecek kadar geleceğe dönük yıkıcı tarafları da var. Başlık sadece kafiye ve fiyakalı durdu diye atılmadı: Olayın İmparator'a dönük yüzünde o soru da var...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Acılar içinde 3 altın puan

Ahmet Çakır 2009.04.07

Karşılaşmanın ilk 10 dakikasında G.Saray'ın karşısında G.Antepspor değil de Milan var gibiydi. Kırmızı-Siyahlılar ayağa paslarla orta alanda çok rahat top çeviriyor ve Sarı-Kırmızılı rakiplerini fazla önemsemezmiş gibi bir hal sahaya gösterisi yapıyordu.

Tabii bütün etkinliği bu kadarla sınırlı değildi. Daha 2. dakikada mutlak gol pozisyonu da bulmuştu. Ancak hepsi bu kadar sürdü. Daha 10. dakikada G.Saray'ın ilk önemli atağında top ağırları bulmuştu bile. Hem de Milan Baros'un nefis bir rövaşatasıyla.

Bu gol, ev sahibi takımı adeta bir anda çökertti. Çünkü sonrasındaki 20 dakikalık dilimde G.Saray belki de sezonun en iyi futbolunu oynadı. Ancak bu arada bulunan pozisyonların cömertçe harcanmasının çok ağır bir faturasının olabileceği düşünülmüyor değildi. Bu noktada G.Saray'ın en büyük sıkıntısı Ümit Karan oldu. Sadece Türk futbol kültüründe değil, dünyanın her yerinde takım kaptanından, herkesten fazla etkinlik beklenir. Bu her zaman gol atma, gol pası verme gibi önemli durumlar olmayabilir. Ancak onun dışında da yapılabilecek pek çok iş vardır. Ümit Karan ise bunların hiçbirini yapabilecek durumda görünmedi. Özellikle 42. dakikada Arda'nın verdiği mutlak gollük bir pasta topu ağırlara bırakmak varken yere kapaklanıverdi. Doğrusu bu da onun içinde bulunduğu durumu çok iyi anlatan bir görünümdü.

Ancak maçın sonlarına doğru Bülent Korkmaz'ın onu oyundan alıp yerine Mehmet Güven'i sokması daha büyük bir felaket oldu. Bu sezon Sarı-Kırmızılı takımda olağanüstü denilebilecek kadar çok şans bulan bu genç oyuncunun hiçbir şey yapamayışı insanı şaşkına çeviriyor. Nitekim bu yüzden G.Saray, müthiş bir sıkıntı yaşadı ve karşılaşmanın son dakikalarında mucizevi denilebilecek şanslarla sadece beraberlik değil, yenilgiye yol açacak golleri yemekten kurtuldu. Özellikle son 5 dakika bütün G.Saraylıların yürekleri ağızlarında seyrettikleri bir film oldu. Şunu hiç tartışmasız söyleyebiliriz ki, Sarı-Kırmızılı takımın bu sezon kazanırken böylesine acı çektiği ikinci bir maç olmadı.

Ancak şunu da kabul etmek zorundayız ki, ligde geline bu dönemde artık kimsenin 3 puandan başka bir düşüncesi yok. G.Saray'ın da bu kadar zorlu bir deplasmandan çıkardığı 3 puan özellikle içinde bulunduğu artık zorluğu da aşan perişan koşullar düşünüldüğünde belki de sezonun en büyük olayıydı.

Sarı-Kırmızılı takımı ayakta tutan oyuncu Ayhan oldu. Öteki maçlarda hiç değilse Barış da ona yardım edebiliyordu. Ancak Barış, son bir-iki maçıdır, "artık ben dayanamıyorum" dercesine bir durum yaşıyor. Yine olağanüstü çaba gösteriyor, ama top ayağından çok komik yerlere gidiyor. Ayhan'la birlikte Milan Baros da maça damgasını vuran adamdı. Çek Cumhuriyeti'nden milli maç yorgunluğu ve moral bozukluğu içinde gelmesine karşın Sarı-Kırmızılı forma altında en etkili maçlarından birini oynadı. Takımının aldığı 3 altın puanda da büyük rol oynadı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bunlar mı dünya kulübü olacak!

Ahmet Çakır 2009.04.10

Eskiden bu tür yazılar yazan, sözler eden ağabeylerime çok kızardım. 'Ne gerek var böyle sitem dolu, bezgin sözlerle! Mademki bir işe yaramadığınızı düşünüyorsunuz, öyleyse çekip gidin!' derdim içimden. Şimdi ben de onlarla aynı değilse bile benzer bir noktaya geldiğimi fark ediyorum.

Onlardan farklı olarak, fazla mırın kırın etmeden çekip gidebilirim. Memleketin en gözde köşe yazarlarından Perihan Mağden, o kadar isteyen, beğenen, kızıp köpüreni varken, yani bu işi iyi yapmanın en yüksek noktalarındayken sık sık çekip gidebiliyorsa bunu bizim dünyamızdan birileri de yapabilmeli...

Öfkemin ve bezginliğimin nedeni şu ey aziz okurlar, her FB-GS maçı öncesinde 'Acaba bu maçlarla ilgili değişik bir tek sözcük etmek mümkün olabilir mi?' gibisinden bir arayış içinde olurum. Açıkçası bu pek kolay bir iş değil. Hatta mümkün de sayılmaz. Şöyle bir baktığınızda, aşağı-yukarı bu maçların oynanmaya başladığı 100 yıl öncesinden bu yana aynı lafların tekrarlanıp durduğunu görürsünüz.

Üstelik bu sanki çok büyük laflar söyleniyormuş gibi bir edayla yapılır: 'Efendim, bu tür maçlar tahmine sığmaz' diye başlayıp 'Şöyle olursa böyle olur, böyle olursa şöyle olur' türünden on paralık bir uzmanlık değeri olmayan sözler binlerce kez ısıtılıp önümüze konulur.

Vatandaş da pek yakınmaz bundan. Ne diyelim, afiyet olsun. Ben bu kısır döngünün dışına çıkabilmek için uzun yıllar Fenerbahçe teknik direktörü Didi'nin bir sözünden yararlandım. Brezilyalı efsane futbol adamı, "Türkiye'de FB-GS maçları bir futbol bayramıdır" demişti. Bunu epeyce bir zaman zaman tepe tepe kullandım.

Didi sadece hoş bir yakıştırma yapmamış aynı zamanda hiç haberinin olmadığı tarihsel bir gerçeği ortaya koymuştu. Çünkü geçmişte 'FB-GS Bayramı' adı altında maçlar yapılmıştı gerçekten de. Yani iki ezeli rakibin karşı karşıya gelişleri futbol bayramı olarak fiilen kutlanmıştı.

İşte bugün duyduğum üzüntü, acı, öfke ve bezginlik de biraz bundan kaynaklanıyor. O noktadan bakıldığında bugün utanılacak durumdayız ve bunu düzeltebilecek altın fırsatlar bir bir kaçıyor...

17 Ocak 2009, ezeli rekabetin 100. yılıydı. Bununla ilgili olarak birşeyler yapılabilir mi diye birkaç arkadaş düpedüz çırpındık. Önce konuyu Melih Şabanoğlu kardeşim gündeme getirdi. Ardından Mehmet Demirkol ve ben gazetelerimizde yazılar yazdık, televizyonlarda konuştuk. Hiçbir yararı olmadı. İki büyük kulüp ezeli rekabetin 100. yılı gibi bir daha ancak yüzyıl sonra yaşanabilecek bir olayın önemini anlamak istemez gibi göründüler. O kadar ki bunu kutlayacak bir toplu yemek organize etmeyi bile gerek görmediler.

Hatta bu kapsamda futbolumuzun büyük sponsorlarının da devreye girdiklerini biliyorum. Belli ki onlar da herhangi bir sonuç alamadılar.

Bu maç öncesinde de iki kulüp yöneticilerinin GS Kuruçeşme Adası'nda yemek yiyip yiyemeyecekleri hâlâ tartışma konusu. Bunun olmama ihtimali daha büyük... Ezeli rekabetin 100. yılının sadece iki taraf için değil aynı zamanda Türk futbolu adına da ne büyük fırsatlar ortaya çıkardığını daha önce yazdım. Tekrarlamaya çalışmanın bir anlamı yok. Çünkü bin kez de yazsanız, ilgili ve yetkili kişiler sadece kendi bildiklerini yapıyorlar.

Gerçekten birşey bilip yapsalar ona da bir itirazımız olamazdı.

Bir düşünün, şu maç öncesinde sıradan bir yemeği bir yana bırakın, iki kulübün efsane sporcularının çeşitli ortamlarda buluşturulmasından, ortak bir 100. yıl forması üretimine kadar neler yapılamazdı...

Üstelik, bu sezonki şampiyonluk yarışında geri kalmış iki taraf, görkemli tarihlerinden aldıkları güçle bir kez daha gündemin ilk sırasına oturmazlar mıydı?

Bu kadar büyük avantajları, olağanüstü denebilecek manevi ve bir miktar da maddi kazancı göremeyecek kadar beceriksiz yöneticilerin, bu kulüpleri dünya çapında güçler haline getirebileceğine inanıyor musunuz? En çok kendilerine zarar veren akılsızca bir nefreti, herşeyin önüne koyarak mı yapacaklar bu işleri? Kendileri için namus sorunu saymaları gereken bilet satışı içindeki katakullileri yıllardır seyredenler mi çağ atlatacak bu kulüplere? Hadi canım siz de!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yüzde 25 konuk takım kazanır

Ahmet Çakır 2009.04.11

Ezeli rekabetin 100. yılı gibi çok önemli bir durumun iskanmış olmasından duyduğumuz üzüntü nedeniyle GS-FB maçıyla ilgili hiçbirşey yazmak gelmiyor içimden. Fakat ne yapacaksınız ki olayın bir de günlük yanı var. Gazetecilik de bunun peşinden koşmayı gerektiriyor.

Tabii bu kapsamda en çok konuşulan konu da, maçı kimin kazanacağı oluyor. Bunun ardından da bir çuval boş laf dinlemek zorunda kalıyorsunuz. Efendim şöyle olursa şu kazanır, böyle olur bu yener, falan filan...

Biz olayın bir milimcik farklı bir yanına bakmaya çalışalım: Ezeli rekabetin istatistiklere dayalı gerçeklerinden biri de, bu maçları yüzde 75 oranında evsahibi takımın kazanıyor oluşudur.

Sadece ligin ilk yarısındaki karşılaşma öncesinde değil birkaç yıldır bu gerçeği anlatmaya çalışıyorum. Son yıllarda Fenerbahçe'nin hem evinde hem deplasmanda Galatasaray'a karşı bu istatistiği kendi lehine biraz

geliştirmiş olması temeldeki gerçeği değiştirmiyor, genellikle evsahibi kazanıyor. Bunun da olağandışı bir yanı yok. Böyle karşılaşmalarda seyirci avantajı çok önemli.

Tabii bu istatistiğin ortaya koyduğu gerçek, konuk takımın pek hoşuna gitmiyor. O nedenle ve Fenerbahçeli dostlarımız üzülmelerini diye, durumu tersten ifade etmekte yarar gördük. Evet, bu değerlendirmede beraberlik olasılığı gözönüne alınmamıştır ve konuk takımın kazanma olasılığı da yüzde 25 dolayındadır.

Gelgelelim iş burada kalmıyor. Bununla ilgili olarak, fikirlerine değer verdiğimiz bazı arkadaşlarımızın, istatistikler şöyledir böyledir türünden sözler etmeleri de bizi şaşırtıyor. Hayır, istatistikler şöyle ya da böyle değildir, onlar birer açık olgudur, bilgidir, veridir. Sorun ya da kusur onları kullananlardadır.

Evet, kimi zaman istatistikler bazı yalanları desteklemek için de kullanılabilir. Fakat öyle durumlarda istatistiklerin ortaya koyduğu bütün gerçekler değil, sadece o yalanı söyleyecek kişinin işine gelenler ortaya konulur.

Futbolda bu tür peşin hükümlere yer olmadığının örneklerini defalarca gördük ama ezeli rakibini yenen tarafın şampiyonluk konusunda fazla umutlanabileceğini de sanmıyorum. Lider Sivasspor'un 6, Beşiktaş'ın da 5 puanlık farkları hiç yabana atılacak avantaj değil. "Üç puanlık sistemde..." masalları için artık çok geç. Ligin boyu epeyce kısalı. Üstelik üç büyüklerin kendi aralarında oynayacakları maçlar da Sivasspor'a önemli bir şans getirebilecek.

Sadece bu değil, Kırmızı Beyazlı ekibin Denizlispor deplasmanında oynadığı futbolun rakipleri açısından göz korkutucu yanları da vardı. Sivasspor, şampiyonluk stresine girmeden istediğini elde edebilen yapıda bir takım haline gelmiş durumda. Belki üstüste gelen iki Fenerbahçe yenilgisi sonrasında biraz dağılmaları beklenebilirdi.

Bu kapsamda milli maç boşluğunda çok doğru ve akıllıca bir yenilenme çalışması yaptılar. Dağılıp gitmek yerine dimdik ayağa kalktıklarını da hepimiz gördük. O zaman kendimizi liginizin 5. şampiyonunu alkışlamaya hazırlayalım. Tarihi bir gelişmenin eşiğindeyiz. Sivasspor'un ayak sesleri her geçen hafta biraz daha güçlü biçimde duyuluyor.

Aslına bakarsanız bu sezon kim şampiyon olursa tarih yazacak. Nasıl mı? Sivasspor'un ki belli... Beşiktaş'ın zirvede bitirmesi halinde, lig tarihinde ilk kez devreyi 6. sırada kapatan bir ekip bu işi başarmış olacak... GS ya da FB şampiyonluğa ulaşırsa 7 yenilgi ile Trabzonspor'un 1980-81'deki rekorunu egale etmiş olacak ve belki daha fazlasıyla (8 yenilgi) bu işi becerebilen ilk ekip olma unvanını taşıyacak...

Bu olasılıklar içinde akla en yakın duranın Sivasspor'un şampiyonluğu olduğu açık değil mi?

O nedenle GS-FB derbisi, her durumda taşıdığı önemin dışında, çok da üzerinde gürültü patırtı çıkarmaya uygun bir karşılaşma gibi görünmüyor.

Helal olsun aslan kızlar!

İşin uzmanları gibi açıkçası benim de fazla umudum yoktu Galatasaray bayan basketbol takımının İtalyan rakibi karşısında 12 sayılık farkı aşip da Eurocup'u ülkemize getireceğinden...

Nitekim tıpkı İtalya'daki ilk maç gibi takımımız 3. periyotta dağılmaya başlamış gibiydi. Zaten baştan korkulan da buydu. Rakibin daha uzun, derinlikli ve deneyimli kadrosu bize geçit vermeyecek gibiydi.

Fakat Sarı Kırmızılı takım o noktada gerçekten müthiş bir silkinişi gerçekleştirdi ve bununla da rakibini şaşkına çevirip amacına ulaştı.

Tribünleri dolduran taraftarlar, teknik direktör Bülent Korkmaz ve futbolcular, başkan Adnan Polat ve yöneticiler takımlarına gereken desteği verip bu büyük başarıda üstlerine düşeni yapmış oldular.

Futbol takımının 2000'deki UEFA Kupası'yla Tekerlekli Sandalye Basketbol Takımı'nın başarısının ardından bir Avrupa Kupası da bayan basketçilerden geldi. Sarı Kırmızılı bayanlar gerçekten de büyük bir iş başardılar. Emeği geçen herkesi yürekten kutluyoruz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Utanç gecesi

Ahmet Çakır 2009.04.13

Karşılaşmanın son dakikasına kadar sahada iki büyük takım adına utanılacak bir futbolsuzluk vardı. Ancak son dakikada olup bitenler bunu defalarca bastırarak nitelikteydi. 90 dakika boyunca futbol adına hiçbir şey yapmayanlar bu kez yumruk ve tekmelerini konuşturdular. Hiç değilse kartsız-olaysız bitiyor derken utançların en büyüğüne tanıklık etmek zorunda kaldık.

Evet, hiç tartışmasız bu sezon Ali Sami Yen'de izlediğimiz en kötü gösteriydi. İki tarafın birbirinden korkusu ve nefreti maça da damgasını vurmuş gibiydi. Eh, ezeli rekabetin 100. yılı gibi çok büyük bir olayı bile kutlamayı beceremeyenlerin böyle bir rezalete yol açmalarını da yadırgamamak gerekirdi.

Sanki golsüz ve futbolsuz beraberlik iki takımı da şampiyon yapacaktı. O kadar etkisiz, renksiz, tatsız-tuzsuz bir oyun sahneleniyordu. Birkaç dakikalık parlamışlar dışında da bu durum hiç değişmedi.

Ev sahibi Galatasaray, normal olarak kazanmaya biraz daha yakın olan taraftı. Teknik direktör Bülent Korkmaz, epeydir oynamayan Mehmet Topal'ı en kritik noktada görevlendirerek ciddi bir risk almıştı. Aynı şekilde bu sezonun asla gol atamayan adamı Ümit Karan'ın hafta içindeki idmanlarda hangi başarısıyla takıma girdiğini merak etmemek de mümkün değildi. Çünkü Lincoln'ün sonradan oyuna girip de verimli olabileceğini düşünmek, onu hiç tanımamak anlamına geliyordu.

Oysa bu maça en gerekli adam Lincoln'dü. Nitekim benzer karakterdeki Alex'ten yoksun kalmanın Fenerbahçe'yi nasıl bir futbolsuzluğa mahkûm ettiği ortadaydı. O kadar da değil, Gökhan Gönül'ün çok çabuk çıkmak zorunda kalışı Cim Bom için ciddi bir avantajdı. İlk yarının sonunda Selçuk'un, yerini Deniz Barış'a bırakmak zorunda kalışı ise yaklaşan kırmızı kart için kaçınılmaz bir önlemdi.

Berbat futbola karşın Galatasaray'ın ilk yarıda golü bulması mümkün olabilirdi. Ancak Kewell, Baros ve Ümit Karan bunun için gerekli beceriden yoksundu. Yine de Kewell'in Roberto Carlos'tan çalıp attığı şutu Volkan'ın kurtarışı, maçın futbol adına alkışlanacak belki de tek hareketiydi.

İkinci yarıda Ümit Karan'ın yerine Lincoln'ün girişi Galatasaray'ın oyununa biraz akıl katar gibi oldu ama hepsi o kadar. Lincoln, kısa sürede beklenen karakterini ortaya koydu: 'Sizin sorunlarınız beni fazla ilgilendirmiyor', tavrıyla maçı bitirdi. Bütün arkadaşlarının kavganın içinde olduğu ortamda, gelip ayırmayı bile düşünmeyip Roberto Carlos ile sohbet edişinde yadırganacak bir şey yoktu.

Koşullar bu kadar uygunken Galatasaray'ın sonuca gidemeyişinde, kendisinden çok şey beklenen Arda'nın etkisizliği de önemli bir faktördü. Hücum bölgesindeki oyuncular arasında hemen hiçbir bağ kurulamamış olması, atakların kopuk kalmasına yol açtı. Bu şekilde hiçbir şey yapmak mümkün değildi. Bülent Korkmaz'ın da bu soruna çözüm getirebilecek hamlesini göremedik.

İki taraf da adeta birbirlerini mahvetmek üzere sahaya çıkmış gibiydiler. Bu anlayışın getirdiği puan kaybını da yeterli görmez gibiydiler. Maçın son dakikasında birbirlerine girdiler ve uzun yıllar unutulmayacak türden bir utancın kahramanı oldular.

Futbolumuzun bu iki dev firması, yapılan onca yatırıma karşın niçin bu kadar kötü durumda olduklarını kanıtlamak ister gibiydiler. Birbirlerine zarar verebilmek onlara yetiyordu ve bu konuda sınır tanımıyorlardı.

Bütün bunları da dev maçla ilgili konular olarak yazmak zorunda kalmak yeterince azap verici. Daha fazla uzatmanın bir yararı yok.

Bu kadar kötü niyetli oyuncu topluluğunu yönetebilmek Fırat Aydınus'u da çok zorladı. Kacınılmaz hatalar yaptı ve yaşanan rezalette pay sahibi oldu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

O görüntü gerçekte neyi anlatıyor?

Ahmet Çakır 2009.04.15

Utanç gecesinin ardından daha günler ve geceler boyu olupbitenleri konuşmak zorunda kalmamız normal. Son derece doğru, gerekli ve önemli sözlerin yanında bir çuval boş laf dinlemek zorunda kalmak da kaderimiz sayılır.

Bütün olupbitenler içinde beni en çok etkileyen noktalardan biri, bugüne kadar yaşanan bunca benzer olaya karşın en küçük bir iyileşmenin sağlanamayışı... İstenmeyen bir olay nedeniyle yaşanan sorunun ve bundan doğan zararın, atılan her adımda biraz daha büyümesi. Böylece, olayın taraflarının çok daha büyük sorunlar yaşaması ve zararlar görmesi...

Bu tür maçlarda benzer olaylar defalarca yaşandı. Bunların tümünde dönüp dolaşıp aynı noktaya varıldı: Öfkeyle kalkan zararlar oturdu.

İstenmeyen bir olay yaşandığında, yapılabilecek en akıllıca iş, ondan doğan zararın sınırlı kalmasını sağlamak olmalı. Hayır, bizde asla öyle olmuyor. Yangının daha da büyümesi ve olayın kendilerini mahvedecek noktalara tırmanması için herkes elinden geleni yapıyor.

İşte yine bu tür akılsızlıklar yüzünden kat kat artan cezalar ve iki taraf için neredeyse UEFA Kupası'na katılabilme hedefini bile zora düşürebilecek sıkıntı kapıda.

Bu mudur yöneticilik?

Adnan Polat'ın spor dünyasında en sevdiğim ve inandığım kişilerin başında geldiğini daha önce yeri geldikçe belirttim. Gelgelelim onun maç sonrasındaki sözlerini de hayret ve dehşetle dinledim. Bu konudaki eleştirileri başka arkadaşlarım da yaptı, tekrarlamaya gerek yok. Onların değinmedikleri noktalardan biri de şuydu: Tamam ligin ikinci yarısında Galatasaray ciddi bir hakem sıkıntısı yaşadı ama bunun tersi de oldu. Örneğin, Sarı

Kırmızılı takımın tek farklı kazandığı Konyaspor ve Bursaspor maçlarında rakiplerin mutlak penaltıları verilmedi. Peki, bunlar verilip o maçlar berabere bitse ve 4 puan daha yitirilmiş olsa bugün neyi konuşuyor olurduk?

Hangi tezgahdan söz ediyor sevgili Polat?

Güzel ve acılı ülkemizde buna benzer konularda çok fazla boş konuşma alışkanlığı olduğundan, gerçek uzmanların değerli görüşleri de güme gidebiliyor. Önceki akşam bir televizyon kanalında birlikte olduğu Türkiye Gazetesi'nden hakemlik konusunda uzman gazeteci Ömer Faruk Ünal kardeşimiz, dev maçla ilgili çok önemli bir noktayı büyük bir isabetle ortaya koydu. O sayede de olay aydınlandı.

Efendim, Fırat Aydınus kişisel olarak en çok sevdiğim ve beğendiğim hakemlerden biri. Gelgelelim, bu sezonki Trabzonspor-Eskişehirspor karşılaşması onun kariyerinde çok derin bir yara açtı. Hatta bu yara nedeniyle bundan sonra pek ileri gitmesinin bile mümkün olmadığı söyleniyor. Hakemlik hayatının 36 yaşında bittiği, bundan sonrasının gereksiz uzatmalar olduğu ileri sürülüyor...

Şimdilik bunu bir yana bırakalım. MHK, o karşılaşmadan bu yana geçen 113 gün içinde ona GS, FB ve BJK maçı vermiyor. Yani çok açık biçimde 'Sana güvenim ciddi biçimde sarsıldı' diyor.

Sonra da birden böyle bir maça atayabiliyor...

Bitmedi, Fırat Aydınus, bu karşılaşma öncesinde Silivri'de kampta bulunurken, mesleğinde uluslararası alanda ilerleme konusunda çok ciddi bir engelin ortaya çıktığı haberini alıyor. Haberi veren de MHK başkanı. Bu kadar deneyimli bir yönetici, böylesine yıkıcı bir haberi verebilmek için maçtan sonrasını bekleyemiyor. Yani Aydınus'u bir kez daha moral olarak bitiriyor ve maça öyle yolluyor.

Akılsızca komplo teorilerini bir yana bırakıp çok daha önemli olan bu gerçekleri öğrenebilsek, Aydınus'un maçı niçin öyle yönettiğini çok daha kolay ve doğru biçimde anlayabileceğiz.

Ama izin vermiyorlar ki...

O fotoğrafı gazetelerde ve televizyonda defalarca görmüş olmalısınız. İki takım birbirine girmişken santrada sohbet eden R.Carlos ve Lincoln'ün fotoğrafından söz ediyorum.

Çoğu gazete, yayın organı ve yorumcu onların durumunu övgüyle aktardı. En azından yorumsuz verdi. Oysa övülecek değil utanılacak bir durum vardı ortada.

Tamam, kavgaya karışmamalarını takdirle karşılayabiliriz. Peki, arkadaşlarını ayırma konusunda olumlu bir etkileri olamaz mıydı? Özellikle R.Carlos'un çabası, oradaki alevin biraz daha çabuk söndürülmesinde işe yaramaz mıydı?

Arkadaşları şu ya da bu nedenle doğru ya da yanlış bir kavga içindeyken, 'Sizin saçmalıklarınız beni ilgilendirmiyor' tavrı takımdaşığa yakışacak bir tutum mudur?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Siz olsaydınız ne yapardınız?

Ahmet Çakır 2009.04.16

GS-FB derbisindeki rezalet çeşitli yönleriyle daha epeyce gündemde kalacak. Bu kapsamda şimdi en önemli beklenti, verilecek cezalarla ilgili.

Genel bir yaklaşımla, sorumlulara en ağır cezaların verilmesi isteniyor. Biz de bu görüşüyoruz. Caydırıcılığı sağlamak ve bir daha böyle olayların yaşanmasını önlemek için elbette ki cezaların sert olması gerekiyor.

Peki, bu yapılabilir mi? Ya da başlıktaki gibi sorayım: Siz olsaydınız ne yapardınız?

Bazı arkadaşlarımız 'Ben olsam şöyle yapardım böyle yapardım, asarım keserim yokederim' türünden laflara çok meraklı. Ben onlara kestirmeden söyleyeyim: Hiçbirşey yapamazlar!

Peki, neden? Sanıldığı gibi ilgili ve yetkili kişilerin yeterince cesur olmayışlarından, eyyam yapmalarından filan değil, sorun çok daha derin.

Şöyle anlatayım: Şu anda dünyanın en dürüst ve cesur adamını getirip Futbol Federasyonu'nun başına oturtup onu başbakan yetkileriyle donatsanız yine birşey değişmez.

Daha da ileri gidiyorum, bununla ilgili akılalmaz bir yasal düzenleme gerçekleştirip o kişinin emrine 100 bin kişilik bir ordu verseniz, yine birşey yapılamaz!

Çünkü karşınıza asla aşamayacağınız, iliklerimize işlemiş ve bütün toplumu sarmış olan bir zihniyet ve davranış biçimi duvarı çıkar.

O da 'vaziyeti idare etme' anlayışıdır.

Ülkenin kuruluşundan değil Osmanlı döneminden bu yana her iş vaziyeti idare etme anlayışına göre yapılmaktadır. O nedenle hiçbir sorun tam olarak çözülememekte, sadece kılık değiştirerek sürekli önümüze gelmektedir.

Elbette ki bu işlerin düzelmesini isteyen bir yığın iyiniyetli insan vardır ve bunlar ciddi çabalar göstermektedir. Gelgelelim, vaziyeti idare etme anlayışı, bundan bin kat daha büyük çabaları bile yerle bir edebilecek kadar güçlü ve yaygındır.

Üstelik o sadece futbol yönetiminde egemen değildir, siyasetten ekonomiye eğitimden günlük hayata kadar her alanda mutlak bir iktidar sahibidir.

Benzer olaylar bugüne kadar defalarca yaşanmıştır. Her seferinde başlangıçta en sert cezaların verilmesi ve öteki bütün önlemlerin alınması yolunda görüşler belirtilmiştir.

Ancak cezalar açıklandığı andan itibaren bu hava tamamen tersine döner. "N'olmuş yani, adam mı öldürmüş bunlar!" denilmeye başlar. Bu hava, ilgili ve yetkili kişileri haliyle etkiler, cezaların azaltılması için yol ve yöntemler aranmaya başlanır.

Bu arada zaten hava başka bir yönden daha değişmiştir. Başlangıçta iki tarafa da ibretlik cezaların verilmesi gerektiğini savunanlar, çoktan 'Olayları asıl sizinkiler başlattı, bizimkiler kendini savundu' boyutuna geçmişlerdir bile.

Bitmedi, yetkili kişi ve kurul olarak gereken cezaları verdiğinizde, bunun ağır olduğunu düşünen en yakınlarınızdan bile tepki görürsünüz. Bu tepkiyi gösteren kişiler anneniz, babanız, eşiniz, çocuğunuz bile olabilir. Daha doğrusu onlar, verdiğiniz cezadan dolayı sizin karşılaştığınız tepkilerden dolayı tedirgin olurlar.

Onlar da 'Ne gereği vardı canım, bir çocukluk yapmışlar işte, bir daha yapmazlar, affedin gitsin' boyutuna geçerler.

Çok uzaklara gitmeye gerek yok, daha geçen hafta Batuhan, korkunç bir cinayet işlemiş, iflah olmaz bir suç makinası gibi görülüyordu. İlgili ve yetkili kişilere göre bir daha ne Eskişehirspor ne de Beşiktaş forması giymesi mümkündü.

Peki şimdi durum ne? Çoktan affedildi bile! Bu hafta olmazsa en geç önümüzdeki hafta onu Kırmızı Siyahlı forma ile sahada göreceksiniz.

Kimsenin 'Batuhan'ı, Arda'yı, Semih'i filan yok edin, onlara hayatları boyunca unutmayacakları bir ceza verin' filan dediği yok. Sadece bu olayları önlemeye yetecek kadar ciddi, tutarlı ve kalıcı tavırlar alınmasını bekliyoruz.

Onun bile yapılamayacağını adımız kadar iyi bilince de sahnelenen bu müsamereye gülelim mi yoksa ağlayalım mı karar veremiyoruz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kim haksızlığa uğradı?

Ahmet Çakır 2009.04.18

Bu başlık altında utanç derbisinde çıkan cezaları yorumlayacağımı sanmış olabilirsiniz. Doğrusunu isterseniz öyle düşünmeniz için kasten bu başlığı seçtim ama hayır, o konu gerçekten bıktırıcı noktaya geldi.

Tıpkı Genelkurmay Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ'un konuşmasının yorumu gibi düpedüz baydı.

Sivasspor Başkanı Mecnun Odyakmaz'ın 'Bizi şampiyon yapmayacaklar' sözü, derbinin pek gölgesinde kalmadı ve sadece PFDK tarafından değil medyada da gerektiği gibi değerlendirildi.

Ancak Odyakmaz'ın sözlerindeki önemli bir nokta gözden kaçtı. Odyakmaz, geçen sezonki üçlü averaj uygulamasının UEFA Kupası'na gitme hakkının ellerinden alınması yolunda bir oyun olduğunu söyledi. Bu nedenle tedirgin olduğunu da ekledi.

Gerçekten de bütün sezon sözü edilmeyen, ilgili yönetmeliklerin de neresinde yazılı olduğunu bilmediğimiz bir uygulama olarak hepimizi şaşkına çevirmişti bu üçlü averaj konusu.

Ancak, onu kat kat aşan ve Sivasspor'un hak iddia etmesini olanaksız kılan başka bir durum vardı. Kırmızı Beyazlı takım sahada kaybettiği 3 puanı masada alarak bütün sezon zirvelerde dolaşma olanağını bulabilmişti.

Yoksa ilk maçta Trabzonspor taraftarının 30 saniye daha sabredemeyişi yüzünden 3 puanın Bordo Mavililerden alınıp Sivasspor'a verilmesi pek de hak-hukuk sınırları içinde görülebilecek bir uygulama değildi.

Sezona yenilgiyle başlayacak takımın aynı performansı gösterip gösteremeyeceği en azından tartışılırdı. O nedenle Sivasspor'un geçen sezon bir haksızlığa uğradığını ileri sürmek pek inandırıcı gelmiyor insana.

Ayrıca bu sezonun 16. haftasındaki Gençlerbirliği maçının daha 1. dakikasında Petkoviç'in yaptığı kırmızı kartlık penaltının görmezden gelinmesi, Galatasaray maçında Ümit Karan'ın yok yere atılmasından doğan kolaylık, Eskişehirspor maçında Faruk'un neredeyse kucakladığı top için penaltı verilmeyişi ve son olarak da Antalyaspor karşılaşmasında Ali Zitouni'nin atılışı, kolay unutulacak durumlar değildi.

Sivasspor elbette ki kendi bileğinin gücüyle hedefe yürüyor ve 5. şampiyonumuz olma gibi büyük bir hedefe de epeyce yaklaştı. Ancak bu süreçte ciddi bir 'hakem şansına' sahip olduğunu da görmezden gelemeyiz.

Mecnun başkanın daha önceki dengeli ve sağduyulu değerlendirmeleri, hem kendisine hem de takımına sempati kazandırmıştı. Şimdi bunu yokedecek sözler etmek zorunda kalmanın başka bir nedeni olmalı...

Sivasspor'un şampiyonluğu konusunda asıl sorunun ne olduğunu o herkesten iyi biliyor. Geçen sezon 'İstanbul'da 2 milyon Sivaslı var' diye girişilen yardım kampanyasının ne sonuç verdiği unutulmadı. Bu sezon da takımın şampiyonluğa çok yaklaştığı süreçteki Antalyaspor maçında tribünlerin pek dolu sayılamayacağını bütün Türkiye gördü.

Belki de Odyakmaz, bunlardan duyduğu acı ve üzüntüyü daha değişik bir biçimde dile getirmeye çalışıyordu.

Ne dersiniz?

Yapmak ve yıkmak!

Bizde birşey yaparken başka birşeyi yıkmak esastır. Benzer bir olay 3. ligde futbol oynayan oyuncuların başına geldi.

İşin aslı şu: Hasan Doğan federasyonu, Türk futbolunda profesyonel takım sayısının fazlalığına çözüm getirmek için önemli bir karar aldı. Buna göre 3. lig takımları, 2008-2009 sezonundan itibaren 30 yaş ve üstü oyuncularla sözleşme imzalayamayacak, 2009-2010 sezonu başında da sınır 24'e çekilecekti. Sözleşmesi devam eden oyuncuların hakları korunacak ama 25-30 yaş aralığında olup yeni kontrat imzalayacak olanlara da şöyle bir sınırlama getirilecekti: Buna göre, kulüpler, 2009-2010'dan itibaren kadrolarında 25-30 yaş arası sadece 6 oyuncu bulundurabilecek.

Federasyonun konuyla ilgili kararı yaklaşık 800 oyuncuyu mağdur etmiş. Konuyu bana ileten Bucasporlu futbolcu Erman Özcan arkadaşımızın belirttiğine göre 1440 imzalı bir dilekçeyle bu kararın değişmesi için federasyona başvurmaya hazırlanıyorlar.

Sağolsun, benden önce Milliyet'te Uğur Meleke kardeşim konuyu bütün yönleriyle masaya yatırdı. Hiç değilse şu anda oynayanların haklarının daha uzun süre saklı kalması gibi bir formülle çözüm bulunur. Birşey yaparken başka şeyleri yıkmak kaçınılmaz olabilir ama sonuçta başka bir iş yapmaları pek kolay olmayan yüzlerce insandan söz ediyoruz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir kez daha 3 altın puan

Ahmet Çakır 2009.04.20

Galatasaray için en büyük sorun moralsizlik ve eksik oyuncular filan değildi; bir gün önce Fenerbahçe'nin yenilmiş olmasıydı. Çünkü Sarı Kırmızılı takım ezeli rakibinin yenildiği her maçın ardından aynı işi kendisi de yapmak zorundaymış gibi davranıyor.

Şunun şurasında sadece birkaç ay önce deplasmanda Benfica ve H.Berlin gibi önemli Avrupa takımlarını yenebilen bir Galatasaray'ın artık ligdeki sıradan maçları bile kazanması büyük olay haline geldi. Bunda şaşılacak bir şey yok, futbol böyledir, özellikle büyük takımlar havalarını kaybedince toparlanmaları çok uzun zaman alır. O sırada da bütün hedefler de gelecek sezona aktarılır.

Olimpiyat Stadı hakkında kötü ve çirkin sözler etmeyi ulusal görev sayanlar için bile durum fena sayılmazdı. Başka durumda maçı gerçekten berbat eden hava koşulları bu kez harikaydı... Tribündeki 10 bine yakın taraftar da bu koşullarda bulunabilecek sayının üst sınırı sayılırdı. Eksiklerin yanında Cim Bom daha sahaya çıkar çıkmaz bir sakat daha verdi. Emre Güngör'ün neredeyse daha maç başlamadan sakatlanması Galatasaray için pek de iyi bir işaret değildi. Bülent Korkmaz, Semih'i ilk kez oynatmaktan doğabilecek sıkıntı başta olmak üzere öteki savunma sorunlarına ortaalandaki çözüm bulmayı düşünmüştü. Ayhan, Mehmet Topal ve Barış üçlüsünün oyunu iki yönlü oynaması, Cim Bom'u sonuca götürebilecek temel etken gibi görünüyordu. Ancak ilerideki üçlü çok çabuk kendi futbol kişiliklerini ortaya koydu. Bunu olumlu görebilmek de mümkün değildi. Baros birkaç dalıştan sonra kaybolup gitti, Lincoln'ü yorumlamaya gerek yok, ne yaptığını ya da yapmadığını kolaylıkla tahmin edebilirsiniz... Sadece Kewell'in kalitesi iş bitirmeye yetecek gibi değildi. 'Gol olursa Büyükşehir atar' denilecek bir akış içinde oyun sürdü. Ev sahibi takım, zar-zor ayakta durmaya çalışan rakibi karşısında daha etkili olan taraftı. Kendi sağından hücum ediyormuş gibi yapıp ters tarafa aktardığı toplarla Cim Bom'u birkaç kez açık yakaladı ama gol becerisini gösteremedi.

Bu çaresizlik içinde Bülent Korkmaz'ın Serkan Kurtuluş'u çıkarıp Nonda'yı oyuna alışı Cim Bom'un gol atmasına değil yemesine yol açabilecek bir hamleydi. Nitekim bundan sonra oyun tek kale maça döndü. Neyse ki De Sanctis'in iyi oynayacağı tuttu. Yürüyecek hali yokmuş gibi görünen Nonda, Baros'a bir boş kale golü armağan etti. Bu zorlu dönemeçte gelen 3 altın puan Sarı Kırmızılıları çok mutlu etti. De Sanctis ile birlikte beklenildiği gibi ortaalandaki üçlü Ayhan-M.Topal-Barış bu altın galibiyette en büyük pay sahipleri. Savunmada Semih zorlanmadı. Hakan Balta ve Volkan da görevlerini yaptı. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir futbol cinayeti ve sonrası

Ahmet Çakır 2009.04.25

Aynı dakikalarda 4-4'lük Liverpool-Arsenal maçı olduğundan pek dikkati çekmeyeceğini sanıyordum ama Real Madrid-Getafe maçında Pepe'nin cinayet girişiminin epeyce yankı yaptığını görüp sevindim.

Olayın yaşandığı dakikalarda belleğimi yoklamaya başlamıştım, 'Böyle bir durumu son 10, 20, 30 yıl içinde nerede görmüş olabilirim' diye. Pek çıkaramadım. Pepe'ninki gibi bir cinnet hali gerçekten de 40 yılda bir olacak işti...

Doğrusunu isterseniz, buna benzer durumları en iyi anlayabilecek kişilerden biriyim. Çünkü daha önceki akşam TSYP'de torunum yaşındaki bir gençle omuz omuza mücadeleyi biraz abartıp birlikte birkaç takla attık! (Tabii bunun beton zeminde yaşandığını da söylemeliyim.) Yani saha içi çok özel bir yerdir. Orada olupbitenler, dışardan insanların kolay anlayabilecekleri durumlar değildir.

Belli ki Pepe'nin yol açtığı penaltı anı, takımının haftalardır 6 puan geriden ama soluk soluğa sürdürdüğü yarışın sonu gibi görünmüştü ona. Bu da Portekizli futbolcuyu çıldırttı. Vahşi eylemi böyle bir cinnet durumunda ortaya çıktı.

Sonrasında ilginç gelişmeler yaşandı. En önemlisi, Pepe'nin futbolu bırakmaya karar verdiğini açıklaması gibi görünüyordu ama bunu şimdilik biraz ihtiyatla karşılamak lazım. Kaleci Casillas'ın 'Ne yaptın sen!' diye çıkışması ve onu dışarı itmesi, ayrıca 'Bu forma altında böyle şeyler yapamazsın' söylemi, ona duyduğumuz sempatiyi biraz daha artıracak nitelikteydi.

Teknik direktör Juande Ramos'un Pepe'yi korumak için söylediklerini ise duymamış olalım... Beni en çok etkileyen ve bu yazıyı yazmama neden olan nedenler yine de bunlar değildi. Zaman'ın internet sayfasında en çok okunan haberin bu olması beni çok mutlu etti. Demek ki okurlarımız bu vahşet karşısında bir tepki olarak 'Bakalım ne demişler?' diye habere ilgi göstermişlerdi.

Nedense bu bana çok iyi geldi. Onlara teşekkür ediyorum.

Mosturoğlu ve hukuk

Biraz gürültüye gittiğini biliyorum, Fenerbahçeli yönetici Şekip Mosturoğlu'nun önce Mehmet Aurelio'nun Sarı Lacivertli kulübe 5 milyon 250 bin dolar ödemesi kararı ve ardından da GS-FB utanç derbisinden çıkan cezaya itirazı konusundan söz ediyorum. Hemen söyleyeyim, Aziz Yıldırım'ın uzun başkanlık yılları boyunca yaptığı en başarılı yönetici seçimlerinden biri, Şekip Mosturoğlu'dur.

Mosturoğlu'nun her iki konuda da yaptığı hukuksal açıklamalar tek kelimeyle muhteşemdi. Bu gibi konuları, ilgili yasa ve yönetmelikleri bütün yönleriyle bilen bir hukuk adamının, son derece etkileyici açıklamalarıydı bunlar. İlgili okullarda ders olarak okutulabilecek kadar dolgun hukuksal metinlerdi onun sözleri...

Ancak minik bir nokta dikkatimizi çekti. Mosturoğlu, GS-FB derbisindeki olaylarla ilgili bazı ceza kararlarının hukuka uygun olmadığını söylerken, bu işin doğru-dürüst yapılma örneği olarak FIFA'nın İstanbul'daki Türkiye-İsviçre maçındaki olaylarla ilgili kararını gösterdi.

Ben de o kararla ilgili gelişmeleri çok yakından ve yerinde izledim. O nedenle, kendisi federasyon yöneticisi ve avukatı, benim de gazeteci olarak gündüz birlikte izlediğimiz soruşturmanın değerlendirmesini akşam Zürih'te Sezai Canazlar kardeşimin lokantasında yaparken daha değişik şeyler anlattığını hatırlar gibiyim. Bilmem yanılıyor muyum?

Elbette ki bir avukat için yürürlükteki hukuk kurallarına, müvekkilinin bulunduğu noktadan bakmak esastır ama bunu yaparken tutarlılık denilen bir kavrama da özen göstermek gerekir. Bilmem anlatabiliyor muyum?

Ölmek ve öldürmek

Gaziantepspor'un Portekizli teknik direktörü Jose Couceiro, göreve başlar başlamaz bazı 'memleket gerçekleriyle' yüzyüze geldi. Onun ilk basın toplantısındaki açıklamalarının, basına 'Öldürmeye geldim' gibisinden başlıklarla yansımış olması, bunun bir örneğiydi. Sonrasında böyle birşey söylemediğini, kimseyi öldürmeye filan niyetinin olmadığını anlatmaya çalışmasına kulak asan olmuş mudur bilmiyorum. Malum, biz hergün aramızda olan örneğin Mustafa Denizli gibi birini bile asla söylemediği 'Galatasaray bu ligin Mercedes'idir' gibi sözlerle daha çok hatırlarız... Ayrıca, ölmek ve öldürmek sadece futbolumuzun değil, memleketin de en süreklilik gösteren gerçekleri arasındadır. Hoşgeldin Couceiro! Yaşama sırası sende...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tek tek atarak bu kadar oluyor

Ahmet Çakır 2009.04.27

Evet, tıpkı o türküdeki gibi Sarı Kırmızılı takım haftalardır 'tek gol 3 puan' zorlamasıyla ayakta durmaya çalışıyor... Cim Bom onca eksiğine üzerine gelen boş tribünler önünde Ankaraspor'a karşı da bunu başardı, diye yazıyı noktalamak üzereydim ki o son dakika golü geldi. Hem de kahredici hatalar zinciriyle... Kısacası, çekirge bu kez sıçrayamadı.

Seyircisiz maçın neye benzediğiyle ilgili birşeyler anlatmaya çalışıp kendimi de sizi de yormayacağım. Bu saçmalığın artık bitmesini bekliyor insan ama bir türlü mümkün olamıyor. Federasyonu filan suçlamanın bir anlamı yok: Sarı Kırmızılı taraftar sanki bilerek kendini ve takımını bu azaba mahkum ediyor. Açıkçası o akıl almaz Erciyes kaybı ve iki beraberlik dışında Aslan'ın fazla bir zararı da olmadı bu maçlarda. Ama futbolun bu kadar tadını kaçıran başka bir cezanın olmadığını da görmezden gelemeyiz. F.Bahçe'nin kaybetmesinden sonra G.Saray'ın da ezeli rakibine eşlik edebileceğini düşünenler az değildi... Sivas ve Beşiktaş'ın kazandığı haftada Cim Bom için şampiyonluk hayalleri bir yana 3.lükten daha yukarı gidebilme şansı yoktu. Hatta onu bile değerlendirebilmek pek kolay görünmüyordu. Daha ilk dakikalardan itibaren Ankara'nın diri ve etkili futbolu maça damgasını vuracak gibiydi. Mavi-Beyazlı ekibin sağlı-sollu köşe atışlarından birine Ömer Aysan'ın bıçak gibi şutu göz korkutucuydu.

Gecen hafta F.Bahçe'yi yenerek kendileri için çok tatsız geçen ikinci yarının en büyük armağanını almıştı Başkent takımı. Kupada Beşiktaş'ı yenmeleri de görmezden gelinebilecek gibi değildi. Bunu bir de Galatasaray galibiyetiyle süslemek istiyordu Ankaraspor. Neden olmasın ki! Kocaelispor ve Eskişehirspor'un yaptığını onlar da gerçekleştirebilirdi. Sarı Kırmızılı takımda geçen haftadan bu yana tek farklı nokta, Nonda'nın oynama iştahıydı. Lincoln biraz kıpırdanır gibiydi ama bu kez de Kewell ve Baros verimsizdi. Haliyle bu durum, takımı çok sıkıntıya sokuyor. Onların kaybettiği ya da almak için herhangi bir çaba göstermediği topolar, hep rakip atağa dönüşüyor ve Galatasaray savunmasını bunaltıyor. Mehmet Topal'ı stopere çekme zorunluğunun ortaalan direncini düşürmesini de buna eklediğinizde, yine bütün yük Ayhan'la Barış'ın üzerine kaldı. Ayhan son haftalarda biraz tutuklaştı. Bu da Barış'ı zorluyor. Ama o pek yakınmıyor. Dün gece sadece görevini yapmakla kalmadı, takımını bu sıkıntılı dönemde ayakta tutan golü atmaya da becerdi.

İkinci yarının başında Serkan Kurtuluş ve Nonda'nın yakaladıkları pozisyonları değerlendirmeleri Cim Bom'un derin bir soluk almasını sağlayabilirdi. Ancak son maçlarda Sarı Kırmızılı takım adeta iki golü birarada görmemmeye mahkum edilmiş gibi.

Savunmada Serkan ve Semih'in acemiliklerine ve rakibin rekor düzeydeki köşe atışlarına karşın öyle aman aman pozisyonlar vermediklerini de bir yere kaydetmek gerekiyor. G.Saray'ın bu durumuna Bülent Korkmaz modası demek de mümkün. Sarı Kırmızılı takım tek tek basarak bir yere doğru gitmeye çalışıyor. Orasının tam istediği yer olacağı epeyce kuşkulu ama bu kadarına da söylenecek birşey yok açıkçası. Hatta Baros'un yerine Hasan Şaş'ın alınması gibi yadırganacak uygulamaları da görmezden gelebiliriz. İşte bunların hepsi bir yere kadar geldi ve Ankaraspor'un golü bazı şeyleri değiştirdi. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Asla düzeltilemeyen yanlışlardan biri!

Ahmet Çakır 2009.04.28

Türk futbolunun 'uykudaki tartışma konularından' biridir Mustafa Denizli'nin G.Saray'ı şampiyon yapıp yapmadığı. O dönemde G.Saray muhabiri olarak gelişmeleri gün gün izlediğim için konu hakkında yeterli bilgi sahibiyim.

Sadece bu değil, rahmetli Derwall ile rekor düzeyde röportajı gerçekleştirme olanağı bulmuştum o dönemde; Denizli'yle de öyle. Dr. Ali Tanrıyar'ın (1986-1990) başkanlığında oluşturulan efsane yönetimle Sarı Kırmızılı takımın 14 yıllık şampiyonluk özlemine 1986-87'de son verilirken, başka büyük başarılar da kazanıldı, G.Saray altın dönemlerinden birini yaşadı.

Aslında Derwall sadece yorgun değil, ciddi biçimde kırgındı. Çünkü 1986-87'deki şampiyonluk öncesinde çok acı bir olay yaşanmıştı. Bitime 3 hafta kala Rizespor deplasmanından 2-0 yenik dönünce ortaya çıkan Florya'daki taraftar saldırısından çok etkilenmiş ve daha o zaman ayrılmaya karar vermişti. Bu unutulmaz şampiyonluğun verdiği büyük mutluluk nedeniyle bu utanç verici olayı kimse anımsamak istemedi ama Derwall ciddi biçimde incinmişti.

1987-88 sezonunda Derwall teknik danışman olarak görev yaptı. Takımı çalıştırmaktan sahaya çıkarmaya kadar bütün fiili işleri Mustafa Denizli yürüttü. Bu nedenle söz konusu şampiyonlukta Mustafa Denizli adının mutlaka yer alması gerekir. Ancak günün birinde Derwall'in hayatını yazacak biri, bu şampiyonluğu ona yazarsa söylenecek bir şey yoktur. Zaten şu anda yapılan da budur. Kısacası, bu konuya nereden bakıyorsanız ona uygun birşeyler görmenize yol açabilecek kadar veri mevcuttur.

Bu konuda gerçeği en açık biçimde ortaya koyabilecek olan yönetimdir ama onların da söyleyeceklerinin farklı olacağını sanmıyorum. Derwall, yorgunluk ve kırgınlık gibi ciddi nedenlerin yanında Türkiye'deki misyonunun tamamlandığını düşünüyor, sağlık sorunu nedeniyle de bir an önce ülkesine dönmek istiyordu.

Yönetim onu bir sezon daha tutabilmek için böyle bir formül uyguladı. Yani önceki sezonlardaki kadar aktif olmayan bir çalışma düzeni ayarlandı. Tesis, organizasyon ve özkaynak düzeni gibi konularla daha çok ilgilenme şeklindeki bir çalışma düzenine Derwall razı oldu. Elbette ki takımla ilgili pek çok iş yaptı, hatta kimi zaman Mustafa Denizli ile tertip ve taktik konusunda tartışmaları bile oldu ama gerçek buydu.

Aynı dönemde Mustafa Denizli'nin Milli Takım teknik direktörlüğü yapması, Galatasaray'daki görevinin de bu düzeyde olduğunun karinesi olarak kabul edilebilir.

'Hayır efendim, asıl yetkili Derwall'di, o bakımdan Denizli Galatasaray'ı şampiyon yapmış sayılmaz', dersiniz bunun için de bazı kanıtlar bulunabilir.

O kadar uzağa da gitmeye gerek yok aslında, biliyorsunuz, 2000-01 sezonunda Fenerbahçe'nin şampiyonluğuyla ilgili olarak Aziz Yıldırım'ın 'O mu yapmış!' şeklinde derin anlamlar içeren bir vecizesinin bulunduğu rivayet edilir... Yani o bakış açısıyla, Denizli'nin sadece Galatasaray'ı değil Fenerbahçe'yi de şampiyon yapmadığı ileri sürülebilir.

FIRSAT bulmuşken benzer bir başka tartışma konusuna da değinmekte yarar var. Bu da Türk futbolunun asla düzeltilemeyen yanlışları arasındadır.

1971, 1972 ve 1973 yıllarında Galatasaray'ı üst üste 3 kez Birch şampiyon yaptı diye kabul edilir. Oysa ilk sezon teknik direktör Coşkun Özarı'dır. Birch, dönemin başkanı Selahattin Beyazıt tarafından Özarı'ya yardımcı antrenör olarak getirilmiştir.

Bu o kadar böyledir ki örneğin Milliyet gazetesinde şampiyonluğun nasıl kazanıldığı yolundaki teknik direktör yazısı Coşkun Özarı'dan alınmıştır.

Bir başka önemli kanıt, ikinci sezon da devam etmek üzereyken çıkan bir anlaşmazlık üzerine, Özarı'nın 25 Temmuz (tarihe dikkat, sezon hazırlıkları çoktan başlamıştır!) istifasıyla Birch takımın başına getirilmiştir.

Hatta Birch'ün önce kendisine 'Sonuna kadar seninleyim' sözünü verdiğini ama sonra böyle bir fırsatı kaçırmak istemediğini de tatlı tatlı anlatır sevgili Özarı. (Bu vesileyle şu günlerde yaşadığı sağlık sorunu için Coşkun Ağabey'e geçmiş olsun deyip gıyaben ellerinden öpelim.) a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sözün bittiği yerdeki cenazeler!

Ahmet Çakır 2009.05.02

Nasıl bir maç olabileceğini tahmin etmek zor değildi aslında. Hedefini ve havasını kaybeden öteki takımlar gibi Galatasaray'ın da taraftarını 90 dakikalık bir işkenceye davet ettiği baştan biliniyordu. Bu işkenceye tanıklık etmemek için maça gitmeyip televizyondan izledim.

Şunu içtenlikle söyleyebilirim ki Galatasaray'ın son yıllardaki en utandırıcı maçlarından birine TV'den tanıklık etmek de aynı derecede azap vericiydi. Helal olsun o taraftara ki bu sezon dünya gözüyle Ankara'da son kez izleyeceği takımına düpedüz şampiyon muamelesi yapıyordu.

Bülent Korkmaz, haftalardır ayakta durmakta zorlanan takımın temel direklerinden birini dışarıda bırakarak maça nasıl baktığını ortaya koydu. Elbette ki bitmiş bir sezonda Yaser'e şans vermek, her durumda ne yapacağı belli olan Ayhan'ı oynatmaktan daha önemli olabilirdi. Ancak o Yaser'in 2 metreden topu kaleye yuvarlayabilmesi, arkasında kalmış rakibin penaltı ve kırmızı karta zorlayacak beceriyi göstermesi gerekiyordu.

Sarı Kırmızılı takımda oynamaya çalışan tek adam Barış Özбек'ti. Savunmada o, ortaalandaki o, göl bölgesinde... Böyle laflar etmekten hoşlanmam ama arkadaşlarının ona bakıp utanmaları gereken bir durum vardı ortada. Oynuyormuş gibi yaparak da kazanabilecekleri kanısındaydılar. Öyle ya, kağıt üzerindeki değerleri belki de rakibin 10 katıydı. O nedenle top gidip kendikendine rakip kaleye girerdi. Hele o Baros'un bugüne kadarki 19 golü nasıl attığını sorduracak beceriksizliği! Haftalar önce küme düşmüş rakip takım gole kendilerinden çok daha yakındı. Kılpayı dışarı giden toplar, De Sanctis'in elinden kaçırdığı topun ağlara gitmek yerine direğe takılması gibi soğuk terler döktüren durumlar bile kimsenin uyanmasını sağlayamadı. Çünkü dükkanı çoktan kapatmışlardı ve 'Çabalama kaptan, ben gidemem!' boyutuna geçmişlerdi...

Hacettepe, karşısında Galatasaray'ın sadece formasının bulunduğunu ilk 20 dakikada farketti. Veda maçlarını oynadığı ligde en kolay kazanabileceği maçın bu olduğunu da ilerleyen dakikalarda gördü. Sonra da hemen hiçbir zahmete girmeden bunu uyguladı. Oyunun en eğlenceli gelişmesi, Bülent Korkmaz'ın takımın artık gol atacağından umut kesip hiç değilse yemesini önlemek üzere yaptığı hamleyle geldi. Yaser'in yerine giren Volkan yenilen goldeki uyku durumuyla başrolü üstlenirken 'Ben daha oyuna girmedim ki!' der gibiydi... Hasan Şaş oyuna alınırken gözlerimize inanamadık! Böylece Korkmaz, bırakın gelecek sezonu, bundan sonraki maçlarda GS teknik direktörlüğü yapmak gibi bir niyetinin olmadığına ilişkin dilekçesini yazdı. Olabilir ama durum bundan çok daha korkunçtu. Korkmaz, bu değişikliklerle ne yaptığını bilmez bir görünüm verip Hasan'ı kepaze etti. Yazık! Özellikle ikinci gol öncesi bomboş durumda 3 metreye pas veremeyip topu kaptıran Hasan, o muhteşem futbol hayatını bu tür rezaletlerle heder ediyor...

Hacettepe'nin genç kalecisi Ercüment'in maçın yıldızı olduğunu söylemiş olalım. Çoktan düştükleri halde bu onurlu mücadeleleri için de onları kutlamayı unutmadan... a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şimdi de hepiniz Adnan Polat mısınız?

Ahmet Çakır 2009.05.03

Elbette ki futboldaki yenilgileri, kayıpları o kadar da büyütmemek lazım. En güçlü takımların zayıflara yenilmesi, hiç beklenmedik durumlarda akıllamaz kayıplara uğranabilmesi, zaten bu sporun çekiciliğini artıran etkenlerin

başında geliyor.

Galatasaray açısından da şu son Hacettepe skandalına kadar konuya belli bir hoşgörü içinde yaklaşmak mümkün olabilirdi. Hamburg yıkımı nedeniyle gözden kaçmıştı ama Avrupa'da 12 maç oynanabilen bir sezon geride bırakılmıştı. Bu hiç de yabana atılacak bir iş değildi. Üstelik takım, sakatlıklar yüzünden çok sıkıntı çekmiş, hakem hatalarıyla da düpedüz perişan olmuştu.

Evet, önceki akşam yaşanan skandala kadar olup biten her şeyi anlayışla karşılamak mümkün olabilirdi. Gelgelelim, Ankara 19 Mayıs Stadı'nda, sözün bittiği yerdeki cenazeler, en sakin ve dengeli taraftarları dahi çileden çıkartacak nitelikteydi. Bu sadece utandırıcı bir yenilgi filan değil, tam anlamıyla bir çöküş ve iflastı!

Bırakalım bu ayaküstü yorumları: Skibbe'nin gönderilip Korkmaz'ın göreve getirilmesi doğru ya da yanlış filan değildi; bir kaçınılmaz durumdu. Kendi evinde küme düşme çizgisinde bir takımdan 5 yiyen büyük takımın hocası, isterse dünyanın en iyisi olsun, yine de istifa etmek zorundadır.

O yıkım günlerinde Bülent Korkmaz zarının atılmış olması da doğaldır. Hatta onun başarılı olma şansının bulunduğu bile görülmüştür. Gelgelelim, Hamburg fiyaskosuyla ip çok erken kopmuştur. Sonrasında Korkmaz, neyi nasıl yapacağını kestiremeyen bir tuhaf adam durumundadır. Hasan'la ilgili cinnet hali, Ümit Karan'ın futbolu çoktan bıraktığını göremeyişi, yaptığı ve yapmadığı değişikliklerin takımı düpedüz çökertmesi, bu kadar zayıf rakiplere bile yenilmeyi önleyemeyişi, kısa sürede onun kredisini sıfırlamıştır.

Şunun şurasında daha 1 ay önce bu takım UEFA Kupası'nı kazanabilecek bir performans ortaya koyabiliyordu. Ligde de yaşanan bütün kayıplara karşın iki hafta öncesine kadar şampiyonluk kovalar gibiydi. Kısa sürede yaşanan bu çöküş, yönetim hataları ve teknik adam yetersizliğinden başka hiçbir şeyle açıklanamaz.

Kuşkusuz asıl büyük sorun yönetimdedir. Adnan Polat, Türk sporunun en deneyimli yöneticilerinden biridir. Ancak ne yazık ki son dönemdeki performansı dehşet verici bir fiyaskoya yol açmıştır. Federasyon'la girilen kavgadan doğan zararlar ortadayken hâlâ bu işi tırmandırmaya çalışması, inanılması güç bir basiretsizlik örneğidir. Yetmiyormuş gibi, yönetimine de 'Hepimiz Adnan Polat'ız' türünden gülünç gösteriler yaptırmaya çalışması, işleri büsbütün içinden çıkılmaz hale getirmektedir.

Evet, futbolda yenilmek, hedeften uzaklaşmak, yıkıcı kayıplarla sarsılmak falan filan hepsi olur, buna diyecek yok. Ancak bu kadar utandırıcı kayıplar karşısında elbette ki söylenecek çok söz ve yapılacak birtakım işler olmalı. Bu fiyaskolar sadece manevi bir yıkıma yol açmakla kalmıyor aynı zamanda Galatasaray'ın geleceğini tehdit ediyor.

Hadi bakalım, bundan sonra Ali Sami Yen ve yeni stat için düzenleyeceğiniz organizasyonlar ne kadar ilgi görecektir? Takımdaki oyuncuların sezon başında 116 milyon Euro olarak hesaplanan değerinin neredeyse yarısına düşmüş olması nasıl telafi edilecek?

Tarihin en pahalı kadrosunu, her önüne gelene bu kadar kolay yenilmek için mi oluşturdunuz? Yaşanan bu tarihî utançtan payınıza düşeni görmezden mi geleceksiniz? a.cakir@zaman.com.tr

Hayvanlara kıymayalım efendiler!

Hayat sadece spor ve futbol değil. Zaman zaman başka konulara da açılmak gerekiyor. Onlardan biri de hayvan dostu Ulaş Özüdoğru arkadaşımızın haykırışı.

Uzatmadan sözü ona bırakıyorum: "Ataşehir'de yaşıyorum ve seçim öncesinde Kadıköy sınırlarında olan Ataşehir hayvan barınağı, ilçe sınırları yeniden belirlendikten sonra Ümraniye Belediyesi sınırlarına dahil edilmiş. Biz önceden barınağa gidip elimizden geldiğince gıda, ilaç, para vb. yardımı yapıyorduk. Birkaç gündür

Ümraniye Belediyesi'nin zabıta ekipleri barınağın kapısında bekleyip kimseyi içeri almıyor ve içeride tonla aç, kimisi ameliyatlı, yardıma muhtaç hayvan var; ne haldeler hiçbir fikrimiz yok. Duyduğumuza göre belediye araziye özel bir firmaya satmış ve 1 hafta içinde araziye boşaltmayı taahhüt etmişler. Arazinin satılmasına karşı değiliz ve buna hakkımız da yok ama biz yetkililerden tek bir şey rica ettik, bu hayvanlara yeni bir yer tesis edilene kadar orada kalmalarına izin verilsin veya yeni bir yer derhal gösterilirsın de biz derhal bütün hayvanları oraya taşıyalım."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Babam için

Ahmet Çakır 2009.05.16

Öncelikle hepinize teşekkür borçluyum. En başta gazetem Zaman'a... Babam Ömer Çakır'ı toprağa verirken bana bile farketmeden görevini yapan Cihan muhabiri kardeşimden en üst noktadaki kişiye kadar herkesi yanımda hissetmek elbette ki bana güç verdi.

Kayınpederinin adı Ahmet Çakır olan, yıllar önce bir tatilde karşılaşp sohbet ettiğimiz İnegöllü Nevzat Aktürk'ten, babam için Yasin okuyacaklarını belirten Zuhâl Sarı, Almanya'dan Funda ve Balat'taki Hacı İsa Camii İmamı Mehmet Şişman'a kadar dostları mutlaka burada anmalıyım. Her ne kadar elektronik postalar yürüyerek gelmiyorsa da, ta Vietnam'dan gönderen Uğur Ger kardeşim başta olmak üzere, okurlarıyla bir bütün olan Zaman ailesine gönül dolusu teşekkür ediyorum.

Başta defin işlemleri olmak üzere herşeyle yürekten ilgilenen Mustafa Yücetürk ve Zekeriya Yücetürk kardeşime, TSYD Genel Başkanı Esat Yılmaer ve tüm meslekdaşlarıma, Bozkurtlular ve Yunus Akgül hemşerilerime ve şahsında tüm spor teşkilatına, hakem dostlarıma, Beyoğlu Ticaret

Lisesi ve Basın Yayın Yüksek Okulu'ndan arkadaşlarıma, burada yazma imkânım olmayan tüm dostlarıma ayrı ayrı teşekkür ediyorum.

BABAM Ömer Çakır 1920 doğumluydu. 1940'la 45 arasında, yani 2. Dünya Savaşı sırasında tam 4,5 yıl Bahriye olarak İzmir'de askerlik yaparak sıkı bir vatan hizmetinde bulunmuştu... Sporla yakından ilgili sayılırdı. 1950'li yıllarda çalıştığı Gazhane'den İnönü Stadı'ndaki maçları bedava seyretme imkânı bu kapsamdaki ilk önemli etkinliği idi... 1960 yılındaki Metin Oktay'ın 4 gol attığı GS-FB maçında radyoyu sonuna kadar açıp mahalleyi rahatsız ettiğim için ondan yediğim sopayı daha önce yazmıştım... Son yıllarda beni herhangi bir programda farketdiği zaman televizyonun önüne gelip "Bu bizim Ahmet değil mi?" diye sorarmış. Eh, onun durumundaki biri sporla bundan daha yakından nasıl ilgilensin?

Şaka bir yana, galiba uzun yıllar hayatını duvarcı ustası olarak kazandığından, pek çok sporcuyu kıskandıracak derecede atletik vücuda sahipti. Onun hiçbir dönemde bir gram bile kilo fazlası olmadığına en yakın tanığıyım. Son birkaç gününe kadar da hep ayakta kaldı. Böylesine zorlu bir hayat yarışında bunu yapabilmek kolay iş mi? Bundan daha iyi ve aktif sporculuk mu olur?

'Onun durumundaki' derken, son 20 yıl dünya ile ilişkilerini önemli ölçüde sınırlamıştı, bunu kastediyorum. Hac dönüşü artık kendini tümüyle ibadete vermiş gibiydi. 2002'de annemin rahmetli olmasının ardından dünya ile ilişkisinin çok daha zayıfladığını söylemeye bile gerek yok. Yakında kaybettiğimiz ablam İkbâl Gülşen'in amansız hastalıkla mücadelesi ve vefatı da onu bir kez daha sarsmıştı.

Yukarıda sözünü ettiğim sopa olayı için demiyorum ama galiba Fenerliydi. Celal Ağabeyim de Beşiktaşlı olduğundan bu konudaki altın üçgeni tamamlamış gibiydik. Yine de aramızda pek konuşulan konular değildi bunlar. Sadece hayatımı bu işten kazanıyor oluşumu biraz şaşkınlıkla karşıladığımı biliyorum.

BU KÖŞEYİ kişisel bir konuyla meşgul etmemiş olmak için işi spora bağlamaya çalışıyor değilim. Okurlarımız, aramızdaki 57 yıllık baba-oğul bağı için birkaç satır yazıyor oluşumu herhalde hoşgörecektir. 90 yıllık tertemiz bir yaşamı neresinden ele alırsanız alın mutlaka boşluklar kalacaktır, onun için işe bu yandan bakmaya çalışıyorum. O, üç çocuk yetiştirdi, torunlarının çocuğunu bile gördü yani 4 nesille bir arada yaşadı ve öyle sanıyorum ki olması gerektiği gibi bu fani dünyaya veda etti.

Nur içinde yatsın, mekânı cennet olsun. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

G.Saray'ı kim yönetiyor?

Ahmet Çakır 2009.05.17

Habertürk'te Erhan Telli kardeşim yazdı, Galatasaray'ı yönetmeye çalışan bazı gazetecilerin bulunduğunu... Daha doğrusu, başkan Adnan Polat'ın bu yoldaki sözlerinin biraz gürültüye gitmiş olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı...

İşlerin kötü gittiği dönemlerde bu tür kapışmalar ve hesaplaşmalar da kaçınılmaz hale gelir. Geçmişte kulübü bazı gazetecilerle birlikte yönetmeye çalışanlar, şimdi bunun sıkıntısıyla ne yapacaklarını biraz şaşırmış gibi görünüyorlar. Herkes birbirini suçluyor, sorumluluğu yükleyecek adam aranıyor. İşin içinde spor gazetecilerinin bulunması bizi de yakından ilgilendiriyor.

Mesleğe girdiğimden bu yana büyük bir şaşkınlık ve üzüntüyle izlediğim işlerden biri de budur. Özellikle bazı genç kardeşlerimiz, gazetede birkaç kez imzalarının çıkmasının ardından bir de TV'de görünme imkanı bulduklarında kendilerini çok önemsemeye başlıyorlar.

Hele o genç yaşta bir köşe ya da makam sahibi olduklarında artık zaptedilmeleri çok güçleşiyor. Kendileri için belirlenmiş sorumluluk alanıyla filan asla yetinmiyorlar, tüm spor dünyasını yönetmeye kalkıyorlar. Özellikle izledikleri kulübün yönetiminde belirleyici bir unsur durumuna geldiklerine inanıyorlar. Tabii bütün kusur onlarda değil. Bazı kulüp yöneticileri, onlara bu yolda şaşırtıcı bir destek sağlıyor. Örneğin, geçen sezon Hakan Şükür'ü Galatasaray'dan uzaklaştırmayı kendilerine temel görev edinmiş bazıları, bu yolda pek yüz ağartıcı sayılamayacak işlerin içinde oldu. Sezon ortasında değil ama sonunda istediklerini elde ettiler. Onun da kendilerine neye mal olduğunu şimdi görüyorlar. (Burada Fatih Gökşen'e teşekkür borcumuz var. "Hakan Şükür olsa Galatasaray 10 puan farkla şampi-yonluğa ulaşırdı" sözünü biz söylesek, 'Efendim, zaten siz Hakan Şükür'ü şundan tutuyorsunuz, siz şöylesiniz böylesiniz' türünden tepkilere muhatap olabilirdik...)

Gerek gazetecilerin gerekse kendini kulüp yöneticisi sanan bazılarının duracakları yeri iyi bilmeyişleri iki yerde de ciddi yozlaşmalara neden oluyor. Üstelik, bu ilişkiyi sonuna kadar sürdürmek mümkün değil. Belli bir aşamada o ilişki kaçınılmaz olarak çelişkiye dönüşüyor ve bu kez aynı kişileri kanlı-bıçaklı görüyoruz. Ayrıca, bu kavgaya, çalıştıkları yayın organını alet etmekten de kaçınmıyorlar. Böylece, yaşanan utanç verici durum biraz daha boyutlanıyor.

Gerçek bir gazeteci Ribery'nin Galatasaray'a getirilmesinde etkili olduğu için değil, bununla ilgili haberi herkesten önce verdiği için sevinir, övünür. Bir futbolcunun transferinde etkili olmak gazetecilerin değil

başkalarının işidir. Buradaki görev alanı karışıklıkları, ileride pek iç açıcı sayılamayacak durumlara yol açabilir. Bu tür anlamsız şişinmeler, bazı tatsız soruları da beraberinde getirebilir. En azından, 'Madem getirilmesinde bu kadar etkiliydin, yok yere gidişini niye önleyemedin!' diye soranlar çıkabilir.

Kimseye gazetecilik dersi vermek ya da başka türlü vaazlar çekmek gibisinden dertlerim yok. Ancak bu meslekte yapılan birtakım saçmasapan işlerin hesabı kaçınılmaz olarak bizlerden de soruluyor. Ayrıca, geçmişte de kendini gerçekte olmadıkları şeyler sanan bazı arkadaşlarımızın başlarına neler geldiğini üzüntüyle izledik.

O nedenle buna benzer konularda doğruluğu asla tartışılmayacak nitelikteki birtakım evrensel ilkeleri hatırlatmakta yarar görüyoruz. Bu işin doğrusu, herkesin kendi işini adam gibi yapmasıdır. Gazetecinin yöneticilik, yöneticinin de gazetecilik yapmaya çalıştığı yerlerde işler bizim ülkedeki gibi olur. Yani herşey çorbaya döner ve bir yığın utandırıcı durum ortaya çıkar.

Bilmem anlatabiliyor muyum?

a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aaaaa, Cim Bom 2 gol attı!

Ahmet Çakır 2009.05.18

Biz pek kolay öğrenebilen bir toplum değiliz. Örneğin, Sarı Kırmızılı taraftar hemen her sezon benzer eylemlerle takımına ciddi zararlar veriyor ama bir türlü bunun önü alınamıyor. Anlamsız bir Fenerbahçe öfkesinin bu sezonki fiyaskoda ciddi bir rolü olduğu halde bu maçın da ezeli rakibe dönük birtakım "iltifatlarla" başlamasına ne denebilir!

Taraftarın aklının başka yerlerde olması, aynı karşılığı takımdan da buluyor. Barış ve Ayhan dışında Sarı Kırmızılı takımın ne kadar tehlikeli bir eşikte bulunduğu farkında değil gibi. M.Topal ile Arda'nın akılları bile başka yerde sanki. Kopuk kopuk oyunları kaçınılmaz olarak bunu düşündürüyor. Önümüzdeki sezon Avrupa kupalarına katılamamanın açabileceği yaralar onlara nasıl anlatılabilir acaba?

Lincoln'ün oynuyormuş gibi yapmaktan vazgeçmeyişi, Baros'un delibozuk dalışlar ve gereksiz harmanlamalarla gücünü boşa harcaması ve öteki dağınıklıkları izlemek zorunda kalmak insanın içine sıkıntı veriyor. Emre Güngör'ün bitmez-tükenmez kasık sakatlığının nüksetmesi bu sıkıntıyı daha da büyütüyor.

Neyse ki B.Korkmaz'ın H.Kewell gibi bir seçeneği var. Bir şey yapamayacak durumda olsa da tribünleri dalgalandırabiliyor. Ancak onun girişiyle düpedüz M.Topal'ın savunmaya çekilmesi, tam bir 4-2-4 uygulaması ortaya çıkarıyor. 40 yıl öncesinin sistemi elbette ki başa iş açabilir.

İkinci yarının başında kendine gelir gibi olan Cim Bom, rakip kale önünde görünmeye başlıyor. Hakan Balta'nın müthiş şutu kalecide, Kewell'in 4 metreden dışarı vurması soğuk duş! Ama hayır, ona kimse kızmıyor, sanki maçın kaderini değiştireceğini tribünler biliyor.

Bu arada Samet Aybaba'nın M.Pektemek'i oyundan almasına teşekkür edilebilir. Cim Bom epeyce rahatlıyor. Nitekim hemen ardından Kewell 'artık yeter' diyor ve azaplar içinde beklenen gol geliyor... Durun, o kadarla da kalmıyor. Bunun ardından inanılmaz bir şey daha oluyor ve Cim Bom Kewell'in akıl dolu ortasına Barış'ın yetişmesiyle ikinci golü atıyor. B.Korkmaz dönemine damgasını vuran tek gollü eziyet böylece bitiyor.

Maç çok, yerimiz dar ama Koray Gencerler'in çok iyi bir hakem olduğunu yazmadan da bu yazı bitirilmez. Sadece bu karşılaşmada değil yönettiği bütün maçlarda öyleydi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Teşekkürler UEFA

Ahmet Çakır 2009.05.19

'Bu maç da nereden çıktı!' gibisinden zeka düzeyi sınırlı, empati boyutu hiç olmayan türden yazılardan hoşlanmıyorum.

Oysa benzeri bir yazıyı kaleme almak da çok gerekliydi. Bu ikilemi UEFA'nın uyarısı ortadan kaldırdı: GS-FB arasında yapılması planlanan maçın oynanması mümkün değil.

Hayır, böyle bir maçın oynanamayacak oluşuna seviniyor filan değilim, tam tersine çok üzülüyorum. Çünkü yaşanan tüm çirkinliklere karşın bu karşılaşmaları bir bayram gibi görme isteğim sürüyor. Ayrıca, o büyük heyecanı başka hiçbir karşılaşmada yaşamak mümkün değil.

Üzücü olan nokta şu: İki taraf ezeli rekabetin 100. yılı gibi müthiş bir fırsatla ilgili olarak şu ana kadar birşeyler yapmış olmalıydılar. Bunlar arasında elbette ki böyle bir karşılaşma da yer almalıydı. Yapılamadı, bundan sonra yapılacağı da kuşku. Çünkü yetkili ve sorumlu kişilerden sokaktaki vatandaşa kadar hemen herkes iki taraf arasındaki 'düşmanlığı' çok gerekli ve vazgeçilmez bir durum olarak görüyor.

Aynı ailede Galatasaraylı da var Fenerbahçeli de. İki kardeşten biri Cim Bomlu, öteki Fenerli. Baba Galatasaraylıysa anne Fenerli... Bunun gibi durumlar hemen her ailede var. Olsun! Önemli olan düşmanlık. Bize bu duygu güç veriyor. Başarıda yarışmak nedir bilmediğimiz için birbirimizi mahvetmeye çalışmak dünyadaki en doğru iş gibi görünüyor bize. O malum fıkralar boşuna üretilmiyor.

Ali Sami Yen'deki derbide yaşanan utandırıcı olaylar ve sonrasındaki cezalar olmasa şu anda iki takım da şampiyonluk mücadelesi içinde kalabilirdi. Var mı itirazı olan! İki taraf öncelikle birbirini mahvetmeyi temel amaç edindiği için asıl kendilerini perişan eden bu akılsızca düşmanlık konusunda kimse tek kelime bile konuşmuyor.

Böyle bir ortamda o maç oynansa ne olur, oynanmasa kim üzülür? Üstelik, içinde bulundukları sıkıntılar nedeniyle iki tarafın da sahaya asıl takımın karikatürü denilebilecek ekiplerle çıkacağı meydandaydı. Böyle bir maç da izlemeye gelenleri peşinen aldatmak olmayacak mıydı?

Türk futbolunu zehirleyen ve çıkmazlardan kurtulmasına izin vermeyen hastalıkların başında bu iki kulüp arasındaki hastalıklı düşmanlık geliyor. Bugün dünyada G.Rangers-Celtic, Roma-Lazio, R.Madrid-Barcelona gibi çok daha ciddi nedenlere dayalı büyük rekabet olan kulüpler bulunuyor. Hangisinde böyle uygarlık dışı durumlar yaşanıyor? Kutlanması gereken bir güzellik olduğunda hangisi geri kalıyor?

Durum sanıldığından çok daha ciddi: Bizim bu alanda uygarlık yeteneğimizin olup olmadığı epeyce tartışmalı. Boşuna kendimizi kandırmaya çalışmayalım. Dehşet verici derecede utanılacak bir durumdayız. Üstelik bu, kimseyi de fazla etkilemiyor. Herkes böyle de yaşanabileceğini düşünüyor.

Ne diyelim o zaman, Allah selamet versin...

Hangi 100. yıl?

Dil alışkanlığı olsa gerek bazı meslekdaşlarımız peşpeşe gelen BJK-FB kapışmalarından "100 yıllık derbi" diye sözettiler. GS-FB derbisi 100. yılında olduğuna göre herhalde Beşiktaş'ınkiler de öyledir, diye düşünmüş olsalar gerek...

Oysa BJK-FB derbilerinde 100. yılı bulmak için daha epeyce zamana ihtiyaç var. Tam 15 yıl sonra bu derbinin de asırlık tarihi olacak. Çünkü ilk BJK-FB maçı 28 Kasım 1924'te yapıldı. GS-FB derbisi 1909'da başlarken bunun niye 15 yıl geciktiğini anlatmak epeyce uzun bir iştir. Onun için şimdilik bu kadarı ile yetinelim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Teşekkürler Şenes ağabey

Ahmet Çakır 2009.05.21

Açıkçası, daha önce 2005'te Atatürk Olimpiyat Stadı'ndaki Şampiyonlar Ligi'nin unutulmaz finalinde sıkı bir uygarlık sınavını başarıyla geçtiğimiz için o yönden herhangi bir endişemiz yoktu. Üstelik kentin göbeğindeki Şükrü Saracoğlu Stadı için herhangi bir ulaşım sorunu filan da söz konusu değildi.

Sadece finalde İngiliz ya da İspanyol takımı olmayışına esnafın üzüldüğü yolundaki haberler televizyonlarda altyazı olarak geçmiş, sonra da ete kemiğe büründürülmeye çalışılmıştı.

Gerçekten de finalistlerin Alman ve Ukraynalı olması, pek istenecek bir durum değildi. Esnafın üzüntüsüyle birlikte tribünlerdeki boşlukların nedeni buydu. Yoksa bizim futbolseverler beklenenden daha fazla sayıdaydı. Sonuçta, dünya şampiyonu Zidane'lı Fransa'yı bile 4 bin kişinin izlediği bir ülkede yaşıyorduk!

UEFA Kupası'nın son finali gibi tarihe geçecek bir gösteriye sahne olma onuru için çok talip var ama esas payın Şenes Erzik ağabeyimize ait olduğunu unutmayalım. Uluslararası alanda her sıkıştığımızda ona sallarken, böyle bir gurur için teşekkür etmeyi de unutmayalım.

Lucescu'dan dolayı Shakhtar Donetsk'liydik. Rumen hocanın, ülkemizde olduğu dönemden kat kat daha fazla sevilir hale geldiğini biliyorduk. Ayrıca yarıdan fazlasının Brezilyalı oluşu da Ukraynalıları keyifli bir takım haline getirmişti... Öteki tarafa baktığımızda Mesut'tan dolayı W.Bremen'li değil, tam tersine Almanlara biraz öfkeliydik.

Bu duygular içinde izlediğimiz karşılaşma keyifli başladı. Ukrayna takımı sadece savunmada iyi kapanmakla kalmıyor, ortaalandaki sıkı mücadelesi ve coşkulu ataklarıyla kupayı rakibinden daha çok istediğini gösteriyordu. Nitekim ilk yarım saat dolmadan da golü buldular.

Lucescu'nun takımının istediğini elde etmesi için tek golün bile yeteceğini biliyorduk. Ancak finaldeki bir Alman takımının kolay geçilemeyeceğini de akıldan uzak tutamazdık. Malum, bu oyunu herkes oynayabilir ama sonuçta Almanlar kazanır'dı!

Ancak Diego ve Almedia'dan yoksun W.Bremen'in nasıl gol atabileceği pek belli değildi, onu da Shakhtar kalecisi halletti, Naldo'nun serbest atışında yaptığı hatayla takımını yaktı!

Yine de Ukrayna ekibi yıkılmadı. Tam tersine büsbütün hırslanıp maçı tek kaleye çevirdi. O kadar ki bir final maçında Alman takımının böylesine aciz ve etkisiz kalışına üzülmemek elde değildi. Koskoca ikinci 45 dakika boyunca sadece birkaç kez kendi yarı alanlarından çıkabilen Yeşiller, kalecilerinin formuyla ayakta durmaya çalışır gibiydiler. Ancak maçı uzatmaya taşımayı becermelerinin da şaşılacak bir yanı yoktu. Bunun adına tecrübe deniyordu.

Futbol kalitesi bizim bir türlü beğenemediğimiz ligimizdeki orta karar bir maçın çok da üzerinde olmayan finalde ve gecenin o vaktinde bir 30 dakikada daha çok istenecek bir şey değildi ama bu kader gibiydi.

Hak eden zaten Lucescu'nun takımıydı. Söke söke kupayı da almayı başardı. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kartal'ın canını sık mama görevi yerine getirildi!

Ahmet Çakır 2009.05.25

Atalarımız, birinin kısmeti kapandığında ya da işleri ters gitmeye başladığında neler olacağına ilişkin yığınla söz etmişler. Dün geceki maç Cim Bom açısından bunun kanıtı oldu. Başka bir durumda güle oynayabileceği maçı, rakibine verdi. Bunu, iki akıllamaz gol armağan edip sayısız pozisyonu da harcamak şeklinde, son dönemde çok tekrarlanan bir uygulamayla yaptı.

Aslında maç öncesinde ağırlıklı görüş, şampiyonluk havasına girmiş taraftarın itmesiyle Beşiktaş'ın ne yapıp edip kazanacağı yolundaydı. İlk 45 dakika hiç de buna uygun geçmedi ama tebalada yazılı olan Siyah Beyazlı takımın üstünlüğüydü.

Sezon boyunca bitmek tükenmek bilmeyen sakatlıklara böyle bir karşılaşma öncesinde De Sanctis'in eklenmiş olması, bezdirici bir durumdu. Lincoln'ün gerçek bir sakatlıktan mı yoksa daha inandırıcı şekilde açıklanması gereken durumdan mı yokluğu pek önemli görünmedi. Onun yerine, 'oynuyormuş gibi yapma' görevini Nonda üstlendi.

Sarı Kırmızılı takımın ilk yarıda neredeyse tek kale oynaması zaten başlıbaşına gol yiyeceğinin kanıtı sayılabilirdi. Çok daha rahat durumda Baros'un kendi atmayıp Sabri'ye de mümkün olabilecek en kötü şekilde verdiği pas, oyunun döndüğü kader anı oldu.

Sivok'un cezaalanı içinden uzaklaştırmak istediği topu aynı saniye içinde iki kez önündeki Gökhan'a çarptırarak kadar panik içindeki Beşiktaş savunması karşısında Galatasaray bir türlü gole gitme becerisi gösteremezken, hiçbir şey olmayacak bir duran topta M.Topal, Siyah Beyazlı takım adına gol atma işini de üstleniverdi... Tabii bu pozisyonda faul olmadığını söylemek gereksiz; ligin ikinci yarısında Siyah Beyazlıların 'hakem şansının' hiç de az olmadığı biliniyor. Ancak ikinci yarıda Yusuf ve İbrahim Üzülmüş'in pozisyonlarına hakem penaltı çalsa kimse gık bile diyemezdi, ayrıca Emre Aşık'ın ikinci sarıdan atılması gerektiğine de itiraz edilemezdi. Dolayısıyla toplamda Siyah Beyazlıların bu maç için hakem mağdurluğundan söz etmek daha doğru olur.

İkinci yarının başında Baros'un inanılmaz ama aynı zamanda alışılmış beceriksizliğinin ardından Kewell adeta isyan edercesine attığı golle Beşiktaş'ı epeyce korkuttu. Çünkü sonrasında galibiyet golünü atabilecek olan Galatasaray gibi görünüyordu. Ancak bu aşamada Emre Aşık ve M.Topal'ın Beşiktaş'a şampiyonluk kadar değerli yardımlarıyla ikinci gol geldi. E.Aşık'ın rahatlıkla dışarı atabileceği topu Yusuf'un önüne bırakması, pozisyon ölürken de M.Topal'ın bir kez daha aynı katkıyı sağlaması Cim Bom'u yıktı.

Sarı Kırmızılı takım son bölümde de gole yakın olan taraftı ama son dönemde 1 maçta 2 gol atmaları mucize haline gelmiş, o hak da geçen hafta G.Birliği karşısında kullanılmıştı. G.Saray'ın ve maçın en iyisi olduğu halde, bilinen nedenlerle bunu söyleyebilmenin pek kolay olmadığı Sabri'nin kullanamadığı iki büyük fırsatla Beşiktaş'ın canını sık mama görevi yerine getirilmiş oldu. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Daha önceleri neredeydiniz?..

Ahmet Çakır 2009.05.31

10 puan farkla güle oynaya şampiyon olunabilecek bir sezonda 'acaba ilk 5'e girebilecek miyiz?' endişesiyle son maça çıkmak Cim Bom için pek eğlenceli bir durum değildi.

Sezon biterken hâlâ sahaya çıkaracak stoper bulamamak gibi sorunlar da bu maratону özetler gibiydi. Azaplarla dolu bir dönemin artık bitmesi Galatasaraylıların ortak dileğiydi.

Fakat o da ne! Sahada sanki Cim Bom değil de Barcelona vardı. Sarı Kırmızılı takım müthiş bir futbolla Sivasspor'u abondone etti! Heyecan verici bir futbol ve rekor düzeyde pozisyon vardı ama gol sayısı son dönemin müthiş kabızlığını aşamamıştı. Cim Bom'un golcülerini çok değil azıcık becerikli olabilse ilk 45 dakika sonunda tabeladaki rakam 4'ün altında olmazdı!

Nitekim daha maçın başında Nonda'nın tıpkı Baros gibi bıktırıcı ama alışılmış beceriksizliği saç baş yolduracak nitelikteydi. Neyse ki bunun dakikasında Arda sahneye çıkıp gol atmanın o kadar da zor bir iş olmadığını gösterdi... Ardından Baros'un fiyakalı bir şutu tribünleri keyiflendirdi... Peşinden yine Nonda'nın birkaç metreden dışarı attığı top geldi... Kewell'in dalışının heyecanı geçmeden belki de sezonun en güzel atağında Baros'un direğe takılması şanssızlıktı. Nonda'nın müthiş bir çalımla savunmayı dağıtıp attığı şutu Petkoviç'in kılpayı kurtarması Cim Bom'un bir başka talihsizliğiydi.

Sarı Kırmızılı takımın epeyce geç kalmış olan bu harika futbolu adeta tribünleri çılgına çevirmişti. Neredeyse şampiyonluk şarkıları söylenmeye başlanacaktı. Fakat bu sezonun klasiği ikinci yarının başında bir kez daha yaşandı ve Sivasspor ilk atağında golü buldu...

Sonrası bildiğiniz gibiydi: Bu kadar iyi oynarken gol yeme korkusunun gerçekleşmiş olması nedeniyle takımın bütün güveninin kaybolması, sorumluluktan kaçma, yerini bulmayan paslar, peşpeşe top kayıpları falan filan... Artık bıktırıcı olmayı da aşmış bezdirici bir perişanlık...

Derken beklenmedik bir toparlanışın peşinden yine gol kaçırma serisi. Önce Baros... Sonra Nonda ve ötekiler... Sonra tekrar Baros! Ardından bir daha Baros! Bitmedi, hakemin görmezden geldiği bir penaltı ve cezaalanı içindeki endirekt vuruş... İnsanın 'İmdat!' diye bağıracağı geliyor neredeyse...

Sivasspor tekrar şaşkınlık içinde Galatasaray'ı seyrediyor. Ama bir pozisyon daha bulduklarında ikinciye atabilirler. Rakibinin de Cim Bom'a uymaya çalışmasıyla çılgın bir son bölüm oynanıyor. O basmakalıp lafla 'her an herşey olabilir!'

Evet, oluyor da, golcülerin kabızlığına isyan eden Arda topu kimseye vermiyor, hiç olmayacak yerden vurduğu top Nonda'ya çarpıp ağlara gidiyor. Nonda hiç değilse bu işe yaradığı için sevinebilir. Azaplarla dolu bir sezon böyle acı bir gülümsemeyle bitiyor. Geçmiş olsun.

Soyadı Çakır olduğu için hakeme torpil geçiyorum: Kötü bir yönetim gösterdiğini yazmayacağım!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Denizli 3 takımı da şampiyon yaptı

Ahmet Çakır 2009.06.07

Ne yazık ki bu bir tekrar yazısı. Malum, buna benzer gereksiz tartışmaları biz çok severiz. Mustafa Denizli'nin, Galatasaray'ı şampiyon yapıp yapmadığı böyle bir konu olma yolunda ilerliyor.

Olayın en yakın tanıklarından biri olarak gerçeği daha önceki bir yazımızda anlatmaya çalışmıştık ('Asla düzeltilemeyen yanlışlardan biri', Zaman, 28 Nisan 2009). Ancak konu hakkında sınırlı bilgi edinebilen bir meslekdaşımız tam tersini yazmakta sakınca görmedi. Milliyet'ten Nilay Yılmaz kardeşimiz 'İnternette baktım, bulamadım' mealinde kanıt gösterip Mustafa Denizli'nin Galatasaray'ı şampiyon yapmamış olduğunu ileri sürdü...

Yılmaz, yazılarını keyifle okuduğumuz bir kardeşimiz. Yüzlerce böceğin bulunduğu spor yazarlığı dünyasının birkaç çiçeğinden biri o. Spor basınındaki birtakım maskaralıkları sergileyen tavrıyla ayrıca ilgimizi çekiyor.

Ancak bu konuyu iyi araştırmadan yazmış. Aslında konuyu Türkiye'de en iyi bilen kişi Alp Yalman'dır. Fakat onu böyle konularda konuşturamazsınız... Aynı kapsamda Mustafa Denizli'nin 'Önemli olan 3 büyük kulüpte de görev yapmak' şeklindeki olgunluğu da görmezden gelinemez.

Buna benzer bir durum 1993-94'te yaşanmıştı. Bir önceki sezon Galatasaray'a bütün kupaları kazandıran Feldkamp işi bırakıp memleketine döndüğü halde yönetim hâlâ 'Hocamız Kallı'dır' diyor ve onun en kısa sürede geri döneceğini ileri sürüyordu.

Derwall, 1986-87 sezonunda 14 yıl aradan sonra gelen şampiyonluğa ulaşırken bunun sadece 3 hafta öncesinde çok acı olaylar yaşamıştı. Rizespor'a 2-0 yenilip şampiyonluğun kaçtığı düşüncesiyle çıldıran GS taraftarı Florya'yı basmış ve Alman hocayı taşlamıştı. Takım şampiyon olduktan sonra Derwall bu olayın kırılganlığını üzerinden atamadı. Ayrıca sağlık sorunları ve 3 yıllık hizmetin yeterli olduğu düşüncesiyle görevi bıraktı.

İşte olayın karıştığı nokta da burası oldu. Sarı Kırmızılı yönetim Alman hocayı bırakmadı. 'Hangi görevle ve ne sıfatla olursa olsun bizimle kal' denildi. Derwall de bu olağanüstü ısrar karşısında 1 sezon daha kaldı. Bu dönemde takımla ilgili işlere sınırlı ölçüde karıştı. Bazı önemli maçlar öncesinde kadro konusunda Denizli ile aralarında anlaşmazlıklar olduğu yolundaki haberler o dönemde de gazetelerde yer aldı. Kişisel olarak Derwall'le en yakın ilişki içinde olma şansını yakalamış bir gazeteciyim. O dönemde çalıştığım Hürriyet'in Alman hocayla anlaşması sayesinde sık sık onunla röportaj yapma imkanını bulurdum. O nedenle hangi dönemde nasıl bir görev yaptığı konusunda en iyi bilgiye sahip kişiyim. O dönemde Milliyet'in muhabiri olan Bahri Havadır ile Cumhuriyet muhabiri Halil Özer de bu olayın en yakın tanıklarındır.

Ortada bu kadar sağlam tanıklar varken 'İnternete baktım, o dönemde teknik direktör olarak Derwall görünüyor' gibi bir açıklamanın bu işi anlatmaya yetmeyeceğini Nilay Yılmaz kardeşim de kabul edecektir.

SON BİR NOT: Günün birinde herhangi biri Derwall'in hayatını yazar da 1987-88'deki şampiyonluğa da onun adını koyarsa bunun itiraz edilecek bir yanı yoktur. Çünkü o da oradadır. Ancak o sezon takımı şampiyon yapan gerçek teknik adam Mustafa Denizli'dir. Bu kadar açık ve basit.

Taraftarın

GS yönetimine çağrısı...

Galatasaray taraftarlarının yönetimden bir dileği var. Yerine getirilmesi hiç de zor olmayan çok masum ve değerbilir bir istek bu. Kardeşim kadar sevdiğim rahmetli Alpaslan Dikmen'le ilgili bu dileği, Gamze Yeniay'ın mektubundan aktarmayı görev sayıyorum:

"Yönetime ne yazık ki ulaşmakta zorluklar yaşıyabiliyoruz ya da umursanmayabiliyoruz ne yazık ki. Ekte de gördüğünüz üzere bir kombine hazırlandı. Bizler evimiz gibi sevdiğimiz Ali Sami Yen Stadi'mızın son kombinelerini -takım ne durumda olursa olsun- almaya devam ediyoruz. En kısa zamanda da umarım bitireceğiz.

O tribünü yeniden canlandıran, değiştiren değerli ağabeyimizi bu kombinelerde görmek istiyoruz. Bizim yaptığımız koreografiler koyuluyor nasıl olsa o kombinelerin üzerine.

Bu sene koreografi değil de canımız ağabeyimizi görmek istiyoruz. Lütfen dile getirin bu isteğimizi. Gamze Yeniay."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sporun ölümü

Ahmet Çakır 2009.06.12

Baştan söyleyeyim, bu tür yazılarda vefat eden kişiden çok insan kendini anlatır. Doğru bir iş değildir ama gerçeği kabul etmek gerekir; yazma nedeni biraz da budur.

Bir şey daha: Bugüne değin Rifat Çalışkan'la hiçbir yerde karşılaşmamış olma talihsizliğini şimdi fark ettim. Fakat hiç tanışmadan da sevdiğiniz adamlar vardır ya Rifat Çalışkan benim için öyle biriydi. Tam bir sporcu görünümü, başarılarından söz edilirken sıkılan gerçek tevazu sahibi oluşu gibi özellikleri insanı uzaktan da etkilerdi. Birkaç yıl önce Orhan Ayhan ağabeyimizin TRT'deki programında izleme olanağı bulduğumda çok sevinmiştim. Üstelik yüzünde hâlâ sporculara özgü o canlılık vardı.

Rifat Çalışkan, çocukluk ve ilkgençlik dönemimizin spor idollerinden biriydi. Elbette ki inanmakta zorluk çekeceksiniz ama 1960'lı yılların gazetelerinde Çalışkan'la ilgili haber ve fotoğraflar Metin Oktay'ınki kadar büyük yer alabilirdi. Yani o dönemde spor basını sözde değil özde denilebilecek bir nitelik taşıyordu, taşıdığı adın hakkını vermeyi önemsiyordu.

Kendimi şunun için anlatacağım: Ben 12 yaşımdan itibaren her sabah kalkıp gazete sattım. (Gazeteci olacağım o zamandan belliymiş!) Ancak pek başarılı bir satıcı değildim. Arkadaşlarım günde ortalama 100 gazete satıp 3 lira kazanırlardı. Benim satış sayım ise 80'i pek aşmazdı.

Bunun nedeni, gazetenin en çok satılacağı saatlerde oturup onları satır satır okumamdı. Özellikle spor haberlerini yutarcasına okurdum. O kadar ki Tercüman'ın ünlü pehlivan tefrikalarını okumadan şuradan şuraya adımımı bile atmazdım! Bu yüzden de Türk ve dünya sporuyla ilgili hemen her konuda -gazetelerde yer aldığı kadarıyla- bilgi sahibiydim.

İşte o dönemin gazetelerinde Rifat Çalışkan'ın tam sayfa olarak verildiğini hatırlarım. Dikkatinizi çekerim, bugünkü gibi iğrenç transfer yalanlarıyla dolu sayfalardan söz etmiyorum; kimi gazetelerde spora 1 tam sayfa bile ayrılmazdı. En geniş yeri verenler ise 1 tam sayfanın ardından 'devam sayfası' denilen çeyrek ya da yarım sayfalık bir yer daha ayırırlardı.

Yine o dönemde bugünün Cumhurbaşkanlığı Turu gibi organizasyonlar ülke çapında büyük heyecan yaratırdı. Elbette ki uluslararası alanda sözü edilmeğe değer bir başarıımız yoktu ama ülke içinde hiç de yabana atılacak bir spor dalı değildi bisiklet. Nitekim Rifat Çalışkan, sporun oskarı sayılan Milliyet'in yılın sporcusu yarışmasında zirveye çıkmayı başarmıştı.

Daha önce Tercüman gazetesinde yayınlanmış olan tam sayfa fotoğrafı, yılın sporcusu olduğunda tekrar yayınlanmıştı. Yarış bitiminde ellerini kaldırmış kendisini alkışlayanları selamlayan bir fotoğraftı bu. Rıfat Çalışkan yıllarca o fotoğrafla gözümde kaldı ve gönlümde yaşadı.

Rıfat Çalışkan'ın ölümünün sayfalar dolusu yeri olan gazetelerde birkaç satırla yer alışı bu memlekette sporun ölümünü bir kez daha belgeler gibi. Kimsenin aklına hiç değilse Ergun Hiçyılmaz'ı arayıp ya da Nusret Ergül'ü bulup 'Rıfat Çalışkan kimdi?' diye sorup da okurlarına anlatmak gelmiyor.

Spor da böyle ölüyor zaten... Bugün

'Türkiye'deki lisanslı bisikletçi sayısı Fransa'nın herhangi bir kasabasındaki kadar', diye anlatılıyor ilgililer tarafından. Başka ne olacaktı ki...

Aldırma büyük şampiyon... Nur içinde yat, mekânın cennet olsun. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rijkaard hedefleri gerçekleştirebilecek mi?

Ahmet Çakır 2009.06.14

Önümde azımsanmayacak sayıda okur mektubu var: Rijkaard'ın Sarı Kırmızılı takımı başarıya götürüp götüremeyeceği konusunda yorum istiyorlar... Mehmet Topuz'la ilgili birşeyler yazmamı isteyenler de yok değil ama o noktadaki baskı pek büyük sayılmaz... Elbette ki daha önce GSTV'de yaptığım Rijkaard'la ilgili yorumu okurlarımızdan esirgeyecek değilim.

Efendim, Galatasaray Rijkaard'a sadece imza attırmakla bile tartışmasız çok büyük başarı kazandı. Hollandalı hocanın attığı imzanın reklam değerinin birkaç yüz milyon Euro değerinde olduğunu ileri sürmek hiç de abartı olmaz. Ayrıca, bizzat ezeli rakibin başkanı tarafından 'elden gittiği' ileri sürülen bir kulübün bu transferi yapabilmesi bile çok büyük olay!

Nitekim, bu sayede camianın ve taraftarın morali bir anda düzeldi, geleceğe umutla bakılmaya başlandı. Bu psikolojik iyileşmenin yanında kombine bilet ve ürün satışlarındaki canlanma görmezden gelinecek durumlar değil. Eh, sadece hoca transferiyle bu kadar çok kuşu birden vurmak az şey midir?

Kısacası, Rijkaard'ın takımın başına getirilmesiyle ilgili olarak uzun boylu yorumlanacak birşey yok ortada. O, neyi nasıl yapacağı bilinmeyen biri değil. Tabii düşündüklerini ve istediklerini uygulayacak ortamı ne kadar bulabileceği tartışılabilir.

Asıl endişe edilen noktanın her yeni hocayla ilgili olarak gündeme gelen bir durum olduğunu bilmiyor değilim. Takımın başına örneğin Yılmaz Vural'ı getirseniz, önümüzdeki sezon ne yapacağını gerçeğe çok yakın olarak tahmin edebiliriz. Çünkü Vural hem Galatasaray'ı çok iyi tanıdığı hem de ülke futbolunu ve öteki gerçekleri çok iyi bildiği için takımı zirvede tutmayı başaracaktır.

Ancak Rijkaard'ın işi biraz daha kökten ele alacağını, takımın yerleşik oyun düzenini ve bazı oyuncularını değiştirebileceğini düşündüğünüzde işler biraz karışabilir. Üst üste gelecek birkaç başarısız sonucun ardından 'Ben dememiş miydim, Rijkaard Galatasaray'ın yapısına uygun bir hoca değil' gibi sözler eden bazı çakallar ortaya çıkabilir.

Daha kötüsü bu noktada yönetim ve camia da Rijkaard'a kuşkuyla bakmaya başlayabilir. Olmaz demeyin, bu tür sıkıntıları zamanında Derwall bile çekmiştir... Böylesi gelişmeler karşısında yönetimin de artık yorulmaya başlayıp 'Hocamızın sonuna kadar arkasındayız' tarzında demeçler verilmeye başlandığında 'Allah selamet versin' demekten başka söylenecek söz kalmaz!

O bakımdan, Sarı Kırmızılı yönetim Rijkaard'ı getirmekle başardığı büyük işi, onun rahat çalışması, istediklerini yapabilmesi ve sözleşme süresi olan 2 yıldan daha uzun süre burada kalması yolundaki gelişmelerle tamamına erdirebilmelidir. Yoksa her başarısız sonucun ardından hocanın da tartışılmaya başlandığı bilinen ve alışılan kaotik ortamda değil Rijkaard'ı, Cruyff'u da getirseniz bir yere varamazsınız.

Galatasaray yönetiminin en büyük avantajı da artık bu gerçeği öğrenmiş olmasıdır.

Futboldan kim anlar?

Elbette ki Zeki Çol dostumla aynı kanıdayım: Sonrasında alınan başarılı sonuçlara karşın Ersun Yanal'ın gönderilmesinin yanlışlığını ve bunun Trabzonspor'a nelere malolacağını hep birlikte göreceğiz. Nitekim, yeni hoca arayışları sırasında yaşananlar bile bize bu konuda epeyce fikir verici nitelikte.

Olayın beni ilgilendiren yanı ve yazma isteği duymamın nedeni biraz değişik: Hayatımda işittiğim en saçma yalanlardan biri de, 'Trabzonluların futboldan iyi anladığı' yolundaki sözlerdir.

Kimin futboldan ne kadar anlayıp anlamadığı elbette ki bizde yapılandan çok daha kaliteli ve üst düzey tartışmayı gerektirir. Ayrıca, bu ülkenin önemli futbol adamları arasında gösterilen bazı kişilerin bile sahiden böyle bir özellik taşıyıp taşımadıkları, epeyce kuşkulu bir durumdur.

Futbolu sevmek, ilgilenmek, oynamak, seyretmek, sürekli konuşmak, tartışmak, biliyormuş gibi yapmak çok başkadır...

Gerçekten anlamak ise bambaşka...

Bırakın anlamayı, 'Ben futbolla ilgileniyorum' diyen kişilerin bile mutlaka okuması gereken değerdeki kitapların satışının 1000 (Yazıyla bin) bile olmadığı bir ülkede yüzbinlerin, milyonların futboldan anladığını söylemek, anlamsız bir dalkavukluktur!

Bazılarına not: Hiç kendinizi yormayın, 'Sadece sen mi anlıyorsun!' diye dayılanmakla, hakaretler yağdırmakla, küfretmekle futboldan anlar hale gelinemez...

Muhabirlik ölürken...

Bu konuyu önce yazan olmak istemedim. Çünkü bu tür tatsız konular okurdan ve öteki muhataplarından önce benim içime sıkıntı veriyor.

Önceki gün HaberTürk'te Halil Özer kardeşim konuya değindi. Özellikle spor gazetesi olduğu ileri sürülen yayınlar hemen hergün sayısız ismi 3 büyük kulübe transfer ederken, Rijkaard konusunda çok sıkı bir 'uzun atlama' durumu ortaya çıktı. Yani yılın transfer haberini hiçbir muhabir alıp da okurlara ya da izleyicilere ulaştıramadı. Konuyla ilgili açıklama Galatasaray Kulübü'nün resmî internet sitesinden yapılmasından sonra herkesin haberi oldu.

Belki de uzun yıllardır ilk kez bu kadar büyük bir "muhabir fiyaskosu" yaşandı.

Aslında benzer bir durum Mehmet Topuz konusunda da yaşandı. Bu futbolcunun Fenerbahçe'ye transferine tamam gözüyle bakılıyordu. Devreye Beşiktaş'ın girişini önceden haber alan olmadı. Onu da muhabirliğin kara

defterine yazmak mümkündü.

Temeli spor haberciliği olan mesleğimizin ölümüne ilişkin hemen hergün çeşitli belirtiler ortaya çıkıyor. Bunlar arasında uzun yıllar unutulmayacaklardan biri de Rijkaard'ın transferi oldu. Allah rahmet eylesin!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hocayı almakla sorunlar çözülmez

Ahmet Çakır 2009.06.21

Geçen sezonu uzun yılların en başarısız sonucuyla kapatan Galatasaray, Frank Rijkaard'la sezonun en büyük transfer bombasını patlattı ama bunun arkası gelmedi. Henüz Mustafa Sarp dışında futbolcuya imza atıramayan Sarı Kırmızılılarda aylar öncesinden anlaşma sağlandığı belirtilen kaleci Leo Franco'nun durumu da bir türlü kesinleşmedi.

Büyük bir hayalkırıklığı ile kapanan sezonun 1 numaralı sorunu olarak görülen teknik direktör konusunda Galatasaray yönetimi neredeyse bütün medyayı ve öteki ilgilileri ters köşeye yatırıp Rijkaard'ı takımın başına getirerek önemli bir iş başardı. Ancak aynı başarının oyuncu transferi konusunda sürdürülemediği sorun olacak gibi görünüyor.

Ümit Karan ve Hasan Şaş'a hizmetleri için teşekkür edilmesinin ardından başta Nonda olmak üzere öteki bazı oyuncularla da vedalaşma ihtimalinin yanında Servet'in 'gidici' görünmesi de bir başka endişe kaynağı. Marsilya'nın 8 milyon Euro'luk önerisinin cazibesine kapılan yönetim, artık müzminliği de aşp kansere dönüşmüş olan parasızlık yüzünden başka bazı oyuncuları da satabilir gibi bir görünüm veriyor.

Bütün bunlar da camia ve taraftarda bir tedirginliğe yol açıyor. Rijkaard'ın alınmasıyla hızlanan kombine bilet ve ürün satışı konusunda yeniden durgunluğa girildiği gözleniyor. Ayrıca, sezonu erken açmak zorunda olan takımda transferlerin gecikmesi, geçen sezon yaşanan sorunların tekrarlanmasına yol açabilecek nitelikte.

Mihail Skibbe pek çok konuda sessiz kalmayı yeğlemişti ama Şampiyonlar Ligi'nden elenme fiyaskosu konusunda yönetimi suçlamaktan da geri kalmamıştı. Baros transferinin yeterince çabuk yapılamayışının bu büyük kayıpta önemli bir rolünün olduğunu düşünen Alman hoca bunu gerektiğinde dile getirmekten kaçınmadı.

Rijkaard alındıktan sonra transferin de ona bırakılmış olduğunu düşünmek gerekir. Çünkü Hollandalı hocanın, yönetim kimi alırsa onunla yetinmesi gibi bir şey beklenemez. Ancak yönetimin bu konuda Mustafa Sarp dışında hiçbir hazırlığının olmayışı şaşırtıcı. Leo Franco işinin bir türlü halledilemediği de öyle...

Sakatlarda umut var mı?

Galatasaray'ın geçen sezon neredeyse hiç yararlanamadığı sakat oyuncuların çokluğu, bu kez bir umut olabilir mi? Başta Linderoth olmak üzere Uğur, Emre Güngör, Serkan Çalık gibi oyunculardan bu sezon yeterli verim alınma olasılığı var mı?

Başta Semih Kaya olmak üzere, Murat Akça, Alparslan Erdem, Serkan Kurtuluş, Yaser ve Ferdi gibi oyuncular arasından, Rijkaard'la beklenmedik bir sıçrama gerçekleştirebilecek olan çıkar mı?

Geçen sezonun hayalkırıklığı listesinin başındaki Lincoln takımda kalacak mı? Kalırsa bekleneni verebilecek mi? Aydın Yılmaz ve Mehmet Güven gibi ciddi şanslar bulmuş ama pek ortaya birşey koyamamış oyunculardan umutlu olunabilir mi?

'Geçen sezon De Sanctis'i aldık da ne oldu?' denilerek kalede Orkun ve Aykut'un bu işi götürebilecekleri düşünülebilir mi? Kiralık oynadıkları takımlardan dönenler arasında Sarı Kırmızılı formayı giyebilecek duruma gelmiş olanlar var mı?

Görüldüğü gibi Cim Bom'un şu an eldeki futbolculara bakarak 'Önümüzdeki sezon farklı olacak' diyebilmesi pek kolay görünmüyor. Eldekilerle bir 18 ya da 20 yapıp bu sıkıcı yazıyı noktalayalım:

Aykut - Sabri, Semih, Servet (kalırsa tabii, yoksa Emre Güngör ve Emre Aşık), Hakan Balta - Ayhan, Barış, Mehmet Topal, Kewell - Baros, Arda.

Orkun, Uğur, Volkan, Linderöth, Mustafa Sarp, Aydın Yılmaz. Pek kötü görünmüyor ama güven verdiği de söylenemez.

Transfersiz de olur mu?

Sarı Kırmızılı takımdaki bu tehlikeli durgunluk akla başka durumları da getirmiyor değil. Acaba Rijkaard'la anlaşırken, 'Transfer filan yapmayacağız, eldekilerle idare edeceksin' denilmiş olabilir mi? Berbat geçen sezonun son maçında Galatasaray sahaya yine 8-10 eksikle ve örneğin stopersiz çıkmış ve yılın en iyi takımı olarak gösterilen Sivasspor'u darmadağın etmişti.

Ayrıca, sezon içindeki bazı maçlarda da tüm eksiklere karşın üst düzey performans ortaya konulabilmişti. Ligde 3-0'lık Trabzonspor ve 4-2'lik Beşiktaş galibiyetleri, UEFA Kupası'nda Olimpiakos, Benfica, H.Berlin galibiyetleri yabana atılacak maçlar değildi. Yani bunlara bakarak yönetim eldeki kadronun yeterli olduğu düşünülebilir mi?

Aslına bakarsanız, bizdeki şekliyle transfer tam bir skandal. Özellikle Beşiktaş'ın son 5 sezonda aldığı ve gönderdiği futbolculara bakmak, bundan dolayı uğranılan kayıpları altalta yazmak bile insanı dehşete düşürebilir. Fenerbahçe'nin daha dün gelecek umudu olarak aldığı gençleri bugün yeni transferler karşılığında bozuk para gibi harcaması da herhalde pek sağlıklı bir durum değil.

Bu açıdan bakıldığında insan 'Keşke Cim Bom böyle birşey denese ve bu sezon hiç transfer yapmadan yoluna devam etse' diye düşünüyor. Fakat bu, özünde bir şov olan futbol dünyasının gerçekleriyle örtüşmüyor. Hele 'transfer yapmayacağız' denilen geçen sezon rekor paranın harcanıp yıldızların alınması karşısında bugün daha fazlası bekleniyor. Ayrıca Rijkaard'ın da en azından belli noktalarda yetersiz bir takımla yola çıkıp kendi kariyerini zedeleyici gelişmelere yeşil ışık yakabileceğini düşünmek pek anlamlı olmaz.

Bu işten beslenen medyanın hergün ortaya attığı isimlerin el yakan fiyatları da haliyle transferde ciddi bir engel oluşturuyor. Rijkaard'ın yönetime bir liste verdiğini tahmin etmek için çok akıllı ya da bilgili olmaya gerek yok. Ama yönetim adım atamıyor. Bunların en azından 2-3'ünün kira yoluyla da olsa takıma kazandırılması mutlak bir zorunluluk...

Bütün bunların dışında Sarı Kırmızılı yönetimin elinde 'Dünya Kupasını ya da Avrupa Şampiyonası'nı bekliyoruz. Transferi sonra bitireceğiz' türünden bir mazeret de yok. Kısacası, neresinden bakılırsa bakılsın, Sarı Kırmızılı yönetimin bir an önce harekete geçip takımın eksiklerini gidermesi gerekiyor. Yoksa sadece birkaç gün sonra başlayacakları 2009-2010 serüveni de geride bırakılan sezondan farklı olmayabilir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Büyük transfer mi, yoksa zoka mı?

Gökhan Zan'ın transferi Galatasaray yönetimi için bir başarı mı, yoksa yeni bir sıkıntı kaynağı mı? Milli futbolcu Servet'in yerini doldurup Cim Bom'a yararlı olacak mı, yoksa zaten herkesi bezdiren sakatlıklar kervanına o da mı katılacak?

Başta bu durum olmak üzere Gökhan'ın pek de üst düzey sayılamayacak nitelikteki futbol oynama becerisi Sarı Kırmızılı camiada tartışmaya açılmış durumda. İşin eğlenceli yanlarından biri, aynı tartışmanın Beşiktaş taraftarları arasında da yapılıyor oluşu...

Bugün futbol dünyasının 1 numaralı uzmanı durumundaki Rıdvan Dilmen kardeşimize göre Cim Bom açısından bu harika bir transfer. Çünkü Gökhan için bonservis bedeli ödenmiyor. Yıllık 2 milyon Euro'yu bile bulmayan bir bedel karşılığında şampiyonun kaptanını ve Milli Takım'ın stoperini transfer etmek, büyük bir yönetim başarısı...

Sarı Kırmızılı kulüpte Servet'in gitmesine kesin gözüyle bakılıyor. Onun transferinden gelecek 8 milyon Euro düşünüldüğünde, milli futbolcunun yurtiçindeki eşdeğeri olarak kabul edilen birinin bu kadar düşük maliyetle alınmış olması, hiç tartışmasız harika bir iş.

Elbette ki biz de bu kanıdayız. Gökhan'ın bu kadar kolay transfer edilmesinde Beşiktaş yönetiminin şampiyonluk sonrasında içine düştüğü zafer sarhoşluğunun ve ardından da Mehmet Topuz sarsıntısının önemli bir payının bulunduğu gözleniyor. Bazı gazetelerde işin perde arkası olarak aktarılan noktalardan biri de Siyah Beyazlı yönetimin bu işte biraz 'uyuduğu' yolundaydı ki pek yabana atılacak bir görüş değil...

Gerçi kulüpten yapılan açıklamayı, "Önümüzdeki sezon için hocamız onu istemiyordu. Biz de üzerinde durmadık" diye tercüme etmek mümkün. Gökhan'ın futbolculuk kalitesi üzerinde olumsuz görüşlere sahip olanlar hiç de az değil. Ancak, sakat olmadığı sürece onun Milli Takım'da mutlaka yer aldığı gibi bir gerçek de görmezden gelinemez. Cim Bom'un büyük bir balık yakaladığını sanırken, tam tersine zokayı yuttuğunu ima eden açıklama pek inandırıcı değil. Siyah Beyazlı yönetimin böyle bir gerekçeyle kendini avutması pek gerçekçi görünmüyor.

Beşiktaş yönetiminin başka konulardaki yaptığı ve yapamadığı işler göz önünde bulundurulduğunda, bunun acısı sonradan çıkacak bir iş olduğu daha akla uygun görünüyor. Yapılan açıklamada Gökhan'la "bir-iki kez görüşüldüğü" türünden ifadeler de yönetimin bu konudaki 'dağınıklığını' ortaya koyuyor. Onunla bir kez mi yoksa daha fazla mı görüşüldüğü konusunda bile net bir bilgisi yok yönetimin!

Buna karşılık Sarı Kırmızılı taraftarlarda da Gökhan'la ilgili bir tedirginlik söz konusu. O kadar ki, onun alınmış olmasını Galatasaray'a ihanet olarak gören taraftarlar bile var. Bu ölçsüz tepkileri herhangi bir forumda rahatlıkla görebilirsiniz. Ancak bunlar işin gerçeklerinden kopuk birtakım tepkiler olmaktan öteye geçebilecek nitelikte değil.

Geçen sezon Kewell'ı bile stoper oynatmak zorunda kalmış olan Sarı Kırmızılı takımda, bu bölge için sıkı önlemler alınması normal. 2004-2005'te şampiyonluğu çok tartışılır biçimde Fenerbahçe'ye kaybetmesinden itibaren yaşanan travmanın etkisiyle Siyah Beyazlıların 5 yılda 20'ye yakın stoper transfer ettiklerini unutmamak gerek.

Galiba böyle önemli bir transferin çok kolay gerçekleşmiş olması Sarı Kırmızılı taraftarları biraz şaşırttı. Böyle büyük bir balığın bu kadar kolay yakalanmış olması elbette ki şaşırtıcı ama bir o kadar da gerçek. Taraftarlar, gerçekte neler olupbittiğini ancak sezon içinde anlayabilecek. a.cakir@zaman.com.tr

Bizim Bolt'umuz olur mu?

Ahmet Çakır 2009.06.28

Erdinç Baştıopçu kardeşim, henüz 14 yaşındaki Aykut Ay'ın başarılarıyla ilgili mektubunda, onun "Türkiye'nin Hüseyin Bolt'u olabileceğini" söyleyecek kadar heyecanlanmış...Oğullarının henüz keşfedilememiş ya da hocası ona taktığı için değeri bilinmemiş bir Maradona olduğunu düşünen pek çok aile vardır.

İçinde bulunduğumuz seçme dönemlerinde onların torpil istekleri bizi biraz bunaltır ama ne yapacaksınız ki dostlar böyle günler için vardır.

Neyse, Baştıopçu'nun aktardığı durum bundan biraz farklı görünüyor. Henüz 14 yaşındaki Aykut Ay şu ana kadar yaptıklarıyla gerçekten umut veriyor. Hele Fenerbahçe'den futbolcu olarak istendiği halde gitmeyip atletizmi zor koşullarda sürdürmeye çalışmasının önemi ortada.

Aykut Ay'ın başarı hikayesi, 2005-2006 yılında Beden Eğitimi Öğretmeni Erkan Öziz'in, Kandilli rasathanesinin yakınındaki 4.Murat İlköğretim okuluna tayin olması ve Aykut'un üstün yeteneğini keşfetmesi ile başlamış. Marmara Spor Akademisi Stadı'nda antrenörlük yapan Erkan hoca, Aykut'u küçük atletler grubuna hemen dahil etmiş.

Aykut antrenmanlara hiç aksatmadan gelince kısa sürede ciddi bir gelişme göstermiş ve her sene yapılan İstanbul'un en hızlısı yarışmasında 2006 yılında 80 metreyi 10.56 ile koşarak yaşının en iyi derecesini elde ederek hemen ilgi çekmiş.

Erkan hoca ile antrenmanlarına devam eden Aykut 2007 yılında 11 yaşında iken 100 metreyi 13.78 koşmuş... Aynı yıl uzun atlamada 4.65 metre ile kendini göstermiş.

2008'de 100 metreyi 12.2'ye indirip uzun atlamayı da 5.44 metreye çıkararak Uluslararası yaş gurupları YILMAZ SAZAK yarışlarında her iki dalda da birinci olmuş.

2009 yılında ise yükselen yıldız olmuş Aykut, girdiği her yarışı kazanmış...

Bu yıl öncelikle ilköğretim okulları arası 100-200 metre İstanbul ve arkasından 16-17 Mayıs'ta Eskişehir'de Türkiye şampiyonu olmuş. 100 metreyi 11.33 ve 200 metreyi de 23.68 koşmuş.

14 Haziran 2009 tarihinde ise ENKA Sadi Gülçelik tesislerinde yine 100 metreyi 11.50'de koşarak birinci olmuş.

Elbette ki Aykut Ay'ın bir yığın sorunu var ve bu durumda bile sözkonusu rekorları kırabiliyor. İlgilenenler Taf.org.tr'den de onun hakkında bilgi edinebilirler.

Baştıopçu kardeşimin, 'geleceğin Bolt'u' olarak gördüğü sporcumuz için şimdilik benim yapabileceğim bu kadar.

Konfederasyon değil...

Çok şükür artık bu tür dertlerimi paylaşacak birileri var: Milliyet'ten Uğur Meleke kardeşim, spor medyasının bıktırıcı birtakım yanlışlarını düzeltmeye çalışıyor.

Elbette ki sonuç almak pek kolay değil ve ben de o nedenle biraz peşini bırakır gibiydim. Örneğin, şu anda Güney Afrika'da süren turnuvanın Konfederasyon değil Konfederasyonlar Kupası olduğunu daha önce birkaç kez anlatmaya çalışmıştım.

Dediğim gibi, bir yararı olmuyor hatta tam tersine arkadaşlarınız size 'sıkıcı bir ihtiyar' muamelesi yapmaya başlıyorlar. Onun için de belli bir sürede 'Bırakın, yanlış kalsın!' noktasına geliyorsunuz. Neyse ki Uğur Meleke henüz çok genç...

Bütün Avrupa onun peşinde!

Siz bakmayın adına spor gazetesi denilen mevkutelerin o iğrenç yalanlarla bu işi kirletişine: Aslında transfer bir şenliktir!

Bu şenliğin ilginç boyutlarından biri de bazı menacerlerin oyuncularını parlatabilmek için başvurdukları yollardır. Bu işte kaşarlanmış olanlar daha usta yöntemler uyguluyor ama acemilerin en basmakalıp girişimi, ellerindeki oyuncuyu pek çok kulübün istediği yolunda haberler yayınlatmaya çalışmaktır.

Bunlardan biri de bize ulaştı. Sözkonusu mesajda şöyle deniyor:

"Almanya'nın Hertha Berlin takımında oynayan milli futbolcu için temalarını sürdüren Fenerbahçe ve Beşiktaş kulübü yöneticileri, Türkiye'de Mehmet Topuz transferinden sonra Almanya'da Volkan Dikmen için karşı karşıya geldiler.

17 Yaşaltı Türkiye Milli Takımında 14 maçta 1 gol kaydeden ve 18 Yaşaltı Milli Takımının da formasını giyen genç yetenek 4 yıldır Hertha Berlin'de. Stoper pozisyonunda oynayan 1.92 cm boyundaki süper yetenek için temalarını yoğunlaştıran Fenerbahçe ve Beşiktaş kulübü Volkan Dikmen'in transferinde ısrarlı. Genç futbolcunun menaceri Mustafa Demir, Volkan için başta Fenerbahçe, Beşiktaş ve Türkiye süper lig takımlarının yanı sıra Avrupa liglerinden de Chelsea, Liverpool, Bayern Münih ve Barcelona takımlarının da transfer girişimlerinde bulunduklarını belirtti."

Demek ki içerden G.Saray, dışardan da R.Madrid, Barcelona ve Manchester United bu futbolcunun farkında değilmiş gibi davranıyorlar. Onlara da biz duyurmuş olalım...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çok mu zordu?

Ahmet Çakır 2009.07.02

Hemen her kulübün yönetimi taraftarıyla sıkı bir bağ içinde olduğunu göstermeye çalışır ama gerçek pek de böyle değildir. Taraftardan çok şey beklenir ama kimi zaman en basit istekleri bile dikkate alınmaz.

Aslında bunun tersi de doğrudur. Taraftar, kimi zaman en olmayacak şeyler için kulübe ağır cezalar gelmesine yol açabilecek eylemlere girişebilir, kimse de birşey yapamaz... Bir başka çarpıklık da, taraftar öyle istiyor gerekçesiyle kulübü batağa götürebilecek türden transferler yapılması türünden işlerdir.

Kısacası, yönetimle taraftar arasında pek sağlıklı bir ilişkiden söz edebilmek mümkün değildir.

G.Saray taraftarları, önümüzdeki sezon son kez hizmet vereceği belirtilen Ali Sami Yen'in eski açık tribününe Alpaslan Dikmen adının ve-rilmesini isteyip bununla ilgili bir mücadele yürüttüler. Bu olmazsa kombine kartların üzerine Alpaslan Dikmen resminin konulmasını istediler. Son derece temiz, masum ve değerbilir bir istekti. Fakat nedense yönetim buna kulak asmadı.

Nevşehir'den yazan, Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni Rabia Akkuş kardeşimizin bununla ilgili isyanını özetleyerek aktarmak istiyorum:

"(...) Gamze arkadaşımın ortaya attığı kıvılcımla dilekçe metni hazırladık ve bunu gerek sanal platformlarda gerek günlük hayatımızda duyurabildiğimiz kadar çok kişiye ulaştırmaya çalıştık.

adanmishayatlar.net isminde site yapıldı. Hazırlanan metinler kulübe ve sizin gibi basından bizlere değer gösteren ve bizlerin de değer verdiği, sesimizi duyuracağımız kişilere yollandı. Haziranın ilk günlerinde dileğimize dair başlayan bu süreç, 18 Haziran'da kulübümüzün resmi sitesinde kalan son kombinelerin kaçırılmaması çağrısıyla umutlarımızı kırdı ve hüzne gark etti bizleri. Oysa ağabeyimizin vefatıyla birlikte aynı sitede yer alan yazı şöyleydi:

'Başımız sağ olsun: Alpaslan Dikmen'i kaybettik. Galatasaray tribünlerinin en sevilen isimlerinden, Galatasaray tribün grubu ultrAslan'ın genel koordinatörü sevgili dostumuz ve arkadaşımız Alpaslan Dikmen'i, biraz önce Bursa yolunda geçirdiği bir trafik kazasında kaybettiğimizi öğrenmiş bulunuyoruz. Üzüntümüz sonsuzdur. Alpaslan Dikmen anılarımızda ve tribünlerimizde sonsuza kadar yaşayacaktır. Kendisine Allah'tan rahmet, ailesine, sevenlerine tüm Galatasaraylılara sabır diliyoruz. Tüm Galatasaraylıların başı sağ olsun.' Galatasaray Spor Kulübü <http://www.galatasaray.org/kulup/haber/2012.php>

Evet! Böyle demişlerdi; kısmen doğru yazılan, bizler onu unutmadık. Aradan geçen ayrılık 9. ayını doldursa da unutmadık. Kalbur altında kalanlar oldu ve ileride yine olacaktır ama bir avuç da kalsak o isim orada yaşayacak. Mekan değişecek ileride; ama kalplere kim mani olabilir ki? İsterdik ki yöneti-mimiz de içeriği saygı, vefa ve sevgiyle dolu bu isteğimize kulak versin; ama çoğu konuda olduğu gibi bunda da avucumuzu yalamak düştü bizlere. Sevgili Ahmet Ağabey, deselerdi ki bu işin (isim değiştirme hususunun) işlemi çok, başımız ağrır zaman onunla uğraşma zamanı değil, önümüze bakma, transferler yapma, gelir sağlama zamanı, bizler ona da 'eyvallah' diyebilirdik. En azından isteğimiz yönetime gitmiş ve bizleri muhatap almışlar derdik. O da olmadı, yüzümüze serpilten soğuk su gibi resmî site-mizde hazırlanan kombine görüntüleri yer aldı.

(...) Bu konu dile getirilirken en çok bizi avutan kısmı da buydu; en azından bir fotoğrafını basarlar diyorduk. O da olmadı. Sanıyorum yine sesimiz gitmedi ilgili makamlara... Herşeyi adabınca yaptık ama maalesef basında sizin haricinizde birkaç yerde bir iki satırla yer buldu Ağabeyimizi yaşatma isteğimiz. Şimdi 19 Mayıs 2007'yi hatırlıyorum; o zaman sayfalarca yer almıştık yazılı ve görsel basında. İllaki kötü icraatlara mı soyunmak gerekiyor diye düşünmüyor değil insan. (Elbette o zaman yapılanları tasvip etmek manasına gelmez bu yazdığım, ama şaşıyorum doğrusu.) Kaç senedir televizyon kanallarında futboldaki şiddetin, kötülüklerin önüne nasıl geçilir türünden programlar da yapmasınlar artık. Biliyoruz ki sürekli önüne konulan şeyler pekişir. İyiliklerimizi göstermiyorlar hiç, varsa yoksa tribün şiddeti ya da terörü anılı-yor. Bir icraat yapıyormuş gibi olmak ne kolay bu ülkede; haydi bir omuz verin, elinizi taşın altına koyun dediğimizde ise ne yönetimimizden ne de basından yeterince desteği göremiyoruz.

Yukarıda da dediğim gibi, bir avuç da kalsak haykıracağız o saygıdeğer ismi; belki statta yer alanlar ve TV karşısındakiler duymayacak, ama biz vefasız- lığın vicdan azabını yaşamayacağız hiçbir zaman (bunun şimdilik küçük bir örneği ise ona mektuplarla seslenişimiz olan bir kitaptır)." a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gol atmak kader-kısmet işi değildir!

Biliyorum, hazırlık maçlarını çok da büyütmemek gerekir. Hele sadece bu maçlarda oynayıp kiraya gidecek oyuncuların oluşturduğu bir kadronun ne yapıp ne yapamadığı çok da önemli değil.

Ancak Galatasaray'ın Kleve ile oynadığı maçta, çok uzun yılların eksiklik ve aksaklıklarının neredeyse aynen devam ettiğini görmek insana sıkıntı veriyor.

Özellikle gol pozisyonlarında final paslarını verememek ve vuruşları yapamamak, önemli bir sorunuz. Galatasaray o karşılaşmada 90 dakikanın büyük bir bölümünü tek kale maç şeklinde oynadı, sayısız pozisyon buldu, rakip kaleye şut çekti. Buna karşılık rakibin hücum etkinliği Sarı Kırmızılıların 4'te 1'i bile değildi ama tabelada 2-2 yazıyordu.

Merak etmeyin, Galatasaray'ın anlı şanlı golcülerini için de durum çok farklı değil. Baros geçen sezon 20 golle kral olurken kaçırdıkları, Galatasaray'ın canını daha çok yaktı. Sadece Kocaelispor maçında penaltıyı ve kaçırdıklarından birini atabilse Cim Bom güle oynaya şampiyon olurdu.

Demek ki bu sadece bizim futbolumuzun sorunu değil. Zaten Baros'un da Avrupa'nın üst düzey liglerinde tutunamayış nedenlerinden biri de, pas-şut seçimlerinin bir felaket oluşu! Atabildiğinin kat kat üzerindeki pozisyonu heba etmek, kimi zaman çok büyük sorunlara yol açabiliyor. Geçen sezon olduğu gibi...

Rijkaard'ın sadece bu sıkıntıyı bir ölçüde gidermesi Cim Bom'un önemli bir sıçrama yapmasını sağlayabilir. Çünkü örneğin Özgürcan, gol atabilme konusundaki yetenek ve becerisini bugüne kadar defalarca ortaya koymuş durumda. Fakat belli bir çizgiden öteye de geçemiyor. Geçen sezon küme düşmüş takımda 17 gol gibi fiyakalı bir rakamla umut verici bir dönüş durumu söz konusu iken, Kleve maçında atamadıkları, yine en başa dönülmesine yol açabiliyor. Özgürcan'ın bu konudaki eksiğini ve yanlışını Rijkaard düzeltebilir, tıkanıklık aşılabılır.

Genç futbolcuların kişisel olarak da bu konuda neyi nasıl yapmaları gerektiği üzerinde fazlaca düşünmeleri ve çalışmaları lazım. Örneğin, Tanju Çolak'ın girdiği gol pozisyonlarındaki doğru seçimleri, serinkanlılığı, vuruş kalitesi gibi özelliklerinin üzerinde çokça durmakta büyük yarar var. Sadece o değil, Cevad Prekazi'den Hagi'ye kadar yığınla iyi örnek var önlerinde...

Futbolumuzda hâlâ bazı işlerde raslantıların ciddi bir payı var. İşler uyarına gittiği zaman bir futbolcu gol krallığına oynayabiliyor, tersine döndüğünde bir büyük takımda oynamasına karşın sezonu hiç gol atmadan kapatmak gibi olumsuz dünya rekorunun sahibi olabiliyor!

Ancak böylesi bir standart bozukluğu içinde ne o futbolcu bir yere varabiliyor ne de takımı beklenen başarıya ulaşabiliyor. Yapılan onca yatırıma karşın, hâlâ şans, kader, kısmet lafları ortalıkta dolaşıyor. Kimi sayılarda onun da belli bir payı olabilir ama gol atmak asla şans işi değildir!

Galiba Cim Bom, Kader Keita'yı biraz da bu nedenle aldı. Bakalım, önümüzdeki sezon Galatasaray'ın Kader'le kısmeti açık olacak mı?

Hakan Şükür ve Hasan Şaş'tan yararlanmak

Okurlardan değişik konularda ilginç mektuplar alıyorum. Yer tasarrufu olsun diye herhangi bir giriş yapmadan sözü okurumuza bırakmak istiyorum: "Hakan Şükür ve Hasan Şaş hakkında Türkiye'nin dünyada en çok tanınan markaları olarak yapılanları büyük bir üzüntü ile izliyorum.

Geçenlerde Sayın Cumhurbaşkanı'mızla gittiğimiz Kenya'da Gençlik ve Spor Bakanı Sayın Bayan Wavinya Ndeti'ye Cumhurbaşkanı'mızın onuruna verilen yemekte, 'Hakan Şükür veya Hasan Şaş'ı buraya getirmemizi ve Kenyalı çocuklara birkaç günlük futbol dersi vermesini ister misiniz?' dediğimde gördüğüm olumlu tepki

inanılmazdı. 'Bu bizim için büyük bir onur olur' dedi. Ülkemize döndükten sonra kulüp içerisinde tanınan bir dostuma bunu ilettim ve 'Masraflarını gerekirse ben karşılayacağım, yeter ki kulüp göndersin' dediğimde 'İzin vermezler, orda ne işi var' gibi cevaplar aldım ve çok üzüldüm.

Bu ülkeyi Galatasaray'ın UEFA şampiyonu olması nasıl tanıtmışsa bu iki futbolcunun da tanınmadığı ve sevilmediği ülke görmedim. Her gün değişik ülkelere gidiyoruz, aldığımız tepkiler hep aynı. Neden bu ülkenin Futbol Federasyonu veya Dışişleri Bakanlığı bu iki futbol elçisine özel bir statü verip de ülkeyi tanıtmaları için göndermez veya bir işadami olarak bizim duyduğumuz ülkemizi tanıtmaya heyecanını duymaz bir türlü anlamış değilim.

Biz elimizdeki değerlerin kıymetini bilmemekte çok mahir bir toplumuz. Ben bu futbolcuların yerinde olsam kendi ismimle üstüne imzasını koyduğum bir spor ürünü markası oluşturup tüm Afrika, Ortadoğu, Asya ülkelerine satarım ve inanır mısınız kendi yok sattığı gibi korsanlar da iyi para kazanırlar." Selahattin ESİM, İSTANBUL

Cim Bom, Makedonya'ya gelsin

Makedonya'dan gelen bir başka okur mektubunda da benzer bir dilek var: "Koyu bir Galatasaray taraftarıyım ama ne yazık ki 20 yaşına geldim daha bir Galatasaray maçını çıplak gözle izleyemedim. Burada yani Makedonya'da yaşayan benim gibi 10 binlerce Galatasaray taraftarı var. Buradaki Türklerin yüzde 80'i Galatasaraylıdır. Diyorum ki bir şekilde Galatasaray'ımız buraya gelip Makedon takımlarından herhangi biriyle dostluk maçı yapabilir mi? Bu isteği tüm buradaki Galatasaray taraftarları adına yapıyorum... Lütfen, bu sesimizi başta büyük başkanımız Adnan Polat'a ve yönetimimize siz duyurun." Ferhat BAYRAM, MAKEDONYA

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Siz hiç Sabri oldunuz mu?

Ahmet Çakır 2009.07.10

Daha önce bu başlıkla iki yazı yazmak zorunda kaldığımı hatırlıyorum; biri Hagi, öteki de Hakan Şükür'le ilgiliydi. Bundan sonra da aynı başlığı taşıyan yığınla yazı kaleme almak zorunda kalacağımı da biliyorum.

Mesele şu: Galatasaray'ın Almanya kampında yaşanan tatsızlığın ardından Türk spor basınında mebzul miktarda mevcut bulunan -Allah eksikliklerini göstermesin- ahlak zabıtası ortaya çıkıp konuştu: Sabri'ye yakışmadı! Sabri atılmalı! Sabri satılmalı! Peki, bu yorumları yapanlar ya da başka şekillerde Sabri'ye tepki gösterenler, gerçeğin ne kadarını biliyorlar?

Hiç kuşkunuz olmasın ki, olupbitenin yüzde 5'ini bile bilmiyorlar. Ayrıca umurlarında da değil. Sadece ahlak zabıtalığı fırsatı çıkmışken kaçırmak istemiyorlar. O kadar! İşin gerçeği şu: Milli Takım ve kulüp takımlarının Avrupa'daki her kampında buna benzer tatsızlıklar yaşanıyor. Çünkü oradaki futbolsever gurbetçiler, sporcuları bağırlarına basmak için herhangi bir engel tanımıyorlar. Düzeni, kuralları filan kimse umursamıyor.

Ayrıca, hemen hepsi en kisası 1.000 kilometre uzaktan oraya geldiğini ileri sürüyor ve bunun "manevi bir alacak" oluşturduğunu düşünüyor. Yani 'Ben buraya Cim Bom'u sevdiğim için geldim. Burada bulunmaktan da mutluyum' filan demiyorlar, 'alacaklarını' çeşitli biçimlerde tahsil etmeye çalışıyorlar. Onlara göre bu borcu çok basit biçimde, yani kendileriyle fotoğraf çektirip imza vererek ödeyebilecek olan sporcuların bundan kaçınması da onları delirtiyor.

Biliyorsunuz ki ortalama bir vatandaşın tepkilerini küfürle ortaya koyma katsayısı herhalde dünya rekoru oluşturacak niteliktedir. Yani bu basit istekleri yerine getirilmeyen vatandaşlarımız, kolaylıkla küfür silahına başvurabiliyorlar. Bu da haliyle, küfürlere muhatap olanları çıldırtıyor.

Yaptığının doğru olmadığını Sabri'nin bilmediğini mi sanıyorsunuz... En azından adı gibi olmayı başarabilmesi gerekir Sabri'nin. Gelgelelim, zorlu bir idmanın ardından, yetkililerin koydukları kurallar gereği, taraftarların isteklerini yerine getirmesi imkansız derecede zor olan Sabri ve arkadaşlarının, arada bir sigortalarının atması çok mu anormal!

Bizler, kimi zaman konuşmaya bile değmeyecek durumlar için gözünü kırpmadan insan öldürebilen bir toplumun mensubuyuz. Böyleyken, bir yandan çok parıltılı görünen yaşantılarında öte yandan insanı çıldırtacak nice tatsızlıklarla karşılaşan futbolcular hakkında ne diye böyle anlamsız gevezelikler etmekten bir türlü vazgeçemiyoruz?

Kaldı ki Sabri'nin daha özel bir durumu var. Takıma kendisinden çok daha az katkıda bulunan başka bazı oyuncuların belki yarısından da az paraya oynarken, yetmiyormuş gibi sürekli itilip kakılıyor. "Sen bizim evladımızsın" kontenjanından sürekli özveride bulunması bekleniyor. Kimbilir belki de takımdaki kıdemli ağabeyleri hâlâ ondan çay getirmesini filan istiyor da olabilirler...

Bunca badireye, defalarca kovulmanın eşiğine gelmiş olmasına karşın Sabri'nin futbol yaşantısını Galatasaray'da tamamlayacağından hiç kuşkunuz olmasın. Çünkü hakkında edilen saçmasapan lafların çok ötesinde biri o. Ayrıca, çokta iyi Galatasaraylı. Başka ne olacak?

Bir İngiliz atasözü: İnsanlar, bilmedikleri konularda daha çok konuşurlar, diyor. Sabri başta olmak üzere Arda ve öteki oyuncularla ilgili edilen lafların büyük bir bölümü de bu özelliği taşıyor. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir Federer, dünyalara bedel!

Ahmet Çakır 2009.07.11

Başlıktaki 'dünyalar' lafını 'Türkiye'nin bütün sporcularına' diye de okuyabilirsiniz. Bu minik uyarının ardından İzmir'den yazan Murat Genç arkadaşımıza kulak verelim: "Daha önceki bir yazınızda Federer'in tek başına ürettiği sportif değer, Türkiye'nin bütün sporcularının ortaya koyduklarından daha fazla olduğunu söylediğinizde yadırgamıştım.

Şimdi Akdeniz Oyunları ile Wimbledon'un aynı tarihlere denk gelmesi nedeniyle söylediğinizi daha iyi anladım. Doğrusu az bile söylemişsiniz. Federer, tek başına bizim bütün sporcularımızı birkaç kez katlar."

Bizim sporcularımızın yaptıklarını ve yapmaya çalıştıklarını küçümsemek gibi bir niyetim yok. Tam tersine, Ay Yıldızlı formayı taşıyan herkesin ellerinden gelenin en iyisini yapabilmek için yürekten çırpındığına inanıyorum.

Gelgelelim bu fazla bir şeyi değiştirmiyor. Akdeniz Oyunları'na 400 kişiye yakın bir kafiyle gidiyoruz. Aldığımız madalya sayısının düşüklüğünü bir yana bırakın, olayın bütün dünyadaki yankılanması Wimbledon'ın yüzde hatta binde biri kadar olabilir mi acaba?

Ayrıca, sporumuzun kendi olağan gelişme çizgisi içinde bile geriye doğru gitmeye başladığını Zeki Çol arkadaşım Akdeniz Oyunları ile ilgili rakamları konuşturarak çok açık biçimde ortaya koydu.

Mesele, Federer'le sporcularımızın kıyaslaması filan değil. Sporumuzun içinde bulunduğu acıklı tıkanıklık insanı kahrediyor! Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü koltuğuna yeni oturduğunu kabul edebileceğimiz Yunus Akgül hemşerim de çok çabuk yorulmuş gibi görünüyor. Kendisi bu görüşümüze elbette ki şiddetle itiraz edecektir ama bazı spor dallarında gelişmiş ülkelerden 50 yıl geride bulunduğumuzun itirafı bunu gösteriyor.

Biliyorum, başka nedenler de gösterildi ve hepsinden önemlisi onun bakan Başesgioğlu ile anlaşmazlığı nedeniyle görevi bıraktığı söylendi ama bence Mehmet Atalay, Türk sporunu hedeflediği kadar ileri götürmenin imkânı olmadığını gördüğü için görevi bıraktı. Yoksa, arkasında Başbakan'ın bulunduğu bir Gençlik ve Spor Genel Müdürü bu kadar kolay pes etmezdi.

Sporumuzun hızla ilerlemesi ve dünya ile aramızdaki uçurumun kapanması için neler yapılması gerektiği bilinmeyen şeyler değil. 72 milyonluk toplumda yeter sayıda yetenekli sporcu adayının bulunmayacağını düşünmek anlamsız bir karamsarlık olur. Tesis, eğitici gibi temel sorunların çözümüyle ciddi, bilinçli, planlı, programlı çalışma sizi hedefe götürür.

Gelgelelim, kâğıt üzerinde mümkün hatta kimi zaman kolay gibi görünen bu işler, uygulamada imkânsız denilebilecek kadar zor hale gelebiliyor. Örneğin, sporun okullara sokulabilmesi gibi üzerinde herkesin birleştiği bir konuda bile adım atmak mümkün olamıyor. Sürekli protokoller, anlaşmalar, sözleşmeler imzalanıyor ama hemen hiçbir şey yapılamıyor...

Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü adeta bir bilgi bankası gibi. Sporun, hangi ülkede nasıl ilerlediği konusunda her türlü inceleme yapıp raporlar hazırlanmış. Bunların bize nasıl uygulanabileceği üzerinde düşünülmüş, çalışılmış.

Bununla ilgili bütün kesimler de olaya iyiniyetle yaklaşmış. Örneğin, her milli eğitim bakanı sporun okullara girmesi konusunda olumlu tavır içindeymiş. İlgili protokoller heyecan içinde yapılmış. 'Bu kez olacak' diye düşler görülmüş...

Ama hiçbir şey olmamış...

Bundan sonra olur mu? İmkânsız denecek kadar zor. 100 yılı aşkın sürede atletizm, tenis, yüzme gibi dünyada geçerli spor dallarında uluslararası çapta adam yetiştirememiş bir düzenden söz ediyoruz. Artık birbirimizi kandırmaktan vazgeçelim, diyeceğim ama bunun da mümkün olmadığını biliyorum. Birbirimizi aldatarak yaşamak daha kolayımıza geliyor, başka türlüünü beceremiyoruz.

Peki, ne olacak?

Bir deprem gerek! Şu anda var olan yapıyı altüst edecek, düşünme ve davranış biçimlerini tepeden tırnağa değiştirecek bir deprem...

Başka türlü sadece konuşur dururuz. Yıllardır yaptığımız gibi...

Acil destek

Sabri ile ilgili yazı nedeniyle Almanya'dan okurumuz Ragıp Altun'dan acil destek geldi. Okuyalım: "Sabri olmak yazını okudum, haklısın. Geçen yıl 1860 Münih-Galatasaray hazırlık maçına gittim. Birçok taraftar arasında kadın, kız, çocuk, yaşlı, Fenerli, Beşiktaşlı vardı. Maç içinde Fener'e sürekli küfür edildi, utandım.

Maçtan sonra o grubun yanına gidip sordum, 'Neden küfür ediyorsunuz Fener'e? Ne gerek var, bize ne Fener'den?' dediğimde aldığım cevap: 'Biz 800 km yoldan geldik, hem Fener'e küfür etmeden bunun tadı olmaz' şeklindeydi." Benim dediğim tam bu da değil. Fener'e küfretmek o kesimde 'sportif bir temas' olarak

kabul ediliyor. Daha tiksindirici olan aynı rahatlıkla ve ortada herhangi bir neden yokken bile kendi oyuncularına da küfür edebiliyor, hatta saldırebiliyor olmaları...

Bu fırsattan yararlanarak, konunun sadece Galatasaray'la ilgili olmadığını da hatırlatayım. İşte Sivasspor'un Heerenveen'e yenilmesinden sonra yaşanan çirkin olaylar, işte Fransa ile oynadığımız milli maçta yaşananlar...

Ve daha bunlar gibi sayılamayacak kadar çok olay...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beni bir siz anladınız...

Ahmet Çakır 2009.07.12

Son dönemde en çok ilgi çeken ve tartışma çıkaran yazılarımdan biri haline geldi, "Siz hiç Sabri oldunuz mu?"

İki günde 200'e yakın e-posta geldi. Bunların yarısına yakını yazıya tamamen katılıyor ve Sabri'yi destekliyor. Kalan yarısı içinde değişik görüşler yer alıyor. Son derece düzgün ifade, sağlam bir mantıkla benim yazdıklarıma karşı çıkanlar da mevcut, 'Beni bir siz anladınız ama siz de yanlış anladınız!' diye nitelenebilecek olanlar da...

Öncelikle o yazı doğrudan Sabri ile ilgili değil. Onu savunmak gibi bir derdim hiç yok. Asıl anlatmak istediğim, buna benzer konularda hemen hiçbir bilgisi olmayan kişilerin çok fazla konuştuğu idi. Üstelik onlar mahalle kahvelerinde ya da başka benzeri ortamlarda kendi aralarında konuşan kişiler değil, gazetelerde yazan, televizyonlarda konuşan insanlar... Yani vatandaş haliyle bunlara itibar ediyor ve kendisi de aynı dille konuşmaya başlıyor. O zaman da bıktırıcı bir durum ortaya çıkıyor.

Bu, ülkemizde çok yaygın bir hastalık; genç oyuncuların biri hata yaptığında hemen yığınla ahlak zabıtası ortaya çıkıyor ve ahkâm kesmeye başlıyor. Oysa işin gerçeği o değil. Söz konusu genç futbolcu, bu kişilerin asla bilmediği akıllamaz durum ve sorunlarla karşılaşabiliyor. Onlar karşısındaki tepkisi de kimi zaman sınırları aşabiliyor.

Buradaki temel sıkıntı, futbol yorumcularının büyük bir bölümünün gerçekte bu işle ilgili temel niteliklere sahip olmayışları. Bunu da en iyi kendileri biliyorlar. O nedenle Arda gibi, Sabri gibi, geçmişte Emre Belözoğlu ve Tugay Kerimoğlu'nun 17 yaş günlerine kadar uzanabilecek zincir içindeki hemen her genç futbolcu için bu durum gündeme geldi.

Bu yıldız adayları öncelikle futbolcu olarak değil başka yönleriyle değerlendirilmeye çalışıldı. Yani hemen ahlak zabıtası pozisyonu alındı: 'Evet, iyi futbolcu olacak ama şımarmazsa' mızırdanmasıyla başlayan saptırıcı yorumlar, o oyuncuların en küçük hatalarında büyük faturalar olarak önlerine konuldu.

Futbol alanı içindeki hırçınlıklar, elbette ki istenmeyen durumlar. Ancak bununla ilgili olarak dışarıdan ahkâm kesmenin fazla bir anlamı yok. Çünkü oyun alanı çok özel bir yerdir. Çoğu pozisyonda o futbolcular tıbben yüzde 50 akıllı durumdadır. Başka bir ortamda asla söz konusu olamayacak bazı çirkin hareketlerin ortaya çıkması bundandır.

Halı sahada da olsa top oynamış kişiler bunu kolaylıkla anlayabilirler. Konuşmaya değmeyecek bir taç atışı ya da aut-korner durumu için en yakın arkadaşınızla gırtlak gırtlığa geldiğiniz olmadı mı?

Onun için bırakalım bu ahlak zabıtalığını da çocuklar futbollarını oynasınlar.

Genellikle öfkeli ve asık suratlı bir yığın mesaj içinde harika bir de espri geldi. Hatta bu yazıyı sırf onun için yazdığımı da söyleyebilirim. E-postanın saatini-dakikasını, kodlarını da koruyarak aynen aktarıyorum:

From: BARUT [baruts@gmail.com]

Sent: Friday, July 10, 2009 10:44 PM

To: Ahmet Çakır

Subject: Siz hiç Sabri oldunuz mu?

Evet, oldum.

Selamlar,

Sabri

a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sekiz kişiyle oynamak şart mıydı?

Ahmet Çakır 2009.07.17

Galatasaray, büyük başarılarla dolu Avrupa defterinin rezalet sayfalarını da eksik bırakmama çabasını sürdürüyor. Trömsö skandalından sonra Tobol karşısında da benzer bir durumun yaşanması, başka türlü açıklanabilecek olay değildi. Futbol adına da utanç verici bir 90 dakikanın ardından Cim Bom bu 5. sınıf rakip karşısında beraberliğe sevindi!

Sarı Kırmızılı takım karşısında pozisyon bile bulması mümkün olmayacak rakibin maça golle başlaması, çok da beklenmeyen bir durum değildi. Çünkü Cim Bom, sahaya 8 kişi çıkmakta bir sakınca görmemişti! Böyle olunca iki takım arasında kağıt üzerindeki olağanüstü güç farkı sıfırlanmış gibiydi. Şu ana kadar 'yetenekli genç' statüsünden bir adım ileriye geçememiş olan ve bu sezon Sarı Kırmızılı takımda 10 saniye bile yer bulabilecekleri kuşkuyla olan Yaser, Erhan ve Aydın Yılmaz'dan kurulu forvetin en küçük üretkenliğinin olamayacağını Rijkaard, hazırlık maçlarında görebilmeliydi.

Daha maç başlamadan golün geldiği pozisyonda, savunmacının (Sabri miydi?) topa kafasını uzatıp rahatlıkla direkt atış kazanabilecekken gülünç biçimde büzülüp kalması da kamera şakası gibiydi. Maç boyunca da buna benzer saçmalıklar sürüp gitti. Alpaslan'ın hiç olmayacak hareketlerle kendini oyundan attırması bu zincirin önemli halkaların-dan biriydi.

Kulüp 300 milyon dolar borca batmışken transfere çuvalar dolusu para döküp sonra da oyuncuları bir türlü oynatamamak ve hep mazeretler ileri sürmek, Galatasaray'ın iki yıldır sahnelediği komik ve acıklı bir oyun. Bu komikliğin acıklı sonuçlarını bütün camia yaşıyor.

Bu tür takımlarla oynanırken ne yapılması gerektiğini Rıdvan Dilmen televizyonda söyledi: Maçın başında gol atıp sonra da pas yaparak rakibi yoracak ve istediğiniz sonucu rahatlıkla elde edeceksiniz. Bunu keşke bize değil de asıl muhataplara söyleyebilseydi! Çünkü Rijkaard tam tersi bir stratejiyi benimsemişti: Maçın başında gol yiyip maç 3 gün 3 gece oynansa gol atamayacak forvetle çırpınıp durmak... Sonra da bundan doğan

güvensizlikle büsbütün çuvallamak, hakemle oynamaya başlamak ve başka azap dolu görünümler oluşturmak...

İkinci yarıda Arda ve Baros'un oyuna girmesi, beklenen bir gelişmeydi. Ancak sadece Erhan Şentürk'ün çıkıp Aydın'la Yaser'in oyunda kalmaları, bu değişiklikten doğabilecek verimi azalttı. Barış'ın 45 dakika oynayıp Yaser'in maçın tamamında oyunda kalma zorunluğunun ortaya çıkması, Rijkaard'ın kadro tercihindeki hatalarının yüzüne vurulması gibiydi.

Hollandalı hoca geldiğinde anlatmaya çalıştığımız gibi Galatasaray'ın başında örneğin Yılmaz Vural olsa bu maç farklı kazanırdı. Ancak sezon başı arayışları, sistem değişikliği ve öteki dağınıklıklar böyle bir duruma yol açtı. Üstelik, bunun daha epeyce bir süre devam etmesi de sözkonusu. Bu geçiş dönemi Cim Bom için ciddi tehlikelere gebe. Örneğin, bundan sonraki turda Avrupa serüvenine veda etmek gibi...

Rijkaard'ın adı da kalitesi de tartışılmaz; daha ilk maçın ardından mızırdanmaların başlaması da yersiz falan filan ama bazı Türkiye gerçeklerini de kulağına fısıldamakta yarar var.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Göztepe'ye üye olabilmek

Ahmet Çakır 2009.07.19

Türk futbolunun efsane kulüplerinden Göztepe'nin Altınbaş grubu tarafından satın alınmasının ardından bir toparlanma sürecine girdiğini gözucuyla izlemeye çalışıyoruz.

İzmir'in Sarı Kırmızılı takımı kendisine yakışır noktaya doğru yavaş yavaş yol alırken kulüple ilgili şaşırtıcı bir mektup aldık. Meğer Göztepe'ye üye olabilmek çok zor bir hale gelmiş.

İşin ayrıntılarını bilmemiz mümkün değil ama bize yazan Oğuz Reşat Sipahi'yi 'İnadına Göztepe' adlı kitap vesilesiyle tanımiştık. Onun gönderdiği yakınmayı aynen aktarıyoruz:

"Kulübümüze üye olmak istiyoruz.

Biliyoruz ki Göztepe Spor Kulübü Derneği'nin önceki şirketten kaynaklanan borçları büyük oranda duruyor,

Biliyoruz ki Göztepe Spor Kulübü Derneği'nin şu anki yapıda hiçbir faaliyeti yok,

Biliyoruz ki Göztepe Spor Kulübü Derneği'ne birçok Altınbaş çalışanı üye yapıldı,

Biliyoruz ki Göztepe Spor Kulübü Derneği üyeliğinin bizim için hiçbir getirisi yok,

Biliyoruz ki Derneğin hesaplarına yatıracığımız her kuruşu icralar alacak,

Biliyoruz ki Dernek Üyeliği maddi olarak hiçbir anlam ifade etmiyor.

Bütün bunları bilmemize rağmen;

2000'den sonra kendisi istifa edenler dışında üyelikten çıkarılanların haklarının iade edilmesini,

Yeni üye olacakların giriş aidatının makul bir seviyeye çekilmesini,

Çalışmaları sonlandırılmak üzere olan taraftar kartının kulüp üyeliği ile birleştirilmesini,

Yeni yıl kombinelerinin kulüp üyelerine farklı koşullarda satılmasını,

Ve bütün bunların sezon başlamadan yapılmasını İSTİYORUZ.

BAKMAYIN BİZE, ANLAYIN BİZİ, ÖLÜMÜNE SEVİYORUZ GÖZTEPE'MİZİ...

GöztepeLIST Organizasyonu-Göztepe Yalı Derneği-Göztepe Uniforce-Göztepe Bayanlar Kolu-Göztepe 1925 Taraftar Derneği-Göztepe'ye Hizmet Derneği."

Niçin Erding?

Afyon Kocatepe Üniversitesi Öğretim Görevlisi Mehmet Akif Çakırer'in üzerinde durduğu durum benim de dikkatimi çekmişti, sizler de görmüşsünüzdür. Önce onu dinleyelim:

"Fransa'nın önde gelen takımlarından Paris Saint Germain ile anlaşma imzalayan milli futbolcu Mevlüt Erdinç, yeni formasıyla basına poz verirken bir şey dikkatimden kaçmadı. Formasında ERDİNÇ yazması gerekirken ERDING yazıyordu. Oysa Kezman Fenerbahçe'de oynarken Türkçede olmamasına rağmen Z harfinin üzerinde inceltme işareti vardı. Aynı KEZMAN'da PSG'ye transfer olunca onun formasında KEZMAN yazıyordu. Yani Fenerbahçe'nin yaptığını yapmadı. Dilimize sahip çıkmalıyız ve Mevlüt'ün formasında ERDİNÇ ya da en azından ERDINC yazmalı. Bunu önemsemeliyiz."

Sanırım bu konuda gerekli özeni göstermesi gereken kişi, Mevlüt. O, nasıl yazılacağını gösterseydi herhalde Fransızlar 'bizim alfabemize uymuyor' filan diye itiraz edemezlerdi.

Sanal âlemde kim şampiyon?

Galatasaray'la Fenerbahçe arasındaki ezeli rekabetin sanal alemdeki yansımalarıyla ilgili haftalardır bir yığın e-mail geldi, geliyor. Bunlar içinden son durumu bildirir gibi görünen K.Erdost Çakmak'inkini aktarıyorum:

"Yaklaşık 2 ay önce 1 milyon kişilik olan 3. sıradaki Galatasaray sayfamız Fenerbahçe ve Manchester United (1. ve 2.)'ın yoğun çabaları sonucu facebook yönetimine geçti ve taraftarların yoğun isteği üzerine bu sayfa silindi. Daha sonra basında 'Fenerbahçe'nin taraftar sayısı Galatasaray'ı ikiye katladı' şeklinde haberler çıktı ve bu bütün Galatasaraylı kardeşlerimizi üzdü.

Hakkımız yenmişti ama biz gene de Galatasaraylı tavrımızı bozmadan "0"dan başladık ve önümüze 19 Temmuz 2009 tarihine kadar zirveyi ele geçirmek hedefini koyduk. Taraftar sayfamız bugün itibarıyla (5 Temmuz) zirveyi ele geçirdi (sadece 45 günde) ve fark hızla açılıyor. Ancak Fenerbahçe yanlısı medya bunu haber yapmakta pek istekli görünmüyor. Ben de bu konuda tarafsız gazetecilik anlayışıyla Türkiye'nin gururu Zaman'a güvенеbileceğimi düşündüm ve e-postayı size yollamayı görev bildim."

Geçmiş olsun Lucescu

Galatasaray ve Beşiktaş'ta kazandığı şampiyonlukların yanında ayrılışından bu yana sürekli ülkemizin transfer gündeminin ilk sırasında yer alan Mircea Lucescu, geçen hafta içinde kalp krizi geçirdi.

64 yaşındaki değerli hoca, teknik adamlık kariyerinin en verimli döneminde bu ciddi sağlık sorunuyla sarsıldı. Oğlunun Romanya Milli Takımı teknik direktörlüğüne getirildiği, kendisinin de UEFA Kupası'nı kazandığı mutlu bir dönemde Lucescu'nun başına gelen işe şaşmamak elde değil ama ne yapacaksınız ki hayat böyle.

Kendinizi dorukta sanırken ölümün hemen yanıbaşınızda olduğunu görüp ürperebiliyorsunuz.

Değerli hocamıza sağlıklı uzun bir ömür diliyor, Shakhtar'ın ardından Türkiye'de en azından bir dönem daha çalışmadan onu bırakmayacağımızı bildirmekte yarar görüyoruz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Güle güle güzel adamlar

Ahmet Çakır 2009.07.21

Daha önceki gün Orhan Şengürbüz kardeşimizi toprağa vermiş olmanın acısı içindeyken dün sabah da Vedat Okyar'ın vefat haberini aldık.

Aslında beklenmeyen bir durum değildi. O berbat hastalığın birkaç aydır pençesine aldığı Okyar, kısa bir süre önce yoğun bakıma alınmıştı. Artık günleri sayılıydı. Fakat Vedat Okyar'ı tanıyanlar ona bu durumu asla yakıştıramıyordu. Bu kadar hayat dolu, sürekli başkaları için tekrarladığı "güzel adam" lafını aslında en çok kendine yakıştıran, bu denli renkli biri nasıl olur da erken ayrılırdı şölenden...

"Hayatta bildiğim tek iş futboldur" derdi ve bütün ömrü de onun peşinden koşarak geçti. Futbolculuğunda doruklara çıkmayı bildiği gibi aynı durumu futbol yorumculuğunda da gerçekleştirmişti.

Yalana dolana gerek yok, biz meslekten spor yazarları, futboldan bu işe çok çabuk geçenleri biraz yadırgarız. Hatta kimi zaman bu konuda ciddi kavgalar bile çıkar. Vedat Okyar bu konuda en parlak çözümlerden birini bulmuştu. Hem farklı bir üslubu ve yaklaşımı vardı, hem de 'Ben spor yazarı değil, futbol yazan ve konuşan bir adamım' diye sınırları çizmişti.

Onun bir Beşiktaş tutkunu olmasının hiçbir Galatasaraylı, Fenerli ya da başka takım taraftarına battığını sanmıyorum. Tam tersine sevimli ve saygıdeğer bulduklarından emindim. Çünkü rakiplerine onun kadar saygılı ikinci birini bulmak kolay değildir bizim âlemde. Bunu da herkes bilir, görürdü.

Vedat Okyar'ın asla unutmayacağımız özelliği, hayatı boyunca hiç kimse hakkında olumsuz bir şey söylememiş olmasıydı. Yazarken ya da konuşurken bu belki pek önemli bir şey değilmiş gibi görünebilir ama uygulamada imkansız denilebilecek kadar zordur. Çünkü mutlaka birilerine bir şeyler için kızar ve tatsız sözler etmek zorunda kalabilirsiniz.

O, buna benzer durumları adeta kesin olarak hayatından çıkarmış gibiydi. Ne yazık ki birbirimiz için azap haline getirmeyi temel hedef edindiğimiz hayatı güzelleştiren ender kişilerden biriydi. Onu çok arayacağız. Allah gani gani rahmet eylesin. Nur içinde yatsın.

Orhan Şengürbüz kardeşim için bir şeyler yazmaya gerçekten elim varmıyor. Tamam, şairin "Her ölüm erken ölümdür" demesinden pek hoşlanmayanlar olduğunu da bilmiyor değilim. Allah'ın takdiri böyle olduktan sonra elbette ki söylenecek söz kalmıyor.

Gelgelelim, henüz 51 yaşında, görünür hiçbir sağlık sorunu olmayan, dünyaya ve insanlara aydınlık bir yüzle bakan kardeşimizin vefatından derin bir üzüntü duymamıza engel değil bunlar... Eşinin ağır hastalığı nedeniyle çektiği sıkıntıya karşın bunu hiç dışa vurmamaya çalışırdı. 12 yaşındaki oğlunun hem annesi hem babasıydı bir süredir. Yüklerin en ağırını taşımaya, görevlerin en zorunu yerine eksiksiz yerine getirmeye çalışıyordu.

Mesleğinde son derece ciddi ve gelişime açık biriydi. Türk Dili dergisinde yayınladığım, spor spikerlerinin en sık tekrarladıkları Türkçe yanlışlıklarıyla ilgili yazımı merak eden tek kişi o olmuştu. Sonrasında da orada belirtilen ya da yeni ortaya çıkan bir durumla ilgili sohbetlerimiz olurdu.

Son derece samimi bir merak ve içtenlikle yeni bir şey olup olmadığını sorar, ayaküstü de olsa bir şeyler öğrenmeye çabaldı. Meslek hayatının en verimli döneminde sayılırdı. Ölümüne inanmak gerçekten çok zor... Yüce Allah ona da gani gani rahmet eylesin. Nur içinde yatsın. Spor dünyasına da artık başka acı göstermesin.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Frank Rijkaard'ı doğru tartışmak

Ahmet Çakır 2009.07.23

Galatasaray'ın deplasmandaki Tobol maçında kötü futbolu kaçınılmaz olarak hayalkırıklığına yol açtı. Toplam değeri ancak Sarı Kırmızılı takımın ortaklar bir oyuncusu kadar olan Kazak takımı karşısında pozisyon bile bulunamayışı haliyle gözlerin Rijkaard'a dönmesine neden oldu.

Ben de gerek televizyonda gerekse gazetede yazımda bu maçın kazanılamayışının kabul edilemeyecek bir durum olduğunu yazdım ve Rijkaard'a tepki gösterdim. Tabii bu durum başka türlü tartışmaların kapısını aralamış oldu. Örneğin, 'Peki o zaman, Rijkaard gitsin, Bülent Korkmaz geri gelsin!' türünden espriler yapıldı.

Rijkaard'ın getirilmesinin ne kadar önemli olduğunu daha önce anlatmaya çalışmıştım. Kaba bir hesapla Hollandalı hoca Galatasaray'a yılda 5 milyon Euro'ya mal olacaksa daha imzayı attığı anda 500 milyon Euro'luk katkıda bulunmuş demektir. Sarı Kırmızılı kulübün son yıllarda biraz sarsılmış olan Avrupa prestiji, Rijkaard'la yeniden yükselişe geçmiştir.

Ayrıca, 'Rijkaard'ı daha ilk maçta eleştirmeye başladılar' şeklindeki basit tuzağa düşecek kadar akılsız değilim. Burada başka birşeyi anlatmaya çalışıyorum. Galatasaray elbette ki bu akşamki maçı kazanıp tur atlayacak. Hatta bunun ardından toplam değeri 3 milyon euro olan İsraili rakibini de geçip yoluna devam edecek. Bunlarla ilgili olarak endişe edilecek birşey elbette ki yok. Aksaklık, sakatlık ya da yanlışlık başka yerde.

Rijkaard çapındaki bir teknik adam kimin ne olup ne olmayacağını bir 90 dakikada bile rahatlıkla anlayabilir. O nedenle sahaya Yaser Yıldız, Emrah Şentürk, Aydın Yılmaz forvetiyle çıkmış olması çok açık bir hatadır. Bu tercihler bütün takımı etkilemiş ve Galatasaray hiçbirşey yapamaz duruma gelmiştir.

Kendi aralarında bir iletişimi bulunmayan, takımla birlikte oynama becerileri yok denecek kadar düşük kalan, bireysel beceri olarak da hiçbirşey ortaya koyamayan 3 oyuncuyla sahaya çıkmak takımı peşinen 8 kişi bırakmak anlamına gelmiştir. Bunun da anlayışla karşılanacak bir yanı yoktur.

Rijkaard o maçta başka türlü bir düzenleme yapıp maçı ilk 45 dakikada kazanabilecek bir teknik adamlık becerisi ortaya koyabilmeliydi. Çünkü iki takım arasındaki olağanüstü güç farkı kendisine bu imkanı veriyordu. Ondan sonra yine Galatasaray'ın kötü futbolunu, henüz hazır olmadığını ve başka sorunları tartışabilirdik. Ancak bunlar o maçı kazandıktan sonra yapılmalıydı.

Yok efendim, falan futbolcu sakatmış, filan futbolcu hazır değilmiş, takım iyi yoldaymış, ileride herşey çok iyi olacakmış... bunları yıllardır her sezonbaşında dinliyor, okuyor, görüyoruz. Güle oynaya şampiyon olunacak bir sezonu 5. bitirme üzüntüsünü yaşamış olan taraftar ve camia, bu tür şeyleri dinlemeye ne kadar tahammül edebilir?

Bizim takımlarımızın başına gelen en büyük teknik adamlar bile kısa zamanda bu tür anlamsız mazeretleri çok önemser noktada bulabiliyorlar kendilerini. Allahaşkına, Galatasaray'ın Tobol'u yenmesi için o maç için götürülen 18 oyuncudan daha fazla neye ihtiyacı olabilir ki?

Türk futboluyla Kazakistan kıyaslamasında elimizdeki son veri, bizim milli takımın pek de parlak sayılamayacak bir döneminde gidip orada 6-0 kazanmış olmasıdır. Elbette ki Kazakistan başka maçlarda bazı önemli rakiplere kök söktürebilmiştir ama hepsi o kadar!

Üstelik Galatasaray'ın Avrupa'da oynadığı bu tür maçları mutlaka kazanmasının başka açılardan da büyük önemi vardır. Bunun, ülke ve takım puanı konusunda minik de olsa katkısı olacaktır. Sarı Kırmızılı takımın Avrupa'daki bilançosunu düzeltme konusunda da çok büyük fırsattır. Buna benzer pek çok açıdan o maç önemliydi ancak ne yazık ki bu tür şeyleri yabancı hocalara anlatmak pek kolay olmayabiliyor.

Bu akşam Rijkaard, Ali Sami Yen'de büyük bir taraftar coşkusu ve sevgisiyle karşılanacaktır. Ancak beklentilerin karşılanmasında çıkan aksaklıkların ardından bu durumun ne kadar kısa sürede tersine dönebildiği de iyi bilinmelidir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Evet, Cim Bom bu sezon çok acı çekecek!

Ahmet Çakır 2009.07.24

Maç öncesinde Rijkaard, Galatasaray'ın turu geçmek için acı çekeceğini söylemişti. (Bu konuda çeviride bir sorun olduğunu söyleyenler de var.) Elhak, Cim Bom sözkonusu acıyı özellikle ilk 45 dakikada feci biçimde çekti. Aslında ikinci yarıda da durum değişmedi. 90 dakika boyunca Cim Bom acıların takımı görünümündeydi.

İlk maça oranla daha derli toplu bir kadro ile sahadaydı Cim Bom. Tabii sezonun ilk resmi maçında tribünlerin boş kalmış olması çok da üzerinde durulacak bir nokta olmaktan çoktan çıkmış gibiydi. Arda'nın ilk kez kaptan olarak önlerine çıkması da çok üzerinde durulacak bir durum sayılmazdı.

Forma reklamı bile bulamamış, amatörden hallice rakibi karşısında Galatasaray'ın çektiği sıkıntıya inanmak zordu ama gerçektir. Hatta bu rakip derli toplu ataklar bile yapıyordu. Hatta ilk yarıda yan ağlarda kalan ikinci devrenin başında da ağlara giden topları bile vardı. Yani Cim Bom, Trömsö'den daha utandırıcı bir rezaletin eşiğine kadar geldi. Neyse ki Tobol'un bunu gerçekleştirebilecek gücü yoktu.

Sadece ilk yarının son bölümünde biraz kıpırdanır gibi oldu Galatasaray. Üst üste bulduğu pozisyonlarda bu kez de rakibin kalecisi devleşti. Baros'un birkaç metreden topu ağlara yuvarlayamayışı geçen sezondan alışkanlık kazandığımız bir durumdu ama Serdar'ın getirip Servet'in kafayı vurduğu pozisyonda çıkardığı top Sarı Kırmızılıların şanssızlığıydı.

Yaser'in yerine Kewell'in girmesiyle Cim Bom oyuna ağırlığını koyup gollerini bulur diye düşünüyorduk. (Kewell oyuna girerken Tobollu bazı oyuncuların 'Bu gerçek mi, yoksa rüyada mıyım' bakışları ne hoştu!) Tam tersine Tobol üst üste akıl almaz pozisyonlar yakalamaya başladı. Sarı Kırmızılı takımını sonuca götürecek iki adam Serdar'la Arda gibi görünüyordu. Serdar yorulup yerini Linderöth'a bıraktı. Adeta tarihin derinliklerinden çıkmış gibi görünen İsveçli'nin geçen sezonki Steaua Bükreş maçından sonra ilk kez bu karşılaşmada şans bulmuş olması da ilginçti.

Artık Sarı Kırmızılıların böyle bir rakibe elenmek gibi dehşet verici durumu düşünmeye başladıkları dakikalarda hiçbir şey olmaz gibi görünen serbest atış organizasyonuyla gol geldi. Sabri'nin ortasına kafayı vuranın 'Gerçekten alınması gerekli miydi?' dedirten Mustafa Sarp oluşu da ayrı bir kazanç sayılırdı.

Sonrasında Arda'nın ve Kewell'in çok önemli birer pozisyonu değerlendiremeyişleri dışında Sarı Kırmızılıların yürekleri ağızlarında dakikaların erimesini bekleyişleri, hatta bunun için dua etmeleriyle geçti. Bomboş durumda Tobollu oyuncunun kafayı kaleye değil de dışarı vurduğu pozisyon galiba bu duaların kabulü anlamına geliyordu.

Sonuçta Cim Bom acılar içinde bu turu geçti. Ancak Rijkaard'dan beklenen bunu önceden tahmin etmesi ve bir yığın mazeret ortaya koyması değil, bu takımı hiç değilse kendi standardının yüzde 50'si kadar futbol oynatabilmesi...

Ayhan'la birlikte takımı ayakta tutmak için çırpınan Servet'in kafa golü bitmiş maçın en güzel anıydı Cim Bom için... Karşılaşma öncesinde Cim Bom'un 3 farktan aşağı kazanmasının yenilgi sayılacağını söylemiştim. Bir önemi yok ama hâlâ aynı düşüncedeyim...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

100 milyon dolar ne oldu?

Ahmet Çakır 2009.07.26

Türk futbolunun, uzun yıllardır hangi yalanlar içinde çırpınmakta olduğuna ilişkin çok önemli iki yazı yayınlandı geride bıraktığımız günlerde. İlki Atıf Keçeci dostumuzun "İşin öbür tarafı" (19.07.2009, Zaman) başlıklı yazısıydı.

Yazıda, çifte kupalı Siyah Beyazlı kulüple ilgili "madalyonun öteki yüzü" diyebileceğimiz türden gerçekler anlatılıyordu. İşin görünen yanı çok parıltılıydı. Şampiyonluk nedeniyle gelen ya da gelecek olan milyon dolarlar, saraydaki balolar, yurtiçi ve dışındaki kutlamalar, milyonlarca Euro'luk bonservis bedelleriyle gerçekleştirilen transferler filan...

Buna karşılık, örneğin altyapı hocalarından biri üç aydır maaşını alamadığı için evinin kirasını ödeyememişti...

Yine büyük paralar kazandığı yolunda iddiaların sık sık ortaya atıldığı forma ve öteki resmi ürün satışlarından gelen paralar, bunları üretilip kulübe veren işletmelerin alacaklarını ödemeye yeterli olmuyor gibiydi. Çünkü bu borçlar bir türlü ödenmiyordu...

Beşiktaş şampiyon olduğunda, kulübün bundan dolayı 100 milyon dolar düzeyinde bir gelir elde edeceği yolundaki haberler hemen tüm medyada yer aldı. Bunu yadırgamıyorum. Ben de bir gazetenin spor sorumlusu ya da Beşiktaş muhabiri olsam mutlaka benzer bir haber yapmak zorunda kalırdım. Bunlar işin raconu sayılıyor. Başarı geldiği anda bütün sorunlar ortadan kalkmışçasına bir illüzyon oluşturulmaya çalışılıyor. Taraftar da zaten hayal dünyasında yüzmeye hazır olduğundan, bu haberler arasında mutlu biçimde kulaç atıyor.

Oysa gerçek çok açık: Sadece Beşiktaş değil, başta Galatasaray olmak üzere, Fenerbahçe de dahil hemen tüm kulüpler ciddi bir borç batağı içinde. Daha çarpıcı olanı, bundan kurtulmaya çalışmak yerine, sorunun her geçen gün biraz daha derinleşmesine yol açacak türden hamleler yapılıyor.

Beşiktaş gerçekte dünyanın en pahalı şampiyonluklarından birini kazandı. 5 yılda transfer edilen 60'a yakın futbolcu ve bunların büyük bir bölümünün hemen hiçbir yarar sağlanamadan üste para verilerek gönderilmesi çok ağır kayıplara yol açtı. Bir şampiyonluk ile bunların üzerinin örtülmesi o kadar kolay değil. Şampiyonlar Ligi önemli bir gelir kaynağı ama oradan gelecek paranın çok daha fazlası Ferrari için harcandı bile. O Ferrari'nin, Gökhan Zan'dan hiçbir fazlasının olmadığını, hatta eksikliğinin bulunduğunu işin uzmanları söylüyor.

Demirören yönetimi hiçbir hesaba kitaba dayanmadığı gün gibi ortada olan akıl almaz işleriyle Siyah Beyazlı kulübü meçhule sürüklüyor. Eskiden hiç değilse Divan'dan bazı sesler çıkardı, şampiyonluğun ardından onlar da 'En büyük biziz, herkes bize düşman!' korosuna katıldı.

Fulya projesinden gelen ve gelecek olan paraların paçayı kurtarmaya yeteceğine inanılıyor sanırım. Durumun hiç de öyle olmadığını Atıf Keçeci dostumuz anlatmaya çalışıyor. Yarın öbürün Yıldırım Demirören ayrıldıktan sonra göreve gelecek başkan ve ekibi gerçek manzarayı gördüğünde herhalde neye uğradığını şaşıracaktır.

Başlığımızı ve öteki önemli yazıyı unutmadan tamamlayalım: Beşiktaş şampiyon olduğunda elde edilecek gelirlerle ilgili 100 milyon dolarlık toplam rakamlara ulaşılan tablolar yayınlanırken bunlardan birinde son gelir kalemi olan 1,5 milyon dolarlık kulüp üyelerinin resmi aidat ödemeleri de yer alıyordu. Sanki takım şampiyon olmayınca kulüp üyeleri yıllık aidatlarını ödemiyorlarmış gibi...

Yani gelirler böyle şakalarla ama giderler kaskatı gerçeklerle büyüyor!

Olay çıkarırız çünkü hep biz haklıyız!

Öteki önemli yazı Uğur Vardan dostumuzun 20 Temmuz tarihli Radikal'de yayınlanan "Sezon başı 'Uygun'suz hareketler" başlıklı çarpıcı değerlendirmesiydi. Hemen her hazırlık maçında olay çıkmasıyla ufak çapta bir rekorun sahibi olan Sivasspor'un son PSV karşılaşmasında olupitenler inanılması zor işlerdi.

Hakemin hem PSV'yi hem de Anderlecht'i tuttuğundan başlayıp embesil olduğuna kadar uzanan iltifatların ardından, bu maçtaki iki kırmızı kartı ve öteki rezillikleri raporuna yazmaması yolundaki baskılar, 'Bütün bunlar gerçek olabilir mi?' denilecek türden işlerdi.

Olayın öteki boyutları üzerinde durmak istemiyorum, beni en çok umutsuzluğa düşüren, bu tür rezilliklere basının önemli bir bölümünün destek vermesi oluyor! Bu utandırıcı olayların ardından mutlaka birileri çıkıyor ve bizim haklı olduğumuzu ileri sürüyor. O nedenle de olayların önünün alınması konusunda ciddi bir sıkıntı doğuyor. Adeta bu tür çirkinlikler teşvik ediliyor.

Basının bu sorumsuzluğuna ne ad verilebileceğini kestiremiyorum, yoksa kestirmeden söylerim. Bu tür olayların ülke imajına, kulüplere ve hepimize verdiği zararlar ortadayken "Ama onlar da bize şunu yaptı!" türünden asla inandırıcı olmayan mazeretler bu çıkmazı daha da derinleştiriyor.

Şunun şurasında İsviçre rezaleti henüz unutulmuş değil. Daha birkaç ay önce Fransa ile yaptığımız özel maç neredeyse yarım kalıyordu. Avrupa'daki hemen her maçımızda bir başka olay çıkıyor ve biz de bunu neredeyse normal karşılıyoruz.

İşte sonuç ortada: Belki de bir hazırlık maçında iki önemli oyuncusunun kart cezası durumuna düşmesiyle Sivasspor Şampiyonlar Ligi ön elemesinde başarılı olamayacak ve milyonlarca Euro kayba uğrayacak...

Ne güzel, değil mi?

Hep böyle devam edin, sürekli olay çıkarın. Nasıl olsa hep sizin haklı olduğunuzu söylemeye hazır birileri var.

Bu kafayla nereye varılabildiği de ortada...

Geçmiş olsun Ateş

Son günlerde spor yazarlığı camiasının üzerinde kara bulutlar dolaşıyor. Orhan Şengürbüz ve Vedat Okyar'ı kaybetmemizin ardından İlker Ateş dostumuzun da düşüp beyin kanaması geçirdiği haberiyle sarsıldık.

Neyse ki İlker Ateş dostumuzun hayati bir tehlikesinin olmadığı haberiyle teselli bulduk. Türk spor yazarlığının en seçkin kişiliklerinden biri olan İlker Ateş dostumuza geçmiş olsun diyor, acil şifa diliyoruz.

Düzeltilme ve özür

Galatasaray-Tobol maçında başarılı bir futbol ortaya koyan genç Serdar'ın ikinci yarıda 'yorulduğu için' oyundan alındığını yazmıştım. Pek çok okurumuz haklı olarak uyardı: Yorgunluktan değil sakatlık nedeniyle, diye. Gerçek de buydu, ben yanlış yazdım. Düzeltir, özür dilerim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İşte bunu söylüyorduk sevgili Rijkaard!

Ahmet Çakır 2009.07.31

Tobol'la deplasmanda berabere kalınan maçla ilgili olarak pek kimseye anlatamadığımız işte buydu! Galatasaray düzeyinde bir takımın kağıt üzerinde kendisinin 40'ta 1 değerindeki rakip karşısında güle oynaya kazanacağı maç için binbir mazeret üretmesi kabul edilemez, diye...

Sarı Kırmızılı takımın formasını sahaya koyduğunuzda arada en az 3 gol fark varken, yok efendim sezon başıydı, eksiktik, henüz hazır değildik, mazeretleri insanı bıktırıyordu.

Tobol maçına oranla Galatasaray adına normale dönüş diye nitelendirilebilecek bir karşılaşmaydı. Gerçi Sarı-Kırmızılı takımın çok uzun bir kalecisi ve iki kule stoperi uyurken 1,70'lik rakip oyuncunun köşe atışından gelen topa kafa vurarak attığı gol cansıkıcıydı. (Maçın tv spikeri Gökhan Telkenar kardeşimizin bu gol için '40 derece sıcak, yüzde 90 nem oranı' gibi mazeretler üretmeye çalışması eğlenceliydi. Evet burası, mazeretler ülkesi! Ne yapsanız önüne geçemezsiniz!) Bunun ötesinde taşlar biraz daha yerine oturur gibiydi, oyun da Cim Bom'un denetimindeydi. Rakibin bir kaza golü dışında hiçbir şey yapabilmesi mümkün değildi.

Bu gole bir benzeriyle Hakan Balta'nın yanıt vermesinin yanında Cim Bom'un sadece bu yarıda 6 önemli pozisyonu vardı. Bunların değerlendirilemeyişi beceriksizlikten değil, hiç değilse 2'si talihsizliktendi. Tabii Baros'un bu pozisyonlara atmak için değil de sadece görünmek için giriyormuş havasının-yapısının mutlaka değiştirilmesi gerekiyor. O geçen sezon sadece gol kralı olmadı, aynı zamanda kaçırma konusunda da uzak ara öndeydi. Bu sezona da yine öyle başladı. Çünkü dağınık futbol karakteri, verimini düşürüyor, akıllı ve dengeli işlerle gole ulaşmasını önüyor, atabildiğinin en az 3 katını kaçırıyor. (Yetmiyormuş gibi bir de o gördüğü sarı kart!)

İlk yarının görünen en önemli arızası Aydın Yılmaz'ın Sabri'den çok uzak kalışıyla doğan sıkıntılardı. Özellikle ilk 10 dakika mütevazı Netanya neredeyse Cim Bom'u dağıtacak gibiydi. Sağ stoper Gökhan Zan da buradan gelişen ataklardaki kademe konusunda pek yeterli değildi.

İkinci yarının hemen başında Aydın'ın getirdiği topun Kewell'in ayağından ağırlı buluşu pek çok nedenle 'çok şükür' denilecek bir durumdu. Elbette ki özellikle Aydın için. Çünkü bu maçın da ilk 10 dakikasından sonra yine ortadan kayboluvermişti ve onu çok sevenlerin bile artık buna dayanabilecek durumu kalmıyordu...

Galatasaray adına çok şükür denilecek bir durum da böyle bir rakipten gol yeme tatsızlığına karşın Leo Franco'nun kalede duruşunun bile verdiği güvendi. Mondragon'dan sonra nihayet Cim Bom kalecisini buldu diyebiliriz.

Daha 53. dakikada maçı hatta turu bitiren nefis gol için 'Siz hiç Sabri oldunuz mu?' adlı yazımı hatırlatmamda yarar olabilir mi?

Baros'un golünde Arda'nın çalım ve pas becerisi bilmediğimiz birşey değil ama yine de alkışı hak ediyordu.

Sonrası sadece zamanı tamamlamaktı. Tabii ilk kez Sarı Kırmızılı formayı giyen Keita'nın golünün ofsayta takılmaması Cim Bom taraftarlarını çok daha mutlu ederdi ama artık o kadarı başka maça kalıversin...
a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Değirmenin suyu nereden geliyor?

Ahmet Çakır 2009.08.01

Sürekli okurlarım bilir, hiç böyle dertlerim olmadı: Efendim, falan kulübün borcu şu kadarmış, bu gidişle düpedüz batacaklarmış, hiç denetim yokmuş, bu ne biçim memleketmiş, falan filan.

Özellikle 3 büyük kulübün böyle dertlerinin -onca kötü yönetime ve borçların da dehşet verici düzeye çıkmış olmasına karşın- olamayacağına kesin olarak inanırım. 100 yılı aşkın geçmişleri, 15-20 milyon dolayında bir topluluğun temsilcisi olmaları ve Türk toplumundaki gerçekten çok önemli yerleri nedeniyle onlar her türlü sorunlarını şöyle ya da böyle çözerler. Yapamayan gider, yapabilecek olan gelir, o kadar!

Ancak olayı Galatasaray özelinde ele aldığımızda 300 milyon dolar düzeyinde borcu olan bir kulübün yaptığı transferler insanı şaşkına çeviriyor. Daha birkaç gün önce Keita'nın bonservisinin ilk taksitinin ödenmesindeki zorluk nedeniyle yaşanan sıkıntı gözler önündeyken bu kez Elano'yla neredeyse bütün dünyayı etkileyen bomba patlatıldı.

Bu, elbette ki çok büyük bir başarı. Galatasaray'ın üstelik Brezilyalı yıldızı M.City'den alabilmiş olması, bir başka akıl erdirilmesi zor durum. Çünkü İngiliz kulübü, yüzmilyonlarca dolarlık transfer bütçesiyle dünyanın her yerinde alınabilecek adam arıyor. Premier Lig'de adları takımları ile bütünleşmiş, fiyatı 100 milyon doları bulan oyunculara talip olan bir kulübün elindeki değerlerden bu kadar kolay vazgeçebilmesi haliyle insanı şaşkına çeviriyor.

Galatasaray açısından şunu anlayabiliyoruz: Stat, öyle ya da böyle önümüzdeki sezon hizmete girecek. Buraya 50 bin kişiyi çekebilmek için şimdiden hazırlanmak gerekiyor. Geçen sezon Baros ve Kewell, bu kez de Keita, Leo Franco ve Elano'nun alınmasında bununla ilgili bir stratejinin bulunduğu açık.

Ancak işin parasal boyutuna yine de takılmamak elde değil. Unutulacak kadar uzakta değil, geçen sezon Galatasaray'ı mahveden etkenlerden biri olan federasyonla kapışmasının gerçek nedeni, 5 milyon dolarlık bir ödemenin biraz erken yapılmasını istemiş olmaktan ibaretti!

Bitmedi, yakın zamanda Aziz Yıldırım, 'Galatasaray'ın elden gitmekte olduğu' yolunda bir espri yapmaktan kendini alamamıştı. Yani Sarı Kırmızılı kulübün düpedüz battığını ima ediyordu. O durumdaki Cim Bom'un ezeli rakibinden geri kalmayan transferler yapabilmesi herhalde Aziz Bey'i de şaşkına çeviriyordur.

Bunlar işin fantezisi ama olayın parasal boyutunu merak etmemek mümkün değil. Galatasaray önümüzdeki sezon şampiyon olup da Devler Ligi'ne girse bile gelebilecek paranın miktarı belli. Peki o zaman bu transferlerin yapılmasına imkan veren kaynak nereden geliyor ya da gelecek?

Florya'da petrol, Riva'da da doğalgaz kaynakları bulundu da, yönetim bunu kamuoyundan gizliyor mu?

Doğru transfer nasıl yapılır?

fBiliyorum, bizde böyle şeylere kulak asan olmaz ama Almanya'dan yazan Enes Özbey arkadaşımız transfer konusunda bugüne kadar hiç işitmediğim çok ilginç bir durumu aktarmış.

'Bir telefon bekliyorlar', diye çevrilen haberde, Alman Futbolcular Birliği'nin (VDV) 2003 yılından bu yana gerçekleştirdiği bir uygulamadan söz ediliyor.

Buna göre, sözleşmesi bitmiş olan futbolcular arasından isteyenler, birliğin kendileri için açmış olduğu sezonbaşı kampına katılabiliyorlar. 100 bin Euro'ya malolan kampa 26 futbolcu katılabiliyor.

Kampa katılan futbolculardan sözleşme yapıp gidenler olursa onun yerine yeni biri alınabiliyor. Kampta iki takım halinde çalışmalar yapıp futbolcuların formda kalması sağlanıyor. Böylece, onları alan kulübün de fazla bir sıkıntısı olmuyor.

Enes Özbey'in çevirdiği haber şöyle noktalanıyor: "Kampların bir başka dikkat çeken tarafı ise kamplarda görevli antrenörlere de iş bulma imkânı sunması. Şu anda Arminia Bielefeld'in teknik direktörü olan Thomas Gertner ve Werder Bremen antrenörü Wolfgang Rolff daha önce bu kamplarda çalışmış iki isim."

Başta dediğim gibi, bu kadar düzgün ve akılcı bir transfer durumu bizde pek kimsenin ilgisini çekmez. Yine de biz haber vermiş olalım...

Transferle ilgili hergün sayfalar dolusu yalan, haber diye okurun üstüne boca edilirken, böyle doğru, güzel ve ilginç gelişmenin aktarılmayışı da medyanın utancı olmalı.

Sivasspor ve Uygun'un dramı

fOlay sadece Sivasspor'la sınırlı değil; Türkiye'nin çoktan geride bıraktığı Belçika'nın bir takımının bizim ekibimize 5 gol atabilmiş olmasının acısı ve üzüntüsü de ekleniyor. O nedenle hepimizi yakından ilgilendiriyor.

Aslında durum bir yanıyla çok açık: Sivasspor gibi takımlar ancak dönemsel sıçrama potansiyeline sahip. Sonrasında birtakım sıkıntılar kendini göstermeye başlıyor ve o başarılı günler mumla aranır hale geliyor.

Dram da bundan doğuyor, ne yaparsanız yapın bunu değiştirme şansına sahip olamıyorsunuz.

Bülent Uygun bu sezon için müthiş bir hamle yaptı. Geride kalan iki sezonki başarının üzerine yatacak bazı ufaktefek değişikliklerle yürümeye devam edebilirdi. Bunu istemedi. Takımı tepeden tırnağa silkeleyip yeni bir hırs ve azimle yola çıkmaya karar verdi. Bu, büyük bir cesaret ve saygı duyulması gereken değişim isteğiydi.

Gelgelelim, fena halde tek ayak üzerinde yakalandı. Takımı şu anda geçen sezonki gücünün yarısında bile değildi. Savunması, ortaalanı ve hücumu neredeyse yok olmuş gibiydi.

Tabii bu noktada 'Efendim, Bilica'yı satmamalı, ötekileri göndermemeliydi' gibisinden itirazlar geliyor. Ötekileri bilmiyorum ama Bilica'yı satmamak gibi bir imkana sahip değildi. Fenerbahçe, sizin verdiğinizin 5 katıyla bu oyuncuya talip olduğunda hiçbirşey yapamazsınız. Uygun da bunu bilecek kadar gerçekçiydi. Kulübün çıkarına en uygun biçimde bu iş noktalandı.

Asıl yanlışlık, Bilica'nın gitmesinden doğacak boşluğu mümkün olabilecek en iyi şekilde doldurabilecek hamleyi yapmamış olmaktı. Orta alanda Sezer'in, ilerde de Mehmet'in sakatlıklarına maçta yapılan akıllalmaz hatalar eklenince bu feci tablo ortaya çıktı.

Bülent Uygun'un çok önemli bir başka hatası, örneğin aynı sonuçla biten Heerenven maçı bu felaketi haber verirken bile birşey yapamamış olmasıydı. Eldeki oyuncularla kurulan takım tertibi de yanlıştı, oyun taktiği de. Mutlaka oyunu tutmak ve bunun için iyi kapanmak gereken dakikalarda gol atmaya çalışmak, felakete yol açan etkenlerden biri oldu.

Bundan sonra artık Bülent Uygun ve Sivasspor'un işi çok daha zor olacaktır. Ancak bundan yararlanarak Uygun'un bazı sözleri nedeniyle ondan intikam almaya çalışmak da utandırıcı bir durumdur.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kupa getiren Daum farkı

Ahmet Çakır 2009.08.03

Fenerbahçe, Türkiye Kupası dışındakileri kazanmakta pek zorlanmadığını dün gece bir kez daha gösterdi. Sarı Lacivertli takım geçen sezon ligde iki kez yendiği rakibi karşısında sadece kupada yenilmiş ve özlemi çeyrek yüzyılı da aşmıştı.

Bu sezona ise Süper Kupa'yla başlayıp moral bulurken o maçın rövanşını da almış oldu.

Geride bıraktığımız sezonun ilk haftasında Almanya'daydım, televizyondan ligin açılış maçının nefis bir törenin ardından başladığını görüp imrenmiştim. Bizde böyle şeylerin yapılmasının birkaç yüzyıl daha sürebileceğini düşünüyordum. Süper Kupa maçı öncesinde aynısı değilse de benzeri birşeyler yapılması sevindiriciydi.

Daha maçın başında Bilica'nın Yusuf Şimşek'i düşürdüğü pozisyonu TV'den izlediğimizde penaltıya epeyce benzediğini gördük -topa hiç bakmadan omuz atıyor-. Bu tür pozisyonların omuz omuza mücadele olarak yorumlanması tuhaf bir şaka gibi. İzmir'deki maçta Fener'i yıkan Yusuf'un erken golü olmuştu, bu kez kendi yıkıldı.

36'da Güiza gole giderken Fink'in ona cezaalanı dışında attığı omuzu da görmezden gelen Yıldırım sanki iki pozisyonu dengelemiş oldu. Biliyorsunuz, Yunus Yıldırım kadar iyiler dahil olmak üzere bizde hakemlik, maçı değil vaziyeti idare etme anlayışına dayalıdır!

20 dakika dolmadan bir kafa vuruşunda gole direğin engel oluşu, 'Yusuf bu maça damgasını vuracak' dedirten hareketti. Bunun hemen ardından Güiza'nın getirdiği topta Alex'in kaçırdığı fırsat da bu kez Fenerbahçe tribünlerine saç-baş yolduracak nitelikteydi. Benim gibi tarafsızlar içinse futbol keyfinin anlatımı oluyordu bunlar. İyi futbolun ve buna bağlı heyecanın sürekli olmayışı da doğaldı. Malum sezonbaşı hazırlık durumu, transferlerin uyum sorunu, hatta olimpiyat stadının konumu falan filan. Yine de bu kadarına şükür diyebileceğimiz türden iki tarafın ara ara parlamaları oldu.

M.Denizli'nin ikinci yarıya Nihat'la başlaması normaldi ama Yusuf'u dışarı alması onun yok yere kart görmüş olmasından doğan tepki miydi? Geçen sezon göreve geldiği sıradaki arayışlarının yol açtığı kayıplardan mı ders almıştı yoksa? Oyun açısından, takımın fazla üstü başıyla oynamadan yapılan bir değişiklikti bu. Daum da ilk hamlesini çok geçmeden Kazım-Deivid değişikliğiyle yaptı. Ancak ne bu ne de öteki değişiklikler oyuna hiçbir şey getirmedi. Böyle bir maçın kaderini bir penaltının belirlemesi en beklenmedik olaydı. Alex'in barajda kalacak vuruşuna Sivok'un yaptığı anlamsız hamle, hakemi penaltıya mecbur bıraktı. Geçen sezon 40'ı aşkın maçta sadece 1 penaltı vermiş olan Yunus Yıldırım, bu yıl ilk maçında bunu yapmak zorunda kaldı.

Haftaya başlayacak lig öncesinde, iki takımda da geçen sezona oranla büyük bir fark yok. Ancak Fenerbahçe, Aragones tuhaflığından kurtulmuş olmanın rahatlığı içinde göründü. Bu arada minik ama zorunlu bir soru: Fenerbahçe'nin onca transferin ardından hâlâ Vederson'a mahkum oluşu nasıl açıklanabilir dersiniz?

Kupayı kazandıran iki golde imzası nedeniyle övgüler Alex'e dönük olacaktır ama F.Bahçe adına maça damgasını vuran asıl adam Guiza'ydı. İspanyol golcü ayrılma noktasındayken bu kadar kısa sürede böylesine verimli oyununda Daum'un payı görmezden gelinemez. Beşiktaş'ın en iyisi Sivok'un da 2 golde mutlak hatası vardı. Ne yaparsınız, futbol bazen böyledir. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeni sezondan önce şiddeti geliyor

Ahmet Çakır 2009.08.06

Benden önce Attila Gökçe Ağabeyim yazdı: Sadece iki gün sonra selamlayacağımız yeni sezon, peşinen 'eyvah!' dememize yol açacak biçimde geliyor.

Hazırlık döneminde yurtdışında yaşanan olaylar Gaziantepspor ile devam etti. Ardından 100. kuruluş yılını kutlama heyecanı içindeki Ankaragücü'nün sezon açılışında yaşananlar geldi... Sürüp giden öteki olaylarla birlikte Süper Kupa maçı sonrasında Beşiktaşlı yöneticilerin açıklamaları, Allah selamet versin denilecek bir tabloyu ortaya çıkardı.

Doğrusunu isterseniz, buna benzer konuları yazmaktan sıkıldım. Ayrıca, herhangi bir sonuç alınabileceğine de inanmıyorum. Çünkü her noktadaki etkili ve yetkili kişilerin bütün derdi 'vaziyeti idare edebilmek.'

Başta şiddet olayları olmak üzere hiçbir sorunun üzerine gerektiği gibi gidilemiyor. Sadece günü kurtarma anlamındaki gösterilerle yetiniliyor. Bu da dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmemize, yani bir çıkmazın içinde debelenip durmamıza yol açıyor.

'O zaman niye yazıyorsun?' sorusunun aklınıza gelmesi normaldir. İzmir'den yazan okurumuz Hüseyin Yüzbaşıoğlu'nun bütün spor yazarlarına seslenen mesajını sizlere aktarabilmek için yazıyorum. Suç oluşturabilecek ya da başka türlü başımızı derde sokabilecek bazı ifadelerin törpülenmesiyle şöyle diyor Yüzbaşıoğlu:

"Oynanan Süper Kupa maçından aklımda kalan en önemli şey yaşanan terördür.

Sakin yanlış anlamayın, Beşiktaşlı, Fenerli, Galatasaraylı olması fark etmez. Spor karşılaşmasını yani bir zevk eğlence aracını işkence haline getiren bu ruh sağlığı bozuk, sürü psikolojisi ile hareket eden kişilerin artık durdurulması gerekir.

İzmir'de oynanan kupa finalinde kendilerine Genç Fenerbahçeliler diyen grubun ne olduğunu, neler yaptığı ben bizzat yaşadım.

Eşimi ve oğlumu alarak o maçtan -parasını ödediğim maçtan- çıktım.

Atatürk Stadı'na giden yolu keserek Fenerbahçeli arayanların da onlardan farkı olmadığını, aynı tür canlılara Galatasaray tribünlerinde ve hemen her yerde rastlandığını biliyorum.

Boşverin hakemin ne yaptığını! Ya da Santos'un bu kadar para edip etmeyeceğini. Ne önemi var? Ankaragücü'nün açılış töreninde yaşananları günlerdir bir yazarımızdan okuyamadım. Bu olayları çıkaranlara neden prim veriliyor, neden bunlar yaşanmamış sayılıyor, bunu anlamıyorum.

İstanbul'da yol keserek böyle bir eylem yapan futbol taraftarı etiketli haydutlar dışında başka bir topluluk hayal edebilir misiniz? 'İstanbul'da yol kesildi' diye günlerce gazete ve TV manşetlerini doldurmaz mı bu olaylar?

Şimdi neden herkes susuyor?

Allah Sayın Ercan Güven'den razı olsun. Tek onda iki satır görebildim. (...)

Karşıyaka, doğduğum yaşadığım âşık olduğum semt. Ama tek maçına gitmem. Sözünü ettiklerimden orada çok var çünkü. Eğitim düzeyi yüksek denilen basketbol salonlarını ne hale getirdiklerini çok gördüm... Ankara'da yükselme maçlarında yaşananlar çabuk unutuldu.

Yol kesmek TCK'da çok ciddi bir suçtur. Hangi savcımız bu konuda soruşturma açtı, duyamadım. Yakında her türlü eylem futbol maçı adı ile yapılırsa şaşırmayacağım.

Ne olur yazın, ne olur dile getirin. Şu sporu spor gibi görelim, bunlarla gerektiği gibi mücadele edelim."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ali Sami Yen'de şov gecesi

Ahmet Çakır 2009.08.07

15 gün önceki Tobol maçında tribünlerin biraz boş kaldığı yolundaki değerlendirmeme bazı tepkiler gelmişti. Bunlardan biri çok ilginçti. Yazan taraftar, hangi tribünün niçin boş kaldığını anlatıyor ve sonrasında da stadın dolu olduğunu ileri sürüyordu...

O mantıkla dün gece tribünlerin tıklım tıklım dolu olduğunu söyleyebiliriz...

Zaten böyle bir maç için pek de fark etmeyeceği birkaç dakika içinde görüldü. Netanyahu umutsuz gelmişti ama daha maç başlar başlamaz iki kez santra yapmak zorunda kalacaklarını da pek düşünmemişlerdi.

Sarı Kırmızılı takım mor formasıyla ve epeyce banko adamını kenarda bırakarak çıkmıştı ama "Bu takımın neresi eksik!" diye sormamak elde değildi. Önce Barış'ın, hele arkasından Keita'nın müthiş golü tribünleri bayram yerine çevirmişti.

Bol gollü bir Sarı Kırmızılı galibiyetten başka olasılığın bulunmadığı karşılaşmada iki tarihî olay yaşanması ilginçti. Birincisi, yıllar sonra Avrupa kupalarında galibiyet sayısı yenilgiyi geçiyordu (84-83). İkincisi Sarı Kırmızılı takımın bu alandaki 300. golü Keita'ya nasip olmuştu...

İş, aslında ilk maçta bitmişti. Fazladan çok erken gelen iki gol kaçınılmaz olarak tempoyu düşürdü. Oyuna egemen olmak Cim Bom'a yetti, üretkenlik azaldı. Emre Aşık'ın bile 3-4 rakip oyuncuyu geçip derin pas atma denemesinde bulunması, G.Saray'ın oyunuyla değil rakibin düzeyiyle ilgili bir sorundu.

Taraftar da sadece bu maçın değil keyifli geçeceği belli olan sezonun tadını çıkarmaya yöneldi. Tribünlerin sevgilisi Kewell'in ikinci yarı oyuna girmesi bu keyfi artıran bir etkendi. Nitekim onunla birlikte gol yağmuru başladı. Önce Avustralyalının kullandığı köşe atışından Barış, futbol hayatının en rahat gollerinden birini atıp şovu geliştirdi. O kadarla da kalmadı, Kewell benzer bir golü de Nonda'ya attırdı.

Bundan sonra Netanyahu'nın gardı düşmüştü diyemeyeceğiz, zaten yoktu, o nedenle de gol yağmurunu seyretmekten başka birşey yapamadılar. Arda'nın ve Kewell'in sürüklediği ataklar Netanyahu'yı abondone etti. Gol sayısı bunun iki katı da olabilirdi ama bunu pek kimse umursamadı. Zaten Nonda'nın frikiği de maçı yeterince süsledi. Rakibin düzeyi ne olursa olsun bir Avrupa maçında yarım düzine gol atmak küçümsenecek iş değildir.

Ali Sami Yen'deki gol şov gecesinde Cim Bom için 'Bu savunma ötekinden daha iyi değil mi?' diye soranlar az değildi. Uğur ve Linderöth'un ayakta olduğunu görmek G.Saraylıları sevindirdi. Aydın ve Nonda'nın hâlâ işe yarayabileceğini fark etmek, Barış'ın vazgeçilmezliğini anlamak, maçın kayda değer yönleriydi. (Nonda'nın attığı üçüncü gole sevinemedim çünkü ortalığı o hat-trick iğrençliğinin kaplayacağını biliyorum. Üçleme demek varken...) a.cakir@zaman.com.tr

Polat ile Özgener barıştı

Galatasaray Başkanı Adnan Polat ile Türkiye Futbol Federasyonu Başkanı Mahmut Özgener arasındaki gerginlik dün oynanan M.Netanya maçında sona erdi. Başkan Polat'ın davetine icabet eden Özgener, uzun bir aradan sonra Ali Sami Yen'de maç izledi. Karşılaşma boyunca Polat ile Özgener'in birbirlerine sıcak davranması dikkat çekti. İki başkan, geçtiğimiz sezon para krizi yüzünden sert tartışmalar yaşamıştı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rüştü'nün yanındayım

Ahmet Çakır 2009.08.08

Süper Lig'in başlaması, Avrupa kupaları kura çekiminde 5 takımımızın birden rakibinin belirlenmesi gibi gerçekten önemli gelişmeler nedeniyle biraz güme gideceğini biliyorum ama Rüştü'nün aldığı cezaya tepkimi belirtmeden geçemem.

Bu konuyu yıllardır arkadaşlarımızla tartışırız, zaman zaman da yazar ve söylerim. Maçlarda edilen küfürlerin büyük bir bölümü, o anda alınan bir darbe, uğrıldığı düşünülen haksızlık gibi nedenlerden kaynaklanır. Ayrıca, doğrudan kimseyi de muhatap almaz; nesnesiz bir isyan, hedefsiz bir patlama gibidir.

Bu nedenlerle de cezalandırılması pek haklı bulduğum bir durum değildir. Fakat bunu söylediğiniz anda karşınızdakiler itiraz eder, o zaman maçlarda küfürün gırla gideceğini, hakem otoritesinin sıfırlanacağını filan savunurlar.

Sanki sahaya çıkan 22 adamın küfür etmekten başka dertleri yokmuş gibi bir değerlendirmedir bu...

Üstelik, insanların günlük konuşmalarının neredeyse yüzde 25'inin küfürlerden oluştuğu, takdirlerini bile küfürle bildirmek gibi bir durumun yaygın olduğu toplumdan söz ediyoruz.

İş birini cezalandırmaya geldi mi, bir anda herkes melek kesilir. Hiçbiri hayatlarında küfür etmemişlerdir! Aman aman aman, ne ayıp şeydir o öyle!

Rüştü'nün savunmasında söylediklerine kesinlikle inanıyorum. Hakeme ya da rakibine karşı en küçük bir kastı olmaksızın, sadece yenilgiden duyulan üzüntünün dile getirilmesidir.

Zaten haksız ya da yanlış olduğuna inanılan kararlar da ortadadır. Fener'in değil Beşiktaş'ın penaltısı verilse, kupayı kendi takımı kazanabilecektir... Bunun gibi etkenlerden kaynaklanan bir öfke patlamasıdır söz konusu

olan.

Orada asıl yapılması gereken, hakemin onu yanına çağırıp 'Yakışıyor mu Rüştü?' diye sormasıydı. Eminim ki Rüştü de durumu açıkladıktan sonra utanıp özür dileyerek hakemin yanından ayrılacaktı.

Bu kadar basit sorunların çözümü için ortalığı yangın yerine çevirmenin âlemi yok!

Yine de hayırlı olsun

Futbol Federasyonu Başkanı Mahmut Özgener içtenlikle açıkladı: UEFA kriterleri uygulanmaya kalkılsa Süper Lig'de oynatacak takım bulamazsınız. Kulüpler malî açıdan çoktan batmış durumdalar. Statların genel durumu, maçlara giriş-çıkış, tribünlerde yaşananlarla ilgili olarak en sık duyduğumuz sözcük 'rezalet' oluyor. Bu yüzden Avrupa'nın seyirci ortalaması en düşük liglerinden birine mahkum oluyoruz... Futbolla ilgili gelirlerin nasıl paylaşılacağı konusundaki kavga hiç bitmiyor. Atılan her adımda yeni itirazlar ortaya çıkıyor ve sürekli bir çekişme gündemde kalıyor. Yapılan önemli işlere karşın, temel sıkıntılar bir türlü ortadan kaldırılamıyor.

Futbolumuzda her düzeyde adalet olmadığına herkes inanıyor. Bunun yerine, güçlülerin birbirinden korkusuna dayalı bir 'dehşet dengesi' var. Bunun oluşturduğu didişme hiç ortadan kalkmıyor ve futbolumuzu zehirliyor.

Büyük kulüplerde bile yöneticilik yapanlar, kaybedilen maçların ardından biktıracı-kışkırtıcı yorumlardan bir türlü vazgeçemiyor. Buna benzer anlamsız söz ve davranışlarla ortam hep gergin tutuluyor. Bu şekilde kendi yetersizliklerinin tartışılması engelleniyor.

En güçlü teknik adamlar bile sürekli kovulma endişesi içinde birşeyler yapmaya çalışıyor. Üst üste kaybedilen iki maçtan sonra artık hiçbirşey eskisi gibi olamıyor. Yönetimler, daha bir hafta önce arkalarında oldukları hocalarını kestirmeden kurban ediyor.

Hakemlerimiz uluslararası standardın epeyce uzağında. Avrupa'da 2. kategoriye yükselebilmış sadece iki hakemimiz var. Federasyon ve MHK bu konudaki gerçeği gizleyip başka etkenleri ön plana çıkarıyor. Bu toplumda iyi hakem yetişmesinin imkânsızlığı gibi basit bir gerçek bile söylenemiyor.

Bu sağlıksız ortamın en ciddi kurbanları futbolcular oluyor. Futbolu var eden temel öge onlar olduğu halde, belli bir azınlıktan ötesi düpedüz köle muamelesi görebiliyor. Haklarını-hukuklarını savunabilecek bilinç ve örgütlenme anlayışından uzak oluşları, onları büyük sıkıntılara düşürebiliyor.

Futbolun çevresindeki şiddet artık biktıracı bir hal almış bulunuyor. Başka durumlarda suç oluşturan ve güvenlik güçlerinin hemen harekete geçtiği birtakım olaylar, taraftarlık kisvesi altında normal görülüyor-gösteriliyor.

Buna benzer daha yığınla insanın içini karartacak olguları sıralamak mümkün. Aslında bizim en büyük başarımız da bu kadar büyük bir kaosun içinde işleri yürütüyor olabilmemiz; UEFA Kupası, Dünya Kupası ve Avrupa Şampiyonası 3.lüğü gibi zaferler kazanabilmemiz...

O nedenle, bir yandan asla çözmeye yanaşmadığımız sorunlarla birlikte çürümeye devam ederken, öte yandan da Süper Lig'imizin 52. sezonu hepimize hayırlı olsun diyelim...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Arda, Kewell, Aydın, üçleme derken...

Basın tribününde pozisyonla ilgili değerlendirmeler sırasında dalgaya düşüp sık sık hata yapmaya başladım (Kabul etmek zor ama belli ki yaşılanıyorum). Tobol maçında Serdar Eylik'in sakatlık nedeniyle çıkarılmak zorunda kalınmasını da elbette ki hatalı olarak 'yorgunluk' nedenine bağlamıştım.

Sağolsunlar, onu da hatırlatan ve bu sezona formsuz başladığımı belirten okurlarım oldu. O nedenle bir kez daha özür dilemek zorundayım. Netanya maçında Barış'ın attığı ikinci golde köşe atışını Kewell kullandı diye yazmışım, elbette ki Arda olacaktı. Sağolsun pek çok okur düzeltme gönderdi.

Hatta kasıtlı olarak böyle yanlışlar yapma isteği duymama yol açacak kadar büyük ilgi oldu. Galiba bilinçaltıma işlemiş olmalı ki o yolda devam ediyorum; çünkü yazımda da Avrupa kupalarındaki 5 takımımızın da rakiplerinin belli olması gibi bir ifade var, onu da 4 olarak düzeltmek gerekiyor çünkü Beşiktaş'ın rakipleri daha sonra belli olacak. Hepsini topluca düzeltir, özür dilerim.

Bunlar kadar önemli bir başka yanılsım da 'şov' sözcüğüyle ilgili. Bir yandan o hat-trick iğrençliğine karşı çıkarken öte yandan benzer nitelikte yani yabancı bir sözcük olan şovu kullanmak elbette ki tutarsızlık.

Bununla ilgili olarak yurtdışından çok sayıda mektup gelmiş olması da işin ilginç yanlarından biriydi. Yurtdışından gelenler arasında Süleyman Karaboğa'nın yazısı, okur mektubunun nasıl yazılması gerektiği yolunda bir örnek düzeyinde olduğundan, aynen aktarmakta yarar görüyorum.

"7 Ağustos tarihli yazınızın sonunda bir vesileyle futbolda 'hat-trick' kelimesinin kullanılmasına olan şiddetli tepkinizi dile getiriyorsunuz. Tavsiye olarak da hat-trick yerine 'üçleme' kelimesini veriyorsunuz. Türkçemizin kullanımı konusunda hassasiyet sahibi bir Zaman okuyucusu olarak ben, bu kararlı tavrınızı destekliyor, tebrik ediyorum.

Ne var ki, aynı hassasiyeti, hem de aynı yazınızda 'şov' kelimesini kullanırken gösterememişsiniz. Bunun gerekçesi olarak şov kelimesinin Türk Dil Kurumu sözlüğünde yer edinmiş olmasını göstereceksinizdir muhtemelen. Ancak ben, yine aynı hassasiyet sahibi duruşla, bir Zaman Gazetesi yazarının İngilizceden dilimize geçmiş; empoze edilmiş kelimelere karşı da tepki göstermesini, bu kelimeleri boykot etmesini, örneğin şov yerine gösteri kelimesini tercih edip kullanmasını beklerdim. Anlaşılan o ki, 'hat-trick iğrençliği'nin tırmaladığı kadar, şov sözcüğü kulaklarınızı tırmalamıyor. Bu demek oluyor ki, hat-trick ifadesine karşı dik durabilirken, şov'un kulağa hoş gelen cazibesi sizi mağlup etmiş."

Doğrudur, aynen öyle olmuş...

Bir de Aydın'ı niçin yazmadığımla ilgili eleştiriler var ki içlerinde biraz sınırı aşanlar az değil. 'Onun harika oyununu yazmayacaksın da neyi yazacaksın!' diye başlayıp bu oyuncuya karşı garezinin olduğuna kadar haddinden fazla geniş bir alanda uzayıp giden tepkiler bunlar...

Şimdilik birşey yazmasam daha iyi olur. Yoksa "Sizin Aydın diye birinin varlığından bile haberiniz yokken, ben..." diye başlayıp tatsız birşeyler söylemek zorunda kalabilirim. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İyi başlamak çok önemlidir

Ahmet Çakır 2009.08.10

Atalarımız, iyi başlamanın önemiyle ilgili güzel sözler etmişler, örneğin "Bir iş nasıl başlarsa öyle gider" demişler. Galatasaray da Gaziantep'te bunu yaptı. Üstelik futbolda iyi başlamak, başka işlerden daha da

önemlidir. Sarı Kırmızılı takım da bunu bildiğini gösterdi.

Herşeyden önce maçın mümkün olabilecek en iyi koşullarda oynandığını söylemeliyiz. Yüksek sıcak ve aşırı nem gibi endişe verici etkenler, korkulacak düzeyde değildi. Tersine, arada bir bu bölgede az rastlanır türden bir esinti bile çıkabiliyordu.

Sadece tribünler değil stat çevresi bile doluydu. Azımsanmayacak sayıdaki Galatasaray taraftarı da takımını desteklemek üzere maça koşmuştu. Belli ki yapılan transferler onlara geçen sezonun azabını unutturmuş, bu yıl için mutlu ve umutlu hale getirmişti. Netanya maçının yıldızlarından Aydın Yılmaz takımında yer bulmuş, Barış Özbek ve Nonda kulübede kalmıştı. Daha ne oluyor demeye kalmadan Arda ile golü bulan Cim Bom çok geçmeden Keita ile ikileyip keyfini artırmıştı.

Elbette ki Gaziantepspor kolay teslim olacak bir rakip değildi. Gerçi Bekir İrtegün ve İsmail Köybaşı gibi iki kaliteli adamını kaybetmiş olması önemliydi ama hâlâ etkili silahları vardı. Nitekim bunlardan biri çok geçmeden konuştu. Bu gol öncesinde baskına çıkan rakibini taç çizgisi kenarında yakalayan Mustafa Sarp'ın hamle yapmayıp refakat edişi, sonrasında da savunmanın toplu uyku durumuna geçişi gözden kaçacak gibi değildi. Elbette ki Souza'nın nefis şutunun da hakkı verilecektir.

Sarı Kırmızılı takımın en etkili adamı Keita'ydı ama gücü 55'e kadar yetti. Nefis çalımlarının yanısıra akıllıca dalışlarıyla da bu futbolcu Sarı Kırmızılı taraftarları coşturacak bir adam olduğunu gösterdi. Keita'nın savunmaya dönük görevini de pek ihmal etmeyişi, top kaptırıldığında ortayı 5'leyecek hamleyi hemen yapması, bir başka olumlu özelliğiydi.

Aydın'ın Netanya maçındaki veriminden uzak kalışı, Baros'un da bilinen dağınıklığı Cim Bom'un daha kolay sonuca gitmesini engelledi. Özellikle rakibin forvetten devşirme sağbeki Mehmet Yozgatlı'nın üzerine gidilemeyişi, taktik akıl ve beceri eksikliydi. Nitekim bunu evsahibi takımın hocası görüp ilk değişikliği yaptı. Rijkaard'ın Baros'un yerine Nonda'yı alması doğrudu. Ancak Arda'nın "Artık bunu atarsın!" diye önüne bıraktığı topu ağırlara bırakmak dışında Nonda da Netanya maçındaki oyununun çok uzağındaydı. Tabii attığı gol altın değerinde olunca bunun fazla bir önemi kalmadı.

Netanya maçındaki oyunu için Arda'yı yeterince övmedim diye sitem eden okurlar da vardı. Arda'yı kimsenin övmesine filan gerek yok, yeteneği ve kalitesi ortada. Her maçta o kadar önemli işler yapıyor ki... Attığı gol ve verdiği iki gol pasıyla dün akşamki zorlu maçtan 3 puanla çıkılmasını sağlayan da oydu. Hakem, Cim Bom'un 2. golünden önceki faulde biraz tereddütlüydü. Sabri'nin dengesiz hareketine verdiği penaltıda da öyle... Hatta tekrar işi biraz da bundan kaynaklanır gibiydi... a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Başkanın oğlu askere gidiyor'

Ahmet Çakır 2009.08.11

Turkcell Süper Ligi'nin 52'ncisi şenlikli başladı. Yok yere akıl almaz sorunlar çıkarabilme becerimizi Denizlispor-Fenerbahçe maçında bir kez daha ortaya koyduk. Sanayi üretiminin tepetaklak olduğu ekonomik bunalım döneminde doğal olarak elektrik tüketimi de azalmışken, nereden doğduğu anlaşılamayan bu kesinti nedeniyle pazar akşamı başlayan maçı pazartesi'nin ilk saati içinde bitirebildik!

Aslında fikstür çekildiğinde bu maça başka türlü yakıştırmalar olmuştu. F.Bahçe'nin inanılmaz biçimde şampiyonluğu kaybedip Daum'un da ayrılmak zorunda kaldığı o 'tarihî yıkım' karşılaşmasından yola çıkarak

oluşturulan beklentilerde bir haklılık payı vardı. Ancak o ma ve bağlı olarak yaşanan durumlar çok geride kalmıştı. Bu karşılaşmanın gerçeği çok daha başkaydı.

Her sezon yaptėđı büyük yatırımlarla biraz daha güçlenen F.Bahçe karşısında, mütevazı kadrosu ve son derece sınırlı olanaklarıyla ligde kalabilmekten başka hedefi olmayan Denizlispor arasındaki ma teknik açıdan ancak böyle geçebilirdi.

Maça damgasını vuran etken elektrik kesintisi nedeniyle 40 dakikalık duraklama olurken, karşılaşmayı anlatan Melih şendil arkadaşımız da adeta bir ustalık gösterisi yapmak zorunda kaldı. Maça çok iyi hazırlandėđını gösteren kardeşimiz, stadda dağıtılan gazetenin 'Lambaya püf de' manşetinin bu duruma ne kadar uyduğundan tutun da stadın tarihine kadar herşeyi aktarmak zorunda kaldı. O arada görüntüye Denizlispor Başkanı Ali İpek'in oğlu gelince, "Başkanın oğlu da askere gidiyor. Hayırlı tezkereler." demekten kendini alamadı.

Melih'in artık bunalmaya bařladėđını farkedenden yetkililer de yanına yorumcu Ersun Yanal'ı göndermeyi akıl ettiler. Böylece kardeşimiz bir soluk alabildi.

Aslında bu arıza futbolun insani ve eğlenceli yanını da ortaya çıkardı. 40 dakikalık duraklama içinde iki takım oyuncularının birbirleriyle, hakemlerle, öteki ilgililerle sohbetleri hoş bir durumdu. Tribünler de kendi bildikleri gibi dalga geçip eğlendiler.

İlk haftanın korkunç sıcak beklentisinin peşin mağduru ilan edilen Galatasaray hiç de böyle bir sıkıntı yaşamadı. Sarı Kırmızılı takım her bakımdan rahat sayılabilecek bir ortamda genç kaptanı Arda önderliğinde sonuca gidip 3 puanı cebine koyarak umduğundan daha iyi bir başlangıç yapmış oldu.

Arda'yı izlerken, yok yere bir çuval para verilen Lincoln' düşünmemek de mümkün değildi. Hem korkunç paralar ödeyip hem de 'Acaba oynar mı oynamaz mı?' diye beklenen Brezilyalıının yanında Arda ondan kat kat daha fazlasını hak eden bir dünya yıldızı durumunda. nce attığı, ardından attırdığı 2 golle bu maça damgasını vururken, bu sezon bambaşka bir Galatasaray izleneceğini de müjdeler gibiydi.

Keita da kısa sürede Sarı Kırmızılıların sevgilisi olmaya aday. Elano'nun katılımıyla Cim Bom'un daha heyecan verici bir takım olacağı ortada. Ancak dördü de Milli Takım'da banko yer alan savunmacıların hataları biraz baş ağrıtaak gibi...

Aslında geçen sezon F.Bahçe ve G.Saray yapılan öteki hataların yanında birbirlerini mahvetmeyi temel amaç olarak seçtikleri için zirveden uzak kalmışlardı. Bu kez işin başka türlü olacağını daha ilk adımda dosta düşmana duyurdular.

Haftanın ağırlıklı konularından biri Sivasspor-Trabzonspor karşılaşması oldu. Sadece birkaç ay öncesinde rakibini darmadağın etmiş olan evsahibi takım bu kez o görünümünden epeyce uzaktı. Buna karşılık Trabzonspor daha derli toplu ve sağlam bir yapıya kavuşur gibiydi.

Sivasspor lige çıktığından bu yana her sezon biraz daha yukarı çıkmayı başaran ekip olarak takdir topladı. Fakat şimdi o yükseliş döneminin sonuna gelindiği gözleniyor. Deplasmandaki ağır Anderlecht yenilgisinden sonra içerdeki galibiyetle biraz toparlanır gibi olmuşlardı. Trabzonspor yenilgisiyle durumları tekrar sarsıldı. Bütün bir sezonu böyle ağır aksak bir şekilde geçireceklerini tahmin etmek de zor değil.

Bazı yöneticilerin su molasının gereksiz yere verilip hızlarının kesildiği gibi gerekçelerle hakeme tepki göstermeleri ise artık geride bırakmamız gereken hastalıklardan biri.

Şampiyon Beşiktaş'ın pek keyfi yok. Rekor düzeye çıkan borçlarla ilgili tartışmalar, çifte kupanın tadını biraz kaçırdı. İyi transferler yapılamamış olması ciddi bir sorun. İstanbul Büyükşehir Belediye gerçi büyüklerin çok canını yakmış bir rakip ama Siyah Beyazlılar daha iyi bir başlangıç bekliyordu.

Bu arada sadece 3.500 kişinin maç izlediği Atatürk Olimpiyat Stadı için söylenen bazı sözlere tepki duymamak elde değil. İçlerinde akıllı uslu bildiğimiz arkadaşlarımız da bulunması insanı incitiyor. Bu stadın ne kadar büyük bir kötülük yuvası olduğunu anlatabilmek için nasıl da çırpınıyorlar!

Oysa defalarca anlatmaya çalıştığımız bu statla ilgili gerçekler çok başka: 1- Burası, gecekonduların elinden kurtarılmış bir alan. Stat yapılmamış olsa orası çoktan gecekondularla dolacaktı. 2- Burası bir futbol stadı değil, atletizm stadı. Varlığı, futbol için de bir seçenek oluşturuyor. Burada oynamazsanız gidip Güngören'de mahalle arasında maç yaparsınız! 3- 2005 Şampiyonlar Ligi finalinin burada yapıldığını ve onun unutulmaz bir maç olduğunu herhalde unutmadınız...

NOT: Bu iş şakaya dönüştü. Başkası olsa 'kasten yapıyor' diye suçlardım. Gaziantepspor-GS maçında da ikinci golü Keita'ya attırmışım. Bu yazıyı yazarken düzeltme yağmuru başlamıştı. Mustafa Sarp ve sizlerden özür dilerim. Bir süre tatil yapıp o arada göz doktoruna görünsem iyi olacak.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Shevchenko'yu bırak, Servet'e bak!

Ahmet Çakır 2009.08.13

Bu maçla ilgili çok basit bir gerçeği hatırlatarak başlamakta yarar var: Karşılaşmanın tarihini ve rakibi seçmek pek elinizde değil; bu tarihte oynamaya mecbursunuz; rakiple ilgili seçenekleriniz de sınırlı. O bakımdan Ukrayna'nın iyi denk gelmiş bir rakip olduğunu söylemek mümkündü. Çünkü rakibimiz, eylülde oynayacağımız Estonya ve Bosna-Hersek takımlarına yakın özellikleri olan bir takımdı.

"Hazırlık maçında sonucun önemi yok!" saçmalığını bir kez daha dinlemek zorunda kalmayışımız karşılaşmanın bizim adımıza en güzel yanıydı. Kazanarak hem de fark atarak çok daha iyi hazırlık maçı yapılabilirdi, bunu gördük. 7 dakikada 3 golle rakibi çöktürdük büyük bir başarı oldu. Bütünüyle iyi bir sınavdı. Sadece Nihat ve Kazım aksadı.

Memlekette "Bu sıcakta maç oynatmak cinayettir!" muhabbeti yapılırken Ukrayna'da 10 derecelik sıcaklık ve yağmurlu ortam şaka gibiydi. Daha ilk dakikada da rakibe kötü bir şaka yapmak üzereydik. Ancak Hamit'in getirip önüne bıraktığı topta Tuncay'ın hamlesiz kalışı maç eksiğinin belgesi gibiydi. Yine de Tuncay'ın bu şakayı ikinci yarının ortalarında yapmayı becerebilmesi, onun futbolunun tipik görünümünden biriydi. İlk yarıda çok önemli bir başka pozisyona Ayhan'la girmiş olmamız da talihsizlikti. Çünkü Ayhan'ın oyuna katkısı büyük olabiliyor ama gol becerisi inanılmaz derecede düşük. Bomboş durumda attığı şut kaleciden döndü. Tuncay ve Nihat ortada yoktu!

Beş oyuncuyla baskın yaptığımız bir başka pozisyonda topu getiren Hamit'in vurmayı tercih etmesi pek ondan beklenen bir davranış değildi ama Tuncay'a ve Nihat'a güvenemeyişinin eleştirilecek bir tarafı da yoktu. Nitekim sonrasında da getirdiği toplara kendisi vurmayı yeğledi ve iyi de etti. Çünkü maç sonrasında aklımızda kalan en önemli noktayı 'İnşallah milli maçlara kadar Hamit'e birşey olmaz' diye aktarabiliriz. Nitekim başarılı futbolunun yanında attığı 3. golle rakibi çöktürten adam da o oldu. Hamit'in varlığı ya da yokluğu Milli Takım'ı derinden etkiliyor.

Bu işi sadece Rijkaard değil Fatih Terim de yaptığına göre savunmanın göbeğinde Gökhan Zan ile Servet'in oynamasına yanlış diyebilmek kolay değil. Yine de ben teknik adam olsam başka bir yol bulmaya çalışırdım. Servet ve Gökhan aynı adam! Aynı şeyleri yapabiliyorlar ve aynı işleri de yapamıyorlar! Bu da savunma ve takım bütünlüğünü biraz zedeleyen bir etken oluyor. Özellikle top kullanma becerilerinin düşüklüğü ciddi bir sorun. Takım savunmasının iyi durumda oluşu bu arızayı gözden uzak tuttu.

Karşılaşmanın ilginç yanlarından biri, ikinci yarıda Shevchenko ile Servet'in karşı karşıya gelmesiydi. Malum, FB-Milan maçından milli futbolcumuzun çok kötü anıları vardı. Hatta o maç, Servet'in bir bakıma sonu olmuştu. Fakat ne Shevchenko artık o fırtına adamdı, ne de Servet o noktada kalmıştı! Nitekim bu kez golü atan Servet olurken Shevchenko derin bir uyku halindeydi. Yani Servet bu hesabı iyi kapattı!

İlginç bir konu da, bu karşılaşma öncesinde ilk yarısını televizyondan izleme imkanını bulduğumuz Estonya-Brezilya maçında yaşandı. Kleberson'un sakatlanıp çıkarken yerine Elano'nun girişi, Dos Santos'un da 11'de başlamış olması nedeniyle eski de olsa BJK'linin yanısıra GS ve FB'li oyuncuların dünyanın en iyi takımında yer alıyor oluşu ilginçti.

Bu arada, deplasmanda canımızı yakan Estonya'nın evimizde de bizi epeyce zorlayabileceğini gördük. Kartların havada uçuştığı, sakatlıkların olduğu bir sertlik ve Estonya'nın müthiş direnişi görmezden gelinebilecek gibi değildi. Neyse ki 6 maçta sadece 9 gol atabilmiş olan Milli Takım'ın gol kısırlığını Ukrayna karşısında aşabilmiş olması en umut verici gelişme oldu. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çok ilginç ama az önemli bir olay!

Ahmet Çakır 2009.08.15

Bu hafta içinde Türk spor basınında çok ilginç bir olay yaşandı. Değer verdiğimiz iki spor yazarı dostumuz aynı gün neredeyse tamamen aynı yazıyı yazdı. Dile getirdikleri olay da yakın gelecekte Türk futbolunda yaşanabilecek gelişmelerle ilgiliydi.

Bu senaryoya göre Eylül'deki Bosna Hersek maçının ardından Milli Takım'ın 2010 umutları suya düşünce Fatih Terim ayrılıp yurtdışında bir takımı çalıştıracak, onun yerine Mustafa Denizli gelecek, Beşiktaş'ın başına da Ersun Yanal geçecekti.

Başlıkta belirttiğimiz gibi ilginç bir senaryoydu ama hepsi o kadar. Gerçekleşmesi bir yığın koşula ve duruma bağlı bir varsayımdı bu. Üstelik, bunların hepsi doğru çıkıp sözü edilen durumun gerçekleşmesinin de şimdiden derin düşüncelere dalmayı gerektirecek bir yanı yoktu.

Bilgin Gökberk kardeşimiz çünkü Milliyet'te bu konuyu ele alıp medyanın ve ilgililerin duyarsızlığını eleştirdi. Gökberk'e göre böyle bir durum karşısında ortalığın ayağa kalkması gerekiyordu.

İki değerli dostumuzun aynı gün aynı yazıyı yazmış olmalarının tuhaflığı üzerinde epeyce duran Gökberk, başta federasyon olmak üzere Beşiktaş yetkililerinin de ayağa kalkmasını, Mustafa Denizli ile Ersun Yanal'ın da bu senaryoya tepki göstermesi gerektiğini savunuyordu.

Yazısı çoğu zaman olduğu gibi tam 12'den vuran, ateş gibi bir metindi ama bu noktada yanıliyordu Gökberk. Tutarım ki birkaç ay içinde bunların tümü gerçek oldu. N'olur? Kıyamet mi kopar? Terim'in Milli Takım'ı bırakıp yurtdışına gitmesi, Denizli'nin onun yerini alması, Yanal'ın da Beşiktaş'a gelmesi akıl almaz bir durum mudur?

Bu, korkunç bir organizasyon, büyük bir kötülük planı mıdır? Gerçekleşmesi halinde bundan başta medyamız ve futbolumuz olmak üzere, kişi, kurum, kuruluşlar çok büyük zararlar mı görür?

Bu kadar sıradan bir varsayım için kıyamet koparmanın ne alemi var Bilgin'cim? Federasyon, Beşiktaş, Denizli ve Yanal asıl bu konuyla ilgili birşey söylediklerinde tuzağa düşmüş olmazlar mı? Asıl doğru olan sessiz kalmak değil mi?

Telif hakkımı isterim Hasan!

Çok önemsedığım bir espri değildi, hatta bayatlığı nedeniyle biraz endişe bile etmiştim ama benden sadece birkaç gün sonra Hasan Şaş aynı espriyi kullanınca şaşırdım.

Galatasaray'ın bu sezon yaptığı olağanüstü transferlerle ilgili olarak "Değirmenin suyu nereden geliyor?" (1.08.2009, Zaman) diye sormuş ve yazının sonunda "Yoksa Florya'da petrol, Riva'da da doğalgaz bulundu da kimsenin haberi mi yok?" diye sormuştum.

Hasan da bunun Florya ile ilgili bölümünü aynen kullanmış. Başka biri olsa telif hakkımı isterdim ama 'Hasan sözkonusu olunca üsttarafı teferruattır' deyip bu işi kapatabiliriz!

Geçmiş olsun Üründül

"Bu memleketin en çok kıskanılan adamları kimlerdir?" diye hoş bir magazin haberi yapılabilir. Ömer Üründül dostumuz da bu listenin ilk sıralarında rahatlıkla yer alır.

Türk Milli Takımı'nın ve kulüp takımlarımızın tarihî nitelikteki pek çok maçının yorumcusu olan Ömer Üründül, öyle sanıyorum ki milyonlarca erkeğin kıskançlığını üzerine çekiyor.

Ukrayna maçı sonrasında geçirdiği kazaya bakıp 'üzerinde göz var' dememek elde mi? Yayından sonra merdivenlerden düşen Üründül'ün kalça kemiği kırılmış.

Bugün ameliyat edilecek olan dostumuza geçmiş olsun diyor, acil şifalar diliyoruz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Önce bir küçük şok, sonra gol çok!

Ahmet Çakır 2009.08.16

Daha maç başlamadan asıl konuşulacak konu ortaya çıkmış gibiydi: Rijkaard, GS muhabirlerini fena halde ters köşeye yatırdı! Onların verdiği olası kadrolarla sahaya çıkan takım arasında neredeyse yarı yarıya fark vardı. Bu da yıllardır görülmemiş bir durumdu.

Özellikle geri dörtlü tümüyle değişmişti. Hoş onlar da ötekilerden geride adamlar değildi elbet. Ancak epey süredir birlikte oynamamış olmak ve benzeri nedenlerle bazı arızalar çıkabilirdi. Öyle de oldu... Milli formayı giyen oyuncuların yedek kalmaları, Servet'in 18'e bile alınmayışı, kolay anlaşılır bir durum değildi.

Olayı milli takım yorgunluğu olarak gördüğünüzde, Arda'nın durumunu özel saysanız bile, Baros ile Kewell'ın 11'de oluşunu anlamak zordu. Basındaki 'gidecekler' listelerinin hepsinde yer almış olan Volkan Yaman'ın da takıma girmesi şaşırtıcıydı. Nitekim Volkan takımın çok gerisinde bir futbol düzeyiyle sırtırken Denizlispor'un golünde Bangoura'nın çalımını adeta seyretti. Kafayı vurduran iki stoper de öyle yaptı.

Yine de Galatasaray'ın oyununda fazla bir düşme olmamış gibi göründü ama öyle değildi. Sağdan Keita'nın, soldan Kewell'in getirdiği toplar, Arda'nın gezerek ortaya çıkardığı şanslar Cim Bom'un gole yakın durmasını sağladı ama bu aldatıcı bir görünüm olmaktan öteye geçemedi. Öyle aman aman pozisyonlar yoktu.

Denizlispor geçen hafta Fenerbahçe'ye çok kolay teslim olmanın üzüntüsünü bu maçta atmak ister gibiydi. Bekleri olmayan, ne oynadığını bilmeyen o çaresiz takımın yerine, mücadele gücü ve hırsı daha yüksek bir ekip gelmişti. Daha ikinci pozisyonda golü bulup Cim Bom'un canını epeyce sıktılar. Ancak aradaki olağanüstü güç farkı nedeniyle daha fazlasını yapabilmeleri mümkün değildi.

İlk yarının sonunda ne hakemin ne bizim görebildiğimiz pozisyonu kıdemsiz yardımcı İsmail Şencan kaçırmadı. Tv'den izlediğimizde nasıl göremediğimize şaşıktık. Denizlisporlu oyuncu topa kafa vurma niyetinden çok koluyla uzanmakta sakınca görmemişti. Yersiz itirazlar, futbolumuzun klasiği idi.

Rijkaard, 10 kişi oynamaktan ancak 1 saat dolarken vazgeçip Hakan Balta'yı oyuna aldı. Golün hemen gelişininle değil Arda ile ilgiliydi. Kaptan, bu maçta da gemiyi kurtaran adamdı. Tribündeki anne ve babasına güzel bir armağan verme isteğini yerine getirmiş oldu. Onunla birlikte Emre Aşık'ın çabasına ve formuna şapka çıkarmak gerekiyordu. Barış'la Mustafa'nın görev ciddiyeti, Kewell'in tecrübesi, Keita'nın yıkıcı dalışları maçın sözü edilmeye değer yanlarıydı. Nitekim o dalışlardan biri ikinci penaltıyı ve Cim Bom'a derin bir soluk aldırان üçüncü golü getirdi.

Bazılarının 'Yok canım, o kadar para verilecek adam değil!' dediği Keita'nın, penaltının üstüne bir de gol pası vermek isterken topun ağırlara gidişi, sanki bunu söyleyenlere yapılan bir nanikti!

Hakan Balta ve Ayhan'ın Sarı Kırmızılı takımın oyununa getirdiği rahatlık da görmezden gelinecek gibi değildi. Rijkaard'ın Baros'u niçin 90 dakika oyunda tuttuğunu anlayabilecek kadar tecrübemiz var. Fakat onun bu süreyi hiçbirşey yapmadan geçirmeyi başarması kolay unutulacak bir durum değildi... Galatasaray taraftarlarının Alpaslan Dikmen vefası da karşılaşmanın güzel yanlarından biriydi... a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sessiz gecenin kahramanı Tello

Ahmet Çakır 2009.08.18

Beşiktaş, geçen sezonun en keyifli maçlarını Antalyaspor'a karşı oynamıştı.

Kupa ve ligde tam 5 kez karşı karşıya gelen iki takım arasındaki maçların tümünü kazanan Beşiktaş harika bir bilançoyla bu işi kapatmıştı.

Bu sezon da durum pek değişik olacak gibi değildi. Gerçi seyircisiz oynama sıkıntısı ve ilk maçta kaybedilmiş olan 2 puanın rahatsızlığı gibi etkenler biraz moral bozmuştu ama işleri düzeltmeye bu maçla başlanabilirdi. Öyle de oldu. Tribünler boştu ama Beleştepe'den gelen bir taraftar desteği de sözkonusuydu. Elbette ki Siyah-Beyazlı taraftarın o gümbür gümbür tezahüratının yerini tutmazdı ama cılız da olsa bir ses çıkıyordu. Bu cezanın futbolu öldürdüğünü herkes kabul ediyor ama daha uygunu bulunamadığından sürüp gidiyor. Üstelik dünyada da uygulaması olduğundan pek ses çıkarılamıyor. Taraftarın ders alıp da bir daha böyle cezalara yol açmaması ise herhalde önümüzdeki yüzyılda gerçekleşebilecek bir dilek olur.

Büyük takımlarla ötekiler arasındaki güç farkı, kimi maçlarda hüznü verici bir hal alabiliyor. Örneğin, Beşiktaş'ın sadece Ferrari'ye verdiği parayla Antalyaspor'u tepeden tırnağa yenilemek mümkün olabilirdi. Üstelik buna da

çok ihtiyaç vardı. Gider Uğur'un yerine bir sağbek alınabilmiş ama ortadaki iki stoper, solbekten devşirilmişti. Forvete alınan Veysel'in çırpınışı sonuç getirecek nitelikte değildi. Geçen sezon Sivasspor'da inanılmaz bir düşüş gösteren Balili'nin bu halinin nedeni iyi araştırılmadan alınmış gibiydi. Bu maçta takımına en küçük bir katkısı olmadı. Başka maçta olabileceği de kuşku. Beşiktaş'ın maçla ilgili hesabının hemen sonuca gitmek üzerine kurulu olması normaldi. Bobo ile Nobre'nin hemen yanında ya da biraz arkasında Nihat, onunda biraz gerisinde Fink her an gole gidebilecek gibiydi. Hatta Tello bile gezerek takımını gole götürecektir, olmazsa kendi atacaktı. İlk yarı bu hesap sadece iki kez tuttu. Birinde Nihat kötü vurdu, ötekinde Nobre'nin uçarak kafa vuruşunun, kaleci Ömer'in başına çarparak gol olmayışı, sahalarda ender görülecek durumlardan biriydi. Öteki Antalya maçlarında rakibe gol yağdırmış olan Bobo'nun tutukluğunda gitti-kaldı muhabbetinin fazla uzamasının payı olduğu da açıktı. Nobre'nin verimsizliği ise artık sorun olmaya başlayacak noktaya geldi.

Aslında 2. yarıda Denizli'nin oyuncu değişiklikleri de oyunu değiştirmedir ama Antalyaspor'un direnci bir yere kadardı. Yine de ilk golün ortası Uğur İnceman'dan son vuruşu da Holosko'dan geldiğine göre değişiklikler etkili olmuş demektir. Ancak asıl iş aradaki gol pasını veren Nihat'tan çıktı. Milli futbolcu hâlâ hazır değil ama tecrübesiyle katkıda bulunmuş oldu. Tello'yu bu sessiz gecenin kahramanı olarak göstermek biraz abartı olur ama varsın olsun! Antalyaspor'un Beşiktaş kalesine yürek hoplatacak tek şut atamadığı maçta Tello bunu dört kez yaptı. Gol olan serbest atışı elbette ki bunların ve maçın en güzeliydi. Hakem özellikle ilk 70 dakikalık bölümde avantaj kuralına pek kulak asmayıp çoğu tartışılır nitelikteki düdüklemlerle zaten tatsız maçın hızını büsbütün düşürdü.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ali Sami Yen'de gece dersi

Ahmet Çakır 2009.08.21

Galatasaray, bu tür maçlar oynamak zorunda kalmış olmasının acısını en ağır biçimde Levadia'dan çıkardı. Skorun Netanya maçından 1 eksik kalmış olmasına bakmayın, Cim Bom sözcüğün tam anlamıyla rakibini ezdi.

Estonya takımı 90 dakikanın 80'inde kendi yarı alanından bile çıkamadı. Uzun yıllardır Ali Sami Yen'de hiçbir rakibin böylesine bir futbol dilsizliği yaşadığını görmemiştik. Kendi kalelerine attıkları 5. gol de bunun bir kanıtıydı.

Sarı Kırmızılı takım bu tür rakipler karşısında ne yapmak gerektiğini Netanya karşısında göstermişti. Sadece Levadia'nın fizik gücü ve mücadele düzeyi Cim Bom'u biraz daha zorlayacak gibiydi. Ayrıca, Estonya şampiyonunun, epeyce güçlü rakiplere bile tek farklı galibiyetten daha fazlasını göstermemiş olması, bu kez Rijkaard'ın ihtiyatlı konuşmasına haklılık kazandırıyordu. Ancak Galatasaray'ın hem yetenekli hem de bol seçenekli hücum gücü karşısında Levadia 20 dakika direnebildi. Aslında Estonya takımının durumu bizim 30 yıl önce güçlü rakipler karşısında yaşadıklarımıza benziyordu. Oyunun bazı bölümlerinde birşeyler yapıyormuş gibi görünseler de sonunda topu ağlardan çıkarmak hep onlara kalıyordu.

İlk golde Arda pozisyonu kaybetmişken orada bitiveren Keita, Sarı Kırmızılıların neredeyse yarım saati bulan bir açıkoturumun ardından kullandığı serbest atışta da sahnedeiydi ve tribünleri düpedüz çılgına çevirdi. Barajın yanından geçirdiği topa verdiği falsoyla kaleciyi çaresiz bıraktığı, Hagi'yi hatırlamamıza yol açan bir ustalık gösterisiydi.

İkinci yarının başındaki penaltı, Avrupalı hakemlerin kolay çalacakları türden değildi ama tek kale maçta Cim Bom'un buna benzer yığınla pozisyonu olacaktı. Denizlispor karşılaşmasından sonra bu maçın da en kötüsü

olmaya adaylığını koymuş bulunan Baros penaltıyı hem yaptırıp hem atarak moral bulmuş oldu. Zaten Rijkaard'ın onu oyunda tutmasının nedeni de buydu. Bunun hemen ardından boş kaleye atamadığı topu görmemiş olalım... Bir sonrakileri de... Elano girerken onun çıkması, Rijkaard'ın 'Başka ne yapabilirim ki!' diyen kaçınılmazlıktaki bir tercihiydi.

Elano'nun ardından epeyce uzun bir aradan sonra Mehmet Topal'ın formasına kavuşması Sarı Kırmızılıları mutlu eden bir başka gelişmeydi. Kewell'ın golüyse olacağı neredeyse kesin olarak bilinen birşeydi. Aydın'ın nasıl oynaması gerektiği konusunda Avustralyalıdan ve bu golden öğreneceği çok şey olmalı.

Ayhan'ın büyük çabası, Mustafa Sarp'ın gösterdiği gelişim, Servet'le Gökhan'ın birlikte oynama rahatlıklarının artışı karşılaşmanın sözü edilmeğe değer öteki yanlarıydı. Bir de Elano gol atsa tribünler tam çıldıracaktı ama artık o da rövanşa kalsın. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hoşgeldin Elano

Ahmet Çakır 2009.08.24

Maçın başlangıç sürprizi Rijkaard'ın Levadia maçından tek oyuncuyu bile değiştirmeden sahaya sürdüğü 11'di. O kadar ki yedekler arasında bile sadece Barış'la Emre Güngör yer değiştirmişti, onun dışında herkes yerli yerindeydi.

Geçen sezon Lincoln'ün çıkardığı arıza sayesinde taktığı çelme dışında Ali Sami Yen'de varlık gösterememiş olan Kayserispor'un, bu dönemin erken fırtınası Cim Bom'u durdurması pek beklenen bir durum değildi. Ancak futbol da beklenmedik olaylarla doluydu. Nitekim konuk takım daha ilk dakika dolarken neredeyse öne geçiyordu.

Sahip olduğu imkanlara karşın kadrosunu pek güçlendirememiş olan Kayserispor Turgay ve Mehmet Topuz gibi iki önemli kaybın yerini Gökhan Emreciksin, Troisi ve Makukula ile doldurmaya çalışmıştı ki bundan kendi taraftarı da pek hoşnut görünmüyordu.

Oyun hiç de öyle başlamamıştı ama daha 15 dakika dolarken Kayserispor için bir yıkım tablosu ortaya çıkmış gibiydi. Keita'ya cezaalanı içinde çok açık biçimde omuz atılarak oluşan penaltıyı görmezden gelen hakem, bunun hemen ardından Baros'un ayağının kalecinin ellerine doğru uzanmasıyla gelen gole sesini çıkaramadı. (Tv'den izlediğimizde bunun faul olmadığını da gördük). Daha önce Saidou'nun, bu pozisyonda da Hamidou'nun gördüğü kartlar, tabloyu tamamlayan ayrıntılardı.

G.Saray ilk yarım saat içinde farka gidebilecek pozisyonları buldu ama talihsizliği bunların hepsinde Baros'un olmasıydı. Çek oyuncu bu maç için gol atma hakkını kullanıp kenara çekilmişti. Sonrasında da bütün takım cezaalanı içindeyken kornerden gelen topa vurulan kafayla gölü yiyip sıkıntıya düştü. Ardından hakemin önce aut derken yardımcısına bakıp kornere çevirdiği kararı G.Saray'a gol getirdi.

İkinci yarının başında Keita-Elano değişikliğinin tartışılır bir yanı yok değildi. Keita iyi görünmedi ama rakibi korkutuyordu. Elano ise hazır olmadığı için Levadia maçında kısa süre oynayabilmişti... Ardından Hakan Balta'nın sakatlanıp yerini Uğur'a bırakması da bir başka sorun oldu. Oyun dengelendi. Kayseri daha çok gelmeye başladı.

Oyun 'Bu G.Saray gol yer' görünümü kazanmışken 'yıldız futbolcu neye denir' durumu ortaya çıktı. Elano'nun 30 metreden füzesi Kayserispor'u çökertti! Gerçekten de uzun yıllar unutulmayacak güzellikte bir vuruş golüydü.

Maçın en ilginç yanı Makukula'nın golleri idi. Onu sadece G.Saray savunması değil kendi arkadaşları da tutamadı. Köşe atışlarından gelen toplara şimşek gibi gidip iki gol attı ama biri kendi kalesine olunca işin tadı kaçtı.

Cim Bom'un ve maçın en iyisi Ayhan'dı. Mustafa Sarp da her hafta biraz daha iyi oluyor. Aydın'ı da bu kapsama alabiliriz... İki gol atan Baros iyiler arasında niye yok diye sakın sormayın! O gollere karşın bırakın iyi ya da kötü olmayı, düpedüz felaketti!

a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mustafa Denizli işin sonunu gördü

Ahmet Çakır 2009.08.27

Mustafa Denizli'nin gündem belirleme başarısı geçen sezona damgasını vuran etkenlerden biriydi. Sezonun 16 maçlık bölümünü 6. sırada kapatan bir takımın şampiyon olabilmesi için, 'akıl almaz' diye nitelenebilecekler dahil, bir yığın etkenin biraraya gelmesi gerekiyordu.

Çünkü ligin geride kalan 51 yıllık tarihinde bırakın ilk yarıyı 6. bitireni, devreyi 4.lükle kapatanlar arasında bile şampiyonluk görmüş olan yoktu.

Geçen sezon yaşananlar arasında Beşiktaş'ın işini en çok kolaylaştıran, Galatasaray'la Fenerbahçe'nin birbirlerini mahvetmeyi ilk ve en önemli hedef haline getirmiş olmalarıydı. Aynı beceriyi Trabzonspor ve Sivasspor kendikendilerini şampiyonluktan uzaklaştırma konusunda gösterince, Siyah Beyazlıların işi epeyce kolaylaşmıştı.

'Yani Beşiktaş hiç mi birşey yapmadı?' diye bir tepki olabilir. Elbette ki yaptı. İşin o yanında tartışılacak birşey yok: Her şampiyonluk büyük bir çabayla gelir ve sonuna kadar da hakedilmiştir.

Ancak şampiyonluk sonrasındaki gelişmeler Beşiktaş için pek de umut verici olmadı. Sayın Demirören, biraz da geride kalan 5 yıllık dönemin başarısızlığının tepkisiyle kutlamalara fazlaca daldı. Transferde pek başarılı olunamadı. En büyük iki transferden Ferrari'nin bedava gönderilen Gökhan Zan'dan herhangi bir fazlasının olmadığını herkes görüyor. (Mehmet Demirkol kardeşim ısrarla, Ferrari, Gökhan Zan'ın yarısı, diyor). Nihat'ın durumu da ortada...

Ligin ilk 3 maçındaki 4 puanlık kayıp elbette ki çok önemli değil. Ancak bu kayıpların büyümeyeceğini de söylemek gerçekçi olmaz. Ayrıca Şampiyonlar Ligi kapıda. Orada başarılı olabilmek için Beşiktaş'ın şu andaki durumundan çok daha yukarıda olması gerekiyor.

Mustafa Denizli aslında bütün bunları geçen sezonun bitiminde görüp 'Ben yokum' demişti. Ancak Demirören'in ısrarı üzerine devam etmek zorunda kaldı. Şimdi işlerin ne kadar tatsız geliştiğini o herkesten iyi görüyor. Yoksa takımı ve kendisi hakkındaki eleştirilere gülüp geçirdi. Bu denli öfkeli bir tavır içinde olmasının nedeni eleştiriler değil, içinde bulunduğu çıkmazdır.

Galatasaray ve Fenerbahçe, geçen sezondan aldıkları dersle bu kez işi baştan çok sıkı tutuyorlar. Sonuna kadar da böyle gideceklerini tahmin edebilmek için çok şey bilmeye gerek yok. Şimdiden herhangi bir takımı şampiyon ilan etmek anlamsız olabilir ama 'Görünen köy...' diye başlayan atasözünü de herkes bilir. Mustafa Denizli gibi deneyimli bir futbol adamı, işin sonunu bugünden görebiliyor. Öfkesi ve tepkisi ondandır.

Yoksa bu yorumcuların yaptıkları eleştirilerle ilgili bir durum değil. İlgili arkadaşların haklı olarak vurguladıkları gibi, bu işi kendisi de yaptı. Eleştiri dediği şeylerin yüzde 90'ının ıvırvır gevezelikler, kalanının da son derece doğru ve esaslı saptamalar olduğunu Mustafa Denizli herkesten daha iyi biliyor.

Yüzde 90 saçmalık elbette ki rahatsız edici hatta bıktırıcı. Ancak yüzde 10'luk gerçekçi saptamalar da düpedüz yıkıcı.

Bunu kendisi de çok iyi bilen Denizli, onların üzerinden Demirören'e "Bu işin sonu iyi görünmüyor başkan" mesajı gönderiyor.

HOŞGELDİNİZ: Okay Karacan meslekdaşımızla Ali Aydın ve Semih Yuvakuran arkadaşlarımız aramıza katıldılar. Böylece Zaman Spor Ailesi biraz daha güçlendi, renklendi. Arkadaşlarımıza hoşgeldin diyor, başarılar diliyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kaybetmemek yetmez...

Ahmet Çakır 2009.08.28

Bu karşılaşma Galatasaray'ın tarihindeki en rahat Avrupa maçı değilse de herhalde ilk 3'e girerdi. Hangi 11'le sahaya çıkılırsa çıkılsın alınacak galibiyetle takım ve ülke puanına katkıda bulunmak, Avrupa bilançosunu da biraz daha düzeltmek bu maçtan beklenenlerdi.

Buna karşılık ev sahibinin en küçük bir hayal bile kurmadığı açıktı. İki takım arasındaki güç farkı epeyce gözlerini korkutmuş olmalı ki tribünler de boş kalmıştı. Sarı-Kırmızılı takıma toplam 5 şut atabileceği bile kuşkuyla bir takımı kimse seyretmek istememiş gibiydi. Galatasaray'ın onlara 1 gol ve hatta beraberlik şansı vereceğini umsalardı, daha çok Estonyalı maça gelebilirdi.

Alpaslan gibi medya tarafından çoktan gönderilmiş bir oyuncunun Elano ile birlikte oynama şansı bulduğu takımın futbolunun ilk maça oranla epeyce kekeme kalışı doğaldı. Yine de Cim Bom oyunun büyük bir bölümünü tek kale maça çevirmekte pek zorlanmayacak gibiydi ama öyle olmadı.

Ortaalanın Barış'la Mehmet Topal'a bırakılması, ileride Aydın, Nonda, Elano ve Serdar'ın top beklemesi Sarı Kırmızılı takımın oyundaki etkinliğini azalttı. Yakalanan fırsatlardaki beceri düzeyinin düşüklüğü de gol bulmayı zorlaştırdı. Rijkaard'ın Aydın'la Serdar'ın kanat değiştirmesi gibi pansumanları da durumu fazla değiştirmede.

Rijkaard güvence olsun diye kaleye Leo Franco'yu koymuştu ama onun da bir önceki gece uykusunu alamamış gibi bir hali vardı. Kalesine gelen yan topların hemen hiçbirine çıkmadı. İkinci yarının başında bunlardan birinde rakibin en kısa oyuncusunun topu ağlara göndermesi onlar için büyük mutluluktu. Galatasaray savunması için de kısa sürede klasikleşmeye başlayan yerleşme hatasıydı. Bu gol öncesinde Serdar'ın faulü, onun savunma acemiliğindendi.

Aynı Serdar, gol becerisinin düşüklüğü yüzünden de bu maçta oynama şansını yeterince iyi kullanamadı. Kumaşının sağlamlığını biliyoruz ama Galatasaray'da oynayabilmek için daha fazlasına ihtiyaç var. Atacağı bir gol, hem takımına maçı kazandırır hem de adının zihinlerde daha sağlam yer almasını sağlardı.

Alpaslan Erdem'in bu maçta bulduğu şansı da değerlendiremeyişi bir veda gibi oldu ama yerine Serkan Kurtuluş'un oyuna alınışı da Rijkaard'ın tuhaf bir şakasıydı sanki. Hollandalı hocanın, rakibin uzun santrforuna karşı Gökhan Zan'ı 11'de düşünmeyişi, pek doğru olmadı.

Sarı Kırmızılı takımı bu kadar zayıf bir rakibe karşı yenik duruma düşme sıkıntısından Nonda kurtarıırken, golde Elano'nun rakibin göbeğini dağıtışının önemi açıktı. Bunun ardından Arda ve Mustafa Sarp'ın oyuna girmesi Galatasaray'ı rahatlatmıştı. Cim Bom dakikalarca rakibine top göstermedi ama sanki gol atıp da maçı kazanmak gerekli değilmiş gibi oynadı.

Bugünkü gazetelerde herhalde "Canın sağolsun Aslan!" türünden başlıklar olacaktır ama gerçek hiç de öyle değil; bu tür maçları mutlaka kazanıp Avrupa'da takım ve ülke puanını yükseltmek sanılandan çok daha önemli. Bunu fark ettiğinizde genellikle geç kalmış oluyorsunuz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Evet, bu kez sahiden lokum!

Ahmet Çakır 2009.08.29

Yarım asrı geçen tarihinde Avrupa Kupaları kuralarımızı iki şekilde karşıladık: Ya lokum gibi gruptaydık ya da ateşe düşmüştük!

Ateşe düşmemiz zaten olağan bir durumdu çünkü o güne kadar hemen hiçbir başarımız yoktu. Son 10 yılda durum biraz değişti de kuradan beklentilerimiz de yükseldi. Ayrıca lokum gibi gördüğümüz gruplarda ne fiyaskolar yaşadığımız da kolay unutulacak gibi değildi.

Bu kez Fenerbahçe ve Galatasaray gerçekten harika bir kura çektiler. Hani son zamanlarda çok tekrarladığımız o basmakalıp lafla, grupları kendileri yapsalar bu kadarını denk getiremezlerdi.

Şimdilik uzunboylu teknik analizlere filan girmeden birkaç izlenim ya da not aktarmak istiyorum. İki takımımızın rakipleri arasında belki Galatasaray'ın grubunda Panathinaikos hem futbol hem de onun dışındaki nedenlerle biraz zorlayıcı olabilir ama öteki rakiplerin pek endişeye yol açacak bir kapasiteleri yok.

Aslında Cim Bom grupta iki eski dostla buluşmuş oldu. Dinamo Bükreş, Cim-Bom'un Avrupa Kupalarında ilk maçı oynadığı takım. 1956 yılında deplasmanda 3-1 kaybedilen karşılaşma, Avrupa Kupalarında oynadığımız ilk maçı. O karşılaşmanın 77. dakikasinda Metin Oktay Avrupa Kupalarındaki ilk golümüzü atmıştı.

Sturm Graz da aslında Cim Bom için tatsız anıların takımı. 2000-01 sezonunda Şampiyonlar Ligi'nde ilk kez gruptan çıkma başarısını gösterirken Sarı Kırmızılı takım rakibine deplasmandaki ilk maçta 3-0 yenilmiş, İstanbul'da da 2-2 ile kolkola gruptan çıkarken son 4 dakikada pek yüz ağartıcı sayılamayacak bir durum yaşanmıştı.

Sturm Graz yine o günden bu yana Galatasaray daha ileri bir noktada. Gerçi Avusturya temsilcisinin play off'ta Metalist Kharkiv'i elemiş olması "Ooooo!" denilecek bir durum ama Ukrayna temsilcisinin geçen sezon Beşiktaş ve Galatasaray'a çektiirdiği çilenin dönemsel bir patlama olduğunu kabul etmek gerek.

Fenerbahçe, sahip olduğu Avrupa puanının hakkı olan bir kura çekti. İkinci kategorinin en yüksek puanlı ekibiydi Sarı Lacivertliler. 1. kategorinin en düşük puanlı takımı olan Steaua Bükreş ile eşleşmelerinin şans olduğu açık. Çünkü burada çok daha güçlü rakipler vardı doğal olarak.

Üçüncü kategoriden Twente, vasat bir ekip. Hollanda takımlarının en güçlüleri olan Ajax ve PSV ancak Fenerbahçe'nin düzeyinde sayılabilir, Twente daha geride. Hele Sheriff, kuraya giren 48 takımın en zayıflarından biri durumunda. Zaten puan olarak da sonuncuydu.

Böyle bir gruptan Fenerbahçe'nin tıpkı Galatasaray gibi lider olarak çıkmaları doğal bir beklentidir. Çünkü iki temsilcimizin de şu andaki kadro kapasiteleri, Avrupa deneyimleri ve sahip oldukları öteki imkanlar rakiplerin epeyce üzerindedir.

Fikstür ve yolculuk sorunu açısından da pek zorlayıcı olmadığı söylenebilir kuraların. Galatasaray en uzak Avusturya'ya, Fenerbahçe de Hollanda'ya kadar gidecek ki eh bundan iyisi can sağlığı denilebilecek bir durum.

Aslına bakarsanız iki güçlü temsilcimiz, gruptan çıkmakla da çok büyük bir iş başarmış filan olmayacaklar. Bu, sadece ilk 32'ye girmeleri anlamına gelecek (Şampiyonlar Ligi'nden gelecek 8 takımla birlikte). Finale kadar yürümeleri beklenen takımlarımızın asıl zorlu serüvenleri önümüzdeki yıla taşacak gibi görünüyor.

İki satır da Beşiktaş'ın talihsizliğinden söz ederek noktalayalım. Siyah Beyazlı takım gerçekten kötü bir kura çekti. Bugüne kadar kazan- dığı puanlarla 3. kategoriye çıkmış olmasının karşılığını pek alamadı Siyah Beyazlı takım. 4. kategoriden Wolfsburg'un gelmiş olması gerçek bir talihsizlik. Alman şampiyonu gerçek güç olarak en azından 2. kategori düzeyinde. Avrupa Kupalarına sık katılamadığı için takım puanı düşük. Bu da Beşiktaş'a ceza oldu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Galiba bu torbada bir büyü var

Ahmet Çakır 2009.08.30

Bir insanı boğarak öldürmekle ona tokat atmak aynı şey midir? İki durumu da 'farketmez canım' diye aynı kavramla anlatabilir misiniz? Yani birine tokat attığınızda bunun 'cinayet işlediniz' diye anlatılması, 'N'olmuş yani!' diye omuz silkilecek bir durum mudur?

Ne yapayım, başka türlü anlatamıyorum, bir kez de böyle bir örnek denemek istedim. Sevgili meslekdaşlarımın, sayısız uyarıma karşın şu torba lafında ısrarları bende öyle bir bıkkınlık yarattı ki artık ne yapacağımı şaşırmış durumdayım.

Geride bıraktığımız günlerde Şampiyonlar Ligi ve Avrupa Ligi'nde kuralar çekildi ve gazetelerle televizyonlar 'torba'dan geçilmez oldu. Falan takımımız filan torbada, öteki takımımız ise onun altındaki torbada gibi...

Kuraya giren takımların, bugüne kadar elde etmiş oldukları puanlara göre kategorilere ayrılmaları ve kura çekiminin de buna dayalı bir esasla yapılması, arkadaşlarımız tarafından inanılmaz bir ısrarla 'torba' diye adlandırılıyor.

Oysa ortada torba ya da çuval diye birşey yok. Biliyorsunuz, kuralar İngilizce pot denilen cam kürelerden çekiliyor. Fakat bizim sevgili arkadaşlarımız nedense bunları torba olarak görüyor ve öyle yazıp konuşuyorlar.

Bu konuda bana hak veren, doğru söylediğimi kabul eden, akıllı uslu arkadaşlarımız bile yanımdan ayrıldıktan sonra torba diye yazıp konuşmaktan vazgeçemiyorlar. Ben de güleyim mi yoksa ağlayayım mı karar veremiyorum. Galiba bu lafın büyüğü bir yanı var da ben anlayamıyorum.

Torba yıllar önce gerçekten vardı. Kuralar öyle çekiliyordu. Yani ortada fiilen bir torba olmayıp kuralar başka bir yerden çekilse de işin mantığı torba idi. Kura çekiminde de örneğin, daha ilk turda Milan'la Real Madrid eşleşebiliyordu. Öte yanda da Dinamo Tiran'la CSKA Sofya birbirlerine çıkabiliyordu torba usulünde.

O zaman ilk tur maçları bittiğinde Milan ya da Real Madrid elenmiş oluyor, buna karşılık Dinamo Tiran ya da CSKA yoluna devam etme imkanı bulabiliyordu.

Bunun haksız ve adaletsiz bir durum ortaya çıkardığını ve kupanın tadını kaçırdığını gören UEFA zaman içinde yeni düzenlemelere gitti ve sonuçta bugünkü duruma gelindi. Yani torba usülü en az 20 yıl öncesinde kaldı. Demek ki arkadaşlarımız hâlâ o günlerde yaşıyorlar.

Torba kavramının tombalacı mantığına yakınlığı nedeniyle arkadaşlarımız buna sempati duyuyor olabilirler, bunu anlayabilirim. Ancak bunun yol açtığı yanlışlıkları ve kötülükleri defalarca anlattığım halde buna aldırış etmemelerini anlamakta zorlanıyorum.

Bu benim kişisel sorunum değil ki! Siz düpedüz yanlış yazıp konuşuyorsunuz ve bunu da umursamıyorsunuz. Nasıl ki kıpkırmızı domatese tutup da 'Hayır, bu hiyardır!' demeye kalktığınızda gülünç duruma düşerseniz, bunu yapanların durumu da o.

Avantajları çok kalabalık olmaları. 'Bu kadar kişinin yaptığı birşey herhalde yanlış değildir' diye düşünüyor olmalılar.

Ama çok yanlış yapıyorlar!

Yaşar Mumcu'yu hatırlamak

UEFA, Avrupa Ligi kura çekimi öncesinde, bu kupada ilk golü atmış olan Fenerbahçeli futbolcu Yaşar Mumcu'yu hatırlayıp onurlandırdı. Elbette ki onlardan önce bunu bizim yapmamız gerekirdi ama biz böyle bir futbol uygarlığının henüz çok uzağındayız. O kadar uzağındayız ki GS-FB ezeli rekabetinin 100. Yılı gibi aylarca kutlanması gereken büyük bir olayı bile görmezden gelmeyi becerebildik...

Bunu sadece yakınma olarak değil, yıl sonuna kadar hâlâ birşeyler yapılabileceği umudumu koruyabilmek amacıyla yazıyorum. Hiç değilse bu yıla denk gelen maç öncesinde güzel birşeyler yapılabilmeli diye buradan haykırmak istiyorum.

Bu arada, kura çekimi sırasında GSTV'de yorumcuydum. Stüdyonun durumu itibarıyla o sırada ekrana gelenleri yeterince iyi görme şansım olmadı. Bu da hem GSTV izleyicisi hem de Zaman okuru olan dostlarımız arasında bazı sitelere yol açtı.

Beni tanıyanlar hiçbir şekilde bu tür ayrımlar yapmadığımı bilirler. Yaşar Mumcu'nun UEFA tarafından bu şekilde onurlandırılmasıyla ilgili olarak mutlaka birşeyler söyledim. Çünkü bu sadece Mumcu'nun değil aynı zamanda Türk futbolunun da onurlandırılmasıdır. Yine de Yaşar Mumcu'dan ve bundan alınan dostlarımızdan özür dilerim.

Maç mı, cenaze töreni mi?

Geçen sezon dünyanın en iyi takımı olduğunu herkese kabul ettiren Barcelona, bu döneme de kupalarla başladı. Barca önce kendi ülkesinin süper kupasını aldı, ardından da daha büyüğünü müzesine götürdü.

Son dönemde spor naklen yayınları konusunda atakta görünen TRT, Barcelona'nın A.Bilbao ile yaptığı maçları naklen yayınladı. Ancak finalin ikinci maçının anlatımı tam bir felaketti.

Yaklaşık 30 yıl önceki çıkışının ardından çok kısa sürede sönen ve adeta bir yerlere saklanarak bu işi sürdürmeye çalışan meslekdaşımız, adeta o günden bu yana işindeki hiçbir gelişmeye kulak asmaz gibiydi. İnsanın uykusunu getirecek kadar ölgün bir ses kullanımıyla sadece oyuncuların adlarını söyleyen, maçla, oyunla, takımlarla, taraftarla, yöneticiyle, teknik adamla ilgili hiçbir bilgi aktarmayan donuk bir anlatımla maçı işkenceye çevirdi.

Son dönemin en iyi spor spikerlerinden biri olan Güntekin Onay, geçen hafta gazetemizin ekinde yayınlanan söyleşisinde, maç anlatımında bağırıp çağırma döneminin sona ermesi gerektiğini söylüyordu. Benim de buna itirazım yok. Hatta onun söylemesinden çok daha önce bu konuyu yazdım ve konuştum. Ancak bunun tersi çok daha sıkıcı: maç anlatılmıyor da bir devlet büyüğünün cenaze töreni naklen yayınlanıyormuş durumuna katlanmak da kolay olmuyor.

Bunun dengesini bulabilmiş, çok iyi bir anlatım şekli yakalamış, dolgun ses tonuyla, dinamik aktarımıyla maçı izleyiciye yaşatan arkadaşlarımız yok değil. Ercan Taner'den Ertem Şener'e kadar bu işi çok iyi yapan arkadaşlarımız var. Hatta bu işin en iyilerinden biri olan Yalçın Çetin kardeşimiz şu anda TRT Spor Servisi'nin başına gelmiş bulunuyor. Devrini çoktan doldurmuş, meslek heyecanını çoktan kaybetmiş, yıllar önce kendini beyin olarak emekli edip sadece bedeniyle ortalıkta görünen adamların yapabileceği bir meslek değil bu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cim Bom zirveyi bırakmam diyor

Ahmet Çakır 2009.09.01

Sarı Kırmızılı takımın bu sezonki parıltısının yanı sıra karşılaşma öncesinde evsahibi takım cephesinde yaşananlar, bu karşılaşmayı oynanmadan kazanılmış bir duruma getirmiş gibiydi.

Karşılaşmayı tv'den yorumlayan arkadaşlarımız, Ankarasporlu futbolcuların ısınma sırasındaki keyifsizliklerinin bile durumu açıkça ortaya koyduğu kanısındaydı.

Hiç de öyle olmadı. Futbolla ilgili her türlü önyargı gibi bu da çok çabuk tuzla buz oluverdi. İlk 45 dakikada daha etkili olan ve gole yakın duran taraf Ankaraspor'du. Yaşananlar onları kamçılamiş, tam tersine Galatasaray'ın konsantrasyonunu bozmuştu. O kadar ki Sarı Kırmızılı ekip sanki geçen sezona dönmüş gibiydi.

Sadece ilk 20 dakikada Ömer Aysan dört kez etkili orta yaparken, karşısındaki Hakan Balta santrayı bile geçemedi. Arda ve Keita'nın taşıdığı toplar dışında Cim Bom rakip kaleye gidemezken, evsahibi çok daha organize bir oyun ortaya koyup sonuca ulaşmaya çalıştı. Cim Bom'da ortaalandaki Ayhan'ın yokluğu çabuk oynamayı ve dolayısıyla rakip kaleye gitmeyi zorlaştırdı. Mehmet Topal'la Mustafa Sarp biraz birbirlerini yabancılardı sanki. Elano da silik kalınca Cim Bom'un oyunu tıkanı. Baros her zamanki gibiydi; körlemesine dalışlar, verilemeyen paslar, atılamayan şutlar, ofsaytlardan oluşan bir kahr mektubu!

Böylece ziyan edilen 1 saatin ardından Rijkaard'ın değişiklikleriyle bu sezonki Cim Bom ortaya çıktı. Kaptan Arda ile birlikte oyuna sonradan giren Kewell, Nonda ve Aydın'ın gollere imza koyan futbolcular oluşu, değişikliklerin isabetini gösteriyordu. Kewell'in zekası, Aydın'ın saldırganlığı, Nonda'nın becerisi Ankaraspor'un

direncini kırdı ve işi bitirmeye yetti. Baros'un yarı süresi oynayan Kongolu oyuncunun onun en az 5 katı etkinlik ortaya koyması da Çek golcü adına düşünülmesi gereken bir durumdu.

Nonda'nın birkaç santimlik ofsaytla ziyan olan golü, üstünden atlamakla gol olmasını sağlayacağı bir topu gülünç biçimde auta atışı maçın öteki ilginç olaylarıydı. İkinci golden sonra Ankaraspor'un çözülüşü, biraz da maç öncesindeki öngörülerini doğrular gibiydi. Goller öncesinde de evsahibi takım fazlaca büzülmüştü. Kaptan Hürriyet neredeyse arkadaşlarını dövecekti!

Sarı Kırmızılı takımın zirvedeki yerini bırakma niyetinde olmadığını gösterdiği maçta Kuddusi Müftüoğlu meslek hayatının en rahat maçlarından birini yönetti. İki takımın da futbol oynamaktan başka birşey düşünmeyişi işini çok kolaylaştırdı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Estonya zor değil ama sonrası...

Ahmet Çakır 2009.09.05

Galatasaray Teknik Direktörü Frank Rijkaard'ın geçtiğimiz günlerde medyada epeyce yankılanan sözleri elbette ki Milli Takım için de geçerli. Başarı için gerekli herşeye sahibiz ama bunların hiçbirisi tam değil. Onun için de sağlam ve kararlı adımlarla hedefe doğru yürüyemiyoruz.

Aslına bakarsanız hemen her turnuvada aynı şeyler oluyor. Önce hiç olmadık maçlarda puanlar kaybedip sıkıntıya düşüyoruz. Sonrasında da bu kaybettiklerimizi bulmaya çalışıyoruz. Bu Nasrettin Hocalık durum, çağdaş futbol dünyasında saygın bir yer edinmemize engel oluyor.

Estonya gibi dünya futbolunda herhangi bir yeri olmayan rakipler karşısında yaşadığımız sıkıntı ise artık bıkkınlık verecek boyutlarda. Rahat kazanıp hedefe doğru güvenli biçimde yürümeye devam ederiz dediğimiz karşılaşmalarda takılıp ne yapacağımızı şaşırtıyoruz.

Aslında Milli Takım'ın bu maçı kazanamamak gibi bir sıkıntısının olabileceğini aklımızın kıyısından bile geçirmiyoruz. Zaten böyle bir felaketle karşılaşmamız halinde çok başka şeyler konuşmak zorunda kalacağımız ortada... O nedenle asıl hedef Bosna Hersek maçı. O kadar ki, çeşitli nedenlerle Bosna karşılaşması da gündeme geldiğinde Terim bile 'Önce Estonya maçını düşünüyoruz' gibi birşey söylemiyor.

Şurası açık: Bu kez kendimizi daha büyük bir sıkıntıya soktuk. Belçika'yı evimizde yenemeyişimizi bir yana bırakın, Estonya'da yitirdiğimiz 2 puan ve İspanya maçlarından eli boş çıkmamız hesapları karıştırdı.

Şimdi Milli Takım'ın önümüzdeki 4 maçı da kazanmasıyla bile ulaşamayacak bir hedef haline geldi 2010 Dünya Kupası. Peki niye böyle oldu? Bunun çeşitli nedenleri var. En büyük sıkıntıyı sakatlar konusunda çektik. O nedenle takımımız, oynadığı maçların çoğunda gerçek gücünü ortaya koyamadı.

Peki sakatlıklar niye arttı? İşte bu soruya pek kimse yanıt veremiyor. Terim bile pek anlaşılır birşey söylemiyor. Aslında bu konuda biraz gözler 2008 Avrupa Şampiyonası'na dönüyor ama kimse aklından geçeni tam olarak söyleyemiyor. Acaba bizim o dönemde yararlandığımız ABD'li ekibin çalışma yöntemlerinden doğan bir sorun mu sözkonusuydu? Değilse o ekiple niye devam edilmedi? Neyse, bunu tartışmak için şimdi de durum pek uygun sayılmaz.

Sorunlarımız ve sıkıntılarımız ne olursa olsun bu akşam Estonya karşısında herhangi bir sıkıntı çekmemiz düşünülemez. Elimizdeki en yakın ölçü Galatasaray'ın Estonya temsilcisini 5-0 yenmiş olması. Gerçi Levadia

Tallinn'in milli takımda fazla oyuncusu yoktu ama yine de ölçü sayılır.

Peki sonrası? İşte o biraz karışık... Hem Bosna'yı evinde yenmek, ardından 10 Ekim'de gidip Belçika'yı orada devirmek pek kolay işler değil. Üstelik Bosna bizden sonra puan kaybetmezse bizim 4'te 4 yapmamız bile işe yaramayacak.

Bu zorlu dönemde en büyük avantajımız Fatih Terim'in çok formda görünmesi. Onu her türlü gerginlikten uzak, sürekli güler yüzlü görmek, pek sık yaşanan bir durum değil. Peri Bacalarından Peri Masalına bir rota çizebilmek için hocanın bu halde olması mantıklı görünüyor.

Kadir Has Stadı'nda bütün biletlerin satılmış olması, başta Arda, Emre ve Tuncay olmak üzere bizi sonuca götürecek futbolcuların formda oluşu öteki avantajlarımız. Takımımızın gücü ve kalitesi ortada. Hazırlık maçında da olsa deplasmanda Ukrayna'yı orada farklı yenmiş bir takımın Estonya karşısında sıkıntı çekmesi düşünülemez. 1924'ten bu yana rakibimizi hiç yenmemiş olmamız tuhaf bir şakadan başka birşey değil. O şakaya da bu akşam son verebiliriz. a.cakir@zaman.com.tr

Atabeyoğlu'nun

F.Bahçe kitabı ne oldu?

Türk sporunun ciddi sorunlarından biri de kitapsızlıktır. Hayır, bunu espri ya da imalı bir dokundurma gibi niyetlerle yazmıyorum, durum tam olarak budur. 2000'li yıllara kadar Türkiye'de sözü edilmeye değer nitelikte, hiçbir kıyaslamayla anlatılamayacak kadar az spor kitabı yazılmıştır. Hatta tek kitabın bile yayınlanmadığı yıllar olmuştur!

Büyük spor yazarı olarak ünlenmiş kişiler arasında bile kitap yazmamış olanlar, yazarları birkaç kez katlayacak kadar çoktur. Geçmişin ve günümüzün pek çok önemli spor yazarı, sporumuzun herhangi bir yönünü kitaplaştırma ve bu yolla Türk sporuna hizmet gibi bir zahmete girmeyi gerekli görmemiştir.

Örneğin, gelmiş geçmiş spor yazarları arasında edebiyata en yakın olanı sayılan İslam Çupî'nin bile yaşarken tek kitabı çıkmamış, vefatından sonra yazılarından yapılan derlemeyle rahmetlinin iki kitabı olmuştur!

Fakat bunun tersi de vardır. Türk spor yazarlığının yaşayan efsanesi Cem Atabeyoğlu, tam 49 kitabıyla bu alanda uçurum büyüklüğündeki boşluğun doldurulabilmesi için çaba göstermiştir.

85'ini geride bırakan Cem Atabeyoğlu'nu evinde ziyaret ettik. Fenerbahçe amigosu demenin haksızlık sayılacağı, sporun, dostluğun, vefanın amigosu Paşalı Birol ile birlikte Atabeyoğlu için minik bir kutlama yapmak istedik. Bir süredir Atabeyoğlu ile tanışmak için fırsat bekleyen Galatasaraylı spor tarihi araştırmacısı Melih Şabanoglu kardeşimiz de bize katıldı.

Hemen şunu söyleyelim: Cem Ağabeyin maaşallahı var. Tam anlamıyla 85 yaşında bir delikanlı o. Hafızası diri ve duru. Fenerbahçe, Galatasaray ve Beşiktaş'ın kuruluş yıllarından tutun da ilk başkanlarla sohbetlerine kadar herşeyi çok net biçimde hatırlıyor.

Elbette ki konu kitaplara geliyor ve Cem Ağabey artık isyan olmaktan çok bezginlik dolu biçimde 50. kitabının serüvenini özetliyor.

Atabeyoğlu'nun Fenerbahçe'nin kuruluşunun 100. yılı nedeniyle 2004'te teslim edip 2005'te çıkmasını beklediği kitap hâlâ ortalıkta yok.

Başlangıçta 10 ciltlik bir Fenerbahçe tarihi olarak düşünülen kitap sonrasında değişik biçimler kazanmış ve son olarak da 4 ayrı kitap halinde basılmasına karar verilmiş. Kitabın basımını Fenerbahçe kulübü üstlenmiş ama bu işi kimin yürüteceği ve nasıl sonuçlanacağı konusundaki belirsizlikler hep sürmüş. Aradan geçen onca sürede de kitaptan bir ses çıkmamış.

Artık Cem Ağabeyin de sesi çıkmıyor ama onun yerine biz isyan ediyoruz, "Nerede 50. Kitap!" diye...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Arda olmasa ne yapacağız?

Ahmet Çakır 2009.09.06

Şunu en az 20 yıldır biliyorum: Bizim oyuncularımızı maçtan önce falakaya da yatırırsanız, zayıf rakipler karşısında sahaya 'nasıl olsa kazanırsınız' havasında çıkmalarını önleyemiyorsunuz. Gerekli iş ciddiyetine ancak pabucun pahalı olduğunu gördüklerinde erişebiliyorlar.

Dün gece bunun bedeli daha ilk dakikalarda kalemizde gördüğümüz gol oldu. O kadarla da kalmadı, aynı durumu ikinci yarının başında bir kez daha yaşadık ve yine gol yedik! Doğrusu bu kadarı karşısında söylenecek söz kalmıyor. Belli bölümlerde oyundan kopma sorununu bir türlü aşamıyoruz.

Oysa aynı sürede golü biz bulup rakibin direncini kırmayı planlıyorduk. Çünkü oynadığı futbolun dünya piyasasında bir geçerliliği olmayan rakibin en büyük becerisi, kalesini çok iyi savunmasıydı. Ancak yeterli düzeyde futbol oynamayı bilmeyişlerini iyi değerlendirdiğiniz zaman iş çok değişebiliyordu. Örnek: Bosna Hersek maçında delik deşik olup tam 7 gol yemişlerdi.

Muhteşem Kadir Has Stadı'nın zemininin aynı özelliği taşımayışı bizim için sorun oldu, Milli Takım pas yapmakta zorlandı. Ayrıca savunmamızın dağınıklığı ve şu ana kadar sezonun en iyi adamı olarak gösterilen Gökhan Gönül'ün kötü oyunu ciddi bir sorun oldu. Fenerbahçe'de de birlikteler ama Kazım'la oynamak da kolay değil! Bu ve sakatlık kalıntısı da Gökhan Gönül'ün haklı mazeretiydi.

Çok koşan ve alanları kapatan rakip karşısında ne yapıp da sonuca gideceğimizi kara kara düşünmeye başlarken maça damgasını vuran adam Arda oldu. Önce yediğimiz golde onun kendine aşırı güveninin payı vardı. Attığımız ilk golde Emre'nin Tuncay'a giden pasına dokunmayıp rakibi şaşırtması görmezden gelinebilecek bir durum değildi. İkinci golümüzü ise adeta tek başına yarattı. O kadarla da kalmayıp ikinci yarıda 'Artık biz bu maçı alamayız ve 2010 rüyası biter dediğimiz dakikalarda bir kez daha sahneye çıkıp karşılaşmaya her yönüyle damga vuran adam oldu.

İlk yarıda Gökhan Zan'ın sakatlanıp çıkması Terim'den çok Rijkaard'ı endişelendirecek bir durumdu. Ancak ikinci yarının başında Emre'nin geçirdiği sakatlık bir anda Milli Takım'ın adeta çökmesine yol açtı. O dağınıklık içinde inanılması güç bir gol yedik ve her şeye yeniden başlamak zorunda kaldık.

Aurelio'nun yokluğunda Ayhan'ın da sakatlığı ortaalandaki sorun çıkardı. Hamit iyi olmayınca bütün yük Emre'ye bindi. O da yorulunca top yapamaz olduk ve bunaldık.

Daha önemlisi, galiba Terim, Kazım'ı fazla ciddiye alıyor. Bu oyuncunun herhangi bir sonuç vermeyen birtakım çılgın hareketleri açık farklı önde olduğumuz maçlarda hoşla gidebilir ama bu kadar hayati ortamlarda durumun ciddiyetini daha iyi kavrayabilen adamlara ihtiyaç var. Nitekim Halil'in girmesiyle Milli Takım kendine geldi ve maç kazanıldı. Kendi hatalarımız yüzünden soluk soluğa bir maç oldu. Bir yığın gereksiz sıkıntı çektik

ama öte yandan da müthiş işler yapabilme becerimizi de ortaya koyduk. Arda ile birlikte kaptan Tuncay da maçın kazanılmasında ikinci en büyük payın sahibiydi. Emre Belözoğlu'nun müthiş çabası da elbette ki görmezden gelinemezdi.

Maç öncesindeki yazımızda 'Estonya zor değil ama ya sonrası?..' değerlendirmesini yapmıştık. Hiç de kolay olmadı ama sonuçta kazandık. Şimdi o soru bütün haşmetiyle önümüzde: Ya sonrası?.. Neyse, gamlı baykuşluk etmeyip kazanmış olmanın keyfini yaşayalım, sonrası için de hayırlısı diyelim... a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rijkaard nasıl 12'den vurdu!

Ahmet Çakır 2009.09.07

Ey okur, yazımızın başlığı Rijkaard'la ilgili olsa da bu yazıyı rahatlıkla bir Milli Takım yazısı olarak okuyabilirsiniz!

Hayır, Hollandalı hocanın 4 maçta 12 puan almasıyla ilgili bir yakıştırma değil bu başlığı vermemin nedeni; onun Futbol Federasyo- nu'nun aylık resmi yayın organı 'TamSaha' dergisindeki sözleri bundan kat kat önemli.

Asıl konuya geçmeden şunu da söylemek zorundayım: Galatasaray'ın Tobol deplasmanında berabere kalışı sonrasında, hatalı takım tertibi ve beraberliği iyi bir sonuç olarak görmesi nedeniyle Rijkaard'ı eleştirmiştik. Buna da bazı okurlar tepki göstermişti.

O konudaki görüşümü koruyorum. Hem o hem de Levadia Tallinn karşısındaki beraberlik Galatasaray için kayıp olmuştur. Çünkü bunlar rahatlıkla kazanılabilecek maçlardı. Steaua Bükreş'in Galatasaray'la aynı sayıda ama biraz daha güçlü rakiplerle oynayıp 6 maçını da kazandığını hatırlatırsam ne söylemek istediğim biraz daha iyi anlaşılabilir, deyip geçelim.

"Türk futbolunda hiçbir şey tam değil" diyor Rijkaard. Bunu da öylesine söylenmiş bir söz olarak ortada bırakmıyor, altını tam olarak dolduruyor.

"Aslında her şeyden biraz var. Ama hiçbir şey tam yok. Bu işi hem zorlaştırıyor hem de komplike hale getiriyor" sözleri, onun kısa sürede bizi hayret edilecek kadar iyi tanıma şansını bulduğunu gösteriyor.

Çünkü Rijkaard'ın sözleri sadece futboldaki durumumuzu değil aynı zamanda toplum olarak halimizi de çok iyi anlatıyor. Şöyle bir bakın çevrenize, hemen her işe büyük bir coşkuyla giriliyor ama onun tamamlanması konusunda bir yığın arıza ortaya çıkıyor. Herşey kopuk, eksik ve yarım kalınca başlangıçta amaçlananın neredeyse tam tersi bir yere varıyor; karamsarlıkla umutsuzluk kapıları ardına kadar açılıyor.

Örnek mi istiyorsunuz, sayılamayacak kadar çok: İşte tam 17 yılda tamamlanabilen ve bu nedenle gerçek maliyetinin en az 5 kat fazlasına malolan Şanlıurfa'daki 30.000 kişilik GAP Stadı... İşte hizmete girişinden bu yana yıllar geçmesine karşın bir türlü ulaşım sorunu çözülemeyen İstanbul Atatürk Olimpiyat Stadı... İşte Galatasaray'ın Aslantepi Stadı'nın yapım çalışmasının geçirmekte olduğu aşamalar...

Sadece bunlar değil, Türk sporunun hemen herşeyi böyle! 80 yılı aşkın süredir sürekli konulup da hâlâ bir çözüm bulunamamış sorunlar önümüzde duruyor. Onun için Türk atletizminin dünyada esamisi bile okunmuyor. Avuç içi kadar Jamaika dünyayı birbirine katarken biz bitmez-tükenmez tartışmalar, çekişmeler, didişmeler ve anlamsız kavgalar içinde kendimizi tüketiyoruz.

Zaman zaman yakaladığımız büyük coşku önemli işler yapmamızı sağlayabiliyor. İşte 2002 Dünya Kupası başarımız, işte 2008 Avrupa Şampiyonasında yaptıklarımız...

Gelgelelim, bu tür başarıları sürekli ve kalıcı hale getirebilecek adımları bir türlü atamıyoruz. Herşey dönemsel bir coşkunun ve o sırada yapılan akıllıca işlerin, bilinçli ve disiplinli çalışmanın ürünü olarak kalıyor, arkası gelmiyor.

Rijkaard devam ediyor: "Türkiye'yi farklı kılan şey biraz da şu; işler kötü gittiğinde bir anda oyun mantalitesi kaybolabiliyor. Yürekten oynayan oyuncu sayınız çok. Ama bu, bazen akli devre dışı bırakıyor. Herkes kendi başına maçı çevirmeye kalkıyor."

Sadece futbolda değil her alanda işlerin içinden çıkılmaz hale gelmesinin temel nedenlerinden biri bu. Herşeyi duygusallık ve hatta hamasetle ele alıyoruz. Sorunu asıl çözecek olan akıl neredeyse hiç ortaya çıkmıyor. O nedenle çözüm arayan kişiler olarak bile sürekli aynı şeyleri konuşmak zorunda kalıyor ve patinaj yapıyoruz.

Patinaj yapan bir aracın tekerleği döner ve bu nedenle işlere uzaktan bakan bazıları da bir yere gittiğimizi sanabilir. Bizim durumumuz budur ve Rijkaard'ın bunu bu kadar çabuk farketmiş olması, belki de onun teknik adamlığından daha çok takdir edilecek bir durumdur.

a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tarık'ın köftesi mi, Vedat'ın kahvesi mi?

Ahmet Çakır 2009.09.09

3 Haziran 2007 Pazar günü Saraybosna'daki otelimizin balkonunda uzun yıllar Türkiye'de futbol oynamış Boşnak bir futbolcu dostumuzla sohbet ediyorduk.

O gün uçak olmadığı için Pazartesi dönecektim. Milli Takım'ın beklenmedik yenilgisi haliyle canımızı sıkmış ve gruptan çıkmamızı güçleştirecek bir tatsız ortam doğmuştu. Üstelik Bosna'nın da hiçbir iddiası yoktu.

Oysa İsviçre rezaleti nedeniyle çarptırıldığımız ceza döneminde işler pek de kötü gitmemişti. Hem Macaristan hem de Yunanistan deplasmanlarını kazanmış, Frankfurt'ta Moldova ile Malta'yı geçip 4'te 4 yapmıştık. Yine Almanya'da oynadığımız Norveç maçında 2-2'yle bıraktığımız puanlar fazla canımızı sıkmamış, daha çok rakip takımın kalecisi Myhre'nin Hamit'ten yediği iki komik serbest atış golü üzerinde durmuştuk.

İşte böyle bir ortamda gelen Bosna Hersek yenilgisi tam bir darbeydi. Çünkü o dönemde rakip takım bugünkü gücünde değildi. Önemli oyuncularını federasyonla yaşadıkları sorun nedeniyle milli takıma gelmiyordu. Daha önce bizde Erzurumspor'da oynamış olan Adnan Duško o takımın kalecisiydi (Anlayın artık vezinde yazılmıştır).

Elbette ki milyonlarca gönüllü teknik direktör bu şok yenilgiyle ilgili görüşler ileri sürüyordu. Daha önce Fenerbahçe ve Bursaspor başta olmak üzere çeşitli takımlarda oynamış olan Vedat (Durduk yerde dert çıkarmayalım diye takmaad kullanmak durumundayım) olaya ilginç bir yorum getirdi:

"Fatih Terim eski arkadaşı Tarık Hociç'in dükkanında köfte yiyip muhabbet etmek yerine gelip benim bir kahvemi içseydi, ona böyle bir durumun yaşanabileceğini anlatırdım."

Yılın yarısını Bosna'da yarısını da İstanbul'da geçiren Vedat'a göre Fatih hoca maçın ciddiyetini önce kendi yaşamamış, o nedenle de bunu oyuncularına anlatması kolay olmamıştı. Yoksa Türk Milli Takımı'nın o günkü Bosna Hersek'ten 3 gol yemesi olacak iş değildi...

Gerçekten de o günlerde Fatih hoca epeyce formsuzdu. Bunun temel nedenlerinden biri, İsviçre rezaletinin henüz çok sıcak oluşu ve çeşitli nedenlerle sık sık karşısına çıkarılmasıydı. Zaten dünyaya öfkelenmek için gelmiş olduğuna inanan sevgili hocamız da o günlerde herşeye kızılıyordu. Örneğin, aylardır oynamayan Rüştü'ye o maçta şans vermesi, son dakikada çok komik bir golle yenilmemize yol açmıştı. Bununla ilgili birşeyler yazıp söylediğinizde hoca çıldırıyordu. Daha bunun gibi neler neler...

27 ay sonra yine Bosna Hersek'in karşısındayız. Bu kez roller epeyce değişmiş durumda. Geçen sürede rakibimiz hem milli takım düzeyindeki sorunlarını aştı hem de futbolda aşamayla birlikte grupta da sıçrama yapıp 2010 Güney Afrika heyecanını bizden daha yoğun biçimde yaşamaya başladı.

Bu durumda Terim şunu yapmalı, milli takım böyle oynamalı türünden birtakım değerlendirmeleri tuhaf bir şaka gibi gördüğümü daha önce defalarca yazdım. Asıl üzerinde durulması gereken şu: Terim'i ister sevin ister nefret edin, olaya damga vuran bir karakteri olduğunu hepimiz kabul etmek zorundayız. Başka bir ifadeyle, Milli Takım'ın en büyük şansı da Terim, bazen şanssızlığı da...

O bakımdan Terim'in formda olup olmayışı her zamankinden daha büyük önem taşıyor. Onun formda olduğunu her halinden anlıyoruz. Saha içinde vazgeçemediği öfke gösterileri bir yana Hakkarili çocuklarla ilişkileri, kendisiyle fotoğraf çektiremediği için ağlayan Kayserili Şeyda'yı takım otobüsüne alıp havaalanına kadar götürmesi gibi durumlar içimizi ısıttı.

Ne alakası var demeyin! Unutmayın ki futbol asla sadece futbol değildir. Hoca bu kez Vedat'la bir kahve içmese de Tarık'ın köftesiyle vakit geçirmek niyetinde değil...

a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Memlekette kaybettiğini Bosna'da bulmak zordu!

Ahmet Çakır 2009.09.10

Bugüne kadar futbol üzerine binlerce kez dinlemek zorunda kaldığım basmakalıp laflar içinde elbette ki ciddiye alınabilecek olanlar yok değildir. Bunlar içinde belki de en çok önemsenmesi gereken, zorlu maçları kazanma konusunda sinirlerine hakim olan tarafın daha ağır basacağı öngörüsüdür.

Bizdeyse yerli yersiz sinirlenmeyi temel görev sayan bir teknik adam ve onu örnek alan futbolcular bulunuyordu. Bu yüzden kendi işimizi güçleştirdik ve gereksiz sıkıntılar çektik. Rakibin şaşkın ve dengesiz olduğu dakikaları iyi değerlendiremedik.

Oysa daha ne oluyor demeye kalmadan bulduğumuz golle harika bir başlangıç yapıp umutlanmıştık. Ancak sonrasında bir türlü organize olamadığımızı görüp endişelendik. Hakemin düpedüz uydurduğu serbest atış yüzünden öyle büyük korku yaşadık ki sanki gol olacağını anlamıştık. Tabii bunu söylerken Salihoviç'in nefis atışına şapka çıkarmayı da unutmayalım.

Estonya maçı kadromuzdan yapılan 3 değişiklik doğal ya da zorunluydu. Cezası biten Semih'in takıma girmesi kazanç sayılırdı. Ancak hem bu formanın acemisi hem de kendi takımlarının henüz güvenilir adamları arasında

sayılamayan Önder ve Ceyhun Gülselam'ın durumu pek böyle değildi. Nitekim ilk yarıda Önder'in yok yere rakibe verdiği pozisyon herşeyin sonu olabilecek nitelikteydi. Bunun doğurduğu tedirginlik de oyunumuzu bozdu. Maç boyunca pek organize olamadık.

Estonya maçının yıldızları Arda ve Tuncay'ın bu kez tutuk kalışları, Emre ile Hamit'in yükünü artırdı. Semih'in de rakip savunma arasında boğulması nedeniyle pek pozisyon üretemedik. Onların gol bulduğu yerin yakınlarından kullandığımız iki serbest atışta tehlike bile oluşturamadık.

Maçın büyük bölümünü tribünden izlemek zorunda kalan Terim'in devre arasında takımı silkelemesi ve riskli bir anlayışla galibiyet kovalamamamız beklenen bir durumdu. Arda'nın oyuna ağırlığını koyuşu, Sercan'ın karıştırıcı oyunu rakip savunmanın dengesini bozdu. Oyuna egemen olup gollük pozisyonları bulduk ama vuruşlarda çok geciktik ve bitirici olamadık.

Aldığımız riskin karşılığı olarak da kalemizde ciddi tehlikeler yaşadık. Ancak grubun en golcü ekibi Bosna'nın da beceriksizlik boyutunda bizden farkı yoktu. Eh, bu da üzüleceğimiz bir durum değildi. Ancak dakikalar ilerledikçe oyundan düşüp çaresiz biçimde rakibi seyredişimiz üzücüydü.

Tek tük bulduğumuz pozisyonlarda hem yeterince çabuk değildik hem de pas-şut seçimlerini bir türlü doğru yapamadık. Son dakikalarda büzülen rakibin bu halinden yararlanacak gibi olduk. Arda'nın vuruşunun birkaç santim içeri gitmesi yeni bir Türk mucizesi olacaktı ama ona da direkt izin vermedi. Ardından Tuncay'ın vurduğu da girmeyince kaderimize boyun eğdik.

Doğrusunu isterseniz, daha önce memlekette kaybettiklerimizi Bosna'da bulmak hiç kolay iş değildi. Tamam, daha önce bu tür işler yapmıştık ama o da bir yere kadar...

Neyse, hâlâ bir umudumuzun olduğunu ileri sürerek birbirimizi 14 Ekim'e kadar avutabiliriz. Ondan sonra birbirimizi yemeye başlarız. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu yazının başlığı yok

Ahmet Çakır 2009.09.12

İşi tersinden alıp "Yüzde 25 konuk takım kazanır" şeklindeki başlığı daha az kullanmıştım ama sonuçta o da eskimişti...Bu başlık azabını yaşamamın asıl nedeni de şu: Dev maçlar öncesinde yazılan şu kazanır bu kazanır, şöyle olur böyle olur tarzındaki yazılarla konuşmalar genellikle beni güldürüyor.

Elbette ki bu işi çok iyi yapan, gerekli, değerli, önemli şeyler söyleyen ve yazan arkadaşlarımız yok değil. Ancak sonuçta bunların hepsi birer varsayım. Ayrıca iş kolaylıkla sanki iki takım teknik direktörünün neyi nasıl yapacağını bilmediği noktasına da kayabiliyor! Ancak yorumcuların söylemesi halinde takımlarını sahaya doğru kadro ve taktik anlayışla çıkarmaları mümkün olabiliyormuş gibi bir durum yaşanıyor. Daha da neler!

Bu da okurları, izleyicileri ve taraftarları çok kötü etkiliyor. Hemen hepsi değeri bilinmemiş bir teknik direktör gibi hissediyorlar kendilerini. Radyolara bağlananları dinlediğinizde bunu kolaylıkla anlayabiliyorsunuz.

Bu karşılaşmalarla ilgili en tartışılmaz nitelikteki gerçek, evsahibinin ciddi biçimde ağır basıyor oluşu. Bu da benim buluşum filan değil. Bugüne kadar yapılmış olan maçları incelediğinizde böyle bir sonuç ortaya çıkıyor.

Tabii ki buna konuk takım taraftarları bozuluyor. Oysa onlar için var olan yüzde 25'lik kazanma oranı hiç de yabana atılacak birşey değil. Üstelik ligin ikinci yarısında da onlar evsahibi olacak... Olsun, biz dünyaya hep birşeylere öfkelenmek ve anlamsız tepkilerle sorun çıkarmak için gelmiş bir ulusun evlatlarıyız! Bu genel yaklaşımdan sıyrılıp işe daha yakından baktığınızda Galatasaray'ın her yönden ağır bastığı da gün gibi ortada. 4 maçın hepsini kazanıp 13 gol atmış Sarı Kırmızılı takımın, ne gol atabilen ne de maç kazanabilen rakibi karşısında taraftar desteğiyle de çok ağır basacağı çok açık.

Ancak derbi dediğiniz maçlar, bu tür değerlendirmelerin çok ötesindedir. Zaten çuvallar dolusu konuşmanın ardından söylenen de odur! (Bu maçlar üç ihtimallidir. Ha ha ha! Ne büyük buluş...) O dönemde çok daha kötü durumda görünen takımlar da bu maçları kazanabilmiştir; hem de defalarca falan filan... Birkaç gazete fazla satabilmek için bu karşılaşmaları ölüm-kalım maçı havasına sokmaya çalışanlar da ne yazık ki çok ciddiye alınır. Gerçekten böyle bir durum varmış gibi gerginlik doğar. Bundan da bir yığın tatsızlık çıkar, maçın havası zehirlenir... Oysa daha ligin çok kısa bir bölümü geride kalmıştır, asıl maraton önümüzdedir.

Bütün bu nedenlerle, şu kazanır bu kazanır varsayımları yerine bu maçtan keyif almayı bilecek bir durumda ve konumda olabilmemiz çok daha önemlidir. Fakat ne yazık ki o da bu memlekette mümkün değildir. Çünkü biz dünyaya acı çekmek ve çektirmek için gelmişizdir, her durumda da bunun gereğini tam olarak yaparız.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cim Bom Roma'ya, Kartal komaya!

Ahmet Çakır 2009.09.13

Ali Sami Yen'e İspanya karşısındaki tarihi galibiyetin tatlı yorgunluğuyla geldik. Ne yorgunluğu mu? Kolay mı sandınız o maçı kazanmayı? Oyuncularla birlikte biz de ribaunt aldık, top kapmaya çalıştık, üçlük attık, çok basit sayıları kaçırdık, olmadık topları kaybedip kahrolduk...

Attila Gökçe Ağabey gibi biraz daha ileri yaşta sayılanlarımız takımın koçu olup taktik vermekten bitap düştüler. Sürekli olarak hakemlere bağırıp çağırmayı da eklerseniz o maçın bizi nasıl yorduğunu anlarsınız...

Sezonun ilk dev maçına geldiğimizde, günlerdir en büyük korku olan yağıştan eser bile yoktu. Hatta doğa koşulları açısından mümkün olabilecek en iyi koşullarda oynanacaktı maç. Buna sevindik. Türk futbolunun Taçsız Kralı Metin Oktay'ın ölüm yıldönümüne denk gelmiş olması maça ayrı bir önem kazandırmış gibiydi. Sarı Kırmızılı takımın haddinden ziyade favori oluşu maç öncesinin en belirgin yanıydı. Bu da bazıları için 'Gördünüz mü, yine favori kaybetti!' türünden maç sonrası intikam fırsatı oluştuyordu.

Ancak Galatasaray maça öyle bir başladı ki rakibi adeta abandone etti. Birkaç dakikalık bu müthiş oyun hemen ürünü de verdi. Arda'nın sanki bıraksa da girecekmiş gibi görünen köşe atışında topa çizgide kafa vuran Mustafa Sarp'ın böylesine boş bırakılmış olması inanılır gibi değildi... Oysa bu erken gol hesabını Denizli yapmıştı. Tabata'nın yanısıra Serdar Özkan ve Yusuf Şimşek'in sahada oluşu bunu gösteriyordu. Ancak bu hesabın akla ve maça uymayan yanı Nihat'ın sahada Bobo, Holosko ve Nobre'nin kenarda oluşuydu. Baros'un kişisel çabasıyla attığı nefis şutun ardından Beşiktaş kendine gelir gibi oldu. Gole de çok yaklaştı ama Serdar Özkan bu beceriyi gösteremedi. İlk yarının kalan dakikalarının tek ilginç yanı, sahadaki en iyi adamın Sabri oluşuydu. Hem de karşısında Yusuf varken... İkinci yarı başlarken Denizli, Bobo ve Fink'le bir hamle daha yaptı. Sadece bu hamle yüzünden değil Cim Bom'un ağır yorgunluk hali Beşiktaş'ın gole çok daha yakın durmasına yol açtı. Oyunun yönetimini ele alan Yusuf'un Serdar'a gollük pasları Galatasaray'ı bunalttı. Hatta Siyah Beyazlıların biraz hakem şansı olsaydı oyun çok değişebilirdi.

Hollandalı hocanın en yorgun adam Arda'yı oyundan alışı bile çözüm olacak gibi değildi. Dakikalarca topa değemeyen Kewell ve Baros takımı 9 kiye bırakmıştı. Böyle bir ortamda Barış'tan yararlanılmayışını anlamak zordu. Ancak ikinci yarının neredeyse tek atağında Kewell'in zekasıyla başlayan pozisyonda Baros'un attığı gol Beşiktaş'ı da maçı da bitirdi! Bu da Rijkaard'ın futbolu bizden çok daha iyi bildiğinin sayısız kanıtlarından biri oldu. Ardından da Barış'ı oyuna alıp takımını tamamen ayağa kaldırdı.

Elano'dan başlayan atakta yine Kewell'in ustalığıyla Baros'un golü artık Siyah Beyazlı takımı tamamen çökertti. Zaten şampiyon ilan edilmiş olan Sarı Kırmızılı takım bu parlak galibiyetle rakiplerine bir kez daha gözdağı verir gibiydi.

Beşiktaş içirse durum her geçen hafta biraz daha tatsızlaşıyor. Salı akşamı M.United maçı öncesinde bu yıkım, onlar için hiç beklenmedik bir durumdu. Belki de sezonun en zor maçına moral olarak çökmüş biçimde çıkmak zorunda kalacaklar. Allah yardımcıları olsun. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kötü fikstür, kaçınılmaz sonuç!

Ahmet Çakır 2009.09.16

Seçme imkanı olsa Beşiktaş herhalde böyle bir maçla başlamak istemezdi. Ancak fikstür talihsizliği olarak yaşanan bu durumu şansa dönüştürmek de mümkün olabilirdi. Dev rakip karşısında gösterilecek bir sıçrama ligde yaşanan bütün tatsızlıkları ortadan kaldırıp üstüne bir ton da moral getirebilirdi.

Kadroda pek tahmin edilemeyecek türden bir Mustafa Denizli sürprizi yoktu. Nihat ve İsmail Köybaşı'nın dışarıda bırakılmasını kimse yadırgamadı. Gerçi 35'lik İbrahim Üzülmöz, Valencia'nın karşısında epey acı çekti ama fazla da sorun çıkmadı. Buna karşılık öteki İbrahim'in durumu daha sıkıntılıydı. Genellikle rakibi ve arkadaşlarını seyretti, kendisi oyuna çok az katılabildi.

Ayrıca taraftar da İbrahim Üzülmöz'den futbol filan değil, 'Rooney'e birşeyler yapmasını' istiyordu... Nobre ve Holosko böyle bir maçta gol atabilmek için gerekli silahlardı. 'Peki niye GS maçında ilk 11'de yoklardı' diyecekseniz, onu geçin!

Ronaldo ve Tevez'in gidişinin ardından sözü edilmeye değer transfer yapmayan M.United'in parıltısının epeyce eksildiğini belirgin biçimde gördük. Ferdinand'ın yokluğu da bunda etkendi. Paul Scholes'in 11'de oluşu ufak bir değişiklikti, artık tarihi eser kıvamındaki Gary Neville, 'İ.Üzülmöz oynuyor, o niye oynamasın!' diye kadroya girmiş gibiydi.

Futbol adına söylenecek fazla birşeyin olmadığı ilk 45 dakikanın golsüz bitmiş olması Karakartal'ı yeni bir Liverpool zaferi için umutlandırdı. Gerçi ilk yarıda Beşiktaş'ın da Serdar'la attığı iki şuttan başka etkinliği olmamıştı ama maçı kazanmak pek de imkansız görünmüyordu. En azından durum, maçtan önce görüldüğü kadar umutsuz değil gibiydi...

Bu aşamada Denizli'nin herşeye karşın gole dönük etkinliği olan tek adam durumundaki Serdar'ı çıkarıp Yusuf'u oyuna alışı, yavaş yavaş tribünlerle arasının bozulmaya başlamasında bir kilometre taşı gibiydi.

Sir Alex Ferguson'un oynadığı Berbatov ve Owen kozları, belki isim olarak etkileyiciydi ama o kadar! Bulgar golcü oynuyormuş gibi yaptı, Owen'ın tek önemli hareketi de yardımcının hatalı bayrağına takıldı. Her durumda sabırla kendi klasiğini oynayan M.United son dakikalarda da olsa golü bulacağını bilir gibiydi ama o

kadar da çok beklemedi. Savunmayı abondone eden boğucu ataklarından birini noktalamak da Scholes için zor olmadı.

Aslında kayıplarla dolu lig maçlarından çok da farklı bir Beşiktaş yoktu. Belki biraz daha çalışkan ve hırslıydı ama aradaki sınıf farkı yüzünden daha fazlasını yapabilmek de mümkün değildi. Siyah Beyazlı takımın en iyisi Ernst'ti. Alman oyuncunun müthiş çabası takımı ayakta tuttu. Tabii o da bir yere kadar... a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eski yardımcıya yeni futbol dersi

Ahmet Çakır 2009.09.18

Atina'ya gelirken Cim Bom'un 1. kategori takımıyla ilk maçı yapmasının da tıpkı Beşiktaş'ınki gibi bir fikstür talihsizliği olduğunu düşünüyorduk ama Sarı Kırmızılı takım bunu muhteşem bir avantaja dönüştürmeyi başardı. Açıkçası bugünkü Yunan gazetelerinde 'Türklerden futbol dersi aldık' tarzı başlıkların çokça yer alacağını tahmin etmek hiç zor değil.

Gerçekten de Rijkaard eski yardımcısına çok sıkı bir futbol dersi verdi. Oysa maç öncesi etkenler Galatasaray için bu kadar büyük bir mutluluk vaat eder gibi değildi. Servet'in olmayacağı biliniyor, Arda'nın 11'de olmayabileceği de tahmin ediliyordu. Bunların Cim Bom'u biraz güçten düşüreceğini de kabul etmek gerekiyordu. Maçla birlikte başlayan yağış bir başka sürprizdi. UEFA'nın 6 hakemli uygulaması da karşılaşmanın ilginç yanlarından biriydi.

Asıl büyük olay, tıpkı Beşiktaş maçındaki gibi daha ne oluyor demeye kalmadan topun Panathinaikos ağlarını bulmuş olmasıydı. Yunan takımının savunmasının hatadan daha büyük çaplı ikramını Elano çok rahat değerlendirdi.

Golü bu kadar erken bulmak harikaydı ama sonrasında Cim Bom ortaalandaki pek top tutamayınca sıkıntı yaşamaya başladı. Arda'nın oyun liderliği ve top kullanma becerisi arandı. Emre Güngör'ün maç eksiği ile (Daha 24'te çıkmasının nedeni sakatlık mıydı?) Hakan Balta'nın formsuzluğu sorun olacak gibi göründü.

Rakibin en büyük kozu durumundaki Arjantinli Leto, çift motorlu Sabri karşısında şaşkına döndü. İkinci yarının da Galatasaray'ın golüyle başlaması Yunan takımını dağıttı. Elano'nun harika pası ve Baros'un becerisi alkışı hak eder nitelikteydi. Aynı dakikadaki öteki pozisyonda Çek yıldızın aynı beceriyi gösteremeyişi üzerinde durulacak bir durum değildi. (Hatta sonradan kaçırdıkları da... O maçın sonundaki bile!)

Sezon başından bu yana Galatasaray ilk kez bu kadar Rijkaard'ın futbol anlayışına uygun tarzda oynadı. 4-3-3 tam olarak sahadaydı. İkinci golün ardından eski yardımcısının hamlesi Yunan takımını biraz ayağa kaldırır gibi oldu. Ancak Elano'nun 35-40 metreden kaleye zor gidecek serbest atışının rakibe çarpıp ağları bulması Pana'nın nakavt olmasına yol açtı!

Olağanüstü verimliliğine karşın Elano'nun yerine Arda'nın girişi normaldi çünkü Cim Bom hiç top tutamaz hale gelmiş, oyun tek kale maça dönüşmüştü. Sabri, Beşiktaş maçından sonra bu karşılaşmanın da yıldızıydı. Leo Franco rakibin en çok moralini bozan adamdı. Ötekiler arasında herhangi bir ayırım yapmayayım, siz isterseniz gönlünüzün bütün yıldızlarını onlara verin. Çünkü bunu hak ettiler. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yardımcı hoca hangisiydi?

Ahmet Çakır 2009.09.19

Galatasaray'ın Avrupa başarılarının olağandışı bir yanı yok. Geçen sezonki dağılma döneminde bile dışarda Benfica, H.Berlin gibi önemli maçlar kazanıldı.

Ancak Yunanistan'da kazanılan maçın daha ilginç yanlarının bulunduğunu yerinde gördük.

Maçı hepiniz izlediniz, en azından ne olduğundan haberiniz var. Ancak daha fazlası var: Maç sonrasındaki basın toplantısında yaşanan bir durum, Sarı Kırmızılı yönetimin bu sezon teknik yönetim seçiminde nasıl 12'den vurduğunu gösterir gibiydi.

G.Saray teknik direktörünün Rijkaard olduğunu Yunanlı meslekdaşlarımız da elbette ki biliyordu. Nitekim içlerinden biri toplantıya niçin onun değil de yardımcısı Neeskens'in geldiğini eleştirel bir tonda sordu. O da, 'Lig maçlarında Rijkaard'ın, Avrupa'da kendisinin bu toplantılara çıktığı' yanıtını verdi.

Birkaç Yunanlı meslekdaşımız ise Neeskens'in 'yardımcı' konumunda olamayacağı düşüncesindeydi. Hatta o nedenle ısrarla çevirmen Mert'in adını istediler. İkna olmaları da epeyce zaman aldı. Belli ki Rijkaard'ın bir başka yardımcısının kendi takımlarının başında bulunmasından hareketle Galatasaray'daki durumu daha iyi anlamaya çalışıyorlardı.

Bundan da gizli bir gurur duymamak mümkün değildi.

İyi seçimler sadece takımı başarıya götürmekle kalmıyor, aynı zamanda bu tür bir prestij de kazandırıyor.

Karşılaşmanın belki de tek üzücü yanı Sarı Kırmızılı taraftarların maçı tribünden izleme olanağı bulamayışydı. Siz bakmayın ne yapıp yapıp maça gidip tribüne çıkmayı başarmış bir avuç taraftarın varlığına! Birkaç bin kişilik topluluğun, takımlarının bu başarısına orada tanıklık edebilme keyfinden yoksun kalmış olmalarına üzülmemek elde mi?

Bunun tek sorumlusu olarak yönetimi göremeyiz. Elbette ki onların 'Şu mektepler olmasa maarifi ne güzel idare ederdim' mantığının izlerini sürmelerine destek veremeyiz. Gelgelelim, en sıradan maçlarda bile olay çıkarmayı temel görev sayan bir taraftar topluluğunun varlığı da görmezden gelinemez.

İşleri içinden çıkılmaz hale getirenler bunlar oluyor. Yoksa tribüne giden taraftarın yüzde 90'ının maç izlemek ve takımını desteklemekten başka derdi olmadığını herkes biliyor. Ne yazık ki 'bir avuç' diye nitelenen azınlık olaya rahatlıkla damgasını vurabiliyor. Onların çıkardığı olaylar da 'bir kötünün 9 köye zararı olur' misali herkesi yakıyor.

Bütün bunlar bilinmeyen şeyler değil. Ancak bir yandan da hızla dünya değişiyor. Yunanistan'da birkaç yıl öncesine oranla bile daha yumuşak bir ortam gördük. Komşu giderek Avrupalılaşıyor. Bu nedenle de maça birkaç bin Türk taraftar gelse herhangi bir sorun olmazdı gibi göründü bize.

Test etme olanağı bulamadık -inşaallah da bulamayız- ama Yunan polisinin de bu tür olayları önleme konusunda becerisinin artmış olabileceği inancındayız. Stattaki önlemler bize bu izlenimi verdi. Kısacası, işin kolayı kaçmak yerine, riski de göze alarak futbolun keyfini yarım bırakmamak gerekiyor.

Yönetimler, 'ben sana taraftar getirmeyeyim, sen de bana getirme' kolaycılığından vazgeçmeli. Yöneticilik bu değil.

Azap olarak başladı, bayram tadında bitti

Ahmet Çakır 2009.09.22

Ligin zirvesindeki Cim Bom, dibindeki Kasımpaşa karşısında büyük azap çekti ama buna yol açan kendi yetersizliği değil büyük bir hakem hatası oldu.

Gerçi aradaki olağanüstü güç farkı nedeniyle Galatasaray'ın hakemi de yenmesi gerekiyordu ama bu her zaman kolay olmuyor. Tribünlerin boş kalmış olması Kasımpaşa yönetiminin bu maçtan biraz para kazanma hesabının pek tutmadığını gösteriyordu. Kimbilir belki de hesapları başkaydı: Sarı Kırmızılı taraftarlar gelmesin ve bu yolla psikolojik üstünlük sağlansın. Öyleyse hesap tuttu. Ne olursa olsun Cim Bom'un İstanbul'daki bir maçı 2-3 bin kişiye oynamak zorunda kalışı hüznün vericiydi.

Bizim de maç öncesi görüşlerimiz kesinlikle ilk 45 dakikada gerçekleşti. Galatasaray'ın maça konsantre olamayacağını ve mutlaka ilk golü yiyeceğini düşünüyorduk. Öyle de oldu. Takımdan kopuk 4 forvetin ileride top beklemesi, bütün ümitlerini bu maça bağlamış olan Yılmaz Vural'ın işini kolaylaştıran temel etkeni. Üstüne biraz da sertçe mücadele eklenince Galatasaray tıkanıp kaldı. Gol dışında da önemli fırsatları olan Kasımpaşa idi. Bunların üçüncüsünde Leo Franco başarılıydı ama aynı Arjantinli kalecinin geri pası elle tutacak kadar dalgınlığına akıl erdirmek zordu.

Ev sahibinin daha önce mektubunu yazmış olduğu golü, kendi sol kanadından gol çalışması yapar gibi bir pozisyonda geldi. Peşpeşe üç pasta Galatasaraylı herhangi bir oyuncunun araya girmeyişi Moritz'in son vuruşu yapıp işi bitirmesini sağladı.

Aslında ilk yarının en önemli olayı 8. dakikada Ali Güneş'in direk dibinde topu elle kesmesiydi. Hakem hem penaltı hem kırmızı kartlık bu pozisyonu görmeyip maçın kaderini etkiledi. Kendisinin daha yakın olduğu pozisyonda yardımcısından umar beklemesi kötüydü. İşte 6 hakem uygulaması belki de yılda bir kez böyle bir maç için gerekli olur, onda da yoktur!

Aynı Ali Güneş'in ikinci yarıda son adam durumundaki Kewell'i düşürmesinin sarı kartla cezalandırılması da onun fazlasıyla şanslı bir akşam yaşadığını gösterir gibiydi. Maçın kaderini yüzde yüz belirleyen bu hatalardan sonra hakem bütün takdir haklarını, kimi zaman utanılacak şekilde Cim Bom için kullandı ama geçmiş olsun! Buna karşılık Kasımpaşa'nın biraz da mecbur olduğu antifutbola geçit vermemek için kaleciye bir sarı kartı bile düşünemedi.

Sarı Kırmızılı takım ilk yarının en önemli pozisyonunu uzatma dakikalarında buldu. Onu da Arda'nın nasıl dışarı attığına kimse akıl erdiremedi. Rijkaard'ın, ilk yarıda oynuyormuş gibi yapan Elano ve Baros'un yerine Keita ile Nonda ile ikinci yarıya başlaması normaldi. Nitekim azaba dönüşen gol Nonda'nın becerisiyle geldi. Hele 'artık bu maçta gol olmaz' denilen dakikalarda gelen galibiyet golü Galatasaraylılar için dünyalara bedeldi. Üçlemesiyle de maça damgasını vuran adam oldu...

Bir yığın meslektaşımın tersine Yılmaz Vural'ın coşkusuna her zaman saygı duydum ama o da biraz değişmeyi düşünmeli: Taç atan kendi oyuncusunu bile taciz etmenin takıma ne yararı olabilir? Hele taraftarı kıskırtması, aman Allah'ım! a.cakir@zaman.com.tr

Büyük fikir adamı Erman hoca!

Ahmet Çakır 2009.09.24

Şunu baştan söylemek zorundayım: Bu tür yazılardan hoşlanmayan önemli bir okur topluluğunun bulunduğunu biliyorum. Dahası, ben de hoşlanmıyorum. Meslekdaşlarım hakkında olabildiğince övgü dolu değerlendirmeler yapmak daha çok hoşuma gidiyor.

Gelgelelim, bizim meslekte öyle işler oluyor, kimi zaman öyle akılalmaz söz ve davranışlarla karşılaşıyorsunuz ki 'artık bu kadarına dayanılmaz' diye kaleme sarılmak zorunda kalabiliyorsunuz.

Bu kadar girizgâh yetmeyecek, şunları da söylemeliyim: Erman hoca ile hiçbir alıpveremediğim yok. Tersine, kişi olarak gerçekten sevdiğim biridir. Kendisinin de çok önemseddiği ve hep vurgulamaya çalıştığı gibi sapına kadar delikanlıdır. Dürüsttür, onurludur, kişiliktir; kısacası tam anlamıyla adam gibi adamdır.

Gelgelelim, aynı Erman hocanın gazetesinde yazdığı yazılarda ve televizyon programında savunduğu bazı fikirler düpedüz dehşet vericidir. Kimi zaman artık futbolu bitirip ülkenin idaresine de yöneldiği olur; kodu mu oturtan genelkurmay başkanı istediği yolunda beyanlarda bulunur.

Dostumuzun, bunun ne kadar utandırıcı bir faşist yaklaşım olduğunu algılayabilecek entelektüel birikime sahip olmadığı gün gibi ortadadır. Buna benzer konulardaki öteki düşünceleri de tüyler ürperticidir ama bunlar memleket ortalamasının da çok yadırgayacağı görüşler değildir. Zaten gücü de oradan gelir. Geçelim.

Bizim mesleğe ilk giriş dönemlerinde hakemlik kapsamında önemli sözler söyledi ve işler yaptı Erman hoca. Hıncal Uluç'la birlikte yaptıkları Kale Arkası programı, sadece izleyenlere değil, pek çok futbol adamı ve hatta hakeme de kuralları öğretti. Hocaya da ciddi bir şöhret getirdi; bugün bugün kaymağını yiyor, denilebilir.

Bundan aldığı güçle Erman hoca zaman içinde zaptedilmez bir adam haline geldi. Bugün GS, FB, BJK, Trabzonspor, Sivasspor, Milli Takım, federasyon ve aklınıza gelecek herşeyle ilgili bütün doğruları Erman hoca bilir! Bunlarla ilgili olarak devamlı yargılarda bulunur, hükümlere varır. Hiçbir konuda asla yanılmaz! Memleket saat ayarı gibidir... Bunu şaka ya da espri olarak söylemiyorum, konuşmaları gerçekten bu doğrultudadır.

Erman hocanın son bombaları Galatasaray'ın Panathinaikos ve Kasımpaşa maçlarında ortaya çıktı. Pana maçındaki 6 hakem uygulamasını, "Nerede çokluk orada b.kluk" (Özür dilemesi gereken o) olarak niteledi. Yani bunun yanlış bir iş olduğunu ileri sürdü. Ancak Kasımpaşa maçındaki feci maskaralık ortaya çıktığında bu kez tam tersini söylemekte bir sakınca görmedi. Şansal Büyüka'nın 6 hakem uygulamasının yararlı olup olmadığı sorusuna "Kesinlikle yararlı" karşılığını verdi.

Bununla da kalmadı, asla orada böylesi büyük takımlarla olan maçların yapılamayacağı nitelikteki stada övgüler yağdırdı. Neymiş, Lig TV'nin anlatım yeri Ali Sami Yen'den bile daha iyiymiş... Peki, bedava girmek isteyenlerin tribünsüz bölümden sahaya yağdırdıkları bombalardan niye hiç söz etmiyor Erman hoca? Stadın bir yandan gerçekten çağdaş düzenlemesinin yanında öte yandan ne yapsanız iflah olmaz o komik ve acıklı Nasrettin hoca türbesi görünümüne niye kulak asmıyor? Aslında mesele Erman hoca filan değil, burada memleketin büyük bir dramı var. Çeşitli alanlarda Erman hoca gibi neyi ne kadar bildiği son derece kuşkulu birileri devamlı ahkam kesiyor ve biz de kanaat önderi diye o insanları ciddiye almak zorunda kalabiliyoruz. Bugün Erman hoca, örneğin birbiri ardına son derece değerli kitapları yayınlanan Metin Tükenmez dostumuzdan çok daha geniş bir alan kaplıyor futbol dünyasında; belki on, belki yüz, belki bin kat geniş bir alan!

Oysa Erman hoca gibilerin futbol üzerine bütün hayatları boyunca toplam 10 dakika bile düşündükleri son derece kuşkulu. Çünkü düşünseler başka türlü konuşurlar, düşünceli bir insana yakışacak sözler ederler. Ayrıca bize gerçek diye anlatmayı uygun gördükleri şeyler hep kendi kişisellikleriyle ilgili, daha doğrusu dehşet verici derecede şişkinleşmiş egolarıyla...

Elbette ki kusur sadece onlarda değil. Rahmetli Attila İlhan'ın kötü şairler için yaptığı o muhteşem değerlendirmesiyle söylersek, biz bu enginarları çiçek diye saksılarda muhafaza etmeyi önemseydiğimiz sürece, sonuçlarına da katlanacağız.

a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hangi spor yazarları tasfiye olacak?

Ahmet Çakır 2009.09.26

1980'li yıllarda, son dönem Türk edebiyatının en büyük eleştirmeni Fethi Naci'nin "Türkiye'de ne kadar futbol varsa o kadar roman vardır" şeklindeki sözü kıyametin kopmasına yol açmıştı.

Edebiyat dünyası tam anlamıyla birbirine girdi. Bununla ilgili olarak sayısız yazı yazıldı. Tartışmalar ve etkileri yıllarca sürdü. Ancak bütün bunlar olurken, spor dünyasından çıt bile çıkmadı. Oysa rahmetlinin sözleri en azından yüzde 50 oranında bizi ilgilendiriyordu.

Ne yazık ki spor dünyasında, rahmetli İslam Çupı'nın yazılarını edebiyat şaheseri sanmak dışında kimsenin bu alanla herhangi bir ilgisi yoktu. Spor yazmanın gerçek yazarlıkla herhangi bir ilgisinin olmaması, adeta bir kuraldı.

Şimdi de buna benzer bir durum yaşanıyor. Canımdan aziz genel yayın yönetmenim Ekrem Dumanlı'nın yakın gelecekte Türk basınında kimlerin tasfiye olacağı yolundaki varsayım yazıları epeyce yankı yaptı, tartışmalara yol açtı.

Bu kez konu bizi daha yakından ilgilendiriyor ama spor dünyasından bu konuyla ilgili olarak tek satır çıkmayacağını biliyorum. O eksikliği gidermek de bana kalıyor.

Sevgili arkadaşlarım hiç üzülmesin ve telaşlanmasınlar ki bu gibi durumlar gerçekten spor dünyasını pek ilgilendirmez. Hayır, Dumanlı'nın söylediği türden, yani işini doğru dürüst yapmayan ve başka bazı arızaları bulunanlar bizim aramızda da vardır. Ancak buna kimse kulak asmaz. Onlar sonsuza kadar işlerini sürdürebilirler!

Bunu şaka ya da espri olsun diye söylemiyorum, gerçekten böyledir. Hatta çarpıcı bir örneğini de yaşadım. Size anlatayım:

Türk futbolunun milli takım düzeyinde yerlerde sürünme sıkıntısından kurtulmaya başladığı günlerdi. 1996 Avrupa Şampiyonası elemelerine deplasmandaki 2-2'lik Macaristan beraberliğiyle başlayıp sonrasında İzlanda'yı 5-0 yenmiş ve ardından gelen İsviçre talihsizliğine karşın iyi sonuçlar alıp İstanbul'daki Macaristan maçına sıra gelmişti.

Bu karşılaşma öncesinde çok ilginç bir gelişme yaşandı. Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nden Doçent Gül Tiryaki başkanlığındaki bir ekip Macaristan'ın o güne kadar grupta oynadığı maçları analiz etmiş ve belli sonuçlara varmıştı. Bunlar TRT 3'teki bir programda yayınlandı.

Ayrıntılara girecek yerim yok, o programda ne söylendiyse maçta aynen çıktı. Tabii bu durum galiba Metin Tükenmez dostumla birlikte en çok beni heyecanlandırdı. O coşku içinde Türkiye'deki spor yazarlığının artık eskisi gibi olamayacağını, genel bir yaklaşımla artık palavraya dayalı yorumculuk anlayışının öldüğünü, bunun yerini bilimsel diyebileceğimiz bir yaklaşımın alacağını ileri sürmüştüm.

Oysa hiç de öyle olmadı. Aradan geçen 15 yıldan sonra bugün de palavranın, futbol yorumculuğunda önemli bir yer tuttuğunu görüyoruz. Neyi ne kadar bildiği son derece kuşkulu birtakım adamlar hâlâ büyük yorumcu sayılabilir. İçlerinde büyük paralar kazanan ve önemli adam muamelesi görenler bile var.

Olsun! Hiçbirinin korkmasına gerek yok. Sevgili genel yayın yönetmenim darılmasın ama söyledikleri kesinlikle spor gazeteciliği dünyasını ilgilendirmez. Burada işler başka türlü yürür.

Ali Sami Yen'e küfretmek!

[No Paragraph Style][Basic Paragraph]p

Belki doğrusu da buydu, Galatasaray maçının ikinci yarısında Beşiktaş tribününden yükselen o iğrenç küfürü hiç duymamak! Öyle sanıyorum ki pek çok gazeteci arkadaşım bunu işitmemiş olmayı yeğledi ve yazmadı.

Ancak okurumuz İlker Akpınar bu duruma tepki gösterirken "Keşke 5-0 yenilseydik de o küfürü işitmeseydim" diyor. Bu konuda Çarşı Grubundan özür beklenirken ne yazık ki çeşitli Siyah Beyazlı platformlarda bu durumun sanki güzel bir iş yapılmış diye değerlendirildiğine dikkat çekiyor. "Tamam, bunu Beşiktaş'a ve taraftarına maletmeyelim ama bununla ilgili iki satırlık bir özür yazısı koymak çok mu zor sitelerine!" diye isyan ediyor Akpınar.

O küfürü işittiğimde adeta kanım donmuştu. Bugün tribünlerdeki pek çok güzelliğin öncüsü sayılan ve hatta tribünleri de aşan bir toplumsal etkinliği olan Çarşı'nın konuya duyarsız kalışı beni de şaşırttı. Tamam, küfür hayatımızın anlam veremediğimiz ayrılmak bir parçası. Fakat ben bir kulübün kurucusuna küfür edildiğine ilk kez tanık oluyorum. Bir başka okurumuz Hakan Şahin, Ali Sami Yen'le birlikte Metin Oktay'a da küfür edildiğini ileri sürüyor ki artık insan ne söyleyeceğini bilemiyor... Sadece Galatasaray'ın değil Türk sporunun gelmiş geçmiş en saygın isimlerinden birine küfür etmenin taraftarlıkla filan herhangi bir ilgisinin olamayacağını kardeşlerimize nasıl anlatabiliriz dersiniz?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Galatasaray, beklenmeyen ama doğal bir kayıp yaşadı

Ahmet Çakır 2009.09.28

Galatasaray'ın, rakibini mutlaka yenmesi için çok önemli 3 neden vardı: 1) Fenerbahçe'den liderliği geri almak, 2) 7'de 7 rekoruna ortak olmak, 3) Geçen sezon iki maçta da yenildiği rakipten rövanşın hiç değilse yarısını almak...

Tabii bunlara bir de Alpaslan Dikmen'in ölüm yıldönümü nedeniyle rahmetlinin ruhunu şad etme kadirbilirliği de eklenebilir.

Ali Sami Yen'de herşey iyi güzeldi de bu duygusal yaklaşımlarla gol bulup maç kazanmak kolay değildi. Üstelik Sarı Kırmızılı takım ilk yarım saati tek kale maç oynamasına karşın çok da önemli pozisyonlar bulabilmiş değildi. Bunda Eskişehirspor'un diri takım savunması kadar Cim Bom'un gol ayaklarının verimsizliği de etkendi.

Kasımpaşa maçında 45 dakikada attığı 3 gol nedeniyle Nonda'nın oynaması doğaldı. (Hakan Balta'nın stopere çekilip Uğur'un solbekliğiyle Emre Aşık'ın dinlendirilmesi de öyle.) Ancak kulübede Baros otururken mutlaka fazla birşey yapmak gerekiyordu. Kewell'in biraz tutuk, Arda'nın da kapasitesinin altında kalışı, Keita'nın yükünü artırdı. O da devre bitmeden gerekeni yapıp Nonda'ya futbol hayatının en kolay gollerinden birini attırdı.

Bu sezonki Cim Bom'un farkı da golde bir kez daha ortaya çıktı. Sürekli arayış, kaliteli ayakların anlık patlamaları, yeterli fizik güçle birleşince rakibin direnci belli noktalarda mutlaka kırılıyor.

Ancak ikinci yarının başında Kewell'in iyice yetersiz kalmaya başlaması, biraz da talihsiz biçimde Cim Bom'un gol yemesiyle sonuçlandı. Oysa o dakikaya kadar Sarı Kırmızılı takım rakibine neredeyse hiç pozisyon vermemişti ve bu da pek gol fırsatı sayılmazdı.

Asıl ciddi sorun Rıza Çalımbay'ın gol sonrası değişiklikleriydi. Burak Yılmaz'ın yerine Bülent Kocabey ve hele Ümit Karan'ın yerine Serdar'ın girişi Cim Bom için sıkıntıydı çünkü Ümit Karan'la Eskişehirspor 10 kişi oynuyordu. Sonrasında da Ragıp'ı oyuna alarak Galatasaray'ı düpedüz uyuttu Rıza hoca. Nasıl olduğu anlaşılmaı biçimde dakikalar eridi.

Evet, yediğı gol belki kaza gibiydi ama ikinci 45 dakika boyunca hemen hiçbir pozisyonun olmayışı, Galatasaray'ın 7'de 7 rekorunu da başka hesaplarını da bozan asıl önemli nedendi. Sarı Kırmızılı takımı bu sezon ilk kez bu kadar üretkenlikten uzak gördük.

Kaptan Arda gemiyi kurtarmak için çok çırpındı ancak herşeyi onun yapmak istemesi biraz da sorun oldu. Öteki oyuncular adeta onu seyre daldılar kendilerinin de birşeyler yapmaları gerektiğini unutmuş gibiydiler.

Son dakikalardaki telaş dolu baskının sonuç getirmesi de mümkün olmadı ve Cim Bom sezonun ilk kaybıyla sarsıldı. Hakem Cüneyt Çakır bir bölümü tartışılır nitelikteki düdükleriyle maçın kısırlaşmasına yol açan bir yönetim anlayışı gösterdi. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çok değerli bir kitap: Alpaslan'a mektuplar

Ahmet Çakır 2009.10.04

Sadece bu kitabın değil, geçen yıl talihsiz bir kazada kaybettiğimiz Alpaslan Dikmen'in anma töreni için de en güzel sözü Paşalı Birol söyledi: Allah herkese böylesini nasip etsin.

Okurlarım bilir, taraftar dalkavukluğundan hoşlanmam. Ancak özellikle Alpaslan Dikmen'in vefatının ardından ultrAslan o kadar güzel işler yaptı ve yapmaya da devam ediyor ki bunları alkışlamayı bir görev sayıyorum.

Geçen pazar Hasdal'da mezarı başında yapılan törenin ardından akşam Ali Sami Yen'de yaşananları milyonlarca insan televizyonlarından izledi. Alpaslan Dikmen kardeşimiz, gerçekten de bütün hayatı boyunca yüreğinde taşıdığı olağanüstü Galatasaray sevgisine yakışır şekilde anıldı.

Bu kadarla da kalınmayıp onun için bir kitap hazırlandı. Mahir Şanlı'nın yönetiminde, Alpaslan'ın eşi Ebru'nun da önemli katkıda bulunduğu kitapta ona yazılmış mektuplar yer alıyor. Özhan Canaydın'dan Adnan Polat'a,

Fatih Terim'den Hakan Şükür'e kadar bir yığın mektupta Dikmen'in Sarı Kırmızılı renklere vurgunluğunun belgelerini görüyorsunuz adeta...

Elbette ki kitabın önemi, onu tanımış olan ünlülerin yazdıklarından ileri gelmiyor. Kimsenin adını sanını bilmediği, tribünlerin sessiz kahramanları da bu kitapta konuşuyor. Adeta bir tribün tarihine tanıklık ediyorsunuz mektupları okurken...

Alpaslan Dikmen'in çevresine ektiği sevgi tohumlarının bu şekilde ürüne dönüşmesine hayranlık duymamak da elde değil. Bu kitap aynı zamanda bir sevgi destanı.

Kitabın değerini artıran bir başka etken de gelirin Galatasaray Tekerlekli Sandalye Basketbol Takımına verilecek oluşu. Böylece, tepeden tırnağa bir değerbilirlik örneği oluşturuyor bu kitap. Alpaslan'a Mektuplar kitabını şimdilik Galatasaray mağazalarında bulabileceğinizi biliyor ve öneriyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başkent'te gündüz gelen felaket!

Ahmet Çakır 2009.10.05

Galatasaray, yeniden galibiyet serisine başlama umuduyla gittiği Başkent'te, ilk yenilginin ötesinde kendisine çok şey kaybettirecek futbol rezaleti yaşadı. Daha iki hafta önce şampiyon ilan edilen takımın bu inanılmaz çöküşüne anlam verebilmek de kolay değil...

35'inde Milli Takım aday kadrosuna alınmanın güveni içindeki Ceyhun Eriş ve arkadaşları, son 10 maçtır yenemedikleri Sarı Kırmızılıların canını sıkma konusunda kararlı görünüyordı.

Rijkaard'ın her maçta takımını önemli ölçüde değiştirmesi herhalde artık 'rotasyonun erdemi ve adaleti' olarak görülmeyecek, şimdi bunun tam tersi olan şeyler söylenecektir.

Hepsi tamam da Keita'nın yokluğu büyük sorun oldu. Oyunun hem akışkanlığı hem de sürprizleri azaldı. Onun yerine denebilecek şekilde Servet'in çılgın dalışları oyunu gülünçleştiriyor. Servet'in hücum çıkışı Galatasaray'a hiçbir şey kazandırmıyor, tam tersi oluyor.

Futbol adına keyifsiz geçen ilk 45 dakikanın en önemli atağının Aydın-Uğur işbirliğiyle doğmuş olması ilginçti. Son vuran Uğur olunca topun ağırlara değil direğe gitmesi normal sayılırdı. (Başka nedenle değil, bek olduğu için.) Elano'nun serbest atışı, Arda ve Aydın'ın kaleyi bulan şutlarıyla Arda'nın çalımaları dışında bir 'futbolun gündüz uykusu' durumu yaşandı.

İkinci yarıda da oyun pek değişmedi. Baros'un penaltı noktası üzerinde bomboş durumda topu dışarı atması, bu sezon da Cim Bom'u yıkan kırılma noktalarından biri olacak kadar önem kazanabilir.

Ankaragücü'nün direktten dönen topu da maçın inanılması güç görüntülerinden biri ve sonrasında olacakların da sinyaliydi. Buna karşılık goldeki beceri olağanüstüydü ve Ankaragücü'ne 3 puanın üzerinde getirisi olacak nitelikteydi. Hele ikinci gol Sarı Kırmızılı takım adına tam bir skandaldı.

Aydın'ın ilk 10 dakikadan sonra kayboluşu, Rijkaard'ın ikinci yarıdaki Kewell ve Nonda hamlelerinin sonuç vermeyişi kaybı kaçınılmaz hale getirdi. Kewell'in hakkını teslim edelim, mümkün olanı yaptı ama arkadaşları 'ben oynamıyorum' havasındaydı. Nonda'nın bomboş durumda beraberliği getirebilecek topu dışarı vurmasının ardından gelen üçüncü gol ise artık rezaletin de ötesinde bir çöküştü.

Daha iki hafta önce şampiyon ilan edilen takımdaki bu olağanüstü düşüş, çok başağrıtabak gelişmelerin kapısını açacaktır. Sadece ilk yenilgi ve kaybedilen 3 puan değil, futbol değerlerinin de epeyce azalmış olması, Cim Bom'un üzerindeki gri bulutların epeyce koyulaşmasına yol açacak gibi görünüyor.

Ankaragücü, bu sonucu getirecek bir futbol oynamadı ama ne olursa olsun Galatasaray'ı bu şekilde yenmek büyük olaydır ve takdiri hak eder. Asıl kahraman Hikmet hocaydı. O, her dakika oyuna müdahalesi ve inancını sonuca dönüştürme becerisiyle ayakta alkışı haketti. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hep uçurumun kenarında yürümek şart mıdır?

Ahmet Çakır 2009.10.10

Bu yazının başlığı "çıkmamış candaki umudun peşinde" de olabilirdi. Milli Takım'ın bu akşamki Belçika maçında böyle bir ruh hali içinde olacağı açık.

Hatta Bosna maçından gelecek habere göre tamamen formaliter nitelikte bir karşılaşmaya çıkma zorunluğu bile doğabilecek.

Peki, grupta gerçekten bunu zorunlu kılabilecek bir durum var mıydı? Grubun ikinci kategori takımı olan Türkiye hiç değilse bu durumunu koruyarak baraj maçı oynama şansı bulamaz mıydı? Üstelik grup ikinciliğine çok yakın görünen Bosna karşısında iki maçta 4 puan aldığımıza göre başka bir yerlerde çok açık yanışlar yaptığımız ortada.

Bu tür turnuvaların başlangıcındaki maçlarda mutlaka beklenmedik kayıplara uğruyoruz ve bunu sonraki maçlarda telafi edebileceğimizi ileri sürüyoruz. İki İspanya yenilgisinin hiç değilse evimizdekinden çok işimize yarayabilecek 1 puan çıkarabilecekken bunu da beceremiyoruz.

Başlangıçta Belçika, sonrasında Estonya karşısında yok ettiğimiz 2'şerden 4 puanın yanında İspanya'dan alamadığımız 5. puan bizi hedefin uzağına düşürüyor. Ondan sonra da işimiz artık mucizelere kalıyor.

Teknik direktörümüz, 'uçurumun kenarında yürümeye alıştığımızı' söylüyor. Sanki bir marifetmiş gibi... Sanki başka bir yol yokmuş gibi... Sanki bu bir üstünlükmüş gibi...

Yıllardır bu tür turnuvalarda hep şaşırtıcı işler yapıyoruz. Kimi zaman mucizevi denilebilecek başarılar kazanıyor, hemen arkasından da yine aynı işi bu kez negatif yönde gerçekleştiriyoruz.

Buna karşılık yetkili ve sorumlu kişiler, Milli Takım'ın her büyük turnuvaya katılabilecek bir istikrara ulaşması gerektiğini söylüyor. Sanki bunu yapacak olan benmişim gibi...

İşte efendim, bunca yıldır güç elinizde, yetki ardınızda, imkanlar kucağınızda... Sonuç da ortada! Yok efendim sakatlıklar yüzünden şu oldu, şanssızlıklar yüzünden bu oldu. Mazeret aramıyoruz ama hep bunları buluyoruz önümüzde...

Oyuncu seçiminden teknik adam davranışlarına kadar her konu sürekli tartışma gündeminde. Gerçekleştirilen onca aşamaya karşın çözülemeyen bir yığın sorun, sürekli önümüze çıkıyor ve yolumuzu tıkıyor. Bunlara kimin nasıl bir çözüm bulabileceğı de kestirilemiyor.

Bosna'nın Estonya'ya takılması uzak bir olasılık değil. Bu da bizim için heyecan verici bir durum ortaya çıkaracak. Peki, biz bundan yararlanabilecek durumda mıyız? Epeyce kuşku... Şu dakikaya kadar kendi işimizi kendimiz göremediğimiz gibi bundan sonrası için de mecalimiz yok...

Böyle sürekli kaçırılan fırsatların ardından yazıklanmaktan kurtulup da ne zaman bu turnuvalara sürekli katılabileceğimizi biz de merak ediyoruz. Fakat anlaşılan o ki o günleri görmeye ömrümüz yetmeyecek.

Bilmiyorum, bu maç için daha umut verici birşeyler yazmak mümkün olabilir miydi?

Gerçek cellat hangisi?

pBana kalsa Bülent Uygun Sivasspor' dan asla ayrılmamalıydı. Böyle düşünenlerin de az olmadığını biliyorum. Ancak futbolda böylesi ayrılıkların kaçınılmazlığına da defalarca tanık olmuşluğumuz var.

Sivasspor'la arasındaki ilişkiyi Bülent hoca epeyce şairane biçimde anlattı. İşin o yanını bir kenara bırakalım. Uygun'la ilgili olarak medyamızın aldığı bazı tavırları anlamakta epeyce zorlandığımı söylemeliyim.

Hele şu Laila ve sonrasıyla ilgili muhabbetle ilgili medyanın tavrı, tam anlamıyla tiksindiriciydi. Bu gibi konularda ciddiye alınabilecek on paralık fikri olmayan birtakım adamlar, Bülent Uygun'u bu sözlerinin bitirdiği yolunda ahkam kestiler.

İnsan ağlasın mı gülsün mü, karar veremiyor. Çünkü Bülent Uygun'un bu ve buna benzer sözleri medyanın çok işine yaradı. Sürekli gündem oluşturdu, tartışmalara yol açtı, ilgi odağı oldu. Eh, medyaya gerekli olan da bu değil miydi?

'Olsun efendim, yine de o sözleri söylememeliydi.' Allah Allah! Buna karar verecek olan siz misiniz? Hangi hakla, hangi yetkiyle? Peki, hangi sözleri söylese daha doğru olurdu? 'Sürekli birşeyler uydurup futbolcularımı meşgul ediyorum. İstanbul'daki hayatın özlemine çekmelerine engel olabilecek birşeyler üretiyorum. Eksik olmayın, sizi saf yerine koymak da zor olmuyor' gibisinden sözler etse çok daha ilgi çekici mi olacaktı? Bunlar medyanın işine daha çok mu yarayacaktı?

Medyanın önemli bölümü, kendisini her alanda görevlendirilmiş ahlak zabıtası sanmaktan bir türlü kurtulamıyor: Sen şunu söyleyebilirsin, bunu söyleyemezsin! Bu yüzden de kendisinin en çok işine yarayacak adamların bile boynunu kopartabilmek için fırsat kolluyor.

Ah, benim sevgili hocam! O şairane sözlerinde, âşık olduğun celladını Sivasspor olarak nitelemişsin ama inan ki değildi. Sivasspor'dan çok daha güçlü ve etkili bir cellat senin sonunu hazırladı. Kim olduğunu söylememe gerek yok, biliyorsun...

Sabri'yi aramak

p"Siz hiç Sabri oldunuz mu?" başlıklı epeyce gürültü kopan yazım bundan sözetmiyordu ama şimdi o tartışma kapsamında asıl soruyu sormamak elde değil:

Sabri'nin Galatasaray'dan gitmesini şimdi de istiyor musunuz?

Sadece birkaç ay öncesinde onunla ilgili adeta bir cinnet durumu ortaya çıkmıştı. Sabri bir an önce Sarı Kırmızılı kulüpten gönderilmeliydi. Tekrar ediyorum, ben o yazıda başka bir durumu anlattım ama Sabri'nin Ankaragücü maçında olmayışının ortaya çıkardığı durum karşısında bazıları düpedüz afalladı. Onun takım için

ne kadar önemli ve vazgeçilmez bir adam olduğunu futboldan anlamayanlar bile gördü. Hocasının 'çift motorlu' dediği oyuncunun yokluğu o komik gollerle gelen ağır yenilgiye yol açtı...

Efendim, biz onun futboluna değil, saha içinde ve dışındaki yakışıksız hareketlerine tepki duyuyoruz, diyenler mutlaka olacaktır.

Geçiniz efendim, bu memleketin zaten dörtbir yanı ahlak zabıtasıyla dolu. Siz de gönüllü olarak böyle bir işe sıvanmayın lütfen! Bırakın çocukları futbollarını oynayıp hayatlarını yaşasınlar...

İçimi yakan başlık

pRadikal spordaki yazılarına yeniden başlayan Beşiktaşlı müzisyen Feridun Düzağaç son yazısına "Ben seni uyutmak için sevmedim" başlığını vermişti.

Bu başlık beni hurdahaş etti!

Çünkü yıllardır herhangi bir yazıma böyle bir başlık vermeyi kafamda evirip çevirip duruyordum, golü atan Düzağaç oldu.

Bana da bu vesileyle 'Aramıza tekrar hoşgeldin' demek kaldı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Milli Takımın tarih öncesine dönüşü!

Ahmet Çakır 2009.10.11

Maç öncesi Estonya'dan tahmin edilen bile değil tam olarak beklenen haber geldiği için Belçika karşısına bitik bir halde çıktık. Aslına bakarsanız, Bosna Hersek'in güle oynaya kazandığı Estonya maçı niye bizim değil de onların hedefe ulaştıklarını çok iyi anlatıyordu.

Bizim azaplar içinde kıvranıp 2 puan bıraktığımız rakip karşısında en küçük bir sıkıntı yaşamayan Bosna Hersek iki maçta 9 atıp hiç yemeden amacına ulaştı.

Elbette ki gazozuna bir maç değildi. Karşılaşmayı televizyondan anlatan Aykut İnce arkadaşımız bile her maç kazanmanın ne kadar önemli olduğunu anlatmak için çırpınır gibiydi. (Gerçi o da kurların torbadan çekildiğini sanıyordu ama hiç değilse 2. kategoride kalabilmek için vermemiz gereken mücadelenin farkındaydı.)

Onların eksikleri de bizden az değildi. Ayrıca Belçika ile bu grupta bir hesabımız vardı. Sadece İstanbul'da yenememiş olmaktan değil; Belçika, Bosna Hersek'e iki maçta da yenilerek grubun dengesini bozmuştu. Yani bizim kendimize yaptığımız kötülüklerden sonra dışarıdan gelenlerin başına onları yazmak mümkündü.

Belçika 8 eksiğine karşın hırslı ve istekliydi; ilk atağında da golü buldu. Bunda bizim içinde bulunduğumuz moral çöküntünün yanında bilinen savunma perişanlığımızın da rolü vardı. Bu durum maç boyunca çeşitli biçimlerde sürdü. Milli Takım'ın böylesi maçlarda bugüne kadar başardığı herşeyi inkar edercesine tam 20 yıl öncesine dönüş yeteneği olduğunu biliyorduk ama bu kadarını da beklemiyorduk.

Arda ve Emre'nin yokluğunda top oynama ve sonuca gitme becerimiz sıfırlanmış gibiydi. Nuri ve Hamit'in çırpınışları yetersiz kaldı. Önder'i arkada, Gökhan Gönül'ü de onun önünde oynatma gibi Fenerbahçe'de denemeye bile gerek görülmeyen bir uygulama savunmamızı büsbütün dağıtmaktan başka sonuç vermedi. (Bu

kapsamda ayrı bir soru: Önder gerçekten Milli Takım'da oynayacak düzeyde mi?) Haftalardır "çabalama kaptan ben gidemem" durumundaki Nihat'ın 11'de yer bulması, Fatih Tekke tartışmalarına hak verdirir gibiydi.

İkinci yarıda kuşkusuz Ceyhun Eriş-Semih Şentürk değişikliğinden değil Milli Takım'ın biraz olsun oynarmış gibi yapmasından dolayı oyunda dengeyi kurup pozisyonlar bulduk. Ancak o zaman da nasıl gol atabileceğimiz sorusuna yanıt bulamadık. Ayhan-Kazım değişikliğiyle de sağ kanada işlerlik kazandırdık ama bundan da pek yararlanamadık. Gol atılabilecek noktalarda kazandığımız serbest atışların hiçbirinde tehlike bile oluşturamadık. Bu arada, bir türlü gideremediğimiz savunma dağınıklığı yüzünden ikinci golü kalemizde görme korkusunu da az çekmedik.

Terim'in son hamlesi olan Nihat-Yusuf Şimşek değişikliği daha önce yapılması gereken bir işti ama onun da bir yararı olmadı. Tam tersine ikinci golü yememizi kolaylaştırdı. Sanki Servet ve Önder'in de ileri çıkmasıyla gol bulabilirmişiz gibi bütün takımın rakip kale önüne yığıldığı pozisyonda topu kendi ağlarımızda gördük. (Antalyaspor-Fenerbahçe maçındaki son dakika golünden fazla farkı olmayan bir pozisyonu bu).

Maç öncesi yazımızda sormak zorunda kalmıştık: Bosna Hersek, Estonya'ya takılırsa, bizim Belçika'yı yenebilecek halimiz var mı, diye. İşte yanıtı ortada! Baştan sona bir yanlışlıklar komedyası şeklinde sürdürdüğümüz grup maçlarını buna yakışır biçimde noktalamış olduk. Şimdi bir küçük eksiğimiz kaldı: Bursa'daki maçta Ermenistan'a da takılıp grubu 4. sırada bitirmeyi başarabilir miyiz dersiniz? O zaman tam anlamıyla tarih öncesine dönmüş oluruz. a.cakir @zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Daima küfür, sürekli öfke!

Ahmet Çakır 2009.10.12

"Emre'ye küfür, takıma öfke" çünkü sayfamızdaki milli maç notlarından birinin başlığıydı. Kimsenin aldırış bile etmeyeceğini çok iyi biliyorum ama bu konu beni yakından ilgilendiriyor. Üzerinde durmayı çok gerekli ve önemli sayıyorum.

Medyanın büyük bir bölümünde gurbetçi taraftarlarımızı melek gibi gösterme eğilimi var. Bu bir yere kadar doğal. Çünkü onlara gazete satıyorlar, televizyon izlettiriyorlar. Yani onlar müşteri. Onun için de her durumda haklılar.

Oysa herbiri gerçekten de çilekeş insanlar olan ve gerek Milli Takım gerekse kulüp takımlarımızın maçları için binlerce kilometre yolu bile hiç yüksünmeden aşip maçlara gelen insanlarımızın çok ciddi bir kusurları var. Sürekli olarak 'alacaklı' bir ruh hali içindeler. Yani 'Ben buraya taa nerelerden geldim, sen de hem maç kazanacaksın hem idmanlarda filan bana iyi davranacaksın!' der gibiler.

Milli Takım'ı ya da kulüp takımlarını sevdikleri için oraya geldiklerini, orada bulunmanın kendileri için yeterince mutluluk verici bir durum olduğunu filan düşünmek istemiyorlar. İlle de 'alacaklarını' tahsil etmek istiyorlar.

Milliler ya da kulüp takımlarındaki oyuncular bunu mümkün olduğu kadar yapmaya çalışıyorlar ama kolay olmuyor. Yüzlerce hatta binlerce insanın çoğu zaman sınır tanımayan isteklerine yetişebilmek kolay değil.

İşte bu aşamada da olan oluyor. Gurbetçilerimiz, tıpkı anavatandaki futbolseverler gibi kolaylıkla küfüre yönelebiliyorlar. Tahmin edebileceğiniz gibi bunda da sınır tanımıyorlar. Daha dün büyük hayranlık duyup göklere çıkardıkları futbolculara en olmadık küfür ve hakaretleri edebiliyorlar.

Bu da kaçınılmaz olarak o futbolcuları çıldırtıyor ve bir yığın tatsızlık ortaya çıkıyor, çirkinlikler birbirini izliyor.

Ayrıca, yine aynı gurbetçi futbolseverlerin hemen her maçta olay çıkarmaları, söktükleri sandalyeleri sahaya atmaları sıradan bir olay haline gelmiş bulunuyor. Milli Takım bunlar nedeniyle büyük bir cezanın eşiğine gelmiş durumda. Olsun! Kimin umurunda... Biz bunları Milli Takım'ı çok sevdiğimiz için yapmıyor muyuz?

Daha kötüsü, futbolcular bu tür durumlara karşı tepki gösterince bir yığın ahlak zabıtası ortaya çıkıp 'Hiç yakışmadı' türünden gevezelikler edebilme hakkını kendilerinde buluyorlar.

Kısacası biz sadece sahadaki değil tribündeki halimizle de uluslararası alanda hemen hiçbir güzelliği hak etmiyoruz. Onun için de 2010 Dünya Kupası'nın dışında kalmamıza üzülecek bir Allah'ın kulunu bulamazsınız. Tabii biz yokuz diye Güney Afrika büyük bir renkten mahrum kalacak türünden palavralara da kendimiz bile inanmıyoruz.

İşte bizim asıl ve hazin gerçeğimiz de bu: Küfürden başka tepki şekli bilmeyişimiz ve şiddetten başka protesto biçimini beceremeyişimiz... Bütün bunlar uygar dünyada zaten pek parlak sayılamayacak imajımızı büsbütün pejmürdeleştiriyor.

Sonuçta biz sadece sahada değil dışarıda da çok şey kaybediyoruz. Ne gam! Nasıl olsa böyle yaşamayı çok daha iyi beceriyoruz. Öyleyse devam!

NOT 1) Kardeşçesine yakın arkadaşım olan Nevzat Demir'in babası Yusuf Ziya Demir'i kaybettik. Rahmetli, sıfırdan başlayıp bir sanayi devinin temellerini atmış olan insandı. Aynı zamanda çok iyi yürekli ve sevecen bir babaydı. Nur içinde yatsın. Demir ailesinin acısını paylaşıyorum.

NOT 2) Bununla ilgili haberde Nevzat Demir'in eski Beşiktaş yöneticisi olduğu yolundaki ibareler medyada yer aldı. Bu doğru değil; Nevzat Demir, Siyah Beyazlı kulübe yürekten bağlı ve ona çok şey kazandırdı, ama hiçbir dönemde yöneticilik yapmadı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yerli mi olmalı yabancı mı?

Ahmet Çakır 2009.10.14

Bu akşamki maç "Futbol asla sadece futbol değildir" boyutunda değerlendirilecek bir karşılaşma haline geldi. Açıkçası, ülkemizin sırtındaki yaklaşık 100 yıllık bir yükün kaldırılması yolundaki bu büyük adımda futbolun da katkısının bulunmasını sevinçle karşılıyoruz.

Türkiye'ye uluslararası siyaset alanında ve buna bağlı olarak ekonomide ve daha pek çok alanda soluk aldırarak kadar önemli bir olaya karşı çıkanların az olmadığını görmek de insanı umutsuzluğa düşürüyor. Neyse ki kervan yürüyor diye bakıp işin bu yanı üzerinde fazla durmayalım.

Ermenistan maçının futbol boyutunda, grupta sadece 1 puan alabilmiş olan rakibimizin iddialı olduğunu söyleyebilmesi bile ne durumda olduğumuzu açıkça gösteriyor. Üstelik, Ermenistan karşısında gerçekten de bir kazaya uğrama olasılığının var olduğunu düşünmek insanı ürpertiyor. Bizim Milli Takım'ın istediği zaman sadece 20 değil, çok daha uzun yıllar öncesine dönebilme becerisinin olduğunu bilmek de bu ürpermeyi artırıyor.

Yine de asıl yazmak istediğim konu bu değil. Milli Takım'ın Terim'den sonraki teknik direktörünün kim olacağı konusunda gazeteler sürekli isim üretiyor. Bu isimlerin isabet olasılığının düşüklüğü yüzünden de aynı günde ortaya 7-8 hoca birden atan gazeteler var.

Vatan Spor Müdürü İbrahim Seten kardeşim haklı, adam gibi yorum yapabilmek için bilgi sahibi olmak gerekiyor. İşte o noktada da bu haberleri yazan ve yorumları yapan arkadaşlarımızın dramı başlıyor!

Bu göreve kimin getirileceğini tahmin etmeye çalışmakla kalmıyor arkadaşlarımız, düpedüz belirleyici olmaya kalkıyorlar. Son zamanlarda değil epeyce uzun bir süredir gazeteciliğin ve yöneticiliğin bir dramı da bu: Duracağı yeri bilmemek! Gazeteci yönetici olmaya kalkıyor ya da tersi durumlar yaşanıyor. Bu da işleri büsbütün içinden çıkılmaz hale getiriyor.

Tartışmanın boyutlarından biri de teknik adamın yerli mi yoksa yabancı mı olması gerektiği. Anlaşılan o ki bu kez rüzgâr yabancidan yana esiyor. Olabilir. Bu konuda yetkili ve sorumlu kişilerin en doğru kararı vereceğine inanıyoruz.

Gelgelelim, yorumculardan birinin 'ille yabancı olmalı' tarzındaki yaklaşımı, Milli Takım eski antrenörlerinden bir arkadaşımızı fazlasıyla incitmiş. Pazar gecesi telefonda isyan ediyordu: "Yerli hocaların ne kötülüğünü görmüşler? Milli Takım'ın kazandığı bütün başarılarda yerli hocaların imzaları yok mu?" diye.

Sonrasında biraz da kişiselliğe girip devam etti: "Yerli olmasın diyen bu arkadaşımız, takımında kadro dışı bırakıldığı bir dönemde yerli hoca tarafından milli maçta oynatılmadı mı? Hatta bu sayede ileri yaşında yurtdışına transfer imkânı bulmadı mı? O zaman bu yaptığı nankörlük olmuyor mu?"

Arkadaşımın adını gizliyor filan değilim, hatta kendisi de verebileceğimi söyledi ama gerçekten gerekli değil. Yorumcu kardeşimizin adı da uzunboyly meraka değmez, gerekirse açıklarız. Burada isimler değil zihniyet önemli. Tıpkı 'Sağlam' bir teknik adam istemediklerini gizlemeyenlerin yaptıkları gibi...

"Bu memlekette niye böyle şeyler yorumculuk sayılıyor, asıl ona isyan ediyorum!" diyordu arkadaşım. "Bu yorumcunun futbolculuğu döneminde çıkardığı sıkıntıları göğüslemiş olması mıdır yerli hocanın günahı? Ya da her durumda oyuncusunun arkasında durması, onun dilinden anlayıp halini bilmesi mi kusurdur?" diye yeniden başlıyordu.

Daha bunun gibi pek çok söyledi ama dönüp dolaşıp varılabilecek nokta şu söylediğimdi galiba: "Üzme kendini hocam, bunlarda bir tuhafılık yok. Bu memlekette hiçbir başarı da cezasız kalmaz, iyilik de!"

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İyiler kazandı, kötüler utandı (mı?)

Ahmet Çakır 2009.10.15

Bilinen nedenlerle maç öncesindeki değerlendirmelerin yüzde 90'ının futbolla bir ilgisi yoktu. Bu vesileyle bazılarının bu ülke insanını aşağılamakta sınır tanımadığını gördük. Efendim, Türkiye'yi büyük bir sıkıntıdan kurtaracak tarihi anlaşıma nedeniyle biz de Ermenistan'a bu maçı verecektik! Hiç değilse berabere kalacaktık! İş böyle bağlanmıştı. Yaaa, bir bilseniz, neler oluyordu neler...

Bu iğrenç ve dehşet verici zırvalar, büyük gazetelerin önemli yazarı olarak kabul edilen birileri tarafından hiç sıkılmadan ortaya atıldı. Öfkemi mazur göreceğinizden eminim; seçimde istedikleri partiye oy vermeyen seçmenleri utanmazca suçlayanlar, bu kez de böyle maskaraca bir oyun sahnelemeye çalıştılar. (Yetmiyormuş

gibi arkadaşımız Erhan Telli'nin uğradığı iğrenç saldırıya karşı duyduğumuz tepki, spor basını olarak bizim de sinirlerimizi germiştir.)

Oysa maçın sonucu açısından bir değerlendirme yapmak için bu saçmalıklardan çok daha önce gözönüne alınması gereken olumsuz etkenler vardı. Milli Takım biraz da yedikleri nedeniyle 4 gol atmak zorunda kaldığı Estonya karşılaşması dışında grup maçlarında berbat bir gol kısırlığı yaşamıştı. Başka hiçbir rakibine 2 golden fazla atamayan takımımızın şu an içinde bulunduğu moralsizlik ve dağınıklık yüzünden bu karşılaşmada her sonuç olabilecek gibi görünüyordu.

Yaşadığımız perişanlığa karşın Emre ve Arda'nın varlığıyla bile rakibi birtakım hayaller kurmaktan men edebileceğimiz açıktı. Nitekim ilk 20 dakika içinde gole ulaştık. Soldan Arda'nın getirip Halil'in kafa vuruşuyla ulaştığımız gol, aynı zamanda 'bütün turnuva boyunca biz niye böyle oynamadık?' dedirtecek türdendi. (Gol için Ermenistan Cumhurbaşkanı Serkisyan'ın Gül'ü içtenlikle kutlaması da hoştu. Tabii daha etkileyici olan, futbolcularımızın Terim'in gözünü yaşartan jestleriydi. 'Daha önceleri nerelerdeydiniz' diyelim mi?)

Yarım saat dolmadan ve epeyce komik biçimde Servet'le golleri ikileyişimiz, maçın doğal sayılamayacak ama keyifli gelişmelerinden biriydi. Tıpkı Önder Turacı gibi, hangi özellikleriyle nedeniyle Ay Yıldızlı 11'de yer aldığı anlaşılamayan Ceyhun Gülselam da kendini çok erken attırarak bu keyfi ortadan kaldırmayı başardı. Neyse ki 10 kişi kalışımız sadece Ermenistan karşısında sorun olmayabilirdi.

Önceki maçlarda Nihat Kahveci'yle sahaya zaten 10 kişi çıkan Milli Takım'da bu kez aynı görevi kaptan Tuncay Şanlı üstlenmiş gibiydi. Takımında oynayamamak onu bitirmiş! 9 kişi oynamaya çalışmanın zorluğu nedeniyle yerini İbrahim Kaş'a bırakması normaldi. Kaş da bu ekibin oyuncusu olduğuna hiç değilse birkaç kişiyi daha inandırabilecek bir oyun oynayamadı. (Milli Takım'ın başına bir yabancı gelirse bu tercihler konusunda şaşkınlığını herhalde gizlemeyecektir.)

Eksik oynamanın sıkıntısını yaşasak da gole yakın olan bizdik. Özellikle Arda'nın direkte patlayan şutu ve rövaşatasının girmeyişi talihsizlikti. Milli Takım'ın rakibi karşısında fazla zorlanmayışının bir nedeni Ayhan'ın özellikle oyunun savunmaya dönük yönündeki başarısıydı. Ayrıca taktik olarak gereksiz birtakım fantezilere girmeden basit oynamamız işimizi kolaylaştırdı. Baştan 4-4-2, eksildiğimizde 4-4-1, oyuncularımızın hiç değilse bu yönden rahat etmesini sağladı. Sanki eleme maçları boyunca yapmamız gerekenleri bu karşılaşmada hatırlamış gibiydik. Elbette ki böyle bir maç için teknik ve taktik değerlendirmenin de ne kadar anlamı olabilirse...a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tamamlayıcı yazı

Ahmet Çakır 2009.10.16

Televizyonlardaki spor programları içinde en ilginç bulduğum NTV Spor'da Fuat Akdağ ile Mehmet Demirkol kardeşlerimin yaptığı Spor Servisi. 'Şu anda hangi programın içinde olmak istersin?' diye sorsalar hiç duraksamasız bunun adını veririm.

Aslında yıllardır yapmak istediğim bir işi büyük bir başarıyla gerçekleştirdikleri için iki arkadaşımı da kışkandığımı burada itiraf etmek zorundayım. (Galiba bir benzerini yıllar önce Mehmet'le SüperSport'ta yapmıştık. Bunu bir okur-izleyici hatırlattı.)

Bu iki değerli dostum, Çarşamba günü yayınlanan programda, Milli Takım'ın başına gelecek yeni teknik direktörle ilgili yazımı konu ettiler. Bundan onur ve mutluluk duydum. Bu arada, Mehmet Demirkol kardeşim, orada ileri sürdüğüm düşüncenin biraz yarım bırakılmış olduğunu söyledi ve bunu tamamlamamı beklediğini belirtti. Ben de bunu seve seve yapacağım.

Ancak hemen söylemek zorundayım ki oradaki fikir eksik ya da yarım değildi. Ayrıca, o yazıda birkaç ayrı konu vardı. Sanıyorum iş yoğunluğu yüzünden sadece o giriş bölümünü değerlendirme zorunluğu doğdu. Bu da kaçınılmaz bir kopukluğa yol açtı.

Terim'in ayrılacağı belli olduktan sonra gazetelerde çok sayıda yer almasını normal bir gelişme olarak değerlendirdi Mehmet Demirkol. 'Başka ne olabilirdi?' ve 'ne yapılmalıydı?' şeklinde sürdürdü.

Elbette ki öyle. Ancak benim söylediğim de mutlaka daha farklı. Ortaya atılan isimler, gerçek anlamda bir gazetecilik çabasıyla bulunmuş filan değil. Meslek argosunun en yaygın terimlerinden biriyle tamamen sallama! Yanlışın da ötesinde üzücü ve utandırıcı olan da bu...

Milli Takım'ın başına hiçbir nedenle getirilmesi sözkonusu olamayacak bazı isimlerle sanki ön görüşmeler filan yapılmışçasına veriliyor bu haberler. Tabii bu noktada da kalınmıyor, hemen herkes süreçte belirleyici olmaya çalışıyor. Gazetecilik alanının dışına çıkıldığını söyleyip eleştirdiğim noktalar da bunlar.

Gerçekte henüz Futbol Federasyonu yetkilileri bile ne yapacaklarını tam bilmiyorlar. Bırakın herhangi bir isimle ilgili çalışmayı, temel ilkeleri belirledikleri bile kuşkulu. Bu iş daha birkaç ay sürebilir.

Gazetecilik alanının dışına çıkılıp TFF yöneticisi gibi davranıldığını söylememin, Demirkol'un Abdullah Avcı'yı önermesiyle ilgisi yok. Çünkü Fuat Akdağ'ın da söylediği gibi Mehmet bu önermenin altını dolduruyor ve onu saygıdeğer bir fikir haline getiriyor. Öteki arkadaşlarımızın yaptığı bu değil.

Kaldı ki Avcı'nın bu göreve getirilmesinden en büyük mutluluğu duyacak kişi benim. Çünkü bunun somut bir nedeni var: O da benim gibi Beyoğlu Ticaret Lisesi'nde okudu. Yani aradaki azımsanmayacak yıl farkını görmezden gelme koşuluyla okul arkadaşım sayılır. (Onun sayesinde bakarsanız ben de Milli Takım'ın bir şeyi olurum. Bu kadarcık torpil beklenir!)

Bu vesileyle söylemek istediğim başka bir şey daha var: Mehmet'in ve Fuat'ın bu programı kotarıırken sergiledikleri nezaket beni her gün allak bullak ediyor. Örneğin, her iki arkadaşım da aslında rezilce bir yalan olduğunu bildikleri, haber olduğu iddia edilen şeyle ilgili olarak şu tür ifadeler kullanabiliyorlar: "Fakat bu doğruysa o zaman geçen gün verdikleri öteki haberle sanki biraz çelişiyor..." Ha ha ha! 'Ona yalan derler Türkçe'de' diye kendi kendime söylenip duruyorum...

Ayrıca, Taraf'ın çok eğlenceli ama en azından H.Demirkol'u da işin içine katmasıyla pek haklı sayılamayacak, 'şu yorumcular gelsin işbaşına da uçursunlar takımı' değerlendirmesi karşısında bile Mehmet mutlak bir sukunet ve nezaket gösterip tek sözcük etmedi, sadece gülümsemekle yetindi. Evet, müthişti.

Aslında ben de böylesi durumların benzer bir nezaketle ele alınması gerektiğini düşünüyorum. Fakat sadece düşünüyorum; uygulamada tam tersini yapıyor, katıldığım programlarda ortalığı biçip doğruyorum! Sonuçta biraz üzülüyorum ama 'benim gibiler de gerekli' diye bunu yapmayı sürdürüyorum.

a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Platini'nin elleri ve terbiyesi

Ahmet Çakır 2009.10.17

Temelde insanların güçlünün karşısında susta durmasını amaçlayan, terbiyeyle filan da fazla bir ilgisi olmayan saçmalıklarla insanlarımızın nasıl zehirlendiğinin çarpıcı bir örneğine geçenlerde Radyospor'da rastladım.

Bir dinleyici, UEFA Başkanı Platini'nin Cumhurbaşkanımız Sayın Abdullah Gül karşısında elleri cebinde ve ceketinin önü açık olarak durmasını eleştiriyordu. Bunu saygısızlık olarak nitelendirip içine sindiremediğini epeyce dramatik ifadelerle aktarmaya çalışıyordu.

Büyüğümüzün karşısında ceketimizi iliklemek ve elimizi de cebimizden çıkarmak bizim kültürümüzdür, geleneğimizdir. Hepimiz bunu yaparız. Bunun tartışılacak bir yanı yok.

Ancak Sayın Gül ile yaşlarının birbirine yakın olduğunu sandığım Platini, bambaşka bir kültürün adamı. Onlar saygıyı ya da terbiyeyi buna benzer şekil şartlarında aramıyor, başka şeylere bakıyorlar. Örneğin, verdiği sözü tutmak, randevularına zamanında gitmek, duygu ve düşünceleri küfürle ifade etmemek gibi durumları daha çok önemsiyorlar. Kısacası, Platini'nin hareketinde herhangi bir saygı eksikliği kastının olmadığı da gün gibi ortada.

Neyse ki Barış Ertül kardeşim de böyle gereksiz duyarlılıklara geçit vermeme özenine sahip biri. Her zamanki nezaketiyle o dinleyenin daha sahici ve akılcı işlerle ilgilenmesi önerisinde bulunarak işi kapattı. Kimi zaman buna benzer konularda dinleyici dalkavukluğunu çok önemseyen arkadaşlarımız olabiliyor. O zaman da ortaya tam bir şenlik çıkıyor. Kendilerince bir saygı ve terbiye anlayışını bütün dünyaya egemen kılmaya çalışıyorlar.

Ayrıca o dinleyici ile aynı düşünceleri taşıyan milyonların var olduğunu bilmek de insanı yoruyor. Platini'yi bizim adetlerimize göre terbiye etmeyi düşünmekten çok daha önemli işlerimiz yok mu? Örneğin, dostluk maçlarını bile küfüre boğan hastalıklı yaklaşımın ortadan kaldırılmasıyla ilgili fikirler üretip tepkiler göstermemiz çok daha yerinde olmaz mı?

Terbiyeyi bu tür şekil şartlarında aramak yerine işin özüne bakmaya çalışmak daha doğru değil mi? Koskoca UEFA Başkanı'nın o akşam yapabileceği çok daha iyi ya da keyifli işler varken o kadar yol tepip Bursa'ya gelmesi ve Türkiye-Ermenistan maçını onurlandırması bizim için "o çok terbiyeli bir adam" diye değerlendirilmesi gereken bir durum değil mi?

Hatta Şenes Erzik'i 1. başkan yardımcısı olarak seçmiş olması da aynı kapsamda görülemez mi?

Saygılar efendim.

Gazeteci dövmek

PDoğrusunu isterseniz bugün ağırlıklı olarak ve hatta tek yazı olarak yazmak istediğim konu buydu. Bursa'da Erhan Telli arkadaşımızın uğradığı saldırı spor basınının tümüyle ayağa kalkmasını gerektirecek nitelikte bir olaydı.

Bugün bununla ilgili çok önemli bir adım atılacak. Gazete ve televizyonların spor müdürleri TSYP'de biraraya gelecek. Bu toplantıyı çok önemsiyor ve önemli kararlar çıkmasını bekliyorum.

Onun ardından bu konudaki düşüncemi yazacağım. Şimdilik, Erhan Telli kardeşime geçmiş olsun demekle yetinmek istiyorum.

'Başarı yapmak'

PBu sözü Bülent Uygun çok kullanıyor ama sizin de kolaylıkla görebildiğiniz gibi yanlış. Dilimizde başarı kazanmak, başarıya ulaşmak, başarılı olmak gibi kavramlar var ama başarı yapmak yok. Çünkü zaten başarı sözcüğünün kendisi yapmayı da içeriyor.

Bu kavramı Bülent Uygun'un çok sık tekrarlaması, sanki doğruymuş gibi bir izlenime yol açıyor ve başkaları da kullanmaya başlıyor.

Asıl sakıncalı yanı da burası. Başarılar...

Kastamonuspor'un hakkı

Konu haber olarak gazetemizde yer aldı. Başka yerlerde de duymuş ve okumuş olabilirsiniz.

Futbol Federasyonu'nun Ankaraspor'un oynanmış maçlarıyla ilgili olarak aldığı karar, Kastamonuspor adına açık bir mağduriyeti ortaya çıkardı. Çünkü daha önce kendilerini de ilgilendiren bir karar tam tersi yönde alınmış ve Bafraspor'un oynanmış maçları geçerli sayılmıştı.

Bununla ilgili olarak pek çok Kastamonulu arkadaşım, yani sevgili hemşerilerim beni arayıp konuyu dile getirmemi, haklarını aramamı istedi. Hatta bunu yapmamın bir borç olduğunu ileri sürenler bile oldu.

Bense 57 yıldır bu ülkede yaşayan bir vatandaş olarak, bundan hiçbirşeyin çıkmayacağını kendilerine anlatmaya çalıştım.

Yanlış anlaşılmasın, haklılıklarına ve o kararla mağdur edilip büyük kayıplara uğradıklarına kesinlikle inanıyorum.

Ancak bu ülkenin çok uzun yıllar boyunca 'Dün dündür, bugün de bugün' diye adlandırılan bir anlayışla yönetildiğini unutmamak gerekiyor. Halihazırda da durumun farklı olmadığını görebilmek çok zor değil.

İşin çarpıcı yanlarından biri de şu: Ankaraspor işi o kadar tatsız ve karmaşık bir konu ki Futbol Federasyonu'nun gerçekten büyük bir cesaretle aldığı küme düşürme kararının arkasından hemen hiçbir noktada herkesi tatmin edecek uygulamada bulunma şansı yok!

Yani istediği kadar yanlış, çelişkili, hukuka aykırı ve benzeri sakatlıkları taşıyor olursa olsun alınan kararlara uymak zorundayız! Elbette ki eleştiri yapabiliriz, tepki gösterebiliriz, hakkımızı savunabiliriz ama hepsi o kadar!

Mahkemeye gideriz, şöyle yaparız böyle yaparız, türünden tepkiler de yersiz. Çünkü özerk Futbol Federasyonu yasının birinci maddesi, buna benzer konularda hiçbir kulübün hiçbir nedenle Tahkim Kurulu'ndan başka bir yere başvuramayacağını emrediyor.

Kulüpler lige başlarken bununla ilgili bir taahhütname imzalıyor. Bu da ellerini kollarını bağlıyor. O nedenle fazla gürültü patırtı etmenin hiçbir yararı olamaz. Sadece takımın kafasını karıştırıp bu sezon da başarısız olmasına yol açarsınız, o kadar!

Bilmem anlatabiliyorum muyum?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çılgın bir maç

Ahmet Çakır 2009.10.19

Doğru dürüst gol pozisyonu bile olmadan bir çuval gol... Çok rahat kazanılabilecekken neredeyse fark yenilecek bir altüst oluş... Ve soluk soluğa bir galibiyet... Böyle bir maç başka nasıl nitelenebilir: Evet, çılgın bir maçı.

Gaziantep'ten gelen haberle coşan Sarı Kırmızılıların bu karşılaşmayı nasıl bir hırsla oynayacakları çabuk görüldü. Ayrıca, son iki haftada yitirilmiş 5 puanın acısı da taze sayılırdı. Dolu ve coşkulu tribünler bu maçı başlamadan bitmiş sayıp gelecek haftanın hesabını yapar gibiydi.

Bu rüzgarla Sarı Kırmızılı takım neredeyse 40. saniyede golü buluyordu. Atak olgun, şut güzeldi ama o kadar... Sonrasında da Galatasaray'ın oyundaki etkinliği sürdü. Daha bu dakikalarda dikkat çeken bir durum, Rijkaard'ın oyuncularının daha çabuk olmalarını sağlamanın yolunu bulmuş olmasıydı.

Rakipte Yattara'nın yokluğu, Selçuk, Gökhan ve Song'un kulübede kalışı gibi etkenler de Sarı Kırmızı takımın avantajı olarak görülebilirdi. Broos'un bu tercihleri epeyce başağrıtıcı nitelikteydi. Bunu görmek için de çok beklemek gerekmedi.

Bunlara karşılık Gökhan Zan ve Sabri'nin sakatlıktan çıkıp takımdaki yerlerini almış olmaları da Cim Bom'un kazancıydı. Kadro dengesini bulan Sarı Kırmızılı takım sezon başındaki parıltısını tekrar gösterebilirdi. Pek de öyle olmadı.

Futbol dilinde ilk 10 dakikadaki 3 önemli fırsat, dördüncüsünün gol olacağı anlamına gelir. Nitekim ikinci 10 dakika boş geçmiş olsa da üçüncü dilimin başında bu görüş hükmünü yürütmüş oldu.

Bundan sonra oyun soğumuş gibiyken Kewell'in boş kaleye atmadığı top maçın kırılma anlarından biri olabilirdi. Bunu da Trabzonspor kalecisi Silva, Servet'e yaptığı kıyakla önlemeye çalıştı. Brezilyalı kalecinin elinden kaçırıldığı top neredeyse aynı anda iki gol yemiş kadar yıkıcıydı!

Ancak bu golle maçın bittiğini sanmak da Cim Bom'a pahalıya maloldu. Trabzonspor'un pozisyon bile olmadan bulduğu iki gol Sarı Kırmızılı takımı ciddi bir bunalıma sokacak nitelikteydi. Çünkü Hakan Balta'nın olağanüstü formsuzluğunun yanında Arda ve Baros hiç oyunda yoktu. Kewell da attığı gol dışında kayboldu. Galatasaray Ayhan, Mustafa ve Sabri'yle ayakta durmaya çalıştı. Trabzonspor'dan başka bir rakip Galatasaray'a geçen sezonki Kocaelispor rezaletinin bir benzerini yaşatabilirdi.

Takımının bu kadar avantajlı bir durumdan çökercesine dağınıklığa düşmesi karşısında Rijkaard zorunlu hamleyi Barış'la yaptı. Ancak haftalardır kulübeye bile sokmadığınız oyuncudan ne verim alınabileceğini de ona sormak gerekiyordu. Neyse ki Barış bu tür küskünlüklerin adamı değildi. Ayrıca, Broos'un Barış Memişli, Alanzinholu hamlesinin de Trabzonspor'u güçlendirici değil tam tersi bir etki yaptığı ortadaydı. Yine de gol bulan o oldu. Bunun nedeni Galatasaray'ın sanki Barcelona ile oynuyormuş gibi panik içinde oluşuydu.

Doğrusunu isterseniz Cim Bom'un bundan sonraki iki golünün nasıl olduğunu pek kimse anlayamadı. İkisinde de Trabzonspor'un savunma dağınıklığının rolü Arda ve Baros'un dokunuşlarından çok daha açıktı. Kaybedilmesi ve çok ciddi bir bunalımın doğması daha muhtemel olan maçtaki mucizevi gelişme belki de Galatasaray için bu sezonun en büyük şansı oldu.

Gökhan Zan'ın maçı sakatlanmadan bitirmiş olması da karşılaşmanın haber değeri taşıyan bir yönüydü.

a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Büyük dağların dumanı...

Ahmet Çakır 2009.10.20

Terim'in veda toplantısında söylediklerini dinlerken belli bir noktadan sonra asıl düşüncem, bu yazıya nasıl bir başlık vermenin uygun olacağıydı.

O sorunu da Terim çözdü ve başlıktaki sözü etti: Büyük dağların dumanı da büyük oluyor.

Bunu niçin söylediğine o kadar takılmayın. Hoca buna benzer basın toplantılarını böylesi sözlerle süslemeyi sever. Acar Baltaş'la çalıştığı dönemden kalma bir alışkanlıktır bu. Hayır, eleştirmiyorum, tam tersine olumlu buluyorum. Sadece artık epeyce bayatlamış olan "İnsanlar, karşılaştığınız fırtınalarla değil, gemiyi limana getirip getiremediğinizle ilgilenir" gibisinden sözleri listeden çıkarmasını öneriyorum.

Terim, belki de bugüne kadar hiç görmediğimiz denli rahat ve formdaydı. Keşke görev dönemi içinde de böyle olabilseydi demekten kendimi alamadım. Toplantıya biraz keyif katmak için filan değil, içinden geldiği için espriler yaptı, hiçbirşeye kızmadı, soruları olumlu tarafından aldı ve tam anlamıyla bir iletişim gösterisi sundu. Bahsi geçen herkesten mutlaka olumlu biçimde söz etmesi de hoştu.

Açıkçası, yeni ve ilginç birşey söylemedi, sadece bir toparlama yapmış oldu. Hatta başlangıçta 'biraz sonra ayrıntılı olarak açıklayacağım', dediği bazı noktaları da unutmuş ya da gereksiz saymış gibi göründü.

Terim, iki soru karşısında epeyce zorlanırken, yorumlara da geniş yer bıraktı. Daha önce "Ermenistan maçı sonrasında federasyon yönetimiyle görüşerek karar vereceğim" dediği halde, Belçika karşılaşmasının ardından kimseye danışmaya gerek görmeden görevi bırakması biraz yadırganmıştı.

Bundan daha önemli olan, federasyonun neredeyse yıldırım hızıyla istifayı kabul edişi, yani Terim'in bırakmasından çok memnun olduğunu gösterecek şekilde davranmış olmasıydı. Bu durumu nasıl karşıladığı yolundaki soru Terim'i epeyce zorladı. Ne karşılık vereceğini bulamadı ama yine de işi iyi bağladı. "Ne hissetmem gerekiyorsa onu hissettim" sözü gelişmeleri bilenler için yeterince açık, hatta ayrıntılı bile sayılabilirdi!

Basının büyük bir bölümü tarafından Atletico Madrid teknik direktörlüğüne "atanmış" olması, toplantının belki de tek gergin bölümünü oluşturdu. Elbette ki böyle birşey yoktu ama son zamanlarda iyice maskaralığı çıkan transfer uydurmaları zincirine bu da eklenmişti. Bu olayın kazandığı yeni boyut, böylesi uydurmaların bir gazetede değil neredeyse tümünde yayınlanmasıydı. (Onun sırrını da spor basını olarak kendi aramızda tartışırız.)

Böyle bir toplantıda haftasonundaki FB-GS derbisiyle ilgili soru sorulması da spor basını adına nereye kaydedilmesi gereken bir not olduğunu kestirmekte biraz zorlandım. Allahtan Fatih hoca, futbolculuk dönemini hatırlatacak bir kıvraklıkla topu Rıdvan Dilmen'in önüne atarak bundan sıyrıldı.

Bu başlığı Terim vermeseydi, ben "Teşekkürler hocam" diyecektim ama ona soru soran arkadaşlarımızın yaptığı gibi futbolumuza hizmetleri nedeniyle değil. (Ben hocanın yaptıklarını ve yapamadıklarını bir kitap halinde ortaya koymayı yeğlerim ama ona da bozuluyor. "Yapma, ben yazıp geliriyle okul yaptıracağım" diyor.)

Futbolun okullara sokulması konusunda imzalanan onca protokole, yapılan törenlere ve edilen onca fiyakalı söze karşın henüz hiçbir adım atılamamış olduğunu itiraf etmesiydi beni en çok etkileyen.

Çünkü buna benzer konularda etkili ve yetkili kişiler sürekli bir yalan dünyasında yaşamakta pek sakınca görmüyorlar. Bu da bizim niçin "istikrarlı" bir gelişme yoluna giremediğimizin en iyi açıklaması oluyor. (İstikrarı tırnak içine almamın nedeni, toplantıda en çok tekrarlanan sözcük oluşundandır.)

Terimler gelir gider ama bizim bu konularda yaşadığımız çıkmazlar hep sürer. Durum öyle görünüyor. Hoca da bunu gizlemeye gerek görmedi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kilit adam Rijkaard

Ahmet Çakır 2009.10.22

Galatasaray Atina'da Avrupa Ligi'ne harika bir başlangıç yaparken sadece becerikli değil aynı zamanda epeyce de şanslıydı.

O maçın verileri sonuçtan bağımsız olarak bilgisayara verilip sonuç istense Cim Bom'un 3-1 galibiyeti değil bunun tam tersi bir skorla karşılaşabilirdik.

Bunun için ağlamak filan gerekmiyor. Ancak işler iyi giderken sorunlara çözüm bulmak hem daha kolay hem de akıllıca bir davranıştır. Çünkü işler zorlaşmaya başladığında başka etkenler de işin içine girer ve yapacaklarınızı da yapamaz hale gelirsiniz.

Panathinaikos karşısındaki yalancı baharın bedeli, Sturm Graz maçında yaşananlar oldu. Sarı Kırmızılı takım grubun 1. kategori ekibini deplasmanda bu şekilde devirdikten sonra sıradan bir ekipten mi çekinecekti yani? Cim Bom rahatlıkla kazanıp yoluna devam edecekti. O maça böyle çıkıldı.

Hangi maça bu duygular içinde çıkarsanız çuvallamanız kaçınılmazdır! Bunca yıllık futbol tecrübemiz bize bunu gösteriyor. Rakibi küçümsemenin, maça duygusal yönden yeterince iyi hazırlanamamanın bedeli ağır oluyor. Ancak bunun önüne de hiçbir güç geçemiyor.

Bunun en çarpıcı örnekleri Fatih Terimli Galatasaray'ın UEFA Kupası'na yürüdüğü dönemde yaşandı. Gerek iki hedef arasındaki olağanüstü tatmin farklılığı, gerekse üstüste 4. şampiyonluğun neredeyse garanti olması yüzünden Galatasaray hiç olmayacak maçlarda akılalmaz puanlar yitirdi. Ligin ilk yarısında 13 puan fark yapmışken kılpayı şampiyon olabildi.

Bu akşamki Dinamo Bükreş maçında da Galatasaray'ın en büyük sıkıntısının bu olacağı kanısındayım. Sadece rakibi küçümsemek değil, ondan sonraki ikinci aşamada devreye giren 'nasıl olsa kazanırsınız' havası sorun olacaktır. Haftasonundaki dev maç yüzünden bu karşılaşmaya yüzde yüz yoğunlaşmak pek mümkün görünmüyor. O nedenle Galatasaray'ın tıpkı Sturm Graz maçındaki gibi bir sıkıntı yaşayacağını düşünüyorum. Hatta ilk golü rakibin atmasına varıncaya kadar benzerlikler, kimseyi şaşırtmasın.

Çok önemli bir başka nokta da Sturm Graz maçı öncesinde Avusturya futbolundaki genel yükselişin görmezden gelinerek yapılan değerlendirmelerdir. Ülkemizdeki futbol yorumculuğunun en zayıf noktalarından biri budur. Her rakibi çantada keklik görmek bize çok pahalıya malolsa da bundan vazgeçemiyoruz.

Rumen futbolu pek parlak bir dönemden geçmiyor. 2010 Dünya Kupası elemelerinde büyük bir fiyasko yaşandı. Fakat öte yandan kulüp takımları bazında çok şaşırtıcı işler yapabiliyorlar. Şampiyonlar Ligi'nde Unirea Urziceni gibi kimsenin adını bile bilmediği bir temsilcilerinin, deplasmanda G.Rangers'i delikdeşik etmiş olması bunun çarpıcı bir örneğini oluşturuyor.

Benzer bir potansiyele Dinamo Bükreş'in de sahip olduğunu kimse unutmamalı. Bu maçı kazanıp da gruptaki liderliğin korunması konusunda Rijkaard'a çok iş düşüyor. Hollandalı hocanın kredisi hâlâ çok yüksek ama üstüste gelen iki tatsız sonuçla bu tür görüşlerin tamamen tersine dönmesi mümkün. O da bu gerçeği görmüş olmalı. Ankaragücü maçının ardından yazılıp söylenenlerden haberi vardır.

Sarı Kırmızılı takımın hepsi milli olan 4 savunmacısının yanısıra ülkenin en iyi iki önliberosuyla çıktığı maçlarda bir çuval gol yemiş olması kabul edilebilecek bir durum değil. Buradaki temel kusur da hocanıdır. Rijkaard, takım savunmasını oturtma konusunda kendisinden beklenen beceriyi gösteremedi.

Her maçı yediğinizden bir fazla atma duygu ve düşüncesiyle oynayamazsınız. Zaten bu bir sistem filan da değildir. Bazı maçlarınızı 1-0 kazanmak, sizin sistem ve taktik anlayışınızın daha sağlam olduğunu gösteren asıl etken olabilir. Bu noktalarda Rijkaard artık kendini göstermeli. Bütün bu nedenlerle maçın kilit adamı odur. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dinamo'ya 55 dakikalık Keita yetti!

Ahmet Çakır 2009.10.23

Cim Bom çok da iyi oynadığı söylenemeyecek maçta aradaki kalite farkını ortaya koyup Dinamo Bükreş'i darmadağın etti!

Sarı Kırmızılı takım, oyunun kimi bölümlerinde zorlanır gibi olsa da su içercesine gol atma becerisiyle Rumen rakibini şaşkına çevirip teslim alırken bunu tam kadrosu denilemeyecek bir ekiple yaptı.

Maçın yıldızı Keita olurken Sabri ve nöbetçi stoper Mehmet Topal arkadaşlarından birer adım öne çıkan oyuncular oldular. Elano ve Caner, haklarındaki kuşku ve tereddütleri biraz olsun azaltacak bir futbol oynadılar. Ötekiler de bildiğiniz gibiydi.

(Yukarıdaki satırları karşılaşmanın 80. dakikasından sonra yazdım. 85. dakikada da teknik nedenlerle yazıyı bitirmek zorunlu oldu. Aşağıdaki biraz gamlı-kederli değerlendirmeler de maç içinde yapıldı. Kızmaya gerek yok o sırada oyun öyleydi. Sonradan güzelleştirmeye çalışmanın da bir anlamı yoktu.)

Maç öncesinde Galatasaray için kendi elinde olmayan sıkıntılı bir durum ortaya çıkmıştı. Fenerbahçe'nin maçını kazanmış olması pek hayra alamet değildi çünkü bizde 3 takımın birden aynı hafta Avrupa'da iyi sonuç alabildiği pek görülmemiş durum değildir!

Bu rotasyon denilen işe kimsenin itirazı yok. Hele haftasonundaki maç düşünüldüğünde herşey kabul. Ancak sahaya çıkan her 11 "doğrusu bu mu?" kuşkusunu oluşturuyorsa o işi yeniden düşünmek gerekli olabilir. Eskiden oturmuş kadro önemsenirdi, ona ne oldu?

İlk 15 dakika Cim Bom'un rakibine dış geçirmekte zorlanacak gibiydi. Üstelik rakip ilk fırsatta can yakmak için hazırды. Berbat kullandıkları bir serbest atış içimizi rahatlatırken aynısını Elano'nun yapması 'galiba paralar boşa gitti' kuşkusunu besleyecek derecede göz tırmalayıcı bir beceriksizlikti.

Keita'nın attığı buz gibi golün yardımcının hatalı bayrağına takılması da gecenin Cim Bom için epeyce zor geçeceğini gösteren belirtilerden biri oldu. İşlerin iyice tatsızlaşmaya başladığı dakikalarda da Kewell'ın Servet şansıyla gelen golü Cim Bom'a soluk aldırdı.

Dinamo Bükreş, gücünü ve buna dayalı olarak neyi nasıl yapacağını bilen disiplinli bir takım. Buna İsveçli hakemin sertlik hoşgörüsü de eklendiğinde Galatasaray epeyce bocaladı. Mustafa'nın topu öne doğru oynama becerisinin azlığı, Ayhan'ın baskıyla top kaybetmesi, sorun olacak gibiydi.

Neyse ki Sarı Kırmızılı takım gol atma işini çok iyi biliyordu. Keita'nın çökerttiği kanattan gelen ataklarla istediğinden fazlasını bile buldu denebilir. Hele ikinci yarının başında daha D.Bükreş soyunma odasından çıkmadan gelen gol Rumen takımını tamamen çökertti. Sonrası artık aktif dinlenme yoluyla Fenerbahçe maçının hazırlığıydı.

Rijkaard'ın doğru bir uygulama olarak oyundan erken aldığı Keita rakibin sol kanadını öyle bir çökertti ki yerine giren Aydın'ın ilk hareketi penaltı oldu ve Sarı Kırmızılı takım Avrupa kupalarındaki en keyifli gecelerinden birini yaşadı.

Zor geçeceği sanılan gecede daha bir saat dolmadan yakalanan büyük fark, Galatasaray'a sonrasında biraz cıvıtma hakkı verir gibiydi. Rakibin golü bunun ürünü oldu. Belki bunun çok kahırlanacak yanı yoktu ama 'bir maçı da gol yemeden bitirin birader!' diyenler de yok değildi. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beş kıtada FB-GS derbisi

Ahmet Çakır 2009.10.24

Biz gerçekten FB-GS derbisine bu kadar önem veriyor muyuz? Çıkarılan gürültü patırtıya bakarsanız hiç kuşkusuz öyle. Gündemde Avrupa maçları varken bile dev karşılaşma mutlaka kendisine medyada geniş bir yer buluyor.

Peki, bu neye yarıyor? Yani FB-GS derbisi üzerine, öncesi ve sonrasıyla günler geceler boyu konuşulanlar ve yazılanlar nasıl bir gereksinmeyi karşılıyor? Ya da bu yapılanlarla nereye varılmış oluyor?

Sonucun koskoca bir hiç olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Özellikle büyük rekabetin 100. yılı nedeniyle bütün maskeler düştü, foyalarımız ortaya çıktı! Ne kadar utanılacak bir durumda olduğumuz bir kez daha görüldü.

Evet, bu memlekette FB-GS ezeli rekabeti ve haliyle bu maçlar büyük olay. Gelgelelim, bunun değerlendirilmesi, daha ileri noktalara varabilmesi ve bundan hepimizin yararlanması gibi olumlu noktalarda hemen hiçbir şey yapamıyoruz.

İşte dev rekabetin 100. yılı gibi çok büyük bir olay geride kalıyor, ne yapıldı bugüne kadar? Hiçbir şey. Düşünün, Cumhuriyetimiz bile henüz 86 yaşında. 100. yılın önemi bu kadar büyük. Dolayısıyla çok iş yapılabilirdi...

Dev rekabetin ilk maçının yapıldığı 17 Ocak tarihinden iki hafta öncesinden itibaren, yani 2009'un başından bu yana sürekli yazıyor ve konuşuyorum. Hatta bir televizyon programında iki tarafın yetkililerine düpedüz yalvardım ve "Allah rızası için birşeyler yapın!" diye çırpındım.

Benimle birlikte Mehmet Demirkol, Melih Şabanoğlu başta olmak üzere arkadaşlarım da aynı çabayı gösterdiler. Sonuç? Koskocaman bir sıfır! İki taraf da internet sitelerinde yayınlanan kuru bir mesajla yetindiler. Bunun ötesinde parmaklarını bile kıpırdatmadılar. En basit törensel gereklilikleri bile yerine getirmediler.

Artık 'yazıklar olsun' türünden kahrılı sitemlerin hiçbir anlam taşımadığını bilecek yaştayım. Rekabetin en çirkin şeklini sürdürmeye çalışmaktan, birbirlerini mahvetmeyi temel amaç saymaktan, kazanıp kaybetmeyi dünyanın sonu olarak görmeye ve göstermeye çalışmaktan başka birşey bilmeyen insanlara ne anlatabilirsiniz ki?

İşte yine aynı kuru gürültüye boğulmuş durumdayız: Efendim, Alex oynarsa şöyle olur, Keita bu formunu sürdürürse iş değişir, Fenerbahçe şöyle favoridir, Galatasaray şunu yapabilirse kazanır türünden çuvalar dolusu boş laf! Bunları önemli şeyler sanan insanların aldatılmaya olan düşkünlükleri nedeniyle sonsuza kadar sürecektir gibi görünen bir anlamsızlık!

Biz bunca gürültü-patırtı ediyoruz ama dışımızdaki dünya oralı bile değil. FB-GS derbisi bize göre dünyanın en önemli olayı ama dönüp onlara sorduğunuzda haberleri bile yok. Nitekim dünyada haftanın maçı M.United-Liverpool karşılaşması. Bizimkinden kimsenin haberi bile yok. Olsun, biz kendimizi aldatmaya devam edelim!

Oysa neler yapılamazdı ki şu 100. yıl kapsamında. Ötekileri anlatmaya çalışmaktan artık yorulduğum. Sadece yeni birşey söyleyeceğim, belki 200. yılda işe yarar! 5 kıtada maç bile yapılabilirdi. Hiçbir zorluğu da yoktu. Avrupa maçını Almanya'da, Asya maçını İran'da, Afrika karşılaşmasını Mısır'da oynamanın zorluğu nedir söyler misiniz? Zaten ABD'deki bir kuruluşun önerisi üzerine bu fikir aklıma geldi, yani oradaki maçı onlar önerdi. Avustralya'da da zaten Türklerin çokluğu nedeniyle çok akıllıca iş olurdu.

Boşverin, biz birbirimizi yemeye bakalım. Bu tür akıllıca ve olumlu işlerle ileriye doğru gitmeyi, bu derbiyi bütün dünyaya maletmeyi filan hiç düşünmeyelim. Hadi bakalım, Allah selamet versin!

'Bilmiyorum, G.Kore gidiyor mu?'

Meslekdaşlarımın buna benzer konulardaki 'gevşekliklerini' eleştirmekten kendimi alamıyorum. Milyonlarca izleyicinin önünde yapılan, dünyanın en güçlü takımlarında yer alan büyük futbolcuların adlarını bilmeyip 'Hani o uzun boylu, sarışın çocuk' gibisinden tanımlamalar elbette ki insanı dehşete düşürüyor.

Bu maskaralığın çarpıcı örneğine 14 Ekim akşamı rastladım. Ermenistan maçının hemen ardından televizyon kanalına çıkan şahıs, bir yandan Terim'i ve Milli Takım'ı 'doğrarken' öte yandan örnek gösterebilmek amacıyla aynen şu ifadeyi kullandı: "Bilmiyorum, Güney Kore elemeleri geçebildi mi?"

Bilmeyenlere olağan bir durum gibi gelebilir ama gerçekte bu şahıs dehşet verici bir bilgisizliği ortaya koyuyordu. Çünkü sadece Güney Kore değil, çok uzun yıllardır ilk kez Kuzey Kore de 2010 Dünya Kupası'na katılma hakkını kazanmıştı. Üstelik bu iş neredeyse 1 ay önce kesinleşmiş ve bu ilginç durum medyada yer almıştı...

Bundan bile haberi olmayan şahıs, o konu kapsamında 'şöyle yapılmalı böyle yapılmalı' diye ahkam kesiyordu...

Neyse ki meslekdaş sayabileceğimiz durumda biri değildi. 'Sadece konuşanlar' ekibindendi. Tesellimiz o oldu.

Semih ve Cihan'ı tanıyor musunuz?

Fatih Terim'in basın toplantısındaki açıklamalarının en zayıf yönlerinden biri, yurtdışındaki futbolcu potansiyelinin değerlendirilmesine ilişkindi.

Görev süresi boyunca örneğin Mesut Özil konusunda herhangi bir hatalarının bulunmadığını kanıtlamaya çalışan Terim, veda açıklamaları kapsamında bu işi geniş bir alana yayarak sorumluluğu dağıtmaya çalıştı.

Olayın boyutlarının büyüdüğünü ve bu nedenle sadece yurtdışında görev yapan Futbol Federasyonu temsilcilerinin çabasıyla değil, çok daha geniş bir ekip çalışmasıyla bu işin halledilebileceğini söyledi.

Elbette ki haklı. Bu konuda yeni bir anlayışa ve yapılanmaya gereksinim var. Şimdilik en iyi görevi medya olarak biz yapıyoruz. Yurtdışını iyi izleyen arkadaşlarımız, bu oyuncuları sık sık konu ediyorlar. Özellikle Uğur Meleke'nin bu alanda önemli bir katkısı oluyor.

Gelgelelim, spor gazetecilerinin büyük bir bölümünün de bu konudan hiç haberi yok. Örneğin, bu memlekette Semih Aydilek ve Cihan Kaptan adlı iki futbolcunun varlığından ve neler yaptıklarından kaç spor gazetecisinin haberi vardır dersiniz?

Bu iki oyuncu Mısır'daki 20 Yaşaltı Dünya Şampiyonası'nda Almanya Milli Takımı'nda yer aldılar. Bu takım Avrupa şampiyonuydu ve dünya şampiyonluğunun da en güçlü adaylarından biriydi ama çeyrek finalde Brezilya ile eşleşme talihsizliği yüzünden elendi.

Ancak bütün bu gelişmeler sırasında medyamızda -bir-iki arkadaşımızın değinileri dışında- haklarında tek satır bile çıkmadı!

Semih Aydilek, Brezilya maçında Alman-ya'nın öne geçtiği golün ortasını yaptı. Hem bu maçta hem de öteki karşılaşmalarda iyi oynadı. O, Kayserispor'un oyuncusu. Cihan Kaptan da Bursaspor'un. Takımlarında ne zaman şans bulabileceklerini merakla bekliyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

100 yılın acısı

Ahmet Çakır 2009.10.25

Biliyorsunuz, FB-GS derbisiyle ilgili olarak 100. yılda hiçbirşey yapılmamış olmasının derin acıları içindeyim. Bu kadar büyük bir olay ve onun getirdiği imkanlar, iki tarafın yetkililerince görmezden gelindi... Ne yaparsınız ki gazete tarih kitabı değil, günlük akışa uygun birşeyler de yapmak gerekiyor.

Bugüne kadar birçok kez 'Evsahibi yüzde 75 kazanır' dedikten sonra bu maç öncesinde en temel gerçeği unutmış gibi yapamam. Üstelik Fenerbahçe bu oranı kendi evinde çok daha yukarı çıkarmışken...

Bu noktada ilginç olan bir durum var: Taraflardan biri tarihin en parlak dönemini geçiriyor, öteki de yerlerde sürünüyor olsa bile bu kadar sürekli bir üstünlük tarihte yok! Galiba Sarı Kırmızılı takımın en çok umutlanabileceği nokta burası. Günün birinde bu çile bitecek. O gün bu gece olabilir.

Takım tertibi üzerinde yorum yapmayı, teknik taktik değerlendirmelerde bulunmayı bunu seven arkadaşlarıma bırakıyorum. Duygusal etkenlerin bu maçlarda her zaman çok daha önde olduğunu biliyorum. Yoksa Sarı Kırmızılı takımın her yönden üstün olduğu maçları da kaybetmesini açıklayabilmek mümkün olmaz.

Ancak böyledir diye tahminde bulunmaktan da kaçınmam. Zaten iki gazeteye maçın 2-2 biteceğini söyledim. Nasıl olsa hep yanılıyorum ve bu da Fenerbahçeli okurlarımızı çok eğlendiriyor. Okuru eğlendirebilmek de önemsiz bir iş sayılmaz.

Bu karşılaşmaların en rahatsız edici yanı, gerilim düzeyinin yüksekliği. Nitekim, 'taşıdığı şiddet potansiyeli açısından' dünyanın 1 numaralı derbisi durumunda (Galiba 2'ye düştü). Ali Sami Yen'den 'sulu derbi' dışında son yıllarda şiddet eğiliminin biraz olsun azaldığını gözlemleyip seviniyorum. Hiç değilse bu noktada bir arpa boyu yol alabildik.

Dön dolaş ezeli rekabetin 100. yılıyla ilgili sözler etmekten kendimi alamıyorum. Bu kadar büyük bir olayı ıskalamış iki camianın utandırıcı sorumluluğunu yaşadıkça dile getireceğim. Bu akşam Şükrü Saracoğlu'nda "İyi ki varsın ezeli rakibim ebedi dostum" gibisinden sanki biraz da alay ediyormuş gibi görünecek bir pankartın bile asılmayacağını bilmek, insana derin bir acı veriyor.

Bu kadar büyük bir spor olayını sadece bir maç kazanmak ve kaybetmek sığılığında ele alarak varabildiğimiz yer ortada. Yine de Fenerbahçeli ve Galatasaraylı taraftarların futbol bayramı kutlu olsun. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Saracoğlu bildiğiniz gibi!

Ahmet Çakır 2009.10.26

Saracoğlu Cephesinde yeni birşey değil hiçbirşey yoktu. Sadece futbol ve sonuç değil öteki 'bilinenler' de yerli yerindeydi. Daha ısınırken atılan yabancı madde ile yardımcı hakemin başının yarılması ve bu yüzden maçın geç başlaması...

Keita'nın başına su şişesi atılması (Onun da bunu önemli birşey sanıp kayıt için kenara götürmesi nedeniyle kart görmesi)... C.Baroni'nin Arda'ya vurduğunu hakemlerin görmek istemeyişi... Kaleci Leo Franco'nun gözüne laser ışığı tutulması... Milyonların gözü önünde yaşanmış olsa da bunlardan pek sözeden olmayacaktır çünkü önemli olan hangi koşullarda gerçekleşirse gerçekleşsin Fenerbahçe'nin kazanmasıdır. Böylesi memleket çıkarlarına daha uygundur! Zaten bunlar normaldir ve çok sıkışırsanız, 'her yerde oluyor' diyerek işin içinden çıkarsınız. Yetmiyormuş gibi Baros'un daha topa ayağı değmeden sakatlanması, ardından G.Saray kalesine gelen ilk topun gol olması türünden Saracoğlu klasikleri de bu maçta aynen yaşandı. Sonrası da son 10 yılda defalarca tekrarlandığı gibiydi...

Maça damgasını vuran duygusal etkenler bir kez daha ve çok erken kendini gösterdi. Ligin en formda adamlarından Sabri'nin dizlerinin titrediğinin tribünden bile görülmesi, Servet'in gole yol açan ıskası, Hakan Balta'nın Alex'e sadece göz markajı uygulaması bunun çeşitlemeleri idi.

Haksızlık etmeyelim, ilk yarıda futbol oynanabilen birkaç dakikada Fenerbahçe üstünlüğü açıktı. Özellikle Cim Bom'un çok güçlü görüldüğü sağ kanat, Carlos'un önüne Vederson'un konulması gibi basit bir düzenlemeyle işlemez hale getirilmişti. Sarı Kırmızılı takımın üretmeye çalıştığı çözüm, hayalet gibi gezinen Arda'nın Keita ile yer değiştirme anlamsızlığı oldu.

Bütün olumsuzluklara karşın bulduğu gol ile oyunda dengeyi kurmuş gibi görünen Cim Bom 10 kişi kalınca ayakta durmakta zorlandı. Bu da maçın kaderini belirledi. Sarı Kırmızılı takımın bütün emeği heba oldu.

Daum elbette ki Rijkaard'dan daha büyük hoca değil ama neyi nasıl yapması gerektiğini Hollandalıdan çok daha iyi biliyor. Maça damgasını vuran bir etken de buydu. Rijkaard'a, sıradan maçlarda bile ciddi savunma sorunlarına yol açan 4 forvetli düzenin bu maçta felakete yol açabileceğini biri söylemeli ya da bu kadar açık bir gerçeği o görebilmeliydi. Hele bu dörtlünün en sıkı iki adamından kaptan Arda'nın belki de futbol hayatının en kötü maçını oynaması, Keita'nın da gol yerine yumruk atması maçın kaybedilmesine yol açan önemli

etkenlerdi. Tabii Leo Franco'yu da atlamamak gerek. Kale alanı içindeki toplara bile çıkmayışının yanında böyle bir maçta asla yapılmaması gereken hataların ikincisiyle penaltıya yol açıp takımını çökerten üçüncü kahraman oldu. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Muhteşem ikiyüzlülük ve büyük yıkım!

Ahmet Çakır 2009.10.27

Bayılırım bu ikiyüzlülöklere... Bu memlekette herşey olupbittikten sonra herkes haktan yanadır artık...

- Efendim, "Aslında daha maç oynanmadan olanlar nedeniyle Arda, Cristian ve Bilica kırmızı kart görmeliydi."
- Efendim, "Fenerbahçe'nin ilk golü buz gibi ofsayttı çünkü Roberto Carlos aktif alanda topun üstünden atlayıp rakibini yanıltmıştır."
- Efendim, "MHK'nın bu konuyla ilgili talimatlarına göre yardımcı hakemin başı yarıldığı için maç oynanmamalıydı."
- Efendim, "R.Carlos'a grekoromen güreşe geçtiği sırada kart gösterilse Keita kızarmazdı."
- Efendim, "Penaltı kararı doğru değildi. Leo Franco'nun Alex'e teması yoktu."
- Efendim, "Kaleci Leo Franco'nun gözüne sürekli lazer ışığı tutulmasının cezası yok mudur?"

Bunlar ve çok daha fazlası dünkü gazetelerde yer aldı, herhalde televizyonlarda da konuşulmuştur.

Oysa maçın öncesinde ve içinde, bunlarla ilgili olarak şimdi doğru olduğu söylenen bu kararlar verilmiş olsa, bugün çok başka türlü kıyametler kopartılıyor olurdu. Yaşadığımız ülkeyi ve onun çok değerli yorumcularını yeterince tanıyoruz...

Şunun inkar edilecek bir yanı yok: Galatasaray'ın başta hocası olmak üzere kalecisi, stoperi, ortasaha oyuncusu ve golcüsü böyle bir maçta asla yapılmaması gereken hataların hepsini birden yaparak Saracoğlu'ndan bir kez daha hüsrarla döndü.

Ayrıca, maçın bütününde yani top oynanan bölümlerin tamamına yakınında Fenerbahçe'nin üstünlüğü vardı. Sarı Lacivertli takım maçı hakkıyla kazandı. Hatta fark daha da büyük olabilirdi. Bunlara kimse itiraz edemez.

Ancak o stattaki maçların hemen tümünün kabul edilemez koşullarda oynandığını daha ne kadar görmezden geleceğiz? 'Canım bunlar her yerde oluyor' yalanıyla insanları aldatmaya daha ne kadar devam edeceğiz?

Hiç kuşkunuz olmasın ki Futbol Federasyonu da bu sihirli formül sayesinde Fenerbahçe'ye mümkün olabilecek en az cezayı vermenin bir yolunu bulacaktır. Hak, hukuk, adalet gibi kavramların futbolumuzda yerinin olmadığını, bunun yerine 'gücü yeten yetene' anlayışının geçerli olduğunu hepimiz biliyoruz.

Bunun da çok acı bir sonucu oluyor. Galatasaraylılar daha bugünden ikinci yarıdaki maçın tribün aksiyonunu en üst düzeye çıkarmak için hazırlanmaya başlıyorlar. Tabii bu kendi ayağına kurşun sıkmaktan başka birşey olmuyor. Böyle bir kısırdöngü içinde çırpınıp duruyoruz.

Gerçekte ligdeki duruma bakıldığında Sarı Kırmızılı takım açısından ortada o kadar feci bir durum filan yok. Ancak her Fenerbahçe maçının yıkıcı hatta mahvedici tablosu bir kez daha ortaya çıkmış durumda. Asıl sorun o.

Baros'un ilk yarıyı kapatmış olması, Keita'nın alacağı en az 3 maçlık ceza, kaleci ve savunma hataları yüzünden doğan güven kaybı, Rijkaard'ın durumunun tartışılır hale gelmesi gibi sıkıntıların önüne geçmek hiç de kolay olmayacak.

Hatta bizdeki hukuktan çok guguka benzer anlayışın uygulanmasıyla bu maçta olupbitenler için de Galatasaray'a ayrıca bir ceza gelmesi sözkonusu olabilir ki artık o zaman şenlik tamamlanır!

Yorumcularımız da o güne kadar Galatasaray'ın haklı olduğu noktaları filan unutup artık başka ufuklara yol açarlar. Rijkaard'ın hoca filan olmadığını, Galatasaray'ın bittiğini-battığını filan kanıtlamaya çalışırlar...

Gerçekten de bir başkadır benim memleketim...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rijkaard ne yapmak istiyor?

Ahmet Çakır 2009.10.31

Bu konuda ne dediğimi anlatma şansımın pek yüksek olmadığını biliyorum. Ne söyleseniz başka bir yere çekilip 'Vay sen Rijkaard'a şöyle mi diyorsun!' türünden tepkilerle karşılaşıyorsun.

Hollandalı hoca Fenerbahçe maçında çok açık hatalar yaptı. Bunların Bucaspor maçında da sürdüğünü görmek insanı üzüyor ve ister büyük ister küçük rakiplerle ilgili herhangi bir çalışma yapmadığını düşündürüyor.

Fenerbahçe maçında futbol dışı olaylarla ilgili değerlendirmesi doğru ve haklı ama buna kim kulak asar ki! Nitekim Daum bile olayı başka yöne çekip düpedüz onunla dalga geçti.

Rakibinden kat kat üstün bir kadroya sahip olduğu Bucaspor karşısında Galatasaray, üzücü ve utandırıcı durumlara düştü. Bunun da nedeni sadece Elano'nun atılması değil, onun öncesinde ve sonrasında Rijkaard'ın yaptığı inanılmaz hatalardı.

Bucaspor'un belki de tek gol silahı Mehmet Batdal. Takım sürekli olarak ona yüksek top atıyor. Buna karşılık Galatasaray'da hem Servet hem Gökhan Zan yok. Rijkaard bu durumu maçın sonlarına doğru görüp Gökhan Zan'ı oyuna alıyor...

Galatasaray'da Arda ile Elano'nun birlikte oynamasından doğan durumlar bütün yorumcuların dikkatini çekiyor. Rijkaard, Bucaspor maçında iki oyuncuyu da 11'e koyuyor. 32. dakikada Elano kırmızı kart görüyor ve sıkı durun Hollandalı hoca hemen ardından Arda'yı da oyundan çıkarıyor...

Galatasaray bu yüzden darmadağın oluyor. 10 kişiyle de rakibine üstünlük kurmakta zorlanmaması gereken takım tam tersine korku filmi görür gibi bir maç oynuyor. Rakip takım penaltıyı kaçırmasa belki de Galatasaray elenecek ve bundan da bir yığın sorun doğacak. Rijkaard'ın durumu bir anda tartışmalı hale gelecek.

Hayır, Rijkaard'ı filan eleştirmiyorum; sadece bir yaptığının ötekini tutmayışı gibi basit bir durumu anlatmaya çalışıyorum. Hem Elano ve Arda ile maça başlamak hem ikisinin birden dışarda kalmasına yol açan bir uygulamada bulunmak sizce ne kadar tutarlı? Bunların ya biri doğrudur ya da öteki. Birbirinin tersi olan iki

uygulamayı birden aynı anda yaptığınız zaman değil Rijkaard, dünyanın gelmiş geçmiş en iyi hocası bile olsanız, 'ne oluyor?' diye sorulur.

Üstelik yapılması gereken iş çok basitti: Elano'nun atılması nedeniyle önlem olarak Ayhan'ı oyuna alırken, aylardır oynamayan Linderoth'un 45 dakikadan fazlasını çıkaramayacağını görüp onu yanınıza çağırmanız en akla uygun olanıydı. Böylelikle Arda ile ortaalandaki topa daha çok sahip olur ve eksik adamı hissetmezsiniz.

Arda olmayınca ileride top bekleyen 3 adam daha oyundan düştü ve Galatasaray o maçı fiilen 7 kişiyle oynadığı için bu kadar çok sıkıntı çekti. İkinci yarıda Nonda, Aydın, Kewell gibi oyuncuların dakikalarca ayaklarına top bile değmedi.

Bir teknik adamın yeni takımında sistem yerleştirmek ve öteki uygulamalar nedeniyle ne sıkıntılar çekebileceğini biliyorum. Fakat bunların olmasını gerektirecek bir durumun bulunmadığını da herkes görebiliyor. Rijkaard'ın bütün bunları göremeyişi de beni herkesten daha çok şaşırtıyor...

Haddini bil efendi!

Normal durumda buna gülüp geçerdim ama Turgay Demir arkadaşımın haklı isyanı ve yürekten tepkisi karşısında ben de etkilendim. Onun için yazıyorum.

Bizde biliyorsunuz herhangi bir meslek grubuyla ilgili espriler ciddi sorunlara yol açabilir. Örneğin, bir filmdeki kasap, dükkana et almaya gelen kıza uygunsuz birşeyler yapmaya kalkarsa, ertesi gün umum kasaplar derneği başta olmak üzere ilgili bütün örgütlerin ayağa kalktığını görürüz!

Bu iki paragraf girizgah oldu. Şimdi asıl meseleye geliyorum: Bilenler vardır, 15 gündür Hürriyet gazetesinin spor sayfasında bir değişim var. Ercan Saatçi ile Mehmet Arslan meslekdaşımızın aktif göreve getirildikleri belirtiliyor.

Bunun sonucu olarak da spor sayfasında bazı değişiklikler olur. Kimilerince olumlu bulunan bu değişime aynı gözle bakmayanlar da var. Normaldir. Bunlar çok üzerinde durulacak şeyler değil.

Ancak bu gelişmeleri çok olumlu bulup buradan hareketle tüm spor yazarlarına hakaret eder tarzda değerlendirme yapmak pek hoş olmuyor. Bunu televizyon eleştirmeni Cengiz Semercioğlu yapmış. Ataryemez.com'da aktarılmış. Ben de bir göz attım.

Semercioğlu'na göre Kadir İnanır, Ayşe Özyılmaz gibi ünlülerin spor sayfalarında yer alıp bazı değerlendirmeler yapmaları yararlıymış. Bu iş birkaç spor yazarına bırakılamazmış...

Herşey o kadar gülünç ve acıklı ki insan nereden başlayacağını kestiremiyor. Şöyle anlatayım: Şimdi benim rahmetli kayınpeder mezardan çıkıp da gelip Maksim Gazinosu'na genel müdür olması ve bunun hemen ardından benim "İlle de assolist altı olarak burada şarkı söyleyeceğim!" diye tepinmeme benziyor Ercan Saatçi'nin Hürriyet'teki spor sorumluluğu! Daha kötüsü, kayınpeder 'böyle saçmalık olmaz! Sen kendi işini yap' da demiyor, gücünü kullanarak isteğimi yerine getiriyor.

Kendi işini iyi yapan insanlar böyle hevesler içinde filan olmazlar. Saatçi'nin yapmaya çalıştığı işlerin de spor gazeteciliğiyle herhangi bir ilgisinin olamayacağı gün gibi ortada. Arkasındaki gücün tadını çıkarıyor.

Eh, bu işi gerektiği gibi yapamayacağınızı peşinen kabul edince böyle yollara sapıyorsunuz. Bugüne kadar bin kez denenip hiçbir sonuç vermemiş işleri çok önemli sanıp kendinizi gülünç duruma düşürüyor, gazetenizin ve sayfanızın prestijini yaralıyorsunuz.

Spor gazeteciliği dünyasından böyle nice seller geçti ama sonuçta hep kum kaldı. Bunun da sonu aynı olacak. Ancak bundan yararlanarak spor yazarlığına hakaret etmeye çalışmanın size ne getirdiğini ve getireceğini o zaman bir kez daha konuşuruz bay Semercioğlu. Şimdilik haddinizi bilin! Böylesi sizin için çok daha iyi olur.

Biraz gülümseyebilmek

Biliyorum, Fenerli okurlarımız başka yerlere çekecekler ama derbide en çok üzüldüğüm nokta, biraz azalmış gibi görünen gerilimin yeniden doruğa taşınmasıydı. Futbol dışı konular yine maçın çok önüne geçti. Üstelik iş orada da kalmayacak, bundan sonra yine bu tatsız olaylar birbirini izleyecek.

Sarı Lacivertliler şimdi zafer sarhoşluğu içinde bunları umursamıyor ama neler olacağını hepimiz biliyoruz. Bunun için de üzülüyoruz.

Bu karşılaşmayla ilgili yazılarım nedeniyle rekor düzeyde elektronik posta aldım. O kadar ki ilk kez bunlara tek tek yanıt veremedim. Bu vesileyle onlardan da af diliyorum ama içlerinde zekice ya da eğlenceli yanı bulunan mesajların çok az olduğunu da söylemeden edemeyeceğim. Bu da insanı çok yoran ve umutsuzluğa düşüren bir başka etkeni.

Örneğin, karşılaşma öncesinde maçın 2-2 biteceği tahminini yaptıktan sonra 'Nasıl olsa hep yanıliyorum, bu da Fenerli okurları eğlendiriyor' demiştim. Bunu anımsayıp espri yapan sadece bir okurumuz oldu. Onun dışındakiler tahmin edebileceğiniz gibiydi. Öfke, gerilim, suçlama ve daha fazlası... Yeter!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İyi ki rakip Sivas'tı...

Ahmet Çakır 2009.11.02

Sivasspor'un inanılması zor düşüşü nedeniyle Galatasaray'ın tek kale maç yaptığı ilk 45 dakika için notlarım şunlardı:

Daha 2. dakika... Kewell'ın nefis ortasına Nonda'nın kafayla dokunması gol için yetecek ama o savunmacı vuruşuyla topu dışarı atıyor. Rijkaard'ı göremiyorum ama böyle bir pozisyonda çektiği acıyı duyabiliyorum...

11'de Barış, Nonda'ya şık bir topuk pası atmak istedi, pek beceremedi ama daha iyisi yani gol pası oldu, Petkoviç çıkmayınca Nonda yavaş yavaş gidip golü attı. Futbolun ilginç yanları galiba bu hafta Cim Bom'un lehine gelişecek.

Sonrası derin bir boşluk... Evet, Cim Bom baskılı ama o kadar. Sabri, Arda ve Mustafa'nın birer şutu dışında neredeyse hiçbirşey yok! Barış'taki düşüş çok açık. Mehmet Topal geriden oyun kuramıyor. Mustafa çırpınıyor ama boşuna. Arda'nın formsuzluğu sürüyor. Nonda ile Kewell önde top tutamayınca Galatasaray'ın baskısı yalan rüzgarına dönüyor...

38'de Kamanan-Sezer Badur değişikliği... Sezer bu takımı oynatacak adam. Muhsin hoca takımı tanımakta henüz yeterli mesafe alamamış... Kamanan oynayabilecek durumdaysa niye 11'de değil? Aynı soru Ersen Martin için de geçerli olabilir...

Petkoviç'in bunca deneyimine karşın yaptığı çocukça hata sonrası kullanılan atışta Kewell, ülkedaşının (bu söz benim icadım) başının üzerinden -tarafının sevdiği deyimle- ağırlara çakıyor! İkinci yarıda şiddetlenen yağışla birlikte Sarı Kırmızılı taraftarın aklına bununla ilgili şarkı geliyor. Takımlarının gol yemeden rahat edemeyeceğini

önce onlar görür gibiler. Ancak Sivasspor'un bunu becerebilecek hali olmadığını görüp rahatlıyorlar... İyi de Arda başka zaman güle oynaya atacağı fırsatları niye böyle harcıyor?

Takımının oyunundan Rijkaard bile sıkılıyor ve Nonda'nın yerine Uğur'u alırken Sabri'yi de öne çıkarıp hava değişimine giriyor. Sabri'nin delidolu işleri taraftarı biraz eğlendiriyor. Ona biraz da Mustafa katılıyor...

Kalan bölümde de sözü edilecek fazla birşey yok. Cim Bom'un kayıp adamı Linderoth'un Bucaspor maçından sonra bu karşılaşmada da şans bulması ve hatta şık bir çalım tribünleri birazcık ısıtıyor... Serdar Eylik'in aynı şansı bulması da öyle...

Maçla ilgili ol hikayat bu kadar! Taktik, sistem ve sair şeyler yazmadığım için bozulan 'gönüllü teknik direktör' okurlarımız var. Onlar için üzgünüm ama bu karşılaşmada öyle birşey yoktu!

Keita ve Baros'un yokluğunda hücum gücü epeyce azalan Sarı Kırmızılı takım, aradaki güç ve kalite farkı nedeniyle zaten çok rahat kazanması gereken maçta 3 puanı cebine koydu. Bu da geçen haftaki sıkıntının üzerine ilaç gibi geldi.

Hakemin yağmur gibi sarı kartları da maçın bir kenara not edilmesi gereken ayrıntısı oldu... a.cakir@za-man.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu bir idman bile değil!

Ahmet Çakır 2009.11.06

Hiç tartışmasız denilebilir ki Galatasaray Avrupa kupaları tarihindeki en rahat maçlarından birini oynadı ve istediği sonucu hemen hiçbir şey yapmaya gerek duymadan elde etti!

Sarı Kırmızılı ekip 90 dakika boyunca oyunu mutlak denetimi altında tutup istediği anlarda gollerini attı ve kalesinde değil gol görmek, tehlike bile yaşamadan maçı tamamladı.

Evet, şaka filan değil, Sarı Kırmızılı takımın idmanları çok daha zorlu geçiyor çünkü o çalışmada Galatasaray'la maç yapıyor! Dinamo Bükreş ise İstanbul'daki maçta Süper Lig'de düşmeme mücadelesi verecek bir ekip görünümündeydi, burada ise Bank Asya 1. Ligi'nin orta sıralarında zor yer alır bir perişanlıktaydı.

Açıkçası Rumen takımının bu kadar teslim olacağını kimse kestiremezdi. Evet, D.Bükreş'in Cim Bom'a rakip olabilecek gücü yoktu ama sonuçta hiç yabana atılmayacak bir futbol ülkesinin temsilcisiydi. Üstelik, ilk maçtaki ağır yenilginin hırsıyla G.Saray'ın bu kez canını yakabilmek için elinden gelenin fazlasını yapacaktı.

Beklenti buydu ama gerçek bunun çok uzağındaydı. Aslında, Avrupa kupalarında herhangi bir rakibi deplasmanda bu kadar kolay teslim alabilmeyi futbolumuz adına gurur verici bir durum olarak görebiliriz ama bu ilerde başımıza çok iş açacak türden aldaniş olur. Rakibin bu kadar çabuk yere serilmesinin önemli bir nedeni de Rijkaard'ın gerçekçi tertibiydi. Ortaalanı iki adama bırakıp ilerde 4 oyuncunun sadece top geldikçe oynamaları şeklindeki bir sistemle en zayıf rakip karşısında bile sıkıntı çekildiği görülmüştü. Hele Fenerbahçe maçında bu anlayış tümüyle iflas etmişti.

Sivasspor maçındaki gerçekçi yaklaşım bu karşılaşmada da Galatasaray'ın çok rahat etmesini sağladı. Ortaaalanda üç savaşı olunca rakip burayı kolay kolay geçemedi. Böylece gerideki adımlar diri kaldı ve önemli

bir hata yapmadı. M.Topal, M.Sarp ve Barış Özbek bu alanı denetlerken Arda da istediği gibi oynadı. Kewell ve Nonda da sonuca gitmekte zorlanmadı.

Sabri son dönemdeki olağanüstü formuyla forveti yine dörtleyen adam gibiydi. Hem müthiş mücadelesi hem de verimliliğiyle maça damgasını vurdu. Arkadaşlarından bir adım öne çıkan öteki adamlar M.Topal ve Kewell oldu. Avustralyalı, attığı goller ve oynadığı futbolla ikinci baharını yaşıyor Cim Bom'da. Seyircisizlik avantajını da iyi kullanan Galatasaray, farkı çok çabuk ikiye çıkardıktan sonra aktif dinlenmeye geçti ki bunun yadırganacak bir tarafı yoktu.

İkinci yarının adına futbol denilebilecek tek hareketi Mehmet Topal'ın nefis golü oldu. Cezaalanı köşesinden sol ayağıyla müthiş vuruşu karşısında kaleci neye uğradığını şaşırıp ve ancak ağlara giderken topa dokunabildi! Son yarım saat rakibin 10 kişi kalmasıyla konuşmaya değer hiçbirşey kalmadı. Bu bölümde Rijkaard, Keita ile Elano'yu daha önce oyuna alabilirdi. İkisi de maça ısınma imkanı bile bulamadı.

G.Saray'ın bu bölümde farkı artırması işten bile değildi ama iki maçta da kendisini hiç üzmeyen rakibini o da fazla hırpalamaktan kaçınır gibiydi. Doğrusunu isterseniz, gol atmaya çalışmak yerine sakatlanmadan maçı tamamlamak çok daha önemliydi. Keita'nın iki pozisyonunda göbekli yardımcının hatalı bayrakları bu golleri engelleyen ikinci etken oldu ama bunlar ancak şaka kabilinden söz edilebilecek işlerdi. G.Saray'ın Avrupa kupalarındaki ilk maçını bu rakiple yapıp Bükreş'te 3-1 yenilmiş olduğunu hatırladığımızda, o günden bu yana epeyce yol aldığımızı da kabul etmek gerekiyordu. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İster inan ister inanma

Ahmet Çakır 2009.11.07

Bu, en sevmediğim yazı başlıklarından biridir. Böyle bir liste yapılırsa en başa 'artılar ve eksiler' başlığını koyardım. Falanı izlerken, filanı dinlerken gibisinden başlıklar da onu izler. İyi bir gazeteci, yazısına böyle başlıklar vermekten kaçınmalıdır.

Gelgelelim, kimi zaman mecbur kalırsınız çünkü başka söyleyecek söz bulamazsınız. Geçen hafta içinde ben de öyle bir olay yaşadım.

Biliyorsunuz, Steaua'nın Siteva şeklinde telaffuz edildiği yolunda epeyce bir mücadele verip belli noktaya geliştik, gazetemizin haftanın panoraması bölümünde bile konu edildi. 'Çok şükür' deyip bir soluk almıştım.

Fakat o maçta Rumen takımının adını doğru söyleyen arkadaşımızın daha sonra bundan vazgeçip o abuk 'Şıtau' lafına dönüşü karşısında ağzım bir karış açık kaldı. Kendisine bununla ilgili bir mesaj attım. Nezaket gösterip hemen karşılık verdi. Bu yanıt karşısında ağzım iki karış açıldı!

Efendim, bu takımın adının Siteva şeklinde söylenmesi gerektiğini kesin olarak biliyormuş, nitekim bunu yapmış ama onun amiri durumundaki kişi, 'Boşver' demiş, "Şıtau artık galat oldu. Doğrusundan daha çok biliniyor."

Ne söyleyeceğimi şaşırmış vaziyette bakınırken "Ne yapayım ağabey, ekmek parası!" diye sürdürdü kardeşim. Elbette ki haklıydı.

Uzun boylu bir yorum ya da açıklamaya girişmek istemiyorum. Sadece 'galat' nedir diye merak eden okurlarımız olacaktır, onu açıklamaya çalışmakla yetineyim.

Efendim, 'Galat-ı meşhur lugat-ı sahihten evladır' diye bir söz var. Aşağı yukarı 'Yaygın yanlış, sözlüğün gösterdiği doğruya yeğlenebilir' diye anlatabiliriz.

Fakat buradaki durum galat filan değil, cahillik ve tembellik! Rahmetli Sezai Paker arkadaşım bana bu takımın adının Siteva diye söylendiğini 1987'de öğretti. O günden bu yana ben de birilerine anlatmaya çalışıyorum.

Fakat bu işleri yapan arkadaşlarım anlamaya ve öğrenmeye o kadar kapalılar ki çok basit olan doğruyu söylemek yerine, buna benzer dehşet verici birtakım mazeretler üretiyorlar. O Şıtau, Sıtau maskaralığını sürdürmekte sakınca görmüyorlar.

Biliyorum, bu ülkede insanlar en çok kendilerinin yararlanacağı tarihî önemdeki gelişmelere bile karşı çıkabiliyorlar. Öteki yönlerini ve bunlarla ilgili tartışmaları bir yana bırakın, savaşın biteceği, kesin olarak çocuklarının ölmeyeceği, kazançlarının artacağı demokratik açılıma bile tepki gösterebiliyorlar...

Böyle bir ülkede benim üzerinde durduğum konular çok da önemli değil ama hoşgörün...

Yemeğe niye gittin başkan?

Geçen haftanın gündemine Ercan Saatçi olayı damgasını vururken Futbol Federasyonu Başkanı Mahmut Özgener'in geceyarısı Lig TV'den çıkıp kendisini çağıran gazetecinin yemek davetine katılması eleştirilen noktalardan biriydi.

Uz atmaya gerek yok, zaten dünkü Milliyet'te Bilgin Gökberk kardeşim nefis bir değerlendirmeye konuyu yerli yerine oturttu. Özgener'in Bizans'ın binbir oyunu karşısında çok daha dikkatli olması gereğini vurguladı.

Özgener'in son derece temiz ve dürüst bir insan olduğunu, görev süresince öyle kalıp bundan sonraki bütün hayatını da aynı şekilde sürdüreceğini biliyorum, inanıyorum. İnsanlar tesadüfen ya da hayatlarının belli bölümlerinde olumlu niteliklere sahip olmazlar, ya gerçekten öyledirler ya da değildirler.

Gelgelelim, bizde bu tür koltuklar iğneli fıçı gibidir. Orada oturan insanlar, başkalarının aklının kıyısından bile geçmeyecek ayrıntılara dikkat etmek zorundadır. Hele gazetecilerle olan ilişkilerde kılı kırk yarmalıdır!

Bugün Yılmaz Vural'ın taşıdığı onca olumlu nitelik ve donanımına karşın ciddi bir milli takım teknik direktörü adayı olamayışında en büyük etken, gazetecilerle gereğinden fazla dost oluşudur. Vural, 'Gazeteciden dost olmaz' gerçeğini baştan bilseydi bugün çok farklı bir noktada olabilirdi.

Karşılıklı olarak hangi noktada durmamız gerektiğini tayin etmekte zorlanışımız hem mesleğimize hem de önemli noktalardaki kişilere ciddi zararlar verebiliyor. Böyle geceyarısı yemeklerini filan bir yana bırakıp işimize gücümüze baksak çok daha iyi olmaz mı?

Bu görevlerden ayrıldığımızda böyle yemekler yiyebilecek o kadar çok zamanımız olacak... Gerçi o zaman da tarafların yemek isteği ortadan kalkacak ama ne yapalım! Bizim işlerin zorluklarının bir bölümü de bunlar...

Bilmem anlatabiliyor muyum?

'Atmayın' denildi

Sahaya su şişeleri atılırken tribünün nerdeyse yarısı "atmayın kardeşim" diye bağıırıyordu. GS maçı dışında da böyle bir sahne görmemiz çok zor. Söylemek istediğim, sistemli bir çalışma yoktu o gün tribünde, sahaya yabancı madde atanlar yüz kişiyi geçmez elli bin kişi içinde. Biliyorsunuz Ali Sami Yen'de sistemli bir çalışmayla sahayı 'sulamıştı' seyirciler ama burada öyle bir durum kesinlikle yoktu.

"Gönül ister ki FB kulübü bunları bulup bir daha sahaya almasın. Biliyorsunuz ki bu da rahatlıkla yapılabilir. Statlarda anons yapılırsa "sahaya yabancı madde atanlar kameralarımızla tesbit edilip derhal kanuni işlem yapılacaktır" diye. Nasıl EDS vardır diye kırmızı ışıktaki geçilmiyorsa orada da kamera bizi görür diye sahaya birşey atmaktan bu kalan çok az kısmı da vazgeçirebiliriz.

"Bu arada sevindiğim bir nokta daha, Steaua maçını izlerken sunucunun artık Stau demeyi bırakıp Sıteva demesi idi... Her dediğinde de sizin aklıma gelmeniz..." Fatih Güvenç

Organize ve üstü örtülü!

FB-GS derbisinin ardından yüzlerce elektronik posta aldım. Büyük bir bölümü ille bunların yayınlanmasını istiyor ama o zaman gazetenin tamamını bu işe ayırmak gerekebilir. Bunlardan birkaçını paylaşmak istiyorum.

"Galatasaray taraftarı bu sefer 19 Mayıs 2007'deki gibi tepki vermeyecek. Daha organize ve daha üzeri örtülü olarak verecek tepkisini. Şimdiden değişik fikirler gündemde ve herkesin içi dolmuş durumda... Orada yapılan provokasyonlar, takımımın sindirilmesi, çeşitli küfürler, aşağılamalar, hakem hataları, takımımı tanıyamamam, basının maçta hiçbir olay olmamış ve gayet normal bir maç olmuş da Fener oynadığı oyunla kazanmış gibi davranması... Bu taraftar da insan ve bir yerde çatlıyor. İnanın bu maçı neden bu kadar büyüttüğümü bile anlamış değilim."

Bağdat Kaynak-Psikolog

Kıyamet alameti!

Abi, kıyametin alametlerinden biri de ehil olmayanların işin başına geçmesidir. O yüzden sen kafanı Saatçi ve diğerlerine takma. Biz her zaman arkadayız. Gerçekleri yazdığın için birileri kabullenemiyor. Sen yazılarına devam et, sonuna kadar." Ahmet Okur

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Barış'ın atılacağını ben gördüm!

Ahmet Çakır 2009.11.09

Oynanacaktı oynanmayacaktı tatavasının Diyarbakırspor'a değil Galatasaray'a zararı olacağını öngörebilmek çok zor değildi. Yapay girişimlerle yumuşatılmaya çalışılan gergin ortam, kötü zemin, rakibin sertliği gibi etkenler de Sarı Kırmızılı takımın işine yarayacak durumlar değildi.

Ziya Doğan tribünde de olsa Cim Bom'u zorlamak için ne yapılması gerektiğini biliyordu. Tıpkı Fenerbahçe'nin uyguladığı taktiği sahaya getirdi. Kazım'ın rolünü üstlenen Tazemeta, bu işi ondan da iyi yaparken sağdan Mendoza, soldan da Celalettin'in bindirmeleri daha ilk dakikalardan itibaren gol sesi veriyordu.

Galatasaray'ın yaşadığı sıkıntının bir nedeni de galiba her maçın D.Bükreş türünden helva gibi ekiplerle oynanacağını sanmalarıydı. Diyarbakırspor'un biraz önde basıp direnç göstermesi karşısında ne yapacaklarını şaşırdılar. İlk yarıda tek gol pozisyonlarının bile olmayışı bunun kanıtıydı. Sabri'nin attığı golde bile öyle aman aman bir pozisyondan sözedilemezdi.

Sarı Kırmızılı takımın golü yediği pozisyonda o bölgenin adamı Hakan Balta'nın görüntüde bile olmayışı, Ayhan'ın Mendoza karşısında çok zayıf kalışı şaşırtıcı durumlardı ama asıl Leo Franco'nun hiçbirşey yapmayışı 'artık yeter' denilecek nitelikteydi.

Arjantinli kaleci ne yan toplarda var ne de cepheden gelen rakibi karşılayabilecek birşey yapabiliyor. Galatasaray'ın yediği gollerin neredeyse rekor düzeye varmış olmasında onun payı çok açık. O fiziğe sahip kalecinin yan topları rahatlıkla alması, cepheden de rakibi korkutması gerekir. Umarım, Rijkaard'ın kale için bir B planı değilse de Leo Franco dışında önlemi vardır.

İkinci yarının başında oyun normal düzenine döndü çünkü evsahibi takımın Fenerbahçe gibi oynama isteğini sonuna kadar sürdürebilecek gücü yoktu. Son haftaların tartışılan adamı Arda, kişisel becerisiyle golü atıp takımını kurtaran adam oldu.

Sonrasında Cim Bom'un farka gidemese de maçı tamamen kopartacak golleri bulması beklenirken Barış'ın kendini attırması işi değiştirdi. Açıkçası, Barış'ın atılacağını Rijkaard dışında herkes görmüştü. Anlamsız siniri, gereksiz hırçınlığı yüzünden değil de yersiz bir hareketi yüzünden atılması birşeyi değiştirmede. O pozisyonda olmasa bir sonrakinde yapacağı sertlikle oyun dışında kalacaktı... Kuşkusuz onun atılacağını Rijkaard da görmüştü ama onun birşey yapması gerekiyordu.

Sarı Kırmızılı takımın 10 kişi oynamayı beceremediğini daha önce Bucaspor maçında görmüştük. Bu kez de öyle oldu. Ayhan'ın form düzeyi olarak M.Sarp'ı aratması, savunmanın tedirgin ve güvensiz oyunu Galatasaray'ın son yarım saati acılar içinde geçirmesine yol açtı.

Nonda ve Kewell'in yüksek beceri düzeylerine karşın güç eksikleri de sadece bu maçta değil önümüzdeki karşılaşmalarda da Galatasaray'ı zorlayacak bir etken. Bunca sorun içinde geriye düştüğü maçı kazanmak da elbette ki yabana atılacak bir iş değil. Sarı Kırmızılı takımın en büyük becerisi de bu oldu. Boş bir haftaya girerken burada uğranılacak kaza çok baş ağrıttırdı. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Birşeyler yapılamaz mıydı?

Ahmet Çakır 2009.11.12

Süper Lig'de bu hafta maç oynanmayacak. Yani bir bakıma haftayı futbolsuz geçireceğiz. Bu, normal koşullarda milli takımın baraj maçları oynayacağı düşünülerken alınmış bir önlemdi. Hatta sadece bizimle de ilgili değil, elemelerde yer alan her ülke böyle bir düzenlemeye gitmek zorundaydı.

Bu kadarını anlamak mümkün; anlamasak da uymak zorunda olduğumuz bir kural bu. Peki, Milli Takımın 2010 Dünya Kupası'na katılma şansı kalmayışının ardından birşeyler yapmak mümkün değil miydi? Bu boş haftada milli takımla ilgili değişik bir çalışma yapılamaz mıydı?

Federasyona bakarsanız, değildi. Milli Takım teknik heyetinin görevi bırakmış olması nedeniyle hazırlık maçı yapılamaz ya da başka türlü bir organizasyona gidilemezdi. Lig maçlarını oynatsanız, o zaman da oyuncularını ülkelerinin milli maçına giden oyuncularından yoksun takımlar zor durumda kalacaktı.

Doğruymuş ya da geçerli bir mazeretmiş gibi görünüyor ama değil! Zaten bizim en büyük sorunlarımızdan biri de bu. Bırakın değişik, farklı ve ilginç bir fikirle buna dayalı çalışmanın gündeme getirilmesini, en temel görevlerimizden bile kaytarabilmek için her mazareti sonuna kadar kullanıyoruz.

Oysa her zaman ve her durumda mutlaka yapılabilecek birşeyler var. Örneğin, bunu hakettiği düşünülen ama milli takımda yer bulamayan oyunculardan kurulu A2 niteliğinde bir ekiple ligimizde oynayan ama ülkelerinin

milli takımında yer bulamayan oyuncuların oluşturulan karmaların maçı gibi bir organizasyona gidilemez miydi?

Bu önerdiğim en basiti. Daha iyisi de olabilirdi. Bunu bir fantezi ya da fikir cimnastiği olarak söylemiyorum. Tam tersine buna benzer çalışmalarındaki ciddiyet ve süreklilik açısından hoş bir etkinlik olurdu. Maçın yapılacağı yerin seçimiyle ilgili değişik düşünceyle büsbütün renkli hale gelebilirdi.

Bizim bir türlü sağlam bir ilerleme yoluna giremeyişimizin nedenlerinden biri de bu: Başarı için koşullar hazır ama ciddi, disiplinli, planlı ve sürekli bir çalışmayı gerçekleştiremiyoruz. Çalışmalarımız hep kopuk, eksik ve yetersiz kalıyor. Rijkaard bile bu gerçeği birkaç ay içinde görüp dile getirmemiş miydi?

Futbol Federasyonu Başkanı Mahmut Özgener, yeni teknik direktör konusunda acele etmediklerini söylüyor ama bunun mazereti olarak kabul edilmesi zor bir mazereti ortaya koyuyor: Yeni teknik adam aynı zamanda futbolumuzun geleceğiyle ilgili çalışmalar yapacak nitelikte biri olacakmış.

Bu da kulağa hoş geliyor. Ancak doğruluğu biraz tartışmalı. Niye öyle olsun? Tam tersine bizim bu konuda bugüne kadar oturmuş bir sistemimizin olması gerekmez miydi? Gelen teknik adamların bu sistemi daha ileri noktalara götürebilecek katkıları elbette ki kabul edilebilir ama o kadar!

Halihazırdaki arayış ve beklentiler, bizim bu konuda temel bir yanlış içinde olduğumuzu gösteriyor. Fatih Terim işbaşında olduğunda bunu bir yere kadar anlamak mümkündü çünkü futbolumuzun son 30 yılında herşeyiyle var olan bir teknik adam sözkonusuydu. Şimdi gelecek hocanın -ki mutlaka yabancı olacağı belirtiliyor- böyle bir özellik taşıması mümkün mü?

Kaldı ki Fatih Terim'e dayalı bir düzenin ne kadar doğru ve geçerli olduğu da epeyce tartışmalıydı. İşte şimdi o gittiğinde milli takımla ilgili her türlü çalışma yerle bir olmuş gibi bir görünüm ortaya çıktı. Yani gelen hoca işe sıfırdan başlamak zorunda kalacakmış gibi görünüyor.

Böyle bir anlayışla nereye varılabileceği de ortada... Önümüzdeki yıllarda da iki ileri bir geri sistemiyle 'dalgalandım da bir türlü durulamadım' şarkısını söylemeye devam edeceğiz...

a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İlker Ateş dürüsttü, peki ya biz!

Ahmet Çakır 2009.11.14

Yaklaşık 30 yıllık bir dostun, çok değerli meslekdaşın arkasından birşeyler yazıp konuşabilmek sahiden kolay iş değil.

Bu sıkıntıyı şimdi yazarken değil, Ateş için TSYP'de yapılan törende sunuculuk görevini üstlenmek zorunda kaldığımda yaşadım.

Koşullar ne olursa olsun konuşmakta zorlanan biri değilim. Tam tersine beni konuşturmak değil susturmak daha zordur.

Gelgelelim, orada sözcükler boğazıma dizildi. Daha önemlisi, gerçekten dürüst, temiz bir insanı, onurlu ve erdemli bir meslekdaşı anlatmaya çalışmanın zorluğu vardı.

İlker Ateş bu güzel niteliklerin bazılarında yoksun olsa o zaman iş kolaydı. 'Ne olursa olsun gidenin arkasından kötü konuşulmaz' anlayışı uyarınca birtakım süslemeler yapılabilirdi.

Ama İlker Ateş'in durumu bu değildi. O, kendisi için söylenmiş ve söylenecek bütün güzel sözleri sonuna kadar hakeden biriydi. Dahası, ne söyleseniz eksik kalacak, onu daha iyi anlatan sözleri bulamama sıkıntısı içinizi kavuracaktı...

İkincisi, İlker Ateş bütün bu güzellikleri üzerinde taşıyan bir adamdı ama ya biz? Biz de öyle miydik? İşte orası da epeyce tartışmalıydı.

Böyle bir kıyaslamanın çok yersiz ve utandırıcı olacağını biliyorum ama anlatabilmek için yapmak zorundayım: İlker Ateş'in cenaze töreninde o gün orada bulunanların 5 katı 10 katı daha büyük bir topluluk olmalıydı.

Arkasından gazetelerde yazılan yazıların, televizyonlarda söylenen sözlerin 10 kat, 20 kat daha fazla olması gerekirdi. (Radyolara sözüm yok, onlar görevlerini tam olarak yaptılar.)

Belki de ilk kez onun uğurlanışı sırasında bu gerçeği farkettim: İlker Ateş gibi güzel insanlar, çevrelerindeki için biraz da vicdan azabı olabiliyorlar. Onları seviyormuş, beğeniyormuş gibi görünmeye çalışırken aslında durumun pek de öyle olmadığını kendimize bile itiraf edebilecek cesarete sahip değiliz.

İlker Ateş çok daha iyi bir uğurlanmayı haketmişti. Başta meslekdaşları olmak üzere milyonlarca radyo dinleyicisi, yüzbinlerce gazete okuru ve ona şöyle ya da böyle birşeyler borçlu olan insanlar pek ortalıkta görünmedi. Onu TSYP'den camiye kadar omuzlarda taşımak güzel bir davranıştı ama yetmezdi.

Değerli insanları itip kakan, şarlatanları baştacı eden sevgili ve acılı memleketimizde, yaşarken yeterince acı çekti İlker Ateş. Ne yazık ki vefatından sonra da ona karşı görevimizi yeterince iyi yapamadık.

Neyse ki o böylesi şeylere kulak asmayacak kadar gani gönüllü, derviş tavırlı bir dostumuzdu. Kendisinden sözedilmesinden de pek hoşlanmadığından, bu sözlerimden sıkılıp sessizce oradan uzaklaşırdı.

Nur içinde yatsın. Mekanı cennet olsun.

Arda yazmak

Evet, Arda genç yaşında büyük bir ün kazandı. O nedenle hemen hergün hakkında birtakım haberler çıkıyor. Bunların çok büyük bir bölümü onun ilgisi ve bilgisi dışındaki şeyler. İlginin dışındakiler, sürekli olarak bir yerlere birşeyler için çağrılıp oralarda mutlaka konuşmak zorunda kalışından doğuyor.

Defalarca sorulduğu için ve binbir sıkıntıyla söylediği sözler çoğu kez gerçek bağlamından kopartılıp hiç olmadık biçimde kullanılabiliyor. Hem bu tür haberlerle hem de bunlara dayalı yorumlarla "Arda satılıyor".

Bilgisi dışındakiler ise bunu yapmadığında bile ağzından çıkmış gibi birşeyler üretilip dolaşıma sokulması...

Biliyoruz, memleketteki pespaye medya anlayışı bunu zorunlu kılıyor ama bu kadarı da artık bıktırıyor.

Bunlar yetmedi mi artık, niye öyle sevindi de bilmem neydi gibi zorlamalara gerek var mı? Arda yazmanın ve konuşmanın daha iyi bir yolunu bulamıyorsanız bir süre susarak onu rahat bırakmayı deneyemez misiniz?

Süreyya Ayhan'ın dramı

Süreyya Ayhan konusunda sözün bittiği yere ne yazık ki çok daha önce gelinmişti. CAS'a gidilmesinin hata filan değil düpedüz cinnet durumu olduğunu işi bilenler söylüyordu.

Artık kimsenin bu konuyla ilgili olarak ne daha fazla üzülecek hali ne de söylenecek sözü kaldı. Fakat Süreyya Ayhan ve eşi Yücel Kop'un hâlâ Atletizm Federasyonu'nu suçlamalarına isyan etmemek mümkün değil.

Herşeye eyvallah, bütün söylediklerinizde haklı olabilirsiniz ama Süreyya Ayhan'ın ömrüboyu ceza alıp da bir daha koşamamasından Atletizm Federasyonu'nun nasıl bir çıkarı olabilir? Onun kazanacağı bütün madalyalar, aynı zamanda federasyonun da başarısı olmayacak mı? Bu nedenle, sizden ölesiye nefret ediyor bile olsa koşmanızı sağlamak için elinden geleni yapması akıl ve mantık gereği değil mi?

Evet, bu talihsiz olay nedeniyle Türkiye çok şey kaybetti ama sorumlusu gerçekten federasyon ve yetkililer mi? Şöyle olupbitenleri bir gözden geçirdiğinizde kendinizde hiç mi hata bulmuyorsunuz?

Enke ve intihar eden insanlık

Almanya'dan yazan okurumuz Murat Yıldırım, futbol dünyasını sarsan Enke'nin intiharını ilginç bir açıdan ele almış. Sözü ona bırakıyorum:

"Enke haberini aldığımda ilk aklıma gelen, 'Keşke Fenerbahçe'den hemen gönderilmeseydi' oldu. Başarıya bu kadar şartlanmak ve bunu anında görüntü şeklinde beklemek herhalde doğru değil.

Enke'nin Fenerbahçe serüveni belki de onun kurtuluşu olabilirdi. Belki o sıcakkanlı, misafirperver yanımızı tanımış olsa bu insanı hayatını sonlandırma düşüncesinden alıkoyabilirdik.

Kanımca, Fenerbahçeli Enke olarak kalsaydı bugün yaşıyor olacaktı. Umarım Sarı Lacivertli yönetimden bu insanın cenaze törenine katılmak gereğini düşünüp yerine getiren biri çıkar... Futbol nereye gidiyor, tüm profesyonel donanımına rağmen insanı nerelere itiyor, düşünsün tüm yöneticiler. Neyin peşindeler?"

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu rezaletin lekesi silinmez!

Ahmet Çakır 2009.11.21

Burada sözünü edeceğim kişilerin Zaman okuru olduğundan epeyce kuşkuluyum. Çünkü öyle olsa yaklaşık 6 yıldır burada yazan biri hakkında hiç değilse daha insaflı yaklaşım gösterme zorunluluğunu kabul ederler.

Ayrıca, bu konuyla ilgili olarak yazanların tamamına yakın bölümünün de olaya sarı lacivert gözlüklerle baktıkları açık. Bitmedi, bu memleketteki tek dürüst ve onurlu kişinin kendileri olduğuna inanıyorlar. Ne yazık ki bizler böyle bir şansa sahip değiliz, sadece onlar öyle...

Bu hafta bambaşka şeyler yazmak istiyordum ama önce GS-FB basketbol maçındaki utandırıcı olaylar, arkasından da Cemal Nalga rezaleti gündemi ezip geçti. Sözünü ettiğim okurlar da bu konularla ilgili olarak 'Hadi bakalım, ne yazacağını göreceğiz' yaklaşımı içinde bazı sınırları epeyce zorluyorlar. İnsanı gerçekten üzen ve yoran bedelli askerlik bombardımanının ardından şimdi de bu çıktı. Bütün bunlar bırakın sporu, insanı yazıp konuşmaktan bile soğutuyor ama susma hakkını kullanamazsınız çünkü o da başka şekillerde yorumlanır.

Yukarıda sözünü ettiğim kesim, Galata-saray'la ilgili çirkinlikleri görmezden gelebileceğim gibisinden bir düşünceye sahip. Sanıyorum yıllardır anlatamadığımız da bu. Böylesi çirkinliklerle ilgili olarak kimsenin forma rengine bakmıyoruz. Hepsine eşit uzaklıktayız. Başka türlü zaten bir insanın mesleğine ihanet anlamına gelir.

Ayrıca herhangi bir spor yazarının, ağırlıklı olarak izlediği kulübü çeşitli ortamlarda savunmaya çalışmasının bir değil birkaç utandırıcı tarafının olduğunu defalarca söyledim, yazdım. Kestirmeden bir kez daha anlatayım: Benim görevim Galatasaray'ı ya da bir başka kulübü değil Zaman gazetesini savunmaktır. Nedeni de çok açık ve anlaşılır: Çünkü maaşımı oradan alıyorum.

Bunun yanında spor yazarı bir kulübü savunmaya kalktığına, onun yöneticilerine de hakaret eder duruma düşebilir. Çünkü o kulübü savunma görevi, yöneticilere ve öteki ilgili kişilere verilmiştir. Spor yazarı, doğru olduğuna inandığını yazıp söyler. Bu da kimi zaman Galatasaray'ın, kimileyin de başkalarının işine geliyormuş ya da tersi oluyormuş, ona bakmaz!

Taraftarlığı gereğinden fazla önemseyen bazı okurlar ve onların simgelediği çoğunluk, 'efendim işte sizinkiler şöyle yaptı, bizimkiler de karşılık verdi' kısırdöngüsünü aşabilecek bir bakış açısına sahip değil. Oysa iş çok daha vahim bir noktaya gelmiş durumda. Artık sen yaptın ben yapmadım didişmesini bir yana bırakıp sahici bir çözüm bulmak gerekiyor.

İşte bu noktada da ben herkesten ayrılıyorum. Şöyle yapılırsa çözüm bulunur, böyle yapılırsa sorunun kökü kazanır, türünden düşünceleri pek ilginç bulmuyorum. Tersine, derde deva olacak birşeyler yapılamayacağına inanıyorum. Çünkü bu toplum böyle yaşıyor. Kangrenleşmiş sorunlara kesin ve köklü çözümler bulmaya çalışmak yerine hep onun etrafında dolaşmak yeğleniyor.

Cemal Nalga olayı bunun da çok ötesinde bir rezalet! Bırakın Galatasaray gibi bu memlekete sporu ve onun ahlakını getirmiş bir kurumu, ülkenin en kötü yönetilen, en çamur kulübünün yetkililerinin bile düşünmeyeceği türden bir maskaralıkla şanlı tarihlerine büyük bir leke sürmüş durumdalar.

Zaten o nedenle yönetim hiç duraksamaması, sorumlu gördüğü kişilerin işine son verdi. Ayrıca federasyonun vereceği en ağır cezaya da razı olduklarını bildirdiler. Bunların ve daha fazlasının, yaşanan utancı ortadan kaldıramayacağını ve bu sahtekarlığın etkilerinin daha çok uzun yıllar süreceğini de biliyorlar.

Daha ne olsun! Taksim Meydanı'nda sallandırılalım mı sorumlu kişileri?

Söz spordan dışarı: Bedelli istiyoruz

Elimde olsa bu konuyu çok daha geniş biçimde işleyebilmek hatta dev bir kampanya açmak isterdim. Çünkü bedelli askerlik isteyenlerin son 15 gün içindeki elektronik posta bombardımanından ben de nasibimi aldım. Hemen söyleyeyim ki; çok da etkilendim.

Biliyorum, gönderilen mektuplarda bazı abartılar, dramatik dozu yükseltilmiş değerlendirmeler filan olabilir. Kimilerinin külliyen yalan olduğunu bile düşünebilirsiniz. Ancak yine de kalan bölümünde insanı derinden sarsacak durumların varlığını görüp anlayabilirsiniz.

Bu konu geçen yıl gündeme geldiğinde 7,5 milyar dolarlık bir ekonomik katkısından da söz edilmişti. Ciheti askeriyenin en yüksek noktasından çok kesin dilli bir 'olmaz' gelince gündemden kalkmıştı. Şimdiye bazı gazetelerin ve yazarların kayıtsız kalamadığını görüp seviniyorum.

O kesin dilli karşı çıkışı pek ikna edici bulmadığımı da söyleyeyim. Efendim, eşitsizlik olurmuş da, parası olmayan ne yapacakmış da itirazlarından başlayıp hamaset dozunun en üst noktalara taşındığı açıklamanın nesine inanayım! Bugüne kadar çıkarılanların böyle bir sakıncası yoktu da memleketin nispeten bir soluk aldığı şu dönemdeki mi var, diye sorarlar adama...

Askerliğimi 20 ay er olarak yaptım, yüksekokulu sonradan bitirdim. Yani 'kendi de öyle yaptı, onun için bedelli istiyor' sanmasın kimse! Bu bedelli askerlik son derece doğru ve yerinde bir istektir, ülkenin çıkarınadır, mutlaka yerine getirilmelidir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aman Rijkaard'ı eleştirmeyelim!

Ahmet akır 2009.11.23

Böyle maçlar zordur. Daha birkaç hafta önce uzaklaşır gibi grndğnz zirveye oturmak için tek goll galibiyetin yeterli oluşu avantaj gibidir ama onu atamayıp puan kaybetme korkusu da adamı tutsak eder.

Galatasaray, Ali Sami Yen'de Manisaspor'u yenemeyince ayağına kadar gelen liderlik şansını tepti. İlk yarıda Kewell ile öne geçen Sarı-Kırmızılılar, 82. dakikada Simpson'un golüne engel olamayınca sahadan 1 puanla ayrılmak zorunda kaldı. Fenerbahçe'nin Beşiktaş'a yenilmesinin ardından Galatasaray, Manisaspor karşısında alacağı galibiyetle zirvenin yeni sahibi olacaktı. Liderlik fırsatını tepmek istemeyen Sarı-Kırmızılı takımın teknik patronu Rijkaard ise iyileşen Arda ile cezası biten Keita'yı yedek kulübesinde oturturken Elano'ya ilk 11'de şans verdi. Kanatlarda Sabri ve Hakan Balta'nın etkisiz olmasına rağmen özellikle forvette Nonda'nın hareketli, Kewell'in akıllı oyunu sayesinde Sarı-Kırmızılılar, rakip kalede baskılıydı. Maçın başında Nonda'nın kafa vuruşu, Mehmet Topal ve Mustafa Sarp'ın uzaktan şut denemeleri Galatasaray'a aradığı golü getirmedi. Maçın 38. dakikasında Kewell'la başlayan atakta Nonda'nın pasında yine topla buluşan Kewell, düzgün bir vuruşla meşin yuvarlağı ağlara gönderdi: 1-0.

İkinci yarıda özellikle hücum bölgesinde forma giyen Nonda ve Elano gibi oyuncularda yorgunluğun baş göstermesi Galatasaray'ın geriye çekilmesine sebep oldu. Manisaspor Yaser, Simpson, Ergin Keleş gibi oyuncularla Sarı-Kırmızılı takımın kalesinde etkili olmaya çalıştı. Hızlı ataklarla gol arayan Sarı-Kırmızılılar 65'te Kewell ve 71'de Nonda ile skoru değiştiremedi. Manisaspor ise baskılı oyununu 82. dakikada golle süsledi. Güven'in pasında arka direkte topla buluşan Simpson düzgün bir vuruşla takımına beraberliği getirdi: 1-1. Karşılaşmanın son dakikalarında G.Saray'ın baskısı sonuç vermeyince ma 1-1 sona erdi.

Rijkaard, Elano'yu koruması altına aldı

G.Saray Teknik Direktörü Frank Rijkaard, Manisaspor maçında 2-3 futbolcu dışında kötü olduklarını söylerken, Elano'yu koruması altına aldı. Maçta hiçbir varlık gösteremeyen Elano'nun ilk yarıda iyi performans sergilediğini belirten Hollandalı teknik adam, "İyi kullandığı toplar vardı. Genel olarak takım halinde ktydk." diye konuştu. Maçtan çok üzücü bir sonuçla ayrıldıklarını ifade eden Rijkaard, "Hepimiz hayal kırıklığına uğradık." dedi. Genç hoca, milli takım maçları için verilen aralardan olumsuz etkilendiklerini de sözlerine ekledi.

Kaptan Arda Turan, top toplayıcılığa soyundu

Tatil için gittiği Roma'da yakalandığı domuz gribini atlatarak kadroya alınan G.Saray Kaptanı Arda Turan, Manisaspor'un attığı gole çok üzüldü. Son dakikalarda büyük stres yaşadığı görülen yıldız futbolcu, bir ara top toplayıcılığa soyunarak, taca çıkan meşin yuvarlağı arkadaşlarına verip zamanı iyi kullanmalarını sağladı. Arda, maçtan sonra da oynamamasına rağmen Manisasporlu bir oyuncuyla saha içinde formasını değiştirdi. Bu arada G.Saraylı futbolcular Ali Sami Yen'de domuz gribi aşısı oldu.

Maçın Analizi:

Kırılma noktası: Nonda golü, Cim Bom 3 puanı kaçırdı

Manisaspor karşısında 1-0 önde olan Galatasaray, 71. dakikada Nonda ile çok önemli bir gol pozisyonunu değerlendiremedi. Sabri'nin sağdan yaptığı ortaya ceza alanı içinde çok iyi yükselen Nonda'nın düzgün kafa vuruşu az farkla auta gidince iki farklı üstünlüğü yakalayamadı.

Maçın adamı: G.Saray savunması Simpson'u durduramadı

Galatasaray savunmasını en çok zorlayan isimlerin başında Simpson geldi. Orta sahada çok iyi mücadele ederken sık sık da hücum çıkarak gol aradı. 82. dakikada attığı golle hem takımına bir puan kazandırdı hem de G.Saray'a lider olma şansı tanımadı.

Hakemin notu: Müftüoğlu'na iş düşmedi

Hakem Kuddusi Müftüoğlu'nu sıkıntıya sokacak hiçbir pozisyon olmadı. 90 dakika boyunca oldukça dikkatli ve yardımcılarıyla uyumlu olan Müftüoğlu, rahat bir maç çıkardı. Maç sonrası G.Saraylı futbolcuların itirazı, kaybedilen 2 puanın tepkisi olarak yorumlandı.

Hayal kırıklığı: Elano, sahada yine gezindi durdu

Brezilya Milli Takımı'nda ortaya koyduğu başarılı futbolunu bir türlü G.Saray'a yansıtamıyor. Ne hücum bölgesinde ne de orta sahada Rijkaard'ın beklentilerine cevap veriyor. D.Bükrüş ve Diyarbakırspor karşısında sadece 17 dakika sahada kalan Elano, dün de 72. dakikada yerini Keita'ya bıraktı.

Maçın notu: 6

Sahneye son çıkan Simpson oldu Dün gece Ali Sami Yen'de tam bir puan mücadelesi verdi. İlk yarıda ev sahibi Sarı-Kırmızılılar etkili olurken Kewell ile öne geçmeyi başardı. İkinci yarıda ise bu kez daha iyi oynayan taraf Manisaspor'du. Sarı-Kırmızılı takım Kewell ve Nonda ile gol kaçıırken sahneye son çıkan Simpson oldu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Takım eriyor, sorumlusu seyrediyor

Ahmet Çakır 2009.11.28

Beklenmedik ya da tahmin edilemeyecek bir durum değildi bu. Geçen hafta Ali Sami Yen'de Manisaspor'un direncini kıramayan Galatasaray'ın Bursa'dan puanla dönmesini ummak biraz hayalcilik olurdu.

Takımının her geçen hafta biraz daha düştüğü ortamda Rijkaard'ın sorunlara çözüm bulamayışı işleri alabildiğine tatsızlaştırıyor. Hollandalı hoca, rakipleri hiç incelemiyor. Bursaspor'un neyi nasıl yapacağı gün gibi ortadayken buna karşı bir çözüm getiremiyor. Kendi oyun anlayışı da tedavülden kalkınca bu perişanlıklar kader gibi oluyor.

Karşılaşmanın ilk yarım saati Cim Bom için hiç de iyi şeyler söylemiyordu. Baros'un devreyi kapatmasının ardından Nonda'nın da formsuzluğu nedeniyle kulübede kalışı oyun düzenini 4-6-0'a çevirmişti. Bunu başarıyla oynayabilmek için Sarı Kırmızılı takımdakinden çok daha nitelikli futbolculara gereksinme vardı.

Ortaalandaki Mehmet-Barış-Mustafa üçlüsünün top kullanma becerisinin düşüklüğü haliyle Keita-Arda-Kewell'in da zorlanmasına yol açıyor. Yetmiyormuş gibi ortadaki üçlü mücadele olarak da eksik kaldı. İlerideki üçlü gelip ortadan oyuna başlayınca gol bölgesinde eksiklik doğdu. Cim Bom bu sıkıntıyı aşamadığı için

pozisyon bile üretemedi. Solda Hakan Balta'nın bezdirici formsuzluğuna artık alışıldı ama sağda Sabri de maça böyle başlayınca perişan bir görünüm oluştu.

Bursaspor oyuna daha kişilikli ve ısırcı başladı. Yeşil Beyazlı takım rakibine oranla neyi nasıl yapacağını daha iyi biliyordu. İki kanattan Volkan ve özellikle Sercan hemen hiçbir engel tanımadan rakip kaleye inebiliyordu. Ancak final pası ve vuruşundaki yetersizlik sonuca gitmelerini engelledi. Ergic'in üst direktten dönen şutu belki de maçın en önemli hareketiydi. Öteki direktten dönen topları kaza idi.

Galatasaray herşeyini Arda'ya bağlamış gibiydi. Maçın başındaki sertliğe hakemin gözyumması onun tıkanmasına yol açtı. İlk 45 dakikada sözü edilmeye değer sadece 2 şut atabilmiş olması Cim Bom'un hücumdaki tutukluğunun belgesiydi. Ancak Sabri'nin attığı ikinci şut ilk yarının en kolay gol yapılabilecek pozisyonuydu.

İlk yarının son çeyreğinde işi biraz toparlamış gibi görünen Sarı Kırmızılı takım ikinci devreye yine dağınık girince beklenen oldu. Bursaspor'un bir türlü yapamadığı final pasının da Hakan Balta tarafından yerine getirilmiş olmasında epeyce derin anlamlar var gibiydi.

Golün ardından Galatasaray'daki oyuncu değişiklikleri ve öteki çırpınışlar futbol değeri taşımıyordu. Onları bir yana bırakın, azımsanmayacak sayıdaki serbest atış ve köşe vuruşlarının inanılmaz derecede kötü kullanılışı, maç üç gün üç gece oynansa bu takım gol atamaz dedirtecek türdendi.

Bursaspor'un fazlaca geriye yaslanmış olması da durumu değiştirmede. Galatasaray sanki baskılı oynadığını sanarak dakikaları doldurdu, tek pozisyon bile üretemeden maçı tamamladı.

Sarı Kırmızılı kulübün basketbolda yaşananlar nedeniyle fazlasıyla morali bozuktur. Futbolda bir soluk alma umudu vardı. O da ortadan kalktı. Bundan sonrası için Allah selamet versin...

Bayramınızı en iyi dileklerle kutlarım.

KKTC'de futbol durdu!

Memleketteki spor gündemi alevler içindeyken bunu yazmamı yadırgayabilirsiniz ama ne yaparsınız ki dünyada başka işler de oluyor, onlardan da söz etmek gerekiyor.

KKTC 10'uncu Spor Şûrasının konuklarından biri olarak 19 ve 20 Kasım'da Lefkoşa'daydım. Türkiye 'nin 86 yıllık Cumhuriyet tarihinde 6 Spor Şûrası yaptığına bakarsanız, KKTC'nin 26 yılda gerçekleştirdiği neredeyse bir rekor!

Anavatandaki bütün arıza ve sorunları buraya da aktardığımız bilinmeyen bir durum değil. Hatta burada sorunlar çok daha çetrefil ve içinden çıkılmaz hale gelmiş durumda. Neyse ki onlar da tıpkı bizim gibi sorunlarla birlikte yaşamayı öğreniyorlar.

Hatta biraz da özeleştiri geleneği başlamış gibi görünüyor ki en umut verici nokta oydu. Özellikle sayın Serdar Denktaş, bu konuda önemli sözler etti. Milli Eğitim, Gençlik ve Spor Bakanı da gerçekçi yaklaşım içinde göründü. Başbakan Derviş Eroğlu zaten bu yönünü bildiğimiz bir yönetici.

Türkiye'den gelen konuklardan Gençlik ve Spor Genel Müdür Yardımcısı Mehmet Kocatepe, bir yandan KKTC'li sporculara değişik kapılar açma gayreti içinde olduklarını söylerken, öte yandan kendilerinin de daha çok çalışması gereğini vurguladı.

Hacettepe Üniversitesi'nden Prof. Dr. Caner Açıkada da Kıbrıs doğumlu bir bilimadamı olarak bu özeleştiriye katkıda bulundu. Açıkada, medyanın sorumluluğunu da zarif biçimde dile getirdi.

Türkiye'de uluslararası spor hukukunun en yetkin kişilerinden Av. Kısmet Erkiner de komisyon çalışmalarında önemli katkıda bulundu. Ülkemizin tek CAS üyesi olan Erkiner'in özellikle spor ambargosunun nasıl aşılabacağı yolundaki önerisi KKTC'ye bu alanda yeni bir ufuk açacaktır.

Konuklara verilen söz hakkı kapsamında konuşmam istendi ama içimden gelmedi. Çünkü 2001'deki bir toplantıda, KKTC sporuna önemli katkıda bulunabileceğine inandığım bir öneride bulunmuştum. Daha sonra da birkaç kez yineledim. Kulak asan olmadı. Tabii ki umut kırıcı bir durumdu.

Burada 40'ı aşkın ülkeden 40 binin üzerinde üniversite öğrencisinin olduğu belirtiliyor. Bunlar arasında örneğin 'mini üniversite oyunları' düzenlenebilirdi. Başlangıçta belki sıkıntılar ve aksaklıklar olurdu ama birkaç yılda alınan mesafeyle belki bütün dünyayı şaşırtacak noktaya gelmiş olabilirdik.

KKTC'nin bu organizasyon becerisi ve buna bağlı öteki etkinlikleri, belki de onlara bambaşka bir gözle bakılmasını sağlayabilirdi. Olmadı, bu ya da buna benzer fikir paralelinde başka çalışmalar yapılabilirdi. Bunu bile anlatamayınca susmak daha iyiymiş gibi geliyor insana...

Peki, başlıktaki 'futbol durdu' işi nedir? Adada bulunduğum süre içinde şuradan çok daha fazla hakem boykotu konuşuluyordu. Tamamını anlatmak uzun sürer, sonuçta hakemler sahaya çıkmıyor ve bu nedenle de maçlar yapılamıyor. Gazeteci arkadaşım Nezihi Beyaz bunu haber veren mesajının ardından 'Ek bilgi istersem hemen yollayabileceğini' de eklemiş. İstemem! Bu kadarı bile insanı yeterince yoruyor. Var olan sorunlar yetmiyormuş gibi bir de bununla uğraşmak gerekiyor.

Yine de durum umutsuz filan değil. Tam tersine ilginç ve önemli gelişmeler oluyor. Spor tesisleri konusunda ciddi bir kıpırdanma var. Futbol Tenisiyle birlikte olimpik olmasa da dördüncü uluslararası federasyon tarafından üyeliğe kabul edilmiş durumdalar... Şûranın komisyonlarında yer alan arkadaşlarımız ön çalışmaların ardından daha fazlasını yapabilme çaba ve heyecanı içindeydiler.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hedef birbirini mahvetmek olunca...

Ahmet Çakır 2009.12.01

Geçen sezonun 26. haftası... Lider Sivasspor'un 53 puanı var. Beşiktaş, Mustafa Denizli'nin dediğini tam yapamamış olsa da 52 puanla ikinciliğe tırmanmış.

Fenerbahçe evinde Eskişehirspor'u, Galatasaray da deplasmanda Gaziantepspor'u yenerek moral bulmuş. 47'er puanları var. Fikstürleri de iyi. Yani şampiyonluk yarışının içindeler. Kalan 7 haftada 5-6 puanlık farkı kapatmaları zor değil...

Ancak 27. hafta Ali Sami Yen'deki golsüz maçın sonunda yaşananlar ikisini de bitiriyor. Birbirinden ölesiye nefret eden iki 'ebedi dost' rakibinin kaybettiğini görmekten o kadar mutlu ki, kendi yıkımını umursamıyor.

Akıl almaz kayıpların ardından ikisi de hedeften çok uzaklara düşüyor. Buna karşın son hafta zirvedekilere meydan okuyarak perdeyi kapatıyorlar. Cim Bom İstanbul'da sezonun en parlak ekibi Sivasspor'u darmadağın ediyor. Bakmayın skorun sadece 2-1 olduğuna! Daha ilk yarıda 5-6 olabilecek bir maç yaşanıyor... Fenerbahçe de Trabzonspor deplasmanından galibiyetle dönüyor. İkisi şu mesajı vermiş oluyorlar:

Ey Beşiktaş, Sivasspor ve Trabzonspor! Biz birbirimizi mahvetmek gibi aptalca bir tutkunun esiri olmasak, siz o yerleri zor görürdünüz!

Bu sezon durumun değiştiğini düşünüyorsunuz. Daha da güçlendirilmiş kadrolarıyla işlerine güçlerine bakıyor ve doludizgin gidiyorlar. 10. haftaya kadar ikisi zirvede ve ötekilerin de artık 3.lükten başlayacak sıralar için oynayabileceklerini hemen tüm otoriteler kabul ediyor.

Sonra yine 'ebedi dostların' maçı geliyor. Maçta Fenerbahçe istediği sonucu elde ediyor ama bu sırada yaşananların kendisine ne kadar pahalıya malolabileceğini görmek istemiyor. İki maç seyircisizlik, Bilica'nın cezası gibi acısı sonradan çıkacak işlerin yanında artık şampiyon olduğunu sanma rehaveti Fener'i bugün bulunduğu noktaya getiriyor.

Daum, 'hâlâ lideriz' diye avunmaya çalışıyor ama fikstüre bir göz atarsa ilk yarı sonunda kendini 4. sırada bulmasının hiç de sürpriz olmayacağını görebilir...

Galatasaray da orada takılıp kalıyor. O maça kadar harika bir bilançoya sahip olan Rijkaard'ın takımı şaşılacak bir kolaylıkla kaybetmeye başlıyor. Baros'un sakatlığı ve öteki dağınıklıklar da adeta Cim Bom'un işini bitiriyor. Sarı Kırmızılı takım günden güne eriyor. Kendi kadro değerinin onda biri düzeyindeki rakipler karşısında bile kazanamıyor...

Yönetimden kaynaklanan sorunlar, teknik adamların kadro ve taktik yanlışları, futbolcuların umursamazlığı ile daha bir yığın etken iki ezeli rakibin kayıplarında elbette ki etkili. Ancak temel sorun Türk usulü rekabet anlayışında. Biliyorsunuz, biz başarıda yarışmayı bilen bir rekabet anlayışına sahip değiliz. Cehennemdeki kazanda birbirimizin paçasından çekme hikâyesini çoktan geçtim, rakibimizin iki gözünü kaybetmesi için kendimizinkileri de karşılık olarak feda etmeye razıyız.

Böyle hastalıklı bir rekabet anlayışı, ellerindeki olağanüstü imkânlarla karşın iki dev takımın sürekli gülünç durumlara düşmelerine yol açıyor. İşte Kasımpaşa'nın toplam değeri, Fenerbahçe'nin ancak 10'da biri kadar. Ama neler olup bittiği de hem tabelada hem çünkü gazetelerde yazıyor... Galatasaray'ın bir hafta önce Manisaspor, bu hafta da Bursaspor karşısındaki durumu da çok farklı değil.

Futbolda elbette ki kayıplar her zaman olacak. Ancak F.Bahçe ile G.Saray'ın yaşadıkları bu değil. Aralarındaki hastalıklı rekabet herşeyden çok kendilerine zarar veriyor. Hatta düpedüz mahvediyor!

Birbirlerine düşmanlık yüzünden birlikte oluşturdukları değerlerin bile farkına varamıyorlar. O kadar ki ezeli rekabetin 100. yılı gibi belki de maddi olarak milyarlar, manevi olarak paha biçilemez bir kurum oluşturduklarını bile bilmiyorlar. O zaman, bu yaşadıkları az bile!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ligde yapamadığını Avrupa'da başarmak

Ahmet Çakır 2009.12.04

Galatasaray'ın bu sezon en şanslı olduğu karşılaşma hiç tartışmasız deplasmandaki Panathinaikos maçıydı. Cim Bom'un bu kez maç öncesindeki avantajı rakibin en etkili iki gol adamının yokluğuuydu. Leto ve Salfingidis'li bir rakip kuşkusuz daha zorlu engel oluşturacaktı.

Buna karşılık ilk maçın cezası Cisse sorun olabilirdi. Ayrıca Galatasaray'da Keita'nın 11'de yer almayışı, pek mutluluk verici bir durum sayılmazdı.

Hakan Balta'nın ilk dakikalarda kullandığı köşe atışının berbatlığı, Sarı Kırmızılı takımın bu maça da iyi hazırlanmadığının belgesi gibiydi. İlk 20 dakika Sarı Kırmızılı takımın futbol adına sözü edilecek hiçbir şey yapamayışı da taraftara 'eyvah' dedirten bir durumdu.

Bu dakikada gelen golün iptalindeki haklılık payını tekrarında bile tam göremedik, vebali yardımcı hakemin boynuna! Ama pek şanslı bir maç olmayacağını anladık. Arda'nın hakeme dayılanmaktan gördüğü kart da elbette ki sevinilecek bir durum değildi (Kewell'inki de öyle).

Bitmedi, Cam Adam'ın girdiği ilk mücadelede sakatlanması maçın yavaş yavaş bir azaba dönmesine yol açan zincirin halkalarıydı. (Burada biraz durabiliriz: Galiba M.Topal'ın stopere geçip Barış'ın ortaalanı güçlendirdiği düzenleme, daha sağlıklı bir kadro yapısı oluşturunuyordu.) Yunan takımı sahada Galatasaray'ın hayaletinin olduğunu fark ettiğinde ilk yarının bitmesi şanstı.

İkinci devrenin golle başlaması ise tam anlamıyla büyük ikramiye oldu. Golün oluş biçimi de Pana'nın büsbütün moralini bozacak nitelikteydi.

Sarı Kırmızılı takım ilk organize atağını 62'de yapıp rakip kaleye bunun sonucu olan şutu atabildi. Bu da son haftalardaki perişanlığın sürdüğünün belgesiydi. Arda, Sabri ve Mustafa'nın çabalarıyla M.Topal'ın stoperde aksamayışı takımı ayakta tuttu. Tabii Yunan takımının sonuca gitme konusundaki yetersizliğine de şükretmek gerekiyordu.

Mustafa Sarp'ın Elano'dan çok daha fazla top kullanması, Galatasaray'ın oyununda nelerin aksadığını gösterecek etkenlerden biriydi. Sarp bu topları kendi arayıp buldu ve oynadı, Brezilyalı ise yarım saatte bir denk gelen Holivut paslarıyla idare etmeye çalıştı.

Sorun Arda ile birlikte oynaması değil oynuyormuş gibi yapmayı yeterli görmesi Elano'nun. Bu memlekette futbolun çoğu zaman bir kahramanlık öyküsü olduğunu biri ona anlatmalı. Rijkaard bu kez soruna seyirci kalmadı ve takım da bir soluk aldı. Ayhan'la ortaalanın direnci arttı ve oyun dengelendi.

Aslında Hollandalı hoca, takımının kritik bir dönemece doğru gittiğini görmüştü. Bunu maç öncesinde açıkladı. Karşılaşma sırasında da enerjik davranarak takımının toparlanmasında üstüne düşeni yapmış oldu. Bir Türk takımının maç kazanmasında sistem ve taktik düzenlemeler kadar duygusal etkenlerin de çok önemli rolünün bulunduğunu Rijkaard da öğreniyor.

Sarı Kırmızılı takımın ligde bir türlü yapamadığı tek golle maç kazanma işini Avrupa'da başarıp grup liderliğini garantilemesi... diye bitirmekte olduğumuz yazıda Mustafa Sarp'ın gereksiz telaşı yüzünden yaşanan sıkıntı da fazla büyümedi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bizde böyle şeyler asla olmaz

Ahmet Çakır 2009.12.05

Farkında mısınız Almanya'daki bahis skandalı ve arkasından da Gençlerbirliği Kulübü Başkanı İlhan Cavcav'ın şike ile ilgili açıklamaları gündeme nasıl bomba gibi girdi ve yine aynı hızla oradan düşüverdi. Tamam, gündemin çok hızlı değiştiği bir ülkede yaşadığımızı biliyoruz ama bu kadar mı yani...

Aslında biz farkında olsak da olmasak da memlekette birşeyler ciddi biçimde değişiyor. Bunu gazetelerin birinci sayfalarına bakarak çok daha iyi anlayabilirsiniz. Böylesi değişimler spor alanında daha hızlı biçimde

olurdu eskiden. Şimdi siyasal ve sosyal olaylar çok daha hareketlenmiş gibi görünüyor.

Muhakkak ki bu bahis skandalı ve şikeyle ilgili açıklamaların ardından spor dünyasında da birşeyler değişecek. Birazcık daha pisliklerden arınma konusunda adım atılma imkanı olacak. Görmezden gelinen bazı olayların üstüne gidilecek, halının altına süpürülen pisliklerin hiç değilse bir bölümü kaldırılıp atılacak.

Spordan Sorumlu Devlet Bakanı Faruk Özak'ın işi bilen biri olmasının yanında "Şikenin kökünü kazıyacağız" kararlılığı da önemli bir güvence. Önceki gün ziyaret ettiğimiz Özak'ın bu konuda kesin sonuç alma çabasına yakından tanık olmak etkileyiciydi. Ayrıca, Futbol Federasyonu'nun aynı tavır içinde oluşu umut verici. Kamuoyu duyarlılığı zaten her zaman sorunu çözmeye yetecek noktada.

Gelgelelim, yine Bakan Özak'ın dile getirdiği "Türkiye'de şikeyi cezalandıran bir yasa yok" gerçeği karşısında biraz omuzlarınızın düşmemesi mümkün değil. Hatta durup da kendimize sormamız gerekiyor: Biz sahiden bu pisliklerin temizlenmesini istiyor muyuz?

Sanırım 1 yıla yakın süre geçti. Başka bir nedenle Hürriyet arşivinde araştırma yapıyordum. 1986 yılının gazetelerinden birinde 'Şikeyi cezalandıran yasa yok' başlıklı haberi okuyunca yerimden zıpladım. Çünkü dön dolaş geldiğimiz nokta işte burasıydı. 23 yıl sonra hâlâ aynı yerdeydik...

O tarihten bu yana nice hükümetler ve spor bakanları gelip geçti. Defalarca şike ve benzeri pisliklerle ilgili tartışmalar oldu. Benzer konularda gerekli yasalar çıkarıldı, yönetmelikler yapıldı, başka önlemler alındı. Fakat iş şikeye gelince orada tıkanıp kaldı. Bir türlü gerekli yasal düzenleme yapılamadı.

Bırakın anlamayı, buna inanmak bile mümkün değil ama gerçek ortada. Bunca yıldır şike ve benzeri pislikler sürekli gündemde. Ancak bu konuda atılması gereken ilk ve en önemli adım sürekli ıskalanıyor. Sanki ilgili ve yetkili kişilerin bu pislikleri görmezden gelme konusunda özel bir anlaşmaları var!

Bunca yıldır konuyla ilgili olarak yetkili ve sorumlu kişilerle konuşur dertleşiriz. Hepsinin iyiniyetine ve sorunu çözme isteğine yakından tanığız. Ancak gerek şikenin ortaya çıkarılması, gerekse cezalandırılması karşısındaki tutukluk nedeniyle ne söyleyeceğimizi bilemiyoruz.

Bu gibi sorunları sahiden çözmek isteyen ülkeler bizden çok farklı davranıyor. Örneğin, şike için kanıt arayıp bulmaya bile gerek görmüyorlar. Yetkili kişilerin, 'Evet, bu maçta şike vardır' şeklindeki 'kanaatleri' yeterli oluyor.

Yoksa Erman hocanın deyişiyle sigara dumanı gibi olan şike kanıtları uçup gidiyor. Siz de dumansız hava sahasında dımdızlak kalıveriyorsunuz!

Bugüne kadar yapılan şike soruşturmalarının tamamına yakınında 'yeterli kanıt bulunamamıştır' çaresizliğinden öteye geçilemedi. Oysa bunların tamamına yakınında şike yapılmış olduğunu ilgili herkes biliyordu.

Yetkililer şikeyi ortaya çıkarıp gerekli cezayı veremeyince iş komediye dönüyor. Genellikle 'bizim ülkemizde asla böyle şeyler olmaz!' gibisinden herkesi güldüren bir noktaya varılıyor. Bu da zaten var olan çürümenin büsbütün derinleşmesine yol açıyor.

Bu kez de mi öyle olacak?

Arçil ve Şota tamam mı?

Bakan Faruk Özak, TSYP heyeti olarak kendisini ziyaretimizde, fıkrayı da aşan bir olay anlattı.

Trabzonspor'da başkan olduğu dönemde bir Cuma namazı sırasında Özak, İmam'ın tam arkasındadır. O gün İmam da nedense her zamankinden biraz daha tedirgin ve sinirli gibidir. Sürekli olarak arkasına döner ve safların daha düzgün olması için uyarılarda bulunur.

"Ey cemaati müslimin" diye başladıktan sonra ibadetin yerini bulmasının önemli kurallarından birinin de bu olduğunu hatırlatıp başka uyarılarda da bulunur. Sonrasında Özak'a dönüp şunu sorar:

"Başkanım, Şota ile Arçil'in transferi tamam mı?"

Söz spordan dışarı 'Kafesi niye görmedin dede?'

Sait Faik'in edebiyat kapsamında söylediğı 'yazmasam çıldıracaktım' sözünü memleketteki kimi siyasi gelişmeler karşısında sık sık anımsıyorum. Özellikle şu son Kafes Eylem Planı karşısında dehşete düşmeyen, hatta çıldırmayan, bütün ülkeyi ayağa kaldıracak şekilde harekete geçmeyen gazeteci ve yazarların nasıl insanlar olduklarını anlamakta epeyce zorlanıyorum.

Düşünsenize, bir anda onlarca çocuğumuzun müze gezerken öldürölmesini planlayan bir çete yakalanmış... Ortada son derece güçlü kanıtlar var... Daha önce bulunanlarla bunlar tam bir bütünlük içinde... Bu korkunç gelişmeleri belki biraz fazla sükunetle götürmeye çalışan Başbakan Erdoğan bile bu olayın gerektiğı gibi izlendiğini söyleme ihtiyacı duyuyor...

Başka bazı konularda piyeyi deve yapmakta çok usta olanlar, bu kadar korkunç bir olayı görmezden gelebiliyor, hatta düpedüz gizliyor... Oysa habercilik açısından bunların sadece iddia olarak bile günlerce manşetlerden inmemesi gerekiyor.

Neyse ki o gazetelerin hiç değilse bazı yazarları, vicdanlarının bu kadar körleşmediğini ve kararmadığını gösteriyor. Başta Hasan Cemal olmak üzere Cengiz Çandar, İsmet Berkan, Sedat Ergin, Ahmet Hakan ve başka birkaç kişi daha, ilkeri yıllarda mutlaka "Türkiye'de basın rezaletleri" olarak yazılacak kara sayfalardan kendi isimlerini sildiriyorlar.

Ahmet Altan'ın ısrarla söylediğı gibi bu memlekette bazı gazeteler haber vermek için değil tam tersine o büyük haberleri gizleyebilmek için çıkıyor. Üstelik bunu kendi yazarlarını isyan ettirecek boyuta vardırırmaktan bile kaçınıyor.

O gazeteleri yönetmekle kalmayıp hergün yazı da yazan birilerinin yarın öbürğün çocuklarının değilse de torunlarının mutlaka soracakları şu soruya ne yanıt vereceklerini bugünden düşünmeleri gerekiyor: Dede, Kafes Eylem Planı gündemde iken sen ne yaptın? Kafes'i niye görmezden geldin?

Yaşaltında iki yanlış

Geride bıraktığımız ay içinde çeşitli yaş gruplarındaki milli maçlarla ilgili epeyce haber gazete ve televizyonlarda yer aldı.

Bunlarda dilimiz açısından iki ayrı yanlış vardı. Birincisi İngilizce Under sözcüğünün U'su ile yazmak, öteki de yaş ile altı sözcüklerini ayrı yazmak.

U konusu bezdirici bir yabancı dil özentisinin yanında biraz da kolaylık olarak yeğleniyor. Bu şekilde daha kısa yazabilme şansı doğuyor.

Yaş-altı'nda da benzer türden bir özensizlik var. Yaş'ın ayrı altı'nın da ayrı bir anlam taşıdığını yaşaltı'nınsa bir başka kavram olduğunu kimse düşünmek istemiyor. Bu nedenle de daha ilk adımda kargaşaya yol açılıyor.

Öyle sanıyorum ki bunu düzeltmek de bir 20 yılımızı alır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İlkinde hata, ikincisinde başka şey olur!

Ahmet Çakır 2009.12.07

İnsan benzer yanlış ilk kez yaptığında buna hata denir, ikincisinde ise başka birşey söylenir. Takımlar için de bu durumun farklı olması düşünülemez. Cim Bom'un, Manisaspor karşısında kullanamadığı liderlik şansının sadece iki hafta sonra yeniden ayağına gelmiş olması böyle bir durum oluştuyordu.

Ayrıca bazı takımların ters gelmesi gibi biraz mantık dışı sayılabilecek ama futbolun içinde bulunabilecek durum da Galatasaray'ın lehineydi. İstanbul Büyükşehir Belediyespor daha önce Fenerbahçe ve Beşiktaş'ın epeyce canını yakmış ama aynı işi Cim Bom karşısında pek başaramamıştı. Bitmedi, konuk takım tam 7 önemli oyuncusundan yoksun olarak bu maça çıkmak zorunda kalmıştı...

Ancak ilk yarıda Sarı Kırmızılı takımın yadırganacak futbol kekemeliği, kağıt üzerindeki bu avantajları geçersizleştiren bir etkendi. Bu uzun sürede Kewell ve Nonda'nın işgörmez nitelikte vuruşlarının dışında yine Nonda'nın yararlanamadığı tek önemli pozisyon vardı.

Rijkaard'ın Uğur'un maç eksikliğini giderme konusunda hiçbirşey yapmamış olması ciddi bir sorun olarak maça yansdı. Sağ kanattaki Sabri-Keita işbirliğinin müthiş verimi sıfıra düşmüş gibiydi. Ayrıca, Uğur'un daha ilk dakikalarda kırmızı kart görmesi işten bile değildi.

Ortaalandaki oyuncuların hemen hiçbir pozisyonda birbirleriyle oynamayı yüzünden Galatasaray oyun kuramadı. Mustafa, Elano ve Barış tek başlarına birşeyler yapmak için çırpındılar ama Galatasaray'ı rahatlatacak olan bu değildi.

Bu durumda Uğur'u çıkarıp Keita'yı alarak, Barış'ın da sağbeke geçmesi gibi bir düzenleme yararlı olabilirdi ama Rijkaard bunu yapmadı. Elbette bir bildiği vardı. Takım ilk yarıya göre daha etkiliydi ve üstelik sağdan Uğur'la bunu yapıyordu. Gol'ün yanısıra Arda'nın direktten dönen şutu, Elano'nun çok önemli iki pozisyonu tatminkar bir gelişmeydi.

Sarı Kırmızılı takımın oyundan düşmeye başladığı sırada yapılan Nonda-Keita değişikliği epeyce gecikmiş bir uygulama oldu. Ancak bunun rahatlığı birkaç dakika sürdükten sonra Galatasaray'ı liderlik stresi bastı ve son 15 dakika rakibi karşısında azaplar içinde kıvrandı.

Abdullah Avcı'nın eldeki oyuncularla en etkili hamleleri yapmasına Rijkaard pek etkili karşılık veremedi. Her geçen dakika takım oyundan düştü ve üstüste iki pas bile yapamayıp 'şimdi gol yiyecek' korkusu içinde dakikaları geçirmeye başladı. Yaşanan perişanlıkta Arda'nın yorulmuş olmasının da önemli bir payı vardı.

Sarı Kırmızılı takım Panathinaikos karşılaşmasından sonra ligde de bir maçı tek golle kazanabileceğini göstermek üzereydi ki ona da hakem izin vermedi. Hüseyin Göçek biraz dağınık bir maç yönetti. Tartışılır faul kararlarının yanında iki köşe atışını aut olarak gösterip Galatasaray taraftarlarının tepkisini çekti. Son dakikalarda da Büyükşehir'in gol atmasına yardımcı olur gibiydi. Bu da taraftarı çıldırttı!

Elbette ki golde Galatasaray'ın dakikalardır yaşadığı anlamsız paniğin de büyük bir payı vardı. Böylece Cim Bom bir kez daha ayağına gelmiş olan bu büyük fırsatı değerlendiremedi ve belki de şampiyonluğa malolacak kadar önemli bir kayıpla daha sarsıldı. a.cakir@zaman.com.tr

Bu dönüş Cim Bom'a çok şey getirir

Ahmet Çakır 2009.12.12

Sarı Kırmızılı takım Antalya'da önce cehennemi gördü, ardından da cenneti buldu...

Evsahibi çok erken ve kolay bulduğu iki golle rakibini yenebileceğini sanınca acı bir kayba uğradı. Galatasaray'ın gerçekleştirdiği bu inanılmaz geri dönüş kendisine 3 puandan çok daha fazlasını getirecek nitelikteydi... Bu takımı 35 yıldır izliyorum, bu kadar utandırıcı bir savunma perişanlığıyla ilk 20 dakika içinde iki gol yediğine ilk kez tanık oluyorum! Cim Bom'un çok daha berbat günleri oldu ama bu kadar pahalı bir kadroyla ve Avrupa'nın en büyük hocalarından biriyle yaşadıklarına inanabilmek çok zor... Tamam, F.Bahçe maçından sonra Rijkaard'ın da takımın da bütün kimyası bozuldu, bunu anlamak mümkün. Baros'un sakatlığının ardından takım gol atamaz hale geldi, o da olabilir. Futbol piyasasındaki değerleri rakiplerinin birkaç kat üzerinde oyunculardan kurulu bir takımın bu kadar futbol fakiri hale düşmesine akıl erdirebilmek mümkün değil!

Kadroda Nonda'nın dışarda, Caner'in içerde oluşu ilk anda 'Acaba Rijkaard, rakipleri analiz etmiyor şeklindeki bir eleştiriden mi etkilendi, yoksa Nonda ile 10 kişi oynamaktan bıkip korkaklık suçlamasını peşinen göze alarak böyle bir düzenlemeye mi gitti?' düşüncesine yol açtı. İkisi de değildi, Sarp'a gelen ceza yüzünden M.Topal'ı ortaalanaya çıkarma zorunluğu doğmuş, H.Balta da haliyle stopere çekilince Caner kulübeden çıkma şansı bulmuştu... Asıl sorun da bu değil Elano'ya yer açma derdi gibi görünüyordu. Geçen sezona kadar Cim Bom bu deplasmanda yenilgi yüzü görmemişti, kötü gününde bile güle oynaya kazanırdı. O yenilgiyle adeta büyü bozuldu. Son 3 maçtaki dağınıklığı gören haliyle Antalyaspor da onu gözüne kestirdi. M.Özdilek'in maç öncesi 'yeneceğiz'den başka söz etmeyişinin nedeni buydu. Nitekim maç da G.Saray'ın kolaylıkla kaybedebileceğini gösterecek şekilde başladı. Ortaalandan öylesine bir serbest atışta 3 Antalyalı ofsayt olmadan savunmanın arkasına gidebildi. Orhan Ak'ın kafa vuruşu o kadar öldürücü bir noktaya gitmese de Leo Franco herhalde içeri alırdı... İkincide bunu kanıtladı. Bu dağınıklığa karşın bulunan gol G.Saray'ın biraz soluklanmasını sağladı. Çok rahat durumda iken direktten dönen top maçın kırılma anıydı, ardından gelen G.Saray golü zaten beklenen şarkı olmuştu. Rijkaard'a da 'Elano'yu bunun için oynatıyorum' deme imkanı doğdu. Üstünlük sayısında da Keita ve Kewell'in test edilmiş kalitelerinin payı büyüktü. Rijkaard'ın öne geçtikten sonra Uğur'u çıkarıp Nonda'yı alması 'acaba delirdi mi?' denilecek türden bir hamleydi ama bence doğrudu. Dahası ondan asıl beklenen buydu. Ancak Nonda'nın girdiği dakikada bile ayakta duracak halinin olmayışına inanmak zordu. Doğru yapılmış iş neredeyse felakete yol açacaktı. Yine bir son dakika golü yememek için Kewell'in bile ne maskaralıklar yapabildiğine tanık olduk. Neyse ki Mustafa Sarp yoktu da Sarı Kırmızılı takım gereksiz bir telaşla kendini yakmadı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şu bizim meslek ve bazı adamlar...

Ahmet Çakır 2009.12.13

Antalyaspor-Galatasaray maçı nedeniyle haftalık yazı günümü kaydırma zorunluğu doğduğundan Sabah'ta Gürcan Bilgiç kardeşim benden önce yazdı.

Hürriyet'teki son operasyonun ardından ortaya çıkan nevzuhur yazarlarından Kaan Koç, kendisini eleştiren ve uyaran Attila Gökçe Ağabeyimizi hedef alan çirkin bir yazı yayınladı.

Herhangi bir gazetede tek gün spor gazeteciliği yapmadan, Ercan Saatçi olayının ardından Hürriyet'e paraşütle inenlerden olan Koç'tan beklenebilecek olan da buydu. Çünkü durumunun ne kadar yersiz ve yakışıksız olduğunu o hepimizden iyi biliyor. O tedirginlik içinde çirkinleşiyor, başka şansı yok.

Ancak Gökçe'ye tepki gösterirken söyledikleri bütün sınırları aşacak nitelikteydi. Şair Küçük İskender'in 'Yaşlı şairlerin tabutlarını biz taşıyacağız, ona göre konuşup davransınlar' mealindeki sözlerini anımsatan Koç, aklı sıra Gökçe'ye dersini veriyordu. (Herhangi bir nedenle Küçük İskender'i referans göstermek yanlış anlamalara yol açabilir Koçum, dikkatli ol!)

Gürcan Bilgiç gerekeni söylemiş ama ben de ekleyeyim. Türkiye Spor Yazarları Derneği'ne 10 yılı aşkın süre başkan olarak hizmet vermiş, bu mesleğin en saygın isimlerinden olan Attila Gökçe Ağabeyimizin -Allah gecinden versin- tabutunu taşıyacak sağlamlıkta yüzlerce spor gazetecisi ve hatta binlerce okuru-dinleyeni her zaman bulunacaktır, sen işin o yanını hiç merak etme Koçum.

Daha önemlisi, Attila Gökçe Ağabeyimiz için emrihakkın vaki olmasından çok daha önce senin Hürriyet'teki defterin dürülür, bir bakıma tabutun kaldırılır. Ondan sonra da herhangi bir basın kuruluşunun önünden bile geçip geçemeyeceğini iyi düşünmen gerekir.

Başından beri uzak durmaya çalıştım ama durum beni çeşitli nedenlerle çok yakından ilgilendiriyor. Önce işin adını doğru koyalım: Ertuğrul Özkök'ün Hürriyet'te Esat Yılmaer'i gönderip yerine Ercan Saatçi'yi getirmesiyle başlayan gelişmeler, bugüne kadar spor basınına yapılan en üzücü saldırılardan biri oldu.

Sayın Özkök, buna benzer konularda çok orijinal fikirlere sahip olduğuna inanan biri. (Bunun bir örneğini TSYD seminerinde ortaya koymuş ve yalan transfer haberlerinden hoşlandığını söylemişti.) Öyle anlaşıyor ki spor gazeteciliği dünyasında bir tikanıklık gördü ve Hürriyet'te bunu aşabilmek için böyle bir hamle yaptı.

Olabilir. O kadar tutucu değilim. Tersine, buna benzer atılım ve değişimleri heyecanla karşılarım. Ancak kendisinin ve göreve getirdiği adamların, böyle bir yükün altından kalkabilecek donanımları olması koşuluyla...

İşe başladıklarından bu yana, dışardan insanların pek anlayamayacakları ama meslekten olanların rahatlıkla görebilecekleri rezaletler birbirini izliyor. İlginçlik sandıkları şeylerin büyük bir bölümü daha önce defalarca denendi ve hep fiyaskoyla sonuçlandı. Normal gazeteciliği bile doğru-dürüst yapabilecek kapasitesi olmayanların bunun çok ötesinde işlere soyunmaları acıklı-gülünç bir durum...

Minik bir örnekle yetinelim: Galatasaray Kulübü Başkanı Adnan Polat'ın iki günlük Mardin gezisi öteki bütün gazetelerde 8-10 fotoğrafla yayınlandı, Hürriyet'te tek satır ve kare çıkmadı! Bunun neresi ilginçlik, neresi gazetecilik! Var mı daha ötesi?

Şu da doğrudur: Hürriyet'e hak ederek gelen ve orada yazma imkanı bulan herkes öteki meslekdaşlarca kıskanılır. Amiral Gemisi olmanın getirdiği bir durumdur bu. 'Neye ben değilim de o' diye bakılır, ona göre değerlendirmeler yapılır. Ancak şu anda yaşanan durum bu değildir, füzuli işgal sözkonusudur.

Her mesleğin birtakım gelenekleri, ilkeleri, özellikleri vardır. Spor gazeteciliğinde okuldan da yetişseniz usta-çırak ilişkisi, olmazsa olmazlardandır. Ancak bu şekilde mesleğin ilkelerini, geleneklerini, özelliklerini öğrenebilirsiniz. Öğrenemediğiniz zaman da Kaan Koç gibi olursunuz.

Onun gibiler, mesleksel donanımdan yoksunluklarının yanında yeterince zeki de değiller. Ercan Saatçi bunca yıldır Hürriyet'te yazıyor. Zekice bir değerlendirmesine tanık olmuş tek kişi var mı? Kaan Koç da birazcık zeki

olabilse 'Attila Ağabey konumundaki birinin eleştirisi, benim için büyük bir onurdur' deyip işin içinden çıkar ve hepimizi fena halde ofsayta düşürdü?

Mesleğimizi bilmiyorlar, donanımlı değiller, zekalarıyla ilgili belirtiler pek umut verici sayılmaz ve bu halleriyle Türkiye'nin en çok önemsenen gazetesinin spor sayfalarını bir yerlere taşıyabileceklerini sanıyorlar. Ha ha ha!

Avrupa'da hep o şarkı!

Her sezon takımlarımız Avrupa maçlarına başlarken, o kupayı kazanabilecekleri yolunda iddialarda bulunulur. Şampiyonlar Ligi'nde gruptan çıkabilmeninse lafı bile olmaz, kolaylıkla başarılacaktır!

Grup kuraları çekildiğinde Beşiktaş için de aynı şeyler defalarca söylendi. Manchester United dışındaki rakipleri rahatlıkla geçip 2.tura yükselecekti Siyah Beyazlı takım...

Oysa gerçek bunun tamamen tersiydi. 4.kategoriden gruba Wolfsburg'un girmesi büyük bir şanssızlıktı. CSKA da kolay geçilebilecek bir rakip değildi... Ayrıca bugüne kadar yaşananlar da açıktı. Hep başaracağımızı ileri sürmüş ama bunu inanılmaz derecede düşük bir oranda gerçekleştirebilmiştik.

İşte bu kez de sonuç ortada... O günlerde kimlerin bu konuda neler yazdıklarını ortaya koymak epeyce eğlenceli olurdu...

Bu konularda gerçekleri anlatmaya çalışmak yerine büyüklere masallar alışkanlığından vazgeçmemek, bazılarıımıza bir görev gibi görünüyor. Kolay gelsin.

Tebrikler Baransu

Mehmet Baransu kardeşimin benim gözümde yılın gazetecisi olduğunu birkaç ay önce yazmıştım. Nitekim o, Sedat Simavi Gazetecilik ödülünü alarak işe başladı. Ötekileri de silip süpürecektir, hiç kuşkusuz yok.

Çünkü belki de Cumhuriyet tarihi boyunca hiçbir muhabir, yazdığı haberlerle ülkeyi onun kadar etkilemedi diyebiliriz. Baransu'nun olağanüstü haberleri aynı zamanda ülkemizde demokrasinin gelişmesine de hizmet edecek nitelikteydi.

Ödül töreninde bulunmayı çok istiyordum, kardeşimi orada ayakta alkışlama keyfini maç görevi nedeniyle yaşayamadım, kendisini ve gazetesi Taraf'ı buradan bir kez daha kutlamak istiyorum.

İşin en eğlenceli yanlarından biri de ne biliyor musunuz: Baransu'ya ödül verenlerin ve törende onu alkışlayanların en az yüzde 80'i, ondan ve gazetesinden nefret ediyorlar!

Buna da sevinmek mi gerekir üzölmek mi, kestiremiyorum. Siz ne dersiniz?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Facianın kıyısından zirve mutluluğuna

Ahmet Çakır 2009.12.20

Zirvedeki rakiplerin kaybettiği haftalarda Galatasaray'ın da onlara eşlik etmesi kural haline gelmiş gibiydi.

Üstelik Cim Bom bu kez G.Birliğı karşısında ikinci yarıda darmadağın olarak bu görevi yerine getirecek gibiydi. Ancak belki de bütün ilk yarı boyunca ilk kez Sarı Kırmızılı takım bu kadar şanslıydı. Facianın kıyısından

mutluluğa yelken açtı.

Rijkaard, Barış'ı dışarda bırakıp sezon başındaki o bol gollü ve heyecan verici 4 forvetli düzenine dönmüştü. Ortaalanın yükünü Mehmet Topal ile Mustafa Sarp'a bırakmanın getireceği sıkıntıyı, yediğinden fazlasını atarak halletmek ister gibiydi. Zaten maç da normal olarak 4-3 bitmeliydi ama bu rakibin lehine de olabilirdi.

İlk yarım saat içinde biri ağlara giden ama Arda'nın dirseğine çarptığı gerekçesiyle iptal edilen gol, iyi organizasyonla yakalanan önemli bir fırsat ve bir kez de Keita'nın getirdiği nefis topa kimsenin dokunamayışı bu hesaba uygun bir bilanço muydu, bilmiyorum.

Ancak Gençlerbirliği de eksiklerine karşın pek kolay boyun eğecek bir rakip görünümünde değildi. Özellikle ortaalandaki iyi top kullanıp rakibin rüzgarını kesmeye çalıştı. Burhan, Kahe ve Hurşit'le de Cim Bom'un liderlik hesaplarını bir kez daha bozabilecek silahlara sahipti Başkent takımı.

Fazladan Cim Bom'un bir hakem şanssızlığı da sözkonusuydu. Ofsayt diye geçersiz sayılan golü de epeyce tartışılır nitelikteydi. Ancak ilk yarı bittiğindeki toplam bilanço, golsüzlüğe karşın tatminkar sayılırdı. Arda ve Kewell'in birazcık dikkatli olmaları ilk yarının üç farklı bitmesini sağlayabilirdi.

İkinci yarının başında konuk takımın, uyuyan G.Saray savunmasının 'ofsayt sandım' dümeniyle bomboş bıraktığı iki pozisyonu gol yapamamış olması, bu türden gırgır filmleri hazırlayanların yararlanacakları türden görüntüler oluşturdu. Sonrasında direktten dönen topa da inanmak mümkün değildi.

G.Birliği'nin 5 dakikada başkaca hiçbirşey yapmadan, sadece biraz topa özenli vurulmasıyla üç farklı öne geçmesi mümkündü. Daha doğrusu bunların nasıl gol olmadığına inanmak zordu. Bu pozisyonlarda Sabri'siz kalmış olmanın Cim Bom için ne kadar büyük sorun çıkardığı görüldü.

Tabii daha büyük sorun, Rijkaard'ın neler olupbittiğini anlamakta zorlanmasıydı. Keita ve Kewell'in çabuk yorulmaları, ortaalandaki M.Sarp'ın formsuzluğu, savunmanın bilinen dağınıklığıyla birleşip bir faciaya yol açmak üzereydi. Bunu Cim Bom'un olağanüstü şansı gol yemesinin an meselesi olduğu dakikalarda atmasıyla da kendini gösterdi.

Elano'nun çabası ve futbol zekasıyla Keita'nın becerisi Kewell'in futbol hayatının belki en rahat ama Cim Bom için hazine değerindeki golünü getirdi. Sarı Kırmızılı takım haftalardır dramatik biçimlerde yitirdiği liderlik olanağını sonunda ele geçirmeyi başarırken bu sezonun belki de en şanslı maçını oynadı. Tabii G.Saray'ın keyfinin tam olabilmesi için bu akşamki maçı da beklemek gerekecek.

Haftalardır ilk kez Hakan Balta'nın iyi oynadığını görmek Galatasaraylıları sevindirdi. Caner de ilk kez bu maçta 'Birşeyler olabilir' dedirtti. Elano'nun kıpırdanışı da umut vericiydi. Hepsinden önemlisi, liderlik keyfiydi.
a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yerlinin yerlisi, bunların hangisi?

Ahmet Çakır 2009.12.24

Karşılaşma öncesinde iki takımın kadrolarına bakıldığında sorulması gereken ilk soru buydu. Biliyorsunuz, Trabzonspor sıkıntıya düştükçe çareyi 'yerlinin de yerlisinde' arar.

Galatasaray ise öyle istediğinden değil, yabancı oyuncularının keyfi için, fena halde yerleşmişti...

Kendi evindeki Fener yenilgisinin üzüntüsünü bu maçta alacağı iyi sonuçla atlatıp tatile biraz rahatlamış olarak çıkmayı amaçlıyordu konuk takım. İyi de bunu nasıl yapacağı belirsizdi. Çünkü Bordo Mavili takımın en büyük sıkıntısı, hem oynama hem de iş bitirme becerisinin sınırlı oluşuydu.

Arda'nın "Merak etmeyin, bu işi ben hallederim" hırsı, Caner'in "Bu çocuk olacak galiba" çabası, savunmanın Sabri'yle rahatlaması ilk 45 dakikanın Cim Bom açısından dikkat çekici yanlarıydı. Aydın'la Alpaslan'ın "yetenekli ama..." denen bıktırıcı halleri de öyle...

Sarı Kırmızılı takımın bir bütün olarak rakibinden daha etkili ve ısırıcı haliyle bunu en çok ortaya koyan iki adamın işbirliğinin golü getirmesi, oyunun hakkıydı. Arda'nın rakip savunmayı adeta yok eden akıl dolu yüksek ortasının hakkını Caner uçarak vurduğu kafayla verirken tribünleri de ayağa kaldırıyordu...

Caner'in etkili oyununda gerçek yerinde oynamasının da payı vardı. Arkasındaki Alpaslan'ın pek güvenilir olmayışının doğurabileceği sorunu da oraya yakın oynayan Ayhan giderdi. Tabii belli bir süre için. Sonrasında dertler çıkmaya başladı.

İkinci yarının başında gelen golde Arda'nın 'dokunuş ustalığı' ne kadar önemliyse sadece birkaç dakika sonra kasığını tutmaya başlaması da bu işlerden anlayanlar için o kadar göz tırmalayıcıydı. (Son dakikada kaçırdığı golün de bununla ilgisi olduğu düşünülebilir.)

Hemen ardından gelen Trabzonspor golü de Cim Bom'un olmazsa olmaz haline gelmiş bulunan savunma hataları arasındaydı. Yetmezmiş gibi o anlamsız panik çok erken kendini gösterdi. Rijkaard'ın oyuncu değişikliğinde geç kalmasının nedeni kulübünün cıvılcılığıydı. Fakat ısrarla 'beni değiştir' işareti yapan Sabri'ye aldırış etmeyişi umarım ciddi bir soruna yol açmaz.

Başka bir takım Galatasaray'ı böyle yakalamışken beraberlik golünü bulup daha fazlasını bile yapabilirdi ama Trabzon o Trabzon değildi. Oynuyormuş gibi yaparak bu Galatasaray'ı bile yenmeyi bırakın berabere kalmak bile mümkün değildi. Fener'den sonra Cim Bom'a da yenilip Şenol Güneş'in bu yeni dönemini de gittikçe kararan bulutlarla başlatmış oldular.

Sarı Kırmızılı takım ise hani biraz abartıyla 'Rijkaard'ın bebeleri' denilebilecek bir ekiple bile sonuçta dev maç sayılabilecek bir karşılaşmayı kazanmanın keyfiyle tatile başladı. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rijkaard'ın farkı nerede?

Ahmet Çakır 2009.12.30

Galatasaray'ın ilk yarı performansı ile ilgili en çok tartışılan nokta yeni teknik direktörünün performansı oldu. Bunun da yadırganacak bir tarafı yoktu.

Takımın başına bu kadar büyük bir isim getirildiği zaman neler yapacağı haliyle merak ediliyor. Fazla bir değişiklik görülmeyince kaçınılmaz olarak eleştiriler başlıyor. Bu da başka bir soruna yol açıyor.

Bir yandan bu kadar güçlü bir kadroya sahip Sarı Kırmızılı takımın şaşırtıcı kayıpları taraftarını üzerken, öte yandan da "Vay efendim, siz futbolu ondan daha mı iyi biliyorsunuz?" gibi kavga ortaya çıkıyor.

Sorun, yorumcuların futbolu Rijkaard'dan daha iyi bilip bilmemeleri değil. Hollandalı hoca'nın neyi nasıl yapmak istediğinin pek ortaya çıkmamış olması çok daha önemli bir nokta. Adam gibi yapılan eleştirilerin

temelini de bu oluşturuyor.

Sarı Kırmızı takım bundan çok daha sınırlı kadro ve Rijkaard'ın çok gerisinde görölen teknik adamlarla bunun ilersinde bir ilk yarı performansına sahip olabildi. O nedenle ortaya çıkan sonuç pek tatmin edici değil. Bunun mazereti geleceğe dönük yatırım, yeni bir sistem kurma ve benzeri çalışmalar olabilir. O noktalarda da pek göze görünür birşey yok ortada.

Galatasaray ilk yarıda rekor düzeyde resmi maçı oynadı. Avrupa serüveninin çok erken başlaması nedeniyle 12 maçı orada yaptı. 2 de Ziraat Türkiye Kupası maçını eklediğinizde toplam 31 karşılaşma ediyor. Bunların bazılarının yolculukları bile felaket denilecek kadar zorluydu.

Avrupa'da zayıf rakipler karşısında da olsa iyi sonuçlar alındı. Özellikle iki Panathinaikos galibiyeti görmezden gelinemez. Ancak son Sturm Graz yenilgisi Rijkaard'ın istediklerini henüz yapamadığını gösterdi. Çünkü onun en olumlu sayılabilecek yanı, gençlere verdiği önemdi. Zor sayılabilecek maçlarda bile gençleri cesaretle sahaya sürdü. Ne yazık ki bundan bir sonuç alamadı. Hiç değilse Serdar Eylik ve Emre Çolak gibi sezon başında kendini gösteren gençlerin birkaç adım atabildiklerini görebilmek sevindirici olurdu.

Rijkaard'ın takımını 4-3-3 oynatmak istediği biliniyor. Oysa sezon başındaki oyun anlayışı çok açık biçimde 4-2-4'tü. Ancak bu sorun olmadı. Tersine, yetenekli 4 forvetin attığı gollerle alınan galibiyetler umut verici başlangıç oldu. Sonrasında zorlu maçlar gelince sıkıntılar başladı.

Fenerbahçe maçı bir dönüm noktası oldu ve bazı yanlışlar ortaya çıktı. Rijkaard'ın, en büyük eksiği olarak rakipleri pek analiz etmediği gerçeği göröldü. Ayrıca, o maça kadar uygulamaya çalıştığı sistemden de vazgeçti. Ortaalanı güçlendirip tek forvetli bir sistem denedi. Bu da gol sayısını düşürdü. Maçlar ve puanlar kaybedildi. Sıkıntılı bir durum ortaya çıktı.

Sarı Kırmızı takımın savunmada yaşadığı sorunlara bir çözüm getiremeyişi, Rijkaard'ın en zayıf tarafı olarak göröldü. Hepsi milli takımda oynayan oyunculardan iyi bir savunma kurulamayışı, haliyle sorgulanması gereken bir durum oldu.

Rijkaard'ın Ali Sami Yen'deki sıradan diye nitelendirilebilecek maçları kazanma konusunda herhangi bir beceri ortaya koyamayışı en büyük hayalkırıklığı oluşturdu. Eskişehirspor, Manisaspor ve İstanbul Belediye maçlarında yitirilen 6 puan bugün Cim Bom'un çok daha parlak bir noktada bulunmasını sağlayabilirdi. Ankara'da uğranılan 3-0'lık Ankaragücü yenilgisi de Sarı Kırmızılıları en çok üzen sonuçlardan biri oldu.

Elbette ki bazı talihsizlikler de yaşandı. Başta Linderöth'un bitmez-tükenmez sakatlığı olmak üzere, Baros'un da aynı kervana katılması, Nonda'nın çok parlak bir başlangıcın ardından kaybolup gitmesi, Keita'nın tipik Afrikalılık durumundan doğan sorun, Elano'nun yeterli katkıyı yapmayışı, Leo Franco'nun da kurtardığı tek maçı olmayışı bugünkü tablonun ortaya çıkmasına neden oldu.

Sarı Kırmızı takımın ikinci yarı performansı için de umutlu bir bekleyiş filan sözkonusu değil. İlk yarıda ne olmuşsa yine benzeri işlerin olacağını tahmin etmek için uzman olmaya filan gerek yok. Rijkaard için en kötü olan da bu.

Takımının gidişine henüz damgasını vurabilmiş gibi görünmüyor Hollandalı hoca. O da bizler gibi gelişmeleri izliyor görünümü veriyor. G.Saraylılar onu daha etkin bir konumda görmek ve bunun keyfini yaşamak istiyor. Biri bunu Rijkaard'a söyleyecektir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yine de iyimser olalım

Ahmet Çakır 2010.01.02

Geçen ay Abdülkadir Yücelman'ı da yitirince, üzüntümüzü 'Git artık 2009!' şeklinde dile getirmeye çalışmıştık.

Yaz aylarında Orhan Şengürbüz kardeşimizle Vedat Okyar dostumuz gibi iki güzel adamın ardından yakın zamanda yine çok değerli meslekdaşımız İlker Ateş'i ve daha sonra da Veli Necdet Arığ ağabeyimizi kaybetmiştik...

Böyle bir yıl daha uzun sürmemeliydi.

Eh, sonunda 2009 da gitti!

2010 geldi...

Peki 2009'a isyanımıza yol açan gelişmelerin 2010'da yaşanmayacağını bir garantisi var mı?

Bu mümkün değil... Hatta benzer birtakım olayların yine yaşanacağını tahmin etmek çok daha mantıklı...

Bizi mesleksen açıdan ilgilendiren yönüyle yine sportif başarısızlıklar ve bunun hem nedeni hem sonucu olan tatsızlıklar hayatımızda önemli bir yer tutacak.

Elbette ki yeni yıldan beklentilerimiz ve umutlarımız var.

Her zaman da olacak...

Peki, bunların ne kadarı gerçekçi? Hangileri gerçekleştirilebilir? Hangi beklentilerimiz konusunda olumlu gelişmeler olabilir?

İşte orası epeyce kuşkulu...

Elbette ki çok da karamsar olmaya gerek yok. Mutlaka doğru ve önemli işler yapılacak, birtakım iyilikler, güzellikler yaşanacak.

Fakat bize asıl gerekli olan şu sözü söyleyebilmemiz pek mümkün olmayacak: Çok şükür, saçmasapan birtakım çekişmeleri geride bıraktık. Artık iyi bir geleceğe doğru sağlam adımlarla yürüyoruz.

Yani ülkemiz ve haliyle sporumuz ehil ellerde, son derece iyi yönetiliyor. Birikmiş sorunlar bir bir çözülüyor, ertelenmiş atılımlar yapılıyor; spor yapan insanlarımızla lisanslı sporcu sayımız çığ gibi büyüyor...

Atletizmde, yüzmede, teniste büyük atılımlar yapıyoruz. Henüz şampiyon sporcularımız yok, uluslararası alanda pek kendimizi gösteremiyoruz ama yakın gelecekte kürsülere tırmanabileceğimizi herkes görüyor...

Güldüğünüzü biliyorum.

Doğrusunu isterseniz 2010'dan farklı birşeyler ummak yerine uzun yıllardır niçin bu kadar çok patinaj yaptığımızın üzerinde düşünmek daha anlamlı geliyor bana... Bütün sorunların halının altına süpürüldüğü, o sorunlarla birlikte yaşamaya alıştığımızı sanırken nasıl çürüyüp gittiğimizi bile farkedemeyişimiz...

Bugün mutlaka yapılması gereken işi yarına filan değil belirsiz bir geleceğe erteleyişimiz...

Gününde çok daha rahat halledilebilecek sorunların bu ertelemeler ve görmezden gelmeler yüzünden çığ gibi büyüdüğünü de görmezden geliyoruz...

Bu kadar acı ve acıklı durumdayken bir yandan da dünyada bizden başka akıllı kalmadığını düşünüp o tür işlere hiç ara vermeyişimiz...

Değişebilir mi dersiniz?

Kısacası, 2010'dan umutlu olabilmek için elimizde pek dişe dokunur veriler yok.

Fakat yine de iyimser olmalıyız.

Çünkü başka türlüünün de bir halta faydası yok.

Mutlu yıllar.

[OKUR'DAN]

Yazılarınız sıradanlaşıyor

Yazılarınızı uzun zamandır takip ediyorum. Ben de size birkaç eleştiri getirmek istiyorum. Yazılarınız gittikçe sıradanlaşıyor. Hemen her köşe yazarını açtığımızda okuyabileceğimiz sıradan yazıları okumaya başladık. Eski yazılarınız daha dikkate değer tespitler içerirdi. (...) Herkesin görmediğini görebilen spor yazılarınızdan bahsediyorum. Bu sezonki İstanbul Büyükşehir ve Gençlerbirliği maçlarında 75'er dakika bence Galatasaray sezonun en iyi maçlarını oynadı, sadece galibiyeti koruyamadı. Spor yazarları için kullanılan klişe bir laf vardır, skor yazarı diye. Spor yazarları bunu hâlâ atlatamamış değiller (birkaç örnek dışında) fakat inanın seyirci bunu yazarlardan daha çabuk atlatıyor. Takım iyi bir mücadele sergileyip iyi top oynadığı zaman da kazanamasa bile seyirci mutlu oluyor. Çünkü biliyor ki her zaman kazanmak mümkün değil ve kazanmak birden fazla elinizde olmayan değişkene bağlı.

"Rijkaard farkı nerede?" yazınızda çok karamsar olduğunuzu düşünüyorum. Çünkü yanlış hatırlamıyorsam bir sezonda bu kadar çok maç oynayıp Avrupa'da 1, toplamda 4 maç kaybeden başka bir teknik adam yok. İkinci yarı için ise Galatasaray'ın rakiplerine açık ara fark atacağı kanaatindeyim. Bu konuda iyimser olmaktan öte mantıklı bir yaklaşım sergilemekteyim. Tabii hayatın neler getireceğini kimse bilemez. İkinci yarıda sizden de iyi bir performans bekliyoruz. Çünkü kumaşınız da var. Allah'a emanet olun. *Furkan Altan*

Rijkaard'ın aklı başka yerde

Bir GS taraftarı olarak düşüncem, hocanın aklı sanki Barça veya başka bir Avrupa büyüğünde... Yardımcısı Neeskens'i sanki Galatasaray'a ısındırıyor gibi. Sonuç olarak bence orta bir takımı iyi duruma getirebilecek biri değil. Ancak iyi bir takımı Barça gibi daha da iyi yapabilir. *Kamil Tolga Gürbüz*

Size katılmıyorum

Sizin maç yazılarınızı okumuyorum. İlk yarı değerlendirmenizi okuyayım dedim yine cevap yazma isteği doğdu birden. Tam aksi düşünüyorum sizinle. Hem Galatasaray'ın ilk yarı performansı hakkındaki hem de ikinci yarı hakkındaki düşüncelerinize kesinlikle katılmıyorum. Bence tam tersiydi. İlk yarı karşımızda Türkiye'yi tanımayan elindeki kısıtlı kadroyla her kulvarda başarılı olmaya çalışan ve bu kulvarlardan kopmayan, herkesin eyyam konusu olmuş gençlere fırsat verin teranesini direkt uygulayan ve bunun arkasında duran, demeçleriyle duruşuyla örnek olan işte tam da bizi anlatıyor. Hemen nasıl da çözmüş bizi bravo dedirten analizleriyle mest

eden mantıklı belli ki kararlarını hep şikayet ettiğimiz egoistçe kendisi değil ekibiyle alan bir teknik direktör var. Siz ve sizin gibi uzun zamandır yazarlık yapan spor yorumcularına bakıyorum, hep aynısınız. Devamlı eleştiriyorsunuz. Çünkü siz de biliyorsunuz ki başarısız olma ihtimali daha yüksek. Bu yüzden 'ben söylemişim'e gelecek sonuç. Aslında yazacak başka şeyler de var ama şimdilik kesiyorum. *Zafer Akkaya*

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hey! Kaç takım var orada?

Ahmet Çakır 2010.01.06

Bazı konuları tekrarlamak zorunda kaldığım için kızan okurlarımız var. Onların bu yazıyla vakit kaybetmeyip sayfadaki öteki haberleri okumalarını öneririm.

Siz bu yazıyı okurken kismetse Antalya'da olacağım. Hem TSYD semineri hem de takımlarımızın kamp çalışmalarını olabildiğince izlemek üzere gidiyorum. Bu yılın Antalya yazısı için de uygun zaman geldi demek oluyor bu.

Her sezonun devre arasında Antalya'da kaç takımın kamp yaptığı konusunda yazılıp konuşulanlar iyi bir komedi filmine malzeme olabilir. Bunu da Cem Yılmaz'a öneriyorum. Nasıl olsa uzayı fethedip ardından bir de kovboy filmi yaptı, sıra buna gelmiş olabilir. Hem 'Gol olur' türünden espriler böyle bir filme daha çok yakışır.

Efendim, Antalya'ya ikinci yarı hazırlıkları için gelen takımların 1.000 (Yazıyla bin)'den az olmadığı yolunda bugüne kadar mutlaka birşeyler okumuş ya da işitmiş olmalısınız. Bilgisayarınız yanınızdaysa internette bununla ilgili çok eğlenceli yazılar, demeçler, yorumlar bulabilirsiniz. Gerçi onlar ciddi yazı ve sözler olarak ortaya konulmuştur ama siz bu yazıyla işin doğrusunu öğrendiğiniz için bol bol güler, belki bana da dua edersiniz.

Efendim son olarak Hıncal Uluç bu rakamı 2.000 (yazıyla ikibin) olarak söyledi. Gerçi hazretin bu konu üzerinde 10 saniye bile düşünmüşlüğü yoktu. Herhangi bir sezonun devre arasında zahmet edip Antalya'da bulunmamış, yani durumu yerinde görüp anlamaya filan çalışmamıştı.

Olsun, o bir fenafillahtı! Kendisine nereden geldiği anlaşılamayan bir vahiy yoluyla burada bu kadar takımın bulunduğunu ileri sürebilirdi. (Oysa sadece on saniye düşünse, dünyada Antalya'ya gelme ihtimali bulunan takımların toplam sayısının bile 2.000 olamayacağını rahatlıkla anlayabilirdi. Geçelim.)

Ben de yaklaşık 10 yıldır bunun çok uçuk ve hayali bir rakam olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Bununla ilgili en ciddi kanıt da Antalya Vergi Dairesi'nin çalışması. Onların saptamaları da bugüne kadar Antalya'ya bir sezonda gelen takım sayısının en fazla 172 olduğunu belirtiyor.

Son olarak pazartesi günü Lig Radyo'daki Spor Durağı programımıza mesaj gönderen THY çalışanı Halil Yılmaz, bu rakamın kesinlikle 200'ün üzerinde olamayacağını, kanıtıyla birlikte ortaya koydu. Kendisine bir kez daha teşekkür ediyoruz.

Bizim bu tür palavralara düşkünlüğümüzün kuşkusuz tarihsel ve kalıtsal bir temeli var. Üç kıtaya yayılmış bir İmparatorluğun mirasçısı oluşumuz, böyle ufaktefek rakamları kabullenmemizi güçleştiriyor. Bunu anlıyorum.

İşin eğlenceli yanlarından biri de şu: Buraya binlerce takım geldiği iddiasındaki kişiler bugüne kadar bununla ilgili 100 takımlık bir liste ortaya koyamadılar! Kendi gazetem başta olmak üzere konuyla uzaktan-yakından ilgili herkesten bir kez daha rica ediyorum: Elinizde herhangi bir rakam varsa lütfen bana da bildirin!

Böyle olunca iş epeyce esrarengiz boyutlar kazanıyor. Söylenen rakamlar doğruysa yüzlerce takım Antalya'ya gizlice gelip yeraltında filan konaklıyor ve orada da çalışıyor demektir. Ya da bu takımların, istediklerine görünmek, istemediklerine görünmemek gibi bir özelliklerinin olduğunu kabul etmek zorundayız.

Tabii işin en acı yanı da şu: Antalya'ya -binlerce palavrasını bir yana bırakalım- bugünkünden daha çok sayıda takımın gelmesini sağlayabilmek için yapılması gereken çalışmaları da ıskalıyoruz! Öyle ya, madem geliyorlar, onları getirmek için çalışmaya ne gerek kalıyor! Ha ha ha!

Dediğim gibi, bu işten harika bir komedi filmi çıkar. Önemli rollerden birini de Hıncal Ağabey oynar...

Heeeeey, size söylüyorum, beni işitiyor musunuz: Kaç takım var orada? Yeraltındakiler dahil...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Takla mı kötü kokain mi?

Ahmet Çakır 2010.01.09

Türkiye Spor Yazarları Derneği (TSYD)'nin geleneksel seminerinin ikinci gününe beklendiği gibi damgasını Yılmaz Vural vurdu. "Bu da Futbolun Kasımpaşası" adlı oturumda eskimeyen dostu Faik Gürses de oturum yöneticisi olunca Vural tam anlamıyla içini döktü. Gerçi söylediklerinin büyük bir bölümü daha önce dile getirdiği görüşleriydi ama reklamlarla filan kesilmediği için çok daha renkli, hareketli ve eğlenceli oldu.

Vural, ağırlıklı olarak Milli Takım'ın başına gelme durumuyla ilgili açıklamalarının yanında yıllardır ısıtılıp ısıtılıp önüne konulan takla olayına tepkisini ortaya koyarken epeyce sertleşti: Adam kokain içti geldi sorun olmadı, bizim takla sorun oldu, şeklindeki sözler ondan pek sık duyduğumuz türden değildi.

Vural, yaptığı işin tiyatro diye nitelenen bir boyutunun da bulunduğunu belirterek "Bu, vücut dilini kullanmaktır. Oyuncuyu etkilemenin yollarından biridir." değerlendirmesinde bulundu. Vural, bunun eğitimi aldığını da söyledi. "Arkadaşlarımın büyük bir bölümü tiyatrocudur. Galiba beni kendilerinden görüyorlar." diye eklemekten de geri kalmadı.

Hakkında çok konuşulmasına karşın kamuoyunun geniş bir bölümü tarafından pek anlaşılmış biri değil Yılmaz Vural. Sahip olduğu nitelikler belki de ilk kez bu Milli Takım teknik direktörlüğüne adaylığını ilan etmesinden sonra ortaya çıkar gibi oldu. Öncesinde onu sadece şovmen olarak görenler az değildi. Şu son dönemde değeri ve önemi anlaşılır gibi oldu.

Vural, yaptığı işin değişik boyutlarına değindiği konuşmasında bir ara "Bizler modern gladyatörleriz. Bakın futbol alanlarına hep arena adı veriliyor." demekten de kendini alamadı. Onların konuğu olmasına karşın spor medyasını eleştirmekten de kaçınmadı Vural. Yabancı hayranlığında medyanın önemli bir payının bulunduğunu vurguladı.

Seminerin önemli oturumlarından biri de "Babıali'den Ayamama'ya" başlığı altında "Spor Basını Nereye?" özeleştiriydi.

Oturumun konuşmacılarından Ali Sami Alkış çok önemli bir noktaya değindi. Alkış'a göre, genel olarak basının okurlarıyla ilişkisi son derece zayıflamıştı. Elbette ki spor basını da bu durumdaydı.

Bu bana uzun süredir yazmak istediğim bir noktayı anımsattı. Yaklaşık 1,5 ay önce Gazeteciler Cemiyeti ile Konrad Adenauer Vakfı'nın ortak düzenlediği bir seminere katılmıştım. Katılımcılar arasında azımsanmayacak

sayıda Alman gazeteci vardı.

Onlardan birinin anlattıkları bizi epeyce sarsmıştı. Çünkü seslendikleri okur kitlesiyle nasıl iç içe yaşadıklarını, hatta kimi zaman gazetenin ilgili sayfalarını doğrudan doğruya o kişilerin, örgütlerin ya da meslek gruplarının yaptığını anlatmıştı. Yani öğrencilerle ilgili bir konu ya da sorun ortaya çıktığında gelip gazetenin ilgili sayfalarını onlar yapıyorlardı. İşadamlarından evkadınlarına kadar herkese açıktı gazeteler...

Gazete ile okur arasında o denli güçlü bir bağ vardı ki onların çeşitli önerilerini hemen uygulamaya giriyorlardı. Bu önerilerden biri, iki Almanya arasındaki sınırın kalkmasının 20. yılında 250 kilometrelik bir sınır boyunca bir halk yürüyüşü olmuştu. Yüzlerce kişinin katıldığı ve 40 gün sürdüğü belirtilen bu yürüyüş sırasında olupbitten pek çok şey gazeteye yansıtılmıştı. Bu sayede son derece renkli ve ilginç bir çalışma imkânı doğmuştu.

Bizdeki gazeteciliğin ne denli toplumdaki kopuk olduğunu anlatan bu çarpıcı örneğini değerlendirmesi gereken önemli noktalardaki gazeteciler vardı aramızda. Onların da bu örnekten çok etkilendiklerini sanmıştım. Oysa o ağabeylerimiz birkaç gün sonraki yazılarında hükümetin basına uyguladıkları baskılardan söz etmeyi yeğlediler.

Evet, o da var ama yeni veya ilginç bir konu değil. Çünkü basın var olduğundan bu yana gelmiş geçmiş bütün yönetimlerin tepkisini çekmiş, baskısına maruz kalmıştır. Buna dayanabilmek için basının en büyük gücü, seslendiği toplumun desteğidir. Görünen odur ki bizim basınla toplum arasında böyle bir bağ kalmamıştır. Asıl üzerinde düşünülmesi gereken nokta budur.

NTV Spor'a takdir ve uyarı

NTV Spor, Fuat Akdağ yönetiminde büyük bir aşama yaptı. Oluşturduğu güçlü kadro, geniş vizyonu, bütün spor dallarına gösterilen ilgi gibi olumlu yanlarıyla her geçen gün biraz daha ilgi çekiyor ve takdir topluyor.

Elbette ki kaçınılmaz bazı arızalar da oluyor. Özellikle Yüzde 100 Futbol programında Güntekin Onay'ın yorumcu Rıdvan Dilmen'i sürekli olarak yokuşa sürmeye çalışması, izleyenler için yorucu olabiliyor.

Onay, bu ülkede işini en iyi yapanlardan biri. Ancak bu kadarının ona yetmediği anlaşıyor. Sadece spiker ve sunucu olarak değil, yorumcu olarak da daha yukarı noktalara gelebileceğine inanıyor. Bunu, katıldığı her yayında ortaya koyuyor. Bu doğru da olabilir ancak programa kötü yansıyor. Güntekin Onay her programda ve sürekli olarak Rıdvan Dilmen'e şunu söylüyormuş gibi bir hava ortaya çıkıyor: Tamam hocam, programın yorumcusu sensin ama biz de bu işten senin kadar anlıyoruz.

Onay'ın bu iddiası programda gereksiz bir gerginlik oluşturuyor ve izleyiciyi rahatsız ediyor. Ayrıca Onay, programa biraz mizah katmanın hiç de kötü olmadığını, yine NTV'de yayınlanan öteki programlara bakarak görebilir.

Özellikle Spor Servisi hem son derece ciddi bir program hem de kakhaha bombardımanlarıyla dolu! Evet, şaka yapmıyorum, ciddiyet sadece surat asmakla olmaz, gülerek çok daha iyi olur. 3 Ocak Pazar günü Futbol Gündemi programında Ersin Düzen kardeşimiz de programın yorumcusu Mustafa Doğan ile öyle gereksiz bir çaprazla girdi ki izlemeyenin inanması zordu. Fenerbahçeli Semih Şentürk'ün sözleşmesinin kulübü tarafından opsiyon kullanılarak uzatılmasının doğru mu yanlış mı olduğu konusu uzatıldı Allah uzatıldı.

Bu nedenle program içinde yayınlanması planlandığı anlaşılan Gökhan Ünal röportajı verilemedi. Semih'le ilgili muhabbetin bu denli uzatılmasının bir nedeni her programda Fenerbahçe konuşmanın çok para etmesi gibi genel kuralın yanında galiba bu futbolcu ile Ersin Düzen arasındaki yakınlıktı. (Bunu ben ileri sürmüyorum, Ersin Düzen bizzat ima etti.)

Dediğim gibi NTV Spor çok güzel işler yapıyor ve bu alandaki önemli bir boşluğu dolduruyor. Arada böyle ufaktefek bazı arızalar da oluyor. Onlara da dikkat etmekte yarar var.

Güneş ve Jack London

Trabzonspor'un başına tekrar dönen Şenol Güneş'in bir Jack London hayranı olduğunu öğrenmek çeşitli nedenlerle ilginç bir olay.

En başta, kendisiyle defalarca konuşmuşluğumuz varken böyle bir ortak yanımızın farkına varmamış olmamız elbette ki gazeteci olarak bizim berbat bir ıskamızı!

Star gazetesinin Pazar ekinde Aslı Dağarcıkoğlu'nun yaptığı röportajdan (3 Ocak) öğrendiğimiz bu durum, ona karşı sevgimizi ve saygımızı daha artıran bir etken.

Güneş, gençlik yıllarında okuduğu bu romanda yazarın yazılarını yayınlatabilmek için çektiklerini anlatıyor diye özetlemiş. Jack London'ın 'Martin Eden' adlı kitabı bunun çok daha ötesindedir. Hatta tepeden tırnağa bir hayat destanıdır.

Bu duyguyu bir kez de Mustafa Denizli'nin Yasımı Tutacaksın adlı kitaptan sözettğinde yaşamıştım. Hiç değilse benzeri kitapları okumanın tadını almamış, önemini kavramamış olanlara bunu anlatmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum ama şunu söylemeden edemem: Şu anda yaptığınız iş her neyse onu hemen bırakıp bu iki kitabı okuyun, denilebilecek kadar önemli iki kitaptır bunlar.

Deneyin, göreceksiniz.

Kim kime yardım ediyor?

Bizim oyuncular bu tür laflar etmiyorlar da transfer edilen yabancılar ve yurtdışında doğup büyüyen gurbetçi futbolcular, anlamakta ve kabul etmekte zorlandığım bir ifade kullanıyorlar.

Son olarak bunu Beşiktaş'a kiralık olarak gelen Ramazan Özcan da yaptı; o, transferini anlatırken "Yeni takımıma yardım etmeye geldim." dedi.

Öyle anlaşılıyor ki Almanca, İngilizce gibi dillerde böyle bir ifade var. Ancak dilimize çevrildiğinde pek hoş durmuyor, durumu iyi anlatmıyor.

Düşünün, kulüp olarak adama bir çuval para veriyorsunuz. Size geldiğinde ne oynayıp ne oynamayacağı kuşkulu çünkü her transferin böyle bir riski var.

Eee, hal böyleyken adam diyor ki 'Yardım etmeye geldim!'

Ne yardımı kardeşim! Alacağın paranın hakkını vermekten, takımına yararlı olmaya çalışmaktan söz etmek daha doğru olmaz mı?

Üstelik, kimin kime yardım edeceği de belli değil. Rüştü ya da Hakan hızla iyileşir de sen kulübede kalırsan ne olacak?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Muhteşem ihale ve endişelenme zorunluluğu

Ahmet Çakır 2010.01.16

Malum ihale sürecinde çeşitli TV kanalları ve radyolar arayıp görüş istiyorlar. Bunlardan biri için telefonda beklerken o sırada konuşmakta olan arkadaşımı dinliyorum.

Aman Allah'ım! Arkadaşım o kadar endişeli ki onu yatıştırmak için ne yapmak gerektiğini kestirebilmek bile zor. Efendim, paranın bu kadar büyümüş olması bir yığın sorun da çıkarabilirmiş de bilmem neymiş! Bunun nasıl kullanılacağı da çok iyi düşünülmeliymiş...

Daha bunun gibi bir yığın endişe dolu değerlendirmeler. Sanırsınız ki harika bir ihaleyle futbola giren parada çok ciddi bir artış sağlanmış değil de futbolumuz aniden ortaya çıkan ciddi bir felaketle karşı karşıya gelmiş...

Programın bayan sunucusu da konuya pek egemen değil ama böylesine büyük bir endişe nedeniyle birşey sorma zorunluluğunu duyuyor:

"Peki ne yapılmalı? Altyapıya daha çok önem vermek bir çare olabilir mi?"

Arkadaşımın o konuda fazla bir fikri yok. Ortalama birtakım sözlerle vaziyeti idare etmeye çalışıyor...

'Acaba bu bir mizansen mi? Benimle dalga mı geçiyorlar?' diye düşünmekten kendimi alamıyorum.

Aslında sadece bu konuda değil benzer türden her türlü gelişmeyle ilgili olarak neyi ne kadar bildiği kuşkulu birtakım kişilerden görüş alınması, böyle bir sıkıntıya yol açıyor. Çünkü böyleleri için her türlü gelişmeyle ilgili olarak 'endişelenme zorunluluğu' gizli bir kural gibi.

Ortada bütün toplumun sevinmesi gereken çok önemli ve olumlu bir durum olduğunda da bazı yorumcuların tutumu değişmiyor. En fazla, 'Evet, bugün sevinilecek bir durum olduğundan sözedebiliriz ama yarın ne olacağı belli değil. Onun için dikkatli olmalı hatta biraz da endişe duymalıyız' şeklindeki gamlı baykuşluktan asla vazgeçemiyorlar.

Bu kapsamdaki bir başka tuhafılık da sanki bu ihalenin Türk futbolundaki bütün sorunların çözümü olacağı ya da olması gerektiği sonucunun çıktığı yorumlar... Merak etmeyin, o sorunlar belki de hiçbir zaman çözülmeyecek! Statlarımız yine berbat olacak, gidip gelmek, içeri girip maç seyretmek işkence olacak. Olayların önü yine alınamayacak. Şikesi, dopingi ve başka sorunlarıyla sıkıntılar da süregidecek...

O sayede daha uzun yıllar bir yığın insan bunlar üzerinde gevezelik ederek önemli iş yapmış sayılacak ve para kazanacak. Çünkü bunlar memleketin genel nitelikteki sorunları ve ortadan kaldırılması da pek mümkün görünmüyor.

Böyledir diye o muhteşem ihaleden yola çıkarak insanın içine sıkıntı veren laflar etmek haklılık kazanmıyor. Sadece şunu düşünmek bile bunu anlamaya yeter: İhale sonucu bu rakamlara çıkılmayıp da düşük bir rakamda kalınsaydı, Türk futbolunun sorunlarının çözümü için büyük umutlar mı doğmuş olacaktı?

Neresinden bakılırsa bakılsın, gerçekten de muhteşem bir ihale oldu. Başta Futbol Federasyonu yetkilileri olmak üzere bunda payı olan ve emeği geçen herkesi yürekten kutluyoruz. Digitürk'ün altına girdiği yükün büyüklüğü nedeniyle bizim ödeyeceğimiz miktarları çok artırmayacağını umuyoruz.

Futbolumuza da topluma da hayırlı ve uğurlu olsun.

Ha gayret! Gerçeğe yaklaşıyoruz

-Antalya'ya gelen takım sayısı konusundaki yazılarımla sizleri birazcık güldürebilme çabamı sürdürmek istiyorum; çünkü bununla ilgili yeni veriler var. 10 Ocak Pazar günü Habertürk gazetesinde yıl boyunca kamp için Antalya'ya gelecek yerli ve yabancı takım sayısı 600 (yazıyla altıyüz) olarak verildi.

Biliyorsunuz bu konuda hiç kimse ağzını 1.000 (yazıyla bin) takımdan aşağı açmıyor. 2.000 (yazıyla ikibin) diyen bile var ama ortalama 1.500 (yazıyla binbeşyüz)'de sulh oluyorlar. Buna göre Habertürk gazetesi bu rakamda çok ciddi bir indirime gitmiş oluyor ama yetmez, daha epeyce indirmek gerekir.

Habertürk'te Özgür Önder meslekdaşımızın haberine göre nisan ayına kadar 28 ülkeden 600 takım Antalya'da kamp yapacaktı. İyi güzel de bu takımların en az yüzde 75'inin şu günlerde Antalya'da olması gerekir. Yani en azından 400 takım şu anda orada çalışır durumda olmalı.

Oysa arkadaşımızın haberinde 10 yerli 16 da yabancı takımın adı var. 18 yabancı takımla 1 yerli ekibin de önümüzdeki günlerde buraya gelecekleri bildiriliyor. Hepsini topladığınızda bir yere varamıyorsunuz, çarparak bile tatminkâr bir rakama ulaşmak zor görünüyor...

İşte benim en çok takıldığım nokta da burası. Kimse 1.000 takımdan aşağısına razı olmuyor ama bunların adlarını vermeye gelince 100 takımlık bir liste bile yapamıyorsunuz. Bu listeyi çok ciddi biçimde yapmak üzere kolları sıvayan Antalya Vergi Dairesi de bugüne kadar yılda 172 takımdan fazlasına ulaşabilmiş değil.

19 Mayıs'ın zeminini gördünüz mü?

-Bu memlekette zaman zaman ortaya çıkan bazı doğru işlerin bir "kaza" sonucu olduğuna inanmak gerekiyor galiba.

Ankara 19 Mayıs Stadı'nın zemininin yapay çim haline getirilmiş olması, çok doğru ve akıllıca bir işti. Bazılarına bunu anlatmak ve zemini beğendirmek mümkün olamadı.

Sonunda yapay çim şöküldü, doğal çim yapıldı. Onun kısa sürede ne hale geldiğini Ankaragücü-Trabzonspor maçında gördük. Daha şimdiden tarlaya dönüşmeye başlamış bile...

Zaten daha önceki tartışmanın doğru zeminde yapılmasının koşulu da buydu. Doğal çimle yapay olanı değil, tarla ile yapay çimi kıyaslamak gerekiyordu.

Neyse, şimdi bunu göreceğiz ve gerekli kıyaslamayı yapacak çokça imkânımız olacak.

Fakat o yapay çim zemin geri gelmeyecek...

GÜNÜN haftanın, ayın, yılın filan değil yılların sözü:

Sadece futboldan anlayan, futboldan da anlamaz.

(Luis Cesar Menotti-Arjantin Milli

Takımı eski teknik direktörü)

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ali Sami Yen'deki soğuk geceyi Emre Çolak ısıttı

Ahmet Çakır 2010.01.18

Galatasaray'ın attığı 5 gole karşın taraftarını pek de mutlu edemediği karşılaşmanın en keyifli yanı Emre Çolak'ın attığı goller oldu...

Aradaki olağanüstü güç farkının maça damgasını vuracağı bilinmeyen bir durum değildi. Aslına bakarsanız bu tür karşılaşmaları 'idman gibi' diye nitelendirmek bile pek doğru olmuyor. Çünkü Sarı Kırmızılı takımın idmanları bundan çok daha zorlu geçiyor. O da normal, idman Galatasaray'a karşı yapılıyor.

Maçın değişik bölümlerindeki birkaç dakikasının dışında kalan bölümü rakip için tam bir işkenceydi. Evet, Ali Sami Yen'e çıkmış olmak Denizli Belediyespor futbolcularının hayatlarındaki en hoş anılardan biriydi ama daha yarım saat olmadan 3 kez santra yapmak zorunda kalmak pek eğlenceli değildi.

Rijkaard bu karşılaşmadan çok, 8 gün sonraki Gaziantepspor karşılaşmasını göz önüne almış gibiydi. Sakatlar dışında tam kadro denebilecek kadar maçı ciddiye almıştı. Oyuncuları da buna uygun iş ciddiyeti içinde davrandılar. Futbol adına fazla sözü edilmeye değer birşey olmasa da Cim Bom kolay gole gidebilme becerisiyle tribündeki az sayıdaki taraftarının içini ısıttı.

1962-63'ten bu yana Türkiye Kupası için en uygun formatı bulamamış olmamız, karşılaşma sırasında en çok aklımıza gelen noktalardan biriydi. Zayıf takımla eşleşmelerde maçın onların sahasında oynanması ufak çapta bir çözüm olabilir gibi görünüyor. Örneğin, bu durum Orduspor karşısında kuraya bağlı olarak ortaya çıktı ve şenlik oldu.

Çok kolay bulunan üç golden sonra Sarı Kırmızılı takımın tamamen durması, ikinci yarının başında da neredeyse bütün oyuncular cezaalanı içindeyken gol yemeyi becermesi cansıkıcı olmanın da ötesindeki tatsızlıklardı.

Neyse ki bir penaltı işi epeyce değiştirdi. Arda'nın topun başına Emre Çolak'ı çağırması, onun da sadece bunu atmakla kalmayıp ardından bir de serbest atış golüyle "süslemesi" tribünleri tekrar keyiflendirdi. Eh, böyle bir maçtan daha fazlası da beklenemezdi.

Nonda'nın berbat oyunu ve kaçırdığı fırsatlar, Ayhan'ın sanki her geçen gün biraz daha geri gider hali bol gollü maçın göze hoş gelmeyen yanları oldu. Böyle bir rakip karşısında bile pek organize olamayıp savunmada açıklar vermek, artık yazmaktan sıkıldığımız sürekli arızaydı.

Buna karşılık ilk üç maçta istediğini elde edip son karşılaşmayı formalite haline getirmiş olmak da yabana atılmayacak bir avantaj. İkinci yarıda zirve yarışı yapacağı rakiplerinin durumunun Galatasaray'dan pek parlak sayılamayacağı da göz önünde bulundurulursa pek dertlenecek birşey de yok demektir.

Hakem Hakan Özkan herhalde en rahat maçlarından birini yönetti. Zayıf rakibin kaderine baştan razı olması, onun işini kolaylaştıran temel etkendi. O da fazla ortalıkta görünmeye çalışmadı. Denizli Belediyespor için de Ali Sami Yen'de gol atmış olmak herhalde pek yabana atılmayacak bir mutluluk oldu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Toroğlu, sporun Reha Muhtar'ıydı (2)

Ahmet Çakır 2010.01.21

'Toroğlu olayı büyütülmemeli' düşüncesi doğrudur, ancak konunun değişik yönleri üzerinde durma gereği bundan daha büyük bir doğrudur.

Büyütülmemesi gereken, bu gelişmenin, sanki memleketin kaderini etkileyecek deprem gibi bir olay halini almamasıdır. Ülke gündeminde bir yığın dehşet verici olay birbirini kovalarken, Toroğlu konusunun üzerinde uzun boylu durmak elbette ki gereksizdir.

Üzerinde durulması gereken, bu işin toplumsal boyutlarıdır. Toroğlu olayının sonucu değil, nedeni, niçini, nasıldır. Sonuçta tam 15 yıl boyunca her hafta birkaç kez evimize konuk olup bize sürekli birşeyler söyleyebilen birinden bahsediyoruz.

Peki, Toroğlu'nun gerçekten bilgi ve fikir dağarcığı bu kadar dolu muydu? Bize her hafta yeni, ilginç ve önemli şeyler mi söylüyordu; yoksa aynı sözleri değişik biçimlerde ve argo sosuyla önümüze mi sürüyordu?

Bu kadar yıl izlenen biri elbette ki önemlidir; ya insanları eğlendiriyor ya da birşeyler öğretiyordur. Öyle ya da böyle mutlaka bir gereksinmeyi karşılıyordu. Yoksa insan sıkılır ve seyretmez. Üstelik yığınla seçenek varken ille de 'Toroğlu ne diyor' diye kendini mahkum etmez.

Peki, aklınızda bu yönde olumlu denebilecek birşeyler kaldı mı? Yani ben futbolla ilgili şu gerçeği Toroğlu'ndan öğrendim, hakemlik hakkındaki bu bilgiyi ondan aldım, futbolcuların o halini Toroğlu söyleyince anladım, ya da şu programı sırasında çok eğlendim gibisinden birşeyler var mı belleğinizde?

Haksızlık etmeyeyim, hiç değilse sonuncusuyla ilgili birşeyler kalmıştır...

Hepsini bir yana bırakın, Toroğlu hakem eleştirisiyle yola çıktı ve adeta bir sektör oluşturdu. Bugün böyle bir işten para kazanan insanlar var. Peki, bu durum hakemliğimize ne kazandırdı? Hakem tartışmalarıyla bu alandaki hangi sorunumuz halledildi? Bu sayede Türk hakemliği hangi aşamayı gerçekleştirdi?

Toroğlu'nun asıl başarısı, bu memlekette insanların boş konuşmaya ne kadar düşkün olduklarını anlamışlığıydı. Ortada ele gelir tek bir bilgi ya da fikir yok ama Toroğlu ve onun gibiler hep var. Nasıl? Niye? Sayısı 140 binden 400 bine kadar değişen çok geniş bir yelpazede verilen erkek kahvehaneleri ne işe yarıyorsa, Toroğlu da tv'de benzer bir gereksinmeyi karşılıyordu.

Düşünün, bu ülkede futbolla ilgili olarak olupbiten herşeyin doğrusunu sadece Toroğlu biliyor! Başta FB, GS, BJK ve Milli Takım olmak üzere bütün kulüplerimizle ilgili doğruları ve gerçekleri oraları yöneten kişiler değil de sadece Toroğlu görüyor, anlıyor; sonra da bize söylüyor...

Toroğlu böyle söyleyince o kulüplerin yöneticisi, teknik adamı, futbolcusu asla işini doğru bilmeyen ve yapamayan, akılsız, yetersiz, beceriksiz kişiler durumuna düşüyor! Bu da kaçınılmaz olarak başta Aziz Yıldırım olmak üzere öteki başkan ve yöneticileri isyan ettiriyor.

Hele hakemler! Asla iyi ve doğru birşey yapamıyorlar. Hiçbiri dürüstçe maç yönetmek üzere sahaya çıkmıyor, hepsinin kafasında tilkiler dolaşıyor. Bu nedenle de her hafta maçları katlediyorlar ve bunları düzeltmek de Toroğlu'na kalıyor...

Yıllardır bıkmadan usanmadan bu masalları dinledik biz! Daha da çoook dinlerdik ama galiba Toroğlu'nun fiziki varlığı ve sözleriyle sadece ürünün değil futbolla ilgili herşeyin önüne geçmiş olması, muktedirlere 'yeter' dedirtti. Beyaz Türkler, bu acıklı komediye son verme ihtiyacını duydu.

İki gündür gazetelerde, onun programda ettiği birtakım argo ve belden aşağı sözlerin örnekleri aktarılıyor. Bundan çok daha çarpıcı olan, 'ülkeye nasıl bir genelkurmay başkanının gerekli olduğunu' vaazeden sözleri akla gelmiyor. Toroğlu'nun nerede durması gerektiğini bilmeyişinin en çarpıcı örneği o değil miydi?

İşin gerçeği şu: Erman Toroğlu, sporun Reha Muhtar'ıydı. Muhtar, nasıl tv haberciliğinde ne yaptıysa Toroğlu da yorumculuğu o noktaya getirdi. Aslında bu konu televizyonculuğu, yorumculuğu filan da aşan sosyolojik bir olgu. Konuyu bütün yönleriyle ele alan akademik bir araştırmayı okumak isterdim doğrusu; eğlenceli olurdu...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Balyoz'u görmeyip Toroğlu'nu övmek!

Ahmet Çakır 2010.01.23

Bu konuyu sürdürmeyi gerçekten istemiyorum ama her gün ortaya yeni durumlar çıkabiliyor. Doğrusunu isterseniz Hürriyet'in "Balyoz"u bile görmezden gelmeyi başaramadığı bir ortamda bunun ne önemi olabilir ki sorusunu ben de kendime soruyorum ama Ertuğrul Özkök'ün Erman Toroğlu övgüsü üzerinde durulmayacak gibi değil.

Ülkede kıyametlerin koptuğu bir günde Toroğlu yazmak, Ertuğrul Özkök'ün bugüne kadar ortaya koyduğu çizgisine uyuyor ama Milliyet'in bile bu korkunç iddiaları manşet yaptığı günde Hürriyet'in tavrı insanı gerçekten korkutuyor.

Esasen, Toroğlu'nun kendini gerçekte olmadığı birşeyler sanmaya başlamasında Özkök'ün önemli bir rolü var. Özkök, spor gazeteciliği mesleğine yıllarını vermiş insanları acımasızca harcarken Toroğlu'nu gökyüzünden inme bir yıldız gibi sunması, bugüne gelinmesindeki önemli etkenlerden biri.

Toroğlu, bu işe başlarken gerçekten önemli işler yaptı. Hıncal Uluç'la birlikte futbol kurallarının konu edildiği Kale Arkası programı, milyonlarca insana çok şey öğretti. Sonrasındaki gazete röportajlarıyla da Toroğlu kendini gösterdi.

Ancak sonrasında işler rayından çıkmaya başladı. Özellikle de Ertuğrul Özkök'ün ona kuyruklu yıldız muamelesi yapması, Toroğlu'nun dramının başlangıç noktasıydı. Elbette ki Özkök bunun farkında, biraz da günah çıkarmaya çalışıyor.

Özkök'e göre Toroğlu'nun önümüzdeki dönemde artık Maraton programını sürdüremeyecek oluşunun genel çerçevesi neymiş biliyor musunuz? Buyrun:

"Aslında sadece ona değil, Türkiye'nin bütün renkli insanlarına karşı muazzam bir cadı avı kampanyası yürütülüyor."

Allah Allah! Gördünüz mü olanı... Herhalde bu cadı avının ilk adımı olarak kendisinin yerinden edilmesini görüyor Özkök. Eh, ardından da Toroğlu gelince korkunç bir kampanya oluyor bu. Vah vah! Öteki kurbanlar kim acaba? Emin Çölaşan, Bekir Coşkun filan olabilir mi?

Özkök bu kadarla da bırakmıyor:

"Yıllardır komplekslerinin altında iki büklüm çete savaşı vermiş vasatlar ittifakı, düzenli ordu haline gelip taarruza kalktı."

Seçtiği sözlere dikkat edin. Sanki "Balyoz"u görmezden gelmenin nasıl bir gazetecilik anlayışı olduğunun utancı bilinçaltına sinmiş gibi, kalemine oyun ediyor... Toroğlu ile ilgili ve eğlenceli olma iddiasındaki bir yazıda "çete savaşı", "düzenli ordu" gibi ifadeler başka ne anlama gelebilir?

Toroğlu'nun "eğlendirmeyi" iyi bildiği yolundaki görüşü isabetli Özkök'ün ama madalyonun bir yüzüne bakıyor. Toroğlu'nun kahvehane muhabbeti düzeyinde eğlendirici özelliğinin olduğunu kimse inkâr edemez. Ancak o eğlenceye kimlerin malzeme edildiğini hiç düşünmüş mü Özkök?

Başta hakemler olmak üzere, yöneticiler, teknik adamlar ve futbolcuların nasıl aşağılandıklarını, düpedüz hakarete uğradıklarını unutmış olabilir mi? O programlarda Toroğlu'nun kimseyi incitmeden, sadece zekâyâ dayalı espriler yaptığını söyleyebilir mi? Bu kapsamda tek örnek gösterebilir mi?

Özkök, yazısının son cümlesinde "Söyleyin kime zararı var..." derken bunları düşünme zahmetine katlanmış mıdır?

Evet, Erman Toroğlu bu memleketin renklerinden biriydi. Onu kimse inkâr edemez. Başka nitelikleri de vardır. Onlara da kimse birşey diyemez. Ancak özellikle milyonlara seslenme konusunda vasat biri olan Toroğlu'nun bu kadar büyütülmesi, kaçınılmaz sonunu da hazırlamıştır. Bu kadar basit!

Aslında Özkök, düşüncelerinde samimi ise şunu yapabilir: Bundan sonra herhangi bir televizyon kanalında - ellerinde bu imkânlar fazlasıyla var- birlikte programa çıkıp o muhteşem renklerini ortaya koysunlar ve insanları eğlensinler! Toplum da bu renklerden yoksun kalsın...

Gazetecilik yarışma mesleğidir, televizyonculuk da öyle. İmkânlarınız sonsuz. Hodri meydan! Birşey yapıp çıkın halkın karşısına. Ne olacağını hep birlikte görelim...

Kolombiya'da Orhan Pamuk

-Bilmiyorum ne kadar dikkatinizi çekti. Trabzon-spor Kulübü Başkanı Sadri Şener, yeni golcüler Gutierrez'i almak üzere Kolombiya'ya gittiğinde, oyuncunun kulüp başkanının Orhan Pamuk hayranı olması nedeniyle işlerinin kolaylaştığını söyledi.

Sadri Şener'in daha önce Pamuk hakkında ne düşündüğü yolunda da bilgi sahibi değilim. Geçelim.

THY'nin sponsorluk işi nedeniyle Barcelona'ya gitmiş olan gazeteci arkadaşlarımız da burada Orhan Pamuk'a rastladıklarını heyecan içinde anlattılar. Yani Orhan Pamuk, adeta fahri bir elçi gibi başka yerlerde de ülkesini en iyi biçimde temsil ediyor ve hiç beklenmedik kesimlere bile yararı oluyor.

Biliyorsunuz, Nobel kazanmasının ardından bazı kesimler Orhan Pamuk'a hakaret etme kuyruğuna girmişlerdi. Onu vatan haini, kendilerini de en büyük vatansever olarak gördüklerini anlatan bildiriler filan yayınlıyorlardı.

Hangisi doğruymuş?

Fair play bu mu?

Yazsam mı yazmasam mı diye epeyce düşündüğüm bir yazı bu. Onun için de biraz girizgâha gereksinme var.

Elvan Abeylegesse ile çeşitli ortamlarda birarada bulunduk. Sadece yarışmalarda değil bazı sponsor kuruluşların düzenlediği toplantılarda da görüşüp konuştuk. Sıkı bir Galatasaraylıdır. Kendisine kitap armağan etmişliğim vardır.

Kazandığı fair play ödülüne de çok sevindim. Elvan böyle bir ödüle herşeyiyle layık biridir. O, büyük bir şampiyon olmasının yanında, deyimim tam anlamıyla gerçek bir temiz sporcudur.

Gelgelelim, yedek ayakkabısını, kendisiyle birlikte yarışacak bir başka sporcuya vermiş olmasından dolayı ödül kazanmasını kabullenmekte biraz zorlandım.

İnsanın en azından o sırada kullanmayacağı bir eşyasını başkasına vermiş olması böylesine büyük bir olay mıdır?

Galiba bu ödülü verenler Elvan'ı çok yakından tanıyorlar. Bu iş o kadar önemli olmasa da onun Fair Play'e layık olduğunu biliyorlar, deyip kapatalım bu işi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İstenen bu muydu?

Ahmet Çakır 2010.01.25

Oynanmalı mıydı muhabbetini bırakıp Orhan Ayhan Ağabeyimizin benzetmesiyle 'yoğurtlu ıspanak' görünümündeki zeminde verilen zorlu mücadeleye şapka çıkarırken Gaziantepspor'un 10 kişi kalışı biraz işin tadını kaçırdı.

Biliyorum, bundan epeyce sıkıldınız ama bu kez yorum değil haber var: Karşılaşmanın ilk 45 dakikasını birlikte izlediğimiz Erman Toroğlu, hakemin takdir haklarını Galatasaray'dan yana kullanması karşısında 'İstedikleri buydu' anlamında bir değerlendirmede bulundu.

Tam olarak ne söylediğini yazamam -Çarşamba günü kendi açıklayacak- ama şöyle anlatabilirim: "F.Bahçe-Denizlispor maçında gol getiren o pozisyonda gerçekten faul var mıydı?" diye imalı bir soru sordu.... Bunu Beşiktaş maçının ertelenmesiyle de birleştirdiğinizde Türk futbolunun rekor ihale sonrasında yeniden 3 büyüklerin denetimine girdiğini anlamamız gerekiyordu.

Oysa Gaziantepspor 10 kişi kalmış olsa da Cim Bom'a enikonu kafa tutuyordu. Bunun önemli bir nedeni G.Saray'ın ortaalandaki 4 adamının tek tek ciddi bir çaba göstermesi ama birlikte oynamayı pek düşünmeyişleriydi. Üstelik Caner'in çıkışını sürdürmesi ve Elano'nun da ona katılması maçın en görünen yanıyken...

Barış'ın dağınıklığı sonuca gitmeyi güçleştirdi. Mustafa'nın adını da onun yanına yazmak üzereyken attığı altın değerindeki gol herşeyi değiştirdi...

İlerde Arda ile Nonda arasında bir bağ kurulamayışı önemli bir sorun oldu. Fakat bundan çok daha önemlisi Nonda'nın durumuydu. Açıkçası, Nonda ile Cim Bom zaten baştan 10 kişi oynuyordu. Penaltıyı ona attırmak da tuhaf bir şaka oldu. Sonrasında onu değil de Elano'yu çıkarıp Cim Bom 10 kişi oynamaya devam etti.

Onun maçın tamamında sahada kalışı dün geçenin futbol adına anlaşılması en zor yanıydı.

Karşılaşma boyunca gösterdiği çaba ve bulduğu pozisyon rakibinden daha fazlaydı ama bu kadarı Galatasaray için yeterli miydi bilmiyorum. İlk kez bu formayı giymesi nedeniyle merak edilen adamlardan biri olan Lucas Neill rahat oynadı ve yararlı oldu. Kısa süre oynayabilen Jo'nun uygun sayılabilecek durumda kötü bir kafa vuruşundan başka birşey göremedik.

Son dakikalarda rakibi karşısında panik yaşayan Sarı Kırmızılı takımın aynı dakikada 3 köşe atışı fırsatı vermesi yine 2 puanın kanatlanıp gitmesi sonucunu verecek gibiydi ama nihayet Sarı Kırmızılı takım tek golle maç kazanmayı becerebildi.

Eh, böyle bir tufandan ve Gaziantepspor gibi ikinci yarıda çok ses getirmeye aday bir takımdan 3 puanı almak da az iş sayılmaz. Gaziantepspor'la birlikte alkışı hak eden ikinci kesim Galatasaray taraftarı oldu. O korkunç

havada tribünde takımı desteklemek gerçek sevginin en sağlam göstergelerinden biriydi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tarlada futbol geceleri...

Ahmet Çakır 2010.01.28

Böyle bir maçın teknik yorumunu yapmaya çalışmak, futbolla ilgili olarak bildiğimiz bütün değerlere hakaret etmek anlamına gelebilir.

Elbette ki ciddi mazeretler vardı ve bunların başında da çoktan tarlalaşmış olan zemin geliyordu. Gençlerbirliği Kulübünün gereğinden fazla deneyimli başkanı, Allah uzun ömürler veresice İlhan Cavcav büyüğümüz, bu statta yapılmış en doğru ve akılcı işlerden birini nasıl ortadan kaldırdı, hâlâ inanamıyorum... Takımın geçen sezon yaşadığı fiyaskoda asıl kusurlu olan o değilmiş de sanki yapay çimmiş! Duy da inanma!

Efendim, "doğal çim yapay cimden daha iyiymiş." Yahu, buna hangi akıllı başında insan itiraz edebilir ki? Bu konuşmaya bile değmeyecek kadar sıradan doğruyu asıl konuyla ilgisiz bir koz olarak kullanıp güzel bir işi yok ettiler!

Asıl kıyaslama "tarla" ile yapay çim arasında yapılmalı ki tartışma doğru bir zemine oturtulabilsin. Nerede doğal çim? Sezon başındaki birkaç maçtan sonra kim görmüş? Gördünüz, Ankara 19 Mayıs Stadının tarlalaşmış yolundaki zemini her türlü futbol değerini yok edecek nitelikte...

Hayırlı olsun!

Galatasaray zaten işi çoktan bitirmiş. Sadece bu maçı oynama işkencesine katlanmak zorunda. 4'ü hadi bilemediniz 5'i takımda yer bulabilen adamlarla, ötekiler arasında bu takımın kadrosunda olduğu unutulmuş olanlar bile var. Buna, ters yerlerde oynama zorunluluğunu ve bir de sahaya 10 kişi çıkma azabını eklemek gerekiyor.

Nonda için kötü filan demek iltifat olur. Adeta maç yemeğinde zehirlenip de kimseye söylemeden sahaya çıkmışçasına bitik! Bu da gol şansını neredeyse sıfırlayan bir etken oluyor. Ankaragücü ise neredeyse yeni bir takım oluşturabilecek kadar oyuncu transfer etme imkanı bulduğu halde ligin ilk yarısındaki o harika Galatasaray maçındaki çizgisinin çok gerisinde.

Üstelik kazanmak zorunda olan hatta bunun da epeyce fazlasına ihtiyacı bulunan Başkent ekibi. Eh, bir-iki de pozisyonları yok değil. Fakat hepsi o!

Maçı televizyondan anlatan Kerem Öncel kardeşimiz bizden daha çok azap çekiyor. İki takımın da kendi oyuncularının birbirleriyle yaptıkları pastan çok yanlışlıkla rakibe gidip gelen toplar var. Nedense rakip oyuncularla verkaç yapmayı akıl eden çıkmıyor! O nedenle de maç arada bir de olsa hız kazanıp biraz futbola filan benzemiyor.

Sadece Kerem'in değil TRT'nin de işi zor. TBMM görüşmeleri varmış, Trabzonspor-Orduspor maçı TRT 3'ten verilemiyor. Karşılaşmanın TRT 4'ten verilebileceği son 10 dakika birilerinin aklına geliyor. Ne eğlenceli memleket! Ha ha ha!

İkinci yarıda hızlanan kar sadece zeminin değil bu futbolsuzluğun üstüne de beyaz bir örtü seriyor.

Maçın en güzel yanı herhalde hakemin bitiş düdüğü oluyor. Çok şükür, hayatta her azabın bir sonu var.

a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hangisine sahip çıkmalıyız?

Ahmet Çakır 2010.01.30

Bu yazının başlığı "tiksindiren ikiyezlülük" olabilirdi. Nedeni de Erman Toroğlu ile ilgiliydi.

Daha önceleri Toroğlu'nun ekrandan uzaklaştırılması yolundaki düşüncelerini epeyce sert tonlarda ortaya koymuş bazı arkadaşlarımız dahil olmak üzere, başka bazı maskaralar şimdi ona sahip çıkma yarışı içindeler.

Vay efendim, bu yapılan sansür anlamına gelirmiş de, önemli bir rengi kaybetmişiz de, bundan sonra büyükler istediğini yapabilecekmiş de, en azından işine şöyle değil böyle son verilmeliymiş de, bilmem neymiş...

O kadar abartanlar var ki neredeyse Toroğlu'nun kış ortasında aç açık vaziyette sokağa atıldığını filan ileri sürecekler! Vah vah! Çok üşüyor mudur acaba, ne yapsak?

Merak etmeyin, kendi söylediği gibi şu andan itibaren hiç çalışmasa bile yedi sülalesine yetecek varlığı var. Allah daha fazlasını versin. Nitekim, duyduğumuz kadarıyla vermek üzere de. Hocamız, bol sıfırlı yeni bir anlaşmanın eşliğinde. Hayırlı olsun.

Kişisel olarak Toroğlu ile hiçbir alıp veremediğim yok. Tam tersine 2006 Dünya Kupası sırasında epeyce yakın arkadaşlık yaptık. Bana çeşitli katkıları oldu. Bunun da ötesinde dürüst, kişilikli, delikanlı bir adamdır.

Ancak Maraton'dan ve Digitürk'ten ayrılmak zorunda kalışı, doğru ve yerinde bir uygulamadır. Ayrıca o kadar büyütülecek bir konu değildir. Dünyada bundan çok daha önemli ve değerli programların bile bir sonu vardır. 15 yıl boyunca yapılamamış hangi iş, anlatılamamış hangi konu kalmıştır ki 'aman Toroğlu devam etsin' diye çılgınlıklar atılsın!

Bu işlerin içyüzünü en çarpıcı şekilde dün Bilgin Gökberk kardeşim Milliyet'te harika biçimde yazdı. Ben bundan sıkıldım ve yoruldum. Sizi de sıkmak istemem. Bilgin'in yazısını kolaylıkla internetten bulabilir ve "bazı durumları" çok daha iyi anlayabilirsiniz.

Sadece en çarpıcı tesbiti anlatayım: Toroğlu, Maraton'un da Digitürk'ün de, futbolun da, televizyonun da, kısacası herşeyin önüne geçti. Üstelik bunu yaparken çalıştığı kurumu filan değil sadece kendini ön plana çıkarma derdinde oldu. Kurum da bundan bir yarar sağlayamaz hale geldi.

Benim çok sevgili ikiyezlü arkadaşlarım bu memlekette ille de birine sahip çıkmak istiyorlarsa onlara değeri ve önemi tartışamayacak birini gösterebilirim: TMSF Başkanı Ahmet Ertürk.

Önümüzdeki günlerde görev dönemini tamamlayıp ayrılacak olarak Ertürk'ün bu ülke için, sizin cebinizdeki paranın korunması için neler yaptığını anlatmaya çalışmak bu köşenin boyunu çok aşar. Ayrıca bu tür konuları bilen bilir, anlayan anlar, ötekilere anlatmaya çalışmak da olanaksız denebilecek kadar zordur.

Ertürk'ün binbir engel ve tehdit arasında, neredeyse aslanın midesine kadar inmiş sayılabilecek kamu alacaklarının (Yani sizin çalınmış paralarınızın) tahsili için gösterdiği olağanüstü çabayı, onun görev süresi içinde neredeyse üç kat daha hızlı biçimde yaşanmış görünümünden bile rahatlıkla anlayabilirsiniz.

Üstelik, aynı zamanda şiir yazan bir edebiyat adamı o. Yani asıl yapmak istediği için çok dışında ve ötesinde korkunç bir savaşın içine sürülmüş durumda. Hiç mızırdanmadan bu görevi kabullenip zorlu savaştan muzaffer çıkmayı başardı.

"Yemedim, yedirmedim" özeti onun görev döneminin onur beratıdır. Fakat korkarız ki aynı zamanda görev süresinin uzatılmayışının da bir nedenidir. Yememesine kimsenin itirazı olmaz ama ötesi pek de istenen birşey sayılmaz...

Ahmet Arı atılmamalıydı

-Bu konuyu uzun uzun yazmak niyetindeydim ama pek gerek kalmadı. Konunun çeşitli yönlerini dile getirenler oldu. Sadece o buzlu zeminde, arkadan takılan çelme ile yere yüzüstü kapaklanmanın ve bu harekete faul verilmeyişinin insanı nasıl etkileyeceğini bilmeyen insanlar bu konuda konuşmamalı, sadece bunu söylemekle yetinip sözü Hüseyin Yüzbaşıoğlu okuruma bırakacağım:

"Galatasaray-Gaziantepspor maçında Ahmet Arı kendisine yapılan faulü vermeyen, göremeyen yardımcı hakeme 'Allah belanı versin' dediği için kırmızı kart gördü.

Oysa bu fiilin hakaret sayılmadığı Yargıtay Ceza Genel Kurulu kararı ile karar altına alınmıştır.

Bilmeyenler için Ceza Genel Kurulu kararları emsal değil bağlayıcı kararlardır.

Yani mahkemeler bu karara uymak zorundadır.

Yargıtay'ın 'hakaret değildir' dediği eylem için yardımcı neden alındı acaba?

Ahmet Arı'ya pardon diyen olacak mı acaba?

Açık faulü görmeyen ancak birkaç dakika önce kendisinin yaptığı faul için sarı kart verdiren yardımcıya 'Allah belanı versin' demek neden hakaret sayılacak?"

[SÖZ SPORDAN DIŞARI]

Gerçek olmayabilir mi?

Bırakın spor yazarlığını yemek yazarı bile olsanız, Balyoz'u görmezden gelmeniz mümkün olabilir mi? Tepenizde onun sallandığını öğrendikten sonra başka şeyler düşünüp yazabilir misiniz?

Şunu baştan söyleyeyim: Ben de o 36 gazeteci arkadaşım ile birlikteyim ve suç duyurusuna imza attığımı buradan ilan ediyorum.

Şu yaşadığımız dehşet günlerinde yine bazı gazeteci arkadaşlarımızın tavırları karşısında onlar adına yaşadığım utancı tarif edecek söz bulamıyorum.

İçlerinde yazdığı tek satırı bile okunmaya değer bulmadığım, benim dünyamda yeri olmayan bir yığın adam var, bu tamam fakat bunun yanında değer verdiğim, önemsediğim meslekdaşlarım da bulunuyor, bu yıkıcı.

Onlar adına utandığım durum da şu: Balyoz kapsamındaki korkunç planlarla ilgili olarak sürekli olarak "gerçek ise" şerhini koyuyorlar.

Bunun gerçek olup olmadığını anlayabilmek için ortada binlerce kanıt dansedip dururken böyle bir körlüğün ve kaypaklığın kendilerine ne kazandıracağını düşünüyorlar acaba?

Allah rızası için bu soruyu daha doğru biçimiyle sormak içlerinden birinin bile aklına gelmiyor mu: Bütün bunlar gerçek olmayabilir mi?

5.000 sayfa belgeyi, içindeki isimleri, subayların sicil numaralarını, elle çizilmiş krokileri, ıslak imzaları, ses bantlarını ve daha bir yığın kanıtı, Taraf yazarları oturup kendileri mi hazırladılar diye düşünüyorsunuz?

Aylardır görmezden gelmek için binbir takla attığınız, 'böyle şey olur mu canım!' diye küçümsemeye çalıştığınız Kafes Eylem Planı, mahkeme iddianamesi oldu; ne diyorsunuz?

İçinizde zekâ ve kavrayış düzeyi vasatın altında olanlar, vicdan boyutunda da ciddi sorunları bulunanlar yok değil ama hepiniz topluca bu kadar aklınızı ve başka değerlerini kaybetmiş olabilir misiniz?

Öyleyse sizin için 'vah vah!' demekten başka ne yapılabilir, söyler misiniz?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kazanmak iyidir de herşey değildir

Ahmet Çakır 2010.02.01

Kariyeri, kalitesi ve kapasitesi ne olursa olsun Rijkaard bu sezon daha epeyce süre tartışılan adam olmaktan kurtulamayacak gibi görünüyor. Nedeni de açık: Sezon başındaki büyük yatırımın ardından devre arasında da yönetim harıl harıl çalışıp takımı güçlendiriyor.

Ancak o takım şu ana kadar ligde hiç maç kazanmamış, sadece birkaç kez berabere kalmış rakip karşısında bile içkarartıcı bir görünüm veriyor. Rijkaard'ın sadece Arda ile Elano'yu değil fazladan Emre Çolak'ı da 11'de sahaya sürmesi elbette ki takdir edilecek bir durum. Ancak bu kadrodan beklenen işler var: Ortaalanda topa daha çok sahip olup bol pas yaparak rakibi hataya zorlamak ve araya atılacak toplarla sonuca gitmek. Bu yapılamayınca takım savunmasındaki çöküşe peşinen razı olmak gerekiyor. Nitekim Galatasaray'ın iyi başlayıp golü de bulmasının ardından oyun inanılmaz biçimde evsahibi lehine tek kale maça döndü. Angelov biraz becerikli olabilse birkaç dakika içinde Cim Bom dağılabilirdi... İlk yarının sonunda bağırان golün ikinci yarının başında gelişi, tartışmasız Rijkaard'ın teknik adamlık hatasıydı. Çünkü en azından Emre Çolak'ın "ezildiği" görülmüştü. İkinci yarıya başka türlü başlamanın gereği açıktı. Hollandalı hoca bunu ancak golü yedikten sonra yapabildi. İlk yarının sonunda Jo'nun atamadığı gol bir kader anı gibiydi. Rakibini adeta yokeder gibi geçen Brezilyanın sonrasında kaleciye pas verir gibi vurmasını anlamak zordu. Neyse ki Cim Bom için azap dolu dakikalar başlayacakken gösterdiği beceriyle golü atıp işi toparladı.

Maçın en ilginç adamı Caner'di. Müthiş bir çabayla oynuyor ve takdir topluyor bu futbolcu ama gerekenden fazlasını yapma merakı işi biraz karıştırıyor. Üstelik savunma becerisinin düşüklüğü takımını epeyce sıkıntıya soktu. Angelov'a ilk yarıda yaptığı harekete hakem penaltı çalsa kimse gık bile diyemezdi. Denizlispor'a 'artık düştü' gözüyle bakılsa da geçen hafta Fenerbahçe karşısındaki mücadelesiyle giderken birkaç can yakacağı görülmüştü. Bunu Rijkaard da gördü ve yeniden galip duruma geçtikten sonra yaptığı yıldırım değişikliklerle başka bir oyun anlayışına geçti. Elbette ki bu daha gerçekçi bir anlayıştı. Denizlisporlu Engin ve Braga maçın en iyileriydi. Giovanni dos Santos kısa sürede pek etkili olmadı ama zaten insanda 'gel bakim, seni seveyim biraz' dedirtecek kadar sevimli bir çocuk olmasının yanında ters çalımları ve etkili dalışlarıyla kısa sürede Galatasaraylıların gönüllerine girecek gibi göründü.

Leo Franco'nun ağır hareketleri nedeniyle sarı kart görmesi, maçın Galatasaray adına nasıl geçtiğini en iyi gösteren gelişmelerden biriydi. Sonrasında hakemi alkışlaması, atılmasına ve Türk futbolunu daha yakından

tanımasına yol açabilirdi... Peki ya son saniyelerde Youla'ya çarptırdığı top! Aman Allah'ım! Bunun yanında Arjantinli kalecinin ilk yarıda önemli bir kurtarış yaptığına da tanık olduk. Yani "çok şükür, bunu da gördük" kontenjanından değerlendirilecek bir gelişmeydi bu da...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yenilmek iyi değildir

Ahmet Çakır 2010.02.04

Siz bakmayın, iki ayaklı kupa maçlarının deplasmanda olanında gol atmanın getirdiği avantaja! Yenilmek her zaman kötüdür. Üstelik tek başına bir durum olarak da kalmaz; onu başka kötülükler izler, neye uğradığınızı anlamadan dağılıp gidersiniz. (Bakınız: Geçen sezonun ikinci yarısı.)

Olmadık kayıplara uğrayıp sıkıntıya düşenlerin 'Ders aldık' türünden avunmaları da masaldır; bu memlekette kimse hiçbirseyden ders filan almaz; sadece verir!

Aslında herşey Galatasaray için pek hoş başlamıştı. Önce Rijkaard kadroyu kupa gerçeğine göre düzenlemiş, ardından da böyle bir takımın yapması en zor iş olan gol erken gelmişti. Böylece maç çok erken bitmiş ve Sarı Kırmızılı takımın Kayserispor maçı için iyi bir idman yapma olanağı doğmuş gibiydi.

Fakat tıpkı Denizlispor maçındaki gibi bu görünüm çok kısa bir sürede tersine dönuverdi. Rakibe top göstermeyecek gibi başlayan ortaalan çok çabuk dağıldı ve ardından bilinen savunma hataları gelmeye başladı. Hem de bunların başında kurtarıcı Lucas Neill vardı.

Avustralyalı oyuncu ilk golde hem rakibinden acemice bir vücut çalımını yedi hem de onun vuruşunu tam engelleyemedi. İkinci golde de ofsayt diye elini kaldırıp hakeme bakacağına Necati'ye doğru bir adım atsa ona şut olanağı vermeyecekti.

Tabii bu goller için, bir an önce Leo Franco'nun yerini alması beklenen Ufuk'a da maaşallah dememek elde değil. İlk golde Neill'in ayağına çarpıp zayıflamış topa ancak ağılara gittikten sonra atlayabildi. İkinci golde de rahatlıkla olmasa bile çıkarması gereken topa hamlesi yetersizdi. Galatasaray kalesini en rahat alabileceği dönemdeki bu hatalar, umarız ki ona uzun yıllara malolmaz.

Evet, Rijkaard'ın hesabı doğruydu; dördü de iyi mücadele eden oyunculardan kurulu ortaalan ile istediğini elde edebilirdi. Ancak bu kez de onların hiçbirinin top oynama becerisinin olmayışı büyük sorun çıkardı. O kadar ki topu Arda'ya aktarmayı bile beceremiyorlardı. Elano'nun girişiyle bu sorun biraz aşılr gibi oldu ama çok geç kalınmıştı.

Kendi aralarında da pas yapamayan bu ortaalan savunmanın iki kanadındaki adamların gereksiz telaşa birlikte maç eksiğinden doğan yetersizlikleri eklenince iş faciaya dönüştü. Peşpeşe top kayıpları ve giderek rahatlayan evsahibinin oyuna egemen oluşu gollerini haber verdi.

Bu arada Jo'nun da sakatlanıp çıkması rakibin sertliğinden çok kendi kırılganlığından gibi göründü. Yerine giren Giovanni'nin hazır olması düşünülenden çok daha uzun zaman alabilir. Oynadığı sürede tek hareketi olmadığı gibi Elano'nun atabileceği gole engel oldu, ardından kendini yere atıp sarı kart görerek küçük çapta bir rezaletler dizisine yol açtı. 40'ıncı resmî maça çok yaklaşılmışken Galatasaray'ın hâlâ görünür bir sisteminin, akla uygun bir taktiğinin ve sağlam bir kadro yapısının olmayışı da bilin ki benim kusurumdur; başka hiç kimsenin değil. Veleddallin amin!

TRT'yi övmek mi iyi dövmek mi?

Ahmet Çakır 2010.02.06

Meclis görüşmelerinin uzaması nedeniyle Trabzonspor-Orduspor Ziraat Türkiye Kupası maçının ilan edildiği halde TRT 3'ten verilemeyeşi, ilgili arkadaşlarımızın epeyce başını ağrıttı.

Bununla ilgili olarak TRT'ye gelen tepkilerin biçimini ve içeriğini tahmin edebilmek zor değil. Nitekim Stadyum programında Erdoğan Arıkan arkadaşımız da önce özür diledikten sonra bunları aktardı.

Ardından da özellikle basında kendilerine dönük eleştiriler karşısında tepkisini gizleyemedi. Hatta 'Bunca yıldır TRT olarak hiç mi güzel birşey yapmadık?' şeklinde işi epeyce büyüttü. O güzel işler için hemen hiçbir övgü ve teşekkür almadıklarını ama böyle bir hata nedeniyle düpedüz hakaretimiz değerlendirmelerin yapıldığını anlatıp tepki gösterdi.

Tabii bunları söylerken, 'Ne kadar çok adam pusuda bekliyormuş' gibi bir yüz ifadesi de eşlik ediyordu.

Eeee Erdoğan kardeş, bu işler böyle. TRT'nin bugüne kadar yaptığı ve bundan sonra yapacağı güzel, önemli, değerli işler bir 'görev' olarak kabul ediliyor. Onun için de ne kadar başarılı olursa olsun basından herhangi bir övgü alabilmesi mümkün olamaz.

Ayrıca bu memlekette düello kültürü yok, pusu geleneği var; onu da baştan kabul edeceksin.

Tek sıkıntı bu da değil: Özellikle basın açısından TRT'nin iyi yaptığı birşeyle ilgili değerlendirme yapmaya çalışmak düpedüz intihar anlamına gelir. Çünkü öyle bir yazıyı hemen hiç kimse okumaz. Ayrıca 'yağcılık' olarak nitelendirilir; TRT'den birşeyler beklendiği şeklinde değerlendirilir.

Buna karşılık TRT ile ilgili her türlü "giydirme" yazısının peşinen belli bir müşterisi vardır. Böylece okurun da hissiyatını dile getirmiş olur ki bir taşla iki kuş vurmak anlamına gelir.

Bu nedenle de TRT'yi övmek mümkün değildir, dövmek serbest ve yararlıdır...

Rıdvan Dilmen'e övgü

Toroğlu'nu bitiren gelişmelerden birinin de ilgili ve yetkili kişilerin "İşte yorum böyle yapılmalı" diyerek Rıdvan Dilmen'i örnek göstermeleri olduğu sır değil. Dilmen gerçekten de son derece başarılı yorumlarıyla bu alanda rakipsiz bir isim haline geldi. En sert yorumları bile kimseyi incitmeden, hakaretimiz değerlendirmelere girmeden, net bir tavırla yapabiliyor o.

İşin bu yanı çok üzerinde durduğum bir konu değil. Başka bir gelişme çok ilgimi çekti, onu aktarmak istiyorum. Not Defteri adlı programda Fuat Akdağ meslekdaşımız Rıdvan hocaya 'Arda'nın Messi ile kıyaslanmasına ne dediğini' sordu.

Tabii şu eklemeyi de ihmal etmedi: Kıyaslamayı yapan kişi sadece bununla kalmıyor, Arda'yı vermek için Messi'nin üzerine para konulmasını da şart koşuyor! Dilmen'i yeterince tanıyorum. Dışardaki bir sohbet ortamında, böyle bir zırva üzerinde yorum yapmayı kendi zekâsına hakaret olarak görür. Ancak ekranda, milyonların karşısında olunca iş değişiyor.

Nitekim Dilmen bu yorumu yaptı, hem de eşsiz bir nezaket ve zarafetle... Böyle bir kıyaslama elbette ki olamazdı ama 'Efendim, bunu söyleyen kişinin geçmişte yerli futbolcuları buna benzer şekillerde kollayan tavrı sözkonusuydu, burada da benzer bir durum vardı' falan filan...

Sen bana sabır ver ya Rab!

Dilmen'in söylediklerini ben Türkçeye çevireyim: Yaşı 70'i bulmuş adamların hâlâ gündemde kalmak için böyle maskaralıklar yapması hiç de hoş olmuyor ama ne yapacaksınız ki bu memleket böyle! İzleyicilerin büyük bölümü, akıllıca yorumlarla değil bu tür saçmalıklarla daha çok ilgileniyor. Böyle olunca da bu zırvaların önü alınamıyor...

Afrika futbolu bu mu?

Son Afrika Kupası'nın mümkün olduğu kadar çok maçını televizyondan izlemeye çalıştım. Gruplardaki bazı karşılaşmalar düpedüz felaketti. Hatta sonrasındakiler için bile futbol adına iyi konuşmak pek mümkün değildi.

Örneğin, Cezayir ile Nijerya arasındaki üçüncülük maçı insanı daha akşam saatlerinde uyutacak kadar berbattı. Hele birazı çakışan Diyarbakırspor-Trabzonspor maçıyla kıyaslandığında, bizim maç tartışma götürmeyecek kadar üstündü.

'Üçüncülük maçları böyle olur' demeyin, finalin de fazla bir farkı yoktu.

Pele'nin 2010 ya da 2014 için Afrika takımlarından birinin şampiyon olabileceği yolundaki bir iddiası aklımda kalmış. Masal! Hiçbiri gruptan bile çıkamaz.

Afrika futbolu kaba bir hesapla 1980'den 2000'e kadar gerçekleştirdiği sıçramanın ardından şimdi tıkanıklık dönemine girmiş gibi. İngiltere, İspanya, Almanya, Fransa gibi ülkelerde oynayan epeyce futbolcunun varlığı bile bu gerçeği değiştirebilecek gibi görünmedi...

"8 bin katılım olursa Murat Aksu alır!"

Memlekette habercilik ölüp yorumculuk da yüksek oranda palavraya dayalı olarak yürütülünce, bu türden müneccimlik girişimleri yükselmeye başladı. Bunlardan sonuncusu, Beşiktaş'ın genel kuruluna katılımın yüksek olması halinde Murat Aksu'nun şansının artacağı yolundaydı. Katılımın 8 bini bulması halinde Aksu'nun kazanacağını ileri sürenler hiç de az değildi.

Hadi buyrun bakalım!

Katılım söylenen sayıyı buldu ama Aksu düpedüz fark yedi.

Peki bu mu habercilik? Bu mu yorumculuk? Hani nerede Beşiktaş'ın nabzını çok iyi tutan yorumcular, 24 saat Siyah Beyazlı camiadaki gelişmeleri kovalayan acar muhabirler?

Bu mudur?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sorun forvetsizlik değil futbolsuzluk!

Önce şu: Kayserispor'un 36 yıldır Galatasaray'ı yenememiş olması anormal bir durum. Bu süre içinde ondan çok daha zayıf takımlar bile o mutluluğu yaşadılar.

Ali Turan olayının yanında bir de bu evsahibini hırslandıran etkendi. Güçlü renkdaşlarını yenip bütün hesapları kapatmak için en uygun gün gelmişti.

Bunun dışında ama mutlaka söylenmesi gereken bir durum, Kadir Has Stadı'nın Kayserispor'dan çok büyük konukları için avantaj yanları var. Örneğin, Galatasaray taraftarının sesini daha çok duyduk.

Forvetsiz Cim Bom'un son anda bir de Servet'siz kalmış olması elbette ki çok ilginçti. Onun kulübede oturması Rijkaard'ın bugüne kadarki en radikal kararı oldu. (Hafta içinde bir okur da bunu önermişti. Kimi zaman okurların bazı durumları bizden daha iyi görebildikleri oluyor.)

Aslında Galatasaray'la ilgili en tartışılır durum şu: Hoca şu hatayı yapabilir, eksiklikler ve aksaklıklar yaşanabilir, talihsizlikler olabilir, bunlar tamam; peki, futbol piyasasında belli bir değeri olan oyuncu niçin hiç değilse bunun yarısı kadar bile oynamaz!

Başkan Adnan Polat "sahadaki kasaplara" karşı önlem istemekte haklı ama bazı oyuncularını da neredeyse uyurken bile sakatlanıyor! Daha kötüsü bir daha geri gelmeleri de mümkün olmuyor. Dün geceki maçın da Galatasaray için tek güzel yanı kimsenin sakatlanmamış olmasıydı. (Yani, inşallah öyledir, diyelim.)

Servet'siz savunma önceki halinden pek farklı değildi ama Lucas Neill biraz da bu sayede kalitesini ortaya koydu. Daha maçın başında pas yaparken kaptırdığı basit topun dışında kusursuz oynadı, hatta bir de gol atıyordu. Savunmada Makukula'yı etkisizleştirmesinin yanında oyuna dengeli çıkışı çoğumuza "Evet, Popescu gibi" dedirtti.

Ortaaalanda Mustafa Sarp ve Mehmet Topal savunmaya dönük dertleri azaltır gibi göründü. Ancak Elano ve özellikle Giovanni'nin hiç oyunda olmayışı büyük sorundu. Zar zor getirdiği topların hiçbirşeye yaramadığını gören Keita da saçmalamaya başladı, taç çizgisinden şutlar atmaya kalktı. Sonra da kaybolup gitti.

Daha büyük sorun, memleketim futbolcusunun vuruş kalitesinden yoksunluğuydu. Arda gibi dünya çapında yıldız olmaya aday biri bile lokum gibi önüne bırakılan topa iyi vuramıyorsa söylenecek söz kalmıyor. Peki, ikinci yarıda aynı işi sırasıyla Elano, Emre Çolak ve Keita'nın da başarmasına ne buyrulur!

Rakip 10 kişi kaldıktan sonra Galatasaray'ın gol atması değil yemesi daha güçlü bir olasılıktı. Çünkü Cim Bom zaten 9 kişi oynuyordu. Şimdi rakip eksik diye iyi-kötü oynamaya çalışanlar da bırakacaktı. Bu takımda 5 dakika oynamayı bile haketmeyen Giovanni'nin hangi nedenle 85 dakika sahada kaldığı işin sorumlusuna çokça ve haklı olarak sorulacaktır.

Rijkaard kendisine dönük hakaretimiz saçmalıklardan galiba hoşlanıyor. Yaptıkları ve yapamadıkları artık insana bunu düşündürüyor. Giovanni'nin hiçbirşey yapamayacağını Caner ondan çok daha önce gördü ve en az 5 pozisyonda Meksikalı bomboşken topu ona vermedi, iyi de etti!

Bir de şu Leo Franco rezaleti! Hangi kaleci gerek degajla gerek yerden vuruşla maç boyunca bütün topları rakibe atmayı becerebilir?

Hakan Aslantaş'ın iki hareketinin toplam 1 sarı kart eder gibi göründü bize. Bu da 'evsahibinin olası bir galibiyetini engelledi' diye nasıl olsa birileri söylemiştir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hayırlı olsun derken...

Ahmet Çakır 2010.02.08

Milli Takım henüz teknik direktörünü bulamadı ama 2012 Avrupa Şampiyonası'ndaki rakiplerini buldu. Almanya, Avusturya, Belçika, Kazakistan ve Azerbaycan ile 10 maçlık zorlu bir mücadele bizi bekliyor.

Bulunduğumuz grubun iyi mi kötü mü olduğu hakkında birşey söylemek aslında hiç içimden gelmiyor. Çünkü bu konuda bin yıllık hastalıklarımız bütün gerçeklerin önüne geçebiliyor. Örneğin, bu satırları yazarken televizyonda yorum yapan arkadaşlarımı dinleyip ürperiyorum.

Hayır hayır, onlara karşı herhangi bir tepkim filan yok. Tersine, sevdiğim, beğendiğim ve değer verdiğim kişiler onlar ama bu konudaki popülizmden kendilerini kurtaramıyorlar: Efendim, biz bu grupta Almanya'nın bile önünde gruptan birinci olarak çıkabiliriz.

Sahi mi? Görürüz... Ben böyle şeylere kulak asmam ama birbiri ardına fiyaskolar yaşamaya başladığımızda bugün söylediklerinizi önünüze getirebilirler.

Asıl üzücü olan da şu: Hiç kimse ölçülebilir değerler üzerinden konuşmaya yanaşmıyor. Palavrayı çok daha seviyor ve yetmiyormuş gibi onu gerçeğin yerine koymaya çalışıyoruz. Biz Türk'üz, karşımıza çıkanı ezer geçer, hedefe ulaşırız. Veleddallin amin!

Ölçülebilir değer de şu: Arkadaşlarımızın o 'torba' zırvasıyla anlatmayı çok sevdikleri durumlar var ya işin sırrı orada. Biz grubun 2. kategori takımımız ama bunu yüzde 60 oranında geçmişteki başarılarla borçluyuz, son dönemdeki fiyaskolar buraya sadece yüzde 40 oranında yansıdı.

Şu andaki halimizle kesinlikle 3. kategoriye düşecek durumdayız. Bu da çarpıcı bir gerilemeyi anlatıyor. Bunun da ciddi nedenleri var. Ancak kimse bunlar üzerinde durmak istemiyor. Şapkadan tavşan çıkarma yaklaşımı çok daha ön plana çıkarılıyor.

Gruptan 2. olarak çıkıp baraj maçı oynamamız en normal durum. Ancak 2010 elemelerinde iki maçta tek puan alabildiğimiz Belçika'nın 4. kategoride yer alması bizim için açık bir kura talihsizliği. 3. kategorideki Avusturya'nın yükselişi de dikkatten uzak tutulmaması gereken önemli bir nokta.

Grubun 5. kategori takımı Kazakistan ve 6. kategori ekibi Azerbaycan karşısında geçmişte hem çok parlak sonuçlar aldığımız hem de sıkıntı çektiğimiz zamanlar oldu. Bu tür rakiplere takılma konusunda her zaman sorun yaşıyabiliyoruz. Bu da pek seyrek sayılamayacak "çuvallamalara" yol açabiliyor.

Dünya Kupası elemeleri sonrasında Milli Takım'ın yaşamakta olduğu "dağınıklık" döneminin de bize pahalıya malolacağını gözden uzak tutamayız. Gruptan çıkabilmek için ilk adım olan fikstür çalışmasını bile kimin yapacağını bilmiyoruz.

Geçmişte dünya 7'nciliğine kadar yükselmiş Milli Takım'ın şu anda 42. sıraya kadar gerilediğinin ve bunu kısa zamanda toparlayıp yükselişe geçmenin pek kolay olmayacağını ne kadar farkındayız, epeyce tartışmalı.

Sadece yurtiçinde değil dışındaki maçlarda da seyirci desteğinden yoksun kalmayacağımız, ölçülebilir değerlerden biri. Fakat biz dersimize iyi çalışmazsak bu neye yarar?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fiyaskolar dizisi başlarken...

Ahmet Çakır 2010.02.11

Büyük takımlar için en sakınılması gereken durum, işlerin ters gitmesine yol açacak gevşeklik göstermektir. Başka bir deyişle, havasını kaybetmektir. Galatasaray, deplasmandaki ilk maçta bunu yaptı ve bedelini de ağır ödedi. Kazanabileceği, en azından berabere bitireceği maçta yenilip gerilime düştü. Ayrıca moralsizlik ve güvensizlikle fiyaskolar dizisinin kapısı aralanmış oldu...

Yetmiyormuş gibi yönetimin geçen sezon Galatasaray'a çok pahalıya malolan kapışmalara yönelmiş olması elbette ki bu maçı etkileyen faktörlerden biriydi. Ders almayı bilmeyince bu tür kayıpların tekrarı kaçınılmaz oluyor.

İşlerin iyi gittiği dönemde olsak Sarı Kırmızılı takımın ilk yarıyı 3 farklı önde bitirmesi gerekirdi. Direktten dönen iki topun ağlara gitmesi için futbolcuların daha fazla birşey yapmalarına gerek yoktu, sadece birkaç santimetrelilik şans gerekiyordu.

Keita da 3 pozisyonun tamamında beceriksizlik etmek zorunda değildi. Keita bununla da yetinmedi, ikinci yarıdaki kayboluşuyla takımının çöküşünde önemli bir pay sahibiydi.

Neill'in sadece savunmaya değil oyuna getirdiği denge ve kaliteye karşın Cim Bom'un çok kolay gol yeme durumunun devam etmesini de bu kapsamda görmek mümkündü.

Rijkaard'ın Giovanni ile başlamış olması, onu seven ve inananlara bile "Olmuyor ama..." dedirten bir durumdu. Neyse ki Kayseri'deki gibi 86 dakika 10 kişi oynamaya tahammül kalmamıştı. Onun yerine giren Emre Çolak'ın herşeyi birkaç dakikada nasıl değiştirdiğini bütün memleket gördü.

Ancak işler tersine dönmüştü bir kez. Antalyaspor çok eksik olmasına karşın son derece rahat ve güvenli oynuyordu. Adeta rakibinin mutlaka bir savunma hatası yapacağını bilir gibiydiler.

Nitekim çok rahat bir durumda savunmadan çıkarken kaptırılan topta Antalya'nın ikinci golü geldi ve Sarı Kırmızılı takım "üç kulvarda birden mücadeleyi sürdürüyoruz ya" avunusunu yitirip beklenen kara günlere adımını atmış oldu.

Gerçekte epeyce uzun bir süre vardı ama bu zamanda Cim Bom'un gol atmak değil yemesine yol açacak bir dağınıklık içinde olacağı açıktı. Üstelik zar zor bulunan pozisyonlardaki beceri eksikliği akıl almaz düzeydeydi.

Takımın artık tamamen çöktüğünü gören Rijkaard'ın son iki hamleyi sakatlıktan çıkan Hakan Balta'nın ardından Servet'i forvet pozisyonunda oyuna alarak yapması, yaşanan çaresizliğin bir başka anlatımı oldu. Caner'i öne çıkararak yapılan iş sonuç verdi ve gol geldi ama artık çok geçti...

Çuvarlar dolusu para ödenen futbolcular, bunun karşılığı olması gereken işleri asla yapamazken niçin gönderildiğini pek kimsenin bilmediği Necati'nin iki maçta attığı 3 golle Galatasaray'ı yıkması, uzun süre akıllarda kalacak bir durumdu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bardağın dolu tarafı

Ahmet Çakır 2010.02.12

Her maçla ilgili olarak yazdığınız yazının dışında da söylenecek daha yığınla söz vardır. Özellikle Galatasaray'ın kupaya veda etmek zorunda kaldığı karşılaşma böyle bir özellik taşıyordu.

Önemli hedeflerden birinin kaybedilmesiyle ilgili hatalar elbette ki öncelikle değerlendirildi. Bu, önümüzdeki günlerde de giderek artan biçimde yapılmaya devam edilecek. Ancak bunun dışında durumlar da var.

Elenmek muhakkak ki can sıkıcı ve moral bozucu ama kupa büyük bir hedef de değil. Hatta bu zor dönemde ve yoğun trafikte Trabzonspor'la iki maç yapma derdinden kurtulmuş olmayı rahatlatıcı bir etken olarak görmek de olanaklı.

Lucas Neill'in muhteşem oyunu ve bunun oluşturduğu geleceğe dönük umutlar mutlaka üzerinde durulması gereken bir noktaydı. Elano'nun Sarı Kırmızılı forma altında en iyi oyununu ortaya koymuş olması da. Bunların üzerine takımla ilgili olarak genel bir değerlendirme: "Evet, hiç değilse bunu yapmanız bekleniyor", şeklinde olabilirdi.

Sarı Kırmızılı takım Antalyaspor karşısında pabucun pahalı olduğunu görmenin getirdiği bir gayretle oynadı. Öteki maçlarda da yapılması gereken buydu, bundan sonrası için geçerli olan da. Bardağın dolu tarafı dediğimiz de bunlar.

Yaşanan sakatlıkların talihsiz bir boyutunun bulunduğunu da kabul etmek gerekiyor. Yani iki kanattaki adamların aynı zamanda sakatlanması, tek golcünün daha gelir gelmez bu kervana katılması, sık yaşanacak durumlar olamaz.

Şöyle anlatayım: Her takımda sakatlıklar olur. Fakat bunlar öyle denk gelir ki onun yedeği durumundaki oyuncuyla da durumu idare edebilirsiniz. Cim Bom'daki sakatlıklar öyle olmuyor, bütün kilit adamlar aynı anda sakatlanıyor, bunlar düpedüz çöküşe yol açabilecek şekilde gelişiyor.

Galatasaray'da yaşanan sorunların temelinde yönetimin ve Rijkaard'ın hataları var. Yönetim, önemli transferleri ciddi bir hatayla noktaladı. Giovanni'nin hiçbirşey için gerekli olmadığı önceden biliniyordu. Onu alıp Nonda'yı göndermek, daha önce yapılmış iyi ve önemli işleri gölgeledi.

Gerçekte Nonda'nın gönderilmiş olması büyütülecek bir durum değil. Sadece Gaziantepspor maçında neleri yapamadığını gözünüzün önüne getirirseniz bunu anlamak kolaylaşır. 'Ancak yerine Giovanni geliyorsa Nonda değil onun posası bile kalmalıydı', denilebilecek bir durum da ortada...

Rijkaard'ın muhteşem kariyeri ile Galatasaray serüveni arasına bir çizgi çekmemiz gerekiyor, hem de kalın bir çizgi. 40 resmi maç oynamış bir takımın hâlâ neyi nasıl yapacağını belirsiz oluşu yukarıdaki mazeretlerle açıklanamaz. Özellikle komik savunma hatalarına hiçbir önlem getirilemeyişi anlaşılmaz.

Hollandalı hocanın Giovanni konusundaki tutumunu da kabullenmek mümkün değil. İlk Antalya maçı, Kayseri karşılaşması ve bu maçta onu oynattığı dakikalarda Galatasaray kesinlikle 10 kişi kaldı. O zaman da bir yığın soru gündeme geliyor: 1- Giovanni'nin durumunu göremiyor mu? 2- Görebiliyorsa ne hakla takımını 10 kişi bırakıyor? 3- Üstelik sorunun bu kadarla kalmadığını anlamıyor mu?

Giovani yüzünden bütün takım oynayamaz hale geliyor. Onun bomboş olduğu durumda bile kimse pas atmıyor. Çünkü bu pasın sorun olarak kendilerine döneceğini düşünüyorlar. Bu da takımı bütün olarak sakatlıyor.

Cim Bom için henüz kaybedilmiş fazla birşey yok. Hatta ligde Ankaraspor piyangosunun denk gelmiş olması da büyük bir şans. Bunun kazandırdığı 1 haftayı iyi değerlendirip ayağa kalkmak mümkün. Rijkaard artık ortaya daha belirgin birşeyler koyabilmeli. Yoksa bardağın dolu tarafına bakabilmek pek kolay olmayacak.

Sarı Kırmızılı kulübün çok değerli eski başkanı Özhan Canaydın'a geçmiş olsun der, kısa zamanda sağlığına kavuşmasını dilerim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kader adamı Mustafa

Ahmet Çakır 2010.02.13

Mustafa Sarp bu sezon Galatasaray'da her yönden ilginç bir serüven yaşıyor. Bunun da tiyatroya benzeyen bir yanı var.

Biliyorsunuz tiyatronun tanıtımlarında yarısı gülen yarısı ağlayan bir yüz ifadesi birlikte bulunur. Mustafa'nın durumu da bu.

Her maçta elinden gelenin en iyisini ve fazlasını yapma çabasıyla Galatasaraylıların yüzünü güldürüp gönüllerine giriyor. Fakat öte yandan 'kader anı' denilebilecek noktalardaki yetersizlikleriyle yüzlerin asılmasına yol açıyor.

Antalyaspor maçında hem kendi hem rakip kalenin önündeki iki 'kader' pozisyonunda onun oluşu bu durumu iyi anlatıyor. İkinci golde Necati'nin durumunu bozabilecekken hatalı hamlesiyle bunu yapamadı. Karşılaşmanın son dakikalarında takımını yarı finale çıkaracak golü atabilecekken bu beceriyi gösteremedi.

Bunun da mutlaka üzerinde durulması gereken bir yanı vardı. Mustafa, bu pozisyonda sol ayağına gelen topu sağıyla ağırlara göndermeye kalktı. Ayrıca, takımının ikinci golünün hemen ardından Arda'nın iki metreden ağırlara yuvarlayabileceği topta ortalığı karıştıran adam da o idi.

Mustafa daha önceki maçlarda da hem takımına çok yararlı oldu hem de olmayacak bazı puan kayıplarında rol oynadı. Bu da onun olağanüstü iyiniyeti ve çabasıyla pek örtüşmeyen eksikliklerinden kaynaklanıyor. Hem kişisel beceri hem de oyun bilgisiyle ilgili ciddi eksikleri var Mustafa'nın. (Denge ve sükunet konusunu da bunlara eklemek mümkün ama işi fazla büyütmeyelim.)

Türk futbolcusunun fundemantal yani temel futbol bilgi ve becerileri açısından eksikleri bilinmeyen bir durum değil. Nitekim Kayserispor maçına damgasını vuran da buydu. Ancak hiç değilse büyük takımlarda oynayan oyuncuların biraz daha farklı olması beklenir.

Mustafa Sarp'la benzer bir serüveni yıllar önce Muhammet Altıntaş da yaşamıştı. Fakat onun iki büyük avantajı vardı. Birincisi henüz öğrenme aşamasında oluşu yani gençliği, öteki de kendisine eksiklerini gösterebilecek bir hocasının oluşuydu. Hocası sayesinde Muhammet olağanüstü bir gelişme gösterip o yıldızlar topluluğunun temel direği haline gelmişti. (Gümüş Saçlı Adam'ın Muhammet'te günlerce vücut çalımını öğretişi hâlâ gözümün önündedir.)

Mustafa Sarp'a hocasının bu yönde fazla bir katkıda bulunamadığını görebiliyoruz. Böyle bir ihtiyacı farketmediği bile tartışılır Rijkaard'ın. O zaman da bu kader anlarında Mustafa bekleneni bir türlü yapamıyor; kendisi ve takımı çok şey kaybediyor.

Doğrusunu isterseniz, futbolunun parasal değeri ondan en az 5 hatta 10 kat yukarda olan adamların hemen hiçbirşey yapmadığı bir ortamda Galatasaray'ın kader adamının Mustafa Sarp oluşu her türlü takdirin üzerinde ama bunun bir sonuç vermesi de gerekiyor..

Şehmuz diye biri

Onu size önce Milliyet'ten Nevzat Dindar kardeşimiz tanıtmıştı. Hatırlatmak için birkaç satır aktaralım:

"Adı, Şehmus Ak... Mardinli ve 34 yaşında, makine mühendisi...

İlginç bir öyküsü var Şehmus'un. İTÜ'de okurken, Galatasaray sevgisini icraate dökmüş. Yolu daha sonra GSYİAD'ın önceki dönem başkanı Teoman Kadioğlu'yla kesişmiş. Ultraslar Mardin'in koordinatörü de olan Şehmus, Galatasaray futbol okulu açma fikrini Kadioğlu'na iletmış. Memleketine döndükten sonra da mailler ve telefonlar süreklilik kazanmış. O pes etmemiş ve ikna etmiş okul projesi işini.

Aynı zamanda Nusaybinli olan GSYİAD Başkan Yardımcısı Avukat Edip Önder'in da katkılarıyla Nusaybin'e bir okul yapılmasına karar veriliyor. Şehmus inat ediyor, 'Midyat'a da bir okul' diye diretiyor. Yeni başkan İsmail Sarıkaya ve Edip Önder kolları sıvıyor ve Mardin'de ikinci bir okul için çalışmalar başlıyor. Dün de kentteki ikinci Galatasaray Futbol Okulu'nun açılışı gerçekleşti."

İşte o Şehmus Ak kardeşimiz geçen hafta Mardinli umut veren futbolcu adaylarını bir otobüse doldurup İstanbul'a getirdi. Oradaki seyahatimiz sırasında sırtında "Keyta" yazan bir forma bulunan çocuk çok ilgimizi çekmişti. Onun Florya'da Keita ile tanıştığı haberini okumuş olmalısınız...

Şehmuz kardeşimiz bu memleketin çok ihtiyaç duyduğu türden bir insan. Oturduğu yerde durmadan birşeylerden yakınma şeklindeki yaygın hastalıktan kendini kurtarıp çevresine yararlı birşeyler yapabilmek için çırpınıyor.

Batı'da ve özellikle bazı yerlerde Şehmus adı potansiyel suçlu olarak görülmenize yol açabilecek bir etken, bunu biliyorum. Çünkü biz bunun gibi hayatımızı zehirleyen önyargılarımızı çok seviyoruz, vazgeçilmez sayıyoruz.

Oysa bizim gördüğümüz gerçek bunun tam tersi. Sorunun bu kadar basit olmadığını elbette ki biliyorum ama Şehmus Ak'ların sayısını çoğaltma imkanı olsa Doğu ve Güneydoğu'nun kaderi de önemli ölçüde değişirdi.

Hem Hakan Şükür hem Orhan Pamuk olmak!

Geçen gün ufak çapta bir "kış temizliği" yaparken, 'günün birinde bunu yazarım' dediğim türden notlarımı buldum. İçlerinden biri için uygun bir zaman ve ortam beklemeye gerek olmadığını düşündüm.

Hepimize birkaç kez şu ya da bu şekilde "hayatta ne olmak istersin" sorusu sorulmuştur.

Doğrusu ben 31 Ekim 2008 tarihli Taraf gazetesinin ekini görmeden buna tam kafamdan ve gönlümden geçen karşılığı veremezdim. Gerçekte ne olmak istediğimi orada anlatılan adamın sıfatlarını görünce anladım: Bu, "Nobel edebiyat ödülü adayı, Barış ödülü sahibi, milli futbolcu" şeklinde formüle edilmişti ve dünyada da böyle biri vardı: Peter Esterhazy.

Yalın İnce'nin yazısının spotunda Esterhazy şöyle anlatılıyordu:

"... çağdaş Macar edebiyatının en önemli yazarlarından biri sayılıyor. Matematik öğrenimi gören, uzun yıllar futbol oynayan Esterhazy, büyük bir dil ustası olarak Macar edebiyatının yenileşmesinde rol oynadı. Eserleri pek çok dile çevrildi. Eleştirmenler, onu Bulgakov ve Kafka gibi yazarlarla karşılaştırıyor."

Adama bakar mısınız, hem milli takım düzeyinde futbolcu hem de Nobel adayı olacak düzeyde edebiyatçı. Yani hem Hakan Şükür hem Orhan Pamuk! Oldu olacak bir de pop şarkıcılığı da vardır deselerdi... Aslına bakarsanız öyle biri de yok değil, yakın zamanların en önemli pop şarkıcılarından biri olan İspanyol Julio Iglesias, zamanında Real Madrid'in kalesini korumuştur.

OKUR'DAN

Milli sporcuya atama haksızlığı

-Son yıllarda Beden Eğitimi Öğretmenliği mezunu millî sporcuların sınavsız (KPSS) olarak öğretmenlik atamaları yapılmaktadır. Fakat ne yazık ki atama kriterlerinde bazı uluslararası yarışmalarda başarı elde etmiş millî sporcuların atama kapsamına alınmaması millî sporcular arasında büyük bir ayrımcılığa neden olmuştur.

Yurtdışında kazandığım Yaş Grupları Atletizm Yarışmalarındaki birincilikle üniversiteye (Beden Eğitimi Öğretmenliği) ÖSYM tarafından sınavsız olarak yerleştirildim. Fakat mezuniyet sonrası ne yazık ki öğretmenlik atamaları kapsamında bu başarıım hiçbir şekilde dikkate alınmadı. İlgili kurumlara yaptığımız başvurulardan ise somut bir cevap gelmedi.

Yıllarca yaptığım Atletizm sporunda kazandığım çeşitli başarılar neticesinde zaten ortaöğretim ve lisede dersler konusunda bizlere her zaman yardımcı olundu. Öte yandan ÖSS puanımıza dikkat etmeden bizleri sınavsız olarak millî sporcu belgemizle üniversiteye yerleştirdiler. Şimdi ise KPSS gibi kapsamlı bir sınavdan yeterli puan almamızı bekliyorlar.

Cüneyt Karakaş

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Böyle olmaz Sayın Öztürk

Ahmet Çakır 2010.02.17

Büyük kulüplerin genel kurulları, onlarla ilgili hemen herşey gibi ilgi odağıdır. Örneğin, Fenerbahçe'de Sayın Aziz Yıldırım'ın seçilmesi garanti olsa da mutlaka birileri ortaya çıkar ve camiada geçici bir süre için de olsa kاندolaşımı hızlanır.

Bu durum elbette ki Galatasaray ve Beşiktaş için de geçerlidir.

Siyah Beyazlı kulüp renkli ve hareketli bir genel kurul süreci yaşadı; Demirören'in kazanmasıyla iş noktalandı. Şimdi Galatasaray'da benzer bir süreç yaşanıyor.

Sarı Kırmızılı kulübün eski yöneticilerinden Sayın Adnan Öztürk, 27 Mart'ta yapılacak olan genel kurulda adaşının karşısına başkan adayı olarak çıkacağını açıkladı.

Gelgelelim, Sayın Öztürk'ün bu ilk adımda pek etkileyici bir sunum yapamadığı görüldü. 300 milyon dolarlık bir borcun olduğunu hatırlatan Öztürk, ancak bunun ortadan kaldırılması için Riva'nın elden çıkarılmasına gerek bulunmadığını vurguladı.

Bunun dışındaki hedefleri ve bunlara dönük mesajları arasında pek etkileyici birşey göremedik. Yıllardır süren Ada tartışması ve Kalamış'ın daha iyi kullanılacağı yolundaki sözlerinin kimseyi heyecanlandırdığını sanmıyoruz.

Öztürk'ün günlük birtakım başka etkenlere de pek dikkat etmeden adaylığını açıklaması, daha ilk adımda kendi kalesine attığı gol gibi göründü. Takımın haftalar sonra lider olduğu ve UEFA Avrupa Ligi'nde önemli bir maçının bulunduğu süreçte adaylığını açıklamak pek zamanlama başarısı gibi durmuyor...

Galatasaray'da ya da başka bir yerde genel kurulların iki değil çok daha fazla adayla yapılması, o camianın lehine bir durumdur. Bundan hem yönetime sahip çıkıldığını hem de bir hizmet yarışının bulunduğunu anlarız.

Ancak mevcut iktidar dışındaki adayların çok daha donanımlı olmaları ve heyecan verici projeler ortaya koymaları gerektiği açıktır. Bunların da ötesinde günlük birtakım durumlar da genel kurulu etkiler. Yani takımın dev bir maçı kaybetmesi, iktidarın yediği bir gol anlamına gelebilir.

Buna karşılık muhalefet konumundakilerin başta daha iyi transferler olmak üzere çeşitli vaatlerde bulunmaları ve bunu yapabilecekleri konusunda umut vermeleri esastır. Daha doğrusu bunlar memleketin genel kurul gerçekleridir.

Geçmişte Ribery'yi getirmiş olma fiyakasına sahip bir yönetici olan Öztürk'ün bu kozu kullanması gerekir. Tabii Fransız yıldızın gidişinin nasıl olduğunu da açıklamak koşuluyla...

Sayın Öztürk'ün en büyük kozunun "Liselilik" olduğunu anlamak için çok akıllı olmaya gerek yok. Ancak son 20 yıllık dönemde bu kozun o kadar da belirleyici olmadığına örnekleri az değil.

Ayrıca Adnan Polat döneminde çok büyük birtakım sportif başarısızlıklar ya da başka sorunlar yaşanmadı. Tam tersine Aslantepe'nin bu yıl içinde açılacağına ilişkin garanti üzerine garanti veriliyor. Riva'da iyi bir noktaya gelinmiş durumda. Naklen yayının yanında öteki gelirler konusunda da önemli iyileşmeler sözkonusu.

Daha önce de yazdım, ne Galatasaray üyesiyim ne de liseliyim, sadece gazetecilik gereği ve mutlak bir tarafsızlıkla gelişmeleri izliyorum. Sayın Öztürk'e hayırlı olsun derken adımını pek sağlam biçimde atmamış olduğu gerçeğini de görmezden gelemiyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Galatasaray'ın şansı Barcelona!

Ahmet Çakır 2010.02.18

Kuralların çekiminden bu yana köprülerin altından geçen sular Cim Bom'un üstüne sel olarak geldi. O gün Galatasaray baharı bekleyen kumrular durumundaydı. Bugünse en sıkı taraftarlar bile 'Nasıl olacak?' diye endişe içinde birbirine bakıyor.

Özellikle de Atletico Madrid'in son Barcelona maçı herkesin gözünü korkuttu. Gerçekten de İspanyol takımının o futbolu oynaması halinde Galatasaray'ın ciddi bir sıkıntı yaşayabileceği ortada. A.Madrid karşısında bir hezimet bile olabileceğini düşünenler yok değil.

Fakat böyle birşeyin olmayacağını size garanti edebilirim.

Nasıl mı? Bu maçta yaşanabilecek olağanüstü bir durum filan değil Cim Bom'un kozu, çok iyi bildiğimiz bir gerçektir. Galatasaray'ın rakibi karşısındaki en büyük avantajı 'kötü futbol' olacaktır. Bunu gereksiz bir şaşırtma denemesi olarak düşünmeyin, gerçek tam olarak budur.

Atletico Madrid'in Barcelona karşısındaki futbolunu Galatasaray önünde tekrarlaması hiçbir biçimde mümkün değildir. Hayır, Türk usulü bir rehavet ya da havaya girme durumundan söz etmiyorum; o, futbol zabıtalарının işi! Ben, rakibin sizi iyi ya da kötü futbola yöneltme durumundan söz ediyorum.

Barcelona o maçta sonuna kadar kendi futbolunu oynamaya çalıştı. A.Madrid de buna karşılık verebilme becerisini gösterdi. Oyun, hemen hiç kesintiye uğramadı. Müthiş bir akıcılık söz konusuydu. Rakibe karşı özel duygularının yanısıra bu da A.Madrid'in lehine gelişen bir etken oldu.

Buna karşılık Galatasaray'ın A.Madrid ile aynı şekilde oynaması hiçbir bakımdan mümkün değil. Tam tersine sürekli kesintiye uğrayan, faullerin, yere yatıp kalkmayanların, itişip-kakışmaların oyunu azap haline getireceği bir karşılaşma izleyeceğimiz açık. Bu tür kopmalar da A.Madrid'in işini güçleştirecek.

Barcelona maçında A.Madrid'i sinirlendirecek hemen hiçbirşey olmadı. Her geçen dakika kendilerine güvenlerinin arttığı, son derece keyifli bir maç oynadılar. Galatasaray önünde ise onları bir futbol işkencesi bekliyor. Sinirlerine ne derece egemen olabileceklerini maçta göreceğiz.

Eksikler nedeniyle Galatasaray sanki tümüyle yokolmuş gibisinden karamsar değerlendirmelerin de bir anlamı yok. 'Cim Bom Avrupa'da bir başka' yaklaşımı ne kadar hurafeyse rakibin gücünden çekinmek de aynı ölçüde haksızlık olur. Sarı Kırmızılı takım bir Avrupa firması oluşunun gereğini yerine getirecektir.

Bunlar elbette ki mutlulukla sözü edilecek ya da keyif alınacak durumlar değil. Keşke Galatasaray hiç değilse sezon başındaki durumunda olabilseydi de bundan doğabilecek durumları yorumlamaya çalışsaydık. Ancak bizim Avrupa'daki başarılarımızın hiç değilse bir bölümünün iyi futbolla değil bu tarz 'zor oyunu bozar' diye adlandırılabilir mücadeleyle kazanıldığını unutmuş olamayız.

Hoş a gidecek bir örnek değil ama 1989'da çeyrek finaldeki iki maçta da Monaco neredeyse Galatasaray karşısında tek kale oynadı. İki maçı da yüreğimiz ağızımızda izlemek zorunda kaldık. Ama hedefe ulaşan Cim Bom oldu.

Bu kez de benzer bir durumun yaşanacağı düşüncesindeyiz. Galatasaray, haftaya Ali Sami Yen'e umutla çıkmayı mümkün kılabilir bir sonuçla dönecektir. Bunun için biraz da şansa ihtiyacının olacağı açıktır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bundan iyisi olamazdı

Ahmet Çakır 2010.02.19

Madrid'e gidemedim, maçı GSTV'nin konuğu olarak Florya'da izledim. Karşılaşma öncesinde Sabri Sarıoğlu ile hoş bir sohbetimiz de oldu. Sakatlığı geçiyor. Beşiktaş maçında sonradan oyuna girme şeklinde de olsa, oynayabilir.

Karşılaşmanın nasıl geçeceğini daha önce yazmıştım. Bu satırları yazmaya başladığımda (20. dakika) öngörümün neredeyse yüzde yüz gerçekleştiğine tanıklık edecek okurlar vardır. Maçın Galatasaray'dan daha çok biz TV'den izleyenler açısından zor geçeceğini Erman hocanın yorumcu olarak karşımıza çıkmasıyla anladık.

Noktayı koyduğum anda Caner'in gereksiz faulü, baraj yapmayı bilmeyişimiz ve Reyes'in nefis vuruşunu normal olarak Leo Franco'nun seyretmesiyle topun ağırları bulması, başımıza geleceğini bildiğimiz türden bir

yıkımdı. (Bundan sonra Erman hoca ve İlker Yasin dostumuz büsbütün çekilmez hal aldı. Şöyle yapmak lazım, böyle yapmamak lazım, yorumculuk mu?)

Sarı Kırmızılı takım maç boyunca hemen hiçbirşey oynamadı ama azımsanmayacak kadar da pozisyon buldu. Bunlarda yine Mustafa Sarp'ın kader adamı oluşu talihsizlikti; o, futbolu bilmeyişi yüzünden güle oynaya atılacak bir golün farkına bile varamadı. Benzer bir pozisyon ikinci yarıda da yaşandı. Sarp'ın oralara gitmesi çok önemli ama bu bir işe yaramalı.

Asıl büyük sorun golcü yokluğunda Abdurrahman Çelebi olan Keita'nın bitikliğiydi. Bu yüzden hücumda Cim Bom düpedüz gülünç durumlara düştü. Savunmada da Servet'in gereksiz gösterileri sorun olmaya başladı. Neyse ki A.Madrid, Barcelona maçı fiyakasının çok uzaklarındaydı ve bu sayede Cim Bom maça tutunmayı başarabildi.

Rijkaard'ın ilk yarım saatin ardından Caner'e ceza keserken Giovanni'yi oyuna alıp bu maçı da 10 kişi oynamaya karar vermesi artık üzerinde yorum yapmak istemediğimiz bir saçmalıktı. Hollandalı hoca bu futbolcuyu değil kendi takımını cezalandırdı. Biri ona bunları yapmaya hakkının olmadığını söyleyebilmeli...

İlk yarının sonundaki iki pozisyondan yararlanamamak maçın gidişine uygundu. Bu pozisyonlara girebilmek minik bir teselli sayılabilirdi. Hâlâ bir yürek atar gibiydi.

Cim Bom ikinci yarının başında toparlanmayı şöyle bırakın tam tersine 30 yıl öncesinin futbolsuzluğunu yaşamaya başladı. Artık yüreğimiz ağzımızda izlemeye başladığımız maçta Sarı Kırmızılı takımın lehine harika bir olay yaşandı.

Rakip kalecinin sakatlanması, oyunun endişe verici gidişinde Cim Bom'a 3 dakikalık bir dinlenme şansı tanıdı. Ardından da beklenen mucize gerçekleşti. Keita'nın golü böyle bir karşılaşmada olabilecek en güzel işti.

Lucas Neill'in aklı, Arda ile Elano'nun çabası Galatasaray'ı bu futbolsuz gecede ayakta tuttu. Bir yığın sorun ve sıkıntı içinde çıkılan maçtan bundan iyisini beklemek mümkün değildi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eğlenceli bir Hiddink öyküsü

Ahmet Çakır 2010.02.20

Milli Takım'ın başına getirilen, daha doğrusu onu görevinin başında görebilmek için daha epeyce beklememiz gerekecek olan Guus Hiddink için önce hayırlı olsun diyelim. Elbette ki bu işin öneminin yanında epey tartışılacak yanı var.

Bir yandan Hollandalı hocayı getirebilmiş olmak bütün dünyada yankılanan bir başarı. Fakat öte yandan göreve ağustosta başlayacak oluşu, arada Fildişi Sahilleri takımını Dünya Kupası'na götürme olasılığı gibi durumlar biraz başağrıtaçak nitelikte.

Hollandalı hocanın sonrasındaki başarılarını düşündüğümüzde, yaklaşık 20 yıl önce Fenerbahçe'de başarılı olamayıp geri döndüğünü hatırlamak insana tuhaf bir şaka gibi görünüyor.

Fakat bu bir gerçektir ve ben de bunun bir yanını epeyce yakıcı biçimde yaşamak zorunda kalmıştım...

Hiddink'in ilk Türkiye serüveninin en tatsız gününde gazetenin spor sorumlusu durumundaydım. Aslında o işi hiç sevmedim ve bu nedenle kısa sayılabilecek bir süre yaptım. O gün de işin asıl sahibi Altuğ İstanbulluoğlu'nun mazereti nedeniyle düpedüz "yakalanmışım."

Yoksa normal koşullarda o saatlerde TSYP'nin Levent Tesisinde havuz başında olmam gerekirdi. Yani aklım oradaydı.

26 Ağustos 1990 Pazar günü... 1990-91 sezonunun ilk maçıydı. Hafızam bana bir oyun oynamıyorsa maç gündüz saatlerinde oynanmıştı. Fenerbahçe, yeni teknik direktörüyle haliyle fiyakalı bir başlangıç yapma umundaydı. Kadro güçlüydü. Moraller yerindeydi.

Fakat maçın sonucu Sarı Lacivertli takımın tarihinin en büyük rezaletlerinden biri olarak gerçekleşmişti. Sarı Lacivertli takım kendi evinde sıradan sayılabilecek bir rakibe 6-1 yenilmişti.

Bugün Fenerbahçe Televizyonu yorumcusu İlker Yağcı ile Faruk'un o maçın yıldızları olduğunu hatırlıyorum. (Sarı Lacivertli takımın ikinci yarıda deplasmanda Aydınspor'u 5-1 yendiğini de aktaralım.)

Maçın bittiği dakikalarda memlekette küçük çapta bir kıyamet koptuğunu rahatlıkla anlayabilirsiniz. Ancak o günün iletişim olanakları bu dönemdeki kadar geniş ve yaygın olmadığından, durumu bütün boyutlarıyla görebilmek için akşamki yayınları beklemek gerekecekti.

Fakat benim kişisel dramım çoktan başlamıştı bile. Gazetenin sorumlusu olan "Arap" unvanlı rahmetli Turgut Dinsel ile de manşetin "Defol git Hiddink!" şeklinde olmasını istiyordu.

Ben de o başlığın durumu doğru anlatmayacağını, "Ne yaptın Hiddink" in daha uygun olacağını anlatmaya çalışıyordum. Gazeteciliğin bu yönden demokrat ortamında da geri adım da atmıyordum.

O sırada yazlığında hiç değilse keyifli bir pazar günü geçirme niyetinde olan Dinsel'in günü zehir olmakla kalmamış, bir yandan da bu yıkımı gerektiği gibi yansıtabilme endişesi başlamıştı. Önünde de benim gibi bir engel vardı.

Açıkçası, sonuç ne kadar kötü olursa olsun Hiddink'in ilk maçtan sonra gönderilmeyeceğini bildiğim için daha sakin ve dengeli bir başlık atmak gerektiğine inanıyordum. Dinsel ise belki Haldun Simavi ekolünden olmanın da etkisiyle ortalığı yangın yerine çevirmek gerektiğini düşünüyordu.

Tartışma epeyce uzadı ve iş benim için tehlikeli bir boyuta tırmanmaya başladı. Eh, henüz ağustostaydık ve bekardım. Dolayısıyla kovulmak filan da çok umurumda değildi.

Sonrasında ne olduğu pek aklımda kalmamış. Sadece olayı bugün "Hiddink'in yüzünden kovuluyordum" şeklinde aktarabilmek mümkün. Ben de fırsatı kaçırmayayım dedim. O zaman da aşağılık bir tertip olduğu ortaya çıkmış bulunan "Hiddink, dansöz Yağmur'la nasıl yakalanmıştı" iğrençliğini bugüne taşıyacak değildim ya...

Hangi Erman?

Okay Karacan kardeşim benden önce davranıp durumu gerektiği gibi değerlendirdi. İsteyen darılıp gücenebilir, böyle şeylere kulak asacak durumda değilim, doğru bildiğimi her durumda söylerim: Biz gerçekten değerli ve önemli insanlara hakkını teslim eden bir toplum değiliz. Öyle olabilseydik bugün içinde bulunduğumuz çıkmazlar içinde debelenip durmaz, sahip olduğumuz olanakları iyi değerlendirerek kanatlanıp uçardık.

Rekor ihalenin ardından Erman Toroğlu'nun Lig Tv'den ayrılmak zorunda kalışı memlekette büyük bir sorun gibi tartışıldı.

Buna karşılık, vasat bir takımı Fransa'da zirveye oynatan basketbol antrenörümüz Erman Kunter'in nerede olduğundan ve neler yaptığından kimsenin haberi bile yok!

Üstelik Kunter'in başarısı günlük, haftalık, hatta yıllık filan değil; 6 yıldır bu ülkede Türk adını doruklarda gezdiriyor. L'Equipe gibi efsane bir spor yayını ona sayfalarını açıyor, övgüler düzüyor.

Uzun yıllar Türk sporuna büyük bir başarıyla hizmet ettikten sonra şimdi de antrenör olarak bu başarısını yurtdışına taşımayı başarmış sayılı spor adamlarımızdan biriyle ilgili memleketteki haber ve yorumlar ise Toroğlu'nun kapladığı yerin belki binde biri kadar bile değil!

Sevgili Çetin Altan neredeyse yarım yüzyıldır bunları anlatmaya çalışıyor. Ne yazık ki biz henüz gerçekten önemli ve değerli olanla, gereksiz gürültü patırtıyı ayırt edebilecek noktada değiliz.

Onun için de daha uzun yıllar bu saçmalıkların içinde yuvarlanıp gideceğiz.

Yapay gündem merakı

Hiçbir şekilde yazmaya ve konuşmaya değmeyecek bazı konuların spor medyasında ne kadar geniş bir yer tuttuğunu biliyoruz.

Bunun son örneğini Fatih Terim'in televizyondaki görüntüsünden teşhisi balonu oluşturdu. İmparator, kaçınılmaz olarak sert bir açıklama yaptı ve ilgili profesörün Sağlık Bakanlığı müfettişleri tarafından sorgulanması gerektiği imasında bulundu.

Böyle bir konunun hangi ortamda nasıl gündeme gelmiş olabileceğini normal zeka düzeyindeki herkes rahatlıkla anlayabilir. Mustafa Denizli'yi tedavi eden profesörün Terim'le ilgili sözlerinin o sohbet ortamındaki bir şakadan başka birşey olamayacağı da gün gibi ortada.

Yaşananlara baktığınızda sanki ortada olağanüstü birtakım gelişmeler varmış ve bundan doğan tartışmalar gündemdeymiş gibi bir ortamdayız.

Türk sporunun dünya kadar sorunu varken, sütunlar ve sayfalar sürekli olarak böylesi yapay gündemlere ayrılıyor.

Bu da Türk sporunun ve spor medyasının bitmez tükenmez bir dramını oluşturuyor. Gazete tirajlarının son 20 yıldır yerlerde sürünmesinin nedenini biraz da buralarda aramak gerekiyor. Sporun gerçeklerinden kopuk yapay gündemle bu kadar oluyor.

OKUR'DAN

Cim Bom Hazard'ı almalı

Forvetsizlikten bu maçı alamadık, Allah büyük, inşallah Ali Sami Yen'de turu geçeceğiz. Fakat başka bir şeyden bahsetmek istiyorum. Yönetim sırf isim şovu yapmak için gözden düşmüş isimleri getireceğine iyi oynayan fakat sükse yapmamış isimlere neden yönelmiyor? Lille-F.Bahçe maçında Hazard defansı felç etti; ayağına hakim, hızlı ve kuvvetli. Diğer oyuna sonradan giren, önümüzdeki yıl için İngiltere'de diye baktıkları Gervinho. 'Ah!' dedim 'keşke bu Hazard şimdi bizde olsaydı, vallahi kimse tutamazdı'. Adam tek başına takım gibiydi. Bu ismi Galatasaray yönetimine lütfen önerir misiniz. Allah'a emanet olun. Veli Kılıç

Giovani sevdası yakıyor!

Ahmet Çakır 2010.02.22

Önce çok keyifli bir derbi olduğunu söyleyelim. Hemen ardından da Rijkaard etkenini sahneye alalım. İnanın ki her maçın ardından ille de Rijkaard ile ilgili birşeyler söylemek hiç de hoşuma gitmiyor. Ancak maça damgasını vuran adam o olunca bunu yapmak kaçınılmaz hale geliyor.

Böyle bir maça hem Servet hem de Mustafa Sarp'ı kulübede tutarak başlamak ilginç bir tercihti. Bunun yanında Caner'le ilgili bir sorununun olmadığını göstermesi de görmezden gelinemezdi. Yani Hollandalı hoca hem kindar değil hem de cesur birtakım kadro düzenlemelerinden kaçınmayan bir adam diyebiliriz. Yapmaya çalıştıklarının büyük bir bölümünü anlamak ve yine çoğunu takdir etmek mümkün Rijkaard'ın. Gelgelelim, takımının en sıkıntılı olacağı belli dakikalarda oyuna yine Giovanni'yi alması, belki de bu sezon Galatasaray'ı şampiyonluktan edebilecek kadar ters bir hamleydi.

Rijkaard sakat sakat oynayıp takımının üstünlük sayısını atan Arda'nın yerine Giovanni'yi oyuna alarak kaptanın gemisini kurtaran adam olmasına da izin vermek istemez gibiydi. Bunu anlayabilen bir futbol adamı varsa boş zamanında bana da anlatsın. Bol santrforlu rakibi karşısında Cim Bom'un bu noktadaki yoksunluğu elbette ki sorun oldu. O kadar ki ilk 20 dakika içinde Cim Bom hemen hiç oyunda yok gibiydi. Sonrasında Keita'nın iyi bir şutu ve hemen ardından Barış'ın topa kafa vurmaya bilmeyişi nedeniyle kaçırılan fırsatlar görüldü.

Ancak ilk yarının kalan bölümünde Beşiktaş'ın yakaladığı pozisyonlarda golü bulamamış olmasına inanmak zordu. Bunda beceriksizlik kadar direktten dönen toptaki şanssızlık da etkendi. Ayrıca, Nobre ve Holosko'nun birlikte oynama becerileri de sıfıra yakındı.

İkinci yarıda M.Denizli'nin bol santrfor olanağını erken değerlendirmesi de oyunu pek değiştirmede. Bunda sezon başından bu yana Beşiktaş'ın nasıl oynayacağını bir türlü belirlenmemiş olmasının rolü vardı. Golü kalelerinde görmeleri ise pek şaşılabilecek bir durum sayılmazdı.

Aslında durum o kadar karmaşık da değildi. Futbolun bin yıllık kuralı işledi ve "atamayana attılar". Elbette ki bu pozisyonda Arda'nın hem topu çalışı hem de dönüp vuruşunda Rüştü'yü gafil avlaması ancak onun yapabileceği bir işti. Bundan sonra yapılması gereken Arda'nın sakatlık nedeniyle çıkışında Mustafa Sarp'ı almaktı. Ancak Rijkaard, Arda'yı çıkardığı her maçta yaptığı akıl almaz bir iş olan Elano'yu çıkararak Sarp'ı aldı.

Beraberlik sonrasında bulunan sürpriz pozisyonlarda Jo ve Giovanni'nin takımlarına yeniden üstünlüğü getirebilecek beceriyi gösterebilmek saflık olurdu. Onlar hazır hale gelene kadar umarız ki Cim Bom bütün hedefler için havlu atmış olmaz! Yenilen golde Franco'nun komik hatası alışılmış ya da beklenen bir durumdu. Daha fazlasını yememiş olması ise sadece şansındandı. Sarı Kırmızılı takımın en iyisi yine Lucas Neill'di. Bir savunma oyuncusunu izlemenin keyfi futbolda pek sözü edilen bir durum değildir ama bunu Popescu'dan sonra Neill için yapabiliriz. O, tam anlamıyla bir futbol ustası.

Doğrusu, maçın hakkı beraberlikti. Bu, G.Saray'ın da çok dövüneceği bir sonuç değil. Ancak ayağına gelmiş galibiyeti bu şekilde kaybetmesi elbette ki önemsiz denebilecek durum değil. Hedefe böyle maçlar kazanılarak ulaşılır.

Burada olmanın keyfi

Ahmet Çakır 2010.02.25

Bu akşam G.Saray'ın işi daha zor. Bunu anlamak da anlatmak da çok kolay. Geçen yılki Hamburg maçını gözünüzün önüne getirin. İlk maç 1-1 bitmiş. Ali Sami Yen'de 2-0 öne geçmişsiniz. Artık herşey bitmiş ve tur atlamış gibisiniz...

Fakat 3 dakika içinde herşey tersine dönüyor. Bilinen ve alışılmış savunma hatalarından ikisi bütün emeklerin boşa gitmesine yol açıyor. Kadıköy'de final oynama hayali kuran Sarı Kırmızılılar hüsrana yaşıyor...

Cim Bom'un İspanya'daki ilk maçtaki işi daha zor gibi görünse de öyle değildi. Barcelona maçının sarhoşluğu içindeki Atletico Madrid, neye uğradığını ancak karşılaşma bittiğinde anlayabilecekti.

Şimdiyse Galatasaray'a karşı yeterli uyanıklığı sağlamış durumdalar. Ligde yenildikleri Almeria maçının bu karşılaşmaya yansıması da elbette ki tatsız olacaktır. Öteki etkenler de onlar için uyarıcı niteliktedir.

Neyse ki bütün bunlar Galatasaray Teknik Direktörü Rijkaard'ın da bilmediği durumlar değil. Nitekim bu satırları yazarken onun "Evet, ben de aynen öyle düşünüyorum" dediğim türden görüşleri televizyondan yansıyor.

Aslında bu karşılaşmadan G.Saray istediğini almak için şunu yapmalı bunu yapmalı türünden görüşleri çok gülünç buluyorum. Bunu geçen hafta Sabri ile de konuşma olanağı bulduk. "Teknik heyetiniz ya da siz futbolcular bu gibi görüşlerle ilgileniyor musunuz?" soruma verdiği yanıtı GSTV izleyenleri biliyor, sizler de kolaylıkla tahmin edebilirsiniz.

Bence Sarı Kırmızılı takımın bu sezonki harika Avrupa serüveninin sürmesi için şuna dikkat etmeli, buna dikkat etmeli, hayır efendim şöyle oynamalı, böyle oynamamalı türünden görüşlerin hiçbir önemi yok. Maçın kaderini Giovanni'nin oynayıp oynamaması belirler.

Hollandalı hoca bu konudaki zaafı belki de bu sezon yaptığı en yanlış iş oluyor. İlle de onu oynatma derdi yüzünden takımını sadece 10 kişi bırakmakla kalmıyor, öteki oyuncularını da oynayamaz hale getiriyor. Son Beşiktaş maçında Giovanni'nin tek katkısı Galatasaray'ın yediği gole yol açan faulü yapması oldu!

Rakibin burada daha rahat oynayacak oluşu, Aquero, Forlan, Simao gibi futbolcularının yapabilecekleri ve daha birçok olasılık, bilinmeyen şeyler değil. Bunlara karşı alınabilecek ya da alınamayacak önlemler de öyle...

Belki hepsinden önemlisi şu: Buna benzer maçları ille de bir ölüm-kalım havası içinde yaşamak anlamsız! Böyle yapılması, futbolun keyfini yok edip zehirli bir hava oluşmasına yol açıyor. Tam tersine bunu bir şenlik olarak görmek daha akılcı ve doğru.

Düşünün: Şu anda Avrupa'nın bir yığın önemli takımı bu kupalarda yok. Sizin takımınız ise rekor sayıda maç oynamış olmanın yanında hâlâ yoluna devam ediyor. Siz de taraftar olarak bu harika serüvenin bir parçasısınız.

Onun için bunun keyfini çıkarmaya çalışın. Üst tarafına da fazla kulak asmayın. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bükülemeyecek bilek

Ahmet akır 2010.02.26

Bu tür maçlarda ya ilk 20 dakikadaki olağanüstü baskıyla sonuca gidilir ya da sonrasındaki sabırlı set oyunundan medet umulur. Açıkçası Cim Bom bunların ikisini de yapabilecek gibi görünmedi ilk yarıda.

Topa daha çok sahip olup iyi kullanan ve boşluğu bulduğu gibi işi bitirecek görünen rakip takımdı.

İyi vurulamamış bir kafayla rakibe çarpıp hızını kaybeden şut Sarı Kırmızılı takım adına üzücü bir hücum yoksulluğuydu. "Tamam, bu oldu" diye bakılan tek atakta Arda'nın golü atamayışı talihsizlikti. Buna karşılık savunmada son dönemde yükselen çizgisi ve genel oyun disiplini G.Saray'ı belli bir süre ayakta tutan etken oldu.

Birkaç dakikalık da pas oyunu ilk yarının sınırlı bilançosundaki aktifiydi Cim Bom'un. Servet'in farkına varmadan Aquero'yu sakatlayıp Forlan'ın girmesine yol açması da devrenin tuhaflığı oldu. Yine de işler iyi gidiyor denilebilirdi.

İkinci yarının başında yardımcının kaçırdığı ofsayt ve ardından Elano'nun yerini Ayhan'a bırakmak zorunda kalışı, direktten dönen top pek hayra alamet işler değildi. Rakibin bunaltıcı baskısını kıramayıp, bayıltıcı hızla yapılan paslarda araya giremeyip üst üste kartlar görmek, umutları azaltan etkenlerdi.

Çok değil neredeyse hiç geçmeden de korkulan oldu. Cim Bom'un tıpkı ilk maçtaki gibi yapabileceği tek şekildeki golle oyuna tutunması hiç yabana atılacak iş değildi. Bunda da Caner, Arda, Keita üçlüsünün payı çok büyüktü.

Bu, aynı zamanda maçı bir futbol olayı olmaktan çıkarıp kahramanlık mücadelesi haline getirecekti. Caner'in olağanüstü çabasının ürünü olan ancak İtalyan hakemin vermediği penaltı çok can yakıcıydı. Ardından Caner'in iki dakika içinde gördüğü sarılardan kızarışı felaket oldu.

Bunu söylemek çok can sıkıcı ama A.Madrid'in galibiyet golünün uzatmaya kalmayıp Galatasaray için daha iyi oldu. Çünkü sürekli hücumu genişleterek Sarı Kırmızılı takımı ölesiye yordu İspanyol takımı. Futboldan anlayan tek kişi bile oynanacak 30 dakikalık süreden herhangi bir beklenti içinde olamazdı.

Verilmeyen penaltı tamam ama oyunun tamamında rakibin mutlak bir üstünlüğünün olduğunu da kabul etmek zorundayız. Daha da açığı, iki ülke arasındaki futbol düzeyi farkı bu işte temel belirleyici etken oldu. Son yıllarda Ali Sami Yen'de 90 dakikanın büyük bölümünde böylesine mahkum oynadığı çok az maç oldu Galatasaray'ın.

Elbette ki sakatlık sorunu olmasa iş değişebilirdi ama artık onları gelecek sezonlarda konuşuruz. Şimdi Avrupa perdesi kapandı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir adım daha atabilmek

Ahmet akır 2010.02.27

İyi anlaşılın diye şuradan başlayalım: İki temsilcimiz de gruplarında lider olmanın hakkını kurada alamadılar.

Bu, UEFA Avrupa Ligi'ndeki yeni düzenlemenin bir azizliği oldu. Yoksa Atletico Madrid ve Lille'den daha zayıf rakiplerle eşleşmek GS ve FB'nin hakkıydı.

Rakiplerin ikisi de ekol olmuş ülkelerin temsilcileri olarak görmezden gelinemeyecek bir üstünlüğe sahipti. A.Madrid'in yaşadığı dönemsel sıkıntıya aldanmayalım: Toplam 177 milyon Euro'luk kadroya sahipler. Ayrıca, ligde bocalamalarına karşın İspanya Kral Kupası'nda finaldeler. Senin golcün yok, onda Aquero sakatlanıp çıkıyor, yerine Forlan giriyor!

Lille de belki büyük yıldızlara sahip değil ama takım olma açısından Avrupa'da parlak örneklerden biri durumunda. Neyi, nasıl yapmaları gerektiğini bizden daha iyi bilen ve bunu uygulayabilen bir topluluk var karşımızda.

İki takımımız da dönemsel sorunların en yoğunlaştığı dönemde bu maçlara çıkmak zorunda kaldı. Sakatlıklar, temsilcilerimizin gücünü azalttı.

Bütün bu olumsuz etkenlere karşın takımlarımız gerçekten de iyi mücadele etti ve sonuna kadar tur şansını ayakta tuttu. Galatasaray'ın çok açık bir hakem şanssızlığı oldu ama asıl neden bu değildi. Aynı hakem rakibin penaltısını da vermedi. (Bakabildiğim 10 gazete içinde sadece Vatan'ın bu gerçeği teslim etmiş olması da görmezden gelinemeyecek bir durum değil. Memleket değişiyor ama spor medyası buna direnir gibi!)

Sonuçta iki temsilcimiz de tur atlayabilirdi ama olmadı. Bununla ilgili etkenleri daha serinkanlı biçimde değerlendirip eksikliklerimizi görmemiz gerekiyor. Maçın hemen arkasından yapılan yorum ve değerlendirmeler ne yazık ki bu çizginin epeyce uzağında. İtalyan hakem konusunda Şenes Erzik'in devreye girmesi gerektiği düşüncesi 30 yıl öncesinde kalmadı mı?

Fenerbahçe'nin attığı golü rakip takım atmış olsaydı bugünkü gazetelerde neler olurdu, düşünmek bile insanın içine sıkıntı veriyor. Golü atan Emre'den tutun da radyo ve TV'den anlatan arkadaşlarımıza kadar herkes bunun verildiğine inanmakta zorluk çekti. Bundan söz eden tek kişi yok! Şenes Bey neredesiniz!

İki güçlü temsilcimizin elenmesindeki temel etkenin rakiplerin futbol gücü olduğunu kabul etmek, bu konuda duygusal değil akılcıca davranmak anlamına gelir. Çünkü gelecekte benzer nitelikte kayıplara uğramamak için mutlaka yapılması gereken işler var. Onları da akılla yapabilirsiniz, gereksiz gürültü patırtı ile değil.

Bugüne kadar böylesi anlamsız şark usulü şamatayla çok zaman kaybettik ve bugün bulunduğumuz noktada kaldık. Oysa gerçek ve kalıcı başarı için buradan ileriye doğru bir adım daha atabilmek gerekiyor.

Bu sezon Avrupa'da Fenerbahçe 12, Galatasaray da 14 maç oynadı. Bu, UEFA Avrupa Ligi'nin yeni formatından kaynaklandı. Tamam, rakipler zayıftı şuydu buydu ama ikisi de rekor düzeyde Avrupa maçı oynamış oldu. Ancak, asıl sıçrama yapmak gereken noktada ikisi de tıkanı.

Takımlarımız önemli yatırımlar yapıyorlar, Avrupa ve dünya çapındaki oyuncuları transfer ederek yaptıkları görüyoruz ki yetmiyor. Galatasaray'ın geçmişteki başarıları bile geleceğe pek yansımıyor. Hem temel sorunlar hem de günlük sıkıntılar yolumuzu kesiyor.

O zaman bunları ortadan kaldırabilecek bir yapılanma gerekiyor. İşte bizim buna yatkın bir tavrımız yok. En önemli ve yakıcı sorun da bu. Örneğin, Sayın Aziz Yıldırım Galatasaray'ın geçmişteki başarısının tesadüf olduğunu söyleyebiliyor ama bu kadar uzun görev süresi içinde üstelik böyle bir imkanı da bulmuşken kendi takımı tesadüf olmayacak bir başarı yoluna giremiyor. Hatta böyle bir hedefinin olduğu bile tartışılır nitelikte sözler ediliyor, tavırlar sergileniyor.

Görünen o ki Avrupa'da başarı açısından biz daha uzun yıllar böyle ahlar vahlar, öfkeler, suçlamalar çizgisinde gidip geleceğiz. Bunun hiçbir şeye yararının olmadığını tam tersine sağlıklı bir gelişme yoluna girmemizi engellediğini de göremeyeceğiz.

Arda ve ötekiler

-Bir maçla ilgili olarak en az 20 ayrı yazı yazılabileceğini daha önce söylemiştim. Atletico Madrid yazısını kısa tutma zorunluğu yüzünden de üzülerek atladığım noktalar oldu.

Bunlar sonrasında bazı okurlarla aramızda sorun yaşanmasına yol açıyor. Bazı futbolcuların hakkını vermediğim, onlara taktığımı filan söyleyenler az değil.

Atletico Madrid maçında Arda müthiş bir çaba harcadı. Ne yazık ki bunun büyük bir kısmı rakip savunmayı biraz olsun zorlayabilmek için yapılan boşa koşulardı ama top ayağına geçtiğinde de kalitesini gösterdi. Santrforsuzluk sıkıntısı Arda'ya ihale oldu. O da gerçek bir kaptan sorumluluğu içinde elinden gelenin daha fazlasını yaptı.

Devre arası çalışmalarının ardından Elano, gerçek kalitesini ortaya koymaya başladı ve Sarı Kırmızılı takım için vazgeçilmez adamlardan biri oldu. Sakatlanıp çıkışı talihsizlikti.

"Nonda değil o gitsin" düşüncesine katıldığı Leo Franco iki A.Madrid maçında gösterdiği performansla o kadar boş bir adam olmadığını ortaya koydu. Taraftarla barışıp lig için güven tazeledi.

Lucas Neill'in önemli bir kazanç olduğunu daha önce söyleme fırsatı bulmuştum. Caner'in gösterdiği gelişme de gözden uzak tutulacak gibi değil. "Ben bu takımda kalacağım" diyor.

Afrika Kupası sonrasında kayboldu denilen Keita da her iki maçta attığı gollerle takımını ayakta tutarak "Buradayım" dedi.

Elbette ki başka söylenecek şeyler de var ama yerimiz bu kadar!

Neler oluyor hayatta!

2012 Avrupa Şampiyonası grup eleme kuraları çekildiğinde çok sevgili bazı arkadaşlarımız Milli Takım'ı Almanya'nın önünde gruptan çıkartıverdi!

Elbette ki bu utandırıcı bir hayal tacirliğinden başka birşey değil. Çünkü gerçekler çok başka şeyler söylüyor. Örneğin, grubumuzun 4. kategori takımı Belçika, bizim eve döndüğümüz UEFA Avrupa Ligi'nde 2 takımla devam ediyor.

İlginç durumlardan biri de Panathinaikos'un Roma'yı elemesi oldu. Yunanistan'daki maçta 2-1 yenik duruma düştükten sonra güçlü rakibini 3-2 yenen Yunan temsilcisinin aynı işi İtalya'da da aynı skorla başarmasına şaşmamak elde mi?

Hele o takımı Galatasaray'ın iki maçta da yenmiş olduğunu hatırladığınızda insan ne düşüneceğini şaşıyor. Eeee, futbol da böyle birşey zaten...

GS Bonus'ta sorun var

KGS Bonus çok değer verdiğim, büyük bir şevkle desteklediğim, kulübümüze uzun vadede oldukça büyük getirisi olacağına inandığım bir kampanya. Ancak kampanyada bir eksik nokta var. Bildiğiniz gibi, artık bilet satışlarında bu kart sahiplerine büyük ayrıcalıklar tanınıyor.

Bu kartın bir kredi kartı olduğu ve tamamen haklı sebeplerle öğrencilere verilmediği de aşikar. Galatasaraylıların büyük çoğunluğunu oluşturan öğrencilerin bu durumdan zarar görmemesi adına, öğrenciliğini belgeleyen taraftarlarımız için GS Bonus ile en azından bilet satışı husunda aynı ayrıcalıklara sahip,

yıllık belli bir ücreti olan taraftar kartı projesinin hayata geçirilmesi gerektiği düşüncesindeyim. Hilmi Hakan Kahraman

Eğitim şart ama...

-Kocaeli Üniversitesi'nde okuyan bir öğrencinin abisiyim. Kardeşim futbol antrenörlüğü bölümü okuyor, son senesi. Stajyerlik kursu yapmasını istemişler. Biz de İstanbul'da olduğumuz için kendisine bir kulüp ayarlıyalım dedik. Ancak hangi kulübe gitsek olumsuz karşılık aldık. Sanki biz o kulüpten iş istiyormuşuz gibi kapı tavrı gösteriliyor. Şimdi soruyorum: Bu ülkede eğitilmiş antrenörlerin yetişmesi nasıl olacak? Staj yapacak kulüp bulamıyorlar. TFF niçin bunlara sahip çıkmıyor, niçin kulüplere şart koşturuyor?

Hem stajyerlik mecburiyeti koyuyorsunuz hem de bunun nerede yapılacağını bilmiyorsunuz. Bu nasıl iş? Hem eğitim şart diyoruz hem de bunun yapılmasına imkân vermiyoruz. Türk futbolu böyle mi ilerleyecek? Şahin Bakay

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Biraz geç oldu ama pek güç olmadı

Ahmet Çakır 2010.03.01

G.Saraylıların Ali Sami Yen'e hangi duygu ve düşüncelerle geldiklerini tahmin etmek hiç de zor değildi. Ezeli rakiplerinin kaybetmiş olmasının da keyfiyle oynayıp puan farkını daha da açarak haftayı tamamlamak niyetindeydiler.

Yani hem hoplama hem de kutlama yapmak istiyorlardı ama bunun hiç de kolay olmayacağı daha ilk dakikada ağlara giden topla görüldü. Neyse ki Kasımpaşa forvetinin acemiliği buz gibi golün ofsayta dönüşmesine neden oldu.

Sadece birkaç dakika geçmesiyle görüldü ki Yılmaz Vural Cim Bom'un da canını sıkacak ve hatta yakacak! Bunun için yapılması gereken önde basmak, topu kapınca bol pas yaparak G.Saray'ı yormak... Nitekim Sarı Kırmızılı takımın bu belirtileri çabuk göstermeye başlaması yüzlerin endişeyle gerilmesine yol açtı. Sahada G.Saray'ın yapamadıklarını rakibinin rahatlıkla becerebilmesi ilginçti. Bu koşullarda topun önce Sarı Kırmızılı ağları bulması doğal bir beklentiydi ama öyle olmadı. Kasımpaşa'nın sanki Real Madrid'miş gibi oynamayı yeğlemesi karşısında Arda cezayı kesti. Golde Jo'nun payı görmezden gelinemez nitelikteydi. Son bölümde Kasımpaşa'nın çok çabuk dağılmasında büyük takımla oynama gerçeğini unutmuş olmanın rolü büyüktü.

İkinci yarının başında G.Saray artık işi toparlamış gibiydi. Fakat sadece 10 dakikalık rahat ve etkili bir oyunun ardından çok çabuk yorgunluk belirtileri ortaya çıktı. Üstelik bu bölümde bulunan pozisyonlarda en küçük bir beceri gösterilemeyişi şaşırtıcıydı. Ortaalanın hemen hiç top tutamayışı ve Caner'in bek oynamayı bilmeyişinden doğan sorunlar G.Saray'ı zorlamaya başladı. Baştan beri bar bar bağırarak gol de o arada haliyle geldi. Rijkaard'ın o bölümde M.Sarp ya da Emre Güngör'le takımı soluklandırması uygun olurdu. Nitekim top ağları bulduğunda yardımcıları bu oyunculardan birini çağırıyordu sonra nedense bundan vazgeçildi.

Bundan sonrası Sarı Kırmızılı takıma pek de mutluluk vaat eder gibi değildi ama futbolda neler olmuyor ki! Önce Keita'nın bir kez daha gönüllere girmesini sağlayan müthiş golü, ardından da Koray'ın penaltı ve takımını

10 kişi bırakma gibi böyle bir maçta olabilecek en büyük yardımı geldi. Keita'nın işi süslemesine kimsenin itirazı yoktu. Hatta daha büyük farka gitmek bile mümkündü.

İdman ve maç eksiği azalan Giovanni, "Ahmet Çakır bey, haftalardır sallayıp duruyorsun ama işte ben buyum!" dercesine müthiş dalışlarla tribünleri heyecanlandırdı. Bunlardan birinin golle sonuçlanmayışı sadece talihsizlikti. Jo da kalitesini ortaya koydu. Hava toplarındaki egemenliğinin yanısıra santrfor oynamayı bilmesi önemli. Attığı penaltı da usta işiydi. Epey zamandır iki golü birarada göremeyen G.Saray beklediğinin çok üzerinde parlak bir galibiyetle liderlik koltuğuna enikonu yerleşti. Zorlu iki deplasman öncesinde Sarı Kırmızılı takım için bundan daha güzel bir durum yaşanamazdı. Bu, sıkıntılı günler geçiren yönetime de soluk aldırın bir galibiyet oldu. Sadece Neill değil Jo ve Giovanni transferlerinin de doğruluğu bu karşılaşmada belgelendi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Evet, bu bir hazırlık maçı

Ahmet Çakır 2010.03.04

Başığa bakıp da şaşırmayın, söylemek istediğim şu: Bizde bu tür karşılaşmalarda kayba uğramak yani yenilmek ya da berabere kalmak neredeyse kural sayılır. Sonra da teknik adamımız çıkıp hazırlık maçlarında sonucun önemli olmadığını, oyuncuların durumunu, takımın eksiklerini gördüklerini söyler.

Sanki maçı kazanarak hazırlık yapmak mümkün değilmiş gibi... Üstelik hazırlık maçları da uluslararası sıralamadaki yerimizi etkiliyor. Kısacası, neresinden bakılırsa bakılsın bu maçlarda sonucun önemi hiç de az değil.

Milli Takım'ın daha önceki dönemde yapılması gereken bu tür maçı, teknik direktörü olmadığı için yapamadı. Bu yüzden de puan kaybına uğrayıp 42.liğe kadar geriledik. Neyse ki bu kez hiç değilse yardımcı hocamızı takımın başına getirebildik. Böyle bir ilerlemeyle hedeflerimize ulaşırız inşallah!

Saha dışına fazla yer ayırdık çünkü aylardır oradayız. Sahada da az çok bir yenilenme görüp umutlandık. Gerçi en azından bir dönem ligin gol yeme rekoruna doğru yönelmiş olan Galatasaray savunmasının olduğu gibi Milli Takım'a aktarılmış olması ilginçti ama gördünüz, gol yemediler! Hem de bek oynamayı pek beceremeyen Caner'le...

Demek ki antrenör Oğuz Çetin rakibimizin bu denli zayıf olduğunu biliyordu. O sayede oynuyormuş gibi yaparak istediğimizi elde ettik. Emre Belözoğlu'nun yorulana kadarki performansı, Hamit Altıntop ve M.Aurelio'nun maç eksiklerine karşın bulundukları yeri iyi doldurmaları takımımızı rahatlatan etkenlerdi.

Hücumda Mevlüt'ün gösterdiği gelişme, Volkan'ın ligdeki yükselişi bu maça tam olarak yansımadı ama bunların var olduğunu bilmek önemli. Oğuz Çetin, ne durumda olduklarını bildiği için Tuncay Şanlı ve Halil Altıntop'tan ikinci yarıda yararlanmayı yeğledi. Doğru da yaptı.

Arda ile Emre Belözoğlu'nun birlikte oynamaktan ne kadar hoşlandıkları bu maçta da görüldü, önümüzdeki dönemde de Milli Takım'ın futboluna hem keyif katacak hem verimini yüksek tutacak bir etkindir bu. Elbette ki resmi maçlarda ortaalanımızın daha çabuk oynayacağı, golcülerimizin hızlı yer değiştirip rakip savunmaları şaşırtarak daha iyi şutlar atacağı bir noktaya geleceğiz.

Bu karşılaşmayı yeni bir dönemin başlangıcı olarak görmek mümkün. Elbette ki oyuncu topluluğu olarak büyük bir değişim sözkonusu değil ama Milli Takım'ın oyun anlayışının aynı kalmayacağı da ortada. Farklı bir futbol

arayışının ilk izlerini bu karşılaşmada bulmak mümkündü. Savunmamızı ve kalecimizi zorlayacak hemen hiçbir pozisyonun olmayışı, belki bir hazırlık maçından beklenenlerin eksik gerçekleşmesine yol açtı ama artık o kadar da oluversin. Üstelik bundan sıkılan Emre Güngör gidip gol bile attı!

Maçın sonlarındaki laubalilik biraz göz tırmaladı ama hadi onu da görmezden geelim! Gereksiz top sürmeler, boş adama pas vermeyip çalım atmalar, futbolumuzun 20 yıl öncesinin hastalıkları...

Geçmişte Dünya Şampiyonu Fransa'yı bu statta 3-4 bin kişilik bir seyirci topluluğuyla ağırladığımızı hatırladığımızda dün gece o boyutta da fazla bir eksiğimizin olmadığını söylemek mümkündü.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ah ah ah! Neler olacak bir bilseniz...

Ahmet Çakır 2010.03.06

Bu işi en az 35 yıldır bilinçli olarak izliyorum. Kimi zaman işin içinde bulunma olanağı da buldum. Perdenin önünde ve arkasında neler olupbittiği konusunda yeterli bilgiye sahibim.

Büyük kulüplerin genel kurullarından söz ediyorum. Sadece Galatasaray'ın değil, Fenerbahçe ve Beşiktaş'ın seçimli genel kurulları da böyle oluyor. Yarışta tek aday bile olsa, ille de bir fırtına koparıyor.

Aman efendim aman, neler olacak bir bilseniz! Bu başkan gidecek yerine falanca gelecek! Yeni başkan şunu yapacak bunu yapacak! Dünya çapında iki üç yıldız alınacak, dev tesisler yapılacak falan filan...

Bu patırtı iki nedenle yapılıyor. Birincisi, kendilerine gerekenden daha fazla olanak sağlanan bazı genç arkadaşlar, büyük kulüplerde neler yaşandığı konusunda başka gazetecilerin bilmedikleri konulardan haberdarmış gibi görünmeye çalışıyorlar.

İkinci önemli neden de, birinde çıkan genel kurul haberinin ardından öteki geride kalmış olmak istemiyor. Bizzat gazetenin spor müdürü, bizde de böyle genel kurul kulisleriyle ilgili şeyler olsun talimatını veriyor. Sonrası da Allah selamet versin! Bir süre sonra ortalık yangın yerine dönüyor...

Yaklaşık 15 gündür Galatasaray'daki genel kurul çalışmalarıyla ilgili haberler gazete ve televizyonlarda yer alıyor. Başkan Adnan Polat ve adaylığını açıklayan Adnan Öztürk bu konudaki çalışmalarını sürdürüyor. Bunlarda yadırganacak bir durum yok. Hatta Polat'ın tek aday olarak kalmaması ve demokratik bir yarışın olması, Sarı Kırmızılı kulüp adına sevindirici bir gelişme.

Ancak bu noktadan sonra işler biraz rayından çıkabiliyor. Sahiden olanların yanında bir yığın varsayım, yakıştırma, olasılık ve hatta hayaller, haber diye, olmazsa yorum niyetine insanların önüne konuluyor.

Bu kapsamda en favori yaklaşımlardan biri de muhalefetteki adayın gümbür gümbür geldiği, iktidardaki başkanın şansının azaldığı yolunda oluyor. Bu işleri gerçekten bilenler tam tersini söylese yani görevdeki başkanın her zaman daha şanslı olduğunu kanıtlarıyla ortaya koysa da durum değişmiyor.

Tabii Galatasaray'daki seçimin özel yanlarından biri liseli-lisesiz tartışmaları oluyor. Liselilerin adayı şu, liseliler şuna çok tepkili, liseliler şunu yapacak bunu yapacak türünden senaryolar hemen hiç gündemden düşmüyor.

Yönetim listelerinin oluşturulması boyutunda da epeyce gürültü patırtı yaşandıktan sonra nihayet seçim günü geliyor ve bakıyorsunuz ki o güne kadar yazılıp söylenenlerin pek azını doğrulayacak bir tablo ortaya çıkıyor...

Yadırgadığım noktalardan biri de şu: Polat'ın devamından ya da Öztürk'ün başkan olmasından etkilenebilecek birileri mutlaka vardır. Peki, bunların sayısı ne olabilir? Dolayısıyla bu tür haber ve yorumlar gazete okurunu, TV izleyicisini ne kadar ilgilendirir?

Türkiye'de gazeteciliğin dramlarından biri de bu: Kendi gündemimizi ülkenin en önemli meselesi sanmakla kalmıyor, onu topluma benimsetmeye çalışıyoruz. Toplumun da buna hiç mi hiç kulak astığı yok. Ben de o toplumun bir bireyiyim ve bu konudaki haberlerle yorumlara sadece gülüyorum. Bunun çok gereksiz bir yer israfı olduğunu düşünüyorum.

O da mı dev derbi?

Spor medyasının anlamsız derecede abartılı değerlendirmeleri bilinmeyen birşey değil. Ne yaparsınız ki bazı arkadaşlarımız okurların ancak böylesi saçmalıklara ilgi gösterdiği yolunda bir inanca sahip.

Son olarak Galatasaray-Fenerbahçe A2 takımlarının maçıyla ilgili olarak bir gazetemizde "dev derbi" başlığı vardı. Oysa A takımların maçında bile dev ya da derbi kavramlarından biri durumu anlatmaya yeterli olabilir. Şöyle anlatayım: Bir maça dev dediğinizde başka ne eksiği kalıyor ki...

İşin doğrusu, 'Yavru derbi' gibi bir başlık olabilirdi... Ya da Fenerbahçe-Galatasaray maçının bu kulüplerin hangi ekipleri arasında olursa olsun önemini vurgulayacak başka bir başlık düşünülmeliydi.

Zaten sorun da burada: Böylesi başlıklar üzerinde pek düşünülmeden atılıyor.

Yılmaz Erdoğan'ı sevmek

Yazının başlığı "Onu sevmemek mümkün mü?" de olabilirdi. Yılmaz Erdoğan yaptığı bir yığın işle hayatımızı güzelleştiren adamlardan biri. Bu etkinlikleriyle maddi ve manevi kazandıklarını da sonuna kadar hak ediyor.

Üstelik bunu sadece sanatıyla yapmıyor, sosyal hayatta da üzerine düşen sorumlulukları fazlasıyla yerine getiriyor Erdoğan. Özellikle doğduğu yere, yetiştiği topraklara karşı duyarlılığı biliniyor.

Bayan Ligi Yükselme Grubu'nda oynayan Hakkarigücü Bayan Futbol Takımı'na sağladığı destek, bu tür katkılarının yeni bir örneğini oluşturuyordu.

2 Mart 2010 tarihli Radikal'de Senar Yıldız'ın fotoğraflarıyla Mehmet Özdoğan'ın haberi yarım sayfadan fazla verilmişti ve gerçekten de insanın içini ısıtacak türdendi.

Yıllardır o yöreden nasıl haberler geldiğini biliyoruz ve artık bundan bütün ülke alabildiğine yorulmuş durumda.

Ancak oradaki sorunları bugüne kadar uygulanan yöntemlerle asla çözemeyeceğimiz ortaya çıktı. O kadar da değil, bu büyük sorunu sadece siyasetle ekonomik önlemlerle halletmek de mümkün görünmüyor. Bunun gibi bir yığın sosyal nitelikli çalışmalara da gereksinme var. Bu yolda ilk kolları sıvayanlardan biri de her zaman Yılmaz Erdoğan oluyor.

Vizontele'den Neşeli Hayat'a kadar harika filmler, adlarını saymanın boşuna yorgunluk olacağı nefis oyunlar, şiir kitapları ve öteki etkinliklerle hayatımızı güzelleştiren bu adam bir de futbol oynuyor, biliyor musunuz?

Böyle bir adamı sevmeyip de ne yaparsınız?

[Okur'dan]

Hakan Şükür göreve

Bir Galatasaraylı olarak Tugay Kerimoğlu'nun gelmesine çok sevindim. Yönetim çok güzel bir iş yaptı, tebrik ediyorum. Daha önce de yönetim taraftarın önünde durmadı, Harry Kewell gönderilmedi, taraftarın istediği oldu. Bizim bir Hakan Şükür'ü-müz var, bilmem hatırlıyor muyuz? Tabii herkes şunu der: Elbette ki hatırlıyoruz, o kral.

Peki ne yaptık Hakan Şükür için? O niçin Galatasaray'ın içinde değil? Niçin yardımcı antrenör olarak göreve getirilmiyor? Niçin kendi evlatlarımıza sahip çıkmıyoruz? Galatasaray taraftarı niçin bu konuda da haykırıp yönetimi etkilemiyor?

Cemiş Kurutoprak

Giovani ve Caner

Ben de Giovanni dos Santos hakkında olumlu düşünemeyenlerdendim. Kasımpaşa maçındaki futbolu birçok taraftar gibi beni de şaşırttı. İnşallah bu futbolu başka maçlarda da görürüz. Beni asıl şaşırtan, bugün bazı gazetelerde hemen bonservisini alalım yazıları. Bunun için biraz daha beklesek iyi olamaz mı?. Caner, Kewell'ın yokluğunda 2. yarı müthiş oynuyor. Milli Takım'a kadar yükseldi. Bence önümüzdeki sene Kewell'ın olmama ihtimalini de düşünerek asıl bonservisi alınması gereken oyuncu Caner'dir. Bildiğim kadarıyla bonservisi 3 milyon Euro. Mehmet Topuz'un 9, İsmail Köybaşı'nın 7 milyon Euro ettiği Türkiye'de Caner için 3 milyon Euro çok sayılmaz.

Baros'un sakatlığı konusunda Galatasaray sağlık ekibinin suçlanmasını doğru bulmadığımı söylemek isterim. Olayları sadece dışarıdan izleyen bir ortopedist olarak 2 metatarsı (tarak kemiği) kırılan birinin olağan iyileşme sürecinde olduğunu, ameliyatının çok da anlamlı olmadığını, burada Baros'un ve menajerinin hatalı olduğunu düşünüyorum. Bazı yazarlar ısrarla Galatasaray sağlık ekibinden açıklama beklediler ama onlar konuşsaydı Baros zor durumda kalacaktı.

Op. Dr. Rüştü Eklioğlu (Ortopedi ve Travm. Uzmanı)

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu oyunda hayaletler kaybeder!

Ahmet Çakır 2010.03.09

Aslında Eskişehir'de bunun için her şey elverişliydi ama ilk 45 dakikada sahada adına futbol denebilecek pek az hareket vardı. İki takımın da birbirinden gereğinden fazla çekiniyor oluşu futbolu öldürdü.

Maçın en güzel yanı Es Es Bandosunun yaptığı canlı müzikti.

İlk yarıya ve hatta maça damgasını vuran temel etken iki büyük hakem hatası oldu. Bülent Yıldırım kişiliğine de hakemliğine de saygı duyduğumuz bir kardeşimiz. Fakat çok önemli iki pozisyonadaki elle teması niçin görmediğini anlamak zor. Yardımcıdan ve 4. hakemden de bir katkı gelmeyince yanan Cim Bom oldu. Hakemin görmediği ellerin ilkinde rakip ceza yayının içinde G.Saray'ın kullanabileceği serbest atış kayboldu, ikincide Eskişehir'in golü geldi. Elbette ki bu golde "toplu savunma intiharı" görmezden gelinebilecek gibi değildi.

Geçen hafta K.Paşa karşısında fırtına gibi esen Giovanni'nin kulübede kalmış olması ilginçti. Emre Güngör de milli maçta pek yorulmamıştı, üstelik gol atmış olma güveni içindeydi ama ne diyelim, bunlar teknik adamın bileceği işler...

Nitekim Giovanni oluşturduğu penaltıyla takımını ayağa kaldırdı ama daha fazlasını bulamayışları onun değil arkadaşlarının perişanlığındandı. Geride maçı kazanmaya bile yetecek kadar süre varken anlamsız bir doldur-boşalta yönelmeleri Rijkaard'ın bu takım üzerindeki etkisizliğini gösterir gibiydi.

İkinci yarıya başlarken oyuna herhangi bir müdahalede bulunmaya gerek görülmeşi hemen Cim Bom'un kalesinde gol olarak karşılığını buldu. Bu güzel golde topu kaybetmek üzere olan rakibe Ayhan'ın yardımı da takdir edilecek düzeydeydi! Sarı Kırmızılı takım Eskişehirspor karşısında sezonun en kötü maçlarından birini değil uzak ara en fecisini oynarken bu karşılaşmayı Rıza Çalımbay'ın Rijkaard'ı yenmesi olarak da okumak mümkündü. Çünkü Çalımbay maçı kazanmak için ne yapması gerektiğini ünlü rakibinden çok daha iyi biliyordu. Önde baskı ve ilk sarı kart çıkana kadar yapılacak sertlik Galatasaray'ı bitirmeye yetti.

Haksızlık etmeyelim, evsahibi takım bundan fazlasını da yaptı. Çok koştı, müthiş mücadele etti, oyun alanının her yerinde rakibine üstünlük sağladı; kısacası bütün yaptıklarıyla maçı kazanmayı hak etti. Kağıt üzerinden kendisinden kat kat güçlü rakibine soluk bile aldırmadı.

Şampiyonluğa giden bir takım böyle maçlarda hiç değilse yenilmemeyi becerebilmeli. Sarı Kırmızılı takım bu yenilgiyle sadece 3 puan değil daha bir yığın şey kaybetti. Başta F.Bahçe olmak üzere şampiyonluk yolunda bütün rakiplerine güç ve moral verdi.

Bizim yazıyı bitirirken onu öğrenebilecek kadar bekleyecek vaktimiz yok ama maçtan sonra olmazsa bugün Adnan Polat tıpkı ligin ilk yarısında Aziz Yıldırım'ın yaptığını yapabilir. Hakem isyanı bundan sonraki haftalar için yararlı olabilir. Biliyorsunuz bizde işler böyle yürüyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mosturoğlu ne diyor?

Ahmet Çakır 2010.03.13

Fenerbahçe Kulübü Asbaşkanı Şekip Mosturoğlu, geçen hafta Sarı Lacivertli kulübün bir Hıncal Uluç'unun olmadığından yakındı. Sonradan bazı tevil çabalarında bulunsa da Mosturoğlu'nun ne söylemek istediği gün gibi ortadaydı.

Güya Uluç, sürekli olarak çıkardığı gürültü-patırtı ile G.Saray'ın çıkarlarını savunuyordu da Fenerbahçe için de bunları yapan bir basın mensubunun olmayışı onlar adına bir eksiklikti.

Vah vah!

Uluç'un gerçekte ne yaptığı, neyi nasıl savunduğu bir yana, aslında Mosturoğlu hazin bir itirafta bulundu. Bununla da Türkiye'de kulüp yöneticisi-basın ilişkilerindeki çarpıklığı tersinden dile getirmiş oldu.

Gazetecinin temel görevinin gerçekleri ortaya çıkarmak ve bu yolla kamuoyunu aydınlatmak olduğu, bu ülkede çoktan unutulmuş durumda. Ayrıca, bir basın mensubunun savunması gereken kurumun herhangi bir kulüp değil, ekmek parasını kazandığı kuruluş olması gerektiğini de pek hatırlayan yok gibi.

Kamu adına görev yapan gazetecinin, herhangi bir kulübü savunmasına en başta karşı çıkması gereken kişiler, o kulübün yöneticileridir. Çünkü gazetecinin bu eylemi, kendi çalıştığı kuruluşa ihanet olmanın da ötesinde, o kulübün yöneticilerine hakarettir. "Siz bu kulübün çıkarlarını yeterince savunamıyorsunuz, bunu ben yapmak zorunda kalıyorum" demektir!

Bu işlerin doğru-dürüst yürütüldüğü ülkelerde herkesin kendi işini adam gibi yapması temel kuraldır. Bizdeyse kendi işini iyi yapmayı kimse umursamaz, hep başkalarının işlerine karışılır. Aslında bu, temel nitelikteki bir azgelişmişlik ölçüsüdür. Adam iyi yazı yazamaz, fotoğraf çekemez, habercilik yapamaz ama F.Bahçe'nin maçlarını nasıl kazanacağını herkesten iyi bilir! Ha ha ha!

Mosturoğlu'nun asıl yakınması ve hatta şiddetli biçimde tepki göstermesi gereken nokta, basında yadrganacak kadar çok sayıda kişinin Fenerbahçe'yi savunmayı temel görev olarak kabul ediyor oluşudur. "Fenerli basın" denen olgunun temelinde bu vardır.

Hıncal Uluç'un G.Saray'ı savunuyor oluşu sadece bir komedidir. Nitekim bunun bir bölümünü kendi de kabul ediyor ve bugüne kadarki G.Saray kulübü başkanlarına, yöneticilerine, teknik adamlarına yönelttiği hakaretimiz tepkilerini de örnek olarak gösteriyor.

Gerçekte ne Galatasaray umurunda Uluç'un ne de Fenerbahçe! Bunlarla samimi ilgisini yıllar önce kaybettiğini kendisi defalarca açıkladı. Fakat ne yaparsınız ki bunlar üzerinde konuşmak her dönemde çok para etti ve ediyor. Uluç da bu gerçeği göremeyecek biri değil! Sermayesi sıfır, getirisi bu denli yüksek bir ticareti kim bırakır!

Uluç kendi şişkin egosunu daha da besleme peşinde, başka bir derdi yok! Son dönemde çok belirgin biçimde inişe geçmiş olmaktan dolayı da epeyce sıkıntılıydı. Mosturoğlu'nun yardımıyla şöhretini biraz daha cilalamış oldu. Böylece keyfi yerine geldi.

Peki, Mosturoğlu ne yapmış oldu? Bu memlekette yöneticiliğin gerçek yüzünü ortaya koydu. Çok gerekli değildi ama yine de sağolsun.

İşte şimdi oldu Rijkaard!

Galatasaray teknik direktörü Rijkaard'ı da kendimize benzetmekte zorlanmadık. Hollandalı hoca GSTV'ye yaptığı açıklamada, rakiplerin Bursaspor'a karşı kendilerine oynadığı kadar etkili çaba ortaya koymadığını ileri sürdü.

Şu güne kadar Rijkaard'ın teknik boyutunda Cim Bom'a katkısı tartışılır noktada kalmıştı ama adamlığına kimsenin söyleyecek sözü yoktu. Hatta hemen tüm açıklamaları hayranlık topluyordu.

Ancak Eskişehirspor karşısında bir kez daha lastik patlatınca hoca şark usulü birtakım değerlendirmelere yöneldi. Bizim insan psikolojisinden anladığımız kadarıyla, asıl kusurun kendinde olduğunu bildiğinde böyle değerlendirmeler yapılır.

Hollandalı hoca bu maça takımını hiç iyi hazırlayamadı. Bunu maçın 5'inci dakikasında bile görmek mümkündü. Sonrasında da takımını silkeleyip kendine getirecek bir hamle yapamadı. Örneğin, uyurgezer takımını ikinci yarıya çıkarken hiç değilse bir oyuncu değişikliğiyle canlandırmak mümkün olabilirdi, onu bile yapamadı.

Maçtan sonra da dönüp onu bunu suçlamaya başladı. Yok efendim milli maçmış da bilmem neymiş! O maç neredeyse 1 ay öncesinde kaldı, ne yorgunluğu!

Neyse, Rijkaard'ın bize benzemeye başlaması belki Cim Bom için yararlı olur. Memleket gerçeklerini daha iyi görüp takımını da buna göre hazırlar.

Sen o golü attın Emre!

Emre Belözoğlu son dönemde yükselen formu ve savaşçı kimliğiyle Fenerbahçe'nin temel direklerinden biri haline gelme yolunda. Bu da camianın gözünde değerini artırıyor. Sarı Lacivertli yayın organları haliyle onunla ilgili gelişmeleri ve sözlerini daha parlak biçimde vermeye gayret ediyor.

Son olarak kendini tam Fenerbahçeli saymak için Galatasaray'a gol atma isteğini dile getirdi milli futbolcu.

Hatırlayan okurlarımız olacaktır, daha önce de bunu belirtmek zorunda kalmıştım. "Sen o golü çoktan attın Emre kardeşim! 1999-2000 sezonunun ikinci yarısında Ali Sami Yen Stadı'nda Galatasaray'ın tek kale oynayıp da gol atamadığı maçta, Johnson'un hiçbir şey olmayacak serbest atışı senin sırtından sekip Taffarel'i avlayarak ağlara gitmemiş miydi? Sen o gün Fenerbahçeli olmuş sayılırsın. Daha ne golü atacaksın Galatasaray'a!"

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Keita farkıyla harika gece

Ahmet Çakır 2010.03.15

Galatasaray, ligin ilk yarısında en ağır yenilgiye uğradığı Ankaragücü karşısında neredeyse hiçbir şey oynamadan kazanıp üç altın puanı cebine koyarken bunda en büyük pay Keita'nındı.

Sarı Kırmızılı takımın yıldızı, önce attırdığı iki golün yanında attığı golle maça damgasını vuran adamdı. Şampiyonluk yarışının bu bıçak sırtında yaşanmaya başladığı günlerde daha ne oluyor demeden topun Ankaragücü ağlarını bulmuş olması Cim Bom için önemli bir avantajdı. Arda'sız oynamanın getirebileceği dertler için de bu gol en iyi ilaçtı.

Büyükler kadar para harcayıp üç-dört takımlık adam transfer etmesine karşın hâlâ sezon başı hazırlıkları yapıyor görünümündeki Ankaragücü yine de bu golün sıkıntısını fazla yaşamadı ve topa daha çok sahip olup rakibini zorlamaya başladı. Ama hepsi o kadarla kaldı. Ortaalanda halı saha paslarını futbol sanan Sarı Lacivertli ekip, Galatasaray kalesi önüne gelme konusunda pek becerikli değildi. Zaten ne yenen ne de yenilen kısır futbollarıyla nereye varabildiklerini puan cetvelinde de görmek mümkündü.

Ancak Galatasaray'ın önde hiç top tutamayışı, ortaalanda da Barış'la Mustafa'nın dağınıklığı, Elano'nun etkisiz kalışı sorun çıkaracak gibiydi derken Keita hem müthiş bir fırsatçılıkla hem de Ankaragücü savunmasını topla birlikte döve döve gol atıp rakibi yıktı.

İki farklı üstünlüğe karşın Cim Bom'un bir türlü oyuna egemen olamayışı hâlâ sıkıntı yaratacak gibiydi. Sadece mücadele ederek ayakta duran takıma Giovanni'nin yerine Ayhan, Sabri'nin yerine de Emre Güngör değişiklikleri iyi geldi. Rijkaard bu doğru hamlelerle görevini yapmış oldu.

Sarı Kırmızılıları asıl keyiflendiren değişiklik Baros'un oyuna girmesi oldu. Galatasaraylılar, aylar sonra kavuştukları krallarından zorlu yarışta önemli katkı bekliyorlar. Elbette ki henüz hazır değil ama daha sahaya adımını attığı ilk maçta golü bulunca Sarı Kırmızılı tribünler keyiften çıldırdı adeta.

Emre Güngör' n girmesiyle Neill'in de öne çıkma ve oyun kurma imkanı doğdu. Avustralyalı bir yandan sağbek oynayıp öte yandan da bunu yaparak kapasite kullanımını biraz yükseltmiş oldu. Ancak ma  boyunca tek başına çırpınıp duran Jo'ya tek düzgün pas atılamamış olması da kabul edilecek bir durum değildi.

Aslına bakarsanız bu maçın ikinci yarısı hiç oynanmasa kimsenin bir kaybı olmazdı. Sadece son saniyelerde gelen golle Galatasaray ilk yarıdaki ağır yenilginin rövanşını aynı skorla almayı bildi. Bu da şampiyonluk inancını artıran bir başka önemli etkendi.

Ali Aydın dostumuz ayrıntılı olarak anlatacak ama biz de Kuddusi Müftüoğlu'nun hakemlik hayatının en rahat maçını yönettiğini söylemiş olalım...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

 stiklal Marşı söylersek sporcu sayısı artar mı?

Ahmet  akır 2010.03.21

Bu konuyu benden daha önce dile getiren pek çok arkadaşım oldu. Son olarak Radikal'de Bener Onar kardeşim durumu açık biçimde ortaya koydu.

Elbette ki biraz 'netameli' bir konu olduğu için başka arkadaşlarımız buna girmek istemiyor. Aslında ben de aynı durumdayım. Üstelik sorun sadece bu değil, siz bambaşka bir durumdan söz ederken öyle akılmaz tepkilerle karşılaşınca, 'ne haliniz varsa görün!' noktasına gelebiliyorsunuz.

Bu ülkede yaşayan ve 'ben Türk' m' diyen herkesin  stiklal Marşı konusundaki duygu ve düşünceleri açıktır. Doğru zamanda ve gerekli yerde söylenen marşımız hepimizde aynı coşkuyu uyandırır. Başka türlüsünü benim aklım almaz.

Ancak, bu ülkede yaşanan sorunları 'maçlarda  stiklal Marşı s yleterek' çözmeye kalktığınızda hem kendinizi gülünç duruma düşürürsünüz hem de böylesine büyük bir değere zarar verirsiniz.

Bugün olan da budur!

Memlekette terör m  var? Hep birlikte  stiklal Marşı söyleyelim, teröristler korkar, terör azalır... Enflasyon mu yükseldi, kolayı var, hep birlikte  stiklal Marşı söyleyelim, aşağı iner... Ermeni meselesi yine mi gündeme geldi, çaresi  stiklal Marşı söylemektir, hiç durmayalım...

Anlatmaya çalıştığımız gibi, sadece maçlarda olmuyor bu durum, derneklerin, sendikaların ve benzeri kuruluşların en sıradan toplantılarında bile  stiklal Marşı söylendiğine tanık olabiliyoruz. Hatta apartman toplantılarında bile bunun yapıldığını biliyoruz. Bunun ortaya çıkardığı sonuç da çok farklı değil. Bu ülkenin en büyük değerlerinden biri adeta şakaya dönüştürülüyor.

Uzatmayalım, maçlarda  stiklal Marşı söylenmesi 12 Eylül faşizminin uzantısı ve toplum mühendisliği çalışmalarının en tuhaf uygulamalarından biri. O basmakalıp deyişle, 'dünyanın hiçbir yerinde olmayan birşey.' Bunun niçin yapıldığını kimse bilmiyor ama şunu kaldıralım diyen de yok! Hatta bu yönüyle biraz Anayasa'nın geçici 15. maddesine benzediğini söylemek de mümkün...

Aslında biz sahici işler yapıp sorunlarımızı çözme becerisi g steremediğimizden bu tür tuhafliklarla denge kurmaya çalışıyoruz. Örneğin, 72 milyonluk ülkede lisanslı sporcu sayısı akılmaz derecede düşük. Üstelik bu konuda sürekli yalan söyleniyor. Bununla ilgili son haber şöyle:

"GSGM'nin yaptığı son araştırma Türk sporunun acı gerçeğini gözler önüne serdi. Nüfusumuza göre düşük olan lisanslı sporcu sayımızın dahi aldatmaca olduğu ortaya çıktı. GSGM'nin internet sitesinden yayınladığı son bilgilere göre, resmi olarak 1 milyon 621 bin 349 lisanslı sporcumuz var. Ama bunların sadece 312 bin 668'i faal olarak spor yapıyor."

Tabii bu konuda ne kadar acıklı bir halde olduğumuzu anlamak için 80 milyonluk Almanya'da lisanslı sporcu sayısının 24 milyon olduğunu da bilmemiz gerekiyor. Öteki Avrupa ülkelerinde bundan bile yüksek oranlar söz konusu. Sporcu sayısını artıramayınca maçlarda İstiklal Marşı söyleyerek iş yaptığımızı sanıyoruz.

Şunu da adım gibi biliyorum, bu işin yetkilisi ve sorumlusu olan Futbol Federasyonu durduk yerde gereksiz bir sorunla karşılaşmayı göze alamıyor. Daha doğrusu, hiç kimse 'İstiklal Marşı söylemeyi kaldıran yönetim' olmak istemiyor. O nedenle de bu uygulama sürüp gidiyor.

Ülkesini ve İstiklal Marşı'nı sevme konusunda kimseyi kendimle yarıştırmayacağımı bir kez daha tekrarlıyorum ve bu gereksiz uygulamanın kaldırılması için artık yetkilileri göreve davet ediyorum.

Ceza ve adalet

-Biliyorum, Diyarbakırspor'la ilgili gelişmeler ve GS-Ankaragücü maçı sonrasındaki olay nedeniyle ortalık yangın yeri gibi. Onlardan söz açmadan yazı yazmak pek kolay iş değil.

Gereken herşeyi başkaları söyledi, tekrarlamak çok da gerekli değil. Sadece, bu gibi sorunları ben olsam şöyle çözerim, böyle hallederim diyen arkadaşlarıma gülüyorum. Hiçbirşey yapamazsınız!

Bu ülkede hemen hiçbir sorunu çözmek mümkün değil. Çünkü böyle bir istek, tavır, anlayış, yaklaşım, gelenek ve irade yok! Olsa olsa o sorunun etrafında biraz da siz dolaşır, bir iki adım atıyormuş gibi görünüp umutlanır, sonra sürekli patinajdan yorulur, umudu kesip gidersiniz.

Sorunları çözebilmek için işi baştan sağlam tutmak gerekiyor. Ortasından başlayıp da vaziyeti idare etmeye çalışarak hiçbir yere varamazsınız çünkü sakat geçmişiniz hep peşinizde olur.

Bu duygu ve düşünceler içinde izlediğim gelişmeler içinde iki nokta ilgimi çekti:

1) Diyarbakır ve onun temsil ettiği bölge konusunda siyasal, ekonomik ve kültürel görevleri konusunda pek duyarlı sayılamayacak muktedirlerin, iş Yeşil-Kırmızılı takımı Süper Lig'de tutmaya gelince topluca ayağa kalkmaları çok eğlenceli... Kendi görevlerini yapmayanların, kangrenleşmiş sorunların, futbolun sırtından çözülmeye başlanabileceğini düşünmeleri de aynı oranda hazin.

2) Ankaragücü maçındaki olaydan dolayı Galatasaray'ın önümüzdeki hafta ezeli rakibiyle yapacağı, sezonun en önemli maçının seyircisiz oynanması konusunda bir televizyon kanalının yürüttüğü propaganda gözyaşartıcıydı. Konu, neredeyse 'sporum Ergenekonu' boyutunda ele alındı ve inanılmaz yoğunlukta işlendi. İstedikleri sonucu alamadılar ama yine de çabalarından dolayı arkadaşlarımızı kutlarız. Adalet peşinde olunmasına herhangi bir itirazımız yok ama bu maçın seyircisiz oynanmasının nelere malolabileceğini göremez oluşları bizi biraz şaşırttı.

Antalya'dan yeni haber var

-Okurlarım bu konudaki duyarlılığımı biliyor. Fotomaç'tan Bülent Tuncay arkadaşım da bunu bilen ve ilgilenenler arasında. Nitekim konuyla ilgili yazısına "Çakır'a kötü haber!" başlığını koymuş. Yazı şöyle: "Antalya'ya kamp yapmaya gelen takım sayısının bir yılda 2 binlere ulaştığı yolundaki haberler Ahmet Çakır'ı hep kızdırmıştır. Ahmet abimize göre bu sayı 40-50'dir, hadi bilemedim 100-150. Antalya Vergi Dairesi, Ahmet

Çakır'ı üzecek resmi bir açıklama yaptı geçenlerde. 2010'un ilk 2 ayında Antalya'da kamp yapan takım sayısını 772 olarak açıkladı. Büyük bir bilinmezlik de ortadan kalktı böylece. Diye diye getirdik o kadar takımı yani, hayırlı olsun!.."

Elbette ki Bülent kardeşim, takılıyor; Antal-ya'ya gelen takım sayısının artmasından sadece mutluluk duyarım. Benim tepki gösterdiğim nokta, bu konuda aptalca bir yalanın inanılmaz biçimde tekrarlanarak gerçekmiş gibi değerlendirilir hale gelmiş olması. Antalya Vergi Dairesi'nin bugüne kadar açıkladığı en büyük rakam olarak 172'yi biliyorum (14 Ocak 2006 tarihli gazeteler). Dolayısıyla 772 büyük bir rakam. Binli, ikibinli gülünç yalanlar bir yana, müthiş bir gelişmeyi gösteriyor.

Ancak konuyla ilgili olarak daha önce yazmadığım bir gelişme oldu. Bizim gazeteden Fikri Türkel kardeşimiz de yetkililerden birine dayanarak o malum ikibinli rakamı yazmıştı. Kendisiyle yazışırken durumu şöyle açıkladı: "Örneğin Galatasaray Kulübü buraya 1 yıl içinde sadece A takımıyla değil PAF ve öteki genç takımlarıyla da geliyor. Bu da kayıtlara '6 takım geldi' olarak geçiyor."

O zaman ikibin bile az, yakında üç-beş bine ulaşırsınız! Hayırlısı olsun.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Emre kendini Neill sanınca...

Ahmet Çakır 2010.03.22

Gerek son 10 yılın maçları gerekse karşılaşma öncesindeki hava, Sarı Kırmızılı takımın bu maçı kazanarak döneceği yolundaydı. Hem de pek zorlanmadan bu iş olacaktı... Asıl hedefi kupa olan ev sahibinin bu maça ölümüne asılmasını bekleyen yoktu.

Saha dışındaki öteki güzellikler de görülmeye değer nitelikteydi. Özellikle kısa sürede herkesin sevgilisi haline gelen Keko'nun varlığı, maça çok değişik bir boyut katmıştı. Duygusalılık doruktaydı. Tribünler bayram yeri gibiydi. İklim ve zemin koşulları da futbol için çok uygundu.

Karşılaşmanın ilk 10 dakikalık bölümü Galatasaray'la ilgili olumlu düşünceleri doğrular gibiydi. Cim Bom hızlı başlamış ve önemli pozisyonlar bulmuştu. Her şey beklendiği şekilde olacak gibiydi.

Ama hiç de öyle olmadı.

Trabzonspor önce iyi mücadele ederek, ardından da Alanzinho ile topa sahip olarak oyunu dengeledi. Yine de oyun dengeli gidiyor sayılırken Emre Güngör'ün olağanüstü hatası adeta takımı çökertti.

Galatasaray savunmasında Lucas Neill çok serinkanlı ve dengeli top kullanıyor. Ona ayak uyduramıyor diye Servet kenarda bekletilirken, Emre Güngör daha büyük bir faciaya yol açtı. Bu gol yenilgiye yol açıp belki de şampiyonluğa mal olabilecek kadar büyük önem taşır duruma geldi...

Şenol Güneş, Galatasaray'ı oynatmamanın yolunu Keita'yı kilitlemekte buldu ve bunu uyguladı. Arda'nın yokluğu elbette ki çok ciddi bir sorundu. Onun yerine önemli işler yapması beklenen Elano, Sarı Kırmızılı forma altında en kötü maçlarından birini oynadı.

Barış ve Mustafa Sarp'ın ölesiye çabalarının hiçbir futbol değeri kazanmayışı hazindi. Giovani ve Jo'nun oyunun büyük bölümünde pek ortalıkta görünmeyişleri, önemli pozisyonlarda da bitirici hareketleri yapamayışları Galatasaray'ı bitirdi!

Rijkaard'ın sezon başından bu yana bir türlü anlaşılamayan sistemi bu maçta tam olarak iflas etti. Özellikle ikinci yarıda dakikalarca Cim Bom ne oynadığını bilmeden anlamsızca koşuşturup durdu.

Baros'un oyuna alınmasına Şenol Güneş, Engin Baytar'la karşılık verince Sarı Kırmızılı takımın gol atabileceği değil tersinin olacağı bir süreç girildi. Lucas Neill'in de fazlaca öne çıkmasıyla oyun çılginca bir hal aldı.

Caner'in attığı golde gerçekten elle müdahale var mıydı, pek görünecek kadar açık değildi. En azından Eskişehirspor'un attığı goldeki kadar belirgin sayılmazdı. Ancak bunun da fazla üzerinde durulacak bir yanı yok gibiydi. Çünkü Bordo Mavili takım bu galibiyeti hiç tartışılmaz biçimde hak etti. Hele son 10 dakikada yakaladığı mutlak pozisyonların yarısını değerlendirebilse Sarı Kırmızılı takım Trabzon'dan hezimetle dönebilirdi...

5 yenilgi şampiyonluk için sınır sayılır. Peki, Galatasaray'ın bundan sonraki 8 maçını kazanıp da bunu başarabileceğine kim inanır?

Her maç Ali Sami Yen'de ve Kasımpaşa ve Ankaragücü gibi rakiplerle olsaydı Cim Bom uzak ara şampiyonluğa ulaşabilirdi. Peki şimdi? Belki de Polat'ı başkanlıktan edebilecek kadar berbat bir ortam doğdu...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Canaydın'ın yokluğu şimdi anlaşılacak

Ahmet Çakır 2010.03.24

Bunu Sarı Kırmızılı kulübün Disiplin Kurulu eski başkanlarından Orhan Yüce söyledi. GSTV'deki dün Özhan Canaydın'la ilgili 3 saatlik sabah yayını maratonunda bu konudaki gerçeği de en cesur biçimde o dile getirmiş oldu.

Evet, söylemesi çok zor ama Özhan Canaydın Galatasaray'ı bu kadar çok sevmiş olmasa, belki daha uzun yaşayabilirdi. Fakat bunu ona sorduğunuzda, 'Galatasaray'sız çok uzun bir ömrün ne anlamı olabilirdi ki!' karşılığını alacağınızdan da en küçük bir kuşkunuz olmasın.

Bir kulübü, camiayı, renkleri, takımı sevmenin ne demek olduğunu o yakından tanımakla çok daha iyi anlayabilirdiniz. Epeyce zor bir dönemde üstlendiği Galatasaray Kulübü başkanlığını yürütmeye çalışırken yaşadığı sıkıntılar onun ömrünün kısaltacak kadar yakıcı ve yıkıcı nitelikteydi. Üstelik bunları anlatabilmek de neredeyse olanaksızdı.

Çünkü bunların bedeli olarak ortaya çıkan fatura henüz ödenmemişken, geçmişteki büyük başarıların tekrarlanması bekleniyor ve bu yolda en küçük bir mazeret bile kabul edilmiyordu. Hatta o da bundan etkilenerek, gelecek 10 yılda 7 şampiyonluk ve 1 de Şampiyonlar Ligi kupası vaat etmekten kendini alamamıştı. Daha azını söylemeye hakkının olmadığını düşünüyordu.

Elbette ki böyle bir hedefe varabilmek olanaksızdı. Ancak son derece zor koşullarda Galatasaraylıları mutlu edebilmek için elinden gelenin fazlasını yapmaya çalıştı. Üstelik bunu yaparken ilkelerinden ve bir yaşam biçimi olarak gördüğü centilmenliğinden de en küçük bir ödün vermedi.

Açıkçası bizim toplumumuzda centilmenliğin 'enayilik' olarak görüldüğünü bilmiyor değildi. Hatta bunu kendisinin bir başka özelliğiyle birleştirerek söylemekten de hiç kaçınmazdı. Uzun boyluların biraz safça oldukları yolundaki Arapça sözü sık sık yinelemekten zevk alırdı. Bu memlekette sayıları hiç de az olmayan dangalaklardan biri ilginçlik olsun diye onu 'Galatasaray'ın en başarısız başkanı' diye nitelendirmişti. Benzeri

aptalca sözler gibi bu da epeyce ilgi görmüştü. Bundan duyduğu üzüntüyü hiç olmayacak zamanlarda, genellikle önemli başarılar kazanıldığında gündeme getirir 'En başarısız başkanız ya!' diye kinayede bulunmakla yetinirdi.

Kendi kişisel centilmenliğinden çok uzak bir ortamda, en yakınındaki kişilerin bile düpedüz dehşet verici saldırılarına cesaretle göğüs gerdi. Galatasaray'ın başarısı için bundan çok daha büyük darbelerin bile önünde dimdik durdu, acılarını sineye çekti. Sonunda onu anlayanlar da oldu. Bugün rakip kulüp taraftarlarının en çok saygısını kazanmış kişiler listesinde elbette ki en ön sıralarda yer almaktadır.

Ayrıca, Levent Tüzemen arkadaşımızın çok isabetli değerlendirmesiyle sporun "devlet adamı" olarak da bu saygınlığını perçinlemiştir. Galiba, G.Saray sevgisiyle birlikte onun en büyük tesellisi de bunlar oldu. Ne kadar önemli biri olduğunu yokluğunda daha çok anlayacağız. Allah mekânını cennet eylesin, nur içinde yatsın.
a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Özhan Abi kırmızı kart görebilir miydi?

Ahmet Çakır 2010.03.27

Bilgin Gökberk kardeşim haklı, Özhan Canaydın'ın ardından yapılan, yazılan ve söylenenlerin büyük bir bölümü insanı tiksindirecek nitelikte...

Yaşarken onu kahredecek nitelikteki çirkinlikler yapmış olanlar neler söylüyor; 'dost acı söyler' kisvesi altında tutarsız ve dayanaksız suçlamalarda bulunup bütün bu saçmalıklarla onun bu dünyadan belki de erken gitmesinde payı olanlar bile şimdi neler anlatıyor!

Efendim, rahmetli Özhan Abi gerçekte onları şöyle severmiş de, yanlarına gelip böyle edermiş de, telefonla arayıp şöyle söylemiş de, bilmem neymiş! Sanırsınız ki canciğer kuzu sarması şeklinde sevişerek yaşamışlar...

Yapmak istediklerinin ve yaptıklarının çoğunu anlatamadı Özhan Abi. Onun eşsiz tevazuu ve insanlığı nedeniyle yaptıkları bile aleyhine kullanıldı. En yakın arkadaşları durumundaki kişiler, "Galatasaray'ın sorunlarını bakkalla, manavla konuşuyor" şeklinde eleştiriler getirdiler. 'Galatasaray için ölürüm' diye ortalıkta gezinenler, üç-beş kuruş mertebesindeki alacaklarını tahsil için yapmadık maskaralık bırakmadılar... Mesleğe daha dün başlamış medya çömezleri bile Sarı Kırmızılı kulübü sanki ondan daha iyi biliyormuş gibi sözler etme imkanını buldular.

Onu iyi tanıdığı izlenimi oluşturmaya çalışan bir büyük gazeteci, vefatından sonra Canaydın'ın centilmenliğiyle ilgili olarak şunu yazdı: "Galatasaray ve Milli Takım'da basketbol oynadı. Bir konuşmamızda 'hiç kırmızı kart görmedim' dediğini hatırlıyorum. Bir adam bunca yıl sahaya çıkar da tek bir kez bile 'kırmızı kart' görmez mi? Böylesi bir centilmendi işte." Be adam, basketbolda kırmızı kart uygulaması diye birşey hiçbir zaman olmadı ki?

Özhan Abi'nin yaşama biçimi haline getirip ömrünün her saniyesinde ortaya koyduğu centilmenliği böyle bir karikatür haline getirmek, onu iyi tanımak mı oluyor? İşte bu! Ne yapabilirsiniz ki? Zaten Özhan Abi'nin tüm yaşamı, 'Beni bir siz anladınız ama siz de yanlış anladınız' denilebilecek şekilde geçmedi mi? Fair Play ödülü aldığı o ünlü el sıkma olayının bile gerekçesi başka bir durum değil miydi? Bu ülkede böylesi bir ödülü en çok hak eden kişi olarak, onu bir yanlış anlama sonucunda almamış mıydı? İşin gerçeği şu: Özhan Abi, centilmenliğin enayilik olarak görüldüğü bir toplumda sonuna kadar öyle kalabilmeyi başarabilmiş biriydi.

Bunu da kimse beğensin filan diye değil gerçekten öyle olduğu için yapmıştı. İnsan kendisi olmaktan vazgeçebilir mi? Hiç değilse bunu anlayıp susarak anısına saygı göstermeyi becerebilerseniz, siz de hayatınızda bir kez olsun centilmence denilebilecek bir iş yapmış olursunuz.

Nereden aklıma geldiyse, "Şefaatinizden vazgeçtim, mezarıma taş atmayın yeter!" diye bir söz vardır, biliyor musunuz?

Kim başkan olacak?

-Bu konudaki düşüncelerimi daha önce yazmıştım. (06.03.2010, Zaman - Ah ah ah! Neler olacak bir bilseniz...)

Yeni ve farklı bir gelişme yok. Adnan Öztürk'ün büyük bir rüzgarla geldiği ve Polat'ı yeneceği yolundaki görüşler biraz tavsamış gibi. Faruk Süren, Mehmet Cansun, Ali Tanrıyar gibi eski başkanlar Polat'ın yanında görünüyor. Fatih Altaylı ve öteki bilirkişilerin değerlendirmeleri, kerhen de olsa Polat'ın kazanacağı yolunda.

Bütün bunlar gazeteci olarak bizi fazla ilgilendirmiyor. Mesleğimiz açısından yaşanan üzücü kısırlığın burada da yinelenildiğini görüp üzülüyoruz.

Genel kurulun nabzını çok iyi tutuyormuş ya da müthiş haberler alıyormuş numaralarını seven bazı arkadaşlarımız, yeni bir fiyasko daha yaşadılar. Bu seçimle ilgili en küçük bir gazetecilik başarısı ortaya çıkmadı. Ne listeler ne de başka bir gelişmeyle ilgili olarak tek haber göremedik medyada. 'Efendim, liseliler şunu yapacak da, lisesizler de böyle davranacak' türünden masallar anlatıyorlar. Kısacası, tıpkı Beşiktaş'taki başkanlık seçimi gibi bir kez daha gazeteciliğin ölümüne tanıklık etmek zorunda kaldık.

Allah rahmet eylesin.

Maçı kim alacak?

-Elbette ki gündemdeki öteki soru da bu. Hatta milyonlarca taraftar için Galatasaray'da başkanın kim olacağından çok pazar akşamki maçın sonucu önem taşıyor. 'Evsahibi yüzde 75 kazanır' şeklindeki istatistiksel görüşümü tekrarlayacağım. Bu oranın Ali Sami Yen'de Galatasaray aleyhine biraz düştüğünü, Şükrü Saracoğlu'nda ise Fenerbahçe lehine neredeyse yüzde 100'e yaklaştığını görmüyor değilim. Ancak geride kalan 360 küsur maç bunu gösteriyor, onu söylüyorum. Bundan çok daha önemlisi, Fenerbahçe taraftarı Manisaspor maçında Özhan Canaydın'la ilgili olarak yaptıklarıyla sadece bu maçı değil başka pek çok maçı da kazanmış oldu.

Alex'in 'Alkış değil saygı bekliyoruz' sözü de yine bu karşılaşmaya damga vuracak bir önem taşıyor. Elbette ki iki tarafta da bu güzellikleri ortadan kaldırmak için bilenenlerin olduğundan haberdarım. Olsun. Şimdilik bu kadarı da yeter. Kim kazanırsa kazansın, hiç değilse bu kadarcık bir güzellik görebildik...

Dünyaya rezil mi olduk?

-Bu ülkenin ciddi bir medya sorunu olduğunu hepimiz değişik nedenlerle kabul ediyoruz. Dünkü Hürriyet'in manşetinden tutun da bir spor gazetesindeki minicik haber başlığına kadar bunun belirtilerini görebilmek mümkün. Hürriyet'in malum nedenlerle yaptığını siyaset yazarı arkadaşlarımıza bırakıp biz iki satır o spor başlığına değinelim.

Efendim, şu son bahis şikesi kapsamında yaşananlar nedeniyle dünyaya rezil olmuşuz. Öyle diyor arkadaşlarımız.

Oysa gerçek bunun tam tersi. Dünya, 'çok kr, Türk artık bu tür pislikleri halının altına süpürmek yerine üstüne çıkartıyor ve takip edip cezasını veriyor' şeklinde bakıyor konuya. Medyanın bu memlekette son zamanlarda olupbitenleri doğru okuma konusunda ciddi sıkıntılarının olduğunu biliyoruz da bu kadarına gerek yok.

İyi şeyler oluyor, merak etmeyin. Gürültü patırtı geçtikten sonra bunu siz bile anlayacaksınız.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Leo'nun Fener'e armağanı

Ahmet akır 2010.03.29

Ali Sami Yen'de "ok şükür bugünleri de gördük" denilebilecek türden bir maç yaşıadık. zhan Canaydın'ın vefatı nedeniyle oluşan hava bu karılaşmaya da yansdı. Ve çok uzun yıllardır ilk kez düzgün koşullarda bir G.Saray-F.Bahçe maçının oynanabildiğine tanıklık ettik. Elbette ki bunda F.Bahçe'nin payı daha büyüktü. Sarı-Lacivertlilerin centilmence davranışlarına G.Saraylılar da gerekli karşılığı verdi.

Saha içine gelince, denilebilir ki 365 gün içinde futbol oynamak için bundan daha uygun koşullar bulmak zordu. Hatta gündüz yağan yağmur bile çimlerin ıslatılıp futbol için daha elverişli hale getirilmesi anlamını taşır gibiydi.

Ancak bütün bu olumlu koşullar iki tarafın da iyi futbol oynaması için yeterli olmadı. Gerçi ligde artık kimsenin futbolu umursamadığı bir dönemece girdik. Fakat, "ne zaman oynadılar ki" sorusunun da bir karşılığı yok. F.Bahçe'de Emre'nin yokluğu önemli bir kayıptı. G.Saray'da da Arda'nın kulübede beklemek zorunda kalması yleydi. Ancak Arda'nın ikinci yarıda oyuna girişi G.Saray için daha da büyük hayal kırıklığı oldu. Gerçek düzeyinin çok altında kalan yıldız futbolcu takımının galibiyeti için sahaya girdi, ama durum bunun tam tersi oldu.

G.Saray'ın futbolsuzluğunda takımın bir poker oyuncusunun elindeki 5 benzemez gibi kurulmuş olmasıydı. Topal ve Mustafa Sarp'la Elano ile Giovanni arasında hiçbir bağlantı yoktu. Forvette Jo da tek başına oynamak zorundaydı. Keita da aynı durumdaydı.

Buna karşılık F.Bahçe'nin de bir şey oynadığı yoktu, ama hemen her derbi maçta yaşanması adeta G.Saray için kader haline gelmiş olan abukluklardan biri daha ortaya ıktı. Selçuk'un 35 metreden öylesine savurduğu şutu Leo Franco içeri alarak tam G.Saraylı oldu. Kendisine bir çuval para verilen kalecinin 90 dakika boyunca kalesine gelen tek topu bu şekilde içeri alması haliyle Sarı-Kırmızılı taraftarları çıldırttı. Üstelik bu sezon, "sadece Ali Sami Yen'de oynuyor, dışarıda bir şey yapamıyor" denilen G.Saray'ın elinde kalmış olan son unvanı da uçup gitti.

Geçen sezon da Sarı-Kırmızılı takım şampiyonluk umuduyla çıktığı maçta Ali Sami Yen'de beraberlik sonrası ortaya çıkan şiddet olayları nedeniyle neredeyse mahvolurcasına bir sıkıntı yaşıadı. Bu kez hiç değilse o çirkinlikler yoktu. Rijkaard, Sarı-Kırmızılı takımın başında en hareketli maçını yaşıadı. Saha kenarından verdiği taktiklerle takımını ayakta tutmaya çalıştı. Ama galiba biraz geç kalmıştı. Koca bir sezon daha iyi oynayabilen ve hiç değilse yenilmemeyi becerebilen bir takım ortaya çıkaramayan Hollandalı hocanın bundan sonraki günleri muhakkak ki çok daha zor geçecektir. Tıpkı bir önceki gün ikinci kez G.Saray başkanlığına seçilen Adnan Polat'ın olduğu gibi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Düzgün bilet satmayı bile başaramazsan...

Ahmet Çakır 2010.03.31

Galatasaray'ın Ali Sami Yen'de ezeli rakibine yenilmesi, son yılların en ağır yıkımlarından biri oldu.

Çünkü hem bütün bir sezonun emeği ve şampiyonluk için umutlar bu maçta yok olup gitti hem de Fenerbahçe'ye yenilmenin artık 'kader' haline geldiği şeklindeki aşağılayıcı gerçek bir kez daha bütün ağırlığıyla camianın üzerine çöktü.

Tabii "kurt dumanlı havayı sever" pozisyonundakiler için de gün doğdu. Böyle durumlar için hazır olan dosyalar birer birer ortaya çıkarıldı. Bazı noktalarda daha önce söylenenlerin tam tersi iddialar ortaya sürülmeye başlandı.

Bunlar olağandır. "Büyük başın büyük derdi olur" lafı böyle durumlar için söylenmiştir. Galatasaraylılar için sabretmekten başka yapılabilecek birşey yoktur.

Tabii bunun hemen ardından şimdi birileri Galatasaray için kurtuluş reçeteleri filan yazıyor. Nerelerde hata yapıldığı ve bu bataktan nasıl çıkılacağı yolunda akıllar verilip öğütlerde bulunuluyor.

Bunlar da normaldir. Zaten onlar başka birşey bilmez; hep akıl verirler.

Elbette ki bunların içinde hakaretimiz birtakım değerlendirmeler de bulunuyor. 'Taraftarın gazını almak' diye nitelenen bir yaklaşım kimileyin en utandırıcı şekilleriyle sergileniyor.

Açıkkası Sarı Kırmızılı takımın bu başarısızlığıyla ilgili olarak kendi düşüncelerimi bile merak etmiyorum. Çünkü bundan çok daha önemli durumlar var. İşte buyrun, yok yere başına iş açmamak için okurumun adını vermiyorum, "Karaborsa ve sahte bilet rezaleti" başlığıyla aşağıdaki bilet fotokopilerini göndermiş.

"Balıkesir'den, Erzurum'dan, İsveç'ten, Kıbrıs'tan maça gelen Galatasaraylılara sponsor avea yazılı barkodlu, barkodsuz sahte biletler satıldı...

Yüzlerce taraftar 70 liralık bilete 200, 250, 300 lira verdi, maça giremedi.

Biletin orijinal olduğu ancak yazıların daktiloyle yazıldığı söylendi bize.

Biletix boş biletlerini çaldırması sözde onun üzerine basmışlar...

Birileri bu işten çok büyük vurgun yapıyor rant sağlıyor bu olaydan.

Ayrıca GS-bonus hiçbir işe yaramadı.

GSTV'nin spikeri sarışın beyfendiyle konuştum, maç günü 'gidin, bunu başka yayın organlarına haber yaptırın' demekle yetindi.

Asıl haberi yapması gereken kendisi yani GSTV değilmişçesine ve hiçbir yardımı dokunmadan başından savdı.

Yazıklar olsun, ilk defa utandım Galatasaraylılığımdan!

Yüzlerce kilometre uzaktan gelip zebil olan bu taraftarın parasını kimler çalıyorsa haram zıkkım olsun, yazıklar olsun!"

Bu ilk ya da tek yakınma değil, her dev maçta buna benzer durumlar yaşıyor. Düzgün bir şekilde bilet satmayı bile beceremeyen bir kulüp başka hangi konuda başarılı olabilir ki?

a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sen hiç GS taraftarı oldun mu Halil?

Ahmet Çakır 2010.04.01

Taraftar dalkavukluğundan hiç hoşlanmadığımı okurlarım bilir. Hatta bu memleketteki taraftarlık şeklinin takımların lehine mi olduğu yoksa aleyhine mi işlediği yolunda ciddi kuşkularım var.

Tabii bu sadece taraftarların kusuru değil. Memleket dahilinde egemen olan hastalıklı spor ortamından onlara düşen rol de bu. Hatta İbrahim Altınsay dostumuza göre futbol olayının çevresindeki en masum kesim taraftarlar.

Galatasaray-Fenerbahçe derbisinde Leo Franco'nun yediği o komik golün ardından Sarı Kırmızılı taraftarların Arjantinli kaleciye tepkilerini doğru bulmadıklarını belirten spor yazarı arkadaşlarımız oldu.

Bunlar arasında HaberTürk gazetesinin spor müdürü Halil Özer kardeşim özel bir yazıyı gerekli gördü. Fenerbahçeli olduğu halde uzun yıllar Galatasaray muhabirliğini başarıyla yürütmüş olan Özer de Sarı Kırmızılı taraftarları eleştiriyordu yazısında.

Özer'e göre o golün ardından geride kalan sürede Leo Franco'yu kınamak yerine takımı ayağa kaldıracak bir taraftar etkinliği sözkonusu olmalıydı. Böyle yapılmadığı için maçın kaybedilmesi kaçınılmaz hale gelmişti.

Kulağa hoş geliyor. Hatta doğruymuş gibi de görünüyor ama değil. Tam tersine Galatasaray taraftarı yaşanan yıkım karşısında çok hafif bir tepki gösterdi. Normalde yönetim, Rijkaard ve bazı oyuncular da hedef olabilirdi. Maç sonrasında da bir yığın tatsızlık yaşanabilirdi.

Halil kardeşim, "Maldini ne demişti?" başlıklı yazısında Ali Sami Yen'de Milan'ın nasıl bir taraftarla karşılaştığını ve neredeyse 50 bin kişi gibi ses çıkarıp İtalyanları etkilemiş olduğunu aktarıyor.

İyi de o zaman sahadaki takım da Galatasaray'dı! Çok daha mütevazı kadrolar ve sınırlı harcamalarla olağanüstü başarılar kazanılabiliyordu. Sadece Milan'a defalarca hüsrana uğratan kadrolara bakarak bile bunu görebilirsiniz...

Bugünün Galatasaray'ı ise yapılan onca yatırıma ve ülkenin en pahalı kadrosunun oluşturulmasına karşın bütün hedeflerinden kopuyor. En büyük özlem olan Fenerbahçe'yi yenme konusunda ise tam bir şok yaşıyor.

O dakikalarda artık Sarı Kırmızılı taraftarların ellerinde avuçlarında kalan tek teselli yenilmemek olabilirdi. Bu kadar kötü bir golle son umutlar da uçup gidince, buna yol açan kişiye tepki göstermekten başka ne yapılabilirdi? Tribünlerde binlerce Pollyanna bulunduğunu mu sanıyorsunuz?

Üstelik taraftarın tepkisi sadece bu maçla ilgili de değildi. Daha birkaç hafta öncesinde şampiyonluğun en güçlü adayı olan takımları, hemen her rakibe şaşılacak bir kolaylıkla yenilir hale gelmişti.

Eskişehirspor ve Trabzonspor karşılaşmalarında normal koşullarda yenilmelerini gerektiren hemen hiçbirşey yoktu. Fakat Sarı Kırmızılı takım hiç değilse "yenemiyorsan yenilme" boyutunda bile bir direnç gösterememişti. Kimliğini ve karakterini kaybeden bir topluluk vardı sahada.

Leo Franco ile ilgili özel bir durum da şu: Almanlar iyi bir kalecinin sezon boyunca takımına ortalama 7-10 puan arasında bir katkısının bulunması gerektiği gibi bir ölçü ortaya koymuşlar.

Bunun doğruluğunu yanlışlığını bir yana bırakın, aldığı bir çuval paranın karşılığı olarak Leo Franco'nun takımına on paralık bir katkısı olmuş mu? Evet, Simoviç de ilk geldiği günlerde olmadık goller yemiş ama aynı sezonda takımına Türkiye Kupası'nı kazandıracak bir kalite ortaya koymuştu.

İşte o Simoviç'in 50 yaşında bile yemeyeceği golü, üstelik ezeli rakibiniz karşısında ve tüm sezona malolacak şekilde yediğiniz zaman bundan çok daha fazlası bile olur. Galatasaray taraftarı yine de çok efendice davrandı. Sadece maçın başında Özhan Canaydın jesti nedeniyle Fenerbahçe'yi alkışladığı için değil bunun için de kutlanmalı.. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rijkaard başarabilecek mi?

Ahmet Çakır 2010.04.04

Galatasaray'ın ezeli rakibine Ali Sami Yen'de yenilerek bu sezon da havlu atmış bir görünümün doğmasından kaynaklanan tartışmalar kolay kolay gündemden kalkacak gibi değil. Bu kapsamda en çok odaklanılan nokta, Rijkaard'ın takımını başarıya götürüp götüremeyeceği oluyor.

Önce şu noktada anlaşalım: Başkan Adnan Polat'ın Hollandalı hoca hakkındaki bütün sözleri doğru ve yerindedir. Hatta onun Galatasaray'a gelmesinin bir devrim sayılabileceği bile tartışmasız bir doğrudur. Bunları daha önce de defalarca konuştuk ve yazdık.

Fakat sonuçta bunlar kâğıt üzerindeki doğrulardır. Gerçekler ise bundan çok farklıdır. Tarihin en pahalı Galatasaray kadrosuyla Rijkaard'ın sözü edilecek hiçbirşey yapamadığı daha açık ve kesin bir gerçektir. Başarıyı başarısızlığı bir yana bırakın, geride kalan 48 resmi maça karşın Rijkaard takımına bir futbol kimliği ve kişiliği kazandırabilmiş değildir. Kendisinden çok daha zayıf rakiplere bile kolaylıkla yenilen bir takım vardır ortada.

Evet, Derwall'in ilk ve ikinci yılında da böyle sıkıntılar yaşanmıştır. Takım yine olmayacak yenilgilere uğramış ve ligi ancak 5. sırada bitirebilmiştir. Fakat Alman hocanın ilk sezonunda Türkiye Kupası'nın öyle bir kazanılışı vardır ki tarihte bir benzerine rastlamak mümkün değildir.

Sarı Kırmızılı takım o sezon (1984-85) hem Beşiktaş'ı hem Fenerbahçe'yi eleyip finalde de Trabzonspor'u geçerek kupanın sahibi olmuştur. Kupa tarihinde bunun başka bir benzeri yoktur! İkinci sezonda da (1985-86) hiç yenilmeden şampiyon olamamak gibi bir tuhafılık yaşanmıştır.

Üstelik Derwall'in döneminde Sarı Kırmızılı takımın bugünküne oranla çok daha mütevazı bir kadrosu vardı. En azından yabancılar bazında çok daha kavruk bir durumdaydı. Tesis durumu ve öteki organizasyonlar yerlerde sürünüyordu. Ayrıca pek çok iş temelden ele alınmıştı. Kısacası, Derwall döneminde düpedüz Cilalı Taş Devri yaşanmıştı. Bugünse uzay çağındayız. Sonuç da ortada.

Rijkaard'ın dünya çapında önemli ve değerli bir teknik adam olduğu tartışma dışıdır. Üzerinde durulan nokta bu değil, Galatasaray'da yaptıkları ve yapamadıklarıdır. Bu bilanço pek parlak değildir. Bundan sonra olacağı da

kuşkuludur.

Ben de Galatasaray kulübü başkanı olsam Polat gibi konuşur ve davranırım. Fakat bunun yanında başka işler de yaparım. Örneğin, Rijkaard'ın Türkiye gerçeklerini ne kadar öğrenebildiğini ve bu doğrultuda önümüzdeki sezon neler yapmayı düşündüğünü daha iyi sorgularım.

Ayrıca yanına mutlaka bir Türk yardımcı alması konusunda onu ikna ederim. Bu yardımcının örneğin Ahmet Akcan gibi hem Galatasaray'ı çok iyi bilen hem de Türkiye'yi ve dünyayı tanıyan biri olmasını sağlarım.

Fazladan bir de çok uzun yıllardır özlediğim bir işi yaparım. İçeriden zaten alınmış olan Altaylı Musa dışında tek oyuncu bile almam, dışarıdan da transfer yapmam. Yani Rijkaard'a gerçek bir devrim yapması için bir fırsat sağlarım.

"Sihirbazlık" olarak nitelenen transferlerle takım bu duruma geldi. Ayrıca mali açıdan da Adnan Öztürk'ün 'Son iki yılda 135 milyon dolar zarar edildi' dediği bir tablo doğdu. Bunun, en hafif deyişle 'korkunç' olarak nitelenmesi gereken bir başarısızlık olduğu açıktır.

Sayın Polat ilk kez başkan seçilmeden önce (2008) hiçbir vaatte bulunmayacağını, kendilerini zor günlerin beklediğini her Galatasaraylının kabul etmesi gerektiğini söylemişti. Yani parlak transferler filan değil bir derlenip toparlanma dönemi yaşanacaktı onun başkanlığında.

Fakat bazı sürpriz kaynakların ortaya çıkması üzerine tam tersi bir yola girildi. Sorunları transferle çözmeye çalışmanın nasıl bir bataklık oluşturduğu gerçeği görmezden gelindi. Kısacası, kendi temel düşüncelerine ihanet etmenin sonucu çok çarpıcı biçimde ortaya çıktı. Fatura da Sayın Polat'ın önüne konuldu.

Galatasaray ve Rijkaard'la ilgili ol hikâyat şimdilik bu kadar. Arkası sonra...

Bravo Arda!

Arda Turan'ın TamSaha dergisindeki röportajı olay oldu. Öncelikle Mazlum Göknel arkadaşımızı kutlamamız gerekiyor. Evet, resmi yayın organının avantajını kullanıyor ama usta işi sorularla Arda'yı işi konuşturup gündem belirlediğini de görmezden gelemeyiz. Son yıllarda artan imkânlarla ve öteki olumlu gelişmelere karşın Türk futbolunun temel nitelikteki birtakım sorunları çözme konusunda henüz yeterli adımların atılmadığını Arda'dan bir kez daha öğreniyoruz. "4-4-2'yi bana kimse öğretmedi" yakınması çok çarpıcı. Çünkü 1990-93 döneminde Milli Takım'ın başında bulunan Piontek de benzer bir yakınmada bulunmuştu: "Buraya gelmiş 30 yaşındaki oyuncular arasında topa vurmaya bilmeyenler var." Zaman içinde gelip geçen milyarlarca dolar paraya ve öteki imkânlarla karşın futbolumuzun temel nitelikteki sorunlarını çözme konusunda çok da ileri noktalara varamadığımız gün gibi ortada. Arda'nın itirafı, bunların tartışılması imkânını doğuruyor. Ancak pek de kulak asan olmayacaktır. Çünkü bu tür konular sıkıcıdır ve reytingi de yoktur. Bunun yerine Arda ile ilgili haberlerin aynı zamanda Sinem'i de içermesi çok daha ilgi çekici oluyor. Sinem üzerinden Arda'ya vurmak, en ağırbaşlı ve dengeli dediğimiz kişilerin bile daha çok işine geliyor. Arda'nın öteki pek çok konuda söyledikleri de önemli ve etkileyici. Hemen hepsinin altına imzamı atabilirim. Arda saha dışında da içindeki kadar başarılı. Biliyorum, Fenerbahçe yenilgisinin faturasını ona kesenler de az değil. Oradaki oynama isteğinin hata olduğu da açık. Yine de bütün gerçekleri ortaya koyma cesareti nedeniyle 'Bravo Arda' diyorum.

OKUR'DAN

F.Bahçe'yi yenmek bu kadar zor mu?

"İnanın pazardan beri spor programlarına dahi bakamıyorum. Yönetime seslenmek istiyorum. Lig TV'ye aboneyim. GSTV paralı oldu, abone oldum. GS Bonus çıktı, evde 3 kişiye hemen aldım. GSMobile'a hemen katıldım. Formalarımız, atkılarımız orijinal... İzmir'den gelip yılda 2-3 maça gidiyoruz. 4 çocuğum eşim ve ben 6 kişi fanatik taraftarız.

Biz bu kadar fedakarlıkta bulunuyoruz, benim gibi birçok taraftar var.

Yönetimin de üzüldüğünü biliyorum ancak taraftar olarak bizim görevimiz bunlar ve yapıyoruz, onların görevi de Fenerbahçe'yi yenmek.

Bu kadar zor mu?"

Selçuk KARADAL

Takıma sahip çıkalım

"Galatasaray'ı olduğundan çok yeriyorsunuz... Bu konuda medyaya ayak uydurmayınız. Medya iyi günde arşa çıkarıyor, kötü günde esfeli safilin yapıyor. GS 3 maçtır kötü gidiyor; tamam, kabul ama hep böyle gidecek diye bir şey yok. Nitekim geçtiğimiz maçlarda da hep böyle oynamış da değil. Bu sene iyi transferler yapıldı. Yapılmasa mıydı sizce. Medya sene başında ne kadar övdü transferleri. Ligimizin kalitesi arttı falan filan diye. Şimdi n'oldu, aynı oyuncular... Daha önceleri UEFA'da elemeleri zor geçiyor hatta geçemiyorduk. Ben sadece takımına sahip çıkıyorum. Umarım yanlış anlamazsınız."

İrfan AKGÜL

Bir mum yakın

"Galatasaray'ımızın bu zor günlerinde bakıyorum da çok kolay yalnız bırakıyoruz. Karanlığa gömülen takımımızın yolunu aydınlatacak olanlar bakıyorum yanacak mumları bile söndürüyorlar.

Sezon başında Rijkaard geldiğinde herkes sabır isteyen bir sistemi olduğunu söylemişti ama bizim spor kamuoyunu bildiğim için acaba Rijkaard bize sabredecek mi?' diye düşündüm? Çünkü biz her şeyden çok kolay vazgeçip çok

kolay bağlanabiliriz. Acaba rakiplerimiz de maç kaybetse ve Galatasaray yine şampiyonluğun en güçlü adayı haline gelse utanmaz mıyız?"

Emre AK

Önlemek zor değil

"Eskişehir'de okuyorum. Ulaşımın kolaylığından dolayı 3 senedir niyetleniyorum ama olmuyor. Sağ olsun, İstanbul'da okuyan arkadaşlarım ellerinden geleni yaptılar ancak biber gazı ve azardan başka bir şey geçmedi ellerine. Bir takım nasıl olur da biletlerine sahip çıkamaz ve buna göz yumar anlamak mümkün değil. İnşallah yazınız bazı kişilerin aklını başına getirir de bir şeyler yaparlar. Öyle yeni bir icat yapmalarına da gerek yok önlemek için, bunu yapabilen yüzlerce kulüpten herhangi birinin yaptığını kopya ederek başarıya ulaşabileceklerini düşünüyorum."

Ufuk IRMAK

Karaborsa nasıl oldu?

"Bilet olayında Biletix'in yanlış had safhada. Ben sırf GS Bonus Card aldım Biletix'ten bilet alabilmek adına ama GS-FB maçında biletix tıkanıp kaldı. Ben bir elektrik elektronik mühendisiyim, aynı zamanda web brokeriyim. Linklerle oynayarak biletix canlı satış bölümüne girdim ama o an onbinlerce kişi biraz saf yerine konulup "sayfaya girmenize 2 sn kaldı" gibi bir ön tampon web bölgesi oluşturularak bekletildi. Ben nihayetinde biletimi aldım ama biletix bu arada biletleri talan etti ve sonuç... Karaborsa aldı başını gitti."

Serkan ÖNCE

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu rezaleti nasıl açıklayacaksınız?

Ahmet Çakır 2010.04.06

Bu sezon son hedefin de artık Kafağı'nın ardına doğru çekilmesi anlamına gelen Fenerbahçe yıkımından sonra Galatasaray'ın kendine gelebilmesi için bu maç aslında büyük bir şans sayılırdı.

Çünkü Sivasspor'un durumu ortadaydı. Kırmızı Beyazlı takımın bu sezonki çöküşü açıklanması zor bir olaydı ama Cim Bom'un işine yarayacaktı.

Pek de böyle olmadı. Aykut'un bir türlü geçmeyen tedirginliği, Servet'in artık süreklilik kazanan perişanlığı, Hakan Balta'nın tutukluğu her an Sarı Kırmızılı kalede görülecek bir golü haber verir gibiydi. Ortaalandaki top tutamayan, ileriye nasıl gideceği ve ne yapacağı pek anlaşılamayan Cim Bom, tam anlamıyla piyango bir golle soluklanır gibi oldu.

Ceza, sakatlık, formsuzluk, moralsiz filan hepsi anlaşılır ama Galatasaray'ın bu kadar oynayamaz hale gelişini açıklayabilmek kolay değil. Rijkaard en genel yaklaşımla takımına pas futbolunu oynatmaya çalışıyor ama takımı ilk yarı biterken 5-6 pası bir arada görebildi. Onun dışında hep bilinçsiz ve dağınık hareketler, yerini bulmayan toplan, başlamadan biten ataklar ve anlamsız bir koşturma vardı. Bunlar da Sarı Kırmızılı takım ve futbol adına göz tırmalayan hareketlerdi...

Arda ve Kewell'sız aklıyla becerisini kaybetmiş görünümdeki takıma Rijkaard hiçbir şey katamadı. Özellikle ikinci yarıda Sarı Kırmızılı takımın perişanlığı görenlerin bile inanamayacağı düzeydeydi. Sanki Real Madrid'le oynamışçasına bir panik içinde kendi alanlarında boğulup kalmaları düpedüz utandırıcıydı. Kimse gevezelik etmesin, Galatasaray'ın en büyük sorunu Rijkaard! Açıklaması da Fenerbahçe'nin güle oynaya 5 attığı takım karşısında yaşanan şu utandırıcı durumdur! Keita'nın yerine oyuna alınan Jo'nun kıpırdayacak hali yoktu. Elano'nun da herhangi bir derde deva olması mümkün değildi. Galatasaray'ın maçı kazanmak için yapabileceği tek iş, kendisini sevenlerin duaları gibi görünüyordu.

Özellikle Aykut'un maç eksiğinden doğan olağanüstü tedirginliğine ve hatalarına karşın kaleyi tutan tüm toplanın üzerine gelmesi, hatta başka bir maçta rahatlıkla gol olacak ilk toplan ayağına çarpması büyük şanstı.

Açıkcısı, Sivasspor dışında hangi takım olsa dün geceki Galatasaray'ı darmadağın ederdi. Bırakın son dakikalarda gelen beraberlik golünü, Kırmızı Beyazlıların farka gitmeleri bile mümkündü. Özellikle Kamanan'ın oyuna girişiyle şişirme toplan bile sürekli pozisyon buldular. Ancak ligde bu halde olmalarının nedeni de zaten o gol beceriksizliği değil miydi?

Onların bu olağanüstü beceriksizliği bile Galatasaray'ın kazanmasına yetmedi. Sonunda beklenen oldu ve Sarı Kırmızılı takım için de sezon böylece kapanmış oldu. Ligde son 10 maçın 7'sini kaybetmiş rakip karşısında yaşanan rezalet için yönetim ve Rijkaard'ın ortaya koyacakları mazeretleri merak etmemek mümkün değil.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rijkaard'ın dramının bir de bu yanı

Ahmet Çakır 2010.04.10

Tamam, Rijkaard başarılı değil; bundan sonra olabileceği de kuşkulu. Şunu yanlış yapıyor, bunu eksik bırakıyor. Bizim düşünce ve davranış biçimimizi anlayamıyor, takımına sahip olmakta sıkıntı çekiyor, dengesiz kadrolar kuruyor, oyunu okuyamıyor falan filan...

O ünlü sistemiyle ilgili de bir gelişme yok ortada. Sarı Kırmızılı takımın şu anda hangi sistem ve taktik anlayış içinde oynadığı konusunda artık yorumcular bile birşey konuşmaya gerek görmüyorlar. Olmayan birşey üzerinde konuşmanın anlamsızlığını onlar bile anladı.

Bunların tümünü anlamak mümkün... Peki Hollandalı teknik adamın Sivas'ta yaşadığı futbol dışı dramı gördünüz mü? Şeref tuhaflığı artık bırakılıp Protokol tribünü diye bir başka fiyakalı isim bulunmuş olan yere kimlerin nasıl girebildikleri hakkında iyi kötü bir fikriniz vardır.

İşte bunlardan üçü maç sırasında yerlerinden kalkıp Rijkaard'a birşeyler söylüyorlardı. Karşılaşmayı TV'den izleyen milyonlarca insan da görmüştür. Tabii ki neler söylediklerini tahmin etmek hiç zor değil. En yaygın geleneksel sporumuz olan küfürlerden Rijkaard'ı da nasıplendirme çabası içinde görünüyorlardı.

Şu işe bakın!

Siz dünya futbolunun doruklarına çıkın, krallar kraliçelerin elinden ödülleri alın, iltifatlar görün ve benzer biçimde onurlandırın...

Sonra da gelip böyle bir duruma katlanın.

Rijkaard bırakıp giderse inanın ki başarısızlık ya da benzeri birtakım nedenlerle değil, böyle bir olay yüzünden Türkiye'den ayrılması çok daha akla uygun olacaktır.

Zaten çoğu zaman buna benzer konularda bardağı taşıran damla böyle birşeydir. Yoksa çok daha önemli ve derin de olsa öteki sorunların hepsi iyi kötü halledilir. Ancak böyle bir ortaçağ tepkisi Rijkaard'ın kolay kaldırabileceği birşey olamayabilir.

Normal koşullarda Frank Rijkaard'la yanyana fotoğraf çektirmeyi bile onur sayacak olan insanlar, oradaki ortamda ona küfürler yağdırmakta herhangi bir sakınca görmüyorlar. Tabii ki onlara karşı çıkan filan da olmuyor.

Bir başkadır benim memleketim...

Kanetti, Süreyya Ayhan'ın kitabını mı yazdı?

-Tipik bir 'sinek küçüktür ama' hikâyesi... Sabah'ta Sevilay Yükselir, yazar Vivet Kanetti ile röportaj yapıyor. 4 Nisan Pazar günü, 'Başka dindensin eşinin yanına gömülemezsin' başlığıyla yayınlanıyor. Kanetti Yahudi olduğu için, eşi Ömer Uluç'un Aşyan'daki mezarının yanına gömülemeyecekmış. 'Şimdilik' kaydıyla böyle bir karar

kendisine bildirilmiş. Üzerinde durduğum konu bu değil. O röportajda bir kutu içinde 'Süreyya Ayhan'ın kitabını yazdı' deniliyor. Yani bu işi Kanetti'nin yaptığı belirtiliyor. Hayır, Vivet Kanetti belki başka bir yığın başarılı iş yaptı ama Süreyya'nın kitabını filan yazmadı. Keşke yazsaydı, böyle birşeyi dörtgöze bekleyenlerdenim. Vivet Kanetti'nin 'Koş Süreyya Koş' adlı bir kitabı var ama sadece oradaki ilk yazı Süreyya ile ilgili, o kadar! Sanıyorum ki meslekdaşımızı bu kitabın adı yanıltmış. Açıp içine baksaydı böyle olmadığını görecekti. Sevilay Yükseliş, özellikle Ertuğrul Özkök'ün Hürriyet'in genel yayın yönetmeni olduğu dönemde yaptıklarının hesabını cesaretle sorabilen bir yazar. O nedenle gönlümüzde ayrı bir yeri var. Ancak öyledir diye, gerçekte yazılmamış bir kitabın var gibi gösterilmesine sessiz kalamayız. Öyle bir kitap yok! Aslında çok gerekli ama ne yazık ki yok! Biri yazsa diye bekliyoruz...

Otomasyon değil hocam, otomasyon!

Unutmuş olamazsınız, Erman Toroğlu'nun Lig TV ekranından uzaklaştırılması, önemli bir memleket meselesi haline gelmişti. Öyle sanıyorum ki hocamız şu günlerde "Yahu, iyi ki ayrılmışım!" diyordur.

Nedeni de açık. Bazılarımız neredeyse kış ortasında hocanın aç açık kalacağını düşünüp endişelenir gibiydiler ama tam tersine Toroğlu belki geçmiştekinden daha fazla kazanmaya başladı. Bunu da reklam yıldızı olarak yapıyor. Özellikle bir boru reklamında oynaması ilgi çekiyor.

Ancak minik bir arıza var o reklamda. Erman hoca, insan eli değmeden yapılan iş anlamındaki otomasyon sözcüğünü 'otomasyon' olarak telaffuz ediyor. Yanılıyor olabilirim diye sözlüğe bile baktım ve yalnız olmadığını gördüm. İnternette Uludağ Sözlük diye bir sitede bu hata gırgır konusu haline gelmiş bile. Orada 'otomasyon' karşılığı olarak şu yazılmış:

1. Erman Toroğlu dilinde insansız boru yapma sanatı.

Ne diyelim, hayırlı olsun hocam.

Bir kitap: Şehidin Emaneti

Bülent Sabırlı'nın yazdığı "Şehidin Emaneti" adlı kitabın altbaşlığı BursAnkara aslında neyi konu edindiğini de anlatıyor.

Şehit Asteğmen Abdülkerim Bayrak-tar'ın sarsıcı kişisel serüveninin yanısıra Bursaspor tutkusu ve onun aracılığıyla başlayan Yeşil Beyazlı ve Ankaragücü taraftarlar arasındaki dostluğun doğuşu anlatılıyor bu kitapta.

Doğrusu, tıpkı 'Şike' kitabı gibi gündemi yakalayan çalışmalardan biri oluyor Şehidin Emaneti. Özellikle Beşiktaşlı yöneticilerin "Ankaragücü bizim maça Bursaspor için hatır şikesi yaptı" tarzındaki değerlendirmeler bu kitabı daha da ilginç kılıyor.

Oysa rahmetli Abdülkerim Bayraktar bu durumu 'eşsiz bir kardeşlik hikâyesi' olarak nitelendiriyor. Başta o olmak üzere yazarımız Bülent Sabırlı ile birlikte yakın arkadaşları ve her iki kulübün tribün önderleri kitapta karşımıza çıkıyor. Bursaspor'un efsane taraftar grubu Şadırvan'dan Teksas'a, Ankara'daki okul yıllarında haliyle Ankaragücü oluşlarına, üzüntü ve sevinçlerine, kavga dövüşlerine, kısacası bütün taraftarlık hallerine değiniliyor.

Tabii yazı yazmanın asıl amacının insanlık durumlarını anlatmak olduğunu biliyor Bülent Sabırlı. Kafka'dan alıntı yapacak ölçüde edebiyata yakın biri o. Yazdığı kitap da bunu gösteriyor; ailelerin kaygıları, geçim sıkıntısı ve hayatımızın bilinen bütün durumları önümüzden gelip geçiyor.

Hatırlandığında insanı şaşkına çevirecek yönleri de var Bursaspor-Ankaragücü ilişkilerinin. Örneğin, 2003-2004 sezonunda Bursaspor'un küme düşmesinde en büyük pay sahibi olarak Çaykur Rizespor'a yenilen Beşiktaş görülür ama o süreçte Ankaragücü'nün deplasmanda Akçaabat Sebatspor'a yenilmiş olması da bir başka etkidir.

Dolayısıyla Beşiktaşlı yöneticilerin suçlamaları da bir kez daha dayanaksız kalıyor. Zaten bugün Ankaragücü çok da rahat bir durumda değil ki! Ne yani, Beşiktaş'a yenilmesi halinde herşey normal mi kabul edilecekti?

Kulüp yöneticileri biraz da kitap okumadıklarından kendilerini bu tür çelişkilere mahkûm ediyorlar. Okusalar daha ne çok şey öğrenir ve bambaşka insanlar olurlardı. Bu işe "Şehidin Emaneti"nden başlayabilirler. (Galata Kitaplığı, Mart 2010, 216 sayfa, 8,5 TL.)

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Basra harap olduktan sonra...

Ahmet Çakır 2010.04.12

Futbolla ilgili bir başlık değil ama ne anlattığını öğrenmek için uzun boylu uğraşmaya da gerek yok.

Galatasaray'ın, bütün hedeflerini ıskaladıktan sonra Diyarbakır'a patlaması pek kimseyi mutlu edecek bir gelişme değildi.

Doğrusunu isterseniz maç öncesinde olupbitenler karşılaşmanın kendisinden çok daha önemliydi. Beşiktaş ve Bursaspor'un kaybettikleri puanların takımları için herhangi bir şans doğurup doğurmayacağı kimsenin umurunda bile değildi. Tam tersine tribünlerde "öfke tufanı" vardı.

'Maçın ilk 5 dakikasında sessiz kalacak' denilen Galatasaray taraftarının protestosu bundan çok daha sert oldu. Tribünlerdeki pankartların ters asılmış olması, sahaya çıkışta Diyarbakırsporlu futbolcuların alkışlanıp kendi oyuncularının yuhanması çarpıcı gelişmelerdi. Tepkiler bunlarla da sınırlı kalmadı. İki sezondur yapılan onca yatırıma karşın 'elde sadece hüznün var' durumu sonunda böyle bir isyana yol açmış gibiydi. Kendisi de o tribünlerden gelme olan arkadaşım Ebru Kılıçoğlu, "Ben yıllardır tepkinin bu kadar ağırlığını görmedim" demekten kendini alamadı.

Bu tepkiler, Jo'nun alemciliği, Arda'nın özel yaşantısı ve benzer nitelikte bazı durumlara yönelik gerçekten çok ağır suçlamaları içeriyor ve takım topluca ruhsuzlukla suçlanıyordu. Oyuncuların bunu hak edip etmedikleri konusunda ben birşey söylemeyeyim, siz takdir edin. Bu tatsızlık içinde insanın içini ısıtan durumlar da yok değildi. Örneği, "Diyarbakır Türkiye'dir" pankartı ve "Türk-Kürt kardeşdir" tezahüratları... Bu ortamda konuk takım belki de sezonun en ilginç maçını oynadı; sürpriz destek onları da şaşırttı. İçinde bulundukları koşullarda yapabileceklerinin sınırı Sarı Kırmızılı takıma gol atabilmektir. Onu yapamayanı da dövüyorlar zaten!

Maç mı? "Rijkaard büyük hoca ama takımı hiçbirşey oynamıyor" anlamsızlığını bir kez daha izledik. Aradaki olağanüstü güç farkına, Arda ve Baros'un dönmüş olmalarına karşın sözü edilmeye değer fazla birşey yoktu. Çek futbolcunun maliyetinden daha azına kurulmuş, binbir sorun içindeki takım karşısında gol değil yıldırımlar yağdırsa ne olacaktı ki? Atılan ilk gol sonrasında futbolcuların yedeklerle kenetlenmesi de tribüne karşı bir protesto anlamındaydı. Yani golün kendisi değil oluşturduğu durum daha önemliydi. Baros'un adeta kopya ikinci golü yine de tribünün öfkesini biraz dağıtır gibi oldu.

Zaten veda maçları oynar durumdaki rakibe fark yapmanın çok da mutluluk verici yanı yoktu ama Baros'un böyle parlak dönüşü, Lucas Neill'ın bile gol atması minik tesellilerdi. Okurlar biliyor, Baros pek bayıldığım bir adam değil ama yokluğunun Galatasaray'a çok şey kaybettirdiği de açık...

Tamam Baros yorulduğu için oyundan alındı ama yerine Jo'nun girişi tribünlere meydan okumak gibiydi. Pek tavsiye edilecek birşey sayılmaz; Rijkaard acı çekmeyi bu kadar seviyorsa, başka yollar bulunabilir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Arda ve Şerden doğan hayır

Ahmet Çakır 2010.04.14

Doğruydu yanılttı, geç kalınmıştı, abartılmıştı bilmem neydi hiçbirine itirazım yok ama bunlardan daha önemlisi şu: G.Saray taraftarı muhteşem bir protesto gerçekleştirdi.

Diyarbakırspor maçında ayağa kalkan tribün sadece futbolcuları değil teknik heyet ve yönetimi de silkeledi.

Sadece bu yazımı okuyup da hemen elektronik posta yollamaya davrananlar için şunu da hatırlatayım: 30 yılı aşkın gazetecilik ve yazarlık dönemimin tek gününde bile taraftar dalkavukluğu yapmadım. Bundan sonra da böyle bir davranışta bulunmaya niyetim yok. Tersine, taraftarın takımına verdiği zararlarla ilgili dünya kadar tepki yazısı yazmak zorunda kaldım.

Taraftarın bu hareketinin sürmesi halinde doğabilecek ortamın ne sıkıntılara yol açabileceğini de bilmiyorum değilim. Fakat bunun olmayacağını bilecek kadar tribünleri tanıyorum. Çünkü yönetim ve teknik adam, tribünün mesajını milim bile saptırmaya gerek duymadan doğru algıladı. Elbette ki bu da taraftarı rahatlatacaktır.

Kısacası, herkes söyleyeceğini söyledi, yapacağını yaptı. Bundan sonra artık işinize bakacaksınız ve ne olacaksa da olacak...

Tabii böyle bir fırsatı başka türlü değerlendirmek isteyenler de yok değil. Özellikle Arda üzerinden taraftara ve yönetime yumruk atma girişimleri özellikle dikkat çekiyor.

Bu takımda ilk oynamaya başladığı günlerde Arda'yla ilgili olarak "Formasını şortunun üstüne çıkarıyor. Bu ne disiplinsizlik!" türünden saçmalıklarla kıyametleri kopartan bazı Türk büyükleri şimdi bambaşka şeyler söylüyorlar.

Arda üzerinden taraftara, yönetime ve teknik adama yumruk atmaya çalışmak onlara çok daha çekici geliyor. İşin gerçeğini öğrenip buna dayalı yorumlar yapmak sanki çok zormuş gibi... Örneğin, Ebru Kılıçoğlu kardeşimize sorup gerçekleri öğrenseler, çok başka şeyler yazıp söyleyebilecekler. Fakat onun fazla bir reytingi olmaz. Gazetecilikte hocamız durumundaki adamlar bile böyle maskaralıklardan medet umuyorsa ne yapabilirsiniz ki!

Olayın temel gerçeği şu: 22 yaşında Galatasaray'ın kaptanı yapılmış bir oyuncu bunun gibi daha nice sıkıntılar yaşayacaktır. Bu konuda kendi açısından alması gereken bir karar olabilir. Bu işleri sahiden bilen kişilerden biri olan Hasan Şaş kardeşimin söylediği gibi, ya şimdi gidersin ya da 10 yıl kalırsın.

Bu sezonki bütün hedeflerin ıskalanmasının ardından gelen taraftar tepkisi, 'Galiba bunları çok fazla sevdik, biraz da dövelim' gibi birşey. Gereğinden fazla duygusal ve bize özgü bir durum. Elbette ki Bursaspor karşısında durum çok farklı olacak ve o maçın kazanılmasıyla da belki herşey unutulacak.

Bunlar bugüne kadar defalarca yaşanmış olan işler. Uzaklara gitmeye de gerek yok, Tugay Kerimoğlu ve Bülent Korkmaz bunun çok daha fazlasını yaşadı. Arda da benzer bir süreçten geçiyor. Bir camianın tarihine adını yazdırmayı hedefleyenlerin sadece mutlu, aydınlık ve güneşli günler yaşamayacağını, bunun tam tersi durumların da olacağını Arda öğreniyor. Turgay Şeren ve Metin Oktay gibi efsanelerin gerçek bir öyküleri yazılabilmiş olsaydı buna benzer nelerin yaşanmış olduğunu öğrenebilirdik. Şimdiyse boş konuşma dinlemeye mahkumuz.

Birilerinin araya girip de Arda şöyle yapmalı, yönetim böyle yapmalı türünden akıl vermeleri, önüne geçilemez memleket halleri arasında yer alıyor. O bakımdan fazla ciddiye alınacak bir yanı yok. Arda bu kadar çok para ettiği sürece, onu yazmak ve konuşmak da vazgeçilmez olacaktır.

Başlıktaki şerden doğan hayırlı iş, Arda'yla değil, transfer edilen yabancı futbolcularla ilgili. Kulübe, takıma ne vereceği bilinmeyen sıradan birtakım adamların havaalanında çok büyük işler başaracak kahramanlar gibi karşılanması, anlamsız bir durumdu.

Mehmet Demirkol kardeşimizin neredeyse tek başına yürüttüğü bu mücadele, Jo konusunda yaşanan utancın ardından gündemden kalkacak gibi görünüyor. Galatasaray taraftarı bu konuda 'Bundan böyle havaalanında karşılama yok!' kararı almış. Çok iyi olmuş.

Galatasaray'da seçim günü

Galatasaray Kulübü Divan Kurulu'nun nisan ayı olağan toplantısı bugün yapılacak. G.Saray Lisesi Tevfik Fikret Salonu'nda saat 13.30'da başlayacak toplantının tek gündem maddesini, Divan yönetimi seçimi oluşturuyor. Seçime, mevcut başkan İrfan Aktar tek aday olarak giriyor. Bu arada G.Saray Sportif Sınai ve Yatırımlar AŞ'nin de, 1 Haziran 2008-31 Mayıs 2009 faaliyet dönemine ilişkin olağan genel kurul toplantısının 3 Mayıs 2010 tarihinde yapılacağı bildirildi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nice yıllara Necati ağabey

Ahmet Çakır 2010.04.17

Necati Bilgiç ağabeyimiz meslekte 60 yılı geride bıraktı. Dile kolay, yakın zamanlara kadar bu süre bir insan ömrüne denk geliyordu.

Türk spor basınının yaşıyan en eski mensuplarından biri olan Necati Bilgiç, aktif en kıdemli meslektaşımız durumunda olsa gerek. Elbette ki Cem Atabeyoğlu ağabeyimizi unutuyor değilim ama dediğim gibi aktiflik durumu Necati ağabeyi öne çıkarıyor. (Buna benzer durumlarda illa ki biri unutulur ve onun siteleri de insanı üzer. O nedenle belli bir ihtiyat payı bırakmakta yarar var.)

Oğlu Gürcan Bilgiç bu münasebetle ona sürpriz bir kutlama gecesi hazırladı. TSYP olarak biz de buna destek vermeye çalıştık. Gündem yoğunluğundan doğan dağınıklık nedeniyle tam istediğimiz gibi olmasa da hiç değilse bu işin Levent tesisimizde yapılmasını sağladık.

Aslında Necati ağabey spor yazarlığı kadar Fenerbahçeliliğiyle de bilinir. Sarı Lacivertli renklere tutkusunun mesleğini gölgeleyecek durumlar ortaya çıkarmasından da gocunmaz, tersine mutluluk duyar... Hıncal Uluç'la akraba oluşu da bu açıdan ironik bir durum yaratır.

Bilgiç'in fanatikliğiyle ilgili öyle öyküler anlatılır ki inanmak zordur. (Bunların bir bölümünü internette ekşisözlükte bulabilirsiniz.) Bir süre yaptığı hakemliği sürdüremeyişinin nedeni de bu olsa gerektir. Bunlardan ikisini aktaralım.

Tabii bu olayın çeşitli anlatımları ve değişik yönleri yok değildir ama benim bildiğim şu: Televizyonun olmadığı dönemlerde Fenerbahçe İzmir'de Karşıyaka ile oynuyor. Necati ağabey bu maça gönderilmemiş, İnönü Stadı'nda Beşiktaş maçını yazıyor. Tabii gözü burda kulağı İzmir'de. Fenerbahçe maçının radyodan naklen yayını sırasında anlatan spiker Sarı Lacivertli takım aleyhine bir penaltı verildiğini belirtir.

Pozisyonun nasıl geliştiğini anlatmaya geçmeden de Necati ağabey yerinden kalkar ve "Hayır, penaltı değil!" der. Etraftakilerin şaşkın bakışları arasında İnönü Stadı'nda, İzmir'deki pozisyonun niçin penaltı olmadığını anlatmaya çalışır...

Daha yakın zamandaki bir bombasını da Gürcan anlattı. Geçenlerde yazdığı bir yazıda Emre Belözoğlu'nu göklere çıkarır Necati ağabey. Onun maçlarda çok tekmeye hedef olduğu için tepki verdiğini belirtir, yoksa melek gibi biri olduğunu yazar.

Gürcan da dayanamayıp "Yahu baba!" der, "Emre Galatasaray'da oynarken neler yazdığını herkes biliyor. Üstelik o şimdi de aynı şeyleri hatta daha fazlasını yapıyor. Biri çıkıp da eski yazılarından birini yayınlarsa ne yaparsın?"

Bu kadarla da kalmayıp ekliyor Gürcan:

"Babama göre Sarı Lacivertli formayı giyen her futbolcu, o anda geçmişteki bütün günahlarından arınıp pir ü pak oluyor. Ne kerametli formaymış!"

Sen çok yaşa Necati ağabey!

Bizi affetme Bener!

Radikal yazarı Bener Onar kardeşimizin 'Şeytan'a uymak...' (14 Mart) başlıklı yazısı Rıdvan Dilmen'in yaşadığı tatsız olayla ilgili gelişmelere değinip spor medyasını sessiz kalmakla suçluyordu.

Kardeşimiz sadece mensubu olduğu spor medyasını değil, ilgili ve yetkilileri "Müthiş bir operasyon yapmakla övünen savcı, emniyet müdürü ne düşünüyor acaba bu konuda?" diye sorguluyordu.

Onar'ın yaptığı tam anlamıyla bir gazetecilik görevi. Ancak kendisinin de belirttiği gibi yakın çevresinde bile 'Bu işi kurcalama, Rıdvan'ı seviyoruz' tepkisiyle karşılaşmış.

Doğrusunu isterseniz, bizler de benzer nedenlerle pek bu topa girmek istemiyoruz. Üstelik henüz hazırlık soruşturması aşamasındayız. Başkalarını dinletme işinin pek hafif sayılamayacak bir suç olduğu gazetelerde belirtildi. Biraz beklemek zorundayız.

Elbette ki sessiz kalınmasında 'meslektaş dayanışması' durumu da var. Dilmen tam anlamıyla spor gazetecisi olmasa da içimizden biri olarak görülüyor. Ayrıca toplumda kazandığı sevgi de önemli. Onun bir yanlışını yazdığınızda okurlar bile tepki gösteriyor ve kışkırdığınızı filan ileri sürebiliyorlar.

Kısacası, spor medyasının Rıdvan Dilmen'le ilgili gelişmeler hakkında sessiz kalması için en azından bir bölümü geçerli yığınla sebep var. Ayrıca, hepimiz belli yaşlara gelmiş insanlarız. Hayatı güçleştirecek işlere girmek için artık biraz geç.

Bitmedi, çok daha ağır suçlar işlediği ve bunda süreklilik gösterdiği iddia edilen öylelerine dokunulamıyor ki bu memlekette, Rıdvan Dilmen'inki onların yanında çocukça bir hata olarak görülebilir.

Bütün bu nedenlerle sen görevini yap, bizi de affetme Bener kardeşim!

Haydi okullar spora!

Geçen hafta birlikte yemek yediğimiz Gençlik ve Spor Genel Müdürü Yunus Akgül çeşitli konularda ilginç açıklamalarda bulundu. Bunların önemli bir bölümü sohbet niteliğinde olduğundan yazılmadı.

Ancak bunlardan biri sanıldığından çok daha önemliydi. Bunu bana hatırlatan da Kadir Has Üniversitesi Sertifika Programı'ndaki öğrencilerim oldu.

Akgül, Türk sporunun gelişmesi için yapılması gereken en önemli işlerden birinin, okullarla işbirliği olduğunu biliyor. Ancak bu konuda istenen adımlar bir türlü atılmıyor.

Bundan yakınmak yerine Akgül, tek taraflı bir hamle yaparak GSGM'nin denetimindeki bütün spor tesislerinin, okulların yararlanmasına açıldığını söyledi. Bu konudaki genelge bütün illere gönderilmiş. Gerekli duyuru da yapılmıştır diye düşünüyordum ama öğrencilerim böyle birşeyden kimsenin haberinin olmadığını söylediler.

İşleyişin nasıl olacağını bilmiyorum. Bilsem de burada anlatabilmek kolay değil. Daha kötüsü, okul yöneticilerinin de böyle bir imkanı pek umursayacaklarını sanmıyorum. Bu konuda velilerin ve beden eğitimi öğretmenlerinin harekete geçmesi gerekiyor galiba.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi de kentin dörtbir yanındaki tesislerle vatandaşlara verdiği spor hizmetini yeterince anlatamamaktan yakınıyor. Sporunu sadece GS, FB, BJK yöneticilerinin gürültüsü-patırtısı sanınca bu kadar büyük ve önemli işler güme gidiyor.

Söz spordan dışarı

Alataş ve Türk'ün önemi

-Bir değil birkaç siyasal nitelikte yazı yazmak istediğim bir haftayı geride bıraktık. Yazar Evrim Alataş'ın henüz 34 yaşında bu dünyadan ayrılışı ve Ahmet Türk'ün uğradığı saldırı bunlar arasında ilk sıralarda yer alıyordu.

Alataş'ı, Taraf'ta yazmaya başlamadan önce "Bütün Dağların Gölgesi Denize Düşer" kitabıyla tanımıştım. Aynı kanıyı paylaşmayan okurlarımız olabiliyor, o nedenle biraz ihtiyatlı davransak da mutlaka okunması gereken kitaplardan biri olduğunu söylemeliyiz.

Üzerinde çok fazla konuşulan ama pek de iyi bilinmeyen bazı yakıcı meseleleri içinden ve sarsıcı biçimde kaleme almış biri Evrim Alataş. Elbette ki daha söylenecek çok sözü vardı. Yakalandığı amansız hastalıktan kurtulamayıp erken veda etti. Allah rahmet eylesin. Mekanı cennet olsun.

Ahmet Türk bu memleketin yaşayan bir barış anıtı benim gözümde. Uğradığı alçakça saldırının arkasındaki tuzakları bu kez hükümetin çabuk görüp enerjik davranması tek teselli oldu. Yıllardır karşılaştığı haksızlıkların zulme dönüştüğü durumlarda bile en küçük bir kıskırtmaya mahal vermeyen Türk'ün değerini bilelim.

Yoksa yarın ne kadar geç kaldığımızı birbirimize anlatmak zorunda kalabiliriz. Hatta Türk hakkında o iğrenç yazıları yazanlara bile...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Deplasmanda kazanmak çok da zor değilmiş...

Ahmet Çakır 2010.04.18

Galatasaray için Manisa'daki olağanüstü denebilecek taraftar desteği maçın en sürpriz yanıydı. Böylece geçen haftaki protestodan doğan bazı zırlıklar da gündemden kalkabilecek gibiydi. Tabii kaptan Arda'nın taraftara gitmeyişi ve oyundan çıkarkenki tavrı da görmezden gelinemezdi.

Kazanan kadronun değişmemesi olağandı da iki milli stoperi kulübede tutup Hakan Balta zorlamasını sürdürmek gerekli miydi, diye sorulabilirdi. Galiba 'Neill varken kim oynasa farketmez' diye düşünmüş olmalıydı Rijkaard. Avustralyalı da onu mahcup etmedi. Hatta maçın yıldızı oldu bile denebilir.

Talihsiz bir gol yemesine karşın Aykut, en azından Leo Franco'dan daha iyi bir kaleci olduğunu bu karşılaşmada da gösterdi. Özellikle İsaac'ın ayağından aldığı top bir kader anı sayılabilirdi.

Serbest vuruştan gelen gol sonrasında Sivas'ta bu atışların hiçbirinin en önemsiz bir sonuca bile yol açmadığını hatırlamadan edemedik. Buna da çalışılmış bir organizasyon demek zordu ama sonunda goldü işte! Birazcık akıl ne çok şeyi değiştirebiliyordu...

Sonrasında oyun normale döndü. Sarı Kırmızılı takımın şaşılacak biçimde büzülmesiyle Manisaspor etkili olmaya başladı. Bu arada yakalanan pozisyonlardan Milan Baros'un yararlanamayışı penaltı itirazı nedeniyle gördüğü sarı kart da onun normale dönüşüydü. Hele ikinci yarının başında kaçırdıkları, onu çok sevenleri bile dehşete düşürecek nitelikteydi.

Bundan sonra beklenen artık Galatasaray'ın ne zaman gol yiyeceği idi. Fakat o da ne! Arda'nın sihirli dokunuşu Milan Baros'un boş kaleye attığı golü getirdi. Galiba Cim Bom'un tek farklı üstünlükleri koruyamayış çilesi dolmuştu diyecekken beklenen oldu ve bir kez daha azap dolu dakikalar başladı.

Açıkçası, Rijkaard'ın Arda'yı çıkarıp M.Sarp'ı oyuna alması doğruydı ama kaptan çıkınca takım adeta topluca düştü. Özellikle Keita, Baros, Giovanni üçlünün en küçük bir hücum etkinliği gösteremeyiş inandırıcı gibi değildi. Bütün yapabildikleri topu ölü noktalara götürüp birkaç saniye çalmaktı. Bu perişanlık içinde kazanılan köşe atışlarının mundar edilmesi de gülünç bir durumdu.

Sabri'nin yerini kaybetmesi ve geri dönemeyiş golün temel nedeniydi, aynı sebeple başka goller de gelebilirdi. Bunu Emre Güngör ile önlemeye çalışmak doğru bir tercihti. Yine de son dakikalarda yaşanan dağınıklık önlenemedi. Galibiyet için dakikaların bitmesine dua etmekten başka çare yok gibiydi.

Rijkaard'ın pas futbolu oynatmak istediği Galatasaray bunu asla yapamazken rakiplerin bunu Cim Bom'a karşı çok daha iyi becermesi de üzerinde durulmaya değer bir nokta. Elano'nun çalışıyor gibi görüldüğü durumlarda bile sıfır verimi bunda önemli bir etken çünkü bağlantı ve akış sağlanamıyor.

Elbette ki sonunda kazanılan 3 puan altın değerinde ve Sarı Kırmızılı takım yeniden şampiyonluk denkleminin içine girmesini sağladı. Haftalardır deplasmanda kazanamama durumu da göz önüne alındığında fazla mızırdanmaya gerek yok.

Ali Aydın kardeşimiz uzunca yazacaktır ama genç Abdullah Yılmaz'ın neredeyse kusursuz bir maç yönettiğini biz de söylemiş olalım. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu maç nasıl golsüz biter!

Ahmet Çakır 2010.04.26

İki tarafın da alabildiğine tedirgin olduğu bir maçtı. Fenerbahçe'nin kazanması beklenen bir sonuç olmasına karşın bu maça yansıyan en önemli psikolojik sıkıntıydı. Sanki biraz da bundan kurtulabilmek için iki taraftar en iyi becerdiği işi yaparak maç öncesinde bol küfürlü tezahüratla birbirinin hatırını sordu.

Taraftarla Arda arasındaki sorun mu? Elbette ki noktalandı. Hatta Caner'le birlikte tribüne gidip 'Bakın, ne kadar iyi arkadaşız!' dediler. İzleyenler de bunu yediler... Sezon sonunda bu ekşi meyve pek kimsenin hoşuna gitmedi ama ne yapacaksınız ki yapacak başka birşey de yoktu...

Ertuğrul Sağlam, Cim Bom'u yenmek için ne yapılması gerektiğini en iyi bilen hocalardan biri çünkü zaten bunu ligin ilk yarısında yaptı. Önde baskıyla savunmayı hataya zorlama planı işleyecek gibiydi.

Ancak kendi gücünü abartmanın nelere malolabileceği de açtı. Giovanni'nin on paralık gol becerisi olsa, Baros da 1 tane atana kadar 5 fırsat kaçırmasa Cim Bom daha ilk yarıda maçı bitirebilirdi.

İkinci yarıya Galatasaray sarhoş gibi çıktı. Yapılan hatalara getirilebilecek en hafif yorum buydu. Bu durum hakemin tuhaf kararlarıyla birleşince sıkıntı arttı. Savunmaya Hakan Balta ile gelen sükunet ve denge, kimi zaman uyku durumuna da dönüşebiliyor.

Aykut'un olağanüstü kurtarışları olmasa bu durum Cim Bom'un golü yemesine yol açıyordu. Yine de Rijkaard'ın şu ana kadar Galatasaray'da başardığı tek işin savunmanın pas yapabilmesi olduğunu kabul etmek gerek...

Keita'nın yararlanamadığı büyük şansların ardından Rijkaard'ın Jo ve M.Sarp hamlesi doğruydı. Ertuğrul Sağlam da buna Turgay'la karşılık verdi. Açıkçası o dakikaya kadar nasıl golsüz kaldığı anlaşılmaz maçın böyle bitmesini iki teknik adam da istemiyordu.

Ne hocaların bu çabası ne de son bölümdeki atan galip çılgınlığı gol getirdi ve tarafların 'Bu maç nasıl golsüz bitti' şaşkınlığı içinde perde kapandı. O kadar ki Keita rakip kaleye atamadığı golü kendi ağlarına gönderiyordu ama onu da beceremedi!

Sonuçta bu işten kârlı çıkan da Fenerbahçe oldu. Gündüzün 3 puanına buradan da eklenen kazanç Sarı Lacivertlilerin zirveye kurulmasını sağlamış oldu. Galatasaray'ın tek kazancı ise Aykut'un bu sezon oynadığı herhangi bir resmi maçta ilk kez gol yemeşi oldu.

Maç sonunda Bursaspor taraftarının 'Sen şampiyon olmasan da' tezahüratı bir rüyanın erken bitişinin ilanı gibiydi...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AIPS ne yana düşer usta?

Antalya'da dev bir organizasyona evsahipliği yapmanın heyecanı içindeyiz.

Türkiye Spor Yazarları Derneği (TSYD) olarak Dünya Spor Yazarları Birliği (AIPS) genel kurulunu burada gerçekleştiriyoruz. Aynı zamanda TSYD Genel Sekreterliği görevim nedeniyle ben de bu işin bir parçası durumundayım. Türkiye olarak Dünya Spor Yazarları Birliği (AIPS) kuruluşunda şaşırtıcı bir etkinliğe sahibiz. Togay Bayatlı ağabeyimiz uzun yıllar bu kuruluşun başkanlığını yaptı. Şu anda Esat Yılmaer, 1. başkan yardımcısı durumunda. İlk seçimli genel kurulda AIPS başkanı olması da güçlü bir olasılık. Murat Ağca kardeşimiz Avrupa Spor Yazarları Birliği Genel Saymanlığı'na seçildi. Ali Gümüş dostumuz yıllardır bu kuruluşlarda çeşitli görevlerde bulunuyor. Kısacası, sporun olmadığı bir ülkenin yazarları, uluslararası alanda müthiş bir iş çıkarıyorlar. Sporun olmadığı bir ülkenin yazarlarının bu başarısı, ayrıca incelenmesi gereken bir olay durumunda...

Yaklaşık 1 yıldır hazırlıkları ve heyecanı süren genel kurulla ilgili olarak sayın Cumhurbaşkanı'mızdan başlamak üzere bütün ilgili ve yetkili kişilerden büyük destek gördük. O sayede yüzümüzün aklıyla bu işin içinden çıkmak üzereyiz. İlgili Devlet Bakanlığı'nın yanı sıra Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü, Spor Toto Teşkilat Başkanlığı, Basın İlan Kurumu gibi devlet kuruluşlarının desteği olmasa böyle bir işin altından kalkamazdık. Ayrıca, Türk sporunun her alandaki destekçileri Ülker, Turkcell, Efes Pilsen, Coca Cola, Nike gibi kuruluşlar da yanımızda oldular. Hepsine ayrı ayrı teşekkür ediyoruz.

Toplantının dünkü bölümünde konuşan TBMM Başkanı M.Ali Şahin zaten eski spor bakanı olarak bu işe son derece yakın. Şahin, son dönemde Anayasa değişikliği çalışmalarının yorgunluğunu bu vesileyle biraz atmış oldu. TBMM'deki gerginliklerin yerini sporun rahatlatıcı iklimi almıştı. Şahin de bundan yararlanmış oldu. Burada bulunmayı en çok isteyenlerden biri de Spordan sorumlu Devlet Bakanı Faruk N.Özak idi. Ancak bilinen nedenle onun da Ankara'dan hatta TBMM'den ayrılabilmesi mümkün olamadı.

Futbol Federasyonu için ayrı bir paragraf açmamız gerekiyor çünkü gerek eğitim seminerimizde gerekse bu genel kurulda onların da büyük desteği oldu. Başta Mahmut Özgener olmak üzere yönetim kuruluna teşekkür borcumuzdur. Bugünkü programda onların 2016 Avrupa Şampiyonası organizasyonu ile ilgili sunumları var. Doğrusu 200'ün üzerinde Avrupalı gazeteciye birarada bulabilmek de az iş değil. Futbol Federasyonu, bu fırsatı en iyi biçimde değerlendirecektir. AIPS toplantısı ne kadar büyük bir organizasyon olsa ve ülkemiz için önem taşısa da gündemde pek yer tutmayacağını ne yazık ki biliyoruz. Bunun için de medya mensubu arkadaşlarımızı suçlamayı filan düşünmüyoruz. Çünkü bu tür konular, vatandaşın gündeminde de yer almıyor. Aşağılık bir transfer yalanı, böyle bir toplantıdan çok daha önemli sanılıyor. Zaten bunun için Türkiye, içine düşürüldüğü çıkmazlardan bir türlü kurtulamıyor.

Toplantının medyada gerektiği gibi yer almayacağını baştan bildiğimizden işi gırgıra vurmuştuk bile. Örneğin, 'aralarında anlaşmazlık bulunan ülkelerden gelen delegeler arasında yumruklu kavga çıktı' ya da 'falan ülkenin delegeleri masaj salonunda rezalet çıkardı' gibisinden haberler yapılabilir mi, diye epeyce eğlendik. Bu kapsamda daha epeyce değişik haber versiyonları üreten arkadaşlarımız oldu ama bunları Zaman gazetesinin sütunlarında aktarabilmek mümkün değil. Çok gerekliyse siz anlayın artık...

Transferin yıkıcı etkisi

Şampiyonluk yarışı henüz noktalanmış değil, Bursaspor'un da en az Fenerbahçe kadar hatta daha fazla şansı var. Ancak ikisinden birinin şampiyon olacağı kesin. O nedenle kazananlar ve kaybedenler için en kaba hatlarıyla genel bir değerlendirme yapılabilir. O kapsamda da en çok ilgimi çeken nokta, 'çok transfer yapanın kaybettiği' oluyor. Bu, yıllardır savunduğum ancak kimseye anlatma imkanı bulamadığım bir düşünce. Kimi

zaman bazı kulüp yetkilileriyle de konuşuruz, 'Evet, haklısın' derler, artık daha fazla transfer yapmayacağını söylerler fakat tam tersi olur. Galatasaray ve Beşiktaş, bu sezon transfere epeyce para döktü. Sarı Kırmızılı takım bunu yeterli görmeyip ara transferde de kesenin ağzını açtı. Buna karşılık Bursaspor, neredeyse yok denecek kadar az transfer yaptı. Fenerbahçe de ara transfer çılgınlığından uzak durdu, sadece Gökhan Ünal ile yetindi. Galatasaray'la aralarında bu noktada bir polemik de çıkmış olduğu hatırlardadır. Orada aslında Aziz Yıldırım, yıllardır yaşadıkları fiyaskolardan doğan tecrübesini konuştu ama kaçınılmaz olarak tepki gördü. Galatasaray da aslında yanlış yapmadı. Yönetim, sezon başında yapılmış bulunan büyük yatırımı yarım bırakmak istemedi. Baros ve Kewell'in sakatlıklarına önlem getirmeye çalıştı fakat sonuç tam bir yıkım oldu, bu transferler yüzünden eldeki oyunculardan da verim alınamadı. Aslında özellikle Galatasaray ve Beşiktaş'ın tarihinde transferle değil kendi kaynaklarına dayanarak kazanılmış şampiyonlukların görkemli örnekleri vardır. Hatta özkaynak düzenine verilen önem, bu kulüplerin kimlikleri ve ayırdedici özellikleri haline gelmiştir. Ancak günün birinde bu kulüpler kendi öz kimliklerini inkar edersesine bir yola girdiklerinde böyle fiyaskolar yaşayabiliyorlar. Örneğin Galatasaray, 120 milyon euroluk tarihin en güçlü kadrosunu oluşturup başına da dünyanın en büyük hocalarından birini getiriyor, sonuç ortada! Beşiktaş da geçen sezonun şampiyon takımına çılgınca takviyeler yapmaya çalıştı. Özellikle Nihat ve Tabata için harcanan para neredeyse Bursaspor'un toplam takım değerine eşit.

Bütün bunlar da zamanında ve gerektiği gibi yapılmayan transferlerin yarardan çok zarar getirdiğini hatta düpedüz yıkıcı etki yaptığını açıkça ortaya koyuyor. Fakat bunu kimseye anlatma şansının bulunmadığını da bilmek gerekiyor. Tam tersine, ne kadar çok fiyasko yaşanırsa o denli çok transfer yapıp korkunç bir kısır döngüyle kulübün geleceği tehlikeye atılabiliyor. Dediğim gibi, bunu kimseye anlatabilmek de mümkün değil. Taraftarın sürekli transfer istediği ileri sürülüyor, spor gazetesi olduğu ileri sürülen bazı yayınlar sürekli bunları yazıyor ve bu maskaralık sürüyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Geç kalan şans

Ahmet Çakır 2010.05.02

Cim Bom sezon boyunca pek yanında göremediği ve özellikle de bu nedenle kritik dönemeçlerde olmadık puanlar yitirip hedeften uzaklaştığı ortamda şans etkenini nihayet yanında buldu.

İstanbul Büyükşehirspor gibi hiç de yabana atılmayacak rakip karşısındaki tek gollü galibiyetin en doğru yorumu herhalde böyle olabilirdi. Aslında Sarı Kırmızılı takım için sezonun azap değilse de hüzün maçlarından biriydi. Çünkü tribünlerdeki taraftar, yönetici ve basın mensuplarının bile akılları öteki karşılaşmalardaydı.

Üstelik o karşılaşmalarda çok erken gelen goller işi büsbütün tatsızlaştırmıştı. Böylece, Kafdağı'nın ardından bile daha ötelerdeki bazı umut kırıntıları da uçup gidivermişti. Böylesine berbat bir psikoloji içinde oynamanın kolay olmadığı da ortadaydı. Maçın ilk pozisyonlarının Galatasaray kalesinde yaşanması da bundandı. Fakat Baros'un varlığı ve Bursaspor dışındaki son maçlarda epeyce yüksek görünen gol şansı, Sarı Kırmızılı takımın öne geçmesini sağladı. Doğrusunu isterseniz böyle bir ortamda rakibin İstanbul Büyükşehir Belediyesi olması da başlı başına bir sıkıntıydı. Çünkü bu sezon Galatasaray'ın yaşadığı bozgunun boyutlarını en iyi anlatan ekiplerden biri onlardı.

Onlar çok sınırlı bir maliyetle Cim Bom'a yakın puan toplamışlar, Ali Sami Yen'de 7 eksikle oynadıkları maçta yenilmemişlerdi. Şimdi de FB ve BJK karşısındaki başarılarına bir de GS galibiyeti ekleyerek sezonu bu keyif içinde noktalamak istiyorlardı. Yani Rijkaard'ın olağanüstü imkanlarla yapamadığını Abdullah Avcı asla

oranlanamayacak kadar sınırlı koşullarda neredeyse güle oynaya başarmıştı. Bu karşılaşma o açıdan da bir hesaplaşma sayılırdı. Üstelik Avcı bunu, bir dönem Cim Bom'un yıkımına yol açtığı ileri sürülen bir statta ve sıfır seyirciyle yapmıştı. Öteki maçlar ilk yarıda bitmiş gibi olunca ikinci 45 dakikaya 'artık kendi işimize bakalım' havasında çıkan takımlar tribünleri keyiflendirdi. Bu bölümde Cim Bom gol de atabilirdi ama yeme olasılığı daha güçlüydü. Bunu da direk önledi. Oyunun tamamında da futbol şansı Sarı Kırmızılı takımın yanındaydı.

Oyunun sonrası da böyle gitti. Sonuçta Galatasaray'ın tek golle kazanabildiği sayılı karşılaşmalardan biri olarak kayda geçmekten başka bir önem taşımadı. Bu durumun kaleci Aykut'a da olumlu bir not olarak yazılması sözü edilmeye değer nokta sayılabilir. Maçı izleyen gazeteciler, bu karşılaşmadan çok Fenerbahçe'nin attığı golleri tartışıyorlardı. Dn gecedен başlayan televizyon programları ve bazılarının bayıldıkları bazı maskaralıklar için de bu goller gerçekten iyi bir malzeme olacak gibiydi. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fransa, 'Ramazan'ı mı kovalıyor?

Ahmet akır 2010.05.08

Efendim, haber geçen hafta içinde hemen tüm gazetelerde yer aldı: UEFA ve 2016'yı almak isteyen rakiplerimizden Fransa, o tarihte yapılacak Avrupa şampiyonası maçlarının Ramazan'a denk gelişi nedeniyle sorun yaşanabileceğini düşünmüş. Daha açığı, bunu aleyhimizde bir koz olarak kullanacaklarmış. Hatta bu yolda adımlar atmaya başlamışlar bile...

Her türlü habercilik çabasına saygımız sonsuz. Gerçek bir gazetecinin başka türlü düşünüp davranabilmesine de aklımız ermez. Üstelik haberin kaynağı da son derece ciddi ve başarılı bir spor gazetecisinin yayın organı. Gelgelelim, böyle bir birtakım haberler karşısında "Allah Allah!" demekten de kendimizi alamıyoruz.

Haber pek çok yayın organında yer alınca insan doğruluğundan kuşkulanmamak gerektiğini kabul ediyor ama anında en yetkili kişilere sorma imkanı bulduğumda pek de böyle bir durumla karşılaşmadım. Medyada ıkanların tamamen tersi bir durumun sözkonusu olduğunu yine o insanlardan öğrendim.

Gerek Futbol Federasyonu Başkanı Mahmut zgener, gerekse Başkan Vekili Lütfi Arıboğan şu noktayı şiddetle vurguladılar: "2016 için yaşışan  ülke de son derece açık, dürüst ve kaliteli bir yaşışma içindeler. şu ana kadar hiçbir ülke rakiplerini ktleyecek herhangi bir söz ve davranış ortaya koymadı. Tam tersine herkes kendisinin avantajlı olduğu noktaları ön plana çıkartarak bir kampanya yürütüyor. Açıkçası, böyle bir yaşış içinde bulunmak bile bize gurur veriyor. Ramazan ya da başka bir durumla ilgili en küçük bir durum konuşulmadı, yaşanmadı."

Sadece onlar değil, federasyonun çeşitli düzeydeki yetkilileri de aynı doğrultuda açıklamalarda bulunuyorlar. Ayrıca, UEFA'nın ya da Fransa'nın şu ana kadar bıraktın 2016'nın Ramazan'a denk gelmesiyle ilgili bir soru sormayı, Ramazan sözcüğünün içinde bulunduğu herhangi bir imasının bile bulunmadığı belirtiliyor.

Ayrıca, şunu anlamak da pek kolay değil. 2016 Avrupa şampiyonası'nın yapılacağı dönemin Ramazan'a denk gelecek oluşu nasıl bir sorun doğuracak? Örneğin, Fransız taraftarlara zorla oruç tutturup teravihe filan mı götüreceğimiz düşünülüp bundan endişe duyuluyor?

şaka bir yana herhalde yiyecek-içecek birşeyler bulma konusunda sıkıntılarının olabileceği ya da oruç zamanı birşeyler yiyor olmalarının tepkiye yol açabileceği gibi birtakım endişeler akıllara geliyor olabilir. Türk futbolseverlerin bu dönemde maçlara fazla ilgi göstermeyebileceği düşüncesi de taraftar bulabilir belki...

Bir yandan bu organizasyonu alabilmek için gösterilen çaba ve heyecan sözkonusu iken öte yandan böyle birtakım durumların gündeme getirilmesi insanı şaşkına çeviriyor ama ne yapacaksınız, bu memleket böyle yaşıyor!

Buna benzer paranoyaları besleyen yaklaşımlar ve özellikle de Batılıların bizi istemedikleri, bize karşı her zaman hain birtakım tertipler içinde bulundukları düşüncesi, toplumun büyük bir kesiminden itibar görüyor. Yine de sağolsun arkadaşlarımız, olumlu yönleriyle pek kimsenin yaklaşmadığı 2016'nın hiç değilse bu şekilde gündeme gelmesi de birşeydir. Şunun şurasında 1 aydan daha kısa süre kaldı sonucun açıklanmasına. 28 Mayıs gününe kadar olayın heyecanını bu yolla da olsa yaşamak kötü birşey sayılmaz...

Ya ikisi birden çıkarsa...

Antalya'daki AIPS seminerinde biraraya geldiğimiz Türkiye Futbol Federasyonu Başkanı Mahmut Özgener'e küçük bir şaka yapmaya kalkıştım: "Geçen sezonlarda öteki İzmir takımları gibi bu kez de Bucaspor Süper Lig'e yükselmek için elinden geleni yapıyor. Onlara bunun için bir ödül vermeyi filan düşünür müsünüz?"

Esprî yapayım derken başkanın 'bir dokun bin ah işit!' denilecek bir damarına basmışım. "Sen şaka yapıyorsun ama ben bu işin tam tersini düşünüyorum ve uykularım kaçıyor. Ya ikisi birden Süper Lig'e yükselirse o zaman neler olur ve söylenir düşünebiliyor musun?"

Doğrusu, Bucaspor ne kadar uğraşsa Süper Lig'e yükselmemeyi becerebilecek gibi görünmüyor. Son iki haftada yitirdiği 5 puanla Adanaspor'u bu işe ortak hale getirdi ama son hafta evindeki maçını kazanması, yükselmek için yeterli olacak. Hele Adanaspor'un bu sezonun şampiyonu Karabükspor'la karşılaşması da Bucaspor için ayrı bir şans.

Kısacası, bu sezon İzmir'in Süper Lig özlemi bitecek gibi ama hemen arkasında bir başka dert çıkmış gibi oluyor: Ya bir takım daha çıkarsa?

Altay ve Karşıyaka play-off'ta mücadele etme hakkını kazandı. Geçen sezonlarda inanılmaz biçimlerde bu hakkı kaybettiler ama bu kez onlardan birinin çıkması da güçlü bir olasılık. Böylece, İzmir'in yıllar süren özlemin ardından iki takımla birden yükselmesi hiç de küçümsenecek bir olasılık değil.

Bizim için hiçbir sakıncası yok. Tam tersine çok da keyifli olur. Fakat gel de sen bunu birilerine anlat!

Söz spordan dışarı: Çakarsın ağzına iki tane!

Bu toplumda şiddet eğiliminin ne kadar köklü olduğuna ilişkin her geçen gün çarpıcı örneklerle tanık oluyoruz. Bunlardan birinin aramızdan çıkmış olması, insanı umutsuzluğa düşürüyor. Hayır hayır, Cengiz Çandar'ın harika bir nitelemeyle 'medyanın Ogün Samastları' diye adlandırdıklarından söz etmiyorum. Daha halim selim sayılabilecek adamların içinde bile akıl almaz bir şiddet potansiyelinin varlığını anlatmak istiyorum.

Yaşlı-başlı televizyon eleştirmeni, tartışma programındaki konuşmacılardan birinin sözlerini beğenmemiş... Sadece ona değil, beğenmediği kişiye haddini bildirmeyen bir başka konuşmacıya da yol gösterirken bunları söylüyor.

Kendisi o programa katılsaymış ya gerekli lafı söyler ya da stüdyoyu terkedermiş. Tabii böyle pasif sayılabilecek bir protesto ile kalmazmış. Daha sonra yapacağını 'iki tane çakardık' diye anlatıyor. Çoğul anlatımın nedeni, kendisinin bunu yapabilecek durumda olmadığını itiraf galiba...

Biliyoruz, bu memleketin sorunlarını Taksim'de üç-beş kişiyi sallandırarak çözmenin mümkün olduğunu düşünen milyonlar var. Ancak kendisine topluma seslenme olanağı verilmiş, iyi kötü okuyup yazması olan

insanların böyle dehşet verici şeyler yazabilmeleri karşısında pes demekten başka yapılabilecek birşey kalmıyor.

Üstelik, sevgili ağabeyimiz palavradan dayılanıyor! Çünkü hem yaşı hayli ilerlemiş hem de sağlığı pek yerinde sayılmaz. Fakat ne yaparsınız ki basının Ogün Samastlarından geri kalmak istemiyor. Söyleyebilecek adam gibi bir sözü olan kişinin ne diye kendisini utandırıcı duruma düşürecek şiddete başvurabileceğini düşünemeyecek kadar da gözü kararmış!

Allah selamet versin!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Güle Güle Rijkaard

Ahmet Çakır 2010.05.10

Antalya karşısında yaşanan durum ve sonrasında yaptığı açıklama, Rijkaard'ın G.Saray'la yollarının ayrılmasını zorunlu kılıyor. Hollandalı teknik adam, tarihin en pahalı kadrosuyla ortaya çıkan rezaletin ardından hala kadro yetersizliğinden söz ediyor. Kewell ve Baros'un sakatlıklarına çözüm ararken bile, 'Transfere gerek yok.' dese takımda kenetlenmeyi sağlayabilirdi.

Hangi takımın başına kimin geleceği ya da gideceği hiç derdim olmadı. Buna benzer konularda ne yapılması gerektiğini yönetimler bizden çok daha iyi bilirler. Bilmezlerse de yaşanan gelişmeler onlara bunu ödetir ve öğretir.

Rijkaard'ın Sarı Kırmızılı kulübe gelmesinin ne kadar önemli bir olay olduğunu defalarca yazmak zorunda kaldık. Çünkü yapabildikleri o kadar yetersizdi ki sürekli geçmişini ve kariyeri hatırlatma zorunluğu ortaya çıkıyordu. Bu sezon yaşanan fiyaskoya karşın görevinde kalması gerektiği kanısındaydık. Gelgelelim, Antalyaspor karşısında yaşanan durum ve sonrasında yaptığı açıklama Galatasaray'ın onunla vedalaşmasını zorunlu kılar gibi.

Nitekim 2. Başkan Mehmet Hel-vacı'nın açıklamalarını böyle okumak gerekir. Olmayan paralarla tarihin en büyük yatırımını yaptıktan sonra kimsenin masal dinleyecek hali yok. Bundan çok daha sınırlı kadrolar ve teknik adamlarla Sarı Kırmızılı takımın neler yapabilmış olduğu da biliniyor.

Rijkaard ilk günden bu yana neyi nasıl yapması gerektiğine bir türlü karar veremedi. Daha ilk resmi maçında Tobol deplasmanında berabere kalmış olmak bile büyük bir skandaldı. Çünkü rakibin toplam değeri 3 milyon euro idi. Sizdeyse tek başına bundan çok daha fazla eden bir yığın oyuncu vardı. G.Saray'ın bütün hedeflerinden bir bir kopmasında Rijkaard dışındaki tek önemli neden Kewell ve Baros'un sakatlıkları oldu. Onlarla ilgili çözüm bulmak da Hollandalı hocanın göreviydi. "Transfere gerek yok" diyebilmesi bile takımda farklı bir kenetlenme oluşturabilirdi. Özellikle Jo ve Giovanni'nin transferinin yol açabileceği sorunları Rijkaard hepimizden önce görebilmeliydi.

Rijkaard ile Galatasaray herhangi bir yönde ileriye doğru tek adım atamadı. Sezonbaşında çok önem veriliyormuş gibi görünen gençlerden sadece Emre Çolak kaldı elde. Serdar Eylik bile Orduspor'a gönderildi. Oysa bunlarla ilgileniliyormuş gibi yapılarak çok zaman yitirildi.

Hesapça oynatmak istediği sistem yolunda Sarı Kırmızılı takım tek adım bile atamadı. Tam tersine, Rijkaard'dan önce takımın temel direği durumundaki bazı oyuncular düpedüz yok edildi. O zaman bonservis bedeli 8 milyon euro denilen Servet'e şu anda 2 milyon verecek bir kulüp çıkar mı dersiniz? Galatasaray'ın görece başarı

yaşadığı tek alan Avrupa olabilirdi. Ne yazık ki oradaki başarı, sadece zayıf rakiplerle çok maç oynamış olmaktan ve iki Panathinaikos maçını kazanmaktan doğan bilanço şişkinliğinden ibaret kaldı. Sturm Graz karşısında yaşananlar da zaten bu bilançoyu sıfırlamış oldu.

Rijkaard, Galatasaray'ı ve Tür-kiye'yi anlama konusunda başlangıçta çok umut verici sözler etmiş, biz de buna hayranlık duyduğumuzu söylemiştik. "Burada herşey var ama yarım yarım" sözleri önemliydi. Bunu bir bütünlüğe götürmesi gereken adam kendisiydi. Ancak bu yolda hiçbirşey yapamadı. Eskişehirspor maçı öncesinde Galatasaray liderdi. Orada yönetimin genel kurul telaşına daldığı dönemde işe sahip çıkması gereken adam Rijkaard'dı. Peşpeşe gelen yenilgi ve beraberliklerle puan kayıpları karşısında Hollandalı hoca hiçbir çözüm üretmedi. Cim Bom, kimi zaman kendisinin 10'da 1'i kadro değerine sahip takımlara şaşılacak bir kolaylıkla yenildi.

Bu sezonun bütün emeklerinin yok olup gitmesine ve taraftarın da çıldırmasına yol açan Fenerbahçe maçının önemini kavrayabildiği bile kuşkuluydu. Çünkü sahada herhangi bir maçtaki gibi bir Galatasaray vardı. Arda'nın oynayamayacak durumda olduğunu bile göremedi ve bir yığın faciaya yol açtı. Rijkaard zaman zaman Derwall ile kıyaslanıyor ve 'İlk sezonda Alman hoca da çok sıkıntı çekti' deniliyor. İkisinin çalıştığı koşullar arasında Ortaçağ ile bugün kadar büyük fark var. Üstelik Derwall'in ilk yılında Cim Bom destansı bir Türkiye Kupası kazanmış ve geleceğe doğru da sağlam adımlarla yürüdüğünü göstermişti. Rijkaard ise tarihin en pahalı kadrosuyla ortaya çıkan rezaletlerin ardından hala kadro yetersizliğinden sözediyor. Şurası artık kesin olarak ortaya çıktı ki Sarı Kırmızılı takımın onunla varabileceği hiçbir yer yok! Tam tersine önümüzdeki sezon da benzer birtakım rezaletlerin yaşanabileceği çok açık biçimde ortada. Bütün bunlar da "Güle güle Rijkaard" demekten başka bir çıkış yolu bırakmıyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dünyayı değiştiren iki genç

Ahmet Çakır 2010.05.13

15 yaşında iki lise öğrencisi... Mahallelerinde yaşanan tatsız bir olaydan etkileniyorlar. Olay, o mahalleye sonradan göç etmiş bir ailenin çocuğuyla yerli ailelerden birinin çocuğunun kavga etmesi gibi klasik sayılabilecek türden tatsızlık...

Bu kadarla kalmayıp ailelerin de işin içine girmesi, karşılıklı tehditler olayın endişe verici boyutunu artırıyor.

Zaman içinde çok daha vahim boyutlar kazanabilecek çatışmanın ilk adımları atılmıştır. Bundan sonra neler olabileceğini tahmin etmek zor değildir. Bu aşamada iki genç, 'bu konuda biz ne yapabiliriz' diye düşünüyorlar ve futbol aracılığıyla bir çözüm bulunabileceğini değerlendiriyorlar.

Düşünüp değerlendirmekle kalmayıp uygulamaya geçiyorlar. Valilikten izin, Emniyet Müdürlüğü Çocuk Şubesi ile temas, okul müdürünün desteğinin sağlanması gibi süreçlerin tamamlanmasının ardından iki günlük bir futbol turnuvasıyla ilgili çalışmalara başlıyorlar.

Dört takım oluşturuluyor. Adları Barış, Sevgi, Kardeşlik ve Uzlaş. Okulun halı sahasında haftasonunu kapsayan 2 günde bitecek turnuva için başka bir yığın hazırlık ve düzenleme daha yapılıyor.

Takımlarda oynayacak çocukların ailelerinden izin belgeleri alınıyor. Okulun yatakhaneinden yararlanma imkânı oluşturuluyor. Maçların ardından yemek ve öteki etkinliklerle ilgili destekler sağlanıyor.

Bütün bunlar çok büyütülecek durumlar olarak görülmeyebilir ama isterseniz bir deneyin! Bunların herbirinin insanı çatlatacak zorlukları bulunan birtakım süreçler olduğunu kolaylıkla görebilirsiniz.

Üstelik olayın en çarpıcı yanı bu değil. Takımların oluşturulmasında bildiğimiz mahalle ya da sınıf arkadaşları gibi ölçüler uygulanmıyor. Her takım, birbirini tanımayan oyuncularından oluşturuluyor. Biri zengin mahallesinden, öteki yoksullardan, üçüncüsü Romanlardan, dördüncüsü Güneydoğu'dan göç etmiş aileden gibi seçimlerle takımlar oluşturuluyor.

Sonuç, her yönden olağanüstü bir başarı. Daha önce semte korku salan ve suçun kıyılarında görünen mendil satıcısı Roman delikanlı ile ondan epeyce tırsan zengin mahallesi çocuğu en iyi arkadaş oluyor. Ötekiler arasındaki kaynaşma da herkesin gözünü yaşartacak düzeyde oluyor.

Okul müdürü, emniyet müdürlüğü çocuk büro amiri ve bütün öteki ilgililer büyük bir mutluluk içinde gelişmeleri izliyorlar. Onlar da ödül törenine ve sonrasındaki yemekli eğlencelere katılıyor, çocuklara armağanlar veriyorlar.

Size bir düştten filan söz etmiyorum. Geçen Cuma, Ömer Üründül ve Rıdvan Dilmen arkadaşarımla Coşkun Eğitim Kurumları'nın düzenlediğı 1. Ulusal Uzlaşi Olimpiyatları'nın spor bölümünde jüri üyesi olarak görev yaptım. Finale kalmış 10 projeden 9'u arasında seçim yapmaya çalıştık. (Gerçi Rıdvan Dilmen dostumuz, yaklaşık 4,5 saat tutan çalışmanın 4,5 dakikasına katılabildi ama olsun, adı yeter!) Üründül'le bu çalışma karşısında gözyaşlarımızı zor zapt edebildik.

Konya Büyükkoyuncu Lisesi'nden M. Lütfi Kurt ve Necmettin A. Kızılok'un birlikte hazırlayıp uyguladıkları bu proje sadece birinciliğı kazanmakla kalmadı bizi de allak bullak etti. Bizler sürekli konuşup duruyoruz ama 15 yaşındaki iki arkadaş, dünyayı değıştirmek için bir eylemde bulunuyor. Etkilenmez misiniz?

Memleketin bir yığın ve karmakarışık sorunlarının böyle romantik yaklaşımlarla çözülebileceğı heyecanı içinde filan değilim. Gerçeklerin ne kadar katı olduğunu, sorunların da aşılmaz dağlar haline geldiğini çok iyi biliyorum. Yine de bu çalışma bizi derinden etkiledi.

Sadece onlar mı? Öteki bütün projeler ödülü hak eden çalışmalardı ama ne yazık ki sadece 4'ünü seçebilme hakkına sahiptik. Onlar bir ödül kazanmanın çok ötesine geçtiler ve bu ülkede güzel birşeyler yapılabileceğine ilişkin umutlarımızı canlandırdılar. Yani dünyamızı değıştirdiler.

İkinciliğı kazanan Mersin Anadolu İmam Hatip Lisesi'nden Sultan Erkar-Meryem Anşin'i, üçüncülüğü elde eden Kayseri M.Germirli Anadolu İmam Hatip Lisesi'nden Pipin Yusmar Yusuf ile Mustaqim Azhari'yi, teşvik ödülüne layık görülen Feza Berk Sosyal Bilimler Lisesi'nden Merve Şenel-Betül Doğan Filiz ile öğretmenlerini yürekten kutluyoruz. (Farkındayım, Pipin ile Mustaqim isimleri için açıklama bekliyorsunuz. Yerim doldu. Başka yazıya.)

Hâlâ bu ülkede yapılabilecek pek çok iş olduğunu hatırlamamızı sağladılar, bunun için de onlara teşekkür borçluyuz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kendine ihanetin bedeli...

Ahmet Çakır 2010.05.15

Bu durumu daha önce de anlatmaya çalıştım. Şimdi sezon sonunda tablo iyice aydınlandı.

Mehmet Topal'ın gönderilmesi nedeniyle de büsbütün trajik bir hal aldı. Adnan Polat'ın yönetimindeki Galatasaray adeta dümensiz bir gemi gibi. Bir yere doğru gidiyor ama nereye olduğunu kaptan da bilmiyor!

Yapılan olağanüstü yatırıma karşılık düpedüz utandırıcı başarısızlığın oluşturduğu şaşkınlık içinde birbiriyle dalga geçer türden sözler ediyor Polat. Bir yandan geleceğin kadrosunu oluşturmaktan ve bunun için sabır gerektiğinden çokça sözediyor fakat öte yandan bununla ciddi biçimde çelişen gelişmeler yaşanıyor. Örneğin, geçen sezon başındaki çalışmalarda en çok umut veren adam durumundaki Serdar Eylik'i Orduspor'a gönderip onun kadar bile katkısı olmayan kiralık Giovanni ile mi geleceğe hazırlandınız?

Mehmet Topal'ın ardından Arda Turan gitse de olur deniyor. Başka pek çok oyuncu şu anda sıfır noktasına kadar gerilemiş durumda. Peki o zaman, Lucas Neill ile mi geleceğe hazırlanıyorsunuz? Yoksa Guti mi sizi önümüzdeki yıllarda başarıya götürecek adam olacak? Dos Santos tipindeki oyuncularla hiçbir yere varılamayacağını anlamak için çok şey mi bilmek gerekiyor?

G.Saray'ın "transfer hastalığı" yüzünden çıkmaza düştüğünü Polat benden çok daha iyi biliyor. Oysa 2008'de seçilmeden önce camiaya ve taraftara bu yönde vaatlerde bulunmaktan kaçınmıştı. Çünkü hem ciddi bir mali sıkıntı vardı hem de başarının sırrı başka yerdeydi. Onu da Polat biliyordu. Ancak bu düşünceye önce kendisi ihanet etti ve transfer çıkmazına saptı!

Transferin nasıl bir kısırdöngü oluşturduğunu açık biçimde görebiliyoruz. Bir yandan ikinci başkan Mehmet Helvacı, 'Paramız yok, transfer yapamayız' anlamında açıklamada bulunurken öte yandan Sarı Kırmızılı kulüp hiç de hareketsiz görünmüyor. Altay'dan Musa ile Kayserispor'dan Ali Turan'ın işi zaten tamamlanmıştı, onlara Beşiktaşlı Serdar Özkan'ın da eklendiği her gün söyleniyor. Bu telaş ve şaşkınlık içinde onlara daha bir yığın adamın ekleneceğini kolaylıkla tahmin edebilirsiniz.

Örneğin, gönderilecek 4 yabancidan doğan kontenjan da mutlaka kullanılacağına göre en az 7 transfer şimdiden garanti gibi görünüyor. Onlara doğal olarak şurası eksik burası gedik diye 3 oyuncu daha eklerseniz toplam 10 futbolculuk bir liste ortaya çıkar. Tabii onlar için ödenecek bir çuval da para.

Tekrar etmekte yarar var, istediği oyuncuların alınmasından sonra Rijkaard'ın gitmesi ya da gönderilmesi çok ciddi bir olasılık. Ardından gelecek hocanın futbola bakışındaki farklılık işi karıştırabilir. Bundan doğabilecek on milyonlarca dolarlık yeni zararı nasıl telafi edeceksiniz?

Üstelik Rijkaard kalması halinde de, sürekli hale gelmiş bulunan başarısızlık için 'Bir yığın transfer yapıldı, uyum için zaman gerek' türünden masallar anlatmayı sürdürecektir. Yönetim de çaresizlik içinde çırpınıp duracak. Yönetememenin acısını hem kendi çekecek hem de camia ve taraftara çektirecek.

Biliyorum, bunlar insanın içini karartan olasılıklar ama hızla bu noktaya gidildiğini gösteren belirtiler de çok güçlü.

Çareyi transferde görenlerin daha önce defalarca yaşadıkları bu çıkmazdan sizi neyin kurtarabileceğini görmek için dönüp yakın tarihinize bakmanız yeterlidir.

Efes'e kıymayalım efendiler!

Gündemdeki tartışma konularından biri, Efes Pilsen'in kapanmasına yol açabilecek yeni yasa çalışmalarıyla ilgili. Açıkçası, bunun hangi ihtiyaca karşılık gelen bir yasa olduğu konusunda hiçbir bilgim yok. Merak da etmiyorum.

Sadece o yasa çok gerekliyse Efes Pilsen'e zarar vermeyecek bir formül bulunamaz mı, orasını düşünmeden edemiyorum. Sonuçta Efes Pilsen gibi Türk sporunun en başarılı kurumlarından birinin kapanmasına yol

açabilecek bir girişimin, tahmin edilenden çok daha fazla başağrıtabileceğini biliyorum.

AK Parti, buna benzer konularda pusuda bekleyenlere koz vermek için kimi zaman çok yadırganacak işler yapabiliyor. Bu da onlardan biri haline gelmez umarım.

Söz spordan dışarı

Hırsızın hiç mi suçu yok!

Efendim, Tanıl Bora arkadaşımızın harika esprisiyle, bugünlerde malum konu hakkında yazmazsanız, sahte dişi gibi görünebilirsiniz.

Hiçbir isim anmayacağım çünkü derdim o değil. Malum olay nedeniyle yüzlerce hatta binlerce yorum yapıldı, yapılıyor, yapılacak; bununla ilgiliyim.

Bu yorum ve değerlendirmelerde 'İşte efendim bu olay sadece ilgili partinin değil Türkiye'nin yeniden dizayn edilmesiyle ilgilidir' gibisinden görüşler de ağırlık taşıyor. Önümüzdeki günlerde yapılacak yorumlarda da bunun baskın olacağı açık.

Bütün bunlar da doğru ve çok önemli olabilir.

Ancak ortada bütün bunlardan daha önce çok açık ve kesin bir durum var. Belki biraz zorlamayla suç olduğu bile ileri sürülebilecek, en azından çok ciddi bir kusur ve kabahat kapsamında görülmesi kaçınılmaz, yaşanmış bir olay sözkonusu. Önce onu bir kenara yazıp ondan sonra öteki yorumlara girişmek daha doğru olmaz mı?

Yani sözkonusu şahıs, yanlış hiçbirşey yapmamış da, sanki evine silah konulup yakalatılmış gibi, hep işin komplo boyutunu ön plana çıkaran yorumlardaki bu arıza görmezden gelinebilecek gibi değil.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vah Cim Bom vah!

Ahmet Çakır 2010.05.17

Önce şunu söylemek zorundayız: Sadece memlekette değil İspanya'da da şampiyonluk yarışında kıyametin koptuğu bir haftada bu karşılaşmayı izlemek zorunda kalmak, aslında çok keyifli bir iş olan bizim mesleğin eziyete dönüşebildiği noktalardan biriydi. Pek sık olmasa da bunu yaşamak bizim de kaderimizde varmış...

Tabii Fenerbahçe'yi izleyen arkadaşlarımızın yaşadığı şokun yanında bu çok da sözü edilmeye değer bir durum sayılmaz. Tarihin en pahalı kadrosuna sahip takımın ligin son maçında sahaya sürmek zorunda kaldığı 11, idari ve teknik çöküşün belgesi gibiydi. Oysa ligi 3. bitirebilmek de yabana atılmayacak bir hedefti. Ancak Galatasaray'ın bunu kendi gücüyle başarabilecek bir durumu kalmamıştı. Elbette ki çuvarlarla para ödenen dünya çapındaki adamların yapamadığını Emre Çolak'tan, Cumhur'dan, hatta Uğur Uçar ve Gökhan Zan'dan beklemenin bir anlamı yoktu. Fakat yine de savunmadaki 3 adam milli takım kadrosundaydı. O da işin bir başka çarpıcı yanıydı.

Sarı Kırmızılı takımın kazanamayacağı bir maç olduğunu en kötü tahminçiler bile biliyordu. Gençlerbirliği de böyle bir Galatasaray bulmuşken sezonu hiç değilse adı büyük bir galibiyetle kapatmak amacındaydı. Bunu kendilerine sağlayacak golleri bulmakta da zorlanmadılar. Sonrasında Cim Bom genç kadrosunun mücadele

gücüyle oyuna tutunur gibi oldu ama hepsi o kadar. İlk yarıdaki bulabildikleri tek pozisyonun Servet'in kafa vuruşu olması, sorunu anlatmaya yeter.

İkinci yarıda olup bitenlere inanmak zordu ama hiç de önemi yoktu! Sarı Kırmızılı takım neredeyse tek kale oynadı. Golü de buldu. Fakat yine bir şey değişmedi. Hiç olmayacak durumda gol yeme hastalığı, bütün hedeflerden uzak kalmanın nedenlerinden biriydi.

Giovanni dos Santos'un neredeyse kendisinin kaleye girip topu dışarı çıkarması, Arda'nın bomboş durumda atamayışı artık bu sezonun can sıkıcı bir özeti gibiydi. Zaten Fenerbahçe maçında olanların yanında bu maçın konuşulmaya değer bir yanı kalmıyordu.

Fakat isterseniz, bu kadar çok eksiğin olduğu bir maçta Arda'nın niye baştan oynatılmadığı gibi bir tartışma da çıkarabilirsiniz. Gökhan Zan'la Servet'in birlikte oynatılmasının ne işe yarayacağı üzerinde yorumlar yapabilirsiniz ama hepsi laf olmaktan öteye geçemez. Koskoca sezon bundan çok daha büyük saçmalıklarla ziyan edilip gitti.

Bu maçta yapılabilecek tek iş hiç değilse yenilmeden sezonu kapatabilmektir. Başka hiçbir hedefine ulaşamamış olan takımın bunu da beceremeyişi üstünde durulacak bir şey değildi. Sonuçta Cumhur ve Berk'in ilk kez Galatasaray A Takımı'nda oynama şansı bulunduğu bir maç olarak kayıtlara geçti, hepsi o kadar!.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Seni dövdüm mü Yusuf Dursun?'

Ahmet Çakır 2010.05.21

Fenerbahçe Kulübü Başkanı Aziz Yıldırım'ın beklenen basın toplantısı doğal olarak epeyce gürültü-patırtı çıkaracak nitelikteydi. Sayın Yıldırım doğru, haklı ve gerekli sözlerin yanında tartışılır nitelikteki açıklamalarıyla bir kez daha tartışmalara yol açtı.

Elbette ki bu kadar büyük bir yıkımın ardından konu çeşitli boyutlarıyla daha uzun zaman gündemde kalacaktır. Sarı Lacivertli kulübün uğradığı zararlar ilgili ilk hesaplar bile kaybın insanı dehşete düşürecek boyutlarda olduğunu gösteriyor. Üstelik iş sadece parayla bitmiyor, bunun bir de psikolojik boyutu var. O bakımdan söylenenleri ve tartışmaları doğal karşılamak gerekiyor.

Buna benzer konularda kimin haklı kimin haksız olduğunu belirlemeye çalışmak bizim işimiz değil. Ancak, Fenerbahçe'nin şampiyonluğu elde ettiği varsayımıyla gündeme getirilmiş olan bir yığın suçlamanın havada kalmış olduğu gün gibi ortada. Sadece karşılıklı suçlamaların ortaya koyduğu bir gerçek var: Ligin temiz olması için değil olmaması için epeyce çaba gösteriliyor...

Yıldırım'ın pek çok noktadaki haklılığının yanında samimi üzüntüsünü herkes anladı ve kabullendi. Kılıpayı kaçırılan bir şampiyonluktan dolayı neredeyse herşeyin tersine dönmüş olması kabul edilebilecek gibi değil. Gerçekten de bir topun yarım metre sağa ya da sola gitmesi, şu anda konuşulmakta olan herşeyi değiştirebilecekti.

Fenerbahçe'nin artık erişilmez bir büyüklüğe ulaştığına, Aziz Yıldırım'ın benzeri görülmemiş derecede büyük ve başarılı bir başkan olduğuna, onun çabası ve dirayeti sayesinde bütün bunların elde edildiğine ilişkin övgüler düzülecekti. Gazete ve televizyonlar tepeden tırnağa Sarı Lacivert'e boyanacaktı.

Bunlar memleket gerçekleri... Bu ülkede yüzde 51'lik başarıyla kahraman yapılır, yüzde 49'la hain olabilirsiniz. Bunlar bugün ortaya çıkmış durumlar değil. Her zaman vardı, bundan sonra da olacak.

Bu tür büyük kayıplar insanları olgunlaştırır. İşte bu noktada işler biraz karışıyor. Ne yazık ki Sayın Yıldırım'ın açıklamalarında bunun izlerini görebilmek pek kolay olmuyor. Örneğin, üstüste 3 yıl şampiyonluk vaat ederken buna benzer bir durumla karşılaşılabilceğini başta düşünmenin önemi şimdi ortaya çıkıyor.

Belki hepsinden önemlisi, sportif yarışmada rakiplere saygı anlayışına pek uyan bir yaklaşım değil bu. Sizin gibi şampiyonluk hedefi olan takımların hepsine üç yıl için 'Siz kumda oynayın!' demiş oluyorsunuz. Onlar da haliyle buna tepki duyuyor ve ona göre davranıyorlar.

Yetmiyormuş gibi, böyle bir yıkımın içindeyken bile "Fenerbahçe'den başka büyük yok!" şeklinde sözler edebiliyorsunuz. İnsan bunu hiç değilse Kulüpler Birliği Başkanı olarak taşıdığı sorumluluktan dolayı söylemekten kaçınır. Fenerbahçe'nin büyüklüğünü inkar eden filan yok. Kaybedilmiş bir değil bin şampiyonluk bile o büyüklüğe halel getirmez. Ancak böyle konuştuğunuz sürece, bugüne kadar yaşanan sıkıntılar geleceğe de taşınmış olur.

Basın toplantısının en tatsız yanlarından biri de Rüştü ile ilgili suçlamalar oldu. Karşılıklı suçlamalar sonucunda ortaya çıkan tablo "Tencere dibin kara..."dan başka birşey değil. Melih Gökçek'e yönelik suçlamalar da öyle. Peki o zaman bununla ne elde etmiş oldunuz ya da olabilirsiniz?

Hele o "Yusuf Dursun seni dövdüm mü?" lafı! Elbette ki büyük bir samimiyetle ve bu yoldaki haberlere isyan olarak söylenmişti ama yine de insanı ürpertiyor. Fenerbahçe gibi bir kulübün başkanının böyle bir sözü ağzına alış bile insanı irkiltiyor. Sayın Yıldırım da işin bu yanlarını düşünmeden konuşmaktan kendini bir türlü alamıyor.

Bu kadar büyük bir kaybın hatta düpedüz yıkımın ardından elbette ki çok daha büyük tepkiler gösterilip kavgalara girilebilir. Bunlara hiçbir sözümüz yok. Ancak sayın Yıldırım'ın söyledikleri, var olanlara eklenecek yeni sorunlar çıkarmaktan başka birşeye yaramamış gibi görünüyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kazanmak güzeldir, hele milli olunca

Ahmet Çakır 2010.05.23

Gazozuna bile olsa her maçı kazanmak güzeldir; hele milli olunca... Üstelik, 470. maçını oynayan Milli Takım'ın bilançosu hiç de yüz ağartıcı değilken...

Doğrusunu isterseniz Milli Takım'ın ABD turnesinin ilk maçında bu düzeyde bir futbol beklemiyorduk. Sezonun yorgunluğu ve çok sayıda oyuncumuz için moralsizlik sorun olabilirdi. Maça yoğunlaşabilme sorunu olabilirdi. Hava sıcaklığı da görmezden gelinecek bir olumsuzluk sayılmazdı. Bunlardan pek etkilenmedik. Oyunun büyük bir bölümünde iyi oynadık. Aslında Çek Cumhuriyeti'yle hazırlık maçı yapmak hiç de eğlenceli bir iş sayılmaz ama ne yapacaksınız ki rakip seçme lüksü kalmadı... Çekler, 2002 Dünya Kupası 3'üncüsü fiyakamızı 30 Nisan 2003'te Teplice'de fena bozarken Milli Takım'ı daha 38. dakikada 4'lük yapmışlardı. 23 Şubat 1994'te, Terim döneminin ilk günlerinde Bursa'da yine 4'lük tarifeye moralimizi bozmuşlardı. Neyse ki bu kez pek o kıvamda değillerdi. Onların Cech takviyeli ümit takımı görünümüne karşın biz işi epeyce ciddiye almıştık. Millilerimiz, 6.

dakikada Okan Buruk ve Emre Aşık'ı uğurladıktan sonra oyuna ağırlığını koydu. Özellikle Selçuk Şahin, Emre Belözoğlu ve Arda'nın iyi oyunuyla etkili olup gol kovalamaya başladık. Halil Altıntop'un da iyi oyunuyla daha çok umutlandık.

Bir de yakaladığımız pozisyonları gol yapabilirsek diye hayıflanırken onu da Arda iyi becerdi. İkinci yarının başında bulduğumuz gol hem süren iyi oyunumuzun hakkıydı hem de Arda'nın becerisi, Nihat'ın da Cech'e ettikleri serisi gibi özellikleri vardı. Doğrusunu isterseniz, bunları atmadan topu ağlarımızda görmemiz mümkündü, hakem penaltıyı görmezden gelmese... Ancak bu pozisyonun dışında rakibi kalemize yaklaştırmadığımız da görmezden gelinemezdi. Sadece son 10 dakikada biraz dağıldık ama onun da mazereti açıktı. Tabii Emre Güngör'ün akılalmaz hatalar yapabilme becerisine karşı koymanın mümkün olmayışı daha büyük bir sorundu. Rahatlıkla uzaklaştırılacak topu kaleciye verme anlamsızlığı yüzünden hiç olmayacak bir gol yiyip güle oynaya kazanılacak maçı sıkıntıya soktuk. Çok şükür ki rakibin daha fazlasını yapabilecek hali yoktu. Biz de yok yere bir galibiyetten olmadık.

Sahada cismi değil sadece ismi de olsa, dünya sıralamasında bizden epeyce yukarıdaki Çekleri yenmek hiç yabana atılacak iş değil. Oyuncularımız belki de kendilerini Hiddink'e gösterebilmek için gayret ederken New Jersey'de hiç de azımsanmayacak sayıdaki Türklere de keyifli bir gösteri sunmuş oldular. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sağlam'a asıl borcunuzu unutmayın!

Ahmet Çakır 2010.05.24

Bursaspor'un şampiyonluğu elbette ki Türk futbol tarihinin en önemli olaylarından biri. Çeşitli yönleriyle günlerdir konu ediliyor, bundan sonra da edilecek. Yazılıp söylenenlerin içinde mutlaka tartışılır nitelikte hatta düpedüz yalan-yanlış olanlar da bulunabilir, hepsi doğaldır.

Bütün bu değerlendirmelerin ötesinde henüz değinilmemiş bir noktayı gündeme taşımaya çalışacağım.

Fatih Terim'in ayrılmasının ardından Milli Takım'ın başına gelebilecek teknik adamla ilgili olarak gazete sayfalarında sayısız isim ortaya atıldı. Biliyorsunuz hepimiz gibi gazetecilerimiz de dünyada bizden başka akıllının olmadığını düşünüyor. Akla gelebilecek bütün isimleri birer ikişer kez Milli Takım'ın başına getirdikten sonra bunlardan herhangi bir tutacak olursa -ki tersi mümkün değil- 'Biz dememiş miydik' diye övünebiliyorlar. Aman aman, ne büyük bir gazetecilik başarısı!

İşte o dönemde ortaya atılan isimlerden biri de Ertuğrul Sağlam'dı.

Elbette ki bu kadarına söylenecek birşey de olamazdı. Ancak Sağlam'la ilgili değerlendirmeler bu noktada kalmadı. Onun kendi beceri ve yeteneği nedeniyle değil cemaat desteğiyle Milli Takım hocası yapılmaya çalışıldığı ileri sürüldü.

Bununla ilgili olarak ellerinde bir kanıt filan bulunmasını bir yana bırakın herhangi birşey bilmeye bile gerek yoktu. Eşinin başörtülü oluşu, düzgün yaşaması, gece alemlerinde filan hiçbir şekilde görünmeyişi Sağlam'ın potansiyel suçlu muamelesi görmesi için yeterliydi.

Oysa bu süreçte göreve aday olmadığını, hiçbir nedenle Bursaspor'dan ayrılmayı düşünmediğini çok açık ve kesin biçimde ortaya koymuştu Sağlam. Olsun! Aşağılık dedikoducular bu konuda herhangi bir engel

tanımıyorlardı.

İnanın, en yakın arkadaşlarım olarak nitelediğim kişiler bile yanıma gelip bununla ilgili iğrenç birtakım yalanları sanki mutlak gerçekmiş gibi benimle paylaşmaya çalıştılar. Aman efendim, cemaat öyle bastırıyormuş ki Sağlam'ın Milli Takım'ın başına gelmesi neredeyse kesinmiş... Zaten bundan önce Kayserispor'un ve Beşiktaş'ın başına geçmesi de öyle olmuş...

Biliyorum, insanımız bu tür saçmalıklara çok düşkün! En aptalca komplo teorileri bile asla tartışılmaz gerçeklerden çok daha büyük ilgi çekiyor.

Ancak bunun belli bir noktada durması gerekiyor. Yoksa sık sık utanılacak durumlara düşebilirsiniz. Nitekim bugün olan da bu.

Ertuğrul Sağlam'ın Bursaspor'u şampiyonluk sürecine soktuğu süreçte ve mutlu sona ulaşılmasının ardından hiç kimsenin cemaatten filan sözettiği yok. Peki, geçmişte bu konuyu dillerinden düşürmeyenlerin şimdi başta Ertuğrul Sağlam olmak üzere birilerinden özür dilemeleri gerekmiyor mu?

Bunu yapmadıkları gibi yarın öbürgün benzer bir durumun ortaya çıkması halinde aynı aşağılık dedikodulara ve iğrenç yalanlara yine başvuracaklardır.

Çünkü onlar böyle yaşıyor.

Asıl üzücü olan, bu tür saçmalıkları ciddi ve önemli şeyler sanan milyonların varlığı. Her konuda aldatılmaya bu kadar hazır olduğunuz zaman sizi saf yerine koyacak birileri mutlaka çıkıyor.

Şampiyonluk öyküleri nasıl çöpe gitti?

Fenerbahçe'nin değil de Bursaspor'un şampiyon olması, yaygın basın için hiç de sevindirici bir durum değil. Hatta bunun düpedüz bir yıkım sayılabileceğini söylemek bile mümkün.

Çünkü Fenerbahçe'nin şampiyonluğu başta tiraj ve reyting olmak üzere yaygın basına kazanç sağlayan bir durum. Buna karşılık Bursaspor'un şampiyonluğunun böyle bir getirisinin olması mümkün değil.

Üstelik bu sadece günlük bir zarar da değil. Günlerce, haftalarca, hatta aylarca sürmesi mümkün. Örneğin, Fenerbahçe'nin Şampiyonlar Ligi'ne kalamaması halinde sözkonusu zarar aylarca sürebilecek.

Bunun yanında minik sayılabilecek bir kayıp da bizim meslekle ilgili. Hiç tartışmasız bütün gazeteler, Sarı Lacivertli takımın şampiyonluğunun öyküsünü çoktan hazırlamışlardı. Aziz Yıldırım'ın zor dönemde olaya nasıl müdahale ederek takımı şampiyon yaptığı, Daum'un bu kapsamda nasıl pozisyon aldığı, Alex'in arkadaşlarına söyledikleri filan günlerce ballandıra ballandıra anlatılacaktı. Yani anlatılmıştı bile...

Aynı durum 2006'da da yaşanmış, Fenerbahçe için hazırlanmış şampiyonluk öyküleri birkaç saat içinde Galatasaray'a "uyarlanmış"tı...

Bursaspor'un şampiyonluğuyla ilgili en küçük bir hazırlık bile yapılmamış olduğu gün gibi ortada. Aradan günler geçtikten sonra suyuna tirit birşeyler ayıp olmasın kabilinden yayınlanıyor.

Eee futbol böyle, dereyi gördükten sonra bile paçayı sıvama konusunda dikkatli davranmak gerekiyor.

Kupayı Poljac'a götürürseniz Avrupa Konyaspor'u konuşur

Ahmet Çakır 2010.05.26

Turkcell Süper Lig'e yükselen üçüncü takım Konyaspor oldu. Yeşil-Beyazlılar sadece 1 sezon aradan sonra yine burada oynama hakkını kazandılar.

Başta Ziya Doğan dostumuz olmak üzere başarıda emeği geçen herkesi gönülden kutlarız.

Konya gibi büyük bir potansiyele sahip olan kentin takımının Süper Lig'de yer alması, olumlu gördüğümüz bir gelişme. Ayrıca Bucaspor'un yükselmiş olması nedeniyle İzmir'in özlemi de giderilmiş sayılır. Bucaspor'un pek İzmir gibi görülmediğini bilmiyor değilim. Karşıyaka'nın 35,5 olarak nitelendirilmesi gibi Buca da 35,6 sayılıyor ama olsun! Sonuçta İzmir il sınırları içinde bir Süper Lig takımı var.

Zaten bu yazının yazılma nedeni bunlar değil. Altay maçı sonrasında Konyaspor Teknik Direktörü Ziya Doğan'ın söylediği bir söz, sanılanın çok ötesinde anlamlar ve açılımlar taşıyor. Zafer sarhoşluğu içindeki Konyasporlu dostlarımız gözden kaçırabilirler diye uyarıda bulunma zorunluluğumu hissediyorum.

Ziya Doğan, pasaport ve vize işlemlerini kısa bir sürede halletmeleri durumunda futbolcularıyla birlikte kazandıkları kupayı Konyaspor'un Norveçli futbolcusu Poljac'a götürmek istediklerini söyledi.

Bu, gerçekten harika bir jest olur. Talihsiz bir kaza sonrası felç olma durumu ortaya çıkan Norveçli futbolcu için bu hem çok anlamlı bir değerbilirlik örneği oluşturur hem de bu güzel davranış, bütün Avrupa'da yankılanır.

Biliyorum, sezon yorgunluğunun üzerine bir de play-off maçları geldi ve herkes çok yoruldu. Bütün futbolcuların da tatile çıkmayı her şeyden çok istemeleri ve hatta bazılarının buna başlamış olmaları anlaşılır bir durum.

Ancak bu birkaç gün içinde olmasa da önümüzdeki ay içindeki uygun bir tarihte bunu yapmak muhteşem bir iş olur. Unutmayalım ki sadece kazanıp kaybetme kabızlığı içinde çırpınan futbolumuza bu tür hareketler çok güzel bir pencere açmış olur. Spor kültürü denilen oluşum, biraz da bu tür çabaların bir araya gelmesiyle ortaya çıkar.

İsterseniz şöyle anlatayım: Kon-yaspor'un sportif bir başarıyla Avrupa'ya çıkması daha uzun yıllar sürebilir. Oysa böyle güzel bir davranış, bütün dünyada yankı bulur. Konyaspor bir anda kendisini Avrupa'da fair play'in onur koltuğuna oturmuş olarak bulabilir.

Yeterince ikna edici olmadıysa bir de kişisel vaatte bulunabilirim: Bu işi yaparsanız, yani takım halinde kupayı Norveç'te Poljac'a götürürseniz bundan sonra ben de Konyasporlu olurum.

N'olur, 'şu engel çıktı, bu zorluk oldu' diye birşeyler uydurup bu harika işten vazgeçmeyin! Göreceksiniz, Süper Lig'e çıkmanız kadar önemli ve anlamlı bir iş olacaktır bu...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yas tutarak bir yere varamayız: Çalışmaya devam

Ahmet Çakır 2010.05.29

Gerçi birkaç gün öncesine kadar kimsenin umurunda bile değildi ama son 48 saat epeyce heyecan yaşadık ve sonuç büyük bir hayal kırıklığı oldu: 2016 Avrupa Şampiyonası organizasyonunu da alamadık.

Umutlarımızı bir başka bahara ertelemek zorunda kaldık...

Çalışmanın çeşitli aşamalarında yeterince bilgi edinme olanağını buldum. Daha önceki benzer projelerde nelerin yapıldığı nelerin sadece konuşulduğu hakkında da yeterince bilgim var. Kısacası, konuyu ve gelişmeleri sahiden izlemiş biri olarak söylüyorum:

Gereken herşeyi yapmaya çalıştık. Mutlaka eksik aksak yanlar olmuştur. Bize verilmesi de mümkündü. Alamadık. Dünyanın sonu değil. Şimdi yapılacak en akıllıca iş, sanki bu organizasyonu almışız gibi çalışmaktır. Bizim asla anlamadığımız ve yapamadığımız da budur.

Bizim bu konudaki temel eksiğimiz ne yazık ki uzun yıllar boyunca yapılamamış olan işlerdir. Statlardan tutun da ulaşım, konaklama ve öteki alanlarda son yıllarda dev adımlar atıldığını en sıkı muhalifler bile rahatlıkla kabul eder.

Ancak yine de Fransa'daki, İtalya'daki, Almanya'daki, İngiltere'deki düzeyin epeyce gerisindeyiz. Başta statlarımız olmak üzere ciddi eksikliklerimiz var. Bunları tamamlamayı da herhangi bir organizasyona bağlı olarak değil normal akış içinde yapabilmeliyiz.

Önceki bazı büyük organizasyonları alma konusunda toplum olarak düpedüz aldatıldık! Örneğin 2000 Olimpiyat Oyunları'nın alınması için yapılanları bugün hatırladığımızda pek içimizde güller açmıyor, tam tersine yüreğimize asit damlatılmış gibi oluyor.

Bu kez çok iyi çalışıldı, gerekenler yapıldı. 920 milyon Avro'luk hükümet garantisi olağanüstü bir olaydı. Sayın Cumhurbaşkanı ve Başbakan son dakikaya kadar bu işin peşinde oldu. Her düzeydeki yetkili elinden geleni yaptı.

Futbol Federasyonu iyi çalıştı, doğru yol izledi, güzel şeyler yaptı. Bunların da yetmediği noktada sonucu kabullenmekten başka yapılabilecek birşey yok. Hatta olayı, İtalya'yı geçip Fransa ile 7-6 boyutuna getirebilmiş olmak görmezden gelinecek birşey değil.

Üç ülkenin de yarışı son derece centilmence sürdürdüğünü daha önceki yazımızda aktarmıştık. Son dakikadaki Sarkozy-Platini girişimi konusunda bugünkü gazetelerde bir yığın tepki yorumu bulabilirsiniz ama o kadar önemli değil. UEFA başkanının bu kadarlık bir etkisinin her durumda olabileceğini kabul etmek gerekir.

Elbette ki eksik ve yanlış yaptığımız birşeyler için eleştirilerde bulunulacaktır. Bu doğal bir gelişmedir. Hatta sonuçlar açıklanmadan önce bir gazeteci arkadaşımız "Bu işin başında ben olsaydım kaybetme olasılığımız sadece yüzde 5 olurdu" diyebilirdi.

Keşke onu bu işin başına getirseydik...

Ne yapacaksınız ki bu memleket böyle yaşıyor. Arkadaşımız neyin eksik ya da yanlış yapıldığını söyleyemiyor ama kendisi olursa işin biteceğini ileri sürebiliyor. Sonuca elbette ki üzüldük ama hiç değilse buna gülebiliriz, diye yazıyorum.

Bu kapsamda kendime de şöyle bir pay çıkarayım: Cenevre'ye gitme konusunda düpedüz tembellik ettim, gitseydim yüzde 95 alırdık bu organizasyonu!

Çalışmayı bırakıp böyle mavallarla avunalım, bir de 'Nerde bu Şenes Erzik!' tatavalarına başlayalım, ne dersiniz? Bu şekilde bir sonraki organizasyonu kaybetmeyi de garantilemiş oluruz... a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Biz hep böyle mi yaşayacağız?

Ahmet Çakır 2010.05.30

Cumartesi günkü gazeteler tam tahmin ettiğim gibiydi: Bir kez daha Avrupa bize haksızlık yapmıştı.

Platini, 2016'yı kendi ülkesine almış, Şenes Erzik de buna seyirci kalmıştı. Avrupa'da biz hep bunu yaşıyorduk. Bu Batılılar zaten bizi sevmiyorlardı falan filan... Batsın bu dünya! Hayır, burada Avrupa!

Zır cahilinden en akıllısına kadar herkes aynı telden çalıyordu. Biz herşeyi iyi, doğru ve güzel yapmıştık; 2016'yı almak için Fransa'dan daha haklı nedenlere sahiptik, organizasyonun bize verilmesi halinde şöyle olacaktı böyle olacaktı... Ama bir kez daha vermemişlerdi işte. Çünkü bizi sevmiyorlardı, birbirlerini kolluyorlardı, bir yığın fırıldak çeviriyorlardı ve biz de uyuyorduk. Böyle iş olmazdı. Platini neler yapıyordu, Şenes bey hiçbirşey beceremiyordu. Böyle şey mi olurdu? Veleddallin amin!

Bu saçmalıklara kendimiz ne kadar inanıyoruz, pek kestiremiyorum ama gazete okuyan, televizyon izleyen milyonların en kolay bu şekilde aldatılabileceğini düşünüyor ve hiç duraksamasız uyguluyoruz. Aslında bütün bunların nasıl bir saçmalık olduğunu anlatabilmek için uzun uzun birşeyler yazmak boşuna yorgunluk olur, doğru sorulmuş tek soru gerçeği anlamamıza yetebilir: Peki kardeşim, mademki bu işlerin böyle yürütüldüğüne inanıyorsunuz, o zaman böyle bir yarışın içine hiç girmeyin! Öyle ya, mademki bu işi size vermeyecekleri neredeyse baştan belli, o zaman ne gerek var dünyanın emeğini ve parasını harcayıp bu işi alabilmek için çırpınmaya! Cumhurbaşkanı'ndan Başbakan'ına, devletin en üst noktasındaki insanları ne diye böyle boş işlerle meşgul ediyoruz?

Yapmayın etmeyin arkadaşlar! Artık bu saçmalıkları bir kenara bırakalım. UEFA gibi bir kuruluşun başına gelmiş kişinin kendi ülkesini kollayacağını ileri sürmek bizim düşünce tarzımıza uygun. Bu noktadan hareketle istediğimiz giydirmeyi yapabiliriz. Peki, bu gerçekten böyle midir? Yoksa, Platini böyle bir konuda tarafsız kalmayı daha büyük bir onur olarak mı kabul eder?

'Fransa böyle bir organizasyonu nasıl olsa alır. Ayrıca bunun alınması için çalışmakla görevli bir yığın insan var. Benim devreye girmem sadece işleri karıştırır ve belki buna gösterilecek tepki yüzünden kaybedebiliriz. Dolayısıyla, her bakımdan benim tarafsız kalmam daha akıllıca olur'. Platini'nin bu şekilde mi düşünmesi ve davranması daha uygundur yoksa bizim ileri sürdüğümüz saçmalıkları yapmış olması mı? Birkaç saniye düşünün, ondan sonra tepki gösterin. Düşünmeye filan gerek yok diyorsanız, Allah selamet versin!

Bir de işin Erzik'e tepki bölümü var. Şenes beyden nefret eden bir yığın gazeteci olduğunu biliyorum. Buna benzer her durumda içlerindeki kini boşaltıyorlar ama yetmiyor. Bu işin muhatabı olan insanların sorunu da doğru düşünmeyi bilmemek ya da istememek. Şimdi soruyorum onlara: Şenes bey, buna benzer her durumda ülkesinin çıkarlarını korumayı ön plana çıkarsa bunca yıl oralarda görev yapabilir mi? Şenes beyinki gibi görevlerde bulunan insanları, ülkelerini iyi kollasınlar diye değil, o görevin gereğini doğru dürüst yerine getirmeleri için oraya seçiyorlar.

Şöyle bir örnekle anlamaya çalışalım: Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde görevli bir Türk yargıç, uluslararası hukukun gereklerini yerine getirmekle mi yükümlüdür, yoksa her durumda kendi ülkesinin çıkarlarını korumaya çalışmakla mı? İkincisini yaparsa onu orada ne kadar tutarlar dersiniz? Türkiye'nin bu ve başka konulardaki çıkarlarını korumak için görevli bir yığın insan var ve hepsine dünyanın parası ödeniyor. Bu görevi yapmak zorunda olanlar onlar, Şenes bey değil! Bu kadar basit bir gerçeği dahi doğru anlamaya yanaşmıyoruz.

Sayın Erzik'in oradaki varlığı ve bunu yıllardır koruyabilmesi elbette ki Türkiye için gurur verici bir olaydır. Akli başında herkes bunu kolaylıkla anlayabilir. Bunu sağlayan etkenlerden başta geleni de tarafsız ve dengeli kişiliğidir. Bunu anlamak çok mu zor? Şenes bey bu dramı defalarca yaşadı. Daha önce 4 yıl süreyle FIFA Hakem Komitesi başkanlığı görevinde bulundu. O sırada bir Türk hakemini çok üst noktalara çıkarması istendi ve beklendi. Oysa o dönemde en iyi Türk hakemi Avrupa'da 3'üncü kategorideydi. Yani üst düzey hiçbir maçı yönetmek için durumu ve konumu uygun değildi. Bu kadar önemli bir nokta sürekli görmezden gelinip hep Erzik suçlandı.

Bir de işin şu yanı var: Söyler misiniz, Şenes beye utanmazca saldıranların, bugüne kadar herhangi bir uluslararası ortamda ülkelerine beş paralık bir yararları dokunmuş mudur? Tam tersine ülkelerini ciddi sıkıntılara sokan vukuatları çok daha mı fazladır? İnsanların kolayca avlanabileceği aşağılık birtakım milliyetçilik tuzaklarıyla bu konulara yaklaşmaktan artık kurtulalım. İlk oylama sırasında Fransa'ya yakın oy alıp İtalya gibi bir devi geride bırakmanızı sağlayan oylar verilirken iyiydi de, son noktada kaybedince mi kötü oldu herşey!

Ey okur, izleyici, sporsever, vatandaş! Artık sen de bu tür aşağılık aldatmacalara karşı çıkmayı ve tepki göstermeyi öğren. Yoksa sonsuza kadar bu saçmalıklarla seni aldatmaya devam edecekler. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kaybetmeyi bilmek de erdemdir

Ahmet Çakır 2010.06.07

2016'yı alamayışımızın ardından iki-üç gün çıkartılan patırtı sonrasında olayın nasıl yıldırım hızıyla gündemden düştüğünü gördünüz mü?

Bizim medyanın dramlarından biri de bu: Ne kadar önemli ve hayati olursa olsun her konu, birkaç gün içinde buruşturulup atılacak bir tüketim maddesi olarak görülüyor. Bundan doğan sorun, sıkıntı, zarar ve kayıplara da kimse kulak asmıyor.

O 48 saatlik gürültü-patırtı sırasında Platini'ye hakaretler yağdırıldı, Şenes Erzik'e olmayacak suçlamalarda bulunuldu, seçim komisyonunda yer alan üyeler için çirkin imalar ortaya konuldu ve benzeri türden bir yığın maskaralık yapıldı.

Peki, bütün bunlardan elimize ne geçti ya da elde ne kaldı?

Koskocaman bir hiç!

Peki, böyle mi olmalıydı?

Konuyu daha serinkanlı ve akılcı biçimde gündeme getirip 'Biz nerede yanlış yaptık ya da eksik kaldık' analizinin ardından hiç zaman yitirmeden kolları sıvayıp işe girişsek çok daha iyi olmaz mıydı?

Sağ olsunlar, işin gerçeğini yazan arkadaşlarımız da olmadı değil. Radikal'de Uğur Vardan ve İbrahim Altınsay, Taraf'ta Fikret Doğan, Milliyet'te Mehmet Demirkol ve birkaç arkadaşımız daha spor medyasının onurunu koruyacak sağduyulu yaklaşımlarda bulundular.

Bu kapsamda 2010 Dünya Basketbol Şampiyonası'nı bundan 6 yıl önce Malezya'da Fransa'ya karşı 10-9'luk üstünlükle aldığımızı hatırlattı Radikal. Biz de soralım: Fransızların o zaman ayağa kalkıp 'Müslüman bir ülkede yapılan seçimde Türkiye kollandı, bir yığın katakulli döndü!' demeleri ne kadar hoşumuza giderdi?

Bitmedi, o şampiyona için verdiğimiz sözleri tam olarak yerine getirebildik mi? Hani Antalya'daki salon? Hani İstanbul'da yapılacak olan işler ve daha verilip de pek yerine getirilememiş bir yığın söz? Her konuda kendimizi haklı görürken bunları nasıl unutuyoruz?

İşin gerçeği şu: 2008'de Avusturya-İsviçre renksizliğinin ardından 2012 Polonya-Ukrayna sıkıntısı UEFA'yı yordu. Bu nedenle işi dertsiz götürebilecek bir ülkeye vermeyi yeğlediler. Bununla ilgili seçim de olabileceği kadar dürüst ve adil biçimde gerçekleştirildi.

Hepsi bu!

Böyle bir gelişmenin ardından bir yığın utanmazca laf eden arkadaşlarımızdan biri örneğin şu soruya yanıt verebilir mi: 2016'da bizim ulaşacağımız demiryolu ağı, Fransa'nın şu anda sahip olduğunun yüzde 10'u seviyesine varabilir mi?

Komisyonadaki üyeler daha bunun gibi bir yığın gerçekçi ölçüte bakarak karar vermek durumundalar. Örneğin, şu son 10 günde yaşananları Avrupalı biri olarak izleseniz, memleketimizin güvenlik konusunda hiçbir risk taşımayan bir yer olduğunu düşünebilir misiniz?

Daha bunun gibi bir yığın olumsuz durum gözler önündeyken aldığımız 6 oy, olağanüstü bir başarıdır. Katkıda bulunan herkese teşekkür etmek gerekir. Ayrıca, başta Sayın Cumhurbaşkanımız olmak üzere Futbol Federasyonu Başkanımız ve öteki ilgililerin seçim sonrasındaki sağduyulu ve dengeli tavırları da alkışı hak ediyor. Unutmayalım, kaybetmeyi bilmek de bir erdemdir.

Gösteri maçında 56 bin kişi!

Önce, geçen hafta içinde bütün gazetelerde yer alan şu haberi okuyalım: "Real Madrid ve Milan'ın efsane yıldızları, Santiago Bernabeu'da karşılaştı. 56 bin biletli kişinin izlediği müthiş mücadeleden mutlu ayrılan taraf 4-3'lük skorla Real Madrid oldu.

Bu müthiş dostluk maçında Real Madrid'e galibiyeti getiren goller, Butragueno, Amavisca ve Alfonso (2)'dan geldi. Milan'ın gollerini ise Simone ve Rui Costa (2) kaydetti. Elde edilen gelir sporcu sağlığında tasarlanan bir projede kullanılacak."

Sonra da soralım: Böyle bir maç bizim memlekette oynansa kaç kişi izlerdi dersiniz?

O kadar uzaklara gitmeye gerek yok; Formula 1 pilotlarıyla Türk futbolunun yıldızlarının oynadığı gösteri maçına gelen seyirci sayısının 1 000 (yazıyla bin) bile olmadığı belirtildi.

1998'in Dünya Kupası galibi Fransa ile yaptığımız hazırlık maçını da 4 bin kişilik bir topluluk izlemişti... Buna benzer durumlarda ülke olarak o kadar acıklı bir noktadayız ki 2016'nın bize verilmeyişi gibi konularda çıkardığımız gürültü patırtı büsbütün gülünç ve acıklı oluyor.

Söz spordan dışarı: Geçmiş olsun Kürşat kardeşim

İsrail'in saldırısı türünden olayların korkunçluğunun yanında en büyük zararlarından biri de spora oluyor. Çünkü böyle durumlarda haliyle spor geri planda kalıyor, sözü edilmesi gerekmeyen bir olgu durumuna düşüyor.

İsrail'in vahşi saldırısında hayatını kaybedenlerin yanısıra yaralananların ve gemide bulunan öteki insanların çektikleri elbette ki çok önemli. Ancak gazeteci arkadaşlarımızın meslekleriyle ilgili çilesi de görmezden gelinebilecek gibi değil.

Orada çektikleri fotoğraflardan birkaç kareyi kurtarabilmek için neleri feda edebileceklerini görebiliyorsunuz anlattıklarını okurken. Zaman'dan Kürşat Bayhan kardeşimiz de bunlardan biri. Fotoğraf makinesinin hafıza kartını tam 17 saat dilinin altında saklamanın ne demek olduğunu, bunu ya da benzer durumu yaşamış olanlar bilir.

Bu özveriye karşın tek kare bile kurtaramamış olmanın kahrı ise Kürşat kardeşimizi hayatı boyunca etkileyecektir. Neyse ki böyle bir saldırıda canına zarar gelmemiş olması, hepimizin tesellisidir.

Geçmiş olsun Kürşat kardeşim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbol bir şenliktir

Ahmet Çakır 2010.06.12

Kısa bir aranın ardından futbol denilen sevgiimize yeniden kavuştuk. Bir aya yakın bir süre futbolseverlerin evlerindeki seçkin konuk, evin en güzel köşesine bağdaş kurup oturacak.

Evde herhangi bir sorun varsa dışarıda da bu sevgiyle buluşmak hiç zor olmayacak: Çay bahçelerinden tutun da en lüks lokantalara kadar her yerde ona kucak açılacak.

Maçlarla birlikte gündeme kim kazanacak kim kaybedecek, hangisi yıldız olup hangileri biraz sönecek, hakemler ne hatalar yapacak tartışmaları kimi zaman bıktırıcı bir hal alacak. Seyircilerin renkliliğinden güvenlik sorunlarına kadar bir yığın konu hep önümüzde olacak.

Şu ana kadar bunlar üzerinde epeyce konuşuldu, bundan sonra da çok şey söylenecek. Onun yerine ben size biraz daha kişisel dünya kupasından söz etmeye çalışayım. Kimse "Aman n'olur git!" filan demedi ama Güney Afrika'da olma konusunda büyük bir istek duymadım. Elbette ki bunun en önemli nedeni Türkiye'nin orada olmayışı. Güvenlik başta olmak üzere öteki sıkıntılarla ilgili gelişmeleri de gazetelerde okuyorsunuz.

Açıkçası, G.Afrika'nın böyle bir organizasyonu yüzakıyla tamamlayacak durumunun olmadığını bu işin yetkilileri baştan biliyorlardı. Ancak kupanın Avrupa ve Güney Amerika'dan sonra Asya'yı görmesiyle sıra haliyle kara

kıtaya gelmiş gibiydi. Ayrıca, Blatter'in oturduğu koltukta ölene kadar kalabilmek için birtakım hesaplarının bulunduğu da sır sayılmazdı.

2006 Almanya ve 2008 Avrupa Şampiyonası şenliklerinden sonra G.Afrika bana pek ilginç ve önemli de gelmedi. Özellikle Almanya 2006, tam anlamıyla futbolun uygarlık gösterisiydi. Almanların bu tür organizasyonlardaki başarıları bilinmeyen birşey değil ama bizim orada yaşadıklarımız bunun da ötesindeydi.

Özellikle Deniz Gökçe hocamın, turnuva için tutmuş olduğu arabayı ilk günlerde nedense bana vermek istemeyişini gazeteye yansıtırken, "Dünyanın en şanslı spor yazarıyım, iki yabancı dil bilen, profesör bir şoförüm var" durumunu hatırladıkça gülmek elde mi?

Hele Erman Toroğlu-Altan Tanrıkulu dostlarımızın ilk 10 günlük maçlarının da kuzeyde olması nedeniyle Frankfurt'ta tutulmuş olan evin bize kalması piyangosu kolay unutulacak birşey mi!

Yine de sanki en keyifli Dünya Kupam 1990 gibi gelir bana. Nasıl olmasın ki, fotomuhabirim rahmetli Mahmut Küçük'le birlikte Milano'da San Siro-Guisepppe Meazza'da turnuvanın başlamasından sadece 1 gün önce akreditasyonlarımızı yaptırdığımız sırada orada yakaladığımız büyük balığı nasıl unutabilirim!

Kamerun takımı da bizimle aynı saatlerde oradaydı. Başta Roger Milla olmak üzere takımın bütün oyuncularıyla şaka olsun kabilinden fotoğraflar çekirtmiştim. Onlar daha ilk maçta Arjantin'i 1-0 yenip ardından oynadıkları maçlarla turnuvanın yıldızları olmasınlar mı!

O dönemde çalıştığım gazete -adı lazım değil- bunları tepe tepe kullanmıştı. Çoğundan haberim bile yoktu ama okurlarımız beni bir gün Roger Milla ile ertesi gün Omam ve Kana Bıyık kardeşlerle röportaj yaparken "izlemişlerdi." Onun gibi daha neler neler!

Torino'daki maçlar sırasında tribünde gördüğüm Pele ile ayaküstü birkaç sözcüklük konuşmayı, içerde Ferdal Uzundurukan kardeşimin "Arjantin bizi eleyecek!" diye süslemesiyle eriştiğim sahte kahinlik durumuna ne dersiniz!

1990'ın en büyük olayı, galiba Maradona'nın İtalya-Arjantin maçı öncesinde "Napoli, İtalya değildir" sözü olmuştu. O dönemde bu kentin sıradan takımını büyük başarılarla taşıyan Maradona bu sözünü 12'den vurmuş, adeta İtalya'yı ikiye bölmüştü.

İyi de şu anda Ali Kırca'nın yedeği olarak haber spikerliği yapan Korcan Karar, daha sonra geçtiğimiz Roma'daki Gaetano Sciera basın merkezinde "Coca Cola Kızı" olarak görev yapan Donatella Maldini ile kendisi değil de neden benim fotoğraf çektiğimi istemişti?

Hayır, meslekdaş şakasına kurban gidip faka basmış filan değildim, zaten bunu kendisine sormuştum, gerçekten de efsanevi Paola Maldini'nin kızkardeşiydi ve üstelik bir manken kadar da güzeldi. Bitmedi, böyle bir fotoğraf gazetemim meşrebine de çok uygundu ve tepe tepe kullanılmıştı. Demek ki Korcan bana bugünün dünyasında pek yeri olmayan türden meslekdaş yardımında bulunmuştu.

1986 yazında Meksika'da değil Londra'daydım. Maradona'nın elle attığı golü maç sırasında kimsenin görmediğine eminim. Çünkü ancak maçtan birkaç saat sonra kıyametin koptuğunu hatırlıyorum. Bütün televizyon kanalları, yetersiz çekim nedeniyle ancak çeşitli grafik düzenlemelerle durumu izleyicilere aktarma çabasıydı. Atı alan Üsküdar'ı geçmiş, Dünya Kupaları tarihinin en ilginç olaylarından biri kayıtlara çoktan girmişti.

Evet, futbol bu yönleriyle de bir şenliktir. Bu şenliğin en büyüğü de hiç tartışmasız Dünya Kupası'dır. Bakalım bu kupada neler göreceğiz? Hepinize iyi seyirler...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sadece İngiltere değil ABD de var!

Ahmet Çakır 2010.06.13

Böyle durumlarda insan Eduardo Galeano'yu daha iyi anlıyor. Uruguaylı 'yaşayan efsane' yazarın iyi futbol için dünyanın dörtbir yanını dolaşmayı göze almasını anlamlandırabiliyorsunuz.

Şampiyona öncesi yazımda "A Grubu'nun bu kupaya katabileceği birşey yok" dememi biraz ağır bulan okurlarım olmuştu. Özellikle Fransa-Uruguay maçından sonra 'az bile söylemişsin' diyenleri duyar gibiydim.

Neyse ki dünün futbolsuz geçmesi pek mümkün değildi. Güney Kore-Yunanistan maçından bir beklentimiz yoktu ama Arjantin-Nijerya karşılaşmasında mutlaka birşeyler olur diyorduk. Hatta bol gollü bir karşılaşma bekleyenler de az değildi.

Önce Komşu'ya birkaç satır değinelim. Yunanistan'ın Alman teknik direktörü Otto Rehhagel'in 70'ini çoktan aşmış olmasına karşın bu kadar genç görünebilmesine şaşmamak mümkün değil. Aynı şaşkınlığı, takımının bu kadar "ihtiyar" bir futbol oynaması karşısında da duyduk. Açıkçası, Yunanistan'ın futbolu, ekonomisine fena halde benziyordu. Kendini hâlâ Avrupa şampiyonu sanan Komşu'nun battığından haberi bile yok gibiydi... Sadece ikinci golü yedikten sonra uyanır gibi oldular ama rakip kalede etkili olabilecek tek şutu 81'de atmış olmaları, durumlarını açıkça ortaya koyuyordu.

Duruma uysaydı Yunanistan için "Alma Avrupa Şampiyonası'nın ahını/Dünya Kupası'nda çıkarırlar canını" diyebilirdim. Çünkü Komşumuz 2004'te futbol tarihinin en akıllamaz sürprizini yaparken hep böyle maçlar oynamıştı. Bu kez G.Kore onlara aynı işi yaptı. Daha maçın başındaki duran toptan gelen topta neredeyse bütün savunma uyudu. İkinci golde de savunmadan çıkarken tek adama kaptırdıkları top sonrasında yine bütün savunmanın hiçbirşey yapamayışı acıklı bir görüntüydü. Nerede o "Atina geçilmez!" savunma...

Güney Kore, Hiddink dönemindeki çıkışını sürdürme konusunda doğru işler yapıyor gibi görünüyor. Oynadıkları futbolun onları çok yukarılara götürmeyeceği açık ama Yunanistan'ı bu kadar rahat silip süpürmeleri de takdire değer.

Günün ikinci maçında daha ilk 10 dakika dolarken herşeyin beklendiği gibi olacağı ortaya çıktı. İlk dakikadan itibaren rakip kaleyi abluka altına alan süper gol ayakları, 'bunlar nasıl kaçır!' dedirtirken arada hiç olmayacak bir adamın kafasından gol sıkıştırmayı da ihmal etmediler. Golde imza sürpriz bir adamındı: Heinze. 'İkinciye bulmaları çok sürmez' diye bakılırken pek de öyle olmadı. Afrika Kupası'nda toparlanmaya başladığını gördüğümüz Nijerya oyunda dengeyi sağlayıp korkutucu işler de yapmaya başladı. Kupa öncesindeki Obi Mikel talihsizliğine karşın güçlü rakipleriyle başabaş oynamayı becerdiler.

Arjantin'in merak edilen yanlarından biri de 'Maradona yapabilecek mi?' noktasında düğümleniyor. Uzatmaya gerek yok: yapamıyor. Böyle bir galibiyete kupayı kazanmış gibi sevinmesi de bunun bir göstergesi sayılabilir. Takım elbise ve kravatı da galiba bir ilkti. İngiltere-ABD maçı çok daha umut verici başladı. İngiltere'nin erken gol bulmasıyla beklenen futbol keyfini bu maçta bulacak gibiydik. Doğrusu bunu bulamadık demek haksızlık olur ama maç düşündüğümüzden çok başka türlü gelişti.

İngiltere'nin en büyük sorununun kaleci olduğu bilinmeyen birşey değildi ama Green'in yediği gol 'Bu kadar da değil be kardeşim!' denilecek nitelikteydi. ABD'nin ikinci yarıdaki direnişine saygı duymamak mümkün değil. Direkten dönen topları 1950'den sonra İngiltere'yi bir kez daha yıkmalarını önleyen şanssızlıkları oldu. İki takım arasında en az 5 kat değer farkı varken ABD'nin bu direnişinde en önemli sebep teknik direktörüydü. Bizim maçın ikinci yarısında yaptığı 3 değişiklikle Milli Takımımızı perişan eden Bob Bradley, bu karşılaşmaya da damgasını vuran adam oldu. Her durumda kazanmayı bilen Capello'nun ona üstünlük sağlayamayışında Rooney'nin formsuzluğu ve Heskey'in de yetersizliği bir başka önemli etkendi.

İki takımın müthiş mücadelesiyle 5 maçın en iyisini izlememizi sağlarken alkışlanacak bir adam da bu karşılaşmanın Brezilyalı hakemiydi; mükemmel bir maç yönetti. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Herkes oynar, Almanya kazanır

Ahmet Çakır 2010.06.14

Evet, basmakalıp bir espri ama her zaman para ediyor: Bu oyunu herkes kolaylıkla oynayabiliyor ama sonunda kazanan Almanya oluyor. Lineker'in bu konudaki sözünün zaman içinde çok değişik biçimlerde ifade edildiğine tanık oluyoruz ama işin özü değişmiyor.

Açıkkası, 2006'da İtalya'ya kök söktüren ve haksız bir penaltıyla yenilen Avustralya'nın rakibine sıkıntı yaşatabileceğini düşünüyorduk ama hiç de öyle olmadı. Almanya güle oynaya kazandı. Elbette ki ikinci yarıda Tim Cahill'in çok gereksiz gördüğü kırmızı kart Almanya'nın işini çok kolaylaştırdı ama Avustralya 11 kişi de devam etse durum pek değişmezdi.

Aslına bakarsanız bazı futbol yorumcusu arkadaşlarımızın zaman zaman Almanya'ya acıyormuş gibi birtakım değerlendirmeleri beni çok eğlendirmiştir. "Almanların artık eski yıldızları yok. Onun için birşey yapamazlar" laflarını çok gülünç bulmuşumdur. Kuşkusuz 1974'ün efsane takımını düşündüğünüzde bugünkü ekipten fazla bir keyif almayabilirsiniz. Hatta bu takımın 1990'dakinden bile çok geride olduğunu düşünebilirsiniz. Bunlara bir diyeceğim yok ama sonuçta Almanya Almanya'dır, o kadar!

Almanya'ya teşekkür borcumuzun olduğunu bile düşünüyorum. En fazla iki golü birarada görebildiğimiz kupada nihayet "gol varmış" diyebildik. Ayrıca, Mesut'un varlığı da Almanya'yı tutmamız için bir neden olabilir. Tersini düşünenlerin de az olmadığını biliyorum ama ben Mesut'un doğru seçim yaptığını düşünüyorum. Bu maçın Meksikalı hakemine de alkış tutmak gerektiği kanısındayım.

Günün öteki maçları pek keyif verici değildi. Hatta Cezayir-Slovenya gibi maçlar bazılarıımıza 'Dünya Kupası böyle mi olmalı?' diye düşündürüyor ama yapılabilecek birşey olmadığını da kabul etmek zorundayız. Zidane'in izlemiş olması belki de bu karşılaşmanın en önemli yanıydı. Cezayir asıllı efsane oyuncunun gördüğü ilgiden bunalıp tribünün gizli bir noktasına saklanmak zorunda kalışı ilginçti. Eee, Doğulunun ilgisi ve sevgisi böyle oluyor...

Slovenya'nın rakibinden farkı Avrupalı oluşuydu, o kadar! Doğrusunu isterseniz Slovenya ve arkasından sahne alan Sırbistan ile daha pek çok aynı kaynaktan gelen takımı düşündüğünüzde eski Yugoslavya'nın nasıl bir spor ülkesi olduğunu düşünüp hayranlık duyuyorsunuz. Daha önceki şampiyonalarda da top konusunda yakınmalar olmuştu ama bu kez doruğa çıktı. İngiltere'nin yediği golden sonra bir benzerinin Cezayir ağlarına gidişi topa

ilgili tartışmaları artıracak nitelikteydi. Jabulani belki bu kupada gol sayısını artıracak ama bundan pek de mutlu sonuçlar çıkmayacak gibi görünüyor.

Sırbistan-Gana karşılaşmasının favorisi Avrupa takımı gibi görünüyordu ama gerçek futbol uzmanları Gana'nın hiç de yabana atılmayacak bir takım olduğunu biliyorlardı. Nitekim sonuç onları haklı çıkarttı. Gerçi rakibin 10 kişi kalmış olması işlerini kolaylaştırdı ama Gana'nın galibiyeti hak etmediğini de kimse söyleyemezdi.

Vuvuzelayı televizyondan dinlemek zorunda kalmak bile bir kâbus. Orada olsaydım 'Ne yapsam da geri dönsem' diye düşünmekte işe güce bakamazdım herhalde. Tamam, evsahibinin geleneksel bir etkinliğine sözümüz olamaz ama onların da bu anlamsız gürültünün futbola ne kattığını düşünmelerini istemek fazla mı olur? Taraftar etkinliğini sıfırlayan bu anlamsız gürültü kupayı tatsızlaştıran bir etken oluyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Maradona'nın şansı yetecek mi?

Ahmet Çakır 2010.06.18

Karşılaşma öncesinde iki olasılık vardı: 1- Yunanistan'ı rahat yenen G.Kore'yi geçmek hiç de kolay olmayacak. 2- Arjantin ilk dakikalarda gol bulursa farka bile gidebilir.

Açıkkası bunların ikisi de oldu. Arjantin gol konusunda zorlanacak gibi görünürken iki armağan gol buldu. İlkindeki gereksiz faul yetmedi, G.Koreli oyuncu topu kendi ağlarına gönderme işini de üstlendi. Çok geçmeden gelen ikincide de benzer türden hatalar vardı.

Bunu da Maradona'nın şansı olarak görmemek mümkün değildi. Çünkü onun teknik adamlığı ne kadar tartışmalıysa da elindeki kadronun kalitesi işini kolaylaştırıyor. Ancak Maradona'nın işine bakmaktan çok Platini ve özellikle de Pele'yle uğraşmayı yeğlemesi, gruptan çıktıktan sonra başını ağrıtabilir. Çünkü orada denk sayılabilecek güçteki rakipler arasından sıyrılabilmek için teknik adamlık becerisine de gereksinme olacak.

G.Kore'nin gördüğü baskı karşısında düpedüz çuvalaması ve çok top kaybetmesi, maça damgasını vuran etken oldu. Neredeyse yarı sahayı bile geçemedikleri maçın ilk yarısının son dakikasında buldukları gol, oyuna tutunmalarını sağladı. Yoksa üçüncüyü de yiyip dağılmaları işten bile değildi. Ancak 57'deki ilk organize ataklarında yakaladıkları fırsatı nasıl harcadıkları da epeyce dövünmeye açtı.

Karşılaşma öncesinde Arjantin'i tutuyorduk ama devre arasında G.Koreli taraftarların ellerinde Türk bayraklarıyla tezahürat yaptıkları haberi gelince iş değişti. Ancak bizim binlerce kilometre uzaktan vereceğimiz gönül desteğinin de G.Kore'ye bir yararının olmayacağı açıktı.

İkinci yarının da sadece ilk 20 dakikalık bölümünde gerçek kimliklerine daha uygun bir futbol oynayıp Arjantin'i epeyce zorladılar ama o kadar! Sonuçta aradaki kalite farkı belirleyici oldu. Su içer gibi atılan iki golle G.Kore çöktü... Sonuçta, şu ana kadar kupanın en gollü maçının ortaya çıkmasına katkıda bulunmuş olmaktan başka birşey yapamadılar...

Günün ikinci maçında Komşu eve dönüş hazırlıklarına çabuk başlayacak gibiydi ama Sami Kaita'nın gereksiz bir hareketi işi çok değiştirdi. Nijerya'nın 10 kişi kaldıktan sonra çok büzülmesi, Yunanistan'a önce eşitlik, sonra üstünlük sayısını getirdi. Açıkkası iki golde de şanslıydılar. İlkinde Salfingidis'in hiçbirşey olmayacak vuruşu rakipten sekip köşeye gidince kaleci çaresiz kaldı, ikincide de belki maçın en iyisi kaleci büyük hata yaptı.

Rakibin eksilmesiyle Rehthagel, Samaras'ı da oyuna sürüp gol şansını artırdı ama Yunanistan, 'şampiyonanın en kötü hücum eden takımı' unvanını bırakmak niyetinde değildi. O nedenle de ikinci yarıda etkili olamadılar. Elbette ki baskılıydılar, pozisyon da buldular ama beceri yoksunlukları insanın içine sıkıntı verecek düzeydeydi.

Nijerya'nın 10 kişiyle de ayakta durabilecek gücü var gibiydi ama bir türlü silkinip bu yeni duruma uyum sağlayamadılar. Hiç pozisyonları yok değildi hatta gole de çok yaklaştılar ama Okocha, Amakochi düzeyinde kaliteli ayaklara sahip olmayışları oyunlarını kabızlaştırdı.

Arjantin'in gruptan çıkması elbette ki garanti. İkinci takım olmak için Yunanistan, G.Kore'nin yanına adını yazdırdı, Nijerya ise eve dönüşü en yakın takım durumuna geldi. Yine de G.Kore'yi yenip Yunanistan'ın da Arjantin'e yenilmesi gibi bir şansları olabilir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

1 milyon lireti nasıl kaçırdım?

Ahmet Çakır 2010.06.20

Bundan tam 20 yıl önce yapmış olduğum bir röportajdan 1 milyon liret kazanma imkanının bulunduğunu ama sizin bundan haberinizin olmadığını bugün öğrenirseniz ne yaparsınız?

Soruyu yeterince etkileyici biçimde sormadığımı biliyorum. Bu doğal çünkü allak bullak olmuş durumdayım.

Şaka değil, 1990 Dünya Kupası sırasında 1 milyon liret ödül kazanabilecek bir röportaj yapmışım ama böyle bir ödülün bulunduğundan haberim bile yokmuş...

Hem sarsıcı hem de karışık bir iş. Aydınlatabilmek için şunu okuyalım:

'TÜRK İCADI', GAZETECİYİ ÖDÜLÜNDEN ETTİ

"(...) 1990'da İtalya'da düzenlenen kupada en önemli röportajlardan birini Türk gazeteci Cumhur Canbazoglu yapar. İtalya 90'ın organizatörü olan Montezemolo aynı zamanda Fiat'ın patronu ve zamanın ünlülerinden Edvige Fenech'le evlidir. 'Doğal olarak' bütün gazeteciler onun peşindedir. Montezemolo, korumalarıyla Canbazoglu'nun yanından geçerken kendisini şeytan dürter ve İtalyanca bilmenin de verdiği cesaretle röportaj yapmak istediğini söyler. Korumaların itiş kakışı içinde Montezemolo, 'Bekle 15 dakika sonra geleceğim' der. Aradan iki saat geçmiş, Canbazoglu olayı çoktan unutmuşken biri omzuna dokunur. Röportaj yalnızca 10 dakika sürer, bütün gazeteciler Canbazoglu'nun etrafını sarıp ağzından laf almaya çalışır. Canbazoglu, günün en iyi röportajını yapana verilen 1 milyon liretlik ödülü kazanmıştır. Yetkililer kendisinden vergi ve sigorta numarası ister. Fakat Canbazoglu, gazetesinde kadrosuz çalışmaktadır ve bu durumu İtalyan yetkililere bir türlü anlatamaz; 'Free-lance (serbest gazeteci) olarak düşünün' der, yetkili 'Free-lance'seniz bir gazete adına nasıl akreditasyon alabiliyorsunuz' der. Canbazoglu, 'Türk icadı' kadrosuz çalışmayı anlatamadığı için ödülünü alamaz."

Bu yazı, Akşam'ın Pazar ekinde 6 Haziran'da Eyüp Tatlıpınar imzasıyla yayınlandı. Eyüp kardeşimiz darılmasın bazı ufaktefek yanlışlar ve süslemeler var. Örneğin, Montezemolo'nun adında bir z fazla olmuş. Ayrıca kupanın organizatörü değil Organizasyon Komitesi Başkanı idi... Kendisiyle yapılabilecek röportajlar aktardığı gibi böyle müsamere şeklinde gelişen olaylarla değil, uygar dünyada çok uzun yıllardır geçerli olan yollardan başvuru ile

mümkün olabiliyordu... FIAT'ın patronu filan değildi, hiçbir zaman da olamazdı. Zaten şu anda da Ferrari'nin profesyonel yöneticisi... Edwige Fenech'in doğrusu w ile yazılıyor...

Gelelim, zurnanın zırt dediği yere! Luca di Montezemolo ile İtalya 90 sırasında ben de normal yollardan bir röportaj gerçekleştirdim ve gazetemde yayınlandı. Hatta Türkiye ile epeyce ilgili ve bilgili oluşu sayesinde röportaj beklediğimden daha sıcak geçmiş ve yaklaşık yarım saat sürmüştü. 1990 öncesinde tam 5 kez Ege sahillerinde tatil yapmış olduğunu öğrenmek beni epeyce şaşırtmıştı.

Açıkçası ben de kadrolu değildim ama gazetem buna benzer konularda esnek davranabilirdi, istenilen belgeleri rahatlıkla ulaştırabilirlerdi 1 milyon liralık ödül için!

Dolayısıyla bu işten ben birşey anlayamadım. Acaba bir zamanaşımı durumu sözkonusu mudur, yoksa hakkımı hâlâ saklı olabilir mi? İtalya Büyükelçiliğinden bu yazıyı okuyan biri varsa hakkımı aramama yardımcı olabilir mi?

Cumhur kardeşimle İtalya 90'ı birlikte izleyip çok da eğlenmiştik. Bu konuda beni atlattığından haberim yoktu. Eh, ne yapalım, 20 yıl sonra bunun izini sürecektir değilim ya... Bu vesileyle ona da selam olsun deyip geçelim.

Mesut Özil gerçekleri

Mesut Özil konusunu ilk günden bu yana izleyen gazetecilerden biriyim. Dolayısıyla gelişmelerden haberim var. Sadece, bu oyuncunun Milli Takım'a kazandırılması için Erman Toroğlu'nun devreye girmiş olduğundan haberim yoktu. Böylece bu işin niçin yattığını da en kesin ve tartışılmaz biçimde öğrenmiş olduk!

Açıkçası bizim Hamit ve Halil'e, Yıldırım'a, Nuri Şahin'e kısacası Türkiye'yi seçen gurbetçi oyuncularımıza çok teşekkür etmemiz lazım. Siz kendinizi onların yerine koyun da bir karar verin bakalım. Oturduğunuz yerden 'Elbette ki Türkiye'yi seçerdim' demek kolay; ya bunu yaşamak ve uygulamak!

Ayrıca, Almanya her kupaya kesinlikle katılmayı becerirken, Türkiye'nin bunlara çok uzun aralıklarla katılabilmesi ve hatta böyle bir şansın o futbolcunun aktif oyunculuk yaşantısı boyunca bulunamayabileceği gibi etkenler üzerinde biraz düşünün bakalım.

Bitmedi, Almanya'nın da birtakım zorlamaları devreye girmiş durumda. 'Türkiye'yi seçerseniz buradaki durumunuzla ilgili sorunlar çıkabilir' türünden gelişmeler görmezden gelinebilir mi? Bunlara karşı o oyuncuya ne gibi bir güvence verilebilir?

Bir başka nokta daha: Alman Milli Takımı'na girebilmek bizimkinde yer alabilmekten çok daha zor değil mi? Bir Türk çocuğunun bunu başarmış olması nedeniyle ayrıca gurur duymak gerekmez mi? Onların sayesinde Alman ve İsviçre maçlarını daha değişik duygularla izlemiyor muyuz?

Kombine satmak çok mu zor?

Evet, öyle; bu ülkede kombine bilet satmanın hiç kolay iş olmadığını her sezon görüyoruz. Gençlerbirliği neredeyse bedava veriyor, kimse almıyor. Kayseri'de ülkenin en güzel stadı yapıldı, yine durum değişmiyor. Trabzonspor'un yakınması da dükkün gazetelerde yer aldı.

Buna karşılık Galatasaray, Ali Sami Yen'de artık son yarım sezonunu oynayacağı için kombinelere büyük ilgi var. Fakat bu kez de Sarı Kırmızılı kulüp satış işini iyi organize edemiyor.

Son dönemde en çok elektronik postayı bu konuda aldım. Herhangi bir bölümünü aktarmak istemiyorum çünkü insanın içine sıkıntı veriyor. Taraftarların, kombine almak için düpedüz azap çektiklerini görüyorsunuz.

Dediğim gibi bunları okumak da yazmak da insanı bıktırıyor. Sadece, pek çok okur mutlaka dile getirmemi istediği için yazıyorum.

Giovani iyi mi oynuyor?

Önce şunu hatırlatayım: Gala-tasaray'ın geride bıraktığımız sezondaki çöküşünde Giovanni Dos Santos'un çok büyük rolü var. Sadece kendisinin değil Rijkaard'ın da... Meksikalı oyuncunun yürüyecek hali yokken takıma konulması, Galatasaray'ı darmadağın eden süreci başlattı. Sonrası da ortada...

Onunla ilgili olarak Galatasaray yönetiminin satınalma önceliğini kullanmayışı doğru ve yerinde bir karar. Fakat gel de sen bunu birilerine anlat!

Dünya Kupası'ndaki maçlarda Giovanni'nin çok iyi oynadığını ileri sürüp ah vah edenler hiç eksik olmuyor. Oysa ortada hiç de öyle birşey yok. Evet, tıpkı Galatasaray'daki gibi birkaç harika dalış, kıvrak çalım ve şut gibi gösteriler tamam; peki ya verim!

İşte Giovanni orada fısılıyor. Ölçülebilir katkılar olarak, gol ve gol pası gibi etkinlikleri hemen hiç yok. Sadece insanın gözünü aldatıyor, o kadar!

Öyle olmasaydı, 21 yaşındaki bir oyuncu şu ana kadar 4 kulüp değiştirmek zorunda kalır mıydı? Üstelik Barcelona'dan yola çıkıp da hepsi geri gidiş anlamına gelecek şekilde... Giovanni mi? Geçiniz efendim!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İyi ki Brezilya var

Ahmet Çakır 2010.06.21

Bu kupa tatsız filan diye yakınıp duruyor herkes ama futbol adına ilginç gelişmelere de tanıklık etmiyor değiliz. Öteki sürprizlerin yanına Yeni Zelanda'nın İtalya'ya taktığı çelmeyi de koymak zorundayız.

Çok zayıf görülen bazı ekiplerin yaptıkları nedeniyle aralarında kupanın favorilerinin de bulunduğu ekiplerin evlerine erken dönme olasılıkları yabana atılacak bir futbol keyfi mi?

Kupanın Avrupalı favorilerinin hepsinin başı dertte ama Arjantin'le Brezilya pek zorlanmadan yoluna devam ediyor. Brezilya'nın en iyi tarafı, bir yığın hesap kitabın gerektiği durumlarda bile futbol keyfinden uzak durmayışı. Dün gece "Afrika'nın Brezilyası" karşısında da bu anlayışla oynadı. Gollerin yanında 'Evet, futbol bu' denebilecek şeyler az değildi. Özellikle ikinci gol bu kupada görüp görebileceğimiz en klas tek kişilik gösteriydi! Gerçi bir değil iki kez Adriano'nun eline değmesinden sonra topun ağları bulması, işin biraz tadını kaçırdı ama ne yapacaksınız! Daha ilginç hakemin daha sonra 'Gördüm ama golüne kıyamadım' der gibi bir muhabbete girmesiydi Brezilyalı golcüsü... O ana kadar uzaktan palavra bir şut dışında hiçbirşey yapmamış olan Elano'nun bir saat dolduğunda üçüncü golü atmasını Galatasaray'ın şansı olarak görebilir miyiz? Yarından itibaren gazetelerde 'Elano'yu şu takım, bu kadar paraya alıyor' gazlarına çokça rastlayacağız! İnşallah sakatlığı önemli değildir.

Fildişi Sahili ancak üç yedikten sonra ne olduğunu anlayabildi. Son yarım saatteki çabaları da 1 golden fazlasına yetmedi. Keita'nın, Kaka'yı oyun dışı bıraktıran artistliği de cansıkıcıydı. Kağıt üzerindeki değeri taş çatlasa İtalya'nın onda biri kadar olan Yeni Zelanda'nın direnişine saygı duymamak mümkün değil. Gruptaki ilk

maçlarında son saniyelerde attıkları golle Slovakya'nın canını yakmışlardı. Bu karşılaşmada da mutlak favori İtalya'nın fiyakasını bozup canını sıktılar. Hatta ikinci yarıdaki tek önemli pozisyonlarında golü bulup kazanmaları bile mümkündü.

Gerçi İtalya böyle durumlara alışkın ama gruptaki son maçta Slovakya'ya takılıp elenmeleri de çok şaşırtıcı olmaz. Ayrıca, böyle bir İtalya'nın kupanın favorileri arasında gösterilmesi de pek akla uygun değil.

Günün ilk maçında Paraguay pek de zorlanmadan kazanıp gruptan çıkma konusunda önemli bir adım attı. Güney Amerika ekibi baştan sona daha etkili bir futbol oynadı ve bunun karşılığı da aldı.

Aslında Slovakya bizim daha çok dikkat ettiğimiz takımdı çünkü Vittek, Holosko ve Stoch gibi ikisi geçen sezon oynamış, biri de önümüzdeki dönem oynayacak oyuncu vardı. Vittek ve Holosko'yu iyi kötü biliyoruz da Stoch'un bu karşılaşmanın da ancak son bölümünde kısa bir süre şans bulabilmiş olması biraz tuhaf. Hem takımın en önemli oyuncularından biri durumunda hem de çok az oynatılıyor!

Fransa'da olay var, futbolcular boykotta!

Nicolas Anelka kriziyle sarsılan Fransa Milli Takımı'nın kaptanı Patrice Evra ve kondisyoner Robert Duverne'nin kavgasıyla başlayan olaylar zinciri dünkü idmanın ertelenmesine sebep oldu. İki ismin orta sahada bir hayli şiddetli tartışmasını ayıran isim ise kupa sonrası görevinden ayrılacak Teknik Direktör Raymond Domenech'ti. Bu gelişmelerin ardından Fransa Futbol Federasyonu'nda menajer-direktör Jean-Louis Valentin istifa etti. Olayın Anelka'nın kamptan kovulmasının ardından Evra'nın yaptığı, "İçimizde bir vatan haini var." açıklamasından bir gün sonra olması dikkatlerden kaçmadı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İtalya çöktü, biz kazandık!

Ahmet Çakır 2010.06.25

Biliyorum, "Bu da nereden çıktı?" dedirtecek bir başlık. Açıklaması kolay: Son şampiyonun gruptan çıkamayıp evine dönüşü tam bir çöküş...

Bizim kazancımız, önce Ankaragücü Vittek'in bu maçta 2 gol atmış olması. Öteki karşılaşmalarda da başarılı olan Slovak oyuncunun değeri illa ki artacak. Geçen sezon bir yığın karavana transfere çuvala para veren Başkent kulübü, nihayet bir balık yakalamış olacak.

Kazancımız bununla sınırlı değil. Beşiktaşlı Holosko da artık kupada ikinci tura çıkmış bir takımın oyuncusu olarak İstanbul'a dönecek. Gerçi bu başarıya pek katkısı olmadı ama sonuçta takımın bir parçası. Bu da hiç değilse gönderilmesini kolaylaştırabilir.

Bitmedi, Fenerbahçe'nin yeni transferi Stoch'a Daum'un "C sınıfı oyuncu" demesi, onun çok az şans bulabilmiş olmasıyla birleştğinde biraz mide bulandırıcı olabilirdi. İtalya karşısında onun 11'de sahaya çıkması ve oynadığı futbol da Sarı Lacivertlileri rahatlatmıştır. İzlemeyenler için Stoch'u "İyi durumdaki genç bir Linderoth" olarak tanımlamak mümkün.

Fransa'dan sonra İtalya da eve erken dönmek zorunda kalabileceğini önceki karşılaşmalarda göstermişti. Onların en büyük sorunu, futbollarının anlamsız bir didişmeye dönüşmüş olması. O kadar ki rakip kaleye

organize biçimde gidebildikleri pozisyon maçın 1 saatlik bölümü geride kaldıktan sonraydı. Daha inanılmaz olanı, savunmadaki acemice hatalarıydı.

İtalya'nın dramını "Bir Mesutları bile yok!" diye anlatmak da mümkün. Takımın anlamsız çırpınıışına futbol değeri kazandırabilecek örneğin Del Piero gibi bir oyuncularının bulunmayışı tıkanmalarına yol açtı. Lippi elbette ki bunu görüyordu. Nitekim hazır olmayan Pirlo'yu oyuna alıp bu kez başka türlü bir çöküşün kapısını aralamış oldu.

İtalya'nın artık kaybedecek birşeyinin kalmadığı son 20 dakika kupanın en heyecan verici bölümlerinden biri oldu. Daha önce Skertel'in çizgiden çıkardığı top ile son dakikalarda ofsayt diye iptal edilen goldeki kuşklar İtalya'nın talihsizlikleriydi ama elenmeleri bunlardan olmadı; hak ettiler!

Öteki maçtaki golsüzlükle Paraguay'ın gruptan çıkmasının uzun boylu konuşulacak bir yanı yoktu. Sadece Yeni Zelenda'nın bu maçtan da puan çıkartmış olma direncini takdir etmek gerekiyordu. Kupanın en zayıf ekiplerinden biri olarak görülüyorlardı ama öyle olmadığını kanıtladılar.

Biri artı öteki eksi yönde işi bitirmiş iki ekibin maçında Hollanda'nın kazanması olağandı. Kamerun kendi kalitesinin çok altında bir kupa yaşadı. Hollanda'nın güzel futbolu başkalarına bırakıp kazanmayı ön plana çıkarması tatsız ama gerçekçi. Brezilya da 1982 yıkımından sonra böyle yapmamış mıydı?

En azından Kamerun karşısındaki performansıylar Japonya önünde favori görünen Danimarka iki duran top golüyle neye uğradığını şaşırđı. İlk golü atıp üçüncüyü attırırken Erdoğan Arıkan kardeşimize "İşte futbol resitali" dedirten Honda'nın becerisi birçok gazetede sayfa sekreteri arkadaşımızı başlık derdinden kurtarmış olabilir: 'Japonya, Honda ile daha hızlı' gibisinden bir başlığa ne dersiniz? a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Niye bizim hakemimiz yok (551)

Ahmet Çakır 2010.06.26

Parantez içindeki rakam bu konuyu kaçınıcı kez ele almak zorunda kaldığımı gösteriyor. Elbette ki şaka olsun kabilinden verilmiş bir sayı bu.

Ancak gerçeğe de çok uzak değil. Yaygın bir cehaleti önleyebilmek ve bazı rezilce yalanlar karşısında suskun kalmamak adına daha binlerce kez bunu yapmak zorunda kalacağımız da açık.

Dünya Kupası'nda niye bizim hakemimizin olmadığı ve olamayacağı defalarca anlatıldı. Ancak birileri kasıtlı olarak anlamak istemiyor. Daha doğrusu, olayın istismara ne kadar elverişli olduğunu görüp bunu değerlendiriyorlar.

O kadar da değil, geçmişte bu işin sorumluluğunu taşımış ve Türk hakemliğinin gerilemesinde ciddi etkileri olmuş birileri, utanmazca yalanlarla konuyu çarpıtıyorlar.

Efendim, normalde bir Türk hakemi Dünya Kupası ve Avrupa Şampiyonası'nda maç yönetebilirmiş ama Şenes Bey yeterince yardımcı olmuyormuş... Vah vah!

Sadece kamuoyu değil pek çok spor yazarı ve futbol yorumcusu bile işin gerçeğini bilmedikleri için bu maskara yalanlar gerçekmiş gibi kabul edilebiliyor.

İşin gerçeği şu: Şenes Bey'in orada sadece var oluşu bile Türkiye için büyük bir onur ve gurur. O sadece ülkesinin çıkarlarını korumaya çalışmakla kalmıyor, bu insanların Türk futboluna verdikleri zararları telafi edebilmek için de çırpınmak zorunda kalabiliyor.

Dünya Kupası'nda nasıl hakem görevlendirildiği yolundaki temel cehaleti ortadan kaldırmak asla mümkün olamıyor. Kıta kontenjanı diye birşey var arkadaşlar! O da FIFA'nın elini kolunu bağlıyor. Avrupa'da elit kategoride 50'nin üzerinde hakem var ama bunların sadece 10'u Dünya Kupası'nda görev yapabiliyor.

Geride kalan 40 Avrupalı hakemin tümüne yakın bölümü öteki kıtalardaki hakemlerden daha iyi. Fakat ne yapacaksınız ki bu kıta kontenjanı durumu nedeniyle kupayı evlerinden izlemek zorunda kalıyorlar.

Bizim durumumuzsa tek sözcükle, acıklı! Herşeyden önce henüz elit hakemimiz yok. Cüneyt Çakır 1. kategoriye yükselerek büyük başarı kazandı ama daha epey yolu var. Onun dışında sadece Bülent Yıldırım 2. kategoride. Yani bırakın şu anda Dünya Kupası'nda görev yapacak düzeyi, oralara doğru yürüyen yeter sayıda hakemimiz bile yok.

Şenes Bey geçmişte 4 yıl FIFA hakem komitesi başkanlığı yaptı. Bunda Türkiye'nin hiçbir katkısı olmadı çünkü o dönemde zaten Türk futbolu yerlerde sürünüyor, uluslararası alanda esamisi bile okunmuyordu. Bu, tamamen kendi kişiliği ve etkinliğiyle geldiği bir makamdı.

Sayın Erzik elbette ki bu dönemde Türk futboluna ve hakemliğine yararlı birşeyler yapmaya çalıştı. Ancak ne yapabilirdi ki? Türkiye'deki yapı akıl almaz bir çarpıklık içindeydi. Neler yaşandığını bilenler biliyor, bilmeyenlerin öğrenmeye ömürleri yetmez. Ayrıca, değmez!

Kendi görevlerini gerektiği gibi yapmayan, makam ve mevki uğruna güçlülere kapıkulluğu etmekten utanmayan birileri, bugün o dönemdeki rezilliklerin hesabını vermek yerine hâlâ önemli adam muamelesi görüyor. Televizyonlar ve gazeteler cömertçe bu insanlara açılabilir. Burası böyle bir memleket!

Şenes Bey'den ne kadar saçma birşey istendiğini şu örnekle daha iyi anlayabiliriz: Sayın Erzik diyelim ki Dünya Profesyonel Boks Birliği Başkanı. Bizim de hiç profesyonel boksörümüz yok. Sadece 63,5 kiloda vasat bir amatör boksörümüz var, Türkiye Şampiyonu olmuş... İşte biz onun Dünya Ağır Sıklet Boks Şampiyonluğu için ringe çıkarılmasını istiyoruz!

Daha da komik ve utandırıcı olan yanı, bunda herhangi bir sakınca görmüyoruz. 'Adamımız' orada ya! Sanki bu beylerin maaşlı memuru, hatta düpedüz kölesi Şenes Bey, o nedenle her türlü saçmasapan isteği karşılamak zorunda.

Hadi oradan efendim! Siz önce döneminizde yaşanan rezilliklerin hesabını verin, ondan sonra konuşun!

Böyle Mesut olamaz mıyız?

Tıpkı hakemlik meselesi gibi Mesut Özil konusu da uzun yıllar gündemden düşmeyecek gibi görünüyor. Çok şükür ki bu konuda gerçeği görüp anlatmaya çalışan başka arkadaşlarımız da yok değil. Örneğin, Ömer Gürsoy arkadaşımız 22 Haziran tarihli HaberTürk gazetesinde "Özil ve Terim'in muhasebesi" adlı harika bir yazı yayınladı.

Gürsoy, konuyu ayaküstü gevezelikler boyutunda değil çok daha derinlemesine ele alıp anlatmaya çalışmış. O kadar ki Lübnan asıllı Fransız yazar Amin Maalouf'tan örnek vererek olayı epeyce derinleştirmiş.

Tabii buna kim kulak asar, dersiniz, söylenecek birşey yok. Buna benzer konularda herkes kendi cahilce gevezeliklerini çok daha önemsiyor. Sahiden bilgili insanların değerlendirmelerine aldırış edilmiyor. Uzun sözün kısası şu: Mesut kendi seçimini yaptı. Bizim Mesut'ları kazanabilecek bir yapı, düzen ve organizasyonumuz yok. Sadece duygusal etkenleri kullanıp gürültü patırtı ediyoruz. Bunlar da Mesut'a pek ilginç gelmemiş olmalı.

Daha önce de söyledim, onun Alman Milli Takımı'nda oynaması harika bir olay! Tıpkı Hakan, Eren ve Gökhan'ın İsviçre, Ümit Korkmaz ve Ekrem Dağ'ın Avusturya milli takımlarında oynamaları gibi...

Bakın, takımımızın olmadığı bir Dünya Kupası'nı hiç değilse böyle bir keyif içinde izleyebiliyoruz. Hatta Mesut'un attığı golle Almanya'nın gruptan çıkmasının ardından sadece o ülkenin değil bütün dünyanın Türk'e bakışında olumlu bir değişiklik olabileceğini düşünmek bile mümkün.

O zaman başlıktaki soruyla kapatalım: Böyle de Mesut olamaz mıyız?

Viyana-İstanbul hattında futbol

Konuyla ilgili olarak aylar öncesinde beni Viyana'dan İsmail Gökmen kardeşim aramıştı. Doğrusu sonuçta ortaya böyle dörtlüklük bir proje çıkacağını hiç sanmıyordum ama öyle oldu. Önceki gün Beşiktaş Belediyesi'nin Çilekli Tesisleri'nde tam bir futbol şenliği vardı. İki ülkenin çeşitli takımları saatler boyu maç yaptılar. Bu arada konuk olarak gelen Frankfurt'un ve Avusturya Milli Takımı'nın oyuncusu Ümit Korkmaz kardeşimizle de konuşma imkanı oldu. Önümüzdeki günlerde geniş biçimde aktarmaya çalışacağım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Elbette Uruguay ve Afrika'nın gururu Gana

Ahmet Çakır 2010.06.27

Grup maçlarında kupayı kazanma adayı olarak gösterilen takımların pek etkileyici görünmeyişlerinin yanında başaltı takımlar arasında beklenenin üzerinde başarılı olanlar vardı.

Şili ve Uruguay bunlar arasında hemen akla gelenlerdi. Güney Kore'yi de onların yanına koymak mümkündü.

Uruguay, rakibine oranla çok daha sağlam bir futbol geleneğine sahip. İlki biraz gazoz da olsa iki Dünya Kupası kazanmış olmak elbette ki hiçbir durumda küçümsenemez. 1950'den sonra bu noktanın uzağına düşmüş olsa da Uruguay bir futbol ülkesi.

Güney Afrika'da oynadıkları maçlarda bu ülke futbolunun iyi bir döneme girdiğini gördük. Sağlam savunması, çabuk ve etkili ortaalanı, hele iki golcüsü! Kısacası, turnuvanın en sıkı takımlarından biri Uruguay. Ancak teknik direktörünün bu maçtaki performansı için iyi birşey söylemek mümkün değil.

Güney Kore futbolunun da belirgin bir yükseliş dönemine girdiğini daha önce belirtmiştik. Hiddink'in mirasını iyi değerlendirip üzerine de birşeyler koymaya çalışıyorlar. Dünyada hayranlık toplayan ekonomik gelişmelerinin yanına futbollarını da koyabilecek gibi görünüyorlar.

Kağıt üzerindeki favorimiz Uruguay belki bunu biraz fazla ciddiye alarak başlamış olmalı ki kalesinde iki önemli tehlikeyle erken alarm durumu yaşadı. Ancak bunların hemen ardından golü bulmaları, ileri uçtaki iki adamının

bilinen kalitesi ve yüksek formuyla ilgiliydi. Tabii G.Kore savunması ve kalecisinin uyku halinin goldeki payı da az değildi.

Uruguay'ın maçı bu golle kazanabileceğini düşünmesi işin tadını kaçırdı. Öyle ki oyunun bundan sonraki bölümünde tek kale görünümüyle epeyce sık karşılaştık. Ancak G.Kore final paslarında ve bitiricilikte henüz gereken aşamayı yapabilmiş değil. Zaten Uruguay'ın bildiği de buydu.

Ancak Forlan ve Suarez gibi iki büyük gol adamının işsiz kalmasına yol açan oyun düzenine isyan etmemek de olanaksızdı. G.Kore onların yolunu kolaylıkla kesti. Oyun sürekli Uruguay kalesi önünde oynanınca kaçınılmaz olan hata ortaya çıktı ve G.Kore'nin imkansız gibi görünen golü geldi.

İşte bu bir anda herşeyin tersine dönmesine yol açabilecek bir gelişme olabilirdi. Nitekim Uruguay silkinip rakip kale önüne gitmeye başladı ama iki golcüsü çok uzun bir süre oyundan koptukları için 'Biz buralarda eskiden birşeyler yapardık ama neydi?' şaşkınlığı içindeydi.

Neyse ki bu sezon Ajax'ta bir çuval gol atmış olan Suarez, bu alışkanlığını çabuk hatırladı ve gerçekten nefis bir vuruşla G.Kore'nin canlanan umutlarını bir kez daha öldürdü. G.Kore'nin takım halinde çok büyük bir çabayla bulduğu golü Suarez'in adeta su içer gibi atışı elbette ki yıkıcıydı.

Suarez'e sadece Uruguaylıların değil bizim de teşekkür borcumuz var: Bu maçın uzaması hem bizim yazacağımız yorum hem de gazetenin ilk baskısının yetiştirilmesi açısından felaket olacaktı. Ayrıca, G.Kore'nin burada elendiği için evine hiç de mutsuz döneceği kanısında değiliz. Hayır, onlar her durumda mutlu olmayı bildiklerinden değil; burada yaptıkları bundan sonra yapabilecekleri için güvence oluşturduğundan....
a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hollanda işini biliyor Brezilya yürüyor

Ahmet Çakır 2010.06.29

Geçmişte ülkemizde böyle bir durum Gordon Milne'in Beşiktaş'ında yaşanmıştı. Rakipler Siyah Beyazlı takım ve oyuncuların neyi nasıl yapacağını bilirler fakat bir türlü engel olamazlardı.

Elbette ki Arien Robben'in Slovakya'nın direncini azaltan golü daha fiyakalı biçimde anlatılabilir ve anlatılmalıdır da. Ancak benzerlerini o kadar çok attı ve öylesine tipik bir Roben golüydü ki ilk aklıma gelen bu oldu. Adamın ne yapacağını herkes biliyor ama engel olunamıyor...

Slovakya'nın grupta İtalya'yı yenip buraya gelmesi müthiş bir olaydı. Ancak kabul edelim ki bu ülke futbolunun düzeyi, aynı çizgide devam etmek için pek yeterli değil. Yine de Vittek ve Stoch'un pozisyonlarında golü bulabilseler Hollanda'nın biraz canını sıkabilirlerdi. Bunu ancak maç bittikten sonra gelen penaltı ile yapabildiler. O da Vittek'in tarihe geçmesini sağladı.

Hollanda takımı 1970'lerin total futbol rüzgarını bütün dünyada estiren ekip olmanın epeyce uzağında. Ancak neyi nasıl yapacağını biliyor ve belki biraz renksiz oyunla ama sağlam adımlarla hedefe doğru ilerliyor. İkinci yarıda Slovakya daha etkiliymiş gibi görünürken Sneijder ile buldukları gol bunun çarpıcı kanıtlarından biriydi.

"Daima Brezilya" diyenlerin yüzü G.Afrika'da da gülüyor. Sambacılar zorlu denilen rakipler karşısında bile su içer gibi sonuca gidebiliyorlar. Dün akşam Lucio'ya yapılan mutlak penaltının verilmeyişini pek dert edinmeden daha ilk 45 dakikada ikileyip neredeyse işi bitirdiler.

Kupayı kimin kazanacağı umurumda değil, yorumcu olarak da böyle bir tahmini gerekli görmüyorum ama Brezilya'yı birinci dereceden favori görmeyenlerin görüşleri beni güldürüyor. Kazanmayı bu kadar iyi bilen ve beceren bir takımın kupayı alabilmek için başka hangi özelliklere sahip olması gerekiyor?

Ömer Üründül dostumuz kendi futbol anlayışına uygun davranmıyor diye Bielsa'ya haksızlık ediyor. Çılgın Arjantinli'nin felsefesi Şili'ye değişik bir kimlik kazandırmış; takımını neredeyse gücünün üstünde oynatıyor. Bu devrimci harekete çok muhafazakar yaklaşıyor Üründül.

Karşılaşmanın ikinci yarısı hiç oynanmasa da olurdu ama o zaman Beşiktaşlı Tello Dünya Kupası'na turist olarak gitmiş duruma düşecekti. 45 dakika oynadı da ne oldu dersiniz, ona ben karışamam! O oynuyormuş gibi yaparken sahada yok denilen Juninho'nun gol atışı adeta kader gibiydi... Kleberson'un oyuna girişi Beşiktaşlılarda herhangi bir duygu ya da düşünce uyandırmış mıdır? Brezilya kalecisi Julio Cesar'ın palyaçoya benzeyen şortu ve kazağı sizin de gözünüzü tırmaladı mı? a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Abdullah Kiğılı ve Quaresma

Ahmet Çakır 2010.06.30

Bu yazının başlığı "Teşekkürler Abdullah Ağabey" olabilirdi ama o zaman yarisını anlatma sıkıntısı doğacaktı.

Quaresma ile ilgili ilk gelişmeler de bu yazıda ele alacağımız konusunun kapsamı içinde. O nedenle başlığımız böyle.

Aklı başında insanlar için artık bıktırıcı bir hal almış olan GS-FB rekabetini hâlâ güzel kılmaya çalışan insanlar da yok değil. Abdullah Kiğılı bunlardan biri. İki taraf yöneticilerinin de çılgın davranışlardan kaçınmayıp tam tersine en küçük yangına bile dev körüklerle gittikleri ortamda onun gibilerin varlığı büyük bir şans.

Bu konuyu benden önce Sabah'ta Levent Tüzemen arkadaşım da yazdı. Kiğılı'nın bu güzel girişimini övdü. Belki başka yazıp söyleyenler de olmuştur, bağışlasınlar. Gereken desteği vermek de bizim görevimizdir.

Bu işi en iyi bilenlerden biri olan A.Kiğılı, GS ve FB'nin ürün satışı konusunda ortak hareket etmelerini öneriyor. Böylece bir yığın masrafa ortak olup gelirlerini artırma olanağı bulacaklar.

İlk bakışta da sonrasında da kesinlikle doğru, mantıklı ve geçerli bir öneri. Ancak sözkonusu olan GS-FB rekabetiyse öncelikle akıl firar ediyor; mantık ve sağduyuyu ara ki bulasın! Rakibini mahvetmeyi temel amaç edinen ve bu arada kendisinin de perişan olmasına aldırmayan hastalıklı rekabet anlayışı, bu güzel işbirliğini engelliyor.

O kadar ki ezeli rekabetin 100. yılı gibi müthiş bir imkân ortaya çıktığında bile taraflar kollarını kıpırdatmıyorlar. Oysa yapılabilecek dünya kadar iş vardı ve bunların maddi manevi getirileri de hiç yabana atılmayacak düzeyde olabilirdi. Bu kapsamda "Beş kıtada FB-GS maçları yapılabilir" önerimizi hatırlayan okurlarımız olacaktır.

Kavgadan ve düşmanlıktan başka birşey bilmeyen hasta bir ortamda A.Kiğılı gibi sevgi dolu, geniş vizyonlu, insani nitelikleriyle rakibinin bile saygısını kazanmış kişilerin varlığı büyük bir nimet. Ona geçit vermemeye kararlı hasta ruhlara karşın inatla elinden geleni yapmaya çalışıyor Kiğılı. Biz de onu yürekten destekliyoruz.

Yazımızın Quaresma bölümü de biraz bu konuyla ilgili. Daha doğrusu Beşiktaş'ın bu tarihî transferinin ürün geliri boyutu üzerinde durmak istiyoruz.

Transferin gerçekleştiğinin öğrenilmesinin hemen ardından Mehmet Ayan kardeşim beni aradı, "Abi, malum palavralar şimdi ortalığı kaplar" diye... Haklıydı. O palavralar, Portekizli yıldızın forma satışından elde edilebilecek paralarla ilgiliydi.

Bu konuda sınır tanımayan medyanın bir bölümüne göre Quaresma'nın transfer bedelini olmasa bile en azından yarısını bu ürün satışlarından çıkarmak mümkün olabilirdi. Oysa bununla ilgili gerçekçi hesap Anelka özelinde İbrahim Altınsay tarafından yapılmış ve elde edilebilecek gelirin 300 bin dolardan fazla olamayacağı ortaya çıkmıştı. (O da ancak Anelka'nın 1 sezonluk primine yeterdi!)

Dedim ya sınır tanımayan bir medya kesimi var, onlar biliyorlar ki bu tür palavralar vatandaşın hoşuna gidiyor, sallayıp duruyorlar. Quaresma'nın forma ve öteki ürün satışlarıyla ilgili olarak aynı müsamere sergilendi. (İlk gün satıldığı ileri sürülen ürünlerin herbirinin işleminin 1 dakikada tamamlandığını düşünseniz bile 1 aydan fazla süre gerekir!)

Üzerinde durduğumuz nokta bu palavralar değil, kulüplerin yapmaları gereken daha dünya kadar iş var sözkonusu gelirlerin artırılması için. Bunlardan biri ve şimdilik en önemlisi A. Kiğılı'nın önerisi. Satışın artırılması için kulüplerin güçlerini ve imkânlarını birleştirmeleri lazım. Birbirlerine karşı düşmanlıktan gözleri kararmış durumda; kendi çıkarlarına olan önerilere bile karşı çıkabiliyorlar. Taraftarlar bu konuda tepkilerini ortaya koymalı.. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ah Brezilya vah Gana!

Ahmet Çakır 2010.07.03

Ne yalan söyleyeyim, ilk 45 dakikada yazının yarısını yazdığım da başlığı da vermiştim: Her zaman her yerde Brezilya, diye. Fakat ikinci yarının başında Sambacılar önce rakibin hiçbirşey olmayacak bir ortasını Melo ve kalecilerinin çabasıyla kendi ağlarına göndermeyi becerince bir anda sadece maç değil neredeyse dünya tersine dönerdi!

Bu tür felaketlerin yalnız gelmediğini iyi bilirdim ama böylesini düşünemezdim. O yıkıcı golün ardından da neredeyse bütün takımın cezaalanı içinde olduğu bir köşeatişinde topu bir kez daha ağlarında gördüler Sambacılar. Hem de sahadaki en kısa adamlardan birinin, Sneijder'in kafasından... Bundan sonrası Brezilya için 1982'de İtalya karşısında yaşanan facianın tekrarlanması gibiydi...

Turnuvanın başında olmasa bile oynadığı maçlarla en büyük favori olduğunu hatırlatan Brezilya'yı iki hata bitirdi. Başka bazı maçlarda bunlar gibi 20 hata yapsanız hiçbir sonuç vermeyebilir. Bu karşılaşmada ikisinde de Brezilya santra yapmak zorunda kaldı ve işi bitti.

Hollanda karşısında mutlak bir üstünlüğe sahip oldukları gözlenen Sambacıların güle oynaya sonuca gidecekleri düşünülürken yaşadıkları çok dramatikti. İki berbat gol yetmiyormuş gibi Melo'nun da atılmasıyla çöktüler ve durum artık herşeyiyle 1982 faciasına dönmüş oldu. Eh, Brezilya da başka türlü elenmezdi...

İlk yarıda düpedüz ezilen Hollanda'nın ikinci 45 dakikaya başlarken herhangi bir şansının olabileceğini düşünen kaç futbol adamı vardı, bilmek mümkün değil. Belki de futbol tarihinin en akılalmaz işleri üstüste geldi Hollanda fazla birşey yapmadı, sadece ayağına gelen fırsatı tepmeme becerisini gösterdi.

Bu kupanın yeterince ilginç ve keyifli olmadığını ileri süren, daha doğrusu böyle yaparak önemli adam gibi görüneceklerini sananlar için "Al sana kupa keyfi!" denilecek bir maç oldu. Bu başarı için Hollanda elbette ki alkışı haketti. Sadece yarı final değil daha fazlasını kazandıklarını düşünmek mümkün. Geçmişin çok parlıtlı ekipleriyle beceremediklerini bu takımla yapabilirler mi dersiniz?

Günün ikinci maçında heyecanlı bir mücadele vardı. Gana ilk yarının sonunda bulduğu golün değerini bilemedi. (Rahmetli Vedat Okyar bu kadar uzaktan atılan goller için "Oradan kaleye mektup yazsan üç günde gider" derdi.) Lugano'nun sakatlanıp çıkması işlerini kolaylaştıracak gibiydi ama öyle olmadı.

Tersine, ikinci yarıdaki tutuk oyunları pahalıya maloldu. Yedikleri serbest atış golünün ardından Kingson'un bilinen dağınıklığı başgösterince ikinciye de ağlarında görüp elenmeye bile epeyce yaklaştılar. Afrika'nın gururu uzatmada yeniden silkinip yarı finali aramaya başladı. Çok önemli pozisyonlar da buldu. Ancak bunları değerlendirme becerisini gösteremedi.

Artık iş penaltılara kaldı derken soluk soluğa bir pozisyonda gelen büyük şansı A.Gyan'ın atamayışı büyük bir dramdı. Bu büyük yıkımın onlara penaltıları kaybettireceğini de tahmin etmek zor değildi. Çok yazık oldu Gana'ya. Golcü Suarez'in son saniyelerde kaleye giren topu elle tutup kırmızı kart pahasına takımını yarı finale çıkartışı da kolay unutulmayacak bir olaydı...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sen ağla Gana, hepimiz dayanacağız

Ahmet Çakır 2010.07.04

Hemen her Dünya Kupası'nda ve Avrupa Şampiyonası'nda bu organizasyonların artık eski tadının olmadığını söyleyecek çok fazla gamlı baykuş ortaya çıkıyor. Bu şekilde daha önemli adam sayılacaklarını düşünüyorlar. Amaçlarına da ulaşmıyor değiller. Yurdum insanı bu tadı seviyor, her konuda gamlı kederli değerlendirmelere daha çok ilgi gösteriyor.

Oysa tarihin en ilginç kupalarından birini yaşıyoruz. Özellikle önceki akşam Brezilya ve Gana'nın dramları uzun yıllar unutulmayacak...

Brezilya için fazla büyütülecek birşey olmayabilir. Dünya Kupası'nı 5 kez kazanmış bir ülke, 1950'de Maracana'da Uruguay'a 2-1 yenilerek kaybedişi gibi belki de futbol tarihinin en büyük yıkımının altından kalkmış sonunda. Bunu kısa zamanda unutup 2014'ü beklemeye başlayabilir.

Ancak Gana için durum daha değişik. Belki de içinde bulunduğumuz yüzyıl boyunca bir daha Dünya Kupası yarı finaline bu kadar yaklaşma olanağı bulamayacaklar. Üstelik kendi kıtalarında yapılan bir kupada ve yüz milyonlarca insanın manevi desteğine sahipken çok büyük bir balığı kaçırdılar.

Hem futbolu hem edebiyatı sevenler Peter Handke'nin "Kalecinin penaltı anındaki endişesi" adlı kitabı bilirler. Uruguay maçının son saniyelerinde Asamoah Gyan'ın kaçırdığı penaltı için mutlaka bir yığın yeni kitap yazılacaktır. Golcü Suarez'in topu elle içerden çıkarıp kırmızı kart görerek takımını uzun yıllar sonra yarı finale çıkarışı da kitaplık iş ama Gana'nın bambaşka...

Uruguay'ın başarısı avuç içi kadar bir ülkede birkaç milyon insanı sevindirdi. Gana yapabilseydi bugün bütün Afrika kıtası hayata ve dünyaya başka türlü bakıyor olabilirdi. Onlar da 'evet, yapabiliriz' diyeceklerdi. Bunun futbolu çok aşan boyutlarının olacağı da ortadaydı.

Bir kez daha ve çok çarpıcı biçimde "Futbol asla sadece futbol değildir" gerçeğini yaşayıp Simon Kuper'i anacaktık. Şimdi de anıyoruz ama aynı şey değil. Ne yapacaksınız ki futbol böyle. Çoğu kez olması gereken değil, imkansız görülen gerçekleşebiliyor. Biraz da bunun için ilgi görüyor.

Asamoah Gyan'ın takımının bu noktaya gelmesinde belli bir payı var. Daha önce kullandığı penaltılarla gelen puanlar Gana'yı buraya taşıdı. Ayrıca, bundan daha zor olan seri penaltılarda da çok usta işi bir vuruşla golü yaptı.

Ancak iki penaltı arasında belki de milyarlarca dolar parayla ifade edilebilecek kadar büyük fark vardı. A.Gyan, maddi ve manevi yönden bütün kıtayı etkileyebilecek önemdekini kaçırdı, iki arkadaşının kaçırmaması nedeniyle hiçbir önemi kalmayan seri penaltıyı gole çevirdi!

Neresinden bakarsanız bakın "Ah Gana, vah Gana!" diye dövünülecek bir durum ortaya çıktı. Bugün sadece Gana'nın ve Afrika'nın değil, dünyadaki bütün futbolseverlerin Gana için ağlamasalar da üzıldüklerini kestirebilmek zor değil.

Dünya futbol tarihine geçecek bir çeyrek final mücadelesi yaşandı. Hiç kuşkunuz olmasın, uzun yıllar hatırlanacaktır. Gana'ya Sezen Aksu'nun "Sen ağlama dayanamam" şarkısıyla seslenmek geliyor içimizden ama başlığımızdaki gibi biraz değiştirerek...

Elano'yu kimler istiyor?

Hayır, Brezilya elendi diye bir de ben vurmaya filan kalkmıyorum. Böyle birşeyi asla yapmam. Tersine, futbol var olduğu sürece gönül tahtımızda oturmaya adaydır Sambacılar.

Elano'nun gol attığı ilk 2 maçın ardından "Şimdi onu ne kadar çok kulübün istediğini yarından itibaren gazetelerimizde okursunuz" diye bir öngöründe bulunmuştum.

Elbette ki aynen gerçekleşti. Fakat tuhaf birşey oldu. Elano'yu değişik kulüpler değil de sadece İnter istiyordu. Bütün gazetelerde bu yolda haber vardı.

Peki, İnter'in istediği bir oyuncuyu almasının ne zorluğu olabilir? Aradan 1 haftadan fazla zaman geçti, bir daha bu konuda ne bir ses ne de nefes.

Arkasından da sakatlık geldi ve Elano şimdi kös kös Galatasaray'ın yolunu tutacak. Rijkaard'dan sonra Elano'nun da kalmış olması Sarı Kırmızılıları ne kadar mutlu edecek bilmem ama gerçek bu.

Dört elit hakem ve profesyonellik

Aslında hakem yazmak hiç de hoşuma gitmiyor çünkü orası paylaşılmış bir alan. Bencileyin çıkarsız, gıllığışsız sadece gerçeği arayan yazılar yazıp cahilce birtakım değerlendirmelerin hatta aşağılık yalanların önüne geçmeye çalışmak boşuna yorgunluk! Çünkü bu ülkede insanlar inanmak istediğine inanıyor, gerçeklere değil.

Yine de medyada yer alan ürpertici bir cehalet örneği topa girmemize yol açıyor. Efendim, FIFA kokartlı hakemlerimizden dördü, Şampiyonlar Ligi 2. öneleme karşılaşmalarıyla UEFA Avrupa Ligi elemelerinde görevlendirildi. Bu, hakemliğimiz açısından üzerinde durulacak bir durum değil, olağan uygulama.

Ancak bir gazetemizde "dört elit hakemimize görev verildiği" yazıldı. Bu da sık rastlanan türden bir cehalet ya da en azından ciddi kavramların kullanılmasına özen gösterilmemesi durumunu ortaya çıkardı.

Bu gibi konularda etkili ve yetkili kişilerin kamuoyuna düzgün bilgi vermek yerine, kendi başarısızlıklarını örtbilmek için yalan-yanlış açıklamalarda bulunmaları, yetmiyormuş gibi görev sonrası dönemlerde bu yalanları sürdürme imkanı bulmaları böyle facialara yol açabiliyor.

Medyanın bir bölümü de adeta cehalet yarışı içinde bunlara eşlik ediyor. Arkadaşlar bizim hiç elit hakemimiz yok ve zaten hakemliğimizin en önemli sorunlarından biri de bu. Sadece Cüneyt Çakır yıllar sonra 1. kategoriye yükselebilen bir hakemimiz oldu. Onu elit sananlar az değil.

Elit olabilmek için onun bile önünde daha epeyce yol var. Bazı ciddi sınavlardan geçtikten sonra bu zirveye çıkabilecek. Hatta bu hiç olmayabilir bile! Örneğin, Selçuk Dereli 2. kategoride yıllarca beklemek zorunda kaldığı için hakemliği bıraktı, 1. kategoriye bile çıkamadı.

Kendilerine görev verilen hakemlerimiz elbette yükselme potansiyeline sahip ama şu anda 2'nci ve 3'üncü kategorideler. Zaten bu maçlar da onların bu düzeyine denk geldiği için veriliyor. Bu kadar basit gerçekleri bilmeden gazetecilik yapmaya çalışıyoruz. Vah ki vah!

İki satır da profesyonel hakemlik konusu için etmek gerekli. Önce bu yeni bir olay değil, uzun yıllardır üzerinde çalışılıyor. Ancak zorlukları çok ve yapılamaz görüşü daha ağır basıyor. O nedenle futbolda ve hakemlikte her bakımdan bizim önümüzdeki ülkelerde bile denenmedi.

Tamam, komplekse kapılmayalım, belki biz başarırız ama dediğim gibi işin çok zor yanları var. Belki de bunun için her gazetede devrim diye verildi. Ancak böylesi derin ve ağır anlamlar taşıyan kavramları ucuzlatmayalım. Ortada devrim filan yok, çekingen biçimde atılan deneme adımı var, o kadar!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Böyle olunca İspanya kazanır

Ahmet Çakır 2010.07.08

Öteki maçların yorgun görünümlü İspanya'sının bu kez farklı başlangıcı Almanya'yı epeyce zorladı. Önce Villa'nın Neuer'e takılması, ardından Puyol'un bomboş pozisyonda kafayı dışarı vurması İspanya'nın öne geçmesini engellerken Almanya epeyce uzun bir süre rakip kaleye bile gidemedi.

Oyunun bu şeklinin iki nedeni vardı. Birincisi Almanya'da Müller'in yerine Trochowski'nin oynaması, İspanya'da da Del Bosque'nin Torres'le 10 kişi oynamaktan vazgeçmiş olmasıydı. Çok daha hareketli ve becerikli olan

Pedro tercihi elbette ki doğrudur. Hatta maça damgasını vuran etkenin bu olduğunu söylemek bile mümkündür.

İspanya'nın muhteşem orta sahası, ilerideki iki adamın da kendileri gibi oynamayı bilmesi sayesinde çok daha verimli oldu. Almanya'nın bu baş döndürücü pas trafiğine engel olması bekleniyordu ama yapamadılar. Top kullanma konusundaki sıkıntıları da buna eklenince işleri zorlaştı.

Arjantin'e 4 atmış takımın rakip kaleye ilk şutu gönderdiğinde yarım saatten fazla sürenin geride kalmış olması yadırgatıcıydı. Öteki maçlara oranla elbette ki gole gitmekte daha çok zorlanacakları biliniyordu ama bu kadar da değil. Sonrasında denge kurulur gibi oldu ve "İspanya oynar, Almanya kazanır" diye düşündürecek bir şekilde gelişmeye başladı oyun.

Mesut da görünmeye başlayınca bu düşünce güç kazandı. İlk yarının sonunda ona yapılan harekete Ömer Üründül dostumuz penaltı dedi ama herhalde bunu çalmanın pek kolay olmadığını söyleyecek zamanı kalmadı. Yoksa Macar hakemin kalitesine laf etmek haksızlık olur.

İspanya maçın başındaki etkinliğini ikinci yarıya da taşımayı başarınca Almanya'nın sıkıntısı arttı. Bu arada Löw'ün hamleleri de pek sonuç vermedi. İspanya'nın artan pozisyonları içinde penaltı tartışmasına yol açan bile vardı ve bu da artık golün habercisi gibiydi. Nitekim Puyol, daha karşılaşmanın başında atabileceği golü bu kez kaçırmadı. İspanya'nın kaptanı hem attığı gol hem de savunmadaki büyük çabasıyla tartışmasız maçın adamıydı.

Göbekteki iki kuleden birinin bulunması gereken noktada kısa boylu Puyol'un bu kafayı vurabilmesi, kaleci Neuer'in de dokunamayışı Almanya'yı çökerten bir hata oldu. Bu pozisyonun ardından sürekli Sweinstieger'in gösterilmesi galiba Puyol'u onun tutması gerektiğini anlatmak içindi... Sonrasında Almanya'nın her türlü riski alıp topluca ileri çıkmasıyla heyecanlı bir 20 dakika izledik. Löw'ün gole dönük hamlelerine Del Bosque de gerektiği gibi karşılık verdi. Bu nedenle de Almanya daha çok rakip kale önünde görünürken asıl büyük tehlikeler kendi kalelerinde yaşandı.

İspanya iyi savunma yapmayı bildiğini daha önce de göstermişti. Biraz da bu sayede tek tek basarak tarihinde ilk kez finale ulaşmayı başardı. Belki 2008 Avrupa Şampiyonası'nın finalindeki kadar parlıtlı bir oyun oynamadı ama istediğini elde etmeyi bildi. Önemli olan da buydu.

Almanlar tıpkı 2006'da kendi evlerindeki gibi bu kez de ilk 4 içinde yer almış olmanın mutluluğuyla yetinmek zorunda kaldılar. Eh, başta İtalya ve Fransa olmak üzere pek çok dünya devinin neler yaşadığını düşünürseniz çok da kötü bir durum sayılmaz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Adnan Polat neyi yalanladı?

Ahmet Çakır 2010.07.10

Başlıktaki soruyu perşembe günü basın toplantısının hemen ardından Hacı Hasdemir kardeşim sordu ve ekledi:

"Durumu tartışmalı üç yönetici vardı: Haldun Üstünel, Cemal Özgörkey ve Yiğit Şardan. İki toplantıya katılmadı. Üçüncünün de neredeyse zorla getirildiği söyleniyor. O zaman başkan Polat'ın, yönetimde sorunlar

yaşandığı konusundaki yalanlaması tam tersine bir doğrulamaya dönüşüyor mu?"

Evet, aynen öyle. Adnan Polat'ın birlik-beraberlik görünümü vermek için ikisi dışındaki tüm yöneticilerini sahneye dizdiği toplantı pek de istediği sonucu verir gibi görünmedi. Hatta yaşanan sıkıntının gözle görülür elle tutulur biçimde ortaya çıktığını söylemek daha doğru olurdu.

Olayın medya ile ilgili boyutundaki sıkıntıları, başka türlü yalan-yanlış suçlamaları, transfer baskısını filan anlamak mümkün. Gerçekten de bu gibi konularda medya olarak kimi zaman biraz kırıp dökmekten pek kaçınıyoruz. Nasıl olsa sonra onarırız, diye biraz özensiz hareket edebiliyoruz.

Ayrıca Galatasaray yönetiminin yapmaya çalıştığı olağanüstü önemdeki (Sayın Polat, 'Belki de 5 şampiyonluğa bedel' diyor, haklıdır) işleri görmezden gelebiliyoruz. Çünkü aynı zamanda bizim okurumuz ya da izleyicimiz olan taraftarların böyle şeylere kulak asmadığını düşünüyoruz. Her gün 'stat bitmek üzere' haberi veremezsiniz ya!

Tabii bir de stat yapımı, Sportif A.Ş. ile Futbol A.Ş.'nin birleştirilmesi gibi gerçekten tarihi önemdeki işlerin ve dolayısıyla bunlar için gösterilen büyük çabanın taraftarı çok da ilgilendirmediyi de biliyoruz. Elbette ki Sayın Polat da bu gerçeklerin uzağındaki bir yönetici değil.

Aslında böylesine tarihi önem ve değerdeki işler yapılırken yönetimde bazı kırgınlık-küskünlük durumlarının ortaya çıkmasının da yadırganacak bir tarafı yok. Böylesine zorlu dönemeçlerde fire verilmesi olağan bir durumdur. Sonuçta önemli olan kurumun başarısıdır. Kişiler gelir gider...

Sayın Polat bunca yılın deneyimli yöneticisi olarak barıştırmacı ve kucaklayıcı biçimde konuştu. Haldun Üstünel ve Cemal Özgörkey'i kazanmak, Yiğit Şardan'ı sahiplenmek adına ciddi bir hamle yaptı. Gelgelelim, zaten söylenmiş ya da bilinen sözlerin ötesinde birşey de demedi.

Galatasaray gibi dev bir kurumu yönetmenin daha bunun gibi nice zorluklarının bulunduğu açıkça ortada. Bu kapsamda medyanın bir bölümüyle sıkıntılı ilişkiler içinde olunması da kaçınılmaz. Sayın Polat bir yandan bunu düzeltmek için gazete gazete dolaşırken öte yandan da böyle bir toplantıyla yönetimde herhangi bir sorun bulunmadığı mesajını vermeye çalıştı ama pek de inandırıcı olmadı.

Adnan Polat benim gönlümde özel yeri olan kişilerden biri. Hatta bunu daha önce 'hiçbir durumda sevmekten vazgeçmeyeceğim adamlar arasında' diye formüle etmişim. Ancak gazetecilik görevimiz gerçekleri görmeyi bu duygularımızdan daha önemli kılıyor. Evet, yönetimde sorun var ve bunlar da epeyce baş ağrıtabilecek gibi görünüyor.

İşin medya ile ilişkiler boyutunu büyütmemek lazım. İki transfer yaptıktan sonra orada da suların nasıl durulduğunu ve önümüzdeki sezonun dev G.Saray'ı ile ilgili tatavaların başladığını görürsünüz. Bu memlekette işler böyle yürüyor. Polat da bunu bizden çok daha iyi biliyor. Öyleyse, yönetimde yaşanan sorunlar sandığımızdan daha da ciddi.

Allah kolaylık versin.

Mesut, Türklüğünü nasıl kanıtladı?

Doğrusu bu yazı bizim gazete okurunun pek hoşuna gidecek türden değil ama yazılmaya değer yanı ağır basıyor. Efendim, sadece bu kupa nedeniyle değil epey zamandır Mesut Özil'in Türklüğü konusunda tartışmalar çeşitli ortamlarda sürüyor.

Oysa kupadaki ilk karşılaşma olan Avustralya maçını Frankfurt'ta bir lokalde izleyen bir grup arkadaşın dikkati, Mesut'un Türklüğünün kesin kanıtı olarak bize iletili.

Efendim, Mesut o maçta bir gol fırsatını kaçırdıktan sonra yurdum insanın neredeyse merhaba, hoşgeldin, nasılsın dercesine sıklıkla kullandığı küfürlerden birini savurmuş...

Orada izleyen arkadaşlar da bir yandan kahkahaları koyverirken öte yandan Mesut'un has bir Türk olduğunu gösteren bu kanıtı hemen kayda geçirmişler.

Eh, bize de 'Hangi dilde küfür ediyorsanız, kendinizi ona ait hissediyorsunuz demektir' gibisinden bir vecizeyi daha önce söylemiş olandan aşırıp burada aktarmak kalıyor...

Kitap okuyun arkadaşlar!

Bu başlıkla daha önce de yazmıştım. Bin kez de yazsam fazla birşey değişmez ama ne yapalım ki bizim de vazgeçebilmemiz mümkün değil.

Efendim, futbol yorumcusu bir arkadaşımız Galatasaray'ın özellikle yabancı transferinde biraz yavaş davranması nedeniyle endişelenmiş. Yeni stadı nasıl dolduracaksınız, diye soruyordu.

Yakın zamanda piyasaya çıkmış olan Simon Kuper'le Stefan Szymanski'nin birlikte yazdıkları 'Futbolun Şifreleri' adlı harika kitapta bununla ilgili bir bölümde, yeni stat yaptıran bütün kulüplerde seyirci artışı olduğu belirtildikten sonra şöyle deniyor:

"Güzel bir stat yapmakla daha çok taraftar çekmek arasında öyle yakın bir ilişki vardır ki, eski taraftarların 'Takım dökülürken neredeydin?' şarkısı 'Stat dökülürken neredeydin?' biçiminde uyarlanabilir."(s.118)

'Harika bir stada kavuşacak ama...' diyerek G.Saray için endişelenmek yerine biraz kitap okumayı denerseniz ne iyi olacak arkadaşlar...

Ömer Üründül'ü eleştirmek

Mesut Özil de gittikten sonra artık tümüyle Dünya Kupası'na Fransız kalmış durumdayız. Elbette ki futbolseverler 3.lük maçını da finali de büyük bir keyifle izleyecek ama futboldan çok onunla ilgili gevezelikleri sevenler için malzeme azaldı.

Bu kapsamda kupanın bizdeki en gözde konularından biri TRT'nin yorumcusu Ömer Üründül'le ilgili eleştiriler oldu. Bir internet sitesinin, Üründül'ün kullandığı sözcükler ve kavramlarla ilgili istatistikleri de vermesinin ardından bütün memleket Üründül eleştirisine girdi.

Elbette ki bu kadar çok göz önünde olan hatta hayatımıza girmiş sayabileceğimiz biri eleştirilir. Üründül'ün yorumcu olarak eksikleri ve yanlışları da mutlaka vardır. Herkes bununla ilgili düşüncelerini söyleyebilir.

Gelgelelim iş çok çabuk rayından sapabiliyor. Vatandaşın biri, Üründül'ün TRT yöneticilerine yemek filan ısmarladığı için sürekli yoruma çıkabildiğini söyleyebilecek kadar terbiyesizleşebiliyor.

Bu memlekette eleştirinin sefaletini de bu tür iğrençlikler oluşturuyor. Futbol yorumculuğu konusunda neyi ne kadar bildiği kuşkuyla bir yığın adamın saçmalıkları yetmezmiş gibi bir de bu tür aşâğılık sözler edilebiliyor.

Üründül'ü adam gibi eleştirmeyi bilenler yok değil. Bulun, Haşmet Babaoğlu dostumuzun iki satırlık değinisiyle nasıl 12'den vurduğunu okuyun. O ve onun gibi eleştiri yapanlara nasıl şapkamızı çıkarıyorsak, öteki türden terbiyesizlik yapanlara da aynı şekilde tepki göstermeyi biliriz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ahtapot Paul ne diyorsa o!

Ahmet Çakır 2010.07.12

İspanya'nın favori olduğu maçta Hollanda'nın şansı biraz tarihten gelir gibiydi. Üçüncü kez final oynayan takımın ilk kez bu noktaya gelebilen rakibine karşı bir "hakediş üstünlüğü" olmalıydı.

Bugüne kadarki bilgilerimiz Dünya Kupası finalinden iyi futbol beklenemeyeceği yolundaydı. Ancak karşılaşmanın ilk yarım saatine tümüyle karşılıklı sertliklerin, kasıtlı ve tehlikeli faullerin damga vurmuş olması kabul edilecek bir durum değildi. Howard Webb bu durumu 5 sarı kartla denetim altına almaya çalışırken De Jong'a gösterilen 5. kartın kırmızı olması da mümkündü.

Sonrasında da sertlik sürdü ama Webb kart göstermekten yorulmuş gibiydi. Hollanda sahanın her yerinde baskı yaparak İspanya'yı düpedüz yıldırı. O kadar ki 40 metreden serbest atışlarda bile herhangi bir organizasyona girmek yerine kaleye şut atıldı. Xavi ve İniesta gibi yıldızlar topu çok az görebildi.

Hollanda rakibini durdurma konusundaki becerisini hücum yönünde gösteremedi. İlk 45 dakikada atabildikleri tek şut tam bir hücum sefaletini belgeler gibiydi. Oysa bu maçı bizim gibi sadece güzel futbol görmek amacıyla izleyenler için en büyük şans Hollanda'nın ilk golü atması olurdu.

İkinci yarıda da oyun pek değişmedi. Karşılıklı ikişer önemli pozisyonda iki kez Roben, Villa ve Ramos yeterince becerikli değildi. Özellikle Ramos'un bomboş durumdaki kafa vuruşu İspanya'ya kupayı getirebilirdi. Robben'in ilk pozisyonunda ters tarafa yatarken topun ayağına çarpması Casillas'ın şansıydı.

Normal sürede ne beklenen futbol ne de gol vardı. İki tarafın ortak şansı rekor düzeydeki sarı kartların kırmızıya dönüşmemiş olmasıydı. Del Bosque'nin Pedro'nun yerine Navas'ı alışı oyundaki üstünlüğü yeniden İspanya'ya kazandırdı ama bu da sonuç getirmedi.

Uzatmanın beceriksizi Fabregas'tı. Del Bosque son hamle olarak 13 maçtır gol atamayan Torres'i Villa'nın yerine alırken sanki hurafelerden medet umar gibiydi. (2008'de şampiyonluğu onun golü getirmişti ya!)

Rekor sarıların ilk kurbanı Heitinga olurken son 10 dakikada işler Hollanda için çok zorlaştı. Hollanda'nın, oyunu penaltılara götürebilme çırpınışı İniesta'nın öldürücü darbesiyle sonuçsuz kaldı. 1974 ve 1978'den sonra Portakallar bir kez daha kupanın eşiğinden döndü.

Ahtapot Paul'un tahmini bir kez daha doğru çıkarken İspanya'nın ilk finalinde kupayı yakalaması da tarihe geçen bir olaydı. 10 kişi kaldıklarında kupayı almaları eğlenceli olurdu ama açıkçası kupanın ve maçın tamamına bakıldığında İspanya'nın kazanmasına itiraz da edilemezdi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Son kez Yeniköy Kasabı

Ahmet Çakır 2010.07.13

Bu sözü söylediği anda neler olabileceğini Nevzat Demir de bilmiyor değildi. Ancak Del Bosque'nin günün birinde Dünya Kupası'nı kazanacağını ve bu süreçte de "Yeniköy Kasabı" sözünün sık sık gündeme geleceğini elbette ki kestiremezdi.

Efendim, sevgili Nevzat Demir benim çok yakın arkadaşım. O kadar ki Demir'ler 8 kardeştir, beni 9'uncu sayarlar. 1977'de Beyoğlu Akşam Ticaret Lisesi'nde başlayan arkadaşlarımız bugüne kadar kesintisiz sürdü.

Bugünlerde kardeşi Recep Demir'i kaybetmiş olmanın derin üzüntüsü içindeki Nevzat Bey'in elbette ki böyle bir konuyla ilgilenebilecek hali yok. Ancak bu konuda bilir bilmez edilen gevezeliklerden de ne kadar rahatsız olduğunu daha önce defalarca dile getirmeye çalışmıştı.

Nevzat Demir'le spor adamı olarak da yıllarca birlikte çalıştık. Gün oldu onun için tam 12,5 yıl Karakartal dergisi çıkardım, gün geldi basın danışmanı olarak yardımcı olmaya çalıştım. "Sporun ve sporcunun dostu" şeklindeki reklam sloganının firmasına maledilmesinde de payım oldu.

Bütün bu nedenlerle "Yeniköy Kasabı" lafının ne zaman, nerede, nasıl ve niçin edildiğini en iyi bilen kişilerden biriyim.

Efendim, Del Bosque'nin Beşiktaş teknik direktörü olduğu dönemde Kalyon Oteli'nde ayın en iyilerinin seçildiği bir jüri toplantısında edildi bu laf. Nevzat Demir orada konuk olarak bulunuyordu. Beşiktaş'ın da iyi gitmediği bir dönemdi...

Del Bosque ile ilgili tartışmalar sırasında Nevzat Demir, "Konuyla alakasız ama sizi biraz eğlendireyim" diyerek şunu anlattı: "Del Bosque'nin teknik adamlığı hakkında söz söylemek benim haddime değil ama eşimin onunla ilgili bir benzetmesini aktarmak istiyorum. Onun TV'deki görüntülerini izleyen eşim, 'Yahu, bu adam Yeniköy Kasabı'na benziyor' dedi."

Tekrar ediyorum: Bunun asla herhangi bir şekilde küçümseme ya da aşağılama amacıyla söylenmediğinin bir yığın tanığı yaşıyor. Kendisine değil eşine ait bir benzetmenin, sadece bir hoşluk olsun diye gündeme getirildiği çok açıktı ama kime anlatabilirsiniz ki...

Daha o anda bu söz gündeme bomba gibi düştü! Bazı arkadaşlarımız telefonlara sarılıp durumu gazete ve televizyonlara ulaştırmaya çalıştılar. Toplantıda konuşulanlar ertesi güne kadar ambargoluydu ama kim kulak asar!

O gün bugündür bir "Yeniköy Kasabı" muhabbetidir gidiyor. Bu işin aslını bilen de kullanıyor bilmeyen de. Nevzat Demir'in Türk futbol literatürüne armağan ettiği bu söz neredeyse best-seller oldu!

Demir bu sözü ilgili yerlere tescil ettirip kullananlardan telif hakkı isteseydi bundan dolayı da epeyce para kazanabilirdi. Neyse ki para kazanmak gibi bir derdi bulunmadığından işin bu yanına kulak asmadı.

Sadece, kendisinin Del Bosque'yi aşağılayan biri olarak bu sözü ettiği yolundaki çarpıtmaya karşı çıkmaya çalıştı ama onu anlatabilmek de olanaksız denilebilecek kadar zordu...

Evet, son kez "Yeniköy Kasabı"nın gerçek öyküsü böyle deyip bu konuyu sonsuza kadar kapatıyorum. Nasıl olsa bu memlekette gerçek ne olursa olsun herkes kendi bildiğini önemsiyor. Ne yapalım, öyle olsun.

Hep eksik, mutlaka noksan!

Ahmet Çakır 2010.07.17

Altan Tanrıkulu gibi mantıklı ve sağduyulu bir arkadaşımın bile bu tuzaktan kendini kurtaramayışı sorunun ne kadar büyük olduğunu gösteriyor.

Efendim, Sarı Lacivertli takımın AZ Alkmaar karşısındaki hazırlık maçının ardından bu takımın en az üç takviyeye gereksinmesi olduğunu saptamış kardeşimiz.

Ah be Altancığım! Fenerbahçe'nin, Beşiktaş'ın, Galatasaray'ın ve bütün öteki takımların ne zaman takviyeye gereksinmesi olmadı ki! Üstelik, takımın birçok yıldızının çeşitli nedenlerle kadroda olmadığını söylüyorsun, gazozuna bir hazırlık maçının ardından böyle telaşa kapılıyorsun!

Demek ki transferin nasıl bir hastalığa ve ne kadar korkunç bir tuzağa dönüşebildiğini akıllı-uslu bildiğimiz arkadaşlarımız bile fark edemiyor. İşin yasası şu: Alacak paran varsa, elindekinden daha iyi futbolcuyu transfer etmek mümkünse her takım eksiktir.

Bu mantıkla Barcelona'nın da Chelsea'nin de İnter'in de aklınıza gelecek her düzeydeki takımın da takviyeye gereksinme duyduğu her zaman savunulabilir. Fakat sizin durumunuz bu değil ki! Kadronuzda her sezon 30'un üzerinde oyuncu oluyor; siz bunların 10'unu gönderip yerine 10 adam alıyorsunuz. Gidenlerle gelenler arasında ne fark olduğu da pek anlaşılamayabiliyor...

Çünkü bizim kulüplerimizin alabilecekleri futbolcuların eldekilerden farkının olabilmesi imkansız gibi. Bunun da nedeni çok açık: Daha iyisinin fiyatı 10 milyon Euro'ya dayanıyor ve zaten o adamlar da Türkiye'ye gelmek istemiyor.

O zaman önce biz spor yazarları bu konuya bakış açımızı değiştirmeli ve "ben bu kadro ile de en iyisini yaparım" diyebilecek teknik adamları desteklemeliyiz. Kulüpleri bu transfer hastalığından kurtarmak için çaba göstermeliyiz.

Gördünüz işte Galatasaray iki sezon önce çuvallar dolusu para harcadı transfer yaptı; sezonu 5'inci sırada bitirdi. Geçen sezon da aynı işe devam etti; 3'üncülüktен yukarı çıkamadı. Peki, bu iki sezon tek adam bile almasa bundan daha kötü ne olabilirdi?

Bunca yıllık deneyimimle şunu söyleyebilirim ki Galatasaray birkaç adam almak yerine satsa, kesinlikle şampiyon olur! Bunun çok açık kanıtı da 1996-2000 arasındaki başarılarıdır. O dönemde adam almak kadar satma konusunda da becerili davranılmıştır. 4 yılda takımı taşıyan oyuncu sayısı da taş çatlasa 18 ila 20'dir. (İşkembeden atmıyorum, bununla ilgili rakamlar 'O Bir İmparator' adlı kitabımda var. Yani bu işin kitabını yazdık da öyle konuşuyoruz!)

Transferin çare değil tam tersine sorun olduğunun sayısız örneğini yaşadık. Beşiktaş'ın son 6 yılda sadece bazı teknik adam ve oyuncularını -almak için değil- göndermek amacıyla harcadığı parayla rahatlıkla şampiyon olacak bir takım oluşturulabilirdi...

En az bunlar kadar çarpıcı bir başka kanıt da gözümüzün önünde: Şampiyon Bursaspor'un büyük paralarla oluşturulmuş çok geniş ve güçlü bir kadrosu mu vardı? Yoksa başarı için bunun dışında etkenlerin daha büyük önem taşıdığını mı iyi anlamışlardı?

Olsun, siz bana bakmayın; durmadan transfer yapın! Zaten o transferlere verilecek paralar da kasanızdan taşıyor... Bu batakcı anlayışı kurtuluş sanarak hep alın, daima alın, daha çok alın!

İbrahim Tatlıses'in espri olsun diye yerli yersiz sürekli kullandığı o laf geliyor aklıma ama bizim gazetede kullanmak pek uygun olmaz. Bunu anlayanlar anlamayanlara anlatıversin lütfen!

Helal olsun hemşerim!

Gençlik ve Spor Genel Müdürü Yunus Akgül'ün hemşerim olduğunu daha önce birkaç kez yazmış olmalıyım. İkimiz de Kastamonu'luyuz. Bugün bununla bir kez daha iftihar ettiğimi belirtmek istiyorum. Nedeni de çok açık. Genç yaşında geldiği bu görevde önemli işler yapıyor. Bunun için gecesini gündüzüne katarak çalışıyor.

Bunun yanında başka bir konuda gösterdiği duyarlılık da beni etkiledi. Efendim, 2010 Dünya Basketbol Şampiyonası için Ankara'da yapılan salona da Arena denilecekti. Akgül de buna karşı çıkarken "Niye arena? Gladatör mü dövüştüreceğiz?" diye sormuş.

Nedense bu tür şeyleri sorgulamaya gerek görmeden çok çabuk kabulleniyoruz. Efendim, Hollanda'da arena deniyor, Almanya'da da öyle, hatta falan ülkede bile... Eee, biz de arena diyelim.

Peki, n'oluyor arena deyince? Başka türlü bir yer haline mi geliyor o salon? Ya da bizim dilimizle, kültürümüzle daha iyi mi uyuyor bu arena kavramı?

Elbette ki kimsenin bu sorulara verebilecek bir yanıtı yok. Kendi kültürüne yabancılaşmış bazı maskaraların bu yoldaki önerilerinde sanki çok derin kerametler varmış gibi kolaylıkla kabullenilebiliyor.

Çok şükür ki hâlâ Yunus Akgül gibi bu konularda dikkatli ve duyarlı birileri var aramızda. Gerçi şu aşamada yapılmış bir üçlü anlaşma nedeniyle oraya arena adıl verilmiş ama salonun devir işlemi yapıldığında bunun kesinlikle kalkacağını ifade ediyor Akgül.

Elbette yeni bir sponsor parayı bastırıldığında istediği adı verme imkanına sahip olacak ama arena lafına sonuna kadar karşı çıkacağını belirtiyor Akgül.

Bize de 'helal olsun hemşerim' demek düşüyor.

Çok şükür Antalya!

H.İbrahim Okumamış arkadaşımın TSyd sitesindeki yazısından Antalyaspor'un önümüzdeki sezon maçlarını Mardan'da oynayacağını öğrendim.

Önce çok sevindiğimi söylemeliyim.

Ancak bu memlekette hemen hiçbir konuda insanın tam olarak sevinmesine izin vermezler. O korkunç statla kıyaslandığında Mardan 'mini bir Wembley' olarak nitelendirilebilir. Başta zemini olmak üzere herşeyiyle tablo gibi bir stat. Ancak yolu hem uzak hem de belli bir kesimi neredeyse patika gibi. Herhalde Antalyaspor için o yol yapılacaktır.

Günün birinde o dehşet verici eski stattan kurtulursak diye bir adağım var mıydı diye hatırlamaya çalışıyorum. Yoksa da birşeyler yapmalıyım... Belki dünyanın en güzel yerlerinden birinde o kadar berbat bir stat yapıp bu gecekondu azmanıya altın değerindeki bir araziye yıllardır mundar etmek de bize özgü bir beceri.

N'olur artık bu kadar becerikli olmayalım...

Jenerasyon yakalamak

Bazı büyük başarıları ya da tam tersine durumları açıklayabilmek için bizim böyle hazır kalıplarımız vardır: Efendim bir jenerasyon yakalandı...

Sanki sporda mücadele ve sonucunda elde edilen başarı bir hırsız-polis koşturmasıdır da günün birinde onu işte böyle yakalayverirsiniz...

Çok şükür ki buna benzer konularda akıllıca tepkiler gösterenler de olmuyor değil. 2002'deki başarısını küçültmek için yapılan bir yığın maskaralık karşısında Şenol Güneş'in gösterdiği son derece sınırlı tepkilerden biri de şu şekildeydi:

"48 yılda hiç mi jenerasyon yakalanamadı?"

Güneş, 1954'ten bu yana Dünya Kupalarına katılamayışımızı hatırlatıp kendi başarısını 'jenerasyon otomatığıne' bağlayanlara söylüyordu bunu.

Lefter'li, Metin'li, Can'lı, Turgay'lı jenerasyondan tutun da Tanju'lu, Rıdvan'lı, Uğur'lu, Yusuf'lu olanına kadar neler gelip geçmiş ama o dönemlerde en küçük bir başarı kazanılamamıştı. Demek ki iş sadece jenerasyon yakalamakla olmuyordu.

Dünya Kupası'nı kazanan İspanya'ya da aynı formül uygulanmaya çalışılınca Radikal'de Banu Yelkovan kardeşimiz isyan etmiş, 'jenerasyon yakalanmaz, çalışarak oluşturulur' diye.

Hay kalemine sağlık kardeşim! Biliyorum, bunu da kimseye anlatma şansımız yok ama bu maskara 'jenerasyon yakaladı' lafı geçtiğinde gülen birilerinin bulunduğunu bilmek insana iyi geliyor. Ha ha ha!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Evet, artık Konyasporluyum

Ahmet Çakır 2010.07.20

Yarıdan itibaren Almanya'da olacağım için parçalı yazı günüm olmasa da birkaç konuyu birarada yazmak istiyorum. Tabii ki bunların başında Konyaspor'un eski futbolcusu Poljac'a harika jestiyle ilgili gelişme yer alıyor.

Gerek yoktu ama hatırlatan okurlarımız oldu, yine de teşekkür ederim. Evet, sözümü tutuyorum, artık Konyasporluyum.

Yeşil-Beyazlı takımın son play off mücadelesini kazanarak 1 yıl aradan sonra Süper Lig'e dönmesinin ardından verilen "Kupanın Poljac'a götürülmesi" sözü hafta sonunda yerine getirildi.

Kulüp Başkanı Bahattin Karapınar kardeşimiz zaten o zaman da arayıp bunu mutlaka yapacaklarını belirtmişti. Başkanla birlikte başkan yardımcısı ve basın sözcüsü Cengiz Yönet, teknik direktör Ziya Doğan ve takım kaptanı Eser Yağmur bu sözü yerine getirdiler. Bununla da kalmayıp Poljac'ın 10 numaralı formasını da bir vefa örneği olarak saklama sözünü verdiler.

Bütün bunların felç durumundan kurtulmaya çalışan Norveçli futbolcuya ne kadar iyi gelmiş olduğunu tahmin edebilmek zor değil.

Konyaspor'un her yıl bir Norveçli oyuncu transfer etme düşüncesi hem duygusal yönden etkileyici hem de çok akıllıca bir karar. Çünkü Kuzey ülkelerinden gelen oyuncular konusunda hemen hiçbir sıkıntı yaşanmıyor. Performanslarının yanısıra insanlıklarıyla da futbolcu arkadaşlarına örnek oluyorlar.

Konyaspor'un bu harika jestinin Norveç basınındaki yansımalarını pek öğrenemedik ama sadece bu ülkede değil bütün Avrupa'da üzerinde durulacak bir davranış olduğuna inanıyorum.

'Bişey olmaz abi'

İkinci konumuz Simoviç'le ilgili. Sarı Kırmızılı takımın kalesini 1984'ten itibaren 6 sezon başarıyla koruyan Karadağlı oyuncunun başına gelene üzülmemek mümkün değil.

Gazete haberini tam doğru kabul ederseniz, yaptırdığı evde 52 bin dolarlık haksız bir kazanç elde etme uğruna hapsi boylamış Simoviç.

Onun kadar iyi yürekli ve temiz bir insanın başına gelen bu işe şaşmamak mümkün değil. Fakat anlaşılan o ki futbolculuğundan sonra da sıkı bağlar içinde olduğu memleketimizden bazı gereksiz şeyler de kapmış Simoviç.

Özellikle inşaat konusunda Türkiye'de çok yaygın olan kaçak yapılaşma anlayışını kendi ülkesinde de uygulamaya kalkınca başı derde girmiş Simo'nun. "Bişey olmaz abi!" düşüncesinin sadece bizim ülkemizde geçerli olabileceğini unutmuş dostumuz.

Ne diyelim, geçmiş olsun kardeş...

Bunu bana yapmayacaktın Serena

Serena Williams'ın İstanbul'a gelme haberini Bülent Gürkan kardeşim bir müjde olarak vermişti: "Ağabey, seninki geliyor" diye.

Seninki deyişi ona olan hayranlığımı bildiğinden... Ayrıca Wimbledon'un son şampiyonunun İstanbul'a gelişi, tenisimiz açısından da iyi bir rüzgâr olacaktı. Ne yazık ki, ayağına batan cam yüzünden Serena, İstanbul'a gelmekten vazgeçmiş.

Ne diyebilirim, bunu bana yapmayacaktın Serena!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gurbette utanç gecesi

Ahmet Çakır 2010.07.22

Bu maçın niçin oynandığını açıklayabilen biri çıkmamıştı. İlk yarım saatte olup bitenlerden sonra her şey açıklığa kavuştu: Ülkemizdeki derbi utancını Almanya'ya ihraç etmeye karar vermiştik...

Biliyorum, maçın sonucunu bu tür yüz kızartıcı durumlardan daha önemli sanan milyonlarca insan yaşıyor ülkemizde. Onun için de Türk sporu hemen her ortamda yaşadığı utançlardan bir türlü kurtulamıyor. O kadar ki Alman hakem belki de ilk ve son kez böyle bir durum yaşadı; maçı bırakıp soyunma odasına gitmek zorunda kaldı.

Ülkemizde oynanan derbi maçlarda hakemler vaziyeti idare ediyor. Ondan sonra da "efendim 5 kart çıkmalıydı, hayır 10 olmalıydı" türünden gevezelikler dinlemek zorunda kalıyoruz. Dün gece Alman hakem yapılması gerekeni gösterdi.

Bu da Cim Bom için büyük bir şans doğurdu. Daha maçın başında Fenerbahçe'nin 10 kişi kalışı elbette ki çok büyük bir avantajdı. Fakat Galatasaray sahaya öyle bir takımla çıkmıştı ki Fener 8 kişi de kalsa bir şey değişmezdi.

Sarı Kırmızılı kulüp Rijkaard ile hemen vedalaşmalı. Hollandalı hoca hiçbir şeyden anlamadığını geçen sezon da defalarca kanıtlamıştı. Böyle bir yenilginin nelere yol açabileceğini hâlâ göremiyor. Bunun bütün sezonu kaybetmek anlamına gelebileceğini, öyle bir yıkıma yol açabileceğini kavrayamıyor.

Rijkaard'ın sahaya çıkardığı takım ancak bir cinnet eseri olabilirdi. Ali Turan'ı sağbeke, Serkan Kurtuluş'u da solbekte Kazım'ın karşısına koymak ancak böyle nitelenebilirdi. Savunmada Servet'le Gökhan'ın, orta alanda Cana ile M.Sarp'ın, Musa Çağıran'la da Serdar Özkan'ın aynı anda sahada olduğu bir takım için "Aman Allah'ım!"dan başka ne denebilir?

Tek yabancı oynatabilen yönetim beceriksizliğinin yanında teknik adam yetersizliği Galatasaray'a bir Fenerbahçe rezaleti daha yaşattı. 10 kişilik ezeli rakibe yenilmenin sanılandan çok daha ağır sonuçlarının olabileceğini çok geçmeden görürüz. Bu maçların önemini kavrayamamış bir hocayla Cim Bom'un hiçbir yere varabilmesi mümkün değil...

Üstelik bu rezaletin transferle filan ortadan kaldırılabileceği de sanılmasın... a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Son kez Rijkaard

Ahmet Çakır 2010.07.23

Aynı konular etrafında benzer türden yazılar yazmak zorunda kalmak pek hoşuma giden bir durum değil. O nedenle "Yeniköy Kasabı" konusu gibi Rijkaard hakkında da son kez yazıyorum.

Zaten Hollandalı hoca için geçen sezonun sonundaki "Bu takım kalitesiz" sözü normalde vedalaşma anlamına gelirdi. Ancak yönetim bunu göze alamadı, kendisinin gitmesini bekledi. Bu da olmayınca Rijkaard'la bir sezon daha azap çekmeyi kabullenmiş oldu.

Yönetim bu azabı azaltabilmek için de oyuncu satarak bir denge kurmaya çalıştı. Fakat satıştaki başarıya karşın alım konusundaki belirsizlik yeni bir sorun ortaya çıkardı. Sürekli olarak transfer bekleyen bir topluluğun iyi bir takım olabilmesi mümkün değil.

Rijkaard geldiği günden bu yana çok önemli birtakım durumları pek kavrayamadığını defalarca gösterdi. Fenerbahçe'nin tam kadro çıktığı bir karşılaşma için sahaya sürdüğü 11, en hafif deyişle "Galiba aklını oynattı!" diye nitelendirilecek durumdaydı.

Sarı Kırmızılı takımın oyun yapısında, herhangi bir futbolcunun gelişiminde ya da teknik adamın yapması gereken başka işler konusunda bugüne kadar Rijkaard ortaya hiçbirşey koyamadı. Daha önceki parlak

kariyerine elbette ki saygımız var. Ancak o konuda bizde söylenen yakışksız bir sözün ne yazık ki doğru olduğunu derin üzüntülerimizle kabul etmek zorundayız.

Çünkü Simon Kuper bile bu konuda tamamen aynı ifadeyi kullanıyor. Biliyorsunuz, yabancılar böyle durumları epeyce dolaşık ve son derece nazik biçimde ifade ederler. Hayır, Simon Kuper de gerçeği söylemek uğruna kabalaşmayı göze alarak "Barcelona'yı babam da şampiyon yapardı" diyor. Alıp okuyun "Futbolun Şifreleri" adlı kitabı, göreceksiniz.

Efendim, pas futbolu oynatmaya çalışıyor, hayır efendim şu sistemi getiriyor, aman efendim şunu yapıyor, bunu yapıyor, bunların hepsi masal! Hiçbirşey yaptığı yok. Sadece gelişmeleri seyrediyor. Etrafında neler olupbittiğini kavrayabildiği bile epeyce kuşkulu.

Basın toplantısında ona en sahici soruyu GSTV muhabiri arkadaşımızın sorması ilginçti. (Ötekiler artık soru sormaya bile değer bulmuyor olmalılar onu!) Arkadaşımız, Fenerbahçe maçını herhangi bir hazırlık maçı olarak mı gördüğü anlamında soru sordu. O da aşağı yukarı evet anlamında bir yanıt verdi.

Evet, son kez Rijkaard. Zaten kendisi için daha önce güle güle yazısı yazdığımı unutmuş değilim. Hollandalı hoca koskoca 1 yılda Türkiye ve Galatasaray'la ilgili hiçbirşey öğrenmemiş olduğunu, bu takıma da verebilecek birşeyinin bulunmadığını açık biçimde ortaya koydu.

Maçta yaşanan seyirci utancını görmezden gelmek bizde genel bir tavidir. Çünkü o seyirci aynı zamanda okur ve izleyici olarak bizim de müşterimiz, yani velinimetimizdir. Ancak bu maçtaki seyirci rezilliği o kadar dayanılmaz hale geldi ki birkaç arkadaşımız değinmek zorunda kaldı.

55 bin kişilik Borussia Park Stadı'ndaki 34.191 biletli seyircinin stattan ayrılışı da bir başka şenlikti. Örneğin, biz aracımızı hareket ettirebildiğimizde maç biteli tam 1 saat 50 dakika olmuştu. Oradaki pek çok insan "İstanbul Atatürk Olimpiyat Stadı'nı da geçti" demekten kendini alamadı.

Bu doğrudu da nedenini görmeye yanaşan yoktu. Dünyada bizden başka akıllı kalmadığına inanarak herkes her yönden aracının kafasını bir yerlere sokmaya kalkınca kimse kıpırdıyamadı. Kornalar, küfürler, bağırıp çağırımlar biranda memleket özlemini gidermemizi sağlayacak ortam doğurdu. Yurdum insanı yurtdışında da kolay kolay değişmiyor...

Hayatı doğru dürüst yaşamak yerine onu bir işkenceye dönüştürme konusunda başarımızın sayısız örneklerinden biri karşısında "Biz böyle daha ne kadar gidebiliriz" diye futbol dışı birtakım düşüncelere dalmaktan kendimi alamadım.

Siz bana aldırmayın, sonuçta Fenerbahçe kazandı ya, başka hiçbirşey düşünmeye değmez...
a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rijkaard'sız bir fikir yazısı

Ahmet Çakır 2010.07.24

Kolaylıkla tahmin edilebileceği gibi 'Son kez Rijkaard' yazısı epeyce yankılandı. Gelen okur mektupları rekor düzeye çıkmasa da ona yaklaştı. (Rekor kırmak için bazı formüller vardır:

Örneğin, Fenerbahçe bu sezon şampiyon olamaz, gibisinden palavra bir yazı yazdığınızda bütün rekorlar sizindir!)

Okurlar arasında konuya son derece mantıklı ve sağduyulu yaklaşanlar hiç de az değildi. Onlara göre bundan sonra Hollandalı hoca Galatasaray'ın başında bulunduğu sürece Rijkaardsız yazı yazmak pek olacak iş değildi. Onun yerine konuyu kişisellikten çıkarıp fikir bazında tartışmak daha yararlı olacaktı. Hocasının futbola bakışından kaynaklanan bir nedenle Galatasaray'ın "pas futbolu" oynaması bekleniyor. Oysa dünyada bu işi becerebilen tek takım olarak Barcelona gösteriliyor. Onun da değeri 507 milyon Euro. Xavi, İniesta ve Messi gibi süper yıldızlara sahip olmanın yanında ötekilerin kaliteleri de buna yakın durduğunda bu oyunu oynayabiliyorsunuz.

Galatasaray'ın elinde bu futbolu oynayabilecek bir kadro yok. Hatta olmayacak da bile denebilir. O zaman bir teknik adamın yapacağı en doğru ve akılcı iş, eldeki oyuncu kalitesine göre bir oyun anlayışına yönelmektir.

Dünyada bütün takımlar ille de pas futboluyla başarılı olmuyor. Örneğin bu sezon Şampiyonlar Ligi'ni kazanan İnter'i mücadele futbolunun bir öncüsü olarak görmek daha mantıklı. Öteki başarılı takımların da değişik özellikleri var. Kimi zaman pas oyunu, kimileyin de mücadele ile istediklerini elde edebiliyorlar.

Sarı Kırmızılı takımın UEFA Kupası'nı kazanırken oynadığı futbolun başat özelliği herhalde pas futbolu değildi. Galatasaray bugüne kadarki öteki başarılarını da bu tür bir futbol oynayarak kazanmadı. Teknik adamların eldeki oyuncuya göre yaptıkları düzenlemeler her zaman daha daha iyi sonuç verdi.

Takımda Mustafa Sarp, Barış Özbek hatta Ayhan Akman gibi belli özelliklere sahip adamlar varken bir de Lorik Cana'yı almak şaka gibi. Bunu Sarı Kırmızılı yönetimin kendi teknik direktörü ile dalga geçmesi olarak da nitelemek mümkün. (Bu arada, Cana'nın 45 dakikada üç gereksiz yan pası da Fener'e pozisyon oldu.)

Demek ki Sarı Kırmızılı kulüpte yönetim de teknik adam da neyi nasıl yapacaklarını bilerek hareket etmiyorlar. Bu yüzden taşlar bir türlü yerine oturmuyor. Bu noktada böylesine büyük kariyere sahip teknik direktörün biraz daha kişilikli davranması ve anlaşılır işler yapması gerekiyor. Geçen sezon Cim Bom 3-1'lik FB yenilgisine kadar 4 forvetli bir futbol oynadı, biraz da fikstür keyfiyle, bol gol attı. Sonrasında hoca paniğe kapılıp takımı tek forvetli oyuna dönüp gol atamayan bir ekip haline geldi. Peşinden 'dalgalandım da durulamadım' denebilecek bir sürece girdi. Sonuç ortada. Üstelik şu anda da aynı durum devam ediyor. "Efendim, sezonbaşı hazırlıkları..." mazereti sorunun üstünü örtüyor.

Elbette ki geçen sezondan bu yana gelen süreçte talihsizlikler yaşandı, sakatlıklar çok zorladı, hakem hataları darbeye dönüştü, bunlar doğru. Ancak bunlar yaşanırken teknik adamın ortaya çıkıp birşeyleri değiştirdiğine tanık olmadık. Oysa örneğin 70 yaşını aşkın bir Feldkamp'ın buna benzer konularda neler yapabildiğini herkes gördü.

Bu noktada beni anlamsız bir Feldkamp hayranlığıyla suçlayan okurlar olabiliyor. Evet, Alman hoca dostluğundan övünç duyduğum biridir. Ancak duygularımı bu işlere karıştırmam. Gerçekler gün gibi ortada: O gerekeni yapabiliyordu; bugünkü hoca, seyrediyor. Tabii herkes bunları görmek istediği gibi görebilir, ona yapacak birşeyim yok...

Kupamı istiyorum

Almanya'daki GS-FB maçı sırasında pek çok arkadaşım aynı şeyi düşündü ve bazılarıyla da bunu konuştuk: Hani sezon öncesinde böyle maçlar oynanmak istenmiyordu. Onun için 40 yıla yakın sürmüş bir gelenek olan TSYD Kupası yapılamıyordu...

Bu konuda kulüp yöneticileriyle çeşitli ortamlarda pek çok görüşme yapıldı ama ne yazık ki bir sonuca varılamadı. Üç büyük kulüp yönetiminin ortaya koyduğu mazeretlerin hepsini bertaraf edecek formüller geliştirdik ama onlara evet dedirtemedik.

Yıllar önce Attila Gökçe Ağabeyimin başkanlığı döneminde öteki başkanların toplantıdan ayrılmasının ardından sayın Aziz Yıldırım'la ayrıca saatler süren bir dost meclisi ortamı bizi umutlandırmıştı ama o da olmadı. Bu işe en şiddetli karşı çıkan adam olarak gösterilen kişiyi razı edermiş gibi olmuş, oradan öteye geçememiştik.

Bu maç gösterdi ki TSYP Kupası yeniden oynanabilir. İtalya'daki 45 dakikalık maçlarla bir gecede de bitirilebilir, takımlardan biri ötekilerin karmasıyla da oynaması gibi bütün sakıncaları ortadan kaldıracabilecek bir uygulama da yapılabilir. Yani FB'nin karşısına GS değil de GS-BJK karması çıkar. Böylece çok daha değişik bir durum doğar. Sonuç endişesi ve kaybetme korkusu ortadan kalkar.

Kısacası, daha bunun gibi bir yığın formül bulmak mümkün. Türk futbolunun en büyük keyiflerinden biri olan TSYP Kupası yeniden yapılabilir. Ben bunun için buradan haykırıyor ve kupamı geri istiyorum.

Bizim hakemlerimiz mumla arandı mı?

Elbette ki Dünya Kupası gerilerde kaldı ama orada gündeme gelen bir tartışma bizim sürekli konularımız arasında. Efendim, iki önemli hata sonrasında yine aynı masal anlatılmaya başlandı: Bizim hakemlerimizi mumla aradık!

Hayır efendim, öyle birşey olmadı. Kimsenin sizin hakemlerinizi filan aradığı yok. Sadece bizim insanımızı bu tür saçmalıklarla aldatabilmenin kolaylığı var. Bir de bundan asla vazgeçmeyen birileri...

O günlerce tartışılan hataları yapan hakemler önümüzdeki dönemlerde yine uluslararası alanda çok önemli maçları yönetecekler. Bizimkiler de yine uzaktan bakıp böyle masallarla kendini avutmaya çalışacak. Hakem konusuna böyle günlük ve tekil olaylardan bakmaya çalıştıkça bugün içinde bulunduğumuz çıkmazdan kurtulamayız. Biz önce o düzeyde hakemler yetiştirelim de, zararı yok gidip Dünya Kupası ve Avrupa Şampiyonalarında onlar da buna benzer hatalar yapsınlar! Kupa öncesi kuşkuyla bakılan adamlardan biri Özbek hakemdi. Tabii bu da bizde çok yaygın olan cahillikten kaynaklanıyordu. Çünkü Ravşan İrmatov son 4 yılda iki kez Asya'da yılın hakemi seçilmişti. Biz bu konulara daha sağlıklı bakmak için "Niye bir İrmatov bile yetiştiremiyoruz?" diye sorabilmeliyiz.

Açıkkası bu konuda Futbol Federasyonu ve Merkez Hakem Kurulu nihayet doğru yola girdi. Cüneyt Çakır'ın 1. kategoriye yükselebilmesi bunun sonucu. Ancak geçmişin saçmalıklarıyla kaybedilenleri telafi edebilmek o kadar kolay değil. Ayrıca ligimiz başlayıp kaçınılmaz hakem hataları gündeme geldiğinde bu konuda Dünya Kupası sırasında savunduğumuz birtakım görüşlerin nasıl tam tersine döneceğini de göreceğiz. O kadar uzağa gitmeye gerek yok, Almanya'daki maçta niçin bir Türk hakemin görev yapmadığı bile sorgulanması gereken konuyken pek kimsenin sesi çıkmadı. "GS-FB maçlarında yabancı hakem görev yapsın" düşüncesi çaktırmadan uygulamaya konulmuş gibiydi...

Söz spordan dışarı

Keşke siz de ağlayabilseniz...

Önceden de bilmiyor değildim, bir kez daha öğrenmiş oldum: Dışardan bakıldığında bizim memleketteki siyasi mücadelenin düzeyi çok acıklı görünüyor.

Bitmez tükenmez polemikler, sürekli bir laf yetiştirme telaşı ve asla konuşmaya değmeyecek konuların sürekli gündemi işgal etmesi... Özellikle muhalefet tarafından siyaset böylesine bir beyhudeliğe indirgenmiş durumda. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın grup toplantısında 12 Eylül vahşetiyle ilgili olarak ağlamaklı oluşunun bile tartışma konusu haline gelebilmesi, insanı dehşete düşürüyor. Ağlamak, insanın bir yüreği ve vicdanı olduğunu gösteren en temel durumlardan biridir. Koskoca Başbakan'ın böyle bir durumda, herhangi bir şeyi istismar etmek için ağladığını ileri sürmek de çok açık bir cinnet halidir.

Allah şifa versin!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hep o şarkı: Ah Cim Bom vah Cim Bom!

Ahmet Çakır 2010.07.30

Anlaşıldı, bu sezon da böyle geçecek Galatasaray taraftarı için: Ah Cim Bom, vah Cim Bom diye...

Ali Sami Yen'deki son sezonun ilk maçında tribünü doldurmayı pek umursamayan Galatasaray taraftarı "Seni seviyoruz Haldun Üstünel" pankartıyla yönetimin içişlerine müdahil olmayı görev saymıştı.

Hocasının geçen sezon sonunda 'kalitesiz' deyip bugün 'yetersiz' diye düzelttiği kadronun geçen sezondan iki farkı Mehmet Batdal ve Serdar Özkan'dı. Bu iki oyuncunun Kewell ve Baros'un yerini aldığını varsayarsak takımın güçlenmesini bir yana bırakın ciddi biçimde zayıflamış olduğu ortaya çıkar.

Takımı yenileyemeyen yönetim, formalar konusunda bunu yaparak vaziyeti idare etmeye çalışıyor demek haksızlık olur. O kadar karamsar olmayalım, fazla oyuncu değişmemiş olmasını avantaj olarak da görmek mümkün. Hiç değilse birbirini tanıyan oyuncuların daha rahat oynaması söz konusu.

İlk 10 dakikada Cim Bom rakip kaleye hiç gidemezken onların üç kez gelmiş olması pek iyi şeylerin habercisi değildi. Fakat sonrasında rakibinin üzerine çok etkili biçimde gitti Sarı Kırmızılı takım. Sağdan-soldan yapılan etkili ortalarda Batdal işe yaramaya başladı. 5 dakika içindeki 4 önemli pozisyon göz kamaştırıcı, Arda'nın yaptığı ortaya vuruşunun direktten dönüşü şanssızlıktı.

Çeyrek saatteki rekor pozisyonlardan birşey çıkmayınca Arda golü de kendisi atıverdi. Eee kaptan olmak kolay değil... Gerçi bu durumu 'böyle sıcağa kar dayanmaz' diye değerlendirmek daha doğru olur ama rakip kalecinin de goldeki yardımına teşekkür etmek gerekirdi.

İkinci yarıya Cim Bom yadırganacak bir dağınıklık içinde çıktı. Sanki maç bitmişti de birkaç dakika seyirciyi selamlayıp döneceklerdi. Bu dağınıklık çok pahalıya mal olabilirdi; o sırada değil ama sonrasında bu oldu...

Sarı Kırmızılı takımın hocasının oynuyormuş gibi yapmaya başlayan Serdar Özkan'ı çabuk fark edip oyundan alışı önemliydi. Ancak Arda'nın da yorulması işi tatsızlaştırdı. Onu aktif dinlenme durumuyla sahada tutmak kadar Mehmet Batdal'ı Kewell'la değiştirme uygulaması da doğruydu.

Ancak bu kağıt üstü doğrularının sahada istenen sonucu vermesi daha önemliydi. O yöndeki beklenti karşılanamadı. Artık olmayacak diye düşünölmeye başlayan dakikalara doğru girilirken Kaptan bir kez daha sahneye çıktı. Yaptığı vuruş futboldan anlamayanlara çok zor değilmiş gibi görünebilir ama hiç de öyle değildi. Ondan başka kim vursa o top ağılara değil dağılara gidebilirdi.

Bu pozisyonun başlangıcında Kewell'ın harika dönüşü ve Pino'ya attığı usta işi pas, onun da fırtına gibi dalışı, bu sezon Galatasaray taraftarının yaşayabileceği keyifli dakikaları haber verir gibiydi.

Ancak 'iş bitti' dağınıklığı bir kez daha ortaya çıkınca Cim Bom topu ağlarında gördü. Gereksiz bir faulden başlayan pozisyon talihsiz bir çarpma ile can sıkıcı olaya dönüştü. Aykut'un kurtardığı dışında Sarı Kırmızılı kaleyi bulmuş olan tek şut da buydu. Çok geçmeden ikinciye de yemek olağan bir durum sayılırdı.

Onca çabadan sonra iki duran topa mahkûm olmak, Galatasaray'ın hocasının takımına bu yönde en küçük bir katkıda bulunamadığını kanıtlar gibiydi. Hazırlık maçları hiç olmayacak arayışlarla ziyan edilip geçen sezondan daha geri çizgiye düşülmüş olmasının sorumlusu herhalde ben değilim.

Belgrad elbette ki sınırlı kapasiteye sahip bir takım. Ancak bunu bilerek oynuyor ve çok koşarak açığını kapatmaya çalışıyor. Galatasaray karşısında hem mümkün olabilecek en az golü yediler hem de bunlara karşılık vermeyi becerip kendilerine büyük bir umut ürettiler.

Rövanşı alıp bu engeli aşmak imkansız değil ama böyle bir başlangıç Sarı Kırmızılı yönetim ve teknik heyetin epeyce başını ağrıttak gibi görünüyor. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cim Bom'a hayırlı olsun

Ahmet Çakır 2010.07.31

Bu satırları Türkiye Spor Yazarları Derneği yönetimi olarak Galatasaray Kulübü Başkanı Sayın Adnan Polat'ı ziyaretimizin hemen ardından yazıyorum.

Elbette ki konuşulanların büyük bir bölümünün yazılmaması kuralına uyacağız. Ancak hemen yazılması gerekenler de az değil.

Öncelikle, hani şu pek kimseyi ilgilendirmeyen ama Polat'ın 'en az 5 şampiyonluk değerinde' diye nitelendirdiği iki şirketin birleşme işi dün resmen gerçekleşti.

Onun için 30 Temmuz'u tarihî bir gün olarak nitelendirdi Polat ve 'ayağınız uğurlu geldi' diye iltifat etti.

Hayır, bizim uğurumuz filan değil ama 4 yıllık zorlu bir çalışmanın ürünüydü bu. Rahmetli Özhan Canaydın da bu konuda büyük çaba göstermişti. Başkan Yardımcısı Prof. Mehmet Helvacı ile profesyonel yönetici Ebru Köksal'nın çabaları da sonucun alınmasında etkendi.

Sarı Kırmızılı kulübün bu işten dolayı uğradığı zarar 200 milyon dolar civarında hesaplanıyor. Peki, bu kadar zarara yol açabilecek bir işe baştan nasıl girilmişti, sorusunu da yanıtlamak kolay olmuyor.

O dönemde bu işin profesörü olan, yakıştıрма değil gerçekten bu unvanı taşıyan kişiler bunun çok hayırlı bir iş olduğunu ileri sürmüşlerdi. Aylar süren tartışmalar sonunda da imzalar atılıp bu yola girilmişti.

Üstelik iş o kadarla da kalmayıp Fenerbahçe ve Trabzonspor'un da benzer bir modele yönelmelerine neden olmuştu Galatasaray'ın seçimi. Sadece Beşiktaş kendini bu furyadan uzak tutmayı bilmişti. O da Hüsnü Güreli sayesinde olmuştu.

Polat'ın OFK Beograd maçında son dakikalarda yedikleri gollerle ilgili tavrı zaten fotoğraflarıyla birlikte basına yansımıştı. Ancak tur için umudunu hâlâ koruyor. Belgrad'da kazanmanın zor ama imkânsız olmadığını söylüyor. "Yeni stadımızda Avrupa maçları da oynamak istiyoruz" diye işin bir başka önemli yanına dikkat çekiyor.

Ocak 2011'de hizmete girmesi beklenen yeni stadın bütün koltuklarının kırmızı olacağı ve öteki özellikleriyle buranın rakipler için bir cehennem haline geleceği yolundaki haberi TSYD Yönetim Kurulu Üyesi ve Habertürk Spor Müdürü Halil Özer kardeşimizin çok ilgisini çekti. Bugünkü HaberTürk'te konuyu geniş biçimde işleyecektir sanırım.

Polat'ın medyadan yakınması da kaçınılmaz olarak gündeme geldi. Bu da katıldığımız her benzer toplantıda TSYD yönetimi olarak bizi en çok sıkıntıya sokan konu oluyor. Gerçekten basın bir bölümünün yaptıklarının savunulabilir yanı yok. Ancak yasal nitelikteki birtakım önlemlerin bile bu konuda yeterli olmadığını biliyoruz. Polat da yaşadıkları sorunları bundan böyle mahkeme yoluyla çözmeye çalışacaklarını söyledi.

Özellikle taraftarın en büyük beklentisi olan transfer konusunda verdikleri sözü tam olarak tutacaklarını vurguladı Polat. Bu da demek oluyor ki önümüzdeki günlerde Sarı Kırmızılı takımın yeni yabancı oyuncularını gelecek.

Aslında bu da çelişkili bir duruma yol açıyor. Çünkü böylece o çok yakınılan medyanın bu transferlerle ilgili "zar atma" şansı doğuyor. Yani Sarı Kırmızılı kulüp 2 adam alacaksa en az 20 isim yazma olanağı bulunuyor. Dolayısıyla işin bu yanında olupitenler için yapılabilecek fazla birşey de kalmıyor.

Polat, şu günlerde her bakımdan Galatasaray'ın tarihini değiştirdiklerini belirtirken masasının üzerinde 200'ün üzerinde proje olduğunu söyledi. Bunlarla ilgili olarak harcanan mesainin hiç umursanmayışı onu en çok üzen nokta. "Top çizgiyi geçmedikten sonra ne yapsanız boş. Böyle bir anlayışla nereye varılabilir?" diye soruyor.

Elbette ki Haldun Üstünel de konuşuldu. Bu konuda Polat, kesin ve mutlak bir tavır içinde şunu söylüyor: Haldun'a hiçbir şekilde laf söyletmem! Çok iyi bir Galatasaraylıdır, büyük hizmetlerde bulunmuştur. Ne yazık ki biraz duygusal davranıp istifa durumunun geri dönülmez hale gelmesine yol açtı. Hizmetleri kesinlikle unutulmayacaktır. Taraftarın ona vefasını da normal karşılıyorum. Onu içlerinden biri olarak görüyorlar.

'Fener'le dost kalacağız'

-Adnan Polat'ın en çok tepki gösterdiği konulardan biri de Fenerbahçe Kulübü Başkanı Aziz Yıldırım'la aralarındaki olumlu ilişkinin başka yönlere çekilmesi olmuş. Bu konudaki yakınmasını şöyle aktarıyor:

"Benim bildiğim, yıllardır bu iki kulüp arasındaki gergin ilişkilerden sözedilir ve böyle bir dostluk ortamının özleildiği söylenir. Ben de bunun böyle olması gerektiğine inanıyorum ve öyle de yapıyorum. Fakat bu kez öyle şeyler yazılıp söyleniyor ki insan ne diyeceğini bilemiyor. Bu insanların ne istediklerini anlayabilmek mümkün değil. İlle kavga-dövüşle mi başarılı olunur?"

Türkiye'nin hemen her alanda kavgadan çok yorulduğunu ve bunların da ülkeye zarar verdiğini belirten Polat, "Örneğin Kulüpler Birliği'nin daha verimli çalışabilmesi, Türk futbolunun ve kulüplerin daha iyi noktalara gelebilmesi için Aziz Bey'le birlikte çalışmamız gerekiyor. Ben de bu konuda ona destek veriyorum. İşbirliği yapmamızın şart olduğu başka noktalar da var ve yapmaya çalışıyoruz." diye konuşuyor.

Kişisel olarak da Aziz Yıldırım'la iyi ilişkiler içinde olduğunu belirten Polat, son olarak Almanya'daki maç sırasında yaşanan durumlara sürekli olumsuz anlamlar yüklenmeye çalışılmasının saçmalık olduğunu söyledi.

Son sözü de şu oldu: Evet, birileri illa ki birşeyler söyleyip duracak ama biz doğru bildiğimiz yolda yüremeye devam edeceğiz.

Bütün kötülükler Sezgin'den mi?

-Başkan Polat'ın en çok tepki gösterdiği noktalardan biri de Adnan Sezgin'le ilgili yayınlar... Sezgin'in Türkiye'de kendi alanında en donanımlı ve nitelikli kişilerden biri olduğunu belirten Polat, ona dönük eleştirileri şaşkınlıkla karşıladığını anlattı. Sezgin'in Sarı Kırmızılı kulübe, son çalıştığı yerden aldığı ücretin yarısına geldiğini ve önemli hizmetlerde bulunduğunu belirten Adnan Polat, "Hakkındaki suçlamalar sürekli gündeme getiriliyor ama bunlardan aklandığı neredeyse hiç söylenmiyor... Yıllarca profesyonel futbol oynamış. ABD'de yöneticilik yapmış. Türkiye'de yaptıkları ortada. İşini son derece iyi yapıyor. Mevzuatı, yasaları, yönetmelikleri iyi biliyor. Federasyondan ve hatta başka kulüplerden bile bazı konuları ona soruyorlar... Kulübün bir kuruluşunun bile boşa harcanmasına izin vermiyor. Ayrıca çok ketum ve ciddi bir adam. Daha ne isteniyor?" diye konuşuyor. Bazılarının Sezgin'i Galatasaray'daki bütün kötülüklerin kaynağı olarak göstermeye çalışmalarının kendisini etkilemeyeceğini belirten Polat, "Başkan olarak kimlerle çalışacağıma ben karar veririm." diye bu konuda noktayı koyuyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

ABD'den futbol mektubu var

Ahmet Çakır 2010.08.01

Dünkü haftalık köşemde asıl yazmak istediğim konu buydu. Fakat Adnan Polat'ın açıklamaları doğal olarak öne çıktı. Bunun da ziyan olmasına gönlüm razı değil. Üstelik gecikmiş sayılacak birşey de yok.

Memleket dahilinde yaşanan pek çok şey insanın içine sıkıntı veriyor. Spor dışında ülke bir yandan ekonomik göstergeler açısından şaha kalkmışken öte yandan adım adım bir kaosa doğru gidiyor. (Yeryüzünde bunu başarabilecek başka bir toplum var mıdır dersiniz!)

İnsan, en yakınındaki kişilerin bile gerçekleri görmeye yanaşmayıp düpedüz Ergenekon destekçiliğine soyunması karşısında dehşete kapılıyor... Yasaların bazı muktedirlere karşı da aynı şekilde işletilmesinin güçlükleri karşısında ne diyeceğini şaşıyor ve memleketin geleceğinden umudunu keser gibi oluyorsunuz.

Spordeki perişanlığımız, yüzmilyonlarca Euro'nun saçıldığı futbolda bir türlü istediğimiz noktalara varamayışımız ve sürekli mazeretlere mahkum olmamız da insanı bezdiriyor. Takımlarımız nedense bir türlü hazır olamıyor; sezon başında da ortasında da hatta sonunda bile bu durum değişmiyor.

Açın bakın geçen yılların gazetelerini! Bu dönemlerde bizim takımlarımız hep hazır değillerdir, hep şanssızlıklar yaşarlar, hep transfer peşinde koşarlar ve hep mazeret üretirler. Biz de bütün bunlar sanki ciddi şeylermiş ve yaşanması da kaçınılmazmış gibi öylece izleriz bunları.

Oysa dünya bambaşka yerlere doğru gidiyor. Bizse sadece seyrediyoruz. Özellikle son dönemde bayan futboluyla (evet, kadın değil bayan) ilgili önemli gelişmeler oluyor ama biz hep seyirci kalıyoruz. Almanya'daki Bayanlar 20 Yaşaltı Dünya Şampiyonası bizi ne kadar ilgilendiriyor bilmiyorum. Fakat maç anlatırken Eurosport'tan Dağhan Irak arkadaşımızın verdiği bilgiler insanı gerçekten umutsuzluğa düşürüyor.

Bilmediğim şeyler değil o bilgiler ama yine de insanı çarpıyor söylenmesi. Örneğin, ABD'de tam 7 milyon lisanslı bayan futbolcunun bulunuşu, Almanya'da 1 milyon oluşu, bizdeyse bu sayının henüz 1.000 (Yazıyla bin)'e varabilmesi...

Önemli bir kıyaslama daha ABD'deki sadece bayan futbolcu sayısı bizim 72 milyonluk Türkiye'mizdeki bütün lisanslı sporcu sayısının yaklaşık 5 katı!

Onun için de ABD ile Türkiye arasında sporda bu kadar aşılmaz, erişilmez ve ulaşılmaz bir fark var...

Neyse bu tatsız gerçekleri bırakalım, bize ABD'den çeşitli konularda yazan okurumuz Kemal Budak'ın bu ülkede maç yapan M.United'le ilgili gözlemlerini aktaralım:

"- Biletli seyirci sayısı 70.728 idi ve stadın yüzde 90'ından fazlası doluydu. Reliant Stadium'un şehrin Amerikan Futbolu takımı Houston Texans'ın stadı olduğunu söylememe gerek yok.

- Maç öncesi şovlar gayet güzeldi. Futbolun bu yönünü çok ihmal ediyoruz Türkiye'de. Etrafımdaki insanların yorumlarına kulak kabarttım. Futbola uzaylı, futbol topuna bomba muamelesi yapacak kadar futboldan uzak olmayı bırakın, bilakis çok akıllı-uslu yorumlar duydum. Demek ki ciddi bir kitle takip ediyor artık.

- Hatta Dünya Kupası'ndaki ABD-Gana maçı esnasında uçak yolculuğu yapmam gerekiyordu ve havaalanına geldiğimde bir insan topluluğunun heyecanlı bir şekilde bir şey izleyip arada bağırıp çağırdığını gördüm, ki futbol maçı izlemekte olduklarını asla tahmin edemezdim. Yenilince ciddi manada üzülenler bile oldu. Bu durum aslında hoşuma gitti.

- Formalarında Özge ve Ömer yazan FB'li bir çift ile Cengiz yazan bir Beşiktaş formalı bir arkadaş gördüm stadyumda. Yanlarına gidip konuşmadım. Özge ile Ömer'i rahatsız etmek istemedim. Cengiz de biraz efkarlı görünüyordu.

- Neticede ABD'de futbol gittikçe geliyor; ama tabii ki Manchester United takımı bunu ölçmek için kullanılacak bir turnusol kâğıdı değil.

- Gece güzeldi velhasıl-ı kelam. İki takım da zevkli bir maç izlettirdi. Oradaki ambiyans ise anlatılmaz yaşanır cinstendi. Umarım biz de böyle bir kültüre kavuşuruz. Umarım ABD'deki futbol vaziyeti hakkında ufak da olsa katkı olmuştur malumatınıza." a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bize sevinmek haram!

Ahmet Çakır 2010.08.03

Hakan Şükür'ün olağanüstü başarılarla dolu futbol yaşamında tatsız dönemler de az değildir. Bunlardan birinin ardından milli maçta 2 gol atarak toparlandığı dönemde kendisiyle yaptığımız röportajda şunu söylemişti:

Bu memlekette 24 saatten fazla sevinmene izin vermezler...

Avrupa Atletizm Şampiyonası'nda Türkiye, tarihin en büyük başarılarından birini kazandı. Özellikle Nevin Yanıt'ın başardığı iş hiç tartışmasız spor tarihimize altın harflerle yazılacak kadar önemliydi.

Yarışmayı biraz da gözü yaşlı biçimde izledikten sonra hiç zaman yitirmeden bununla ilgili yazı yazmak amacıyla bilgisayarımı açtığımda dehşet verici bir durumla karşılaştım.

Vatandaşın biri Nevin'in Fenerbahçe kulübünün atleti oluşunu şiddetli biçimde öne çıkararak onun üzerinden 20 civarındaki spor yazarına yumruk sallıyordu. Şahsın o kadar gözü dönmüştü ki Deniz Gökçe ve Haşmet Babaoğlu gibi kulüpçülükle filan bir ilgisi bulunmayan kişilere de zehirli oklarından bir kısmını göndermekte sakınca görmemişti.

Allah şifa versin, demekten başka ne yapabilirsiniz?

Ardından pazar akşamki büyük başarı geldi. Alemitu Bekele'nin birinci, Elvan'ın da ikinci olarak bitirdiği bir 5000 metre Avrupa Şampiyonası yarışını bir daha tarihin hangi döneminde görebiliriz, kestiremiyorum.

Sporu gerçekten seven insanların yaşadığı ülkede olsaydık insanların sokaklara dökülmesi gerekirdi. Ancak son dönemde sokaklara sadece linç ve provokasyonlar için çıkar hale geldiğimizden böyle birşeyin olmaması daha iyiydi.

Bu tarihî başarının ayrıntılarını Eurosport'ta Caner Eler kardeşimizin muhteşem anlatımıyla izledikten sonra öteki kanallarda ne deniyor diye geziye çıktığımızda beklenen durumla karşılaştık.

Aman Allah'ım! Sanki tarihî bir zafer kazanmamış da büyük bir rezalet yaşamıştık. Yorumcu arkadaşımız bu müthiş başarıyı değerlendirmekten çok, bunu gelecekte sürdürüp sürdüremeyeceğimizle ilgili kaygılı değerlendirmeler yapıyordu. Sanki onu konuşacak hiç zamanımız olmayacaktı...

Bu kadarına da razı olabilirdik ama sonrasında asıl büyük darbe geldi. Aman efendim, Elvan'la Alemitu arasında bir soğukluk olduğu açıktı. Bu niye böyleydi? Uzman arkadaşımızın bununla ilgili yorumu neydi?

Eksik olmasın, Ertan Hatipoğlu dostumuz da yangına körükle gitmekten geri kalmamıştı. Hesapça Bekele, Portekizli atletle birlik olup Elvan'ın yolunu kesmeye çalışmış ve onun birinciliğini önlemişti.

Lütfen söyleyin, Türk spor tarihinin en büyük başarılarından birinin belki de birincisinin kazanılmasının üzerinde daha 2 saat bile geçmeden konuşulacak şeyler bunlar mıdır?

Çok şükür ki Mert Aydın gibi akli başında, neyin ne zaman ve nasıl konuşulacağını bilen arkadaşlarımız da yok değil. Ertesi sabah bu rezaleti telafi etmeye çalışmak ona düştü ve o da bunu mükemmel biçimde yaptı.

Tabii bir de spor gazetesi olduğu ileri sürülen yayınların perişanlığı görmezden gelinebilecek gibi değildi. Türk spor tarihinin en büyük başarısının kazanıldığı gün bile manşetleri transfer palavraları süslüyordu...

Allah'ım, bu kadarını biliyoruz, bize sevinmek haram. Peki, bu toplu cinnete engel olabilecek biri ya da birileri yok mu?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bıçak sırtında Belgrad!

Ahmet Çakır 2010.08.05

Sarı Kırmızılı takım daha sezon başlamadan kendini ciddi bir sıkıntının içinde buldu. Bugünkü OFK Beograd maçı da neredeyse olmak ya da olmamak boyutunda bir önem kazandı. Buna inanmak zor ama böyle.

Galatasaray uzun yıllar Avrupa kupalarında buna benzer sıkıntıları hemen hiç yaşamadı. Bugünkünden en azından para değeri olarak daha sınırlı kadrolarla önemli işler başardı. Bu sayede Avrupa Fatihı unvanı kazandı.

Bu parlak serüvende kırılma noktasını Tromsö oluşturdu. Adı sanı bilinmeyen Norveç ekibi karşısında yaşananların en yakın tanıklarından biriyim. İki maçta da gerçekten akla sığmaz işler oldu ve Cim Bom elendi.

Böylesi kayıplar kolay unutulmuyor ve etkileri de yıkıcı oluyor. Hem kulübün tarihine bir leke olarak geçiyor hem de geleceğe dönük sorunlara yol açıyor. Bugün pekçok Galatasaraylının yüreğinde böyle bir endişenin olması bundan.

Doğrusunu isterseniz ilk maçta Sarı Kırmızılı takım hiç de kötü oynamadı. Hatta güle oynaya tur atlamayı sağlayabilecek pozisyonların fazlasını bile buldu. Onları değerlendiremeyip iki akıl almaz gol yemek bugünkü duruma yol açtı.

Milli Takımın geri dördlüsüne değil altılısına (Fazladan Lucas Neill ve Çağlar da bulunuyor) sahip bir takımın bu kadar kolay goller yiyebilmesi herkesi şaşkına çeviriyor. Fakat bu bir maçlık kaza da değil, sürekli oluyor. Geçen sezonki başarısızlığın temel nedenlerinden biri de buydu.

Böyle kayıplara uğrayınca takımın 1 numarasından 11'ine kadar her yerinin eksik olduğu konuşulmaya başlanıyor. Bu da ciddi bir güven kaybına neden oluyor. Oyuncular bugüne kadar yaptıklarını da yapamaz hale geliyor.

Galatasaray'la Beograd arasındaki olağanüstü güç ve değer farkı günlerdir dile getiriliyor. Ancak Sarı Kırmızılı takımın bunu sahaya yansıttasındaki güçlükler de biliniyor. O zaman maç bir bilmeceye dönüşüyor.

Geçmişte de buna benzer zorluklar yaşandığında takımın silkinip o sıkıntıyı aşacak bir performans gösterebildiğine defalarca tanık olduk. Ancak son dönemde yaşanan dağınıklık 'Yine öyle olur' demeyi biraz zorlaştırıyor.

Nitekim ilk maçtan bu yana Cim Bom'un mutlaka turu geçeceği değil, bunun tersinin de olabileceği yolundaki mazeretler gündeme getiriliyor. Bunun nasıl sonuçlara yol açabileceğini iyi bilen yönetim de bıçak sırtında.

Aslında en tehlikeli durum da bu. Oyuncular, takımın etkili ve yetkili kişilerinin sürekli mazeret üretmeye çalıştığını görünce haliyle bundan etkileniyor. Takıma çok gerekli olan kenetlenme ve hırs oluşmuyor. Adına 'ruh' denilen şeyin ortaya çıkması güçleşiyor.

İlk maçın ardından yapılan en büyük hata buydu. 'Bir kaza oldu ama turu mutlaka geçeceğiz' kararlılığı pek ortaya konulamadı. Transfer beklentisi, önemli oyuncuların sakatlıkları ve moral bozukluğu sorunları ortada kaldı.

Kişisel olarak Sarı Kırmızılı takımın gerekli silkinişi gösterip maçı kazanarak tur atlayacağına yürekten inanıyorum. Fakat işin asıl sahibi olanlar buna ne kadar inanıyor ve bunun gerçekleşmesi için ne yapıyor, asıl sorun bu.?

Tromsö faciasının ardından Sarı Kırmızılı takımın Avrupa'da kendine gelir gibi olmaya başladığı şu dönemde gelebilecek bir darbe sanılandan çok daha yıkıcı olur. Sorumlulara getirebileceği sıkıntılar da öyle.

Umarım ki birileri bunun farkındadır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İşin normali Belgrad'da oldu

Ahmet Çakır 2010.08.06

İstanbul'daki maçla ilgili yeterince eleştiri yapıldı ama oradaki talihsizlik de görmezden gelinebilecek gibi değildi. Burada ise sanki korkulu bir rövanş değil niye yapıldığı anlaşılamayan tuhaf şaka var gibiydi. Rakibin mütevazı durumundan kaynaklanan bu şakanın en dikkat çekici yanı tribünlerin boş kalmış olmasıydı.

Bunaltıcı sıcakta maçın gündüz sayılabilecek saatlerde başlaması, çimlerin yüksekliği, zeminin yer yer bozukluğu artık geride kalması gereken mazeretlerdi. En az rakip kadar koşup çaba göstererek kazanmak bu maçın en önemli gerçeğiydi.

Epey zamandır Avrupa deplasmanında -gençlerin çıktığı S.Graz dışında- yenilgi yüzü görmemiş olan Cim Bom'un gerekli galibiyeti alıp bu kâbusun bitmesi normal bir sonuç olacaktı. Nitekim daha ilk dakikalarda bulunan iki pozisyon da bunun habercisi gibiydi.

Serdar Özkan gösterişli ama verimsiz oyununa dönük eleştirileri attığı güzel köşe atışıyla biraz affettirir gibi oldu -sonrasında yine ortalıkta pek görünmedi-. Bu golde işi bitiren Mustafa Sarp hem çalışkan hem de faydalı nasıl olunacağını öğrenir gibiydi. Tek başına kaptığı topun Kewell'la ikinci gol olarak ağırları bulması Cim Bom'a derin bir soluk aldırdı.

Bunun hemen ardından Kewell üçüncüyü atamayınca Galatasaray'ın sancısı başladı. Yorgunluk görünümleri çok erken ortaya çıktı ve beklenen oldu. Savunma yönü güçlü ortaalan oyuncularından kurulu ve milli takımın geri dörtlüsüne sahip bir takımın bu kadar kolay gol yemesi artık bıktırıcı oluyor...

Sonrasında da sanki Barcelona ile oynuyormuşçasına bir panik ve dengesizlik, topa sahip olamayıp çaresizlik içinde çırpınma durumuyla İstanbul'daki maçın son 15 dakikasına benzedi oyun. Bunda takımın çabuk yorulmasının yanında Hakan Balta'nın berbat formsuzluğu ve Kewell'ın hazır olmayışı en çok göze batan etkenlerdi.

Futbolsuz bir perişan çırpınış içindeki orta saha ile kalecisizlik, Cim Bom'un en çok canını yakan durumlar. Bunları da herkes görebiliyor ama çözüm bulunamıyor. Öyle olunca da bu gereksiz çile çekiliyor.

Maç boyunca Kewell'ı döven stoper Galatasaray'ın kurtarıcısı oldu. Hakemin vermediği faullere aldanıp yaptığı hareket maçın kırılma anını oluşturdu! Penaltı ve kırmızı kart böyle bir maçta Sarı Kırmızılı takım için olabilecek en güzel şeylerdi.

Galatasaray'ın maçlarında yorumdan çok karşılaşmayı anlatır tarzdaki yazılarım bazı okurların tepkilerine yol açıyor. Çünkü okurlar böyle "fiyakalı aldanışları" seviyorlar. Aman efendim, Sarı Kırmızılı takım 4-2-1-3 oynuyormuş da, yok efendim aslında 4-3-3 de oluyormuş da falanmış filanmış...

Arda dışında ne oynadığını bilmeden çırpınan bir ekip için bunlar anlamsız birtakım yakıştırmalar... Elbette ki Kewell'ın da bu yöndeki kalitesi tartışılmaz ama hepsi o kadar! Üsttarafı bazı sevgili arkadaşlarımızın fantezileri!

Biz bu takımın adam gibi yorumlanacak nice maçlarına tanıklık ettik. Böyle bir futbol zavallılığına birşeyler yakıştırmaya çalışmak okurumuzu aldatmak olur.

Yazıyı bitirmiştım ama durun 1 değil 2 gol daha var! Şimdi tutup da onların 10 kişiyle yakalayıp atamadıklarının ardından Arda'nın vuruşunun ağırları bulmasının, bitmedi Mehmet Batdal'ın skoru 5'lemesinin muhteşem bir sistem ve taktik düşünce ürünü olduğunu mu söyleyelim? O zaman rakibin 10, Cim Bom'un 110 milyon euroluk takım değerini nereye koyacağız?

Neyse şimdi bu gereksiz kâbusun böyle bitmesine sevinelim. Rakip kim olursa olsun deplasmanda 5 atmak ancak büyük takımların başarabilecekleri bir iştir. Öteki konuları konuşacak çok zamanımız olacak...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Avrupa'nın en güçlü iki takımı bizdeyken...

Ahmet Çakır 2010.08.09

Geçen hafta TSYD heyeti olarak Galatasaray Kulübü Başkanı sayın Adnan Polat'ı ziyaretimizle ilgili olarak manşete çıkan haber Elano'nun gidebileceği yolundaki açıklama oldu.

Brezilyalı futbolcunun durumuyla ilgili açıklamanın önemli bir gelişme olduğunu elbette ki kimse yadsıyamaz. Fakat bundan çok daha çarpıcı bir durumun hiçbir yerde tek satırla bile yer bulamayışı ilginçti.

Kimseyi eleştiriyor filan değilim, ben de aynı durumdayım: O ziyaretin çok geniş bir haberini TSYD sitesine yazdığım halde bu durumu atlamıştım.

O da Adnan Polat'ın "Şu anda Avrupa'nın en güçlü iki bayan basketbol takımı bizde. Galatasaray ve Fenerbahçe ABD'nin bayanlar NBA'yi diye nitelenen liginden toplam 5 oyuncuya sahipler. İki takımımız bu yıl Avrupa'da final oynayabilirlerdi. Bu denli güçlendiler ama statü engel oluyor, yarı finalde karşılaşmaları gerekiyor" şeklindeki açıklamasıydı.

Tamam, Polat bununla ilgili olarak başka yerlerde de açıklamalar yapmıştı, o nedenle bilinmeyen birşey değildi. Ancak tek satırla bile sözü edilmeyecek kadar önemsiz bir durum da sayılmazdı.

Spor medyasının neredeyse yüzde 90 oranında futbola kilitlenmiş olması bilinmeyen bir durum değil. Bunun nedeni de ortada. Gelgelelim, Atletizm Avrupa Şampiyonası'nda kazanılan başarıların yanısıra buna benzer çok önemli konulardaki ıskalar, ülkemizde sporun neden gelişmediğinin kanıtları arasında gösteriliyor.

Düşünün, basketbol bu ülkenin iki numaralı sporu. Önümüzdeki günlerde ülkemizde dünya şampiyonası yapılacak. O sırada yapılan transferlerle Avrupa'nın en güçlü iki bayan basketbol takımına sahip hale geliyoruz ve bununla ilgili olarak medyada neredeyse tek haber bile yer almıyor.

Hadi bunlar müessese takımları filan olsa anlayacağım, 'tarafı yok, okuru da olmaz' anlayışıyla basında pek yer bulamaz. Fakat Galatasaray ve Fenerbahçe'den söz ediyoruz. Spor basınının en büyük sermayesi sayılabilecek iki kulüp!

Demek ki bizde ciddi bir körlük var... Elbette ki tek örnek bu değil sözkonusu körlük konusunda...

Lisanslı sporcu sayısı nasıl artar?

-Hiç tartışmasız söyleyebilirim ki Türk sporunun en önemli sorunlarından biri lisanslı sporcu sayısının inanılmaz derecede azlığıdır. Daha önce ABD'deki sadece lisanslı bayan futbolcu sayısının 7 milyon olduğunu aktarıp bunun Türkiye'deki toplam lisanslı sporcu sayısının 5 katı olduğunu hatırlatmak zorunda kalmıştık.

Bu sayının 1,6 milyon olduğu ifade ediliyor ama o bile güvensizlikle karşılanıyor. O zaman bizim bu konuda bir yığın yeni yol ve yöntemler bulup adeta bir seferberlik ilan etmemiz gerekiyor diye de daha önce yazmıştım.

Bunun yollarından birinin ne olabileceğini bize ABD'den yazan okurumuz Rüçhan Kaya bildirdi. Sözü ona bırakıyorum:

"Ben de ABD'de doktora için ikamet eden bir Türk'üm. Bulunduğum şehir Florida'nın Gainesville şehri ve burası daha çok Amerikan futbolundaki başarılarıyla ün yapmış bir yer. Şehrin nüfusu 150 bin civarında olmasına rağmen futbol stadyumları da yaklaşık 100 bin kişilik ve bütün Florida çevresinden insanlar akın ediyorlar. Gators takımının kolej ligi maçı olduğunda (evet, 100 bin kişilik stat profesyonel lig maçında değil, kolej ligi maçında doluyor). Bütün yıl boyunca yapılan, atletizm, basketbol, tenis ve golf turnuvalarını saymıyorum bile.

(...) örneğin bir lise, ortaokul, ilkokul, hatta okul öncesi futbol turnuvası yapılacaksa bu oyunculara çoğunlukla lisans çıkarılıyor. Böylece hem lisanslı oyuncu sayısı inanılmaz rakamlara ulaşıyor hem de öğrenciler bu aktivitelerini okul başvurusu yaptıklarında kullanabiliyorlar.

Sonuç olarak bizde de aynı sistem takip edilse lisanslı oyuncu sayısının çok büyük bir artış göstereceğine inanıyorum. Bizdeki problemlerden birisi de işlerin daha çok resmi olmayan yollardan halledilmesi olsa gerek."

Tersine bizde resmiyet çok daha fazladır ama işe yaradığı pek görülmemiştir. Okurumuzun anlattığını biz doğru anlarsak iyi bir sonuç alabiliriz. Nitekim TFF bunu herkes için futbol kampanyası kapsamında yapıyor ama yeterli değil...

Prekazi unutulmaz

Belgrad'da iki keyifli gün geçirip döndük. Orada bazı eski dostlarla görüşme olanağı da bulduk. Belgrad'a giderken nelerle karşılaşabileceğimiz yolunda çok endişeli okur mektupları almıştık. Hayır, bunların tam tersine en küçük bir sıkıntı yaşamadan gidip-döndük. Maçta da OFK Beograd'lı taraftarlar 5 gol yemelerine karşın hem takımlarını hem de G.Saray'ı alkışladılar. Bu tür önyargılarla kendimizi zehirlemeye çalışmaktan vazgeçsek iyi olacak çünkü dünya bunu yapmaya çalışıyor... Yadırgadığımız tek durum, Avrupa'nın göbeği sayılabilecek bir yerde oynanan maçta G.Saray'ın yıllardır ilk kez bu kadar az kendi taraftarı önünde oynamak zorunda kalışıydı. Bir bölümü Bosna Hersek'ten gelmiş 25 dolayındaki taraftar Cevad Prekazi için pankart açmıştı... Cevad'dan, Simović'in başına gelen talihsiz işin de fazla uzamadan olumlu sonuçlandığını ve özgürlüğüne kavuştuğunu öğrendik. Cevad Prekazi, onunla ilgili olarak "Altın gibi bir kalbi var ama sorun biraz da bundan çıkıyor. Hiç bilmediği işlere giriyor, olmayacak şeylere alet oluyor. Kaç defa söyledim, dinlemiyor" diye yakınıyordu. Cevad'la 1985 yazında G.Saray'a gelişinden bu yana dostluğumuz sürüyor. Fotoğrafta 1989 yılında Avrupa Şampiyon Kulüpler Kupası yarı finalinde Steaua Bükreş maçı öncesinde İzmir'deki karşılaşmada serbest atış olursa nasıl kullanacağını bana anlatıyor. Gerçekten de o maçta düşündüğü gibi bir durum oldu, atışı o kullandı ve direktten dönen topu da Cüneyt kaptan ağlara gönderdi. Ancak ilk maçtaki 4-0'lık yenilgi nedeniyle bu gol hiçbirşeye yetmedi. Elbette ki Cevad'ın asıl unutulmaz olayı, Köln'deki Monaco maçında rakip kaleye gönderdiği füzenin yarı finali getirişiydi. Pekçok futbolseverin unutamadığı bu gol Prekazi'yi de efsane haline getirdi.

Neden bayan değil de kadın

Konuyu Mithat Kasap adlı okurumuz yazmış. Son dönemde Bayanlar Ligi gibisinden unvanlar tartışma konusu oldu. Hatta tartışmayı bile gereksiz görüp bunu Kadınlar Ligi olarak değiştirip uygulamaya koyan dostlarımız oldu.

Keşke bu duyarlılığı 'torba' gibisinden birtakım zırvalarla ilgili olarak da gösterebilselerdi arkadaşlarımız. Ortada torba filan bulunmayıp kategorik bir düzenleme yapıldığını okurlarına anlatabilselerdi...

Hayır efendim, kadın değil bayan! Nedeni de çok açık ve basit: Kadın dediğinizde o ligde oynayan kızlar çıkıp da 'Hayır, ben kadın değilim' derse ille de kadın olduğuna mı inandıracaksınız onu?

Bayan yapay değil tam tersine son derece doğru ve yerinde bir unvan. Hatta asil bir yanının bile bulunduğunu söylemek mümkün.

Her derdimiz bitti de uğraşacak bir bu mu kaldı!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

G.Saray tedirgin, Trabzon umutlu

Ahmet Çakır 2010.08.11

Futbolda ters bir yola girdiğiniz zaman geri dönmek pek kolay olmuyor. Galatasaray Başkanı Adnan Polat, göreve geldiği gün ve daha öncesinde yapacağını söylediği işlerin tam tersi işlerle iki sezonu kaybetti. Şimdi uygun bir dönüşle işi toparlamaya çalışıyor.

Polat, transfer yerine mali yönden derlenip toparlanmaya önem vermek zorunda olduklarını söylemişti ama Sarı Kirmizili kulüp tarihinin en önemli transferleri son iki sezonda yapıldı. Sonuç da ortada.

Şimdi adı büyük ama verimi tartışmalı adamları dışlayıp savaşı karakterde adamlarla yeni bir deneme söz konusu. Orada da top oynama becerisi yüksek bir ortasaha oyuncusu eksik kalınca istenen verim alınamıyor.

Kalede yaşanan sorun ve olmayacak gollerin ağlarda görülmeye devam edilmesi Sarı Kirmizili takım için tatsız bir sezon başlangıcı endişesini ortaya çıkardı. 5-1'lik OFK Belgrad maçı moral oldu ama oradaki arızalar da kimsenin gözünden kaçmadı.

Öteki dertlerin yanında Baros gibi önemli bir adamın neredeyse müzminleşen sakatlık sorunu haliyle Cim Bom'un başını ağrıtabilecek gibi görünüyor. Ona bir-iki kilit adamın daha eklenmesinin nelere yol açabildiği geçen sezonlarda görüldü.

Trabzonspor yıllardır aradığı ortamı ve havayı nihayet buldu. Bunda da elbette ki Sadri Şener-Şenol Güneş ikilisinin çok önemli bir payı var.

Bordo Mavili kulübün öncelikle kendisini transfer çıkmazından kurtarmış olmasını önemsiyorum. 22'li 20'li sayılarla ifade edilen transferlerle bir yere varabilmek elbette ki mümkün değildi. Artık Bordo Mavili takım bu

sıkıntıyı geride bıraktı. Şimdi takım dengesi oluştu ve eksikliğin bir-iki yerde olduğunu görüp ona göre takviyeler yapmak gibi sağlıklı bir yola girildi.

Taraftarın tavrındaki değişim de önemli. Eskiden gereksiz hırçınlığıyla takımına zarar veren taraftar şimdi daha sağlıklı hareket ediyor ve ancak bunun Trabzonspor'a bir yararının olabileceğini anlamış gibi davranıyor.

Sadri Şener'in de hem camiayı toparlayıcı hem de kulübün geleceğine yatırım anlamındaki girişimleri artık ürünlerini vermeye başlamış gibi görünüyor. Zaman zaman bazı kırılmalar olsa da Bordo Mavili kulüp bütünüyle sağlıklı bir çizgide ilerliyor.

Kısacası, sadece futbol yönünden değil her açıdan Trabzonspor ciddi bir derlenip toparlanma dönemi yaşıyor. Bunun da başarıyı getireceğini görmek için çok akıllı olmaya filan gerek yok. Nitekim peşpeşe gelen kupalar daha iyi bir geleceğin de müjdecisi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Takım kalınca darda, sahneye çıkar Arda!

Ahmet Çakır 2010.08.12

Hiddink döneminin ilk resmi maçı sayılacak olan karşılaşmanın sadece skoru değil başka pekçokşeyi de sıfırdı son 10 dakikaya kadar! Kadro yapısı, oyun anlayışı, temposu, mücadelesi ve toplam kalitesi açısından azap verici bir karşılaşmaydı.

Ancak son 10 dakikada işler değişti. Önce "Sırp yardımı" bir penaltı, ardından da Arda'nın nefis golü, Romanya karşısında tam 45 yıldır kazamamama utancına son verdi. Bunun dışında da sözü edilecek birşey yok gibiydi...

Cumhuriyetimizin kuruluşundan 3 gün önce ilk milli maçımızı yaptığımız Romanya karşısında pek parlak bir bilançomuz yoktu. Hele onları 1965'ten bu yana yenememiş olmamız inanılır gibi değil ama gerçektir.

Bu da talihsizlik filan değil; onlar bizden daha sağlam bir futbol geleneğine sahipler. Bize sağladıkları çarpıcı üstünlüğün yanısıra katıldıkları Dünya Kupası ve Avrupa Şampiyonaları da bunu gösteriyor.

Ancak dönemsel sıkıntılar da yaşayabiliyorlar. Nitekim yakın geçmişteki parlak performanslarıyla Avrupa Kupalarına 6 takım gönderebilecek noktadalar. Ancak Milli Takım bazında FIFA sıralamasında da 42.liğe kadar gerilemiş durumdalar.

İki taraf da önce ve sonra gol yememeyi düşününce oyun tatsızlaştı. İlk 45 dakikada eh işte denebilecek sadece 3 pozisyon vardı... Bundan önce bomboş tribünler de hazırlık maçlarının bir başka klasiği idi. İkinci yarıdaki değişiklikler oyunu biraz hareketlendirdi. Gol yememiz daha güçlü bir olasılık gibi görünüyordu ama tersi oldu.

Gökhan Gönül'ün sakatlık sonrası henüz kendine gelememiş olması, sol ayaklı stoper niyetine yer verilen Hakan Balta'nın formsuzluğu ve İsmail Köybaşı'nın da yetersizliği, kalemizi gole açık hale getirmişti. Ortaaalanda M.Aurelio'nun epeyce düşmüş fizik gücü ve temposu, ayrıca Nuri Şahin'le birlikte oynamakta zorlanması, Emre Belözoğlu'nun tutukluğu işimizi güçleştirdi. Hamit de pek etkili değildi. Mevlüt hemen hiç top alamadı. Bütün iş Arda'ya kalmış gibiydi. Onun yaptıklarıyla maça tutunmaya çalıştık ve beklediğimizden çok fazlasını elde ettik.

Arda'nın yaklaşık 40 metrelik çapraz gol pasında hakemin verdiği penaltı futbolla değil son dönemde Sırbistan'la aramızda düzelmeye başlayan ilişkilerle alakalı gibiydi. Gökhan Gönül topu penaltı yaptıracak kadar iyi saklayamamıştı ama Sırp hakem Ay Yıldızlı bir düdüğü çaldı!

Çok yakın zamanlara kadar bu tür maçlarda yenilmek neredeyse kural sayılırdı. Hocamız da "Hazırlık maçında sonucun önemi yok. Eksiklerimizi gördük" masallarıyla bizi uyutmaya çalışırdı. Oysa bu karşılaşmaların sadece hazırlık açısından değil başka pek çok yönden önemi vardı. En önemlisi de olmadık kayıplarla yenilgiye alıştırdınız...

Bu kez kazanacak pekbirşey yapmadığımız maçta Arda'nın söylediği son söz, penaltı maskaralığını da unutturacak güzellikteydi. Onun direktten dönen şutu, verdiği pas ve attığı gol maçtaki 3 önemli hareketimizdi.

O zaman Arda ile ilgili eski bir futbol beyitimizi tekrarlayarak bitirelim: Cim Bom ve Milli Takım kalınca darda / Pası ve golüyle Hızır gibi yetişir Arda.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Babasına 'N'olur birlikte gidelim' dedi ama kendi gidemedi

Ahmet Çakır 2010.08.14

Bundan yaklaşık 4 ay önce Mediha Çakıroğlu heyecanla yanıma geldi ve "Ahmet Ağabey, ülkemiz için güzel bir fırsat var ama yeni bir organizasyon olduğundan iyi anlatmalıyız. Yoksa fırsatı kaçırabiliriz." dedi.

Hayırdır demeye filan gerek yoktu çünkü öyleydi. İspanyolca, İngilizce ve İtalyanca bilen bu genç bayan, TSYD'deki odamın karşısındaki yerde bir süre tenis hocası olarak çalışmıştı, oradan tanışıyorduk. Başka spor dallarında da kendini göstermişti. Zaten Uluslararası Olimpiyat Komitesi'nin isteği üzerine TMOK'un onu "Elçi" olarak seçmiş olmasının nedenleri de bunlardı.

Singapur'daki Gençlik Olimpiyatı'nın ön çalışmaları niteliğindeki organizasyonda Türkiye'nin elçisi olarak yer alan Çakıroğlu, elbette ki orada ülkesini en iyi biçimde temsil etti. Zaten taşıdığı nitelikler de bunun için son derece uygundu.

Sonrasında ülkeye dönüşte heyecan içinde çalıştı. TMOK'un çeşitli etkinlikleri içinde yer aldı. İlk kez yapılacak Gençlik Olimpiyatı'nın nasıl bir organizasyon olacağını, kimlerin nasıl katılabileceğini herkese anlatabilmek için çaba gösterdi. Televizyonlara çıkıp anlattı, radyoda konuştu, gazetelere röportajlar verdi. Tabii bu koşuşturma içindeyken başkalarının da çok değişik duygu ve düşüncelerle kendisini izlediğinin farkında bile değildi...

Bu arada, Okçuluk Federasyonu Yönetim Kurulu'nda bulunan babası Hakan Çakıroğlu'nun da yönetici olarak Singapur'a gelmesi için ısrar etti. Babasının bunu kabulü elbette ki Mediha'yı çok sevindirdi.

TMOK, Mediha'nın çalışmalarını destekler gibiydi. Hatta son olarak Olimpik Gün Koşusu'nda bile görev almıştı. Ancak hareket günü geldiğinde Mediha, muhteşem bir Türkiye gerçeğiyle karşı karşıya kaldı: Adı listede yoktu, o Singapur'a gidemeyecekti...

'Nasıl olur?' diye çırpınmanın fazla bir yararı olmazdı. Tam tersine, birileri sizi lastik top gibi oradan oraya fırlatırlardı. Buna meydan vermemek daha iyi olurdu.

Ancak böyle bir durumda susup oturmak da olacak iş değildi. 'Neden?' sorusu içini kemiriyor, uykularını kaçıyordu. Bunu ilgili ve yetkili kişilere sorduğunda önce insanı allak bullak edecek yanıtı ulaştı: O, Türk gençliğini temsil edebilecek nitelikleri taşımıyordu.

İşi kurcaladıkça biraz daha aydınlanır gibi oldu ortalık: Olimpiyatı tanıtma konusunda iyi çalıştın ama bu arada kendi reklamını da yaptın. (Burada 'kendini promete ettin' gibi bir ifade kullanılmış.)

Soyadından dolayı aklınıza gelmiş olabilir, sporculuğu dışında Mediha ile hiçbir ilgim yok. Kendisine torpil filan yapıyor değilim, tam tersine bu kadar yürek yakıcı bir gerçeği ne yazık ki son derece ağırbaşlı biçimde dile getirmeye çalışıyorum. Nitekim, 3 gün önce Sabah gazetesinde konuyu haber olarak yazan Emir Somer kardeşimin ortaya koyduğu yukarıdaki gerçeklere de kimse çıkıp 'Hayır, öyle değil de böyle' filan diyemedi. (Elçiye zeval oldu, 11 Ağustos 2010)

Sonuçta Mediha 11 Ağustos günü babası Hakan Çakıroğlu'nu Singapur'a yolcu ederken elbette ki gözyaşlarını tutmayı başaramadı.

4 aylık bir çırpınış sonrasındaki tek kazancı, bu ülkede adam yeme çarkının nasıl işlediğini, yetenekli ve nitelikli insanların nasıl kıskançlıklara hedef olup hangi oyunlarla yok edildiğini öğrenir gibi olmasıydı...

Boşuna dememişler, 'tecrübe, hayatta yediğiniz kazıkların toplamıdır' diye.

Mediha da böyle bir tecrübe kazanmış oldu. Eeee, Türk olmak kolay değil. Hem de üç yabancı dil bilen bir Türk olmak! Bunun cezasını illa ki göreceksin...

Profesyonel hakem ne oldu?

-Haber verilirken bazı arkadaşlarımız fazlaca heyecanlanmış, biz de bu işin pek kolay olmadığını anlatmaya çalışmıştık.

Nitekim, profesyonel hakemlik konusu gündeme girişinden neredeyse daha hızlı biçimde oradan düşüverdi. Ancak bu sessiz sedasız olduğu için ilgili kişiler dışında pek kimse farketmedi.

Evet, ilk söylendiğinde kulağa çok hoş geliyor, 'aman ne kadar doğru, hemen yapılmalı' filan deniliyor ama sonra üzerinde durup işin sağına-soluna bakmaya başladığınızda hiç de öyle olmadığını görüyorsunuz.

Bu işin dünya kadar sorun çıkaracak yanı var ama son olarak gündeme gelen şu itirazı hiç düşünmemiştim: Profesyonel olmayan hakem çok iyi maç yönetip de profesyonel olan önemli hatalar yaparsa ne diyeceksiniz?

Bunlar, futbolla ilgili pekçok konu gibi gerçekten bilen insanların konuşması gereken konular. Ancak bizde futbolla ilgili herkesin herşeyi konuşabileceği gibi bir algı var. Bunun doğru olmadığını söylediğinizde de 'Ne yani, sadece sen mi konuşacaksın futbolla ilgili olarak' şeklinde bir başka saçmalık ortaya çıkıyor. Hayırlısı olsun.

Futbol nasıl sevilir?

-Bu ülkede yıllardır sürekli tekrarlanan bir yalan vardır. Buna zaman zaman yabancılar da katılır. Aman efendim, bu ülkede futbol ne kadar sevilirdi bir bilseniz! İnsanlar adeta futbol için çıldırıyorlardır.

Futbolu sevmek lafla olmuyor. Bunun birtakım göstergeleri var. Onların hiçbirinde de Türkiye adına rastlayamıyoruz. Son olarak Simon Kuper ile Stefan Szymanski'nin birlikte yazdıkları Futbolun Şifreleri adlı kitapta bu durum açıkça belirtiliyor. Futbola ilgi ve sevgi konulu istatistiklerin hiçbirinde yer almıyoruz.

Bir başka gösterge de geçen hafta içinde kimbilir kaçınıcı kez ortaya çıktı. 50 binden fazla seyirci alabilen Fenerbahçe Şükrü Saracoğlu Stadı'nda Milli Takım'ı izlemeye taş çatlasa 5-6 bin kişi gelmişti. Onun da belli bir bölümü sponsorlardan alınan biletlerle gelen kişilerden oluşuyordu.

Buna karşılık Meksika'nın İspanya ile oynadığı maçta 100 bin kişilik Aztek Stadı tıklım tıklım doluydu.

Efendim, onlar Dünya Şampiyonu ile oynuyorlardı, onun için seyirci gelmiştir, şeklinde bir itiraz olabilir. Buna da sadece gülünür. Çünkü 1998'de Fransa'nın Dünya Kupası'nı almasının ardından geldiği İnönü Stadı'ndaki maçı da sadece 4 bin kişi izlemişti.

Bu yalanlarla kendimizi aldatmaktan vazgeçelim: Futbolu filan sevdiğimiz yok; onunla ilgili gürültü-patırtıyı ve boş konuşmayı çok daha fazla seviyoruz.

Futbol ve oruç

-Bu ülkede aynı konuların yıllarca tartışılması, daha doğrusu bayat birtakım mevzuların ısıtılıp ısıtılıp önümüze getirilmesi çok rastlanan bir durum. Bu da bir fikir ülkesi olmayışımızın ortaya çıkardığı dramlardan biri.

Her Ramazan'da futbolcuların oruç tutup tutmaması konusu gündeme gelir ve sanki ilk kez konuşuluyormuş gibi büyük bir aşkla şevkle tartışılır. Tartışmaların da bir yere varabildiği pek görülmuş değildir çünkü zaten kimsenin böyle bir niyeti yoktur; tartışmış olmak için tartışılır!

En eğlencelisi de bazı uzmanların tavrıdır. Onların nabza göre şerbet verme becerisi, konuyu biraz daha içinden çıkılmaz hale getirir. Geçen yıllarda bu konunun uzmanı sayılan kişilerin, laikçi kesime seslenen yayınlarda 'Olur mu efendim, performansı düşürür, kesinlikle futbolcular oruç tutmamalı' derken, başka yerlerde 'Efendim, bu bir bilinç ve inanç meselesidir. Futbolcu, kendisinin ne yapacağı konusunda en doğru kararı verir' şeklinde sözler ettiğini işitmişizdir.

Eh, bizde uzman dediğin de böyle olur zaten!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beklenen perişanlık

Ahmet Çakır 2010.08.15

Her sezona birtakım umutlarla başlıyoruz: Büyük bir tutkuyla bağlı olduğumuz futbolun biraz daha uygar koşullarda oynanmasını, seyredilmesini, yorumlanmasını filan bekliyoruz ama pek sözü edilmeye değer bir gelişme olmuyor.

Sivas seyircisi ülkenin en iyileri arasında rahatlıkla gösterilebilir. Önceki sezonlarda örnek bir tavır içindeydiler. Ancak onlar da öfke ve küfür modasına uymakta ne yarar gördüler, kestirmek zor. Hele mübarek Ramazan'da daha bir çirkin oluyor, insanı bu işten soğutuyor.

Galatasaray geçen sezondan bu yana sadece Ali Turan ve Lorik Cana değişikliği ile sınırlı kalmanın sancısı içindeydi. Onların da takımı güçlendirdiğini söylemek yersiz bir şaka olurdu.

Ancak daha maçın başında gelen gol, olabilecek en güzel işti. Mustafa Sarp geçen sezonki faydasız çırpınığını bu kez yararlı işe dönüştürmeye başladı. Bu önemli bir kazanç.

Ancak gol sonrasında her maçtaki dert hemen ortaya çıktı: Ortaalanın top tutamayışı sorun olmaya başladı. Emre Çolak'ın bu derde derman olsun diye takıma konulduğunu düşünmüştük ama sağ kanatta biraz hapsolmuş gibiydi. Asıl yapabileceği işlerin uzağında kaldı. Üstelik sol ayaklı adamı sağa koymaktan beklenen öteki faydalar da pek ortaya çıkmadı.

Ayhan'ın onca çabadan sonra çok basit pasları bile veremeyişi hem onun emeğini değersizleştiriyor hem de takımı öldürüyor. Arda'nın da goldeki katkısının ardından hiçbir etkinlik gösteremeyişi, özellikle serbest atış ve köşe atışlarını berbat kullanışı kayıpta önemli etkendi. Bu yüzden de oyundan alındı.

Sivasspor geçen sezondan bu yana epeyce yenilenmiş. Teknik direktörünün yenilgiyi kabul etmeyen tavrı takıma daha bir yansımış. Özellikle siyahi oyuncusu Bruno Zita'nın çabukluğu, Ceyhun'un bilinen becerisi takımı ayağa kaldıracak nitelikte. Sivasspor hem taktik olarak ne yaptığını daha iyi bilen hem de daha çok mücadele eden taraf olarak galibiyeti söke söke aldı.

Nitekim gol ikisinin işbirliğinden geldi. Ancak bu golde Sarı-Kırmızılı savunmanın yap top perişanlığı temel etkendi. Sahanın en kısa adamı, en tehlikeli noktada kafa vuruyor, kimse engel olamıyor! Üstelik bu hemen her maç tekrarlanıyor. İdmanlar ne işe yarar dersiniz?

İkinci golde neredeyse bütün takımın Ceyhun'u düşürmeye çalışıp da beceremeyişi utandırıcıydı... Harcanan onmilyonlarca dolardan sonra sahada hiçbirşeyi beceremeyen bir takımın yer alışı çok hazin. Gol atsın diye oyuna alınan M.Batdal'ın adam kovalamak zorunda kalışı bu perişanlığın bir başka belgesiydi.

Sezona böyle bir yenilgiyle başlarsanız önümüzdeki günlerde dünyanın en iyi adamlarını da alsanız bir yere varabilmeniz pek kolay olmaz. Tıpkı 'sadece bir hazırlık maçı' olarak gördüğünüz Fenerbahçe yenilgisi nasıl takımın bütün güvenini yokettiye bunun da öyle bir etkisi olur.

O zaman yine bir futbol beyitiyle bitirelim: Yerseniz böyle enayice golleri, Değişirsiniz futboldaki rolleri.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

At sahibine göre kışner

Ahmet Çakır 2010.08.16

Galatasaray'ın başında bulunan bir teknik adamın 'Rakibin fizik gücü bizden daha iyiydi' itirafında bulunması çok acıklı.

Rakiplerin kat kat üzerinde imkânlarla ve kadroya sahipken çok fazla kaybedip sonra da bunlarla ilgili mazeretler üretmek, Sarı Kırmızılı camianın alışkın olduğu bir durum değil.

Geçen sezondan bu yana Sarı Kırmızılı takımın teknik heyetinin nerelerde nasıl yanlışlar yaptığını hep birlikte izliyoruz. En baştaki sorumlunun adı ve kariyeri kadar büyük bir teknik adamlık kalitesinin olmadığı her geçen gün biraz daha belirgin biçimde ortaya çıkıyor.

Teknik adamla takım ilişkisinde 'At sahibine göre kışner' atasözü sıkça hatırlanır. Örneğin, Mesut Bakkal öncesinde Sivasspor ligin en kolay yenilen takımı durumundaydı. Sonrasında ise aynı kadroyla hiç yenilmeyen bir ekip haline gelebildi. Bu, teknik adamın kişiliğini takımına yansıtabilmesinin sonucuydu.

Bunun başka örneklerini de defalarca gördük. Bazı teknik adamların takımlarına nasıl damgalarını vurduklarına, başka bazılarının ise gelişmeleri sizin ve benim gibi seyrettiğine pek çok kez tanıklık ettik.

Ellerindeki büyük ve geniş kadrolarla hiçbir şey yapamayan teknik adamlar dünyada da var, ülkemizde de. Bunun tersi de şöyle: Sınırlı olanaklarla mümkün olanın en iyisini yapabilen teknik adamlar da az değil.

Galatasaray teknik heyeti göz kamaştırıcı bir kariyere sahip adamlardan oluşuyor. Onların takımın başında bulunmaları iftihar edilecek, gurur duyulacak bir durum. Bunu defalarca söylemek zorunda kaldık. Fakat işlerini aynı düzeyde yapamıyorlar.

Sarı Kırmızılı takım geçen sezondan bu yana yan toplardan gülünç goller yiyor. Bunlar neredeyse rekor düzeye çıktı ve büyük kayıplara yol açtı. Ancak teknik heyet bunlara herhangi bir çözüm bulamıyor. Böyle bir çare arandığına ilişkin bir belirti bile yok.

Oysa eldeki oyuncuların hemen tümü milli takımlarda yer alıyor. Yani kaliteleri konusunda bir sorun yok. Ancak teknik heyet neyi nasıl yapacağını bilemediği için onlardan verim alamıyor.

Servet geçen sezon teknik heyetin yanlış uygulamaları nedeniyle büyük bir güven kaybına uğramasa, o topların hepsine vururdu! Lucas Neill'e övgüler yağdırdık ama bu pozisyonlarda hiç görüntüye girmiyor. Kaleci konusundaki perişanlığın çözümünün Aykut olmadığını herkes görüyor, teknik heyet anlamıyor...

Galatasaray teknik heyeti rakiplerle ilgili ön çalışma yapmıyor. Çıkıntılık olsun diye değil samimiyetle söylüyorum, o hafta hangi takımla maçları olduğuna pek kulak asmadıkları o kadar belirgin ki!

Levent Tüzemen arkadaşımın da yazdığı gibi Ceyhun Eriş geçen sezon Ankaragücü'ndeyken Cim Bom'u perişan etti. Bu karşılaşmada aynı oyuncunun varlığından bile haberi yok gibiydi teknik heyetin. O nedenle yine aynı durum yaşandı.

Sürekli bir transfer beklentisi, takımın başarısını önleyen temel etkenlerden biri. Teknik adam çıkıp da 'Ben transfere değil, elimdeki oyunculara bakarım' diyemiyor. Ağlamaklı vaziyette böyle bir beklenti içinde olduğunu söylüyor. Ört ki ölem!

Eldeki oyuncularla yapılan kadro düzenlemeleri herkesi şaşkına çeviriyor. Teknik heyet hiçbir konuda kararlı ve tutarlı davranışlar içinde görünmüyor. Rüzgârın önünde savruulup duran yapraklar gibiler...

Yönetim aslında bu işin yürümeyeceğini çoktan gördü. Ancak geçmişteki yersiz teknik adam değişiklikleri yüzünden bu konudaki kredisini kaybettiğinden bu kez muhatabının kendiliğinden gitmesini bekliyor. O da durumun farkında değilmiş gibi davranıyor.

Aslında teknik heyet de durumu gördü. Sivas'taki sinirli hareketler biraz da bunun ürünüydü. Ancak kimse adım atamıyor. Sorunun çözümü ne yazık ki taraftara kalıyor. Utandırıcı birtakım durumlar yaşanmadan bu işe nokta konulamayacak gibi görünüyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cim Bom'a her rakip Barcelona!

Karşılaşma öncesinde Ali Sami Yen'de öyle tatsız bir ortam vardı ki bundan iyi sonuç doğacağını düşünmek için fazla iyimser değil insanı güldürecek kadar hayalci olmak gerekiyordu.

Üçüncü sezondur hemen her maçta takımın kilit adamlarının mutlaka sakat olması gibi bir tuhafılık artık bezdirici bir hal almıştı. Bırakın transferle takımın güçlenmesini, eldekileri oynatmak bile dertti. Keita ile M.Topal mumla aranıyordu.

Taraftar da durumun farkındaydı. Ali Sami Yen'in hiçbir durumda dolmayışının yanında, daha maç başlamadan "Vur, kır, parçala/Bu maçı kazan!" iğrençliğinin gündeme gelişi bu umutsuzluklandı. Fizik gücünün Sivasspor'dan daha yukarda olduğu söylenen rakip karşısında nasıl bir sonuç alınabileceği konusunda bütün bunlar, iç karartıcı olmanın da ötesinde azap verici hale gelmiş olan gerçeklerdi.

M.Batdal'ın ilk 10 dakikada kendisine atılan topoların hiçbirini alamayışının çıkardığı sorun yetmiyormuş gibi kramponlu ayakkabısını değiştirmesi sırasında takımı golü yiyordu. Allahtan Kuznetsov bomboş durumda dışarı vurdu. Ancak kurtuluş yoktu. İlk yarım saatteki görünüm, 'gol rakipten gelir' şeklindeydi ve gecikmedi. Sarı Kırmızılı takım oyunu kontrolü altına alıyormuş gibi yaparken kendini kandırıyordu ve topu ağlarında gördü.

Üstelik geliyorum diyen tek gol de değildi. Avrupa'nın devlerinden biriyle oynarcasına perişanlık içindeki Cim Bom, H.Balta'nın arka direk hamağındaki uykusuyla Avrupa defterini çok erken kapatacak noktaya geldi. Sarı Kırmızılı takımın her rakibinden kat kat üstün kadrosunun bu perişanlığı yaşamasının nedeni sadece sakatlıklar değil elbet. Ancak asıl önemli nedenin söylenmesi pek hoş gitmiyor. Korkarım, benim edep dairesinde anlatmaya çalıştığım gerçekler, bu alanın çok dışında şekliyle gündeme gelmek üzere.

İlk yarıda sahada oyuncuların sadece isimleri vardı, ikinci 45'te biraz cisimleri de görünür gibi oldu. Sezona iyi hazırlanmamış olmanın yetersizliği "ruh" çağrılarak giderilir gibi oldu. O ruhun insan şekli de Kewell oldu. Nerdeyse aylardır ilk kez Cim Bom'un şanslı olduğu pozisyonda Milan Baros'un golü aslında çok geç olmadan geldi. Ancak sonrasında takım becerikli değildi, hele şans hiç yanında olmuyordu. Özellikle Servet'in mutlak gollük kafa vuruşunun direktten dönüşü talihsizlikti. Neyse ki pek yürüyecek hali olmayan Baros hiç değilse gol atılacak yerde durmayı biliyordu. Böylece Galatasaray son yıllarda gelenek haline gelmeye başlayan, adı sanı olmayan takımlara Ali Sami Yen'de yenilme utancının önüne geçebildi. OFK Beograd maçında yaşanan durum nedeniyle hiç değilse 'bu rezaleti orada temizlerim' umudunu ele geçirmeyi bildi.

Çok uzak olmayan geçmişin Milan, Real Madrid, Barcelona gibi devler karşısında Galatasaray'ın yapabildiklerini hatırlayıp da hüzünlenmemek elde değil. Artık bu Cim Bom'a her rakip Barcelona!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Polat'ın isyanı haklı mı?

Ahmet Çakır 2010.08.21

Galatasaray'ın Karpaty Lviv karşısında yaşayacağı sancıyı önceden farkedendenlerden biri de başkan Adnan Polat'tı.

Karşılaşma öncesinde Yalçın Dümer'in de bulunduğu üçlü sohbetimiz sırasındaki isyanında elbette ki haklı noktalar vardı. Ancak o yakınma değil, çözüm bulma noktasındaydı.

Şampiyon olunan 2007-08 sezonu dahil Sarı Kırmızılı takımında yaşanan sakatlıklar artık kabul edilemez bir noktaya geldi. Hatırlayın, o sezon Hakan Şükür ile Hasan Şaş önderliğinde bir yerli destan yazıldı ama neredeyse bütün sezon boyunca başta yabancılar olmak üzere pek çok oyuncu sürekli sakattı. Bazı maçlara da hiç yabancı oyuncu olmadan çıkıldığı akıllardadır.

Sonrasında yaşanan sürekli mali sıkıntılara karşı yapılan olağanüstü transferler, yine bu sakatlık derdi yüzünden istenen sonucun alınmasını önledi. O kadar çok para harcanan bir kadronun 2008-09 sezonunda ligde ancak 5. olabilmesi düpedüz rezaletti!

Geçen sezon da durum fazla değişmedi. Yine büyük transferlere harcanan çuvalarla para ve 3.lük hüsranı... Sadece o değil, Başkan Polat'ın belirlediği 5 hedeften hiçbirine yaklaşamadı bile Sarı Kırmızılı takım.

Bu sezon, ona karşılık olarak verilen oyuncular nedeniyle yılın en pahalı transferlerinden biri olan Çağlar Birinci'nin nerede olduğunu ve ne yaptığını bile bazı muhabir arkadaşlarımızın bilmeyişi şaka gibi. Keita'nın yerine umut bağlanan Pino henüz hiçbir şey yapmadan sakatlanıyor.

M.Topal'ın yerine alınan Lorik Cana gibi gerekliliği çok tartışmalı ancak en üstün yanı fizik gücü olarak bilinen oyuncunun da gelir gelmez sakatlanması, sanki Florya'da bir uğursuzluk olduğunu düşündürecek türden. Bunu ben söylemiyorum, Polat bile aklından geçirmiş. "Adamın geçmişini inceledim, hemen hiç sakatlığı yok, bize gelir gelmez idmanda sakatlandı." demesini başka nasıl yorumlarsınız?

Polat'ın bir isyanı da, "Hemen hiçbir konuda şanslı değiliz" şeklinde. "2 metreden kaçırılan goller, direktten dönen toplar filan olabilir de" diyor, "Rakibin neredeyse taca gidecek olan şutu bizim oyuncunun sırtına çarpıp ağlara gidiyor ve bunun gibi şeyler inanılmaz bir sıklıkla tekrarlanıyor." diye yakınıyor.

"Tavla da bile bir taraf sürekli iyi zar atmaz, belli bir noktada bu döner ve şans karşıdakine geçer." diyor Polat. Bütün bunların ardından, doğru bildikleri yolda ilerleyeceklerini söylüyor ama o yolun epeyce taşlı topraklı, hatta uçuruma devrilmeye yol açacak kadar virajlı ve bozuk olduğunu da görmezden gelemiyor.

Bunca çabalarına karşın işlerin nasıl bu kadar ters gittiği noktasında elbette ki görüşlerimiz ayrılıyor. Polat, gelişmeleri kendi görmek istediği şekilde yorumluyor. Örneğin, "Medya açıkça bize düşman" diyor. Oysa böyle bir şeyin olması mümkün değil. Kanıtlaması da çok kolay. Üstüste elde edilen iki galibiyet sonrasında "Aslan geri döndü" tarzında yayınlar yapılacağını o da biliyor.

İşin aslı şu ki, yönetim ve teknik heyet sürekli olarak çok ciddi hatalar yapıyor. Yönetimin hataları artık içerden birilerini bile isyan ettirecek noktaya geliyor (Bakınız: 2. Başkan M.Helvacı'nın sözleri). Teknik heyet, eldeki oyunculardan mümkün olabilecek en yüksek verimi almayı sağlayabilecek bir yaklaşım içinde değil. Sürekli olarak transfer bekleniyor. Bu da doğal olarak takımın kimyasını bozuyor.

Sezona ve tek tek maçlara yeterince iyi hazırlanmamak da çok ciddi bir sorun. Karpaty'nin 'taş gibi bir takım' olduğu bu konudaki en bilgili kişi tarafından ifade ediliyor ama teknik heyet çaresiz. Takım sahaya uyur gibi çıkıyor ve doğal olarak 2 golü kalesinde görüyor. Ancak ondan sonra teknik heyet biraz uyanır gibi oluyor ve iş değişiyor.

Bu ağır-aksak gidişle Adnan Polat'ın önümüzdeki haftalarda sadece kapıları tekmelemekle kalmayacağını, duvarlara kafa atmak zorunda kalabileceğini de öngörebiliriz! Ayrıca, bunları doğru okumak lazım; ortada haklı bir öfke ve isyan değil, yapılan yanlışların faturasının giderek ağırlaştığını görmenin ve buna karşı bir şey yapamayışın çaresizliği var!

Avrupa tehlikesi!

Her zaman olduğu gibi Liverpool dışında Avrupa'da çok rahat eleyebileceğimiz rakiplerle eşleştiğimiz dőřünölüyordu ama durum hiç de öyle görünmüyor.

Trabzonspor'un mümkün olabilecek en iyi işi yapmasına karşın elenme tehlikesi azalmış filan değil. Liverpool'un burada da kazanabileceğini gözden uzak tutamayız. Galatasaray ve Fenerbahçe'nin elenme olasılıkları da az sayılmaz. İkinin de yüzde 51 değil, 49 şansa sahip olduklarını kabul etmek zorundayız.

Biliyorum, bu işlere sadece kulüp gözlüğüyle bakılıyor ama son yıllardaki toparlanışımızla Avrupa'da iyi bir noktaya gelmiştik. Son bir sıçramayla kupalara 1 takım daha gönderme şansımız doğabilecekti.

şimdiyse Garp cephesinde kapkara bulutlar var. Fenerbahçe ve Galatasaray hem kendilerini kurtarmak hem de bu önemli şansı ziyan etmemek için büyüklüklerine yakışır bir sıçrama göstermek zorundalar.

Yoksa bütün yük Beşiktaş'la Bursaspor'un omuzlarına kalabilir. Sonrasında da aynı noktaya gelebilmek için yıllarca ırpınmak gerekebilir.

Robinho'yu alırsak yıkılırız!

Gizlemeye gerek yok, Robinho ile ilgili haberleri, bu işin tadını alan bir kısım medyanın maskaralıkları olarak görüyordum ama Beşiktaş'ın gerçekten bu oyuncuyla ilgili temaslarının olduğu ortaya ıktı.

Tabii böyle bir balığı yakalamışken aynı oyuncuyla Fenerbahçe'nin de ilgilendiği yolundaki haberler, sanıyorum ki tirajların tavan yapmasını sağlayacak nitelikteydi.

Ancak yazmak istediğim yine de bunlar değil. F.Bahçe'nin Robinho ile ilgilerinin olmadığı yolundaki açıklamasını dinlerken, yani bu haber TV'den verilirken, duyduklarım beni şaşkına çevirdi.

Tam olarak bir yere kaydetmedim ama mealen şöyleydi söylenen: Robinho için söz konusu olan transfer bedelinin Sarı Lacivertli kulüpte yıkıma yol açabilecek kadar büyük ve ayrıca takım içindeki dengelerini de tehdit edecek nitelikte olduğu söyleniyordu.

Eh, ilk bakışta son derece makul ve dengeli gibi görünen açıklamanın biraz ters tepebilecek bir yanı da var. O da şu: Fenerbahçe bu ülkede mali yönden en iyi durumdaki kulüp değil mi? Peki o zaman, çok daha ağır borç yükü altındaki Beşiktaş bu oyuncunun peşinde koşarken Sarı Lacivertli kulübün durumu, nasıl diyeyim, biraz yetersizlik olarak görülmez mi? Sadece, 'İlgilenmiyoruz' demek çok daha makul olmaz mı?

Tam olarak söylemek istediğim şu: Kulüpler adına yapılacak olan açıklamaları, anadilini çok daha iyi yazmayı ve konuşmayı bilen kişilerin yapması gerekiyor. Yoksa yapılan açıklamanın dönüp sizi vuracak yanlarının ortaya çıkması işten bile değil.

Kayseri'de Mido maskaralığı

Benden önce Radikal'de Bener Onar kardeşim yazdı. Geçtiğimiz günlerde ülke futbolunun transfer tarihine geçecek bir olay yaşandı. Mısırlı futbolcu Mido, transfer görüşmeleri kapsamında epeyce oyalandıktan sonra Kayseri'ye gelmeyi kabul etmişti.

Fakat bu kez de Kayserispor adına genel menajer Süleyman Hurma, ona "Ceeee!" diyor ve kendisini transfer etmek için değil, iyi bir ders vermek için bu kente getirdiklerini söylüyordu.

Evet, bu da bir dőřünme biçimi, hatta sevgili Hurma besbelli ki bu yolla Kayserispor'un onurunun korunduğu dőřünçesinde. Ancak ortada o kadar çok soru var ki insan bunları sormadan edemiyor:

- 1- Mido'nun bu yaşına kadar 11 kulüp değiştirmesini gerektirecek ölçüde sorunlu bir oyuncu olduğunu daha önceden bilmiyor muydunuz?
- 2- Takımının şampiyon olduğu Afrika Kupası'nda bile sıkıntıya yol açıp hocası tarafından kovulduğundan haberiniz yok muydu?
- 3- Kayserispor genel menajerinin, kulübe ne yararının olacağı belirsiz böyle intikam işlerinin peşinde koşması normal midir?
- 4- Kayserispor'un bundan sonra transfer etmek isteyeceği yabancılarla ilgili olarak bu gibi örnekler sorun çıkarmaz mı?
- 5- Hem bu olayda hem de Ali Turan'ın Galatasaray'a geçme sürecinde, yöneticiler değişik şeyler söylerken sevgili Hurma'nın 'biraz fazla bağımsız' davrandığı yanlış bir izlenim midir?
- 6- Bener Onar kardeşimizin yazdığı, geçen sezon tercüman gittiği için takımın iki önemli yabancıyla iletişim kurmakta zorlanıldığı itirafı hazin değil midir? Asıl peşinde koşulması gereken bu tür sorunların çözümü olmamalı mıdır?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Erken gelen felaketlerin ilki

Ahmet Çakır 2010.08.23

Futbol böyledir, başka yerlerde yapılan hataların bedelini sahada ödersiniz. Üstelik bu cezayı hiç hak etmediğiniz sırada çekmek zorunda kalabilirsiniz...

Sarı Kırmızılı takım Bursaspor karşısında şu ana kadarki en iyi futbolunu oynadı, sayısız pozisyon buldu. Bunların hiçbirinden yararlanamayıp hemen her maçtaki gibi iki basit gol yiyerek Bursaspor'a teslim oldu.

Golsüz bitmiş olmasına karşın geçen sezon Ali Sami Yen'deki GS-Bursa karşılaşması sezonun en iyi futbol gösterilerinden biri olmuştu. O günden bu yana Sarı Kırmızılı takımın yaşadığı dağınıklık ortada. Ancak rakibinin de daha ileri gittiğini söyleyebilmek zordu, sadece lige daha iyi hazırlanmıştı.

Beklenenin tersine Cim Bom daha etkili başladı ama Bursaspor da ilk çıkışında golü buldu. Bu da herşeyi bitirdi... Aykut'tan daha iyi kaleci olduğuna ve olacağına inandığımız Ufuk'un top eline değmeden ağlara gitmesi insanı şaşkına çeviriyor. Sarı Kırmızılı savunmanın çok basit toplara müdahale edip gole giden tehlikeyi önleyemeyişi artık üzerinde konuşulacak bir konu olmaktan çıktı...

Oynuyormuş gibi yaparak herkesi yanıltan Serdar Özkan'ın yerine Barış'ın ve Milan Baros'un takıma girmesiyle biraz toparlanmış gibiydi Galatasaray. Kolay gol yemeye de alıştığından fazla bocalamayıp oyununu sürdürdü. Ancak ilk 20 dakika boyunca Arda'ya tek top atılamayışı tuhaf bir beceriksizlikti. Sadece bu değil, özellikle Kewell'ın harika köşe atışlarından doğan pozisyonlardaki yetersizlikler yüzünden, rekor sayıdaki fırsatın karşılığı koskocaman bir hiç olarak yazıldı tabelaya! Bunun dışında da Galatasaray'ın oyununun en sorunlu yanı bütünlük ve süreklilikten yoksun oluşuydu. Ayrıca bazı oyuncuların topsuz oyundan haberleri yokmuş gibi davranmalarıydı. İki-üç oyuncu oynarken ötekilerin pozisyon almadan onları seyretmesi oyunun kopmasına, çabaların boşa gitmesine yol açıyor.

Oyunun kader anı, ilk yarının sonunda Volkan Şen'in ikinci sarı kartlık hareketinden dolayı "'Eyvah, ben ne yaptım!' derken hakemin bunu görmezden geliyordu. Dünya Kupası sırasında yapılan bazı önemli hatalar nedeniyle hakemlerimize haksızlık ettiğimiz yolundaki düşünceler, böyle durumlar yüzünden hızla değişmeye başlayabilir ama bunun Galatasaray'a ne yararı olur, bilemem.

Cim Bom ikinci yarıya da iyi başladı. Özellikle Barış'ın Ayhan ve Mustafa Sarp'la birlikte, adına "GS ruhu" denilen özverili mücadelesi, oyunun yine rakip alana yıkılmasını sağladı. Ancak sadece bununla isteneni elde etmek mümkün değildi. Kenarda da derde deva olacak adamın bulunmayışı tikanıklığa yol açtı.

Örneğin, Kewell'ın 70'ten sonra yürüyecek hali kalmadı ama değiştirilemedi. Barış'ın çıkıp Elano'nun girişinin bir yararı olması mümkün değildi. Yetmiyormuş gibi her maçta iki gol yeme alışkanlığının sürdürülmesiyle Galatasaray'da yönetim ve teknik heyet için beklenen zorlu günler başlamış oldu.

Ne önemi var bilmem ama özellikle Ayhan'ın emeğine yazık oldu, sayısız top çaldı, onları iyi kullandı, savunmaya yardım etti, hücumda destek oldu, neredeyse kusursuz bir maç oynadı ama bu hiçbirşeye yaramadı. Kewell, M.Sarp ve Barış'ın emeği de boşa gitmiş oldu. Bursaspor geçen sezon Beşiktaş ve Fenerbahçe'yi İstanbul'da yenmişti, bu sezon da Galatasaray'ı listeye dahil etmiş oldu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

FB maçını hazırlık sanırsan...

Ahmet Çakır 2010.08.25

Aynı hafta içinde üçünün birden yenilmesi Cim Bom'un derdini biraz azaltabilir. Daha doğrusu gündem 'artık büyük filan kalmadı' noktasına kayabilir ama Galatasaray'ın bu sezon ötekilerden daha büyük sıkıntı çekeceği ortada.

Başka bir durumda Galatasaray-Bursaspor maçının normal sonucu 4-2 Sarı Kırmızılı takımın lehine olabilirdi. Ancak içinde bulunulan ortamda Cim Bom'un zayıf bir rakip karşısında bile bunu yapmasının mümkün olmadığı biliniyordu.

OFK Beograd maçındaki 5 gole aldanmayın. O karşılaşma 2-1 giderken rakip stoperin hamle hatası ve hakemin kırmızı kart cömertliği olmasa, bırakın farklı galibiyeti Avrupa defteri kapanmış bile olabilirdi.

Yaşanan sıkıntıda en büyük sorumlu olarak yönetim görülüyor. Bu kaçınılmaz çünkü öteki bütün etkenleri harekete geçirebilecek ya da değiştirebilecek güç odur. Sorun ortaya çıkınca da haliyle hedef olacaktır.

Adnan Polat yönetimi göreve gelişinden itibaren çok fazla teknik adam değişikliği yapıp kendini sıkıntıya soktu. Bu dertten uzun bir süre için kurtulmak amacıyla da dünya çapında bir firmayı göreve getirdi.

Ancak yine istediği sonucu alamadı ve bundan sonra da almasının mümkün olmadığını gördü. Bu kez de onu değiştirebilecek gücü kendinde görmüyor; Hollandalı hocanın bırakıp gitmesini bekliyor.

Ben de bu teknik heyetin Galatasaray için büyük bir şans olduğunu ve en azından bu sezon işlerin yoluna gireceğini düşünüyordum. Fakat öyle olmadı ve bundan sonra da olmayacağı açıkça ortaya çıktı.

Bunun sorumlusu da yine yönetim olarak görülebilir. İşte efendim, iyi transferler yapılmamıştır, şu noktada hatalı davranılmıştır, bu yanlış yapılmıştır. Bunların hepsi doğru olabilir. Fakat asıl sorun başka yerededir.

Sarı Kırmızılı takımın 10 kişi kalmış Fenerbahçe'yi yenemeyişinin bütün bir sezonu kaybetmek anlamına gelebileceğini o zaman da anlatmaya çalışmıştım. 'Hadi canım, nihayet bir hazırlık maçı bu' diyenler oldu. Teknik heyet de böyle düşünüyordu.

Hayır efendim, o bir hazırlık karşılaşması filan değildi. Takımın moralini ve güvenini, kazanma becerisini şiddetli biçimde etkileyen, çok ağır sonuçlara yol açabilecek türden bir kayıptı. Birileri bunu anlayamadı.

Galatasaray teknik heyeti şunun şurasında 15 aydır Türkiye'de. Bense 58 yıldır bu ülkede yaşıyor ve yaklaşık 50 yıldır da bu takımı ve kulübü izliyorum. O nedenle, teknik heyetin 'durumları' doğru değerlendiremediğini görüyorum.

Teknik heyet, sahip olduğu Avrupa kültürü nedeniyle kaybedilen maçları önemli bir sorun olarak görmüyor. Başkanın 5 kupa hedefi gibi iddialı yaklaşımlarından hiçbirinin gerçekleşmeyişi de sorun etmiyor. Galatasaray düzeyindeki bir takımın bu kadar kolay maç kaybeder hale gelişinin en önemli nedeni budur.

Bu memlekette büyük takımların gücünün yüzde 50'sinin "havasından" kaynaklandığını anlayamıyor. Cim Bom'un havası yerinde olsa girişte söylediğim sonuçla Bursaspor maçından çıkabilirdi. Buna inanmayan varsa daha önce havasının yerinde olduğu dönemlerde hemen hiçbirşey oynamadığı maçları da rahatlıkla kazandığını hatırlatabiliriz. (İçlerinde Sabri'nin nefis bir gol attığı 3-1'lik Bursa maçı bile vardır.)

Havanızı kaybettiğiniz zaman herkes sizi gözüne kestirir, talihsizlikler başlar, iyi oynadığınızda bile kazanamazsınız. Hakem hataları filan da hep sizi bulur. Çünkü bizde söylenenin tersine 'düşene bir de sen vur' geleneği vardır. Hakemler için de uygun bir hedef olursunuz. Çünkü 'Hangi maçı kazandın ki, zaten ne oynuyorsun?' türünden mazaretler onların da işine yarar.

Yerimiz uygun değil, uzatmayacağım, sadece tekrarda yarar görüyorum: Almanya'daki o FB maçında Cim Bom'un 10 kişilik rakibe yenilmesi, bu sezonun daha başlamadan bitmesine yol açabilecek kadar ağır sonuçları olabilecek türden bir kayıptı. Bazılarının bunu kavrayamayışı, durumu daha da güçleştiriyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

En acısı böyle elenmek oldu

Ahmet Çakır 2010.08.27

Hiç yalan söylemeye gerek yok: Maçın bittiğini ve Galatasaray'ın acıklı biçimde elendiğini yazmıştık.

Normal süre biterken gol bulup rakibini elemek gibi böyle bir maç için akıl almaz bir olaya imza atan Cim Bom hemen ardından gol yiyip milyonlarca taraftarının yıkılmasına yol açtı.

Bundan sonrasını hiç değiştirmeden göndermek zorundayım çünkü zaten inanılmaz derecede ilkel koşullarda görev yapmak zorunda kalırken bir de böyle bir duygusal felakete tanıklık etmiş olmanın azabı üstüne bindi! Şu anda yanımızdaki taraftarlar adeta bilgisayarımızın üzerinde tepiniyorlar...

Karşılaşmada Ufuk'un birkaç top tuttuğunu görmek de 'çok şükür' denilecek bir gelişmeydi. Ancak kurtaramadığı o çok da zor sayılamayacak topla bir kez daha hem yıktı hem yıkıldı. Belki de parayla ölçülemeyecek değerdeki golün sadece 1 dakika sonrasında yıkım geldi. Maç öncesinde Lviv caddelerinde arkadaşlarımızla karşılaşan Başkan Adnan Polat'ın umutsuzluğu yadırganacak boyuttaydı. Çünkü böyle durumlarda liderler 'İlle kazanacağız, başka yolu yok!' duruşu içinde olurlar. Polat ise tıpkı takımı gibi! Son dönemdeki gelişmeler onu fazlasıyla hırpalamış durumda. Nasıl bir çıkış yolu bulacağını ise kendisi de merak ediyor olmalı... Teknik heyet içinse Allah selamet versin demekten başka yapılabilecek birşey yok! Bir önceki gün basın toplantısında umut ve inanç içeren tek sözcük bile bulamamış olmanın şaşkınlığını yaşamıştık. Onlar başka bir dünyada yaşıyorlardı. Bu sadece bir maçı ve profesyonel olan oyuncular görevlerini yapacaktı. O kadar! Keşke Hollanda'da yaşasak ve biz de dünyaya böyle bakmanın keyfini tanısaydık...

Sarı Kırmızılı takımın yaşadığı bu gereksiz ve anlamsız sıkıntıda elbette ki sakatlıkların önemli bir payı var. Bir Sabri'nin yokluğu bile nelere maloldu. Son dönemde takımı rakip kaleye götürebilen tek adam durumundaki Kewell'ın da İstanbul'da kalmış olması ciddi bir sorundu. Yetmedi, teknik heyet maça Serdar Özkan'la yani 10 kişi başladı. Fizik gücü bu kadar yüksek rakip karşısında Serdar'ın topa değmesinin bile mümkün olamayacağını anlamak epeyce zaman aldı. Bunun biraz da seçeneeksizlikten kaynaklandığını kabul etmek gerekiyordu. Elbette ki yerine giren Lorik Cana ile takımın güçlendiğini söylemek mümkün değildi. Tıpkı Bursaspor maçındaki gibi Ayhan'ın olağanüstü çabasıyla Sarı Kırmızılı takım oyuna tutunmaya çalıştı. Ancak Arda'nın tutukluğunun sürmesi, Baros'un rakip savunma içinde boğulması, Galatasaray'ın hücum etkinliğini sıfırladı.

Bu konuda üreilmeye çalışılan çözüm M.Sarp'ın ileri çıkarılması oldu ama onun da olağanüstü çabasının gerisinde kalan becerisi nedeniyle Galatasaray'ın işi şansa kalmış gibi görünüyordu. Emre Çolak ve Aydın'ın girmesiyle de takım canlandı, adeta çılgın bir son 10 dakika izledik. Son dakikada gol de geldi ve artık bu azap bitmiş gibi göründü.

Daha önce birkaç kez yazdım, şu andaki durumu iyi anlattığı için tekrarlamak zorundayım: Böyle isimsiz ama son derece dişli rakip karşısında İstanbul'da kaybettiğini burada bulmak mümkün olamadı. Üstelik, tam bulmuşken bir kez daha elden kaçtı!

Sarı Kırmızılı takım Tromsö kadar ağır olmasa da yeni bir Avrupa fiyaskosuyla sarsılırken bundan sonra da çok başının ağrıyacağı ortada. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Birbirini mahvederek mutlu olmak!

Ahmet Çakır 2010.08.28

Lviv'de yaşanan felaket, Sarı Kırmızılı takımın Avrupa serüveninde uzun yıllar unutulmayacak olaylar arasına yazıldı. Doğrusunu isterseniz bu konuda tek sözcük bile konuşup yazmadan unutmaya çalışmak en iyisi ama ne mümkün!

Karşılaşma sonrasında maçı tribünde izlemiş gazeteciler ve bir avuç GS taraftarı, 'Bu yaşadığımız gerçek mi? Yoksa bir kabus mu gördük!' diye birbirimize sormak zorunda kaldık. Olanlara inanmak kolay değildi.

Herkesin ortak kanısı golsüz beraberlikle elenmenin daha az acı verici olacağıydı. Aynı dakika içinde önce büyük bir mutluluğu, hemen arkasından düpedüz kabusu yaşamak çok az rastlanır durum ama ne yapacaksınız ki futbolda var.

Böyle felaketler kaçınılmaz olarak bir hesaplaşmayı getirir. İlk hedeflerden birinin Hakan Balta olması normal. İlk maçta çok rahat önlenebilecek golde uyuması, burada da benzer bir durumu yaşatması, dayanılır gibi değil. Bu faciaya onun yol açtığını söylemek mümkün ama bir yararı yok.

Yaşanan acıyı büyüten ayrıntılar onunla sınırlı kalmıyor. Daha önce GS-FB maçını ve Bundesliga'da sezonun açılış karşılaşmasını yönetmiş olan Alman hakem en büyük şansımızdı. Kuznetsov'un ikinci sarıyı gördüğü pozisyonda faul olduğu bile tartışılırdı. Buna karşılık Ayhan, biri dalıştan öteki itirazdan iki sarı kartı çoktan görmüş olabilirdi. Aynı durum Barış ve M.Sarp için de sözkonusuydu.

Bu kadar silik ve kişiliksiz bir futbolun ardından, pekçoğumuzun GS'de olup olmadığını bile unuttuğumuz Aydın'ın tıpkı 2007'de Konya'daki gibi son dakika golüyle takımını zafere taşıması ne hoş olacaktı...

Sezon başından bu yana yaşanan dağınıklık, inanç yetersizliği, futbol aklının eksikliği yüzünden yapılan hatalar, bitmez-tükenmez sakatlıklar dizisi ve öteki saçmalıklar, bir kez daha beklenen felakete yol açtı. Bundan sonrası toz-duman...

Avrupa Kupalarına 5 temsilcimizden 3'ünün bu kadar erken veda etmiş olması hazin bir durum. 100 milyonlarca dolarlık yatırımın ardından varılan sonuç tam anlamıyla bir facia. Ancak yas tutmanın da bir yararı yok, hayat devam ediyor.

Trabzonspor bir kayaya çarpmıştı ve mümkün olabilecek direnişi sergileyip gerçekten onuruyla elendi. Ancak GS ve FB için aynı şeyleri söyleyebilmek mümkün değil. Kendilerinden epeyce aşağıdaki rakipler karşısında kepaze oldular.

Bunu elbette ki rakipleri küçümseme anlamında söylemiyorum. PAOK da Karpaty de saygı duyulacak bir mücadele sonrasında istediklerini elde ettiler. Özellikle Yunan takımı daha önce Ajax'a bile talihsiz biçimde elenmişti...

Bugün Galatasaray ve Fenerbahçe'nin hayata tutunabildiği tek nokta, rakibinin de aynı felaketi yaşamış olması. Bu duyguyu sadece iki tarafın yetkili ve sorumlu kişileri değil, milyonlarca taraftar da paylaşıyor. Bu da bizim toplumsal dramımız.

Hiç gizlemeye filan kalkmayalım, komşumuzun ya da arkadaşımızın başarısından pek de keyif almayız. Çünkü bunun bize bir faturasının olacağını biliriz. 'O yapıyor işte, sen niye beceremiyorsun!' gerçeğiyle karşılaşmak hiç de hoşumuza gitmez.

Bugün GS'nin yaşadığı yıkımda FB'nin ciddi bir payı var. Somut olay, Stoch'un transferidir. Bunun hem Sarı Kırmızılı kulübün yönetim düzeyinde yaşadığı çözülmeye hem de takımın başarısızlığında önemli bir etkisi oldu.

Galatasaray, bu futbolcuyla ve kulübüyle belli bir fiyatta anlaşmıştı. Devreye FB girince fiyat artırımını istendi. Bu noktada Haldun Üstünel sıkıntıya düştü ve başkan Polat'tan yardım istedi. O da "Hayır, bu parayı veremeyiz" dedi. Üstünel için bu, bardağı taşıran damlaydı.

Elbette ki Sarı Kırmızılı yönetimde başka sorunlar var. Özellikle şirket birleşmesi sonrasında yönetimdeki yetki paylaşımı yaşanan sıkıntının temel nedenlerinden biri. Ancak elinizde üç Lorik Cana varken bir yenisini alma çaresizliği yerine Stoch'un alınması beklenenin ötesinde bir rahatlık getirebilirdi.

Elbette ki imkanı olsa GS de rakibine benzer türden çelmeleri seve seve takardı. Kendi başarısı kadar bundan keyif alacağı yadsınamaz. Birbirimizi mahvetmekle mutlu olmak yerine başarıda yarışmayı öğrenene kadar bu acıları yaşamaya devam edeceğiz.

Bir de şu mutlaka olay çıkarma hastalığı artık insanı bezdiriyor ve utandırıyor. Lviv ile Selanik'te hiçbir olay yaşanmadı. Buna karşılık her iki takımın taraftarları da İstanbul'da saldırıya uğradılar.

Olsun, mutlaka ve hep biz haklıyız! İlla ki onlar önce küfür etmiş ya da bayrağımıza hakarete bulunmuşlardır. Zaten İstanbul'a maç izlemeye ve takımlarını desteklemeye değil, bizi tahrik etmeye gelmektedirler.

Kısacası, yönetimlerden başlayıp teknik heyetleri, futbolcuları ve taraftarlarıyla tam anlamıyla acınacak haldeyiz. Bu kafayla varabildiğimiz yer de işte burasıdır! Hayırlı olsun.

Biz yalanlarla yaşamaya devam edelim

Bugüne kadar görev gereği dünyanın dörtbir yanına gittik, kimi zaman çok zor koşullarda görev yapmak zorunda kaldığımız oldu. Ancak Lviv'de spor basını olarak yaşadıklarımızın hepsini bastırdı.

Karşılaşmadan saatler önce NTV Spor yayını için stada gittiğimizde yaşanacak sıkıntıyı görüp uyarıda bulunmaya çalıştık ama bir yararı yoktu. Basın için görev yapacak belli standartlara sahip bir yer ayırmayı şöyle bırakın, normal bilet verilip taraftarlarla yan yana maçı izleme zorunluluğu oluşturulmuştu. Ne bilgisayarımızı koyabileceğimiz bir masa ne de elektrik fişi vardı...

Yanımızdaki, önümüzdeki taraftarların her pozisyonda ayağa kalkmaları nedeniyle önemli anların hemen hiçbirini göremedik! Son dakikada gelen golü çektığımız eziyetin de bir karşılığı sayacaktık ama o da olmadı. Tersine, onların golüyle adeta üzerimizde tepinmeye başladılar. UEFA bize şöyle yapıyor, böyle yapıyor, peki bunları niye görmüyor, gibisinden mızırdanmaların elbette ki hiçbir yararı yok. Üstelik, Karpaty taraftarının takımlarını destekleme konusundaki içtenliklerine de hayran olmamak elde değildi.

Koltukların yarısının asla oturulamayacak durumda olmasına karşın 30 bin kişi stadı tıklım tıklım doldurmuştu. Bazı boşluklara aldanmayın, bizim Olimpiyat Stadı'na benzeyen düzeni nedeniyle binlerce kişi ayakta izledi.

15 milyonluk İstanbul'da Ali Sami Yen'in özellikle kapalıdaki çok rahat koltukları bile sürekli boş kalırken, 800 bin kişinin yaşadığı Lviv'deki durum haliyle çok etkileyiciydi. Elbette ki hiçbir olay çıkmadan dağıldılar. Belki biraz da bu nedenlerle turu hak ettiler diyebiliriz.

Biz yalanlarla yaşamaya devam edelim, Türkiye'deki gibi taraftar dünyanın hiçbir yerinde yokmuş da bilmem neymiş! Hadi oradan efendim!

Ayhan'ın hakkı

Antik çağlarda bile kaybedilen savaşın ardından 'Veyl mağluplara' denilmiş. Yani yenilenin başına geleceklerin ölçüsü olmaz anlamında bir söz, kaybedersen yanarsın!

Galatasaray ikinci haftayı da üstelik kendi evinde yenik kapatınca, oyunculara kesilen fatura da epeyce kabarık olmuş. Özellikle Sarı Kırmızılı forma altında belki de en iyi maçlarından birini oynayan Ayhan Akman'a 10 üzerinden 4 not takdir edilmesi karşısında sessiz kalabilmem mümkün değil.

Karşılaşmanın ardından bu notlar verilirken Hacı Hasdemir kardeşime söylemişim ama o sıradaki hayhuy sırasında kaçmış olabilir. Ayhan o maçta ilerlemiş yaşına karşın üç kişilik koştı, her yere yetişti, girdiği ikili mücadelelerin yüzde 90'ını kazandı, savunmaya sürekli yardım etti, hücumda destek vermeye çalıştı.

Evet, biraz şaka gibi görünebilir ama gerçek buydu. Daha fazlası, bunları iyi kötü öteki maçlarda da yapıyor fakat çok basit pasları bile doğru veremeyip notunu düşürüyordu. Bu kez o yanlış da düşmedi, neredeyse kusursuz oynadı. Notunun da en azından 8 olması gerekiyordu.

Ayhan'ın bu durumunu dile getiren tek yorumcu olarak Cüneyt Tanman kardeşimi gördüm... Onunla birlikte Barış Özbek ve Mustafa Sarp da en azından 6 alabilecek düzeyde mücadele ettiler.

Hani spor basını bazı durumlarda 'skor yazarlığı' yapmakla eleştirilir ya tam öyle olmuş. Gol bölgesindeki beceriksizlik dışında o maçın bütün verilerinin Galatasaray'ın mutlak üstünlüğünü vurguladığı görmezden gelinmiş.

Sarı Kırmızılı takımın sezona kötü başlaması, Bursaspor'un akıllı bir oyunla galibiyeti hak etmesi filan ayrı durumlar. Ayrıca Karpaty maçında da takımı ayakta tutan adam o idi. Galatasaray kaybetti diye yas tutarken Ayhan'ın bu yaşında gösterdiği olağanüstü çaba ve özverinin hakkını vermeyi unutmayalım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Geceyarısı maçında hayata dönüş!

Ahmet Çakır 2010.08.30

Eh, büyük takımların özelliklerinden biri de budur. Avrupa yıkımının ardından siz onu artık bitmiş-batmış gibi görürsünüz. Ancak o silkinip kazanmasına imkan yok denilen maçta güle oynaya 3 puanı cebine koyarak ayağa kalkar. Eskişehir'de Sarı Kırmızılı takım bunu yaptı.

Ancak bunu yaparken bile hâlâ kapkara denebilecek tablolarla karşılaşabiliyor Galatasaray. Örneğin, kaleci konusunda. Dünya futbolunda önemsenen istatistiklerden biri, kalecinin sezonda takımına kaç puan kazandırabileceğidir. Örneğin, Almanya'da bununla ilgili hesaplamanın 7-10 puan düzeyinde olabileceği yolundaki bir değerlendirme okuduğumu hatırlıyorum. G.Saray'ın bu sezonki felaket halinde sadece Hakan Balta'nın akıllalmaz hatalarından kaynaklanmıyor elbet. Bunda kalecisizmiş gibi oynamasının da önemli bir etkisi var. Kaçınıcı maçıdır aynı dram yaşanıyor: Tam soluk alınacakken mutlaka kaleci hatası devreye giriyor ve herşey mahvoluyor. Eskişehirspor gibi Cim Bom'un son iki sezonda Barcelona ile oynasa bu kadar kötü olmayacak bir bilançosunun bulunduğu rakip karşısında çok şanslı bir golle öne geçiyor ama illa ki kalecinin kurbanı oluyorsun! Bu sadece hatalı gol yemek değil, çöküş anlamına geliyor çünkü takımın zaten ayakta duracak halinin olmadığı biliniyor... Üstelik Ufuk, o inanılmaz gol öncesinde önemli bir kurtarış yapıp moral bulmuştu ama sonuç değişmedi. Galatasaray gibi bir takımda daha hangi şansı bulmayı bekliyor anlamak olanaksız. Çok kişi ona inanıyor ama bu kadar süreklilik kazanmış intihar girişimi herkesi bezdiriyor! Doğrusunu isterseniz Sarı Kırmızılı takım ilk 10 dakikadaki parlayışının ardından çok çabuk kayboldu ve golü ne zaman yiyeceğini beklemeye başladı. Topa daha çok sahip olan ve gole yakın durmaya başlayan evsahibiydi. Ancak beceri düzeyleri yeterli görünmüyordu. Koskoca Sarı Kırmızılı takımın haftalardır emektar Ayhan ile ayakta durmaya çalışması çok ilginç. Elbette ki M.Sarp ve Barış da çok çırpınıyorlar ama bu çabaları pek futbol değeri kazanamıyor. Özellikle Sarı Kırmızılı takım önde iken Barış'ın kaptığı çok önemli bir topla ne yapacağını bilemeyeşi hazindi. Küçük bir dokunuşla Baros'a gol pası olabilecek topu ne yaptığını bilmeden ezdi.

Tabii bunun çok daha köklü bir nedeni var, o da G.Saray'ın herhangi bir oyun planının filan olmayışı. Bazı yorumcular bu konuda eğlenceli birtakım yakıştırmalarda bulunuyorlar ama hepsi sadece laf! Herkes içinden geldiği gibi oynuyor. Sorumlu kişi de çaresiz biçimde seyrediyor.

Bu yüzden ikinci yarıda Rıza Çalımbay'ın yaptığı hamlelerin artık evsahibine rahatlıkla maçı kazandıracağını düşünüyorduk ki ortaya nihayet yıldız futbolcu farkı çıktı. Daha öncesinde yararlanamadığı çok önemli fırsatla takımını yakanlar arasına katılmaya aday olan Arda önce attığı sonra da atılmasında pay sahibi olduğu golle maçın sonucunu belirledi.

Sonrasında Eskişehirspor'un çırpınışının sonuçsuz kalmasında gol bölgesinde Batuhan'ın sadece gezinmesinin önemli rolü vardı. Nitekim taraftarlar bu oyuncuyu nasıl gördüklerini gizlemediler.

Galatasaray bir yığın gereksiz ve korkunç kaybın ardından nihayet kazanmayı hatırlayıp kendine geldi. Bu benim için de önemli. "Ağabey, n'olucak bu Cim Bom'un hali!" aptallığıyla daha az karşılaşacağım. Hele ezeli rakiplerin 4'lük galibiyetlerinin olduğu bir haftada...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gol Arda'nın değil mi?

Ahmet Çakır 2010.08.31

Bu tür palavra tartışmalardan çok hoşlandığım için değil Eskişehirspor maçında Galatasaray'ın ikinci golünü kimin attığının söz götürür yanları olduğu için üzerinde durmak istiyorum.

Evet, Arda'nın vuruşunda top çizgiyi geçmedi. Eski bir Galatasaraylı olan Volkan da ona pek yaman sayılabilecek bir yardımda bulundu denilemez. Sadece kendisinin sol ayaklı oluşu ve topa gelişindeki yetersizlik yüzünden golü önleyemedi.

Tartışılacak nokta şu: Arda'nın vuruşu aslında dışarı gidiyor olsa da Volkan onu içeri çevirse sorun yok; o zaman hiç tartışmasız biçimde golü kendi kalesine atmış olacak. Fakat burada top zaten girmek üzere ve Volkan'ın müdahalesi bu yönden herhangi bir durum oluşturmuyor.

Önceki sezonlarda benzer nitelikteki gollerin Arda'nın durumundaki oyunculara yazıldığına defalarca tanıklık ettik. Bu kez de golün sahibini elbette ki hakem Kuddusi Müftüoğlu'nun raporu belirleyecek. Ancak golü kime yazdığını merak etmemek de mümkün değil.

Elbette ki bundan çok daha önemli olan Galatasaray'ın maç kazanmasıydı. Çünkü böyle durumlarda bir türlü toparlanamaz, hiç olmadık şekillerde kaybedip tepetaklak gidersiniz. Özellikle Ufuk'un yediği golden sonra durumun böyle olacağını düşünmeyen Galatasaraylı yoktu herhalde...

Bu maçta değil ama Karpaty karşılaşmasında teknik heyet doğru işler yaptı. Onun da hakkını verelim. Galatasaray'da olduğu bile unutulmuş durumdaki Aydın'ı oyuna sokup onun da gol atmış olması görmezden gelinemezdi.

Elbette ki başrollerde Hakan Balta ve Ufuk Ceylan olmak üzere bütün savunmanın akılalmaz hatasıyla Avrupa defterini erken kapattı. Pozisyonun içindeki 3 oyuncunun golü atan Karpaty'li futbolcuyu engelleyemeyişi türünden hatalar sürekli yapılıyor. Sanki karşılarında Ronaldo var da onun için bu kadar çaresizler!

Tabii geçen sezon Sabri'nin Cim Bom'dan biran önce uzaklaştırılması için ayağa kalkmış bulunan bazılarına da şimdi sormak gerekiyor: Nasılsınız, iyi misiniz? Onun yokluğu Galatasaray'ı kesinlikle perişan etti. Peki, tam işe yarayacağı dönemde Uğur'u satmak çok mu gerekliydi? Galatasaray ondan büyük para mı kazandı?

Almanya'daki FB maçında Serdar Kurtuluş'un solbek oynatılmasını çok komik bulduğumu belirtirken 'Tarihin hiçbir döneminde Galatasaray'da 10 saniye bile solbek oynaması sözkonusu olamayacak' şeklinde bir ifade kullanmıştım. Önce Karpaty maçında sonra da bu karşılaşmada oynadı Serdar. Yanıldım demek içimden gelmiyor pek. Hakan Balta'nın ne halde olduğunun üzerinde durmak daha anlamlı geliyor bana...

Lucas Neill, geçen sezon devrearasının tek isabetli transferi olarak görünmüş ama ciddi hataları da olmuştu. Özellikle Cim Bom'un yan toplardan kafa golleri yediği karelerde hiç görünmeyişi ilgi çekici. Bir de futbolu çok iyi biliyormuş gibi oynarken yaptığı akılalmaz pas hataları yıkıcı oluyor. Geçen sezon Eskişehirspor maçında böyle bir hatası golle sonuçlanmıştı. Bu kez aynı hatayı iki kez yaptı, gol olmadı ama göz tırmaladı.

Abdurrahim Albayrak'ın tribünde görünmesi, muhabir arkadaşlarımızı bundan bir haber çıkarmaya yöneltti. Normaldir ama söyledikleri gibi birşeyin olması mümkün değil. Keşke olabilse. Futbol Şube Sorumluluğu işi kurumlaşmış büyük kulüplerde komik görülüyor ve yapılmıyor ama aslında çok gerekli. Bu, ayrı bir yazı konusu.

Karpaty maçında Kuznetsov'un ikinci sarıdan atıldığını yazdım, tek düzeltme bile gelmedi, buna çok şaşıtım. Oysa buna benzer hatalarla ilgili olarak yağmur gibi mail yağdı. Galiba Cim Bom'un yaşattığı acı o kadar büyük oldu ki kimsenin böyle şeylere kulak asacak hali kalmadı. Yine de düzeltir, özür dilerim. Orada kartlık birşey bile yok ama Alman hakem muhteşem bir kıyak yapmış. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İyi ki rakip Kazakistan'dı

Ahmet Çakır 2010.09.04

Karşılaşmanın ilk 20 dakikası dolduğunda olası bir fiyaskonun dökümünü çıkarmaya hazırlanıyorduk: 11 kişinin 6'sı ya takımlarında oynamıyor ya da formsuz... Onların yüzünden öteki 5'inin de iyi oynaması mümkün değil... Oyun taktığımızı anlamak zor... Ne yapıp da bu maçı kazanacağız? İyi ki rakibimiz Kazakistan! Yoksa...

Daha önce bir soruşturmayı yanıtlarken oyuncu seçme ve takım kurma hakkının tamamen hocada olduğunu belirtip bu konudaki eleştirilerin büyük bir bölümünün yersiz olduğunu vurgulamıştık. Ancak dün akşam sahaya çıkarılan kadro yapılabilecek her türlü eleştiriye açık gibiydi. Türkiye'nin çıkarabileceği en iyi Milli Takım buysa Allah selamet versin! Bu rahatsızlık iki harekette ortadan kalkıverdi. İlk golümüzde rakibin savunma yetersizliği daha belirgindi ama ikincide Hamit Altıntop'un vuruşu uzun yıllar unutulmayacak güzellikteydi. Hamit'in öyle bir golü Almanya ya da Belçika'ya atması halinde bütün Avrupa bunu konuşuyor olabilirdi. Rakibe karşı tartışmasız bir teknik üstünlüğümüz varken uzun toparlarla sonuca gitmeye çalışmanın anlamı neydi, çözmekte zorlandık. Üstelik bu, Hiddink'in oynatmak istediği futbol da olamazdı. Teknik direktör kim olursa ve ne derse desin bizim oyuncuların içlerinden geldiği gibi oynamasına engel olunamıyor.

Gerek kulüp takımlarımız gerekse Milli Takım için gündeme getirilen sistem, taktik, şu bu, hepsi fiyakalı laflar, o kadar! Sahada bunların bir karşılığı yok. Biz entelektüel tatmin olsun diye bir şeyler yakıştırmaya çalışıyoruz. Bundan etkilenen okurlar da neye uğradıklarını şaşıyor.

İkinci yarının başında da Milli Takım sahaya maç bitmiş de seyirciyi selamlamak için çıkmış gibiydi. Bu nedenle Kazaklar her geçen dakika biraz daha umutlanarak kalemize gelmeye başladılar. Kimilerinde Onur'un başarısı, ötekilerde vuruş becerisinin azlığı gol yememizi önledi ama savunmamız seyirciydi.

Oyunun bu bölümünde ev sahibi takımın futbol dışı sertliklerine hakemin seyirci kalışı, Belçika maçına Arda ve Emresiz çıkmak zorunda kalabileceğimiz endişesini doğuracak nitelikteydi. Çözüm, bir gol daha atıp rakibin direncini kesin olarak kırmaktı. Bunu uzun süre yapamadığımız gibi kalemizdeki tehlikeler de sürdü.

Özellikle her duran top organizasyonunun yüreğimizi ağzımıza getirmesi artık utanılacak bir hal almaya başladı. Ülkenin en iyi oyuncularından oluşturulan bir ekibin, taş çatlasa Bank Asya 1.Lig düzeyindeki rakip karşısında bu sıkıntıları çekmesi inanılır gibi değil. Sanki bu çaresi olmayan bir hastalık!

Bu bölümde oyuncu değişikliğine gitmeyen Hiddink'in çok erken eleştirilmeye başlanması kimseyi şaşırtmasın. Ondan beklentilerimiz çok daha yüksek. Daha önce çok daha rahat yendiğimiz grubun 6. kategori takımı karşısındaki bu dağınıklıktan mutluluk duymamız da gerekmiyor.

Yapılması gerekeni ancak yarım saatlik bir azaptan sonra becerebildik. O golü Nihat'ın atmış olması hem bu futbolcuyu hem de hocasını kurtaran bir etkeni. Onun dışında da rakip kale önünde pek az görülebildik. Hadi, 4 gün sonraki maçı düşünmeye başlamıştık, diyelim. Ne olursa olsun bir turnuvaya kazanarak başlamak önemlidir. Üstelik bunu deplasmanda becermek daha da değerlidir ama hepsi o kadar! Gollerin dışında futbol adına sözü edilmeye değer pek az takımımız bizi haliyle Belçika maçı için endişelendirdi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Basket izleyeni yorumla dövmek!

Ahmet Çakır 2010.09.05

Allahı var, Dünya Basketbol Şampiyonası'nı NTV çok iyi veriyor. Çekimler, anlatımlar, röportajlar, yorumlar ve öteki programlar kesinlikle belli bir düzeyin üstünde. Keyifle izliyoruz ve teşekkür ediyoruz.

Bir başka kanal işi bu kadar iyi yapabilir miydi, epeyce kuşku. Gelgelelim bazı yorumcular insanı bezdiriyor! Be kardeşim, bir maçın her saniyesi yorumlanır mı? Elini kaldırdı, yorum; gözünü kırptı, yorum; sağa baktı, yorum; öne adım attı, yorum! Koç şunu yaptı, hakem bunu çaldı, seyirci ayağa kalktı, yorum yorum yorum...

İllallah!

Yorum niçin yapılır? Basketboldan anlayıp anlamayan herkes, oyunda ne olupbittiğini biraz daha iyi görüp maçtan aldıkları keyif bu yolla da artsın diye.

Peki, sen her saniye yorumla izleyeni düpedüz döversen insanda o maçtan zevk alacak hal mi kalır?

Elbette ki Yunanistan maçını televizyonun sesini kısarak izledim çünkü neler olabileceğini kestirmek zor değildi.

Son yıllarda futbol anlatımında ortaya çıkan hastalık elbette ki buraya da sıçrayacaktı. Maçı anlatan ve yorumcu, sanki kendilerini takımın bir parçası gibi hatta daha fazlası olarak görüyorlar. Anlatım ve yorumlarının bize maçı kazandırabileceği düşüncesindeler. Ona göre konuşuyor, kimileyin haykırıyor, hatta saldırıyorlar!

Daha da neler!

Kendimizi aldatmayalım, o fiyakalı yorumlar taş çatlasa 100 kişi için. Basketbolu gerçekten bilen insanlar birbirlerine 'laf gösterisi' yapıyorlar. İzleyicinin ne umurunda alan savunması mı yaptığın, adam adama mı oynadığın? İzleyici, topun çemberden geçip geçmediğine bakıyor, o kadar!

Elbette ki iyi savunma ve öteki basketbol değerlerini de izleyenler iyi-kötü algılıyor. Peki, bu durumda, 'Bak sen aslında hiçbirşeyden anlamıyorsun, maçta neler oluyor neler!' gibisinden bir yorum bombardımanına tutmanın ne anlamı var?

Öteki yorumcuların belki biraz da bu tatsızlığı görüp eğlenceli bir yorum tarzını yeğlediklerini görüyoruz. Doğrusu da o. Ancak İhsan Bayülgen'in yorumları tam bir azap! İnsanı düpedüz dövüyor. İmdaaat!

Spor delisi başbakan!

Bizim gazetedeki habere bakınca gözlerime inanamadım. Aslına bakarsanız ortada inanamayacak birşey yoktu. Tam tersine neredeyse cuk oturdu denilebilecek bir durum vardı. Ancak bununla ilgili yazımı yayımlama imkanı bulamadığım için iş biraz karışmıştı.

Önce haberi okuyalım:

"Bulgaristan'ın başkenti Sofya'da 15'incisi düzenlenen "Zagorka Tennis Cup" turnuvasına özel misafir olarak katılan ünlü tenisçi Boris Becker, gösteri maçında, Bulgaristan Başbakanı Boyko Borisov'a karşı zorlandı.

Kariyerinde üç kez Wimbledon şampiyonluğu bulunan Becker maç öncesi, "Ülkenize bir dostluk jesti olarak, Başbakan Borisov'a yenilmeye hazırım" dedi. Ancak Becker-Maleeva çifti oldukça zorlu geçen karşılaşmayı ancak 6-4 kazanabildi."

Ben de bu ilginç başbakanla ilgili olarak Cumartesi günü haftalık köşemde aşağıdaki yazıyı yazmıştım. Ancak sınırları fazlasıyla aşmış olduğumdan o yazı girmemişti. "Futbol delisi başbakan" başlıklı yazı şöyleydi:

"Hayır, bizimki değil çünkü o emekli, sözünü edeceğim başbakan hala futbol oynuyor. Üstelik çok uzaklarda değil, Bulgaristan'ın 'futbol delisi' olarak nitelenen başbakanı Boyko Borisov...

Komşumuzun başbakanı daha önce itfaiyecilik, koruma görevlisi ve karate milli takımı antrenörü olarak da çalışmış. Yani hayatında sporun önemli bir yeri var ama futbol tutkusu bambaşka.

51 yaşındaki başbakan, memleketi olan Vitoşi'de kamp yapan İngiltere 3.lig takımlarından Nottingham United ile oynanan hazırlık maçında yer almış. Üstelik, öyle gösteri olsun diye filan değil, kıran kırana oynadığı fotoğraflarından bile anlaşılıyor.

Zaten İngiliz takımı oyuncularına uyarıda bulunmuş, kendisine torpil filan yapılmasın diye. Penaltıdan 1 gol attığı maçı takımı 6-0 kazanmış. Bu tek maçlık bir serüven de değilmiş, sık sık sahaya çıkıyormuş Borisov.

İngiliz takımından Aaron Cottrell, onunla oynamanın 'gerçeküstü' bir deneyim olduğunu söylemekten kendini alamamış. Futboluna da 'karşısında durabilmek kolay değil' diye övgüde bulunmuş.

Doğrusu, 58'lik ve vücudu kırıklarla dolu olsa da hala oynayan Ahmet Çakır için Borisov'un yaşı o kadar önemli değil ama bir başbakanın böylesine futbol tutkunu oluşu çok eğlenceli.

Bu ilginç durumu sadece aktarmakla kalmayıp memlekete bağlayalım: Sayın Erdoğan, referandumda evet oyu istemek için gittiği yerlerde bir de halı saha maçına çıksa, inanıyorum ki oylarını birkaç puan artırır.

Bizim memleketin de futbol delisi olduğu kabul ediliyor mu?"

Hem komşu başbakanın ilginç durumu hem de bizim başbakanın sanki yayımlanmayan yazımızı okumuş gibi Türkiye-Rusya basketbol maçına gitmiş olması, ilginç ve hoş gelişmelerdi.

Görebildiğim kadarıyla siyasi rakipleri Başbakan Erdoğan'ı öteki ithamların yanında sürekli sert çıkışlar yapıp gerginliğe yol açmakla da suçluyorlar.

Böyle bir ortamda Başbakanın aynı zamanda bir spor adamı olarak bu yöndeki özelliğini yani sporun güleryüzlü yanını değerlendirmesi herhalde isabetli olmuştur.

Bir de şu öneride bulunmadan edemeyeceğim: Referandum sonrasında Bulgar Başbakanın takımıyla Sayın Erdoğan'ın ekibi arasında bir emekliler maçı ne eğlenceli olurdu. Tabii medya kontenjanından benim de takımda yer almam koşuluyla...

Ben de Kocaman'dan yanayım

Altan Tanrıkulu kardeşimizin Fenerbahçe Teknik Direktörü Aykut Kocaman'ı desteklediği yolundaki sözleri mesleki açıdan bazı eleştirilere yol açtı. Efendim, gazeteci buna benzer konularda tarafsız olmalı, kendini bağlayıcı açıklamalarda bulunmamalıydı falan filan.

Sevsinler sizin tarafsız gazetecilik anlayışınızı! Onunla ilgili rezilliklerin ciltler dolusu örnekleri arşivlerde duruyor.

Üstelik Altan'ın söylediğinin Fenerbahçelilikle filan herhangi bir ilgisi yok. O sadece yerli bir teknik adamın Sarı Lacivertli takımın başında başarılı olmasını istiyor. Bunun Türk futboluna önemli katkılarının olacağını anlatmaya çalışıyor. Kocaman'ın da böyle bir çapı ve kalitesinin bulunduğunu düşünerek destek veriyor.

Bu kadar basit!

Ancak böylesi palavradan tartışmaları çok seven ve bir kaşık suda fırtına çıkarmaya bayılayanlar, bunu fırsat bilip ona saldırıyorlar.

Hadi oradan efendim! Ben de Aykut Kocaman'ın yanındayım. Saldırın bakalım!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Türkiye'nin gözü dönmüş!'

Ahmet Çakır 2010.09.09

Karşılaşmanın devre arasında ABD'den arayan Hürriyet Gazetesi'nden Fikret Ercan dostumuzun oğlu NBA yorumcusunun başlıktaki sözü söylediğini aktarıyordu. Gerçekten de Slovenya gibi bir rakip karşısında daha ilk yarıda 50 sayı ve 19 fark bulan 12 Dev Adam işi o anda bitirmiş gibiydi.

Maça çok iyi başladık. Hem savunmamız her zamanki sertliğiyle rakibi durdurdu hem de sayı bulmakta zorlanmadık. Özellikle oyuna sonradan giren Sinan Güler'in sanki Fransa maçının devamını oynarmışçasına attığı üçlükler rakibin dengesini alabildiğine bozdu.

Hele ikinci periyodun bitimine 6 dakika 45 saniye varken Ender Arslan'ın neredeyse orta sahadan attığı üçlük sadece skoru 38-19 yaparak Slovenya'yı katlamakla kalmıyor adeta yere seriyordu. Maç boyunca Slovenya nereye uğradığını anlayamadı ve oyunun bir saniyesinde bile bırakın kazanmayı Türkiye'ye yetişebileceğinden bile umutlanamadı. 13 sayı farkla biten ilk periyottan sonra sürekli 20'nin üzerinde farkla maçı götürmemiz belki de Slovenya'nın tarihinde olmayan bir bozgun anlamına geliyordu.

Sadece ikinci periyotta Hidayet ve Ersan'ı dinlendirirken sayı bulmakta biraz zorlandık. Ondan sonra da Hidayet'in oyuna girdiği andaki bir üçlük, bir ikilik kaçırıp bir de top kaptırması gibi felaket performansıya birazcık buruklaşır gibi olduk. Hepsi o kadar.

İkinci yarıya da aynı şekilde başlayınca artık hiçbir sorun kalmadı. Tek sıkıntı daha ilk periyotta iki faul alan Ömer Aşık'ın çok çabuk dörtlmesi oldu. Ancak sonrasında o da adeta kendi adına bir tarih yazdı. Peş peşe ikişer faulü sayıya çevirdi ki herhalde onun kariyerinde çok ender rastlanacak bir durumdu.

Doğrusunu isterseniz yazmak için değil, 'Ben de oradaydım' diyebileceğim bir tarihe tanıklık etmek için maça gitmiştim. 12 Dev Adam öyle bir maç oynadı ki sadece dünya şampiyonaları tarihinde ilk kez yarı finale kalmamızla değil başka pek çok yönden destansı bir maç oldu.

Önce Rusya, ardından Yunanistan derken Fransa ve nihayet Slovenya... Hepsiyle de hesapları kapattık. Üstelik bu iş burada kalmaz gibi görünüyor. 12 Dev Adam, Türkiye'ye her bakımdan bir bayram daha yaşattı. Emegi geçen herkesi ayakta alkışlıyoruz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şampiyonluk kadar değerli...

Ahmet Çakır 2010.09.12

Hiç tartışmasız söylenebilir ki turnuvanın en müthiş maçı bu oldu. Hatta dünya şampiyonalarının tarihine geçecek düzeydeki bir heyecan fırtınasının tarafı olduk. Özellikle son periyottaki olağanüstü oyunumuzla kazanmaya çok yaklaştık ama kaybediyoruz derken inanılmaz biçimde zafere ulaştık. Kutlu olsun.

Gerçekten de bu maçın son iki dakikasını izlemeye yürek dayanmazdı, değil ki oynamaya. 12 Dev Adam Dünya Şampiyonluğu kadar değerli bir başarı kazandı. Üstelik bu akşam ABD'yi devirip bunu da yapabileceğini gösterdi. Bize de Türk spor tarihinin en önemli olaylarından birine tanık olma mutluluğunu yaşattı.

Başka türlü olabilir miydi bilmem ama Slovenya maçı sonrasındaki erken zafer havası, bu işlerden anlayanları pek mutlu edecek bir durum değildi. "Maddi ve manevi bazı konuları" gündeme getirmek ne kadar gerekliydi, bilinmez. İlk 3 periyottaki yoğunlaşma eksiği ve rakibin hep arkasından koşmak zorunda kalışımız elbette ki bundandı.

Oyunun başında iki tarafın da sakin olmak için gösterdiği çaba dikkat çekiciydi. Kerem Tunçeri'nin getirdiği ilk üç toptan ikisini kaybetmemiz pek iyiye işaret sayılmazdı. Dış şutları sokamayışımız da öyle... İlk 5 dakikada sadece 6 sayı bulabilmiş olmamız ise tam bir felaketti!

Maç çok erken kopmaya doğru giderken Ömer Onan hem Teodosic'e karşı müthiş savunması hem de attığı sayılarla dengeyi sağlar gibi oldu. Hidayet'in de devreye girmesiyle işleri düzelttik. Böyle berbat bir başlangıcın ardından sadece 3 sayı farkla ilk periyodu bitirmiş olmak önemliydi. İkinci periyotta da Milli Takım bir türlü ritmini bulamadı ve kritik pozisyonlarda sürekli kaybedilen toplar yüzünden ara biraz daha açıldı. Özellikle Teodosic'in oyunda olmadığı bölümü iyi değerlendiremedik. O girince de sıkıntımız arttı. Bu arada Ersan'ın hem çok sıkı marke edilmesi hem de çok çabuk iki faul alması bir başka önemli sorunumuz oldu; faul atışlarındaki yüzdesinin çok düşmesi de öyle... Uzunlarımızın etkili savunmayla durdurulmasıyla birlikte,

kıssalarımızın şutları hep çemberi dövünce tikanıp kaldık. İlk yarı sonundaki tesellimiz, aranın dramatik biçimde açılmamış olmasıydı ama maçtan umudu olanların sayısı epeyce azalmış gibiydi...

İkinci yarıya daha iyi başladık. 3.30'da rakibi yakalamış olmamız önemliydi. Ancak burada da Teodosic oyuna ağırlığını koydu. Attığı 3'lüğün ardından iki asistyle tekrar oyunun Sırbistan'a dönmesini sağladı.

Bu noktada dağılmayıp Teodosic dinlenirken farkı 1 sayıya kadar düşürmemiz de kolay pes etmeyeceğimizin belgesiydi. Son periyoda da sadece 3 sayı geride girmemiz umutlarımızın eksilmediğini gösteriyordu. Periyodun başında Kristic'i 4 faulle sıkıntıya sokmamız maçın bize dönebileceğinin işareti gibiydi. Ancak savunmadaki müthiş çabamızı hücumda pek gösteremedik diye buruklaşırken kritik atışlarda bulduğumuz sayılarla ayakta kaldık. Bitime 3.19 kala ilk kez öne geçişimiz salonun ayağa kalkmasını sağladı. Son bölümdeki mücadele tam anlamıyla soluk kesecek nitelikteydi. Evet, maçın akışı bizi pek mutlu edecek gibi değildi ama son periyottaki destansı oyunumuzla kazanmayı bildik. Çok güçlü bir ekolü söke söke yenmeyi becerdik. Helal olsun 12 Dev Adam'a ve bu başarıda katkısı bulunan herkese! Bize yaşattıkları çifte bayram için onları bütün Türkiye ayakta alkışlıyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gümüşün değerini bilelim

Ahmet Çakır 2010.09.13

Doğrusunu isterseniz bu gibi şampiyonalarda dünya basketbolunda söz sahibi ekiplerin dışında evsahibinin sonuna kadar devam edebilmesi hiç kolay iş değil. Hele bizim gibi bu dev organizasyona sadece 3 kez katılıp 6.ıktan yukarı çıkamamış olan bir takım için bu imkansız gibi görünüyordu.

Hazırlık dönemindeki dağınıklığımız da düşünüldüğünde final oynamak hayal olmanın bile ötesinde gibiydi. Finalde de elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalıştık. Ancak rakibin bize fazla gelen yönlerinin bulunduğunu ve sonucu da bunun belirlediğini kabul etmek zorundayız.

Tarihimizde ilk kez, evimizde ama söke söke, tam anlamıyla bileğimizin hakkıyla başardık bunu. Ancak kabul etmek gerek ki bundan fazlasını beklemek insaf sınırlarını zorlamak olurdu. Hatta ABD'nin bu organizasyon için adil davrandığını ve en güçlü takımını getirebilmek için çaba göstermek yerine daha idare eder bir ekibe razı olduğunu bile söylemek mümkündü. Bugünlerde herkes basket ve NBA uzmanı, onun için söylemeye çekiniyorum ama ABD takımının neler yaptığını tam olarak anlayabildiğimiz kanısında değilim. Örneğin, onların savunmayı sevmediğini düşünenler çok ama hiç de öyle değil. Tam tersine oyun alanının her yerinde rakibe soluk aldırıyorlar. Ayrıca atletik yetenekleri yüksek ve çok iyi yardımlaşıyorlar. Nitekim 17-14 öne geçmemizden sonra bize hiç sayı attırmadan ilk periyodu tamamlamaları muhteşem bir savunma gösterisiydi. İlk periyodun sonu ile ikincinin başındaki 6,5 dakikalık sürede sadece 2 sayı atabilmemiz oyunun çok sert olmayan ama kırılmaya yol açan bölümüydü.

Kritik anlardaki hatalarımız ve rekor düzeydeki top kayıplarımızla oyuna tutunmamız çok güçlü. İlk yarı sonunda aradaki 10 sayılık farkı ikinci devre kapatıp da maçı kazanmamız pek akla yakın bir olasılık gibi görünmüyordu.

Üçüncü periyotta artık isterseniz bir önceki gün Sırbistan karşısında verilen müthiş mücadelenin yorgunluğu deyin, ister başka bahaneler bulmaya yardımcı olun, faydası yok, oyunun nereye varacağı görüldü. 3,5 dakika

sayı atamadığınız bir oyunun size dönmesi olanaksızdı. Her maçta birinin çıkıp yıldızlaştığı türünden şehir efsanelerine filan kulak asacak takım değildi rakibimiz. Pota altını karartmak değil yaklaşılmaması bile imkansız bölge haline getirdiler. Dış şutlarda da etkinliğimiz sınırlı kaldı. Onlara karşı oynamayı daha iyi bildikleri bir gerçek olan iki önemli adamımız Hidayet ve Ersan da şampiyonanın en silik oyununa mahkum kalınca yapabilecek başka birşeyimiz kalmadı. Bu basket devine saygı duymaktan başka... Örneğin, maç öncesinde de biliniyordu oyuna K.Durant'ın damgasını vuracağı. Ancak bizim buna karşı yapabilecek birşeyimizin olmayışı finalin kaderini belirleyen etkenlerden en önemlisiydi. Bugünkü gazetelerin manşetlerinin 'Yine de teşekkürler 12 Dev Adam' olacağını 24 saat öncesinden de biliyorduk ama mademki buraya kadar gelmiştik, elbette ki şampiyonluk iddiası da taşmalıydık.

Bu noktaya gelmiş iki takımın birbirine yakın güçte olması mantık gereğidir. O nedenle yediğimiz fark pek hoş olmadı ama ne yapacaksınız ki bu sporun da kendine göre gerçekleri var ve er geç de ortaya çıkıyor. Biz de o basmakalıp ifadeyle noktalayalım: Bize yaşattığınız bu mutluluk için teşekkürler 12 Dev Adam.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cim Bom'un futbolu yok, şansı var

Ahmet Çakır 2010.09.14

Bir büyük takımın en büyük sıkıntısının, havasını kaybetmek olduğunu daha önce defalarca yazmak zorunda kalmıştım. Galatasaray bu durumu o kadar çarpıcı biçimde yaşıyor ki dünya çapında adamlar da transfer etse takımın durumu çok fazla değişmiyor.

Dün akşam 90 dakikalık oyunun en az 60 dakikalık bölümünde mutlak egemen olan konuk Gaziantepspor'du. Kırmızı-Siyahlı takım o kadar rahat pas yapıp Galatasaray kalesi önüne geldi ki bulduğu pozisyonların birinden bile gol çıkaramamak için özel bir beceriksizlik gerekiyordu.

Ali Sami Yen'de maç kazanmayı unutan Galatasaray'ın ilk 45 dakika boyunca rakip kaleye sadece 2 şut atabilmiş olması, inanılması zor bir görünümdü. Ama gerçektir. Üstelik son zamanlarda çok sık tekrarlanan türden bir gerçektir. Milli maç arasında eksiğini gediğini giderip hazır olması beklenen takım, sezon başındaki durumunu dahi aratacak noktadaydı. Yeni transferlerden Insua, sanki uzun yıllardır bu takımın oyuncusuymuş gibi hemen etkili ve yararlı oldu. Buna karşılık kendisinden çok daha fazla şey beklenen Misimoviç'in idman ve maç eksiği çok çabuk kendini gösterdi.

Arda'nın yokluğu ise Galatasaray için hiçbir şekilde ortadan kaldırılamayacak dev bir boşluk olarak bir kez daha kendisini gösterdi. Onun dışında hemen hiçbir oyuncunun top kullanma beceri ve cesaretinin bulunmaması Galatasaray'ın oyununu çok düşürüyor. Oysa dün akşamki maçta Arda olmasa da dengeli bir kadroya ulaşılmış gibiydi. Fakat ne Elano ne de Misimoviç, Sarı-Kırmızılı takımı bir adım götürebildiler.

İkinci yarıya başlarken Rijkaard'ın Ali Turan ve Elano'nun yerine Sabri ile Aydın'ı almasının doğru bir tercih olduğu görüldü. Sarı-Kırmızılı takımın oyunu biraz akışkanlık kazanır gibiydi. Ancak yine de gol bulma konusunda fazla bir umut yok gibiydi. Bu aşamada epeyce talihli sayılabilecek bir penaltı imdada yetişti. Üstelik Kewell'in kullandığı atışta Cim Bom bir kez daha çok şanslıydı. Önce kaleci kurtardı gibi görülen top, sonra ağlara giderken taraftarlar derin bir 'oh' çekti.

Değişikliklerin çok erken yapılması başka bir sıkıntıya yol açtı. Hazır olmayan Misimoviç, 90 dakika oyunda kaldı. Bu da Gaziantepspor'un yeniden üstünlüğü ele geçirmesine yol açtı. Savunmada her maçta yapılan hataların tekrarlanması Sarı-Kırmızılı ekibin yürekler ağzda maçın bitmesini bekler durumda kalmasına yol açtı.

Böyle dönemleri aşabilmek için şansa da ihtiyaç vardır. Dün gece o dediğimiz şey Galatasaray'ın tam anlamıyla yanındaydı. Ancak bu takımın haftalar ilerledikçe daha iyi bir noktaya gelmek yerine sanki sezonu yeni açmış gibi dağınık bir görünümünden bir türlü kurtulamayışına da hayret etmemek elde değil.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hayaller ve gerçekler

Ahmet Çakır 2010.09.15

Bursaspor, ligde kazandığı başarıları uluslararası alanda da sürdürmek üzere hırslı, heyecanlı ve azimliydı. Taraftarının her zaman bilinen desteğiyle iyi bir başlangıç yapmak istiyordu. Ama kabul etmek gerek ki Devler Ligi'nin çok katı gerçekleri var. Ve biz çoğu zaman bunları umursamıyoruz. Hatta anlamaya bile yanaşmıyoruz.

Biliyorum bazı okurlarım sıkılıyor, ama bu gerçekleri öğrenmeden hiçbir şeyi doğru dürüst anlayamazsınız. Bursaspor grubun dördüncü kategori takımı. Valencia ise ikinci. Kaldı ki, birinci kategoriye yükseldiği zamanlar da oldu. Devler Ligi'nde peş peşe finaller oynadı. Ve büyük deneyim kazandı.

Belki David Villa ve Silva gibi en önemli iki oyuncusunu satmak zorunda kalması Bursaspor için bir avantaj sayılabilirdi. Ancak kalanların da bizim takımımıza oranla üstün niteliklerinin olduğu gün gibi ortadaydı. Zaten aralarında iki kategori farkı bulunan takımlar arasında ortalama yüzde 20 güç dengesizliği olduğunu da kabul etmek gerekiyor. Valencia henüz bizim futbolumuzda pek uygulanamayan türden üst düzey futbol oynayabiliyor. Hareket halinde, yani gerçek anlamda futbol tekniğine sahipler. Dolayısıyla bu büyük kalite farkı bizim hayallerimizi paramparça etmeye neden olabiliyor.

Bu sıkıntıyı daha önce Şampiyonlar Ligi'ne katılan bütün takımlarımız yaşadı. Ancak birkaç yıl sonra kendilerine gelebildiler. Kaldı ki, onların bile sözü edilmeye değer bir başarıları yok denebilir.

Bu tatsız başlangıç ne yazık ki gelecek maçlar için de kötü bir işaret. Çünkü bundan doğacak güvensizlik ve moralsizlik Bursaspor'un bundan sonra yapabileceklerini dahi yapamamasına yol açabilir.

Yeşil-Beyazlı takım gerçi ligdeki kapasitesinin de altında bir futol ortaya koydu, ama buna yol açan rakibin gücüydü. İkinci yarının başında Bursaspor, gol atabilmek için bütün riskleri göze aldı. Özellikle Hüseyin'in çıkarılıp Sercan'ın alınması böyle bir hamleydi. Ancak bu tür maçları defalarca izlemiş olan deneyimli gazeteciler bu değişikliklerin gol atmaya değil, yemeye yol açacağını birbirlerine söylemekten kendilerini alamadılar.

Maçın ilginç yanlarından biri, elbette ki Mehmet Topal'ın Valencia'da ilk kez onbirde forma giyme şansı bulmuş olmasıydı. Maçın da rahatlığı nedeniyle hiç sıkıntı çekmeden kolay bir karşılaşma oynadı. Karşılaşma öncesinde Bursasporlu taraftarların ona gösterdikleri ilgi ve sevgi de kaydedilmeye değer bir noktaydı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şanstan da fazlası: Ayhan Akman

Ahmet Çakır 2010.09.19

İzmir'de maç saatindeki 26 derecelik sıcaklığın pek korkutucu bir yanı yoktu, nem de boğucu sayılmazdı. Zemin tarladan halliceydi ama zaten başka türlüünü pek görmediğimiz için o bile sorun sayılmazdı.

Tribünler doluya yakın sayılırdı ancak seyirci sayısını tahmin etmeye çalışmayın; biletli sayısı sizin tribünde gördüğünüzün yarısı kadar bile çıkmayacaktır; burada bu işler böyledir.

Maç yorumu yerine bütün bunları niye anlatıyorum. Çok basit: Çünkü ortada futbol denilen oyunun zerresi bile yok! Tamam, öteki maçlarda da durum farklı değildi ama bu karşılaşmanın ilk 45 dakikası tam bir felaketti! Hiç duraksamasız söyleyebilirim ki; bu karşılaşmanın ilk yarısındaki kadar kötü futbolu son 10 yılda görmemiştim. İki tarafın atabildiği birer şut dışında adına futbol denebilecek hiçbirşey yoktu tatlı sonbahar gecesini kördövüşünde...

Hadi evsahibini bir yere kadar anlamak mümkün. Eti budu belli bir takım. Neredeyse tamamı değişmiş oyuncu grubunu Bülent Uygun bir ekip haline getirmeye çalışıyor. Peki, onmilyonlarca dolar harcanarak her gün takviye edilen Galatasaray'da neler oluyor?

Geçen hafta Gaziantepspor karşısında Sarı Kırmızılı takım çok şanslıydı ve Pazartesi gecesini kayıpsız geçebildi. O karşılaşmanın ardından teknik adam gelecek haftalarda daha iyi olacaklarını söyledi. Nerede? Ne zaman? Nasıl? Kiminle?

Oysa oynamak isteyen oynuyor. 34 yaşındaki Ayhan her geçen hafta biraz daha yıldızlaşıyor ama bu perişanlıkta ona kim bakar! Savunmaya yardım eden o, top kapan o, oyun kurmaya çalışan o, rakip savunmaya baskı yapma gayretindeki hep o! İnsaf! Pino, Misimoviç, Baros seyrediyor onu. Neredeyse 'bravo kaptan!' diye alkışlayacaklar. Sadece Kewell biraz çaballıyor.

Nitekim golü atmak da Ayhan'a kalıyor. O pozisyona dikkat edin, bırakın gol atacak hali olan bir adam bulmayı, top bile istemedi kimse ve Ayhan da şut atmak zorunda kaldı. Aslında onun attığı şutlardan sezonda sadece biri kaleyi bulur, o da bu maça denk geldi! (Sonuncusu 5-3'lük Sivasspor maçındaydı, 2008'de!)

Galatasaray'ın kazanması için bu karşılaşmada şanstan daha fazlasına gereksinmesi vardı ve onun adı da Ayhan'dı. Çuvallar dolusu para harcayıp bir yığın adam aldıktan sonra Aydın'ın umut olması, Ayhan'ın maç kurtarması gülünecek bir durum mu, yoksa ağlanacak mı, ona siz karar verin!

Arda'nın yokluğunun koskoca takımı nasıl sıradanlaştırdığını anlatmaya çalışmanın bir yararı yok. Bu kez Sabri'yi bile arıyor takım. Zaten çare hep oynamayanlarda! Oynayanlar hiçbirşey yapamıyor çünkü. Bu kadar çok para harcayıp böyle perişan bir takım ortaya çıkarmak da az beceri değil.

Haksızlık etmeyelim, son dakikalarda eh işte denebilecek birşeyler olmadı değil Sarı Kırmızılı takım adına. Ancak 4'e 2 atak şansı bulduğunda bile gol becerisini gösterememek bu maçın da azap içinde tamamlanmasına yol açtı. Neyse ki son dakikalarda abuksabuk goller yememeyi öğrenebildi takım. O da az şey değil.

Bu teknik heyetin de takıma tarihin hangi zamanında ve nasıl bir futbol oynatmayı düşündüğünü dünya gözüyle bir görebilseydik! a.cakir@zaman.com.tr

Yerine siz mi geçeceksiniz?

Ahmet Çakır 2010.09.21

Aykut Kocaman'la ilgili tartışmanın göreve getirildiği gün başladığını biliyor muydunuz? Evet, şaka değil, daha o gün "6. haftada gider" diye kehanette bulunmaktan ne büyük zevk duyuyordu bir bilseniz?

Beşiktaş derbisi Kocaman'la ilgili tartışmaları bitirecek bir karşılaşma olabilirdi. Ancak golden sonraki bölümde kaçırılan akıllamaz fırsatların faturası da kaçınılmaz olarak ona kesiliyor.

Aslında bu mantıksız da sayılmaz. Bu yaşında futbolcu olarak sahaya çıksa o fırsatların hiç değilse ikisini değerlendirir ve işi toparlamış olurdu. Fenerbahçe'nin güle oynaya kazanabileceği maçın hesabını vermek zorunda da kalmazdı.

Olayın en tatsız yanı şu: Sanki Aykut Kocaman Sarı Lacivertli takımın başına bunu sonuna kadar hakederek gelmedi de piyangodan çıktı! Onunla ilgili yorum ve değerlendirmelerin böyle bir yaklaşım içinde yapılıyor olmasına tahammül edebilmek kolay değil.

Hayır, 'yabancı hayranlığı' gibisinden basmakalıp laflarla açıklanabilecek bir durum değil bu. Aykut Kocaman'ı Fenerbahçe teknik direktörlüğüne layık görmemenin daha hastalıklı yanları var.

Biz kendi insanımıza değil düpedüz kendimize düşmanız! Üstelik bunu niçin yaptığımızı da bilmiyoruz. Ayrıca, çelişkiler içinde savrulup duruyoruz. Hatırlayalım, Fatih Terim'in başarılı olduğu dönemde her kulüp kendi Terim'ini aramaya başlamamış mıydı? Hatta Fenerbahçe de bu kapsamda Rıdvan Dilmen ve Oğuz Çetinli birer deneme yapmamış mıydı?

Kocaman, başarılı bir teknik adam olmanın yanında kendini tepeden tırnağa kanıtlamış bir futbol adamı. Belli bir geçiş dönemini atlattıktan sonra başarılı olacağını da her akli başında insan görebilir. Peki, ona bu fırsatı vermeme yolunda kaynatılan kazanların anlamı nedir? Yerine siz mi geçeceksiniz? Yoksa bir yerlerde kına stoklarınız mı var?

İzmir'i yeni mi gördünüz?

Günaydın dememek elde değil. İzmir Atatürk Stadı'nda görünen seyirci sayısı ile biletli arasındaki uçurum hakkında en az 10 yıldır yazıyorum. Birileri durumu yeni farkedip çok heyecanlandılar.

Erman hocam bile büyük bir balık yakalamış gibi yazdı konuyu. Hiç yormayın kendinizi sevgili hocam, siz de benim gibi alışırsınız. Daha doğrusu bu tür yazılardan hiçbir sonuç çıkmayacağını görürsünüz. Zaten bir süredir işi gırgıra dökmüştüm. O statta bizim 60 bin olarak gördüğümüz seyirci sayısının ertesi gün 39 bin olarak açıklanması, 50 bin vardır dediğimizde bu sayının 29 olması o kadar sık yaşanan bir durumdu ki! İlgili ve yetkililerin kılı kıpırdamayınca başka ne yapabilirdiniz?

En çarpıcı yanı da şu: Hiç yapmamaya çalıştım ama olmuştur, bugüne kadar yazılmış haklı-haksız, doğru-yanlış buna benzer yazılarıma mutlaka bir tepki gelmiştir. Ancak bu konuyla ilgili yazılarımin hiçbirine tık bile diyen olmadı. Bir Allah'ın kulu çıkıp da 'şurada yanılıyorsunuz, o işin aslı şudur' gibisinden palavra da olsa bir savunmaya girişme gereğini duymadı. Demek ki buraya binlerce insanı bedava sokan, elbette ki bundan çıkar sağlayan güç, herkesi yıldırılmış. Baksanıza Bucaspor Kulübü başkanı bile kapılara güçlü-kuvvetli kendi

adamlarını koydukları halde sonuç alamadıklarını kabul ediyor. Bu stadın yıkılması düşünülüyormuş. Zeminin bakımsızlığı biraz da bundanmış. Eh, hiç vakit geçirmeden yapın bunu demekten başka çare yok gibi görünüyor...

Muhteşem bir şampiyona ve sonrası...

-Aslında bu tür yazıları siyaset ve ekonomi sayfalarında daha çok görürüz: Falan konuda en büyük fırsatı kaçırmak üzereyiz... Dikkatli olmalıyız, şunu yapmalıyız, bunu yapmamalıyız, falan filan...

Çoğu zaman değil hemen tümünde de o fırsatlar hep kaçırılmıştır. Çünkü bu ülkede fırsatlar kaçırılmak içindir! Fakat sevgili ve acılı memleketim aynı zamanda bu açıdan da bir cennettir. Fırsatın biri kaçarsa fazla üzülmeyin, bir yenisi yakında kapınızı çalar.

Her yönüyle muhteşem bir Dünya Basketbol Şampiyonası yaşadık. Organizasyon konusundaki endişelerimizin tümü en az iki ay önce ortadan kalkmıştı. Şampiyonanın yapıldığı salonlar başta olmak üzere öteki işlerle ilgili herşeyin tıkır tıkır yürüdüğünü görüp iftihar ettik. Emegi geçen herkese teşekkür borçluyuz.

Elbette ki irili ufaklı çeşitli aksaklıklardan sözedener de çıkabilir ve haklı da olabilirler. Sonuçta hangi ülkede yaşadığınızı unutmayacaksınız. Özellikle final sonrasındaki ödül töreninde Sayın Cumhurbaşkanı ve Başbakan'ın yuhalanması şampiyonanın en utandırıcı olayıydı. Ardından prim tartışması bu utancın yeni boyutunu oluşturdu. Gerçek basketbol seyircisinin bu tür bir protestoda bulunmayacağını hepimiz biliyoruz. Üstelik, şampiyonanın ülkemize alınmasında Sayın Başbakan'ın önemli bir katkısı olmuştu. Ayrıca, yoğun gündemi içinde bu şampiyonaya mümkün olabilecek en büyük ilgiyi gösterdi, desteği verdi.

Sayın Cumhurbaşkanı ve Başbakan'ı yuhalayan arkadaşlarımızın beğendikleri, alkışladıkları liderler herhalde spor alanlarına hiç uğramayanlar; hayatlarında böyle etkinliklere yer olmayanlar!

Hemen ardından gündeme gelen prim tartışmasıyla ilgili maskaralıklar da adeta bizim böylesi başarılarla layık olmadığımızı düşündürecek türden. Böylesine büyük her başarının ardından benzer utançların yaşanması adeta kader gibi...

Bunların ötesinde şampiyonayla ilgili eksik kalan önemli nokta ise bu şampiyonanın ve kazandığımız başarının, basketbol için ülke çapında gerekli heyecan ve hareketlenmeyi ortaya çıkarmamış olması. Böyle bir şampiyonada oynanan maçların ardından ya da sonraki günlerde sokaklarda ve uygun alanlarda basketbol oynayanların sayılarının çok artması gerekirdi. Oysa böyle birşeyi pek gözlemleyemedik. Hatta yayıncı kuruluş dışındaki televizyonların da bu büyük başarıya pek kulak asmadıkları gibi bir izlenime sahibiz. Galiba futbola çok fazla saplanıp kalmış olmaktan doğan bir sıkıntımız var. Ayrıca sporu gerçekten seven ve ilgilenen bir millet olduğumuz da çok kuşkulu...

1992 Barcelona Olimpiyat Oyunları sonrasında İspanya'nın başardığı gibi sporda toplu bir yükseliş umamayız elbette ki buradaki başarımızdan dolayı. Ancak hiç değilse basketbolda bir sıçrama olabilmeli. Örneğin, lisanslı basketbolcu sayısı iki katına çıkabilmeli. Ligimizin kalitesi, seyirci sayısı, kulüplerin Avrupa başarıları gibi noktalarda sıçramalar olabilmeli.

Üstelik bu ve benzeri konularda sadece yetkililer değil aynı zamanda sponsorlar da muhteşem işler yapıyor. Özellikle Ülker'in süreklilik taşıyan çabaları, basketbolumuza çok şey katıyor. Ancak yapılacak iş o kadar çok

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Görün de adam gibi oynayın!'

Ahmet Çakır 2010.09.24

Galatasaray'ın yeni stadı Türk Telekom Arena'yı görüp de etkilenmemek mümkün değil. Zaten biliyorsunuz başkan Adnan Polat'ın son aylardaki hemen tüm açıklamalarında bu iki konu ağırlık taşıyor: Birincisi, stat; ikincisi de şirketlerin birleşmesi.

Şirket birleşmesi işi her bakımdan epeyce pahalıya mal oldu. Zamanında Galatasaray'ın mali yönden kurtuluşu olarak ortaya konulan proje, kısa sürede tam bir iflasla sonuçlandı! Uğranılan kayıpla ilgili rakamlar dudak uçuklatıcı nitelikte. Defalarca yazıldığı için burada tekrarlanmasının bir anlamı yok.

Şirket birleşmesinin maliyeti bu kadarla da kalmadı. Sarı Kırmızılı yönetim iki önemli üyesini kaybetti. Haldun Üstünel ve Cemal Özgörkey'in ciddi bir kayıp olduğu konusunda fikir birliği var.

Statla ilgili gelişmeler daha makul bir düzeyde seyrediyor. Özellikle Varyap firmasının gücüne ve iş yapma becerisine de hayranlık duymamak elde değil. Çünkü statla birlikte Çağlayan'daki Adliye Sarayı'nı da en küçük bir aksama olmaksızın yapıp bitiriyorlar. Bu memlekette böylesi işlere başlandıktan sonra illa ki bir yığın aksaklık çıkar ve işler Allah selamet versin denilecek noktaya gelir. Bitirilmesi için de baştan planlanan emeğin ve maddi değerlerin birkaç katını harcamak gerekli olur. Bu tür kayıplara meydan verilmeden iş yapılması, aynı zamanda Türkiye'nin bu açıdan da gerçekleştirdiği aşamayı gösteriyor ki bundan milletçe gurur duymalıyız. Emeği geçen, katkısı olan herkese gönülden teşekkür ediyoruz.

Açıkkçası, başkan Adnan Polat statla ilgili olarak daha şimdiden bir burukluk içinde. Çünkü en büyük hedeflerinden birinin bu statta Avrupa maçları da oynamak olduğunu söylemişti. Karpaty Lviv'e elenince bu hedef kaybedildi. O kadarla da kalmadı. Lige iki yenilgiyle başlanınca Adnan Polat yönetiminin bu stadı açabilecek kadar süre görevde kalıp kalmayacağı tartışılmaya başlandı. Eh, doğaldır, Türkiye'de yönetim zeminleri kimi zaman çok kayganlaşabilir.

Çok uzun yıllar oturduğu koltuktan kalkmayanlar olduğu gibi, kimi durumlarda da ne olduğunu anlamadan koltuğu kaybedebilirsiniz! Top çizgiden geçmediği sürece tehlikeydesiniz demektir. İsterseniz 10 şampiyonluk değerinde işler yapmış olun!

Üst üste gelen 3 galibiyetten sonra şimdi bu saçma durum gündemden kalkmış gibi görünüyor ama yeniden benzeri bir noktaya gelmemek için de birşeyler yapmak gerekiyor. Doğrusu, dün teknik heyet ve futbolcuların stadı gezmesi biraz da böyle okundu.

Burada 50 bini aşkın taraftar önünde oynamanın nasıl bir keyif olacağını futbolcular gözlerinin önünde canlandırsınlar da bundan sonra adam gibi oynayıp maçlarını kazanarak buraya şampiyon adayı bir takım olarak gelebilsinler!

Evet dünkü geziyi hemen tüm gazeteciler bu şekilde değerlendirdik. Herhalde teknik heyet ve futbolcular da gerekli mesajı almışlardır. Ötekiler iyi anlamamış olabilir diye Polat bu durumu kaptan Arda'ya özel olarak anlattı.

Ne kadar anladıklarını önce pazar akşamı İstanbul Büyükşehir Belediyespor maçında göreceğiz ama şunu söylemeyi unutmayalım: Galatasaray ve Türk futbolu muhteşem bir tesis kazanıyor. Emeği geçen herkese teşekkür edip hayırlı olsun diyoruz. a.cakir@zaman.com.tr

Hoşgeldin Cim Bom

Ahmet Çakır 2010.09.27

Sarı Kırmızılı takım haftalar değil belki de aylar sonra Ali Sami Yen'de sadece ilk 45 dakikada da olsa taraftarını mutlu edebilecek bir futbol oynayabildi. Baros'un damgasını vurduğu gecede tribünler nihayet bir maçtan mutlu ayrıldı.

Maç öncesinde beni çok yakından ilgilendiren iki müthiş olay yaşandı. Birincisi, Galatasaray taraftarının, 2 yıl önce kaybettiğimiz Alpaslan Dikmen'e göstermiş olduğu vefa idi. Daha önce olduğu gibi bu kez de muhteşem bir anma gerçekleştirildi. Hepsine ayrı ayrı teşekkür ediyorum.

İkincisi, günün birinde bir Türk takımının dilimizle ilgili pankartla sahaya çıktığını görmek benim için hayal edilmesi bile zor durumdu. Yazarların bile anadilimizin özenli kullanılmasına pek kulak asmadığı bir dönemde bu pankartı görebilmek hoştu. Tabii Şemsettin Sami'nin Ali Sami Yen'in babası olduğunu bilen birinin pankarta bu eki yaptırmış olduğu da aramızda kalsın!

Maç Milan Baros'un kaçırdığı inanılmaz bir fırsatla başladı. Normalde 5 tane kaçırmadan atamaz ama bu kez ikincide işi bitirdi ve tribünleri keyiflendirdi. Yoksa teknik heyetin sahaya çıkardığı kadro taraftarı pek de mutlu etmemişti.

Örneğin, Kewell'ın kulübede kalıp Aydın'ın sol kanatta oynaması bizim için de kolay anlaşılır bir durum değildi. Serkan Kurtuluş ve Lorik Cana'nın sahada oluşu da taraftarı mutlu edecek tercihler sayılmazdı. Nitekim Cana'nın daha maçın başında anlamsız bir faulle sarı kart görmesi sorun olabilirdi. Bayıldığım bir adam olmadığını üzülererek tekrarlamak zorundayım ancak Baros maça damgasını vurmaktaki kararlılığını çok çabuk gösterdi. Penaltıyı hem oluşturdu hem attı. Güçlü takımlara çok çektiren rakip karşısında daha ilk çeyrek dolmadan maç bitmiş gibi oldu.

Baros, daha fazlasını da yapmakta kararlıydı. İlk yarı biterken attığı gol TV'lere jenerik olacak güzellikteydi; bunun ardından "Bir adam daha ne yapabilir?" deseydi de haklıydı. Topu getiren Aydın da işe yaramış oldu. Formsuzluğunun yanında her an ikinci sarı adayı Lorik Cana ve Aydın'la ikinci yarıya başlamak anlamsızdı. Nitekim Cana'nın mutlak gollük ikramı oldu. Pino'nun da verimsizliği Cim Bom'un oyunuhun düşmesine yol açtı. Neyse ki teknik heyet bu kadarını görebiliyor.

Onlar işi toparlamaya çalıştı ama takım maçın bittiğini düşünüyordu. Rewell ve M.Sarp ile yapılan iki doğru değişiklik adeta takımı çökertti. Bunun da topu ağlarında görmelerine yol açması kaçınılmaz sayılırdı. Böyle bir maçta Cim Bom'dan başka gol beklemek pek mantıklı sayılmazdı. Hele Baros sakatlanıp çıkınca golü düşünen tek adam olarak Kewell kaldı. Onun girişimleri sonuçsuz kalırken ötekiler maçı bitirme derdindeydi.

Ayhan kendini parçalarken Misimoviç'in sadece onun getirdiği toparla oynamaya çalışması göz tırmalayıcı idi. Buna karşılık kaleci Ufuk ve sağbekte Serkan Kurtuluş'un yaptığı aşama görmezden gelinecek gibi değildi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zafer değil güç farkı

Ahmet Çakır 2010.10.01

Viyana Belediyesi'nin davetlisi olarak kültürel denilebilecek bir gezide Beşiktaş'ın maçını izleme olanağı bulmak ne hoştu! Bunun yanında Rapid takımında 3 Türk oyuncunun birden yer alışı bir başka ilginç durumdu. Bitmedi, karşılaşmanın oynandığı stat da 2008 Avrupa Şampiyonası'ndaki en büyük başarıımıza sahne olmuştu. Yani bir futbolsever için tarihi eser ziyareti gibiydi...

Haftasonundaki zorlu Trabzonspor deplasmanını da düşünen Schuster, ciddi bir rotasyon uygulaması yapacağını bir önceki gün basın toplantısında bildirmişti. Sakatlık çıkışındaki Ferrari ve Hilbert'in sağbekte yer alışı gibi bir riske karşın sorun yoktu: Maça damgasını vuracak temel etkenin iki takım arasındaki tartışmasız güç farkı olacağı ilk 15 dakikada ortaya çıktı. Rapid'in hocası Peter Pacult 3 Türk gencini oynatmakla yakalayabileceği bir balıktan medet umarken Beşiktaş'ın Guti ve özellikle Quaresma ile söylenecek daha güçlü sözünün olacağı açıktı. Ernst ve M.Aurelio'nun iki yönlü oyunu, hem savunmayı hem ortaalandaki Tabata ile Guti'yi rahatlatırken, rakibin 70 bin kişilik tribün gücüne karşın maçtan Beşiktaş'ın kayıpla çıkmayacağını görmek zor değildi. Tek sıkıntı Bobo'nun maça tutuk başlaması oldu. Ne yazık ki çok daha büyük bir sorun buna eklendi. Quaresma'nın yok yere denebilecek şekilde sakatlanması, Beşiktaş için bu maçı da aşacak düzeyde ciddi talihsizlikti. Ancak Siyah Beyazlı takım onsuz da oyunun denetimini elinde tuttu. İlk yarıda biri direktten dönen, ikisi kaleyi bulan 3 şut Beşiktaş'ındı, rakibin böyle bir etkinliği olmadı. İkinci yarının başında Rapid'in Veli Kavlak'la bulduğu gol, onların maçtaki tek etkinliğiydi ama tesadüf değildi. Veli'nin hem çalımını hem vuruşu kaliteydi. Hemen ardından kalecinin tuttuğu topu Holosko'nun önüne bırakması, Avrupa maçlarında çok ender rastlanır türden şanstı.

Gol, Rapid'i dağıttı. Holosko'nun birkaç dakika içinde iki gol daha atması aslında hiç de zor değildi. Daha iyi hareketlerle sonuçlandığı atakta topun direktten dışarı gitmesi ve hemen ardından kaçırdığı fırsat olacak iş değildi. Slovak oyuncunun hızıyla doğru orantılı olmayan becerisi, Beşiktaş'ın en büyük kaybıydı. Neyse ki Bobo, maça pek birşey oynamasa bile gol becerisi Holosko'nun çok üzerindeydi. Bu sayede Beşiktaş güle oynaya kazanabileceği maça herhangi bir kayba uğrama sıkıntısı yaşamadı. Geçmişte çok daha zayıf rakipler karşısında nice Avrupa fiyaskosu yaşamış olan Beşiktaş, Schuster yönetiminde burada da sağlam adımlar atmaya başladı. Beşiktaş bu galibiyetle gruptan çıkma konusunda herhangi bir sorun yaşamayacağını kanıtlarken, ülke puanına katkıda bulunabilecek tek takım olma sorumluluğunu da iyi taşıyor. Holosko'nun gol becerisi olsa Viyana'dan 5'lik bir skorla dönmek işten değildi.

Maçın en iyisi bir Beşiktaşlı değil ama Türk'tü. Veli Kavlak sadece takımının golünü atmamakla kalmadı, 90 dakika boyunca takımını ayakta tutmaya çalıştı, hatta beraberlik golü olabilecek bir orta yaptı ancak bunda Hakan başarılıydı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Ne hakla'dan bugüne, bugünden nereye?

Ahmet Çakır 2010.10.08

Ne zaman Almanya ile maç yapacak olsak aklıma Hıncal Ağabeyin 1960'lı yıllarda Gündüz Kılıç'a sorduğu soru ve aldığı yanıt gelir aklıma. O günlerin genç gazetecisi Uluç, Baba Gündüz'e sorar:

"Almanya'yı yenebilir miyiz?" diye.

Türk futbolunun efsane isminin buna yanıtı çok çarpıcıdır:

"Ne hakla!"

Zaten sonuçlar da Baba Gündüz'ü haklı çıkaracak niteliktedir. 1951'den sonra tam 47 yıl beklemek gerekecektir Almanya'yı yenebilmek için. Gerçi 1998'deki Mustafa Denizli yönetimindeki takımın galibiyeti de 3-4 farkla aleyhimize sonuçlanabilecek nitelikteki bir karşılaşmada gerçekleşmiştir ama olsun!

Arada sadece 1-1'lik bir deplasman beraberliğimiz vardır. Onun dışında hep Almanya'nın 3'lük 5'lik tarifeleriyle sahadan ayrılmıştır milli takımımız. Üstelik bunu dert de etmemiştir çünkü böylesi kayıp ve başarısızlıklar süreklilik kazanmıştır o dönemde.

Aslında Baba Gündüz'ün değerlendirmesi son derece gerçekçi hatta bilimseldir. Çünkü Almanya, o dönemde bulunduğu noktaya gelebilmek için çok çalışmıştır. Tesisler yapılmış, eğiticiler yetiştirilmiş, futbol için en doğru ve sağlam organizasyon gerçekleştirilmiştir. Yani sahada kazanılan başarılar böyle bir çaba ve birikimin ürünüdür.

Bizse sadece konuşarak ve artan zamanda da birbirimizle uğraşarak futbolda ilerleyebileceğimizi sanmışızdır. Bunun böyle olmayacağını anlayabilmemiz ancak 1980'lerde mümkün olabilmıştır. Temel nitelikteki birtakım eksiklerimizin giderilmesiyle başarı yoluna girmemiz de 1990'larda başlamıştır. Sonrasında kazanılan başarıları da biliyoruz.

Ancak bugün gelineen noktada Türkiye yeni bir sıkıntıyla karşı karşıya. Tamam, artık dünya futbolunda belli bir noktaya geldik. Bazıları bunu bir torba-çuval durumu sanmaya devam etse de şu anda ikinci kategori takımlar arasındayız. Tanıl Bora kardeşimin deyişiyle 'başaltı' ekipler arasında yer alıyoruz.

Buraya 5. kategoriden geldiğimize göre müthiş bir sıçramayı gerçekleştirdiğimiz için övünebiliriz. Ancak kimi zaman ciddi kırılmalar yaşayabiliyoruz. Örneğin, 2010 Dünya Kupası elemelerinde 4. kategori takım olan Bosna Hersek'in gerisinde kalışımız bunu gösteriyor.

Oysa çok yakın bir dönemde 2008 Avrupa Şampiyonası'nda kazandığımız başarı ortada. Bu kadar yakın dönemde yaşanan zikzaklar şu anda aşmamız gereken en önemli sorun olarak karşımızda duruyor. Konuya bir başka açıdan baktığımızda, "biz de futbolda nasıl Almanya gibi oluruz?" sorusu önümüzde.

Elbette ki "Mesut Özil Almanya'da oynadığı için vatan haini sayılır mı?" türünden zeka düzeyi düşük olmanın da ötesinde utandırıcı birtakım saçmalıklarla yapamayız bunu. Daha çağdaş ve akılcı yaklaşımlara gereksinmemiz var.

Geçerken onlara hemen söyleyeyim: Tam tersine, Mesut, Türkiye'ye gol de atsa en büyük vatanseverdir. Çünkü bir Türk'ün Alman Milli Takımı'nda ve Real Madrid'de oynayabilmesi, bizim için de çok büyük kazançtır. Varsın birilerinin bu basit gerçeği öğrenmesi biraz zaman alacak olsun!

Sorun Mesut'un ya da başka Türk kökenli oyuncuların Avrupa'nın çeşitli ülkelerinin milli takımlarında oynamaları değil bizim Türkiye'de kendi Mesutlarımızı yetiştirebilmemiz, futbol organizasyonumuzu bu kalite düzeyine yükseltebilmemizdir.

"Toplamı 3-4 milyon gurbetçi içinden böyle dünya çapında yıldızlar çıkarken biz bunu 73 milyonluk potansiyele sahipken niye yapamıyoruz?" sorusu üzerinde kafa yorarsak, hiç değilse düşüncede Almanya'nın yoluna girmiş olabiliriz. Yoksa düpedüz aşağılık nitelikte birtakım popülist tartışmalarla nereye varabileceğimiz açıktır.

Almanların olaya nasıl yaklaştıklarına dikkat ediyor musunuz: Ortak bayrak şakasından tutun da iki ülke arasındaki birleştirici noktalar ve eğlendirici yanlar ön planda. Bizdeyse birileri illa ki dert çıkarmaya çalışıyor. İşte aradaki başarı farkı da buradan doğuyor ama bunu kime anlatabilirsin ki!.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Daha iyisini yapabilecek durumda değildik

Ahmet Çakır 2010.10.09

Maç öncesinde size iki haberim var. Birincisi sevindirici, organizasyonu için yaklaşık 1 aydır uğraştığım maçta Türk spor yazarları takımı, Alman meslektaşlarını 7-3 yendi. Skora bakıp gazoz bir maç olduğunu filan düşünmeyin, epeyce sıkı karşılaşmaydı.

İkincisi biraz üzücü, Yıldırım Baştürk'ün boşta kalmış olmasına inanabiliyor musunuz? Henüz 31 yaşında, bonservisi de elinde. Galiba yıllardır peşinde koşan kulüplerimiz yoruldu ya da kör bir taraflarına geldi...

Bir şey daha: Yıllardır bu konuda çok yalan söyleniyor ama bu kez doğru: Berlin Olimpiyat Stadı'nda tartışmasız bir Türk taraftar üstünlüğü vardı, hem de ev sahibinin "Deutschland" diye tezahürat yapmasını ve Mesut'un da oynamasını önleyecek kadar etkili bir üstünlük!

Gelgelelim sahada bunun karşılığının bulunduğunu söyleyebilmek pek kolay değildi. Bizim Milli Takım'ın uzun yıllardır hep kendini arar bir durumda olmasına alışkınız ama bunun hiç bitmeyecek bir süreç gibi görünmesi de insanı yoruyor.

"Terim'in takımıyla devam ediyor" denilen Hiddink bu kez sıkı bir değişime girişmişti ama bu da kimseyi mutlu etmedi. Özer Hurmacı'nın 11'de yer bulması, Sabri'nin solbek oynamak zorunda kalışı, Halil'in pek parlak bir döneminde olmayışından doğan itirazlar vardı.

Maçın daha başı sayılabilecek bölümde Aurelio'nun sakatlanmasının ardından yerine Tuncay'ın girişi, Hiddink'in oyuna bakışını da ciddi biçimde değiştirmiş gibiydi. 'Önce savunmada ayakta kalalım' düşüncesinin yerini 'Niye gol atmayalım?' anlayışı almıştı.

Ancak en büyük sıkıntıyı ortaalandan yaşadık. Hiddink'in o yöndeki tercihinin karşın hemen hiç top kullanamadık. Bundan doğan arızayı sanki hızlı hücumla gidermek istiyormuş gibiydik ama karşımızdaki rakibin Kazakistan olmadığını unutmuş gibiydik.

Üstelik, Dünya Kupası'ndaki parıltısından uzak olmasına karşın Almanya neyi nasıl yapacağını çok iyi bilen bir ekipti ve bu yüzden hiçbir şey oynamıyormuş gibi görünürken bile topu ağırlarımıza göndermeyi bildiler.

İkinci yarının başında Halil'in kaçırdığı müthiş pozisyon, 55 ve 65 arasındaki dilimde sürekli rakip kale önünde oluşumuz yabana atılmayacak durumlardı ama bu sürecin sonunda bir kez daha santra yapmak zorunda kalmaktan kurtulmamız Podolski'nin inanılmaz beceriksizliği sayesinde mümkün olabildi. Mesut'un gol atması böyle bir maçta bizim açımızdan olabilecek en kötü işti ama bunu önleyebilecek gücümüz de yoktu. Daha önce Podolski'nin neredeyse boş kaleye atmadığı pozisyonu oluşturan Mesut, bu kez kendisi atıp işi bitirdi. Üçüncü gol de biraz fazla oldu.

Yine de deplasmanda Almanya karşısında yenilgi çok büyütülecek bir durum değil. Biz zaten buna benzer durumlarda hedeflerimizi ve stratejimizi pek iyi belirleyemiyoruz. Bu yüzden de uğradığımız kayıplarla dağılıp gidiyoruz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

O kadar da değil...

Ahmet Çakır 2010.10.11

Millet ve onun medyası olarak bazı temel niteliklerimiz pek değişmiyor. Almanya maçı öncesinde sanki bu maçı mutlaka kazanmamız gerekiyormuş ve bunu yapmaya çok yakınmışız gibi yayınlar vardı. Karşılaşmanın ardından da bu kez tam tersi birtakım öfkeli eleştiriler ve tepkili değerlendirmeler gündemde.

Benzer durumları daha önce de defalarca yaşadık. Teknik sorumlular da 'Hiç değilse 3 gün bu kadar çok gürültü-patırtı etmeyin. Sonrasında istediğinizi yaparsınız' anlamında sözler ettiler. Elbette ki bir yararı olmadı çünkü biz böyle şamatalar olmadan gazetecilik yapılamaz sanıyoruz.

Gerçekte Almanya'ya yenilmiş olmamızın abartılacak bir yanı yok. Gürültünün başka yerlerden koptuğunu da bilmiyor değilim. Hiddink'in göreve gelişinden bu yana işe dört elle sarılmış görünmeyişi, oyuncu seçiminde kabul edilemeyecek durumlar ve maçtaki yetersizlik belli başlı sıkıntılar olarak görülüyor.

Bunları anlamak mümkün, bu yöndeki eleştirilerin büyük bir bölümü de kabul edilebilir. Ancak Hiddink gibi dünyada kendini defalarca kanıtlamış bir futbol adamının Oğuz Çetin'in etkisi altında olduğu yolundaki değerlendirmeler, biraz çizmeyi aşmak olmuyor mu?

Milli Takım'la çok uzun yıllardır hiçbir ilgisi olmayan adamın biri böyle bir laf atıyor ortaya. Vatandaş da buna bayılıyor. Ondan sonra 'Oğuz Çetin gitsin!' saçmalığı dillerde pelesenk oluyor. Yaşadığımız sorunları bu şekilde ele almaya devam ettikçe de dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyoruz.

Hele o Mesut'la ilgili saçmalıklar! İnsanı düpedüz tiksindiriyor...

Biz buna benzer saçmasapan tartışmalar yüzünden geçmişte büyük kayıplara uğradık. Elbette ki asla ders almıyoruz. Kendisini yok edecek kadar büyük ve ağır deprem konusundaki gelişmelerden bile ders çıkarmayan bir toplumun bu konuda farklı davranmasını beklemek de anlamsız.

Konuyu sakın ve akılcı biçimde ele aldığımızda dünyanın en güçlü ekiplerinden birine yenilmiş olmamızın bu kadar büyütülecek bir yanı yok. Kuşkusuz, daha çok taraftarla kendi evimizde gibi bir ortamda oynamamızın karşılığı bu olmamalıydı ama yas tutmanın da yararı yok. İşimize gücümüze bakmalıyız.

Azerbaycan maçı hedefe ulaşabilme açısından Almanya karşılaşmasından daha büyük önem kazanabilir. Orada puan yitirmemiz halinde asıl büyük sıkıntı ortaya çıkabilir. Bu nedenle de gereksiz patırtıyı bir yana bırakıp o karşılaşmaya yoğunlaşabilmeliyiz.

Almanya karşısında 30 yıl öncesinin berbat ve etkisiz futboluna döndüğümüz yolundaki eleştirileri de doğru bulmuyorum. Hayır, hiç de böyle birşey yoktu. Tam tersine, ikinci yarının başında rakip kale önüne defalarca çok iyi geldik ve gole yaklaştık. İşte orada tıkandık ve gerekeni yapamadık.

Sözü edilen yılların maçlarına baktığınızda Milli Takım'ın oyunun büyük bir bölümünde santra çizgisini bile geçemediğini, geçse de birkaç saniyeden fazla orada kalamadığını görürsünüz. Çok şükür ki o günler artık çok geride kaldı. Milli Takım bugün başka bir noktada.

Şunu söylerseniz anlarım, 2008'in yarı finalinde çok eksik bir kadroyla Almanya'ya kök söktüren ve gerçekten talihsiz biçimde yenilip elenen Milli Takım nerede, bu ekip nerede! Fakat ne yapacaksınız ki buna benzer dönemsel dalgalanmaları dünyanın en iyi takımları bile geçirebiliyor.

Biz de yaptığımız hatalar, öteki sorunlar ve sıkıntılar üzerinde elbette ki tartışalım. Ancak bir yenilgi sonrasında herşeyi kaybetmişiz psikolojisine de kendimizi kaptırmayalım. Dahası, bu işleri gürültü-patırtıya boğmayalım. Çünkü zaten o durumda asıl büyük kayıplara uğruyoruz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

2012 başlamadan bitti, hedef 2014!

Ahmet Çakır 2010.10.13

Bundan sonra 2012 için büyüklere masallar dinleyeceksiniz ama benim karnım tok! Avrupa Şampiyonası'na katılmak artık hayal. Sorumlusu da Hiddink. İşini ciddiye almadı, dersini iyi çalışmadı ve böyle bir utancın doğmasına yol açtı!

Güya Berlin'de kaybettiğimizi Bakü'de bulmaya gelmiştik. Ancak bunu nasıl yapacağımızı hemen hiçbir oyuncumuz bilmiyordu. Teknik heyetimizin de herhangi bir planının olduğunu söyleyebilmek olanaksızdı.

Almanya karşısında Milli Takım'ın 20-30 yıl öncesinin berbat futboluna döndüğünü de ileri sürenler olmuştu. Dün gece o bakımdan tarih öncesi çağlara dönmüş gibiydik. Kötü filan değil düpedüz acıklı bir haldeydik.

İster yerli ister yabancı olsun teknik adamlar böyledir; eleştirilere kulak asmayormuş gibi görünür ama fena halde etkilenirler. Hiddink de Almanya maçı sonrasındaki patırtıdan gerekli sonucu çıkardığını anlatır bir kadro yapmıştı.

Gerçi iki takım arasındaki güç farkı nedeniyle bunun fazla bir önemi olmayabilirdi. Rakibin toplam değeri bizim vasat sayılabilecek oyuncularımızdan sadece birinin değerinin bile altındaydı. Ancak bunun birşey ifade etmeyeceği de biliniyordu. Azerbaycanlı oyuncuların kendilerini göstermek isteyişleri, yıldırıcı sertlikleri ve zeminin bozukluğu gibi etkenler iki eşit takımın mücadelesini haber veren koşullardı. Moral durumumuz da düşünüldüğünde durum pek parlak sayılmazdı.

Aslında güçlü rakipler karşısında işimiz daha rahat çünkü öncelikle onların oyununu bozmaya çalışıyoruz. Bunu da becerebiliyoruz. Ancak bizim oynamamız gerektiğinde biraz zorlanıyoruz. Dün gece de öyle oldu. Oyunun büyük bölümünde rakibin bizden daha akılcı oynadığını görmek, hazindi.

Düşük tempodaki oyunumuz da onların işine gelecek nitelikteydi. Buna bir de oynuyormuş gibi yaparak kazanabileceğimizi düşünmemiz eklenince 'eyvah!' denecek bir görünüm ortaya çıktı. Gerçi bu halimizle bile 3 önemli pozisyon bulduk. Özellikle Hamit'in pozisyonlarından birinin gol olmayışı talihsizlikti.

Duran toplardan çok kolay gol yiyebilme özelliğimizi bu maçta da ortaya koyunca iş endişe verici bir hal aldı. Hiddink'in oyuna müdahalesi ise Özer'le değil de Nihat'la 10 kişi oynamayı seçmek oldu. Kendi adlarının

gölgesi haline gelmiş Semih-Tuncay ve Nihat'la gol bulmak pek olacak iş gibi görünmüyordu.

Bırakın golü, bu kez pozisyon da bulamaz hale geldik. Tuncay'ın yerini Sercan'a bırakması birşeyi değiştiremezdi çünkü takımımız topluca inanılmaz derecede düşmüştü. İlk yarı temposuz memposuz oynamaya çalışıyorduk şimdi onu da yapamaz hale gelmiştik. Tam tersine mutlak gollük pozisyonları olan evsahibiydi.

Elbirliğiyle Türk futbol tarihinin artık gerilerde kalmış olan rezaletlerinden birini daha oluşturmayı becerdik. Hepimize hayırlı olsun.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Viyana'da önce kültür sonra spor

Ahmet Çakır 2010.10.17

Gündem yoğunluğu nedeniyle biraz gecikme oldu ama mutlaka yazmam gerekiyor. 5 gazeteci arkadaşım ile birlikte Viyana'da Belediye Başkanı Michael Haeupl'un çağrılısı olarak 2,5 gün geçirdik.

Elbette ki içinde Rapid-Beşiktaş maçının da bulunması önceden planlanmıştı ama spordan çok kültür dolu bir gezi oldu, zaten amaç da buydu.

Birkaç ay önce İstanbul'da yapılan organizasyonun ikinci ayağı olan bu gezide aslında Avusturyalı spor yazarlarıyla maç yapacaktık ama mümkün olmadı. Sabah'tan Ertuğrul Erbaş, Akşam'dan Bahadır Çokişler, Fotomaç'tan Cenk Atılğan, Show Tv'den Bülent Tuncay, Türkiye'den M.Emin Batirel'den oluşan ekibimize Viyana Belediyesi Dış İlişkiler Sorumlusu Bayan Eva Gassner ile orada çalışan gazeteci arkadaşımız İsmail Gökmen harika bir evsahipliği yaptı. İkinci gün başkan Herr Haeupl'un bizi kabulünde Sabah'tan Fatih Doğan ve Bahadır Beyarslan arkadaşımız da hazır bulundu. Fatih'in Ekrem Dağ'a ait bir Beşiktaş formasını imzalatıp armağan etmesi çok hoş bir jest oldu. Ekrem'in aynı zamanda Avusturya Milli Takımı oyuncusu olduğunu hatırlatmak gereksiz.

Yaklaşan seçim telaşı içindeki başkanın o hengamede bize zaman ayırması büyük incelikti. Biz de kendisine hem İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Sayın Kadir Topbaş'ın armağanını hem de kendi getirdiklerimizi verme olanağı bulduk. Armağanlarımız arasındaki nazarlık başkanın ilgisini çekti ve özellikle bugünlerde böyle birşeye gereksinmesinin olduğu esprisini yaptı.

Bayan Gassner'in başarılı organizasyonu sayesinde kısa sürede rekor sayıda müze ve başka görülmeye değer yerlere gitme imkanı bulduk. Tabii en büyük şenlik ilk akşam Viyana Operasında Onegin adlı baleyi izleme sırasında oluştu. Kişisel olarak durum benim için tam anlamıyla bir depremdi. Televizyonda Barcelona maçının olduğu bir saatte operaya gitmem için başka bir durumda beni tutuklamak filan gerekirdi. Ancak burada durum değişti. Viyana'ya gelip de bunu yapmamak, Mekke'ye gidip hacı olmadan dönmeye benzetiliyordu.

Bizim locanın biletleri 84'er Euro idi. 6 katlı salon tamamen doluydu. Üç perdelik gösteri elbette ki soluk kesici güzellikteydi ama bu kültürü iyi kötü tanımak koşuluyla. Yoksa 'böyle zulüm görmedik' türünden yorumlar daha ön plana çıkabiliyordu.

Babası bu sanatın içinde olan Emre Tilev kardeşimiz, gelmek istemeyen bir arkadaşımızın yerini almayı büyük bir piyango olarak kabul ederken bizi de eğitmeye çalıştı. Ancak ortalama 30-40 yıllık bir kültür açığını yarım

saat içinde gidermek kolay olmuyor.

Biz eseri izlemekten çok ne kadar seyirci olduğunu ve biletler için ödenen toplam parayı bulmaya çalıştık. Sonra onları orkestra üyelerine ve oyunculara pay ettik! Oyunun üç perde oluşu biraz cansıkıcı bulundu ama tesellimiz şuydu: hayatta herşeyin bir sonu vardı!

Maç dönüşü akşam tv'de öteki karşılaşmaları izleyecek kanal ararken arte televizyonunda Türkiye'deki Arabesk olgusu üzerine yapılmış bir belgesele rastladım ve çivilenip kaldım. Müslüm Gürses'ten Orhan Gencebay'a, Hakkı Bulut'tan Erkin Koray'a kadar kimler yoktu ki konuşmacılar arasında. Parlak Ahmet'in bağlamasından Kadir Çöpdemir'in sosyolojik değerlendirmelerine kadar ayrıca yazılması gereken çok ilginç ve sıkı bir belgeseldi. Sabahleyin bir başka kanalda Galatasaray'ın 10 yıl önce UEFA Kupası'nı kazanmış olduğu görüntülerle anımsatılıp Schuster'li Beşiktaş'ın da bu yolda olduğu değerlendirmesine tanık olmak hoştu. Onun kadar ilginç bir durum da İlhan Mansız'ın kızıyla birlikte buz dansında epeyce ustalaştığını kanıtlayan görüntülerdi.

Lucescu olsaydı...

Almanya ve Azerbaycan yenilgilerinin ardından kaçınılmaz olarak Hiddink eleştirilerin odağında yer aldı. En çok tepki çeken noktalardan biri, Hollandalı hocanın Türkiye'de çok az bulunmasıydı.

Bu durumla ilgili olarak Sergen Yalçın NTV'de harika birşey söyledi. Hiddink'in Türkiye'de daha çok bulunmasının neyi değiştireceği boyutundaki tartışma içinde, "Lucescu olsaydı 364 gün Türkiye'de yaşar, sadece Noel günü Romanya'ya gidip ertesi gün gelirdi." dedi. Herhangi bir nedenle Lucescu adının anılması beni her zaman heyecanlandırır. Çünkü onun neyi nasıl yapmaya çalıştığına en yakından tanıklık edenlerden biriyim. Rumen hoca elbette ki o özelliklerini hâlâ sürdürüyor. Başka bir hocayla bunun rüyasını bile göremeyecek olan S.Donetsk gibi sıradan bir takım onun sayesinde hem UEFA Kupası kazandı hem de Şampiyonlar Ligi'nde kendi çapında ses getiren bir ekip oldu.

Lucescu'nun önemli özelliklerinden biri milli maç boşluğu gibi aralıklarda takımına mutlaka maç yaptırması. Nitekim S.Donetsk yine Antalya'ya geldi ve burada iki maç yaptı. Bunun çok doğru ve geçerli bir çalışma biçimi olduğu kanısındayım. Tabii bunu bizim takımlarımıza, örneğin Galatasaray'a uyguladığımızda neyle karşılaştığımızı da düşünmeden edemiyor insan. Biliyorum, Rijkaard'ın babasının vefatı çok önemli bir gelişme ve haliyle durumu değiştiriyor. Peki, şu aradaki büyük boşlukta Sarı Kırmızılı takım Neeskens yönetiminde bir hatta iki maç yapamaz mıydı?

Bu karşılaşmalarda maç eksiği olan oyuncuların oynatılması, sakatlıktan çıkanların durumunun görülmesi, gençlere yer verilmesi gibi uygulamalar yararlı olmaz mıydı? Bu, her durumda mutlaka geçerli ve çok yararlı bir çalışma biçimi değil midir? Hele Avrupa'da çok erken veda etmiş olan Sarı Kırmızılı takımın bu çalışmayı yabancı takımları getirerek yapması çok doğru hatta gerekli değil midir? Bu ve benzeri çalışmaları yapmadan Galatasaray nasıl başarılı olacaktır?

Niçin Arda?

Çok basit: Para ediyor da ondan! Örneğin ben de bu yazıyı biraz daha çarpıcı bir başlıkla ana yazı yapsam, bugün en çok okunan yazarlardan biri olabilirdim. Arda ile hiçbir ilgisi ve hakkında en küçük bilgisi olmayanların bile sürekli onu konuşup yazmaları bundandır.

Türk futbolunun son dönemdeki en büyük yıldızı yıllardır bu sıkıntıyı çekiyor. Galatasaray'da ilk oynamaya başladığı günlerden bu yana bazıları onun üzerinden tiraj ve reyting yapmak amacıyla en aşağılık yol ve yöntemlere başvurmaktan vazgeçemiyorlar. Elbette ki sonuncusu bunların en reziliydi. Artık tükeniş sürecine

girmiş birilerinin aslında böyle çirkinlikler yaparak şöhretlerini cilalamaya çalışmaları görülmemiş birşey değil. Ancak hiçbir yararı olmayacağını onlara haber vermiş olayım. Bu tür düşüşleri durdurabilecek bir güç yok. Devirleri bitti. Televizyon şöhretleri mezarlığındaki yerleri çoktan kazıldı!

Geçmişte bu maskaralıkları başka yaşlı başlı birileri de yaptı. Ancak onların hiç değilse belli bir meslek terbiyeleri vardı ve nerede durulması gerektiğini biliyorlardı. Malum şahıs ise artık freni patlamış bir kamyon gibi. Nereye varabileceğini hep birlikte göreceğiz. Ne yazık ki içinde bulunduğumuz hastalıklı toplumsal ortam bunların yenilerini illa ki üretecektir. Çünkü vatandaşın bu tür işlere ilgisi büyüktür. O nedenle Arda'nın çilesi daha uzun yıllar sürecektir. Tek kurtuluş, yeni Arda'ların yetişip bu çileyi ondan devralmalarıdır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Veda için daha ne olması lazım?

Ahmet Çakır 2010.10.18

Benim ölçülerime göre Galatasaray milli maç boşluğunda yeterince iyi ve doğru çalışmadı. Bunu rezaletten sonra söylemiyorum, maçtan önce de yazdım. (Bakınız: Lucescu olsaydı.) Buna bir de son iki sezondaki çok kolay kaybetme özelliği eklenince Ankaragücü maçının hiç kolay olmayacağını anlayabilirdiniz.

Takımın sahaya iki sağbek (Sabri, S.Kurtuluş) iki de solbekte (H.Balta, İnsua) çıkması ilginçti. H.Balta'nın stoper oynaması beklenen bir gelişmeydi ama öteki ikilide Serkan'ın yerine Aydın olamaz mıydı, sorusu maçın akışı içinde büyük önem kazandı. Nitekim Sabri'nin önde oynatılma fantazisi Cim Bom'un maça gol yiyerek başlamasına yol açtı. Yardımcının bayrağı havada olsa da ofsayt itirazı gülünçtü. Çünkü geriden gelen Metin Akan'ın vuruşuyla A.Gücü golü bulmuştu. Tolga Özkalfa ders olacak kadar başarılı uygulama yaptı. Sarı Kırmızılı takımda en büyük arıza buradan doğmuş gibiydi ama Sabri'nin olağanüstü çabası bunu örttü. Kazandığı topar ve yaptığı ortalar görmezden gelinecek gibi değildi. Hele ilk yarının sonundaki şutunun gol olmayışı talihsizlikti.

Yine de maçın başında bulduğu golün ardından neredeyse hiç çıkmayan ve sadece sürpriz baskınlarla gelmeye çalışan rakip karşısında Sabri'nin önünde Aydın uygulaması çok daha yararlı olabilirdi. Sadece bunu değil hiçbir durumu göremeyen teknik heyet, Ali Sami Yen'de olağan hale gelen rezaletlerin elbette ki başsorumlusunu.

Misimoviç'in bütün serbest atışları verimsiz kullanışı, Pino'nun derde deva bir hareketinin olmayışı tıkanıklığın en görünen nedenleriydi. Yine de bunlar ayrıntı sayılırdı. Takımın toplam bitikliği daha acıydı. Çuvallar dolusu para verip oynuyormuş gibi yapan adamlar almak da yönetimin becerisi.

İkinci yarının başında yenilen goldeki savunma perişanlığı utandırıcıydı. Son vuruşu yapan Özgür Çek 20 metre paralel koşu yapıp gelirken o bölgedeki 5 G.Saraylı yerinden bile kıpırdamadı. Elbette ki bu perişanlığın başrolünde Servet-Hakan ikilisi bulunuyordu. Oyun 3 gün 3 gece oynansa Cim Bom gole gidemeyecek gibiyken Baros'un becerisi işi değiştirdi, gitmiş maçı geri çağırma imkanı doğdu demeye bile kalmadan üstüste iki kez düşülen ofsayt tuzağı Cim Bom'u çöktürdü.

İki sezondur tarihin en pahalı kadrosuna sahip olmasına karşın inanılmaz yetersizlikteki teknik kadro, Sarı Kırmızılı takımın sürekli utanılacak durumlara düşmesine yol açıyor. Hiçbir rakip hakkında en küçük bir fikri olmayan bu heyetle vedalaşmak için daha ne olması lazım? O büyük adın ve parlak kariyerin Sarı Kırmızılı takıma hiçbir yararı olmadığı gibi tam tersine felakete götürdüğünü artık onlar da görebilmeli. İyi bir birliktelik

olmadı, hiç değilse düzgün ayrılık için imkan tanınmalı. Bunun Fenerbahçe maçından önce olmasının önemini de ayrıca anlatmaya gerek yok sanırım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yönetim kendini tüketiyor

Ahmet Çakır 2010.10.21

Elbette ki böyle bir durumda Galatasaray için en doğru hatta tek seçenek Fatih Terim'di. Onun ikinci dönemindeki başarısızlık ve hayal kırıklığını unutmuş değilim. Bunun ötesinde de bir yığın itiraz ileri sürülebilir.

Yine de neresinden bakarsanız bakın bu aşamada en uygun aday Terim'di. Ancak yönetim onu 'kerhen' göreve getirme yaklaşımı sergileyince İmparator'un tepkisi de sert oldu. Beklenen gerçekleşmedi ve sıkıntı büyüdü.

Galatasaray yönetimi bu konuda yaklaşık 48 saat kadar zaman yitirdi ve gündeme gelen arayışlarıyla biraz daha yıpranmış oldu. Elbette ki Terim boştaysa 1 numaralı adayın o olacağını etkili ve yetkili herkes biliyordu ama bunun bir karar ve uygulama haline gelmesi biraz zaman aldı.

Adnan Polat yönetimi, göreve geldiğinden bu yana futbolla ilgili olarak neyi nasıl yapacağına bir türlü karar veremiyor gibi görünüyor. Bu da Sarı Kırmızılı kulüp tarihinin başarısız dönemlerinden birine girilmesinin temel nedeni oluyor. Nasıl çıkılacağını da kimse bilmiyor.

Yönetimin şaşkınlığının sürdüğü Hakan Şükür'lü formülünde ortaya çıktı. Bu durumu en iyi Hakan Ünsal değerlendirdi. Elbette ki Şükür buna sonuna kadar layık ve hazırdır. Ancak böyle bir dönemde göreve getirilmesinin, Bülent Korkmaz'inkine benzer bir sonuç verme olasılığı daha güçlü değil midir? Hatta birkaç ay sonra bu durumla ilgili olarak, 'Adnan Polat, o karambolde Hakan Şükür'ü de yok etmeyi başardı' şeklinde yorumlanmayacak mıdır?

Bu işin doğrusu, Hakan Şükür'ün 2008 şampiyonluğundan sonra 1 sezon daha oynaması ve ardından kulüpte bir göreve getirilmesiydi. O süreçte yaşanan bir yığın tatsızlıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi geri dönmek kolay değil.

Ayrıca Şükür'ün göreve getirilmesiyle ilgili olarak daha bu durum gerçekleşmeden tarikat-cemaat türünden o bilinen saçmalıklar gündeme taşınmaya başlandı. Ne yazık ki bazı arkadaşlarımız bunu çok büyük bir sermaye olarak görüyor. Harca harca bitmiyor!

Rijkaard, Sarı Kırmızılı takıma sanılandan ve görüldenden çok daha büyük zarar verdi. Cim Bom, saha sonuçları açısından büyüklüğünü kaybeder bir noktaya geldi. Bazı oyuncular da düpedüz tüketti. Böyle bir durumda işi toparlayıp takımı ayağa kaldırabilecek olan kişi Terim'di.

Onun, uzun yıllar önceki bir maçta (1976), yakın zamanda yitirdiğimiz İngiliz teknik adam Malcom Allison'a, ağır bir Fenerbahçe yenilgisi sırasındaki isyanına şimdi bir kez daha gereksinme vardı. Aynı işi yapabilecek birini bulabilmek imkânsız denilebilecek kadar zor görünüyor.

Sarı Kırmızılı takımı hafta sonunda Şükrü Saracoğlu'na götürebilecek en doğru adam da Terim'di. Çünkü orada olumlu ve elbette ki büyük bölümü olumsuz olmak üzere her türlü durumu yaşamış olan kişi odur. Pazar akşamı yaşanabilecek her türlü durumu taşıyabilecek olan da Terim'di.

Galatasaray'ın gündemindeki en önemli konulardan biri hatta başta geleni yeni statıdır. "Oraya çıkacak Cim Bom'un başında hangi teknik direktörü görmek isterdiniz?" sorusuna alınacak yanıt sizce ne olurdu?

Bütün bu etkenler alt alta yazıldığında İmparator'un dönüşü kaçınılmaz görünüyordu. Bunun gerçekleşmemiş olması, zaten epeyce hırpalanmış olan Galatasaray yönetimini daha da yıpratacaktır.

Bana kalırsa, geçmişte ne yaşanmış ve ne söylenmiş olursa olsun Galatasaray'ın göreve çağırdığı Fatih Terim'in buna hiçbir biçimde 'hayır' demesi söz konusu olamazdı. Yönetimin bunu nasıl başardığını da çok merak ediyorum açıkçası. a.kececi@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Frank Rijkaard başarabilir miydi?

Ahmet Çakır 2010.10.22

Gidenin arkasından konuşmak gibi bir derdimiz yok. Ancak 'kör ölür, badem gözlü olur' türünden değerlendirmeler de aynı derecede anlamsız.

Zaten bunu en açık ve çarpıcı biçimde Milliyet'te bir yabancı yazdı. İspanyol spor yazarı Fabian Torres, Rijkaard için 'İpini kendi çekti' dedi. Devamı da şöyle:

"...sizden hem futbol hem bütçe olarak aşağıda olan takımlara sahanızda bile yenilmeyi alışkanlık haline getirerseniz, bunun affı olmaz. Taraftar hesabını sorar, yönetim de gereğini yapar. Bu her yerde böyledir." Bu kadar! Üst tarafı bir yığın laf salatasıdır.

Durumu daha geniş biçimde görebilmek için önce minik bir özet: Rijkaard'ın gelişi büyük olaydı. Bunun Galatasaray ve Türk futbolunda yeni bir devrim olabileceği umudu hepimizde vardı. Hollandalı hocanın işe başlayışı da bu umutları besledi. Ancak herşey sadece 8 hafta sürdü. Fenerbahçe yenilgisi herşeyin sonu oldu.

Rijkaard'ın Galatasaray'a Barcelona'daki gibi bir 4-3-3 oynatmaya çalıştığı çokça ileri sürüldü. Bunun çeşitli versiyonlarıyla ilgili bir yığın değerlendirme yapıldı. Kadro yapısının buna uygun olup olmadığı yolunda da görüşler ileri sürüldü. Biz de gelişmeleri yakından izlemeye çalıştık. Ancak ne yazık ki 'Rijkaard şunu yapmak istiyor' diye ifade edilebilecek bir görüşe sahip olamadık.

Sonuçta Rijkaard dönemine ilişkin elimizde 67 maçlık bir bilanço var. 37 galibiyet, 15 beraberlik ve 15 yenilgiden oluşan toplamın başarılı olduğunu söyleyebilecek biri elbette ki olamaz. Üstelik bu maçların en az 50'sinin Galatasaray'dan daha zayıf rakiplerle oynandığı biliniyor. Böyle berbat bir bilanço her teknik adamı götürür.

Burası bir hayır kurumu ya da gelecekle ilgili araştırmalar yapan bir merkez değil, tam tersine yarışmanın en acımasız şekli ortada. Görüyorsunuz, Rijkaard'ın gönderilmesiyle borsada Sarı Kırmızılı kulübün hisse senetlerinde ciddi bir artış oldu. Demek ki oyunu bütün kurallara ve gerekliliklere uygun biçimde oynayacaksınız.

Asıl suçun yönetimde olduğu konusu Rijkaard'a toz kondurmak istemeyen kesimler tarafından güçlü biçimde ifade ediliyor. Elbette ki yönetimin yanlışları görmezden gelinebilecek gibi değil. Ancak kendi değerinizin kat kat altındaki takımlara çok kolay biçimde yenilmenizi yönetim mi istiyor? Ya da bunun koşullarını yönetim mi hazırlıyor?

Kendisinden en büyük beklenti, Sarı Kırmızılı takıma oynatacağı heyecan verici futboldu. Bu yolda tek bir adım bile atılamadığı gibi Sarı Kırmızılı ekip başlangıçtan daha geri bir noktaya düştü. Rijkaard'ın neyi nasıl yapmak istediği bir türlü anlaşılamadı. Onun da bunu bildiği çok kuşkuluydu.

Minik bir örnek: Aynı şekilde oynadıkları ileri sürülebilecek olan Arda ve Elano'yu bazı maçlarda birlikte oynatması sorun oldu. Ancak Arda'nın oynayamadığı durumlarda Elano da yoktu! Onu bir türlü hazır hale getiremedi ve oynatamadı. Buna benzer sorunların hiçbirine en küçük bir çözüm üretmedi.

Ali Turan'ı haftalarca sağbek oynatıp düpedüz yoketti. Ankaragücü maçında stoper gerekliyken Ali Turan kulübede oturdu. Takım sahaya iki sağbek iki de solbekte çıktı. Yapmaya çalıştığı herşeyin sahada bir karşılığı yoktu; anlamsız ve saçmaydı. Sonuçları da acı oldu.

Yine Ankaragücü maçından sonra takımının aynı golü üç kez yemesinden dolayı oyuncularını suçlaması utandırıcıydı. Bu acıklı durumla ilgili olarak 'Peki siz ne iş yaparsınız?' diye sorulacağını bile düşünemez duruma gelmişti.

Zaten oyuncularıyla ilişkisinin rezalet olduğu çoktan ortaya çıkmıştı. Geçen sezonki başarısızlığı 'bu takım kalitesiz' diye açıklamaya çalıştığında bu iş bitmişti. Bunu o zaman yazdım (Bakınız: Güle güle Rijkaard, Zaman, 10 Mayıs 2010). Oyuncuların onu sabote ettiği iddialarına sadece gülünür. Kayıplarda oyuncular ondan çok daha büyük sıkıntı çekmiyorlar mı?

En temel nitelikteki gerçek şu: Rijkaard iyi ve doğru çalışmadı. Barcelona'daki gibi işlerin kendiliğinden yürüyeceğini sandı. Zor zamanlarda takımı derleyip toparlayacak hiçbirşey yapamadı. Saha içinde ve dışında her türlü gelişmeyi sadece seyretti. Hiçbir duruma el koyamadı, soruna çözüm bulamadı.

Kısacası, Türkiye gerçeğini ve Galatasaray'ın durumunu bir türlü tam olarak anlayamadı. Bunun sonucunun vedalaşma olması da kaçınılmazdı. Tarihin en pahalı kadrolarına sahip olup da Ali Sami Yen'de sürekli yenilmek, hiçbir biçimde savunulabilecek bir durum değildir. Buna benzer durumda Terim'i bile göndermiş bulunan düzenin, Rijkaard'a daha fazla dayanması olanaksızdı. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hagi başarılı olabilecek mi?

Ahmet Çakır 2010.10.23

Önce hayırlı olsun diyelim. Hemen ardından gündemdeki soruya yanıt aramaya çalışalım. Tabii şunu da unutmayalım: Galatasaray yönetimi Hagi'yi başarılı olacağına inandığı için değil, sıkışan sürede başka çare bulamadığı için göreve getirdi.

Elbette ki Hagi sadece Galatasaraylılar için değil benim için de özel biri. Sarı Kırmızılı forma altında yaptıkları daha uzun yıllar unutulmayacak nitelikte. Teknik adamlık döneminde de çok başarısız olduğu söylenemez. Rijkaard'ın 67'de 37'lik galibiyet sayısı, onun bilançosunda 47'de 32 olarak çok daha parlak bir noktada.

Üstelik Rijkaard Sarı Kırmızılı takımın başında herhangi bir finale bile yaklaşamazken, Hagi, belki de tarihin en fiyakalı Türkiye Kupası galibiyetlerinden birine imza attı. Ezeli rekabetin tarihinde son 10 yıllık berbat dönemde G.Saraylıları en çok mutlu eden sonucu Hagi aldı.

O, Sarı Kırmızılı kulüpten başarısızlığı nedeniyle gönderilmedi. Yönetimle ilişkisinde laf dinlemez tavrı ve özellikle Kayseri'deki cep telefonu olayı herkesi çok üzdü ve incitti. Bunların dışında da birtakım gereksiz

sorunlar çıkardı. 'Zor adam' olma özelliği yönetimi yordu.

Zaten hatasını daha o günlerde de anlamıştı. Gönderileceği belli olduktan sonra iki kez çeşitli ortamlarda çok uzun konuşmalarımız oldu. Benim rahmetli başkan Canaydın nezdinde etkili biri olduğuma inanıyordu galiba. Göreve devam etmesi halinde neler yapabileceğini tutkuyla anlatmıştı.

Şimdi bunların hepsi geride kaldı. Gündemdeki soru, başlığımızda. Yanıtı da pek kolay değil. Daha doğrusu Hagi'nin başarı şansının pek yüksek olmadığı açık. Göreve getirilmesinin nedeni başarı umudu değil, şu anda yaşanan çıkmazdan sıyrılabilmek.

Hagi takımı şöyle yapacak, futbolu böyle oynatacak türünden değerlendirmelerin fazla bir anlamı olduğu kanısında değilim. Elde, ülke içindeki başarı için yeterliliği tartışılmaz bir kadro var. Önemli olan bundan gerekli verimi alabilmek için ne yapmak gerektiğini iyi bilmek ve uygulamak.

Rijkaard ve Hagi isimlerini özellikle teknik adam boyutunda yan yana yazdığınızda elbette ki Hollandalı lehine çok büyük bir fark olduğu düşünülebilir ama tablo da ortada. Dolayısıyla Türkiye ve Galatasaray gerçeğini daha iyi bilen biri olarak Hagi kuşkusuz daha avantajlı bir noktada olacak.

Rijkaard'ın hemen hiç verim alamadığı bazı futbolcuların ayağa kaldırılması da Hagi'den en büyük beklenti olacak. Özellikle Elano ve Misimović'in şu andaki hayalet görünümünden kurtulmaları önemli. Aynı durum Servet'ten Hakan Balta'ya bir dizi adam için de söz konusu. Hagi de bunu yapabilecek durumda.

Hagi'nin en büyük şansı, beklentinin azalmış olması. İlk 8 maçın 4'ünü kaybettikten sonra 3.lükten daha yukarı bir hedef için oynamak hayaldir. Üstelik bu sezonki gibi zirve yarışında 6 takımın bulunduğu bir ortamda yapılabilecek olanlar sınırlıdır.

Hagi'nin önemli bir şansı da ikinci yarıdaki maçların yeni statta oynanacak oluşudur. Orası Cim Bom için beklenenin üzerinde bir sıçramanın dayanağı olabilir. Fenerbahçe maçı dahil kalan 9 karşılaşmadaki kötü sonuçlar için kimsenin yasa bürünecek hali yok. Beyaz sayfanın yeni statta açılacağı beklentisi taraftarı ikna edebilir. Bütün bunları alt alta yazdığınızda Hagi'nin başarılı olup olamayacağı uzun boylu bir tartışma konusu olmaktan çıkıyor.

Bayülken'in olgunluğu

Hatırlayan okurlarımız olacaktır, Dünya Şampiyonası sırasında NTV basketbol yorumcusu İhsan Bayülken'in tarzını 'yorucu' bulduğumu yazmıştım. Maçta olup biten her hareketi yorumlayan bir yaklaşımın izleyiciye soluk aldırmadığını, bunun yayıncılık açısından doğru bir yol olmadığını belirtmeye çalışmıştım.

Gelen elektronik postaların yüzde 80'i bu savımı destekleyici nitelikteydi. Ancak karşı çıkan yüzde 20'nin içinde de mutlaka dikkate alınması gereken görüşler vardı. Ben o düşüncemden vazgeçmiş değilim ama ne dediğimin pek anlaşılmadığını da gördüm. Bayülken'in yorumculuğuna herhangi bir itirazım yok. Sadece yayıncılık açısından bu kadar çok ve sürekli konuşmanın 'bayılıcı' olduğunu anlatmaya çalıştım. Yorumcu, susarak da ilgi çekmeyi bilmeli. İzleyici, 'ne diyecek' diye merak etmeli, anlatmaya çalıştığım buydu.

O arada NTV'ye bir iş için gittiğimde Bayülken ile karşılaştık. Büyük bir nezaketle yazımı okuduğunu ve yararlandığını söyledi.

Oysa bizde böyle durumlarda selamı sabahı kesmek ve eleştireni düşman olarak görmek asıl tercih edilen davranış biçimidir. Bayülken'in bu olgunluğu da beni hem şaşırttı hem mutlu etti. Bunu mutlaka yazacağım dedim. Kismet bugüneymiş.

Bravo Fenerbahçe

Milli maç boşluğunda Batman'a gidip maç yapan Fenerbahçe'nin bu etkinliği sanılanın çok ötesinde bir önem taşıyor. Bu etkinliğe katılamadım ama geçen yılın sonunda Adnan Polat'ın Mardin'de konuk edilmesine tanıklığım var. O günlerde de yazmaya çalışmıştım bu tür etkinliklerin önemini.

Ayrıca, TSYP olarak biz de 26 Eylül Pazar günü Mardin'den gelen 50 kardeşimizi konuk ettik. Hakan Şükür ve Hasan Şaş'ın da katıldığı bir takımla onlarla top oynadık. Hiç duraksamasız söyleyebilirim ki yıllardır TSYP'nin yaşadığı en renkli günlerden biri oldu. Milliyet'te Uğur Meleke kardeşim "Cizre'de bir plastik top" (14 Ekim) başlıklı yazısında bu işin toplumsal boyutlarını çok iyi değerlendirdi. Hatta 50 kuruluşluk plastik toplarla yapılan akıllıca işlerin bile kimi zaman hangi faciaları önleyebileceğini çarpıcı biçimde ortaya koydu. Oradaki sorunu silahla ve güçle çözemeyeceğimiz gün gibi ortaya çıktı ama bunun bedeli de çok ağır oldu. Şimdi başka yolları denemek gerekiyor. Bu kapsamda görevin tümüyle siyasetçilere ya da bürokratlara düştüğünü söyleyip bir kenara çekilemeyiz. Spor aracılığıyla da yapılabilecek pek çok iş var.

Fenerbahçe'nin oraya gidip maç yapması sonuçta simgesel bir olay. Ancak bunun bile kenti nasıl dalgalandırdığını, ne kadar olumlu bir hava oluşturduğunu gidip görürseniz şaşkına dönersiniz. Oradaki insanlar bu bir yudum mutluluğa bile razı.

Bu bakımdan Beşiktaş'ın stat yapımı sırasında Süper Lig'de takımı olmayan illerde maç yapma düşüncesinden tutun da o bölgeye dönük olarak yapılacak her türlü sportif etkinliğin arkasında duralım. Göreceksiniz, çok şey kazanacağız.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Evin çocukları' işe el koyarken...

Ahmet Çakır 2010.10.24

Dünkü 'Hagi başarabilecek mi?' yazısını basın toplantısından önce yazmıştım. Toplantının da ilginç ve önemli yanları vardı.

Hagi döneminde neler yaşanabileceği hakkında fikir vermesi bakımından ilginç noktalara birkaç satır değinilmeli. Üstelik bunu biraz da Fenerbahçe derbisine dönük bir yazı olarak görebilirsiniz.

Marcel Desailly 'Kaptan' adlı kitabında (İthaki Yayınları), Milan'da oynadığı döneme geniş bir yer ayırır. Takımda ayrıcalıklı konumda sayılabilecek oyuncuların yemek yedikleri bölümü 'Beyefendiler Masası' olarak anlatır. O dönemde kaptan Baresi'dir. Masanın en genç üyesi de Maldini. Aralarındaki ilişkiler konu edilirken Maldini'nin durumu ve gelecekte kaptan olacağı şöyle anlatılır: Evin anahtarlarının ona verileceği belliydi.

İşte Gheorghe Hagi ve Tugay Kerimoğlu da önceki gün Galatasaray'ın yeni teknik heyeti olarak sözleşme için değil, evin anahtarlarını teslim almak üzere gelmiş olan evlatlar konumundaydı. Toplantı boyunca en sık vurgulanan nokta bu oldu. Sorunların ve sıkıntıların haktan da bu özelliklerine dayanarak geleceklerdi.

Hagi'nin en önemli handikabı gibi görünen, son dönemde teknik direktörlük yapmama durumuyla ilgili olarak, hiç de böyle bir sıkıntısının bulunmadığını ortaya koyuşu ilginçti. Romanya ve ülke dışından teklifler almış ama bunları kabul etmemişti. 30 yıl çalıştıktan sonra biraz dinlenmek onun da hakkıydı.

Bu kapsamda Galatasaray'ın farkı açıktı. Sarı Kırmızılı kulüp Hagi'yi ne zaman göreve çağırırsa koşa koşa gelirdi. Öyle de yapmıştı. 12 yaşındaki oğlunun doğumgünü bile umursamadan koşup gelmiş olması da bunu

gösteriyordu.

Hagi'nin toplantıdaki heyecanının yanısıra 2006'daki şampiyonlukta payının bulunduğunu ileri sürmesi ilginçti. Gerets'e iyi bir takım bırakmıştı ve biraz da bu yüzden şampiyon olunmuştu. Şimdi de doğrudan şampiyonluğu değil ama ona yol açacak süreci tekrarlamayı vaat ediyordu. Bunun adı da çalışmak, çalışmak ve çalışmaktı.

Elbette ki Fenerbahçe maçı en çok merak edilen konuların başında geliyordu. Hagi bu konuda ne yapacaktı? Sarı Kırmızılı takımın Şükrü Saracoğlu'ndaki makus talihini yenmek mümkün olabilecek miydi? Bunun yanıtını çünkü gazetelerde okudunuz.

Doğrusunu isterseniz bu karşılaşmanın geçmiş sezonlardakine oranla daha büyük bir önem taşıdığı kanısında değilim. Sarı Kırmızılı takım bugüne kadar orada yaşanabilecek her türlü tatsızlığı ve sıkıntıyı yaşadı. Daha ötesi kalmadı.

Ancak oraya Rijkaard ile değil de Hagi ile gitmesi bir avantaj olarak görülebilir. Çünkü Hollandalı hocanın bu tür durumları yeterince doğru kavrayabildiği epeyce kuşkuluydu. Galatasaray'ın kendi değerinin çok altındaki takımlara inanılmaz bir kolaylıkla yenilir hale gelişi bunun en açık kanıtıydı.

Hagi en azından bu tür yenilgileri hiçbir şekilde kabullenmeyen ve bunlara tepki gösteren bir teknik adamdır. Bu da takımın silkinip kendine gelmesinde en büyük etken olacaktır. Daha önemlisi, elbette ki Galatasaray'ın başına ikinci kez gelişi sadece Fenerbahçe maçı için değildir. Ondan sonra yapılacak dünya kadar iş vardır.

Takımın başına ikinci kez geçme işinin bugüne kadar pek iyi sonuç vermediği yolundaki gamlı-kederli değerlendirmelerin fazla bir önemi olduğu kanısında değiliz. Sadece takımın başına yeni bir teknik adam getirilirken bununla ilgili törende bugüne kadar başkan mutlaka yer alırken bu kez niçin yardımcısının sahneye çıktığını, bir kenara not edilmesi gereken nokta olarak görüyoruz. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hagi'nin ilk dersi: Kolay yenilmemeyi öğrenmek

Ahmet Çakır 2010.10.25

İlk 45 dakika geride kaldığında Şükrü Saracoğlu'nda gözle görülür, elle tutulur bir şaşkınlık vardı. Siz bakmayın, bazı yöneticilerin rakiplerini 'yaralı aslan' olarak görüp çekindikleri yolundaki açıklamalarına. Kendi aralarındaki konuşmalarda 'rahat kazanırsınız' yaklaşımı içinde olduklarına bahse girebilirim. Hatta 'fark olur' diyenler de az değildir.

Son 10 yıldaki maçların büyük bir bölümünde işi ilk yarıda bitirmiş olan Fenerbahçe, bu kez gol yemediği için sevinme durumundaydı. Gerçi Galatasaray tek kale oynuyormuş gibi görünürken de topu ağlarında görmeye alışkındı ama bu kez birşeyler değişmiş gibiydi. İlk yarıda böyle bir talihsizlik ya da tuhafılık yaşamadı. Belirgin üstünlüğün tabelaya yansımayaşısı tek sorun oldu.

Peki, ne olmuştu da birkaç gün içinde herşey bu kadar değişebilmişti? Elbette ki Hagi'nin Cim Bom'a, kişiliğine uygun bir futbol oynatması bunda temel etkendi. Neill'in savunmaya getirdiği denge de önemliydi. Gol olacak nitelikteki şutu da bir başka artısıydı Avustralyalının. Oyunu ilerde kabul edip ortaalanı kalabalık tutarak etkili olan G.Saray gol umudunu da Pino'ya bağlamıştı. Henüz taraftarı mutlu edecek birşey yapamamış olan Pino ilk 45'in en parıltılı adamıydı. 5 şutunun ilkinde topun ağları bulmasını Gökhan Gönül'ün müthiş kademe becerisi önledi.

Hagi'nin bir sürprizi de Elano oldu. Özellikle Arda'nın olmadığı dönemde Brezilyalı yıldızdan yararlanmamak, eski teknik direktörün tuhaflıklarından biriydi. Elano hücumda çok etkili görünmese de korkulacak bir adamdı; üstelik, F.Bahçe'nin soldan gelmesini önlemek gibi yabana atılmayacak bir işe yardımcı oldu. İkinci yarının başında oyun beklenen şekline dönmüş gibi göründü. Hakan Balta'nın sürekli tutuk oyunu ve Servet'in iki önemli hatası, Fenerbahçe'nin gole yaklaştığı anlardı. Ancak bu kez Cim Bom şanslıydı, yani top birilerine çarpıp ağlara gitmiyordu.

Hagi'nin Misimoviç'i oyundan alıp Barış'ı sahaya sürmesi açık bir mesajdı: Çalışmadan oynayamazsın! Buna karşılık Cana'yı alırken de 'Sadece çalışmak yetmez, biraz da oynamayı öğren!' der gibiydi. Hepsinin biraraya gelmesi biraz zaman alacak.

Hagi'nin hamlelerinin Serkan ve Emre Çolak'la oluşu, sakatlıklar yüzünden çekilen sıkıntıyı vurgularken, oyunun son dakikalarında gole yakın tarafın G.Saray oluşu önemliydi. Pino'nun biraz gol becerisi olsa Sarı Kırmızılı takım rahatlıkla galibiyete ulaşabilirdi.

Yine de Sarı Kırmızılılar için galibiyet kadar önemli bir sonuçtu bu. Hem Şükrü Saracoğlu korkusunun anlamsızlığını ortaya koydu bu takım hem de Hagi'ye yenilgisiz bir başlangıç yapma imkanı verdi. Galatasaray'ın bugün içinde bulunduğu durumda kolay yenilen bir takım olmaktan kurtulmak, sanıldığından çok daha önemlidir. Eski teknik direktörün bu noktada ortaya çıkardığı yıkımın altından kalkmak kolay değil. Hakem yorumcuları, ilk yarıda Emre Belözoğlu'nun, ikinci yarıda da Neill'in ikinci sarıdan atılması gerektiğini söyleyip yazacaklardır; haklılar. Yine de bana sorarsanız Bülent Yıldırım iyi yaptı. Özellikle derbilerde herşeyi kitabına göre yapmaya çalışmak işi çığırından çıkarabiliyor, bunu çok gördük.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu takıma her rakip Real Madrid

Ahmet Çakır 2010.10.31

Adını anmayalım ama eski teknik direktörün Galatasaray'ı ne hale getirdiğini maçın ilk 20 dakikasında gördük.

Tıpkı öteki rakipler gibi Antalyaspor'un da Ali Sami Yen'de sanki Real Madrid'miş gibi bir rahatlıkla oyuna başlaması artık alışılmış bir durumdu.

Tabii o arada Kırmızı Beyazlı takımın bir de gol sıkıştırıp öne geçmesi beklenebilirdi. Zaten Hagi de bütün önlemlerini buna göre almış gibiydi. Serkan Kurtuluş ile Sabri'nin önlü arkalı oynamaları, Barış, Lorik Sana ve Mustafa Sarp'ın aynı anda sahada olmaları aslında insanın içine sıkıntı verecek bir dizilişti.

Ancak Arda, Kewell, Baros'un haftalardır devredışı olduğu, hatta Elano ve Ayhan'dan bile yararlanılamadığı bir ortamda yapacak başka birşey de yok gibiydi. Evet, Hagi'nin takımı sonuna kadar mücadele edecekti, bunu hemen gördük ama bu neye yetecekti?

Endişelerin artmaya başladığı dakikalarda Sarı Kırmızılı takım için bir golden daha fazlası köşe atışından geldi. Atışı Misimoviç'in kullanmış olması, Servet'in de hareketli biçimde topla buluşup uzak direk dibine vurması, golün fazlalıktıydı.

Kalan 8 adamıyla sadece mücadele eden Galatasaray'ı sonuca götürebilecek iki adam Misimoviç ve Pino idi. İkinci golde de Pino sahneye çıkınca, keyifler yerine geldi. Bunun hemen ardından çok daha kolay pozisyonda Neill'in topa yetişemeyişi ilk yarıdaki iki kayıptan biri oldu.

İkinci kayıp Serkan'ın sakatlanıp çıkmasıydı. Burada Hagi'nin Ali Turan'ı oyuna alışı 'O kadar da değil' denebilecek bir durumdu. Çünkü Cim Bom çok savunmaya dönük bir yapıda kalmış oldu. Üstelik Ali Turan'ın ilk hareketi de rakibe mutlak gollük pas vermek oldu.

Sabri'nin beke çekilip oynayabilen bir ortasaha ile takım daha güçlendirilebilirdi. Hagi, sadece savunma oyuncularıyla ayakta durmaya çalışarak, kazanılmış bir maçı gereksiz sıkıntıya soktu. Nitekim Antalyaspor bunu iyi değerlendirdi ve Ali Sami Yen'de azap başladı.

Neyse ki takım bu tür azaplara çok alışmış durumdaydı ve Antalyaspor'un da yorulmasıyla tehlikeler azalır gibi oldu. Emre Çolak'la yapılan hamlenin ardından Hakan Balta'nın sakatlanıp çıkması, söylemek hoş değil ama, Galatasaray'ın lehine oldu. Çünkü onun oynuyormuş gibi yapmasının çıkardığı sorunlar bu maçta da çok acı biçimde tekrarlanabilirdi.

Nitekim son bölümde takım yeniden ayağa kalkıp oynamaya ve gol kovalamaya başladı. Ancak bunu yapabilecek becerisi yoktu.

Aslında Galatasaray öyle bir noktada ki artık maçta şu olmuş bu olmuş fazla bir anlamı yok; ne yapıp yapıp maç kazanmak gerekiyor. Üstelik Hagi'nin Ali Sami Yen'deki ilk maçında kayba uğraması felaket olurdu.
a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kitaplardan yoksun bir futbol kültürü...

Ahmet Çakır 2010.11.06

Kitap Fuarı büyük bir şenlik. Günlerce gezeniz bitmesi mümkün değil. Toplantılara, imza günlerine yetişebilmek neredeyse olanaksız. O nedenle yapabildiğiniz kadarıyla yetinmek zorundasınız.

Tabii ki spor dünyasındaki insanların çok büyük bir bölümünün bu tür etkinliklerle hiçbir ilgilerinin bulunmadığını söylemek de boşuna yorgunluk olur. Spor yayıncılığı konusunda da fuarda hiçbirşeyin olmayışı utanılacak bir durum ama ilk cümlede söylediğimizin doğal bir yansıması. Evet, fuar alanının kentten epeyce uzak oluşu bir sorun ama öyle dev bir alanı başka yerde bulmak da mümkün değil. Aslında bu gerçek bir kitapsever olup olmadığınızın da sınanması gibi. Böyle bir buluşma için başka kentlerden gelenler bile var. Tıpkı yakında oturduğu ve imkânı olduğu halde bunu aklının kıyısından bile geçirmeyenlerin çokluğu gibi...

Özellikle seçerek Serkan Akcan ve Okay Karacan arkadaşlarımla okurlarla buluşma gününde gittim fuara. Onlardan önce de Ahmet Turan Alkan dostumuzun konuşmasının oluşu hoş bir raslantıydı. Zaman okurunun her durumda gazetesiyle yoğun bir ilişkisinin bulunduğunu daha önce de defalarca görmüştüm. Burada da aynı durum yaşanıyordu.

TSYD yönetimine girmemin nedenlerinden biri de kitap konusunda çeşitli etkinliklerle bulunabilmektir. Örneğin fuarda bir TSYD standının bulunmayışında artık benim de hatam var. Ancak kitaptan o kadar uzak bir iklimde yaşıyor ve öyle akıl almaz sorunlarla boğuşuyorsunuz ki bu aklınıza bile gelmiyor.

Oysa spor kitaplarıyla ilgili ayrı bir fuar yapılması, en azından TSYD'nin Levent'teki merkezinde her türlü spor kitabının satışının temini gibi düşüncelerimiz vardı. İki yıla yakın sürede bunlarla ilgili tek adım bile atılamadı. Çünkü birbirimizle uğraşmaktan hiçbir işe zaman kalmıyor! Yine de bununla ilgilenebilecek yayınevleri açık davet sayınlar.

O zaman spor kitapları yayınlayan yayınevlerinin etkinlikleriyle mutlu olmak kalıyor. Başta İletişim ve İthaki olmak üzere çok düşük satış rakamlarına karşın bu işi sürdürenlere teşekkür etmek lazım. Şimdi onlara Çizmeli Kedi Yayınları da katıldı. Uğur Önver'in Messi kitabıyla, Sabri Ugan'ın Arda Turan'ı, Alen Markaryan'ın da Quaresma'sını yenilerinin izleyeceği belli. Gençlik dizisi şeklindeki bu kitaplar umarım hakettiği ilgiyi görür. Mavi Ağaç Yayınları da sessiz sedasız önemli spor kitapları yayınlıyor. Bunlar arasında Los Angeles Lakers'ın efsanevi koçu Phil Jackson'un Ruhunu Arayan Takım adlı kitabı ne yazık ki başarısız bir çevirinin kurbanı olmuştu. Aynı kitabın yeniden çevrilerek yayınlandığını görmek sevindiriciydi çünkü bunda karınca kararınca bir etkim de olmuştu.

Altın Kitaplar'ın son dönemde bu alandan çekilmiş gibi görünmesi talihsizlik. Benim de iki kitabım bu yayınevinden çıkmıştı (O Bir İmparator ve 2002 Dünya Kupası). O günden bu yana yenilerinin çıkmayışına ben mi sebep oldum acaba diye düşünmeden edemiyorum. O Bir İmparator'u hâlâ soran okurlar var, yıllardır yeni basımı niçin yapılmaz!

Zaman Kitap da sessiz sedasız spor alanındaki çabasını sürdürüyor. Ancak okur ilgisinin yetersizliği bütün yayınevlerini sıkıntıya sokuyor. Milyonlarca insanın futbol için çıldırdığı söylenen bir ülkede en ünlü yazarın kitabı bile hemen hiç satmıyor. Biz yalanlarla yaşamayı becerebiliyoruz ama yayınevleri bunu yapamıyor çünkü onların giderleri gerçek!

Teşekkürler Faruk Ilgaz

Galatasaray'la Fenerbahçe arasında kimi durumlarda artık bezdirici hale gelebilen düşmanlığın, son dönemde biraz olsun şiddetini azalttığını farkediyor musunuz?

Bunda en büyük payın Adnan Polat ve Aziz Yıldırım'da olduğunu söylemek mümkün. Aralarındaki olumlu kişisel ilişki, haliyle camialara da yansıyor. Akılsızca düşmanlığın ortaya çıkardığı sıkıntılar biraz olsun azalıyor. Bu arada Fenerbahçe'nin eski başkanlarından Faruk Ilgaz'ın katkısı da görmezden gelinecek gibi değil. Ilgaz önce 28 Eylül'de Metin Oktay'ı anma toplantısına katılıp konuştu. Ardından Galatasaray'ın eski başkanlarından Selahattin Beyazıt da Fikret Kırca'nın (Küçük Fikret) ödüllendirilmesi toplantısına katıldı.

İki değerli spor adamı bu toplantılarda çok güzel sözler ettiler. İki kulüp arasındaki dostluğun laf olmadığını ortaya koydular. Ilgaz son olarak Şükrü Birant'la birlikte GSYİAD'ın ödül törenine katıldı. Dernek Başkanı İsmail Sarıkaya'nın çağrısına koşup gelen Ilgaz'ın bu jesti alkışlanacak değerliydi.

Galatasaray dergisi de son sayısında Ogün Altıparmak ile yapılan bir röportaja yer verdi. Biliyorsunuz, kulüp dergileri kendi camiaları dışından kişilere kolay kolay kapılarını açmıyorlar. Bu, Galatasaray'a yakışan, güzel bir jest oldu.

İki kulüp arasında geçmişte rekabeti çok aşan düşmanlık herkese zarar verdi ve Türk sporunu da düpedüz zehirledi. O kadar ki 2009'un, aralarındaki rekabetin 100. yılı olduğunu bile farkedemediler. Oysa bu dünya çapında önemli bir olaydı ve çok büyük etkinliklerle kutlanabilirdi. Ancak gözünüzü anlamsız bir düşmanlık bürüdüğü zaman bu kadar önemli ve değerli şeyleri bile göremeyebiliyorsunuz.

Bu nedenle atılmakta olan adımlar çok değerli ve bunun için de katkıda bulunanlara teşekkür borçluyuz.

Terim kaç yıl oynadı?

Asla düzeltilemeyen yanlışlardan biri de bu. Fatih Altaylı cuma günkü yazısında Fatih Terim'in G.Saray'da 14 yıl oynadığını yazdı. Oysa bununla ilgili kayıtlar, Terim'in 1974 yazında Sarı Kırmızılı kulübe geldiğini ve 1985 yazında da bıraktığını gösteriyor. 85'ten 74'ü çıkarınca 14 mü kalır? Bu yanlış yapan sadece Altaylı değil. Terim G.Saray'da 11 yıl oynadı ama nedense bu süre hep daha yüksek gösterilmeye çalışılır. Daha etkileyici olduğu düşünülüyor olsa gerek...

Teknik direktör nasıl sabote edilir?

Bu yazı çok önceden yazıldı, şu anda gündemden düştü. Ancak kalıcı bir yanı da yok değil. O nedenle minik bir özetini aktarmakla yetineceğim.

Aslında M.Yücedağ'ın suçlamaları, gündem yoğunluğu nedeniyle pek yankı yapmadı. İyi de oldu. Buna karşın GS 2. Başkanı M. Helvacı gibi ciddiyetiyle tanınmış kişiler bile bununla ilgili görüş açıklama gereğini duyabildiler. Hiç gerekli değildi. Yücedağ'ın suçlamalarının akla, iz'ana sığar bir yanı yok. Rijkaard gitsin diye futbolcuların bilerek kötü oynamaları iddiası hiçbir durumda geçerli olamaz. Yönetimin doğru transferler yapmadığı, Hollandalı hocanın o nedenle başarılı olamadığı yolundaki suçlamaları da yine aynı kapsamdadır. İsterseniz konuyu çok kestirmeden şu şekilde ortaya koyabiliriz: Herhangi bir futbolcunun ya da oyuncu grubunun Feldkamp'ı sabote edebileceğini düşünebilir misiniz? Ya da bunu Lucescu'ya, Fatih Terim'e, Şenol Güneş'e, Mustafa Denizli'ye yapabilirler mi dersiniz?

Hayır, hiçbir şekilde mümkün olamaz böyle birşey! O zaman sorun oyuncularda değil teknik direktördedir. Onun çalışma yetersizliğinden başlayıp oyuncu seçimi, maç taktiği, rakip analizi gibi çok önemli noktalarda çuvallaması, başarısızlığın asıl nedenidir.

Nitekim bunu Rijkaard da kabul etti, Başkan Adnan Polat son noktayı koydu. 'Teknik direktörün bu işteki sorumluluğu yüzde 95'tir' saptaması kesinlikle doğrudur çünkü bütün öteki etkenleri biraraya getirip de olayı bütünleyecek kişi odur. Bu kadar basit. Üst tarafı fasa fiso!

Dersimiz Türkçe: Yenilgi 'almak!'

"Milan, Avrupa kupalarındaki 50. yenilgisini almaya hazırlanıyor..."

Real Madrid-Milan Şampiyonlar Ligi maçının özet görüntülerini seslendiren arkadaşım bu ifadeyi aynen kullandı. Kendisi sürekli görüştüğüm ve elbette ki sevdiğim bir spiker arkadaşım. "Yenilgi aldı" denilemeyeceğini, yenilginin kaybetmek anlamına geldiğini, 'kaybetmeyi aldı' anlamı çıkan bir lafın da deli saçması olduğunu defalarca konuşmuştuk.

Ancak bu tür yaygın yanlışlarla ilgili artık herkesin sığındığı bir mazeret var: 'Galat olmuş ağabey, ne yapalım!' diyorlar. Yani yanlış doğrunun yerine geçmiş diye anlatılabilecek bir durum...

Hayır, galat filan olduğu yok, siz uyduruyorsunuz! 'Yenilgi aldı' lafı ne kadar çok kullanılırsa kullanılsın, deli saçması olmaktan kurtulmaz! Galibiyet alınır, berabere kalınır, yenilgiye uğranılır. Anadilinizi doğru kullanmayı önemsiyorsanız, budur! Yoksa Allah selamet versin...

Aslında yayınlarda dünya kadar Türkçe yanlış yapıyor ama içlerinde en bıktırıcı olanı bu! "Kaybetmeyi aldım" denilemeyeceğini bile düşünmeyen arkadaşlarımızın çokluğu insanı bezdiriyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Misimoviç nasıl oynadı?

Ahmet Çakır 2010.11.07

Yazmak istediğim bir yığın konu var ama hepsini aynı yazının içine sığdırmak olanaksız. Ayrıca bir bölümü de gündem dışı sayılabilecek konular. Spor dışı olanlar bile var.

O nedenle bu yazıya sanki Trab-zonspor-Galatasaray maçıyla ilgiliymiş süsü vererek ötekileri de aradan çıkarmaya çalışacağım. Becerip beceremeyeceğimi ben de merak ediyorum ama siz eğlenceli bir pazar yazısı olarak kabul ediverin bu dağınıklığı.

Efendim, Galatasaray'ın bu akşam Trabzon'da kazanma şansının pek yüksek olmadığını benim söylememe filan gerek yok. Gerçek gün gibi ortada. Maç kazanabilmek için hiç değilse golcülerinizin sağlam olması gerek. O yok bu yok, ortamında böyle zorlu bir maça çıkmak zorunda kalmak talihsizlik. Bundan çok daha önemlisi Galatasaray'ın ilk 8 maçta uğradığı 4 yenilgi. Bu kadar kısa sürede uğranılan büyük kaybın ardından Sarı Kırmızılı takımın bu sezon ligde hiçbirşeyin adayı olamayacağını kabul etmek gerek. Bu umutsuzluk filan değil basit bir saptama. Rakamlar ve istatistikler bunu söylüyor.

Ligin geride kalmış bulunan 50 yılı aşkın tarihine bir göz attığınızda şampiyon takımın ortalama 4 yenilgiyi aşmadığını görürsünüz. Evet, 7, 6, 5 yenilgiyle şampiyon olanlar da yok değildir ama çok enderdir. 8 maçta 4 yenilgilik bir bilanço dükkanın çok erken kapatılması anlamına gelir.

Üstelik sorun sadece Trabzonspor maçı değil. Önümüzdeki hafta Ali Sami Yen'deki Manisaspor karşılaşmasının ardından Kayserispor deplasmanı ve Beşiktaş maçı geliyor. Bunları da kayıpsız geçmek gerekiyor ki imkansız denilebilecek kadar zor. Kısacası, bunun tepki çekeceğini biliyorum ama Cim Bom usul usul gelecek sezon hazırlıklarına başlamak zorunda kalacağı bir noktada.

Yazmak istediğim ikinci konu geçen hafta Antalyaspor maçında Misimo-viç'in nasıl oynadığına ilişkin. Gazetelerin yarısına göre bu futbolcu çok iyi oynamıştı, ötekilere göreyse tam bir fiyaskoydu. Örneğin bizim gazetede maçın hayal kırıklığı olarak seçilmişti. Kendisine 10 üzerinden 3'ten 7'ye kadar notlar verildi.

Aynı maçta hem çok iyi hem de çok kötü oynayabilme becerisini gösterebildiğine göre Misimoviç özellikle incelenmesi gereken türde bir oyuncu. Kendisini aynı maç içindeki başarısı nedeniyle kutluyor, başarısızlığının da geçici olmasını diliyoruz.

Benzer bir durum da Aykut Koca-man'la ilgili olarak yaşandı. Gazetelerin yarısına göre FB teknik direktörü Bursaspor maçında oynanan futboldan memnundu. Böyle mücadele edilmesi halinde hedefe ulaşacaklarını söylüyordu. Ancak öteki yarısına göre durumdan hiç de hoşnut değildi ve gerekli önlemleri alacaktı.

Elbette ki sorunun nereden kaynaklandığını biliyorum. Masabaşı haberciliğinin böyle komik yanları oluyor. Şöyle bir uydurma mı yapalım, yoksa böylesini mi tercih edelim derken birbirine tamamen ters açıklamalar aynı kişinin ağzından çıkmış gibi gazetelerde yer alabiliyor. Spor gazeteciliğinin geldiği nokta burası.

Bir de spor dışı konumuz var. Ahmet Hamdi Tanpınar'ın Saatleri Ayarlama Enstitüsü adlı romanı benim adeta sevgilimdir. Onu 1982'de radyo oyunu haline getirdim, 1997 yılında da kısa bir süre İzmir'de sahnelendi. Geçen

hafta içinde yazar Hamdi Koç'un bu kitabın Huzur'dan daha önemli olduğunu belirten değinisine rastladım ve çok sevindim. Evet, kesinlikle böyledir. Saatleri Ayarlama Enstitüsü bugüne kadar yazılmış en güzel edebiyat eserlerinden biridir.

Musa İğrek kardeşimizin dünkü Zaman'da Saat Müzesi'nden söz ederken romanın kahramanlarından Muvakkit Nuri Efendi'yi anması yüreğimi hoplattı. Bu nedenle iki satır spor dışına çıkmamı hoşgörürsünüz umarım... İki satır da yazar olmayan birinin 40 yıla yakın süre başyazarlık yapmış olmasından söz edecektim ama yer kalmadı...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hagi, Elano'yu oyunda unuttunca...

Ahmet Çakır 2010.11.08

Trabzon'da nefis bir futbol akşamıydı.

Bütün koşullar güzelliklere dönüktü. Hava durumu, saha zemini, tribünler futbol adına çok şey vaat eder gibiydi. İki camia arasındaki iyi ilişkiler de karşılaşmanın gerginlikten uzak bir ortamda oynanmasını sağlayacak nitelikteydi.

Galatasaray için artık her maç final. Yani öyleydi. Üstelik herhangi bir hedefe ulaşabilmek için değil, hiç değilse zirvenin civarında bir yer bulabilmek uğruna... Trabzonspor ise çeyrek asrı geçen özlemi dindirebilme gibi daha sıkı bir amacın peşinde.

Şenol Güneş buna uygun bir kadro yapmıştı. Daha doğrusu Burak, Umut, Jaja üçlüsüne 11'de yer veriş ne yapmak istediğini kestirmeden anlatıyordu. Gelgelelim, bu üçlünün aralarındaki ilişkilerin işe yarar bir üretime dönüşmeyişinin yanında bireysel olarak da ortaya birşey çıkmadı.

Hagi'nin de hesabı pek gizli saklı değildi. Eldeki oyuncularla yapılabilecek olanlar FB ve Antalyaspor maçlarında ortaya konulmuştu. Elano ve Misimoviç'in verimi bir fark oluşturabilirdi fakat özellikle Elano 'yerim dar, oynayamam' diyen yeni gelin havasından kendini bir türlü kurtaramıyor.

Görünür ve anlaşılır nedenlerle kısır bir ilk 45 dakika izledik. Organize atakların yetersizliğinin yanında tehlikeli bölgelerdeki serbest atışların da iyi kullanılmayışı yüzünden pek heyecan verici bir durum olmadı. İki taraf savunması yeter derecede hata yapsa da bundan yararlanabilecek birileri ortaya çıkmadı.

Hagi'nin ikinci yarıya Elano ile başlaması şaşırtıcıydı; Cana-Bariş değişikliğinin de ne işe yarayacağını anlamak zordu. Nitekim sadece birkaç dakika sonra Kewell'i da oyuna almak zorunda kaldı. Böylece kazanmak istediğini gösterir gibiydi ama kaybetmeye daha çok yaklaştı.

Nitekim Elano'nun hemen hiç oyuna katkıda bulunmayışının sonucu, Sabri'nin aşırı yorulması ve onun kademesine giren Servet'in topu auta bırakmak isterken hemen her maçta yaptığı hatalardan birinin cezalandırılması oldu.

Böylece hem bu maçtaki emekler heba olmakla kalmadı, Galatasaray için de sezon kesin olarak bitti. Hagi'nin Elano'yu golü yedikten sonra çıkarması ise 'günaydın' denilecek bir gecikmeydi.

Yenen golün hemen ardından belki daha kolay denilebilecek bir pozisyonda bomboş durumdaki Pino'nun iska geçmesi, yenilgiyi kader haline getirdi. İnsua'nın iyi yapamadığı bir ortanın direktten dönüşü ise çok

heyecanlanılacak bir durum değildi. Uzatmada gelen ikinci golün de Trabzonspor adına fazla birşeyi değiştirmeyişi gibi...

Hakem Halis Özkahya'nın ofsayt olmayan ve doğal olarak da yardımcının bayrak kaldırmadığı bir pozisyonda var diye düdük çalışı maçın belki de tek tuhaflığı olarak kayıtlara geçti. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sonu iyi olan berbat film!

Ahmet Çakır 2010.11.11

Evet, bu berbat bir filmidir ama belli aralıklarla izlemek zorunda kalmaktan kurtulabilmek de mümkün değildir. Havasını, moralini, inancını ve futbolu ilişkin değerlerinin büyük bölümünü yitirmiş bir büyük takımın, kendine oranla çok zayıf rakipler karşısında bile bocalaması, gibi çok uzun bir adı vardır bu korkunç filmin.

Böyle durumlarda teknik direktör değiştirmek ilk zorunluluktur. O yapıldığında birşeyler değişmiş gibi olur ama tam tersi görünümün ortaya çıkması da gecikmez. Yeni hocanın yapmaya çalıştığı düzenlemeler işleri büsbütün içinden çıkılmaz hale getirebilir. Cim Bom biraz da bunu yaşıyor.

Galatasaray'ın güçlkle bulduğu golün ardından adeta maç bitmiş gibi oynamaya başladığı temposuz, becerisiz, yetersiz, renksiz, anlamsız, ruhsuz, tatsız ve daha bunun gibi bir yığın sıfatı arka arkaya ekleyebileceğiniz azap verici bir 90 dakikaya tanıklık etmek zorunda kaldık.

Denizlispor'a haksızlık etmeyelim. Oyunun büyük bölümünde daha iyi top kullanan, ne yaptığını bilen bir ekip görünümündeydi. Ancak asıl hedeflerinin Süper Lig olduğu da açık. Aradaki güç farkı, Galatasaray'ın golü yedikten sonra vites yükseltmesiyle ortaya çıktı ve maça damgasını vurdu.

Bir gol atan, bir de attıran Elano'nun maçın yıldızı olduğuna ilişkin pek çok şey yazılıp söylenecek bugün. Epeyce iskonto yaparak okuyun ve dinleyin bunları. Galatasaray'ın çektiği sıkıntılarda onun da önemli bir payı var. Oyunun büyük bölümünde takımdan ayrı geziler yapıp durdu Ali Sami Yen çimlerinde...

Pino için de attığı iki golü abartmayalım dersem 'sen de hiçbirşeyi beğenmiyorsun be adam!' diye bozulabilirsiniz. Ancak maçın başında çalımlarla girip topu köşeye bırakma yerine abanıp direğe çarptırma beceriksizliği göz tırmalayıcıydı. İkinci yarıda da dakikalarca dinlendi. Elbette ki Emre Çolak'ın ortasına nefis vuruşunun hakkını da vereceğiz, jeneriklik bir goldü.

Lorik Cana'nın stoper oynayıp oynayamayacağını anlamak için uygun bir karşılaşmaydı ama pek göze görünür birşey ortaya çıkmadı. Aydın Yılmaz'ın yetersizliği bıktırıcı bir hal alıyor. Bu kadar çok şans bulup da hiçbirşey yapmamanın sonunun ne olacağını herhalde biliyordur. Ancak onun yerine Ali Turan'ın oyuna alınması Hagi'nin futbola bakışıyla ilgili endişe verici bir durum.

Kewell'in maç eksiğinden doğan sıkıntısını anlıyoruz da bir pozisyonda bile Murat Akyüz'ü geçemeyişi, hatta attığı şutların bile bu oyuncuya çarpması oyunu öldüren etkenlerden biriydi.

Maçın en iyisi Galatasaray taraftarı idi. Böyle tatsız bir ortamda büyük bir coşkuyla takımlarını 90 dakika boyunca desteklediler. Bu gücü ve morali nereden bulduklarını merak etmemek mümkün değildi açıkçası...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Doğan Yıldız'ı kim intihar ettirdi?

Ahmet Çakır 2010.11.13

Bir gazeteyi yayınlandığı gün değil de ertesi gün okumak zorunda kalmanın bu kadar çok işe yarayacağını düşünemezdim. 9 Kasım Salı günü öğleden sonra Doğan Yıldız dostum TSYP'de ziyaretimize geldi ve keyifli bir sohbetimiz oldu.

Ben içeri girerken Genel Merkez sekreterlerinden Gülen Gürses, Yıldız'la ölümlü bir konuyu heyecan içinde konuşuyordu ama ne olduğunu tam anlayamadım. Sonrasında da bunu konuşacak durum olmadı.

Ne konuşulduğunu o günkü Taraf'ı ertesi sabah okurken anladım (Gazeteleri okuyamayışımın nedeni de Nevzat Demir dostumu kutsal görev için Mekke'ye yolcu etme işinin bütün geceyi kaplamış olmasıydı).

Ahmet Vehbi Şafak kardeşimizin Taraf'taki Saha Şartları adlı köşesinde Spor Spikerinin İntiharı başlıklı şu minicik haber normal koşullarda yerimden zıplamama yol açabilirdi:

"20 yaşından beri TRT'de çalışan eski spor spikerlerinden Doğan Yıldız (55) geçen çarşamba sabahı intihar etmiş. Spor medyasının başı sağolsun."

Kardeşimiz darılsın, iki satırlık haberde o kadar çok yanlış var ki sanıyorum dünya çapında bir ödül kazanabilir. Şöyle bir sıralamaya çalışalım:

1- Doğan Yıldız yaşıyor, çok da sağlıklı. 2- O, 1955 değil 1948 doğumlu. 3- TRT'deki son unvanlı görevi spor spikerliği değil İstanbul Radyosu Haber Müdürlüğü idi. 4- TRT'den ayrılalı uzun yıllar oldu, 5- Sonrasında Fotospor'un genel yayın yönetmenliğini yaptı, özel kanallarda çalıştı, 6- Bu arada kendi işini kurdu ve halen bunu sürdürüyor, 7- Geçen çarşamba günü (3 Kasım) herhangi bir şekilde bu fani dünyadan ayrılmış olsa, bunun öğrenilmesi neredeyse bir hafta sürecek türden hayat yaşamıyor, anında haberdar olunabilir. 8- Ayrıca, uğurlanması da sessiz-sedasız olmaz, gazete ve televizyonlarda gereğince yer alır. Doğan Yıldız ayrıca TSYP ve Türkiye Gazeteciler Cemiyeti yöneticiliği yapmış biri. En azından bu kuruluşlar gerekli duyuruda bulunur.

'Anısına saygıyla'

İş bu kadarla kalmadı. Fakat önce şunu söylemeliyim: 10 Kasım tarihli gazeteleri de gününde okuyamadım. 11 Kasım Perşembe sabahı evden çıkmadan onlara bakarken olayın biraz daha büyüdüğünü gördüm. Radikal'de Tanıl Bora kardeşim de Doğan Yıldız'ın intihar ettiği haberini doğru kabul edip anısına saygı duruşunda bulunmuştu: Doğan Yıldız'ın anlatımından 'Döndü eksenini etrafında, derin gönderdi.' 'Kaleci Tanzer çıkıyor ve ellerinin yumuşaklığında topa hâkim oluyor' gibi örnekleri aktaran Tanıl Bora sonrasında şöyle diyordu: "Bağırgan olmayan bir heyecanla, resim çizer gibi, yemek tarif eder gibi pozisyon anlatırdı Doğan Yıldız. Futbolda radyo günlerinin büyük söz zanaatkârıydı. 55 yaşında intihar etti. Anısına saygıyla."

Görünen oydu ki Tanıl Bora kardeşimiz de yazı yetiştirme telaşı içinde bunu soruşturma olanağı bulamayıp bu yanlışla düşmüştü...

Bu işin nereden çıktığını araştırdığımızda karşımıza Sina Koloğlu kardeşimizin Milliyet'te 7 Kasım'daki yazısı çıktı. Ancak onu suçlayamayız çünkü hem kaynağı ilgili sendikanın açıklaması hem de orada spor spikerinden filan söz edilmiyor, bir başka Doğan Yıldız intihar etmiş. Yani sadece isim benzerliği var. Neyse, pek hoş bir vesileyle olmasa da merak edenler için Doğan Yıldız'ın durumunu yazma imkânı doğmuş oldu. Allah uzun ömür versin, spor ve medya dünyasından epeyce uzakta, mutlu bir hayat sürüyor.

Rijkaard romantizmi

-Biliyorum bu konu baydı ama bazı arkadaşlarımızın Frank Rijkaard romantizmi karşısında ben de aynı tepkiyi duyuyorum.

Hemen her gün gazetelerde Hollandalı hoca'nın Barcelona'daki eski öğrencilerinin övgü dolu sözleri yer alıyor. Efendim, Xavi dedi ki, Rijkaard beni gerçek yerime kavuşturdu. Messi dedi ki, onun sayesinde bugünlere geldim, falan filan... İyi de aynı Xavi'nin Rijkaard'ın çok iyi bir insan olduğu ve biraz da bu yüzden iyi bir teknik direktör olamayacağı yolundaki sözlerinin niye hiç üzerinde durulmuyor? Daha önce eski başkan Laporta'nın, ünlü gazeteci Simon Kuper'in sözleri niye görmezden geliniyor? Bunun ötesinde Galatasaray'daki feci bilanço ve ileriye doğru yansıyan yıkım niye önemli değilmiş gibi değerlendiriliyor?

Artık şu gerçeği görelim ve bu anlamsız romantizmi uzatmayalım: Adnan Polat yönetimi onunla uzun yıllar çalışmak istiyordu. Bu konuda sonuna kadar samimiydi. Fakat 67 resmi maçın sadece 37'sini kazanabilmiş yani yüzde 55'lik bir başarı düzeyine sahip bir hocayı hangi güç takımın başında tutabilirdi ki? Üstelik yeterince çalışmadığı, rakipleri analiz etmediği, takımını iyi ve doğru kuramadığı, oyuna müdahale edip doğru değişiklikler yapamadığı, oyuncularıyla iyi bir ilişkisinin bulunmadığı gerçekleri ortadayken Rijkaard ile nereye varılabilirdi?

B.Onar, H.Uluç, E.Toroğlu ve spor gazeteciliği dersleri

İki önemli neden olarak televizyon ve internetin olumsuz etkisiyle, yazılı spor gazeteciliği son yıllarda epeyce geri gitti. Örneğin, haber atlatmak gibi gazeteciliğin en keyifli ve önemsenen işi artık neredeyse imkânsız hale geldi. Tam tersine şimdi arkadaşlarımız haberlerini birlikte yazıyorlar! Gerçeklerle en küçük bir ilgisi bulunmayan haberin, birkaç gazetede birden aynı ifadelerle çıkmasının nedeni de bu.

Bu kapsamda Radikal'de Bener Onar kardeşimiz yaptığı işle çok ıskalanan bir noktayı gündeme getirmiş oldu. Beşiktaş'ın Porto maçı için Portekiz'e giden Onar, merak edip Quaresma'nın yaşadığı yerlere gitti ve izlenimlerini yazdı. Ortaya da çok keyifli bir spor gazeteciliği ürünü çıktı.

Bunun sadece bir gün verilmesine de şaşıtım çünkü birkaç gün sürecek malzeme topladığı açıktı Bener kardeşimin. Neyse, yurtiçi ve dışı deplasmana gidecek arkadaşlarımıza güzel bir kapı açmış oldu böylelikle Bener. Belki başka spor gazetecileri de benzer konuları merak edip araştırırlar... Bir spor gazeteciliği dersi de dünkü gazetelerde yer almıştı. Beşiktaş-Kasımpaşa maçında doğru tesbit ettiği ofsayt ile takdir toplayan yardımcı hakem Ali Saygın Ögel, bu hafta aynı ekip Bursaspor-Trabzonspor maçında görev aldığı halde, dışarda kalmış!

Bundan sonrası da çok eğlenceli. Hıncal Uluç ustamız, biliyorsunuz, sürekli olarak başta gazetecilik olmak üzere her konuda hepimize ders verir. Ona göre bu bir komplo. Araştırıp soruşturmaya filan gerek yok. Büyüklerin aleyhine sayılacak birşey yaptığı için Ögel cezalandırılıyor.

Erman Toroğlu da gazeteci değil. Kendisine gazetecilerden çok daha büyük imkânlar tanınması onu bu mesleğin bir mensubu yapmıyor. Toroğlu da Uluç gibi bir giydirme yapmaya hazırlanmış aslında. Fakat sonra merak edip sormuş. Yani gazeteci Hıncal Uluç'un yapmadığını yapmış. Gerçeği de öğrenmiş.

Ali Saygın Ögel, çok yakın bir arkadaşının düğünü olduğu için bu hafta MHK'dan izin istemiş. O nedenle kendisine görev verilmemiş. Bu kadar basit! Fakat Uluç'un bundan ürettiği komplo teorilerinin çokluğu karşısında ne diyeceğinizi şaşırtıyorsunuz... Herhangi bir yoruma girip de sizi yormayacağım.

İvan Ergiç kaç bilet aldı?

Bursasporlu İvan Ergiç futbolcularda az rastlanan türden donanımlı bir adam olarak her geçen gün biraz daha dikkat çekiyor. Onun bu özellikleriyle bizim rakamlarla hastalıklı ilişkimiz Manchester United maçında karşı karşıya geldi.

Ergiç'in cebinden para verip alarak bunları bilet parası bulamayan gençlere dağıtması medyada gerektiği gibi yansıdı. Ancak onun dağıttığı bilet sayısını anlayabilmek mümkün olamadı. Bu rakam önce 630 olarak yazıldı ve söylendi. Bu sayı, 500, 1000 gibi rakamlara oranla biraz küsuratlı gibi görüldüğünden daha akılda kalıcı sayılırdı.

Ancak maç yayınında Sabri Ugan kardeşimiz bu rakamı önce 7.000 olarak söyledi fakat bunun mümkün olamayacağını anında farkedip o telaş içinde 70'e düşürüverdi. Başka yerlerde de değişik rakamlardan sözedildi.

Kısacası, Ergiç'in yaptığı iş gerçekten çok güzeldi ama bizim basın olarak bununla ilgili doğru rakamı öğrenip okur ve izleyiciye aktarmaktan aciz durumda olduğumuz meydana çıktı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rakip Real'den güçlü, sonuç normal!

Ahmet Çakır 2010.11.15

Hafta içinde Denizlispor'la oynanan kupa maçı hakkındaki değerlendirmemi karamsar bulan okurlarımız olmuş.

Hatta sadece o karşılaşmayla ilgili olarak değil epey zamandır sürekli bu tür eleştiriler yapıyordum. Ben gerçekleri dile getirmeye çalışmak gibi bir çaba içinde olduğumu sanıyordum. Demek ki yanlış yoldaymışım. Bunu bir uyarı olarak kabul edip Manisaspor maçına başka gözle bakmaya karar verdim.

Maç evindeydi ama Galatasaray'ın karşısında dev bir rakip vardı. Ligin lideri Trabzonspor'u ve Avrupa fatihi Beşiktaş'ı deplasmanda yenmeyi başarmış bir rakibi yenmek, şampiyon olmak kadar önemli sayılırdı. Teknik direktör Hagi'nin kadro düzenlemesi bu gerçekleri göz önünde bulundurduğunu gösteriyordu: Ali Turan'ı sağ bekte tutup Sabri'yi orta alana çıkarmış hatta eskilerin 'tam saha libero' diye adlandırdıkları bir süperman konumuna yükseltmişti.

Bunun fazla endişeli hatta korku dolu bir düzenleme olduğunu ve takımı oynayamaz hale getireceğini düşünenler vardı ama siz o bozgunculara bakmayın! Onlar, Misimović'le Emre Çolak'ın dışarıda bırakılmasını bile hata olarak görürler. Boşverin! Nitekim, ikinci yarıda girdiler de ne oldu, öyle değil mi?

Bu düzenleme sayesinde Cim Bom güçlü rakibiyle hiç değilse oyunun bazı bölümlerinde başa baş oynama şansını buldu. Hatta Sabri yarım saat olmadan rakip kaleye iki de şut attı. Üstelik bunlardan biri de kaleyi tuttu. Ayrıca iyi paslar verdi, Simpson'un yolunu da biraz kapattı. Fakat bütün bunlar kaderi değiştirmede. Makukula ilk aldığı iyi topta Servet'i rahatlıkla arkasında bırakıp uzak direk dibine vurdu. Topun direğin içinden ağlara gitmesi herhalde şanssızlıktı, direğe çarpıp geri de gelebilirdi. Bu toplara da laf anlatılmıyor.

Servet de talihsiz çocuk! Milli maçta onun hatasıyla yenen golden ders çıkardığını söylemişti, demek ki çok derse ihtiyacı olduğunu düşünüyor. Öğrenimi uzun sürecek gibi. Galatasaray'da mı? Pek sanmam. Hayırlısı.

Gölü yiyince Hagi'nin ikinci buluşuna tanıklık ettik, Sabri sağ kanata alınıp Elano serbest bırakıldı. Brezilyalı zaten o gezmeyi seven bir oyuncu. Böylece huzura kavuşmuş oldu. Gerçi taraftar biraz öfkelenir gibiydi ama olur o kadar! Herkesi memnun etmek mümkün değil. İkinci yarıda onları mutlu eden tek oyuncu olan Cana'ya

tezahürat yaparken o da penaltıya yol açtı ve bütün ümitler sıfırlandı ama olsun! Futbol böyledir, terslikler hep üst üste gelir. Zaten baştan söyledik, Manisaspor Real Madrid'den daha güçlü bir takım, yenilgi normal.

Ne yapacaksınız, Arda yok, Baros yok, Bülent Korkmaz oynamıyor, Hakan Şükür kadroda değil, kalede Turgay Şeren bulunmuyor, rahmetli Metin Oktay, Baba Gündüz, Emin Bülent Serdaroğlu eksik, Ali Sami Yen bile yok. Eh, bu durumda nasıl maç kazanılabilir? Sonuç normal. Üzülmeyin. Gelecekte maç da kazanacak bu takım, hem de kendi sahasında. Bir gün mutlaka! a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hagi nerede yanlış yapıyor?

Ahmet Çakır 2010.11.16

Önce şunu söylemek zorundayım: Ben her şeyin doğrusunu bilen yorumculardan değilim. Tam tersine ileri sürdüğüm görüşlerin önemli bir bölümünün yanlış çıkması daha sık rastlanan bir durumdur.

Ayrıca, şu adam gitsin, takımın başına bu adam gelsin; o futbolcu satılsın, bu oyuncu alınsın; yönetim gitsin, denetim gelsin, gibisinden babalanmalarım filan da pek yoktur. Sadece görmeye ve anlamaya çalışır, sonra da bunları sizinle paylaşıyorum.

Rijkaard'ın Galatasaray'da işinin bittiğini 10 Mayıs'ta yani geçen sezonun sonuna doğru yazdım. Gönderilmesi çok uzun sürdü. Bugün yaşanan büyük sıkıntının temelinde bunun bulunduğunu unutmayalım.

Hagi'nin getirilmesi Galatasaray yönetiminin birinci tercihi değildi. İlk sıradaki aday Hikmet Karaman'dı. O olmayınca Hakan Şükür'dü, Fatih Terim'di yalpalamaları içinde çaresizlikten Hagi göreve getirildi. Bunlar bilinmeyen durumlar değil.

Hagi ve Tugay Kerimoğlu ne de olsa 'evin çocukları' idi. 8 maçın 4'ünü kaybettikten sonra artık şampiyon filan olamazdınız ama daha büyük bir perişanlığı da onlar önleyebilirdi.

Fenerbahçe beraberliği, zar zor Antalyaspor galibiyeti derken Hagi'nin Cim Bom'u Trabzon'da çabuk gümlledi. Manisaspor karşısındaki çaresizliği ise akıl alır gibi değildi. Elbette ki bunun sorumlusu tek başına Hagi olamazdı ama ligin diplerindeki bir rakibi yenebilmek için de harhalde mucizelere filan gereksinme duyulmamalıydı. Hagi birşeyler yapabilmeliydi.

İşte bu noktada Hagi'nin en büyük eksiği ve korkutucu durumu kendini gösterdi. Her teknik adam bazı futbolcu tercihlerinde bulunur. Bu, onun oynatmak istediği sistemle de ilgili olabilir, kendisinin ve futbolcunun kişiliğinden kaynaklanan nedenlerle de. Bunlar olağandır.

Hagi'nin başta Misimoviç olmak üzere birkaç adamdan pek yararlanma düşüncesinde olmadığını erken ortaya koyması pek yerinde olmadı. Çünkü güvendiği dağların pek yüksek sayılamayacak tepeleri olan Elano ve Kewell'dan verim almanın kolay olmayacağını görebilmeliydi. Galatasaray, Manisaspor karşısında bu iki oyuncunun verimsizliği yüzünden tıkanı.

Sabri'nin ve Ali Turan'ın gerçek yerlerinde oynatılmalarıyla Servet'in kulübede bırakılması gibi bir düzenleme daha akılcı olabilirdi. Çünkü Galatasaray'ın golü yediği dakikaya kadar Hagi sürekli Servet'le uğraştı. Onun istediklerini yapamadığını tribünlerdeki herkese gösterecek hareketlerde bulundu. Sonrasında da hem Servet hem başka oyuncularla ilgili pek hoş olmayan yakınmalarını sürdürdü. İkinci golden sonra çaresizliğini kabul edip bundan vazgeçti.

Bu ikinci döneminde Hagi'den elbette ki daha öncekinin çok üzerinde bir teknik adam performansı beklenmiyordu. Ancak, 90 dakika boyunca oyuncularını aşağılar türdeki hareketlerinin de getirebileceği herhangi bir sonuç olmadığını bilmeli. Birkaç adamı gönderip yerlerine yenileri getirilecek de olsa sonuçta bu oyuncu grubu ile birşeyler yapacaksınız. Dolayısıyla onlarla iyi ilişki kurmak, yapılacak ilk iş olmalı.

İstediğinizi yapamayan oyuncuları aşağılar türden hareketlerle bir yere varabilmenin mümkün olamayacağını birileri Hagi'ye hemen söylemeli. Yoksa onunla ilgili olarak da hiç beklenmedik durumlar yaşanabilir. Çünkü artık şampiyonluğu filan bir yana bırakın, Galatasaray'ı söylenmesi çok zor türden sıkıntılar bekliyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak...

Ahmet Çakır 2010.11.17

Aslında yıllardır özlediğimiz türden önemli bir gelişme yaşıyor. Önceki yıllarda 3 büyüklerin hemen her maçlarına neredeyse 1-0 önde çıkmaları, hiçbirşey oynamadıkları maçları bile kazanabilmeleri, biraz oynadıklarında ortaya farklı sonuçların çıkması eleştiri konusu olurdu. Özellikle bu farklı sonuçlar futbolumuzun geriliğinin ürünü olarak görülür ve gösterilirdi.

Bu eleştirileri yapanlar da haksız değildi. Şimdi bu durum çok belirgin biçimde değişti. Artık orta sıralardaki, hatta küme düşme çizgisindeki takımlar bile İstanbul'a galibiyet için geliyorlar. Hayır İstanbul Büyükşehir Belediyespor'un maçlarına değil, GS, BJK ve FB karşılaşmalarına...

Bu elbette ki çok önemli gelişme. Ancak pek sevinen yok. Çünkü ortaya başka bir gerçek çıktı: Yazar ve yorumcuların neredeyse yüzde 90'ı 3 büyükleri izlemekle görevli. Haliyle o camialarla da sıkı bağları var. Hatta bazıları doğrudan doğruya kendini kulüp görevlisi filan gibi görüyor.

Böyle olunca da ortalığı bir ağlayıp sızlama durumu kaplıyor. Yüzde 90'ımız 3 büyüklerin kötü durumuyla ilgili olarak bunu yapıyoruz. Bunun elbette ki başka açıdan üzerinde durulması gereken yanları var. Örneğin, 3 büyüklerin bu kadar büyük yatırımlar yaptıkları halde bunun karşılığını almakta çok zorlanmaları üzerinde konuşulmaya ve tartışılmaya değer bir durum.

Fakat yapılan bu değil. Bunu yapmaya çalışan birkaç arkadaşımız var ama öfkeli değerlendirmeler, yönetimlere ve teknik adamlara giydirmeler, futbolculara dönük suçlamalar çok daha ağır basıyor. Haliyle bu noktada ortaya ilginç ya da önemli herhangi bir fikir de çıkmıyor, ortalama birtakım gevezeliklerden öteye geçemiyoruz.

Tartışılmaya değer noktalardan biri ve belki de en önemlisi Anadolu takımlarının başarısının kalıcı olup olamayacağı. Bu noktada sadece şunu kesin olarak söyleyebiliriz: Hiçbirşey eskisi gibi olmayacak. Yani 3 büyükler maçlarına 1-0 önde başlayamayacak, oynamadan kazanamayacak ve kimseye de fark filan atamayacak.

Ancak bundan fazlası için biraz topa basmak gerekiyor. Evet, son yıllarda yapılan düzenlemelerle Anadolu kulüplerinin gelirleri arttı, daha iyi yönetimler ve akılcı transferler gibi uygulamalarla da başarı yoluna girildi. Bu kadarı tamam ama daha ilerisi için birtakım sorular ve sorunlar var.

En önemlisi, 3 büyüklerin tesadüfen bugün bulundukları noktaya gelmediklerini bilmek. Arkalarındaki 100 yılı aşkın birikimin önemini unutmamak. Onlar, geçmişte de buna benzer sıkıntılar yaşadılar hatta küme düşme noktasına bile geldiler. Sonrasında hep ayağa kalkıp zirve yarışının içine girmeyi bildiler.

Ayrıca Anadolu kulüplerinin de sonuçta bu ülkenin varlıkları olduğunu unutmamak gerekiyor. Yani bugün büyüklerde önemli kayıplara yol açan yönetim hataları, transfer rezaletleri ve başka büyük yanlışları onların yapmayacağını hiçbir garantisi ve güvencesi yok. Tam tersine onlar böylesi yanlışlara çok daha açık.

Zaten Fenerbahçe şu anda da zirvenin çok uzaklarında değil. Beşiktaş ve Galatasaray'ın da özellikle sakatlık konusunda yaşadıkları dönemsel sıkıntıyı aşmalarının ardından daha alışkın oldukları yerlere doğru tırmanmaları kimseyi şaşırtmaz. Dolayısıyla sezon sonunda onların durumunda çok da büyük değişiklikler olmadığını görebiliriz.

Tekrarlamakta yarar var: Yaşadığımız durumun önemi, yıllardır özlediğimiz bir gelişmenin başlamış olması. Onun tadını çıkarabilir ve kalıcı hale gelmesi için de çaba gösterebiliriz. Ancak 3 büyüklerin çöküşüyle ilgili değerlendirmelerde acele etmesek iyi olur. Bir asrı aşkın sürede kazanılmış olan değerler birkaç yılda ortadan kalkmaz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Polat birliği sağlayamadı

Ahmet Çakır 2010.11.18

Bu görüşü sadece ben ortaya koymuş değilim, başka arkadaşlarım da yazdı: 2008'de olağanüstü koşullarda gerçekleşen şampiyonluk, Adnan Polat yönetimini yanılttı. Kerametın kendilerinde olduğunu ve her durumda başarıyı yakalayabileceklerini sandılar.

Öncelikle Hakan Şükür'ün gönderilmesi gibisinden gerekliliği tartışmalı ama yönetimin 'patron biziz' fiyakasını yapabildiği uygulamalar, sanıldığından çok daha büyük yaralar açtı. Nitekim yönetimin son operasyonunda Hakan Şükür adının sürpriz biçimde gündeme gelmesinde bunun da payı olduğunu anlamak zor değildi.

Sonrasında takımın başına dünya çapında bir teknik adamın getirilmesinin başarı için yeterli olabileceği sanıldı. Fakat asıl büyük dağınıklık transferde yaşandı. Polat yönetiminin göreve geldiğinden bu yana uyguladığı transfer politikasını anlamak ve onaylamak mümkün değil. Daha doğrusu böyle bir politikanın varlığından söz etmek çok zor.

Bonservis bedeli yok diye alınan gereksiz adamlar, yeterliliği ve gösterebileceği gelişim iyi hesaplanmayan gençler bir yanda, telaş içinde büyük paralarla alınan Elano, Pino, Misimoviç gibi adamlar öte yanda... Ayrıca takımda 3 Lorik Cana varken (Ayhan, M.Sarp, Barış), dördüncüsünü bir çuval para vererek almak gibisinden cinnetlik işler! Bunlar hangi politikaya sığar?

Bu kadarla da kalınmadı, stat yapımı ve şirket birleşmesi gibi başka bir düzlemde yürütülmesi gereken işler çok fazla gündeme getirildi. Başkan Polat'ın son 1 yıldaki açıklamalarının neredeyse yüzde 90'ını bu konular oluşturdu. Oysa herşeyin temelinde futbol takımının başarısının bulunduğu asla görmezden gelinemeyecek bir ülke gerçeğiydi. Takım iyi giderse bu işleri huzur içinde yürütebilirsiniz. Yoksa şimdiki durumu yaşarsınız.

Bu memlekette kulüplerin nasıl yönetildiğini herkes biliyor. Bunu tartışmanın bir anlamı yok. Rakipleriniz de sizin gibi yönetildiği için bu açıdan fazla bir sorun da yaşanmıyor. Sadece işlerin tersine döndüğü durumlarda yönetimlerin de gerçek yüzü ortaya çıkıyor.

Zaten sözkonusu yönetim biçiminin en büyük sorunlarından biri de bu! Başarı varsa, mutlaka bunu paylaşma sorunu ortaya çıkıyor ve o yükselişin sürdürülmesi imkânsız hale geliyor. Başarısızlık durumundaysa iç kapışma

başlıyor ve böylece sorun daha da ağırlaşıyor. Neresinden baksan bir çıkmaz!

Nitekim son dönemde Galatasaray yönetimindeki dağınıklık artık gizlenemeyecek hale geldi. Manisaspor maçı öncesinde ve sonrasında medyaya yansıyanlar tam anlamıyla bir bölünmenin yaşandığını ortaya koyuyor. Bu yönetimin yeni stadı açma onurunu yaşayabileceği bile tartışmalı hale gelmiş durumda.

Birkaç oyuncunun kadro dışı bırakılması, bazılarına para cezası verilmesi, ötekilerin uyarılması, teknik direktöre destek gibi bilinen 'numaralar' şu anda atılabilecek tek adım gibi görünüyor. Yani günü kurtarabilecek, camianın ve taraftarın gözünü boyayabilecek türden hamleler, yapılabilecek tek iş gibi.

Keremeti kendinde sanmanın bir yönetimi ne hale getirebileceğinin de çarpıcı bir örneğini oluşturuyor bu yaşanan durum. Madem öyleydi gösterin bakalım marifetinizi! Saklanmaya çalışmak yerine ortaya çıkın da 'şurada yanlış yaptık, bundan sonra böyle yapacağız' deyin! Yağmasanız da gürleyin!

Galatasaray, Kayseri maçına eksik çalıştı

Galatasaray, ligde Kayseri ile hafta sonunda yapacağı maçın hazırlıklarını sürdürdü. Teknik Direktör Gheorghe Hagi yönetiminde basına kapalı gerçekleştirilen antrenmanda futbolcuların ısınma ve germe hareketlerinin ardından kondisyon ve kuvvet çalışmaları yaptıkları bildirildi. Antrenmana milli takımlarda bulunan ve Manisaspor maçında sakatlanan Lorik Cana katılmadı. Sakat futbolculardan Baros'un kondisyoner, Serdar Özkan ve Serkan Kurtuluş'un fizyoterapist eşliğinde çalıştığı, Mustafa Sarp'ın da tedavisine devam edildiği açıklandı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Galatasaraylı futbolcular ihanet mi ediyor?

Ahmet Çakır 2010.11.20

Buna benzer saçmasapan lafların ne kadar çok ilgi gördüğünü bilmiyorum değilim. Galatasaray'da yaşanan panik nedeniyle teknik direktörün gönderilmesinin ardından işler düzelmeyince yönetim ve futbolcular da hedef haline gelmiş durumda. Bazı futbolcuların bilerek oynamadıkları türünden zırvalar, mutlak doğrular gibi kabul ediliyor.

Herhangi bir nedenle sırtına forma geçip birkaç dakika ve halı sahada bile olsa top oynamış biri, 'bilerek oynamamak' durumunun hiçbir biçimde sözkonusu olamayacağını anlayabilir. Çünkü takımınızın başarısını bir yana bırakın sırf kendinizi göstermek, güzel şut çekmek, şık çalım atmak, nefis pas vermek, izleyeni ayağa kaldıracak gole ulaşmak için elinizden geleni yaparsınız.

Hatta biraz da bu nedenle basit bir taç atışı için en yakın arkadaşınızla kapışmaktan geri kalmaz, bir faul için düpedüz yumruklaşacak duruma gelirsiniz. Dolayısıyla 'futbolcu ihanetinden' söz etmek, futboldan hiçbirşey anlamamaktır. En azından benim nazarımda bu böyledir.

Takımlar bütün oyuncuların ortak çabasıyla belli bir yere gelir. Kazanıp ilerledikçe bu olumlu bir ivmeye dönüşür; takımdaki arkadaşlık yükselir, yardımlaşma çoğalır, bağlılık büyür, kenetlenme artar. Yani zincirleme biçimde gelişen bir güzellikler dizisi ortaya çıkar.

İşler tersine döndüğünde bunların birer birer ortadan kalktığına tanıklık ederseniz. Yardımlaşma kalmaz, herkes kendini kurtarmaya bakar; bu durum arkadaşlığı zedeler, moralsizlik ve güvensizlik yapabileceklerinizi bile yapamaz hale gelmenize yol açar. Karşılıklı suçlamalar başlar.

Şu anda Süper Lig'de oynamakta olan futbolculardan birkaçı ayrı tutulduğunda ötekiler arasında pek kalite farkından söz edilemeyeceğini bu işle ilgilenen herkes bilir. Bu gerçek, çeşitli nedenlerle defalarca da söylenmiştir. Farkı o futbolcuların ne kadar takım olabildiklerini ortaya çıkarır.

Bir futbolcu topluluğunu takım haline getirebilmek öncelikle teknik adamın görevidir. Teknik adam neyi nasıl yapacağını iyi biliyorsa, örneğin Lucescu ise vasat sayılabilecek oyuncularla da harika işler yapabilirsiniz. Hikmet Karaman'ın Manisa'da yaptıkları da bunun çarpıcı bir örneği.

Fatih Terim döneminde dünya çapında başarılar kazanan takımda yer alan bazı oyuncuların, Süper Lig'de başka bir takımda kadroya bile giremeyecekleri, gerçek bir futbol uzmanı olan Metin Tükenmez arkadaşımız tarafından ileri sürülmüştür. Ancak o takım bütünlüğü ve teknik adam becerisiyle hep birlikte doruklara çıkmıştır.

Bugün Galatasaray'da ihanet ettiği ileri sürülen bazı futbolcuların maçlardaki çabası irdelendiğinde çok şaşırtıcı sonuçlarla karşılaşabiliriz. Yani en yararsız olarak görülen oyuncunun geçmiştekinden daha büyük güç ve enerji harcadığını görüp şaşırabiliriz.

Örnek olarak Ayhan'ı gösterebiliriz. Bu sezon futbol hayatının en iyi oyununu oynamasa da çabasını gösteriyor. Ancak takımın dağınıklığı yüzünden bu hiçbir sonuç vermiyor. Bursaspor maçında Ayhan 10 üzerinden 8 alacak bir futbol oynadı. Fakat yenilgi nedeniyle onun da notu 4'e düşüverdi.

'Futbolcu ihaneti' gibi fiyakalı ama içi boş laflar yerine, kulüp ve takımda yaşanan genel dağınıklığın çok daha önemli olduğunu, bu giderilmeden başarıya ulaşamayacağını anlamak zorundayız. Teknik direktör neyi nasıl yapacağını daha iyi bilmeli ve uygulamalı, yönetim de ona destek olmalıdır. Üsttarafı lafı güzaftır.

Çözüm bu mudur?

-Hagi'nin ikinci dönem performansı konusundaki umutlar hızla azalıyor. Rumen teknik adam ne yazık ki 40 yıl öncesinin yöntemleriyle işi toparlamaya çalışıyor. Misimoviç'in kadrodışı bırakılması da bunun en çarpıcı örneğini oluşturuyor.

Evet, Misimoviç'in 'veresiye' oynadığını, Wolfsburg'daki performansın çeyreğini bile ortaya koymadığını herkes görebiliyor. Ancak Hagi'nin onu adam etme konusunda çok büyük bir avantajı vardı, bunu kullanmak yerine onu kadrodışı bırakmak gibi çağdışı bir yolu seçti.

Misimoviç bir Balkanlı. Hagi de öyle. Yani bizimkine benzer duygusal özellikler taşıyorlar. 'Hadi aslanım, bu takımı sen kurtarısın' gibisinden sırt sıvazlamalarla Misimoviç oynatılabilirdi ve özellikle şu dönemde mutlaka böyle yapılmalıydı.

Zaten elinde o konumda oynatacak doğru dürüst adamın yok. Elano'nun hali ortada. Arda'nın sakatlığının ne zaman geçeceği belli değil. Böyle bir dönemde Hagi'nin yaptığı iş midir? Korkarım bu gidişle o da sezon bitmeden görevi Tugay Kerimoğlu'na devretmek zorunda kalabilir...

Çalışmanın önemi

Milli Takım'ın Azerbaycan yenilgisinden sonra en çok yadırgadığım yorum, 'Hiddink Türkiye'deki maçları izleseydi ne olacaktı ki?' şeklindeydi. Şimdi Hollanda maçında denenen yeni oyuncuların başarılı performansından söz ediliyor. Bana sorarsanız ortada bir başarı filan yok, sadece Hiddink'in biraz gecikmeli olarak doğru çalışma yoluna girişi var.

Hemen her maçın izlendiğini gören oyuncuların bundan etkilenmesi, teknik direktörün çalışkanlığına ve adaletine güveni, belki de başarı için en temel nitelikteki koşullardır. Hiddink böyle bir çalışmayı sezon başındaki ABD turnesinde yapmalıydı. Galiba o dönemde Arda ve Emre Belözoğlu'nun varlığı Hollandalı hocayı biraz rehavete düşürdü.

Azerbaycan fiyaskosunun temel nedeni, o maç için yeterli çalışmanın yapılmamış olmasıydı. Bu acı dersin ardından da Hiddink Milli Takım'da yeni Arda ve Emre'leri ortaya çıkarma gibi bir görevinin bulunduğunu farketti. Hollandalı hocaların çok geç olmadan uyanışına sevinebiliriz. Futbolda başarı ile ilgili en tartışılmaz gerçek, elbette ki çalışmaktır. Çalışıyormuş gibi yaparak sonuca varabileceğinizi sandığınızda Azerbaycan fiyaskolarını yaşarsınız.

Milli Takım'ı yazmak

Bu işin yeterli ciddiyetle yapılmadığını düşünüyorum. Pek çok yorumcu Milli Takım'ı sadece maçların olduğu dönemde ele alıyor ve düşüncelerini ortaya koyuyor. Düşünce değişim sözün gelişi, yoksa bezdirici birtakım klişelerin tekrarlanmasından başka pek az şey oluyor o yorumlarda. Maçların olmadığı dönemde Milli Takım düşünülemez ve yazılamaz mı? Bunu yapan arkadaşlarımız var. Özellikle Uğur Meleke kardeşimiz bu konuda bayrağı taşıyor. Yurtdışı ağırlıklı olmak üzere ülke içinde de Milli Takım'da yer almaya aday oyuncular ve öteki gelişmeleri en iyi izleyen yazar o.

Böyle olunca da 'yeni futbolcu yetişmiyor', 'iyi bir jenerasyon gelmiyor' türünden saçmalıklara kulak vermeden bize hem önemli haberler veriyor hem de bunlara dayalı çok sağlam yorumlar yapıyor. Bundan sonraki dönemde Milli Takım yazmaya devam edecek arkadaşlarımızın işlerinde başarılı olmak için Uğur Meleke'yi iyi izlemelerinde yarar var. Bu kardeşimizin neyi nasıl yaptığına dikkat ederlerse kendilerini geliştirme olanağı bulacaklardır.

Hakem şansı da gerekir

Öteki konular üzerinde fazlasıyla duruyor ve sorumluları eleştiriyoruz. Galatasaray bu sezon bıçak sırtı diye nitelenebilecek şekilde lige tutunmaya çalıştı ama olmadı. Sarı Kırmızılı takım için bundan sonra en parlak hedef ancak ilk 5'e girip Avrupa'ya çıkmak olabilir.

Sarı Kırmızılı takımın bu sezon yaşadığı fiyaskoda elbette ki kendisinden kaynaklanan etkenler yüzde 80 rol oynuyor ama başka sıkıntılar da oluyor. Örneğin, Manisaspör maçının daha 8. dakikasındaki pozisyonun GS lehine penaltı olduğu konusunda hakem yorumcuları birleştiler.

O penaltı verilip de Galatasaray öne geçse belki de rakibinin direncini kırıp maçı kazanma olanağı bulacak ve bugünkü bunalımdan uzaklaşabilecekti. Hatta Sarı Kırmızılı takımın şampiyonluk adayları arasında yer aldığı bile düşünülebilecekti.

Nitekim Beşiktaş Ankara'da böyle bir hakem şansı sayesinde Galatasaray'la aynı bunalım çukuruna düşmekten kurtuldu. Tamam, Cim Bom kendi yanlışları ve yetersizliği yüzünden rakiplerince yeterince cezalandırılıyor ama onlara bir de hakemlerin katılması gerekli mi?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Buna da şükür deme zamanı...

Büyük takımların özellikle çok aşağılanmaya başladıkları dönemlerde çarpıcı silkinişleri olur.

Açıkkası Kayseri deplasmanında Galatasaray'dan böyle bir tepki bekleyenler az değildi.

Ancak zor dönemlerde hakem engelini aşmak da kolay olmayabiliyor. Açıkkası büyüklerin düşüş dönemlerinde hakem hataları da onların belini kıran etkenler arasında önemli bir yer tutabiliyor. Manisaspor maçının daha 8.dakikasındaki penaltının verilmeyişinin Galatasaray'a nelere malolduğu ortada. Kayserispor karşılaşmasının başında denilebilecek bir bölümde de Elano'nun ayağına basılmasıyla oluşan ihlalin penaltı olduğunu hakem yorumcularından okuyup dinlemiş olabilirsiniz... Hatta ikinci yarıda yine Elano'nun serbest atışında topun barajda kesiliş şekline de penaltı diyenler çıkacaktır...

Elbette ki Galatasaray adına en kahredici olay, Elano'nun 5 metreden topu ağlara yuvarlayamayışydı. Evet, Brezilyalı oyuncu Hagi'nin güvenini boşa çıkarmak istemezmiş gibi biraz kıpırdandı ama 'Bu adam nesiyle Brezilya milli takımında oynamış' dedirtecek yetersizlikleri daha baskındı.

Buna bir de Kewell ve Pino'nun futbol dillerinin birbirine pek uymayışı eklendiğinde Cim Bom hücumda etkisiz kaldı. Evsahibinin puan cetvelindeki yerini hakettiğini gösteren daha güvenli ve ne yaptığını bilen bir futbolu vardı ama belirgin bir üstünlüğü de sözkonusu değildi. Hakan'nın sakinlik maskesiyle gizlemeye çalıştığı yetersizliği bu kez Ayhan'ı çıldırttı. Kalelerindeki hiçbir tehlikeli pozisyonda ortalıkta görünmediği yetmiyormuş gibi H.Balta'nın bir de çok kolay uzaklaştırılabilecek pozisyonun devamına yol açmasına karşı Ayhan'ın tepkisi çok haklıydı. Ben olsam fazlasını da yapardım! Takım can alıp verirken H.Balta 'Issız Adam'ı oynuyor! Onun bu hali Cim Bom'un bu sezon çektiği sıkıntıda önemli bir paya sahip. Hagi'nin bunu görmesi de uzun sürmez.

İkinci yarının başında Barış'ın direktten dönen vuruşu ciddi bir talihsizlikti. Sonrasında Hagi'nin çığgınca hamlelerini gördük. Yürüyecek hali olmayan Kewell'in maçın tamamında sahada kalışı, en erken çıkanın Sabri oluşu bize pek doğru görünmedi. Sabri milli maç yorgunuydu ama Kewell'dan çok daha diriye. Biraz 'saha içi dinlenme' ile yararlı olabilirdi. Emre Çolak doğal değişiklikti ama Pino'nun çıkarılması anlamsızdı, Aydın çaresizlik gibi göründü. Ancak bunlar kazanma adına yapıldığı için Hagi'nin cesaret gösterisi olarak da değerlendirilebilirdi.

Galatasaray bu sezon öyle kolay yenilen bir takım haline geldi ki zirve yarışındaki rakibinden aldığı puan başarı olarak kabul edilmeli. Aslında evsahibi renkdaşı maçı kazanabilecek pozisyonları da buldu ama bunları değerlendirebilecek kadar becerikli değildi.

Ali Turan'ın gelişinden bu yana en etkili maçını oynayışı karşılaşmanın ilginç yanlarından biriydi. Ufuk da Santana'nın bomboş durumdaki vuruşunu kurtararak 1 puanda pay sahibi oldu. Ancak sadece iki yıl önce çoğunun adlarını bile bilmediğimiz oyuncularıyla bu noktaya gelebilen, Serdar Kesimal ve Furkan gibi çok önemli iki genciden yoksun evsahibinin hakkını da yemeyelim.. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kimin yüzü kızarmalı

Ahmet Çakır 2010.11.27

Yaşları ilerledikçe insanların daha makul, anlayışlı, hoşgörülü olmasını beklemek herhalde akla ve mantığa uygun olur. Gelgelelim bizde bunun tam tersi durumlara çokça rastlanır.

Dünkü Akşam gazetesinde Turgay Şeren Ağabeyimin Arda Turan'la ilgili 'Yüzün kızarmıyor mu?' başlıklı yazısını görünce ilk düşündüklerim bunlar oldu. Tabii sonrasında çok daha ilginç durumlar aklıma geldi.

Turgay Ağabey, Arda'nın kaptanlık sorumluluğu taşıdığı halde bunun gereğini tam olarak yerine getiremeyişi eleştiriyor. Ayrıca, sakatlığının bu kadar uzun sürmesini de sorumsuzluk olarak görüyor. Hatta benzer nitelikteki sakatlıklarda kendilerinin doğru dürüst tedavi bile görmeden 'hadi aslanım kaplanım, G.Saray senden görev bekliyor' gazlamalarıyla sahaya sürüldüklerini ifade ediyor.

Turgay Ağabey ne yazık ki artık devrini doldurmuş bir futbol yorumculuğu anlayışının temsilcisi. İnceleme, araştırma, soruşturma yoluyla gerçekleri öğrenme ve onlara dayalı sağlam analizler yapma gibi bir derdi hiçbir zaman olmadı bu anlayışın.

Bunun yerine her türlü gelişme hep böyle kişisel bazda ele alarak değerlendirildi. Bunun da sağlıklı sonuçlar verdiğini söyleyebilmek çok zor.

Futbolda elbette ki kişiselliğin belli bir rolü var ama işin özü bunun bir takım oyunu oluşu. O kapsamda da Arda'nın kendi üzerine düşen rolü fazlasıyla oynama çabası içinde olduğunu herkes biliyor. Nitekim geçen sezon Fenerbahçe maçında tam iyileşmeden sahaya çıkması bunun örneği idi.

Ancak Turgay Ağabey açısından bu noktada çok daha vahim başka birtakım durumlar var. Örneğin, Sarı Kırmızılı takım tarihi boyunca bir kez küme düşmenin eşiğine geldiğinde teknik direktör kimdi dersiniz? 1979-80 sezonunun son 3 haftasına kadar bu görevde Turgay Şeren bulunuyordu ve Sarı Kırmızılı takım paçayı kurtaramayacak bir görünümdeydi. Allahtan Turgay Ağabey görevi bıraktı ve Galatasaray son 3 haftada 2 maç kazanıp 1'inde de berabere kalarak düşmemeyi başardı. 1979-80 sezonunu Galatasaray 29 puanla 9. sırada bitirirken, küme düşen Göztepe'nin 27 puanının oluşu, bu konuda bize iyi bir fikir verebilir. Turgay Ağabeyin Arda'ya örnek olarak göstermeğe çalıştığı futbolculuk ve kaptanlık sicilinde de pek parlak sayılamayacak sayfalar yok değildir. Örneğin, Turgay Ağabeyin 1959 yılında Türkiye Ligi'nin ilk yılında Fenerbahçe ile oynanan finalin ikinci maçında yer almayışı var ki işin ayrıntıları hiç mi hiç yüz ağartıcı sayılmaz!

İlk maçta Metin Oktay'ın ağırları yırtan golüyle Galatasaray 1-0 kazanmıştır. Sadece 3 gün sonraki rövanşı ise Cim Bom 4-0 kaybederken kalede Turgay Şeren yoktur. Oynamama nedenini sakatlık olarak göstermiş ama yönetim bu mazereti pek inandırıcı bulmamış ve Şeren'i cezalandırmıştır.

Bu bir iddia filan değil, elimde belgesi var. Ancak Berlin Panteri olarak ün yapmış, Galatasaraylıların çocuklarına Metin Oktay'la birlikte adlarını en çok verdikleri kişi olan sevgili ağabeyimizi üzmemek istemiyorum, onun için daha fazla ayrıntıya girmeyeceğim.

Peki, aynı özeni onun da göstermesi gerekmiyor mu? Torunu yaşındaki genç futbolculara saldıracak hangi sorunun çözümüne yardımcı olunabilir? Daha uygun bir dil ve üslupla uyarılarda bulunmak fazla ilgi çekmiyor diye ille saldırgan yaklaşım içinde bulunmak mı gerekir?

Ya buna ne dersiniz?

Özellikle arayıp bulmuş filan değilim, aşağıdaki ifadeler aynı zamanda G.Saray Kulübü üyesi olan bir yazarın kaleminden çıkıyor: "F.Bahçe Başkanı'nın kankası G.Saray'ı yönetiyor. Bu ayıp G.Saray'a yeter. Kankalığı gerçekleştiren de, yıllardır Fener Başkanı'nın kankası olan bugünkü G.Saray Futbol Yöneticisi.. Kanka başkanın vazgeçemediği, uğruna tüm G.Saray'ı yıkmayı, yok etmeyi göze aldığı adam..

(...)

Onlar bu temizliği yapmazlarsa, ben kendimi Galatasaray'dan temizlerim.. Fener Başkanının Kankalarını baş tacı edenlerin kulübünün benim gönlümde yeri kalmaz!.. (Hıncal Uluç, 'Yönetime bak!..', Sabah, 23.11.2010)

Sevgili dostum Adnan Polat!.. Artık Adnan Sezgin'i yollayarak da sıyrılamazsın.. Senin istifa etmen gerek.. Sadece başkanlıktan değil. Galatasaray Kulübü üyeliğinden de istifa etmen gerek, kendine ve bu kulübe biraz sevgin ve saygın kaldıysa.." (22.11.2010)

Hıncal Ağabeyin bu palavradan öfkelerine, sürekli olarak Galatasaray'dan, Gazeteciler Cemiyeti'nden ve TSYD'den istifa etmesine, herkesi sürekli olarak büyük suçlar işler bir durumda görüp ona göre ifadeler kullanmasına bayılıyorrum.

Bugüne kadar sözü edilen 3 kuruluştan da defalarca istifa ettiğini hatırlıyorum Uluç'un. Sanki düşünce ve tepkisini hatta öfkesini ifade etmenin başka bir imkanını bulamıyormuş gibi hep istifa ediyor. Fakat hâlâ o kuruluşların üyesi! Bir de Adnan Polat'la dost olduğunu ileri sürüşü var ki o çok daha eğlenceli. Polat'ın yıllarca süren başkanlığı döneminde herhangi bir yerde tesadüfen ya bir kez ya da ikinci olmak üzere karşılaşıyorlar. Bu da Uluç'un Polat'la çok sıkı dost olduğunu gösteriyor. Ha ha ha! Peki, bu durumu bir de Polat'a sormak gerekmez mi: Uluç, sahiden sizin dostunuz mu, diye. Ya da kendimize soralım: Aynı kentte yaşayan, aynı ortamlarda bulunan, iş gereği sürekli karşılaşmaları gereken iki insan yıllarca birbirini görmüyorsa bunu 'dostluk' olarak mı adlandırmak gerekir?

Elbette ki çok daha önemlisi şu: Gazetecinin, kulüp başkanı, yöneticisi ya da benzer konumlardaki insanlarla dost olduğunu ileri sürmesi gerekli ve sağlıklı bir durum mudur? Yoksa görevini adam gibi yapabilmesi için dostluğu düşmanlığı bir yana bırakıp gazeteci olarak kalması daha mı önemlidir?

Hıncal Ağabeyin, bu toplumda yıllardır özlenen bir durum olan Galatasaray-Fenerbahçe dostluğuna saldırısı, elbette ki gözümden kaçan bir durum değil. O ayrı bir yazı konusu.

Hangi dev maç?

Medyanın bir bölümü çırpınıp duruyor ama ne yazık ki Galatasaray-Beşiktaş maçıını dev bir karşılaşma olarak topluma benimsetebilmek pek kolay iş gibi görünmüyor.

Ligin orta sıralarında yer alan iki ekip arasındaki maçın sonucu da uzun boylu konuşulmaya değer bir durum oluşturmayacak. Hatta hemen arkasından pazartesi akşamı gündeme gelecek gerçek bir dev maçın gölgesinde kalacak.

Evet, Barcelona-Real Madrid karşılaşmasından sözediyorum. Bizim ne GS-BJK, ne FB-GS ve ne de FB-BJK maçlarımızı yurtdışından tek kanal bile ilgiye değer bulmazken bu maç tam 180 ülkede yayınlanacak. El Clasico'nun tarafları hem kendi liglerinde hem de uluslararası alanda fırtına gibi esiyorlar. Üstelik onların büyüklüğünü oluşturan tek etken saha sonuçları değer, saha dışında da olağanüstü bir güçleri ve etkinlikleri var.

O nedenle kendimizi fazla yormayalım. Gerçeği kabul edelim: Anlamsız birtakım zorlama ve abartılarla bu karşılaşmayı önemliymiş gibi gösterme şansına sahip değiliz. Galatasaray-Beşiktaş karşılaşması bu sezonun sıradan maçlarından biri.

O gol atılmaz mı Sercan?

Bursaspor'un şampiyonlar Ligi'ndeki başarısızlığı elbette ki futbolumuz adına üzücü bir durum. Bununla ilgili ayrıntılar günlerdir tartışılıyor. Takımın tecrübesizliği, kadronun yetersizliği, hocanın hataları ve daha pek çok

şey söylenebilir. Bunların hepsi anlaşılabilir durumlar. Ancak kimi durumlarda bazı oyuncuların yetersizlikleri kabullenilir olmaktan çıkabiliyor.

İspanya'daki Valencia maçının ilk dakikalarında Sercan'ın atamadığı gol, şaka gibi bir durumdu. Çünkü hem bulunduğu yer hem kalecinin gelişi ve boşalan kalenin açısı, Sercan'ın kaçırmak için özel bir çaba göstermesini gerektiriyordu... O da bunu yaptı. İnanın, gözümle gördüm! Yakın çekimlerden birinde Sercan'ın vuruş sırasında bileğini o kadar gereksiz biçimde çevirdiğini gösterdi ki bu kadarına inanmak mümkün değildi. Herhangi bir amatör oyuncunun çok rahat biçimde atabileceği golü kaçırıp buna bir de akıl almaz savunma hataları eklediğinizde haliyle bu sonuçlarla karşılaşıyorsunuz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu artık tam bir çöküş!

Ahmet Çakır 2010.11.29

Yarım yüzyılı geçen lig tarihinde Sarı Kırmızılı takımın çok perişan günlerini gördüm ama Ali Sami Yen'de bu kadar çok ve sürekli yenildiği bir döneme ilk kez tanıklık ediyorum diyebilirim.

Bu konuda Rijkaard'ın eksik bıraktığı rekorları Hagi kırmaya devam ediyor.

Galatasaray düzeyindeki bir takımın kendi sahasına hep yenilme endişesiyle çıkması günlük sorun değil tarihi bir dram. Çünkü o endişe yenilmenizden en büyük nedeni oluşturuyor. Hocası da en başta bunu göremiyor. Hatta onun hal ve hareketleri, çöküşte ciddi bir etken olarak kendini gösteriyor.

Hagi'nin Misimoviç'i dışlayıp Sabri ve Lorik Cana takviyeli ortaalanı ile top oynamayı değil sadece gol yememeyi çok önemseydiği haddinden fazla belli oluyor. O kadar ki takımın kimliğini bile yok ediyor. Hocanın korktuğunu gören oyuncu, bildiğini de oynayamaz hale geliyor.

Hagi artık masal anlatmasın! Biz bundan daha güçsüz kadrolarla bazı hocaların neler yapabildiğini gördük. Üstelik kendisine çok yabancı biri değildi bunları yapan. Adı Mircea, soyadı Lucescu. Bir sezonunda da kendisi o takımın futbolcusuydu, herhalde unutmamıştır...

Takım iyi durumda olsa Hagi ancak rüyasında görürdü tekrar işin başına geçmeyi. Geldiği günden bu yana ağlamaktan başka birşey yaptığı yok. Sonucu da ortada.

Hagi'nin korku dolu düzenlemesi yüzünden takım da futbolcular da perişan oluyor.

Ali Turan'ın Holosko'ya tam 40 metre refakat ettikten sonra onu en olmayacak yerde düşürmesi de bunun kanıtıydı. Üstelik Holosko hiçbirşey yapamayacak şekilde topu ayağından açmıştı. Ali Turan'ın oyun zekası ve becerisi, hiçbirşeyi penaltıya çevirdi! Elbette ki Beşiktaş, 3 gün 3 gece oynasa gol bulamayacağı bir maçta elbette ki böyle bir armağanı çok iyi değerlendirecekti.

Bu da zaten 3 haftadır gol atamayan Galatasaray için olabilecek en büyük yıkımdı. Sonrasında bitik, yeteneksiz ve acıklı bir çırpınışa tanıklık ettik. Oysa haftalardır sadece adıyla var olan Kewell'la hiç gol becerisi olmayan Pino'nun yerine Cim Bom'un işe yarar adamı olsa daha ilk yarıda öne geçmek mümkündü.

Hagi'nin ikinci yarıda yaptığı değişiklikler baştan uygulansa Beşiktaş'ı şaşırtıp bir sonuç verebilirdi. Sabri'nin ortaalandaki oynatılmasının anlamsızlığı defalarca görülmüş bir gerçek. Servet'i belki de en iyi oynadığı maçta dışarı almak anlamsızdı; hava toplarında savunmayı çaresiz bıraktı ve ikinci gol biraz da bunun eseri idi.

Mehmet Batdal, Sarı Kırmızılı forma altında sözü edilmeye değer tek hareketi dün gece gol pasına dönüştü. Onun böyle bir maçı kurtarmasını beklemek gülünçtü. Taraftarın isteği üzerine oyuna alınan Baros da beklenen golü atamadı. Yine de bütün bunlar ıvırzıvrı nitelikteki işler. Sarı Kırmızılı takımın toplam perişanlığı ve düpedüz çöküşü daha üzerinde konuşulmaya değer bir durum... Maç sonundaki taraftar çirkinliği de çöküş tablosunun en bilinen ayrıntılarından biriydi. Çöküşü daha da utandırıcı hale getirdi. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

GS-FB 'düşmanlığını' savunan ikiyüzlüler!

Ahmet Çakır 2010.12.04

Bunu yazacağımı geçen hafta belirtmiştim, yazmamı özellikle isteyen okurlar da oldu.

Hıncal Uluç, bilinen tavrı olarak, saldırgan bir üslupla Galatasaray'ın içinde bulunduğu kötü durumu değerlendiriyor. Ona göre Galatasaray Kulübü Başkanı Adnan Polat'ın en büyük hatalarından biri de Fenerbahçe ile iyi ilişkiler içinde olması. Özellikle başkan Aziz Yıldırım'la 'kanka' olduklarını ileri sürerek hakaretimiz ifadeler kullanıyor.

Bunlarla sütunlarımızı bir kez daha kirletmenin anlamı yok. Merak edenler geçen haftaki yazımızda bulabilirler. Ayrıca Uluç, bunları sürekli tekrarlıyor. Eski yazılarını okuyup sözlerini dinlemek çok da gerekli değil, sürekli yenilerini dolaşıma çıkarabiliyor.

Uluç'un söz ve yazılarının çok da önemsenmemesi gerektiğini ileri süren okurlarımız oluyor. Ben de buna katılıyorum. Çünkü Uluç bunu kasıtlı olarak yapıyor. Üzerinde durmakla biz de onun tuzağına düşmüş oluyoruz. Yani ne kadar eleştirip etsek de sonunda onun değirmenine su taşımış duruma düşüyoruz.

Ancak bu kez durum biraz daha değişik. Galatasaray-Fenerbahçe ezeli rekabetinin sporumuza getirdiği güzelliklerin yanında, bunun tehlikeli noktalara tırmandırılma örnekleri de sık sık ortaya çıkabiliyor. Rekabetin adeta kanlı bıçaklı bir düşmanlığa dönüşme durumu sporumuzun önemli sorunları arasında görülüyor. 5149 sayılı sporda şiddetin önlenmesi gibi yasaların çıkarılmasının önemli nedenlerinden biri de bu.

Bunun sıkıntısını çok çekmiş olan iki başkan da son derece doğal, sağlıklı ve çok gerekli bir dostluk süreci başlatmış bulunuyor. Polat'ın Lig TV'deki açıklamaları sırasında da belirttiği gibi, geçen yaz Sapanca'daki kürek yarışları sırasındaki gibi buluşmalarda iki başkan camialara olumlu mesajlar verebilme çabası içinde.

G.Saray'ın Türkiye şampiyonluğunu kazandığı yarışlar sırasında Sarı Kırmızılı takımın madalyalarını Aziz Yıldırım, ikinci olan Fenerbahçe'nin madalyalarını da Adnan Polat takıyor... Sonrasında çeşitli ortamlarda sık sık biraraya gelen başkanlar gerçekten örnek değerinde bir dostluk gösteriyor. Bu da camiaları olumlu etkiliyor. Son dönemde iki kulüp arasındaki tatsızlıklar epeyce azalmış gibi görünüyor.

Fakat Sarı Kırmızılı takımın kötü gidişini de fırsat bilen Hıncal Uluç, işlerin biraz da bu 'kanka' durumu nedeniyle kötü gittiği imasında bulunabiliyor. Yani iki kulüp arasındaki iyi ilişkilerden hiç de hoşnut olmadığını ortaya koyuyor.

Çünkü bunun zaten öfkeli olan taraftar arasında tiraj ve reyting yapacağını iyi biliyor. Bir yandan da yıllardır barış ve dostluğu savunmuş biri olduğunu çok kolay unutabiliyor. Çünkü onun asıl derdi dostluk ya da düşmanlık değil. Bunların hangisi para ediyorsa onu kullanabilmek bütün derdi.

Nitekim yıllar önce kendisiyle yapılmış olan bir röportajda mealen şu sözleriyle bunu açık biçimde ortaya koymuştu: Ben bir gazete patronu olsam önce kendimi işe alırım. Çünkü bu memlekette tek başına benim kadar gürültü-patırtı çıkarma potansiyeline sahip ikinci bir adam yok!

Gazeteciliği her durumda kendisini odak noktasına koyduğu gürültü-patırtı çıkarmak olarak gören bir anlayıştan başka ne beklenebilir? Ancak böylesine iğrenç bir ikiyüzlülük karşısında da insan elbette ki ürperiyor.

Ol hikayat şimdilik bundan ibaret...

Daha epeyce bir zaman bu utandırıcı maskaralığı izlemek zorunda kalacak oluşumuz da olayın cansıkıcı yönlerinden biri. Allah sabır versin hepimize!

İyi ki yorumcu yoktu!

Barcelona-Real Madrid maçından sözsetmeden yazı yazmak bugünlerde insanın sahte spor yazarı gibi görünmesine yol açabilir. O nedenle yüzyılın maçı üzerinde birkaç satır yazmadan geçmeyelim.

Hayır, maçın tekniği taktiği ya da oyuncuların yaptıkları yapamadıkları, teknik adamların psikolojileri ve davranışları, taraftarların heyecanı gibi noktalar üzerinden ahkam kesmeye filan çalışmayacağım.

Bizi ilgilendiren çok daha basit ama önemli bir nokta vardı, onun üzerinde duracağım. Maçı naklen yayınlayan NTV, iyi ki Ercan Taner'in yanına bir yorumcu filan oturtmaya filan kalkmadı. Öyle bir maça yapılabilecek olan en büyük kötülük, yorumlanmaya çalışılması olurdu.

Hiç Rıdvan Dilmen filan demeyin. O benim kardeşim gibi sevdiğim biri ama Avrupa ve dünya futboluyla çok da ilgilenmiyor. Ayrıca o karşılaşmada günümüzün çok ilerisinde bir futbol oynanırken bunu ancak bize özgü ifade ve yaklaşımlarla yorumlamaya çalışmak maçı katletmek anlamına gelirdi.

Bugüne kadar izlediğimiz kimi önemli maçlarda bu durumu görüp yaşadık. En önemsenen yorumcularımız bile kimi zaman o maçın çok gerisinde kalabildiler. Bunun da yadırganacak bir tarafı yok. Bizim ülkemizde oynanan futbol da belli yorumu da ortada.

Kısacası, o müthiş maçın oluşturduğu futbol sarhoşluğu içinde farketmedik ama büyük bir tehlike atlattık, hepimize geçmiş olsun.

Tabii sadece bunun için yazmıyorum, bunu geleceğe dönük bir ders olarak da değerlendirmeli yayıncı kanallar. Geçmişte TV'den izlediğimiz pek çok güzel maçın tek kötü tarafının yorumlanması olduğunu unutmayalım.

Atlamamamız gereken bir başka nokta da NTV'nin baştan sona başarılı yayıncılığı. Gerek bu büyük maçın öncesinde yapılanlar gerekse maç yayını ve sonrası, okullarda ders olarak öğretilbilecek nitelikteydi. Çok sevgili arkadaşlarım bir de "yenilgi aldı" denilmeyeceğini ve yazılmayacağını anlayabilseler...

Hagi niçin yapamıyor?

Hagi'nin Galatasaray'daki ikinci teknik direktörlük dönemi de pek parlak geçmiyor. O kadar ki böyle giderse yerini devre arasında Tugay Kerimoğlu'na bırakmak zorunda kalabilir, iddiası önce aşırı bulunmuştu ama şimdi başkan Polat bile bunu dillendirmek zorunda kaldı.

Peki, Hagi niçin yapamıyor? Dibe vurmuş bir takımda 'evin çocuğu' olarak işbaşı yaptığında sorunlar kadar avantajları da vardı. Artık daha aşığı düşülemeyecek bir noktadaydı ve yükselmeye başlaması beklenirdi. İşte o noktada Hagi'nin bu işi yeterince iyi bilmediği ve takımını hazırlayamadığı görüldü. Özellikle Ali Sami Yen'deki Manisaspör maçı çaresizliği, Hagi'nin yetersizliğini bütün boyutlarıyla ortaya koydu. Sonrasında da en büyük kozu olabilecek Misimoviç'i kadro dışı bırakarak işin içinden çıkmaya çalıştı. Hagi'nin takımını sahaya mümkün olabilecek en iyi kadro ve taktik anlayışıla ıkaramayışının yanında, oyunu okuma ve gerekli değişikliklerin yapılması konusundaki yetersizliklerini herkes görüyor. Ancak bundan çok daha önemli olan, geldiğinden bu yana sürekli enkaz edebiyatı yapması. Oysa daha önce de anlatmaya çalıştığım şu basit gerçeği kafasında ilk sıraya yazması gerekiyordu: Bu takım daha iyi durumda olsa başına seni getirmek kimin aklından geçirdi ki! O nedenle enkaz edebiyatı yerine mümkün olabilecek en kısa zamanda bu takımı ayağa kaldırman gerekiyor.

Son açıklamasında kendi takımını kurmasının 6 ay ile 1 yıl arasında süreye bağlı olduğunu belirtiyor. Bu da durumu doğru anlamadığını gösteren çok çarpıcı bir itiraf. Bu gidişle takımın başında o kadar süre kalınamayacağını anlayabilmek için çok mu akıllı olmak lazım?

Bu takımın hiç değilse kendisinden kat kat zayıf rakipleri yenip puan toplama ve kendine güvenini kazanma sorunu olduğunu görüp hemen bunu sağlamak gerekiyor. Hagi ise geleceğe dönük masallar anlatıyor. O, neyi nasıl yapması gerektiğini bilen teknik adamlar soyundan değil. Bunun için de işi çok zor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnanmak zor ama 9 olabilirdi!

Ahmet akır 2010.12.05

Daha ilk dakikada Kewell'in atamadığı gol acaba Galatasaray için neyin habercisiydi? Yine azaplar içinde geçecek bir maçın mı, yoksa bol pozisyonlu ve gollü bir galibiyetin mi?

Oyun ilerledikçe ikincisinin olacağı ortaya ıktı. Gerçi özellikle savunma tedirgin, ortaalan da ne yapacağını bilmez haldeydi ama hiç değilse sahaya çıkarılan 11'in itiraz edilecek bir yanı yoktu. Mücadele istekleri ve hırsları da görmezden gelinebilecek gibi değildi.

Gökhan Zan'ın ma eksiğinden doğan ayak altından top kaçırma durumu endişe verici olabilirdi, Sabri her yere yetişmese... Onun başka bir yerde oynatılmaya çalışılmasının ne kadar yersiz ve anlamsız olduğunun da kanıtıydı bu ma. Bek oynadı, iki gol pası verdi, bir şutu direktten döndü. Önde oynadığında bunların hiçbirini olmuyor.

İlk yarının en klas hareketi Pino'nun mücadeleyle kazandığı topu nefis alımın ardından cezaalanı aprazından kaleye gönderişiydi. Hareket golden bile güzeldi ve Cim Bom'a en az gol kadar gerekli güveni kazandırıcı nitelikteydi. Aynı Pino ikinci yarı kaırdıklarıyla kaptan Ayhan'dan saha içinde dayak yiyecekti. Maçı izleyenler biliyor, bunda kesinlikle Ayhan haklıydı.

Sarı Kırmızılı takım haftalardır ilk kez belirgin biçimde şanslıydı. O kadar ki herhangi bir oyuncunun vuramadığı bir top daha iyi vuruş için lokum gibi önünde kalabiliyordu. Hatta Ersen Martin'in sakatlanıp ıkışıını bile bu kapsamda görmek mümkündü. Hele ikinci yarıda Hagi'nin ortaalanına çıkardığı Hakan Balta'nın laf olsun diye boynunu uzattığı pozisyonda topun omzuna çarpıp ağlara gitmesi, bu şansın doruğuydu.

Tabii en önemlisi ilk yarının sonundaki kırılma anıydı. Sarı Kırmızılı savunmanın olağan uyku durumlarından birinde Yekta topu alış ve vuruş olarak gol için gerekli herşeyi yaptı ama o akış içinde topun ağların içine değil

de üstüne gitmesine yapacak birşey yok gibiydi. Evet, şans Cim Bom'un yanındaydı.

Bunun dönüşünde Barış Başdaş'ın büyük hatasını Pino cezalandırınca Kasımpaşa için maç bitmiş gibi oldu...

Oyunun ikinci yarısı tv'lerde gösterilen minik şakalar gibiydi. Pino, penaltıdan bile kolay 4 pozisyonda topu ağlara yuvarlama becerisini gösteremedi.

Galatasaray'ın önce 3'üncüyü, onu bulunca da 4'üncüyü atmama konusundaki direnişi tarihe geçecek nitelikteydi. Pino'nun yanısıra Barış Özbek ve Aydın da topu boş kaleye yuvarlama becerisini gösteremeyip takımlarının averajını hiç değilse sıfırlamasına imkan vermediler.

Tabii bunlar da bizim şakamız! Yoksa Cim Bom bitti battı denilen ortamda bir yığın eksikle bulunan 3 gollü galibiyet hazine değerinde. Üstelik aylardır ortalıkta görünmeyen Gökhan Zan'ın yanısıra İnsua, Serdar Özkan ve Çağlar Birinci gibi futbolcularının da olduğu ortaya çıktı.

Kasımpaşa'nın solbekte oyun değiştirmeye çalışması, yaşanan çaresizliğin ifadesiydi. Ergün Teber beklenenden fazlasını bile yaptı ama hiçbirşey değişmedi, değişmezdi de çünkü Cim Bom arada kat kat güç farkı olduğunu nihayet hatırlamış gibiydi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Halledemezsiniz efendim!

Ahmet Çakır 2010.12.08

Televizyonlardaki haber programlarının tamamına yakın bir bölümünün böyle bir formatı var: Önce sorun ortaya konuluyor, sonra üzerinde tartışmalar yapılıyor ve bir çözüme varılması isteniyor. İlle de çözüm, işin en önemli yanı bu.

Benzer birşey birkaç gündür benden de isteniyor. Yeri gelmişken belirteyim: Herhangi bir tv kanalına çıkma konusunda en küçük bir istek bile duymuyorum çünkü kendi konuştuklarımdan bile sıkılıyorum. Dön dolaş hep aynı laflar! Bezdirici tekrarlar, anlamsız gevezelikler ve boşa akıp giden altın değerindeki zaman dilimleri...

Neyse, işin o yanını sonra tartışırız. Efendim, Beşiktaş-Bursaspor maçı öncesinde ve karşılaşma sırasında çeşitli olaylar yaşandı. Bunlar elbette ki medya için iyi bir malzemeydi; önce haber olarak değerlendirildi, sonra da haber programlarının konusu oldu.

Efendim taraftarlar şunu yaptı bunu yaptı, polis gerekli önlemi aldı almadı, ilgili yasa ve yönetmelikler yeterliydi değildi... Asıl sorun uygulamadaydı ya da başka yerdeydi... Bunu yapabilecek yürekli yöneticiler bulmak kolay değildi de bilmem neydi...

Tartışmaları yukarıdaki üç beş cümlede özetlemek mümkün. Üstelik bunlar daha önce binlerce kez söylenmiş olan sözler. 5149 sayılı yasa çıkmadan önce en büyük sorunun bu yasanın yokluğu olduğu söyleniyordu. Yasa çıkalı yıllar oluyor (2004), çıktığı günden beri eksikinden aksağından sözediliyor.

Benimse bu gibi konularla ilgili düşüncem çok açık ve kesin: Efendim, bu sorunlar hiçbir biçimde çözülemez! Sadece çağın getirdiği yenilikler ve imkanlar nedeniyle bazı değişimler olur, ileri doğru birkaç adım atılabilir ama işin özü değişmez, sorunlar olduğu gibi kalır.

Çünkü bu sadece sporla ya da futbolla ilgili bir durum değil. Biz sorunlarını çözebilen bir toplum durumuna gelemedik. En büyük becerimiz o sorunlarla birlikte yaşamaktır. Görmezden gelerek, halının altına süpürerek herşeyi hallettiğini sanmaktır. Tabii bunu o sorunlarla birlikte çürümek şeklinde de adlandırabiliriz, daha doğru olur. Bunun sayılamayacak kadar çok örneği var.

Siyaset bilimciler bunun en çarpıcı örneği olarak Süleyman Demirel'in rekor süreli başbakanlık yıllarını gösterirler. Allah selamet versin sayın Demirel'in hiçbir ciddi soruna el atmadan bu kadar uzun süre iktidarda kalabilmesinin eşine ender rastlanabilecek bir durum olduğunu anlatırlar. Bizde mümkündür!

Çarpıcı bir örnek, Kıbrıs sorunudur. Bu sorun 1974'ten sonra gündeme gelmiştir ve bugüne kadar çözülmemiş olması Türkiye'ye belki de yüz milyarlarca dolara malolmuştur. Olsun! 'Bir karış vatan toprağını vermeyiz', masalıyla 30 yılı aşkın süredir avunup duruyoruz. Uğradığımız maddi ve manevi zarar, dehşet verici düzeyde. Boşverin, en büyük bizim! Herkes de bize düşman. Onun için sorun çözülüyor. Oh, sen sağ ben selamet!

Bu örnekten hareketle şunu da söyleyelim: 1980 yılında biri çıkıp da 'Kıbrıs sorunu, bizim bu olaylara bakışımız nedeniyle 30 yıl sonra bile çözülemez!' deseydi herhalde 'Hadi canım, öyle şey mi olur' diye tepki gösterilirdi. Bana da gösterin. Birşey değişmez.

Önce gerçekleri kabul edelim: Bizde sorun çözme kültürü yok! Tam tersine durduk yerde sorun çıkarma konusunda çok hünerliyiz. Açıp bakın gazetelerin üçüncü sayfalarını, hemen hergün hiç uğruna onlarca vatandaş ölüyor. Yan baktın, cinayet sebebi! Belediye kazdığı çukuru kapatmamış, gittin! Kimse de ne oluyor demeye gerek duymuyor çünkü biz böyle yaşıyoruz, bunları olağan karşılıyoruz.

Efendim, önümüzdeki aylarda yasa çıkacak, olaylara anında müdahale edilecek, ilgili mahkemeler de cezayı hemen kesecek ve bu konuda Batı gibi olacağız... Şimdi söylenen bu. Öyle mi olacak sahiden? Yoksa bugüne kadar yapılmaya çalışılan her olumlu ve önemli işi anında berhava eden 'vaziyeti idare etme' anlayışı daha mı baskın çıkacak?

Bizim vatandaşımız masal dinlemeyi sever, siz de anlatın, biz karışmayalım!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çok özel bir adam: Lucescu

Ahmet Çakır 2010.12.10

Lucescu sadece benim için değil onu gerçekten tanıyan herkesin nezdinde özel biri... Vasat sayılabilecek kadrolar ve sınırlı imkanlarla neler yapabildiği ortada. Shakhtar Donetsk gibi onun teknik direktör oluşundan önce kimsenin varlığından bile haberdar olmadığı bir takım yıllardır başarıdan başarıya koşuyor.

Belki unutmuş olanlarımız vardır: Fenerbahçe Şükrü Saracoğlu Stadı'nda eski haliyle son kez yapılan UEFA Kupası finalinin galibi de Lucescu'nun takımı olmuştu... Takımının tarihi boyunca kazandığı 5 şampiyonluktan 4'ünde onun adı var. Takımının 6'ncı, kendisinin 5'inci şampiyonluğunu da şimdiden garantilemiş gibi...

Şampiyonlar Ligi grup maçlarında Arsenal'in önünde lider olarak çıkmayı başardı. Bu nedenle şimdi yeniden Lucescu keşfedilmiş gibi yayınlar yapılıyor. Hatta bu gibi olağanüstü başarıların artık bir 'Lucescu klasiği' haline gelmiş olduğunu yazarlar bile var. Bir bakıma ona özür borcumuzu öder gibiyiz.

Lucescu'nun en büyük özelliği, kısa vadeli başarı için neyi nasıl yapacağını çok iyi bilmesi. Galatasaray ve Beşiktaş'ın başında 'Efendim, yeniden yapılanıyoruz, yeni bir sistem getiriyoruz, onun için zamana ihtiyacımız

var' türünden mazeretlere hiç sığınmadı. Eldeki imkanlarla hedefe nasıl varılabileceğini çok iyi belirledi ve bunu yaptı.

Lucescu'nun belki de en başarılı olduğu nokta futbolcularla ilişkileri ve onlardan en yüksek verimi almasıydı. Bugün Türk futbolunun gelmiş geçmiş en yetenekli ama aynı zamanda en sorunlu oyuncularından biri olduğu kabul edilen Seržen Yalçın, yaşına oranla en verimli dönemini onunla yaşadı; hem Galatasaray'da hem Beşiktaş'ta.

Birlikte çalışmalarına karşın ondan pek hoşlanmadığını gizlemeyen dönemin Galatasaray II. Başkanı Fatih Altaylı, onun iki günlük bir İtalya gezisinden bir bavul dolusu armağanla döndüğünü anlatmıştı. İlginç olan nokta bu değildi tabii, bu armağanların ailesine ya da dostlarına değil futbolculara getirilmiş olmasıydı.

Shakhtar Donetsk takımında kaptan Dario Srna ve geçirdiği ağır sakatlık nedeniyle gözden çıkarılan Arsenal'in eski oyuncusu Eduardo dışında adını bildiğiniz herhangi bir oyuncu var mı? Buna karşılık Arsenal'in 11'inden fazlasını da sayabilir herhangi bir Premier Lig meraklısı. Ancak işin içinde Lucescu olunca durum çok değişiyor; imkansız mümkün hale geliyor.

Hayır hayır, bakın işte Galatasaray da Beşiktaş da onun kıymetini bilmeyip gönderdikleri için bu haldeler, gibisinden ağlayıp sızlanmalar için yazmıyorum bu yazıyı. Biz kime ve neye değer vereceğini yeterince iyi bilen bir toplum değiliz. Olmamız da epeyce sürecek. O arada böyle hayıflanacağımız nice kayıplara uğrayacağız.

En çok yadırgadığım nokta şu: Örneğin Galatasaray'da dün Rijkaard'ın bugün Hagi'nin takımı başarıya götürmek için hep zaman istemelerine gülmek mi lazım yoksa ağlamak mı kestiremiyorum. Çünkü Lucescu asıl önemli noktanın, teknik adamın neyi nasıl yapacağını iyi bilmesi olduğunu bize defalarca gösterdi.

Herşeyi bir yana bırakın: Şu anda G.Saray'ın başında Lucescu bulunsaydı, Misimoviç'in durumu nasıl olurdu dersiniz? Bu kadar önemli bir oyuncudan yararlanamayıp da başka ne yaparak takımınızı başarıya götürebilirsiniz ki?

Ertuğrul Sağlam kardeşimi üzmemek istemem. Kaldı ki onun başarısı da tarihe geçecek düzeyde. Ancak şu soruyu kendime sormadan edemiyorum: Bursaspor'un teknik direktörü Lucescu olsa Devler Ligi serüveni nasıl geçerdi?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Misimoviç komedisi

Ahmet Çakır 2010.12.11

Aslında bu olayı bir dram olarak görmek daha doğru. Ancak çok gereksinme duyduğunuz bir oyuncuyu, büyük bir maddi yükümlülük altına girerek transfer ettikten sonra yaşananlar karşısında insan ne diyeceğini şaşırıyor.

Hadi, onu kabul ettik, Hagi böyle! Kolay alevleniyor, fazla önünü arkasını düşünmeden bazı işler yapabiliyor. Ayrıca, içinde bulunduğu çıkmazdan kurtulabilmek için böylesi disiplin gösterilerine de ihtiyacı var denilebilir.

Peki, Galatasaray yönetimi nerede? Bu kadar değerli ve önemli bir futbolcuyu kazanabilmek için yönetimin kılını bile kıpırdatmadığı günlerdir gazetelerde yazılıyor. Yöneticilik bu mu? Böyle mi başarılı olacaksınız?

Gerçekten büyük bir çaba ve özveriyle adamı getiriyorsunuz, ondan sonra kimse yanına bile uğramıyor. Eşinin çocuğunun durumu nedir, bu oyuncuya iyi bir ortam nasıl sağlanır, ne yapıp da gerekli verim alınır; bunlar

pek düşünülüyor.

Doğrusunu isterseniz, günümüz yöneticilik anlayışının en büyük zararlara yol açan yeri de burası. Benzer bir sorunu çok yakın zamanda Trabzonspor, Kolombiyalı futbolcusu Teofilo ile yaşadı. Orada işler iyi gittiği için üzerinde durulmuyor ama 'hastayım' diyen oyuncuyla kimse ilgilenmediği için yine milyonlar uçup gidecek! Öteki kulüplerde de bir yığın örneği var bu durumun.

Biliyoruz, Galatasaray yönetimi kendi içinde bir dağınıklık yaşıyor. Fakat en derli toplu döneminde olsaydı da birşey değişmezdi. Çünkü yönetimde böylesi sorunlarla ilgilenebilecek biri yok. Adnan Sezgin'in her işi hallettiği düşünülüyor. Daha doğrusu, halledemediği için onu dövmek herkesin hoşuna gidiyor.

Eskiden futbol şube sorumlusu denilen adamlar bu işlerle ilgilenirdi. Son olarak Abdurrahim Albayrak, gece yarısı çocuğuna süt isteyen futbolcunun bile yanına koşardı. Evet, o görev artık komik bulunuyor, Albayrak gibi yöneticilerin de devrinin dolduğu düşünülüyor ama yerine konulmuş birşey de yok.

Kurumlaşma, çağdaş yönetim, ilkeler bilmem ne, hepsi iri iri laflar ama uygulamada bir karşılığı yok. O nedenle de hem takımın başarısızlığı hem futbolcularla yaşanan sorunlar yüzünden on milyonlarca dolar uçup gidiyor. Zaten sınırlı olan kaynaklar inanılmaz biçimde heba ediliyor.

Üstelik Adnan Polat bu durumu en iyi bilen başkan durumunda çünkü kendisi de o görevden geliyor. Misimoviç sorununu çözemeyen bir yönetimin, kendi kalesine bir yığın gol attığını nasıl göremediğine şaşmamak elde değil. Bugün yaşanan sıkıntının yanında yarın öbürgün almak istediğin yabancılar için Misimoviç'in durumu iyi bir örnek mi oluşturacak?

Bütün tarafları bir araya toplayıp 'Kardeşim, nedir buradaki sorun?' diye olaya el koyup çözüm getirmek çok mu zor? Misimoviç'in rahat yaşayıp futboldan başka birşey düşünmeyeceği ve bu şekilde Galatasaray'a yararlı olabileceği ortamı oluşturmak imkansız mı? O zaman niye aldınız bu adamı?

Böyle ceza olmaz!

Malum olaylar nedeniyle Beşiktaş ve Bursaspor'a verilen ceza, bu ülkede temel yaklaşımın kolay kolay değişmeyeceğinin sayısız kanıtlarından biri.

Evet, kulüpler bu sorunda en masum taraf değil, bunu bilmesi gereken herkes biliyor. Ancak şu yaşanan son olayda belki de en az kusurlu olan iki kulüp. Tam tersine iki taraf da şiddete kaynaklık eden bir durumun ortadan kalkması için çaba gösteriyor.

İki kulübün de samimi davrandığını, üzerlerine düşen görevi yapma çabası içinde olduklarını herkes görüyor ama bu birşeyi değiştirmiyor. En kolay cezalandırılacak olan onlar. Nasıl olsa bu sorunu var eden ve sürüp gitmesine yol açan öteki etkenleri ortadan kaldırma umudunuz yok. O zaman cezalandırın kulüpleri, olsun bitsin!

Fakat öyle de olmuyor. Tam tersine bir yığın haksız durum ortaya çıkıyor. İki kulübün o maçları için kombine bilet parası ödemiş taraftardan tutun da olaylarla uzak yakın hiçbir ilgisi bulunmayan binlerce insanın maç seyretme özgürlüğünün elinden alınmasına kadar bir yığın çarpıklık ortaya çıkıyor. Bir yandan 'marka değeri' diye çırpınırken öte yandan ona en büyük zararı verecek olan işleri bizzat kendimiz yapıyoruz. Hiçbir şekilde çözüm olmadığı görülen türden cezalarla sıkıntıyı aşabileceğimizi sanıyoruz.

Ayrıca, iki kulüp yetkilileri çıkıp ortaya şöyle bir komplo teorisi atsalar kim ne diyebilir: Efendim, bizim iyi gidişimiz bazı çevreleri rahatsız etti. Önümüzün kesilmesi için böyle bir oyun sahnelendi.

Kimse çıkıp da 'Ne yapalım, ilgili yönetmelikler böyle!' filan diye bir kenara çekilmeye kalkmasın. O yönetmelikleri yapanlar başka ülkenin vatandaşları değil. Yaptığınız yasa ve yönetmelikler işleri daha içinden çıkılmaz hale getiriyorsa orada başka türlü düşünmek ve değişik işler yapmak gerekmiyor mu?

Bizim asla beceremediğimiz de bu. Konuyla ilgili sağlam ve geçerli fikirlere sahip olmadığımız, sonrasında bunları uygulayabilecek güç ve cesareti bulamadığımız için şu anda yaşanan gürültü-patırtının geçmesine dönük işler yapıyoruz.

Sonrasında yine hiç merak etmeyin ki aynı tas aynı hamam durumu sürüp gidecektir.

Heeeeey kaç seyirci var orada?

Geçen hafta Radikal gazetesinde Kenan Başaran imzasıyla muhteşem bir araştırma yayınlandı. "Tribünde kaç bin '12. Adam' var?" başlıklı yazı son dönemde okuduğum en kaliteli spor araştırmasıydı.

Başaran arkadaşımız kısaca dünyanın her yerinde statlara gelen seyirci sayısını öğrenmenin mümkün olduğunu ama Türkiye'de böyle bir imkanın bulunmadığını anlatıyordu. Anlatılanlar sadece bununla sınırlı değil ama bizi ağırlıklı olarak ilgilendiren nokta bu.

Gerekçeler de elbette ki utanılacak şeyler. İşte efendim kulüpler malum vergi sorunları nedeniyle bu rakamları vermek istemiyorlardı da, değişik şekillerde bilet satışı nedeniyle zorluklar vardı da, bu sayıların saptanmasında şöyle sorunlar oluyordu da bilmem neydi...

Başka bir ülkede 'Ne demek efendim!' diye derhal yetkililerin ayağa kalkıp gerekli soruşturmaları başlatarak buradaki yanlış derhal giderecekleri, sorumluların da cezalandırılacağı bir sakatlık, bizde olağan görülüyor!

Yıllardır özellikle İzmir Atatürk Stadı'nda yapılan maçlardaki seyirci sayısının beni çok eğlendirdiğini, okurlarım bilir. Tribündeki seyirci sayısı 40 binin üzerinde tahmin edilir, ertesi gün kesin rakamı öğrenmek istediğinizde kesinlikle 29 binin üzerine çıkamazsınız.

Defalarca yaşanmış olan bu durum da kimsenin dikkatini çekmez ve herhangi bir önlem alınmaz. Son olarak Bucaspor kulüp başkanının Galatasaray maçında yaşadıkları bu kapsamdaki şokla ilgili yakınmasını hatırlıyorum. Sonuç, hiçbir şey!

Maçlara kaç seyircinin geldiğini kesin olarak öğrenmenin mümkün olmadığı bir ülkede, başta şiddet sorunu olmak üzere öteki sıkıntıları aşmak mümkün olabilir mi dersiniz? Bu sorunlar için ortaya konan yaklaşımları bildiğimiz için 'Asla halledemezsiniz' diyoruz.

Bunu umutsuzluk ya da karamsarlık olarak gören okurlarımız oluyor. Hayır, hiç de öyle değil. Önce sorunlarımızı doğru görme, sağlam tanılar koyma cesaretini gösterebileceğiz ki sonra onları çözebilme imkanımız olsun.

Yoksa sorunun özünü görmeye yanaşmadan hep etraftan dolanarak bir yere varmak mümkün olmuyor. En az 30 yıldır başta sporda şiddet olmak üzere öteki sorunlarla ilgili olarak 'şunu yapacağız, bunu yapacağız, bu kez kökünü kazıyacağız!' türünden laflar ediliyor. Peki, bir arpa boyu yol alınabildiğini görüyor musunuz?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Acıklı veda

Ahmet Çakır 2010.12.12

Karşılaşmanın devre arasında basın tribününde konuşulanların başında "Hagi bu maçtan sonra mı gider, Konyaspor sonrasında mı?" vardı...

Bundan sonraki maçta Sarı Kırmızılı takımın sahaya çıkmadan gol yiyebileceği yolundaki esprilerden tutun da Ufuk Ceylan'ın Galatasaray kaleciliği serüveninin bittiğine kadar bir yığın gülünç-acıklı muhabbet de ona eşlik ediyordu. Yönetimin ve bu takımın yeni stada sokulmaması gerektiği yolundaki esprileri de atlamayalım.

Oysa İstanbul'a bir günde gelen kış yüzünden dışarıda yaşanan sıkıntı Ali Sami Yen'e fazla yansımamış gibiydi. Zemin de iyi sayılırdı, tribünler de. Geçen haftaki galibiyetin ardından bu maçı da kazanarak Ali Sami Yen'e hiç değilse böyle veda etmek taraftarların biraz olsun içini ısıtacaktı.

Gelgelelim, sahaya Galatasaray takımı değil de hayaleti çıkmıştı sanki. Bu sezon ligin alt sıralarındaki bütün takımlara Ali Sami Yen'de yenilme geleneğini sürdürmekte kararlı gibiydiler. G.Birliği gibi gol konusunda büyük sıkıntısı olan rakipten 33. saniyede gol yemek, Hagi'nin takımının bu maça ne kadar hazırladığının belgesi sayılırdı.

Hele sonrasındaki perişanlık! Ne pas yapabilen ne adam geçebilen ne şut atabilen, aciz ve şaşkın 10 adam anlamsız bir çırpınış içinde oynuyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. Böyle bir karşılaşmaya bile bir yığın korkuyla çıkan, rakibi şaşırtıp zorlayabilecek hiçbirşey yapamayan Hagi de, kenardan oyuncularını aşağılayıp duruyordu. G.Birliği'nin hocası da oyuncuları da neyi nasıl yapacaklarını rakiplerinden çok daha iyi biliyorlardı. Galatasaray'ın zaafı ortadaydı. Daha yarım saat olmadan bunlardan iki kez yararlanıp işi bitirdiler. Sonrasında ne taraftarın Ali Sami Yen'li tezahüratı ne de Hagi'nin Arda dahil tüm değişiklikleri ikinci yarının başında yapması bir işe yarayacaktı.

Hagi'nin bu takımın başında kalmasını imkansız kılan iki büyük kusuru var. Biri gelir gelmez bu takımın bitik olduğu yolundaki enkaz edebiyatı, öteki de neyin nasıl yapacağı konusunda pek bilgisinin olmayışı. Devre arasında transfer yapıp da takımı ayağa kaldırmak masal. Asıl gerekli olan iyi bir hoca. 'Evin çocuğu' olmak yetmedi, gerçeği görelim.

Lorik Cana'yı önemli bir adam sanmak, yanına Barış'ı koyup Ayhan'ı da biraz öne iterek ortaalan kurgusu oluşturup futbol oynatmaya çalışmak, olmayacak duaya amin demenin ötesinde bir çaresizlik! Sahaya 7 savunmacıyla çıkıp komik goller yemek de bunun bir başka sonucu. Bu saçmalıklar futbolcuların bireysel nitelik ve değerlerini de sıfırlayacak bir ortama yol açıyor ve sonuç da böyle oluyor.

Aslında alınan bütün kötü sonuçlara karşın Manisaspor maçı dışındaki karşılaşmalarda bu takımın iyi kötü birşeyler yapabilme çabasına tanık olmuştuk. Dün akşamki rezalet artık çöküşün de ötesinde bir durumdu. Sanki topluca bir bataklığa düşmüş olan takım artık buradan çıkma umudunu da kesmiş gibiydi.

Evet, biliyoruz, Galatasaray'ın büyüklüğü saha sonuçlarına bağlı değil. Hatta Galatasaray sadece futboldan ibaret de değil... Hem sonra devre arasında gerekli transfer yapıp yeni statta şu olacak, bu olacak... Anlatın efendim anlatın, heyecanlı oluyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İyi ki Olimpiyat Stadı var

Ahmet Çakır 2010.12.14

Bugüne kadar İstanbul Atatürk Olimpiyat Stadı için çok yazı yazdım ve televizyonlarda konuştum. Bunlar fazla bir işe yaramadı, konuyla ilgili olarak ağzını açan spor yazarı arkadaşım, bu stada hakaretler yağdırmayı birinci görev sayıyor.

Hatta bu iş öyle bir hal aldı ki, yaklaşık 1 ay önce katıldığım toplantıda konuşmacılardan biri yine aynı işi yapmayı görev saymıştı. Üstelik bu konuşma stadı yaptıran kuruluşun bir toplantısında geçti ve oranın üyesi bir spor yazarı arkadaşımız, stada bilinen hakaretleri yağdırdı; rahmetli Sinan Erdem ağabeyimizin kemiklerini sızlattırıyor oluşunu bile umursamadı.

Neyse ki bir başka spor yazarı arkadaşımız Hasan Sarıçiçek ona gerçekte bu stadın ne olduğunu anlattı. Arkasından da Yalçın Aksoy çıkıp artık bıktığı bu saçmalıklarla ilgili gereken tepkiyi gösterip gerçekleri öğretmeye çalıştı.

İşin en eğlenceli yanı da şu: Bu statla ilgili bir yığın abuk sabuk laf eden arkadaşlarımız arasında oraya hiç gitmemiş olanlar bile var! Oturdıkları yerden bir yığın saçmalık üretip bunu rahatlıkla dolaşıma sokabiliyorlar. Çünkü böyleleri saçmalıkların çok müşterisi var memlekette!

Cumartesi İstanbul'a 1 günlüğüne gelen kar yağışı, haliyle ertesi gün oynanacak İstanbul Büyükşehir Belediyespor-Trabzonspor maçı için de endişe doğuracak bir gelişmeydi. Arkadaşlarımız, orada neler olabileceğiyle ilgili fantaziler üretmeye çok erken başlamışlardı. Efendim, soğuk ve rüzgâr nedeniyle maç berbat geçerdi, tribünler boş kalırdı, şöyle olurdu böyle olurdu.

'Hey büyük Allah'ım!' demeyip ne yaparsınız, soğuk dışında neredeyse bir bahar günü gibiydi. Tribünlerde 50 binin üzerinde taraftar yerini almış, Olimpiyat Stadı'nı bayram yerine çevirmişti. Zemin, futbola müsaitti. Rüzgâr yönünden de bir sıkıntı olmadı. Ben o kanıda değilim ama dün birkaç gazetede 'sezonun en güzel maçı' diye sözediliyordu karşılaşmadan.

Peki o zaman artık bu statla ilgili iğrenç birtakım lafların tedavülden kalkması gerekmiyor mu? Bu stat hakkında sahici hiçbirşey bilmeden edilen saçmasapan lafların kime ne yararı oluyor? Oradan daha iyi yararlanmanın yollarını bulmak yerine akılsızca birtakım laflar etmek bize ne kazandırıyor?

Şunları artık öğrenelim de ondan sonra konuşalım: Orası bir futbol stadı olarak yapılmadı. Günün birinde İstanbul'da yapılacak olimpiyat oyunları hayali için oluşturulması gereken merkezin ilk adımıydı. Üstelik bu stat yapılmasa orası çoktan gecekondular tarafından işgal edilmiş olacaktı.

Yapıldığı günden bu yana sürekli aşağılanan ve karalanan o statta bugüne kadar uluslararası alanda yüzümüzü ağartacak nitelikte organizasyonlar gerçekleştirildi, kupa finalleri oynandı. 2005'teki Şampiyonlar Ligi finali bunların doruğunu oluşturuyordu.

O stat olmasaydı, bu karşılaşmanın, İstanbul'un zaten girilmez-çıkılmaz yerlerinden birinde 3-5 bin kişinin zor maç izleyebildiği iğrenç birtakım yerlerde oynamak zorunda kalınacağını nasıl görmezden gelebiliriz?

Evet, yollar yetersizmiş, gidip gelmek sorun oluyormuş da bilmem neymiş... O dertlerin çok büyük bir bölümünün, herbirimizin dünyada bizden başka akıllı kalmadığını düşünmesinden ileri geldiğini ne zaman göreceğiz?

Hiçbir kurala aldırış etmeyen, olmadık yerlere araç parketmeye kalkan, bir yığın gereksiz tartışma ve hatta kavga-dövüşle işi tam bir işkenceye çevirenler bizler değil miyiz? 2005'teki final sırasında gidiş-gelişte en küçük bir sıkıntı yaşanmadığını unuttuk mu?

İyi ki bu stat var. Allah yapandan da yaptırandan da razı olsun..

Hagi ve Lorik Cana

Ahmet Çakır 2010.12.17

Galatasaray-Gençlerbirliği maçından sonra bazı arkadaşlarımız çok önemli değerlendirmelerde bulundular. Milliyet'te maçın ardından Uğur Meleke, daha sonra Mehmet Demirkol, önceki gün de bizim gazetede Zeki Çol arkadaşımız Hagi'nin daha da derinleştirdiği bunalımı mükemmel analiz ettiler.

Bu arkadaşlarımla meslekdaş olmaktan iftihar ettiğim gerçekten nefis değerlendirmeleri, haliyle insana aynı konuda başka düşünceler için ilham verici nitelikte. Örneğin, Hagi'nin takımını bu maça nasıl hazırladığını ve son sözler olarak neler söyleyip sahaya çıkardığını merak etmemek elde değil.

Çünkü Sarı Kırmızılı takım daha ilk dakikalarda gol yiyeceğine inanmış bir ekip olarak sahadaydı. Daha 10. saniyede Lucas Neill hem gereksiz hem de kötü bir pas verdi kalecisi Ufuk'a. Turgay Renklikurt hocamla birbirimize bakarken 'Ne yapıyor bunlar?' diye sorar gibiydik herhalde... Biraz abartarak 33. saniyede gelen golü 20 saniye önce görmüştük demek bile mümkündü.

Açıldığından beri Ali Sami Yen'de maç izliyorum. G.Saray'ın elbette ki çok kötü günlerine de tanık oldum. Ancak herhangi bir rakibinin daha ilk dakikalarda gol atmak üzere bu takımın üzerine gelebildiğini pek görmedim. En güçlü rakipler bile şöyle 5-10 dakika bir ölçüp tartar, ondan sonra gol arardı.

Hele Gençlerbirliği düzeyindeki rakipler Sarı Kırmızılı takım karşısında ilk yarım saat içinde gol yememek üzerine hesap yapıp sonra arada bir çıkmayı düşünürlerdi. Rijkaard'ın sıradanlaştırdığı Galatasaray'ı Hagi tamamen çökertti. Üstelik elinde hiç de yabana atılmayacak bir kadro varken takımı 2 ayda perişan etti.

Hagi'nin hatalarının başında Lorik Cana'yı önemli bir adam sanmak geliyor. Aslında bu konuda bazı okurlarımla da anlaşamıyoruz. Onlar bana bu futbolcunun geçmişini hatırlatıp Sarı Kırmızılı forma altında da büyük bir çaba içinde olduğunu söylüyorlar. Evet, bunu ben de görüyorum. Geçmiş hakkında da yeterli bilgiye sahibim. Ancak onun yaptıkları ve yapamadıkları Galatasaray'ın bugün yaşadığı yıkımda önemli bir pay sahibi.

Bunu Cana-Guti kıyaslaması yaparak anlatmak daha kolay olabilir. Guti takımı için büyük bir çaba içinde filan değil ama kalitesiyle yararlı oluyor. Adrese teslim paslarıyla oyunu rahatlatıyor, arkadaşlarını pozisyona sokuyor, kimi zaman da gol atıp ciddi bir katkıda bulunuyor. Top Guti'nin ayağındaysa rakip bunun çekinilecek bir durum olduğunu biliyor.

Cana ise Guti'nin belki iki katı çaba harcıyor. Müthiş bir iyiniyetle her yere yetişmeye çalışıyor. Fakat sonuçta ortaya hiçbir fayda çıkmıyor. 5 metre ilersindeki bir arkadaşına pas veremiyor. Sonra o topu kazanmak için rakip takımdan 5 oyuncuyu döver gibi oynamaya çalışıyor. Faul yapıyor, kart görüyor ama taraftar bu noktada aldaniyor, bunu 'takım için savaşmak' olarak görüyor. Oysa Cana'nın bu oynama şekli takım aklını, güvenini, moralini yerle bir ediyor. Büyük bir takıma asla yakışmayan sürekli panik hali Cim Bom'u utandırıcı durumlara düşürüyor. Galatasaray zaten ondan önce de 3 Lorik Cana ile (Ayhan, Barış, M.Sarp) sahaya çıkıyordu ve bu da işleri zorlaştırıyordu. Rijkaard bunu değiştirmeye çalıştı, beceremedi. Hagi ise Lorik Cana'yı çok önemli bir adam sanma yanlışına düştü. Oysa Misimoviç'in bir serbest atışı ya da araya bırakacağı pas bile kimi zaman Lorik Cana'nın 90 dakika yapmaya çalıştığından daha değerli olabilirdi.

Gazetelerde yayınlandı, görmüşünüzdür; Cim Bom'un G.Birliği'nden yediği iki golde de pozisyonun içinde bir yığın Sarı Kırmızılı futbolcu var. Onlardan biri de Lorik Cana. Zaten onun birşeyler yapıyor sanılmasının nedeni

de bu. Her yere yetismeye çalışıyor, kendini paralarcasına çırpınıyor. İyi, güzel de bunlar hiçbir fayda üretmiyor. Tam tersine herşeyi karmakarışık ediyor, pozisyonadaki öteki arkadaşlarının daha gevşek davranmalarına ve takımın gol yemesine yol açıyor.

İyi anlatamadıysam bir örnek daha vereyim: Geçen sezon G.Saray, Keita ile rakiplerini korkutan bir takımdı. Bu sezon Cana ile ligin en zayıf ekiplerini bile güldüren bir perişanlık içine düştü. Bunun nereden kaynaklandığını iyi anlamak gerek.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Schuster'i tartışmak

Ahmet Çakır 2010.12.18

Artık o konuyla ilgili gürültü-patırtı geride kaldığı için konuyu sükunetle konuşabiliriz. İfade biçimi canımızı sıkmış olsa da Schuster'in 1960'lar futboluyla ilgili değerlendirmesinde haklılık payı hiç de az değil. Bunu İspanya ligi maçlarını izleyerek çok rahat görebilirsiniz.

Orada gücü ne olursa olsun iki taraf da futbol oynamaya çalışıyor. Elbette ki ortaya 8-0'lık sonuçlar da çıkabiliyor ama kimse bunu bir facia olarak filan görmüyor. Bir çuval gol yiyen takım ertesi hafta maçını kazanabiliyor. Schuster bunu başka türlü söylemiş olsa bile böyle anlayıp yararlanabilirdik. Ne yazık ki bizim memleketin iklimi böyle algılara kapalı. 'Vay efendim, sen bunu nasıl söylersin!' türünden dayılanmalar işin maskaralığını çıkarıyor. Alman hocanın Rapid Wien maçının gereksizliği yolundaki sözleri ise bunun tam tersiydi. Schuster o noktada fena halde yanılıyor. Bırakın Beşiktaş'ın maçı kazanmasını ve bütün öteki faydalarını, hafta içi boşluklarda böyle maçlar oynamak, Lucescu'nun başarısının önemli sırlarından biriydi. Yani böyle maçlar özellikle oynanmalı, resmi maç olmadığında yabancı rakip bulup özel karşılaşmalar yapılmalı. Sakatlıksa oyuncular idmanda daha çok sakatlanıyor. Çünkü idmanlarda Beşiktaş yine Beşiktaş'la oynuyor, yani daha çok zorlanıyor!

Spora hizmet böyle olur

İstanbul Bahçelievler Belediye Başkanı Osman Develioğlu'nun 6 yıllık görev süresi içinde spor adına yaptıkları gerçekten de insanı etkileyecek düzeyde.

Bu ülkede sporun en büyük sorunlarından biri spor yapan insan sayısının azlığı. Örneğin, 80 milyonluk Almanya'da lisanslı sporcu sayısı 24 milyon. 73 milyonluk Türkiye'de 1,6 milyon olduğu söyleniyor, ona da kimse inanmıyor. Sporu bırakanların, hatta vefat etmiş olanların bile bu listelerde gösterilmeye devam edildiği söyleniyor.

Bahçelievler'de Develioğlu göreve geldiğinde bu yöremizde 800 olan lisanslı sporcu sayısının bugün 22.000'e ulaştığı belirtiliyor. Yaptırılan 16 spor salonu hem bir rekor oluşturuyor hem de hayranlık verici güzellik ve işlevsellikte. Bunlar belli bir dönemde yapıp da artık noktalanmış olan etkinlikler değil, halen 4 spor salonunun yapımı da sürdürülüyor. Bir yandan da buraların gerektiği gibi kullanılmasını sağlayan sportif etkinlikler birbirini izliyor.

Develioğlu, olayın hiçbir boyutunu eksik bırakmama çabası içinde. Salonlara önemli spor adamlarının adları veriliyor. Ayrıca, yaşayan ya da vefat etmiş olan bazı spor yazarlarının adları da parklara verildi. Yaşayanlar arasında bulunan Cem Atabeyoğlu, Necmi Tanyolaç, Togay Bayatlı, Attila Gökçe, Orhan Ayhan Ağabeylerimize

Allah uzun ömürler versin. Bu arada Mısır'da geçirdiği kaza sırasında kalçası kırılıp operasyon geçiren Türkiye Milli Olimpiyat Komitesi Başkanı Togay Bayatlı Ağabeyimize de geçmiş olsun diyelim.

Osman Develioğlu gibi belediye başkanlarının spora hizmeti bilinenin çok ötesinde önem taşıyor. Çünkü Türk sporunun bir politikası yok. Hatta bugün bile sporumuzu nasıl yönetebileceğimize karar verebilmiş değiliz. Hâlâ bu konudaki arayış ve sıkıntılar sürüyor.

Böyle bir ortamda belediye başkanlarının benzer girişimleri sadece spor adına değil o beldelerin sosyal yaşantısı anlamında da büyük bir önem taşıyor. Aslında spora çok daha yakın olan hatta spordan gelen belediye başkanlarımız bile yok değil. Kuşkusuz onlar da ellerinden geleni yapıyor. Fakat bu konuda bayrağı Osman Develioğlu almış durumda ve arkasından gelenlere epeyce uzak bir arayla taşıyor bayrağı. Elbette ki Develioğlu'nun bu çabaları gerekli takdiri de görüyor. Nitekim son olarak TSYP de kendisine hizmet ödülü verdi. Bu, tepeden tırnağa hakedilmiş anlamlı bir ödül oldu. Bu vesileyle Develioğlu'nu yürekten kutluyor, spora katkısının daim olmasını diliyoruz.

2000 takım masalı başladı!

Konu 20 gün kadar önce Fatih Terim ile yemek yerken gündeme geldi. Terim de bir vesileyle Antalya'ya yılda 2.000 takım geldiğini söyledi.

Okurlarım bu konuda yazdıklarımı biliyor. Orada gereksiz bir tartışmaya girmek istemedim. Ancak Halil Özer kardeşim durumu hatırlattı. Çünkü geçen yıl onun gazetesi Habertürk'te yayınlanan bir çalışmada Antalya'ya yılda gelen takım sayısının 600 olduğu yazılmıştı. Önceki gün de Taraf gazetesinde gördüm bu 2.000 rakamını. Haberde imza yoktu ama yazan arkadaşımız sayıyı Futbol Federasyonu Antalya Bölge Temsilcisi'ne dayandırmıştı. Bilmeyen okurlar için yinelemekte yarar var, Antalya'ya 2 değil 3, 4 bin takım gelsin. Bunu herkesten çok istiyorum. Ancak bugüne kadar devletin açıkladığı resmi rakamlardaki rekor sayı sadece 172! 'Efendim, işte vergi sorunları filan oluyor. Onun için gizleniyor' türünden Türk usulü açıklamalar yapılmaya çalışılıyor. Ben bunu pek akla yakın bulmuyorum. O işin vergisinden ne olacak?

Bu konuda yersiz bir tartışma içine de girmek istemiyorum. Sadece bu işin yetkilisi, ilgisi kimse bu 2.000 takımın hiç değilse bir bölümünün adlarını açıklamasını istiyorum, o kadar! Bir türlü böyle bir bilgiye ulaşamıyor.

Bu kez şöyle bir çağrıda bulunmak istiyorum: Antalya'ya her yıl geldiği ileri sürülen 2.000 takımdan sadece 200'ünün yani yüzde 10'unun adlarını bana bildiren ilk kişiye bugüne kadar yayınlanmış kitaplarımdan oluşan bir set armağan edeceğim!

Oldu mu?

Bilet yolsuzluğu nasıl yapılıyor?

Geçen haftaki yazılarımdan birinde İzmir Atatürk Stadı'nda tribünlerde 40.000 kişi görünürken resmi rakamın asla 29.000'i geçmediğini ve bu durumun yıllardır sürdüğünü belirtmiştim. Okurlardan biri bu olayın bir yönünü anlattı. Adı elbette ki bende saklı okurum durumu şöyle aktarıyor: "Ben de Balıkesir'den Bucaspor maçını seyretmeye gittim. Bilet almak için beyaz kulübelere yaklaştım. Oradaki bir kişi görevlilerin yanında zorla karaborsa bilet satmak için tacizde bulundu. 'Aynı fiyat, neden ordan alıyorsun?' diye ısrarını sürdürdü. Artı 'gişede kale arkası bilet tükendi' dediler. Açık tribün biletini gişeden aldım. Maça 15 dakika geç girdim, yeterli açılmayan kapılardan dolayı. Kapının önündeki görevliden biletin yarısını istedim ama adam herkesten tam bilet aldığını söyledi. Elinde de bir tomar bilet vardı. Bu biletleri tekrar sattıkları çok açıktı. (...) Avrupa'da 3 defa maç izledim, her şey ne kadar kolay, rahat, konforlu." Bu işin daha bir yığın boyutunun olduğunu bilmiyorum

değilim ama uzatmanın bir yararı yok. Aynı durum yıllardır sürüyor, ondan sonra da yok efendim şöyle olacak böyle olacak diye masallar anlatıyoruz. Hadi oradan efendim! Salı günü TSYP Genel Başkanı Esat Yılmaer arkadaşım ile birlikte TBMM komisyonunda buna benzer durumları anlatmaya çalıştık. Elbette ki ilgililer ve yetkililer son derece iyiniyetli çabalar gösteriyor, yasalar, yönetmelikler çıkarılıyor ama uygulamada yukarıda anlatılan türden rezaletlerin önüne bir türlü geçilemiyor.

Bizim bu rezilliklerden kurtulabilmemiz için kopuk kopuk çalışmalarla asarız keseriz türünden babalanmalara değil, topyekûn bir seferberliğe gereksinmemiz var. O da ne zaman ve nasıl olacak, kestirebilmek zor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hoşgeldin Anıl

Ahmet Çakır 2010.12.20

Başka kimsenin umurunda olmadığı için önce Anıl Dilaver'in oynaması gerektiğini defalarca yazan Uğur Meleke kardeşimin hakkını teslim edelim.

Zaten sadece Anıl için değil yurtiçinde ve yurtdışında genç oyuncuların ne yaptıklarını, ne durumda olduklarını en iyi bilen spor yazarı o.

Söze buradan girişimin nedeni, çok ağır kaçabilecek bazı sözleri biraz geride bırakma isteğimdendir. Hiç tartışmasız denilebilir ki ligin ilk yarısının en kötü maçı buydu. Hatta kötü demek bile iltifat etmek olarak görülebilir, Türk futbolu adına düpedüz bir skandala tanıklık ettik.

Aslında bu bilinmeyen ve beklenmeyen bir durum değildi. Ligin en kötü iki takımının maçından başka birşey de beklenemezdi. Nitekim Hagi bile saha kenarındaki çırpınışından vazgeçmiş, kaderine razı görünüyordu. Hatta birara TV'deki görüntüsü, 'Acaba şu anda bırakıp hemen Romanya'ya gitsem ne olur?' diye düşündüğünü gösterecek nitelikteydi.

'Konya'daki zemin buz kaplı, tekrar sakatlanabilir' yalanıyla Arda'nın buraya götürülme işini bir yana bırakın, tam tersine özellikle oynaması gereken bir karşılaşmaydı. Bu kadar uzun bir sakatlıktan çıkan oyuncunun hem maç eksiğinin giderilmesi hem de takımının kazanmasına katkıda bulunması daha akla uygun durumdu. Tabii Galatasaray'da akla uygun ne oluyor ki, sorusunun da bir yanıtı yok!

Hagi'nin Serdar Özkan çaresizliğine üzülmemek elde değildi ama Anıl'ı oynatmasını elbette ki takdir etmek gerekiyordu. Ancak maçın sonunda İnsua'yı oyuna alırken sahada 3 solbek oluştuğunun herhalde farkında değildi... 'Gökhan Zan toparlanmış galiba' derken yaptıkları da 'geçiniz' denilecek nitelikteydi.

Sarı Kırmızılı takım adına 'evet, futbol oynadılar' denilebilecek sadece birkaç hareket vardı. Bunların başında da gol geliyordu. Kewell'in ortaalandaki çabuk ve akılcı pasıyla başlayan pozisyonda, Lucas Neill'in pası ve özellikle bu maçta ne yaptığı tartışılır olan Hakan Balta'nın klas pası önemliydi.

Maçın başında Anıl Dilaver'in getirdiği topta Kewell'in pozisyon almaya bile gerek görmeyişi Galatasaray'ı bir golden etti. Kewell'in bu pozisyonda ne yapmak istediğini kendisine bile açıklayabileceği kuşku...

Bir de Ayhan'ın atamadığı gol var ki ona inanmak da zordu. Rakip kaleye sadece birkaç metre mesafede top yere inmekteyken Ayhan'ın, yaptığı stoper vuruşuyla topu üstten dışarı atması, Galatasaray'ın şu ortamda hiç de tahammül edemeyeceği türden bir şaka gibiydi. Golün hemen ardından Aydın'ın yine birkaç metreden atamadığı da öyle...

Kendi sahasında ligin en kolay yenilen takımı haline gelmiş olan ve artık hakkında 'küme düşer mi?' diye konuşulmaya başlanan Galatasaray'ın bu maçtan çıkarabileceği en parlak sonuç buydu. Üstelik bu sonuçla epeyce yükselip kâbus gibi bir ilk yarıyı mümkün olabilecek en iyi biçimde bitirmiş oldu.

Bitmiş bir karşılaşmada ve olayın çok uzağında iken Lorik Cana'nın kendini attırmayı başarması ile ilgili olarak ne söylenebileceğini ben kestiremiyorum. Uygun bulduğunuz birşeyi siz söyleyebilirsiniz. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sezon başından beri nerelerdeydiniz?

Ahmet Çakır 2010.12.23

Galatasaray'ın kadrosuna baktığımızda 'Acaba Hagi, bir sonraki maça 10 savunmacıyla çıkar mı?' diye merak etmemek elde değildi.

Orta alanı Lucas Neill ve Hakan Balta gibi top oynamayı bilen iki adamla takviye etmesine diyecek yoktu ama bu düzenlemenin takımının gol yemesini kolaylaştırdığını nasıl göremiyor, sorusuna yanıt bulmak da zordu.

Kupa için saklandığı belirtilen kaptan Arda'yı biraz daha sıkı biçimde saklamayı düşünen Hagi, kulübeye, iyi arkadaşı Serdar Özkan'ın yanına oturtmuştu onu... Konya'da attığı altın gole karşın Anıl Dilaver'in de ancak kulübede yer bulabilmesi ilginçti.

Ligdeki pek çok karşılaşmada olduğu gibi Cim Bom bu kez de 'gol yemedem başlıyamadım abi!' durumundaydı. Üstelik bomboş durumda Gökhan Zan'ın rakibe verdiği topa sonrasında hiç kimsenin müdahale edemeyişi ve Popov'un yürüye yürüye gidip sanki kale boşmuş gibi golü atışı, bıktırıcı bir tekrar filmi gibiydi.

Bu yıkıcı gole karşın ayakta durabilmek önemliydi. Sonrasında Pino'nun gol becerisinden yoksunluğuna direkler de 'yabancı madde' olarak karışınca ayağa kalkma şansı da ziyan oldu derken aynı Pino öyle bir gol attı ki ben dahil bütün yorumculara haykırır gibiydi: 'Kesin sesinizi!'

Gol sonrasında hiç değilse belirli bir süre Cim Bom sezonun en kişilikli futbolunu oynadı ve rakibine soluk aldırmadı. Bunu tabelaya yansıtabilecek beceriyi gösterememiş de olsa bu Sarı Kırmızılılar için 'çok şükür' denilebilecek bir gelişmeydi. Bu bölümdeki kişilikli futbol ve zorlu mücadeleyi ortaya koyan oyunculara 'daha önceleri neredeydiniz?' diye sormamak elde değildi.

Hagi'nin ikinci yarıda Arda'yı oyuna alması önce 'keşke almasaydı!' dedirtecek gibiydi. Ardından birkaç pozisyonda ustalığını gösterip vaziyeti idare etti. Kaptan elbette ki kalitesini kaybetmemişti ama maç eksiği çok sırttı...

Arda'nın hemen ardından Hagi'nin Serdar Özkan'ı oyuna sokuşunun yorumu, 'Delirdi galiba!' olabilirdi; Cim Bom kalan süreyi 10 kişi oynadı! Anıl Dilaver'in şans bulması normaldi ama kısa sürede etkili olamadı.

Aslında karşılaşmanın ikinci yarısı hiç oynanmasa da olurdu. Sadece Arda'nın yararlanamadığı önemli bir fırsat ve Kewell'in artık insana hüznün veren güçsüzlüğü yüzünden Cim Bom kazanabileceği bir maçı iyi değerlendirememiş oldu.

Bazılarının ısrarla kadrosunun yetersiz olduğunu ileri sürdükleri Galatasaray'ın hiç de öyle olmadığı bu maçta görüldü. Teknik direktör neyi nasıl yapacağına öğrendikçe bu takımın alışkın olduğu yerlere gelmesi beklenir.

Belki bu hesap için erken ama sonuç iki takımı da gruptan çıkarıcı nitelikte olduğundan özellikle son dakikalarda birbirlerini pek zorlamadılar. Özellikle ev sahibi takım sezonun en pasif maçlarından birini oynadı. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir başka Erzurum

Ahmet Çakır 2010.12.25

TRT serüvenimin son döneminde yönetim haksız bir uygulamayla beni Trabzon'a yollamıştı. Dert etmedim.

Yetmedi, oradan da Erzurum'a gönderildim. 1 Nisan 1985'te göreve başlamıştım. Birkaç gün sonra kar yağdığını görünce ağızım bir karış açık kalmıştı. Benim bu şaşkınlığım arkadaşlarımı daha çok şaşırtmıştı. "Ne var ki!" dediler, "Burada mayıs haziranda bile kar yağar." Ben de "O zaman hepinizi öperim sevgili arkadaşlarım." deyip veda etmiştim.Sonrasında G.Saray maçları başta olmak üzere çeşitli nedenlerle Erzurum'a birkaç kez gittim. Özellikle Erzurumspor'un kupanın kralı Cim Bom'u elediği Türkiye Kupası maçını unutmak mümkün değil. Buzla kaplı zeminde futbolcular yürüyemezken biz de tribünde takırdamıştık.

Pazartesi ve salı günleri Kaan Ark arkadaşımızın harika organizasyonuyla Üniversite Oyunları için hazırlanan tesisleri gezip gördük. Hepsine hayran kaldık dersem bunu basmakalıp bir övgü olarak almayın. Herşeyin tam ve gerektiği gibi yapılmış olmasından dolayı bu hayranlığımız. Bunca yıldır bu memlekette yaşayan biri olarak böylesi organizasyon için hazırlanan tesislerde hep bazı eksik ve aksak noktaların kaldığını, hatta çok büyük yanlışlar ve yolsuzluklar yapıldığını görüp yaşadık. Belki de ilk kez Erzurum'la ilgili olarak böyle bir haber çıkmadı. Bu, sanıldığından çok daha önemli bir durum.

Bizim tanıklığımızın dışında çeşitli ülkelerden gelen konuklarımız da aynı duygu ve düşünceleri paylaştıklarını gösterdiler. Bir yandan da bu tesislerin kentin sosyo ekonomik yapısını değiştirebilecek katkısının olabileceğini de gördük.

Gençlik ve Spor Genel Müdürü Yunus Akgül kardeşimizin de gelişi bizim için şans oldu. Sadece oyunları değil, sonrasında yapılacak olanları da öğrenme olanağını bulduk. Tesislerden birinin basketbol, voleybol ve hentbol gibi salon sporları için yeniden düzenlenmesi, birinin yüzme tesisi haline getirilmesi gibi projeler var.

Belki hepsinden önemlisi stadın yenilenmiş olması. 20 bin kişilik pırıl pırıl stat aslında bir yönüyle insanı hüzünlendiriyor. Süper Lig'de takımı olan illerdeki çöplükten farkı olmayan statlar düşünüldüğünde, liglerde takımı bulunmayan Erzurum'un bu nimetten nasıl yararlanacağını düşünmemek elde değil. Bu konudaki umut da Erzurum Büyükşehir Belediyespor'un en kısa zamanda yukarılara tırmanabilmesi...

Bunun yanında kentte futbol etkinliğinin artırılması için Erzurum'un yaz kampları için uygun bir kent haline getirilmesi çalışmaları var. Akgül kardeşim bu konuda GSGM'nin her türlü desteği vereceğini belirtiyor.

Başta kayakla atlama tesisi olmak üzere, kayak alanları, buz hokeyi ve öteki sporların yapılacağı salonları gezip gördük. Hepsi gurur verici nitelikte. Elbette ki tam olarak bitmemiş işler var ama bunun için daha 1 aylık süreye sahibiz.

Bütün bunların yanında Erzurum'da şu dönemde kar olmayışı, herkese tatsız bir şaka gibi geliyor. Halk arasında söylenen 'Kar para edeceği zaman Erzurum'da kar yağmaz!' sözü sanki gerçek oluyor. Ancak oyunlar için bu sorun değil; çünkü yapay kar üretimi için de her türlü önlem alınmış.

Yunus Akgül kardeşim bugüne kadarki çalışmaları, sık sık gelerek denetlemiş. Yılbaşından itibaren de artık tamamen Erzurum'a gideceğini söylüyor...

Gördüğümüz her tesisle iftihar ettiğimizi ve çok başarılı bir organizasyon gerçekleştireceğimize inandığımızı söyleyerek noktalayalım.

Çok yaşa Lefter Ağabey!

1962'den bu yana maçları canlı olarak seyredebilme olanağına sahiptim. Elbette ki Lefter Ağabey'i de izledim. Ancak bu bilerek ve anlayarak izleme değildi. Para ödemedi, ikinci yarıda kapıların açılması sayesinde maçlara girip dönemin büyük yıldızlarını görebilmek, bizim için gerçekliğin ötesinde bir düş gibiydi.

Metin Oktay İtalya'dan dönmüştü. Baba Gündüz, Coşkun Özari, Turgay Şeren, Suat Mamat, Kadri Aytaç ve öteki yıldızlar oradaydı. F.Bahçeli Naci Erdem, Beşiktaşlı Baba Recep futbolculuklarının son dönemlerinde Sarı Kırmızılı formayı giymişlerdi. Evet, bizim gözümüz daha çok bunları görüyordu ama Lefter Ağabey'in yeri ayrıydı. Onunla ilgili olarak kimse Fenerbahçelilik-Galatasaraylılık filan düşünmezdi. "Ver Lefter'e, yaz deftere" hepimizin dilindeki bir slogandı. Gazetecilik yıllarımda Lefter Ağabey'le bir kez birlikte olabildim. 1988'de Hürriyet'ten ayrılırken Nezih Alkış Ağabeyim son bir iş olarak bunu yapmamı istemiş ve onunla yaptığım röportaj tam sayfa olarak yayınlanmıştı. Türk futbolunun gelmiş geçmiş en büyük adı denildiğinde hiç tartışmasız Lefter Ağabey söylenir. Elbette ki tuttuğunuz takıma göre sıralamalar yapmak herkesin hakkıdır ama ilk sırayı Lefter Ağabey'e ayırmak, o listenin ciddiye alınabilmesinin temel koşuludur.

Lefter Ağabey'le ilgili her yazımda dile getirdiğim bir konu var. Onun hakkında bir kitap bile yazılmamış olması, akıl almaz türden bir değerbilmezlik örneğidir. Biliyorum, o ne televizyona çıkmak isteyen ne de başka yolla konuşturulması pek kolay olmayan biri. Ancak destansı futbol hayatı, onun herhangi birşey anlatmasına gerek olmadan da yazılabilirdi. Özellikle Türk sporuna sayısız eser kazandırmış olan Cem Atabeyoğlu ve Ergun Hiçyılmaz ağabeylerimin ciddi bir ıskası olarak görüyorum bu durumu. Elbette ki aynı durum televizyon kanallarımız için de geçerli. Fenerbahçe Televizyonu'nun mütevazı sayılabilecek çalışmaları dışında Lefter Ağabey'le ilgili ciddi bir belgesel yapılamamış olması çok büyük bir eksiklik.

İngiltere'de Giggs'in daha futbola yeni başladığı denilebilecek dönemlerde bile hakkında yazılmış kitaplar vardı. Ondan belki 10 kat daha ilginç ve çarpıcı bir futbol hayatı bulunan Lefter Ağabey'le ilgili tek kitabın bile bulunmayışı, Türkiye'nin bu yönden nasıl bir çöl olduğunu ortaya koyuyor.

Çok yaşa sen Lefter Ağabey! Hiç değilse varlığıyla avunalım. Uygar bir ülke haline gelene kadar bu da bize yeter...

Ha gayret!

Bu yıl Antalya'ya gelecek olan 7 Alman takımının adı bizim gazetede yayınlandı. (22 Aralık)

Çok sevindim.

Hatırlarsanız, her yıl buraya geldiği belirtilen 2.000 takımdan sadece 200'ünün adlarını bana bildirene, bugüne kadar yayınlanmış kitaplarımdan oluşan bir set armağan edeceğimi söylemiştim. 7 takımı bulduğumuza göre 2000'e ulaşmaya sadece 1993 kaldı demektir. Ha gayret!

Benim de anam ağlamıştı!

Beşiktaş'ın UEFA Avrupa Ligi 2. turunda D. Kiev'le eşleşmesi, haliyle 2003'teki maçla ilgili anıları gündeme getirdi. Siyah Beyazlı takımın kaptanı İbrahim Üzülmez, "Oynadığımız eski maçtan hatırlıyorum da Amaral saha içinde soğuktan ağlamıştı." dedi. O gece ben de oradaydım ve gerçekten de böyle bir soğuğu görüp yaşamış değildim. Yurda dönüşte o yaşıma kadar görmediğim türden bir de hastalık geçirdim. Benimkinin yanında Amaral'ın soğuktan gözlerinin yaşarması anlamındaki sıkıntısı konuşmaya bile değmezdi...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Misimoviç affedilmeli

Ahmet Çakır 2010.12.30

Biliyorum, çağdaş dünyada işin patronu, karar verici olarak, o işyerinin patronundan daha önemli bir noktada olabilir. Ancak bizim ne kadar çağdaş bir dünyada yaşadığımız da epeyce tartışmalıdır.

Buna sadece şu son 17 yaşaltı maçında yaşanan korkunç olay bile yeterli örnektir. Neyse ki büsbütün insanlığımızı yitirmemişiz. Biraz da haber yokluğundan önce medya, sonra da bütün toplum ayağa kalktı da 'buna da şükür' diyebildik.

Galatasaray'ın bu sezon çektiği sıkıntının temel nedeninin ortaalandaki top oynayamamak olduğunu elbette ki büyük bir bölümümüz biliyordu, Gaziantepspor maçında bilmeyenler de öğrendi. Yıllardır bu bölgede oynamamış olan Neill ve H.Balta'nın top oynama becerilerinin nasıl işi değiştirdiği açıktı.

Gaziantepspor'dan çok daha zayıf rakipler karşısında ve üstelik Ali Sami Yen'de utanılacak durumlara düşen, tarihî rezalet diye nitelendirilebilecek yenilgilere uğrayan Galatasaray, ilk kez bu maçta kendi düzeyine yakın bir futbol oynayabildi.

Futbolun asla tartışılmayacak doğrularından biri şu: İyi futbol, iyi futbolcuyla oynanır. Siz futbol oynama becerileri çok düşük adamlardan ortaalan oluşturmaya çalışırsanız çuvallarsınız. Onların çok mücadele ediyormuş, her yere koşuyormuş gibi görünüşleri sizi aldatır.

Lorik Cana'nın Sarı Kırmızılı takımda yol açtığı sıkıntıları bir başka yazımda anlatmaya çalışmıştım. Tekrar ediyorum: O, son derece özverili, takımı için kendini parlayan, her maçta elinden gelenin daha fazlasını yapmaya çalışan bir adam. Bunların hiçbirine itirazım yok.

Ancak bunlar büyük takım oyuncusunda aranacak özellikler değil. Büyük takımın ortaalanında oynayan oyuncunun herşeyden önce oyun zekâsı çok daha yüksektir. İyi çalım atar, pas verir, golcüyü pozisyona sokar ve kendisi de gol atar. Ayrıca serbest atışları da etkili kullanarak yararlı olur.

Lorik Cana tipindeki oyuncuların topla oynama becerilerinin düşüklüğü ve öteki eksikleri bir yığın soruna yol açar. Bunların başında da sadece ortaalanın değil, ilerideki adamların da daha az top alabiliyor olmaları nedeniyle oyundan düşmeleri gelir. Gereksiz telaşları yüzünden de oyunu karmakarışık edip büyük takım kimliğine zarar verirler.

Hagi geride kalan sürede iki büyük hata yaptı. Birincisi, gelir gelmez 'bu takım bitmiş' diye enkaz edebiyatı yapması, ikincisi de Lorik Cana'yı önemli bir adam sanmasıydı. Bunlara daha önemli bir yanlışı ekleyerek işin içinden çıkmaya çalıştı: Misimoviç'i kadro dışı bıraktı.

Binbir sıkıntı içindeki kulübün gerçekten büyük özverilerle aldığı oyuncunun kadro dışı bırakılması, önce yönetimin, sonra da Hagi'nin hatasıdır. Bu zor durumda, elindeki dünya çapında olduğunu kanıtlamış

oyuncudan yararlanamamak, hocasının da yetersizliğini göstermez mi?

Misimoviç'in o günlerde yaşadığı sıkıntılar medyaya yeterince yansıdı. Yeni geldiği ülkede nerede kalacakları bile belli olmadığı için eşinin apartopar geri dönmesi kimi etkilemez? O durumda çıkıp da harika bir futbol oynamak mümkün olabilir mi? Asıl yapılması gereken onun sorunlarını çözüp verimli olmasını sağlamakken kadro dışı bırakmak hangi sorunu çözmüştür?

İşte bu noktada Galatasaray yönetiminin Misimoviç konusunda Hagi'ye arka çıkması anlamsızdır. Gerekli ceza verilmiş, teknik adamın otoritesi sağlanmış, şimdi başka bir noktaya gelinmiştir. Bu memlekette böylesi kadro dışı cezalarının iki aydan fazla sürdüğü pek görülmemiştir. Misimoviç için de böyle bir süre geçmiştir.

Kaldı ki Galatasaray'ın şu anda almaya çalıştığı oyuncuların hemen hiçbirinin Misimoviç kalitesinde olmadığı ortadadır! O zaman başkan Polat'ın konuyu Hagi ile görüşüp 'onu oynat' demesinde ne sakınca olabilir? Tam tersine bu durum artık Hagi'nin de olgunlaşmaya başladığını gösterir ve onun için olumlu bir gelişme olarak kabul edilecektir.

Bir yandan yeni stat için yıldız arayanların ellerindekinden yararlanmayı bilmeyişleri ve beceremeyişleri hazin bir durum değil mi? a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başka bir açıdan bakabilmek...

Ahmet Çakır 2011.01.02

2010'da spor dünyamızda en çok tekrarlanan laflardan biri, Galatasaray'ın "tarihin en kötü dönemlerinden birini geçirdiği" ifadesi oldu. Özellikle bazı televizyon kanalları, bu basit gerçeği çok büyük bir habermiş gibi aynı gün içinde bile defalarca vermekten kendilerini alamadılar.

Herşeyden önce bu açık bir yayıncılık hatasıydı. Söylenen doğru bile olsa, bu kadar sık tekrarlanması bıktırıcı oluyor ve haliyle Galatasaray taraftarını uzaklaştırıyordu. Kimsenin duymak istemediği bir tatsızlığın sürekli tekrarlanması anlamsızdı.

Hele bunu içinden çıkılması olanaksız bir bataklığa saplanılmış üslubu içinde vermek düpedüz faciaydı. Sanıyorum ki belli bir aşamada bunu farkedebilen birileri çıktı ve bu felaket söylemine biraz ara verildi.

Galatasaray'ın ne kadar kötü durumda olduğunu anlatmaya çalışmak sadece saptama olarak kalmıyor, haliyle bir yığın ayrıntıyla zenginleştiriliyordu. Efendim, bu takımın kadrosu yetersizdi, yönetim felaketti, teknik direktörler beceriksizdi ve bütün bunlardan dolayı uğranılan kayıpların haddi hesabı yoktu!

Örneğin, puan başına verilen paradan Cim Bom çok az pay alabilişti. Tribünler boş kaldığı için de kaybetmiş, yeni stat için kombine satışları azalmış, şu olmuş bu olmuş ve Galatasaray düpedüz batmıştı!

Belki en kötüsü taraftarın, camianın, hatta yönetimlerin bu tür yayınlardan çok etkilenmeleri idi. Söylenip yazılan herşey tartışmasız gerçek sanılıyordu. Artık yapacak birşey yok gibiydi...

Peki, gerçekten durum böyle mi? Buna sadece gülünür. Habertürk'te Yavuz Semerci dostumuz yazdı, onun bakış açısıyla tarihin en başarılısı Adnan Polat yönetimiydi. Gerekçeler de elbette ki sportif değil ekonomikti. Bu tarz bir bakış açısını ortaya koyan tek kişi de Semerci oldu. Onun dışında bu konuda yazan ve konuşan yüzlerce kişi hep felaket edebiyatı yaptı. Bunun hangi derde deva olduğunu da ben anlamakta zorlanıyorum.

Tamam, G.Saray son 3 yıldır sportif başarıdan uzak kaldı. Buradaki en büyük yanlış da transfer politikası oldu. Adnan Polat göreve gelirken 'transfer yapılmayacak' dedi. Sonrasında büyük transferlere yöneldi. Bu zikzakların sonu da gerçekten felaket oldu.

Galatasaray konuşurken yapılan en büyük yanlış, sanki bu takım her hafta yeni bir şampiyonluk kaybediyormuşçasına çıkarılan yangın! Kimse çıkıp da 'Hayır, sadece bu sezonu kaybettik!' diyemiyor. İkinci büyük maskaralık da, bu takımın kadrosunun yetersiz olduğu.

Zaten ne yaparsanız yapın ortalama 3 sezonda bir şampiyon oluyorsunuz. 14 yıl zirveden uzak da kalsanız, 4 yıl üstüste bu mutluluğu da yaşasanız durum değişmiyor. Geride kalan 51 sezon bunu açıkça gösteriyor. O zaman çok da yaslara bürünecek birşey yok. Evet, bu takımda oynaması mümkün olmayan türden adamlar alınıp gereksiz paralar harcandı ama kadronun yetersizliği iddiasına da sadece gülünür. Ortaalandaki top oynama becerisi yüksek bir adamın olmayışı ve sakatlıklar G.Saray'ı perişan etti. Tabii hakem hatalarını da görmezden gelemeyiz. Çünkü sadece Cim Bom için yıkıcı sonuçlara yol açtı.

Galatasaray yönetiminin yapması gereken iş, devre arasında bir yığın adam alıp sonra da bunları nasıl göndereceğim diye düşünmek yerine mümkün olabilecek en az transferi yapmaktır. Arda ve Baros'un dönmesi en büyük transfer olacaktır. Öteki mevkilerde eldekenden daha iyi adamlar bulmak mümkün değildir.

Önemli olan eldeki oyunculardan en iyi verimi alabilecek ortamı hazırlamaktır. Bu da teknik direktörle yönetimin ortak görevidir. Bu iki büyük güç, olaya başka bir açıdan bakabilmelidir. Yoksa oyuncu transfer ederek başarılı olunacağına inanmak asıl felakettir!

20 milyon euroya satılmaz mı?

Geçen hafta içinde Beşiktaş'ın Portekizli yıldızı Quaresma'ya 20 milyon euronun üzerinde bir transfer önerisi geldiği yolundaki haberler bütün medyada yer aldı.

Siyah Beyazlı kulübün başkanı Yıldırım Demirören'in de bu oyuncuyu satmayı düşünmedikleri yolundaki açıklaması, haberin içinde yer alıyordu. Bu bana biraz tuhaf geldi. Birkaç ay önce 7,3 milyon euroya alınmış bir oyuncuya bunun 3 katı para önerilecek ve siz satmayacaksınız! Siz anlatabilirsiniz ama ben sonuna kadar anlamamakta direnirim. Futbolcu almak kadar satmak da olağan bir durum kulüpler için. Üstelik, Quaresma'nın bulunduğu bir takım için niye gerekli olduğunu pek anlayamadığım Simao'yu da almışken bence böyle bir fırsat kaçırılmazdı. Evet, Simao ile Quaresma'nın iki kanatta oynayıp çok büyük işler yapacağına inanıyorum ama takım dengesi açısından benzer özelliklere sahip bu iki adamdan yararlanma durumu teknik adam için sorun da oluşturabilir. Bitmedi, Siyah Beyazlı kulübün içinde bulunduğu maddi durum ortada. Böyle bir ortamda 20 milyon euro 200 milyon kadar büyük iş görebilir. Başka da bir işadamı ve bunu benden çok daha iyi bilir. Dolayısıyla bu işi pek aklım almadı. Takipçisi olacağım.

Şiddeti önlemek

Galatasaray-Fenerbahçe 17 yaşaltı maçındaki korkunç utancı bu ülkeye yaşatanların ilk sorgularından sonra serbest bırakılması, medyada 'nasıl olur!' üslubu içinde verildi.

Elbette ki bunun yanıtı 'yasa böyle' oluyor. Böylece, yasanın değişmesinin de ne kadar büyük bir zorunluluk olduğu ortaya çıkıyor.

Peki, yeni yasa şiddeti önlemeye yetecek mi? Elbette ki yetmeyecek. Sadece bir boşluk doldurulmuş ve çözüm yolunda adım atılmış olacak. Yoksa uygulanması imkansız birtakım maddeler ve belki de hepsinden önemlisi gerekli toplumsal değişimi gerçekleştirememek bizi yine yarı yolda bırakacak.

Bin kez tekrarlayacağım, bunun için kimseyi suçlamıyorum. Tam tersine bütün yetkililer çok iyi çalışıyor ve ellerinden geleni yapıyor. Ancak kopuk kopuk önlemler, yarım yamalak çalışmalar ve durmadan değiştirilen yasaların köklü bir çare olamayacağını bilmeliyiz.

Hatta bu kadarının bile kendi içinde başarıya ulaşması için bizim toplumda pek rastlanılmayan türden disiplinli, tutarlı ve sürekli bir çaba göstermek gerekiyor. Hiç değilse bu kadarını yapabilirsek...

THY'de kim var?

2010'da THY'nin sportif atılımları dünya çapında bir olaydı ama biz medya olarak bunu yeterince değerlendiremedik. Önce Barcelona'nın sponsorluğu, ardından Manchester United'in devreye girişi, baskette Avrupa Ligi'nin sponsorluğu, dünya birincisi tenisçi Caroline Wozniacki ve NBA yıldızı Kobe Bryant hamleleri, hepimizin hayallerini bile aşan olaylardı. Iskaladığımız nokta da şurası: Bütün bunları düşünen kişi kim? THY'nin spordaki dünya devleri ile bağ kurması nasıl sağlandı? Bu işin arkasında kimler var ve nasıl gerçekleştirildi? Ben bu sorulara yanıt olabilecek hiçbirşey okuduğumu hatırlamıyorum. Siz birşey biliyor musunuz?

Altın yıl ama yetmez

2010'un Türk sporu için altın bir yıl sayılabileceğini düşünenler az değil. Bazı gazetelerin bununla ilgili derlemeleri sözkonusu başlıkla çıktı. Bizim de buna bir itirazımız yok. Elbette ki Dünya Basketbol Şampiyonası'ndaki başarımız ve atletizmdeki sıçrama, Nevin Yanıt'ın Avrupa Şampiyonluğu çok büyük olay. Başka spor dallarında da görmezden gelinemeyecek başarılar var. Peki ama benim şu iddiam hâlâ ortada duruyor: Türkiye'nin uluslararası alanda bütün sporcularıyla yarattığı toplam sportif değer, tek başına bir Federer'in ya da Nadal'inkinden daha az... Kısacası, bu alanda o kadar çok şey yapmak zorundayız ki yapılabilenlerle avunmak pek mümkün olmuyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

TSYD seminerinde buluşalım

Ahmet Çakır 2011.01.05

Galiba lige verilen aranın en güzel yanı bu: Sadece takımlar değil yöneticisi, hakemi, spor yazarıyla herkes yeni döneme hazırlanırken, bir yandan da geride kalan yılın muhasebesini yapma imkânı doğuyor.

Türkiye Spor Yazarları Derneği'nin kuruluşunun 48. yılındaki geleneksel eğitim semineri bugün başlıyor. Seminerin ilk oturumunda tarihe damgasını vurmuş bulunan üç büyük futbol adamı biraraya geliyor.

Mustafa Denizli, Fatih Terim ve Şenol Güneş elbette ki futbolculuklarından bu yana sürekli olarak kamuoyunun gözü önündeki kişiler. Ancak ilk kez böyle bir ortamda bir araya gelip futbolumuzu masaya yatıracaklar.

Açıkçası böyle bir oturumu yönetecek olmaktan duyduğum gurur ve heyecan beni saatler öncesinden sarmış durumda. Onların arasında sanki ben de futbol tarihine geçecekmişim gibi bir hisse kapılabileceğimi sanıyorum.

İşin şakası bir yana, futbolumuzun dünü, bugünü ve yarınını ilişkin söz söyleme konusunda en yetkili sayılabilecek üç kişinin düşüncelerini dinleme olanağı bulacağız. Belki de böyle bir konu üzerinde konuşma hakkına en çok sahip olan kişiler onlar.

Bu üç çok değerli futbol adamının biraraya getirilmesi TSYPD'nin eğitimden sorumlu Asbaşkanı Devrim Sağıroğlu'nun hayaliydi. Gerçekleşmesi için de büyük çaba harcadı. Bir yandan başka çok önemli sorunlarla uğraşırken öte yandan da bu bezdirici yorgunluğu göğüsleyip işi kotardığı için onu kutlamak gerekiyor.

Başlığımızdaki 'buluşalım' ifadesi laf olsun diye söylenmiş değil. Semineri Lig TV ve NTV Spor naklen yayınlacağı için sizin de durumunuz uygun olursa izleme şansınız var. Böylece bütün yönleriyle gerçekten dev bir buluşma gerçekleştirilmiş olacak.

Seminerin öğleden sonraki bölümünde dünya şampiyonu sporcularımız Nurcan Taylan, Selçuk Çebi, Gülsüm Tatar ve Bahri Tanrıku konuşıacak. 'Madalya Avcıları' adlı oturumda şampiyonlarımızın yaşadıklarından kesitler gündeme gelecek.

İlk günün üçüncü ve son oturumunda ise mesleğimizin çilesini çeken arkadaşlarımız konuşacak. Devrim Sağıroğlu'nun yöneteceği 'Çilekeşler Ordusu' adlı oturumda Ercan İpekçi, Alper Mert, Bahadır Çoşışler, Savaş Çorlu gibi genç arkadaşlarımız sorunları dile getirecek.

Geçen yılki seminerde mesleğimizle ilgili konularda daha çok deneyimli arkadaşların konuşmaları eleştiri konusu olmuştu: Onlar her zaman konuşuyor, asıl bize söz hakkı verilmesi gerekiyor, diye.

Bu eleştiri değerlendirildi ve 'Buyrun bakalım, size söz hakkı' denildi. Kamuoyunda pek tanınmayan ama bu mesleğin gerçek çilekeşleri oldukları bizlerce bilinen genç arkadaşlarımızın anlattıklarının da seminerin renkli bir bölümünü oluşturacağına inanıyoruz.

Seminerin hepimize çok büyük bir yararı da şu olacak: Haber azlığı nedeniyle gazetelerde önemli yer kaplayan 'falan oyuncu geliyor, filan oyuncu gidiyor' tarzındaki, büyük bir bölümünün gerçekleşmesi imkânsız denebilecek kadar zor olan transfer haberlerinin hiç değilse bir bölümünden kurtulacağız.

Onun yerine bu memleketin gerçekten çok önemli spor adamlarının sahici sözleri ve elbette ki haber değeri taşıyan değerlendirmeleri medyada kendine biraz yer açmaya çalışacak. Hadi bakalım, hepimize kolay gelsin.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Acil bir Kazım yazısı

Ahmet Çakır 2011.01.07

Doğrusu TSYPD semineri nedeniyle bu gelişmeyi yeterince yakından izleme olanağı bulamadım ama bir anda elektronik posta bombardımanı altında kalınca olaydan uzak durma imkanının olmadığını da gördüm.

Hemen söyleyeyim, Colin Kazım'ın Galatasaray'a gelme olasılığı epeyce önce dile getirildiğinde bunun bir deli saçması olduğunu düşünmüştüm. Barış Özbek'le takas edileceği yolundaki haberler de gerçek bir haber olmaktan çok iki kulübe yol göstermek gibi bir yaklaşımın ürünüydü.

Fenerbahçe'den pek olumlu sayılamayacak biçimde ayrılan bu oyuncunun Galatasaray'a yararlı olup olamayacağı ikinci derecedeki bir konu gibi görünüyor. Bana elektronik posta gönderen okurların yüzde 80'i bu transferi büyük bir öfkeyle karşıladığını gizlemiyor.

Hatta bunu '40 yıllık Galatasaray taraftarlığında en utandırıcı gelişme' olarak görenler bile var. Ancak herkesin aynı şekilde düşünmesi mümkün değil. Colin Kazım'ın Galatasaray'da yeniden doğacağına ve önemli katkıda bulunacağına inanan okurlarımız da yok değil.

Elbette ki bu kapsamda Hagi'nin tavrı da tartışma konusu oluyor. Colin Kazım'ın onun isteğiyle alındığı ortada. Bunu kendi de gizlemiyor. 'Peki, o Galatasaray'da ne işe yarayacak' sorusundan hareketle ortaya bir başka tartışma konusu çıkıyor.

Bu transferi Galatasaray için utandırıcı sayan okurların yanında, onun herhangi bir katkıda bulunup bulunamayacağını tartışmalı görenler de az değil. Bazı okurlar, Colin Kazım'ın şu anda Galatasaray'da belki de en az sorunlu noktasında görev yaptığını, yani Pino'nun yedeği olabileceğini ileri sürüyorlar.

Konuyla ilgili yazımı hatırlatıp 'Misimoviç'in affedilmesi, Colin Kazım'ın alınmasından yüz kat daha yararlı bir iş olurdu' değerlendirmesinde bulunanlar var. Ayrıca, Hagi'nin bu transferle kendi sonunu hazırlayan adımlardan birini daha attığını da düşünenler bulunuyor. Rumen hocanın Kazım'ı 'milli takım oyuncusu' olarak görmesi Türk futbolunda son dönemdeki gelişmeleri yeterince iyi izlemediği şeklinde yorumlanabilir.

Geçmişte hangi koşullarda olursa olsun Fenerbahçe'den oyuncu almanın 'ezeli rakibe transfer golü atmak' gibi bir yanı vardı. Ancak Colin Kazım için benzer bir durumdan söz etmek mümkün değil. 'Çünkü Sarı Lacivertli kulüp onu attı!' diyor bazı okurlar.

Konuyu Beşiktaş'ın yaptığı dünya çapındaki transferlerle ilişkilendirenler de az değil. 'Onlar leblebi çekirdek gibi yıldız transfer ederken biz Fenerbahçe'nin attıklarını alıyoruz. Adnan Polat bu konularda bizi büyük hayal kırıklığına uğrattı' diye yakınanlar bulunuyor.

Colin Kazım'ın Galatasaray'da idmanlara çıkmaya başlaması üzerine yeni takım arkadaşları tarafından nasıl karşılandığı yolundaki soruşturmada herhangi bir kanaat edinilemediği bilgisine ulaştım. Milli Takım'dan tanıştığı arkadaşlarının bile kendisine pek yakınlık gösterdiğini söylemek mümkün değil diye değerlendirenler var. Durumu 'Takımın havası zaten tatsız. Kimsenin Colin Kazım'a filan aldırış ettiği yok' şeklinde görenler de mevcut.

Açıkçası, TSYPD seminerini izleyen çok sayıda meslekdaş tarafından da pek ilginç bir gelişme sayılmadı bu transfer. Hatta Colin Kazım'ın Galatasaray'a yarardan çok zarar getireceğini düşünenler epeyce fazla. Olayın tek makul yönü olarak Kazım'a ödenecek para gösteriliyor...

Gördüğünüz gibi, okurların istediği 'acil bir Kazım yazısı' benim için de pek kolay ve parlak olmadı. Neyse ki hepimiz biliyoruz, bu hikaye burada bitmez. Kazım sahaya çıkıp birşeyler yapmadan önce bu tartışma sürüp gider...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Deniz bittiyse Güneş açar

Ahmet Çakır 2011.01.08

TSYPD'nin Antalya seminerinde en büyük rüzgârı elbette ki Denizli, Güneş ve Terim'in katılacağı oturumdan bekliyorduk. Ancak Terim'in geçirdiği hastalık bu dev buluşmayı biraz aksattı, sadece fotoğraf için biraraya gelebildiler. Bu vesileyle Terim'e bir kez daha geçmiş olsun diyelim.

Bu dev buluşmayı gerçekleştirebilmek için Devrim Sağıroğlu ağabeyimiz aylardır çalışıyordu. Biz de karınca kararınca katkıda bulunmaya çalıştık. Terim hasta haliyle Antalya'ya kadar gelme özverisini de gösterdi ancak ondan sonra durumu daha da zorlaştı. Ne yapalım, kismetten fazlası olmuyor.

Önceki yıllara oranla daha dinamik bir hava vardı seminerde. Her zaman en büyük sorun olan oturumlara katılım konusunda da hemen hiçbir sıkıntı yaşanmadı. O kadar ki davetli olmayan konuklarımız bile vardı. Erman Toroğlu, okul arkadaşı Sadri Şener'in katıldığı oturumun ardından ötekileri de izledi. Bütün oturumlar son derece ilginç, renkli ve yararlı geçerken Şenol Güneş farklı bir noktaya çıkmayı bildi. Trabzonspor'un başındaki başarısı kadar eğitici kişiliği ve toplumsal gelişimi önplanda tutan yaklaşımlarıyla bir kez daha hepimizi etkiledi. Bugünlerde Şenol Güneş'i yeniden keşfetmenin keyfini yaşıyoruz. Güneş'in olanca iş yoğunluğu arasında seminer konuşmasına da hazırlanma fırsatı bulduğunu görmek önemliydi. Bunun hem kendisine hem de seslendiği kesimlere olan saygısından kaynaklandığını biliyorum. Güneş, eylem ve söylemiyle artık bir futbol bilgisi olma yolunda. Kendisiyle ilgili olarak bilinen birtakım mızırdanmaları da ezip geçtiği görülüyor. Elbette ki geçmişte de bu niteliklere sahip biriydi Şenol Güneş. Çok haksız saldırılara uğradı ve saçmasapan birtakım eleştirileri göğüslemek zorunda kaldı. Bugün gelinen noktada bir atasözünün kimbilir kaçınıcı kez doğrulandığını görüyoruz: Sel gider kum kalır.

Güneş'in eksik yanlarından biri pek espri yapmayışıydı. Yaşadığı sürekli gerginlik onu bundan uzaklaştırır gibiydi. Son dönemde bu eksikliğini de giderdi. İsteddiği zaman çok hoş espriler yapabildiğini gösterdi. Özellikle Mustafa Denizli'nin futbolumuzun bugün geldiği noktayı değerlendirirken söylediği 'Deniz bitti' sözünün hemen ardından 'Deniz bittiyse güneş açar' diye söze başlaması çok hoştu. Son dönemde Türk hakemliğinin yaptığı aşamayı seminerde de bir kez daha saptama ve kutlama olanağı bulduk. Biz bu konuda yıllarca aldatıldık. Birtakım kifayetsiz muhterisler hiç olmayacak yerlere getirildi. Hakemliğimizin gelişmesi konusunda çok önceden yapılması gereken işler bir kenara bırakıldı. Hakemliğe değil kendilerini oraya getirenlere hizmet etti birileri. Çok şükür ki bütün bu saçmalıklar geride kaldı. Şimdi düzgün işler yapılıyor ve bunun ödülü de alınıyor. Hakemlerimiz uluslararası alanda hiçbir zaman bu kadar iyi noktada olmadı. Üstelik bu gelişmenin bundan sonra da süreceği gün gibi ortada. Emeği geçenleri gönülden kutluyoruz. Sporda şiddet konusunda daha almamız gereken epeyce uzun bir yol bulunduğu açıkça ortaya çıktı. Futbol taraftarının maçlara girmesinin birtakım kayıt ve kurallara bağlanması başka sporlara ağır zararlar verebileceğini görmek ilginçti. Bunu Voleybol Federasyonu Başkanı Erol Ünal Karabıyık dile getirdi.

Neresinden bakılırsa bakılsın TSYP son derece başarılı bir seminer gerçekleştirdi ve bu etkinlikle Türk spora olan katkısını sürdürdü. En küçük bir sorun çıktığında 'TSYP nerede?' diye ortalığı velveleye vermeyi çok seven bazı meslekdaşlarımızın ilgisini çeker mi acaba?

Digitürk de '1960'ların futbolu' dedi

Bilmiyorum hangimizin ne kadar dikkatini çekti ama Digitürk Genel Müdürü Ertan Özerdem, Schuster'e arka çıktı. Özerdem, TSYP seminerindeki konuşmasında, belki biraz değişik sözlerle, Schuster'in 'Türkiye'de 1960'ların futbolu oynanıyor' düşüncesini gündeme getirdi. Özerdem, herhangi biri değil. Türk futbolunun naklen yayın hakkının bazılarınca akıl almaz olarak nitelendirilen düzeye çıkmış olmasında önemli payı bulunan bir kişi. Ayrıca, futbolumuzun gelişmesi için en sahici çabalardan birini yine o gösteriyor. Çünkü mensubu olduğu kuruluşun bundan büyük çıkarı var. Özerdem, takımlarımızın büyük bir bölümünün gerçek anlamda futbol oynamayı düşünmeyip rakibi bozmayı temel amaç olarak seçerek sahaya çıktıklarını söyledi. Eh, Schuster'in 'Türkiye'de 1960'ların futbolu oynanıyor' ifadesinin bundan farklı olduğunu kim ileri sürebilir? Rakibi bozmaya dönük bir oyun anlayışı, gereksiz sertlik ve rekor düzeydeki sakatlıklar, zamandan çalma girişimleri, hakeme itiraz gibi bir yığın saçmalık futbolun tadını kaçırıyor, marka değerini düşürüyor. Özerdem, bundan rahatsız olduklarını açık biçimde ifade etti.

Aslında bu o kadar da anlaşılması zor bir durum değil. NTV Spor'da İspanya Ligi La Liga'nın herhangi bir maçını izlediğinizde farkı rahatlıkla görebiliyorsunuz. Orada gücü ne olursa olsun her takım futbol oynamaya çalışıyor, bizdeyse 'Vur, kır, parçala; bu maçı kazan!' futbolu var. Bununla nereye varabildiğimiz de ortada...

Yıldız futbolcuyu korumak

TSYD seminerinde Eyüp Karadayı ağabeyim soruyu öylesine olumsuz bir vurguyla sordu ki son dönemde hakemliğimizin ilerlemesinde önemli bir payının bulunduğu kabul edilen Uilemberg de yanıt olarak 'Hayır, öyle birşey yok' demek zorunda kaldı.

Eyüp Karadayı'nın sorusu şu: FIFA ya da UEFA'nın sadece yıldız futbolcuların korunması yolundaki bir kararı ya da tavsiyesi var mı? Elcevap: Hayır, yok!

Peki o zaman, şimdi de ben soruyorum: UEFA ve FIFA yıldız futbolculara sürekli tekme atılmasından çok mu hoşnut? Bunu teşvik eden düzenlemeler mi var? Ya da 'ne yapalım, futbol erkek oyunu' deyip seyirci mi kalıyorlar bu sertliklere? Yoksa sürekli olarak bunu engelleyici kararlar mı alınıyor?

Daha açık anlatayım: Siz hiç Messi'nin rakibini durdurabilmek için tekme attığını ya da atabileceğini düşündünüz mü? Buna karşılık, onu durdurmak isteyenler kimi zaman düpedüz bu tekme silahına başvurmuyor mu? Peki, bu durumda Messi ile ona tekme atanı aynı durumda mı görmek zorundayız?

O kadar uzaklara gitmeye de gerek yok: Eyüp ağabey elbette ki Rıdvan Dilmen'in futbol hayatını erken bitiren Yeşiç'in tekmesini mutlaka biliyordur. Peki, FIFA ve UEFA 'sahadaki her futbolcu eşittir' derken Yeşiç'in bu tekmeyi atabilme hakkının olmasını mı savunacak?

Daha da neler?

Eski kuşaktan bazı ağabeylerimizin bu konuyu doğru anlamaya yanaşmayıışı beni de şaşkına çeviriyor. Gerçi Doğan Koloğlu ağabeyim de bunu yıllarca kimseye anlatamadığı için kırgın ve küskün vaziyette köşesine çekilmedi mi?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kazanmak önemlidir

Ahmet Çakır 2011.01.09

Öncelikle Alanya'nın böyle bir stada kavuşmuş olması çok önemli. Antalya'ya 1500-2000 takım geldiği masalını bir yana bırakıp buraya sahiden çok sayıda takım çekebilmek için böyle statlara da büyük gereksinme var. Bu kadar takım varken doğru dürüst bir turnuva bile yapamadığımızı unutmayalım.

Alanya bir yandan kent olmaya doğru ilerlerken öte yandan da Alman nüfusun görmezden gelinemeyecek düzeye çıktığı bir ilçe. Ayrıca Süper Lig'de takımı olan bazı kentlerin bile böyle stada sahip olmadığı düşünüldüğünde işin önemi biraz daha anlaşılır.

Sezon başında Almanya'daki hazırlık maçında Galatasaray daha maçın başında 10 kişi kalmış olan Fenerbahçe'ye yenildiğinde, bunun feci sonuçlar verebilecek bir kayıp olduğunu anlatmaya çalışmıştım.

Nedeni de çok basitti: İster hazırlık döneminde ister ligde kaybetmek çok çabuk alışkanlık yapar ve bir daha ne yapsanız kurtulamazsınız. Hele ezeli rakibiniz karşısında zaten berbat bir durumdaysanız iş daha da yıkıcı bir hal alabilir.

O zaman sıradan bir hazırlık maçını çok abarttığımı düşünen okurlarımız olmuştu. Sonucu hep birlikte gördük. O nedenle Sarı Kırmızılı takımın elbette ki üzerinde fazla konuşmaya değmez maçta Hannover'i yenmiş olması

önemlidir.

Evet, 10 kişi kalmış rakip karşısında dakikalarca hiçbir üretkenlik göstermeden körlemesine bir oyunu sürdürmek elbette ki sıkıcıydı. Savunmanın arasına ve arkasına atılan her topun tehlike oluşu, ortaalandaki topa sahip olunamayışı, üstüste üç pas yapılamayışı gibi yetersizliklerin hepsi sürüyordu.

Hatta bunlara Arda'nın kolay toparlanamayacak gibi bir görünüm vermeye başlamasından bezdirici top kayıplarına kadar bir yığın tatsızlığı eklemek mümkündü... Yine de kazanmak önemlidir çünkü böyle durumda sıkıntıları azaltmak daha kolaydır.

En çok merak edilen iki adam elbette ki Kazım ve Culio idi. İkisi de bu gazozuna sayılabilecek maçta taraftara bekleneni vereceklerini gösterir gibiydiler. Gerçi Kazım'ın attığı gol öncesi iki metreden topu içeri çeviremeyişi cansıkıcıydı ama o 90 dakika oynadığı maçlarda bile iki gol atmaya alışkın biri değil.

Culio daha top ayağına ilk geldiğinde 'Evet, ben iyi futbolcuyum' diyebilen yapıda biri. Üsttarafı çok düşünmeye değmez... Hem Ufuk'un hem Aykut'un iyi denilebilecek oyunları, Pino'nun bıraktığı yerden fırtına gibi devam ettiği Sarı Kırmızılılara mutluluk veren durumlardı.

Maçın en güzel hareketi olan ikinci gole Sarı Kırmızılı takımın özkaynak düzeninden yetişmiş üç oyuncunun imza koymasına ilginçti. Köşe atışını Arda kullandı, Aydın indirdi, Sabri vurdu ve güzel bir gol oldu.

Bu maça bakıp geleceğe dönük ahkamlar kesmeğe gerek yok ama şunu söylemek zor değil: Galatasaraylılar ilk yarıda çektikleri acıları bundan sonra aynı şekilde yaşamayacak; ikinci yarıda yüzler biraz gülecek.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türk futbolu bitmiştir!

Ahmet Çakır 2011.01.10

Herhangi bir yazıma bu tür başlık atabilmeyi hep özlemişimdir.

Eh, sonunda fırsat elime geçti. Anayasa Mahkemesi'nin kararı Türk futbolunun yönetimiyle ilgili çok önemli bir durumu ortaya çıkardı. Bunun, 'futbolumuzun bitişi' anlamına gelebileceği yolunda görüşler öne sürüldü. Federasyon'un istifa etmesi gerektiğini söyleyenler oldu.

Tabii böyle durumlarda neyi ne kadar bildiği kuşku birtakım adamlar da hemen devreye girip hiç olmayacak sözler edebiliyorlar. Neyse ki konuyu bütün boyutlarıyla bildiğinden kuşku duyulmayacak kişiler olan Levent Bıçakcı, Kemal Kapulluoğlu ve Türker Arslan gibiler var.

Ben bunu epeyce uzun süredir 'Özerk futbol yasası, yasalara uygun olmayan bir yasadır' diye anlatmaya çalışıyordum. Evet, kabul ediyorum: Bu ifadeyi başka bir arkadaşım kullansa elbette ki 'saçmalıyor, böyle bir söz olabilir mi?' derdim. Ancak bu karmaşık durumu başka türlü açıklamak da kolay değil.

İşi bilenler için olayın açıklaması çok basit. Türk sporunun yönetilmesindeki çatı kuruluş Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü'dür. Futbol da kesinlikle bu çatı altında bulunmalıdır. Herhangi bir gücün isteğiyle futbolun bu çerçeveden çıkarılıp başka bir biçimde yönetilmesi, ilgili mevzuat açısından çeşitli sıkıntılara yol açabilecek bir iştir.

Rahmetli Turgut Özal, Özerk Futbol Yasası'nı 'Anayasa'yı bir kez delmekten birşey çıkmaz!' anlayışıyla oluşturdu. Hemen söyleyeyim: Çok da iyi etti. Başka yollarla futbolumuzun gelişmesini görebilmek için belki 100 yıl daha beklememiz gerekecekti.

Ancak böyle bir yasanın oluşturabileceği sakınca illa ki karşımıza çıkacaktı. Doğabilecek sorunları önleyebilmek için de yasanın ilk maddesi, kulüplerden alınacak bir taahhütname olarak oluşturuldu. Bu da futbolun içindeki kesimlerin hiçbir biçimde mahkemeye gidemeyeceği yolundaydı, futbolun mahkemesi Tahkim Kurulu'ydu.

Tekrarlayalım: 3813 sayılı yasaya göre, profesyonel liglerde yer alan kulüp, yönetici, teknik adam ve futbolcular hiçbir biçimde mahkemeye gidemez. Başvurulacak merci sadece ve sadece Tahkim Kurulu'dur. Mahkemeye gitmek isteyen, ligden ihraç başta olmak üzere her türlü cezayı peşinen kabul etmiş olur.

Rahmetli Özal'ın yaptığı bu iş belki yasaları zorluyordu ama gerçekte harika bir çözümdü. Türk futbolu bu sayede yerlerde sürünmekten kurtulup Avrupa ve dünyada hayal bile edilemeyecek yerlerde geldi. Adına pragmatizm denilen bu işbiriricilik iyi oluyor ama günün birinde böyle sorunlar da çıkarabiliyor.

Bu sorunu Melih Gökçek'in çıkarmış olmasının da şaşılacak bir yanı yok.

Gökçek istediğini elde edebilmek için öyle Özal'ı ya da başka birşeyi düşünebilecek durumda değil. O da mutlaka kazanmak istiyor, şöyle ya da böyle. Ankaraspor olayından sonra Ankaragücü'nde de işler çıkmaza doğru gitmeye başlayınca o da harekete geçti.

Peki şimdi ne olacak? Bu karar gerçekten futbolumuzu bitirecek sonuçlar verebilir mi? Yok canım, o kadar büyütülecek birşey yok. Bu memleket buna benzer nice badire gördü. Bizim ulus olarak en büyük becerimiz bu tür kaotik durumlarla birlikte yaşayabilmek değil mi?

Bunu da 'Bışey olmaz abi!' listesine yazabiliriz. Nitekim ilk gün çok büyük haber olarak verilip ertesi gün gazetelerde bununla ilgili tek satırın bile yer almayışı bunun en çarpıcı göstergesi değil mi? a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir tarihe veda etmek...

Ahmet Çakır 2011.01.11

Ali Sami Yen'de tarihî bir gece yaşanacak. Sarı Kırmızılı takım yarım yüzyıla yakın bir sürede burada gerçekten olağanüstü başarılar kazandığı stada bu gece kesin olarak veda ediyor. Elbette ki ağır yenilgiler ve büyük kayıplar da oldu bu statta ama futbol böyle bir oyun. Bilançonun olumlu yanının çok ağır bastığını görmek için uzun boylu bir araştırmaya ihtiyaç yok.

Galatasaray'ın burada başta Real Madrid, Barcelona ve Milan olmak üzere Avrupa futbolunun devlerini yenebilmiş olması elbette ki tarihî bir önem taşıyor. Çünkü tek maçlık başarılar şeklinde de olsa bunu yapabilmış fazla takımımız yok. Hatta Galatasaray'ın gibi bir toplam bilançoya hiçbir takımımız sahip değil.

1987-88'de Şampiyon Kulüpler Kupası'nı kazanmış olan PSV Eindhoven'in sadece bu statta yenilgi görmüş olması, UEFA Kupası'nı kazanma sürecindeki tüm rakiplerin buradan hüsrarla ayrılmaları kolay unutulacak işler değil. Bu bakımdan Ali Sami Yen ve arkadaşlarının Galatasaray'ı kurarken temel ilke olarak belirledikleri 'Türk olmayan takımları yenmek' onun adını taşıyan statta tam olarak gerçekleştirilmiş.

Hatta M.United gibi bir devin buradan galibiyetle değil ama Şampiyonlar Ligi'ne girme hakkını Galatasaray'a bırakmak zorunda kalmak gibi çok ağır bir kayıpla gönderilmesi sağlanmış. Liverpool, Roma gibi devler son dakika beraberliklerine çok sevinmişler. PSG, Deportivo, E.Frankfurt, Monaco gibi başaltı diye nitelendirilebilecek takımlar burada yenilgi üzüntüsünü yaşamış.

Elbette ki Neuchatel maçı doruktaki karşılaşmalardan biri. İlk maçta 3-0 yenilip rövanşı 5'le almak kolay başarılabilecek bir iş değil... 14 yıl aradan sonra gelen 1987 şampiyonluğunu unutmak mümkün mü? 4 yıl üstüste gelen şampiyonlukların ardından UEFA Kupası'nı beyaz elbiseleriyle bu stada getiren Hakan Şükürler, Bülent Korkmazlar, Hagiler, Popescular, Taffareller unutulur mu?

Ali Sami Yen Stadı'nın açılış günü neredeydim ne yapıyordum pek çıkaramıyorum ama stadın pek uzağında olmam mümkün değil. O gün kapılar açılmadığı için içeri girememiş olmalıyım. O dönemde henüz 12 yaşındaydım. Değil maça girecek bilet için para bulmak, otobüse bile kaçak binerdik. Balat'tan yola çıkıp Unkapanı, Şişhane, Taksim, Osmanbey, Şişli güzergâhından Ali Sami Yen'e gelirdik.

Evet, bunu yürüyerek yapardık. Sadece arada birkaç durak 'korsan' olarak otobüse bindiğimiz olurdu. O dönemde biletçiler otobüsün içinde gezer durumda işlerini yaptıklarından böyle imkânlar olabilirdi. Maça girmenin en garanti yolu da ikinci yarıda kapıların açılmasıydı. Başka bazı karamboller hep vardı.

Bu akşam Ali Sami Yen'e veda maçı yapacak olan Galatasaraylı eski futbolcular arasında adımları gören okurlar olmuştur. Hayır, ben Galatasaray'da hiç oynamadım, bu kadroya kendi icat ettiğim medya kontenjanından girdim. Başkan Polat'a veda programında Spor Yazarları ile Galatasaray Veteranları maçını önerdim. O da malum, bugünlerde medya konusunda biraz gergin olduğundan, eşref saatini kollayıp birkaç kez yinelediğim bu öneriye "Kesinlikle hayır" dedi ve ekledi: "Ama sen kontenjandan oynayabilirsin."

Bunu doğru bulmayan birileri olabilir ama çok da umurumda değil. Herhangi bir nedenle Ali Sami Yen'in çimleri üzerine çıkabilmek elbette ki benim de en büyük hayalimdi. Bunu ancak bir tarihe veda ederken gerçekleştirebilmek de 'Buna da şükür' denilebilecek bir mazhariyet.

Teknik direktörümüz ne kadar şans verecek kestiremiyorum. Ayrıca maç biraz erken oynanacağından fazla seyirci bulma şansımız olmayacak ama bu karşılaşmada sahanın içinde olupbitecekleri sizlere 'içerden' anlatma sözünü veriyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kahreden veda olabilirdi...

Ahmet Çakır 2011.01.12

Ali Sami Yen'e veda maçında bambaşka şeyler görebileceğimiz umudundaydık. Rakibin zayıflığının yanı sıra bu tarihi gecede biraz futbol oynamayı isteyeceği ve becereceği umudundaydık Galatasaray'ın.Üstelik devrearası kampındaki olumlu işaretler ve iki yeni transfer biraz kıpırdanmaya yol açabilir diyorduk. Bitmedi, Gençlerbirliği yenilgisi artık tam bir dibe vurmuştu. Oradan yukarı doğru çıkılmaya başlanmasını beklemek normaldi.

Yine bitmedi, Galatasaray'ın elinde avucunda kalan bir tek kupa umuduydu. Orada iyi bir adım atmak için de artık Beypazarı Şekerspor'dan daha uygun hangi rakip bulunabilirdi? Hatta gruptan çıkacak takımı en azından lideri, bu rakibe atılacak gol sayısı belirleyebilirdi.

Nitekim ilk dakikalarda Galatasaray bütün bunları değerlendirmiş gibiydi. Arda ve Pino'nun çabasıyla birşeyler yapacak izlenimi verdiler. Fakat hepsi birkaç dakika sürdü ve sonrasında yakın geçmişteki o korkunç maçları bile aratacak bir perişanlık başladı.

Bu durumda topun Galatasaray ağlarını bulması çok alışılmış bir durumdu ve yine öyle oldu. Sanıyorum ki bu, Sarı Kırmızılı takımın tarihindeki en utandırıcı gollerden biriydi. Rakip kalecinin gönderdiği herhangi bir top ufak bir dokunuşla ağları bulurken Sarı Kırmızılı takımın sadece kalecisi değil bir savunmasının da olup olmadığı tartışılırdı.

Santrayı bile geçmeyi beklemeyen rakip, golü bulduktan sonra başkalarının Galatasaray'a yaptığını kendisinin de becerebileceğine inanmaya başladı. Cam Adam'ın sakatlanıp çıkışı tribünleri doldurmuş bulunan taraftarı kahreden bir tekrar filmiydi.

Neyse ki yerine giren Culio'nun tepeden tırnağa futbolcu oluşu işi biraz rahatlattı. Kazım da hiç değilse kafa vurmaya bilse Ali Sami Yen'e golle veda edebilecekti.

Ne yapacaksınız, kaderde Servet'in röveşata ile gol attığını görmek de varmış. Üstelik bu gol öyle bir zamanda geldi ki Galatasaray'ı korkunç bir utançtan kurtardı. Kaptan Arda'nın galibiyet golünü atarken topa kafa vuruşundaki dikkat görülmeye değerdi.

'Galatasaray nelere sevinir hale geldi' diye kahırlanmamak mümkün değil taraftar için. Basın tribünündeki televizyondan birkaç kez de başkan Adnan Polat'ın çektiği azaba tanık olduk. Bu azabı Kazım'ın maç bittikten sonra attığı gol ancak giderebilmiş olmalı. Ne diyelim, Allah beterinden sakladı!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hagi'nin emeğine saygı

Ahmet Çakır 2011.01.13

Hagi'nin bu sezonki 9 haftalık serüveniyle ilgili olarak yaptığım eleştirileri unutmuş değilim. Hatta bunları çok ağır bulan okurlarla bazı diyaloglarımız da oldu.

Ona karşı herhangi bir olumsuz düşüncemin olması mümkün değil. 1996'dan bu yana yaklaşık 15 yıllık bir hukukumuz var. Doğru yaptığına doğru demek, yanlış gördüğümün de öyle olduğunu söylemek gibi bir gazetecilik anlayışı içindeyim.

(Önceki gece birlikte top oynadık diye de onunla ilgili düşüncelerimin farklılaşması mümkün değil. O maçın öyküsünü daha sonra yazacağım.)

Hagi işe çok ters bir noktadan başladı. Fenerbahçe ve Antalyaspor maçları 'kazasız' denilebilecek biçimde geçildikten sonra üst üste gelen kayıplar konusunda oyuncuları suçladı. Üstü kapalı bile sayılamayacak ifadelerle enkaz devraldığından bahsetmeye başladı. Oyuncularını hep aslanların önüne attı. Bunun sonucunun ne olacağı baştan belliydi.

Neyse ki ilk yarının son maçında deplasmandaki Konyaspor galibiyeti ve kupada da Gaziantepspor deplasmanından kabul edilebilir bir sonuçla dönüldü de yerini korumayı başardı. Yoksa şu günlerde Romanya'daki futbol okulu ile daha yakından ilgilenme fırsatını bulmuş olabilirdi.

Bütün bunlar olup biterken Hagi'nin olumlu hiçbirşey yapmadığını söylemek elbette ki haksızlık. Özellikle ligin devre arasında Antalya'daki kamp çalışmalarında nasıl canını dişine taktığını görmemek için çok insafsız olmak lazım. Dahası Sarı Kırmızılı takımın başına geçtiği şu 3 aylık sürede saçlarının nasıl beyazladığını şaşkınlıkla izliyoruz.

Yani Hagi bu işi çok yürekten ele almış durumda. Ancak bu yeterli olmayabiliyor. En yakın örneği Bülent Korkmaz dönemi. Efsane kaptanın bu konuda Hagi'den daha az yürekli olduğunu kimse söyleyemez ama sonuç ortada. Demek ki Galatasaray'ı başarıya götürebilmek için yürekten çok daha fazlası gerekli. Hagi bu olağanüstü çabasına onu da katarsa işi toparlamakta zorlanmaz.

Hagi'nin çektiği sıkıntının önemli bir boyutunu sakatlıklar oluşturuyor. Bu kapsamda Milan Baros'un durumu da tartışmalı hale gelmiş bulunuyor. Okurlarım bilir, Baros pek bayıldığım bir adam sayılmaz. Evet, onun yokluğunun Galatasaray'a ne kadar pahalıya mal olduğunu bilmiyor değilim ama önceki sezon varlığı da pek ucuza gelmemişti.

Galatasaray'ın Ali Sami Yen'de yaşadığı en büyük utançlardan biri olan 5-2'lik Kocaelispor yenilgisinde Baros'un çok büyük payı vardı. Hem iki topu boş kaleye atamamış, kaçırdığı penaltıyla da takımının o sezonki çöküşünü hazırlamıştı. Ankara'da 2-0 kaybedilen Ankaraspor karşılaşmasında da yine akıl almaz goller kaçırmış, bu özelliğini bütün sezon sürdürmüştü.

Yani Baros oynarken her durumda harikalar sergileyen bir adam değil. Dolayısıyla ondan gelecek hayır Allah'tan gelsin gözüyle de bakılabilir. Elbette ki iyi bir Baros'a kimse olumsuz bakamaz ama böyle Godot'yu bekler gibi bütün umutları onun dönüşüne bağlamanın da bir anlamı yok. Onun varmış gibi görünüp de gerçekte yok oluşu Galatasaray'a çok daha büyük zarar veriyor. Bu iş bitirilmeli.

Bu konuda taraftarı bir engel olarak görmemek gerek. Kewell konusunda böyle bir sıkıntı yaşandı ama taraftarın buna benzer konulardaki görüşlerinin ne kadar çabuk değişebileceğinin örneği Colin Kazım'da yaşandı. Alanya'da iki metreden ağlara yuvarlayamadığı topun ardından boş kaleye attığı gol, onu bir anda taraftarın sevgilisi haline getirdi. Kupa maçında da attığından sonra artık Kazım konusu uzamaz.

Hagi'den en önemli beklenti, herşeyden yakınan öfke dolu biri olmaktan kurtulup neyi nasıl yapacağını iyi bilen bir hoca haline dönüşebilmesi. Olağanüstü çabasının yanısıra bazı idmanlarda ve maçlarda gözlediğimiz, vücut dilinin de olumlu yönde değişmeye başlaması umut verici göstergeler. Yaşanan kötülük ve yanlışlıkların yanında bunların da kayda geçirilmesi gerekiyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tarihin içinde yaşamak...

Ahmet Çakır 2011.01.15

Bir tarih yaşandığını hepimiz biliyoruz. Ali Sami Yen Spor Kompleksi içindeki Türk Telekom Arena Stadı'nın açılışı nedeniyle sadece Galatasaray için değil, Türk futbolu için de önemli bir tarih oluyor 15 Ocak.

Stadın yapım aşamalarında neler yaşandığının en yakın tanıklarından biriyim. Rahmetli Özhan Ağabeyin yanına başka nedenlerle gittiğimizde de hemen arkasındaki dolaptan önce planları, sonrasında çeşitli yazışmaları ve öteki gelişmeleri içeren dosyaları kimbilir kaç kez elden geçirme durumu oldu.

Stat yapımı çok değişik aşamalardan geçti. İlk projede 384 dönümlük arazinin tamamen Galatasaray'ın yararlanmasına bırakılması sözkonusuydu. Konut ve işyeri yapımı için ayrılan bölümden de Sarı Kırmızılı kulübün büyük kazancı olacaktı. Fenerbahçe'nin ciddi muhalefetiyle bu engellendi.

Stadın yapımında elbette ki Sayın Başbakan'ın katkısı ilk sıraya yazılmalı çünkü başka türlü bu iş en az 10 yıl daha sürer ve 10 kat daha pahalıya malolurdu! Erdoğan'ın sporun içinden gelen biri oluşunun avantajları bu gibi durumlarda daha belirgin biçimde ortaya çıkıyor. Başka birine konuyu anlatmakta bile zorlanabilirdiniz.

Ancak Şişli Belediye Başkanı Mustafa Sarıgül'ün hakkını teslim etmeyi de unutmayalım. Sarıgül bu konuyu ilk kez gündeme getirdiğinde pek sahiplenilen olmadığını da unutmayalım. Sarıgül baştan sona bu işin yanında ve arkasında oldu, her türlü engelin aşılmasında çok önemli katkılarda bulundu.

Stadın yapımında herkesin hakkını teslim edelim derken sanki Adnan Polat'inkini biraz görmezden gelme eğilimi var. Hatta açılışın onun dönemine denk gelişini pek içine sindiremeyenler bile bulunuyor. Çok da yadırganacak bir durum değil. Bu memlekette yapılan hiçbir büyük iş cezasız kalmaz!

Adnan Polat'ın en büyük katkısı, Başbakan Erdoğan'ın ikna edilmesi noktasında oldu. Çünkü Erdoğan, rahmetli Canaydın'a "Peki, bu işten devletin kazancı ne olacak?" diye sorduğunda, duygusal yaklaşımlar dışında ikna edici bir yanıt alamamıştı. İş bilen kişi olarak Adnan Polat hesabı Erdoğan'ın önüne koydu.

Ali Sami Yen'in bulunduğu yerden bugünün fiyatlarıyla 750 milyon dolar gelir elde edilebilecek iş yapmak mümkündü. Aslantepe'nin yapımı ise herşeyiyle 350 milyon dolara malolacak ve devlet de 400 milyon dolar kârlı çıkacaktı. Polat, "TOKİ bu parayla binlerce ev yapabilir" diye eklemekten de kendini alamamıştı.

Artık bunlar geride kaldı. Şimdi önümüzdeki sorun önce açılışın en az sorunlu biçimde tamamlanması ve ardından da eksiklerin tamamlanması. Açılışın Olimpiyat Stadı'na benzeyebileceği yolundaki gamlı baykuşluklar da eksik olmuyor. Her türlü aracı bulabileceğiniz noktalara sadece birkaç dakikada ulaşabilecekken bu yapılıyor.

Olimpiyat Stadı'nın açılışındaki asıl sorun stada girişin sadece üç şeritli bir yoldan yapılabilmesiydi. Sıkı durun, dünyada kendilerinden başka akıllı kalmadığına inanan yurttaşlarımızın bir bölümü yolun iki şeridine araç park etmiş, görevliler de oralı bile olmamıştı!

Galatasaray ve Türk sporu dev bir eser kazandı. Gamlı kederli lafları bir yana bırakıp emeği geçen herkese teşekkür edelim ve bütün kulüplerimizin de yakın zamanda böyle statlara kavuşmasını dileyelim.

Minik bir noktayı daha eklemekten edemeyeceğim, Ali Sami Yen'den ayrılmak için çok doğru bir zaman olduğunu başka arkadaşlarım da yazıp söyledi. Kurucusunun 'Türk olmayan takımları yenmek' talimatını mükemmel biçimde yerine getirmiş olan Cim Bom son dönemde 'Türk olan takımlara yenilmek' noktasında engel tanımaz hale gelmişti. Belki yeni statla bundan da kurtulur...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rezalete dönüştürülen şenlik!

Ahmet Çakır 2011.01.16

Ne yazık ki bu ülkede herşeyiyle güzel bir iş yapabilmek mümkün değil. Türk futbol tarihinin anıt eserlerinin birinin açılışında korkulanların hemen hiçbirisi olmadı. Geliş-gidişte, stada girişte, yerlerine oturma ve benzeri konularda hemen hiçbir sorun yaşanmadı.

Ancak bunlara sevinmenize imkan vermeyecek birileri hazır ve nazırdı. Bu stadın yapılmasında çok önemli katkısı bulunan TOKİ başkanının, konuşması sırasında yuhalanması herşeyi yerle bir etmeye yetti. Açılışı yapacak olan Başbakan da sinirlenip stattan ayrıldı ve bayram şenliği yaşamayı umarken kendimizi böyle bir rezaletin içinde bulduk.

TOKİ başkanı beyefendi elbette ki çok başarılı ve bizim de takdir ettiğimiz bir bürokrat. Ancak böyle bir günde neyin söylenip neyin söylenmeyeceği konusunda bu işleri bilen birine danışmaya gerek duymamış. Yıllardır beklenen bu mutlu gecenin rezalete dönüşmesinde ne yazık ki bunun payı da görmezden gelinemezdi.

Stat çevresindeki görevlilerin basın tribününün nerede olduğunu bilmeyişleri, görevli kişilerin basın mensupları ve seyircilere yardımcı olmak yerine sahaya seyretmeye dalmaları, alışılmış memleket manzaralarıydı. Bunların düzeltilmesi, stadın eksiklerinin giderilmesinden çok daha uzun zaman alacak gibi görünüyordu.

Ajax'ın ısınmak için sahaya çıkışında yuhalanması ilk kez karşılaştığım bir durum değil. Birkaç yıl önceki bir Danimarka-Türkiye maçında evsahibi takım geçmişte büyük hizmetlerde bulunmuş iki oyuncusuna ödül verirken bizim gurbetçi taraftarlar onları yuhalıyordu. Hayatımda bir futbol maçında bu kadar utandığım bir durum çok az olmuş, hatta hiç olmamıştır.

"Ayağa kalkmayan Fenerli olsun!" türünden saçmalıkların tezahürat sanıldığı bir anlayış bu stada hiç yakışmıyor. Dileriz ki bu stat kendine yakışacak seyirciyi de oluşturur. Bu umut boşuna değil. Metroyla gelirken bayan taraftar sayısının hiç de küçümsenmeyecek düzeyde olduğunu gördük.

Maç da aynı tatsızlıktaydı. Hagi'nin sahaya çıkardığı takım sorunluydu. 11'de Arda ve Culio varken bir de Emre Çolak'ı oynatmak peşinen bunlardan birini işsiz bırakmak anlamına gelir. Sabri'den ortaalandaki yararlanmak isteğini makul bulabiliriz ama bugüne kadar defalarca denendi, hep kötü sonuç verdi.

Ajax gibi bir sistem takımı karşısında Galatasaray'ın kendini arayışı iç burkan bir görünümdü ama aynı zamanda alışılmıştı. Hagi'nin bu takıma nasıl bir futbol oynatmayı düşündüğünü kendisinin de bildiğinin kuşkulu olduğunu ileri sürmek kırıcı olur mu?

Teselli verici bir nokta yok değil: Lorik Cana stoperde Galatasaray'a daha az zararlı oluyor. Hatta maçın başında savunmada kazandığı bir topu gol bölgesine derin pas olarak aktarışı vardı ki gözyaşartıcıydı!

Ayhan'ın boş kaleye atmadığı top herkesi isyan ettirdi ama benim için normaldi çünkü o yılda 1 gol atıyor, o kentenjanı da Bucaspor maçında kullandı. Tarihe geçme fırsatını da boşvermiş oldu... a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Uzatmasak olmaz mı?

Ahmet Çakır 2011.01.18

Ali Sami Yen Spor Kompleksi Türk Telekom Arena'nın açılışında yaşanan rezalet, ülkenin en önemli sorunu haline geliverdi. İki gündür gazete manşetlerini bu konu dolduruyor.

Hafta sonundaki televizyonların spor programlarının da elbette ki başat konusu buydu.

Kadir Has Üniversitesi'ndeki Spor Sertifika Programı içinde Spor Haber Dili adlı bir çalışmayı yürütüyorum. Oradaki arkadaşlarla konuyu tartıştık. Ciddi bir gribal durum yaşadığım için fazla konuşabilecek durumda değildim, bu konuyu gündeme alıp onların görüşlerini öğrenmek istedim.

İftiharla söyleyebilirim ki gazete ve televizyonlarda dile getirilen görüşlerden çok daha sıkı düşünceler ortaya çıktı. Başbakan'a karşı yapılanın ne kadar yersiz ve haksız olduğunda herkes birleşirken, protestonun da bir hak olduğunun unutulmaması üzerinde duruldu.

Hem orada hem okurlardan gelen elektronik postalarda TOKİ Başkanı Erdoğan Bayraktar'ın konuşmasının protestonun büyümesinde birinci derecede etkili olduğu belirtilirken, bu nokta basında hemen hiç yer almamıştı. Okurların bazıları bundan duydukları öfkeyi de ayrıca yansıttılar.

Olayın kendi boyutları içinde ele alınmasının pek mümkün olmadığı, daha büyük hesaplaşmaların gündeme gelebileceği de Galatasaray'da İnan Kırac'ın devreye girmesiyle görüldü. Bu kapsamda Telegol programı önemli bir gazetecilik başarısı kazandı. Hem İnan Kırac'ı hem de Adnan Polat'ı uzun uzun konuşturan program gerçek anlamda gündem belirledi. Serhat Ulueren arkadaşımızı ve ekibini kutluyoruz.

Galatasaray camiası içinde nasıl bir yerinin bulunduğunu dışarıdan insanların anlamasının pek kolay olmadığı bir noktada İnan Kırac. Galatasaray'la ilgili konuları medya aracılığıyla dile getirmek gibi bir yaklaşımı da yoktur. Belli ki Sayın Başbakan'a dönük protesto onu da çok etkilemiş ve harekete geçmek zorunda bırakmış.

Ancak buradan hareketle işi Adnan Polat'la hesaplaşma noktasına vardırırmaktan pek kaçınmayışı dikkat çekiciydi. Kırac'a göre, Polat bu protestoyu önleyebilecek birşeyler yapabilirdi. Böyle bir ihtimali gözönüne alıp hazırlıklı olabilmeliydi. Böyle bir durum ortaya çıktığında da istifa edip gitmeliydi.

Bu hesaplaşmanın bir boyutu da stat açılışının gereksiz yere erken yapıldığı yolunda. Hayri Kozak gibi bu konuda teknik eleştiri yapan samimi Galatasaraylıların dışında başka türlü düşüncelerle hareket edenlerin de olduğu bir sır değil.

Adnan Polat, en güçlü olduğu noktada yediği ofsayt golle çok şey kaybetmenin şaşkınlığı içinde. Basın toplantısında da Telegol'de de pek dişe dokunur birşey söyleyemedi. Daha doğrusu soylediklerinin hemen tümünü zaten olayın ortaya çıkmasının hemen ardından da ifade etmişti.

Protestocuların bulunup cezalandırılacağı yolundaki sözler gerçekçi de değil anlamlı da. Tıpkı Sayın Başbakan'ın bundan sonra yapılacak işler konusunda eskisi kadar istekli olmayabileceği yolundaki imalar gibi. Böyle birşeyin sadece Polat ve Galatasaray için değil Başbakan için de yaralayıcı sonuçları olacağını elbette ki görmesi gereken kişiler vardır.

Bu muhteşem stadın Galatasaray'a bedava verildiği yolundaki sözler de hem gerçeği yansıtmıyor hem Sarı Kırmızılıları incitiyor. Polat, bu noktada gürelemediği için de eleştiriliyor. Gördüğünüz gibi olayın çok değişik boyutları var. O nedenle daha fazla uzatmadan işimize gücümüze baksak çok daha iyi olacak.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tek fark Culio!

Ahmet Çakır 2011.01.19

Bu başlığın biraz haksız olduğunu biliyorum ama iyi duruyor.

Belki "Cim Bom uyanırken" demek daha doğru olabilirdi çünkü Culio'nun oyununda daha belirgin biçimde ortaya çıkan bir kıpırdanış var Galatasaray'da. Elbette ki yıllardır alışılan 'büyük takım' kimliğinin epeyce ötesinde ama bu değişiyor.

Daha ikinci dakika içinde Lorik Cana bir faciaya yol açıyordu. Rahatlıkla taca atılabilecek topu auta bırakmak isterken Mehmet Yılmaz'a kaptırdı. O da başkaca hiçbir engele takılmadan kalecinin burnunun dibine kadar geldi. Neyse ki aylardır oynamadığından ne yapacağını unutmuştu!

Şu anlaşıldı: Sarı Kırmızılı takım şu ya da bu nedenle hep çok eksik olacak. Sakatlıklar bıktırıcı bir hal almışken Neill ve Kewell'in da Asya Kupası nedeniyle takımdan uzak kalışları ciddi bir sorun. Beklenen transferlerin bir türlü gerçekleşmeyişi de topyekun ayağa kalkmayı güçleştiriyor.

Baros'u filan çoktan unuttuk, 'Hani Pino vardı' dediğinizde onun da sakat olduğunu öğreniyorsunuz. Ne sakatlıkmiş bu! Sakatlanan da artık emekliye ayrılıyor, bir daha geri dönemiyor; Çağlar gibi genç bir umut da olsanız durum değişmiyor. Bunun akılla açıklanabilecek bir yanı yok ama böyle!

Neyse ki Antalyaspor'un da önemli eksikleri var ve bir türlü oyun kuramıyor. Necati'nin 'Beni almaz mısınız, size gösteririm!' tarzı tek kişilik girişimleri çok da korkutucu değil çünkü kaleci Ufuk hiç değilse kucağına gelen topları tutabiliyor. Rakip 10 kişi kaldığında bile Antalyaspor oyunda üstünlük kuramadı, sözü edilmeye değer bir pozisyon da bulamadı.

Haklarını yemeyelim, Galatasaray'da Culio'nun yanı sıra Ayhan, Sabri, Aydın son derece çalışkan. Ortadaki topların hiç değilse bir bölümünü kapıp takımlarının sıkıntıya düşmesini önüyor, hatta atak bile geliştiriyorlar. Ancak Serkan-Lorik Cana bölgesi sürekli alarm veriyor.

Yetmiyormuş gibi Serkan'ın santra çizgisinde rakibine dalıp kendini attırması maçı azaba dönüştürdü. Hagi'nin bunu çok önceden görüp Sabri'yi sağbeke çekip ortaalana oyuncu alması gerekiyordu. Ancak Rumen hocanın bunları öğrenmesi uzun yıllar alacak gibi görünüyor. Yine de çabasına duyduğumuz saygı sürüyor.

Neyse ki takımı 10 kişi kaldığında illa ki gol yemek gerekmediğini gösterebildi de stat açılışından sonra bir fiyasko da burada yaşanmadı. Bu bölümde Kaptan Arda ve Culio'nun top oynama becerisi işe yaradı. Hatta gole en çok yaklaşan da Culio oldu.

Böyle bir gruptan bu kadar acı çekerek çıkmak tuhaf ama ezeli rakibinin nasıl veda ettiği düşünüldüğünde bunu zafer gibi bile görebilirsiniz... a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

En zoru içerden vurulmak!

Ahmet Çakır 2011.01.21

Yönetimle ilgili gelişmeler gazeteci olarak izlemekten hiçbir zaman hoşlanmadığım konular oldu. Bunun da çok açık ve anlaşılır nedenleri var. Her kulübün illa ki bir yönetimi olur. Bu yönetim doğru, güzel ve önemli işler de yapabilir; bunun tersi de olabilir hatta kimi zaman feci biçimde çuvalalayabilir de...

Bazıları bunu çok önemli birşey sansa da değildir çünkü işin kuralı çok açıktır: Yapamayan gider, yapabilen gelir. Bunun da yolu yöntemi bellidir. Seçimle gelen yönetim aynı şekilde gider. Bununla ilgili olarak bir yığın gürültü-patırtı da gereksiz bir kirlilik olarak kalır.

Adnan Polat yönetiminin özellikle şu son dönemde yaşadığı curcuna uzun yıllardır Galatasaray'da pek görülmemiş bir durum. Üstelik bir yandan Sarı Kırmızılı kulüp tarihinin en önemli işleri yapılırken öte yandan futboldaki başarısızlık ciddi bir rahatsızlık konusuydu.

Bunun üzerine bir de 15 Ocak'ta yaşanan stat açılışı fiyaskosu eklenince işler arapsaçına döndü. Başbakan Erdoğan'ın açılışı terketmesinden bu yana yaşananlar Adnan Polat'ı ve yönetimini alabildiğine yıprattı. Son olarak da yönetimin kendi içinde yaşadığı sıkıntı zorlu bir hesaplasmaya dönüştü ve '24 saat sorunu' ortaya çıktı.

İkinci Başkan Mehmet Helvacı'nın açıklamasına göre Başkan Polat bu süre içinde olağanüstü genel kurul için karar almak zorunda görülüyor. Helvacı, kibar bir insan ve sorumluluk sahibi yönetici. Elbette ki 'Polat'a ultimatom verildi' filan demiyor ama ne kadar zerafetle söylenirse söylensin iş oraya varıyor.

Olağanüstü genel kurulun çok da büyütülecek bir yanı olmayabilir. Hatta Polat için yararlı olabileceği bile düşünülebilir. Haldun Üstünel ve Cemal Özgörkey'in ayrılmasıyla zayıflayan, son gelişmelerle de düpedüz ikiye bölünen bir yönetimle geleceğe yürüyebilmek mümkün değil.

Gelgelelim, eski başkanlardan Faruk Süren'in 'zamanında ben de yaptım' diyerek önerdiği günle şu andaki durum arasında çok fark var. Birkaç hafta öncesinde bile Polat zor da olsa genel kuruldan onay alıp göreve devam eder gibi görünüyordu. İnan Kıraç'ın açıklamasıyla taşlar yerinden oynadı ve Adnan Polat için düpedüz 'istiskal' durumu ortaya çıktı. (Bu yabancı sözü, 'biraz aşağılayıcı biçimde görevden uzaklaştırılma' diye çevirebiliriz.)

Evet, futboldaki başarısızlığın yanısıra yeni stat açılışında yaşananlardan sonra Polat'ın tavrı kendi kalesine attığı büyük bir gole dönüştü.

Taraftara sahip çıkmak bir yana onlar arasında provokatörlerin olduğu yolundaki söylem Polat'ı çok yıprattı.

Fakat aynı zamanda Polat yönetiminin dünkü transfer hamlesi bir kez daha onu ayağa kaldırabilecek bir şaşırtıcı sıçrama gibiydi. Sanki birileri de bunu görüp hemen harekete geçmiş ve bu transferlerden doğabilecek olumlu havanın avantajını Adnan Polat'a yaşatmamak için son kozu oynamış gibi görünüyor.

Şirket birleşmesi, yeni tüzük, Riva işi ve stat gibi en az 10 yılı dolduracak işleri şu kısa döneme sığdıran Polat'ın bir yandan sportif başarıyı getirecek hamleyi de yaptığı sırada 'içerden vurulması' çok çarpıcı bir durum. Parlak bir geleceği ona yaşatmak istemeyenler kararlı, 'bu iş buraya kadar' diyorlar.

Polat'ı götürmek için senaryo çok sağlam ve sahnelenişi de son derece başarılı. Önce camia nezdinde itibarsızlaştırılmaya çalışılan, sonra taraftarla arası bozulan Polat için çok dar bir manevra alanı kalmış gibi. Allah yardımcısı olsun çünkü kullardan pek umut yok!

Messi, Rijkaard ve Musa Çağırın

Bu defter çoktan kapandı ama onunla ilgili yarayı kaşırmaktan hoşlananlar hiç de az değil. Messi, ödül kazandıktan sonra bir gazetemize verdiği demeçte 'Galatasaray'ın Rijkaard'a haksızlık ettiği' yolunda değerlendirmelerde bulunmuş.

Efendim, Rijkaard aynı zamanda Messi'yi dünya futboluna kazandıran, ona nasıl oynaması gerektiğini öğretip gelişiminde büyük katkısı bulunan bir hocaymış. Bunu anlatan bir 'metni' de daha önce okumak zorunda kalmıştık.

Peki Herr Rijkaard Türkiye'de bulunduğu süre içinde hangi genç futbolcunun bir adım ileri atmasına yardımcı olabildi? Bizim bildiğimiz kadarıyla bunun tam tersi oldu. Pas futbolu oynatacağım, diye Galatasaray'ı futbol oynayamaz hale getirdi. Takımın kimliğini ve karakterini öylesine yok etti ki Sarı Kırmızılı takım kendisinin 10'da 1 gücündeki takımlara bile kolaylıkla yenilir hale geldi.

Rijkaard'ın bu gibi konularda neyi nasıl yapması gerektiğini bilmediği, daha önce çalıştığı yerlerdeki yorumcular tarafından dile getirilmişti. Adının büyüklüğüyle becerisinin sınırları arasındaki çelişki, yeri geldikçe anlatılıyor. Bunun Türkiye'deki en çarpıcı örneğini Emre Belözoğlu ile Musa Çağırın karşılaştırmasından rahatlıkla anlayabiliriz.

Emre için GS-FB mücadelesi daha o 12 yaşındayken başladı. 16,5 yaşında Almanya'daki 4-1'lik Dortmund maçında ilk 11'de sahaya çıktığında arkasında ciddi bir futbolculuk ve Galatasaraylılık birikimi bulunuyordu.

Yine de Emre o maçta ezildi. Fatih Terim'in sakatlıklar nedeniyle sahaya çıkaracak 11 adam bulamadığı ve bununla birlikte başka bir yığın nedenle oynamadan kaybedilmiş olan bu maçta 37. dakikada oyundan alındı.

Çünkü Emre Belözoğlu da olsanız Sarı Kırmızılı takımda oynamak kolay iş değildi. Hem de bir Devler Ligi maçında...

Galatasaray geçen sezonun ortasında hiç de yabana atılmayacak bir bonservis bedeli ödeyip Altay'dan Musa Çağırın'ı transfer etti. İzleyen herkesin anlatmakla bitiremediği, hocalarının büyük övgüleriyle kesinlikle geleceğin büyük yıldızlarından biri olacak diye Galatasaray'a uğurlanan Musa'yı Rijkaard yok etti!

Hayır, abartılı bir yargıda bulunmuyorum. Elbette ki Musa'nın daha söylenebilecek çok sözünün olacağına inanıyorum. Ancak anlatmak istediğim konu başka. Rijkaard'ın bu genci Almanya'daki Fenerbahçe maçının ilk 11'inde sahaya çıkartmış olması gibi bir felaketten söz ediyorum.

'Ne var bunda, genç futbolcuya şans vermiş!' diye düşünenler olabilir. Musa'nın durumundaki bir gence verilecek şans, Galatasaray'ın o gün sahaya en güçlü kadrosuyla çıkmasının yanında, ikinci yarıda rakibin de biraz yorulmasıyla oluşacak daha uygun ortamda oyuna alınması şeklinde olabilirdi.

O gece sahaya çıkan 11'i internetten bulmakta zorlanmazsınız. Birazı aklınızda kalmış olabileceği halde görünce şaşkına döneceğinizden eminim. O kadroya bakıp 'Rijkaard, Musa'yı en kısa yoldan yok etmeyi istese başka ne yapabilirdi?' diye sormanız gerektiğini kabul edeceksiniz.

Üstelik, daha 14. dakikada 10 kişi kalmış ezeli rakibe yenilmenin korkunç sonuçları olabileceğinin farkında bile değildi bizim uçamayan Hollandalı! Bazı okurlar gibi bunun herhangi bir hazırlık maçı olduğunu sanıyordu...

Fatih Terim'in Emre Belözoğlu'nu nasıl hazırladığını anlatmaya yerim kalmadı. Bilenler bilmeyenlere anlatsın. İngilizce, İspanyolca ve Hollanda dilini bilen varsa Rijkaard'a da aktarsınlar, belki işine yarar, sevinirim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Polat'ın yumruğu

Ahmet Çakır 2011.01.22

Buna benzer durumlarla ilgili olarak söylenen şöyle bir söz vardır: Beni öldürmeyen darbe, güçlendirir.

II. Başkan Mehmet Helvacı'nın son gelişmeler üzerine durumdan vazife çıkararak Başkan Polat'a verdiği '24 saatlik muhtıra' tersine tepmiş gibi görünüyor. Açıkçası Adnan Polat, göreve gelişinden bu yana ilk kez gürledi ve yönetimin bölünmesi pahasına yumruğunu masaya vurdu.

Açıkçası bu Sayın Helvacı'nın ilk hamlesi değildi. Daha önce de Polat'ın İstanbul dışında bulunduğu bir sırada topladığı yönetimde yapmaya çalıştığı çıkış ile sıkıntıya yol açmıştı. O zaman Polat bunu görmezden geldi ama

bu kez bıçak kemiğe dayanmıştı. Polat da resti gördü ve gerekeni yaptı.

Bugün gelinen noktada Polat'ı sıkıntıya sokan en önemli konu, stat açılışı sırasında ve sonrasında yaşananlardı. Galatasaray taraftarının provokatörlükle suçlanması ve buna dayalı birtakım soruşturmalara girişilmesi, haliyle camiada sıkıntıya yol açmıştı. Taraftarlar da alabildiğine tepkiliydi.

Başkan Polat'ın bununla ilgili açıklamaları olayı yeni bir boyuta taşıdı. Kendi taraftarına ve kulüp üyelerine herhangi bir suçlama yöneltmediği, emniyetin istihbaratı üzerine Galatasaraylı olup olmadığı bile bilinmeyen 300 kişilik bir grubun varlığından sözedildiğini açıkladı.

Buna inanıp inanmamak elbette ki işin muhataplarına kalmış. Ancak Polat'ın bu aşamada kendisini sıkıntıdan kurtarabilecek en uygun açıklamalardan birinin bu olduğu ortada. Ayrıca, "Beni protesto edecekse Galatasaray taraftarı etsin!" söyleminin de olumlu karşılanacağını tahmin etmek zor değil.

Yine bunun kadar önemli bir nokta da TOKİ Başkanı Erdoğan Bayraktar'ın özür dilemiş olması. Gerçekten de olayın bu kadar büyümesindeki en önemli etken buydu. Bayraktar'ın özürünün ve onun aynı zamanda iyi bir Galatasaraylı olduğunun açıklanmasının mutlaka yatıştırıcı bir etkisi olacaktır.

Bu açıklamalarla birlikte Sayın Polat'ın 'gürleyen' tavrı tahmin ediyorum ki camiayı ve taraftarı olumlu biçimde etkileyecektir. Ayrıca, İl. Başkan Mehmet Helvacı'nın, 'İstifa edip seçime gitmezsek, ibra edilmeyebiliriz' şeklinde bir tavır içinde olması elbette ki kabul edilemezdi. Polat, bunun adını tam olarak koydu ve 'ihanet' olarak nitelediği durum karşısında gerekli tavrı aldı.

Ali Sami Yen'den Canaydın'a kadar eski başkanlara gerekli saygının gösterilmediği yolundaki köşeye sıkıştırma girişimleriyle ilgili olarak da gereken tepkiyi gösterdi Polat. Bunun kadar önemli bir nokta da İnan Kırış'ın açıklaması karşısında bile geri adım atmayacağını göstermiş olmasıydı.

Bu aşamada artık Mehmet Helvacı ile iki arkadaşının yönetici olarak göreve devam edebilmeleri olanaksız. Ancak Adnan Polat yönetiminin sayısal eksilişi de görmezden gelinemeyecek bir noktada. Dolayısıyla Mart'ta yapılacak olan Mali ve İdari Genel Kurul'un olağanüstü genel kurula dönüştürülmesi kabul edilmese de Mayıs ya da Haziran'da yapılacak bir olağanüstü genel kurulun gerekliliği de görmezden gelinemez. Belki çelişkili gibi görünebilir ama yönetimle ilgili sıkıntıları temelinden çözecek olan budur.

Özetle, Adnan Polat, Galatasaray başkanına yakışacak kararlı ve sağlam duruşuyla bunalımı avantaja dönüştürebilecek önemli bir adım attı. Camianın ve taraftarın gözünde Polat'ın bu çıkışının 'helal olsun' diye karşılanacağını söylemek yanlış olmaz. Yapılan önemli transferlerin de etkisiyle rüzgârın Polat'tan yana döneceği de açık. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hagi'nin takımı ortaya çıkıyor

Ahmet Çakır 2011.01.24

Cim Bom, Hagi'nin istediği gibi bir takım olma yolunda.

Sahaya yüreğini koyan, oyundan hiç kopmadan sonuna kadar mücadele eden bir ekip geliyor. Ancak gol bölgesindeki beceri eksikliği hâlâ ciddi bir sorun. Üstelik rakibe maç boyunca verilen iki pozisyonun 'sahi, futbolda bunlar bile kaçabilir mi?' şeklinde oluşu da bir başka tatsızlıktı.

Bir başka yönüyle de çelişkiler takımı Galatasaray. Örneğin ilk 20 dakikada Servet ve Lorik Cana'nın oyuna sokmaya çalıştıkları her top, kendi kalelerine gol tehlikesi olarak geri döndü. Ancak maça damgasını vuran da bu ikisi oldu. Cana'nın ölümüne oynaması, Servet'in de çılgın dalışlarından birinin, golü hem de onun ayağından getirmesi elbette ki çok önemliydi.

Culio ve Kazım'dan sonra Yekta'nın önemli bir kazanç olduğunu biliyorduk. Ancak bu futbolcunun Türk Telekom Arena'da ilk golü atma onurunu istemezmiş gibi maçın başında kaçırdığı fırsat onun harika bir başlangıç yapmasını engelledi. Stancu da görev aldığı kısa sürede kalitesini ortaya koydu. İki önemli pozisyonda Kazım'la alışverişi düşünseydi takımını rahatlatabilirdi.

Bu takımın bir yığın önemli adamının şu ya da bu nedenle oynayamadığını da unutmamak gerekiyor. O bakımdan Galatasaray hâlâ sezon başı çalışmaları yapar gibi bir görünümde. Hepsini anladık da artık oynamaya başlar gibi görünen Arda'nın da yoklar kervanına katılışı bıktırıcı bir durum.

Rıza Çalımbay ilk 45 dakikada rakibini nasıl yeneceğini görmüş gibi bir hamle yaptı ikinci yarıya başlarken. Mehmet Nas ve Kamanan'ı oyuna alışı bunu gösteriyordu. Fakat Kamanan'daki olağanüstü düşüşün yanında Galatasaray'ın oynama iştahı da Çalımbay'ın hesabını işlemez hale getirdi.

Hagi'nin oyun tertibindeki hata Culio ve Yekta varken Emre Çolak'tan da yararlanmaya çalışmasıydı. Aydın daha iyi bir tercih olabilirdi. Nitekim Stancu'nun girişiyle bu durum düzeldi ve Cim Bom belki de sezonun en etkili oyununu oynamaya başladı.

Üstelik Emre ve Yekta'nın kanatlarda oynatılmaya çalışılması hata. Nitekim sık sık içeri girip bildikleri gibi oynamaya çalıştılar. Aylardır oynuyormuş gibi yapan Hakan Balta'nın yerine İnsua'nın alınması elbette ki çok daha önce yapılması gereken bir işti.

Galatasaray üstün ve etkiliydi ama yine de Sivasspor kendisine belki de maçı kazandırabilecek iki mutlak pozisyon buldu. Birinde Kamanan'ın beceriksizliği, ikincide direk istediğini almasına izin vermedi. Eh, arada bir Sarı Kırmızılı takımın da şanslı olması herhalde haktır.

Sarı Kırmızılı takımın yeni stadındaki ilk lig maçını kazanması sanıldığından çok daha önemli bir durum. Bundan sonra kendine yakışan yere doğru yürümesi daha kolay olabilir. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beyaz uygarlık

Ahmet Çakır 2011.01.28

Doğu'da kar çile demektir, eziyettir, hatta ölümcül tehlikedir beyaz örtü. Gerçi buradaki insanlarımız hayatı bir acılar toplamı olarak yaşamaya alışkın bulunduklarından bundan pek yakınmazlar.

Ancak karın onlara çektiirdiği acıların bu çağa yakışmayan örnekleri hâlâ gündemde.

Erzurum 2011 Kış Üniversite Oyunlarının açılışıyla ilgili yazıya böyle mi girilir, diye soracaksınız. Haklısınız. Ancak uçaktan inip stada giderken otobüsün televizyonundaki haberler ne yazık ki bu yoldaydı. Bingöl'de hamile eşini hastaneye götürürken çığ altında kalan ailenin dramının yanısıra, başka kentlerde kar yağışları yüzünden olağanlaşan acıların resmi geçidi vardı. Belki de tarihi boyunca ilk kez Erzurum, kardan dolayı böyle bir mutluluk yaşayacaktı. Onda da epey zamandır kar yağmayışı bir sorun olarak ortaya çıkmıştı. Dün başlayan

kar yağışı içinse 'artık yağmasa daha iyi olur' düşüncesi yetkililer tarafından dile getiriliyordu. Yine de tatlı denilebilecek bir kar yağışının açılışa eşlik etmesinden yakınan olmadı.

Aslında bütün bunları böylesi dev bir organizasyonun cilveleri olarak görmek mümkün. Hatta 200 dolayındaki gazeteci ve spor adamının gününbirlik Erzurum'a getirilmesinin ardından stada ulaşımın şakaya dönüşmüş olmasını filan da aksaklık olarak görmeyip işi gırgıra vurduk.

Hatta Buz Hokeyi'nde erkek ve bayan takımlarımızın ilk gün uğradıkları sıfıra karşı iki haneli sayılarla yenilgiler bile keyfimizi kaçırarak gibi değildi. Çünkü henüz bu işi öğrenme aşamasındaydık. Yenile yenile yenmeyi de öğrenecektik. Şimdilik katılmak bile çok önemliydi. Stada 500 metre mesafeye kadar yaklaştıktan sonra dış yollardan bütün kenti dolaşıp kilometrelerce yol yaparak aynı yere gelişimiz elbette ki bir organizasyon başarısı değildi ama çok da önemsemedik. Stada girişin bir curcuna oluşu ise çok alışkın olduğumuz bir durumdu, tersi olsa yadırgardık.

Stadın tepeden tırnağa yenilendiğini daha önce görmüştük. Bu kez orayı bayram yerine çeviren insanların varlığı çok daha önemliydi. Hele geçit töreni, sporun ne olduğunu çok iyi anlatan bir gösteriydi. Almanya'dan ABD'ye, Avusturya'dan Avustralya'ya, Kazakistan'dan Güney Kore'ye, İtalya'dan Malezya'ya katılımcılar, 'dünyanın dörtbir yanından' sözüne anlam kazandırıyorlardı.

Bu geçit törenleri sırasında hep aklıma Çetin Altan'ın bir yazısı gelir. Böylesi törenlerde her zaman en sert adımlı, çatıkkaşlı bir ciddiyet içinde olan bizdik. Gelişmiş ülke kabileleri güle oynaya geçiyor ve madalyaları da hep onlar topluyordu... Neyse bizimkiler de artık gülmeyi öğreniyorlar. Madalyaya ise daha epeyce zaman var.

Cumhurbaşkanı, Başbakan ve TBMM Başkanı da protesto edilme tehlikesi olmadan bir stada gelmenin rahatlığı içindeydiler herhalde... Bizim kabilemizden sonra en büyük alkış alan ekiplerden birinin Yunanistan oluşu da hoştu.

Gerçekten görkemli bir açılıştı. Sadece Mustafa Erdoğan'ın ekibinin muhteşem gösterisi değil toplam olarak bir beyaz uygarlık yolunda atılmış önemli bir adımdı. Eksiği-aksağı elbette ki vardı ama başarılı işin görkemi yanında su anlamsız bir mızırdanma olarak kalacak kadar...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bizim ulusal sporlarımız

Ahmet Çakır 2011.01.29

Bizim ulusal sporlarımızın öteki ülkelerden ciddi bir farkı var: Örneğin, 'yakınma' ve 'idare et abi' sporları dünyada bizden başka hiçbir ülkede yok! Kış sporlarında esamimiz okunmuyor ama bu iki spor dalında dünyada bütün madalyaları toplayabileceğimize hiç kuşku yok.

Herhangi bir yere hem Cumhurbaşkanı hem Başbakan hem de TBMM Başkanı'yla birlikte çok sayıda bakan ve milletvekili geldiği zaman orada neler yaşanabileceğini tahmin etmek zor değil. Görkemli açılış siz televizyonlardan keyifle izlerken orada çok değişik durumlar yaşanıyordu. Bunların başında da elinde bileti olmadığı halde 'idare et abi' kontenjanından stada girmeye çalışanlar oluşturunuyordu. Bir yandan olağanüstü güvenlik önlemleri sözkonusuydu ama VIP salonunun önü bile belediye otobüsü gibiydi. Bir yolunu bulup içeri girebileceğini düşünenler hiç de az değildi.

Organizasyonun başarısı için hiçbir özveriden kaçınılmadığı biliniyor. Bu kapsamda spor basını da orada defalarca ağırlandı, tesislerin durumu ve öteki çalışmalar yerinde gösterildi. Son olarak da yaklaşık 200 kişilik bir spor basını ve spor adamı açılış günü oraya götürüldü.

Hakan Şükür'den Oğuz Sarvan'a Bisiklet Federasyonu Başkanı Emin Müftüoğlu'ndan Bülent Korkmaz'a kadar pek çok spor adamı bu tarihi günde orada olmak için daveti kabul edip koşarak gelmişlerdi. Tamamına yakın bölümü de törenden sonra dönecekti. Ancak onların da stada geliş ve içeri giriş işlerinin yeterince iyi düzenlenmemiş olması haliyle biraz tatsız oldu.

Gazeteci ve spor adamı arkadaşlarımızın büyük bir bölümü devlet davetinin ciddiyetine uygun olarak resmi bir giyimle katıldılar, yani kravatlıydılar. Özellikle Hakan Şükür'ün yanına bir kazak filan almaya gerek görmeyişi "Erzurum'a gittiğimizi biliyorsun, değil mi?" şeklindeki takımlara yol açtı.

Mustafa Erdoğan'ın Anadolu Ateşi grubunun açılışa çok şey katacağından da kimsenin kuşkusu yoktu. Gecenin en ilginç yanlarını Konya'nın ünlü Semazen gösterisiyle Erzurum'un geleneksel Başbar oyununun modernize edilmiş biçimi oluşturdu. Gösteri sırasındaki ışık kullanımı soluk kesici güzellikteydi. Bu dev ekibin oyunlar arasında kostüm değiştirme durumu en büyük güçlük olarak endişeye yol açıyordu. Gerçekten de böylesine özenli ve ayrıntılı giysilerin yıldırım hızıyla değiştirilip muhteşem bir düzen içinde tekrar izleyicilerin karşısına çıkılması olağanüstü bir koordinasyonu gerektiriyordu. Mustafa Erdoğan ve ekibinin başarısı protokol tarafından da özel olarak kutlandı.

Gecenin en çok yorulan kişisi hiç tartışmasız Spordan Sorumlu Devlet Bakanı Faruk N.Özak'tı. Özellikle protokol tribünündeki curcuna ve öteki konulardaki aksaklıkları önlemeye çalışmak sayın bakanı futbolculuk dönemindeki bir şampiyonluk maçından daha fazla yormuştur.

Geçit töreni ardından kabilelerin tribüne çıkma durumunun organize edilemeyişi pek farkedilemeyen bir aksaklıktı. O nedenle bir yandan insanlar yer olmadığı için içeri giremezken bir yandan da büyük bir bölümün boş kalışı Başbakan Erdoğan'ın bile dikkatini çekti. Özellikle oyunların alınması aşamasında büyük çabası olan ve bir bakıma bu işin fikir babası sayılan bugünün Basın İlan Kurumu Genel Müdürü Mehmet Atalay'ın bir köşede sessiz sedasız oturuşu ise ona yakışan bir durumdu.

Görev yapan gazeteci arkadaşlarımız ise yakınma sporunun şampiyonlarıydı. Onlara göre hiçbirşey doğru dürüst yürümüyordu. Spor salonu ve alanlarına ulaşım konusu felaketti. İnternet bağlantısı ve hatta elektrik prizi bulma gibi çok basit konularda bile büyük sorunlar yaşanıyordu. Kimse ne yaptığını bilmiyor, sorumlular da ilgilenmiyordu.

Hayır hayır, telaşlanmayın, büyütülecek birşey yok: Herşey eninde sonunda bir şekilde yoluna giriyordu. Hele açılışın curcunası geçip de işler artık sadece sporculara kaldığında elbette ki herşey daha yolunda gidecekti. Erzurum'un kaderini ve tarihini değiştiren bu dev organizasyonda elbette ki bu kadar arıza olacaktı...

Böyle eşleşme olmaz!

Yarım yüzyıla çok yakın süredir kupa oynatıyoruz ama bunun nasıl oynanması konusunda kesin bir karara varabilmiş değiliz. Defalarca değişen statülerden sonra UEFA Kupası'nın eski formatını aynen alıp rahat edeceğimizi düşündük ama hiç de öyle olmadı.

Kupaya hangi takımların ne gibi esaslara göre katılıp katılmayacağı konusundaki kadim sıkıntı bir yana gruplarda hangi maçların içeride hangilerinin dışarıda oynanacağı ciddi bir sorun olarak görülüyor. Bundan çok daha önemlisi bu kura çekiminde ortaya çıktı. Aynı gruptan çıkan takımlar birbirleriyle eşleşti.

Özellikle Galatasaray'ın son dönemde yaşadığı talihsizliklere bir de bu eklendi. Sorun sadece Beşiktaş dışındaki en güçlü rakibin çıkmış olması değil. Bursaspor deplasmanının ardından koşa koşa Gaziantep'e gitme zorunluluğu da aynı derecede yorucu. Beşiktaş da bunu mart başında yaşayacak. Buna karşılık iki İstanbul takımının eşleşmiş olması da şaka gibi. Neresinden bakarsanız bakın bu konuda yeni bir düzenleme yapma zorunluluğu gün gibi ortada ama görebildiğimiz kadarıyla Futbol Federasyonu pek kendini yormak istemiyor. Adam gibi bir kupa formatı oluşturabilmek bu kadar zor olabilir mi? İki yıl daha bu curcunaya katlanıp hiç değilse 50. yılda yeni bir düzenlemeye gidemez miyiz?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kalecisizlik ve kaptan ihaneti!

Ahmet Çakır 2011.01.30

Bu maça kadar Ufuk Ceylan'ın bugüne kadarki Galatasaray'ı neredeyse mahveden fiyaskolarına karşın iyi bir kaleci olacağına inanmaya çalıştım. Ancak bu karşılaşmada yediği iki golün ardından artık ondan hiçbir şey olmayacağı yolundaki görüşe ben de sonuna kadar katılıyorum.

İlk golde Batalla'nın ortasına Kenny Miller'le birlikte çıkarkenki yetersizliği alışılmış bir durumdu diyelim. Çünkü öyle bir topa 1.96'lık kaleci elleriyle geliyorsa rakip forvet bundan korkar. Oysa böyle pozisyonlarda hep Ufuk korkuyor ve Galatasaray kaybediyor. Temel kalecilik bilgi ve nitelikleri açısından da Ufuk için olumlu bir şey söyleyebilme olanağı kalmadı.

İkinci golde Vederson santradan nasıl olsa ilk yarı bitiyor diye yani laf olsun kabilinden vurdu. Rahmetli Vedat Okyar'ın deyişiyle oradan kaleye mektup yollansa 3 günde giderdi. Ancak Ufuk'un duruşu, hamlesi ve her hali o kadar komik-acıklıydı ki, adeta bu topu özellikle içeri attı! 'Ne diye beni kaleye geçiriyorsunuz? Hâlâ akıllanmadınız mı?' der gibiydi.

Oysa başabaş giden bir maçtı ve belki de Cim Bom kaderini değiştirebilecek bir iş yapacaktı. Hagi'nin sahada Yekta ve Culio varken bir de Emre Çolak ısrarının anlamsızlığı pek sorun olmadı. İkinci yarı başında da bunu düzeltti. Bu tercih yüzünden ilk yarıda Kazım ilerde çok yalnız kaldı ve oynama isteğini de kaybetti.

Aslında Galatasaray sessiz sedasız bir toparlanma dönemine girmişti. 2'si hazırlık maçı da olsa son 7 karşılaşmada hiç yenilmemiş olmak yabana atılacak bir iş değildi. Takımın yeniden gerçek kimliğine kavuşabilmesi için bu yenilgisizlik sürecinin belli bir noktaya kadar götürülebilmesi lazımdı. Gelgelelim kalesi boş bir takımın bunu başarabilmesi nasıl mümkün olabilirdi?

Aslında Ufuk, Sivasspor maçında da son dakikadaki hatasıyla 2 puanı kaybettirecekti. Penaltı noktası üzerinden neredeyse gökyüzüne yükselmiş bir topa çıkmayıp çizgide çaresiz bekleyişi pahalya malolabilirdi. Bu yetersizlikleriyle hem takımını yaktı hem kendi sonunu hazırladı.

Böyle bir yıkıma karşın yine de Cim Bom ayağa kalkabilecek gibiydi. Ona da Ayhan izin vermedi. Aslında çok basit bir çalımı atamayıp sonrasında topu kendi kalesine doğru iten rakibe yaptığı faul kesinlikle kartlık değildi. Ancak ilk yarının sonunda hakem Bülent Yıldırım'a o kadar çirkin hareketler yaptı ki belli ki hakem orada sadece sarının yetmediğini düşünmekten kendini kurtaramamıştı.

Artık şu kesin olarak ortaya çıktı: Hagi takımı yenileme konusunda daha radikal davranmalı. Ayhan'la birlikte çarpışan araba gibi oynamaktan vazgeçmeyip daha 10. dakikada kendini sakatlayan Barış Özбек, asla Galatasaray düzeyinde bir oyuncu olamayan Mustafa Sarp ve Aydın Yılmaz'la da boşuna vakit kaybedilmemeli.

Bursaspor hiçbirşey oynamadan sezonun en kolay galibiyetini aldı. Galatasaray'dan başka hangi rakip olsa dün akşam 1 puana bile şükredecek durumda kalabilirlerdi. Rakibin 10 kişi kaldığı bölümde bile üstünlük kuramadılar ama böyle bir dönemde gelen 3 puan onların işini görmeye yetiyordu. Üsttarafına çok da kulak asacak değillerdi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hagi'nin çelişkileri

Ahmet Çakır 2011.02.01

Bursaspor maçı Galatasaray'ın bu sezon bir dönüşümü gerçekleştirmesi konusunda önemli bir eşikti. Yani deplasmanda oynanan önemli bir maç olmanın da ötesinde anlamlar taşıyordu. Toparlanma sürecine girmiş bulunan Cim Bom bu eşiği de aşabilirse derin bir oh çekebilirdi.

Yanlış değil, Ufuk ve Ayhan'ın hatalarının yanında hakem talihsizliği de Bursaspor maçının kaybedilmesinde önemli etkenlerdi. Devrearasında yapılan önemli transferlere karşın Arda'yı, Baros'u, Kewell'ı ve Lucas Neill'i aramamak mümkün değildi. Bunların hepsi gerçek.

Daha önce Hagi'nin teknik adam olarak yetersizliğinin yanısıra olağanüstü bir çabayla takımını düze çıkarma konusundaki davranışına saygı duyduğumu anlatmaya çalışmıştım. Hagi'nin maç sırasında oyuncularına yönelik tavırlarında da kesin bir düzelme var. Bunlar olumlu ama yetmiyor.

Hagi'nin takımının genel bir sistemi ve bunun içinde maçlara göre düzenlenen taktik anlayışı yok. Hesaplarını ağırlıklı olarak yenilmemek üzerine yapıyor ve en başta bu Galatasaray'ı mahvediyor. Çünkü böyle bir yaklaşım, herşeyden önce büyük takım hocasına yakışmıyor.

Oyuncu seçimi ve sahaya yerleştirme konusunda sürekli aynı hataları yapıyor Hagi. Yekta ve Culio sahadayken bir de Emre Çolak'ın 11'de olmasının hiçbir yararının bulunmadığını göremiyor. Üstelik bunların üçü de forvet arkası ve ortaalandaki gezen oyuncu. İkisini kanatlara göndermek sorunu çözmiyor, tam tersine hücumdaki etkinliği sıfırlıyor.

Ayrıca Emre Çolak fiziksel yetersizlik yüzünden de sorun yaşıyor. Dolayısıyla onu 60. dakikadan sonra oyuna alıp yorulan rakip savunma üzerinde etkili olabileceği bir ortam oluşturmak gerekiyor. Böylece verimliliği ve kendine güveni de artar.

Kazım santrfor değil. Başka birşey olduğu da biraz kuşkulu. Bakmayın Milli Takım'da filan oynamış olmasına! Sağlam bir standardı yok. Gücü ve morali yerindeyse rakip stoperlerle boğuşup onları yıpratabiliyor ama o kadar! Özellikle gol için nasıl oynaması gerektiğini bilmiyor, içinden geldiği gibi hareket ediyor. Oyun içinde arkadaşlarıyla iletişim kurup 'birlikte oynama' gibi çok önemli bir durumu da umursadığını sanmıyorum.

Yani sahada 4 forvetiniz var ama aralarında hemen hiçbir bağ bulunmuyor. Üstelik yanlış yerlerde oynatıldıklarından verimli olamıyorlar. Bitmedi, böyle bir takım için en gerekli koşullardan biri serbest atışları iyi kullanmasıdır. Çünkü başka türlü pozisyon üretemiyor. Hagi'nin takımının bu kadar kötü serbest atış kullanması ve onun da bu konuda hiçbirşey yapamayışına inanmak zor.

Galatasaray gol bulmak için Servet'in çılgınca çıkışlarına umut bağlamış gibi. O noktada da Hagi bu işi verimli kılacak müdahalelerde bulunamıyor. Servet'in topla çıkarken ne yapması gerektiği konusunda hiçbir fikrinin olmadığını vücut dilinden rahatlıkla anlayabiliyorsunuz. Körlemesine gidiyor ve bu yüzden çoğu kez topu

kaybediyor. Kaybetmeyip yürüdüğünde forvete çok yaklaşıp onu oynayamaz hale getiriyor. Hemen her pozisyonda ahlarla vahlarla geri dönülüyor.

Yine Servet ve öteki pek çok oyuncu kısa ya da uzun hemen hiçbir pası arkadaşlarına atamıyor. Özellikle Servet, Bursaspor karşısında hemen her topu rakibe attı. Bu, sadece kalite sorunu değil. Buradaki arıza ister onun yeteneksizliği isterse arkadaşlarının pas almak için doğru pozisyonda bulunmayı umursamayışları olsun, ikisini de düzeltmesi gereken adam Hagi.

Sivasspor maçı sonrasında 'Hagi'nin takımı ortaya çıkıyor' görüşünü savunduk. Evet, öyle ama sadece rakiple dövüşerek bir takımın başarılı olabilmesi mümkün değil. Hagi, bundan daha fazlasını yapabilmeli. Hatta Misimović'in affedilmesi gibi bir esneklik de gösterebilmeli. Takımın bu halinde böylesine önemli bir oyuncudan yararlanmamanın sonunda Hagi'ye de ağır bir faturası olabilir. İş oraya gidiyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aaaaa Freddy Adu!

Ahmet Çakır 2011.02.03

Haberi tv'de altyazı olarak gördüğümde gözlerime inanamadım. Freddy Adu Çaykur Rizespor'da... Kiralık olarak gelmiş olsa da inanılır gibi değildi.

Sanal alemde futbol oyunlarının tutkunu milyonlarca insan onu tanıyor da benimki o değil. Daha 9 yaşındayken hakkında 'Geleceğin Pelesi olacak' haberlerinin çıktığını biliyorum. 2006 Dünya Kupası sırasında Almanya'da Deniz Gökçe hocamla 'Gana Milli Takımında o niye yok?' diye epey araştırmışlığımız var.

Gerçi bunca yıldır kendisinden beklenen sıçramayı bir türlü yapamadı ama biri çıkıp da onun Türkiye'ye ve Çaykur Rizespor'a gelebileceğini söylese 'Git, bir doktora görün!' derdik herhalde.

İşin kötü yanı ne biliyor musunuz? Bu tür transferlerin gerçekleşmesi, bazı gazetelerin artık böylesi haberler uydurmada hiçbir sınır tanınamalarına yol açıyor. Örneğin, 'Torres Cim Bom'da', 'Fener Steven Gerrard'ı alıyor' şeklinde haberler de okuyabilirdik. Atladı arkadaşlarımız, yazık oldu...

Erzurum'dan sonunda 'beklenen' haberler geldi. Muhteşem açılış, başarılı organizasyon türünden haberler medyanın haber merkezleri için 'sıkıcı işler'dir. Asıl haber, eksiklik, aksaklık ve kötülüklerdir. Okurların bu mekanizmanın nasıl işlediğini bilmeleri mümkün değil. Biraz anlatmaya çalışayım.

Buna benzer organizasyonlara gönderilen muhabirler bir süre sonra merkezden tepki görmeye başlar, 'Yatıyorsunuz orada, doğru dürüst haber filan geldiği yok!' diye.

Deneyimli muhabirlerin bu tür durumlarla ilgili bazı hazırlıkları vardır. Örneğin, 'Erzurum'da taciz' gibisinden bir haberin iş göreceğini bilirler. Haberin doğru olup olmadığı kolay kolay içinden çıkılabilecek bir durum değildir. Binlerce insanın çeşitli ortamlarda biraraya geldiği durumlarda buna benzer şeyler her zaman yaşanabilir. Haber, önce verilir; eğrisi doğrusu sonra araştırılır.

Bir yandan yetkililerin de bunları yalanlamak için çırpınıp durmaları ortaya başka bir şenlik çıkarır. Üstelik bu arada yalanlıyoruz derken doğruluyormuş gibi ifadeler kullanma gafletine de düşebilirler.

Haberi 'atlamış' gibi görünen medya kuruluşları da devrededir. Onlar da 'Taciz filan yok, uydurma haber!' türünden yayınlarla şenliğe katılır.

Bu 'şenlik' sürerken bizim gibi meslek etiği gibisinden dertleri olan insanlar 'Sahi, gazetecilik bu mu?' diye dertlenip durur.

Bu bölümü 'Keşke yapsaydın Hagi' başlıklı ayrı bir yazı olarak okuyabilirsiniz. Hagi, Bursaspor yenilgisine çok öfkelenip futbolcularına dönük çeşitli tavırlar gösterip eyleme giriştiği yolundaki haberleri sert hatta biraz da çirkin bir üslupla yalanlamış. Böyle birşey yapmasının mümkün olmadığını söylemiş.

Keşke yapsaydın Hagi! Bu takımı ayağa kaldırabilmek için sadece sahada yapılanların yeterli olmayabileceğini görmüyor musun? Elbette ki teknik direktörlerinin yenilgiyi kabul etmeyen yapıda biri olduğunu görmek oyuncularını da etkileyecektir.

Zaten bu takımın inanılmaz derecede kolay yenilir hale gelmesinin önemli bir nedeni de, Allah selamet versin, bir önceki teknik direktörün yenilgileri önemli bir durum olarak görmeyişi değil miydi?

İsyan et Hagi! Öfkelen, bağır çağır hatta gerekiyorsa kır dök! Bunlar da işin bir parçasıdır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bıktıran yetersizlik!

Ahmet Çakır 2011.02.04

Belki de aylardır ilk kez Galatasaray sahaya makul bir kadroyla çıkabildi. Özellikle ortaalandaki 3 adamın top oynamayı bilen, biri kanatta iyi kötü işgören, öteki de gole gidebilen 5 adamdan kurulu olması büyük bir olaydı. Ancak bazı oyuncuların birbirleriyle hiç oynamamış olmaları da sezon başındaki ilk hazırlık maçı durumu ortaya çıkarıyordu.

Nitekim bunun sıkıntısını en çok ileri gidebilme konusunda çekti Cim Bom. İlk yarıda gol dışında Sabri'nin 35 metreden cılız bir vuruşu dışında hiçbir hücum etkinliği olmadı. Bunda Kazım'ın yerine bir başka santrfor olmayan adamı oraya koymaktan doğan sorun ön plana çıktı. Kewell ilk 45 dakikada hiçbir varlık gösteremedi ama Cim Bom'un hem yediği hem attığı golün başlangıç noktasında da o vardı. Hepsinden önemlisi Lorik Cana gibi bir saatli bombaya sahip olmaktı. Tam cezaalanı üzerinde kafayla uzaklaştırılacak topu göğsüyle almaya kalkarken ne yapmak istediğini bildiği çok kuşkuluydu. Pozisyonun devamında top ağları bulduğunda da şaşkın şaşkın bakınıyordu. Onunla ilgili olumsuz birşeyler yazmama bozulan okurlar var. Peki, o 4,5 milyon dolar bonservis bedeliyle alındı. Şu anda 450 bin dolar veren çıkar mı? Takımı ikinci ve üçüncü golü yerken neler yaptığını dikkat eden var mı?

Neyse ki evsahibinin de ilk yarıda etkili bir oyunu ya da öldürücü bir baskısı filan yoktu. Aslında Tolunay Kafkas'ın oyun düşüncesi de Hagi'den çok farklı değil. Ancak onun Cenk Tosun'a 11'de yer vermiş olması ilginçti. Sanki Galatasaray'a 'Ne kaçırdığını gör!' demek ister gibiydi. Genç futbolcu da golü atınca haklı çıkmış gibi oldu. Hele ikinci golündeki becerisi gözükamaştırıcıydı.

İkinci yarıda Hagi zayıf kaldığını düşündüğü için olsa gerek Yekta'yı oyundan alıp Mustafa Sarp ile ortaalanın mücadelesine gücünü artırmayı düşündü. Bu da Galatasaray'ı bitiren etken oldu. Hem de Sarı Kırmızılı takımın böyle zorlu bir maçta ikinci golü atma becerisini göstermesine karşın! Stancu'nun kişisel becerisiyle attığı gol

Cim Bom için büyük bir armağandı ama sonrasında yiyeceği goller de adeta bağıırıyordu. (Hacı Hasdemir kardeşim tanık, ikinci golden sadece birkaç saniye önce 'gol olur' dedim.) Hagi de bunu seyretti. Örneğin, Hakan Balta'nın hiçbir pozisyonda rakibi kovalama zahmeti göstermeyişi Hagi'yi çıldırttı ama onu çıkarmak yerine yine komik denebilecek değişikliklere gitti.

Aydın ve Baros'un girmesiyle Cim Bom adeta bitti ve evsahibinin gol yağmuru başladı. Attıkları 3 golün dışında dördüncüde biraz dikkatsizlik ofsayta takılmalarına yol açtı. Onu da atsalar yarı finali garantilemiş olabilirlerdi. Hagi'nin iyi bir teknik direktör olmadığını herkes biliyor. Ancak o ısrarla her maçta bunu yeni baştan göstermeye çalışıyor. Özellikle yaptığı değişiklikler düpedüz takımını çökertiyor. Derde deva olsun diye alınan kaleci Zapata'nın 3 gol yiyerek işe başlamış olması elbette ki bütün Galatasaray serüvenini etkileyebilecek kadar kötü bir işbaşı durumu oldu.

İki ayaklı bir kupa maçında bu sonuç facia değil hatta avantaj bile sayılabilir ama Cim Bom o kadar kırılgan bir takım ve öylesine kolay gol yiyor ki 1 ay sonraki rövanş için de çok umutlanmak mümkün değil.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hoşgeldin Cim Bom, merhaba Culio

Ahmet Çakır 2011.02.07

Bu maçla ilgili olarak en başta ve mutlaka söylenmesi gereken şey, sezon başından bu yana ilk kez Galatasaray taraftarının yüzünün tam anlamıyla güldüğü bir karşılaşma olduğuydu.

Araya belki iki gollük bir sıkıntı girdi ama sonuçta aylardır ilk kez bu kadar mutlu oldu Sarı Kırmızılılar. İlk kez 4 gollü bir galibiyet ve herhangi bir rakibi iki maçta da yenmiş olmak, Cim Bom için muhteşem bir olaydı.

Elbette ki doğruyu söyleyeceğim: Hagi'nin sahaya çıkardığı takıma baktığımda Mart'tan önce veda etmek niyetinde olduğunu düşünmüştüm. Yekta'yı dışarda bırakıp Serkan Kurtuluş'lu bir takım kurmanın ve stoperde Lorik Cana ısrarının başka bir sonuç vermeyeceği kanısındaydım.

Üstelik bu işlerle şöyle ya da böyle ilgilenen milyonlarca kişi arasında Galatasaray'ın bu maçı kazanma şansının rakibinden daha fazla olduğunu düşünenlerin oranı sadece yüzde 1'di. 'Hagi de onlardan biri' galiba diye düşünmemek elde değildi.

Oysa Sarı Kırmızılı takım, daha ilk 15 dakikada maçı bitirdi. Zaten ilk golü Lorik Cana'nın atmış olması, şansın yardımını da hesaba katsak, inanılması zor bir durumdu. Okurlarım artık ihtiyarlamaya başladığımı düşünecekler ve haklılar ki Hacı Hasdemir arkadaşşıma sadece 1,5 dakika önce 'Stancu gol atacak' demiştim.

'Kewell'in oynaması şart mı?' diye homurdanmaya başladığımda da onun golü geldi. Artık bu maçla ilgili daha fazla konuşmayayım, demekten başka yapacak birşey yok gibiydi.

Sabri'yle birlikte Neill'in de ortaalanına çıkarılması daha önce iyi sonuç vermemiş olan bir uygulamaydı. Bu maçta işe yaramasında Eskişehirspor'un oyun yapısının da rolü vardı. Özellikle Kırmızı Siyahlı takımın gol hesaplarını Ümit Karan üzerine yapması Cim Bom'un işini kolaylaştıran bir etkendi. Nitekim bunu Bülent Uygun da gördü ve yaptığı değişikliklerle iki gol birden buldu.

Sarı Kırmızılı takımın hiç beklenmedik derecede parlak bir galibiyete ulaşmasının en önemli nedeni Culio idi. Onun Gaziantep'teki kupa maçında iyi oynamadığını ileri süren bazı yorumcu arkadaşlarımız oldu. Herhalde şaka yapıyorlardı. Futbol oynamayı bilen bir oyuncunun bu kadar çok koşup bütün açıkları kapatmaya

çalışması az görülen bir durumdur. Elbette ki bu nedenle gereğinden fazla yoruluyor ve son dakikalarda oyundan düşüyor ama bu kez son dakikaya kadar ayakta kaldı.

Kazım'ın güçlü oluşu ve yıpratıcı dalışları, Stancu'nun hiç oyundan kopmadan hep golü araması, Kewell'in oyunun geniş bir bölümünde verimsiz kalsa da mutlaka sonuca etki edecek birşeyler yapması G.Saray'ı sonuca götüren öteki etkenlerdi. Elbette ki öteki oyuncuların çabalarını ve bu yolla takımın ayağa kalkmak üzere olduğunu görmezden geliyor değilim.

Eskişehirspor'da ikinci golle birlikte İvesa'nın sakatlanması ciddi bir dezavantajdı. İstanbul'a yeni statla birlikte takımlarının başarısını görmek için gelen azımsanmayacak sayıdaki taraftar tufana yakalanmış gibi oldu. İkinci yarıdaki goller onları biraz ısıtıp umutlandırır gibiydi ama o da uzun sürmedi.

Bu kadar keyifli maçta Hakan Balta'nın büyük payının olduğu golü de işin tuzu-biberi olarak gördü Sarı Kırmızılılar. Ardından Ümit Karan'ın serbest atış golü gelince 'Bize bu sezon gülmek haram!' diye azaplar içinde bitirecek gibiydiler. Tabii Sarı Kırmızılı takımın oyunu kontrol ediyormuş gibi görüldüğü maçta Eskişehirspor'un bulduğu goller aynı zamanda Bülent Uygun'un aldığı riskin de bir ödülü sayılırdı.

Neyse ki Galatasaray gerçekten farklı bir gecede idi ve koskoca 45 dakika boyunca oynuyormuş gibi yapmanın kendisine ne kadar pahalya malolabileceğini gördükten sonra tekrar ciddi davranmaya başladı. Bunun karşılığı da Milan Baros'un golü oldu. Sarı Kırmızılılar için o da ayrı bir mutluluktı.

Zapata'nın iki maçta 5 gollük bir başlangıcı pek eğlenceli olmadı ama onu da sonra konuşalım... Yine de bu oyuncunun Sarı Kırmızılı takımın kaleci talihsizliğini daha fazla sürdürmeyecek özellikleri olduğunu kabul edelim. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hagi'ye saygı ama nasıl?

Ahmet Çakır 2011.02.09

Hagi'nin Eskişehirspor maçının ardından basın toplantısındaki haline üzülmemek elde değildi. Dokunsanız ağlayacak durumdaydı Rumen hoca. Belli ki Mart başındaki Gaziantepspor'la oynanacak kupa maçı sonrasında gönderileceği ve yerine Tugay Kerimoğlu'nun getirileceği yolundaki 'haberlere' çok üzülmüştü.

Üstelik bunların doğumgününe denk gelişi de büsbütün duygusallaştırmıştı Hagi'yi. Medyadan çok şey beklemediğini ama biraz daha saygıyı hakettiğini söyledi. Dediğim gibi etkilenmemek mümkün değildi ama çok da haklı olduğu söylenemezdi Rumen hocanın. Özellikle beklediği saygıyı şimdiki hocalık durumundan dolayı olmuyorsa geçmişte Galatasaray'a futbolcu olarak hizmetlerinden dolayı hak etmiş olduğunu söylemesi pek ikna edici sayılmaz. Çünkü o dönemle ilgili olarak Hagi'ye saygı ve sevgi duymayan, bunu göstermeyen tek kişi bile yoktur bu memlekette. Zaten pek parlak sayılamayacak teknik adamlık kariyerine karşın Sarı Kırmızılı takımın başına ikinci kez getirilmesinin nedeninin de bu olduğu gün gibi ortada. Ancak Hagi'nin bu işi yapamadığına ilişkin veriler çok fazla ortalıkta dolaşmaya başlayınca haliyle ona saygı duymak da zorlaşıyor.

Elbette ki burada iki durumu birbirinden ayırmak gerekiyor. Hagi'nin kişiliğine kimsenin söylenecek sözü olamaz. Burada tartışma konusu olan, teknik adam olarak onun bir türlü bekleneni veremeyişidir. Örneğin, herkesin belki de ilk kez mutlu olduğu Eskişehirspor maçının ardından "Ben de bu kadar iyi oyun beklemiyordum" açıklaması bile beklediği saygıyı zedeleyici niteliktedir.

Tekrar etmek gerekiyor: Hagi, son derece dürüst ve çalışkan bir adam. Takımının başarısı için kendini parçalıyor. Ayrıca, ortaya çıkan iyi futbolun kendi eseri olmadığını farkına varmadan itiraf edebilecek kadar da içten davranıyor. Bunlara bir diyecek yok ama sonrası biraz tatsız. Doğrudan ona ait denilebilecek ciddi bir başarısızlık hatta yıkım var ortada.

Hagi takımın başına geçtiğinden bu yana Galatasaray 12 lig maçı oynadı ve bunların 5'ini kaybetti. Üstelik 5 yenilginin 3'ü Ali Sami Yen'de gerçekleşti (Manisaspor, Beşiktaş, Gençlerbirliği). Bunlar asla kabul edilebilecek durumlar değil. Kadro yetersizdi, sakatlar çoktu, hakem hataları vardı, hepsi bir yere kadar.

Rijkaard 67 maçta 37 galibiyetlik yani yaklaşık yüzde 55'lik bir oran nedeniyle gitti. Hagi'nin geçmişte 47 maçta 32 galibiyetlik yani yüzde 68'lik bir başarı oranı sözkonusuydu. Bugünse yüzde 50'ye yani Rijkaard'ın bile gerisine düşmüş durumda. Bu durumda kimden saygı bekleyebilirsiniz? Yönetim dağılır, camia kan ağlar, taraftar burnundan solurken hangi saygıdan sözedebilirsiniz?

Sarı Kırmızılı takımın normal koşullarda bir sezonda uğradığı yenilgi sayısını sadece 12 maçlık bir dilimde yaşıyorsanız, bunlar değil çok daha fazlası bile olur. Hele bu kadar zor bir dönemde yine çuvallar dolusu para harcıyıp transferler yaptıktan sonra durum fazla değişmiyorsa sizin de bunlara hazır olmanız gerekir.

Bunda darılacak, gücenecek birşey yok. Onmilyonlarca doların döndüğü profesyonel bir işten sözediyoruz. Bu kadar büyük paraların harcandığı bir ortamda ve büyük bir bölümünü sizden çok daha güçsüz olduğu açıkça bilinen rakiplere sürekli kaybediyorsanız o zaman kendi suyunuzu kendiniz kaynatıyorsunuz demektir.

Yaşanan tatsızlıkların sürmesine karşın Galatasaray'ın yapılan transferlerle iyi bir yola girdiğini söylemek mümkün. Ancak burada bile Hagi'nin oyuncu değişiklikleri tam anlamıyla felakete yol açıyorsa orada biraz durmak gerekiyor. İşte 2-1 öne geçilmiş Gaziantepspor kupa maçında yaşananlar! İşte Eskişehirspor maçında oyuncu değişikliklerinin ardından yenilen iki gol!

Hagi hâlâ doğru takım kuramıyor, yerinde değişiklikler yapamıyor. Bu, yorumu filan gerektirmeyecek kadar çarpıcı biçimde ortada. Bu durumda saygı tartışmalarına girmek yerine 'Ben nerede yanlış yapıyorum' diye düşünmek Hagi'ye çok daha yararlı olabilir. Gereksiz inadıyla yol açtığı milyonlarca dolarlık Misimoviç kaybının sözünü bile etmiyorum.

Yöneticilik bu mu?

Beşiktaşlı yönetici Serdal Adalı, daha önce 'Biz bu oyuncularını alarak önemli bir iş yaptık ama acele etmeyelim, bakalım sahada ne olacak?' diye sorarken nihayet farklı bir yöneticiyle karşılaştığımızı görüp sevinmiştik. Bunu bazı arkadaşlarımız dile getirmişti.

Ancak Karabükspor maçından sonra Adalı'nın muhteşem bir 'tekziyiyle' karşılaştık. Onun da bilinen yönetici prototipinden bir farkının olmadığını gördük. Adalı'nın elbette ki doğru, haklı ve yerinde saptamalarının yanında ne yazık ki son derece yersiz ve anlamsız ifadeleri de hiç az değildi. Karabükspor maçındaki hakemin kötü yönetimine ve Beşiktaş'ın verilmeyen golüne tepki göstermenin yadırganacak bir tarafı yok. Elbette ki Adalı orada haklı. Ancak o maçta Beşiktaş aleyhine de iki penaltının bulunduğu ve İbrahim Toraman'la kaleci Hakan'ın atılması gerektiği gerçeklerine pek değinmiyor Adalı. O zaman da iş başka boyutlar kazanıyor.

Bunu da 'Biz hakem soyunma odası basmanın almasını yaparız' sözüyle gerçek niyet ve bununla ilgili mesaj ortaya çıkıyor. Belli ki camianın ve taraftarın 'Aziz Yıldırım neler yapıyor, siz uyuyorsunuz' tepkisi asıl belirleyici olan. Üstelik iki hafta sonraki Fenerbahçe maçıyla ilgili beklentiler de hiç sakınmasız dile getirilebiliyor. Bu yanıla Adnan Polat da düştü. Gazetelerin yazdıklarını tekrar ettiği halde 21 gün ceza aldı. Demek ki hakem

hatalarından görülen zararlar ilgili olarak yeni bir dil, üslup ve mücadele yöntemi bulmak gerekiyor. Bunu yapamadığınız zaman şark usulü birtakım gürlemeler, 'hakkımızı yedirmeyiz!' müsamereleri, kendi kalenize attığınız goller olmaktan öteye geçemiyor.

Aziz Yıldırım'ın bu konudaki etkinliğini hiç duraksamasız kabul edip komplekse girmek gülünç. Yıldırım'ın gerçekten bu konularda bir 'becerisi' olsa hatırlatıp da Fenerli dostlarımızı üzmemek istemediğim kayıpların önüne geçerdi. Bu anlamsız gürleme ve gösterilerle varılabilecek bir yer yok. İstedığınız kadar tersini savunun, ne yaparsanız sahada yapacaksınız.

Çok önemli bir maç!

Bu akşam Güney Kore ile oynayacağımız milli maç çok önemli dediğimde bunun yadırganacağını elbette ki biliyorum. Ne yazık ki buna benzer konularda özellikle teknik adamların ettiği anlamsız sözler nedeniyle bir kafa karışıklığı yaşıyoruz.

Hazırlık maçları da en az resmi karşılaşmalar kadar önemli çünkü dünyadaki yerimizin belirlenmesinde etkisi oluyor. Ayrıca bundan sonraki yarışmalar için de büyük değer taşıyor. Hani o bütün gazetelerin 'torba' diye yazmaya bayıldığı kategorimizin belirlenmesinde özel maçların da payı var. Teknik adamlar böylesi maçlar için genellikle 'Sonuç önemli değil. Eksiklerimizi gördük' türünden laflar edebiliyorlar. Ben de böylesi bir cehalet hatta sorumsuzluk karşısında dehşete kapılıyorum. Türkiye şu anda 31. sırada. Bu, berbat bir durum ama önce medya bunun farkında değil çünkü konuyla ilgili haber "31. sıradaki yerimizi koruduk" şeklinde verildi. O yeri korumaya devam edersek önümüzdeki dönemlerde 3. kategoriye düşebiliriz. Bu da her eleme grubunda önümüzde bizden güçlü olduğunu kanıtlamış iki takımın olacağı anlamına gelir ve gruptan çıkmak daha da zorlaşır. Arkadaşlarımın bu gibi konuları torba-çuval ciddiyetsizliği içinde vermelerine bunun için çıldırıyorum. Rakibimiz çok yakında bir turnuva oynamış olmanın 'sıcaklığı' içinde. Bizse 17 Kasım 2010'daki Hollanda sınavından bu yana milli maç yapmadık. Üstelik bir geçiş dönemi içindeyiz. Hiddink'le nasıl bir dönüşüm içinde olacağımız açısından da önem taşıyor bu karşılaşma. Hem kazanmamız hem de nereye doğru gittiğimizi görebilmemiz açısından önemli bir sınav.

Cenk Tosun olayı

Cenk Tosun'u sadece bu transfer döneminde gündeme gelmiş olması nedeniyle değil epeyce denebilecek kadar süredir izliyorum. Galatasaray'ın almak üzere olduğu bu oyuncunun niçin Gaziantepspor'a gittiği henüz tam bilinmiyor. Ancak onun başlayışı çok parlak oldu ve attığı iki golle Cim Bom'u yıktı. Yani bir bakıma sıkı bir intikam almış oldu. Bunun Sarı Kırmızılı yönetimin beceriksizliği olduğu yolunda yığınla elektronik posta geldi.

Bence o kadar acele etmeyelim. Cenk Tosun'un bu potansiyeli bilinmeyen birşey değil. Alman 19 Yaşaltı Milli Takımı'nda da bu golleri atıyor. Ancak böyle bir oyuncudan E.Frankfurt'un niçin bu kadar kolay vazgeçtiği üzerinde de biraz düşünmek gerekiyor. Sezon başında daha doğrusu Ali Sami Yen'de Galatasaray'a gol attıktan sonra Manisaspor'daki Makukula için, transfer döneminde uzun süre ortalıkta kalmış olması da gündeme getirilerek 'Bu adam nasıl alınmaz' diye yığınla yazı yazıldı, laf edildi. Peki şimdi nerede o Makukula? Manisaspor'da bile takıma giremiyor...

İnanın ki büyük kulüp yöneticileri o kadar akılsız ve beceriksiz kişiler değil. Öyle olsalar en azından iş hayatlarındaki o başarıları kazanamazlardı. Futboldan ne kadar anlayıp anlamadıkları her zaman tartışılır ama

takımlarına çok yararlı olabilecek oyuncularını görmezden gelmeleri de çok sık yaşanan bir durum değildir. Biraz bekleyelim...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Endişeli yorumcu!

Ahmet Çakır 2011.02.10

Artık bu yanıştan vazgeçmeliyiz: 'Şunu arıyoruz bunu tarıyoruz' diye boşuna zaman yitiriyoruz. Resmi maçlar başladığında da 'şöyle oldu böyle oldu, önümüzdeki maçlarda telafi ederiz' masallarıyla hep hüsrana uğruyoruz.

Üstelik hazırlık maçlarını da en az 5-6 banko adamla oynamak lazım ki ötekilerin ne olup ne olmadığı görülebilsin! Bunu dünya futbolunda söz sahibi ülkeler böyle yapıyor. Biz 'o da milli olsun bunun da hatırı kalsın' anlayışıyla boşa zaman harcıyoruz.

Yaklaşan Avusturya sınavı nedeniyle Güney Kore karşısına daha derli toplu denilebilecek bir takımla çıktık. Gelgelelim o da pek umut verici durumda görünmedi. Özellikle gol bölgesinde çok ciddi bir sorunumuz var.

Umut'un maçın başında bomboş durumda kafayı kalecinin üzerine vuruşu Hollanda maçında atamadığı golün tıpkıbasımı gibiydi. Daha kötüsü sonrasında rakip stoperden havadan da yerden de tek top bile alamadı. Burada Mevlüt'ten niye bu kadar kolay vazgeçtik?

Hamit Altıntop ve Emre Belözoğlu en hazır iki adamımız diye yazmaya hazırlanırken Emre'nin üstüste gördüğü iki sarıyla dışarıda kalışı sadece umut kırıcı değil daha çok utandırıcıydı. Bu saçma sinir gösterileriyle sadece kendisine değil ülkesine de zarar verdiğini anlatma şansımız var mı dersiniz?

Hiddink artık Nuri Şahin alternatifini daha ciddi biçimde düşünecektir. Zaten fizik güç, oyun anlayışı ve taktik uygulama yönlerinden bizden daha iyi görünen rakip bundan sonra istediği gibi oynar, biz de seyrederiz diye endişelendik ama pek de öyle olmadı. Hatta gole daha çok yaklaşan bizdik ama bu noktadaki beceriksizliğimiz de olağan sayılırdı.

Hagi'nin Sabri'yi ortaalandan oynatma uygulaması Hiddink'i de etkilemiş olmalı. Tabii sağbekte Serkan Balcı ve Gökhan Gönül gibi seçeneklerin bulunması da önemli. Sabri, burada kendi takımından daha iyi göründü. Hırsına akıl da katabildikçe daha etkili oluyor.

Savunmada pek sorun yaşamadık. Ortaalandan Selçuk İnan kendi takımındakinden iyiydi ama daha fazlasının gerekli olduğu açıktı. Mehmet Dikici'nin uyum sorunu var gibiydi, Tunay Torun'sa tam tersine çok sıcak başladı. Colin Kazım en azından beni şaşırtacak kadar etkiliydi.

Hazırlık maçlarını kazanmanın da çok önemli olduğunu önceden anlatmaya çalışmıştım. İlgili, yetkili ve sorumlu kişiler dahil olmak üzere bunun farkında olan kişi sayısı o kadar az ki... Hiç değilse yenilmemeyi becerdiğimizize sevinelim.

Kapasitemiz, potansiyelimiz, imkanlarımız biliniyor da bunların ne zaman biraraya gelip başarı kazanacağımız hep belirsiz kalıyor. Bu da bizi Milli Takım için 'endişeli yorumcu' yapıyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Neyi söylemeyeceğini bilmek!

Ahmet Çakır 2011.02.12

Türk futbolunun en zayıf halkasının yöneticiler olduğunu söylersek haksızlık etmiş olur muyuz? Hiç değilse şu günlerde bunu rahatlıkla ifade edebiliriz.

Tabii bu kapsamda G.Saray Kulübü Başkanı Adnan Polat'a epeyce geniş bir yer ayırmak gerekiyor.

Polat'ın son dönemde neredeyse her sözü yeni sorunlara yol açıyor. Bunların bir bölümü insanı şaşkına çevirirken defalarca yazdığımız şu sözü de hatırlatıyor: İyi bir yöneticinin en önemli niteliği, neyi söyleyeceğini değil söylemeyeceğini bilmesidir.

Polat'ın yaptığı çok önemli işlerin görmezden gelinmesinin yanında haksız saldırılar ve başka benzer tepkiler karşısında kalmış olduğunu kabul ediyorum. Ancak bunlara karşı söylediği sözler işleri büsbütün içinden çıkılmaz hale getiriyor.

Stadın açılış sürecinde başlayan tatsızlıklarda Polat hep yanlış şeyler söyledi. Provokasyon iddiasından tutun da İnan Kıracı'la kavgasına değin her sözü kendi kalesine attığı bir gol oldu. Yönetim içindeki sorunu çözmek için yaptığı hamle bile iyi sonuç vermedi. Yönetimle ilgili konuları dünyada bundan önemli haber yokmuş gibi davranan bazı genç arkadaşlarımız, onun yönetimi terkediş şekliyle ilgili "Mosmor bir suratla" türünden yorumlar eklemekte sakınca görmez oldular.

Hakemlerle ilgili olarak söylenenler ise tek kelimeyle, fiyaskoydu. Çünkü zaten hakem hataları yüzünden Galatasaray'ın gördüğü zarar o günlerde basında tekrar gündeme getirilmişti. Çok daha önemlisi, aynı konuyu Aziz Yıldırım'ın bile dile getirmek zorunda kalmış olmasıydı.

Böylesine sağlam ve haklı bir konumdayken, basında yazılıp söylenenleri tekrarlayıp Polat kendi kalesine gol attı. Unutmayalım ki Galatasaray başkanının ceza alması, camianın elit kesimlerinin gözünde, başka kayıplardan çok daha büyük bir sorundur.

Üstelik, Gaziantep'e giderken uçakta bize söylediği, "Türk futbolunda şu anda yaşanmakta olan barış ortamının oluşturulmasında büyük katkımız var. Ama bu barışın bedelinin bize ödettirilmesine razı olamayız" sözü çok daha anlamlıydı. Buna dayalı bir söylem etkili olabilirdi.

Hele Akdeniz kıyılarından gelen saçma bir lafa yanıt yetiştirme derdine düşüp karşındaki cepheyi bu kadar genişletmek olacak iş mi? Bırak, ilgili kişiler bunu söyleyene sorsunlar 'Bu kadar ucuza böyle önemli bir futbolcuyu sen niye almadın?' diye.

Elbette ki en önemlisi Türk Telekom'la girilen polemik oldu. Sarı Kırmızılı kulübün çok zor bir döneminde inanılması güç türden destek sağlamış bulunan bu kuruluşa karşı söylenen sözler "Yok artık!" denilecek düzeydeydi. Türk Telekom'un bununla ilgili olarak yaptığı açıklama ise son derece dengeli ve sağduyuluydu.

Belli ki sözleşme yapılırken Ali Sami Yen ismi unutulmuş. Olabilir. O curcuna içinde böyle bir yanlışa düşülmesi normaldir. Ancak sonrasında İnan Kıracı bu konuyu gündeme getirdiğinde Adnan Polat daha zeki ve esnek davranabilirdi. Konunun hemen Türk Telekom ile görüşülmesiyle daha iyi bir çözüme de varılabilirdi. Nitekim o kuruluş, yayınladığı bildiride bunu söylüyor. Polat hep böyle konuşacaksa bir süre susması çok daha isabetli olmaz mı?

Erzurum'dan Trabzon'a

Haberi bizim gazetede gördüm, gözlerime inanamadım (Olumlu anlamda). "Trabzon'da, uluslararası organizasyonlar için kalifiye ara eleman yetiştirilecek" başlıklı haber, benim, "Evet, budur" dediğim türden bir durumu anlatıyordu.

Erzurum'da gerçekten başarılı bir organizasyon gerçekleştirdik ama arada gözümüze batan şeyler hiç olmadı değil. Bunları şimdi daha rahat konuşabiliriz. İşlerini tam olarak nasıl yapacaklarını bilmeyen bir yığın genç insanın ortalıkta dolanıp durması ve sonrasında kaçınılmaz olarak birbirleriyle didişmeye başlamaları türünden alışkın olduğumuz saçmalıklara göz ucuyla bakmakla yetindik.

Aslında şimdi çok daha büyük bir sorun var önümüzde. Erzurum'daki o harika tesislerin kim tarafından nasıl işletileceği ciddi bir sorun. Bunu başaramazsak birkaç ay sonra gazetelerde skandal haberleri birbirini izlemeye başlar. Yok salonun damı akıyordu, yok içeri inekler girdiydi falan filan...

Ancak oraları amacına ve işlevine uygun şekilde işletip sporcu yetişmesini, bu sporlara ilginin artmasını sağlayabilecek olan insanların Erzurum'da bulunmadığını kabul etmek zorundayız. Alınganlık gösterilerine filan hiç gerek yok, sözünü ettiğim türden insanlar memleketin tamamında da çok fazla değil.

O zaman, tıpkı kış sporlarında binlerce sporcu yetiştirilme zorunluluğu gibi bu tür işler için de yüzlerce insan bulmamız gerekiyor. Bu gerçeğin kavranmasıyla harekete geçildiğini görmek de çok sevindirici. Bizde böyle şeyler sadece konuşulur, çok az iş yapılır, o da yetmez. Artık bunu tersine çevirmek zorundayız.

Kankalık bunun için miydi?

Mehmet Demirkol kardeşim haklı: Şu günlerde yerinde olmak istenmeyecek kişilerden biri de Adnan Polat. Son aylarda olup bitenlerden dolayı iyice bunalan Polat, durumunu büsbütün güçleştirecek söz ve eylemlerden de kaçınmıyor.

Bunlardan biri de Fenerbahçe Kulübü Başkanı Aziz Yıldırım'la aralarındaki kankalığın vergi borçlarıyla ilgili olduğunu açıklamasıydı. El ele verip çalışarak bu borçları mümkün olabilecek en alt düzeye indirmişler, böylece kulüplerini yaklaşık 60 milyon liralık bir yükten kurtarmışlardı.

Ben Yıldırım'la Polat arasındaki yakınlığı başka bir açıdan çok önemsiyor ve destekliyordum. O da spordaki şiddetin önlenmesi konusunda atılacak en büyük adımlardan birinin bu olduğuna inandığım içindi. FB-GS arasındaki rekabetin, özellikle yöneticiler tarafından kolaylıkla başka boyutlara taşınabiliyor oluşu, şiddeti önleme bakımından ciddi bir sorundu.

Elbette ki vergi ya da başka dertler nedeniyle işbirliği yapıp kulüplerine çıkar sağlamalarında bir kötülük yok. Bu konuda bazı arkadaşlarımızın çok duyarlı olduğunu bilmiyor değilim ama devlet kimlerden vergi alamıyor, bunun konuşulması bile istenmiyor. Öyleyken kulüplerden alınacak vergilerle hiçbir sorunu çözemezsiniz. Geçelim bu işleri!

İki kulüp arasındaki dostluk ilişkisi Türk sporu için çok büyük önem taşıyor. Ancak Polat işi böyle dar bir çıkar noktasına indirgemekle, başardığı önemli bir işin değerini düşürmüş oldu. Sahi, bütün bunları fark edemeyecek kadar abondone durumda mı o? Öyleyse seçime gitmekten başka çare var mı?

Teşekkürler Atıf Keçeci

Beşiktaşlı yönetici Serdal Adalı'nın Karabükspor maçından sonraki basın toplantısında söylediği son derece yersiz ve tutarsız sözler, medyada pek yandaş bulamadı hatta sıkı bir eleştiri bombardımanı ile karşılaştı.

Bu kapsamda en kaliteli eleştiriyi de Atıf Keçeci dostumuz getirdi. Zamanlama hatasından Karabükspor'un durumuna, yöneticilik anlayışından önünde yazılı kâğıdı zor okuma falsosuna kadar her yönüyle olayı mükemmel değerlendirdi Keçeci.

O, meslekten bir gazeteci değil ama pek çok konuda bu özelliği taşıyan arkadaşlarımızdan çok daha duyarlı, tutarlı ve sorumlu davranıyor. Spor gazeteciliğinin onuru olacak nitelikteki yazısı için Keçeci'yi kutluyor ve teşekkür ediyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu oyunda beraberlik yok mu?

Ahmet Çakır 2011.02.13

Galatasaray'ın yaşadıklarının hiç değilse bir bölümünü talihsizlik olarak kabul etmek mümkün ama 100 milyon euronun üzerinde bir kadronun inanılmaz kolaylıkla yenilmeye devam etmesinin da bıkırtıcı yanı haliyle daha baskın. Bu kadar çok para harcıyıp sürekli yenilen bir takım kurabilmek az iş değil!

Talihsizlik şu: Neredeyse iki maçta bir Gaziantepspor'la karşılaşıyor Cim Bom. Devre arasında yaptığı başarılı transferlerle fırtına gibi bir ekip olan Kırmızı Siyahlılar da gerinip gerinip vuruyor Galatasaray'a! Bunu başkalarına da yapabilirler ama karşılarına hep bu takım çıkıyor...

Haksızlık etmeyelim, Cim Bom artık iyi-kötü oynamaya çalışıyor. Özellikle Culio'nun çalışkanlığı ayakta durmayı sağlayan temel etken oluyor. Öteki oyuncular da toparlanırlar gibi. Ancak herhangi bir şekilde topun Sarı Kırmızılı takımın ağlarını bulması hiç gecikmiyor...

Gençlerbirliği maçının ilk dakikasında yenilen golden sonra Galatasaray'ın artık soyunma odasında bile bu durumu yaşayabileceğini düşünür olmuştuk. Dün gece ona benzer bir durum gerçekleşti ve evsahibi ilk atağında golü buldu. Sonrasında bunun altından kalkamayışı bu sezon sürekli izlediğimiz bir film idi.

Tabii gol vuruşunu yapan İsmael Sosa'nın önünde ya da yakınında olması gereken Hakan Balta'nın yaklaşık 30 metre ötede gelişmeleri seyretmesi eğlenceli bir durumdu. Dahası, derde deva olsun diye getirilen kaleci Zapata'nın o mesafeden bacakarası gol yemesi isyan ettirici bir başka fiyaskoydu.

Talihsizlikten çok daha önemli olan beceriksizlik Gaziantepspor'a bakıldığında daha kolay anlaşılıyor. Cim Bom çok büyük paralar harcıyıp tartışılır adamlar alırken onların düşük bedelle daha iyi oyuncular bulması, elbette ki görmezden gelinemeyecek bir durum. Nitekim maça damgasını vuran da buydu.

Artık bezdirici olmanın da ötesine geçen sakatlıklar kervanına Kewell'in katılması sürpriz biçimde Anıl Dilaver'in şans bulmasını sağlamıştı. Ancak bu oyuncunun verimsizliği bir yana eğitimiyle ilgili sorun olduğunu düşündürecek pozisyon yaşandı. Cezaalanı içine atılan pasta topa sol ayağıyla vurup gol atmaya çalışmak yerine topu taç çizgisine doğru taşımayı yeğledi ve ayağından kaçırıp aut oldu.

Hangi nedenle serbest atışları Stancu'nun kullandığı da anlaşılması zor bir durumdu. Hagi'nin takımının bu atışlarını çok kötü kullanması onun teknik adamlık karnesine artı olarak yazılmıyor... Ancak Stancu'nun takımının ikinci golü yemesini önlemek şeklindeki savunma sorumlu davranışı takdir edilmeliydi.

İkinci yarıya Anıl'ın yerine Baros ile başlamak normaldi. Ancak onun yürüyecek halinin olmayışı anormaldi. Sabri'yi çıkarıp Yekta'yı alırken Serkan'ı dışarı almak daha makul olmaz mıydı, diye düşünmemek elde değildi. Fakat Hagi'nin iyi ve doğru yapamadığı işlerin başında bunun geldiğini de unutmamak gerekiyordu.

Yekta'nın pasıyla Culio'nun vuruşu Cim Bom adına maçın en güzel hareketiydi. Topun direktten dönmesi de talihsizlikler listesine eklendi... Bunun dışında sözü edilecek başka pozisyonun olmayışının ardından bu karşılaşma da Sarı Kırmızılı takımın inanılmaz bir kolaylıkla yenildiği maçlar listesine eklendi. Bu oyunda Cim Bom için beraberlik yok mu? İlla ki yenilmek mi gerekiyor!

Bunun oyuncularına vereceği mental zararı düşünmeden 6 ay daha süre isteyen Hagi, takımını tarihi bir yenilgi rekoruna doğru büyük bir başarıyla taşıyor. Ne diyelim, Allah kolaylık versin... a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

6 ay sonra mı?

Ahmet Çakır 2011.02.15

Galatasaraylılar bu sezon yaşadıkları toplam üzüntünün yanısıra her hafta başka bir savruluşla acı çekiyor. Eskişehirspor karşısında en azından oyunun bazı bölümlerindeki başarılı futbol ve 4 gollü galibiyet artık kötü günlerin geride kalabileceği umudunu verir gibi olmuştu. Ancak Gaziantepspor yenilgisi, bunca transfere karşın pek birşeyin değişmediğini gösterdi.

Bu arada iki satır da okurlardan gelen elektronik postaları yansıtmak gerekiyor. Maçın başında Galatasaray lehine penaltı pozisyonunu, görebildiğim kadarıyla Sabah'ta Levent Tüzemen'den başka kimse dile getirmemişti. 'Sen de yazmadın' diye sitem eden okurlar var. Yazdım aslında ama yazı çok uzadı, o bölümü atmak zorunda kaldım. 60 maçta 1 penaltı veren hakemin, bu sezon çok daha açık ve net penaltıları verilmemiş bir Galatasaray'ın bu derdine çare olması mümkün değildi.

Elbette ki o penaltı verilip gol olsa oyunun gidişi başka bir yön kazanabilir ve belki de Sarı Kırmızılı takım ayağa kalkma sürecinde bir adım daha atabilirdi. Ancak yine de böyle şeylere fazla kulak asmayalım derim. Asıl çıkış burada değil çünkü.

Hagi'nin ne kadar namuslu, dürüst ve çalışkan bir adam olduğunu defalarca yazmak zorunda kaldım. Birkaç ay içinde saçlarının nasıl beyazladığını da hepimiz görüyoruz. Ancak aynı sıklıkla bu işi yapamadığını da tekrarlamak zorunda kalmak inanın ki beni bıktırdı. Ne ki en önemli gerçek bu.

Yapamadığı işlerin başında saha dışındaki konuşmalarıyla takıma katkıda bulunmak geliyor. Geçmişte bu silahı çok iyi kullanan teknik adamlar gördük. Ancak Hagi'nin konuşmaları takım üzerinde hep olumsuz etki yapıyor. Sürekli olarak 6 ay sonra düzelecek olmaktan dem vurmanın anlamlı bir yanı yok. Üstelik 6 ay sonra bırakın kendisini, Polat yönetiminin kalabileceği bile tartışmalıyken...

İkincisi Hagi takımını sahaya doğru bir 11'le çıkaramıyor. Sabri ve Neill'in yerlerinde oynatılmamaları, Yekta'nın yedek bırakılması hiçbir biçimde kabul edilemeyecek teknik adam yanlışları. Sabri'nin ortada oynatılması sadece ona değil, başka teknik adamlara da doğruymuş gibi göründü. Eskişehirspor maçındaki şutunun Cana'nın kafasından gol oluşu gibi faydalar da ortaya çıktı. Ancak uğranılan zararlar bunun kat kat üstünde oldu.

Nedeni de şu: Galatasaray savunması ağır adamlardan kurulu. Hakan Balta başta olmak üzere Servet, Neill ve Cana, birlikte koşturaya başladıkları rakiplerin kesinlikle gerisinde kalıyorlar. Bu sıkıntının ilacı, Sabri. Gerek düz, gerek ters kademede boşluklara yetişip tehlikeleri önleyebiliyor... Belki daha önemlisi, geriden çıkışlarda rakip savunmanın kucağına düşmeden oynayabiliyor. Her zaman olumlu işler, iyi ortalar yapmasa da bu şekilde hücumda daha etkili olabiliyor. Bunlar defalarca yaşanıp görüldü ama Hagi göremiyor.

Serkan Kurtuluş bu sezon yaptığı aşamaya karşın hâlâ santrayı geçebilecek beceriye sahip değil. Savunmacı özellikleri de tartışılır. Dolayısıyla Serkan'ı 11'e koyup Yekta'yı dışarda bırakmak kolay savunulamaz. Yekta hem milli takıma kadar yükselmiş hem daha büyük gelişme potansiyeline sahip bir oyuncu. Fakat siz onu böyle kullanırsanız verimini çok düşürürsünüz. Öyle de oluyor.

Neill-Cana'nın oynadıkları ve oynamaları gereken yer durumunu tartışmanın bile bir anlamı yok. Elinde artık iyi bir kadro oluşturabilecek oyuncular varken bu anlamsız yerleştirmeler Galatasaray'ın çektiği sıkıntının sürekli hale gelmesine yol açıyor... Bitmedi, Kazım ve Stancu sahadayken böyle bir deplasmanda gerekli oyuncunun Anıl Dilaver olmadığını bile göremiyor Hagi.

Tekrar edelim: Hagi bütün iyiniyetine ve olağanüstü çabasına karşın bu işi yapamıyor. Rijkaard'ın bilançosu bile aranır hale geldi. Hikmet Karaman, Tolunay Kafkas sadece birkaç hafta içinde takımlarını yukarılara taşır, Şota bu işi en baştan becerirken, çok daha büyük olanaklara sahip Galatasaray'da kimsenin böyle masallar dinleyecek hali yok!

Hagi dönemindeki 6 yenilginin içinde taş çatlasa Trabzonspor'a karşı olan kabul edilebilir niteliktedir. Ötekilerin hepsinde teknik adam yetersizliği çok belirgindir. 120 milyon Euroluk bir kadroyla tarihî utanca doğru koşar adım gitmenin, bitmez tükenmez mazeretlerle geçiştirilemeyeceğini hepimiz kabul etmek zorundayız.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Transfer illüzyonuyla bu kadar oluyor!

Ahmet Çakır 2011.02.19

Herkesin büyük övgüler düzdüğü Seba döneminin özellikle ikinci 8 yıllık diliminin pek de parlak geçmediğini düşünüyorum demeyeceğim, yakından biliyorum.

Hatta bununla ilgili olarak Yeşilköy'deki tesisi odak alan yaklaşık 150 sayfalık bir incelemem bile var. Çok hatırlı bir dostumun ricasını da dikkate alıp kitap olarak yayınlanmasından vazgeçmiştim.

Yani Seba sonrasındaki Serdar Bilgili ve ardından da Yıldırım Demirören dönemlerinde yapılan çağdaş nitelikli atılımların peşinen destekçisi sayılırdım. Gelgelelim bugün varılan noktada Seba sonrasında Beşiktaş'ın özellikle şu son dönemde koşar adım bir felakete doğru yol aldığı açıkça ortada. Dolayısıyla Seba günleri aranıyor. Nitekim o da çıkıp "Herşey para değil" demek zorunda kaldı.

Elbette ki camia içinden insanlar da neler olupbittiğini rahatlıkla görebiliyor. Ancak bunları dile getirebilmek ve karşı çıkıp seçenekler oluşturabilmek pek kolay değil. Çünkü iktidarın elinde pek çok koz var. Özellikle yabancı yıldız transferi tribünleri çok mutlu edebiliyor. Buna benzer illüzyonlar sürekli kullanılıyor.

Bu illüzyonlardan biri de Beşiktaş'ın Avrupa'da başarılı olduğu yolundaki değerlendirmelerdi. Onu da herkes biliyor ki Siyah Beyazlı takım şu ana kadar tek ciddi rakiple karşılaştı, o da Porto idi, sonuçlar ortada. Dinamo Kiev karşısında ise tam anlamıyla şapka düştü kel göründü. Masal bitti, gerçekler ortaya çıktı.

Sezon başında ve devre arasında yapılan transferlerle Beşiktaş'ın çok büyük bir iş başardığını sananlar az değildi. Bu arada Siyah Beyazlı takımın geçmişteki Fenerbahçe'ye benzemeye başladığını düşünenler de oldu ki tamamen haklıydılar. Ancak o yolun nereye çıktığını ya da çıkmadığını Fenerbahçe çoktan görüp başka bir yere döndü. Devre arasında tek oyuncu bile almayan Sarı Lacivertli takım nerede, Beşiktaş ne durumda, gözümüzün önünde...

Demirören'in yönetim anlayışının Siyah Beyazlı kulübe çok ağır zararlar verdiğini herkes görebiliyor. Ancak buna nasıl engel olunabileceğini kimse kestiremiyor. Özellikle onun şahsına olan 90 milyon liralık borç, yerine geçmeye talip olacakların elini kolunu bağlıyor... Sorun sadece para da değil, federasyonla girilen anlamsız kavga gündem değiştirmeye dönük bir manevradan başka nedir? Camia ve taraftarın bu kavgaya zerrece aldırış etmediğini yani yönetimin yanında yer almadığını görmek hiç de zor değil.

Ayrıca, İbrahim Üzülmez olayında yaşanan tutarsızlıkları pek çok arkadaşımız görüp yazdı. Bence içlerinde en çarpıcı olanı yine Atıf Keçeci dostumuzun üzerinde durduğu noktaydı. Siyah Beyazlı kulüpten düpedüz kovulan birinin önce A2 takımının başına getirilmesi, ardından ligin son maçında Gaziantepspor karşısında jübilesinin yapılması gibi sözler karşısında, Keçeci'nin sorduğu 'Başkan, jübile yönetmeliğini okumuş mu?' sorusu sanıldığından çok daha fazla şey anlatıyordu.

Bütün bu olupbitenler içinde beni en çok etkileyen nokta da şu: Demirören'in görev süresi içinde yapılan transferlerin hiçbirisi yapılmasa demek saçma olur, sadece yüzde 10'u yapılsa ve yüzmilyonlarca dolar kulüpte kalsa, Beşiktaş bundan daha kötü hangi sonuçları alabilirdi?

Neredeyse yarım asra yakın süredir futbolla şöyle ya da böyle ilgileniyorum. Öğrenebildiğim en kesin gerçeklerden biri, transferi çare sanmanın daha büyük bir bataklığa düşmenize yol açtığıdır. Bu bataktan Fenerbahçe kurtuldu, Galatasaray çırpınıyor, Beşiktaş ise Allah selamet versin denilecek bir yere doğru sürükleniyor.

Bursaspor'un mağduriyeti

Bu mağduriyet sözünü tırnak içine almak ya da sonuna bir ünlem işareti koymak uygun olabilirdi. Yeşil Beyazlılar Eskişehir deplasmanında yaşananlar için epeyce sıkı bir isyanın fişeklerini ateşlediler.

Elbette ki haklı oldukları noktalar yok değildi. Ancak büyük fotoğrafa bakmakta da yarar vardı. Sonuçta Ertuğrul Sağlam gerekenlerin söylenmesiyle camiayı sükunete davet ederek çok akıllıca bir iş yaptı. TSYP'de arkadaşlarla topluca maç izlediğimiz bir ortamda şu konu gündeme gelmişti geçenlerde: Hakem hataları konusunda kıyametler koparken Bursaspor'un son iki sezonda hemen hiçbir mağduriyet yaşamayışı ilginç değil mi? Mağduriyet bir yana, geçen sezon Diyarbakır ve Gaziantep maçlarında 'aşırı derecede avantaj' denilebilecek durumların yaşandığı öne sürülüp öteki benzer gelişmeler değerlendirildi. Elbette ki bu sezon iki G.Saray maçında da yaşananlar belleklerde tazeliğini koruyordu. Peki, bütün bunlar gözönüne alındığında sonuç olarak ne söylemek gerekiyor? Galiba en iyisi, bu tür konuları fazla kurcalamayıp işine gücüne bakmak. Yoksa asıl o zaman kendinizi adım adım bir mağduriyete doğru götürmeye başlıyorsunuz.

Taurasi olayı ve sonrası

Taurasi olayı ne yazık ki Türkiye'de bugüne kadar doping konusunda alınan büyük mesafeyi sıfırlayacak kadar yıkıcı etkileri olabilecek türden felaket. Ortaliğin biraz daha aydınlanmasının ardından geniş bir yazıyı gerektiriyor.

Ancak böyle bir olayın ardından 'ben de şu zararı gördüm, hayır asıl ben yıkıldım' tarzı açıklamalarla birtakım isteklerde bulunmak da pek desteklenebilecek bir tavır değil. Tazminat hakları ve öteki geri döndürülebilecek durumlar için bir itirazım yok ama daha ötesi için feryat figan halleri de anlamsız.

Bu ülkede insanlar hiçbir suçları olmadan yıllarca hapis yatırılıp sonrasında sadece 'pardon' denilebiliyor. O nedenle, ortalığı büsbütün yangın yerine çevirmenin bir anlamı yok. Özellikle Fenerbahçe'nin kaybı gerçekten çok büyük ama ne yapacaksınız ki ofsayt bir golle yenilip şampiyonluğu kaybetmek gibi sonuçta bunlar da olabiliyor.

Hesabını da soralım, daha fazlasını da yapalım ama şimdi biraz sakin olup savunmanın ne söyleyeceğini dinleyelim.

Hep Lucescu'yu hatırlamak

Sadece ben değil pek çok arkadaşım bugünlerde Lucescu'yu anmadan edemiyor. Bizim tek temsilcimiz kendi evinde bir Ukrayna takımından 4 yerken, onun takımı Roma deplasmanından 3-2'lik galibiyetle dönebiliyor. Böylesine çarpıcı bir durumda Rumen hocanın çok büyük payının bulunduğunu da herkes biliyor.

Lucescu bu tür olağanüstü işleri her zaman olduğu gibi vasat sayılabilecek bir kadroyla yapıyor. Kıyaslamanın hiçbir zorluğu yok. Beşiktaş ve Shakhtar Donetsk kadrolarını karşılıklı yazın bir yere. Hangisinde uluslararası çapta yıldızlar daha fazla görürüz. Üstelik geçmişte Lucescu'nun Beşiktaş'ı, bugünkünden daha zayıf bir kadroyla aynı rakibi 3-1 ve 0-0'la geçmişti. 28 Kasım 2002'deki maçta Beşiktaş'ın yabancıları Cordoba, Zago, Ronaldo, Nouma ve Pancu gibi oyunculardı. Belki büyük yıldız değil ama çok yararlı takım oyuncuları...

Benden önce yazan arkadaşlarımız haklı: Lucescu'yu ülkemizde tutamamış olmak sadece Beşiktaş ve Galatasaray'a değil Türk futboluna da büyük bir kötülük etmiş olmak anlamına geliyor bugün. Onun da katkısıyla Ukrayna füze gibi yükselirken biz yerimizde saymak değil utandırıcı bir gerileme sürecine düştük!

O kitap yazıldı Ercan

Ercan Taner kardeşim Habertürk'te 18 Şubat Cuma günü yayınlanan yazısında, son dönemde yine futbol ve siyaset ilişkilerinin fazlasıyla içiçe geçmesi nedeniyle soruyordu: 'Futbol Politikası' kitabını kim yazacak, diye.

O kitap çoktan yazıldı Ercan kardeşim! Genç denebilecek bir yaşta kaybettiğimiz değerli araştırmacı Mehmet Ali Gökaçtı'nın kitabının adı "Bizim İçin Oyna." Altbaşlığı da: Türkiye'de Futbol ve Siyaset. İletişim Yayınları'ndan çıktı. Ercan Taner'in bu yazısı sayesinde belki birkaç kişi daha alıp okuma isteği duyar. Biz de Gökaçtı kardeşimizi bu vesileyle anmış oluruz. Nur içinde yatsın.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hakaret mi iltifat mı?

Ahmet Çakır 2011.02.20

Bir teknik adamın saygı görmesi için bunu hakedecek işler yapması lazım. Bu da çok zor bir iş sayılmaz.

Yoksa futbolculuk geçmişindeki katkıları nedeniyle sürekli bunu talep ederse herkesi bıktırır. Hagi'nin anlamak istemediği konuların başında bu var.

Hagi, bugüne kadar Galatasaray'ın başına gelmiş teknik adamların en kötüsü müdür? Bu belki aşırı bir iddia olur. En azından listeyi bir kez daha gözden geçirmek gerek. Fakat ilk 3 arasında yer alacağını rahatlıkla söyleyebiliriz. İtiraz edeniniz çıkar mı?

O önce saha dışında ne yapması gerektiğini bilmiyor. Örneğin, hafta içinde yaptığı basın toplantısındaki açıklamaları yine yakınmalarla doluydu. Oysa yapması gereken bunun tam tersiydi.

En başta 'Bu maçla birlikte yükselişe geçip Galatasaray'ı layık olduğu yere taşıyacağız. Bunun için taraftarımızı da bekliyoruz' demesi gerekirdi. Çünkü bu konuşmalar işi bilen teknik adamların kozu sayılır. Bu sayede hiç değilse kombine almış olan taraftarlar maça gelirdi.

Çok daha önemlisi, bu kadar zayıf rakip karşısında takımına futbol oynatamayışı. Serkan'lı kadro, Sabri ve Neill'in ortaalandaki oynama saçmalıkları, Yekta'nın dışarıda kalışı hep teknik adam fiyaskoları. Bu düzenlemelerle sizin takımınız ortaalandaki top tutamaz ve oyun kuramaz hale geliyor.

Bunu yapamayınca da ilerideki üç adam boşa çıkıyor ve 8 kişi oynar gibi oluyorsunuz. Ayrıca bu durum rakipten korkuyormuş gibi bir görünümün doğmasına yol açıyor. Bazı oyuncular gerçekten korkuyor da... Bütün bunlar bizim tribünden dehşetle izlediğimiz durumlar.

Bunun yanında yürüyecek hali olmayan Baros'u merkeze koyup Stancu ile Kazım'ı gol bölgesinden uzaklaştırmak gibi bir saçmalıklar ancak Hagi'nin becerebileceği bir işler. Üstelik bu yanlışları sürekli yapıyor ve sonuçları da felaket oluyor. Yani Hagi hem bilmiyor hem de öğrenmiyor.

Durumu şöyle düşünelim: Hagi'nin ilk maçında bu takım Fenerbahçe ile berabere kaldı. Yani takımın pek de yetersiz olduğu iddia edilemezdi. Hagi ile çöküş hızlandı ve bilinen durumlar yaşandı. O hâlâ takımı bu hale kendisinin getirmediğinden söz edebiliyor. Hadi oradan efendim!

Cim Bom'un sadece devrearası transferleriyle rahatlıkla iki Bucaspor takımı kurulabilir! Üstelik konuk ekip sahaya 5 eksikle çıkmıştı. Sarı Kırmızılı takım A2 düzeyindeki rakip karşısında bile üstünlük sağlayamadı. Böyle bir durumda o hâlâ saygı beklediği sızlanmalarıyla sabırları taşıyor.

2 Mart'taki Gaziantepspor kupa rövanşı sonrası gönderileceği yolundaki yorumları

Hagi hakaret olarak kabul etmişti. Dün akşamki perişanlıktan sonra bunu bir iltifat olarak sayması lazım. Onun teknik adamlığıyla bir yere varmak mümkün değil.

Maç mı? Kazım'ın akıllı bir pasıyla gelen gol Cim Bom'u bu sezon yaşadığı sayısız utanca bir yenisinin eklenmesini önledi, o kadar! Binbir zorlukla bulunan bir gol ve azaplar içinde tamamlanan bir maç daha! Mendy'nin boş kaleye atamadığı top sayesinde kazanılan 3 puan! Hepsi bu. Tabii isterseniz Zapata'nın gol yemediği tarihi bir maç olarak da görebilirsiniz bu rezaleti!

Allah'ım, bu işkencenin bir sonu olmayacak mı? a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Transfer, bazen takımı mahveder

Ahmet Çakır 2011.02.26

Okurlarım transfer konusundaki görüşlerimi biliyor. Özellikle büyük kulüplerimiz adeta transfer bağımlısı gibi hareket ediyor.

Bu sezon Fenerbahçe kendini biraz kurtarır gibi oldu, Galatasaray ve Beşiktaş çılgınlıkta sınır tanımıyor. Özellikle Siyah Beyazlı takımda çok parıltılı ama gerekliliği tartışmalı transferlerin takımı nasıl mahvettiğinin çarpıcı bir örneği yaşanıyor.

Aslında devrearasında yapılan transferlerin takıma pek yaramadığını Beşiktaş Kulübü Başkanı Yıldırım Demirören bile biliyordu! Bunu Simao, Almeida ve Fernandes'in sözleşmeleri imzalanırken dile getirmekten kendini alamamıştı.

Doğrusunu isterseniz bu transferler hepimizin gözünü kamaştırdı. Hele arkasından 5-1'lik Bucaspor galibiyeti gelir ve kupada da Trabzonspor safdışı bırakılırken artık gamlı baykuşluk etmenin bir anlamı kalmamış gibiydi. Beşiktaş parlak bir geleceğe yürüyordu, bütün Avrupa Siyah Beyazlıları konuşuyordu...

Ancak sonrasında işler inanılmaz biçimde gelişmeye başladı. Siyah Beyazlı takım normal koşullarda rahatlıkla kazanabileceği maçlarda bile yenilmeye başladı. 17'de 17 hayali iki hafta içinde komediye dönerken tutunulacak en güçlü dal olarak görülen Avrupa da fiyaskoyla noktalandı.

D.Kiev'in Beşiktaş'ın yarı değerinde bir ekip olmadığını ilgili yerlerden kolaylıkla öğrenebilirsiniz. Ancak vasat oyuncuların kurulu olsa da neyi nasıl yapacağını Beşiktaş'tan çok daha iyi biliyor. Teknik adam farkı da buna eklenince Beşiktaş'ın yaşadığı facia tablosu ortaya çıkıyor.

Büyükler, başarısız dönemlerin ardından tam anlamıyla çılgına dönüyor ve akıl almaz transferler yapabiliyor. Beşiktaş'ın Demirören döneminde yaptığı transferlerin yüzde 50'sinden fazlasının bu kapsamda değerlendirilebileceği gün gibi ortada.

O parıltılı transferlerle gündem değiştirilir ve taraftarın gönlü kazanılırken takım içinde neler olduğu pek görülmek istenmiyor. Yeni gelenlere yapılan Maradona muamelesi abartıldığı zaman ötekiler de 'Madem öyle, oynasınlar da kurtarsınlar bakalım takımı!' der gibi bir psikolojiye girebiliyorlar. Hele bir iki başarısız sonuç ortaya çıkınca bizim düşün evinden sanki cenaze çıkmışçasına işler tersine dönebiliyor.

Beşiktaş şu anda bunu yaşıyor. Böyle durumlarda başta yönetim olmak üzere bütün kesimlerin sağlıklı düşünme ve doğru adımlar atma şansı da kalmıyor. Yanlış düzeltebilmek için yenileri yapılıyor ve işler içinden çıkılmaz hale geliyor. Federasyonla kavga ve öteki saçmalıklar tesadüf değil.

Siyah Beyazlı yönetimin Simao, Almeida ve Fernandes transferlerini yaparken elbette ki futbol aklıyla hareket etmediğini, başka dertlerine çare olarak bu hamleyi düşündüğünü görebiliyorduk. Özellikle Quaresma'nın bulunduğu takıma Simao'yu almanın saçmalığı gün gibi ortadaydı. Takımın sorunu başka yerdeyken yapılan bu takviyeler güçlenme yerine tam tersi sonuç da verebilirdi.

Teknik direktörün Allah selamet versin denilebilecek türden işleri de bu felaket tablosuna yol açan etkenler arasında önemli bir yer tutuyor. Okay Karacan arkadaşımızın da vurguladığı gibi İnönü'deki D.Kiev maçında Ernst'i çıkarıp yerine Erhan Güven'i alan futbol aklı karşısında dehşete kapılmamak mümkün değildi...

Ardından Fenerbahçe maçında Necip'in oyundan alınmasına inanmak mümkün değildi. Hatta işlerin bir kez tersine döndüğü dönemde artık doğruları yapmanız bile birşeyi değiştirmiyor. Kiev'deki maçta Toraman ve Nobre değişiklikleri doğrudu ama ondan sonra Beşiktaş delik-deşik oldu.

Böyle olmaz...

-Artık Hagi yazmak sıkıcı olmaya başladı. Yönetimle ilgili gelişmelerin çok ilgimi çekmediğini de daha önce anlatmaya çalışmıştım. Yine de hafta içindeki Adnan Öztürk'ün toplantısı görmezden gelinecek gibi değildi.

Son seçimde Polat'ın rakibi olarak hiç de azımsanmayacak oy alan Adnan Öztürk, gerçekten seviyeli ve Galatasaray'a yakışır bir muhalefet yapıyor. Ancak bunun memleket koşullarında ne kadar geçerli olabileceği de tartışmalı. Nitekim, açıklamalarının ardından muhabir arkadaşların büyük bir bölümü 'Ne demek istiyor ağabey?' diye bana soruyorlardı.

Öztürk daha önce başkan adaylığını açıklarken de böyle 'tutuk' denebilecek bir görünüm verdi ve belki biraz da o nedenle kaybetti. Sözkonusu Galatasaray da olsa bu toplumda insanlar başkan adaylarının 'vurduğu

yerden ses getirecek' özellikler taşıması gerektiğini düşünüyor.

Bu nedenle Öztürk'ün 'Sayın başkan, izin verirsiniz sizi Galatasaray anlayışı içinde biraz eleştirebilir miyim?' yaklaşımı pek sonuç verici görünmüyor.

Net biçimde 'tekrar adayım' diyemeyişi de camianın ileri gelenlerinin tavrını 'Sen bir kez kaybettin, bu seçimde adayımız başkası olacak' diye okumasından kaynaklanıyor. Kısacası, bu iş böyle olmuyor sayın Öztürk...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Güle güle Hagi

Ahmet Çakır 2011.02.27

İlk yarı bittiğinde Galatasaray bu sezon belki de en rahat maçlarından birini kazanacakmış gibi bir görünüm vardı.

En az Cim Bom kadar eksiği aksağı bulunan ev sahibi takım belki de sezonun en kötü 45 dakikasını oynadı. Ancak ikinci yarıda iş öyle bir tersine döndü ki Sarı Kırmızılı takım neye uğradığını şaşırды.

Bugüne kadar Beşiktaş ve Fenerbahçe önünde çok iyi sonuçlar alıp Galatasaray karşısında bir türlü etkili olamayan İstanbul BŞB de bu eksiğini görkemli biçimde gidermiş oldu. Maçın kaderini de sonucunu da belirleyen, iki takımın teknik direktörleri arasındaki farktı.

Hagi'nin sahaya çıkardığı takım ve oynatmaya çalıştığı futbolu pek sempatik bulmadığımızı daha önce defalarca anlatmaya gayret ettik, tekrarın bir anlamı yok. Bizim sempatiğimiz filan da çok önemli değil, futbolun gerçekleri gün gibi ortada. Ortaalandaki sadece Culio ile var olmaya çalışmak, Serkan Kurtuluş ve M.Sarp ile oyuna başlamak, Hagi'nin bilinen o anlamsız inadının maça yansımasydı.

Ortaalandaki top tutamayan bir takımla ilerideki üç adamınızı da kaybedip 8 kişi oynamaya başladığınız gibi çarpıcı bir gerçeği bile göremiyor Hagi! Onun artık bıkkınlık veren hataları, Cim Bom'un güle oynaya kazanıp biraz olsun soluk alabileceği haftada yine tepetaklak gitmesine yol açtı. Hagi her zaman olduğu gibi ikinci yarıda A.Avcı'nın hamlelerini seyre dalınca Galatasaray lig tarihinin yenilgi rekorunu kırmayı başardı!

Elbette ki Olimpiyat Stadı'ndaki iklim koşulları en azından bir paragraf açmayı gerektirecek kadar zorlayıcıydı. İlk yarıda Cim Bom rüzgâr yardımıyla rakip kaleye daha rahat gider gibiydi. Ancak golü bu sayede buldukları söylenemezdi. Sabri'nin pası ve Baros'un önüne alıp soluyla vuruşu bu sezon Cim Bom'da pek az görebildiğimiz 'kalite' düzeyindeki hareketlerdi. Ama bunun maçı kazanmaya yeteceğini sanınca perişan oldular.

Serkan Kurtuluş'un yetersizliği, ev sahibi takımın sezonun en rahat gollerinden birini bulmasını sağladı. Zaten bu da rakibin ilk etkili atağıydı ve Serkan santradan itibaren Gökhan Ünal'a 'refakat etti', metrelerce arkasında kaldı ve bu etkisizliğiyle golün oluşumuna ciddi bir katkıda bulunmuş oldu. İstanbul BŞB belki sezonun en kolay golünü atarken Lorik Cana ve M.Sarp'ın hamleleri de acıklıydı.

Bunun hemen ardından maça müdahale edip birşeyler yapmak gerekiyordu ama yetkili kişinin bundan haberi bile yok gibiydi. Nitekim o uyanana kadar takımı 2 gol daha yedi ve tarihî bir yenilgi-rezalet rekoru kırmış oldu!

Oyunun uzatma bölümünde Hagi'nin Emre Çolak'ı oyuna sokuşu 'Herhalde cinnet getirdi' diye yorumlanacak bir hareketti.

Tabii çok daha önemlisi Lorik Cana ve M.Sarp'ı tutmanın mümkün olmayışydı. İlk golün hemen ardından aynı ikili 'daha fazlasını da yapabiliriz' diye takımlarının ikinciye yemesini sağladılar. Bu golün oluşumunu TV'den iyi izleyin, buna yol açan iki oyuncu bırakın Galatasaray'ı bu ligin sıradan bir takımında bile forma bulamaz!

Artık Hagi şunu yapamıyor, bunu yapamıyor gibisinden sözlerin de bir anlamının kaldığını sanmıyorum. Rakiplerinden kat kat güçlü bir kadronun bu kadar kolay yenilmesi ve bunun asla önlenemez bir kader haline gelmesi, Galatasaray'da değil hiçbir hedefi olmayan vasatın altındaki takımlarda bile kabul edilemez. Güle güle Hagi! Seni sonsuza kadar seveceğiz ama teknik adam olarak asla hatırlamak istemeyeceğiz. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Karadeniz'de müthiş gece

Ahmet Çakır 2011.02.28

Sadece Hagi ve Galatasaray'dan sıkıldığım için değil sezonun en önemli karşılaşmalarından biri olarak gördüğümünden Pazar sabahı erkenden kalkıp Trabzon'un yolunu tuttum.

Yanılmadım da. Belki Trabzonspor'un evindeki üçüncü maçta da kayba uğrayıp liderliği bırakması kendi adına tatsızdı ama futbolumuz adına keyifli bir geceydi.

Bordo Mavili takım Sivas ve Manisa engellerini deplasmanda aşırp derin bir soluk almıştı ama bu maçta uğranabilecek bir kaza yıkıcı bir etki yapabiliirdi. Her Pazar akşamı koltuğu Fenerbahçe'ye bırakma endişesiyle yarışı sürdürmeye çalışmak kolay iş değil...

Üstelik savunmada Egemen'in yokluğundan doğan büyük sıkıntıya çözüm bulunamamış, Colman gibi önemli bir adamın uzayan formsuzluğu can sıkımaya başlamış, ötekiler de ligin ilk yarısındaki parıltıdan uzaklaşmışken bu karşılaşma öncesinde bir de Selçuk'un hastalığı endişeleri artırıcı bir durumdu.

Tabii bir de duygular var: Maç öncesi tribündeki şovun yanısıra Şenol Güneş-Şota Arveladze kucaklaşması da yerinde görmek istediklerimin başında geliyordu. Onların varlığı ve yaptıkları sadece takımları için değil Türk futbolu adına da önemli bir kazanç.

Siz şu işe bakın ki Sadri Şener'in çok haklı olarak yakındığı ama uygun ifadeyi bulamadığı için de biraz tıkandığı golün aynısını daha maç başlamadan bu kez Süleymanou Trabzonspor'a armağan etmesin mi! Hakkını yemeyelim, Alanzinho'nun baskısı ve Jaja'nın da müthiş becerisi elbette ki görmezden gelinemezdi.

Bu gol böyle zorlu bir maçta olabilecek en güzel gelişmeydi ama Kayserispor buna pabuç bırakmayacağını çok geçmeden gösterdi. Üstelik sonrasında da Trabzonspor'u korkutacak biçimdeki oyununu sürdürdü. 4'ü de hızlı, hareketli ve becerikli forvetiyle üstünlük sayısına yakın görünen de konuk takımdı. Bu nedenle Trabzonspor savunması çakılı kaldı, Serkan belki de ilk kez bu maçta rakip alanda çok az görünebildi.

Kayserispor'un ikinci yarının başında yediği gole hemen karşılık verebilmesi bu kapasitenin göstergesiydi. Onunla kalmayıp üçüncüyü de bularak Trabzonspor'u allak bullak etmeleri maçın gidişine uygun ve beklenen bir durumdu. Şota'nın takımını hazırlayışı ve maçtaki hamleleri göz kamaştırıcıydı.

Şenol Güneş'in elinde Yattara dışında oyuna sürecektir koz yokken Kayserispor'un Zalayeta, M.Eren ve Moritz'i kenarda bekletebilecek kadro zenginliğine ulaşmış olması da çarpıcı bir gelişme. Şampiyonluğa oynayanlar dahil olmak üzere bütün takımlar Kayserispor ve Gaziantepspor maçları için yaptıkları puan hesaplarını bir kez daha gözden geçirmeli. Herşey çok yıkıcı biçimde aleyhine dönmüşken Trabzonspor'un "yenemiyorsan yenilme" durumunu yakalaması sanıldığından çok daha önemli olabilir. Kendi evindeki üçüncü maçı da kazanamayıp liderliği bırakmak tatsız ama daha kötüsü taraftarın eski günlere dönüşü oldu. Bu, daha can yakıcı olacak gibi...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şota ve Hagi

Ahmet Çakır 2011.03.01

Trabzonspor-Kayserispor maçı birden çok yazıyı hakedecek ve futbolumuz adına umut verici bir karşılaşmaydı.

Sadece 6 gol değil oyunun büyük bir bölümündeki futbol kalitesi de keyif verici düzeydeydi. Futbolumuzun ne kadar kötü durumda olduğu çok sık tekrarlanıyor. Böyle maçlar da bir tür tekzip yerine geçiyor.

Güney Kore maçı için Trabzon'a gittiğimizde gözlemlediğimiz değil neredeyse içinde yaşadığımız tedirgin bekleyiş bu kez yerini umutlu bir havaya bırakmıştı. Taraftarın coşkusu ve tribünlerdeki bayrak şov görülmeye değer güzellikteydi. Bordo Mavili takım yeniden ilk yarıdaki parıltıyı yakalayacak gibiydi.

Kabul etmeliyiz ki Egemen'in ardından Engin'in oynayamıyor oluşu ciddi bir sorun. Hele onlara son dakikada Selçuk'un eklenmesi Şenol Güneş için tam bir kâbustu. Deplasmandaki Manisaspor maçı kurtaran adam olsa da Alanzinho 90 dakikanın tamamı emanet edilebilecek düzeyde değil. Jaja'nın da kopuk kopuk oynamaya başlaması toplam performansı aşağıya çekiyor. Buna Umut ve Burak'ın bilinen dağınıklıkları eklenince Trabzonspor için iş alabildiğine zorlaşıyor. Savunmadaki sıkıntı çok açık. Sadece Colman'ın biraz kırırdanması Kayserispor maçının artılarından biriydi.

Yine de Bordo Mavili ekibin toplu bir düşüş içinde olduğu söylenemez. Tam tersine yaşadığı zorluklara karşın ayakta durma becerisini gösterebiliyor Trabzonspor. Bu da sanıldığından çok daha önemli. Bu havayı kaybettiğiniz zaman Galatasaray'a benzersiniz!

Elbette ki maç sonrasında en çok sözü edilmesi gereken adam Şota Arveladze idi. Tolunay Kafkas'tan devraldığı takımın başında onun ne yapabileceği bir soru işaretiydi. Hatta bu açıdan Kayserispor bir maceraya girmiş bile sayılabilirdi. Oysa Şota kısa sürede önemli işler yaptı ve takımını zirve adayları arasına sokmayı başardı.

Kayserispor tıpkı Gaziantepspor gibi göz kamaştırıcı bir futbol oynuyor. Bunu da her geçen gün biraz daha geliştiriyor. Kale ve savunmadaki olağan denilebilecek sorunları da aştığında bu performansın önümüzdeki yıllarda da süreceğini tahmin etmek zor değil.

Elbette ki Şota'nın yaptığını Hagi nasıl ve niçin yapamıyor diye de epeyce düşündük. Bu yazının bir boyutunu da bu oluşturuyor. Çok temel bir neden var ve onu da Gürcan Bilgiç arkadaşımız söyledi: Şota çok iyi bir yardımcı hocalık dönemi geçirdi, Hagi ise doğrudan teknik adamlığa soyundu. En önemli fark burada.

Biz buna benzer konuları basmakalıp birtakım laflarla açıklamaya çalışıyoruz: Efendim, iyi futbolcu ille de iyi teknik adam olacak diye bir kural yok! Anladık, peki Şota kötü bir futbolcu muydu? Tam tersine, onun futbolculuğunun Hagi'den eksiği olduğunu kim söyleyebilir?

İşe başlangıç noktasında Hagi'nin elindeki kadro kâğıt üzerinde Kayserispor'dan çok daha yukarda bir bedelle ifade ediliyordu. Hâlâ da öyle... Evet, o kadro moralsizdi, güvensizdi ve buna benzer bir yığın sorun vardı ama Hagi o sorunları çözmek yerine daha da ağırlaştırdı.

Olayı teknik açıdan ele aldığınızda Şota'nın oynattığı futbolun zenginliğiyle Hagi'nin takımının kısırlığı arasında çok dramatik bir fark var. Daha tuhafı, onca transfere karşın Hagi'nin takımı herhangi bir gelişme de göstermiyor. Bu beklenti hep belirsiz bir geleceğe ışınlıyor.

Hagi takımını herhangi bir sisteme dayalı taktikle filan oynatmıyor. Zaten Sabri, Neill ve Cana'nın yerlerini değiştirmesi de bundan. Sanki bu şekilde özgün bir düzenlemeye gitmiş havası oluşturmaya çalışıyor. Kendisi de buna inanmak istiyor çünkü başka birşey bilmiyor ve yapamıyor. Cim Bom'un yaşadığı sorun bu kadar açık ve basit!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çanlar artık Polat için çalışıyor

Ahmet Çakır 2011.03.02

Bu tür konuları iyi bilmediği halde biliyormuş gibi görünmeye çalışan insanlar gereğinden fazla bizim memlekette.

Adına şarlatanlık denilen, özünde insanları aldatmaktan başka bir yanı bulunmayan durum, ne yazık ki bizde bazılarının para ve ün kazanmasını sağlayabiliyor. Ayrıca ortaya çıkan bilgi kirliliği insanlarda bezginliğe yol açıyor, bu kadar çok yalanın yanında gerçekler de güme gidiyor.

Galatasaray'ın düştüğü durumla ilgili olarak en sağlam ve geçerli değerlendirmeleri Hakan Şükür yapıyor. Üstelik bunu yaparken ortaya koyduğu cesaret de takdir edilecek düzeyde. Çünkü Adnan Polat yönetiminin ona sportif direktörlük önerdiği, yani bu tür görevler için düşünüldüğünü unutmamak gerek. Bu açıdan Şükür, kendini ateşe atmak pahasına konuşuyor.

Yönetim değişip başkasının gelmesine yatırım yapıyor diye düşünenler olabilir. Hayır, yeni gelebilecek yönetim bu konuşmaları olumlu değerlendirmez. Tam tersine, "O da çok konuşuyor kardeşim" diye herhangi bir göreve getirilmesi özellikle engellenir. Kısacası, neresinden bakarsanız bakın Hakan Şükür, önemli ve saygıdeğer bir iş yapıyor.

Galatasaray'da neler yaşandığını ve takımın niye rezalet rekorları kırdığını en iyi bilen kişilerden biri Hakan Şükür. Hem yıllarca olayın içinde yaşamışlığının avantajı var hem sonrasındaki gelişmeleri çok iyi izliyor.

Kimsenin alamayacağı türden haberler için de pek çok kanalın ona açık olduğunu tahmin etmek zor değil. Hakan da bunları açıklayıp sislerin dağılmasına yardımcı oluyor.

Adnan Polat yönetimi, çok yakın zamana kadar, öteki büyük işlerle daha fazla ilgilendiğinden futbola yeterli zaman ayıramadıkları yolundaki savunmalarla vaziyeti idare etmeye çalıştı. Bu da gerçekmiş gibi göründü. Hiç de öyle değil. Çok büyük yatırımlar yapıldı, mesai harcandı, çaba gösterildi ama tarihin en büyük başarısızlıklarından biriyle karşı karşıya kalındı.

Rijkaard toplam bilançoda yüzde 55'lik oranı kabul edilemez olduğu için gönderildi. Hagi'nin başarı oranı yüzde 50'nin de altında. Elbette ki hemen gönderilmesi gerektiği düşünülüyor ama Polat yönetimi kısa görev süresinde o kadar çok hoca değiştirdi ki şimdi kıpırdamıyor. Artık kendisinin gitmesi gerektiğini yönetim de görebiliyor ama bunu kabul etmek olanaksız.

Bu durum çok ilginç bir sonuç verecek gibi görünüyor: Hagi'yi gönderemeyen yönetim, onun yüzünden kendisi gidecek! Polat yönetimi şu anda böyle bir açmaz içinde. Takım içindeki sıkıntılarla ilgili haberlerin hepsinin doğru olduğunu bu işlerle ilgilenenler biliyor. Elbette ki birtakım abartılar ve eklemeler oluyor ama özünde hepsinin doğru olduğunu özellikle yalanlama yapılırken anlıyoruz.

Arda'nın durumunun her bakımdan kabul edilemez noktaya geldiği gün gibi ortada. Onu kaptan yapmak belki düşüncede iyiydi ama uygulamada korkunç bir fiyaskoya dönüştü. Sakatlığının bir türlü geçmeyişiyle ilgili olarak söylenenleri yönetim bizden çok daha iyi biliyordur. Bunlar doğru olmasa bile artık öyle kabul ediliyor. Kimsenin Arda'yı savunabilecek hali kalmadı. Sakatlığın bu kadar uzaması, 'kasten oynamıyor' söylentilerine haklılık kazandırıyor. Hakan Şükür de bu durumu çarpıcı biçimde değerlendiriyor.

Sarı Kırmızılı takım bu akşam Gaziantepspor'u yenip de yarı finale yükselirse sorunlar ortadan kalkacak gibi görünmüyor. Sonrasında Beşiktaş ve finaldeki rakibi geçip kupayı kazanmak bile sorunları ortadan kaldıracak gibi değil. Polat'ın "Ne Hagi kalır ne de Sezgin" dediği durumdan daha ağır bir fiyasko ortada duruyor. Artık onları göndererek yönetimi kurtarma olanağı kalmadı. Polat yönetimi için çanlar çok güçlü biçimde çalıyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

El yakan toplar!

Ahmet Çakır 2011.03.04

VALENCİA-İster futbol ister basketbol ya da başka bir spor olsun aslında hep benzer durumları yaşıyoruz.

Başarılarımız hep eksik, yarım ve kısır kalıyor. Sonrasında da bitmez tükenmez mazeretler geliyor, kavgalar başlıyor ve umutlar hep belirsiz bir geleceğe erteleniyor.

Fenerbahçe Ülker bu kez aynı durumları yaşamamak için derin bir kadro oluşturdu ama sakatlıklar başta olmak üzere öteki sorunlar onun da yakasını bırakmadı. Sarı Lacivertli takım müthiş başladığı ilk grup serüveninde sıkıntı çekmeden çıktı ama istediğini tam da elde edemedi. Burada da 3 galibiyetle harika bir başlangıcın ardından olmadık yenilgiler geldi ve turistik gezi olması beklenen P.E. Valencia maçı finale dönüştü.

Temsilcimiz kötü başlamadı ama ilk iki faulün kaçırılması kötü bir işaretti. Fenerbahçe Ülker normal koşullarda rakibini yenebilecek kapasiteye sahip olduğu halde el yakan toplar yüzünden iş çıkmaza girdi. İlk çeyrekte

rakip de kötü hücum ettiği için oyun dengede gitti ama ilk yarının sonunda ev sahibi hem dış şutlarda isabet buldu hem pota altını iyi kullandı ve arayı açmaya başladı.

Rakibin baskılı savunması karşısında artan top kayıpları ve dengeli hücum edememek Fenerbahçe Ülker'in en büyük sorunuydu. İlk yarıda Ömer Onan, Kaya Peker, Oğuz ve Kinsey'in sayı üretimlerinin sıfır oluşu inanılması zor bir durumdu. Bunda rakip savunmanın başarısı kadar bu oyuncuların topluca kötü oluşlarının rolü açıktı. Rakibin 8'de 5 üçlük isabetinin yanında, Sarı Lacivertlilerin 10'da 1'i, tam bir felaketti!

Üçüncü çeyrekte Oğuz'un nihayet rakip pota altına girebilmesi ve Emir'in iki üçlüğü yeniden dengenin kurulmasını sağladı. (Aynı Emir'in rakip pota altında bomboş durumda aldığı topa rakibi bekleyip sayıyı atamayışı, maçın en dramatik anlarından biriydi.) Ancak bu durum çok kısa sürdü. Kötü hücum, olmayacak top kayıpları gibi sürekli aynı hatalara bir de ribaund perişanlığı eklenince ev sahibi, aradaki 7 sayılık farkı korumayı becerdi.

Son periyotta da ribaund konusundaki sıkıntı sürünce Mirsad'ın sakatlığının ağır faturası ortaya çıktı. Savunmanın da düşmesi farkın iyice artmasına yol açtı ve ev sahibi güle oynaya kazandı. Onların Barcelona ve Real Madrid gibi iki ekiplerinin yanına Valencia da katılırken Avrupa'nın en iyi ligleri arasında olduğu öne sürülen ülkemizin tek temsilcisinin kalmayışı acı bir olaydı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Büyük başarı!

Ahmet Çakır 2011.03.06

Hagi nezaketsizlik ediyor. Başkan Polat'ın "Ne Sezgin kalır ne Hagi!" dediği durumun çok daha ağır şekli ortada; bunun sadece Sezgin'i götürmekle kalmayacağını anlayabilmeli. Onun ortaya çıkardığı korkunç zararların değişik boyutlarını her hafta görmemizi istiyor olmalı.

Belki boşalan tribünleri Hagi'nin de yönetimin de şansı olarak görmek mümkün. Yoksa protestonun çok daha şiddetli ve yıkıcı olacağını anlamak zor değil. Üstelik kimse çıkıp da taraftarın haksız olduğunu filan söyleyemez. Artık olay dayanılabilecek sınırları aştı.

Bu takımın teknik direktörü hiç olmasa 15 maçta uğrayacağı yenilgi sayısı 2-3'ü geçmezdi, Hagi'yle 7 oldu. Üstelik asıl zorlu maçlar ilerde... Hagi'nin sanki hâlâ yapabileceği birşeyler varmış gibi kalmakta ısrar edişi daha büyük sorunlara yol açabilir.

Evet, işin içinde şanssızlık da yok değil. İstanbul BŞB maçında Holmen'in atılması gerektiğini hakem yorumcuları uzun uzun anlattı. Aynı Holmen daha sonra gol atıp Cim Bom'un yıkımını başlattı... Gaziantep maçında Servet'in vuruşunun direğe değil de ağlara gitmesi dünyayı değiştirebilecekti... Bu maçın başında da hakemin beğenmediği ya da göremediği penaltı pozisyonunun arkasından direktten dönen top talihsizlikti. Galiba becerikli olmayınca şanslı da olamıyorsunuz!

Sonrası koskocaman bir hiç... Haa, ikinci yarının başında taraftarın da protestosuyla hafif bir kıpırdanış... Yekta ile Kazım'ın mutlak pozisyonları değerlendiremeyiş... Baros'un oynuyormuş gibi yaparak zaman öldürmesi...

Pino ve Kewell hamlelerinin sonuçsuzluğu... Culio'nun giderek anlamsızlaşmaya başlayan çırpınışı... Galatasaray taraftarının artık alıştığı azap dizisi...

Karabükspor bütün öteki rakipler gibi Cim Bom'u yenebileceğini biliyordu ama bu işi gol atmadan da yapabileceklerini düşünmek biraz tuhaftı. Evet, Emenike'nin yokluğu telafisi olmayan bir sorundu ama rakip kaleye tek şut bile atamama pasifliği şaşırtıcıydı. Belki de bu zor dönemde Sarı Kırmızılıları daha fazla üzmemişlerdi.

Bugün bütün gazetelerde maçla ilgili en önemli not olarak Galatasaray'ın yeni stadında ilk puan kaybını okuyacaksınız ama Hagi döneminde ligin en kolay yenilen ekibi haline gelen Galatasaray'ın Karabükspor gibi dünya çapındaki rakibe yenilmemiş olması tarihe geçecek kadar büyük bir başarıdır! Emeği geçenleri kutlar, başarılarının sürekli olmasını dileriz. Hayırlı, uğurlu olsun.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çizmeyi aşmayalım, efendice ayrılalım!

Ahmet Çakır 2011.03.07

İstanbul Büyükşehir Belediyespor maçının ardından Hagi için güle güle dediğimi okurlar biliyor. O maç bu sezonun son kırılma noktasıydı ancak ne yönetimin ne de Hagi'nin bunu görebilecek halleri vardı. O maç kazanan takım kupada da yoluna devam edebilecek gücü ve morali bulabilirdi. Karabükspor maçının da kazanılmasıyla sezonun felaket tablosu biraz olsun düzeltilebilirdi.

Evet, Hagi'nin ikinci Cim Bom serüveni orada bitti. Ancak o yaşanan durumun korkunçluğunu görmezden gelerek görevi sürdürebileceğini sanıyor. Gerçi siz bu satırları okurken çoktan gönderilmiş olabilir. Sarı Kırmızılı kulübün artık varlığı tartışmalı yönetiminin bile onun yakışksız sözlerini duymazdan gelmeyeceği kanısındayım.

Karabükspor maçıyla ilgili olarak elbette ki herhangi bir teknik değerlendirmeye girmenin anlamı yoktu. 90 dakikanın tamamına yakını taraftar protestosu altında oynamak kolay değil. Üstelik sezon biterken hâlâ takım tertibi istikrar kazanmamış durumda, her hafta değişik adamlar sahaya çıkıyor. Bu da iyisini filan bırakın futbol oynamayı imkânsız hale getiriyor.

Hagi sürekli olarak bu felaketin sorumlusu olmadığını ileri sürüyor ve süre istiyor. Bunun ne kadar yersiz ve anlamsız bir istek olduğunu da gözlerden uzak tutmaya çalışıyor. Onun yapamadığını başkalarının pek de zorlanmadan başardıklarını anlatırken daha önce Şota örneğini vermiştim. Daha çarpıcı olanı da var: Hikmet Karaman.

Onun 4 hafta sonunda sıfır puanla aldığı Manisaspor şu anda Galatasaray'ın üzerinde. İlgili kuruluşların değerlendirmesine göre Sarı Kırmızılı takımın 100 milyon euronun üzerinde bir kadrosu var, Manisaspor'un toplam değeri ise sadece 22 milyon 500 bin euro... Karaman göreve gelir gelmez maç kazanmaya başladı. Trabzonspor, Beşiktaş, Galatasaray gibi rakipleri deplasmanda yendi. Son olarak da aynı işi Kayseri'de başardı.

Hikmet Karaman bir gün bile kadrosunun yetersizliğinden söz etmedi, Manisaspor yönetiminden ara transferde adam alınmasını filan da istemedi. Sıkı durun, bu ligin gol kralı olmuş bir oyuncu da sürekli kulübede oturmak

zorunda kalıyor... Tek örnek o değil, bir de sonuncuyu söyleyelim yeter, Mesut Bakkal göreve gelir gelmez deplasmanda maç kazandı. Dikkatinizi çekerim, onun ilk sözleri Ankaragücü'nde çok iyi bir kadro bulunduğunu söylemek oldu.

Hagi'den beklenen, bu takımı tekrar şampiyonluk yarışının içine sokması değildi. Rijkaard'ın 8 maçta 4 yenilgilik bilançosunu biraz yukarı çıkarabilmesi yeterli olacaktı. Onun için mızırdanmaları külliye geçersiz! Rijkaard bu takımın kimyasını bozdu, büyüklüğünü zedeledi, sıradanlaştırdı; hiç değilse bunu düzeltir umuduyla getirilen Hagi tamamen yere serdi! Üstelik Rijkaard döneminde bu takım deplasmanda Eskişehirspor'u, Ali Sami Yen'de İstanbul BŞB'yi 3-1 yenmek gibi yabana atılmayacak sonuçlar almıştı.

Sürekli olarak böyle bir takımın yetersizliğinden söz edip dünyanın transferini yaptırmak, sonra da en küçük bir umut bile oluşturacak kıpırdanmayı gösterememek, korkunç bir başarısızlık! Hagi'nin bu işi yapamadığının daha önce de yeterince kanıtı vardı. Yönetim de bunu bilmiyor değildi. Biraz 'denize düşme' durumu, biraz da 'değişmiştir' umudu Hagi'ye bu ikbal kapısını açtı.

Yönetimin kendisiyle yeterince ilgilenmediği yolundaki yakınmaları ise çok komik. Birlikte oldukları 4 aylık sürenin tamamını can derdinde geçiren, üstelik Hagi'nin yetersizliği nedeniyle sorunları çok ağırlaşan ve artık tam bir çıkmaza giren yönetimden insan nasıl bir ilgi bekleyebilir?

Hiç değilse şu ligin sıradan takımlarını yenmeyi başarabilsen herkes ona bile razıydı be Hagi! O zaman herkes soluklanıp sana da ilgi ve sevgi gösterilirdi. Yol açtığın yıkım bu kadar korkunçken hâlâ yersiz ve yakışsız birtakım laflar edip büsbütün antipatik olacağına, uzatma da dön akademinin başına be kardeşim! Dünyanın bin türlü hali var, insanların yüzüne bakacak halin olsun...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu müsamereden bıkmadınız mı?

Ahmet Çakır 2011.03.10

Gazete ve televizyonların bunları yangınlı şekilde verdiklerine bakmayın, dört büyükten üçü adına yapılan açıklamalar tek sözcükle acıklı. Medya sahici haber yokluğundaki çaresizliğini örtmek için bunları sanki çok önemli şeylermiş gibi veriyor, bunu bir yere kadar anlamak mümkün. Fakat büyük kulüplerin böylesine anlamsız bir müsamereye gönüllü çıkmaları hazin.

Trabzonspor son yılların en parlak dönemlerinden birini yaşıyor. Bordo Mavili ekip hâlâ şampiyonluğun en güçlü adayı. Evinde uğradığı kayıplara karşın Sivasspor, Manisaspor ve Beşiktaş deplasmanlarından zaferle dönüp şampiyonluk şansını ayakta tutmayı bildi. 9 puanlık farkın erimiş olması elbette ki çok önemli ama artık bunun üzerinde durmanın bir anlamı yok.

Şampiyon olmak isteyen takımın temel ilkesi kendi işine bakmak olmalı. Nitekim Bordo-Mavili takım da kesinlikle kendi hatalarıyla bu farkın erimesine yol açtı. Unutmayalım ki ilk yarıda o farkı yapan da bu takımdı, hakemler de bu hakemlerdi. Trabzonspor'un bundan sonra şampiyonluğa ulaşmasını sağlayacak olan da öncelikle kendi performansı olacak.

Fenerbahçe'nin puan kaybetmesi beklenen maçlarda Bordo-Mavililer için sinir bozucu işlerin olduğunu ben de görebilecek durumdayım. Özellikle Kayserispor maçındaki kaleci hataları, Gençlerbirliği karşısında da hakem yanlışları nedeniyle maçların neredeyse başlamadan bitmesi kolay kabullenilecek bir durum değil. Ancak bunlarla ilgili olarak söylenecek sözleri çok daha ustalıkla seçmek gerekiyor.

Böyle ilkokul çocuklarının mızırdanmaları düzeyindeki açıklamalar kulüplere ve kişilere hiçbirşey kazandırmıyor. Tam tersine gereksiz ve anlamsız cezalara, oyuncuların yoğunlaşma sorunu yaşamaları gibi önemli kayıplara yol açıyor. Yol açtığınız ya da katkıda bulunduğunuz gergin ortam en çok sizi yakıyor. Yani sonuçta kendi kalenize gol atmış oluyorsunuz.

Beşiktaş adına yayınlanan bildiri bir başka şenlik! Futbol Federasyonu Başkanı Mahmut Özgener'in geçen yıl Fenerbahçe Acıbadem Voleybol Takımı'nın Cannes'daki dördü final maçlarına gitmesi, Düzce'deki tesisleri ziyaret etmesi, Fenerbahçe'nin kollandığının kanıtları gibi gösterilmeye çalışılıyor. Kendilerinin UEFA Kupası maçına niçin bir federasyon yetkilisinin gelmediği gün gibi ortada. Küfür konseriyle karşılanacağınızı bildiğiniz yere siz gider miydiniz?

Efendim dünya kulübü olma yolundalarmış da bunun için kıskanılıyorlarmış da bilmem neymiş. Hadi oradan efendim! Herşeyi bir yana bırakın, bu açıklamalar dünya kulübü olmayı amaçlayan bir kuruluşa yakışacak nitelikte mi? Çuvallar dolusu para harcıyıp da hiçbir hedefe ulaşamamış olmayı gözden uzak tutmak için bu çocukça numaralardan başka yapılabilecek birşey yok mu? Vah vah!

Hakem hatalarının en büyük mağduru olan Galatasaray'ın en yetkili kişinin yersiz ve anlamsız çıkışı, aldığı cezadan başka bir sonuç elde edilemedi. Hayır, edildi; o günden sonra hakemler daha da kötü davranıyor Cim Bom'a! Bundan sonraki maçlarda atılan nizami goller de verilmezse hiç şaşmayın... Bu memlekette düşene herkes vurur, siz ayakta durmaya bakın!

Sarı Kırmızılı kulübün yeni 2. başkanı da başka konuşacak birşey kalmamış gibi 10 yabancı (6+2+2) uygulamasının Türk futboluna verdiği zararlardan sözediyor. Sanki kaybedilen bir milli maç sonrasında, muhalif kanadın tepkisini dile getiriyor... Sizi ilgilendiren çok daha ciddi sorunlar varken Türk futbolunun geleceğini düşünmek, tuhaf bir şaka gibi...

Bursaspor da şimdilik konuşmuyormuş ama bu hiç konuşmayacakları anlamına gelmiyormuş! Sahi mi? Örneğin, her iki Galatasaray maçındaki hakem hatalarından filan da bahsedecek misiniz? Federasyon böyle kuru güdültüye pabuç bırakmayacağını açıkça ortaya koymuşken, böylesine anlamsız açıklamalarla ne elde edeceklerini umuyor dersiniz bu zatı muhteremler?

Fenerbahçe önce devre arasında transfer yapmamakla çok akıllıca bir yola girdi. Ardından böyle anlamsız didişmelere taraf olmama özeniyle o yolda bir adım daha atmış oldu. Gerçi herkesin ortak nefret paydası haline geldiği için bundan sonra başı ağrıyacaktır ama bu aşamada doğruları yapıyor Sarı Lacivertliler. Bunun ödülleri de topluyor. Rakipler böyle ilkokul müsamereleriyle uğraştıkça daha da toplayacaktır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yaşasın Sezgin gitti ama dertler bitmedi!

Yıllardır futbol dünyasında tanık olduğum en komik durumlardan biri bu: Adnan Sezgin mutlaka gitmeli. O görevi bırakmadan Galatasaray'da işler düzelmez. Bu laf 40 değil 400 hatta 4.000 kez tekrarlandı ve sonunda o gitti. Hayırlı olsun.

Belki gerçekten böyledir yani Adnan Sezgin'in gitmesiyle Galatasaray'da işler düzelmeye yoluna girecektir ama bunu söyleyenlerin yüzde 99'u Adnan Sezgin hakkında en küçük bir 'sahici' fikre sahip değil. Birileri Sezgin aleyhinde birşeyler söylüyor ve yazıyor, sonrasında milyonlarca insan papağan gibi tekrarlıyor! Bu söylenenlerin hemen hiçbirisi sahici bir bilgiye dayanmıyor, 'herhalde öyledir' varsayımıyla tekrarlanıp duruyor.

Bu saçmalığın ne kadar vahim boyutlara vardığını hemen her ortamda görmek mümkün. Örneğin, bir gazeteci arkadaşımız, ayaküstü sohbet sırasında, Sezgin'in son transferlerden Hagi ile birlikte avanta aldığını ileri sürebiliyordu! Hatta bu avantanın, transferin toplam tutarı kadar olduğunu da rakam vererek söylüyordu. Yani kulüpleri bu oyuncuları Galatasaray'a bedava vermiş, bütün parayı Sezgin ve Hagi almıştı...

Bir gazetecinin bile böylesi deli saçmalarına itibar etmeyi bırakın bunları mutlak gerçekmiş gibi konuşması, bizim ülkemizde az rastlanan bir durum değil. İşlerin kötü gittiği ortamlarda buna benzer zırvallar ne yazık ki çok prim yapıyor. Oysa benim tanıdığım Adnan Sezgin kulübün kuruşunu yemez ve yedirmez. Başka tanıyanlar da o kanıda. Fakat bunu kime anlatabilirsiniz ki... Ayrıca, işini de çok iyi yapan bir profesyoneldir. Bunu kimsenin bilmesi o kadar önemli değil, kanıtları ortada.

Gerçek şu ki özellikle büyük kulüplerde işler kötü gittiği zaman illa ki günah keçisi aranır ve illa ki bulunur. Aslında Sezgin çoktan kurban edilmiş olması gereken bir hedef durumundaydı, işinin bitirilmesi kolay oldu. Bundan sonra Galatasaray'ın füze gibi yükselişine tanıklık edebiliriz.

Gerçi Karabükspor maçında 2 puan kaybedildi ama sonrasında Cim Bom 10'da 10 yapabilir.

Asıl neden başarısızlık!

Demeç savaşının gündemde bu kadar geniş yer tutması da aslında spor medyası olarak biraz bizim hatamız. Ya da habersizlikten doğan sıkıntıyı bu şekilde gidermeye çalışma çaresizliğimiz.

Ağır bir iddia gibi görünebilir ama hiç de öyle değil. Kanıtlaması da çok kolay: Şu anda Şampiyonlar Ligi'nde ya da UEFA Avrupa Ligi'nde devam eden hiç değilse bir takımımız olsaydı, bu yersiz ve anlamsız kavga medyada böylesine geniş yer bulabilir miydi?

Ortada korkunç bir sportif başarısızlık var ve bunu gözlerden uzak tutmaya çalışmak gerekiyor. O zaman da gelsin demeç savaşları ve başka kapışmalar!

Düşünün, Avrupa Kupalarına katılan 5 takımımızın getirebildiği toplam puan, tek başına Shakhtar Donetsk'inkinden daha az! Moda ifadeyle noktalayalım: Sözün bittiği yer!

Yasaya uydurulan Anayasa!

Kimin ne kadar dikkatini çekti bilemem ama geçen hafta içinde Anayasa'nın 59. maddesinde yapılan değişiklikle futbolumuzla ilgili çok önemli bir sıkıntı giderildi. Futbolun tek mahkemesinin Tahkim Kurulu olduğu, bunun dışında hiçbir yere başvurulamayacağı Anayasa'ya eklendi. Gerçi şu anda henüz sadece komisyondan geçti ama genel kuruldan geçmesinin de zor olmayacağı ortada. İlginçlik de şu: Bugüne kadar hep yasaların Anayasa'ya uygun olma zorunluluğu vardı. Belki de hukuk tarihinde ilk kez Anayasa yasalara uydurulmuş oldu!

Yanlış anlaşılmasın: Son derece doğru, akılcı ve yerinde bir işti. Zaten o nedenle muhalefet de destek verdi ve TBMM'den yıldıırım gibi geçti. Böylece önemli bir sıkıntı ortadan kaldırılmış oluyor. 3813 sayılı Özerk Futbol Yasası'yla ilgili olarak sık sık 'Bu, yasalara uygun olmayan bir yasadır' diye tuhaf bir ifade kullanırdım ya, şimdi iş düzelmiş oldu. O artık yasalara da Anayasa'ya da uygun. Hayırlı olsun.

AEK nasıl yazılır?

NTV Spor Müdürü Fuat Akdağ ile aramda harika bir ilişki var. Bu, okurlarımızı da ilgilendirebilecek bir konu olduğu için yazacağım.

Çeşitli nedenlerle NTV'ye gittiğimde haliyle mesleki konular üzerinde sohbetler ediyoruz. O arada sürekli tekrarlanan 'Yenilgi aldı' ve benzeri yanlışların düzeltilebilmesi için çaba gösteriyorum.

Fuat Akdağ kardeşim de bunları sabırla dinliyor ve çok teşekkür ederek hemen düzelteceklerini söylüyor. Fakat hiçbir değişiklik olmuyor ve durum aynen sürüyor.

Tabii ben de artık bu tür yanlışların düzeltilmesinden umudu kesip 'artık karışmayayım, ne halleri varsa görsünler!' oluyorum... Ancak öyle yanlışlar yapılıyor ki insan dayanamıyor. 'Yahu, hiç değilse şunu düzeltelim' diye harekete geçiyor.

Geçen pazar akşamı da böyle bir durum oldu. Yunanistan ligi maçları verilirken Aek diye yazılıyor, bunun yanlışlığı açık çünkü AEK bir kısaltmanın başharfleri. Üstelik İstanbul'dan giden Rumların kurdukları bir takım o.

Fuat'a bununla ilgili mesaj attım. Her zamanki nezaketiyle bana döndü ve hemen düzelteceklerini söyledi. Sonra da gece boyunca Aek şeklinde dönüp durdu... İster istemez gözünüz takıldığından bunun nasıl bir işkence olduğunu tahmin edebilirsiniz... Neyse daha önce PAOK da Paok şeklinde yazılmıştı. Demek ki zaman içinde düzeliyor. Çok da kafa yormamak gerek.

İlahi Erman Hoca!

Son günlerdeki demeç savaşı patirtisından Erman Toroğlu dostumuz da uzak kalmak istemedi. Perşembe günü Hürriyet'teki haftalık yazısında, bu gergin ortamın doğmasında kendisiyle ilgili durumun da payı olduğunu ima etti.

Yani, onun Lig Tv'den uzaklaştırılmasının ardından, düşündüğü ve beklediği gibi, birileri meydanı boş bolmuştu. Hakem hataları ve öteki patirtılar biraz da bu nedenle ayyuka çıkmıştı! Türk futbolunun gönüllü polisi Erman Toroğlu sahneden çekilince, bu fırsatı kaçırmak istemeyenler harekete geçmişlerdi!

İlahi Erman Hoca, tam olarak sahneden çekilmiş de değilsin ama demek ki bu kadarı bile ortalığı karıştırmaya yetiyor. Ne yapacak acaba?

En sevimli Fenerbahçeliyi kaybettik!

Kötü haberi aldığımda allak bullak oldum! Onunla ilgili olarak tam da böyle birşeyden korkuyorduk. 85 yaşında yalnız bir adamın başına gelebileceklerin belki de en kötüsüyle fani dünyadan ayrıldı Hikmet Pulcu ağabeyimiz. Tanıdığım en sevimli Fenerbahçeliydi. "Fenerbahçe bu memlekette bir spor kulübü değil, devlettir!" sözünü, en başarısız günlerde ve kötü ortamlarda bile şiddetle savunurdu. Sözün aslının mucidi kuşkusuz o değildi ama en çok söyleyen hiç tartışmasız oydu.

Bir de çeşitli eğlence ortamlarında ayağa kalkıp "Bir dakika beyler!" diye dikkatleri üzerine çektikten sonra "Bugüne kadar hiçbir kadın bana hayır demedi!" şakası vardı. İlk kez o ortamda bulunanlar şaşkınlık içinde

bakar, işi bilenler de gülmeye başlarken o sözünü tamamlardı: "Ama evet de demedi!"

Spor fotomuhabiri olarak görev yaptığı dönemlerde saha içinde yaptığı çeşitli büyülerin izleri ortaya çıkmıştı. Simoviç gol yesin diye yapılan büyülerin tam tersine Fenerbahçe'nin aynı durumu yaşamasiyla sonuçlandığı çok olurdu. Bunu pek umursamazdı. Kazandıklarında bunda büyü'nün katkısını vurgulayıp manevi payını isterdi.

TSYD'de uzun yıllar Coşkun Özarılı, Nevzat Demirli, İlker Ateşli ve daha pek çok spor adamının bulunduğu masaların neşesi idi. Yine yıllar boyunca da rahmetli annesine tek başına bakmak zorunda kalmıştı. Özellikle son 20 yılı epeyce çileli bir ömrü dramatik biçimde tamamlamış oldu. Nur içinde yatsın.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Keşke bu takımın teknik direktörü olmasaydı

Ahmet Çakır 2011.03.14

Bilmiyorum artık böyle bir maçın ardından birşeyler söylemenin anlamı kalmış mıdır?

Hani sözün bittiği yer filan gibi fiyakalı ama içi boş kalıplar var ya şimdi onun iki adım ötesine geçmiş durumdayız. Hagi, Galatasaray tarihinin en utandırıcı dönemine damgasını vurdu ve belki daha acısı buna devam edebiliyor.

Hagi'ye İstanbul Büyükşehir Belediyespor maçından sonra güle güle dediğimi okurlar biliyor. Bu yazıyı maçın hemen ardından yazıyorum. Vakit var ama gelişmeleri filan beklemeye gerek görmüyorum. Bu rezalet ötesi durumun ardından onu hâlâ Galatasaray'ın başında tutabilecek bir güç varsa ona şapka çıkarılır.

Tabii o gücün de sokağa nasıl çıkacağını düşünmesi gerekir...

Hagi'nin durumunun bir teknik adamın gönderilmesini filan çok aştığını gösteren dünya kadar olay var. Bırakın onun neyi yapıp neyi yapamadığını, İstanbul BŞB karşılaşmasında 90+2'de Emre Çolak'ı oyuna alışı onun artık bir cinnet durumu içinde olduğunu gösteriyordu. Ankaragücü karşısında da bunun devam ettiği görüldü.

Galatasaray'ın bir teknik direktörü olmasa bu maç güle oynaya kazanılır ve hâlâ üst sıralara yaklaşabilecek bir noktaya gelinebilirdi. Fakat buna Hagi izin vermedi. Takımın belli bir sistemi ve buna dayalı taktiği filan yok. Futbolcular yapabildiklerince birşeyler oynamaya çalışıyorlar. Bu kadarı bile iki kez öne geçmeye yetti. Fakat sonrasında sahneye Hagi çıktı. Yaptığı değişikliklerin maçı kaybetmeye yol açacağını izleyen herkes rahatlıkla görüp söyledi. Lorik Cana ve Ayhan'ın sahada olduğu bir maçta, Barış ve Mustafa Sarp'ı da oyuna almak artık cinnet durumunu bile aşan bir ihanetti. Bu değişiklikler her zaman olduğu gibi Galatasaray'ı çökertti ve güle oynaya kazanılacak bir maç daha kaybedildi.

Sarı Kırmızılı takımın hali o kadar acıklı ki 7-8 adamla savunma yapmaya çalıştığı serbest atışlarda inanılmaz bir kolaylıkla gol yiyip perişan oluyor. Ufuk ve Aykut'un Galatasaray'a yaptıkları kötülüğün boyutlarını bu kaleciyle daha iyi gördük. Tarihin herhangi bir döneminde Galatasaray kalesine böyle birinin geçebildiğini düşünmek bile ilerde bazılarının yüzünü kızartmalıdır. Adını anmayışım unutkanlıktan filan değil. Onun varlığını ve bu takımın kalesine geçmiş olduğunu belleğimden silmek istiyorum.

Sarı Kırmızılı takımın teknik direktörü aklı sıra gelecek haftaki Fenerbahçe maçını düşünerek birtakım düzenlemeler yapmıştı. Culio ve Yekta'nın oynatılmayışı türünden saçmalıklar! Sanki Fenerbahçe maçını kazanacaksın da o nedenle sana 6 puan verecekler. Senin kazanabileceğin maç buydu ve bunu da kaybedip artık küme düşme tehlikesinin yaşanabileceği bir noktaya gelinmiş oldu.

Tarihin hiçbir döneminde hiçbir teknik direktörün Hagi kadar berbat bilançosu olmadı. Galatasaray şu dönemi teknik direktörsüz geçirse çok daha fazla puan toplayabilirdi. Fenerbahçe maçı da şimdiden kaybedildi. Sarı Kırmızılı takımın önümüzdeki günlerde neler yaşayacağını ve o maça nasıl çıkacağını tahmin etmek zor değil. Allah selamet versin.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Mesut Bakkal'ın yanında çıraklık bile yapamaz!'

Ahmet Çakır 2011.03.15

"Bugünkü Galatasaray'ı Ankaragücü karşısında seyrettikten sonra kendi kendime dedim ki 'bu Hagi Mesut Bakkal'ın yanında çıraklık bile yapamaz'. Yazıklar olsun.

Sevgili Çakır, Los Angeles yakınlarında yaşıyorum, sabahın köründe bir umutla kalkıp maçı izledim, sinirimden kudurdum. Bu Hagi'yi kim teknik direktör diye getirmiş hâlâ merak ediyorum. Sizce Adnan Sezgin mi? Polat mı? Yazıklar olsun diyorum."

Galatasaraylıları her hafta biraz daha kahretmesinin yanında Hagi'nin belki de en ilginç yanı bu: Hem bilmiyor hem öğrenemiyor. Lucescu gibi bir dahinin yanında yardımcılık yapıp bu işe başlamak gibi çok büyük bir şans vardı, değerlendiremedi. Kendi çabasıyla da hiçbirşey olamadı ve Galatasaray'ı tarihî bir rezaletin eşğine getirip bıraktı.

Şu gerçek artık bütün çıplaklığıyla ortaya çıktı ki, Hagi kendisine öneride bulunulduğunda 'Çok teşekkür ederim ama ben bu yükü taşıyabilecek niteliklere sahip değilim' diyebilmeliydi. Kendi yetersizliğini elbette ki hepimizden daha iyi biliyordu. Ne cür'etle böyle bir işe soyunduğuna akıl sır erdirebilmek olanaksız.

Hagi teknik direktörlüğü biraz olsun bilse işe enkaz edebiyatıyla başlamaz, böyle birşeyi ağzına bile almazdı. İşte Mesut Bakkal! Harika bir takımın başına mı geldi? Gülerler buna. Fakat işe böyle konuşarak başladı ve iki maçını kazanıp takımını ayağa kaldırmayı başardı. Hagi'yi de perişan etti ama o hâlâ masal anlatıyor.

Hagi yaşanan durumu doğru anlayamıyor. Taraftarın içinde hâlâ kendisine karşı bir sevgi kalmış olabileceğini umuyor. Bunun zerresinin bile bulunmadığını taa ABD'den yazan okurumuz B.Çınar'ın ifadesinden rahatlıkla anlayabilirsiniz. İşin fiilî saldırı gibi çok çirkin noktalara gelebileceği gün gibi ortada. Hagi kendi yetersizliğiyle dünyanın dörtbir yanındaki Galatasaraylıları kahretmeyi daha ne kadar sürdürebilir?

Şu işi baştan ele alalım isterseniz. Hagi göreve geldiğinde Galatasaray'ın liderle arasında 8, ikinciyle 5 puan fark vardı. Mantıken şampiyonluk iddiasını bir yana bıraksanız bile ikincilik için oynama şansı ortadan kalkmış değildi. Hagi'nin yetersizliği yüzünden, önemli takviyelere karşın eldeki takım da perişan oldu, küme düşme korkusu yaşayacak duruma geldi.

Şaka değil, Galatasaray nispeten kolay maçları geride bıraktı, bundan sonrakiler çok daha zor. Bırakın FB, BJK, Trabzonspor, Kayserispor maçlarından puan çıkartmayı, veda maçları oynar durumdaki Kasımpaşa'yı bile yenebileceği çok kuşkulu bu takımın. 'Tehlikenin farkında mısınız?' diyen arkadaşlarımız bunu kastediyor. Hiç de haksız değiller.

Varlığı tartışmalı Galatasaray yönetimi, 'Efendim, Hagi'yi şimdi gönderirsek yerine gelen hoca ya da Tugay Kerimoğlu yıpranır, onları da kaybederiz' argümanını ileri sürüyor. Ancak bu komik düşünce nedeniyle Galatasaray'ın elden gittiğini göremiyorlar. 1994-95'te Saftig gönderilip son 9 maça Müfit Erkasap çıktığında o yıpranmış mı oldu? Bugün de Bülent Ünder ne güne duruyor?

Adnan Polat'ın Hagi'yi niçin gönderemediğini, Rumen hocanın da nezaketsizlik ettiğini daha önce yazdık. Hagi bu durumu terbiye sınırlarının dışına taşıdı ama yönetim gereğini yapmakta acz gösterdi. Dolayısıyla artık Hagi sorunu zaten bıçak sırtında olan Adnan Polat'ı da götürecektir noktaya geldi. Polat'ın da kalıp gitmesi o kadar önemli değil, Galatasaray'ın göz göre göre bu hallere düşürülmesine isyan etmemek mümkün mü?

Eldeki takımın değeri hâlâ 100 milyon euronun üzerinde. Ancak bu değeri sıfırlayan teknik adam ve çoktan çökmüş bir yönetimle varılabilen nokta ortada. İkisinin de hâlâ yerlerinde kalabileceklerini düşünmeleri ise onların hayal aleminde filan değil bir boşlukta yaşadıklarını düşündürüyor. O boşlukta nerelere düşebileceklerini ise artık Allah bilir... a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sözleşme yapmayı bilmeyen yönetim!

Ahmet Çakır 2011.03.17

Galatasaray'da bu sezon yaşanan ve artık üzücü olmayı çok aşır başka noktalara evrilen perişanlığın en büyük sorumlusu elbette ki yönetim. 'Efendim, işte biz tüzük başta olmak üzere, şirket birleşmesi, stadın açılması, Riva'nın durumu gibi dev işlerle uğraştığımız için futbolla yeterince ilgilenemedik' savunması bir yere kadar geçerli. Bugün yaşanan perişanlığı bu açıklamıyor.

Yönetim futbol takımı için şampiyonluğa yetecek kadar çok para harcadı ama bunu derli toplu bir anlayış içinde yapamadı. Sezon başında Adnan Polat'ın açıkladığı 'Bütçemizi toparlama peşindeyiz. Sattığımız kadar alacağız' yaklaşımı çok kısa bir süre içinde gümlendi. Galatasaray'da yer alması hiçbir biçimde mümkün olamayacak adamlarla yok yere vakit ve nakit kaybedildi.

Sonrasında yapılan transferler de uzun boylu bir araştırmanın sonucu olamazdı. Yine de Kazım, Culio, Stancu, Yekta ve Zapata transferlerinde isabet oranının düşük olmadığı savunulabilir (Sonuncu ismi bu yargının dışında tutuyorum). Ancak bunların takıma yeterli katkıda bulunmasına teknik direktörün izin vermediği gerçeğini de gözden uzak tutamayız.

Yönetimle Hagi arasında herhangi bir ilişkinin kalmadığı gün gibi ortada. Tazminatı çok da korkutucu bir rakam değil ama bu paranın yüzde 10'unu ödemek zorunda kalmak bile psikolojik açıdan yıkıcı. Çünkü takıma ve haliyle kulübe tarihinin en büyük zararlarından birini verdikten sonra bir de tazminat alarak gitmek! Aman Allah'ım! Ne muhteşem bir Galatasaraylılık!

Burada üzerinde durulması gereken çok önemli bir nokta var. Sarı Kırmızılı yönetimin Hagi ile doğru bir sözleşme yapmadığı açık. Çünkü o sözleşmeye 'başarı oranının belli sınırların altına düşmesi halinde feshedilebilir' maddesi rahatlıkla konulabilirdi. Özellikle yabancı futbolcu ve hocaların korkunç istekleri rahatlıkla buraya yazılırken buna da kimse birşey diyemezdi.

Rijkaard'ın bu sezonki lig başarı ortalaması yüzde 50 idi ve bu elbette ki hiçbir biçimde kabul edilemeyecek bir durumdu. Hagi ile bu oran yüzde 35'e düştü ve küme düşme endişesi yaşanacak bir noktaya gelindi. Buna karşın yönetim çaresizlik içinde bakınıp duruyor, 'kendi gitsin' diyor. Adam gibi bir sözleşme yapmayı bile beceremediğiniz zaman böyle zilletlere de katlanmak zorunda kalabiliyorsunuz...

Bu yazıyla doğrudan ilgili değil ama gecikmeden yazmak zorundayım: Adnan Sezgin'i 'savunduğu' ileri sürülen yazıma değişik kesimlerden ilginç tepkiler geldi. Bu gibi konularda en küçük bir bilgisi bulunması mümkün olmayan insanlarla neler olupbittiğini öğrenmesi mümkün olanlar aynı noktada birleşiyorlar: O da Sezgin'in bir melek olmadığı.

'Peki o zaman, bununla ilgili bilgi ya da belge getirin' dediğimizde 'O kadar çok ki! Florya'dan birkaç kişiyle konuştuğunuzda bile epeyce birşeyler öğrenebilirsiniz. Daha iyisi tanıdığınız bir menacer varsa Galatasaray'la herhangi bir bağı olmuşsa size çok eğlenceli şeyler anlatabilir. Bunca transfer fiyaskosu tesadüfen mi yaşandı sanıyorsunuz?' dediler.

Söylediğim gibi içlerinde sözüne itibar edilen, camiada saygınlığı olan ve bu tür konulara pek girmeyen kişiler de var ve ben de bunları duymazdan gelemem. Ancak Sezgin'e karşı tepkilerin bu denli yoğunlaşmasının ardında böylesi durumların da bulunduğu yolundaki suçlamaları yazmaktan öte de yapabileceğim birşey yok. Bu gibi suçlamaların artık onun da pek umurunda olmadığını tahmin etmek zor değil.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çok önemli bir maç değil

Ahmet Çakır 2011.03.18

Her GS-FB maçı öncesinde bu tatavaları dinlemek zorunda kalmak insanı bıktırıyor. Hele yaşıınız artık 60'a merdiven dayamışsa illallah ediyorsunuz.

Efendim, Galatasaray bu maçı da kaybederse şöyle olacak böyle olacak, onun için çok önemli, türünden laflar hiç eksik olmuyor. Bir maçtan çok korku filminden sözeder gibi yaklaşımlar hep önplana çıkıyor...

Hayır, olacak denilen şeyler çoktan oldu. Yere serilmenin de ötesinde düpedüz bir batağa düştü Cim Bom... Bu bataкта daha da derinlere doğru yol alma olasılığı var. BJK, Trabzon, Kayseri maçları daha oynanmadı...

Elbette ki bu maç öncesinde hiçbirşey konuşmaya gerek yok demiyorum ama kendimizi aldatmaktan da vazgeçelim. Ayrıca, 'Bu maçlar üç ihtimallidir' türünden zeka düzeyi yerlerde sürünen basmakalıp lafları tekrarlamaktan birazcık olsun kaçınalım. Sürekli bunu yaparak biz kendi mesleki maçımızı kaybediyoruz.

Geride kalan 360'ın üzerinde maç bize bu karşılaşmaların yüzde 75 evsahibinin lehine bittiğini gösteriyor. Kuşkusuz bu denge Fenerbahçe lehine epeyce bozulmuş durumda. Sarı Lacivertliler evlerindeki kazanma oranını neredeyse yüzde yüze çıkarıp deplasmanda da yenilme oranını yüzde 75'in altına düşürdüler.

En önemli dayanak bu. Bunun ötesinde dönemsel ya da günlük etkenler Cim Bom'a pek gülümsemiyor. Sarı Kırmızılı takım buraya son 4 maçını kazanıp yeniden zirvenin eteklerine yaklaşmış olarak gelebilirdi. Son Ankaragücü maçını kazanabilmek bile çok daha önemliydi. Keşke takımın başında bir teknik direktör olmasaydı... En büyük sorun bu maça da aynı hoca ile çıkma zorunluğu.

Saha içinde Cim Bom adına güzel şeyler yaşanabileceğini ummak için pek dayanak yok gibi... Örneğin, maçı kazanmak için takımın en büyük kozu olarak görülen Baros, çok ciddi bir sorun olabilir. Daha ilk atakta topu elle düzeltip gol atmaya kalkışabilir. Sonrasında süregidecek hırgür yüzünden daha ilk 45 dakika içinde kırmızı kart görüp takımını yakabilir. Baros'un toplam GS bilançosuna bir gözattığınızda bunun hiç de uzak bir olasılık olmadığını rahatlıkla anlayabilirsiniz...

Bunun dışında Zapata'nın ilk gelen topu hatalı biçimde içeri alması, Lorik Cana'nın kendi kalesine gol atması ve sonrasında ilerleyen bölümde kırmızı kart görmesi son derece güçlü olasılıklar... Bütün bunlar karamsarlık filan değil, maçta neler olacağına ilişkin çok daha akla uygun birtakım hatırlatmalar...

Başka yönlerden de olsa Fenerbahçe'nin hiçbir sıkıntısı yok değil. En başta dünyanın en güçlü takımları bile böyle seriler bulamayabiliyor. Şöyle ya da böyle bir yerde mutlaka takılıyor. Hatta çok iyi oynadığı bir maç bile kaybedilebiliyor. Bunun da öyle bir maç olması mümkün.

Emre Belözoğlu'nun yokluğu, kazandığı maçlarda da Sarı Lacivertli takımın çok parlak bir oyun ortaya koymuş olmayışı, Türk Telekom Arena'da ilk kez karşılaşacakları durum gibi etkenler Fenerbahçe'yi zorlayacaktır. Maç içinde düşündüklerinin çok dışında bir rakip bulma durumu da onları bocalatabilir.

Çok önemli bir nokta da şu: Biz dünyanın en büyük derbisi filan diye şişinirken bu maça dışardan kimsenin kulak asmayışı, sadece iki tarafın değil futbolumuzun ortak utancı olmalı. Çünkü o ifade eksik. 'Taşıdığı tehlike potansiyeli açısından' gerçeğiyle tamamlanıyor. Futbol değeri açısından on para etmez ama olay çıkma riski açısından ilk sırada! Ne övünülecek bir durum, değil mi?

Çok önemli bir maçmış! Hadi oradan efendim... Sadece bir maç, o kadar!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Buna isyan etmemek zor!

Ahmet Çakır 2011.03.19

Karşılaşma öncesindeki yazımızda 'çok önemli bir maç değil' görüşünü savunmamıza tepki gösteren okurlarımız oldu. Sanırım en doğru yanıt, tribünlerin pek de dolmayışıyla verildi.

40 bin seyircinin alındığı belirtilen açılış günü bile daha dolgun bir görünüm sözkonusuydu tribünlerde...

Oysa tıklım tıklım dolu tribünlerde taraftarın oluşturacağı coşku maçın en büyük güzelliklerinden biri olabilirdi. Tabii ondan ötesine umudumuz yok. Maçın bir şenlik olması, taraftarların bu işin keyfini yaşaması filan sadece hayal. Her fırsatta olay çıkması, otobüslerin camlarının kırılması ve başka türlü yakıp yıkma eğilimi daha uzun yıllar gündemden kalkacak gibi görünmüyor.

Aradan bir hafta geçmiş olsa da Japonya'daki felaketle ilgili jesti nihayet görebilmek hoştu. Bizim de böyle insani konularla ilgilenip uygar tavırlar alabildiğimizi hiç değilse kendimize göstermiş olduk.

Maça Galatasaray beklendiği gibi başladı ve Fenerbahçe'yi epeyce bunalttı. Sanki Sarı Kırmızılı takım sezon boyu uğradığı hakaretlere bu maçta topluca yanıt vermek ister gibiydi. Baros'un çok daha uygun durumdayken atamadığı golün Kazım'dan gelişi tribünleri daha çok coşturdu.

Bu fırtına yarım saat sürdü, sonrasında Fener oyunda görünmeye başladı. Ancak Cim Bom bu kez daha dirençliydi. İlk 45 dakika biterken tek tatsızlık Kazım'la birlikte Servet ve Gökhan Zan'ın sarı kartlarıydı. Hiç savunmacı yedeğin bulunmadığı kadroda bunun çıkarabileceği sorun endişe vericiydi.

Bu noktada korkulan olmadı ama yine bir duran top şaşkınlığı pahalıya maloldu. İkinci yarının başında Fener'in beraberlik baskısını kırıp ikinci gole yakın bir oyun oynanırken top yine Galatasaray ağlarını buluverdi! Neredeyse bütün takım cezaalanı içindeyken gelip topa Semih'in dokunması Galatasaray'ın makus talihinin bu maça da yansıması gibiydi.

Fenerbahçe'nin bu sezonun belki de en kötü maçını oynarken bir başka yan toptan ve Alex'in kafasından golü buluşu artık Sarı Kırmızılıları tam anlamıyla çıldırtacak bir durumdu. Servet ve Gökhan'ın bulunduğu bir bölgede Alex'in gollük kafa vuruşu yapabilmesi ise artık tartışılacak bir konu değil.

Aslına bakarsanız neredeyse bütün sezonu özetleyen bir maç oldu. Galatasaray oyunun belli bölümlerinde zirvedeki rakibini düpedüz dağıttı. Hatta kılpayı ofsaytlara takılan iki golü bile vardı ama kaderini değiştiremedi. Üstelik yeni stadında seyirci avantajının ne olduğunu gösteren bir durum da yaşanırken...

Maçın ilginç bir yanı da Hagi bu kez doğrusunu yapmış olsa da değişikliklerin bir kez daha takımı çökertmesiydi. Arda biraz kıpırdanır gibiydi ama Kewell'in ayağına top gelmedi. Ayhan girerken 'Eyvah' diyen taraftar sayısı hiç az değildi. Haksız da çıkmadılar...

Baros maç boyunca beceremediği kırmızı kart görme işini 90 dakika bitiminde başardı. G.Saray'da ilk gönderilecek isim Milan Baros olmalı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu işkence bitmeyecek mi?

Ahmet Çakır 2011.03.22

Derbi sonrasıyla ilgili olarak herhangi birşey yazmak içimden gelmiyor. ('Bu Fener şampiyon olur' ve 'Alex gibisi yok' türünden üstün zekâ örneği ve olağanüstü ileri görüşlü bazı yorumları okuduktan sonra insan bu işi yapmanın da komik olduğunu düşünmeden edemiyor...)

Birkaç değişik noktanın hepsini Uğur Meleke kardeşim değerlendirdi. Özellikle Gökhan Gönül'ün Arda oyuna girerken onu sahici bir hoşnutlukla karşılaması maçın en hoş yanıydı.

Milli Takım'dan arkadaşı da olsa maçta kendisini sıkıntıya sokacak bir rakibin futbola dönüşünü sevinçle karşılamak bizim spor kültürümüzde yeri olan birşey değil. Malum, biz 'vur, kır, parçala/bu maçı kazan' ya da 'ölmeye ölmeye geldik' kültürünün temsilcileriyiz. Böyle insani durumlardan pek hoşlanmayız.

Galatasaray'ın bir teknik direktörü varmış gibi görünse de öyle birinin olmadığını haftalardır biliyoruz. Olmayan bir adamın 106 yıllık tarihe kara üstüne kara sürmesine seyirci kalan yönetim herhalde bunun hesabını nasıl vereceğini biliyordur. Bunu çok yaklaşan mali ve idari genel kurulda göreceğiz.

Kazım-Alex farkı derbinin üzerinde durulmaya değer noktalarından biriydi. Henüz takımına hiçbirşey kazandırmış biri değil Kazım. Attığı gol tarihî değerde olabilirdi ama maçın kazanılması koşuluyla... Alex'in bugüne kadar neler yaptığı da ortada. İşte o da gol atıp takımına maç kazandırdı. Ancak altın değerindeki golün ardından adam gibi sevinmeyi de bildi. Kazım günün birinde bunları da anlayabilirse birşeyler olabilecek...

Galatasaray için durumun ne kadar tehlikeli bir hal aldığını önümüzdeki birkaç maçı düşünerek daha iyi görebiliriz. Sizce bu takım deplasmandaki MP Antalyaspor ve içerdeki Trabzonspor maçlarını kazanabilir mi? Peki o zaman hâlâ bu takımın bir teknik direktörü varmış gibi davranabilir misiniz? Yoksa 'biz ne yaptık?' diye başınızı vuracak duvar seçmeye mi çalışırsınız?

Milan Baros'u hiçbir zaman yararlı bir adam olarak görmedim. Evet, bu ülkede gol kralı olduğunu da biliyorum ama takımın en büyük yıkımlarında rolü olduğu da gözümün önünden gitmiyor. Ali Sami Yen'de yaşanan belki de en büyük skandal olan 5-2'lik Kocaelispor faciasında başrol oynadığını defalarca hatırlatmak zorunda kaldım. Aynı sezon Ankara'daki küme düşmüş Hacettepe yenilgisi gibi bir rezalette de payı az değildi. (Dönüşte uçakta birlikteydik. En küçük bir üzüntü belirtisi bile taşımadığının tanığıyım.)

Sadece bunlar değil, gördüğümüz kırmızı ve sarı kartlar toplamı, başka herhangi bir forvet oyuncusunun 20 yıllık futbol hayatında yaşaması mümkün olmayacak türden rezaletlerin yekununa varmış durumda. Hayır, Hakan Şükür'ü filan örnek göstermeyeceğim, bu memleketin en hırçın forvetinin dosyasına bile bakabilirsiniz...

Galatasaray'ın son 3 sezonda yaşadığı perişanlıkta Baros'un çok ciddi bir payı var. Çünkü yaptıkları ve yapamadıkları tam anlamıyla yıkıma yol açıyor. Yok yere görülen kartlar, kaçırılan akıl almaz fırsatlar, takım oyuncusu olmayı zerre kadar umursamayan hareketler... Gerçeği anlamak için fazla zahmete gerek yok: Böyle biri olmasa Şampiyonlar Ligi kazanmış birini Türkiye'ye kim gönderirdi?

Sarı Kırmızılı takımın olmayan teknik direktörüyle ilgili birşeyler söylemenin anlamı yok ama Yekta'yı çıkarıp Ayhan'ı sokarken Hacı Hasdemir arkadaşımınla aynı anda aynı şeyi söylediğimizi aktarmak istiyorum. Ne söylediğimizi yazmayayım, kolaylıkla tahmin edebilirsiniz. Teknik direktörlük denilen işi becerememenin bu kadarını ilk kez görüyoruz. Üstelik milyonlarca insanı bu işkenceden kurtarabilecek bir güç de yokmuş gibi...

Bütün öteki ve bitmez tükenmez saçmalıkları bir yana bırakın, maçta değişiklik yapıldığında ilk girmesi gereken adam Pino. Çünkü daha bir önceki maçta gol atmış ve bu doğrultudaki özellikleriyle rakibi korkutacak bir adam. Bunu ilk maçta da göstermiş ayrıca. Onunla ikinciye bulup maçı rahat kazanmak mümkün ama kime anlatabilirsiniz ki...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yetersiz kadroda 12 milli oyuncu!

Ahmet Çakır 2011.03.24

Aylardır peşpeşe gelen başarısız sonuçların nedenlerini iyi analiz edemeyip kestirmeden 'bu kadro yetersiz' yargısına varanlar için milli takımlara tam 12 Galatasaraylı oyuncunun alınışı haliyle şaşkınlığa yol açtı.

Bu oyuncuların bazılarını ben de almazdım, orası ayrı. Ancak yabancıları da hesaba kattığınızda neredeyse tamamı milli oyunculardan oluşan bir kadronun yetersizliğinden söz etmek bize özgü bir şaka anlayışı olsa gerek.

Elbette ki Avrupa'da yarışma anlamında bir yetersizlikten sözedilebilir ve bunu anlayışla karşılamak gerekir. Ancak bırakın ülke içinde şampiyon olmayı ya da ilk sıralarda yer almayı, bu ligin en zayıf takımlarına yenilmeyi olağan sayan bir noktaya gelinmesini kabul edebilmek olanaksız. Ağırlıklı olarak üzerinde durduğumuz nokta budur.

Son 24 saatte spor medyası 'Hagi gitti, gidiyor' haberini nasıl vereceğini şaşırdı. Bu tür durumlarda herhangi bir gazetenin spor sorumlusu filan olmayı hiç aklımdan geçirmediğim için daha bir seviniyorum. Çünkü öyle yazsan haber olmaz, böyle yazsan sayfa dolmaz... Elbette ki Hagi'nin işi çoktan bitti. İstanbul BŞB maçından bu yana onu anlatmaya çalışıyorum. Sadece şekil şartları halledilmeye çalışılıyor. Bu da Cim Bom'u büsbütün perişan ediyor.

Rijkaard konusunda da aynısı olmuştu. Ben güle güle yazısını 10 Mayıs'ta yazdım. Yönetimin Hollandalı hocayı göndermesi aylar sonra oldu. Aradaki sürede takım bu sezonu da kaybetti. Üzerinde çok durulmamış bir konu olarak Sarı Kırmızılı takımın sezon başı çalışmasının yetersizliği hatırlanabilir. Hagi konusundaki karar ve kararsızlığın da ciddi bir maliyeti var ama artık bunu konuşmanın bir yararı yok. Herkese geçmiş olsun.

Bu yazı esas olarak milli takımla ilgili ama biliyorsunuz onun taraftarı ve okuru fazla olmadığından fazla ilgil çekmediğini peşinen biliyoruz. Kimse kusura bakmasın, en palavra Galatasaray ya da Fenerbahçe yazısı, milli takımla ilgili olarak yazılmış tarihî değer ve önemdeki herhangi bir yazıdan çok daha fazla ilgi çekiyor, okunuyor, tartışılıyor.

Bunu bilerek milli takım üzerinde durmak kolay olmuyor. Nitekim maç gününe kadar Ay Yıldızlılarla ilgili haberlerin spor medyasında pek de geniş yer bulamayışının nedeni bu... Ben işin daha da zor bir boyutunu gönüllü olarak üstlenip bugün Viyana'ya gidiyorum. Yarın akşam Ernst Happel Stadı'nda oynanacak olan Avusturya-Belçika maçını izleyip sizlere aktarmaya çalışacağım.

Sadece Avusturya Milli Takımı'nda yer alan 3 Türk kökenli oyuncu nedeniyle değil, bu karşılaşma bizim için gerçekten çok önemli. Sonucuyla birlikte iki ciddi rakibin ne durumda olduğunu yakından görebilmek de bir değer taşıyor. Sanıyorum milli takım yetkilileri de karşılaşmaya gereken önemi verip yakından izleyeceklerdir.

Biz bu konuları doğru bilmiyor ve öğrenmek de istemiyoruz: Belçika'nın grubumuzda 4. kategori takım olarak yer alması ciddi bir talihsizlikti. Normal olarak 2. kategori düzeyinde bir ekip olan Belçika son zamanlardaki başarısızlıklar yüzünden bu noktaya geriledi ama potansiyeli daha yüksek. Nitekim onları İstanbul'da bile güçlükle yenebildik. 'Almanya iyi değil, gruptan lider olarak çıkarız!' palavraları yerine bu gerçekler üzerinde durmak çok daha önemli ve gerekli...

Avusturya bir toparlanma sürecinde ama gerçek düzeyinin ne olduğunu Ekrem Dağ üzerinden ölçebiliriz. Beşiktaşlı oyuncu bizim milli takımda yer alabilir miydi, sorusu aramızdaki güç farkını gösteriyor. Hatta Beşiktaş'ın deplasmanda Rapid Wien'i yenmiş olmasını bile belli bir noktaya kadar ölçü olarak görmek mümkün.

Kısacası, kâğıt üzerinde daha iyi duruyoruz ama bunu sahaya yansıtma konusunda epeyce sıkıntı çekiyoruz. Bunun sonucunda hem grubumuzdaki durumun tatsızlığı hem de dünya sıralamasında çok gerilemiş olmak

gibi sorunlar yaşıyoruz. Özellikle bu ikinci nokta çok ciddi ama anlatabilmek de olanaksız denilebilecek kadar zor. Şimdilik, haydi hayırlısı, deyip noktalayalım. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hiddink yeni ısınıyor

Ahmet Çakır 2011.03.25

Milli Takım Avusturya maçına hazırlanırken radikal olmasa da bir değişim içine girildiği gözleniyor.

Aslında gözlemeye filan da gerek yok zaten Hiddink bunu söylüyor. Ancak istediğini yapamayan ya da beklediğini bulamayan her teknik adam gibi gerçeğin tamamını değil birazını söylüyor.

Söylediği yarım gerçek şu: Bugüne kadar tecrübeli oyuncularla oynadık ama istediğimizi alamadık. Şimdi bu durumu yarı yarıya değiştiriyoruz. Tecrübeli futbolcularla gençlerin oluşturduğu bir takımla mücadele edeceğiz.

Gerçeğin tamamı da şöyle: Bugüne kadar ben de yeterli düzeyde çalışmadım, seçimlerde ve başka noktalarda hatalar yaptım. Almanya kaybı normal sayılsa da Azerbaycan yenilgisiyle epeyce sarsıldık. Şimdi kaybettiğimizi geri alabilmek için çaba göstereceğiz.

Göreve başlangıç döneminde sanki emanetçi gibi davranan Hiddink, bunun oyuncular üzerinde yapacağı olumsuz etkiyi değerlendiremedi. Ardından Azerbaycan maçına Milli Takım'ı yeterli biçimde hazırlayamayan Hiddink'ti.

Hollandalı hoca artık bu yanlışların farkına varmış gibi davranıyor. Kendine güveni de yerine gelmiş gibi görünüyor. Basın toplantısındaki açıklamaları ve değerlendirmeleri her bakımdan tatmin ediciydi.

Konuşulması pek kolay olmayan nedenlerle Milli Takım formasını giymesi zor görünen oyunculardan Mehmet Topuz'a kapının açılması, Mehmet Topal'ın kadroya alınmama saçmalığının ortadan kaldırılması doğru adımlar oldu.

Aday kadroda Galatasaraylı futbolcuların çokluğu ve ligde başarılı öteki takımlardan yeterli düzeyde adam alınmayışı gibi eleştirilere de Hiddink makul yanıtlar verdi. Zaten kötü bir durumda bunun hesabını verecek olan da o.

Hiddink bu hesap verme konusunda şaşılacak kadar açık konuştu. 'Böyle bir durumda başkanın beni göndermeyi düşünmesi gerekir' yolundaki sözleri elbette ki her şakadaki gerçek payıyla birlikte düşünülmeliydi.

Hiddink'in Emre Belözoğlu ile ilgili sözleri de önemliydi. İster yerli ister yabancı olsun başka hocalar bu gibi konularda vaziyeti idare edecek biçimde konuşmayı yeğlerler. Hiddink ise bunu yapmayıp tam gerçeği söyledi.

Emre Belözoğlu'nun kalitesi ve bugüne kadarki kariyeri tartışma dışı. Ancak bu düzeydeki bir oyuncunun sürekli sinirli olması ve bunu sanki bir hakmış gibi kullanmaya kalkması, artık onu sevenleri bile bıktırmış durumda.

Hiddink onun yaptığına ne denileceğini açık açık söyledi. Aynı şeyi ben söylemek zorunda kalsam, yeterince akıllı ve profesyonelce davranmadığı gibisinden lafın arkasından dolaşmayı yeğlerdim ama iyi etmezdim. Hiddink doğrusunu yaptı.

Aptallığa aptallık diyebilmek hakaret filan değildir. Hele bir puan maçında da bu durumun tekrarlanmasıyla uğranılacak kaybın ne kadar büyük olabileceği düşünüldüğünde artık bunları açıkça konuşabilmeliyiz. Ancak o zaman ne yapmak gerektiğini hepimiz daha iyi görebiliriz.

Biz bugüne kadar böylesi yanlışları çok fazla yaptık ve bunlara başka adlar koyarak normal göstermeye çalıştık. Artık bu konudaki gerçeği görebilmeli ve akıllı davranabilmeliyiz. Bunun yolu da önce gerçeği kabullenmek.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu maça niye ilgisiz kaldık?

Ahmet Çakır 2011.03.26

Açıkçası, Avusturya-Belçika maçına medyamızın ve Milli Takım yetkililerinin daha büyük bir ilgi göstereceklerini sanıyordum.

Nedeni de açık: Her iki takım da gruptaki ciddi rakiplerimiz. Sadece birkaç gün sonra Avusturya ile ardından haziranda Belçika ile oynayacağız. Bu maçların sonuçları kesin olarak gruptaki kaderimizi belirleyecek. Grubumuzun 4. kategori takımının Belçika oluşu ciddi bir talihsizlik. Bunu daha önce anlatmaya çalıştım ama defalarca tekrarlamak gerekiyor. Bu durum bizi pek çok açıdan ilgilendiriyor. Belçika gerçekte 2. kategori yani bizim düzeyimizde bir takım. Ancak son yıllardaki başarısızlıklar yüzünden bu noktaya geriledi. Biz de benzer bir süreç içindeyiz. Hani şu ayda bir "Milli Takım 32. sırada" gibi haberler çıkıyor da kimse kulak asmıyor ya, işte o aslında çok korkutucu bir durum. Tıpkı Belçika'nın önceki yıllarda yaşadığı türden ciddi bir düşüş dönemi içindeyiz. O nedenle yakın bir gelecekte kendimizi 3. kategoride bulabiliriz.

Öyle olunca da her kura çekiminde, bizden çok daha güçlü olduklarını defalarca kanıtlamış iki ülke önümüzde bulunacak ve bizim de artık gruptan çıkmamız hayal haline gelecek demektir. Yani yıllar önceki şerefli yenilgiler ve beraberlikler dönemine kadar gerilemesek de buna yakın bir tehlikenin varlığını görmeliyiz. Belçika doğal olarak eski yerine dönebilme çabası içinde. Bunu yapabileceklerini dün akşamki maçta gösterdiler. Avusturya ise deplasmanda 4-4'lük maçta ortaya koyduğu etkinliğin çok uzağındaydı. İlk yarıdaki tek hücum etkinlikleri Ekrem'in uzaktan attığı şut oldu. Bunun dışında maç boyunca rakip kale önünde 4 net fırsat bile bulamadılar!

Ev sahibi takım, daha maçın başında ofsayt şaşkınlığı ve kaleci yetersizliği yüzünden yediği golle sarsıldı. İkinci yarının başında benzer savunma hatalarıyla dolu golü de ağlarında görünce iş bitti! Açıkçası bu kadar rahat kazanmayı en iyimser Belçikalı futbolsever bile aklından geçirmemiştir. Galiba Viyana'ya erken gelen sıcak, oyuncularını kötü etkilemiş gibiydi. Onlar bahar sarhoşluğu içinde görünürken Belçika fazla bir şey oynamadan istediğini elde etmeyi bildi. Bunda iki takım arasındaki oyuncu kalitesi farkı kadar deneyimli hocaları Leekens'in de katkısı görmezden gelinemezdi. Leekens, sert ve baskılı oyunla rakibe soluk aldırmadı. İkinci golden sonra Didi Constantini'nin Yasin'i de oyuna alışı bizi ilgilendirebilecek noktalardan biriydi. Çok geçmeden Ümit Korkmaz da forma şansı buldu. Ancak Avusturya'nın dağınık ve etkisiz futbolu içinde onların da yapabilecek fazla bir şeyleri yoktu. Yine de özellikle Yasin yabana atılmayacak bir oyuncu olduğunu gösterme olanağı

buldu. Bu karşılaşmadan bize dönük bir yorum çıkarmaya kalkarsak, oynanan futbolun düzeyi itibarıyla pek endişelenecek bir şey olmadığını söyleyebiliriz.

Ancak 'biz kimiz ya da neyiz?' sorusu üzerinde düşünmek gerekiyor. Azerbaycan'a bile yenildiğiniz zaman öteki rakiplerle ilgili kâğıt üzerindeki değerlendirmelerin fazla bir anlamı kalmıyor. Avusturya, grubumuzun 3. kategori takımı ama Belçika karşısında o kadar pasif kaldı ki 'Yok canım, Belçika'nın daha yukarıda olması gerekir' dedirtti. Üstelik Belçika bu galibiyetle maç fazlasıyla da olsa üzerimize çıkmayı başardı. Salı akşamı Avusturya'yı yenemezsek, sonrasında anlatılacak masallara inanacak tek kişi bile bulamayız.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Polat, son golü kendi kalesine attı!

Ahmet Çakır 2011.03.28

Galatasaray'ın olağan mali ve idari genel kurulunda başkan Adnan Polat son golü kendi kalesine attı ve akıl almaz hataları burada da sürdürüp görev döneminin üzücü biçimde sonlanmasına yol açtı.

Açıkçası tıpkı Sarı Kırmızılı takımın yenilgileri gibi Polat yönetiminin yaptığı yanlışlara da inanmak zordu. Sıkıntılı geçeceği bilinen genel kurulda Polat'ı kurtarabilecek bir yığın fırsat çıktı fakat o bunların hiçbirini değerlendiremedi.

Başta Hayrettin Kozak ve Alp Yalman olmak üzere kendisine sağlıklı çıkış yolunu pek çok akil adam gösterdi. Hatta bunlardan etkilenip birara seçim kararına yatkın gibi de göründü Polat. Son olarak Alp Yalman yönetimlerinin 2. Başkanı Doğan Hasol, Polat yönetiminin artık hiçbir konuda sağlıklı hareket edemediğini görüp onlara son bir zaman kazandırmaya çalıştı. Fakat bunların hiçbirisi yarar sağlamadı ve intihar gerçekleşti.

Polat'ın görev dönemindeki hataların hesabını sormakta kararlı görünen ve ağırlığı gençlerden oluşan bir topluluk, genel kurula ağırlığını koydu. Geleneklere uyulup mali konularda ibra gerçekleştirildi ama iş idari yönden ibraya gelince bomba patladı.

Sözü edilen kesim yeni stadın açılışı sırasında yaşanan gelişmeleri affetmediğini çok açık biçimde ortaya koydu... Elbette ki en çok birkaç maç sonra gönderileceği gün gibi meydanda olan Hagi öyle istiyor diye alınması için büyük özverilerde bulunulmuş Misimoviç'in gönderilmesi türünden yönetim perişanlıkları da kolay unutulacak gibi değildi.

Polat'ın neredeyse son 1 yıldır hemen her ortamda aynı sözleri tekrarlayıp durması da onun çok çabuk tıkanıklığa düştüğünün bir göstergesiydi. Tüzük, birleşme, yeni stat çok fazla tekrarlandı. Bunlar elbette ki çok önemliydi ama çuvallarla para harcanan takımın herkese yenilir hale gelişinin de mazereti olamazdı. İnsanları asıl ilgilendiren konu da futbolda başarıydı.

Adnan Polat'ı sevmeyenler için bile üzücü bir son oldu. Ancak bu sonu kendisi adım adım hazırladı. Son dakikada uzatılan can simitlerini bile görmezden gelince böyle acı bir sonla karşılaştı. Ne yapalım, atalarımız boşuna dememişler: Kendi düşen ağlamaz, diye.

Çok önemli değil ama genel kurulun ilginç yanlarından biri de Mehmet Helvacı'nın 'Galatasaraylı sorumluluğu' olarak gördüğü davranışlarının üyelere pek de sempatik gelmediğiydi. Yeni tüzük gereği onunla birlikte öteki

başkan adayı Cemal Özgörkey'in de seçime giremeyecek oluşlarıyla Ünal Aysal adeta bu genel kurulda başkan seçilmiş gibi oldu.

Sonuçta genel kurulun iradesine saygı gösterip hayırlısı olsun demekten başka da yapabilecek birşey kalmadı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Viyana'da futbol uygarlığı ve biz

Ahmet Çakır 2011.03.29

Avusturya'nın bizimle oynayacağı maçtan sadece 4 gün önce Viyana'daki Belçika karşılaşmasını yerinde izlemenin önemli olduğunu düşünüp 2 günlüğüne oraya gittiğimi biliyorsunuz. Gördüklerimin bir bölümünü aktarmaya çalıştım. Kalanlar da bu yazıda...

Viyana Belediyesi'nin katkısıyla bu kez 'tek kişilik heyet' olarak bu kente geldiğimde karşılaşmayı bir eğlence olarak gören anlayış o kadar belirgindi ki organizasyonu yapan sevgili Eva Gassner, maç günü herhangi bir müzeyi ya da benzeri yerleri görmek isteyip istemediğimi sordu, programı ona göre yapacaktı.

Tabii 'maç varken biz böyle şeyleri pek düşünmeyiz' diyemedim. Ayrıca Avusturya milli takımında yer alan Türk futbolcular Ekrem Dağ, Ümit Korkmaz ve Yasin Pehlivan ile görüşmeye çalışacaktım. Ümit'i Türkiye'den aramıştım ve görüşebileceğimizi söylemişti. Günüm bunu kovalamakla geçecekti.

Bu seyahatimizin en önemsedüğümüz yanı Avusturya-Belçika maçında bir futbol uygarlığına tanıklık etmiş olmaktı. Stada geliş ve içeri giriş koşullarından başlayıp 90 dakika ve sonrasında bir futbol maçının nasıl yaşanması gerektiği dersi verilir gibiydi.

Müzik ve eğlence ile birleştirilen karşılaşma, sporun da bu tür etkinlik olduğunu sadece göstermiyor, yaşıtıyordu. 45 bin kişinin bayrak şovu, buna ve öteki eğlencelere birkaç bin kişilik Belçikalı taraftarların da katılması, maç öncesi ve sonrasında en küçük bir tatsızlık yaşanmaması çok hoştu.

Elbette ki bunları kendi ülkemizde olupbitenlerle karşılaştırmadan edemedik. Özellikle maçı kaybetmemiz durumunda neler yaşanabileceğini uzun uzun anlatmaya gerek yok. Neyse ki rakip takımda yer alan Türk futbolcular galiba fazla önemsenmediğinden bu yönde bir gerilim ve tatsızlık yok. Buna sevinebiliriz.

Müziğiyle, eğlencesiyle, bayrak şovuyla Viyana'da tanık olduğum futbol uygarlığı aslında Avrupa'nın pek çok kentinde hatta tamamında yaşıyor. Bizse futbolu mutlaka bir kavga ve küfür aracı olarak görmekten bir türlü vazgeçemiyoruz. Viyana'daki futbol uygarlığını bu düşüncelerle ve içim cız ederek izledim.

Bu akşamki maçın bizim için ne kadar önemli olduğunu bilmesi gereken herkes biliyor. Son dönemlerde uğradığımız yenilgiler ve kayıplarla ilgili hep bunları telafi edebileceğimiz yolunda masallar dinledik ama öyle olmadı. Azerbaycan yenilgisi de bu zincirin son halkasını oluşturdu. Sadece gruptaki durumumuz açısından değil artık geleceğimiz bile tehlikede.

Uğur Meleke kardeşimiz hâlâ 'torba' demekten vazgeçemedi ama 2. kategorideki yerimizin tehlikeye düştüğünü hatırlatmaktan da kendini alamadı. Sürekli olarak 'grupta şu maçı rahat kazanırsınız, bundan da 3 puan çıkarırsınız' umutlarıyla kendimizi avutuyoruz ama gerçek pek böyle olmuyor. Artık bunun da sınırına gelmiş

bulunuyoruz. Başlangıçta Almanya ile grup liderliği için çekişeceğimiz hatta onları da geride bırakacağımız ileri sürülüyordu. 4 maçın ardından ayaklarımız suya erdi. Şimdi konuya daha gerçekçi yaklaşıp grup ikinciliğinin iyi sonuç olacağını görüyor ama Azerbaycan'a bile yenildikten sonra bunu nasıl başaracağımızı kestiremiyoruz.

Onların ilk maçta 3 önemli oyuncularını oynatamadıkları, deplasmanda daha etkili futbol yapısına sahip oldukları gibi gerçekleri elbette ki gözardı edemeyiz. Ancak Milli Takımın, Avusturya'dan çok daha güçlü olduğu da objektif bir gerçek. Ayrıca, Hiddink'in artık gerçekleri görmeye başlaması ve işine daha iyi sarılması en büyük avantajımız.

Maçın sonucuna dönük umutlu değerlendirmelerin yanında günün birinde Avrupa'daki futbol uygarlığının esintilerinin geldiğini görebilmek bizim için mutluluk olacak. Bu konuda özellikle o statta yaşanan bazı olaylar daha uzun yıllar unutulacak gibi değil...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Arda'nın önemi

Ahmet Çakır 2011.03.30

Bir işi baştan sağlam tutmadığınız zaman böyle sıkıntılar çekiyorsunuz.

Hiddink, Türkiye gerçeklerinin bir bölümünü kavrayıncaya kadar Milli Takım'ın zaten parlak olmayan bilançosuna bir de Azerbaycan fiyaskosu eklenmişti. Bunun herhangi bir yenilgi olmayıp yıkıcı etkiler yapabileceğini de biz biliyorduk, Hiddink öğreniyor.

Son 4 maçında gol atmayı bile becerememiş bir Milli Takım'ın Avusturya karşısında harika futbol oynayıp bol gollü galibiyet almasını beklemek akılcı değildi. Hatta ikinci yarıda iyice dağılıp artık gol yemeyi beklerken atmayı başardık. Gökhan Gönül, Ay Yıldızlı forma altında hem kendisini hem milyonları mutlu edecek harika bir iş yapıp hepimize soluk aldırdı.

Hiddink'in kadrosu da doğruydı, oyun anlayışı da geçerliydi. Ancak özellikle ortaalanımızda bu kadar iyi futbolcuların oynadıkları oyunun bir türlü futbol değeri kazanamayışında ilk kez birarada olmaları önemli bir etkeni.

Selçuk İnan, Mehmet Ekici ve Nuri Şahin hem bugünün hem yarının yıldızları olabilecek çapta adamlar. Ancak birbirlerine yabancılıkları yüzünden olmadık top kayıpları, pas hataları ve öteki şaşkınlıklar içinde göründüler. Bu nedenle de oyunumuz birşeye benzemedi.

Gol umudumuz olan Burak'ın istediği zaman ne kadar kötü oynayabildiğini biliyorduk ama bu kadarını da görmüş olduk! Oyunun büyük bölümünü 10 kişi gibi oynamak zorunda kalışımızın bile fazla sıkıntı çıkarmayışı Avusturya'nın yetersizliğindendi. Elbette ki onların 3 önemli adamlarını oynatamayışları da talihimiz oldu.

Arda'nın sakatlığının Milli Takım ve Galatasaray için ne kadar büyük bir sorun olduğu ortaya çıktı. Zaman zaman rakibi boğduğumuz ama rakip kaleyi bir türlü bulamadığımız ilk yarım saatin golsüz bitmesi tatsız olacaktı. Buna Arda izin vermedi. Muhteşem dönüşüyle maça damgasını vuran adam oldu.

Organize bir atak söz konusu değilken, taçtan gelen topu değerlendirip attığı gol onun önemini ve değerini ortaya koyar nitelikteydi. (Golden sonra basına dönüp 'bunu da yazın!' hareketi yapışını görmezden gelebiliriz. Sen golünü at Arda, biz buna razıyız.) Taktik, sistem, düzen, disiplin elbette ki çok önemli ama bireysel beceri olmadan da işi bitiremiyorsunuz.

Kendimize güvenimiz o kadar azalmıştı ki ilk yarıda Servet'in körlemesine taşıyıp taç çizgisine kadar 60 metre top sürerken pas verecek tek adam bulamayışı gibi perişanlıkların tribünleri ayağa kaldırması bundandı.

Savunmamızın mutlaka ölümcül hatalar yapışı ve özellikle Hakan Balta'nın bu yöndeki becerisi yüzünden oyunun son bölümünü azap içinde geçirebilecektik ama Volkan penaltı kurtararak derin bir soluk almamızı sağladı.

Açıkçası iyi oyun filan çok umurumuzda değildi, kazanmak herşeyden önemliydi. Bunu yapıp yarışın içinde istediğimize yakın noktada kalmayı becerdik. Bundan sonrası için de moral ve güven kazanmış olduk...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bisiklet ve öteki önemsiz şeyler...

Ahmet Çakır 2011.04.02

Bu hafta köşemizde bir değişiklik yapmak istiyorum. Pek okunmayacağını baştan bildiğim önemsiz bazı konuları yazacağım.

Elbette ki "Arda şimdi ne yapmalı?" ya da "Adnan Polat asıl yanlışı nerede yaptı?" gibi çok okunması garanti konular varken böyle işlere girmek biraz akılsızlık olacak ama ne yapalım hiç değilse arada bir öyle olmakta da yarar var.

Sporda şiddetle ilgili yeni yasa ve Avusturya maçında sahaya atılan maddelerle, rakip takımın ulusal marşı konusundaki terbiyesizliğin bir türlü önüne geçilemeyişiyle ilgili bir yığın konu da 'beni yaz, beni yaz!' deyip duruyor. Üstelik hepsi de gerçekten çok önemli. Olsun, hiçbirini yazmayacağım.

Efendim, çarşamba ve perşembe günlerini Bisiklet Federasyonu'nun çağrılısı olarak Antalya'da geçirdik. Önceki yıllarda bisiklet yarışı yaptıklarını gördüğüm arkadaşlarımı kıskanmıştım. Bu kez ben de katılma olanağını buldum.

Bu yaşımda hâlâ top oynadığıma göre banko kazanırım diyordum ama dereceye bile giremedim. Açıkçası bu konuda bazı kuşkularım var ama üzerinde durmayacağım. Gelecek yıla daha iyi hazırlanıp 60'ımda mutlaka kürsüye çıkacağım.

Bisiklet Federasyonu Başkanı Emin Müftüoğlu yaptığı önemli çalışmalarla bu sporun gelişmesine büyük katkı sağlıyor. Tabii işin medya ayağını da ihmal etmiyor. Kardeşi Kuddusi Müftüoğlu ile akrabası Kamil Abitoğlu gibi ünlü hakemlerimizin de desteği görmezden gelinemez.

Ancak Türkiye'de öteki pek çok spor dalı gibi bisiklet de çok acıklı bir durumda. Bu konuda kulağımda kalmış şöyle bir söz var, durumu çok iyi anlatan: Türkiye'deki toplam lisanslı bisikletçi sayısı, Fransa'nın herhangi bir kasabasındaki kadar!

Denize ve spora sırtını dönmüş bir ulus olarak yaşamanın zorlukları ortada. Bu iki alanda da çok büyük atılımlar yapmak gerekiyor. Bunda medyanın desteği de önemli bir yer tutuyor. Müftüoğlu bu bilinç içinde davranıyor ve çalışıyor.

Gelgelelim, medyanın önemli bir bölümü ne yapsanız böyle şeylere kulak asmıyor. İğrenç birtakım transfer yalanları sayfalar dolusu verilirken, bisiklet ya da başka sporlarla ilgili çok önemli etkinlikler bile görmezden gelinebiliyor.

Oysa 1960'lı ve 70'li yıllarda bisikletin gazetelerde tam sayfa yer aldığı günler olduğunu hatırlıyorum. Rahmetli Rifat Çalışkan'ın fotoğrafının bulunduğu haber bir sayfayı kaplamış, öteki bütün haberler yarım sayfalık devam bölümünde verilmişti. O günden bu yana spor medyası olarak geçirdiğimiz değişimle övünmek pek mümkün görünmüyor.

Bu kapsamda gazetem Zaman'la iftihar ettiğimi söyleyebilirim. Mehmet Tufan arkadaşımızın da çabasıyla orada yaşanan iki günü en iyi yansıtan gazete Zaman oldu. Mehmet hem yarışta kürsüye çıkmayı başardı hem de gazeteci olarak şampiyonluğu kazandı. Spor gazetesi olduğu ileri sürülen bazı yayınlarda ise olay kibrit kutusu kadar yer bulamadı.

Her geçen yıl gelişen Cumhurbaşkanlığı Bisiklet Turu'nda bu kez harika bir iş yapılacağı daha önce açıklanmıştı. Bisikletçiler yarışın başladığı İstanbul'da bu kez Sultanahmet turuyla sınırlı kalmayıp Boğaziçi Köprüsü'nü geçecekler ve böylece tur iki kıtaya taşınmış olacak.

Biz de bununla ilgili yayınlar yerine rezil birtakım transfer yalanlarını çok önemli habermiş gibi yazmaya ve okumaya devam edeceğiz...

Sporu gerçekten bilmek istiyor musunuz?

Bu tür kitapları okurken hep aynı duyguyu yaşıyorum: Ne yazık ki okuması gereken insanların binde biri bile bu kitabı okumayacak. Bırakın okumayı, böyle bir kitabın varlığından haberleri bile olmayacak. Bitmedi, bunu da zerre kadar umursamayacaklar... Ne yazık ki böyle bir 'çölde' yaşamak zorundayız!

Ahmet Talimciler spora en yakın bilimadamlarından biri. Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Sosyoloji Bölümü Kurumlar Sosyolojisi anabilim dalı öğretim üyesi olarak görev yapıyor ve spor sosyolojisiyle ilgili olarak çeşitli çalışmalar içinde bulunuyor.

Kabaca sporda şiddet diye adlandırabileceğimiz son çalışmanın içindeyken bir yandan da Sporun Sosyolojisi Sosyolojinin Spor adlı kitabını yayınladı. Daha önce Türkiye'de Futbol Fanatizmi ve Medya İlişkisi (2003) kitabının yanısıra İnadına Göztepe, Kafsinkaf adlı derleme kitaplarına da önemli katkılarda bulunmuş biri Talimciler.

Sporun Sosyolojisi Sosyolojinin Spor kitabını herkesin okumasını istememin çok açık ve basit bir nedeni var: Bu memlekette milyonlarca insan bu kitabın içindeki konuları konuşuyor. Fakat nasıl konuşuyor? Futboldan anlama iddiası içinde, TV'deki yorumcuların basmakalıp değerlendirmeleri tekrarlanıyor.

Bu kitapta ise genel olarak spor, özelde futbol ile ilgili herkesin mutlaka edinmesi gereken sahici bilgiler var. İşin ince yanı da burası. Memlekette çok az kişi bunları öğrenmeyi yeğliyor. Biliyormuş gibi görünmeye çalışmak çok daha büyük önem taşıyor.

Talimciler adaşımız bu işe kendini adanmış olanlardan biri. Bu kapsamdaki süreklilik taşıyan çalışmalarıyla öne çıkıyor. Talimciler, kitabını üç bölümden oluşturmuş. 1.Bölüm Oyun'dan Spor'a, Spor'dan İş'e adını taşıyor. Adından da anlaşılacağı gibi sporun doğuşundan bugüne gelinceye kadar geçirdiği değişim evreleri anlatılıyor.

Sporun ne olduğundan başlayıp uluslararası spor örgütleri, modern olimpiyatlar, spor-medya birlikteliği, sporun endüstrileşmesi gibi sürekli konuşulan ama ne olduğunu pek az kişinin bildiği konuları öğrenmek isteyen herkesin başvurabileceği bir kaynak çalışma niteliğinde Talimciler'in kitabı.

Sadece bu bölümü okumak bile Türk sporunun bugün içinde bulunduğu çıkmazı anlamamızı sağlayacak nitelikte. Çünkü Türk sporunun, Osmanlı döneminde ve Cumhuriyet kurulurken herhangi bir politikasının bulunmadığı gibi basit ama çok önemli bir gerçeği öğrenebiliyoruz.

Kitabın ikinci bölümünde Spor Sosyolojisi ve Futbolun Sosyolojik Temelleri irdeleniyor. Burada sporun değişik amaçlarla kullanılmasının sadece bize özgü bir durum olmadığını ve olamayacağını öğreniyoruz. "Sportif hareketlerin gösterişli ve teferruatlı bir kalıp içinde sunulması hem faşist hem de komünist rejimlerin ortak özelliğidir."(J.Hoberman'dan aktarma, s.85)

Kitabın üçüncü bölümünde Türkiye'de Futbol ve Futbolun Aktörleri konusu ele alınmış. Ülkemizde futbolun gelişiminden spor medyasına kadar bütün öğeler yetkin biçimde irdeleniyor. Futbolun geri kalmış endüstriyelleşmesinden bu işe mafyanın bulaşmasına kadar olayın bütün boyutları mercek altına alınmış. Televizyondan gelen yayın gelirlerinin bölüşülmesinden tutun da kulüp yönetimlerindeki arızalara kadar hiçbir nokta atlanmamış. Kısacası, konunun hemen hiçbir yönü atlanmadan ortaya sıkı bir çalışma konulmuş.

(Sporun Sosyolojisi Sosyojinin Spor, Ahmet Talimciler, Bağlam Yayıncılık, İstanbul 2010)

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Terim'le Milan-İnter derbisi

Ahmet Çakır 2011.04.03

Milan-İnter derbisine çok yakınlıklarımız var. Fatih Terim'in Milan'ı çalıştırmış olması, Hakan Şükür, Emre Belözoğlu ve Okan Buruk'un İnter'de oynamış olmaları kolay unutulacak durumlar değil futbolumuz adına.

Okurlarımız farkedecektir, bugünlerde biraz leyleyi havada görmüş durumdayım. Son bir hafta içinde Viyana, Antalya derken dün de kendimi Milano'da buldum. Bu sezon ligde şampiyonluk düğümünü çözebilecek önemdeki derbiyi yerinde izlemek elbette ki önemli bir şanstı.

Milan bu sezonun büyük bölümünde zirveyi kimseye bırakmadı. Kırmızı Siyahlı takım epey zamandır özlemini duyduğu şampiyonluğu bu kez yakalamak için kararlı görünürken son maçlarında olmadık puan kayıplarıyla sarsıldı. Yetmiyormuş gibi İbrahimoviç'in Bari maçında gördüğü kırmızı kart nedeniyle 3 maç ceza alışı Milan için tam bir yıkım oldu.

Daha önce Udinese'nin 7-0 yendiği Palermo karşısında 1-0 kaybedilen maç sonrasında Milan artık bıçaksırtı noktaya gelmiş durumda. Şampiyonluk yarışının bundan sonraki bölümü soluk soluğa sürecek. Tabii hemen arkalarındaki Napoli'yi de unutmamak gerekiyor. Onlar da taa Maradona döneminde kalan son şampiyonluklarına bir yenisini ekleyebilme heyecanı içindeler.

Bizi ağırlıklı olarak ilgilendiren nokta onların şampiyonluk mücadelesi değil. 80 bin kişinin izlediği derbinin öncesi ve sonrasıyla nasıl yaşandığı... Bizim 50 bin kişilik derbilerimiz 15 milyonluk kenti felç edip mutlaka

birtakım olaylar çıkması şeklinde yaşanıyor. Bakalım yeni yasa bunun önlenmesi konusunda ne kadar işe yarayacak?

Burada ise belli bir uygarlık düzeyi olaya damgasını vuruyor. İtalyanlar da bizim gibi ateşli taraftarlara sahip ama maçlara ille de olay çıkarmak için gitmiyorlar. Kaybetmenin de olağan bir durum olduğunu biliyorlar. Otobüs camlarını kırmak türünden ilkelikler de onlar için çok gerilerde kalmış durumlar. Futbolun ve bu dev maçın keyfini çıkarmaya çalışmak onların çok daha fazla önemsedığı nokta...

Milan-İnter derbisine başka yakınlıklarımız da var. Fatih Terim'in Milan'ı çalıştırmış olması, Hakan Şükür, Emre Belözoğlu ve Okan Buruk'un İnter'de oynamış olmaları kolay unutulacak durumlar değil futbolumuz adına. Ayrıca Fatih Hoca'nın maçın yorumcusu olarak da burada bulunması bizim için hoş bir durumdu. Kendisiyle memlekette de konuşma olanağı bulamıyor değiliz ama burada sanki daha rahat konuşulabiliyor. Epeydir dinlenen Fatih Hoca'nın adı son zamanlarda yeniden gündeme giriyor. Bir yandan Galatasaray'ın gelecek sezon için onunla kesin olarak anlaştığı ifade edilirken öte yandan bol paralı Umman durumu ortaya atıldı. Ayrıca, Real Madrid teknik direktörü Mourinho tarafından Kral Kupası final maçına davet edilmiş olması da değişik bir gelişme oldu.

Fatih Hoca'yla bu tür konuları konuşmaya çalıştık ama açıkçası fazla birşey söylemek de istemedi. Hayır, herhangi bir durumu gizlemeye filan çalıştığından değil "Olduğunda söylerim, biliyorsun hiçbir zaman gizlemeye filan çalışmadım" diye anlatıyor bunu. Ancak gazetecilik açısından, o iş olduğunda biz biraz geç kalmış oluruz da, o nedenle mutlaka önceden birşeyler öğrenmek gerekir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu işin dönüşü yok!

Ahmet Çakır 2011.04.07

Galatasaray'la ilgili gelişmeler artık kötü ve yanlış birtakım işlerle talihsizliklerin üst üste gelmesini çok aştı, adeta çığ düşmesine dönüşmeye başladı. Futbol takımının dehşet verici başarısızlığının yönetimi götürecek noktaya gelişle ilgili süreçte her geçen gün üzücü hatta utandırıcı durumlar ortaya çıkıyor.

Polat yönetiminin aylardır başaşağı gidişi tersine çevirip gerekirse ondan sonra bırakmak ya da seçime gitmek şeklinde açıklanabilecek stratejisi, olayın artık bir facia boyutu kazanmasına yol açtı. Onu sevenler bile 'Keşke şu noktada bıraksaydı' diye onun yönetimden çoktan ayrılması gerektiği yolundaki söylemi sık sık kullanmaya başladı.

Bu noktada mahkemenin yürütmeyi durdurma kararıyla bir başka sıkıntı ortaya çıktı. Ancak bunu büyütmenin de bir anlamı yok. Önce şunu bilmeliyiz: Yürütmeyi durdurma bir ara karardır ve 'Durun bakalım, ne olmuş, tam olarak öğrenelim ve ona göre kesin karar verelim' anlamını taşır. Dolayısıyla genel kurulun iptali anlamına gelmez. Ancak kafaları karışırması da kaçınılmazdır.

Sayın Polat seçim tarihini açıklamakla kaçınılmaz olanı yapmıştır. Bunu yaparken birtakım sitemlerde bulunması ve seçime gitmek zorunda olmadığı yolundaki açıklamasını da anlayışla karşılamak gerekir. Hiçbirimiz 'tarihin en kötü dönemi' diye adlandırılan bir ortamda görevden ayrılmak istemeyiz.

Bu süreçte kimin ne yaptığını ve nelerin döndüğünü doğru olarak öğrenebilmek kolay değil. Örneğin, yönetimin genel kurulla ilgili olarak 'mahkemeye gitmeyeceğiz' açıklamalarının yanında bazı kişi ve kuruluşlara 'bizim gitmemiz şık olmaz ama siz gidin' yaklaşımı içinde olduğu çokça söyleniyor.

Böyle olunca da işler bu noktada tatsızlaşıyor. Artık bu işin dönüşü yok. Sayın Polat bunu en açık biçimde sadece genel kurulda değil Antalya'da da görmüş olmalıdır. Dünyanın her yerinde en zayıf takımların bile teknik adam değişikliklerinin ardından kıpırdandıkları hatta şaşırtıcı sonuçlar aldıkları bilinir. Antalya'da ise takımın üzerindeki ölü toprağının bir tabaka daha kalınlaştığını gördük!

Olay artık Galatasaray'ın küme düşme durumunun konuşulması aşamasına geldikten sonra hâlâ şirket birleşmesi, yeni tüzüğün çıkarılması, Riva ve stat açılışı gibi gerçekten çok önemli işleri ısıtıp taraftarların önüne sürmeye çalışmak anlamsızdır. Gereksiz bir direniştir. Takımın kötü durumu bütün bu işleri sıfırlamış, hatta onun da ötesine geçmiştir.

Antalya'da Galatasaray'ın yetersizliğinin artık bir felakete dönüştüğü çok çarpıcı biçimde görüldü. Havaalanındaki rezaleti önceden tahmin edip önüne geçmek, yönetimin yapması gereken işti. Fakat ortada ne bir yönetim ne de o yönetici vardı. Polat dua etsin ki Galatasaray'ı izleyen yazarların sadece ikisi oradaydı, yoksa olay çok daha dramatik biçimde yansıtırdı.

Orada takımı da silkeleyecek bir yönetim becerisi mutlaka gösterilmeliydi. Milli Takımlara 12 adam göndermiş bir takım bu olamazdı. Sayın Polat, bunu denedi ama beceremedi. Artık yapabileceği hiçbirşey kalmadığını görmek çok yıkıcı ama onu kabullenmek de o ölçüde gerekli. Polat'ın bugüne kadar kulübüne önemli hizmetlerde bulunduğunu, bundan sonrası için de aynı aşkla dolu olduğunu kendisinden nefret edenler bile biliyor. Ancak artık Polat'ın bu hizmeti sürdürebilme olanağının kalmadığını da o kabul etmelidir. Ters yöndeki gizli ve açık hamleler hem kulübe hem kendisine büyük zarar veriyor..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kaleciliğin kitabını yazmak

Ahmet Çakır 2011.04.10

Bu, elbette ki Fatih Uraz kardeşimize yakışırdı ve o da mükemmel biçimde yaptı.

Uzun yıllar Zaman'da yazan Uraz'ın Adamın Abdalı Kaleci Olur adlı kitabı İletişim Yayınları'ndan ıkalı epeyce oldu ama bu süre içinde hem Galatasaray'ı hem de memleket sporunu kurtarmakla meşgul bulunduğumuzdan yazma olanağı bulamadık.

Neyse ki başka bazı arkadaşlar benim gibi davranmayıp bu değerli kitabın tanıtımı için gerekli çabayı gösterdi. Örneğin, Radikal'de Erkan Goloğlu'nun şu sözleri kitabı kestirmeden anlatabilecek değerde: "Futbol hamallarının tarihi, bu kitap... Asillerinin de tabii ki. Sayfaları çevirmeye başlayın, ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksınız."

Fatih Uraz, milli takım düzeyinde kalecilik yapmış olmanın ötesinde bu işe kafa yoran ve hayatını da bu şekilde kazanan bir arkadaşımız. Daha önce de Kaleciyi Vurun ve Futbolun Arka Bahçesi adlı kitapları da Zaman

Yayınları arasında çıkmıştı. Uraz, bu yöndeki birikimini daha büyük boyutlarıyla artık topluma sunma zamanının geldiğini düşünerek bu kitabı yazmış. Çok da iyi etmiş.

Kitapta toplam 81 yazı var. Benim gibi konuyla yakından ilgilendiğini sananların bile ilk kez okuyup öğrendiği yığınla bilgi, anekdot, anlatı ve açıklama yer alıyor. Ayrıca, 'ben kaleci olmak istiyorum' diyenler için de temel bilgileri edinebilecekleri bir kaynak kitap bu. Hatta bu bölüm ayrı bir kitap yapılsaydı daha yararlı olabilirdi.

Uraz'ın bu işe başlama koşulları ve sonrasını anlattığı bölüm ilk dikkat çekici nokta oluyor:

"Profesyonel ligde çıktığı ilk deplasman maçında gol yememe ısrarının karşılığını 'Gol yemezsen buradan ölün çıkar' diye almış, devletin polisinin devletin valisinden aldığı emirle rakip takım futbolcularını dövdüğüne, il emniyet müdürünün taraftara patlayıcı maddeler dağıttığına, jandarmanın otomatik tüfeklerle havaya ateş açarak linç engellediğine, karşı takım kaptanının 'Adam gibi oynayın, yoksa sizi vurup dağa çıkarım!' deyişine bizzat şahit olmuş bir kaleci..."

Kitapta kalecilikle ilgili herşey denilebilecek bilgilerin yanında bazı yanlış bilinen konuların düzeltilmesi yolunda da ciddi bir çaba var. Bunlardan biri benim de epeyce üzerinde durduğum bir konu:

"Kalecinin Penaltı Anındaki Endişesi adlı kitap olduğunu duyunca şaşırmış ve daha okumadan bu başlığı atan adamın kalecilikten anlamadığı fikrine kapılmışım. Peter Handke adlı usta yazarın kalecilerin penaltı esnasında neler hissettiklerini değil de kendi yaşadıklarından hareketle iyi bir roman yazdığını anlamam için kitabı okumam gerekiyormuş."

Bu kitabı okumuş gibi görünmeye çalışan bazı arkadaşların çok değişik şeyler yazabildiklerine tanık olmuştum da, Uraz'ın düzeltmesinin insana iyi geldiğini söylemeden edemeyeceğim.

Kitaba Fikret Doğan kardeşimizin yazdığı önsöze değinmeden geçmek haksızlık olur. Önsözler genellikle gereksiz ve sıkıcı bulunur. İlk kez böyle bir yazının kitaba çok şey kattığına tanık oluyorum, diyebilirim.

Önemsiz birkaç dil savrukluğu da var kitapta. "...düşünüyorsa gerisini siz düşünün artık" (s.140) gibi. Kaleci mi Artist mi? başlıklı yazıda (s.75) sakınca anlamındaki mahzur yerine, kuşatılmış demek olan mahsur yazılmış. İkinci baskıda düzeltilir diye not düşmekte yarar var.

Son dönemde iyice azalan spor kitabı üretimindeki yılmak yorulmak bilmezlerden olan Fatih Uraz kardeşimizin çabasını alkışlıyoruz.

(Adamın Abdalı Kaleci Olur, İletişim

Yayınları, İstanbul-2010, 280 sayfa)

Çok güzel hareketler bunlar

Spor dünyamızda canımızı sıkın, içimizi karartan yığınla olay yaşanıyor. Bunlar arasında özlemini çektiğimiz türden güzellikler de gürültüye gidebiliyor.

Coşkun Özarı Ağabeyimiz bir süredir hastanede tedavi görüyor. Galatasaray ve Türk futbolunun en değerli isimlerinden biri o. Ayrıca uzun yıllardır spor medyasında yer alıyor. Hakkında medyada daha çok haber verilmesini bekliyoruz ama olmuyor.

Bunu sağlamak için bizim de birşeyler yapmamız gerekiyor. Galatasaray kaptanı Arda, bir yandan kendisine yönelik saldırılara karşı koymaya çalışır, öte yandan yurtdışı hazırlıklarını yaparken 4 numaralı Sarı Kırmızılı

forma ile Özarı'nın ziyaretini de ihmal etmemiş... Kaptanlık için sadece sahada oynanan futbol ve benzeri etkinlikler yetmez, saha dışında da bir yığın görev vardır. Bu da onlardan biri...

İkinci güzellik Karşıyaka'dan geldi. Diyarbakırspor'un durumu malum. Düşmesi kesinleşen bu takımın artık deplasmanlara gitmesi bile bir sorun. Karşıyakalılar da oynamadan 3-0 kazanacakları maç yerine "Gelin, bütün masraflarınız bizden" demişler.

Daha önce de Yeşil Kırmızılı taraftarların Mardinli çocuklar için yaptıklarını biliyorum ve "İşte spor bu!" demekten kendimi alamıyorum. Evet, çok güzel hareketler bunlar. Hepinize teşekkür ediyorum.

Yeni yasa nasıl çare olur?

Sporda şiddetin önlenmesi için büyük umut bağlanan yeni yasa TBMM'den hızla çıkarıldı. Yeni yasa, çıkana kadar önemli bir çare olarak görülüyordu; çıktıktan sonra o umut dolu hava yerini biraz duraksamalı bir yaklaşıma bıraktı.

Neyse ki tek başına yasanın sorunu kökten çözmeye yetmeyeceğini artık daha çok kişi biliyor. En üst düzeydeki yetkililer bu konuda umut dağıtmak yerine gerçekten yapılması gerekenleri söyleyebiliyor.

Ayrıca Fatih Uraz'ın kitabından aktardığımız 'devletin polisinin devletin valisinden aldığı emirle rakip takım futbolcularını dövdüğü' gibisinden durumların yaşandığı bir ülkede bu sorunun nasıl çözülebileceği de epeyce kuşkulu. Bu tür sakatlıklar tümüyle ortadan kalkmış değil. Tam tersine her geçen gün bir başka ürpertici nitelikteki aykırı olayla karşılaşabiliyoruz.

Bütün bunlar karşısında umutsuzluğa kapılıp 'Bu memlekette hiçbirşey değişmez' çaresizliğine düşmemek için olaya şöyle bakmak lazım: Bu yeni yasa ve öteki çabalar sadece birer adım. Bu adımların cesaretle atılması ve herhangi bir kopma olmaksızın birbirini izlemesi gerekiyor. Bu uzun ve zorlu bir yürüyüş. Birkaç adım atıp durursanız, geçmiştekinden daha geri bir noktaya düşersiniz.

Yasayı uygulama konusunda bugüne kadarki gevşekliklerin ortadan kaldırılması ve vaziyeti idare etme anlayışının kesinlikle terkedilmesi en önemli koşuldur. Yoksa birkaç yıl sonra varacağımız nokta 'bu yasa da derde deva olmadı, hadi artık yeni yasayı çıkaralım'dan başka bir yer olmayacaktır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üzülen Fenerbahçe oldu

Ahmet Çakır 2011.04.11

Maç öncesinde seyircisizlik cezasının Galatasaray'a değil de Trabzonspor'a verilmiş sayılacağı konusunda spor gazetecileri arasında görüş birliği vardı.

Ayrıca herhangi bir Trabzonspor taraftarı bu ceza için mahkemeye gitse kesinlikle yürütmeyi durdurma kararı çıkar ve maça yüzde 5'lik kontenjanla 2.500 Bordo Mavili taraftar girerdi. Futbolun hiçbir nedenle mahkemeye gitmesinden yana değiliz ama bu işi çözenin de başka bir yolu yok gibi...

Sarı Kırmızılı takımın Antalya'daki perişanlığına bakarak Trabzonspor'un bu maçı çok kolay kazanacağını sananlar olabilirdi ama gerçek hiç de öyle değildi. Tam tersine daha ilk dakika dolmadan Yekta ile Cim Bom öne geçebilirdi.

Fakat bu pozisyon hem gol olmadı hem de Yekta sakatlandı. Onun yerine de Mustafa Sarp girince 'Bu iş bitti!' diyenlerin sayısı mutlak çoğunluktu. Neyse ki Culio ve Arda'nın varlığı Cim Bom'u ayakta tutmaya yetti. Elbette ki bir yere kadar...

Aslında Sarı Kırmızılı takımın nasıl oynadığını, ne yapmaya çalıştığını irdelemenin bir anlamı yok. Tuhaf biçimde yetersiz olduklarına inandırılmış 11 adam sahada kimisi gezinir kimisi çırpınır bir karmaşa içindeler. Her hafta değişen 4-5 adamla oynamak zorunda kalmak da bir başka sorun.

Bu halleriyle bile azımsanmayacak kadar gol pozisyonu bulup bunların hiçbirinden yararlanamıyorlar. Üstelik inanılmaz kolaylıkla gol yiyor ve illa ki her maçı yenik kapatıyorlar. Bu karşılaşmada da aynı filmi izledik. Tıpkı Fenerbahçe maçı gibi bu zorlu karşılaşmayı da 75. dakikaya kadar iyi kötü götürdü Cim Bom. Bunda Trabzonspor'un da kendi kapasitesinin çok altında oynamasının payı vardı. Bordo Mavili takım şampiyonluk gerilimini her geçen hafta biraz daha yoğun biçimde yaşıyor.

Bu dakikada Kazım'ın hiç duraksamasız ihanet olarak nitelendirilecek kırmızı kartı haliyle işi zorlaştırdı. Daha önce Neill de sarı görme konusunda epeyce çaba göstermişti. Sarı Kırmızılı takımın yabancılarının bu yaptıkları elbette ki anlayışla karşılanacak durumlar değil ama kimsenin yapabilecek birşeyi de yok.

Gerekli mi bilmem ama kaleyi 1 maçlığına Ufuk'a bırakmış olan Zapata'nın çok da kötü bir kaleci olmadığını bu maçta görebildiğimizi kaydetmiş olalım. Üç önemli kurtarıyla takımının gol dakikasına kadar ayakta kalmasını sağladı.

Sarı Kırmızılı takımın gol bulup maçı kazanabileceği pozisyonun hemen ardından gol yiyip bir maçtan daha yenik ayrılması, kendilerinden çok Fenerbahçelileri üzen bir durum oldu. Galatasaray için artık bu sezonun bitmesini beklemekten başka yapılabilecek hiçbirşey kalmamış gibi...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aysal kendinden emin

Ahmet Çakır 2011.04.13

Galatasaray'da olağanüstü genel kurul için seçim süreci işliyor.

Daha önce adaylığını açıklamış olan Cemal Özgörkey'in yanısıra asıl beklenen kişi durumundaki Ünal Aysal da 'varım' dedi. Mehmet Helvacı'nın da artık sahneden çekilmesi bekleniyor...

Aslında bu adın gündeme gelişi yeni bir durum değil. Rahmetli Canaydın döneminde bile Aysal'ın başkan adayı olacağı konuşulmuş, tüzüğe göre henüz üyelik süresinin yeterli olmayışı nedeniyle yarışa giremediği ileri sürülmüştü. (Aysal tüzüğün yenisinden de hoşnut olmadığını gizlemedi. Hatta toplantıdaki en açık ve kesin beyanı bu konuda oldu, tüzük değişecek, dedi.)

Bu kez de başkanlık yarışına girme konusunda kararsız olduğu yolunda söylentilerin başladığı bir noktada işi daha fazla uzatmayıp adaylığını açıkladı. Bunu yaparken söyledikleri bilinen ya da beklenen türden açıklamalardı. Arda'nın transferi konusunun kendilerine bırakılması noktasında ise açık konuştu.

Kimseyi suçlamadan, herhangi bir şekilde kırıp dökmeden Galatasaray'da dünya çapında sürekli başarı vaadiyle göreve gelmek için çalışmaya başlamış durumda Ünal Aysal. O, Sarı Kırmızılı kulübün her türlü gerçeğini biliyor. 'Derin Galatasaray' gibisinden netameli konulara yaklaşımı da bunu gösterecek nitelikteydi.

Aysal'ın seçilme şansının çok yüksek olduğunu da bu işleri bilenler rahatlıkla görebiliyor. Yanında yer alan Adnan Öztürk'ün Polat'la yarışırken aldığı oy sayısı, başka bir seçimde başkan seçilmeye yetip artacak düzeydeydi. Bu bile Aysal'ın şansıyla ilgili yeterli bir gösterge sayılır.

Aysal'ın somut bir vaatte bulunmaya gerek görmeden önemli işler yapabileceğini onu tanıyanlar biliyor. Yıllarca yurtdışında yaşamış ve iş yapmış olmasıyla bu işlerdeki başarısı haliyle Sarı Kırmızılı kulübü de iyi yönetebileceğinin güvencesi olarak kabul ediliyor.

Aysal'ın AIG hisselerinin alınması olayında Galatasaray'a çok büyük bir hizmette bulunduğu biliniyor çünkü bunu rahmetli Canaydın açıkça anlatmıştı. Rakamda yanılmıyorsam Aysal 23 milyon doları bir çırpıda sayıp Galatasaray'ı çok büyük bir sıkıntıdan kurtarmıştı. Nitekim bunun bir başka boyutunu basın toplantısında sorulan soru üzerine anlattı.

Aysal bu parayı Sarı Kırmızılı kulüpten epeyce uzun bir süre de alamadı. O dönemde ilgili hisselerin kendisinden bir an önce alınması dışında hiçbir talebinin olmadığı da yine rahmetli Canaydın'ın aktardığı önemli bir noktaydı. Kimsenin beş kuruş vermeye yanaşmadığı bir dönemde bunun önemi de açıktı.

Ali Dürüst'ün onunla olmaktan vazgeçmesi bir kayıp ama Aysal bu konuda da ikna edici yaklaşım içinde göründü. Hayri Kozak'ın yönetimde yer alışı elbette ki önemli bir kazanç. Öteki yönetici adaylarının da bilinen kişiler olacağı sanılıyor. Sadece Abdurrahim Albayrak'ın durumu merak konusu.

Aysal'ın basın toplantısı öncesinde konuşulan ilginç bir konu da önceki akşam Mehmet Helvacı'nın toplantısında yaşananlardı. Toplantıya katılan arkadaşlarımız Helvacı'yı biraz dağınık gördüklerini gizlemediler. Bir yandan başkan adayı gösterilmek için 100 kulüp üyesinin imzasının gerektiği gibi şekil şartlarını ön plana çıkarıp öte yandan seçildiği takdirde Fatih Terim'i göreve getireceği imasında bulunmak, insanlara pek ilginç gelmiyor. Helvacı, artık sahneden çekilmesi gerektiğini kabul etse kendisi için de iyi olacak.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu takıma kaç adam lazım?

Ahmet Çakır 2011.04.15

Bu sezon Galatasaray'da yaşananlar üzerine artık söylenecek söz kalmadı.

Taraftarın ve camianın beklentisi bir an önce yeni yönetimin göreve gelmesi ve futbol takımı için de sezonun bitmesi...

Aslında yaşanan durumu akıl ve mantık yoluyla açıklayabilmek de pek kolay değil. İşte bunun son ve en çarpıcı örneği, küme düşme çizgisine gelmiş olan Galatasaray'ın milli takımlara tam 12 adam göndermiş olmasıydı...

Sadece bu da değil, Fenerbahçe ve Trabzonspor karşısında oynanan futbol da Sarı Kırmızılı takımı zirve yarışı içinde tutmasa da onun eteklerinden uzaklaştıracak kadar yetersiz sayılmazdı. İkisinin de hakkı en azından beraberlikti.

Sözü getirmek istediğim yer şurası: Galatasaray'ın yetersiz bir kadrosunun olduğu ve bu takımın tamamen yenilenmesi gerektiği yolundaki varsayımlar çok sık tekrarlanıyor ama bana pek ciddiye alınabilecek birşey gibi gelmiyor.

Ben de bunun tam tersini ileri sürüyorum: Sağlam bir yönetim ve neyi nasıl yapacağını bilen teknik adamla Galatasaray tek oyuncu bile almadan önümüzdeki sezon şampiyonluğa oynayabilir!

Özellikle büyük takımlarda 'hiç adam almadık' denilen dönemlerde bile en az 6-8 transfer yapıldığını bilmiyor değilim. Bunun ne işe yaradığını bugüne kadar kimse açıklayabilmiş değil. Olsun! 'İlle de alınmalı' korusu çok güçlü.

Zor durumdaki takımların ille de transferle düzeleceği, medyanın çok işine gelen bir futbol efsanesidir. Çünkü transfer haberleri gazete sattırır, televizyon izlettirir. Fakat bu transferlerin takımlara ne kadar yararlı olduğu çoğu zaman tartışmalıdır. Hele ödenen korkunç paraların karşılığının alınması bugüne kadar nadiren mümkün olabilmifitir.

Bunun en çarpıcı kanıtlarından biri, Fenerbahçe'nin durumudur. Sarı Lacivertli yönetimin bu sezon yaptığı en doğru iş, devrearası transferine girişmemek oldu. Gerçi adam almak istediklerini en yetkili kişiler açıkladı ama şöyle ya da böyle bu gerçekteşmedi. Sonucu hepimiz görüyoruz.

Devrearasında dünya çapında bir yıldız da alınmiş olsa onun bir uyum sorunu olacak ve belki de bu takımın bütün düzenini bozabilecekti. Hele peşpeşe gelebilecek bir-iki başarısız sonuç işlerin karmakarışık olmasına yol açabilecekti. Bunu Beşiktaş'a bakarak rahatlıkla anlayabiliriz.

Galatasaray'daki en büyük sıkıntı yönetimin dağınıklığı oldu. Daha geçen sezon Ali Sami Yen'deki Fenerbahçe yenilgisi sonrasında Ali Haşhaş ile Haldun Üstünel arasındaki sıkıntı giderek yaygınlaştı ve çözölmeye yol açtı. Polat bu durumu belki zamanında gördü ama çare bulamadı.

Rijkaard'ın sezon başı çalışmalarının yetersizliğinin ardından Hagi'nin akla sığmaz hataları olayı bir faciaya dönüştürdü. Başta Arda olmak üzere önemli futbolcuların çok uzun süreli sakatlıklarıyla bütün zorlu dönemeçlerde gelen hakem hataları Galatasaray'ı perişan etti.

Bu noktada Bülent Ünder dostumuzun, artık çare olmadığı bilinen yöntemlerden medet umması da şu kalan bölümle ilgili olumlu beklentileri sıfırladı. Pino'yu savunacak değilim ama bu tür yaklaşımların sonuç vermediğini hatta tam tersine sıkıntıyı büyüttüğünü Misimoviç olayında görmüştük.

Yapılabilecek en güzel iş bu saatten sonra artık olabildiğince gençlere yer vermek olacak. Başta Anıl Dilaver ve Cem Sultan olmak üzere böyle bir şans bulabilmek için Ünder'in gözünün içine bakan gençler var. Onlardan birinin birşeyler yapabildiğini görmek, kalan 6 maçlık bölümde Galatasaray taraftarını teselli edebilecek en geçerli iş gibi görünüyor.

Adına yakışır bir final

Ahmet Çakır 2011.04.21

Dün oynanan El Clasico'da Barcelona dramatik bir 'atamayana atarlar' durumu yaşadı ve uzun süredir ilk kez ezeli rakibi Real Madrid'e yenilip kupayı kaptırdı. Kabul etmek gerekir ki Mourinho, rakibinden 5 yediği maçtan gerekli dersleri fazlasıyla çıkarmış. Ligdeki karşılaşmanın ardından bu maçta olup bitenler bunu açıkça gösterdi.

Böyle müthiş bir maç bizim memleketin bıktırıcı kalıplarından biriyle açıklamak komik olur ama Barcelona dramatik bir 'atamayana atarlar' durumu yaşadı ve uzun süredir ilk kez ezeli rakibine yenilip kupayı kaptırdı. Kabul etmek gerekir ki Mourinho rakibinden 5 yediği maçtan gerekli dersleri fazlasıyla çıkarmış. Ligdeki karşılaşmanın ardından bu maçta olup bitenler bunu açıkça gösterdi. Sonuçta istediğini elde eden o olurken, Di Stefano gibi bir futbol efsanesinin 'Real savunma oynamaz' eleştirisi de anlamsızlaştı.

Barcelona'yı 'başarıdan yorulan takım' diye nitelemek yanlış olmaz sanırım. La Liga'da şampiyonluğu garantilemiş gibi görünen, Devler Ligi'nde de hedefe ulaşma şansı yüksek olan Barcelona'nın son 3 yıldaki süper performansının arıza yapabileceği maçlardan biriydi bu.

Uzun süredir ezeli rakibine karşı kazanmaya hasret kalan Real Madrid, ligdeki maçın son 20 dakikasında yaşananlar nedeniyle Barcelona'yı yenebileceğine inanmıştı. Bunu sağlayabilecek etkenlerden biri Mesut'un 11'de yer alışı, öteki de kazanma isteğinin en üst düzeye çıkmış oluşuydu.

Guardiola'nın başka bir açıdan tutarlı olabilmek için kalede Pinto'ya yer verışı, Abidal'den sonra Puyol'un da kaybının yanısıra David Villa'nın artık bir felakete dönüşen formsuzluğu ve Pedro'nun veriminin çok düşmüş olması gibi nedenler de Real'in şansını artırıyordu.

Pepe'nin ilk maçtaki başarısından doğan güveni, Khedira ve Xavi Alonso'nun ortaalandaki Xavi, İniesta, Messi üçlüsünü hiç rahat bırakmaması maçın en görünen yanıydı. Bu nedenle Barcelona'nın klasiği olan pas oyunu pek sahnelenemedi. Bol faullü, az futbollarla ilk 45 dakikanın en önemli olayı Mesut'un ortasında Pepe'nin kafa vuruşunun direkt dönüşüydü.

İkinci yarıda oyunun değişen yanı, Barcelona'nın oynuyormuş gibi yapmayı yeterli görmekten vazgeçip tempoyu yükseltmesiydi. Özellikle İniesta takımını kendi klasiğine taşıyan adam olarak öne çıktı. Bu bölümde Pedro ile buldukları golün kılpayı ofsayta takılması şanssızlıklarıydı.

Dakikalar ilerledikçe Barcelona'nın rakibini sahadan silişine tanıklık ettik. Üstelik bunu sadece pas oyunuyla top göstermeme şeklinde değil, peşpeşe müthiş pozisyonlar üreterek yaptılar. Mesut'un çabuk yorulup oyundan düşmesi, Di Maria ile Ronaldo'nun kayboluşları Real'i çok düşürdü. Bu bölümde Casillas müthiş kurtarışlarıyla takımını ayakta tutan adamdı.

Ayrıca bu bölümde Real'in bir bütün olarak savunma direncine de saygı duymak gerekiyordu. Çok büzüldüler ama dağılmadılar; üstelik tek tük çıkışlarında da gol bulabileceklerini gördüler. Bu normal sürede olmadı, uzatmada gerçekleşti. Ronaldo oyunda çok görünmese de bunu yapabileceğini herkes biliyordu.

Gazeteyi yetiştirmek açısından bizi çok sıkıntıya sokan bir maç oldu ama 120 dakikalık futbol ziyafetine değdi diyebiliriz. Sadece Realliler değil bütün dünyada Barcelona'nın başarısından sıkılanlar da mutlu oldu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sıkın dişinizi, 1 ay kaldı

Ahmet Çakır 2011.04.24

Doğrusunu isterseniz televizyonda peşpeşe Real Madrid ve Barcelona'nın maçları varken bu karşılaşmayı izlemek zorunda olmak düpedüz cezalandırılmak anlamına geliyordu.

Hatta iki takım oyuncularına da sorsanız kendileri oynamak yerine o maçları izlemeyi yeğlerlerdi.

Biri bütün sezonun öteki son 7 maçın en kötü takımı durumundaki renkdaşlar bu formalite maçında kazanıp moral bulmak amacındaydı. Galatasaray'ın lig tarihi boyunca belki de en parlak bilançoya sahip olduğu rakibi karşısında geçen hafta deplasmanda kazanmış olmasının da moraliyle birşeyler yapması bekleniyordu.

Hatta bu umutla neredeyse Ali Sami Yen'i doldurabilecek kadar taraftar tribünlerde yerini almıştı. Daha maçın başında gelen gol de onlara iyi bir armağandı. Fakat hepsi o kadardı. İlk 3 dakika dışında Cim Bom sezon boyu yaşadığı perişanlığın bir yenisini örneklemekten başka birşey yapamadı.

Eksikleri yüzünden savunması pelteye dönmüş olan Kayserispor karşısında Galatasaray'ın nasıl bir oyun planıyla sonuca gitmek istediğini anlamak mümkün değildi. Hayır, bu konuda Bülent Ünder dostumuzu suçluyor filan değiliz. Artık bu oyuncuların herhangi bir taktik düşünceyi algılayıp uygulayacak durumda olmadıklarını kabul etmek zorundayız.

Bireysel olarak da hemen hiçbirşey yapamayınca sürekli pas hataları, top kayıpları ve öteki saçmalıklar dizisi şeklindeki oyunu futbol diye seyretmek zorundaydık. Rakibin ilk pozisyonunda topun Galatasaray ağlarını bulmasının artık haber değeri bile yoktu.

İkinci yarıda Aydın'ın yerine Baros'un, ardından da Lucas Neill'in oyuna alınması birşeyi değiştiremezdi çünkü takım çoktan "Çabalama kaptan ben gidemem" durumuna geçmişti. Hepsini anlamak mümkün de Arda'nın olmadığı dönemde iyi kötü oynamaya çalışan Culio'nun kaybolup da gitmenin ötesinde çok tehlikeli toplar kaptırması dikkat çekici bir görünümdü.

Galatasaray'ın golünü atan Gökhan Zan'ın bu berbat dönemde ayakta kalmaya çalışan adamlardan biri olduğunu bir kenara not etmenin gereği var mı, bilmiyorum. İnsua da onunla aynı sıraya yazılabilir ama bunlar ancak yazıyı tamamlayıcı ayrıntılar olmaktan öte bir değer taşımıyor.

Uzatma bölümünde Lucas Neill'in yenilgiye yol açacak pozisyonu önlemesi filan inanın ki konuşmaya bile değmeyecek durumlar. Ligin dibindeki Konyaspor'un deplasmanda yendiği Kayserispor'u İstanbul'da yenememek Galatasaray'ın bu sezonki fiyaskolar dizisinin belki de en önemsiz halkalarından biriydi.

Ha gayret! Çok birşey kalmadı. Bu işkence sadece 1 ay sonra bitecek...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Pedallar sorunsuz ve süratle dönüyor

Ahmet Çakır 2011.04.30

Cumhurbaşkanlığı Bisiklet Turu'nun her geçen yıl biraz daha gelişip uluslararası alanda ses getirişine tanıklık etmek sporumuz adına bir mutluluk.

Üstelik Eurosport'un yayınlarıyla turun bütün dünyaya yayınlanması tahmin edebileceğimizden çok daha büyük bir kazanç. Turda takımlarımızın olmayışı gibi önemli bir eksiklik de giderildi.

Turun güzergâhı gerçekten eşsiz güzelliklerle örülü. Akdeniz kıyılarının oya gibi girintili çıkıntılı coğrafyası belki sporcuları ve hatta izleyen bizleri epeyce yoruyor ama soluk kesici manzaralar da sık sık karşımıza çıkıyor. Bunların bütün dünyaya aktarılması için reklam yapmaya kalktığınızda çuvallar dolusu para harcamak zorunda kalıyorsunuz.

Başkan Emin Müftüoğlu ve ekibi organizasyonu her geçen yıl biraz daha üst düzeye taşıyor. Hiç kolay iş değil, onca insanın belli bir düzen içinde ve hiç aksamasız hareket edebilmesi. Ulaşımdan güvenliğine, yarışma koşullarından her geçen gün ayrı bir yerde konaklamanın getirdiği sorunlara kadar bir yığın iş aksaksız yürütülüyor.

Ülkemizde uzun yıllar buna benzer konularda hep mazeretler önplana çıkarıldı. Bugün de pek çok federasyonun ve öteki kuruluşun aynı çizgide hareket ettiğini biliyoruz. Arada Emin Müftüoğlu gibiler hemen fark oluşturabiliyor. Uzun yıllar "Uykuda mısın sevgili yarım" durumundaki bisikletteki kıpırdanış da bunun kanıtını oluşturuyor.

Müftüoğlu, yapılan işler sırasında karşılaşılan sıkıntı ve engellerin sözünü bile etmek istemiyor. Sadece pek çok işe beş kuruş paraları olmadan girişmek zorunda kaldıklarını söylemekle yetiniyor. Siz iş yaptığınız zaman para illa ki bir yerlerden bulunuyor. Bu kapsamda elbette ki Gençlik ve Spor Genel Müdürü Yunus Akgül kardeşimizin olumlu tutumu da önemli bir etken.

İş yapmayı biliyorsanız, bununla ilgili etkenleri biraraya getirmenin yolu bulunuyor. Yoksa sürekli mazeret üreterek patinaj yapıyorsunuz. Ne yazık ki pek çok federasyon ve öteki ilgili kuruluşların bu noktada olduklarını da biliyoruz. Türkiye olarak sporda büyük bir seferberliğe ihtiyacımız var. Bunun nasıl olacağını da Emin Müftüoğlu gibilere bakarak anlayabiliriz.

Tadını çıkarmayı bilmek

-Beşiktaş-Galatasaray derbisinin hiçbir önemi olmadığı yolundaki değerlendirmeleri bir haftadır görüyorsunuz. Bu, aslında suçüstü yakalanma anlamına geliyor ama farkında bile değiliz. Biz futbolun tadını çıkarmayı bilmiyoruz ama başka birşeylerini çıkarmayı çok iyi beceriyoruz. Onun için de bu haldeyiz.

Bu ülkede futbolun değil onun etrafındaki gürültü patırtının daha çok ilgi gördüğü bilmediğimiz birşey değildi, bir kez daha görmüş olduk. Biz futbolun etrafındaki anlamsız gevezelikleri, saçmasapan iddiaları ve dayanaksız tartışmaları seviyoruz. Oyunun kendisine aldırış ettiğimiz bile yok.

Derbinin sonuç geriliminden ve buna dayalı beklentilerden uzak bir ortamda oynanacak oluşu aslında bir şans. Çünkü hemen her zaman en azından taraflardan biri iddialı olabiliyor. O da maçın ölüm-kalım savaşı haline getirilmesine yol açıyor.

İki büyük takımın bu sezonun son derbisinde karşılaşacağı maçta tribünlerin boş kalması sürpriz olmayacak. Oysa futbolu gerçekten sevenler, takımlarının gerilimden uzak bir ortamda oyunun güzelliğiyle ilgili birşeyler ortaya koymasını bekleyenler bu maça koşarak gitmeli.

Son dönemde sık sık karşılaştıkları için El Clasico'yu ve Avrupa'nın öteki dev maçlarını izliyoruz. Sahada görebildiğimiz oyunun ötesinde o maçlar birer uygarlık gösterisi olarak yaşıyor. Taraftarlar da bu harika gösterinin en önemli halkalarından birini oluşturuyor.

Biz böyle bir futbol uygarlığının çok uzağındayız. En başta tribünler boş. Birkaç maça aldanmayalım: Yıllık ortalamalar felaket! İngiltere'nin, Almanya'nın, İspanya'nın seyirci rakamlarına ulaşma gibi bir umudumuz elbette ki yok. Fakat 6-8 bin seyircilik futbolumuzun genel ortalaması da üzücü oluyor.

Üstelik bu futbolla ilgili başka pek çok şeyin de göstergesi. "Sahici ilgi"nin yetersizliği, gelişme konusunda sıkıntılara yol açabiliyor. Daha açık söyleyeyim: Onun için de yerimizde sayıyor hatta düpedüz geri gidiyoruz. Çünkü futbolun bir uygarlık sanatı olduğunu kabul etmeden bir yere varabilmek mümkün değil.

Bunun gibi daha pek çok nedenle bu derbiyi asla önemsiz görmeyelim. Üstelik Galatasaray için sezonun tek derbi galibiyeti, Beşiktaş için de kupaya doğru bir moral maçı olması gibi hoşlandığımız türden iddia ve çekişmelere yol açabilecek durumlar da yok değil. Önce maçın, sonra bunların tadını çıkaralım.

El Clasico'yu yorumlamak

Falan spiker şu maçı şöyle kötü anlattı, filan yorumcu bu maça böyle hatalar yaptı gibisinden değerlendirmeleri çoktan aşmış olduğumu düşünüyorum. Ayrıca hem İlker Yasin hem de Rıdvan Dilmen kardeşlerimle uzun yıllara dayalı bir dostluğum var.

Ancak bütün bunlar Real Madrid-Barcelona maçının iyi anlatılıp yorumlanamadığını söylememe engel değil. Çünkü anlatan da yorumlayan da yeterince hazır değildi. Memlekette kullanılan ortalama anlatım ve yorum kalıpları haliyle böyle dev bir maç için yeterli olmuyordu.

Minik bir örnek: Mourinho'nun son maçlara damga vuran taktiğinin iki kilit taktik adamından biri Pepe, öteki Di Maria. Pepe'nin durumunu futboldan anlayan herkes görüp anladı. Ancak Di Maria'nın savunmaya dönük görevini ve bunu mükemmel yaparken hem Valdes'i 55 dakika santrayı geçirmediğini Dilmen görüp yorumlayamadı.

Bir başka sıkıntı da anlatıcının 'Ben de bu maçı yorumlayabilecek durumdayım' iddiasını yayına yansıtıp yorumcuyu taca atma girişimleri. Dilmen de bunun farkında olduğundan fazla topa girmede. Kısacası, El Clasico böyle anlatılmaz ve yorumlanmaz. Biraz daha çaba gerekiyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başarı kesin, yapacak iş çok

Ahmet Çakır 2011.05.03

Şunu hepimizin anlaması için binlerce kez tekrarlamak gerekiyor: Türkiye, sporda çok acıklı bir durumda. Bununla ilgili olarak size binlerce rakam ve olguya dayalı kanıt sayabilirim ama gerekli değil. Bu durumdan

kurtulmak için seferberlik gerekiyor. Bisiklette bunun başladığını görerek seviniyorum.

Birkaç yıl öncesinde ölü bir organizasyon görünümündeki Cumhurbaşkanlığı Bisiklet Turu kısa sürede iftihar edilecek bir noktaya geldi. Yarışın son günü, biraz da başkan Emin Müftüoğlu'nun evindeki kutlaması gibiydi. Alanyalı olan Müftüoğlu hemşerilerine keyifli bir final izletmenin mutluluğunu yaşadı. Alanyalılar da olaya coşkuyla katıldı.

Bu memlekette daha 1960'larda Bisiklete bugünkünden daha büyük ilgi olduğunu defalarca anlatmak zorunda kaldık. Sonrasında araya mazeretler girdi. Efendim maddi imkânsızlıklar, efendim bizim memlekette Bisikletin gelişmesi için düzlükler yeterli değil, efendim malzeme sorunu, eğitici eksikliği, genel ilgisizlik falan filan derken bu spor neredeyse kayboldu.

Son dönemde Emin Müftüoğlu ve arkadaşlarının çabası, Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü ile öteki ilgililerin desteği sayesinde Bisiklet ayağa kalkıyor. Turun önemli eksiklerinden biri olan bizim sporcularımız boyutunda da önemli bir adım attık. Sadece bu değil, sporcularımız geçmiştekenden çok daha iyi durumda göründüler. Gelecek yıllar için artık onlar üzerine de hayaller kurabiliriz.

Organizasyonun başarısı, sporcularımızın ilerlemesi, ülkemizin tanıtımındaki boyutlarındaki güzelliklerin yanında elbette ki daha yapılacak çok iş var. Başta tur güzergâhının asfalt kalitesinin yükseltilmesinden tutun da katılabilecek takım sayımızı artırmaya kadar bir yığın iş bizi bekliyor. Bunları yapabileceğimizi bilmenin kazandırdığı ivmeyle daha iyi yerlere gelebiliriz.

Bir yandan sürekli organizasyonun başarısından sözederken öte yandan kimi aksaklıkları görmezden geliyor değiliz. Bazı konaklama noktalarındaki otellerde yaşanan sıkıntılar, dünyanın en gelişmiş ülkelerinde bile başa gelebilecek türdendi. Olmasa daha iyi ama sonuçta bu memlekette böylesi sorunları engelleyebilmek, olanaksız denilebilecek kadar güç. Eğitim şart!

Bisikletin bilinçli bir kadroyla yönetiliyor oluşunun yanında izleyen gazetecilerin bir bölümünün son derece donanımlı olduğunu görmek sevindiriciydi. Arada bir izleyebildiğimiz TRT'nin yayınındaki yorumlar alkışlanacak güzellikteydi. İş gerçekten bilenlerin yaptığı yorumlar, izleyiciye de çok şey öğretiyor ve bu işten alınan keyfi artırıyor.

Bu yayınların Bisiklet sporunun yaygınlaşması ve gelişmesi konusunda katkısının olacağı da açık. Bu konuda bisiklet üreticisi firmaların da desteğiyle büyük bir kampanyaya girilebilir. Çocukluktaki en büyük hayalimiz olan bisikletle ilişkimizi ilerki yaşlarda da önemsemeliyiz. Uygar ülkelerde böyle yapılıyor. Oralarda bisiklet, günlük hayatın ayrılmaz bir parçası. Biz de bu yola girebilmeliyiz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çok yaşa Şenes Ağabey!

Ahmet Çakır 2011.05.05

Hayır, Mourinho'nun saçmalıklarına verdiği yanıtın kalitesinden dolayı filan değil çok daha önemli bir nedenle Şenes Erzik Ağabeyime uzun ömürler diliyorum.

Kuşkusuz o da önemsiz bir durum değil, demek ki Portekizli, Şenes Ağabeyin bu kadar büyük bir güce sahip olduğuna inanıyor.

O işin gerçeği şu: Hakem konusuna fazla girmek ve komplo teorileri üretmeye çalışmak insanı böyle komik durumlara düşürebiliyor. Mourinho bile olsanız bundan kurtulamıyorsunuz. Barcelona gibi bir kayaya çarpıp dağılınca suçlayacak birilerini aramaya başlıyorsunuz.

Şenes Ağabey gibi ben de böyle konulara kulak asan biri değilim. Asıl üzerinde durulmaya değer olay, geçen ay içinde Beşiktaş Belediyesi'nin Kültür Etkinlikleri kapsamında Ustalara Saygı bölümünde Şenes Erzik'i konuk etmiş olmasıydı.

25 Nisan Pazartesi akşamı Akatlar Kültür Merkezi Melih Cevdet Anday sahnesinde Şenes Erzik'in geride kalan yaşamı şöyle bir gözden geçirildi. Faruk Şüyün dostumuzun hazırladığı gecede bugüne kadar aslında sanatçılar yer almış, arada Hıncal Uluç gibi ünü gazeteciliğin sınırlarını aşmış kişiler de onurlandırılmıştı. Şenes Ağabey futbol adamı olarak ilkti.

Belediye Başkanı İsmail Ünal yaklaşık iki yıldır Şenes Ağabeyin peşindeymiş. "Ben herhangi birşeyin ustası filan değilim." diye itiraz eden Erzik bu nedenle katılmak istememiş. Sonunda ikna edilmiş mi, hayır edilmemiş. Sadece daha fazla direnmeyi gereksiz görmüş ve iş gerçekleştirilmiş.

Şenes Ağabeyin hayatıyla ilgili pek çok ayrıntıyı ben de orada öğrendim. Balkan göçmeni bir ailenin çocuğu oluşu, Robert Kolej eğitiminin hayatında çok önemli bir yerinin bulunduğunu, okul futbol takımından epeyce ilerilere gidebileceğinin görülmesi ve bununla ilgili olarak atılan bazı adımlar, ancak sonrasında yöneticilik eğitimiyle yine futbolun içinde ama başka bir boyuta geçiş...

Bütün bunlar sırasında hayat arkadaşını çok sağlam bir şekilde seçmiş olması ve 43 yıllık mutlu bir evlilik... Babasının görev döneminde bir tek yurtdışı maça bile gelmeme özeni gösteren, belli ki sorumluluk duygusu fazlasıyla gelişmiş bir evlat... Mutluluğu sade yaşantılarında bulan sağlam bir aile...

Şenes Ağabeyin Fenerbahçeli olduğunu herkes bilir. Kulüpte yöneticilik yapmışlığı bile vardır. Ancak Galatasaraylısı, Beşiktaşlısı ve ötekiler bugün bile gelmiş geçmiş en güvenilen federasyon başkanı sorulduğunda onu gösterebilirler.

Nitekim Abdullah Kiğılı ve Ünal Uzun gibi Fenerbahçeli yöneticilerin yanısıra Turgay Atasü gibi bir Beşiktaşlı, Özkan Olcay gibi bir Galatasaraylı onunla birlikte çalışmaktan ve dost olmaktan duydukları mutluluğu belirtirken kesinlikle çok samimiydiler. Ötekiler de öyle...

Mesleğimizin anıt isimlerinden Halit Kıvanç Ağabeyimizin sunduğu gecede belki katılım yeterli düzeyde olmadı ama zaten Şenes Ağabeyin hayatında da bu tür şeyler belki az ama özdü. Üstelik uluslararası alanda her çuvalıyaşımızda hemen onu suçlamaya girişme çirkinliğinin yanında bu çok da sözü edilmeye değer bir durum sayılmazdı.

Onun UEFA'da ülkesinin gücüyle ve temsilcisi olarak bulunduğunu sananlar hiç de az değil. Oysa durum bunun tam tersi: Ne yaptıysa kendi kalitesiyle başarmış biri. Bundan dolayı memleketine kırgın filan da değil. Tam tersine her konuda elinden gelenden daha fazlasını yapmaya çalışıyor ama gel de sen bunu bizim sık sık ayranı kabaran arkadaşlarımıza anlat!

Neyse ki artık Şenes Ağabey bunlara kulak asmayacak kadar kemale ermiş bir insan. Çok yaşa sen Şenes Ağabey. İyi ki varsın.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'İkisi de şampiyon' diyebilsek...

Ahmet Çakır 2011.05.07

Fenerbahçe ile Trabzonspor arasında soluk soluğa süren şampiyonluk yarışı kapsamında elbette ki bir yığın tatsızlık yaşanıyor. Çünkü bu memlekette işler böyle yürüyor. Özellikle hakem tartışmaları hemen her sezon şampiyonluğu kirletme çabasının en önemli aracı olarak görülüyor.

İki taraf da kendisinin haksızlığa uğradığına gerçekten inanıyor ve herkesi de inandırmaya çalışıyor. Oysa gerçek hiç de böyle değil. İkisi lehine ve aleyhine yapılan hatalar zaman zaman çok göze batıcı bir hal alıyor ama bunlarla birinin kayırılıp ötekinin engellendiğini vicdan sahibi hiçbir insan söyleyemez.

Bu kadarı olayın bir yönü. Öteki tarafta daha tatsız bir durum var. Bizim memlekette ikinci olmanın kaybetmek anlamına geldiğini hepimiz biliyoruz. Birileri bize bu hastalıklı kültürü dayatıyor ve biz de hayret edilecek bir kolaylıkla bunu kabulleniyoruz. Oysa bu sezon iki takım da şimdiden şampiyonluk kadar önemli bir iş başardı. Fenerbahçe'nin ligin ikinci yarısındaki başarısı tek sözcükle olağanüstü. 14 maçın 13'ünü kazanıp 1'inde berabere kalmak şeklindeki bilanço dünyanın her yerinde ayakta alkışlanır.

Üstelik son birkaç sezondur artık her takımın rakibini yenebildiği, güçlü-güçsüz ayırımının neredeyse ortadan kalktığı bir Süper Lig serüveni yaşıyoruz. Böyle bir ortamda ligin en güçlü ekipleri dahil herkesi içerde dışarda yenmek büyük olay. Hele Uğur Meleke kardeşimin de dikkat çektiği gibi Fenerbahçe'nin ligin ilk yarısındaki performansına baktığınızda imkansız başarımış gibi görünüyor.

Trabzonspor elbette ki 9 puanlık avantajı kaybetmiş olmanın üzüntüsünü hep yaşadı ama bunun sonrasında bütün kritik dönemeçlerde müthiş maçlar kazandı. Beklenmedik kayıpların ardından hemen ayağa kalkıp da bu yarışı sürdürebilmek hiç kolay iş değildir. Bordo Mavili ekip bunu başardı. Trabzonspor'la ilgili olarak söylenmesi gereken en önemli gerçek şu: Bordo Mavili takımın sahip olduğu kadronun sezona başlanırkenki değeri 77 milyon Euro, Fenerbahçe'ninse 120 milyon Euro idi. Yani bu açıdan ortada ciddi bir dengesizlik vardı. Trabzonspor bu büyük farkı sıfırlamayı bildi.

Daha bunlar gibi söylenebilecek bir yığın etken var iki takımı da şampiyon olarak alkışlamak için. Yani palavradan bir güzelleme yapıyor değiliz. Fakat ikisi de yarışı kaybetmeleri halinde nelerle karşılaşacaklarını çok iyi bildikleri için alabildiğine tedirgin durumda.

Konuyla doğrudan ilgili sayılmaz ama tarihinde ilk kez şampiyon olacak Deportivo La Coruna'nın son dakikada penaltı kaçırıp takımını bu büyük mutluluktan ve buna bağlı olarak milyonlarca dolarlık gelirden eden futbolcuyu saha içinde binlerce taraftarın teselli edişi aklınıza geliyor mu hiç?

İşte İspanya futbolu biraz da bunun için bugün bulunduğu noktada. Bizimki de öyle ama tersi yönde... Olsun! Siz bana aldırış etmeyin, en büyük biziz! İkincilere asla değer vermeyiz. Birinciye başta, ikinciye de yerle bir ederiz! Biz de bu işlerde dünya birincisiyiz.

Atletico Madrid, Arda'yı bekliyor

El Clasico'yu izlemek için Madrid'e gitmişken Atletico Madrid'in stadı Vicente Calderon'a da uğradık. Uzun boylu bir gazetecilik çalışması yapma imkanı yoktu ama dar zamanda bazı izlenimler toplamaya çalıştık.

Kulüp görevlileri ile konuştuklarımızdan edindiğimiz izlenimlerin başında Arda transferinden hepsinin haberdar olduğu geliyor. Galatasaray'ın son dönemde Avrupa'da herhangi bir esintisi olmadığından onu daha çok Milli Takım'dan tanıyorlar. Arda'yı Avrupa Şampiyonasındaki maçlarda izlemişler. Valencia'da başarılı olan Mehmet Topal da önemli bir referans. Topal'ın oynayamadığı Ay Yıldızlı takımın yıldızının Arda oluşunu önemli bir ölçü sayıyorlar. Atletico Madrid'in ürünlerinin satıldığı mağazanın çalışanları, milli futbolcunun yeni kulübünün renklerini yadırgamayacağını da söylediler. Kırmızı Beyaz aynı zamanda milli takımın da rengi ya...

G.Saray'ın 14 Mayıs'ta seçilecek yeni yönetimi bu konuda son sözü söylemeden transferin gerçekleşip gerçekleşmeyeceği bilinemez ama Atletico Madrid, Arda'yı bekliyor.

Dik tut başını!

Hemen her yıl bugünlerde KKTC'de Doğu Akdeniz Üniversitesi ultrAslan grubunun konuğu oluyorum. Bu kez Bülent Korkmaz da ekipteydi. ultrAslan genel koordinatörü Oğuz Altay kardeşimizin yanısıra ultrAslan üniversitelerin başkanı Rafet Karanfil de toplantıya katıldı.

Doğu Akdeniz Üniversitesi ultrAslan Grubu Başkanı İlker Karabıyık kardeşimizin organize ettiği toplantının konusu Galatasaraylılık ruhu olarak belirlenmişti. Sıkı bir Cim Bomlu olan Rektör Abdullah Öztoprak da sonuna kadar izledi. Zaten Kıbrıs'ta Galatasaray'ın tartışılmaz bir ağırlığı var. Elbette ki son dönemdeki başarısızlık hepsini üzüyor ama bu nedenle Sarı Kırmızılı sevgiden vazgeçecek değiller.

Üniversitenin bahar şenlikleri kapsamındaki geleneksel toplantılar nedeniyle KKTC'ye adeta sanatçı, bilimadamı ve spor dünyasından insanlar yağıyor. Bizim uçakta Yavuz Bingöl ve MFÖ'nün bir bölümü vardı. Bizden önce Sertap Erener konseri varmış. Otelimizde Mehmet Aslantuğ ile karşılaştık. Daha niceleri burada ya da gelip gidiyor. Bizim toplantıda Galatasaray'la ilgili konular içinde 'Başını dik tut' teması önplana çıktı. Özellikle Bülent kaptan ve Oğuz Altay, Sarı Kırmızılı taraftarların tarihin en büyük gurur ve mutluluklarını yaşamış olduklarını unutmadan bu zor günlerde kulüplerine ve takımlarına destek olmaları gerektiği üzerinde duruldu.

Şenliğin keyifli yanlarından biri de G.Saray ve F.Bahçe standlarının yan yana oluşu ve kutlamaları 'ebedi dostluk' anlayışı içinde birlikte sürdürmeleri. Her türlü gelişmeden düşmanlık üretilmeye çalışılan bir ortamda bunun ne kadar değerli olduğunu anlatmaya çalışmak gereksiz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Peki, ne oldu şimdi?

Ahmet Çakır 2011.05.08

Bu yazı sabahleyin "Vay Sultan vay!" diye yazıldı ama öğleden sonra anlamsızlaştığı için değiştirilmek zorunda kalındı.

Bir süredir adı geçiyor ama A2 maçlarını izleyenler dışında Galatasaraylıların Cem Sultan'dan pek haberleri yoktu. Servet'le aralarında idmanda yaşanan tatsızlığı twitter'da değerlendiren çoğumuz onu tanımış olduk!

Yorumculukta en çok kaçındığım nokta, ahlak zabıtalığı anlayışıyla değerlendirmeler yapmaktır. Ayrıca, saha içi çok özel bir yerdir. Sadece maçlarda değil idmanlarda ortaya çıkan bu tür gerginliklerle ilgili olarak, o ortamları yaşamamış insanlar fikir yürütmeye kalkmamalıdır.

Orası çok değişik bir dünyadır. Bunu halı sahada maç yapmayı sürdürenler rahatlıkla anlayabilir. Konuşmaya bile değmez bir pozisyon için en yakın arkadaşınızla gırtlak gırtlığa gelebilirsiniz... O sıradaki adrenalin ve öteki salgılar, haksızlığa uğrama duygusuyla birleşince denetimden çıkarsınız.

Ancak Cem Sultan'ın durumu bundan farklı. Artık o gerginlik geride bırakılmış, yani idmanda olanın orada kalması durumu ortaya çıkmış ama Sultan'ımız orada durmuyor. Twitter'a yazdıkları asla kabul edilecek şeyler değil. Tam tersine onun Galatasaraylılığını başlamadan bitirecek türden sözler bunlar.

Cem Sultan'ın yapmaya çalıştığı işi 'cin olmadan adam çarpmak' diye anlatırlar. Burada sözkonusu olan anlık bir tepki değil, korkunç geçen bir sezon nedeniyle camianın ve taraftarın başta Servet olmak üzere pek çok oyuncuya duyduğu tepkiyi değerlendirmeye çalışıyormuş gibi bir durum ortaya çıkıyor.

Biraz anlayışlı olabiliriz: Öfkesini yenemediği için bunlardan birini yazmış olması yine üzücü olurdu ama kabul edilebilirdi. Ancak bu bitmek bilmeyen 'utanç kompozisyonunun' boyutlarını ve kullanılan ifadelere, Servet'e karşı çok öfkeli olan Galatasaraylıların bile razı olacağı kanısında değilim.

Ayrıca Cem Sultan henüz bazı kavramları doğru kullanabilecek dil olgunluğuna da sahip değil. Servet onun ağabeyiymiş ama o çirkin hareketleri nedeniyle kardeşinden daha da küçülmüş... Kardeşin küçüklüğüyle burada sözünü ettiği küçülmenin birbirinden çok farklı durumlar olduğunu bilmiyor Sultan'ımız.

İşlerin kötü gittiği dönemlerde her takımda buna benzer tatsızlıklar olur. Fakat Cem Sultan'ınki rezaletin iyice çamura batmış olanı. Henüz Sarı Kırmızılı formayla tek bir 90 dakika oynamamış bir oyuncunun, o formayla birlikte Ay Yıldızlı olanı da yıllardır taşıyan bir ağabeyine dönük bu hakaretleri yok mu sayacağız?

Bir yandan da Bülent Ünder hoca bu ortamda gençleri niye oynatmıyor diye homurdananlarımız hiç az değildi. Genciniz böyle olunca, bırakın oynatmayı idmana bile çıkarmasanız daha iyi olur, diyesi geliyor insanın...

Bu tatsızlığın sürdürülmeişi ve iki futbolcunun barıştırılması elbette ki önemli. İdmanda yaşanan tatsızlığı da unutabiliriz. Fakat twitter'da yazılanları hiç olmamış gibi değerlendirebilir miyiz?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yılın maçında süper galibiyet!

Ahmet Çakır 2011.05.10

Galatasaray'ın bu sezonki akla sığmaz durumunun Kasımpaşa maçında değişebileceği gibi bir umudu olan var mıydı bilmem. Ancak Cim Bom perişanlıkta artık sınır tanımaz bir hale geldi.

Adeta bir uçurumdan yuvarlanan araba gibi Sarı Kırmızılı takım. Korkunç düşüşünü biraz yavaşlatacak doğal bir engel filan da çıkmıyor ortaya!

Büyük sıfatını taşıyan bir takımın, en rahat maçlarda bile yaşadığı durumları gözlerimize inanamadan seyretmek zorunda kalmaktan artık biz de yorulduk. Tamam, iki maç kaldı bu işkencenin bitmesine ama illallah ettik! Herhangi bir takım bunun için aylarca çalışsa bile bu kadar kötü oynamayı beceremez!

İnanılması imkansız durum şu: Bu takımı oluşturan oyuncular daha önce önemli işler yapmış adamlar. Zaten bir bölümü hala milli takımlarda bunun için yer alıyor. Ancak Sarı Kırmızılı forma altında sahaya çıktıklarında futbolla hiçbir ilgileri kalmamış zavallılara dönüşüyorlar!

Galatasaray'ın futbol diye oynamaya çalıştığı şey neredeyse yüzde 90 oranında yapılamayan hareketlerden oluşuyor; pas veremiyor, şut çekemiyor, hücum edemiyor, savunma yapamıyor... Değeri milyonlarca dolarla ifade edilen oyuncular aciz ve şaşkın biçimde ne zaman gol yiyeceklerini bekliyor!

Bu kez tersi oldu, binbir güçlük ve tribünden tam görülmesi mümkün olmayan bir tartışmaya yol açabilecek şekilde öne de geçti. Sonrasında biraz rahatlayıp oynaması beklenirken ı-ıh! 'Hangisi daha kötü kaleci' yarışmasında bu kez sahne alan Aykut, rakiple birlikte koşan Çağlar'ı da sakatlayacak şekilde takımının gol yemesini sağladı ve durum normale döndü!

Çoktan küme düşmüş olan Kasımpaşa çok daha ne yaptığını bilir görünümde. Belli bir oyun anlayışı içinde ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorlar. Bunu beceriyorlar da. Hala içlerindeki sarı kırmızı aşkla tribüne koşan sabırtaşı taraftara kendi takımlarını yuhalatıyorlar. Daha ne yapsınlar! Hiçbir konuda doğru karar verilemiyor, akılcı iş yapılamıyor. Oyuna o anda girmiş, bu işteki başarısızlığı tescilli Baros'a penaltı attırmak da bunlardan biri! Neyse ki Fırat o berbat vuruşun ağlara gitmesine yardımcı oluyor. Ne de olsa eski Cim Bomlu!

Servet'in ileri çıkışlarına ilginç taraftar tepkisi kuşkusuz biraz da Cem Sultan olayıyla ilgili. Fakat onun da gol atacağı tutmasın mı! Ne yapacaksınız, futbol böyle tuhaf şakalarla dolu bir oyun! Yekta'nın erken dönüşüne sevinmemizi, Ayhan ve Sabri'nin büyük çabasını, Emre Çolak'ın önce saçmalayıp sonra toparlanışını, Cem Sultan'ın da oyuna girişini bir kenara kaydedelim mi? Böylece yılın maçını Galatasaray kazanıyor ve şampiyonluğa bir adım daha yaklaşıyor! Ha ha ha! Ne yapayım, durup dururken olmadı, beni bütün sezon bu takımı izleme zorunluluğu delirtti!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yıldırım'la dost olmak

Ahmet Çakır 2011.05.11

Fenerbahçe Kulübü Başkanı sayın Aziz Yıldırım ilginç yanları olan, değişkenlikleriyle yakınındakileri bile şaşırtan bir insandır. Bunlar biraz da yaşadığı sağlık sorunuyla ilişkilendirilir.

Herhangi bir sorunla ilgili olarak onu dinlerken kesinlikle haklı olduğuna inanırsınız. Oysa olayı yaşayanlar size bambaşka şeyler anlatabilirler. Olsun, Yıldırım'ın aktardıkları size daha ikna edici gelir. Samimi ve güven telkin edicidir. Dinlerken, onun haklılığının yanında hiç öfkelenmeyen çok sakin bir insan olduğunu bile düşünebilirsiniz.

Reklamı aklının kıyısından bile geçirmeden yaptığı iyilikler ve öteki insani özellikleri bilinir. Ona en çok kızanlar bile bu güzel niteliklerini anmadan edemezler. Daha bunun gibi bir yığın güzel tarafı olan biridir Yıldırım.

Gelgelelim, bu topraklarda yetişen yöneticilerin büyük bir bölümü gibi 'neyi söylememesi gerektiğini' kolaylıkla unutabilen biridir o. Sarı Lacivertli kulübün Mali ve İdari Genel Kurulu'nda Galatasaray'la ilgili sözleri de bunun son kanıtlarından birini oluşturmuştur.

Biliyorum, kimsenin umurunda değil ama Adnan Polat'ın en büyük başarılarından birinin Fenerbahçe ile ilişkileri iyileştirmek olduğunu tarih mutlaka yazacaktır. Gerçi bunu onun aleyhine kullanmaya çalışanlar hiç az değil. Bu, yaptığı işin değerini daha da artırıyor.

Sevgili ve acılı memleketimizde sporda şiddetin en önemli kaynaklarından biri GS-FB arasındaki hastalıklı rekabettir. Ancak bu konuda son birkaç yıldır taraftarlar arasında çatışma şeklindeki şiddet olayının yaşanmadığı gözden kaçırılmamalıdır. Bu da kendiliğinden olmuş değildir.

Bunda önce iki kulüp taraftarları arasındaki anlaşma etkili olmuş, sonrasında da Polat bunu geliştirmiştir. Aziz Yıldırım ile aralarındaki iyi ilişkiler elbette ki camialara da yansımıştır. Sarı Lacivertli kulübün eski başkanlarından Faruk Ilgaz'ın Metin Oktay'ı anma gecesine katılması gibi güzellikler de bunda pay sahibi olmuştur.

İki kulüp arasındaki dostça ilişkilerin bedelinin Galatasaray tarafından ödendiği yolundaki öfkeler büyürken, Aziz Yıldırım'ın sözleri çok açık bir talihsizliktir. Üstelik, Sarı Kırmızılı takımın bu sezonki başarısızlığı nedeniyle bütünüyle bir düşkünlük içindeymiş gibi göstermeye çalışmak da yersiz ve yakışıksızdır. Herşey bir yana, Yıldırım'ın, en azından Polat'ın çabalarına duyması gereken saygı nedeniyle böyle sözler etmekten kaçınması gerekir.

Futbol takımının başarısızlığı durumunu, her büyük defalarca yaşamak zorunda kalabilmiştir. Futbol tarihimizde bunun bir yığın örneği vardır. Fenerbahçe de geçmişte küme düşmeme mücadelesi vermiştir. Dilemeyiz ama önümüzdeki dönemlerde de benzer başarısızlıklar olabilir. Bunlar rakip başkanların Fenerbahçe hakkında bu gibi sözler etmesi için fırsat olarak kullanılamaz.

İşi mahalle kavgasına çevirmenin bir anlamı yok ama onlar da çıkıp size Türk futbolunun başarı burçlarında hâlâ Sarı Kırmızılı bayrakların dalgalanmakta olduğunu ve daha uzun yıllar bunun böyle kalacağını hatırlatmak zorunda kalabilirler. Sizinse öteki yaptıklarınızdan dolayı övünmek ne kadar hakkınız olursa olsun böyle bir başarıya ne zaman ulaşacağınız meçhuldür. Gerçek başarıya yakışan tavır, rakibi aşağılamaya çalışma değil, tevazudur.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Adnan Polat'ı uğurlarken

Ahmet Çakır 2011.05.14

Doğrusunu isterseniz görev dönemini noktalayan Galatasaray Kulübü Başkanı Adnan Polat'a Arda'nın gibi bir mektup yazabilmeyi isterdim. Ancak hem artık özgün bir iş sayılmaz hem de gazetecilik kuralları buna izin vermez.

Daha kötüsü Polat'ın son günlerdeki bazı özel sohbetlerimizde anlattıklarını yazamayacak oluşumuz. Çünkü bunlar o koşulla anlatıldı. Bunları bilerek daha sağlıklı yorumlar yapabileceğimiz düşüncesiyle bazı sırlar

aktarıldı.

Adnan Polat 1992'den bu yana Galatasaray yöneticisi olarak tanıdığımız biri. Elbette ki bu sürenin tamamında yönetimde değildi. Kendi hesabıyla tam 9 yılı doldurmuş durumda. Başkanlığının dışında da hep önemli ve sorumlu noktalarda görev yaptı.

Özellikle ilk görev dönemindeki iki şampiyonluk ve ardından Devler Ligi'ne girilmesiyle taraftarın gönlüne giren bir yönetici oldu. Sonrasında da bu özelliğini sürdürdü.

Galatasaray'ın gerçekten çok zor günler yaşadığı, yönetimin düpedüz ortadan kaybolduğu bir dönemde durumdan vazife çıkarmak zorunda kaldı. Acil para ihtiyacına dönük kampanyanın ardından yeniden sahneye çıktı.

Rahmetli Özhan Canaydın'ın yardımcısı olarak görev yaptıktan sonra da başa geçti. Sarı Kırmızılı takımın, onun başkan oluşundan birkaç ay sonra tarihin en ilginç şampiyonluklarından birini kazanması, 'uğurlu bir başlangıç' gibiydi.

Ancak sonradan dönüp bakıldığında bu şampiyonluğun Polat yönetimi için bir felaket olduğunu söylemek de mümkün. Çünkü kerametın kendilerinde olduğunu sandılar. Biz ne yaparsak şampiyon oluruz, anlayışına kapıldılar.

Sonrasında olanları hepimiz biliyoruz... Stadın yapımı, şirket birleşmesi, Riva ile ilgili gelişmeler ve tüzüğün değiştirilmesi gerçekten de tarihi önem taşıyan işler. Bunlar gelecekte de sık sık hatırlanıp Polat'a hakkı teslim edilecektir.

Ancak futboldaki başarısızlığın dehşet verici noktalara varması ve yapılan öteki hatalar Polat yönetimini kaçınılmaz sona sürükledi. Bu süreçte Polat asla hak etmediği birtakım tatsızlıklarla karşılaştı ama yapacak bir şey de yoktu.

Polat'la son sohbetlerimizde gördük ki Sarı Kırmızılı kulübün başından bir darbeyle uzaklaştırıldığına inanıyor. Bununla ilgili bazı noktaları zaten açıkça söyledi. Onların dışında da anlattıkları var. O kadar ki "Ben Galatasaray'ın Obama'sı oldum" demekten bile kendini alamadı.

Yani Galatasaray'daki 'beyaz Türkler'in onun yönetimine tahammül edemediklerine ve uygun gördükleri bir noktada harekete geçip kendisini devirdiklerine inanıyor. Yazamadıklarımız ise bu noktada başlıyor. Aktardığı örnekleri dinleyip de etkilenmemek olanaksız.

Geldiği günden bu yana kulüpteki birtakım çarpıklıkları düzeltme konusunda adımlar attığında, bundan zarar görenlerin yanında çok şaşırtıcı başka bazı isimlerin devreye girdiklerini anlatan Polat, Adnan Sezgin'in de bu yüzden istenmediğini ve sonunda kellesinin alındığını söylüyor.

Bütün bunların elbette ki yeni seçilecek başkan ve yönetimine uyarı olarak mutlaka aktarılması gerekiyor. 'Vay canına, demek işin içyüzü böyleymiş!' denilebilecek türden durumları bilmeyen ve bunlara egemen olamayan bir yönetimin ömrü çok uzun olmaz.

Polat'la ilgili olarak her zaman söylediğim bir sözü tekrarlamama izin vermenizi dileyerek ona veda etmek istiyorum: Galatasaray'daki başarısı ya da başarısızlığı gibisinden durumlar ne olursa olsun, o, sevmekten hiçbir zaman vazgeçmeyeceğim adamlar listesinin ilk sıralarında yer alacak. Güle güle Polat. Seni unutmayacak olanlar da yok değil.

Biraz susmayı denesek

Bursaspor'a verilen cezanın elbette ki tartışılacak yanları yok değil. Özellikle olayların stat dışında yaşanmışlığı noktasındaki itirazlara karşı durabilmek pek kolay görünmüyor. Buna karşılık cezanın az olduğunu düşünenler de var. Dolayısıyla hemen her konuda olduğu gibi iki cepheye bölünüp karşılıklı salvolara başlıyoruz.

Şöyle yapılırsa önlenir, böyle yapılırsa engellenir tarzındaki ortaokul kompozisyon ödevi düzeyinde yaklaşımlarla sporda şiddeti önlemenin mümkün olamayacağını daha önce defalarca anlatmaya çalıştım. Ayrıca, bu kadar büyük ve köklü bir sorunu ortasından başlayıp çözmek de mümkün değildir. İşin baştan sağlam tutulması gerekirdi ama bizim memlekette bu da 'olabilemez' nitelikteki işler arasında....

Bugün yapılabilecek olansa birilerinin canının yanması hatta bunun biraz da haksız biçimde olması pahasına bazı adımlar atabilmektir. Futbol Federasyonu'nun yapmaya çalıştığı da budur. Bunun doğruluğunu yanlışlığını tartışmak, adil olup olmadığı yolunda fikir beyan etmek çok da anlamlı değildir. Başkan Özgener bir süre önce 'Futbolda demokrasi yoktur, kurallar vardır' derken biraz da bunu anlatmaya çalışmıştı.

Futbolda adalet de yoktur! Hele bizim futbolumuzda bu kavram hiç sözkonusu değildir. Sadece tarafların birbirinden korkusuna dayalı bir 'dehşet dengesi' vardır. Gerçek adalet, kurum ve kuralların sağlıklı biçimde işlediği bir ortamda, bütün tarafların bu kavrama inanması ve güvenmesiyle ortaya çıkar.

Örneğin, Bursaspor bugün başına gelen felaket nedeniyle haklı olarak tepki gösteriyor ama aynı tavrı keşke daha önce Diyarbakırspor ve Gaziantepspor maçlarından dolayı avantaj sağlar bir durum doğduğunda da ortaya koyabilseydi. O zaman bugünkü yakınması ve tepkisi daha bir haklılık kazanırdı.

Olayın en tatsız yanı, bu durumun ortaya çıkmasına yol açanların, yürürlükteki başka yasalara göre de açıkça suç işlemiş olan birtakım insanların bir türlü yakalanıp da cezalandırılmayıpıdır. O konuda Bursa Valiliği'ni ve Emniyet'ini bu kez kararlı görüyoruz ama o da nereye kadar sürer, kestiremiyoruz. Bugüne kadar bu memlekette olupbitenler bize fazla umut vermiyor.

Üstelik, Beşiktaş taraftarının maça gelmesinin sağlanması şeklindeki uygar tavrıyla puan toplamış olan sayın valinin, Bursaspor'un aldığı ceza konusunda tepkili bir tavır ortaya koyması da işi karıştıran bir durumdur. Ardından sayın Bülent Arınç'ın da bu yolda beyanda bulunmasıyla işlerin yavaş yavaş, bugüne kadar bildiğimiz ve alıştığımız bir yola doğru gideceğini gösterir gibi.

Başlığımızı da buna dayalı olarak verdik. Buna benzer konularda hiç değilse olayla doğrudan ilgili olmayan kesimlerin biraz susmayı denemeleri çok daha yararlı olmaz mı? Hiç değilse şu toz duman ortadan kalktıktan sonra olayı daha serinkanlı biçimde ele almak en doğru olanı değil mi? Öfkeyle kalkıp yeni zararlara uğramak akıl kârı mı?

Biraz susmayı ve o süre içinde de düşünmeyi denesek, sağlıklı bir çıkış yolu bulmak üzere atılacak adımlara katkı sağlama imkânı bulabiliriz. Ötekinden bugüne kadar bir sonuç alamadık, bir de bunu deneyelim.

Holosko işinin doğrusu

İstanbul BŞB'nin Ziraat Türkiye Kupası finalinde Holosko'yu oynatmayışı kaçınılmaz olarak tartışma gündeminin maddelerinden birini oluşturdu.

Buna benzer konularda dikkatimi çeken nokta şu: İşin doğrusunu ya da neyi nasıl yapmak gerektiğini asla ilgili ve yetkili kişiler bilmiyor; bir avuç futbol yorumcusu biliyor! Yazılıp söylenenlerden çıkan sonuç bu.

Holosko olayı gerçekten çok özel bir durum. Ne önceden sözleşme yapmak mümkün ne de sonradan bir anlaşmaya varmak söz konusu. Çünkü finalde iki takımın karşı karşıya geleceğini önceden tahmin edebilmek olanaksız!

Gün gelip bu durum ortaya çıktığında, olaya en yakın kişiler düşünüp taşıyor ve bir karar alıyor: Holosko oynamayacak. Kararın gerekçeleri de gün gibi ortada. Oynaması halinde hem oyuncu hem de iki kulüp için bir yığın sıkıntı ortaya çıkacak.

Oynamamasından en büyük zararı görecektir İstanbul Büyükşehir Belediyespor olduğu halde bu kararı alabilmeleri takdir edilecek bir davranışken işin bu yanı üzerinde hemen hiç durulmuyor. Yok efendim böyle şey mi olur, yok efendim öyle olmamalı da böyle olmalı, falan filan...

Daha önce de yazmıştım, bir İngiliz atasözü 'İnsanlar bilmedikleri konularda daha çok konuşurlar' diyor. Buradaki durum o mudur acaba?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sonuç belliydi, icraatı görelim

Ahmet Çakır 2011.05.15

Galatasaray'da Ünal Aysal 'ezip geçti' denilebilecek bir seçim zaferiyle göreve geliyor. Bunu tahmin etmek zor değildi ama böylesine büyük bir fark olabileceği düşünülüyordu. Kişisel tahminim Aysal yüzde 60, Helvacı yüzde 25, Kıran da yüzde 15 olur şeklindeydi. Çok yanlışmış sayılmam.

Helvacı'nın seçim çalışmaları değişik çevrelerce dikkat çekici olarak bulundu ve bir sürpriz yapabileceği bile ileri sürüldü. Her seçim öncesinde böyle şeyler söylenir. O çalışmaların üyeleri pek etkilemediği, Helvacı'nın Polat'a karşı tavrının da onaylanmadığı çarpıcı biçimde ortaya çıktı.

Kulüp içi demokrasi açısından Turgay Kıran ve Prof. Dr. Mehmet Helvacı'ya da teşekkür etmek gerekir. Çünkü sağlıklı bir seçim yarışının olmasına katkıda bulundular. Ancak Helvacı'nın seçim sonucu üzerinde biraz düşünmesinin yararlı olacağı açık.

Seçim döneminin olağan sayılacak ufaktefek arızaları dışında Sarı Kırmızılı kulübe yakışan çok kaliteli bir genel kurul oldu. Esasen eğitim seviyesi bu kadar yüksek bir topluluğun başka türlü hareket etmesi de beklenemezdi. Tabii artık eski başkan diyeceğimiz Adnan Polat şunu sorabilir ve zaten soruyor da: Olağan Mali ve İdari Genel Kurul'da yaşananlar neydi o zaman?

Ünal Aysal'ın hangi özelliklerinin üyeleri ne ölçüde etkilediğini ayrıştırarak söyleyebilmek kolay değil. Yani çok güçlü bir işadamı oluşu mu yoksa liseliliği mi belirleyici oldu, bunların ötesinde listesinin daha sağlamlığı mı ona çok oy getirdi, bunları irdeleyip sonuca varabilmek zor.

Zaten bunun fazla bir önemi de yok. Önemli olan Aysal'ın ne yapacağı. Bu ayın sonuna kadar ödenmesi gereken önemli miktardaki borcun yanısıra yeni sezon için transferler ve öteki atılımlar Aysal'ı bekliyor. Onun

seçileceği belliydi. Geride kalan 1 ayı aşkın süre içinde birşeyler yapmış olması gerekir.

Hatta hemen bugün önümüzdeki sezon Sarı Kırmızılı takımın başında bulunacak teknik direktörün açıklanması gibi bir beklenti de sözkonusu. Fatih Terim ve Eric Gerets en güçlü iki aday olsa da bu işler sürprizlere açıktır. Kim olacaksa olsun, bu yeni yönetimin hemen halletmesi gereken bir sorun.

Yönetimdeki Ali Dürüst, Abdurrahim Albayrak ve Ali Gürsoy gibi isimlerin yanısıra profesyonel çalışan olarak da Bülent Tulun'un futbola bakma durumu, Aysal yönetimi için şans mı yoksa başka birşey mi olacak, bunu göreceğiz. Herhalde uyum içinde çalışmayı herşeyden önde tutacaklardır.

Albayrak'ın yedek listede yer alışı nedeniyle kırgınlığı genel kurulda da gözlendi. Ne kadar gizlemeye çalışsa da pek de istenmeden listeye alındığını bilmek can sıkıcı. Fakat Albayrak buna kulak asmamalı. Kişilik itibarıyla bir kenarda kalması mümkün olmayan biri o. Nitekim daha kongre sırasında Ankara'da Gençlerbirliği maçını bekleyen futbolcularla temas halindeydi.

Ünal Aysal elbette ki neyi nasıl yapması gerektiğini hepimizden daha iyi biliyor. Bugüne kadarki hayatında kazandığı başarılar ortada. Ancak spor kulüplerinde başarı biraz daha farklı özellikleri gerektiriyor. Üstelik çok kısa zamanda başarı bekleyen bir camiayı tatmin etmek zorunda.

Son dönemde üstüste gelen olaylar ve futbol takımının korkunç başarısızlığı nedeniyle alabildiğine yıpranmış ve hatta çökmüş bir yönetimin ardından G.Saray yeniden ayağa kalkmak için ilk önemli adımı atmış oldu. Ünal Aysal ve yönetimini kutlar, başarılar dileriz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Geç gelen hakem şansı

Ahmet Çakır 2011.05.16

G.Birliği maçının yazılacak nesi var, diye düşünenleriniz herhalde az değildi.

Biz de buna uyup doğal olarak genel kurulu ve sonrasını irdelemeye çalıştık. Ancak maçta mutlaka üzerinde durulması gereken birşeyler oldu.

Bu sezon belki de ilk kez Sarı Kırmızılı takım yenilgiye karşı gereken tepkiyi gösterdi ve bu sayede maçı kazandı. Hatırlamak zor değil, Ali Sami Yen'deki Gençlerbirliği maçının daha ilk dakikasında gol yemişti Galatasaray. Yarım saat dolmadan ikinciye de ağlarında görüp inanılması zor bir kolaylıkla yenilmişti güçsüz rakibine.

Sarı Kırmızılı takımda yenilgiyi kolay kabullenme durumu elbette ki temelinde Bülent Korkmaz, Hakan Şükür, Hasan Şaş döneminin kapanmış olmasıyla ilintiliydi. Rijkaard'ın bunu umursamayışı, Hagi'nin çok önemseydiği halde akıl almaz beceriksizliği Galatasaray'ı ligin en kolay yenilen ekibi haline getirdi.

Tarihin en kötü ve hatta düpedüz utandırıcı sezonu kapanırken birşeyler değişir gibi... Aslında Gençlerbirliği karşısında da yedikleri iki gol, bu sezon üzerlerindeki uğursuzluğun son saniyeye kadar süreceğini gösterir gibiydi. Başka bir maçta hiçbir biçimde gol olmayacak iki pozisyonda top yine Galatasaray ağlarını buldu.

Belki de önemlisi, Cim Bom'un bu sezon belki de ilk kez hakem şansına sahip oluşuydu. Özellikle yardımcı hakem S.Akal hem Culio'nun hem de Kazım'ın gollerinde doğru karar vererek Galatasaray'ın nihayet geri düştüğü bir maçı çevirebilmesi gibi bir imkân oluşturdu. Hatta hakem T.Özkalfa'nın Jedinak'a gösterdiği ikinci sarı kart da tartışılır nitelikteydi.

Culio'nun nefis golünde yardımcı S.Akal haliyle çizgiye en az 20 metre uzaktaydı. Golü sezgisiyle verdi, tereddüt içindeki T.Özkalfa'yı da kurtarmış oldu... Kazım'ın golünde de pozisyon epeyce karıştı. Tutup ofsayt bayrağını kaldırsa kimse birşey diyemez, Cim Bom'un bir kez daha yanmasına kulak asan da çıkmazdı.

Galatasaray'ın kadro sorunu, yönetimin parçalanmışlığı, teknik adam yetersizliği gibi çok önemli sorunlar bu sezona damgasını vurdu ama hakem hatalarının verdiği zarar da yabana atılmayacak boyuttaydı. Hatta kimi dönemeçlerde takım tam ayağa kalkacakken gelen darbeler, bugünkü feci durumda önemli bir pay sahibi oldu.

Bu nedenle sezon biterken nihayet Sarı Kırmızılı takımın hakem şansı ile tanışması ilginçti. Oyuncuların artık herşey bitti diye kendilerini bırakmaları doğal bir beklenti iken takımın ayağa kalkar gibi oluşunda elbette ki Bülent Ünder'in payını unutmamak gerek.

Kuşkusuz bu kısa sürede Ünder olağanüstü çalışmalar filan yapıp herşeyi değiştirmede. Sadece taşları yerine koyma çabası bile biraz kıpırdanmayı sağladı. Üstelik Arda ve Baros gibi bu takıma maç kazandıracak en önemli iki adam yokken 3 puan için sonuna kadar savaşmak, gelecek sezon için de görmezden gelinemeyecek artıdır.

Bu işlerden gerçekten anlayanlar şunu iyi bilir: Sadece transferle başarı arayanlar hep hüsrana uğramıştır. Önce elinizdeki oyunculardan mümkün olabilecek en iyi verimi alabilmek temel ilke olmalıdır. Gençlerbirliği maçı da bunu çok açık biçimde ortaya koyduğu için önemlidir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üçüncü dönemde neler olur?

Ahmet Çakır 2011.05.18

Henüz kesinleşmemiş olsa da hatta başkan Aysal'ın 'heyecanını kaybetti' gibisinden tatsız açıklamayla işi baştan çıkmaza sokar gibi bir gafıyla işe girilse de Terim'in dönüşünün Galatasaray için en akla uygun durum olduğunu kabul etmeliyiz.

Kıyaslama için uzaklara gitmeye gerek yok, Rijkaard'ın getirilmesi rüya gibi bir olaydı; sonucunu biliyorsunuz... Bugün de dünyanın en iyi hocalarından birini getirseniz, yaşanacaklar farklı olmayabilir. Türkiye'yi anlamak, futbolumuzu tanımak, Florya'ya egemen olabilmek için harcanacak süre yeni bir hüsrana yol açabilir. Bütün bunları çok iyi bilen biriyle yola çıkmak, akılcıdır.

Terim'le ilgili en önemli sıkıntı, ikinci dönemin pek parlak geçmemiş olması. Onun nedenleri üzerinde yeterince durulmadı. Ne anlama geldiğini bu memlekette çok az kişinin bildiği 'aynı suda iki kez yıkanılmaz!' türünden basmakalıp lafa çevrilen felsefi soslu yaklaşım, herşeyi açıklıyor sanıldı.

O dönemin ilk sezonunda (2002-2003) Beşiktaş'ın 100. yıl şampiyonluğu uğruna 'düpedüz doğrandık!' ifadesini Terim'in ağzından işitmişliğim var. Doğruluk payı az değildir ama o defterleri karıştırmanın kimseye bir yararının olmayacağı açık. Geçelim.

İkinci sezonda (2004-2005) Terim akıl almaz bir transfer hastalığına yakalandı ve bu da herşeyin sonu oldu. Takımı yenileme düşüncesi korkunç bir çöküşün başlangıcı haline geldi. Ali Lukunku'dan Karşıyakalı Emrah'a kadar bir yığın transfer, akılcı bir planlamadan çok panik içindeki sürüklenişin eserleriydi.

Sadece bu değil, Terim'in olağanüstü başarılarla dolu 1.dönemi ile ikincisi arasında başka farklar da vardı. Bence bunların en önemlisi, ilk dönemde neredeyse 24 saat futbolu yaşayan İmparator'un, ikinci dönemde bir "tören adamı" haline gelmesiydi. Hayır, buna meraklı olduğundan filan değil, konumu itibarıyla böyle bir durum ortaya çıkmıştı.

Örneğin, okul yaptırmak gibi neredeyse kutsal denebilecek kadar saygıdeğer bir iş bile onu futboldan uzaklaştıracak yığınla ayrıntıyı barındırıyordu. Gerekli izinlerin alınması, ihalenin yapılması, işin yürümesini denetleme, çıkan sorunları giderme, açılış töreni hazırlıkları gibi daha akla gelen gelmeyen dünya kadar iş...

Sanıyorum ki geçen zaman içinde Terim bu konular üzerinde yeterince düşünme ve özeleştiriyapma olanağı buldu. Dışında gelişen olaylar kadar kendi hatalarının da nelere yol açtığını görüp kabul etti. Şimdi bunlardan aldığı güçle yeni bir çıkış yapma özlemi içinde olduğunu tahmin etmek zor değil.

O zaman takımı yenileme konusunda hangi yanlışların yapıldığını, şimdi nasıl bir yol izlenmesi gerektiğini Terim'den daha iyi bilecek biri yok. Bu deneyimlerin ışığında Sarı-Kırmızılı camianın özlemle beklediği dönüşümü gerçekleştirecek adam da Terim'dir.

Elbette ki buna benzer durumlarda pusuya yatanlar da olacaktır. İşlerin iyi gitmemesi halinde 'ikinci kez getirilmesi bile hatayken üçüncüsü hiç yapılmamalıydı' gibisinden 'ben dememiş miydimciliğe' soyunan birileri illa ki çıkacaktır. Bunların çok da umursanması gerektiği kanısında değilim.

Bundan çok daha önemli olan, şu andaki yönetim ve profesyonel çalışan yapılanması içinde Terim'den pek hoşlanmadığı bilinenlerin tavrının ne olacağıdır. Ayrıca, yapılmakta olan transferlerin de kimin isteğiyle ve nasıl bir gereksinmeye karşılık olarak gerçekleştirilmeye çalışıldığı da önemli bir durumdur. Hayırlı olsun derken bunlar da görmezden gelinecek işler değil...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Sakin güç' harekete geçiyor

Ahmet Çakır 2011.05.21

Bu aslında siyasi bir slogan. Fransa'nın eski devlet başkanlarından Mitterrand'ın 1980-81 döneminde kullandığı bir slogan. Sonrasında da onun adeta adına yapışıp soyadı gibi olan bir unvan haline geldi.

Galatasaray'ı bir bütün olarak böyle nitelemek çok yanlış olmaz sanıyorum. Sayısız devlet adamı, sanatçı, sporcu yetiştirmiş, ülke yönetiminde yıllarca egemen olmuş, sporumuzdaki pek çok olayın öncüsü konumundaki bir kuruma bu unvanı vermek zorlama olmaz sanıyorum.

Bu unvanı akıllara getiren yeni başkan Ünal Aysal oldu. Müthiş bir üstünlükle seçilen Aysal, aday oluşundan bu yana son derece kendinden emin ve sakin görünümüyle dikkat çekiyor. Buna icraatini de ekledikçe Galatasaraylıların 'büyük başkan!' sloganları gecikmez gibi görünüyor.

Aysal'ın bir yandan önemli işler yaparken öte yandan bazı simgelere de dikkat edişi ilginç. Terim'in göreve getirilmesi için 19 Mayıs'ın seçilmesiyle oluşan 1905 durumu, ilgili açıklamanın 20.45 sularında yapılması gibi tercihler elbette ki raslantı değil. Bunlar da camiayı etkileyecek ayrıntılar...

Aysal, transfer beklentisine de hemen yanıt verdi. Elmander'in ardından Kallström de gecikmeyecek gibi görünüyor. Dünya çapındaki kalecinin ismi açıklandı açıklanacak deniliyor. Bütün bunlar, berbat bir sezonun ardından Galatasaray taraftarına soluk aldırarak gelişmeler olarak görülüyor. Daha fazlasının olacağı da açık.

Başkan Aysal'la birlikte Fatih Terim'in de 'bu takımın tamamı gönderilmeli' türünden saçmalıklara kulak asmayacağı kısa sürede ortaya çıktı. Terim, herhangi bir takımın transferle değil, öncelikle var olan kadrodan en iyi biçimde yararlanmakla başarıya yürüyebileceğini hepimizden daha iyi bilecek durumda. Alınacak adamların büyük bir bölümünün elinizdekilerden fazla bir farkının olamayacağını anladığınızda çok geç kalıyorsunuz. Terim bunu bir kez yaşadı. İkinci kez tekrarının bir yararı olmayacağını da biliyor.

Aysal'ın doğru teşhis koyduğu noktalardan biri de yönetimdeki dağınıklığın futboldaki başarısızlığın önemli nedenlerinden biri olduğuydu. Elbette ki öyleydi. O kadar ki hemen bütün dönemelerde takımı yerle bir eden hakem hatalarıyla ilgili ciddi bir ses bile çıkmadı o yönetimden. Çıkana da kimse kulak asmadı.

Buna benzer durumlarda sesinizin daha gür çıkması için önce yönetimde bütünlüğü sağlamak, sonra da neyi ne zaman ve nasıl yapacağınızı iyi tayin etmek gerek. Aysal da bunu yapacağını söylüyor. Bunun, gelecek sezon Galatasaray'ın daha az hakem talihsizliği yaşayacağını güvencesi olacağını öngörebiliriz.

Yönetimdeki değişiklik ve Terim'in göreve gelişi kuşkusuz Sarı Kırmızılı taraftarları da etkileyecektir. Kazandığı maçta bile küfür ederek takımının ceza almasına yol açan türden taraftar da artık bıkkınlık verdiğini anlamalıdır. Asıl çileyi İstanbul'daki taraftar çekti, onlar böyle birşey yapmadı. Bunda da ultrAslan'ın önemli bir rolü oldu. Ankara'daki başıboşluk, sezonun son maçının boş tribünlere oynanmasına yol açtı. Artık bu saçmalıklar bitmeli.

Üç satırda maç!

1- Seyircisizliğin, federasyonun aynı zamanda kendisine de verdiği bir ceza olduğunu anlatabilme imkanımız olabilir mi günün birinde?

2- Başka yerlerde çok daha iyi yapılabilecek 19 Mayıs töreni uğruna, binbir emek ve parayla yapılmış zemini mahvetmek nasıl bir sorumsuzluk?

3- Bu sezon Cim Bom rahatlıkla şampiyon olabilirdi, bütün maçlarını Konyaspor'la oynamak koşuluyla...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Terim o maça gelir miydi?

Türk Telekom Arena'daki son maçta muhabir arkadaşlarımızın önemli bir beklentisi de Terim'in Konyaspor maçına gelip gelemeyeceğiydi. Elbette ki gelmeyeceğini tahmin etmek zor değildi ama 'Ya gelirse' olasılığı onların tetik durmalarını gerektiriyordu.

Orada çıkan küçük bir tartışma sırasında arkadaşlarım istediği için Terim'in neden gelmeyeceğini anlatmak zorunda kaldım. Benim bildiğim Terim buna benzer durumlarda çok özenlidir, ayrıntı gibi görünen noktalara çok dikkat eder. Anlamsız yorum ve gereksiz polemiklere yol açabilecek adımlardan uzak durur.

Takımın başında teknik direktör varken maça gelmesinin sanki onu sınava çekiyormuş gibi bir duruma yol açacağını herkesten iyi bilir Terim. Karşılaşma sırasındaki yüz ifadesinden ya da herhangi bir hareketinden hangi anlamların çıkarılıp önemli haber olarak kamuoyunun önüne getirileceğinin de farkındadır.

Terim'in Galatasaray'ın ne durumda olduğunu daha yakından görmesi için ne stada gelip maç izlemesine gereksinme var ne de başka bir yere bakmasına. Takımı da oyuncularını da tepeden tırnağa tanıyor. Neyin yanlış olduğunu ve nelerin düzeltilerek başarıya yürünebileceğini hepimizden iyi biliyor.

Gerçekler ne olursa olsun Terim'le ilgili olarak başka türlü tartışmalar çıkarmak isteyen kesimler yok değil. Bunlara göre onun üçüncü kez göreve getirilmesi büyük bir hata. Onun asla başarı şansı yok. İkinci dönemde neler yaşanmışsa yine onlar olacak.

Oysa Terim'in ikinci döneminin özellikle birinci sezonunda (2002-2003) ortada başarısızlık filan yok. O sezon Galatasaray 77 puanla ikinci olurken 6. sıradaki Fenerbahçe'ye tam 26 puan fark yapmıştı. Önümüzdeki sezon buna benzer bir durumun gerçekleşmesini istemem diyebilecek tek Galatasaraylı var mıdır?

Daha göreve başlamadan üretilmeye çalışılan buna benzer anlamsız tartışmalar Terim'in işinin ne kadar zor olacağını gösteren etkenler arasında. Çünkü memlekette bu gibi görevlerdeki insanların işini rahat bir ortamda yapabilmesine imkan vermemek, asli görevlerimiz arasında sayılıyor.

Daha önce yazma fırsatı bulamadığım minik bir anekdotla bitireyim: Terim'e yeniden Galatasaray'da göreve getirileceğini ilk söyleyen galiba ben oldum. Çünkü sağlam bir kaynaktan 'Yönetime kim gelirse gelsin hoca Terim olacak!' şeklinde bilgi almıştım.

Milan-İnter maçı öncesinde Milano'da Four Seasons otelde Tarık Demir kardeşimle birlikte ziyaretine gittiğimizde bunu kendisine anlatırken 'İyi de bundan bir de benim haberim olsa!' demekten kendini alamamıştı. O gün de Terim'in Cim Bom'u ne kadar özlediği açıktı.

Otelde neredeyse bütün Körfez ülkeleri konuşlanmış gibiydi. Maddi yönden çok sıkı bir öneride bulunmuş olan Umman'ın yanısıra başka bazı ülkeler de onu milli takımlarının başına getirebilmek için uğraşıyordu. Umman'ın önerisi de medyaya geniş biçimde yansımıştı.

Ancak belli ki hocanın gönlünde yine Cim Bom vardı. Tartışmalı ikinci dönemden sonra parlak bir final yapma isteği aklından ve gönlünden kolay çıkacak gibi değildi. Bugün kavuşma gerçekleşti. Bundan sonrası için de 'hayırlı olsun' diyelim.

Faşist gösteriler Atatürkçülük müdür?

Kimi zaman siyaset yazmak için dayanılmaz bir istek duyuyorum. Çoğu kez de 'iyi ki yazmıyorum' diye seviniyorum. Sonuçta ikincisi baskın çıktığı için böyle bir isteği engellemekte sıkıntı çekmiyorum.

Bu yazı birinci durumla ilgili. Benden önce Mümtaz'er Türköne açıkça yazdı, Habertürk'te Fatih Altaylı da aynı görüşü dile getirdi. Benim de yazma isteği duymamın nedeni Türk Telekom Arena zemininin korkunç halinden

duyduğum üzüntüydü...

Kimsenin umurunda bile olmayan, o modası geçmiş faşist gösteriler için, aylarca emek verilmiş ve çok özenli biçimde korunması gereken zeminin heba edilmesi ancak bizim memleketimizde görülecek bir iş! Bunun Atatürkçülük adına yapılması daha da hazin! O'nu böyle andığımızı bilmesi mümkün olsaydı, önce bunu yapanları cezalandırırdı Atatürk.

Böyle utandırıcı bir 'anma' saçmalığı, 10 Kasım'larda da yapılıyordu. Hıncal Uluç yıllarca usanmadan yazıp konuşarak bunun önüne geçilmesini sağladı. Efendim neymiş, 10 Kasımlarda yas tutuyormuşuz. Niye, Atatürk'ü anıyormuşuz. Allah Allah!

Oysa bütün yapılan şuydu: Yılın 364 günü meyhanelerde içen "Atatürkçüler", o gün bunu evlerinde yapmak zorunda kalıyorlardı. Atatürk'ü gerçekten anmanın çok daha doğru ve günümüze uygun yolları vardı. Bunların hiçbirinin yapılmayıp böyle anlamsız gösterilerle kendimizi avutmanın neresi Atatürkçülüktü?

Uzatmak istemiyorum çünkü biliyorum ki bu netameli bir konu. Siz ne kadar açık yazarsanız yazın birileri bu konuları hep anlamak istediği gibi yorumlamakla kalmayıp 'Vay sen şunu mu demek istiyorsun!' gibilerden aba altında sopa göstermeye çalışır. (Hiç kendilerini yormasınlar, geçmişte Türk Dil Kurumu'nun Atatürk konulu bir yarışmasını kazanmışlığım var.)

Tıpkı her maç öncesinde İstiklal Marşı söyleyip de bu işin anlamını ve saygınlığını yerle bir ettiğimiz gibi bu tür 'kutlama'lardan da vazgeçemiyoruz. Aslında hepsinin bilinçli yapıldığını görmek zor değil. Bu tür gösteri ve uygulamalar, toplumu denetim altında tutmaya çalışmanın bir aracı olarak kullanılmaya çalışılıyor.

Birileri artık o günlerin çok gerilerde kaldığını görmek istemiyor. Böyle modası geçmiş işlerle varılabilecek hiçbir yer olmadığını onlara anlatabilmek için daha ne kadar beklemek gerekiyor?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tadında bırakmayı bilmek

Ahmet Çakır 2011.05.25

Ne yazık ki böyle bir ulusal niteliğe sahip değiliz: Kutlamayı da onu tadında bırakmayı da bilmiyoruz.

Kaybetmeyi ve onun da bir asaletinin bulunduğunu bilmediğimiz gibi...

Fenerbahçe bileğinin hakkıyla ve muhteşem bir şampiyonluk kazandı. 18 maçın 17'sini kazanıp sadece 1'inde berabere kalarak puan yitirmiş olmak gibi olağanüstü bir bilanço belki de çok uzun yıllar kırlamayacak rekor olarak kalacak.

Önceki sezonlarda son anda kaybedilen şampiyonluklar nedeniyle burukluğu bulunan Fenerbahçe'nin şampiyonluğunu daha bir coşkulu kutlamasının yadırganacak bir tarafı yok. Haklarıdır, doya doya kutlasınlar.

Ayrıca Fenerbahçe denildiğinde her türlü abartı kaçınılmazdır. Bu, Fenerbahçe'nin kusuru değildir. Sarı Lacivertliler sözkonusu olduğunda daha fazla tiraj ve reyting alınabildiği bilinen bir gerçek olduğundan bunda medya olarak bizim de payımız az değildir.

Şampiyonluğun gerçekleştiği dakikalardan itibaren Fenerbahçe'nin haklı gurur ve mutluluğunun yanısıra bazı yersiz söz ve davranışlar da olabiliyor. Bunun da olağan karşılanması gerektiği kanısındayım. Çünkü böylesine soluk soluğa kazanılmış bir şampiyonluk bazı patlamalara yol açabilir.

Ancak ülkenin tamamının Fenerbahçeli olmadığını, Sarı Lacivertlilerin kutlamalarını neredeyse bir hakaret gibi görme eğiliminin de gözden uzak tutulamayacağını anlamalıyız. Nitekim dün sabahattan itibaren medyada sesini duyurma olanağı bulanların büyük bir bölümü şampiyonluk kutlamalarının ölçsüz ve öteki camiaları rencide edecek biçimde yansıtıldığını ileri sürmeye başladı.

Doğrusunu isterseniz ortada böyle birşey yok. Özellikle teknik direktör Aykut Kocaman'ın kimliğinde Fenerbahçe'nin ne kadar sorumlu ve dengeli bir tavır içinde olduğunu görüyoruz. Ancak söylediğim gibi başka camialar içinde onların mutluluklarını paylaşanların yanısıra bunun tam tersi duygu ve düşünce içinde olanlar hiç az değil.

Ayrıca Trabzonspor'un da ligi aynı puanla bitirmiş olması, gerçekten çok önemli bir olay. Elbette ki tarih şampiyonları yazıyor ama bu sezonun ikincisini de unutacağı kanısında değilim. Ne yazık ki oradan da pek sağlıklı yaklaşımlar gelmiyor. Her konuda öfkeli ve tepkili olmayı hak sayan Trabzonlu dostlarımız, sınır tanımaz bir hırçnlık içinde olayı sonuçta yine kendilerine zarar verecek boyutlara taşıma konusunda kararlı görünüyorlar.

Şöyle yapmak lazım böyle etmek gerek gibisinden kimseye akıl verecek değilim, bu benim tarzım değil. Ancak kazanmanın gurur ve onuru kadar bunu rakiplerinizi incitmeyecek biçimde kutlamanın da önemli olduğuna inanıyorum. Kaybettiğini düşünenlerin de onun da bir asaletin bulunduğunu hepimize göstermeleri gerek.

Sadece futbolumuzda değil hayatın her alanında her türlü gelişmenin sadece öfke, tepki, düşmanlık ve cepheleşme oluşturduğu bir ülkede yaşamak zorunda kalmak insanı çok yoruyor. Yeter artık, bu saçmalıklardan vazgeçelim. Kazananı kutlamayı, kaybedeni de onurlandırmayı öğrenelim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Avrupa'nın en büyüğü Barcelona

Ahmet Çakır 2011.05.29

İngiltere'nin Wembley Stadı'nda oynanan Şampiyonlar Ligi final maçında Manchester United'ı 3-1 mağlup eden Barcelona, şampiyon oldu. Barcelona, 2009'da Roma'daki finalde yendiği rakibini bir kez daha devirerek kupaya uzanmasını bildi. Katalan ekibini galibiyete taşıyan golleri Pedro Rodriguez, Lionel Messi ve David Villa attı. Manchester United'ın tek golünü ise Wayne Rooney kaydetti. Barcelona, 4. kez 'Dev' kupayı müzesine götürdü.

Manchester United "Herkese yaptığını bana yapamazsın!" der gibi başladı maça ama bu sadece 10 dakika sürdü. Sonrasında sahada bir Barcelona klasiği vardı. Yüzde 70'lere varabilen topa sahip olma oranıyla rakibin moralini bozup direncini düşüren işlevsel paslarla istediğini yaptı Katalanlar. Bu aşamada Manchester United'ın ikinci bir önlemi daha vardı. Messi'ye uygulanan sıkı markaj ile kendi cezaalanları üzerinde kalabalıklaşıp boş alan bırakmadılar. Yine de Barcelona daracık alanlarda atılan müthiş pas ve çalımlarla o düzeni bozup pozisyonlar buldu, gole de ulaştı.

Bu gol adeta Barcelona'ya karşı konulamayacağını gösterir gibiydi. O kadar ki golün geldiğini Sir Alex Ferguson da görmüş ve yerinden kalkıp saha kenarına gelerek, engel olmaya çalışmıştı. Topu ağlarında gördüğünde kaderden kaçılmaz çaresizliği yaşar gibiydi. Doğrusunu isterseniz Manchester United için "Bu takım ne yapıyor da bu kadar başarılı olabiliyor?" diye soranlar da az değil. Onu da Rooney gösterdi. Pozisyon bile yok gibi görünürken, biraz da ofsayt kuşkusuyla sonuca gidip buraya kadar boşuna gelmediklerini anlatmış oldular. Fakat hepsi o kadardı...

İkinci yarıdaki müthiş Barcelona gösterisi karşısında Manchester United düpedüz ezildi. Üstelik Katalanlar işi sadece şov boyutunda bırakmayıp sonuca gitmeyi de bildi. Önce Messi, ardından David Villa İngiliz takımını çökertti. Barcelona hem rakibine top göstermedi hem su içer gibi sonuca gitti.

Yorumcu Fatih Terim'in televizyondan bir hamle yapması gerektiğini söylerken Ferguson çaresizlik içinde maçı izliyordu. Zaten o hamleyi yaptığında da birşey değişmeyecekti. Bu çaresizliği Barca karşısında hemen her takım yaşamıştı. Aslında 1 ay içinde oynadığı 4 Real Madrid maçı Barcelona için ekstra bir imkan olmuş gibiydi. Bu tür rakipler karşısında nasıl oynanır çalışmıştı. Kabul etmek gerekir ki M.United kadro kalitesi olarak Real Madrid'in gerisinde. Premier ligde şampiyon olup burada finale gelmeleri büyük bir başarı. Ancak iş Barcelona'ya gelince orada kalıyorsunuz. Daha ileri geçebilmek mümkün olmuyor. Hatta maçı bırakıp sahada rakibinizi seyreder hale geliyorsunuz.

Biliyorum, Barcelona'nın bu müthiş üstünlüğü artık nefret oluşturmaya başladı ama ben bu harika gösteriye saygı duymanın daha sağlıklı bir durum olduğu kanısındayım. Hatta hayranlık daha doğru bir değerlendirme olabilir. Çünkü bir takım ancak bu kadar çok şeyi böylesine kolaylıkla başarabilir. Skoru bir yana bırakın, daha önce bu kadar rahat kazanılan bir Devler Ligi finali gördünüz mü? Üstelik bunu fazlasıyla hakettiği halde hakemin Valencia'yı oyundan atmayı bile bir şeyi değiştirmede...

Şampiyonlar Ligi'ni THY kazandı

-Avrupa futbolunun zirveleriyle herhangi bir ilgimiz yok. Sadece transfer zırvalarıyla oralara erişmeye çalışıyoruz. Hatta o konuda zirveyi de aşıp boşluğa doğru uçtuğumuz bile oluyor.

Buna karşılık dün akşam Devler Ligi'nin finalinde oynayan iki takımla yakın ilgimiz var. O ilgi de THY'nin başarısından doğuyor. Doğrusunu isterseniz, sponsorluk konusunda 12'den vurmanın harika bir örneğini verdi THY. Geçen hafta içinde TSYP yönetimi olarak THY Genel Müdürü Temel Kotil'in öğle yemeğinde konuğu olduk. THY'nin son yıllardaki büyük başarısının hiç de rastlantı olmadığını en yetkili kişiden öğrenme olanağını bulduk.

Elbette ki yönetimde devamlılık bu başarının temelini oluşturuyor. Onun ardından THY yönetiminin vizyonunun genişliği geliyor. Açıkçası ben THY'nin tek yetkilisi olsam ve biri bana "Barcelona'ya sponsor olalım" diye bir öneri getirse, "Git bir doktora görün, başına güneş geçmiş!" karşılığını verirdim...

Sporla çok yakın sayılabilecek bir ilgileri bulunmasa da Barcelona ve Manchester United'a sponsor olmanın önemini kavrayıp sonra da bunu başarabilmek, müthiş bir iş. Evet, sadece düşünmek yetmiyor, sonrası daha da zor. Sizden çok daha güçlü adaylar varken, nasıl razı edeceksiniz Barcelona'yı, Manchester United'ı?

Benim en çok merak ettiğim nokta, bu işi kimin akıl ettiğiydi. Sayın Kotil, bunu yanıtlarken küçük bir baş işaretiyle Basın Danışmanı Dr. Ali Genç'i gösterdi. Sonrasındaki Wozniacki, Kobe Bryant gibi hamleler de THY'nin bu işi yarım bırakma niyetinde olmadığını öteki kanıtları oldu.

Bilmiyorum, THY'nin geçmişte ne durumda olduğunu şimdi hatırlayan çıkar mı? Çiftlik haline getirilmiş devlet kuruluşlarından biri olarak sürekli zarar eden ve sorun üreten bir yerdi, desek haksızlık etmiş olur muyuz? Belki.

Ancak o günlerden bakıp da bugün ulaşılan noktayı hayal etmenin bile mümkün olmadığını rahatlıkla söyleyebiliriz.

Sayın Kotil, neyi nasıl yapmaya çalıştıkları ve önümüzdeki dönemler için neler planladıkları yolundaki düşüncelerinin bir bölümünü aktardı yemek sırasında. Hepsi insanın iini ısıtan, sadece THY değil, ülkemiz adına geleceğe umutla bakmamızı sağlayan türden aıklamalardı bunlar.

Sadece bir noktada aksaklık yaşandı. Temel Kotil, ABD'den yeni döndüğü için .Rizespor'un deplasmandaki Orduspor maçına gidememiş ve o karşılaşma 4-0 yenilgiyle sonuçlanıp Süper Lig'e çıkma umutları bir başka bahara kalmıştı.

Eee, THY'nin başında da olsanız her yere yetişmek mümkün değil.

Dn akşamki Devler Ligi finalini seyrederken, iki takımın da sponsorunun bir Türk kuruluşu olduğunu bilmenin keyfini sizlerle paylaşmak istedim. Evet, şaka ya da espri değil, açık bir gerçek: Devler Ligi'ni THY kazandı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hep bıçak sırtında yaşamak!

Ahmet akır 2011.06.03

Evet, bu başlıkla daha önce yazdım. Biz hep aynı filmi izler gibi yaşamayı sürdürdükçe bu tür tekrarlar kaçınılmaz oluyor.

Bu akşam Belçika karşısına yine bıçak sırtında ıkıyoruz. Hatta milli takımın idari sorumluluğu gibi tuhaf bir görev verilmiş olan kişiye göre bu ölüm-kalım maçı! Yani yenilirsek topluca ölmüş olacağız. Daha da neler! Bu tür görevlerdeki insanlar hangi durumlarda nasıl konuşacaklarını daha iyi öğrenmeli.

Biz bugüne kadar hemen bütün grup elemelerinde benzer durumlar yaşadık. Kurallar çekildiğinde ateşe düştüğümüzü söylediğimiz zamanlar oldu ama özellikle son dönemde artık bu tersine döndü: 'Lokum gibi' edebiyatı önplana ıktı. Artık hiçbir takım bize rakip olamazdı, rahatlıkla çıkardık gruptan.

Almanya'nın bulunduğu grup için bile bu sylenebildi. Onlara göre Almanya iyi bir döneminde değildi ve biz grup lideri olarak bile ıkabilirdik. Oysa ben onların iyi dönemlerinde olmasalar da mutlaka kazanmayı bildiklerini, bunun dünyaca kabul edilen bir gerçek olduğunu öğrenmiştim.

Asıl sorun, grubun 4. kategori takımının Belçika oluşuydu. Çünkü Belçika gerçekte çok daha güçlü. Hatta bizimle aynı düzeyde yani 2. kategori takım olduğu bile söylenebilir. Nitekim şu anda onlar dünya 37.si durumunda ve yükseliş sürecinde. Bizse 30.lukta demir atmış bulunuyoruz.

Elbette ki kötü kura çektik diye ağlayacak değildik ama daha ciddi konuşmak ve çalışmak bize çok şey kazandırırđı. Örneğin, Azerbaycan karşısında yenilgiye uğrayıp hem puan hem de moral olarak çöküntü yaşamazdı. Zaten bir türlü yapamadığımız da bu. Hedefe doğru sağlam adımlarla yürümeyi beceremiyoruz.

Elbette ki bu noktada teknik direktörümüz Hiddink de şu ana kadar bekleneni verebilmiş değil. Onun Derwall ve Piontek gibi işine dört elle sarılan teknik adamlar soyundan görünmeyişi bizim için hayalkırıklığı oluşturdu.

Hollandalı hocanın bilinen kalite ve kapasitesini henüz ortaya koymadığını düşünüyoruz.

Tabii bir yandan da gündeme bizim memlekete özgü öteki dağınıklıklar ve hatta kaotik durumlar giriyor. İşte efendim, yaklaşan seçimde Özgener gidip Atalay mı gelecek? O zaman Hiddink'in durumu ne olacak? Hollanda'daki kampa gelen 7 İngiliz gazeteci Hollandalının Chelsea'ye gideceğini mi gösteriyor?

Sorunlar bu kadar da değil: Zorlu şampiyonluk yarışının getirdiği birtakım çatışmalar psikolojik düzeyde hâlâ devam ediyor. Ayrıca transfer dedikoduları milli takım kampının başat konularından biri. Hamit'in, Nuri'nin yokluğu, Gökhan Gönül'ün durumunun belirsizliği ciddi sorunlar.

Böyle bir tablodan olumlu sonuç çıkabileceğini düşünmek pek akla uygun değil. İşte o noktada bazı hurafelere sığıyoruz: Türklerin sağı-solu belli olmaz! Doğru dürüst top oynamayı beceremediğimiz 30-40 yıl öncesinin övgü sanılan aşağılayıcı sözlerinden başka bir umut yok mu?

Hayır, var. O günlerdeki perişanlığımızı tarihe gömmeyi becerdik. Bütün hatalarımıza karşın bugünün futbolunu oynamayı becerebiliyor, zaman zaman da olağanüstü işlere imza atabiliyoruz. Sadece bu dalgalı performans durumundan daha ileri geçemiyoruz. Yoksa herhangi bir grupta 2. kategori takımın 4. kategorideki rakibini içerde dışarıda yenmesi pek zor değildir.

Biliyorum, biraz içinizi kararttım ama öteki türüsünü yazan ve söyleyen yani düpedüz umut tacirliği yapan o kadar çok kişi var ki beni de böyle idare ediverin! Hayallerle gerçekler arasındaki uçurumu maçlardan sonra değil önce görmek çok daha yararlıdır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hep bunu yaşamak zorunda mıyız?

Ahmet Çakır 2011.06.05

Milli Takım Belçika karşısında yeni bir felaketin eşiğinden döndü. Özellikle ikinci yarıdaki akıl almaz derecede pasif oyunumuzun sonucu olarak ağır bir yenilgiye uğrayıp 2012 defterini kapatabilirdik. Gerçi şimdi de kapının ne kadar açık olduğu tartışılır ya biz işe olumlu yanından bakalım.

Futbolda her takımın kötü günü hatta dönemi olabilir. Ancak bizimki bundan farklı bir durum. Yaşadığımız korkunç performans dalgalanmaları nedeniyle bir türlü istediğimiz noktaya gelemiyoruz.

Elbette ki bir Almanya olabilmemiz mümkün değil. Çünkü çok farklı düşünce ve davranış yapısında uluslarız. Hiç değilse bulunduğumuz 2. kategorinin hakkını verebilecek durumda olsak, ona da eyvallah diyeceğiz.

2010 Dünya Kupası elemelerinde grubumuzun 4. kategori takımı olan Bosna-Hersek elemelerde ikinciliği elde edip baraj oynama imkanını buldu, biz bu hedefin bile uzağında kaldık. Bu kez de benzer bir durum yaşamak üzereydik.

Peki biz sürekli olarak bu azabı yaşamak zorunda mıyız? Bu işin böyle insanın içini karartan zikzaklar dışında başka bir yolu yok mu? Oradan yürüyerek hedefe ulaşamaz mıyız?

2002'de Dünya Kupası 3.lüğü kazanmış, 2008 Avrupa Şampiyonası'nda bu başarısını tekrarlamış bir takımın daha sağlam çizgisinin olması gerekir. Elbette ki futbolda her zaman sürprizler vardır ama temel çizgi önemlidir. Biz bir türlü bu aşamayı yapamıyoruz.

Milli Takım'ın geride kalan 481 maçlık bilançosunda son 100 karşılaşma ile öncekiler arasında çok ciddi bir başarı farkı var. Türkiye uluslararası alanda başarı denilen kavramı 1990'ların ortalarına doğru tanıdı. Geride bıraktığımız 15 yılda önemli işler yapıldı ama yetmiyor, daha fazlasını yapabiliriz.

Günümüz Türkiye'sinde futbola ayrılan para ve öteki imkanlar açısından Avrupa'da 6. sırada gösteriliyoruz. Ancak iş başarıya geldiği zaman çuvallıyor ve çok daha gerilere düşüyoruz. Bununla ilgili olarak da yıllardır bir yığın mazeret dinliyoruz. Tuğrul Akşar kardeşimiz, futbola giren para arttıkça başarının düştüğü yolundaki gerçeği ortaya koydu. Galiba dünyada bunu başarabilen tek ülke biziz!

Hayır, bu konudaki mazeretlerin hiçbiri geçerli değil. Çünkü rakiplerinizin de benzer türden sorunları mutlaka oluyor. İşte Belçika da maça en önemli 3 adamından yoksun çıkmak zorunda kalıp ilk maça bize 2 gol atmış olan Van Buyten'i de kenarda oturttu. Buna karşılık bizi sahadan silecek bir etkinlik gösterdi.

Biz buna benzer pek çok konuda yeterince ciddi değiliz. Ayrıca planlı ve disiplinli şekilde çalışmıyoruz. Sadece zaman zaman ayranımız kabarıyor ve şaşırtıcı işler yapabiliyoruz. Böyle bir anlayışın günümüz dünyasında yeri yok. Süreklilik kazanmayan başarılar pek ciddiye alınmıyor.

Artık başka bir boyuta geçmeyi becermemiz gerekiyor. O da çok zor değil. Bugüne kadar böylesine kaotik bir ortamda yapabildiklerimiz, ciddi, disiplinli ve planlı çalışmayla çok daha fazlasını yapabileceğimizi gösteriyor. Buna bir türlü yanaşmayışımızı kabullenebilmek kolay değil.

Emre haklı beyler!

Emre Belözoğlu pek sevilen biri değil. Özellikle Macaristan maçındaki hareketi nedeniyle spor gazeteciliği camiasında da sempatik bir adam olduğu söylenemez. Bunu da pek umursamıyormuş gibi davranıyor.

Maçlardaki artık gösteriye dönüşen kazanma hırsı doğrultusundaki tatsız davranışları, hakemlere ve rakiplere saygı konusunda pek fazla bir derdinin olmayışı gibi etkenler de onu sevimsiz kılan noktaları oluşturuyor.

Üstelik bizim sevdiğimiz futbolculara karşı davranışlarımız da pek farklı olmuyor. İşte bunun en açık örneğini de Arda oluşturuyor. Güya onu hepimiz seviyor ve beğeniyoruz ama ona neler yaşattığımız da ortada.

Ancak bunlardan yola çıkarak Emre Belözoğlu hakkında yazılıp söylenenler hatta bunun da ötesinde kulaklara fısıldanıp duranlar, insanı onun davranışlarından daha çok tiksindiriyor. Özellikle yıllar önce yaşanmış bir trafik kazasının fısıltı gazetesi aracılığıyla tekrar tekrar gündeme getirilmeye çalışılması düpedüz iğrenç.

O işin aslını faslını bilenler biliyor. Bilmeyenlere de anlatmak çok gerekmiyor. Emre'nin o olayda bir hatası olup olmadığı bir yana sonrasında yaptıklarıyla bu tür aşağılık dedikoduları değil tam tersine takdiri hakettiğini söyleyebiliriz.

Son mesaj olayı da önce komedi olarak başlayıp sonra memleket usulü bir rezalete dönüşme yolunda ilerliyor. Bu kadar zeka düzeyi düşük bir saçmalık elbette ki hepimizin ilgisini çekiyor. Hele bunun şampiyonluk yarışını etkileyebilecek bir durum oluşu, iştahları büsbütün kabartıyor.

Üstelik, bazılarının ölüm-kalım maçı olarak nitelendirdikleri bir milli karşılaşma öncesinde bütün bunlar yapılıyor. Emre'nin yaklaşık 10 gün boyunca bu konuda ağzını açamayacağını bilenler, giydirdikçe giydiriyor.

Oysa normal zeka düzeyindeki insanlar korkunç iddia olarak ileri sürülen çocukluklara gülüp geçerler. Ne yazık ki bizim memlekette bu tür komiklikler mutlaka bir facia haline getiriliyor. Başka türlü rahat edemiyoruz.

Bu kez iş ciddi görünüyor

Bursaspor-Beşiktaş maçının oynanamayışına yol açan olaylar sonrasındaki tutuklamalar, ilginç boyutlar kazanıyor. Açıkçası bugüne kadar buna benzer olaylarda göstermelik diye nitelendirilebilecek birkaç tutuklama ile yetinilir, onlar da mümkün olabilecek en kısa sürede serbest bırakılır, iş kapanırdı.

Hatta 40'ın üzerinde Ankaragücü taraftarının İstanbul'daki Galatasaray maçı öncesinde ellerinde bıçaklarla adam kovalama gibi bir suç yüzünden gözaltına alındıktan sonra biri bile tutuklanmadan serbest kalmaları gibi durumlar daha da sık yaşanırdı. M.Demirkol kardeşim bu akıl almaz olayı defalarca yazdı, pek kılı kıpırdayan olmadı.

Bu kez öyle sanıyorum ki sadece yeni yasayla ilgili duyarlılıktan çok Bursa Valiliği ve Emniyet Müdürlüğü'nün de kendini hakarete uğramış gibi hissetmesi etkili olmuş görünüyor. Çünkü sayın Valinin Beşiktaş taraftarının maça gelebilmesi yolunda ortaya koyduğu uygar tavır, düpedüz dinamitlendi.

Şiddet olayları içinde yer alan kişilerin hiçbir kentte polisin ilgi ve bilgi alanı dışında kaldığını sanmıyorum. Ancak bizim memlekete özgü birtakım durumlar nedeniyle Bakan Özak'ın bütün memlekette 3-4 bin kişi olarak sayılandığı bu kişilerle bir türlü başedilemiyor.

Buna benzer olaylarda yasaların tam olarak işletilip suçluların gerektiği gibi cezalandırılmasından fazla bir umudumuz yok. Çünkü ülkemizi yeterince tanıyoruz. Sadece arada bir devlet gücünün böylesi parlayışları bile ileriye doğru birkaç adım atılmasını sağlayabilir. Elbette ki yetmez ama artık ona da şükür deme noktasındayız.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu iş böyle yapılır!

Ahmet Çakır 2011.06.11

Gündemde bir yığın konu varken bunu yazmam, peşinen kendimi okunmazlığa mahkum etmek anlamına gelebilir. Olsun. Birileri de bunu yapmalı. İlgilenen çok fazla kişi olmasa da Bursaspor'la ilgili olarak çıkan harika bir kitaptan okurlarımızı haberdar edelim. Bu konudaki görevimizi yerine getirelim.

Bursaspor'un şampiyonluğunun ne kadar önemli bir olay olduğunu anlatmaya çalışmak gereksiz yorgunluk olur. Bununla ilgili bir yığın şey yazıldı ve söylendi. Fakat iş bunu daha soluklu biçimde değerlendirmeye geldiği zaman orada tıkanıvereceğimiz önceden bilinen bir durumdu.

İşte Uludağ Üniversitesi Öğretim Görevlisi Memet Zencirkıran'ın "Beşinci Şampiyon Bursaspor" adlı çok başarılı çalışması, böyle bir tıkanıklığın aşıldığını gösteriyor. Tanıl Bora editörlüğünde İletişim Yayınları'ndan çıkan kitap sadece Bursaspor'a değil, spor kültürümüze de katkı sayılacak nitelikte.

Memet Zencirkıran'ın çalışması için şurası şöyle burası böyle türünden parça parça övgülerin hiçbir anlamı yok: Kestirmeden 'Bu iş böyle yapılır' denilecek kadar nitelikli bir çalışma bu. Bursaspor ve şampiyonlukla ilgili herşeyi bu kitapta bulabilirsiniz.

448 sayfalık çalışmada hemen hiç boş yok. Bazı ufaktefek tekrarlar dışında her satırı bilgi dolu, kaliteli değerlendirmelerle Yeşil Beyazlı kulüp ve takım hakkında herşeyi öğrenebilirsiniz. Kulüp tarihine damgasını vurmuş ya da günümüzün önemli kişileriyle yapılmış röportajlar da çok başarılı.

Onların anlattıkları aracılığıyla da Yeşil Beyazlı kulübün tarihsel gelişimini görebiliyorsunuz. Sahip olduğu büyük potansiyele karşın bir türlü sağlam bir yönetime kavuşamamış kulübün rüzgârın önündeki bir yaprak gibi oradan oraya savrulmasına acı içinde bir kez daha tanıklık ediyorsunuz.

Bugün elbette ki o perişan dönemler çok gerilerde kalmış durumda ama bazı temel noktalarda hâlâ gerekli adımların atılıp da çağdaş bir yönetime kavuşulduğunu söyleyebilmek de zor. Şampiyonluk sayesinde elde edilen gelirlerle yapılan sıçrama çok önemli fakat bundan sonrası için bazı belirsizlikler de aşılmış sayılmaz.

Bursaspor'un tarihsel gelişimini aktarırken bir noktanın sürekli güncel kaldığını görüyoruz. Yeşil Beyazlı kulübün taraftar konusundaki durumu ya da sorunu hep gündemde. Evet, takım ikinci ligdeyken bile tribünleri dolduran taraftar büyük bir güç ama aynı oranda da çıkardığı sorunlar oluyor.

Olayın güncel bir boyutu da var. O, yapılamayan Beşiktaş maçıyla ilgili olarak yaşanan taraftar konusunda sıkıntının geçmişini de çarpıcı biçimde ortaya koyuyor kitap. Geçmişte hangi yanlışların yapıldığını ve bugüne nasıl geldiğini çok açık biçimde görebiliyorsunuz.

Bu takımda 1973 yılında bir süre teknik adamlık yapan Türk futbolunun efsane ismi Metin Oktay'dan Ertuğrul Sağlam öncesine kadar Bursaspor'da taraftarın sadece güç değil aynı zamanda ciddi bir sorun olması durumu bütün açıklığıyla ortaya konuluyor. İşte minik bir örnek:

"... takım İstanbul'a deplasmana gittiğinde taraftar liderleri otele gelip rahatsız ederek para istiyor, taciz ediyorlardı. Bu gelenek haline gelmeye başlamıştı. Biz onları otele almamaya başladık. İstanbul'da otellerde kavgalar oldu. O yıllarda istemediğimiz halde bazı gruplar, kendi imkânlarıyla deplasmanlara gelip futbolcuları, bizleri taciz ediyorlardı." (s.182, Erdoğan Bilenser'in anlatımı)

Aynı konuda birkaç satır da Bursaspor'un efsane ismi Sedat (3) Özden'e kulak verelim:

"-86 yılına kadar böyle bir şey yaşamadım. Mümkün değildi, inanın mümkün değildi. 1985-1986'da futbolu zaten bu yüzden bıraktım. 1985-1986'dan sonra taraftar olayları artmaya başladı. Nemalanma istekleri vb. Hareketler artmaya başladı. Orhan abi (Özselek) döneminde de aynı şeyleri devam ettirmek isteyen gruplar oldu. Kesinlikle tesisin kapılarını kapattırdım. Yöneticilik dönemimde de taviz vermedim. Bir tane bilet vermedim. Kapıdan kovdum. Kimseye para da dağıttırmadım. Futbolcuların önünü kesiyorlarmış. Hemen bana haber vermelerini istedim. Bu birikimlerden sonra Kani Şen döneminde, beni çevirip tepki koydular. Burada kulüp yöneticilerine büyük görev düşüyordu. Perde arkasında bu kişileri canavar haline getirirseniz, futbol anarşisi ortaya çıkar. Son birkaç yılda ise önemli düzelmeler oldu." (s.308)

Yanlış anlaşılmasın, kitap sadece bu konuyla ilgili değil. Bursaspor'un da taraftarın da övgüye değer nice yanının bulunduğu ayrıntılı olarak ortaya konuluyor. Bursaspor'u iyi tanıdıklarını sananların bile bu kitaptan öğrenecekleri çok şey var.

İstanbul'un 100 Spor Kulübü

Sıradan vatandaşa ya da sporsevere değil sorum, sporla yakından ilgili kişiler arasında şu kulüp isimlerini işitmiş olanların sayısı ne kadardır dersiniz:

Tatavla Heraklis, Elpis, Göztepe Hilal, Maccabi, İttihat, Nor Şişli, Feneryılmaz, Gemi Sanayii, Rami, Alemdar, Altınordu, Rasimpaşa, İtfaiye, Emlak Bankası... (Spor Kulübü ekleyerek okuyun lütfen.)

Sadece bunlar değil, şu ya da bu biçimde adını işittiğiniz ve halen faaliyetlerini sürdürenler de var:

Beylerbeyi, Vefa, Beykoz, Eyüp, Feriköy, Sarıyer, Büyükdere Boronkay, Yeldeğirmeni, Kadirga, Altinyurt, Yıldırım Bosna, Gaziosmanpaşa, Yeşilyurt, Tophane Tayfun...

Galatasaray, Fenerbahçe, Beşiktaş başta olmak üzere İstanbul'un öteki kulüplerini söylemeye gerek yok.

Peki, niye sayıp döküyoruz bunları? Hacı Hasdemir kardeşimizin çalışmasını biraz gecikmeli olarak değerlendirebilmek için...

İstanbul'un Yüzleri Serisi'nin 10. kitabı olarak yayınlanan İstanbul'un 100 Spor Kulübü işte bu bildiklerimiz, bilmediklerimiz, unuttuklarımız ve hatırlamadıklarımızla spor tarihimizin önemli bir bölümünü getirip önümüze koyuyor.

Böyle bir kitabın hazırlanmasının ne kadar zahmetli iş olduğunu yakından biliyorum. Önemsiz sayılabilecek bir fotoğrafı bulabilmek için bile günlerce uğraşmak zorunda kalabilirsiniz. (Nitekim, Şenes Erzik ağabeyimizin futbolculuk fotoğrafını kitabın yayınından sonra bulabildik!) O zaman, 100 ayrı kulüp hakkındaki doğru bilgilere ulaşip onu bir de fotoğraflarla desteklemenin nasıl bir iş olduğunu rahatlıkla kestirebilirsiniz.

Hakan Dilek arkadaşımız bazıları çoktan unutulmuş olan geçmişin ünlü oyuncularıyla yaptığı röportajları kitapta toplarken, yapmaya çalıştığı işi 'yere düşmüş yıldızları yeniden gökyüzündeki yerlerine koymak' olarak anlatmıştı. Hacı Hasdemir de bunu kulüpler için yapmaya çalışıyor.

Geçmişte Türk sporuna önemli hizmetlerde bulunmuş hatta onun ötesinde de işlevler üstlenmiş, zaman içinde bir bölümü ömrünü tamamlamış, bazıları güçlükler içinde varolma mücadelesi veren, kimileri de sonsuza kadar yaşayacakmış gibi görünen kulüplerimizi gündeme getiriyor. Yani bu işi bir kitap kalıcılığında yapıyor. O kulüplerin de hepsi kendi çapında birer yıldız elbet. Hasdemir, onların hakkının teslimine aracılık ediyor.

Sözü edilmeye pek de değmez katkılarımla nedeniyle beni de yayın danışmanı olarak ödüllendirmiş arkadaşlarımız. Yeri gelmişken onlara da teşekkür borcumu burada yerine getireyim.

Bu zahmetli işin maddi açıdan pek parlak bir karşılığının olmadığını da ilgilenen herkes bilir. Merak edip de 'hangileriymiş bakalım bu İstanbul'un 100 takımı ve neler yapmışlar' diyecek birkaç kişi çıkarsa herhalde Hacı kardeşimiz bunu en büyük ödül sayar. Hazine değerindeki bilgi ve fotoğraflar da okuyanın ödülü olur.

(İstanbul Büyükşehir Belediyesi, Kültür A.Ş. Yayını, 188 sayfa, İstanbul 2010)

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Denizler durulmaz dalgalanmadan...

Ahmet Çakır 2011.06.12

Şarkısında öyle söylüyor Sezen Aksu:

Diyorlar kül olmaz ateş yanmadan

Denizler durulmaz dalgalanmadan

Galatasaray'da Adnan Polat'ın Akşam gazetesinden Bahadır Çokişler arkadaşımıza verdiği röportaj bomba etkisi yaptı. Çünkü gazetelerin tümünde konuyla ilgili haberler yer alıyordu. Radyo ve TV'ler ise haliyle daha önce olayı gündemlerine alıp değerlendirdiler.

Önce işin gazetecilik yanına bakalım izninizle: Sayın Polat bunların büyük bir bölümünü hatta bazı noktalarda daha fazlasını bize de anlatmıştı. Ancak yanına başka bir amaçla ve TSYD yöneticisi olarak gitmiş bulunduğumuzdan, benimle birlikte Esat Yılmaer ve Halil Özer arkadaşlarım haliyle bunları yazamadı.

Bahadır kardeşimize böyle bir kayıtle söylenmiş değil bunlar. O da yakaladığı şansı iyi değerlendirdi. Kendisini kutluyoruz. Bu röportajın 2011'in bütün spor gazeteciliği ödülleri götürceğini tahmin etmek zor değil.

Aynı kapsamda bazı meslekdaşlarımızı kınamak da görevimiz. Bahadır'ın haberini alıp kullanmasalar bile izini süren ve tepkileri değerlendiren öteki bazı gazeteler sanki böyle bir durum kendiliğinden ortaya çıkmış gibi davrandılar. Bahadır'ın ve Akşam gazetesinin adını bile anmayı gerekli görmediler.

Olayın Galatasaray'ı ilgilendiren boyutunda elbette ki epeyce gürültü patırtı çıktı, daha da çıkacaktır. Adnan Polat'ın Galatasaray Kulübü üyeliğinden ihracının sözkonusu olabileceğine kadar varan tepkileri fazla önemsemiyoruz. Buna benzer konularda önce böyle bir yangın yapılır, sonra kimsenin aklına bile gelmez.

Sayın Polat'ın bunları söylemesinin doğru olmadığı, eski bir başkana bunların yakışmadığı yolundaki değerlendirmelere sözümüz yok. Ancak üzücü biçimde görevi bırakmak zorunda kalması-nın yanında sürekli suçlandığı bir ortamda elbette ki Polat'ın da savunma hakkı olacaktır. Bu hakkı kullanırken biraz kırıp dökmesi de doğal karşılanmalıdır.

Galatasaray'da 2000'deki sportif başarı zirvesinin ardından ortaya çıkan gerileme ve bugün gerçekten korkunç düzeye çıkmış bulunan bir borç tablosuyla ilgili hesaplaşma kaçınılmazdır. Bu kapsamda herkesin eteğindeki taşları dökmesi, beklenen bir gelişmedir. Bugünkü kötü tablonun ortaya çıkmasında Polat'ın da önemli bir payının bulunduğunu anlamak da çok zor değildir.

Aslında bundan çok daha önemlisi, başkan Ünal Aysal'ın belli bir süre ölçüp biçerek işbaşına gelmesinin ardından gerçek şekliyle görebildiği mali tablo karşısında biraz paniklemiş gibi görünmesidir. Aysal'ın olağanüstü mali genel kurula gereksinme duyulduğunu söylemesi bu açıdan biraz şaşırtıcı olmuştur.

"Sakin güç" olarak nitelediğimiz Aysal bugüne kadar kendinden emin bir görünüm içindeydi. Ancak borcun büyüklüğü ve sorunların karmaşıklığı karşısında biraz bocalamaya başladığını gözlütıyoruz. Belki de asıl sorun şu: Avrupa'da iş yaparken belli bir mali disipline alışmış olan Aysal'ın bizdeki kaotik yapı karşısında da zorlandığını düşünebiliriz. Alışacaktır. Sonuçta bu ülkenin vatandaşı; unuttuğu bazı gerçekleri hatırlaması zor olmayacaktır.

Elmander ve Selçuk İnan'ın arkasından transfer konusunda birşey yapılmadığına ilişkin çok sayıda endişeli taraftar-okur iletisi bize ulaştı. Ancak onlar fena halde yanıılıyor. Galatasaray ne kadar çok transfer yaparsa o denli büyük sıkıntıya düşer. Sadece mali açıdan değil, takımın başarısı yönünden de bu böyledir. Bunu anlatmak biraz zor olacağından başka bir yazıya bırakalım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Federasyon başkanı ben olacağım!

Ahmet Çakır 2011.06.13

Doğrusunu isterseniz böyle birşey aklımın kıyısından bile geçmiyordu ama önceki gün Lotto turnuvasının finali nedeniyle biraraya geldiğimiz Ertem Şener kardeşim mutlaka adaylığımı koymam gerektiğini söyledi.

Bu konudaki dayanağı da birkaç ay önce Trabzon'da Güney Kore ile oynadığımız hazırlık maçıyla ilgili bir değerlendirmem olmuş. Türk futbolunun teknik ve idari en üst düzey yetkilileri o karşılaşmayı sıradan bir hazırlık maçı olarak görüyorlar, başka bir önemi yok diyorlardı.

Oysa gerçek bunun tam tersiydi. Hazırlık maçlarında elde ettiğimiz puanların da dünya sıralamasındaki yerimizin belirlenmesinde etkisi oluyordu. Üstelik bu açıdan son derece tehlikeli bir durumdaydık. Şu anda da 30. sıraya demir atmış olmamız son derece endişe verici bir durum. Ancak çok az yetkili bununla ilgili bilgiye ve duyarlılığa sahip. Bunu anlatmıştım Ertem'e.

Bunun dışında hazırlık maçlarını kazanarak takımın kendine güveninin artması, galibiyet alışkanlığının yerleşmesi gibi son derece önemli durumlar da sözkonusu. Buna karşılık bizim yetkililer, "Eksiklerimizi gördük" mavalını topluma yutturmaya çalışmaktan bir türlü vazgeçemiyorlar.

Çeşitli ortamlarda bunları anlatmış olmalıyım Ertem'e. O da etkilenip "Ağabey, kesinlikle siz ya da sizin gibi biri gelmeli bu göreve" diye ısrar etti. Ben de bunun düşündüğünün tam tersi bir sonuç vereceğini ve herşeyin büsbütün arapsaçına döneceğini söyledim. "Belki de olması gereken o" yanıtını verdi.

Mahmut Özgener'le yoğun bir tanışıklığımız yoktu. Ancak onu tanımak için de bu pek gerekli değil. Kısa süreli biraraya gelişlerimizde bile "Herşey için bu adama güvenebilirsiniz" izlenimini alırsınız. Nitekim, hakkında en olmayacak lafları edip çok çirkin tepkiler gösterenler bile şimdi o görevde kalsın diye çaba gösteriyorlar.

Mehmet Atalay ve Göksel Gümüşdağ da gerçek anlamıyla kardeşim diyebilecek kadar kendime yakın bulduğum kişiler. Bugüne kadar yaptıkları her işte başarılı oldular. Futbol Federasyonu başkanlığını da en iyi biçimde yapabileceklerine inanıyorum.

M.Ali Aydınlar da aynı kategoride sayılabilecek bir kişi. Hem iş hem spor yöneticiliği alanındaki başarıları ortada. Futbol Federasyonu başkanı olarak da gözünüz kapalı oy verebilirsiniz ona. Bu işi en iyi biçimde yapabilecekler arasında ilk sıralarda yer alıyor.

Peki, bütün bunları niye yazıyorum? Aman efendim, birkaç gündür gazete ve televizyonları görüyorsunuz. Yok şu kişi başkan olacak, hayır öteki bu göreve getirilecek. Aziz Yıldırım şunu istiyor, ötekiler buna karşı çıkıyor... Gerçeklerin yanında bir yığın varsayım ve tahminler gündemde.

Bu iş sahiden böylesine önemli mi? Sonunda ya Özgener kalır ya da adı geçen kişilerden biri başkan olur, biter gider. Bu, gerçekten günler ve geceler boyu tartışılması, tahminler ileri sürülmesi, varsayımlar üretilmesi hatta komplo teorileri çıkarılması için bir neden midir?

Evet, federasyonun büyük bir bütçesi var. O gücü ele geçirmek başka bakımlardan da önemli. Hele MHK'nin şampiyonu belirlemekte rolü olduğuna herkes inanıyor. Bunların hepsini biliyor ve anlıyorum fakat yine de konuyla ilgili olarak bu kadar yangın yapılmasını pek kabul edemiyorum. Başlığımız da onunla ilgili. Bu patırtının ne kadar anlamsız olduğunu anlatmak istiyorum. Yoksa hiçbir yere ne başkan ne müdür ne de başka birşey olma derdim var!

Türk sporunun gerçek sorunlarıyla ilgilenmeye yanaşmayan medya buna benzer durumları abartarak toplumu yanlış yönlendiriyor. Şunun ya da bunun başkan olması o kadar belirleyici bir durum değil. Asıl üzerinde

durmamız gereken, Türk futbolunun gerçek durumu, sorunları ve gelişme yolları, onu söylüyorum. Bilmem anlatabildim mi?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

En büyük kaybeden İnan Kırac!

Ahmet akır 2011.06.14

Ülkenin sadece bugününü değil geleceğini de derinden etkileyecek seçim sonuçlarıyla ilgili olarak elbette ki spor adamlarının söylenecek sözü olacaktır. Kuşkusuz seçimin en büyük galibi Recep Tayyip Erdoğan. Üstüste üç seçimde de oyunu artırarak partisini iktidar yapan bir başbakan sadece bizim siyaset tarihimize değil dünyada da yok.

Erdoğan'ın bu başarısında eski bir futbolcu olmasının payının bulunabileceğini söylesem "Hadi oradan!" der misiniz? Futbol oynamadan böyle bir kondisyona sahip olabilmek mümkün değil, derim o zaman...

Seçim-spor ilişkisinde beni en çok etkileyen nokta, İnan Kırac'ın CHP'nin seçimden birinci parti olarak çıkacağı yolundaki tahmini oldu. Kendi ülkesinin gerçeklerinden bu kadar uzak bir büyük işadamı için insan ne diyeceğini bilemiyor. Adnan Polat'ın Galatasaray başkanlığından uzaklaştırılması sürecinde onun rolünün çok abartılmasına da sadece gülmüştüm. Kırac elbette ki çok güçlü biri. Ancak gücünün neye yetip neye hiç de yetmeyeceğini iyi görmek gerek.

Seçimle ilgili bu tür gülünç ve acıklı tahmin yapanlar sadece Kırac gibi ünlüler değil. Benim çevremde de böyle vak'alar hiç az sayılmaz. Bunlardan biri geçenlerde "Hakan Şükür 4. sıraya konulduğu için seçilemeyeceğini düşünerek tepkili davranıyor ve çalışmıyormuş" gibisinden müthiş bir haber getirmişti. "İstanbul 3. bölgeden AK Parti'nin dördüncü sıradaki değil ondördüncü sıradaki adayı bile seçilir. Hakan Şükür de geceli-gündüzlü çalışıyor. Sen ve senin gibi CHP'lilerin dünyadan haberi yok!" karşılığını verdiğimde şaşkına dönmüştü.

MHP'nin futbolcu adayı Saffet Sancaklı kardeşimizin seçilemeyişiyle ilgili espri, seçimin ender sayılabilecek keyifli yanlarından biriydi. Benden önce Fatih Altaylı yazdı: Saffet Sancaklı üzülsün, ikinci yarıda Hakan Şükür'ün yerine girer... İşin ciddi yanı da şu: Tanıdığım Saffet Sancaklı'nın kişiliği belediye başkanlığı için daha uygun gelir bana. Yani yola devam.

Hakan Şükür'ün seçilmesinin yarı spor yarı siyaset bir boyutlu değerlendirmesi de şöyle olabilir. O bölgeden seçilen CHP milletvekilleri arasında CHP'den Oktay Ekşi meslek büyüğümüz de var. Hangi nedenle gazetecilikten siyasete geçtiğini unutmuş gibi görünelim ve hayırlı olsun diyelim. Ancak AK Parti'nin Hakan Şükür'ü, CHP'nin 80'ine merdiven dayamış Ekşi'yi milletvekili yapması, iki partinin dünyaya bakışı arasındaki farkı da ortaya koyar gibi...

Seçimin sporcu adaylarından CHP Genel Başkan Yardımcısı Umut Oran'ın seçilmesi doğaldı ama emekli hakem Selçuk Dereli'nin adını göremedim, yani kaybetti. Oran'ın futbolcu geçmişini pek bilen yok, ben de unutmuştum. Cim Bom'un Ali Sami Yen'e veda gecesinde birlikte oynadık. Oran'ın 1978-84 arasında kalecilik yaptığı ve G.Saray'ın amatör takımında oynadığı bilgisi internette var.

Seçim-spor ilişkisi kapsamında AK Parti'nin Trabzon'da ne yapacağı vardı. Fenerbahçe'nin şampiyonluğu, Başbakan Erdoğan'ın da son dönemeçte Aziz Yıldırım ile Alex'i kabul etmiş olması Trabzon'da tepki çekmişti. Ancak geçen hafta Gençlik Olimpiyatı için bu kentimizde yapılan tesisleri gezdiğimizde bu müthiş yatırım karşısında etkilenip herhangi bir oy kaybının sözkonusu olamayacağını düşünmüştük (Bu tesislerle ilgili ayrıca bir yazı borcumdur).

Trabzon'da AK Parti beklediğini ve belki de fazlasını buldu. Milletvekili seçilen TOKİ eski başkanı Erdoğan Bayraktar'ı da Galatasaray yesi olması nedeniyle sporla ilgili biri sayabilir miyiz?

Antalya'da AK Parti'nin tekrar birinci sıraya çıkmasında sporla ilgili bir boyut olabilir mi? Biraz tartişılır bir nokta ama Menderes Türel'in spor bakanı olabileceği yolundaki haberlerle bu durum arasında bir bağ kurulabilir.

TBMM'deki kadın sayısının 46'dan 78'e çıkmış olması, Leyla Zana'nın seçilmiş olması spor dışında olan ama keyifli bulduğum durumlardan biri. Ahmet Türk ile Sırrı Süreyya nder'in seçilmiş olması da yle. Bunlar da nereden çıktı, demeyin. Yanılmadığımı yakında göreceksiniz. Sonuçlar ülkemize ve milletimize hayırlı olsun. Elbette ki sporumuza da...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aslında giden değil kalandır terk eden

Ahmet akır 2011.06.15

Futbol Federasyonu Başkanı Mahmut zgener beklenildiği gibi görevi bıraktı.

Bunu yaparken de sessiz sedasız çekilmek yerine yaşanan sorun ve sıkıntıları açık biçimde ortaya koyma cesaretini gösterdi. Türk futbolunun en büyük sorununun yöneticiler olduğunu da kimseden çekinmeden vurguladı.

Öyle sanıyorum ki bugünkü gazetelerde "Giderken bombalandı" şeklinde yer alacaktır zgener'in görevi bırakma konuşması. Gerçekteyse hiç de öyle bir derdi yok Mahmut başkanın. Bunu futbolumuza son bir hizmet olarak yapmaya çalıştı. Kimin umurunda, dersiniz ona verilebilecek bir yanıt yok.

Mükemmel bir veda konuşmasıydı. Ben de federasyon başkanlığı yapsam bu şekilde bırakır ve mutlaka bunları sylordim. Belki fazladan Brüksel'deki o yüzkızartıcı futbolla alınan 1 puanı zafer sanıp daha ma bitmeden konuşmak için televizyon kanalı arayan bazı arkadaşlarıma da giydirdim ama hoş olmazdı.

Mahmut zgener gerek kişisel gerekse kurumsal olarak adam gibi görev yaptı. Rahmetli Hasan Doğan'dan devraldığı bayrağı ona yakışır biçimde taşıma çabası içinde oldu. Hiç kimseye karşı eğilip bklmedi, kimseye de en küçük bir haksızlık yapılmasına izin vermedi. Dosdoğru bir yönetim anlayışı sergiledi.

Bunun en çarpıcı örneklerinden biri de ailesinin adıyla bütünleşmiş olan Altay'ın onun başkanlık döneminde küme düşmüş olmasıydı. İnanın ki böylesine bir dürüstlük kanıtını bile "Kendi takımıını ligde tutamayan başkandan Türk futboluna ne hayır gelir!" diye yorumlayacakların sayısı hiç de az değildir.

Bizim memlekette dürüstlükten, adaletten filan çok fazla szedildiğini ama gerçekte bunların çok da umursanmadığını herkes bilir. Özgener, 3,5 yıllık görev süresi içinde bunun sıkıntısını çok yaşadı. Hakkında

tüyler ürpertici derecede çirkin, yanlış, iğrenç sözler edildi, asla ilgisinin ve bilgisinin olamayacağı durumlarla suçlandı.

Kendi açıklamasından öğreniyoruz ki bazı sapık fanatikler tarafından ölümle bile tehdit edilmiş. Bu tür tehditlerin pek de boş laf olarak kalmadığını, hiç uğruna su içer gibi insanların öldürülebildiğini hatırlatmaya gerek yok. Masum bebeklerden katiller üretilen bir ülkede yaşadığımızı unutamayız.

Böyle bir ortamda bu işi nereye kadar sürdürebilirsiniz ve bunu ne uğruna yapabilirsiniz? Evet, Türk futbolunun başındaki adam olmak görünen yanıyla çok onurlu ve gurur verici bir görevdir ama madalyonun öteki yüzünde akılalmaz iğrençlikler kol gezer. Siz de buna belli bir yere kadar dayanabilirsiniz.

Mahmut Özgener'in her zaman takdirle izlediğim insan kalitesini bu bırakma eylemi de gösterdi. Hepimiz biliyoruz ki o koltuktan kalkmamak için herşeyi feda edebilecek bir yığın insan yaşıyor bu memlekette. Böyleyken bırakıp gitmenin şövalyeliği beni her zaman derinden etkilemiştir. Bu kez de öyle oldu.

Murathan Mungan'ın şiiri sanıyordum ama değilmiş, Aylin Aslım'ın şarkısının sözleriymiş; yıllar önce Radikal'da Yiğiter Uluğ dostum yazmıştı, uyar mı bilmem ama Mahmut başkana şu şarkı sözleriyle veda edelim: "Aslında giden değil/Kalandır terk eden/Giden de bu yüzden/Gitmiştir zaten."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Basketten alınacak asıl ders

Ahmet Çakır 2011.06.17

Finalde Fenerbahçe ile Galatasaray'ın eşleşmiş olmasının ardından Sarı Kırmızılı takımın gösterdiği beklenmedik direnç basketbolun ve sporumuzun kazancı oldu.

Yüzde 80'i transfer palavralarıyla dolu medyada bu sayede sporla ilgili sahici birşeyler de yer alabildi. Türk basketbolu sürpriz bir ivme kazandı.

Hele bu akşamki maçı Galatasaray Cafe Crown'un kazanması halinde çok daha keyifli bir ortam doğacak. Finalin de finaline dönüşecek olan 7. karşılaşma sayesinde basketbol 2010'daki Dünya Şampiyonasının ardından ilk kez bu kadar geniş biçimde medyada yer alacak.

Basketbolu yakından izlemeyenler bile Fenerbahçe Ülker ile Galatasaray Cafe Crown arasında ciddi bir güç farkı olduğunu biliyor. Ayrıca basketbol çok da sürprizlere filan açık bir spor dalı değil. Güçlü ve favori olan takım maçı yüzde 90 kazanır.

Sarı Kırmızılı takım işte o yüzde 10'luk alanda müthiş bir mücadele verdi. Özellikle rakip seyirci önünde kazandığı son maç çok önemliydi. Ezeli rakibinin şampiyonluk sevincini kursağında bıraktı. Sarı Lacivertliler, kutlama için hazırlanmış salondan Cim Bom'u takdir ederek ayrılmak zorunda kaldılar.

Bu olay sadece basketbolla sınırlı olarak değerlendirilemez. Galatasaray futbol takımı oransal olarak basketbol ekibinden çok daha güçlü. Fakat geride kalan sezon neler yaşandığını hepimiz biliyoruz. Peki, niye böyle oldu? İşte o noktada çok fazla boş laf ediliyor ve kafalar karıştırılıyor.

Galatasaray taraftarı, futbol takımı için büyük transferler yapılmasını bekliyor ve bunların olmadığını düşünüp mutsuzlaşıyor. Aslında bunun büyütülecek bir yanı yok. Çünkü bizim memlekette taraftar olmak, her dakika takımı için endişelenecek ve acı çekecek birşeyler bulmak, olmazsa üretmektir!

Öncelikle Selçuk İnan transferi çok önemli. Elmander iş görür; Ceyhun Gülselam da öyle. İlla ki bir kaleci alınacak. Savunmaya, ortaalana ve gol bölgesine takviye nitelikli birileri de bulunduğunda kaçırılmayacak. Bunlar için kimsenin endişelenmesine gerek yok.

Fakat keşke kaleci dışında bu transferlerin hiçbiri yapılmasa! Çünkü Galatasaray'ın kadrosunun yetersizliği sadece bu tür basmakalıp laflarla futbolu açıkladığını sanan arkadaşlarımızın uydurması. Mart'taki milli maçlara Cim Bom 12, oyuncu gönderdi. Son Belçika maçında da milli takımın temelini Galatasaray oluşturunuyordu. Bu mu yetersiz takım!

Geçen sezon yetersiz olan yönetim ve teknik heyetti. Takım daha ikinci haftada bütün havasını, hedefini ve amacını kaybetti. Sonrasında da yıkıcı hakem hatalarına muhatap oldu. Yaşanan felaketin gerçek açıklaması budur. Bunu transferle düzeltmeye kalkarsanız sadece önümüzdeki sezonu değil sonrasını da kaybedersiniz.

Fenerbahçe'nin transferi çare sandığı geçmiş sezonlarda neler yaşadığı unutulacak kadar uzaklarda değil. Şimdi benzeri bir dönemi Beşiktaş yaşıyor. Sonuç da korkunç düzeye çıkan borç ve neredeyse sürekli hale gelen başarısızlık!

Galatasaray'ın da aynı batağa doğru koşmasının hiçbir anlamı yok. Futbolda transferle değil, elinizdekenden en iyi biçimde yararlanarak başarılı olursunuz. Bunun da en çarpıcı kanıtı basketbol takımının durumudur. Üsttarafı sadece masaldır!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sakin Güç'ün dev hamlesi

Ahmet Çakır 2011.06.20

Okurlarımız, G.Saray Kulübü Başkanı Ünal Aysal'ı 'Sakin Güç' olarak adlandırdığımızı hatırlayacaklardır.

Sarı Kırmızılı kulüp onun yönetiminde Selçuk, Elmander ve Ceyhun Gülselam'ın alınmasının ardından bu konuda tıkanmış gibi görünürken müthiş bir transfer hamlesi yaptı.

Galatasaray'ın tarihi önemdeki transferleri gerçekleştirme yolunda çok önemli bir adım attığı gün "Bu iş transferle olmaz!" yazımız kendi kalemize gol atmak gibi oldu! Olsun. Böyle günlük rüzgârlarla görüşümüz değişmez: Başarının temeli transfer değil, elinizdekenden en iyi biçimde yararlanabilmektir.

Ancak bundan hiç transfer de yapılmayacak anlamı çıkmaz. Doğru ve yerinde yapılan transfer kuşkusuz takımın güçlenmesine önemli katkı sağlar. Üstelik Metin Oktay'dan Hakan Şükür'e efsane isimlerin bu takıma transfer yoluyla gelmiş olduklarını da unutamayız.

Reyes, Forlan, Ujfalusi adlarının ilk gündeme gelişinden bu yana spor medyasının bu mevsimdeki bitmez tükenmez "şakalarından" biri olarak gördüm. Ancak gerçekleşme yolunda atılan adımlar ortada. Artık iş ciddi bir boyut kazanmış gibi görünüyor. Yine de imzalar atılana kadar beklemekte yarar var.

Bu tarihi transfer elbette ki Cim Bom'a güç katacak. Bunun da ötesinde yönetimin 'muktedirliği' açısından müthiş bir hamle. Beşiktaş'ın haftalardır uğraşıp alamadığı Forlan'a Sarı Kırmızılı formayı giydirebilmek psikolojik açıdan da büyük önem taşıyor. Üç oyuncunun kalitesi de tartışılmaz.

Bitmedi, kombine satabilmek ve lig başladığında Türk Telekom Arena'yı doldurabilmek için de bu transferlere gereksinme olduğu gün gibi ortada. Avrupa'ya çıkılamayan sezonda taraftarın burukluğunu giderebilmek için de böyle hamleler şart gibi görünüyor.

Elbette ki ödenecek para ile Forlan ve Ujfalusi'nin 30'lu yaşlarına çoktan adım atmış olmaları gibi noktalar tartışılacaktır. Asıl gereksinme kaleciydi, önce o halledilmeliydi, diyenler de olabilir; bunun dışında sorunlar da çıkabilir. Bütün bunlara karşın atılmış olan adım çok önemlidir.

Reyes'in alınacak oluşu Arda Turan'ın, Forlan'ınki de Baros'un gönderilmesi yolunda hazırlık olarak da görülebilir. Eh, sözü edilen bonservis bedelleriyle bu oyuncuları satmak mümkün olabileceyse buna pek itiraz edenin çıkabileceğini de sanmıyorum. Kulüp de nihayet hayır kurumu değil, hesabının denkleşmesi için çok şey yapmak zorunda olan dev bir işletme. Evet, çok değişik açılardan dünya kadar şey söylenebilir Sarı Kırmızılı kulübün bu dev transfer hamlesi için. Şimdilik, Allah tamamına erdirdin, demekle yetinelim.

Bir rüya gerçekleşti

Cüneyt Çakır'ın Elit hakem olması doğrusunu isterseniz benim içinde bulunduğumuz 100 yıl içinde gerçekleşmesinin hiçbir biçimde mümkün görmediğim bir büyük rüyaydı. Çakır bunu inanılması güç derecede kısa sürede başardı. Sanıldığından çok daha büyük bir olaydır; bunu zamanla anlayacağız.

Bunun niçin olamayacağını daha önce defalarca yazmıştım. Yanılmış olmaktan dolayı çok mutluyum. İşin olmazlığı, en iyi hakemimiz UEFA'da 3. kategoride iken sanki Dünya Kupası ve Avrupa Şampiyonası'nda maç yönetebilirmiş gibi yalanlarla yaşıyor olmamızdandı. Buna karşı çıkabilecek bilgi ve ilgi düzeyinde de çok az insanın oluşu, büsbütün umut kırıcı hatta bezdiriciydi. Şimdi de Cüneyt Çakır'ın elit hakem oluşunun önemini doğru anlayabilecek insan sayısı çok fazla değil ülkemizde. Onun bu noktaya gelebilmiş, yani zirveye çıkmış olması, bunları da öğrenmemize yardımcı olacaktır. Artık aptalca birtakım yalanlarla aldatılamayacağız. Çünkü gerçek ortada: Ancak elit hakem olduğunuz zaman Dünya Kupası ve Avrupa Şampiyonası'nda görev alabilirsiniz. O bile zordur çünkü elit hakem sayısı hiç de az değil, buna karşılık o dev organizasyonlarda görev yapacak olanların sayısı sınırlıdır.

Dediğim gibi artık bu gerçekleri hepimizin öğreneceği bir noktaya ulaştık. Cüneyt Çakır'la birlikte onun da teşekkür ettiği ekibin bu işteki emeği gerçekten de büyüktür. Şenes Erzik, Mahmut Özgener, Oğuz Sarvan başta olmak üzere hepsi Türk futbolu için büyük bir iş başarmıştır. Doğan Babacan, Hilmi Ok ağabeylerimizle Ahmet Çakar'ın daha önceki başarıları da gündeme geldi haliyle. Ancak onlar da kabul edecek ki Cüneyt Çakır'ınki çok daha farklı ve tarihi önemdedir; kıyas bile kabul etmez. Kısacası olayın boyutları geniş. Önümüzdeki günlerde birkaç yazı yazmayı gerektirecek yönleri var. Şimdilik bu kutlamayla yetinelim.

Trabzon'da harika tesisler

Trabzon'da Uluslararası Gençlik Olimpiyatı (EYOF) için yapılan tesisleri gezeli epey zaman geçti (7 Haziran). Gündemin yoğunluğu nedeniyle yazı borcumuzu yerine getiremedik. Kismet bugüneymiş.

Buna benzer konularda her zaman abartılı birtakım değerlendirmeler yapılır. Bunun da kimseye bir zararı yoktur. Ancak ben bunu yapmam; gerçek neyse tam olarak anlatmaya çalışırım.

Trabzon'da bu oyunlar için yapılan tesisleri görünce gerçekten ağızım açık kaldı. Sporcuların kalacağı tesislerden başlayıp 7500 kişilik basketbol salonuna, 7200 kişilik Akçaabat'taki atletizm stadına kadar gerçekten çok önemli işler yapılmış. Trabzonspor M.Ali Yılmaz Tesisleri'nin komşusu olan yüzme havuzu da hayranlıkla gezdiğimiz tesislerden biriydi. Henüz iç yerleştirmesi yapılmamış olduğundan gerçek şekliyle çok daha etkileyici olacak cimnastik salonundan tenis alanlarına her yeri gezerken Trabzon ve ülke sporu adına çok umutlandık. Trabzon'un artık futbol kenti olmaktan çıkıp gerçek bir spor kenti olacağı yolundaki düşüncüyü hararetle paylaştık.Tesisleri gezerken tenis alanında Türkiye Şampiyonası yapılıyordu. Aynı anda yanyana 10 kortta tenis oynandığını görmek insanda biraz abartıyla 'Burası Trabzon mu, yoksa Londra mı?' duygusu oluşturuyor. Birkaç yıl içinde Trabzon'dan peşpeşe önemli tenisçilerin çıkması kimseyi şaşırtmasın.

Aslına bakarsanız bütün bunlar ülkemizde çok daha uzun yıllar önce yapılmış olması gereken tesisler. Ancak plansızlık ve zaten sınırlı kaynakların hiç olmayacak işlerle heba edilmesinin ardından nihayet doğru dürüst işler yapabilme olanağı ortaya çıktı.

Gençlik Olimpiyatı sportif açıdan uluslararası alanda çok önemsenen bir etkinlik değil. Ancak hem bizim organizasyon becerimizin artması ve adım adım olimpiyata yürüme serüvenimiz için önemli hem de bu tesislerin sonrasında Trabzon ve Türk sporuna katacakları insanı şimdiden heyecanlandırıyor.

Oyunların koordinatörü Nihat Doker kardeşimizin gururla gezdirdiği tesislerin Trabzon'a ve ülke sporuna çok şey katacağına inanıyoruz. Tesislerin yapımında emeği geçen ve katkısı olan herkesi gönülden kutluyoruz.

Düzeltilme ve özür

Benim gibi edebiyat kökenli spor yazarı şişinmesine tabii sayılan birinin elbette ki hiç yapmaması gereken hataydı ama oldu. Terkeden başlıklı şiir elbette ki Murathan Mungan'ın. Bu konuda uyarıda bulunan okurlarımızdan özrümüzü Mungan'ın o güzel şiirinin tamamıyla dilesek kabul edilir mi?

TERKEDEN

Kimdi kimdi kalan

Giden mi suçludur her zaman?

Ne zaman başlar ayrılıklar

Dostluklar biter ne zaman

Her geçen gün bir parça daha

Aldı götürdü bizden

Aynı kalmıyordu hiçbir şey

Değişiyordu herşey

kendiliğinden

Artık çözülmüştü ellerimiz

Artık bölünmüştü yüreğimiz

Birimiz söylemeliydi bunu

Ötekini incitmeden

Kimdi giden kimdi kalan

Aslında giden değil

Kalandır terkeden

Giden de

bu yüzden gitmiştir zaten

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sakin Güç bocalıyor...

Ahmet Çakır 2011.06.23

İşler iyi gidiyor sanılırken Sakin Güç diye olumlu sıfat kullandığımız Galatasaray Kulübü Başkanı Ünal Aysal için bunun tersi olduğunda ne dediğimizi unutmuş gibi davranamayız.

Evet, Sakin Güç düşe kalka yoluna devam etmeye çalışıyor ve bu arada futbol dünyamızın gerçeklerini de öğreniyor.

Doğrusunu isterseniz, İspanya dönüşünde Aysal 'bu iş bitti' demedi. Reyes, Forlan ve Ujfalusi'nin transferi konusunda ilk adımın atıldığı ve daha yapılacak işler olduğu şeklinde konuştu.

Ancak böyle bir transfer için başkanın gitmiş olması bu âlemde işin bitmesi anlamına gelirdi. O bakımdan Aysal'ın kurmayları ya da profesyonel çalışanları tarafından biraz yanıltılmış olabileceğini düşünmek gerekir.

Üç isimden sadece biri ve en az önemli görünen imza attırmış olmak transfer başarısı değil. Hatta 'Beşiktaş'ın alamadığı Forlan'ı beş dakikada bitirdi' rüzgârının tersine döndüğünü de görmek gerekir. Beşiktaşlılar şimdiden dalga geçmeye başladılar bile: Forlan hayırlı olsun, diye...

Reyes'in Cim Bom'a gelebileceğini en başından beri inandırıcı bulmadım.

Evet, Forlan ve Reyes'in gelmesiyle hem takım güçlenir hem de kombine satışlarıyla stadın dolması gibi sorunlar konusunda önemli bir adım atılmış olurdu ama bu iki oyuncunun Galatasaray'a çok da gerekli olduğu söylenemez.

Elmander, Baros, Kazım, Stancu ve hatta Mehmet Batdal'ın kimi zaman tek forvetle oynayacağınız bir lig için yetersiz olduğunu ileri sürmek, ancak 'git, bir doktora görün!' yanıtı alabileceğiniz değerlendirme olur. Evet, Elmander dışındakilerin biri bile hedefe ulaşmak için güvenilecek yapıda adamlar değil ama ne yapacaksınız ki ha dediğinizde öylesi de bulunmuyor.

Arda'nın takımda kalması halinde Selçuk İnan'ın, Culio'nun, Yekta'nın ve hatta Emre Çolak'ın bulunduğu bir yer için Reyes'in de alınması, pek de ihtiyaca göre transfer anlamı taşımıyordu. Elbette ki Reyes alınabilse harika olurdu ama o kadar büyük bir ihtiyaç olmadığı da gün gibi ortada.

Hele ille de gelsinler diye bu oyunculara ödenecek astronomik ücretlerin oluşturacağı sıkıntı gün gibi ortadayken bu oyuncuların peşinde daha fazla koşmanın bir anlamı olamaz. Zaten Galatasaray'ın transferdeki önceliğinin kaleci olması gerektiği noktasında herkes hemfikir. Yönetim bu konuda sağlıklı bir sıralama yapamıyor gibi görünüyor.

Üstelik Başkan Aysal'ın Elmander'in ardından Kim Kallström'ün de bitmek üzere olduğu ve dünya çapında bir kalecinin de 1 hafta içinde geleceğini söylemesinin üzerinden 1 aya yakın zaman geçti. Henüz ortada ne o dünya çapındaki kaleci var ne de Galatasaray'ın işini görecektik olanı alınabildi.

Teknik adamların en büyük sıkıntılarından biri sezonu temel bazı noktalardaki transferin gerçekleştirilmeden açma zorunludur. Galatasaray, kaleci konusunda böyle bir sıkıntıya düşmüş gibi. Öteki transfer öncelikleri de pek gerçekçi değil.

Başkan Aysal sadece bu konuda değil başka bazı işlerde de zorlanıyor. Stat konusunda söylediklerine Gençlik ve Spor Genel Müdürü Yunus Akgül'den sert karşılık geldi. Eski yönetici Işın Çelebi de tepkisini ifade etti.

Yönetimde bölünmelerin olabileceği yolundaki uyarılar çok erken karşılık bulmaya başladı. Bu da Aysal'ın dikkatli olması gereken konulardan biri... Kısacası, Sakin Güç bazı önemli işler yapıyor ama sık sık ortaya çıkan arızalar da moral bozuyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bize hakkını helal etme Coşkun Ağabey!

Ahmet Çakır 2011.06.25

Evet, dün Teşvikiye Camii'nde öğleyin cenaze namazı kılınırken orada bulunan cemaat olarak bizden bu istenen helalliği verip dini görevimizi yerine getirmeye çalıştık ve ama kimse darılmasın "Bize hakkını helal etme Coşkun Ağabey!" diye fısıldamaktan da kendimi alamadım.

G.Saray ve Türk Milli Takımı'nın başında uzun yıllar bulunmuş çok değerli bir futbol adamı için toplum olarak ne yaptığımızı sorgulamamız gereken bir noktadayız. 'Şöyle değerliydi böyle önemliydi' türünden protokol konuşmalarını bırakalım! Bu tür ikiye bölme türü samimi insanları sadece tiksindirmeye yarıyor, başka birşeye değil... Türkiye'nin spor kültürü açısından bunaltıcı bir çöl olduğu sır sayılmaz; bunu konuyla ilgilenen herkes biliyor. Ancak Coşkun Özarı düzeyindeki bir futbol adamı hakkında bile bir tv belgeselinin yapılmayışı, ciddiye alınacak düzeyde bir kitabın yazılmayışı insanı dehşete düşürüyor.

Kimseyi suçluyor filan değilim, bu utançtan en büyük payı kendime ayırıyorum. Coşkun Ağabey, son birkaç yılını pek sağlıklı geçiremedi. Ona her bakışında bu açıdan içim titriyordu, emri hak vaki olduğunda ne yapacağız, nasıl birbirimizin yüzüne bakacağız, diye kendime sorup duruyordum.

Birkaç kez onunla hiç değilse nehir söyleşi tarzında bir çalışma yapmaya niyetlendim. Öyle ya, muhteşem bir hayatı olmuştu. Galatasaray Lisesi'nde okurken takıma katılan kuşaktandı. Türk futbolunda neredeyse 40 yıl anlatılan 1956'daki Macaristan milli maçında Ay Yıldızlı formayı giyecek kadar iyi futbolcuydu.

Sonrasında futbolu hayret edilecek kadar erken yaşta bırakmış, İngiltere'de eğitim görüp Baba Gündüz'ün yardımcısı olarak işe başlamıştı. Daha 1960'ların başında takım arkadaşlarının antrenörü olmuştu... Ardından da

milli takım hocası olarak uzun yıllar hizmet verdi. Hocaların hocası olarak futbola hizmetini noktaladı.

Hayır hayır, sonrasında da sürdü hizmeti. Futbol yorumcusu olarak oturduğu yerden homurdanıp hiçbirşeyi beğenmeme tatsızlığıyla filan değil. Tam tersine, Coşkun Ağabey belki de bu memleketteki en "doymuş" adamdı. Başkalarının rüyalarında bile göremeyeceği görev, unvan ve koltuklar, onun zerre kadar aldırış etmeyeceği dünya nimetleri olarak geride kalmıştı.

Rahmetli Özal'ın bütün ısrarlarına karşın çok özel yetkilerle Futbol Federasyonu Başkanlığı gibi bir göreve gelmeyi kabul etmeyişi, onun bu yönünü çok açık biçimde ortaya koyan kanıtların başında gelir. O koltuğa oturabilmek için ülkeyi yangın yerine çevirebilecek olanları gördüğümüzde, Özal'ının değerini daha iyi anlarız.

En zor zamanlarda milli takımın başında bulunmuş ve en iyi biçimde hizmet etmeye çalışmıştır. Fazladan içilen bir portakal suyunun hesabının sorulduğu, bunun yasal yoldan içilmesi için bir yığın belgenin imzalanması gereken dönemlerin adamıydı. Böyle korkunç ortamlarda Ay Yıldızlı takımı başarıya götürmeye çalışmıştı. Kısacası onun hayatı bu tür futbol çileleriyle dolu bir destandı. Bazılarının 'şerefli beraberlik ve yenilgiler' diye alay ettiği dönemin asıl gerçeği buydu. Özal da bu çileyi sessizce çekip yakınmadan elinden geleni yapmaya çalışmıştı. Bunca değişime karşın hâlâ Terim'den sonra milli takımın başında en çok maça çıkmış olma onuru da ona aittir.

Uzatmak gereksiz, ebediyete uğurladığımız bu büyük futbol adamının karşısına çıkabilecek yüzümüz yok! Bizi bu utançla başbaşa bırakıp giderken o herzamanki bilge kişiliği ve hoşgörülü yaklaşımıyla "O kadar büyütme Ahmet!" diyecektir. Hocaların hocası hep olduğu gibi yine bizi bağışlayacaktır. Nur içinde yatsın çünkü bunu haketmiştir.

Unutmak kolay değil ama...

Fenerbahçe Kulübü Başkanı Aziz Yıldırım, o tarihi Denizlispor maçındaki beraberlikle kaybedilen şampiyonluğun üzüntüsünü hâlâ yaşadıklarını ortaya koydu. Bunu yaparken de ciddi bir iddia ortaya atarak o maçta şike yapıldığını söyledi. Mehmet Ali Yalçındağ'ın, Kandilli'deki villasında gerçekleşen "Futbolun Zirvesindekiler" davetinin üçüncüsünde gündeme gelen bu konuyla ilgili olarak Yıldırım bir adım daha ileri gidip "Şikeyi ispat ederim" demiş.

Ancak sonrasında söylenenleri okuduğunuzda ortada ne şikenin ne de ispatlanacak birşeyin bulunduğunu görüyorsunuz. En net iddia, Galatasaray'ın o maç için Denizlispor'a teşvik primi verdiği yolunda.

İyi de teşvik priminin suç olup olmadığı bu memlekette yıllarca tartışıldı ve ancak son sporda şiddeti önleme yasasında yerini bulabildi. Sadece Galatasaray'ın değil içlerinde sayın Yıldırım'ın kulübünün de bulunduğu hemen her ekibin bunu yaptığı defalarca ileri sürüldü. Buna benzer konuları sürekli kurcalamak sonuçta dönüp dolaşıp kendi kalenize gol atmaktan başka sonuç vermiyor. Üstelik, 'Buyrun, kanıtlayın' denildiğinde genellikle değil her zaman top taca atılıyor.

Ayrıca, kendi camianızda bile sonuçta sizin beceriksizliğiniz yüzünden o şampiyonluğun kaybedildiği gibi bir noktaya da geliniyor. "Sen daha fazlasını verseydin de o maçı alsaydın!" deniliyor. Spor etiği, dürüst yarışma, güzel oyuna zarar vermeme filan sadece fiyakalı laflar bu memlekette. Gerçek hayatta hiçbir karşılığı yok. Sayın Yıldırım da bunları en iyi bilenlerden biri. O zaman hiç değilse yabancıların şu kuralına uyalım: Ne biliyorsan ya şimdi söyle ya da sonsuza kadar konuşma!

Evet, o kaybı unutmak kolay değil ama olayın sadece sizin anladığınız biçimde açıklanabileceğini sanıyorsanız, aldaniyorsunuz...

Trabzonspor: Hem laf hem iş

Bu yaz Trabzonspor'da az rastlanır türden gelişmeler yaşanıyor. Gerçekten dramatik biçimde kaybedilen şampiyonluk sonrası gündeme gelen öfke patlaması kaçınılmazdı. Fakat bunun fazla uzatılmasının sonuçta yine kendilerine zarar vereceği gün gibi ortadaydı.

Bitmedi, ardından takımdan ayrılan futbolcularla ilgili polemikler gündeme geldi. Polemik bir yana Selçuk İnan, Egemen, Umut Bulut, Jaja gibi oyuncuların kaybedilmesinden doğan sıkıntı kolay aşılabilecek gibi görünmüyordu. Takımın temel direği sayılabilecek adamların kaybı görmezden gelinecek gibi değildi.

Şaşırtıcı durum da bu noktada ortaya çıktı: Bordo Mavililer bir yandan bu tartışmayı sürdürürken öte yandan da hayret edilecek kadar başarılı transfer çalışmaları yapıyor. Elbette ki takımda taşların yerinden oynaması ciddi bir sorun ama Trabzonspor transferde mümkün olabilecek en doğru işleri yapıyor. Özellikle yabancı transferi konusunda hiç sekme olmaksızın sözü edilen tüm oyuncuların getirilip imza attırılması müthiş bir olay! Bunu sadece Galatasaray'ın yaşadıklarına bakarak bile kolaylıkla anlayabilirsiniz. Bazı transferler haftalarca gündemde kaldıktan sonra gerçekleşir hatta hiç gerçekleşmez. Bunun sayısız örneği yaşandı. Başta Zokora ve Adrian olmak üzere yapılan bütün transferler Trabzonspor'u önümüzdeki sezon da şampiyonluk denkleminin içinde tutacak nitelikte. Hele Halil Altıntop konusunda Eskişehirspor'a atılan çalım, Bordo Mavili yönetimin artık bu işleri öğrendiğini gösterir gibi... Ayrıca, imzaların kentin en kolay ulaşılabilen noktalarından biri olan Ayasofya müzesinde attırılması gibi uygulamaların yanında Trabzonspor adıyla transferlerin nasıl kolay gerçekleştiği yolundaki açıklamalar haliyle camiaya güven ve moral veriyor. Bu kadar da değil, Trabzonspor yönetimi bir yandan bu çalışmaları yaparken öte yandan da herkese laf yetiştirmekten geri kalmıyor. Selçuk İnan'dan Emre Belözoğlu'na kadar Trabzonspor ya da Sadri Şener'le ilgili olarak ne söylerse hemen yanıt geliyor.

Eh, bu kadarına da maaşallah demekten başka yapacak birşey yok.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Artık İmparator konuşmalı

Ahmet Çakır 2011.06.28

Tıpkı geçen sezonki gibi bu kez de moda Galatasaray'daki iç kavga. Vatandaşın bu tür şeylerden hoşlandığını iyi bilen medya, Sarı Kırmızılı kulüpteki sıkıntıları ballandırarak aktarmakta yarar görüyor.

Hayır, bunun için arkadaşlarımı suçluyor filan değilim. Geçmişte Adnan Polat'ın 'medya bize savaş açtı' değerlendirmesini de doğru bulmadığımı defalarca yazıp söyledim. Bunu kanıtlamak da çok kolaydı. Siz üstüste 3 maç kazanın bakalım, medyada bununla ilgili olarak bu kez olumlu yönde ne yangınlar yapıyor, görürsünüz.

Medya kimsenin dostu ya da düşmanı değildir. Elbette ki bu yönde birtakım saçmalıklar zaman zaman ortaya çıkabilir ama işin aslı medyanın bir ayna olduğudur. Medyada görünen sizsiniz. Bülent Tulun'un odak olarak görüldüğü gelişmeleri medya uydurmuyor. Özünde böyle bir olay var, ayrıntılarda bazı süslemeler olabiliyor, o kadar!

Sorunların iki temel nedeni var: Birincisi, geçen sezondan doğan üzüntü ve tepki. İkincisi de yeni yönetimin acemilikleri. Ali Dürüst, Abdurrahim Albayrak ve Ali Gürsoy'un bulunduğu bir yönetimin bir yandan da Bülent Tulun'u profesyonel görevli olarak bulundurmasından doğabilecek sorunlar baştan belliydi. Başkan Ünal Aysal'ın burada görev alanları çatışması doğmaması için bir ustalık göstermesi gerekiyordu, olmadı.

Sarı Kırmızılı yönetimin bir başka acemiliği de transfer bataklığına balıklama atlaması oldu. Ben Aysal'ın danışmanı olsam, transfer konusunda hemen hiç konuşmaması tavsiyesinde bulunurdum. "Yapabildiğinizi yapın ama şunu yapacağız demeyin" diye açıklamaya çalışırdım bunu.

Transferdeki tek başarısızlık, kaleci sorununun henüz halledilmemiş olması. Oysa Galatasaray yönetimi şu anda Forlan ve Reyes yükünün altında kalmış gibi görünüyor. Üstelik, başkanın bu işi onur sorunu gibi görmeye kalkmasıyla bu oyuncuların çok yüksek bedelle alınması daha büyük bir sorun oluşturacak.

Hiçbir takım için asıl çarenin transfer olmadığı ve olamayacağı bugüne kadar defalarca kanıtlanmış bir gerçek. Ancak Sarı Kırmızılı yönetim, gerekli adamlar alındığı halde hâlâ o batağın içinden çıkmayı olanaksız kılacak hamleler peşinde. En azından Ali Dürüst bunu Aysal'a anlatabilmeli.

Terim'in suskunluğu da sorun olabilecek bir noktaya geldi. Gerçi dün sezonun açılmasıyla artık dikkatler ona dönecektir. Medya, İmparator'un istediği transferlerin yapılmadığı yolundaki desteği sağlamaya dünden hazır. Fakat olay bu mudur? Koskoca Terim, ille de transferle mi başarılı olacaktır? Bu kadroyla yapılacak işler yok mudur? Öyleyse niye milli takımın yarısı sürekli Galatasaraylı oyuncular tarafından oluşturulmaktadır?

Kısacası, yönetimin elbette ki gerek transfer boyutunda gerekse başka işler açısından yapacak çok işi vardır. Ancak Sarı Kırmızılı camiada yüzlerin gülmesi için artık Terim'in konuşmaya başlaması gereklidir; hem saha içinde hem de dışında...

NOT: Coşkun Özarı konusunda ne bir kitap ne de tv belgeseli olarak hiçbirşey yapmadığımızı söylerken bir yanlışa düşmüşüm. Tv24'ten Ali Okancı ve belgesele emeği geçen arkadaşlarımız arayıp haber verdi. Güzel Oyun dizisinde Özarı ile ilgili belgesel de yapılmış. Bu akşam saat 20.00'de bir kez daha yayınlanacak. Bu konudaki yanlışımı düzeltir, ilgili arkadaşlarımızdan ve okurlardan özür dilerim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aydınlar hemen bırakmalı!

Ahmet Çakır 2011.06.30

Elbette ki bu bir şaka. Fakat bunu ciddi olarak söyleyecek insanların hiç de az olmadığı bir ülkede yaşıyoruz. Hatta bu kez bir rekor kırmış olduk, daha göreve gelmeden de Aydınlar'a bu yolda tepki gösterenler oldu.

Gizlemeye gerek yok, bu şakayı Ankara'da çalışan bir İngiliz gazeteciden ödünç aldım. Bu kişinin şöyle bir saptaması var: Türkiye'de hangi kişi bir göreve getirilse ertesi gün birileri onun gitmesi gerektiğini söylemeye başlıyor!

Çok şükür, son yıllarda bu tür saçmalıklardan biraz kurtulduk. Böyle görevlerde belli bir devamlılık sağlanmaya başlandı. O sayede de biraz derlenip toparlanır gibi olduk. Örneğin, ister sevin ister nefret edin, ölçülebilir değerler açısından tarihin en başarılı MHK'sı Oğuz Sarvan başkanlığındakiydi. Çünkü belli bir devamlılık

sayesinde Türk hakemliği önemli aşama yapabildi. Özellikle Cüneyt Çakır'ın elit hakem oluşu her türlü takdirin üzerinde bir başarıdır.

Sayın Mehmet Ali Aydınlar elbette ki bu işi en iyi yapabilecek olanlardan biri. Yönetimini ve öteki kurulları oluştururken gösterdiği kişilikli tavır da bunun bir kanıtını oluşturdu. Bundan sonrası için de kendisine ve kurullarına başarılar diliyoruz. Türk futbolu için de hayırlı ve uğurlu olsun.

Doğrusunu isterseniz, herhangi bir federasyondan geçmişte olupbitenlerden daha farklı işler beklemek mantıklı değil. Çünkü nasıl bir ülkede yaşadığımızı unutamayız: Bizim toplumsal yaşamımız ve öteki gelişmeler hep kaotik biçimde oluyor. Yani hemen hiçbir alanda sağlıklı ve düzenli bir ilerleme yoluna giremiyoruz. Sürekli zikzaklar ve anlamsız kavgalarla zaman kaybediyoruz.

Nitekim daha sayın Aydınlar göreve başlamadan Trabzonspor'un aldığı tavır, hemen ardından da Ankaraspor'la ilgili karar 'dakika bir gol iki' diye nitelenebilecek türden gelişmeler oldu... Yabancı oyuncu sayısı konusunda ağzını bile açmadığı halde medyada adeta bu işin olduğu yolunda bir hava estirilmesi de Aydınlar'ın nasıl bir ortamda görev yapacağının göstergeleridir.

Böyle bir ortamda göreve kimi getirirseniz getirin, bize özgü sorun, sıkıntı ve kavgalar hep gündemde olacaktır. Çünkü biz başka türlü yaşayamıyoruz. Ayrıca, bazı kulüplerin beklentileri son derece sağlıklı hatta utandırıcı. Federasyon'u ele geçirmek amacıyla hareket ettiklerini gizlemeyenler bile var!

Hele MHK'nın nasıl bombardımanlar karşısında kalacağını baştan bildiğimiz için Yusuf Namoğlu dostumuza hayırlı olsun. Önce Allah sabır ve güç versin demeyi bir görev sayıyoruz. Kulüp yöneticileri kimi zaman kendilerini gülünç duruma düşürmek pahasına hakem konusundaki saçmalıklardan asla vazgeçemiyorlar. Önümüzdeki dönem için de bu yolda herhangi bir umut yok.

Tekrar ediyoruz: Tek adaylık konusundaki yaklaşımları tatsız hatta faşizan nitelikli bilsak da Aydınlar doğru seçim. Ancak sayın Özgener'in rahatlıkla seçilebilecek durumdayken bırakıp gitmesine yol açan ortam ve nedenlere dikkat edelim. Onlar değişmedikçe sayın Aydınlar'ın da daha ilk günden zorlanmaya başlayıp belli bir sürede çekip gitme noktasına geleceği açıktır.

Biliyorsunuz, ben de aday olduğumu açıklamıştım ama kimse kulak asmadı. Eh, kimsenin bir kaybı olmadı çünkü ben de seçilseydim birşey değişmezdi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İşte kaos budur!

Ahmet Çakır 2011.07.01

Dünkü gazetelerde yer alan en önemli haber Futbol Milli Takımı'mızın dünya sıralamasında 30.luktan 23.lüğe yükselmiş olmasıydı.

Doğrusunu isterseniz sadece Belçika beraberliğinin bulunduğu ay içinde nasıl böyle füze gibi yükseldiğimize akıl erdirmek zor ama hesaplamanın böyle ilginç yanları olabiliyor.

Aslında çok büyük önem taşıdığı halde bilgi eksikliği nedeniyle kulak asılmayan bu haber genellikle gazetelerde tek sütun olarak değerlendirilmişti. Manşetleri ise kaçınılmaz olarak futbolumuzun yönetimindeki değişim işgal ediyordu. Ancak orada da olayın asıl çarpıcı boyutunun biraz ıskalandığı kanısındayım.

Ankaraspor'un Bank Asya'ya dönmesinin sağlanması kararı gerçekte hiçbir biçimde alınması mümkün olmayan türden bir karar! Bunun nedenini niçinini bilenler biliyor. Bilmeyenlere anlatmak için de belki peşpeşe 10 ayrı yazı yazmak gerekiyor. O nedenle de ortaya çıkan durum kaostan ta kendisi. Ancak sevgili ve acılı ülkemizde böyle işlere fazlasıyla alışkın olduğumuzdan kimseyi etkilemedi. Tam tersine güzel bir uzlaşma örneği olarak görüldü. Öyle olsun. Biz de kavgadan değil uzlaşmadan yanayız ama hangisinden, onu tartışmak gerekiyor.

3813 sayılı Özerk Futbol Yasası, futbolun içindeki istisnasız bütün kesimlerin hiçbir nedenle mahkemeye gidemeyeceklerini öngörüyor. Bu elbette ki çok özel bir durum. O nedenle de önce 3813 sayılı yasanın girişindeki taahhütname ile güvence altına alınmıştı. Ardından bu konuyla ilgili olarak anayasa değişikliğine gidildi.

Hatırlayan okurlarımız olacaktır, o zaman normal koşullarda yasaların anayasaya uygun olması gerektiğini, belki de dünya hukuk tarihinde ilk kez anayasanın yasalara uydurulması gibi bir durumun gerçekleştiğini anlatmaya çalışmıştık. Kısacası, Özerk Futbol Yasası bu kadar önemliydi ama şimdi bu kararla yasa neredeyse hükümsüz gibi oldu.

Benim hukuk bilgime göre bu bir skandal! Fakat memleket gerçeğine göre üzerinde fazla durmaya değmez bir olay... Şunun için skandal: Hiçbir biçimde mahkemeye gidilmemesi 3813 sayılı yasanın temelini oluşturan noktalardan biri. Herhangi bir biçimde mahkemeye gidilebildiği anda yasa düpedüz dinamitlenmiş oluyor!

Ankaraspor'un Bank Asya'ya dönmesine izin vererek işi çorbaya çevirmiş yani açıkça bir kaosa yol açmış oluyorsunuz. Bu karar için elini kaldıran üyeler arasında kuşkusuz ki bunu bilenler vardır. Ancak bilmeyenlerin hiç de az olamayacağı yolundaki iddiamızın birtakım gereksiz alınganlıklara yol açmayacağını umarız.

Elbette ki Ankara Belediye Başkanı Melih Gökçek, başedilmesi pek de kolay olmayan türden siyasal-sportif bir aktör. Bu oyunu oynamayı bütün yönleriyle çok iyi biliyor. Ülkede asıl geçerli olanın hukukun gücü değil gücün hukuku olduğunu da yine en iyi bilenlerden biri o. İşin içine bir de sayın Aziz Yıldırım'ın 'uzlaştırıcı bir güç' olarak girmesinden doğan manevî tatmin gibi etkenler girince Allah selamet versin denilebilecek bir noktaya geliyorsunuz.

Federasyon'daki görev değişimini dün 'Aydınlar hemen bırakmalı' diye şakacı bir yaklaşımla değerlendirmeye çalışmıştık. Olayın ciddi boyutu da bu. İnanın ki görevi bıraktığı gün Aydınlar için 'daha seçildiği gün bırakmalıydı' diyenler çıkacaktır, çünkü bunun için ciddi bir neden daha ilk adımda ortaya çıkmıştır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Terim'in iletişim başarısı

Ahmet Çakır 2011.07.03

Tam olarak bunu anlatmak istemiştim: Terim konuşursa gerçekler ortaya çıkar ve Galatasaraylıların endişesi azalır, herkes daha sakın biçimde işine gücüne bakar. Gereksiz yere konuşanlar da susmak zorunda kalır.

Elbette ki yönetim de konuşacak ve bu şekilde kimi zaman kulübün çıkarlarını koruyacak, kimileyin kamuoyuna gerekli bilgileri aktaracak, gerektiğinde de camiaya moral verecek, taraftarı umutlandırıp keyiflendirecek...

Bunlar tamam ama bir takımın işi sahibi teknik direktördür. Takımla ilgili asıl işi o yapar. Bunları anlatacak olan da odur. O gereğinden fazla suskun kaldığı zaman kuşku doğar. Birtakım varsayımlar ve gamlı kederli olasılıklar gerçeklerin yerine konulur. Bu da bir iletişim felaketine yol açar.

Terim, zamansız ve gereksiz birtakım konuşmaların Sarı Kırmızılı kulübe çok pahalıya mal olduğunu da gizlemedi ve bazılarının susması gerektiğini mümkün olabilecek en uygun dille ifade etti. 'Bu konuda kendimizi düzeltmeliyiz' uyarısının kime olduğu da gizli saklı bir durum sayılmaz.

Öte yandan, efendim işte Terim transferlerin bir türlü yapılmayıpından dolayı hoşnut değildi de hatta imza bile atmayabilirdi de bilmem neydi şeklindeki değerlendirmelerin sadece laf olduğu açıkça görüldü... Ancak bunlar günlerce haber diye yazılıp konuşuldu. Sarı Kırmızılı taraftarlar da bunların üzerinde yorumlar yapıp endişelere kapıldı.

Gerçi bizim memlekette taraftarların endişeye kapılmaları için ortada ciddi bir neden olması filan da gerekmiyor. Biz zaten sürekli olarak her şey için endişelenmekle görevlendirilmiş gibi yaşıyoruz. (Seçimden sonra 'endişeli modernler' ortadan kayboldu ama merak etmeyin, ilk fırsatta yine çıkarlar!) Medya da bunu bilir ve uygun gördüğü durumlarda buna oynar.

Galatasaray'la Terim arasında imza sorunu olamayacağı onu tanıyanlar için çok açık bir durumdu. Adı Cim Bom'la bütünleşmiş hatta bayraklaşmış birinin ıvırvır nedenlerle bırakıp gideceğini ileri sürmek sadece komikti. Ayrıca transferlerin yapılıp yapılmaması konusunda çok derin endişelere kapılacak bir şey de yoktu.

Transferi abartmamak gerektiği noktasındaki görüşümü binlerce kez yinelemek gerektiğini biliyorum. Bu konuda yığınla kanıt önümüzdeki günlerde de aktarmaya devam edeceğim. Sadece ülke içinde mücadele edecek bir takım için şu eksik bu eksik diye onmilyonlar dökmenin anlamsızlığı açık.

Elbette ki bir kaleci alınacak. Bir de golcü bulunursa daha iyi olacak. Bunları Terim de açık biçimde ortaya koyuyor hatta riske girerek isimleri bile veriyor. Yönetim de bu oyuncuları alabilmek için çabılıyor... Fakat asıl iş, Terim'in neyi nasıl yapacağı noktasında düğümleniyor. Onun da akli transferde kalacak olursa asıl felaket o zaman doğar.

Açıkçası Terim'in hemen her konuda bu kadar açık biçimde konuşacağını ben de beklemiyordum. Ancak bunca yılın deneyimiyle en iyisinin bu olduğunu biliyor İmparator. Gerçekleri söylediğiniz zaman yalancıların elindeki en büyük silahı alıyor ve ilgili her kesimi rahatlatıyorsunuz. Bu, Terim'in bir iletişim başarısıdır.

Ayrıca Terim'in bu tavrı kendine güvenini yeniden kazandığını da gösteriyor. Elbette ki neyi nasıl yapacağını hepimizden çok daha iyi biliyor. Artık şu bezdirici endişeleri bir kenara bırakalım da insanlar huzur içinde işlerini yapabilsinler. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Biraz susmayı öğrenebilsek...

Pazar sabahının erken saatlerinden itibaren telefonum çalmaya başladı. Cevapsız aramaların sayısının şu anda 200'ü çoktan aştığını söyleyebilirim.

Pek kaba biri olduğum söylenemez. Fakat arkadaşlarım arasında sanki biraz öyleymiş izlenimini verenler olabiliyor.

Elbette ki onlar da işlerini yapmaya çalışıyorlar. Ancak "Bu konuyla ilgili olarak konuşmak istemiyorum" diye çok açık ve anlaşılır bir beyanda bulunduğum halde "Ağabey, genel nitelikte birşeyler söylersiniz" diye ısrar etmeyi gazetecilik sananlar da hiç az değil.

Üstelik, o dediğini yapan yorumcu arkadaşlarımın varlığını da görüyorum. Konuyla ilgili özel bir bilgiye filan sahip değiller. Savcılık soruşturmasıyla iddianame arasındaki farkı bile bilmeden, uzatılan mikrofona şehvetle konuşabilme sorumsuzluğunu normal bir durum sanıyorlar.

Söyledikleri de iyi ahlak derneği bildirisi gibi birşeyler ve bol keseden sallamalar... Efendim, bizde de temiz futbol olsun. Suçlular cezalarını bulsun. Bu fırsat kaçırılmasın. Kimsenin gözünün yaşına bakılmasın. Bu iş futbolun Ergenekonudur. Büyük küçük denmeyip küme düşürülsün falan filan...

Arada intikam almaya çalışanlar da var. Spor medyasında sadece kendisinin dürüst ve cesur olduğunu sanan 'meslek dışı mensuplarımız' keyif çattıkları tatil beldelerinden giydirip duruyorlar! Türk futbolunun marka değeri filan gibi fiyakalı laflarla altlarından alınan saltanat koltuğunun bedelini ödetmek için bunu uygun bir fırsat olarak görüyorlar.

Spor dünyasının dışında olup da bu konuya ilgi duyan arkadaşlarımız temiz futbol özlemini dile getiren yazılar yazıp yorumlar yaptılar. Kimsenin bunlara bir diyeceği olamaz. Bu, hepimizin özlemidir. Ancak bunlardan daha önde tutulması gerekebilecek başka doğrular da var. Onların başında da masumiyet karinesi geliyor.

Spor dünyasındaki insanların başka sorumlulukları da bulunuyor. Örneğin, bizler daha düne kadar bu insanlarla biraradaydık, yanyanaydık, dizdizeydik, bizbizeydik. Onlarla arkadaş olduğumuzu ileri sürmek bizim için bir şişinme vesilesi olabiliyordu.

Sayın Yıldırım'ın küçük bir iltifatı ayaklarımızı yerden kesebiliyordu... Bülent Uygun hepimizin iyi arkadaşıydı... Emenike'yle Sezer'le bir röportaj yapabilmek için peşlerinde dolaşıyorduk... Ötekilerle ilişkilerimiz de çok farklı değildi...

Şimdi hepsi birden kötü adamlar oluverdiler. Belki öyledirler, biz görememiştiriz, ona da bir itirazım yok. Ancak buna karar verecek olan biz değiliz. Bu, yargılama sonucunda ortaya çıkacak.

En büyük sıkıntım, bu kişiler hakkında birşey yazılıp konuşulmasının, sanki eli kolu bağlı insanlara tokat atmak gibi iğrenç bir davranış olarak görünmesi! Hayır, asla böyle bir kasıtlı konuşmadıklarını biliyorum arkadaşlarımın ama bana öyle geliyor. Çünkü bu memlekette böyle işler gereğinden fazla yapıldı. Henüz o acılar küllenmeden yenilerine yol açmaktan kaçınalım.

Evet, kanıtlar bu kadar güçlü olmasa polis böylesine büyük bir operasyona girişmezdi; bunu herkes görebiliyor. Her geçen gün ortaya çıkanlar da bu izlenimi güçlendiriyor ama bu herşey demek değil. Adalet kanıt ister, sabır ister, çaba ister. Biz de bunlara saygılı olmalıyız; gelişmeleri yorumlayabilmek için hiç değilse bir süre beklemeliyiz. O inci tanesi görüşlerimizi her uzatılan mikrofona döktürmeye başlamadan 'Ben ne yapıyorum?' diyebilmeliyiz.

Üstelik zanlıların da her durumda söyleyebilecekleri bir yığın söz var. Örneğin, "Bu memlekette uzun yıllardır bunlar yapılıyor. Ayrıca, bugüne kadar ne kanunlar çıktı, birşey olmadı. Şimdi birdenbire bu gelişmeler hukuki

olabilir ama ne kadar vicdani? Hukuk elbette ki önemli, peki ya vicdan, onun hiç mi önemi yok?" derlerse ne karşılık verebilirsiniz?

Görebildiğim o ki bazı arkadaşlarımız önce konuşup sonra düşünüyor ya da buna hiç gerek duymuyor. Söylenenlere de kimse kulak asmadığından bu kötü alışkanlık giderek yerleşiyor. Günün birinde karşımıza böyle bir olay çıktığında da yine aynı alışkanlığı sürdürmeye kalkıyorlar.

Önce düşünelim, ondan sonra konuşalım. Gerçekten bildiğimiz ve anladığımız birşey varsa onu gündeme getirelim, insanlara anlatalım. Ancak hiçbirşey bilmediğimiz konularda ortalama gevezeliklerle işi bulandırmayalım. Hiç değilse bundan kaçınmayı becerelim. Bu bile önemli bir katkı olur.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

En büyük sıkıntı federasyonda

Ahmet Çakır 2011.07.09

Şike olayında en büyük sıkıntıyı çekecek kurum Futbol Federasyonu. Hele Mehmet Ali Aydınlar'ın yerinde olmayı hiç istemezdim.

Daha koltuğuna oturur oturmaz bu kadar büyük bombayı kucağında bulması olağanüstü bir talihsizlik. Üstelik hasarsız bir çıkış yolu da görünmüyor.

Yasa ve yönetmeliklerin öngördüğü cezaların uygulanmasına kimsenin itirazı olamaz. Ancak bizim ülkemizde bu kadar büyük olaylarda gerekenin yapıldığı pek görülmuş bir durum değil. Mutlaka vaziyeti idare edecek bir yol bulunmaya çalışılır ve bulunur. Nitekim ona soyunanlar da var, 'şöyle olmasın da böyle olsun' diye federasyona yol gösteriyorlar.

İçinde yaşarken bunu anlamak kolay değildir ama her bakımdan tarihî günler yaşadığımız gün gibi ortada. AK Parti iktidarında bu ülkede dokunulamayacak bir güç olmadığının örnekleri her geçen gün biraz daha artıyor. Anlı şanlı generallerin tutuklanması, güçlü başkanların evlerinden alınması, derken Deniz Feneri olayındaki gelişmeler de dikkatlerden kaçmamıştır.

Bu bakımdan bir 'milat'tan söz etmek mümkün ama bu federasyonun yaşadığı sıkıntıyı azaltmıyor. Açılacağı kesin görünen davanın yıla ifade edilecek süreden kısa olamayacağı açık. Ancak Futbol Federasyonu çok kısa bir süre içinde karar almak zorunda. Kanıtların güçlü oluşu, federasyonu en çok endişe edilen kararı almak zorunda bırakabilir. Sonrasında da haliyle kıyamet kopar!

Gürüyorsunuz, medyanın bir bölümü şimdiden hafif tertip kışkırtıcılığa başladı. 'Fenerbahçeliler 500 bin kişilik yürüyüşe hazırlanıyorlar', yolundaki haberlerin gerçeklere dayalı, masum bir habercilik anlayışının ürünü olduğunu mu sanıyorsunuz? Yoksa 'yol gösterme' durumu daha mı belirgin; ne dersiniz?

Önce, 'Kanıtlar ortada, en ağır cezalar verilmeli' havası yayıp arkasından böyle yürüyüşler filan organize edilmesi şeklinde yol göstericiliğe soyunmak pek adaletin yerini bulmasını sağlayacak hareketler gibi görünmüyor. Zaten bunca yıldır buna benzer olaylarda bir türlü gereken sonuca varılamayışının nedenlerinden biri de bu.

Onun için "Biraz susmayı öğrenebilsek..." diyoruz. Bu konularda hukuk yönünden ne gibi gelişmeler yaşanabileceğini tam olarak bilen kişilerden birini konuşturmayı nihayet NTVSpor akıl etti. GS Üni. Huk. Fak. Araş. Gör. Pınar Memiş'in söylediklerini dinlemiş olanlar varsa ne dediğimi tam olarak anlayabilirler.

Söylenebilecek sözü olanlar elbette ki çıkıp konuşsun ve bize gerçekleri anlatsın. Ortalığı bulandırmaktan başka hiçbirşeye yaramayan gevezeliklere geçit verilmesin. Bunun hepimiz için çok pahalı bir bedelinin olabileceği de unutulmasın.

Konyaspor'a yardım

Konyaspor taraftarları kulüplerinin içinde bulunduğu zor durum nedeniyle kolları sıvamışlar. Yabancı futbolculara ödeme yapmadığı için transfer yasağı getirilen Yeşil Beyazlı kulüp küme düşme sıkıntısının yanında bir de bu sancıyı yaşıyor. Konyasporlu taraftarlar, Poljack olayındaki örnek davranış nedeniyle "Artık ben de Konyasporluyum" demiş olmamı hatırlatarak kendilerine yardımcı olmamı istemişler. Bunu elbette ki seve seve yaparım. Yardım konusunda ne yapılabileceğini internette kolaylıkla bulabilirsiniz. Ancak bu yardım işlerinin çeşitli formaliteleri ve özellikle de izin durumları ihmal edilmemeli. İlgili kişiler bu konuda da bir açıklama yaparsa işleri daha kolaylaşabilir.

Kocaman bir adam (2)

Sanıyorum ki Barış Tut arkadaşımız "Kocaman Bir Adam" adıyla ikinci bir cilt yazmak zorunda kalacak bu olayların ardından. Kocaman geçmişte İstanbulspor'un zor günlerinde verdiği mücadeleyi bu kez de Fenerbahçe'de yaşamak zorunda kaldı.

Onun, sözü edilen olayların dışında olduğunu elbette ki herkes biliyor. İddiaların kanıtlanması halinde ne yapacağını tahmin etmek zor değil, bunu kendisi de söyledi. Fakat şu anda yapılması gereken sağlam durabilmek ve belirsizlikler içindeki takımı ayakta tutabilmek.

Bu zor dönemde Fenerbahçe'nin başında başka bir teknik direktör bulunmasının ne kadar farklı bir durum oluşturabileceğini düşünmeden edemiyor insan. Özellikle bir yabancı hoca, "Bütün bunlar beni ilgilendirmez. Ben böyle bir ortamda görev yapamam" deyip gidebilir, bu da Sarı Lacivertlileri ayrıca sıkıntıya sokardı. Aykut Kocaman sadece bu olayla ilgili tavrı nedeniyle değil, uzun yıllardır bu âlemde gerçek bir spor adamı duruşuyla saygı gören biri. Bunu ne kadar hakettiğini bir kez daha gösterdi. O, hiçbir zaman sevmekten vazgeçmeyeceğim adamlar listesinde yer alıyor. Bunda ne kadar haklı olduğumu bir kez daha gördüm.

G.Saraylılar samimi: F.Bahçe düşürülmesin

Bizim memlekette buna benzer konularda ikiyüzlülük çok rastlanan bir haldir. Yani Fenerbahçe'nin yaşadığı sıkıntı nedeniyle kamuoyu önünde üzülyormuş numarası yapanlar kendi başlarına kaldıklarında "Oh oldu!" diye zil takıp oynayabilirler. Ancak bu kez çevremdeki G.Saraylıların samimi olarak duruma üzüldüklerini görüyorum. Özellikle tanıdığım en sıkı F.Bahçe sevmezlerden olan Tarık Demir kardeşim, "Ağabey, özellikle ismimi vermeni rica ediyorum. Fenerbahçe'nin küme düşürülmesi gibi bir kararı kesinlikle kabul edemem. Başka bir yol bulunmalı" diyor. Hayır, sadece o basmakalıp "F.Bahçe olmayınca G.Saray da olmaz!" lafıyla anlatılabilecek bir durum değil bu. 100 yılı aşkın süredir rekabet içinde birlikte olmuş, aynı yollardan geçip ülkenin en çok sevilen iki kulübü haline gelmiş kurumların taraftarının birbirini anlaması söz konusu olan.

Başka durumlar birbirlerini yoketmek isteyecek kadar büyük bir öfke ve tepki duyabilirler ama böyle bir durumda omuz omuza vermeyi de bilirler. Yapılabilecek birşey olmasa da en azından duygusal olarak bu tavrı alırlar. Bunu anlamak da o kadar zor değil. Teşbihte hata olmaz: Karşılıklı depremler Türkiye ile Yunanistan arasındaki ilişkileri nasıl tepeden tırnağa değiştirdiyse bunun da öyle bir tarafı var.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Meslektaşlara övgü

Ahmet Çakır 2011.08.21

Bu, pek sık yaptığım bir iş değil ama meslekdaşlarımı övmek zorundayım. Futbol Federasyonu'nun açıklamaları sonrasında sadece spor değil genel olarak medyanın çok iyi bir sınav verdiği kanısındayım.

TFF'nin konuyla ilgili olarak aldığı ya da alamadığı karar, meslekdaşların en az yüzde 90'ı tarafından son derece iyi değerlendirildi. İlgili haber, yorum ve öteki yaklaşımlar, hayret edilecek kadar yerli yerindeydi.

Konuyla ilgili olarak benden görüş isteyen tv kanallarına da bunu söylemekten başka birşey yapmadım çünkü gerçekten gerekli değildi. Benim yapabileceğim değerlendirmenin çok daha ötesinde ve ilersinde sözler edilip yazılar yazıldı. Meslekdaşlarımı gönülden kutluyorum.

Bu kapsamda rüyamda görsem hayra yormayacağım durumlar da oldu. Örneğin, günün birinde bu nedenle Erman hocayı övmek zorunda kalacağımı bana söylemeler hem güler hem ağlardım. Ancak onun konuyla ilgili "Tarihi fırsat kaçtı" başlığı altında yaptığı şu kısa değerlendirmeye bakar mısınız:

"TFF'nin açıklamaları, hayal kırıklığı. Açıklamak için beklemeye gerek yoktu. Aynı şartlar olayın başlangıcında da vardı. Futbol Federasyonu, kucağında bulduğu bu gayrimeşru çocuk için, 'Tanımıyorum' dedi. 'Ben karışmam' dedi. 'Her ne haliniz varsa siz görün' dedi." (Erman Toroğlu, Hürriyet, 16 Ağustos)

Ayrıca bizim gazetede Hüseyin Gülerce'nin o şiirsel başlığı ve nefis yazısı (Meçhule giden bir lig kalkar bu federasyondan... Zaman, 17 Ağustos 2011) kolay unutulacak gibi değildi. Mehmet Kamış arkadaşımızın, futbola dökülen çok büyük paraların ne kadarının doğru yerlere gittiği yolundaki uyarıları da altın değerindeydi.

Sadece Zaman'da değil hemen tüm gazete ve televizyonlarda gerçekten çok isabetli yorumlar yapıldı, TFF'nin kararındaki çelişki ve tutarsızlıklar ortaya konuldu. Ancak bunun aynı zamanda taraftar olan okurların pek hoşuna gitmediği de görüldü. Örneğin, Gülerce'nin o muhteşem yazısının okurdan 6 üzerinden 2 yıldız alabilmiş olması ilginçti. Kaldı ki bir yığın suçlama ve hatta tehditlerle karşılaştığını tahmin etmek de zor değil Gülerce'nin...

Şike ve teşvik başta olmak üzere bu tür kötülüklerin önlenmesi için elbette ki toplumun gerekli desteği vermesi gerekiyor. Ancak her olaya taraftar gözüyle bakılıp 'Tamam, belki birşeyler olmuştur ama sonuçta mutlaka ben haklıyım. Tek doğru benim dediğimdir' anlayışında bir topluluk karşınıza dikilince işler zorlaşıyor...

Ayrıca, birbirimize masal anlatmayalım: 2 Temmuz'a kadar bu toplumda konuyla ilgili egemen değer yargısı, 'yöneticiler ve öteki ilgililer ister yasadışı ister ahlak yoksunu işler yapsın, yeter ki takımım şampiyon olsun' şeklindeydi. Tribünlerdeki 'Vur, kır, parçala/Bu maçı kazan' sloganı da bunun değişik bir anlatımıydı.

3 Temmuz'dan sonra birden herkes 'temiz futbol'dan yanaymış rolü yapmaya başladı, fair play masalları anlatılmaya başlandı, ahlaki öğütler hatırlandı. Geçiniz efendim, hepimiz bu toplumun insanıyız, birbirimizi kandırmaya çalışmayalım. Bu âlemin saygı duyulan insanları niye futbol dünyamız için 'bataklık' diyor, anlamak çok mu zor?

İçerdeki durumu çok yadırgamıyoruz. Bu toplum neredeyse ilk kurulduğu günden bu yana böyle yaşıyor. Her olayda 'vaziyeti idare etme' anlayışı üstün geliyor. Bunu anladık. Ancak bu kez işin bir de UEFA boyutu var. TFF'nin o noktadaki açıklaması, tüyler ürperticiydi. Bunu da hemen herkes anladı. Şimdi endişe içinde neler olacağını bekleyeceğiz.

Olsun. Biz bunun gibi ne badireler atlattık! Depreme bile kulak asmayan toplum elbette ki bu işin de kendi anlayışına uygun bir çözümünü bulacaktır.

Cenk Tosun'a ne oldu?

-Olay biraz geride kaldı ama konu güncel. O nedenle yazmakta yarar var. Estonya milli maçında iki yedek kalecimiz dışındaki bütün oyuncular forma giydi ama sadece Cenk Tosun bundan yoksun kaldı. Üstelik maçın ikinci yarısında Colin Kazım 'daha fazla oynamak istemiyorum' diye bağırdığı halde Hiddink onu 90 dakika sahada tutup Cenk Tosun'u yanında oturttu.

Cenk Tosun'un Gaziantepspor serüveni muhteşem başladı. Doğal olarak bununla ilgili övgüler de gündeme geldi. Onu elinden kaçırmış gibi görünen Galatasaray yönetimi de haliyle tepki gördü, eleştirildi.

Ancak, genç futbolcu için biraz ihtiyatlı olmakta yarar vardı. Bundesliga'nın ilk yarısını ortalarda bitirip ikinci devrede gol atamadığı için küme düşen Frankfurt'un onu tutmak istemeyişi de görmezden gelinemeyecek bir durumdu. (Bu durumu bir aracı ile Skibbe'ye sordurdum. Bilinen nezaketiyle sorunun etrafından dolaşmayı yeğledi. 'Sadece kiraya verecektik ama o mutlaka gitmek istedi' dedi.)

Genç futbolcunun son 8 resmî maçta gol atamamış olması ve takımının da Legia karşısında biraz da bu yüzden elenmişliği gibi durumlar görmezden gelinebilecek gibi değil. Cenk Tosun rüya gibi bir başlangıç yaptı ama sonrasında bir tıkanıklık doğmuş gibi. Milli maçta 1 dakika bile oynayamayışı 'olabilir' denilebilecek bir durum gibi görünmüyor.

Kısacası, Cenk Tosun'un gerçek Türkiye sınavı şimdi başlıyor...

Samimiyetin önemi

-Galatasaray'ın Arda'nın gitmesinden sonra biraz çılgınca bir hal alan transfer çalışmalarında yaşanan çok ilginç gelişme gözden kaçtı. Sarı Kırmızılı kulübün Arsenal'den aldığı Eboue, GSTV'de açıklamalar yaparken, Fatih Terim'in bir basın toplantısında kendisini transfer etmek istediklerini söylemesinin etkileyici olduğunu anlattı. Bunu Galatasaray'ın internet sitesinde gören Fildişi Sahilli futbolcu, gelmeye karar vermişti.

Oysa bugüne kadar biliyorduk ki herhangi bir oyuncunun transfer edilmek istendiğinin açıklanması hep sorun çıkarıyordu. O futbolcunun değeri 1 iken 3 oluyor, başka güçlükler de çıkıp transfer yatıyordu. Yöneticiler de sürekli olarak bundan yakınıyordu.

Oysa Eboue bunun tam tersinin gerçek olabileceğini ortaya koydu. Yani Terim, onu almak istediklerini gizlemeye çalışsa belki de bu iş olmayacaktı.

Demek ki neymiş? Transferde bile açıklık ve samimiyet kimi zaman işin kolaylaşmasını sağlayabilirmiş...

Bu transferde belki de ilk kez yaşanan, yani tarihi bir olay. O nedenle bir yere kaydedilmesinde yarar var.

19 yaşındaki ihtiyarlar!

-Meslekdaşlarımı öven bir anayazı yazmışken çok sık tekrarlanan ufak bir arızayı da şuraya sıkıştırırmek uygun olur.

Efendim, biliyorum ki bu, ilgili arkadaşların hata olduğunu hiç fark etmeden söyledikleri bir söz. Özellikle maç spikeri arkadaşlarımız "19 yaşındaki genç futbolcu" sözünü sıklıkla kullanıyorlar.

Oysa bu sözün üzerinde birkaç saniye düşündüğünüzde, 19 yaşındaki futbolcuların bir bölümünün ihtiyar olabildikleri, arkadaşımızın da bu ayrımı ortaya koyabilmek için böyle söylediği gibi tuhaf bir durum ortaya çıkabiliyor.

İşin doğrusu şu: 19 yaşında ve genç ifadesini aynı cümle içinde kullanmaktan kaçınmak gerek. Yayın sırasında o oyuncudan ilk kez söz ederken 19 yaşında deyip bir başka seferde genç sıfatını kullanmak çok daha doğru olur.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu gruptan çıkarız!

Ahmet Çakır 2011.08.24

Baştan söyleyeyim: Bu, bir röportaj değildir. Terim, bunun belirtilmesini özellikle istedi. Kimseye röportaj vermediği için ayrıcalık yapmış olmak istemediğinden böyle bir önleme gereksinme duyuyordu.

Başka gazeteci arkadaşların da bulunduğu ortamda yapılan sohbetten yazılabilecek olan izlenimlerdir bunlar. Ayrıca Terim, muhabir arkadaşlarla da iftar için bir araya geldiğinde kuşkusuz benzerlerini onlara da anlatmıştır. Kısacası, mesleki açıdan herhangi bir faule yol açmadan yapılmaya çalışılan bir izlenim yazısıdır bu.

Bu akşam Real Madrid ile karşı karşıya gelecek olan Sarı Kırmızılı takımın hazırlık maçı trafiği dikkatlerden kaçacak gibi değil. "Bunda senin de payın var." diye iltifat ediyor Terim. Ben de tevazu göstermiyorum. Çünkü büyük takımların Avrupa'da oynayamadıkları dönemlerde böyle maçlar yapmaları sanılandan çok daha büyük önem taşıyor. Bunu yıllardır tekrarlıyorum. Terim de bunu biliyor ve söylüyor.

Nitekim futbolun yarı ölü durumunda olduğu dönemde Galatasaray'ın Twente, İnter ve özellikle de Liverpool ile yaptığı maçlar önemli bir canlılık oluşturdu. Ayrıca Sarı Kırmızılı takımın kısa sürede gerçekleştirdiği önemli dönüşüm de görüldü.

Gerçi Olympiakos yenilgisi ve özellikle daha 32. saniyede yenilen gole karşılık verilemeyişi biraz moral bozdu ama Cim Bom, o maçta çok da kötü değildi. Hatta iki gol de attı. İlk golde kaleciye yapılan faul tartışılır nitelikteydi. İkincide de Gökhan Zan, bir adım geride durma dikkatini gösterip ofsayttan kurtulma becerisini gösteremedi.

Bu zorlu maçlar dizisinin en heyecanlısı bu gece yarısı Bernabeu'da olacak. Sarı Kırmızılı takım Real Madrid'in konuğu olarak bu muhteşem arenaya bir kez daha çıkacak. Arada İnter 21 Ağustos'ta bir maç daha istemiş. Terim, "O kadar da değil" diyor. Yani Galatasaray kupada yok ama Avrupa'da adını yaşatmak için akıllıca işler yapıyor.

TSYD Kupası yapılmalı

Terim kısa sürede alınan mesafeden memnun ama daha yapılacak çok iş olduğunu da herkesten iyi biliyor. Onun çalışmalarıyla bizim TSYD olarak hedeflerimizi birleştirebilir miyiz diye bir yoklama çekelim dedik ama

yine takvim engeline takıldık.

Aslında Real Madrid maçından sonra ligin başlamasına daha epeyce zaman kaldığından tek maç üzerinden de olsa bir TSYD Kupası adımı atabilir miyiz, arayışı içindeyiz. Terim, buna olumlu yanıt veriyor. "Ben hazırım" deyip ekliyor, "Futbol hayatımda TSYD Kupası'nın önemli bir yeri var. Hem oyuncu hem de teknik adam olarak defalarca bu kupanın heyecanını yaşadık. Lig öncesi bir futbol bayramı gibiydi. Aynı heyecanı yeniden yaşamak isterim" diyor.

Takvim sıkıştırması nedeniyle TSYD Kupası'nın gündemden kalkmış olmasını talihsizlik olarak niteliyoruz. Yeniden başlama konusunda da en büyük sıkıntı yine takvimde uygun yer bulabilme noktasında olacak. Bu sezon başındaki zorunlu erteleme bununla ilgili olarak da birşeyler yapabileceğimizi düşündürdü. Federasyonun play off'la ilgili hazırlığı, istendikten sonra herşey için uygun zaman bulunabileceğini ortaya koyar nitelikte.

Ancak İspanya'dan döner dönmez denilebilecek şekilde yani ayın 27'sinde milli takım kampa giriyor ve Terim'in elinde de sadece 8 oyuncu kalıyor. "İdman yapabilmek için bile PAF takımından oyuncu almak zorunda kalacağız" diyor. Bu da bir başka yaz mevsimini bekleme zorunluğunu ortaya çıkarıyor.

Transfer maskaralıkları yoruyor

Bir yandan da Terim'in gündeminde transfer önemli bir yer tutuyor. Nitekim Engin Baytar'ın karşılanması sırasında çekilen fotoğrafla gündeme gelen isimler, bu konudaki arayışı açık biçimde ortaya koyuyordu. Ancak bunların ötesinde transferin bilmediğiniz boyutunda yaşanan nice ilginç olaylar var. Tabii bu ilginçlikler kulüp yönetimi ve Fatih Terim için çok yorucu hatta bezdirici olabiliyor.

"Bir bilseniz" diyor, "Hergün birileri arayıp futbolcu öneriyor. Kıramayacağınız birilerini de araya koymayı beceriyorlar. Örneğin, yurtdışından Diego ve Djibril Cisse defalarca önerildi. Bunlara inanırsanız, oyuncunun sanki 50 menaceri varmış gibi bir durum ortaya çıkıyor. Ayrıca bu oyuncular transfer gündemimizde değil. Özellikle Diego çok iyi bir oyuncu. Niye bu durumda, akıl erdirmek zor. Bu yolla satılmak istenince insan haliyle huylanıyor. Yani yapmak istediklerinin tam tersi bir durum ortaya çıkıyor... Daha bunun gibi neler, insan çıldırır!"

3,5 yabancıyla başardık ama...

Zorunlu transferlerle eldekilerin verimini yükseltmeyi ön plana almak niyetinde Terim. Nitekim Kazım ve Baros'taki olumlu gelişmelerden hoşnut. Ayrıca kiraya verilen oyuncuları bile yakından izleyeceklerini ve kendini gösterenden önümüzdeki sezonlarda mutlaka yararlanacaklarını söylüyor. Son idmanlarda Emre Çolak ile daha yakından ilgilenmesi haliyle 'Yeni Arda mı?' sorusunu akıllara getiriyor.

Terim, Arda'nın gidişini bir sorun olarak yaşama niyetinde değil. Tam tersine bunu bir avantaja dönüştürebilmeyi planlar gibi. Elbette ki bu takım Arda'sız da hedefine ulaşabilir. 4 yıl üstüste şampiyon olurken Arda mı vardı? Kale arkasında top topluyordu o. Giden gider, kalanlar yeter.

Engin Baytar gibi sorunlu futbolcular konusunda Terim'in herhangi bir endişesi yok. Bu konudaki hamlelerden iyi sonuçlar alınması konusunda kendisine güveniyor. Yoksa durduk yerde takımı Çılgınlar Kulübü haline getirmeyi kimse göze alamaz.

Futbol Federasyonu'nun yabancı oyuncularla sözleşme konusunda getirdiği rahatlığı konuşuyoruz. Terim, "Konuyu böyle ele almamalıyız. Yani hep doğru mu yanlış mı, oynar gibiyiz. Kişisel olarak benim yerli oyuncudan yana olduğum çok açık. Zaten 3,5 yabancıyla UEFA Kupası'nı kazanmış olmamız da bunu çok net

gösteriyor. Capone'u küçümsemiyorum, tam tersine bize büyük katkısı oldu ama uluslararası piyasası olan bir oyuncu da değildi. Taffarel, Popescu ve Hagi yetti bize. Üsttarafını yerliler halletti" deyip soluklandıktan sonra sürdürüyor:

"Konuya daha gerçekçi bakmak gerek. Avrupa Birliği'ne doğru gittiğimize göre günün birinde bunu tamamen serbest bırakmak zorunda kalacağız... Ayrıca içerde bir oyuncuya talip olduğunuz zaman değeri 1 ise 5'e çıkıyor. O zaman ne yapacaksınız? Bitmedi, kulüplerin çok sayıda oyuncuyla sözleşme yapmış olmasından doğan sorunlar var. Adam hiç oynamadan bir çuval para alabiliyor... Bunları gözönüne aldığınızda yapılan iş doğru ama olay daha geniş biçimde ele alınmalı. Daha sağlam kurallar getirilmeli ve akılcı işler yapılmalı."

Bu noktada konu haliyle özkaynak düzenine geliyor. Bir dönem Galatasaray'ın bu çalışmaları örnek gösteriliyordu ama şu andaki durum pek parlak değil. O nedenle Fatih İbradi ve Müfit Erkasap kolları yeniden sıvamış. Çevreden yetenekli gençler bulabilmek için yoğun bir çalışma başlatılmış. "Bir-iki yıllık bir boşluk olacak ama sonra yeniden üretime başlarız" diyor Terim.

Başkaları da gördü bu Terim, 1996'dakine epeyce benziyor. Onun üçüncü kez göreve getirilmesinin doğru olmadığını söyleyenler vardı. Ayrıca bu takımı toparlamanın birkaç yıl sürebileceğini düşünenler de az değildi. Yanılmış olduklarını kabullenmeye hazırlansınlar.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Göbekte sancı var...

Ahmet Çakır 2011.08.28

Böyle bir dönemde saha içinden söz etmeye çalışmak Tanıl Bora kardeşimizin o muhteşem benzetmesiyle insanın 'sahte dişçi' gibi görünmesine yol açabilir ama sabaha karşı maç izleme emeğimiz boşa gitmiş olmasın diye birkaç satır Real Madrid-Galatasaray maçına değinelim.

Herşey bir yana, Santiago Bernabeu'da maç oynamanın keyfi, bunun için rakip olarak seçilmenin onuru Galatasaraylıları sevindirdi. Fatih Terim'in Mourinho ile kişisel ilişkisinin de bunda etkili olduğunu, karşılaşma sonrasında söylenenlerden anladık. Sarı Kırmızılı takım beklenenden daha kısa sürede toparlanma sürecine girdi ama eksik-aksak yönler de görmezden gelinecek gibi değil. Özellikle azımsanmayacak sayıda transfer yapıp da stoperdeki sorunun takım içinden devşirme yoluyla giderilmeye çalışılması pek geçerli görünmüyor.

Olimpiakos maçının 32. saniyesinde yenilen gol ile Real karşısında köşeden yapılan serbest atıştan gelen topta Ramos'un hiçbir engel ile karşılaşmadan kafayı vurup golü atması, Benzema'nın da bir dakika önce provasını yapıp ardından yine göbekten kaçarak aynı işi yapması, arızayı açıkça gösteriyor.

Üstelik Servet'in sakatlanmasıyla ortaya çıkabilecek bir başka sorun da var. İkisi de aynı özelliklere sahip ve başka niteliklerden yoksun stoperler Cim Bom'u yoracak bir nokta. Hakan Balta'nın, Ceyhun Gülselam'ın hatta Ujfalusı'nın varlıkları burası için de bir güvence sayılabilir ama yeterli mi, tartışılır.

Selçuk gol atmasına karşın son iki maçta da kendisinden bekleneni tam ortaya koyamadı. Rakibin gücü tartışma dışı ama Selçuk'un ortaalandaki daha çok topa sahip olabilmesi gerekiyor. Elbette ki daha iyi kullanması da. Yoksa Cim Bom güçlü rakipler karşısında hep Arda'yı arar görünümde kalacak gibi.

Melo'dan sonra Eboue'nin de kalitesini hemen ortaya koyması Galatasaray'ın kazancı. Ancak bir gol ayağı olarak Baros'un güvenilmezliği, Elmander'in de sonuca gitme konusunda yeteneğinin sınırlı oluşu, Kazım'ın gol veriminin düşüklüğü, gerçek bir golcü alınmasını zorunlu kılıyor.

Sarı Kırmızılı takımın en olumlu yanı, geçen sezon oynuyormuş gibi yapan oyuncuların bu kez o halleriyle oynamalarının mümkün olmadığını anlamaları. Takımın genel pas yüzdesinin de yükselmeye başladığı gözleniyor. Eh, hazırlık döneminde bundan yukarı çıkabilmek de pek kolay değil.

En büyük kazanç, kalede. Cim Bom, Muslera için epeyce yüklü bir bedel ödedi ama başka çare de yoktu. Genç kaleci hem yeteneği hem de cesaretiyle her geçen maçta biraz daha güven veriyor. Bu, takımın daha rahat ve etkili oynamasını sağlayacak bir etkidir.

Sarı Kırmızılı takım Türk Telekom Arena'daki Liverpool maçında hazırlık döneminin zirvesini yapmış gibi göründü ve taraftarını sevindirdi. Sonraki maçlar çok güçlü rakipler nedeniyle biraz burukluk oluşturur gibi. Sezon başlamadan Arena'da bir maç daha iyi olacak ama milli maçlar nedeniyle ona da pek imkan yok.

Fenerbahçe'ye içerden değişik bir bakış

Fenerbahçe'nin şu anda yaşadığı duruma üzülmeyecek bir spor gazetecisi varsa aklını oynatmış demektir! Çünkü yaşanan gelişmeler nedeniyle Sarı Lacivertli takımın en fanatik taraftarından daha açık ve kesin bir zarara uğrayacak olan odur.

Ancak yine yaşanan durum nedeniyle herkesi Fenerbahçe düşmanı olarak görmeye ve göstermeye çalışmanın, buradan hareketle de sürekli öfke saçmanın bir anlamı yok. Bunun herhangi bir yarar getirmeyeceği de ortada. Tam tersine yaşanan sıkıntıyı daha da büyüten hareketler bunlar.

'Bu yıl havalar çok sıcak gidiyor' demenizden bile 'Vay, sen zaten Fenerbahçe düşmanısın! Bizim düşmemizi istiyorsun' sonucu çıkarmaya çalışan taraftarlar herhangi bir bağ kurabilmek mümkün olmuyor. Her durumda haklı olduğunu düşünmek, sürekli öfkeli ve tepkili olmak sağlıklı bir durum sayılmaz.

Fenerbahçe'nin uğradığını düşündüğü haksızlığa karşı mücadele etmesi en doğal hakkıdır. Ancak bunu yaparken kırıp dökmemeye dikkat etmesi elbette ki en doğru yoldur. Yoksa haklı davanızda bile sorunlar yaşamaya başlarsınız. İşin özü unutulur, protesto ve tepki biçiminden doğan sıkıntılar ön plana çıkabilir.

Çok şükür ki gelişmeleri başka türlü görmeye çalışanlar da yok değil. Öncelikle bu kapsamda bize iletilen Sol Açık - FenerbahCHE Taraftar Grubunun bildirisi ilginçti. "Fenerbahcheliler (Yanlış yazmadım, Che Guevera solculuğu nedeniyle Fenerbahçe'yi böyle yazıyorlar) nedeniyle eşitlik, özgürlük, adalet için çağırıyor" başlığıyla bize ulaştırılan metindeki şu ifadeler insanın içini ısıtıyor: "Futbol oyunu salt eğlencesinden ötürü yandaş bulmuyor, bunu iyice biliyoruz. Bir toplumu yönetmek, yönlendirmek ve en önemlisi kutuplaştırmak için önemli bir araç. Oysa biz dirençli Fenerbahçeliler, tribünleri özgürlük çılgınlıklarının atıldığı, ayrımcılığa, şiddete, ötekileştirmeye, adaletsizliğe karşı örgütlenildiği bir toplumsal mekân olarak görüyoruz. İktidarların ve yönetici sınıfın tüm çabasına karşın hâlâ Fenerbahçe tribünleri yoksulların, farklı dil, din ve etnik kökenden olanların kardeşçe şarkılarını söylediği bir miting alanı. Nerede polis copuyla dövülmüş bir kardeşimiz varsa, nerede erkek şiddetinden mağdur bir kadını acı çekiyorsa ve nerede adaletsizliğe karşı haykıran, dik duran bir alın teri sahibi emekçimiz varsa, kalplerimiz onunla atıyor. Biz ölüme karşı yaşamı, haksızlığa karşı paylaşımı, soysuzluğa karşı onuru savunuyoruz. Biz Fenerbahçe'nin antiemperyalist duruşu tarihi köklerinden edindiğini biliyoruz! Biz Lefter adı ekseninde bu toprağın birleştirici örgütlü yapısı olmanın sorumluluğunu taşıyoruz! Biz namusla akıtılan teri iktidar hırslarıyla, siyasi ihtiraslarıyla lekeleyenleri tanıyoruz. Biz halkız, halk olmanın uçsuz bucaksız, zengin çokluğunu ve bir o kadar yalnızlaştırıcı yoksulluğunu biliyoruz. Fenerbahçeli olmak bir

ayrıcalık değil haktır. Havayı solumak, suyu içmek, sokaklarda özgürce yürümek gibi. Bunu elimizden almak isteyenlere direneceğiz. Bu sade oyunu bozmak isteyenlere karşı sözümüz aynı, duruşumuz yumruk gibi olacak. Fenerbahçe bayrağından kefen değil özgürce haykırmak için ortaklık yaratacağız. Ülkemizin darağaçlarına değil tertemiz gökyüzüne ihtiyacı var. Futbol oyunu sadece futbol değil elbet. Çağrımıza kulak veren herkesle parasal gücün, mafyatik ilişkilerin ötesinde barış için tribünlerde buluşmak için haykırıyoruz."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tarihi rezaletin eşiğinde...

Ahmet Çakır 2011.09.03

Havanın güzelliği, tribünlerin doluya yakın oluşu diye başlayan bir keyifli yazı için niyetliydim ama öyle yapacak olsam 'delirdi galiba' diye düşünürdünüz.

Milli Takım'ın istediği zaman ne kadar kötü olabildiğinin sayısız örneğini izlemek zorunda kalmıştım. Dün geceki hepsini bastırdı, diyebilirim.

Ne kadar kötü oynarsak oynayalım 3 farktan az olmayacağına hepimiz inanıyorduk. Onun için devre arasında maçı değil daha eğlenceli durumları konuştuk. Örneğin, Emre'nin maçtan önce fair play bildirisi okumasının ne kadar ironik olduğunu Radikal'den Uğur Vardan kardeşim, 'O sırada daha önce yapmış olduğu boğaz kesme hareketi ekranda verilse ne hoş olurdu!' diye aktardı.

Kağıt üzerinde katbekat üstün olduğumuz rakip karşısında takımın tamamı hiçbirşey oynamadan kazanacağımızı düşünüyordu. Herhangi bir idman maçının yarısı kadar bile çaba gösteren yoktu. Çalım atmadan rakibi geçebileceğimizi, pas vermeden oyun kurabileceğimizi, beceri ortaya koymadan gol atabileceğimizi sanıyorduk.

Hele ikinci yarının başında yediğimiz gol futbol tarihimizin en utandırıcı görüntülerinden birini oluşturdu. Hayır, çok zayıf bir rakipten bile gol yemenin utanılacak yanı olamaz. Pozisyonun gelişimine olan ilgisizliğimiz ve böylesine palavra bir vuruşu içeri alabilme durumu elbette ki insanı isyan ettirir.

Artık bezdirici olan mazeretleri bırakalım. Yok efendim ligde maç oynanmıyormuş da o nedenle futbolcular şöyleymiş böyleymiş... Öteki gelişmeler de moral bozuyormuş falanmış filanmış... Peki, Mehmet Ekici Alman liginde oynuyor da ne oluyor! Takımın en kötüsüydü.

Açıkçası dün gecenin bir büyük felaketi olarak da Burak Yılmaz'ı yazacaktım ama şimdilik erteleyelim. Ondan yetenekli futbolcu diye sözedenlerin bu kavramın ne anlama geldiğinden hiç mi hiç haberleri yok. Yetmiyormuş gibi bu yönde en küçük bir becerisi yokken her duran topun arkasına geçmesi çok gereksiz bir cür'et! Dün akşam futbol tarihimizin en büyük fiyaskolarından birinin kahramanı olacaktı ama Arda izin vermedi.

İnsanı güldürecek kadar acemi bir kaleciye etkili tek şut atamamak, rakibin üzerine körlemesine top sürerek oyun oynadığını sanmak, günümüz futbolunun bütün değerlerini inkar edip 30 yıl öncesinin perişanlığına dönmek dün geceki azabın kestirmeden açıklamasıydı.

Böyle bir maçı Arda'nın herhalde bütün ülkenin bayram duasıyla ağlara giden topuyla kazanabilmiş olmamızdan herhangi bir kahrılı sonu çıkarmaya çalışmayacağım. Çünkü bu kadar kötü oynamamızın en önemli nedeni elbette ki akılların Avusturya karşılaşmasında olmasıydı. Fransız hakem de bu berbat maçı büsbütün çekilmez hale getiren etkenler arasındaydı. Sanki lunaparktaymışız gibi sürekli çaldığı düdüğüyle yaramaz bir bayram çocuğundan farkı yoktu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yetenekli futbolcu nasıl olur?

Ahmet Çakır 2011.09.04

Bu tür konuları konuşabilecek olgunlukta bir futbol aydınlığına sahip değiliz.

Daha kötüsü, topun çizgiyi geçmesinin gol anlamına geldiğini bilen herkes futbol konusunda uzman olduğunu sanıyor, kimse daha azına razı değil. Fazladan işin içine kulüp fanatizmi de girince ortam tımarhaneye dönüyor!

Geçen sezonun ortalarında TS-YD'de bir Trabzonspor maçını izlerken Sanlı Kaptan (Sarıalioğlu) şöyle söylemişti: "Bu çocuğa 'yetenekli' denilmesine dayanamıyorum. Tamam, bu oyuncu hırslı, çalışkan, iyiniyetli ve bütün bu özellikleriyle takımı için çok yararlı. Fakat yetenek dediğiniz başka birşey."

Devam edeyim, yetenekli dediğiniz zaman ille örnek göstermek gerekiyorsa Tugay Kerimoğlu'ndan Emre Belözoğlu'na, Sergen Yalçın'dan Arda Turan'a kadar değişik dönemlerin bellibaşlı oyuncularının adlarını verebilirsiniz; kimse itiraz edemez. Onlar, sözcüğün her anlamıyla yetenekli oyuncular...

Burak Yılmaz, futbol dünyamızda azımsanmayacak bir süredir varolma savaşı veriyor. Fenerbahçe ve Beşiktaş gibi büyük takımlarda bulunduğu şanslı nedenlerle yeterince iyi değerlendirememiş gibi göründü. Ancak yılmadı ve mücadelesini sürdürdü.

Geçen sezon Trabzonspor'da belli ki Şenol hocanın da katkısıyla en üst noktaya çıktı. Bordo Mavili takımın ölüp ölüp dirilerek kazandığı maçların kader adamı oldu. Kimi zaman sakat sakat oynama özverisiyle de takdir topladı. Milli Takım'da da elbette ki hakkıyla oynuyor. Takıma yararlı olabilmek için de elinden gelenin fazlasını yapmaya çalışıyor.

Bütün bunlara kimsenin bir diyeceği olamaz. Fakat aynı Burak kendisine atılan topun hiçbirini göğsü, kafası ve ayağıyla kontrol edemiyor. Durdurmaya çalıştığı her top en az birkaç metre açılıyor. Bu yüzden de kolaylıkla gol olabilecek pozisyonlar tehlikeye bile dönüşmeden ölüyor.

Bu dağınıklığı nedeniyle Burak'ın yanında topu ona tekrar tekrar kazandıracak hatta biraz da rakip savunmanın hedefi olacak adama gereksinme var. Geçen sezon bu işi Umut Bulut çok iyi yaptı. Milli Takım'da Colin Kazım'ın bu özelliği taşımayışı işi zorlaştırıyor. Ayrıca Kazım'la Burak arasında iyiyi boşverin herhangi bir iletişim olduğunu söyleyebilmek de zor.

Kazakistan gibi zayıf rakiplerle oynarken yaşanan sıkıntıyı kolay aşmak için golcünüzün daha becerili olması lazım. Burak bunu bir kez yaptı. Fakat çok kötü bir takım olan ve berbat savunma yapan rakip karşısında öteki fırsatların hiçbirinden yararlanamadı. Bu nedenle futbol tarihimize bir fiyasko daha yazdırmanın eşiğinden döndük..

Ayrıca Burak'ın gol olabilecek bölgelerdeki serbest atışlarda topun başına geçişi insanı gerçekten şaşırtıyor. Bunu Trabzonspor maçlarında da yapıyor. Şu ana kadar izlediğim atışların hiçbirisi rakip kale için en küçük tehlike oluşturmadı. Peki Burak neye dayanarak bu tür şansları heba etme hakkını kendinde görüyor?

Bu yazının başta kulüpçülük engeli olmak üzere öteki saplantılarımızı aşip da makul bir tartışma ortamı içinde değerlendirilmesinden elbette ki en küçük bir umudum yok. O nedenle bu tatsız yazıyı Fatih Terim'in anlattığı, gülümsetici bir penaltı anekdotuyla noktalamak istiyorum:

Yıllar önceki galiba bir Demokratik Almanya maçı öncesinde maçta penaltı olursa kim atacak diye Alpaslan Eratlı ile konuştuklarını anlatmıştı Fatih hoca. Sonrasında "İkimiz de atmayalım, Cemil atsın" demiş. Gerekçe de şu: "Biz atsak ve top kaleciden ya da direktten dönse, 'Ulan, koskoca Fatih Terim'in şutu kaleciden mi döner!' diye gurur yapar, arkasını kovalamayız. Fakat aynı durum Cemil için olursa tazı gibi kovalar ve ne yapıp edip golü atar."

Burak'ın direktten dönen penaltısında geri gelen top ayağının dibinden geçerken, o ağlamaya hazırlanıyordu da oradan aklıma geldi...

Sen bana aldırma Buracım, oynamana bak!

Yazmaktan soğumak

Bu kez kendimle ilgili bir durum değil bu, şike soruşturması sonrasında pek çok gerçek spor yazarı arkadaşımızın yazmaktan soğuduğunu görüyoruz. Sayfalardaki yazılar azaldı, televizyonlarda da arkadaşlarımızı çok daha seyrek görüyoruz. Hatta Zaman Spor için bile bunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Belki de yıllardır ilk kez ağustos ayı en az yazının yayımlandığı bir dönem oldu.

Spor dışından arkadaşlarımız da başlangıçta heyecanla girdiler bu işe ve temiz futbola ulaşma umuduyla gerçekten önemli yazılar yazdılar. Ancak onların heyecanının da epeyce azaldığını hatta yok olduğunu görüyorum. Memlekette bu işlerin nasıl yürüdüğünü hepimiz bir kez daha görmüş olduk!

Yazmadan ve konuşmadan soğumuş gibi görünen arkadaşlarımız haksız değil. Çünkü temizlik ve dürüstlük dışında hiçbir talebi olmayan yazıların nasıl bir kayaya çarptığını görmek elbette ki onları şaşkına çevirdi ve hatta umutsuzluğa kapılmalarına yol açtı. Toplumsal ortam böyle durumlarda temizlik için pek elverişli sayılmaz. Tabii bu ortamda Vatan'ın spor müdürü İbrahim Seten kardeşim ile Milliyet'ten Attila Gökçe ağabeyin harika yazılarını atlamış olmayalım. Seten ve Gökçe, ciddi bir tikanıklığa düştüğümüz bu alanda çıkış yolunu da gösteren muhteşem değerlendirmeler yaptılar. Futboldan ve yazmaktan soğuduğumuz zamanlar elbette ki olacaktır ama bir yere gitmeye niyetimiz yok. Akli yerinde, yüreği serinde, kalemi elinde spor yazarı olarak biz her zaman buradayız.

Dipnot:

Suskunluğum asaletimdendir

Her lafa verilecek bir cevabım var

Lakin

Lafa bakarım, laf mı, diye

Bir de söyleyene bakarım, adam mı, diye.

Dipnot'tan fazlasına değmeyecek biri için hatırlattım Hz. Mevlânâ ile Ömer Hayyam'ın bu sözünü. Çiçek diye saksıya dikilmiş enginarın biri hakkımda yakışksız birtakım sözler etmiş de, 'Yanıtlayacak mısın', diye soran okurlar var. Yanıtım bu olsun. Gerekli görürsem daha fazlasını da yapmakta zorlanmam.

Konuyu kendisi açan bir dostum, eğlenceli değerlendirmede bulundu: "Senin ona yanıt vermen, yarı ağır sıklet boksörün terbiyesizlik etti diye alkolik komşusunu dövmesine benzer ki hiç yakışık almaz! Daha çok terbiyesizlik ederse yani gazetesi buna izin verirse o zaman gerekeni yaparsın."

Ben de dostumun dediğini yapacağım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Galatasaray'ın avantajı Terim ve yeni kadro

Ahmet Çakır 2011.09.06

Bu sezonun en çok merak edilen takımlarından biri kuşkusuz Galatasaray olacak. Sarı Kırmızılı takım tam anlamıyla bir yıkım yaşadığı 2010-2011'in ardından Fatih Terim'le hızla ayağa kalkacak gibi göründü hazırlık döneminde.

Terim etkeninin yanısıra transferler de yabana atılacak gibi değil. Hatta bu konuda aşırıya kaçıldığı yolundaki eleştiriler bile oldu. Maliyetleri hiç de düşük sayılamayacak, futbol kaliteleri de yetersiz denilemeyecek Culio ve Stancu'dan bu kadar kolay vazgeçilmemesi gerektiğini savunanlar var.

Konuyu şöyle ortaya koyabiliriz: Madem bu takımın tepeden tırnağa yenilenmesi gerekiyor, o zaman bu transferler zorunlu. Bunun tersi olan görüş de şöyle: Alınan oyuncularla eldekiler arasında çok büyük farklar olmuyor. Eldekilerin bir bölümü geçen sezonki toplam perişanlık yüzünden kendilerini gösteremediler. Bu sezon daha verimli olabilirlerdi. Bu şans onlara verilmeliydi.

Birinci görüşün güçlü yanı şu: Transfere bir yatırım yapılmışsa onu yarım bırakmamak gerek. Yani 50 milyon Euroluk transfer gerektiğini hesaplayıp da 45'ini harcadıktan sonra artık frene basılmalı diye düşünmenin bir anlamı yok. Ancak transferi çok önemseydiğiniz zaman takımdaki dengeleri kurmakta da zorlanabiliyorsunuz. Terim'in ikinci döneminin 2004-2005 sezonunda yaşanan biraz da buydu. Transfer çılgınlığı iyi bir takım kurmayı imkânsız hale getirmişti.

Bunca transfere karşın Sarı Kırmızılı takımın savunma göbeğindeki sorun, hazırlık maçlarında kendini gösterdi. Ayrıca golcülerin güvenilmezliği de görmezden gelinemeyecek bir durum. Baros, sadece futbol olarak değil başka açılardan da güvenilmesi zor biri... Kazım'ın atacağı gol sayısının toplam 10'u bulabileceği kuşku. Elmander'in de leblebi gibi gol atan bir adam olmadığı biliniyor.

Yani elinizde 3 önemli golcü varmış gibi görünüyor ama üçünün bir Hakan Şükür edip etmeyeceği çok kuşku. O nedenle transferdeki arayışı makul karşılamak zorunda kalıyorsunuz.

Aynı şekilde Arda'nın gidişi de ciddi bir sorun oldu. Terim, pek çok hesabı yeni baştan yapmak zorunda kaldı. Onun yerine diye birini bulmaya çalışmanın anlamı yok. Galatasaray elbette ki Arda'sız oynamayı becermek zorunda.

Doğrusunu isterseniz Terim'in kurmaya çalıştığı takımın sadece önümüzdeki sezon için değil ondan sonrakilere de hazırlandığını görmek gerek. Tam anlamıyla yeniden yapılanma bu. Böyle dönemlerin sorunlarını da taşıyacak haliyle.

Şurası kesin: Geçen sezonki fiyaskonun ardından bu takımın toparlanmasının birkaç yıl alabileceği yolundaki görüşlerin hiçbir anlamı yok. Tam tersine Sarı Kırmızılı ekip bu sezonun en güçlü şampiyon adaylarından biri. Liverpool karşısındaki göz kamaştırıcı futbol bunu gösterdi.

Hazırlık döneminde güçlü rakiplerle oynamak doğru bir strateji oldu. Bunu sezon içinde de sürdürmek gerek. Bu şekilde Avrupa'da olmayışın psikolojik yönünü halletmek mümkün olacağı gibi gençlerin Avrupa deneyimi de artacak. Liverpool maçı sırasında lige daha hazırmış gibi görünen takım sonrasında bocalar gibiydi. Ancak o maçın ardından hiç Türk Telekom Arena'da oynama imkanı bulunamayışı da bunda bir etken olarak kabul edilebilir. Buradaki ilk lig maçı olan Samsunspor karşılaşmasının her bakımdan çok keyifli geçeceği açık.

GALATASARAY

Mevki/Futbolcu Yaş Uyruk

Kale:Fernando Muslera 25 Uruguay

Aykut Erçetin 28 Türkiye

Ufuk Ceylan 25 Türkiye

DEFANS

Tomas Ujfalusi 33 Çek Cum.

Gökhan Zan 30 Türkiye

Hakan Kadir Balta 28 Türkiye

Sabri Sarıoğlu 27 Türkiye

Çağlar Birinci 25 Türkiye

Servet Çetin 30 Türkiye

Semih Kaya 20 Türkiye

ORTA SAHA

Ceyhun Gülselam 23 Türkiye

Selçuk İnan 26 Türkiye

Engin Baytar 28 Türkiye

Aydın Yılmaz 23 Türkiye

Ayhan Akman 34 Türkiye

Yekta Kurtuluş 25 Türkiye

Emre Çolak 20 Türkiye

Kazım Kazım 25 Türkiye

Felipe Melo 28 Brezilya

Emmanuel Eboue 28 Fildişi Sahili

Albert Riera 29 İspanya

FORVET

Johan Elmander 30 İsveç

Milan Baros 29 Çek Cum.

Anıl Dilaver 20 Türkiye

Sercan Yıldırım 21 Türkiye

TEKNİK DİREKTÖR: Fatih Terim

BAŞKAN: Ünal Aysal

GELENLER: Fernando Muslera (Lazio), Tomas Ujfalusi (A.Madrid), Felipe Melo (Juventus), Emmanuel Eboue (Arsenal), Johan Elmander (Bolton), Albert Riera (Olimpiakos), Selçuk İnan (Trabzon), Ceyhun Gülselam (Trabzon), Engin Baytar (Trabzon), Sercan Yıldırım (Bursaspor).

GİDENLER: Arda Turan (Atletico Madrid) Mustafa Sarp (Samsun), Serkan Kurtuluş, Mehmet Batdal (Karabük), Musa Çağıran, Barış Özбек (Trabzon), Pino (El Nassr Saudi), LorikCana (Lazio), Lucas Neill (El Cezire), Harry Kewell (Melbourne Victory), Zapata (Pereira), Emiliano İnsua, Cem Sultan (Kayseri), Emmanuel Culio (Ordu), Bogdan Stancu (Ordu).

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gülelim mi ağlayalım mı?

Ahmet Çakır 2011.09.07

2000 Avrupa Şampiyonası finallerinde Milli Takımımız, İsveç ile turnuanın en sıkıcı maçını oynama başarısını göstermişti.

Dün geceki karşılaşma da sanıyorum 2012 elemeleri için aynı unvanı rahatlıkla elde edebilecek bir maç oldu. Son iki dakikası dışında tam bir futbol işkencesine tanıklık ettik.

Milli Takım'ın en güçlü yanı ortaalan iken de fazla birşey oynamadığımızı hatırlayınca Avusturya maçının nasıl geçeceğini tahmin etmek zor değildi. Açıkçası, Hamit ve Nuri gibi dünya çapında iki adamdan hiç yararlanamama sıkıntısı sürerken Emre ve Selçuk İnan'ın da yokluğu talihsizlikti.

Yedekten girme umudu bile çok az olan Yekta'ya kilit adam rolü vermek de öyle... Yine 'kerhen' oynatılan M.Topal ile S.Şahin'in savunmanın önünde daha çok kalışı, ilk yarım saat içinde rakibe teslime hazırmışız gibi

bir görünüm ortaya çıkardı. Üstelik Almanya'dan 6 yemiş olsa da Avusturya'nın panzerlere attığı 2 gol görmezden gelinecek gibi değildi.

Tüm beklentilerimiz Arda'ya bağlanmıştı. O da bunun farkındaydı. Oyunda pek görünmediğimiz 30 dakika içinde bizim gol bulmamız da sürpriz olmazdı. Önce Umut, sonra Burak iki önemli fırsatta yeterince becerikli olamadı. Hiddink'in Kazakistan azabının faturalarından birini Kazım'a kesmiş olması doğaldı ama M.Ekici'yi dışarda bırakması için bunu söylemek zordu.

İkinci yarıya değişiklik yapmaksızın başlamak, teknik direktörümüzün de 'önce bir gol yiyelim, sonra belki oynarız' diye düşündüğünü mü gösteriyordu? Rakip teknik direktörün bunu farkedip hamle yapması üzerine gole yaklaşan da biz olduk, iyi mi! Burak'ın kafa vuruşuyla S.Şahin'in nefis şutunda biraz da şansa ihtiyacımız vardı.

Daha ilk yarıda neredeyse takımın yarısını değiştirmek gereken oyunda Hiddink'in tek değişiklik yapmadan 90+1. dakikayı bulması, onun artık futboldan umudu kesip batıl birtakım yaklaşımlardan medet ummaya mı başladığını gösteriyor?

Baştan sona endişe içinde oynadığımız bu pasif futbolun artık telafisi olmayan bölümünde iki sıkıntı yaşadık. Birinde yardımcının ofsayt bayrağıyla soluklandık, ötekinde de hakemin penaltı aldanişına düşebileceği pozisyonda böyle bir talihsizlik yaşamayışımıza şükrettik.

Ancak asıl büyük balığı yakalayıp da kaçıran biz olduk. Son dakikada Burak'ın kazandırdığı penaltı için onbinlerce kişinin 'Gördün mü Ahmet Çakır!' dediğini biliyorum (Merak etmeyin, daha fazlasını da tahmin edebiliyorum). O bunları yapsın, ben bu tepkileri göğüslemeye hazırım.

Penaltıyı atamayacağımızı tahmin etmek zor değildi. Çünkü Arda dakikalar önce oyundan düşmüş ve yürüyemez hale gelmişti. Ancak sonrasında kaçırdığımız fırsat daha da yıkıcıydı. Elbette ki bu sonuç istediğimizi elde etmeye yeteceği için çok üzölmeye gerek yok. Ancak kazanılmış sayılabilecek maçtan böyle ayrılmak da pek eğlenceli sayılmaz.

Maçın en iyisi İspanyol hakemdi. Adeta hakemlik dersi verircesine bir maç yönetti.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnanılmaz bir raslantı!

Ahmet Çakır 2011.09.11

Milli Takım'ın Avusturya maçından önce biz de rakip ülkenin spor yazarları ile oynadık.

Sonucu filan ne siz sorun ne de ben söyleyeyim. Biz çok eksiktik, rakip de işi fazla ciddiye almıştı; sonuç felaket oldu.

Fakat bundan çok daha önemli olan karşılaşmayı yöneten hakemdi. Elindeki birtakım fotoğraflarla yanımıza gelen bu kişi, öteki arkadaşlarım için belki fazla heyecan verici biri olamazdı ama benim gökte ararken yerde bulduğum biriydi!

Önce şu günlerde Metin Oktay'la ilgili kitabı tamamlayıp matbaaya verdiğimi söyleyeyim. O kitapta doğal olarak yer alan bilgilerden biri, rahmetlinin futbol hayatı boyunca sadece 1 kez oyundan atılmış olmasıydı.

Şimdi sıkı durun: Metin Oktay'ı oyundan atan hakem de bu kişiydi. Franz Wöhrer, elindeki fotoğrafın arkasında yazılı tarihi de gösteriyordu: Evet, 3 Mart 1968. Wöhrer'in arkasında GS kaptanı olarak Metin Oktay, FB kaptanı olarak da Nedim Doğan sahaya çıkıyordu...

Heyecandan şaşkına dönmüş, bunun inanılması güç bir olay olduğunu anlatmaya çalışıyordum arkadaşlarıma. Aslında yaptığım pek de doğru değildi. Bir yandan da onları atlatmayı düşünmem gerekebilirdi ama umurumda değildi. Herkesle paylaşmak daha keyifliydi böyle inanılmaz bir olayı.

Nitekim Fanatik'ten Mehmet Demircan kardeşim başta olmak üzere öteki arkadaşlar da Wöhrer'le konuşup durumu herhalde gazetelerine aktardılar. Ben de daha geniş biçimde yazabilmek için yazı günümü bekledim.

Wöhrer, ülkemize defalarca gelmiş. Beşiktaş'ın CSKA Sofya ile olan bir maçını hatırlıyor, başka karşılaşmalar da yönetmiş. Doğan Babacan'la olan bir fotoğrafı vardı, onu da gösterdi. Türkiye'de maç yönetmekten her zaman büyük keyif aldığını ve bir yığın dost edindiğini söylüyor.

Turist olarak da defalarca ülkemize gelmiş Herr Wöhrer. Klasik deyişle tam bir Türk dostu. Fakat maçta bizi pek kollamadı hatta düpedüz harcadı denilebilir, orası ayrı...

Bazılarınca futbolumuzun daha iyi durumda olduğunun ileri sürüldüğü, en azından çok daha temiz bir spor dünyasında yaşadığımızı sandığı 1960'lı yıllarda, maçlarımıza yabancı hakem getirme zorunluğuna varana kadar pislığe batmış durumda olduğumuz gerçeğinin de üzerinde durmalıyım.

Önümüzdeki hafta başında onu kaybedişimizin 20. yılı nedeniyle anacağımız Metin Oktay'ı da bu vesileyle bir kez daha yâd etmiş olalım...

Arda Turan ve Alkan'ın yanındayım

Ülkemiz ne yazık ki bu yönden söylenmiş büyük sözlere karşın pek barış yanlısı insanların yaşadığı bir yer gibi görünmüyor. Tam tersine her türlü sorunumuzu öterek ve öldürerek çözüme yaklaşımı her zaman ağır basıyor.

Bunun bize neler kaybettirdiği ortada. Bugüne kadarki ölme ve öldürme anlayışıyla nereye varabildiğimiz ortada: Bu korkunç yanlışları yapanlar şimdi de bize ülkemizin bölünme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu söylüyor. Sanki bu duruma ben yol açmışım gibi!

30 yıldır ülkeyi perişan eden, onbinlerce insanımızın ölmesine ve bir ülkenin yeni baştan kurulmasını sağlayabilecek kadar büyük maddi kaynağın yok olmasına yol açan durumun sorumluları hâlâ bizi tehdit edebiliyor! O korkunç yanlışın sesi, barış isteğini rahatlıkla bastırabiliyor. Bu ülkede 'kimse ölmesin, analar ağlamasın' demek neredeyse bir suç olarak görülebiliyor. Kazakistan maçından sonra Arda Turan'ın söyledikleri bundan başka birşey değildi. Ancak kısa sürede söylediğine söyleyeceğine pişman edildi.

Ona destek veren ve sözlerini alkışlayan Ahmet Turan Alkan dostumuz da 'Arda sözlerinden çarketmek zorunda kalabilir ama bizim öyle bir lüksümüz yok' anlamında değerlendirmelerde bulundu.

Fikir namusuna sahip biri olarak bunları görmezden gelemem. Hem Arda'nın o yanlış anlaşıldığını söylemek zorunda kaldığı sözlerinin hem de Ahmet Turan Alkan dostumun söylediklerinin yanındayım. Hepsinin altına ben de imzamı atarım.

'Akıllı ol' şeklindeki mafyatik korku salma amaçlı söylemler ve tehditler, bizim alışkın olmadığımız şeyler değil. Bu yaşıma kadar nasıl vız gelip tırıs gittiyse bundan sonra da öyle olur.

Ancak asıl ürpertici olan her türlü barış isteğinin böyle bir zihniyetle karşılaşp tuzla buz oluvermesi. Bize bu korkunç ölme ve öldürme çıkmazını benimsetenler de herhalde köşelerinden kıs kıs gülüyorlar.

Bazı insanlarımız ne yazık ki kendi katillerine hayran olduklarını bile göremeyecek durumda. Ölen sensin be adam! Onlara hiçbirşey olduğu yok. Yetmiyormuş gibi ölmeyi ve öldürmeyi yücelten de sen oluyorsun.

Arda Turan ve onun gibi etkili kişiler bu konuda çoktan seslerini yükseltmeliydiler bugüne kadar. 'Kimse ölmesin' demenin bu kadar zor olduğu bir ülkede hiçbirimiz doğru dürüst yaşayamayız. Ölen her kişiyle birlikte biz de ölüyoruz. Kendi ölümümüze alkış tutacak kadar akılsız olduğumuzu hiçbir zaman göremeyecek miyiz?

Tamam, en büyük Burak!

Bu ülkede herhangi bir konuda fikir tartışması yapılamadığını derinden biliyorum. Çünkü bu işin tarihini yazdım, henüz yayınlamadım. Türk Basın ve Demokrasi Tarihi adlı bir çalışmam, daha doğrusu bu olayı sansür açısından işleyen bir araştırmam var. Neredeyse 35 yıldır bununla ilgileniyorum.

Burak Yılmaz önemli ve değerli bir oyuncu. Bunu benim söylememe filan gerek yok, gün gibi ortada. Fakat bu futbolcu 'yetenekli' değil. Çünkü o ayrı bir durum. Allah o yeteneği başka çok büyük oyunculara da vermeyebiliyor. Örneğin, İnter'in Arjantinli kaptanı Zanetti 38 yaşında hâlâ oynamaya çalışıyor. Bence de dünyanın en yararlı oyuncularından biri. Fakat kesinlikle yetenekli değil. Başka özellikleriyle o takımda oynayabiliyor. Bu da çok önemli.

Bizde bunu söylediğin anda 'Vay efendim, zaten sen şöylesin, böylesin!' türünden ne yazık ki düzeyi çok düşük birtakım saçmalıklara hazır olman gerekiyor. Hatta çok daha fazlasını da göze almak şart olabiliyor.

Tamam, kabul ediyorum; Burak Yılmaz dünyanın en yetenekli oyuncusu ve ben de bu işten anlamıyorum. Ayrıca, bunu onun moralini bozup Milli Takım ve Trabzonspor'un başarısız olması için yaptım; onu da itiraf ediyorum.

Tabii bir de direktan dönen penaltıda aynı oyuncunun topa vurması halinde ofsayt olacağını bilmediğim yolundaki iddialara da göğüs germek gerekiyor ki artık o kadarına dayanamıyorum.

50 yıldır futbol seyredip 35 yıldır da aralıksız yazan biri herhalde bu kadar basit bir durumu bilir. Ayrıca kural kitabını sadece en çok okuyanlardan biri değilim aynı zamanda yazmışlığım bile var. Başka birşey anlatmaya çalışıyorum ama kimsenin anlamaya niyeti olmayınca haliyle dönüp dolaşıp suçu kendimde aramam gerekiyor. Tamam, onu da kabul ediyorum; futbol kurallarını bilmiyorum. Başka?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Değişen birşey yok

Ahmet Çakır 2011.09.12

Günün birinde bana 'Nasıl bir iklimde sürekli yaşamak isterdiniz?' diye sorulacak olsa 'Dün İstanbul'da olduğu gibi' yanıtını verebilirdim. Bütün gün pırıl pırıl bir gökyüzü, boğmayıp ısıtan bir güneş, akşamüzeri de tatlı bir serinlik. (Tabii bu sadece Atatürk Olimpiyat Stadı için sözkonusu olabilir.)

Kısacası, 5 Ağustos'un boğucu sıcakıyla kıyaslandığında futbol için herşeyin uygun olduğu ortamda, yenilenmiş Galatasaray, azımsanmayacak sayıdaki taraftarının önüne çıktı. Geçen sezonki kâbustan kurtuluşun ilk adımı için herşey hazır gibiydi.

Sarı Kırmızılı takımda birşeylerin değiştiği elbette ki biliniyordu. Artık oyuncular en azından forması sarı kırmızı olanlara pas veriyor, mücadele ediyor, top kazanıyor, taçları kendi arkadaşlarına atabiliyor, kısacası birşeyler yapmaya çalışıyorlardı. Hatta çalım atabilen bile vardı.

Ancak dişli rakip karşısında Kazım ve Baros'un gücü pek gol üretmeye yetecek gibi değildi. Eboue ile Selçuk, Sabri ve Melo'nun cezaalanı çevresine sokuluşlarına da Belediye pek pabuç bırakmadı. Kazanılan serbest atışların kullanımında geçen sezondan bu yana hiçbir gelişme olmayışı Cim Bom'un erken tıkanıklığa düşmesine yol açtı.

Bu bölümde 'Hiç değilse kalecimiz iyi' diye avunur gibiydi Sarı Kırmızılılar. O da önemli kurtarışların ardından topu rakibin önüne bırakıp gole yol açınca kuşkusuz çoğu kişi, durumu, 'Değişen birşey yok' bezginliğiyle karşılamış olmalıydı.

İkinci yarıya Gökhan Zan'ın yerine Yekta'yı alıp Sabri'yi sağbeke çekerek yapılan düzenlemeyi bu sezon sık sık görebiliriz. Ancak bunun da fazla birşeyi değiştirdiğini söyleyebilmek kolay değil. Yine oyunun hakimi rakip takımdı.

Hatta Terim'in daha sonra sakatlanan Çağlar'ın yerine Sercan Yıldırım'ı oyuna alarak üstlendiği risk de doğal olarak rakibi gole daha çok yaklaştırdı. Engin'in de oyuna alınmasıyla adeta rakibin golü garanti hale geldi.

Tıpkı geçen sezon olduğu gibi sahada neyi nasıl yapması gerektiğini daha iyi bilen taraf evsahibiydi. Hem mücadele güçleri hem oynama becerileri daha üstündü. Bilmeyen biri 'Bunların hangisi Galatasaray?' diye sorsa yanıt onların lehine olurdu.

Sarı Kırmızılı takım yapılan onca transfere karşın henüz top oynamayı öğrenir gibi. Bunu doğal karşılamak mümkün ama 1,5 ay önce Liverpool karşısında bundan daha iyi bir takım izlemiştik. Gerçeği görebilmek için bunu hatırlamadan edemeyiz.

İstanbul Belediyespor'un sessiz sedasız yaptığı işlere artık daha çok saygı duymalıyız. Kağıt üzerinde kendisinden 4-5 kez daha üstün bir takımı o kadar rahat yendiler ki...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

En kötüsü panik olur

Ahmet Çakır 2011.09.14

Feci bir sezonun ardından neredeyse tepeden tırnağa yenilenen, yani yönetimini, teknik direktörünü ve takımın da önemli bir bölümünü değiştiren Galatasaray'ın sezona yenilgiyle başlaması olabilecek en kötü işti.

Sarı Kırmızılı takımın toparlanmasının kolay olmayacağını ileri sürenler asıl şimdi haklı çıkabilirler. Çünkü bu güvensizlik ve moralsizlikle yenilgi alışkanlığı takımın beklenen noktaya gelmesini güçleştirebilir. Üstelik, Terim'in artık kaybedebileceği birşeyler var ve bunun endişesi içinde paniğe kapılması mümkün.

Nitekim, Büyükşehir Belediyespor maçında olupbitenleri böyle değerlendirmek belki de en doğrusu olur. Rakibin kendine güvenen, bilinçli ve sabırlı oyunu karşısında Galatasaray çaresiz kalınca Terim biraz bunaldı ve geçerli bir çözüm bulamadı.

Efendim, takım ruhsuz oynamış da, Arda'nın yokluğu önemli sorunmuş da bilmem neymiş... Elbette ki bunun gibi daha bir yığın mazeret üretilebilir ama asıl sorun transferler olacak gibi... Daha önce de anlatmaya çalıştık, Liverpool maçında Galatasaray çok daha iyi durumdaydı. Sonrasındaki transferler ve çalışmalar yarar yerine zarar getirmiş gibi görünüyor.

4-5 doğru ve gerekli adamla hemen transferi kapatıp işine gücüne bakmak varken akılların hep orada oluşu, sanıldan çok daha büyük dertler çıkarabilir. Üstelik bu transferler, zaten sınırlı olan kaynakların heba olmasına yol da açıyor. Terim'in Ocak'a kadar bunlarla idare edileceği yolundaki söylemi insana 'Eyvah!' dedirtiyor.

Yapılmış olan transferlerin ardından Galatasaray'ın asıl eksiklerinin neler olduğu biliniyor. Oynamayı bilen, çabuk bir stoper ve golcülüğü tartışmasız santrfor. Bunlar bulunamayınca derde deva olmayacak nitelikte bir yığın adam alındı. Bu da sağlam bir takım yapısı oluşturmayı biraz zorlaştırdı. Önümüzdeki haftalarda da transfer edilmiş olan adamlara yer açma uğruna epeyce dalgalanma yaşanacak. Bunun da başarı getireceğini düşünmek gerçekçi olmaz.

Kazım ve Baros'la gol atmanın zorluğunu Terim de görüyor ama yetmiyor; daha fazlasını yapabilmeli. Onların birlikte oynamalarından bir yarar doğmayacağını kabul etmek gerek. İkisi de sistem oyuncusu değil, kafalarına göre oynamaya çalışıyorlar ve buna uygun yeteneklerinin olduğu da tartışılır.

O zaman gelsin transfer gitsin transfer! Elmander'in de Sercan'ın da bu noktada derde deva adamlar olmadığı gün gibi ortada. Kariyerleri ve attıkları gol sayısı meydanda. Dolayısıyla Galatasaray sezona bu noktalarda ciddi birtakım çıkmazlarla başlamayı kabullenmiş durumda.

Sabri'nin ortaalandan oynaması hemen tüm teknik adamlara doğru gibi görünüyor ama sonunda bundan hiçbir yarar doğmadığı görülüp vazgeçiliyor. Çünkü Sabri top kullanma ve iş bitirme becerisine sahip değil. Sadece hızı ve çabasıyla ayakta durmaya çalışıyor. Dolayısıyla herhangi bir soruna çözüm getirmiyor.

Üstelik, ağır oyunculardan kurulu savunmada gerek düz gerekse ters kademeler için en gerekli adam Sabri. Ortaalan için yığınla adam alınıp Culio'nun bile gönderilmesine yol açacak bir sıkışıklık doğmuşken hâlâ Sabri'den burada yararlanmaya çalışmak elbette ki Terim'in mutlaka vazgeçeceği gereksiz bir arayış.

O noktada asıl gerekli adam, takımın futbol aklını ve oynama güvenliğini temsil edecek biri olmalı. Şu anda takımda böyle biri yok. O zaman Selçuk İnan ve Melo'nun biraz daha değişik şekilde oynamaları düşünülebilir. Büyük takım rakip sahada daha uzun süre kalabilmeli ve etkili olmalı. Galatasaray bunu yapamıyor.

Daha söylenecek pek çok şey var, yeri geldikçe de söyleriz. Musleralı, Eboueli, Melolu, Selçuk İnanlı ve hatta Rieralı bir kadro elbette ki geçen sezonki gibi yerlerde sürünmeyecektir. Ancak Terim'in şu aşamada sorunlara çözüm bulma konusunda fazla bir mesafe alamadığını da kabul etmeliyiz. Bunun giderek bir paniğe yol açması asıl felaket olur.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hücum etmeyi bilmeyen takım

Ahmet Çakır 2011.09.19

Her şeyden önce ve çok ağırlıklı olarak şunu söylemek zorundayım: Ne zaman, nerede, nasıl olursa olsun kazanmak önemlidir.

Hele G.Saray gibi neyi nasıl yapacağına henüz karar verememiş ve bu yüzden oyunun büyük bir bölümünde geçen sezonki perişanlıktan görünüm veran bir takım için herhangi bir maçı üç puanla kapatmak en öncelikli iştir.

En büyük sorun bu takım nasıl hücum edeceğini bilmiyor. Geçen hafta İstanbul Büyükşehir Belediyespor karşısında da iyi oynuyormuş gibi görüldüğü bölümlerde Eboue'nin attığı şuttan başka akılda kalacak bir şey yoktu. Bu karşılaşmanın da çok büyük bir bölümü neredeyse pozisyonsuz geçti. İyi kötü rakip ceza alanı çevresine kadar gelen Sarı-Kırmızılı oyuncular, bu bölgede futbolu adeta yeni öğreniyormuş acemilikleri içinde rakip için en küçük bir sıkıntı bile oluşturmada topu teslim edip geri dönüyorlardı.

Böyle sıkıntılı bir ortamda serbest vuruşların iyi kullanılmasının ne kadar büyük önem ve değer taşıdığını artık çocuklar bile biliyor. Nitekim Melo'nun yaklaşık 30 metreden vuruşunda topun rakibe çarpıp yön değiştirmesiyle bulunan gol Galatasaray için ilaç oldu.

Ancak Sarı-Kırmızılı takım, o kadar kolay gol yiyor ki, açıkçası Samsunspor'dan yenen gol sonrasında takımın teknik direktörü ben olsam artık bu kadarına dayanamıyorum deyip işi bırakmayı bile düşünebilirdim. Orta alanda bomboş bir durumda Gökhan Zan topu pat diye rakip futbolcuya veriyor. O oyuncunun ileri pasına kimse koşmuyor, koşan yetişemiyor. Yetişen Melo da topun kendi ağlarına gitmesine yardımcı oluyor. Bitmedi, bir çuval para verilerek alınan Muslera da nedense yarım saat önce yere yatmış, top tıngır mıngır ağlara yuvalanırken o da seyrediyor.

Bundan sonrası G.Saray için bir facia olabilirdi. Ama Sercan-Elmander işbirliğiyle gelen gol belki de bütün bir sezonu kurtarabilecek değer taşıyordu. Sonrasında Ahmet Şahin'in acemiliği Samsunspor'un yıkılışını tamamlayan hareket oldu.

Sarı-Kırmızılı takımın önemli ölçüde yenilenmiş olmasından doğan sorun ve sıkıntıları elbette ki anlıyoruz. Ama bu takımın bir oyun planının olmayışı çok sırtıyor. Kazım ve Baros'un birlikte oynadığı bir forvetle hücum etmeye çalışmak sadece rakip takıma yarar getiriyor. Yapılan değişiklikler de bir B planını devreye sokmaktan çok, 'inşaallah böylesi daha iyi olur' çaresizliği gibi görünüyor. Bu maç kazanılıp çok büyük bir sıkıntı atlatılmış oldu, ama bundan sonrasında da G.Saraylıların pek mutlu bir sezon geçirmeyecekleri yolundaki endişeler çoğalıyor. Yine de kazanılmış bir maçtan sonra kederlenmenin anlamı yok. Hakem Kuddusi Müftüoğlu, G.Saray'ın penaltısını tekrarlatmalıydı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Artık Metin Oktay kitabımız var

Ahmet Çakır 2011.09.20

Yaptığım işlerle övünmek gibi bir huyumun olmadığını okurlarım biliyor. Hatta yazdığım kitaplar arasında Rıza Çalımbay'ın Beşiktaş'taki 20 yıllık futbol hayatının bulunduğunu unutacak kadar böyle bir duygudan uzağım...

Ancak Galatasaray ve Türk futbolunun gerçek efsanesi Metin Oktay'la ilgili bir kitap yazabilmiş olmaktan dolayı son derece mutlu ve gururluyum. Biliyorsunuz, bizde buna benzer konularla ilgili olarak sadece konuşulur. İş yazmaya geldiğinde ortalıkta kimseyi bulamazsınız.

Metin Oktay, oynadığı futbol ve attığı gollerin yanı sıra centilmenliğiyle de sadece Galatasaraylıların değil, bütün ülkenin sevgilisi olmuş bir örnek adam. Ancak benzeri birtakım yıldızlar gibi onun hakkında da tek kitap yoktu.

Haksızlık etmeyelim, jablesinde Metin adlı bir kitap hazırlanmış. Kendisi de Top ve Ben adlı bir kitap yazmış ama bunları kütüphanelerde bile bulmak mümkün değil. Ayrıca 'Kral için bütün yapılabilen bu kadar mı olmalıydı?' sorusu ortalıkta duruyor.

Galatasaray'da genç kuşaklar Metin Oktay sevgisiyle şu ya da bu şekilde tanışıyorlar ama onun kim olduğunu ve neler yaptığını tam olarak bilmiyorlar. İnternetteki bilgilerin önemli bölümü bir yerlerden aşırma ve haliyle kaynaktaki yanlışları tekrar ediyor.

Bütün bu saçmalıklardan kurtulabilmek ve Kral'a hakkı olan değeri verebilmek için elbette ki yapılması gereken pek çok iş var. Galatasaray Kulübü bunun farkında ve bunları yapmaya çalışıyor. Metin Oktay'a transfer ücreti olarak verilen Chevrolet aracı bulup müzeye koyma çabası da bunun bir örneği.

1962-63 sezonundan itibaren rahmetli Metin ağabeyi seyretme olanağını buldum. Elbette ki bugünkü gibi bilinçli bir izleme sözkonusu değildi ama onun değerini ve önemini anlamak için görmeden bakmak da yeterliydi. Bu kitap da benim ona kişisel borcum sayılırdı.

Başta Ahmet Selim ve Ömer Madra olmak üzere onun hakkında yazmış olan pek çok Metin Oktay severin katkılarından yararlandığım kitabın, ona olan borcumuzu ödeme konusunda denizde damla kabilinden bir katkısı olabileceğini düşünüyorum.

Günün birinde herhangi bir nedenle Metin Oktay'la adımın yan yana yazılabileceğini hayal etmem bile mümkün değildi. Böyle bir mutluluğa eriştiğim için bulutların üstündeyim. Buna dayanarak köşemi biraz kendim için kullanıyormuş durumuna düşmemi hoşgörürsünüz umarım.

En iyi yanıt budur

Tuncay Şanlı'nın eski teknik direktörü Tony Pulis'in sözleri tam damarımıza basacak türdendi. Türkiye ve Ukrayna'nın Avrupa sayılamayacağı yolundaki sözlerin hangi kapsamda ve niye söylendiğini anlamaya çalışmadan tepki göstermeye çalışmak da doğal refleksimizdi.

Stoke City'nin Galli teknik direktörü sık sık sakatlanan oyuncusu Jonathan Woodgate'in özellikle yolu uzun deplasmanlara götürülmeyip tedavisinin sürdürüleceğiyle ilgili açıklaması, Radikal'de bile Sarkozy benzetmesiyle karşılık buldu.

Oysa çok da kulak asılacak bir söz değildi. Üstelik en iyi karşılığını Trabzonspor'un İtalya'da kazanması, Beşiktaş'ın da İsraili rakibini farklı yenmesiyle bulmuş oldu.

İsraille yaşanan politik sıkıntı çerçevesinde maç da biraz sorunlu hale gelir gibi olmuştu. Hem hiçbir olaya meydan vermemek hem de rakibi bir çuval golle göndermek en doğrusu oldu.

Benzer konulara sürekli bilinen tepkilerle yaklaşmak yerine işimize gücümüze bakmak daha iyi sonuçlar verecek. Uzun yıllar bunu anlayamadığımız için gereksiz sıkıntılar çektik Galiba bunu öğrenme yoluna giriyoruz...

Böyle olmaz Giresunlu!

Kuşkusuz böyle bir düşkünlüğünü siz de yaşamışsınızdır; büyük bir keyifle okuyacağınızı umduğunuz kitabın fos çıkması pek ender rastlanır durum değildir. Başıma defalarca geldi bu ama kitap meraklısı olmanın doğal sonucu olarak kabul ettim. Elbette ki yazar ve yayıncıların yeterince sorumlu tavır içinde olmamalarının da bunda rolü vardı.

Doğrusunu isterseniz bir erken uyarı yok değildi Gökçe Giresunlu'nun "Şike Şike Futbol" adlı kitabıyla ilgili olarak. Gündemi bu kadar iyi yakalamış olmanın da ötesinde tam 12'den vurmuş bir kitabın daha çok ilgi görmesi gerekirdi. 'Daha çok' sözün gelişi, kimse böyle bir kitabın varlığından bile haberdar değil. Açıkçası, bundan dolayı kimsenin bir kaybı da yok.

"Bir Şike Belgeseli..." olduğu ileri sürülen (altbaşlığı böyle) 446 sayfalık kitapta yeni ve ilginç hiçbirşey yok. Ayrıca kitap bir emek ürünü filan da değil. Son yıllarda gazetelerde zaten yayınlanmış olan şikeyle ilgili bazı haberler ilk 50 sayfalık bölümü kaplıyor. Sonrası için biraz sıkı durmanız gerekecek, 2005 yılında kurulmuş olan TBMM'deki Şike Komisyonunun raporu harfiyen aktarılmış!

Gökçe Giresunlu, spor dünyasından tanıdığımız biri değil. İnternete baktığımda 'Mustafa Kemal'in İnancı' adlı başka bir kitabının olduğunu öğreniyoruz. Kendisiyle yapılmış olan bir röportaj ise epeyce aydınlatıcı. Öncelikle gerçek adı bu değilmiş. Nedeni de pek iç açıcı sayılmaz.

Kendisiyle yapılmış bir röportaj durumu epeyce açıklıyor:

"Gazeteci, yazar Orhan Gökdemir, Gökçe Giresunlu müstear ismiyle bir kitap yazdı. Adı Şike Şike Futbol... Kitabında Türkiye tarihinde bir ilk olan Meclis şike tutanaklarını gün ışığına çıkardı." İyi, hoş da o tutanaklar gizli filan değildi ki gün ışığına çıkarılsın...

Gökdemir'in öteki kitaplarında ne yaptığını bilmiyorum ama bu kez yapılanın pek doğru olmadığını kendisinin de anladığını görüyoruz. (Yayınevinin zorlaması mı sözkonusu?) 'Katkım pek fazla değildi' diyor. Keşke 'Ortada yayınlanacak bir kitap yoktu ama ne olduğunu anlayamadım' diyebilseydi...

Orhan Gökdemir için yolu açık olsun, diyeceğim ama pek mümkün görünmüyor. Bu kitabı alan insanların yaşayacağı aldatılmışlık duygusu, ilerde yazarımızın daha iyi işler yaptığında önüne mutlaka çıkacak ve ona zarar verecektir. Böyle işler yaparken onu da düşünmek gerekir.

(Bir gazetenin kitap ekinde bundan sözeden yazı gördüm. Yazan arkadaşımız internete girip Gökçe Giresunlu'nun takmaad olduğunu öğrenme zahmetine bile katlanmamış. Üstelik, bu kitabın çeşitli bölümlerden oluşan bir çalışma olduğu gibisinden basmakalıp değerlendirmeler yapmış. Belli ki kitabı okuma zahmetine katlanmamış. Kendisinin bir kaybı yok ama okura karşı ayıp olmuyor mu?)

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Galibiyet kadar değerli

Ahmet Çakır 2011.09.22

Başlığımıza 'olabilir' eki de yapabiliriz. Geçen sezon Sarı Kırmızılı takımın ne kadar kolay yenilen bir ekip haline dönüştüğünü hatırlarsak, neredeyse tamamını 10 kişi oynamak zorunda kaldığı maçtan yenilmeden çıkmak hiç yabana atılacak bir durum değil. Hatta Terim'in kolay yenilmeyecek bir takım oluşturma konusunda ilk adımı bu maçta attığını da söylemek mümkün olabilir.

Muslera'nın toplam maliyetinin Karabükspor'un tamamından daha az olmadığını biliyor muydunuz? Galatasaray'ın takım kuracak kadar parayı gözden ve kasadan çıkarma özverisiyle aldığı kalecinin 3 haftalık bilançosu, ürpertici. Bu maçta yaptığı ise sadece kalecilik değil futbol hakkında hiçbirşey bilmediğini düşündürecek türdendi.

Elbette ki Muslera bu değil. Ancak bu anormal hareketi hem kendine hem de takımına güvenmediğini anlatıyordu. O bakımdan cansıkıcı. Terim'in kaleci almak için çıkarması gereken adam Riera değil Serkan olmalıydı. Çünkü Riera iki yönlü oynayabiliyor. Serkan ise maçın başında kaçırdığı mutlak pozisyon dışında böylesine zor bir oyunu 45 dakika seyretmekle yetindi. Onun da ikinci yarıda yerini Sabri'ye bırakması doğaldı.

Terim, bunlara öfkelenirse de önceki iki maçla ilgili eleştirileri dikkate aldığını gösteren bir düzenleme yapmıştı. Baros'un kulübede kalması normaldi. Kazım da kanatta değilse de oyuna katkı anlamında daha verimli oldu. İkinci yarının başında yaptığı nefis ortaya kimsenin dokunamayışı onun kusuru değildi.

Oyunun 'böyle biter' görünümü kazanmaya başladığı dakikalarda kalecisizlik bir kez daha Cim Bom'un canını yaktı. Ancak tam dağılıp gideceği noktada Sarı Kırmızılı takım inanılması zor biçimde ayağa kalktı. Baros'un oyuna gireceği sırada top dakikalarca Karabükspor'un ayağında kalmış, Çek oyuncu da kenarda beklemek zorunda kalmıştı.

Baros'un girer girmez oluşturduğu penaltıda Rıdvan'ın büyük hatası vardı. Çünkü zaten cezaalanının kenar çizgisine yakın yerde, üstelik bir arkadaşının da onun önünü kapattığı sırada yaptığı hareket, akıldışıydı. Galatasaray'ı ayakta tutan adamlardan biri olan Melo, penaltıyı da iyi attı.

Selçuk İnan'ın ayakta durmakta bu kadar zorlanması, Sarı Kırmızılı takımın istediği futbolu oynamakta da aynı durumu yaşamasına yol açıyor. Yine de oynama becerisiyle vaziyeti idare ediyor. Eboue'nin de sakatlanması korkutucuydu ama oynama ısrarı takıma güç verdi. Ujfalusi'nin deneyimi, Sabri'nin çalışkanlığı, Elmander'in de elinden geleni yapmaya çalışması yenilgiyi önleyen etkenler oldu.

Galiba Terim'in tedirginliği takımı etkiliyor. Hoca sakın görünmeye çalışıyor ama öyle olmadığını anlamak da zor değil. Neyse, bu koşullarda Karabük'ten eli boş dönmek azımsanamaz. Hele geçen sezon 11 kişiyle ne kadar kolay yenilmiş olduğunuz hatırlanırsa...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeni dönemin ayak sesleri

Ahmet Çakır 2011.09.27

Galatasaray, camianın ve taraftarın istediği takım olma yolundaki ilk belirgin adımları bu maçta attı diyebiliriz. Yeni dönemin ayak seslerini bu karşılaşmada duyar gibi olduk.

Eskişehirspor'un bu sezonki parıltısıyla birlikte bütün rakiplerin kazandığı, üstelik futbol adına ortaya birşey koymadan amaca ulaştığı haftanın son maçını oynamak kolay iş değildi. Bu tedirginliği bütün oyuncularda görmek mümkündü.

Sarı Kırmızılı takımı izleyen muhabir arkadaşlarımızın da hafta içinde değerlendirdiği gibi Fatih Terim takımın top kullanma becerisini artırabilmek için çareyi Engin olarak düşünmüştü. Onun bu beklentiye karşılık vermesinin yanında öteki oyuncuların da 'ruh gelmiş' denilebilecek mücadelesi maçın dikkati çeken yönleriydi.

Samsunspor maçında verdiği hatalı pasın gol oluşu Gökhan Zan'ı iyice yıkan etken olmuştu ama dün gece attığı golle hem o kendine geldi hem 'bu takım nasıl gol atacak?' sorusu yanıt bulmuş oldu. Golün öncesindeki ve sonrasındaki 5'er dakikalık bölümlerde Sarı Kırmızılı takımın beklenen oynama iştahı ve becerisi tribünleri keyiflendirdi. Yine de tedirginlik sürüyordu. Özellikle kaleci Aykut'un dizlerinin titrediği tribünden bile anlaşılırken ona verilen geri pasların bir sorun çıkarma endişesi büyüktü. Onun bunca zamandır bu toplara vuruş kalitesini geliştiremeyişi de artık üzerinde konuşulmaya değmez bir nokta...

İkinci yarının başında Sarı Kırmızılı takım epeydir gereksinme duyduğu şansı yanında buldu. Golü attığı pozisyonda Melo'nun hem o kadar boş kalışı, hem ofsaytta olmayışı, hem de direktten dönen topun tam ayağına gelmesi adeta bir şans zinciri gibiydi. Elbette ki onun çabasıyla bu şans hak ettiğini söylemek de mümkün.

Sadece bu karşılaşmanın değil hemen her maçın en ilginç adamlarından biri de Sabri oluyor. Olağanüstü çabasıyla tribünlerin sevgilisi olabilecek bir adamın yıllardır son pasları iyi veremeyişi, ortaları dağlara taşlara yapması sanki kader gibi. Ne olursa olsun ondan vazgeçmek mümkün değil. Yıllardır oynamasının yanında bu takımın kaptanı olmasını sağlayan da onun Galatasaray ruhunu temsil eden son adam oluşu... İki farklı öne geçtikten sonra Galatasaray'ın ortaalandaki pas yapma tempoyu ayarlaması ve oyuna egemen olması, epeydir göremediğimiz bir özellikti. Bu 'aktif dinlenme' becerisi, Eskişehirspor'un da direncini kıran etkenlerden biriydi. Hakan Balta'nın bile oyuna katılması önemli bir yenilikti.

Kısacası, Galatasaray nihayet gelecekte iyi haberler veren bir takım olabildi. Taraftarlar mutlu günlerin şarkılarını yeniden tribünlere getirdi. Aslında bu noktaya iki ay önce Liverpool maçında gelinmişti de aradaki süre, bir bölümünün gerekliliği tartışmalı transfer rüzgarlarıyla biraz boşa geçmiş gibi oldu.

Haberiniz var mı, Galatasaray'ın averajı aylardır ilk kez artıya geçti...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beraberlik de iyidir

Ahmet Çakır 2011.09.28

Trabzonspor, Şampiyonlar Ligi'nde evinde oynadığı ilk maçın coşkusunu ne kentte, ne de statta yaşayabildi.

Bunun sorumlusunun kim olduğunu araştırmak bizim işimiz değil, ama önemli bir eksiklikti. Kentte herhangi bir yerde bir tane Bordo-Mavili bayrağın dahi asılı olmayışı şaşırtıcıydı.

Sahadaki en ilginç olay, Serkan Balcı'nın kilit taktik adam durumunda olmasıydı. Bu futbolcu karşılaşma boyunca sağ açık, santrfor ve sol açık dahil olmak üzere 7-8 ayrı mevkide görev yaptı. İlk yarının son birkaç dakikasında sol açık oynadı. Maçı sağbek olarak bitirdi.

Bunun üzerinde böylesine durmamızın nedeni, Trabzonspor'un hücum yönünden yaşadığı çaresizliği anlayabilmek için. Burak'ın yokluğu nedeniyle önemli bir güç kaybına uğrayan Bordo-Mavili takım sadece Serkan'la rakibini şaşırtıp sonuca gitmek ister gibiydi. O da kendini paralarcasına oynadı, ama bu beraberlikten fazlasına yetmedi.

Aslında Bordo-Mavili takımın oyun planı akılcıydı. İnter karşısında alınan 3 puanın rüzgarıyla Lille'yi de yeneriz hesabı pahalıya mal olabilirdi. O nedenle evinde de deplasmandaymış gibi oynadı. Hesabı da bir ölçüde tuttu.

Belli ki devre arasında Şenol hoca takımı epeyce silkelemişti. İlk yarıda çok düşük kalan hücum etkinliği ve genel mücadele düzeyi ikinci yarıda belirgin biçimde yükseldi. Yine de Bordo-Mavili takımın nasıl gol atacağı pek belli değil gibiydi. Bu konuda umut bağlanan Halil Altıntop'un olağanüstü çabasına karşın gol bölgesinde hemen hiç görülmeysi işleri zorlaştıran bir etkeni. Böyle bir durumda penaltı tam anlamıyla piyango oldu. Rakip savunmanın 'hakem vermeyebilir' umudu Trabzonspor'u hüsrana uğramaktan kurtaracak golü getirdi.

Trabzonspor'un işini güçleştiren etkenlerden biri de, böyle zorlu maçlarda daha çok sorumluluk alması gereken Colman'ın uzun aralıklarla yaptığı bir takım gösterilerle yetinmesiydi. Şenol hoca, onu son lig maçında oynatmayıp dinlendirmişti, ama galiba bu da büsbütün tembelleşmesine yol açmıştı.

Lille takımı, Trabzonspor'a oranla daha oturmuş, dengeli ve disiplinli, Eden Hazard ve Moussa Sow gibi yıldızları da en azından golü buldukları pozisyonda takımları adına bekleneni verdiler. Ancak ikinci yarıda Trabzonspor'un zorlu mücadelesi karşısında her geçen dakika biraz daha oyundan düşüp silik bir görünüm verdiler.

Sonuçta Trabzonspor elbette ki, evindeki ilk maçı kazanabilmek için elinden geleni yaptı, ama bu beraberlik de hiç kötü sonuç değil. Zaten oyunla ilgili verilere baktığınızda bu maçtan daha iyi bir sonuç çıkarılamazdı yargısına kolaylıkla varabilirsiniz..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Federasyon ve Fenerbahçe'ye alkış

Ahmet Çakır 2011.10.01

Biliyorum, biraz geç kaldım ama yine de yazacağım: Göreve geldiğinden bu yana abandone durumda olan Futbol Federasyonu iki önemli atakla gündeme hakim oldu. Birincisi, play off işiydi.

İkincisi de seyircisiz oynama cezasıyla ilgili talimat değişikliği oldu.

Açıkçası, o işin fikir babalarından biriyim ama çok önemli değil. Ayrıca konuyla ilgili hâlâ birtakım sorular ve sorunlar var. İlgili arkadaşlar bunları dile getirdiler. Ben de o kapsamda çok önemseydiğim bir noktayı belirteyim: Cezalı olan evsahibi; peki, konuk takım taraftarı niçin maça giremiyor?

Bunun gibi noktaları daha epeyce tartışırız ama federasyonun böyle bir karar alıp uygulamaya koymuş olması çok önemli. Elbette ki play off gibi bunun da ilgili ve uzman kişiler tarafından hiç tartışılmadan yürürlüğe sokulmuş olması doğru değil. Fakat onlar bir tartışmaya başlayınca da hiçbirşey yapma imkânı kalmayabiliyor. O nedenle federasyon iyi ki yaptı, diyebiliriz.

Elbette ki Fenerbahçe taraftarı olan kadın ve çocuklar da işin güzelleşmesine katkıda bulundular. Bir grubun küfretmesine varıncaya kadar çeşitli sıkıntılar dile getirildi ama yapılan işin yanında bunların fazla bir önemi yok. Sonuçta bayanlar da bu ülkenin insanı. Küfretmeden yaşanamayacağını düşünüyorlar...

Futbolumuzda birtakım durumlar o kadar çok tekrarlanıyor ki bunlar insanın içine sıkıntı veriyor. Seyircisiz maç oynama cezasının futbolu nasıl öldürdüğü de bunlardan biriydi. Durumla ilgili olarak hemfikir olduk ama ne yapılması gerektiğini de bilmiyorduk.

Aslında bugüne kadarki federasyonlar da işin kolayına kaçtılar. Seyircisiz oynama cezasının başka bir yığın haksızlığa ve hukuksuzluğa yol açtığını görmezden gelmeyi yeğlediler. Asla hiçbir olaya karışmayan, sürekli olarak kombine kart alan ve takımını desteklemekten başka birşey düşünmeyen insanlar mağdur edildi. Hâlâ da ediliyor.

Federasyonun bu yaptığı bütün o mağduriyetleri ortadan kaldırmadı ama çok hoş bir hava değişimine yol açtı. Buna da ne kadar ihtiyacımızın olduğunu hep birlikte gördük. Başörtülüsüyle, açık giyimlisiyle, genci ve yaşlısıyla, zengini ve yoksuluyla cıvı cıvı tribünler, dünyaya uygar bir mesaj vermemizi sağladı.

Hayır, bununla bütün sorunlarımızın çözüldüğünü filan düşünüyor değilim ama yıllardır sadece konuşulan ama hiçbirşey yapılamayan bir alanda adım atılmış olmasını önemsiyorum. Arkası pek iyi gelmeyecek olsa bile böyle bir olayı yaşamış olmaktan dolayı ben de çok mutluyum.

Spor Toto Süper Ligi'ndeki yeni düzenlemeden Turgay Demir arkadaşımın bir yakınması var, onu da atlamayayım: Hergün maç oynanan bu düzende haftalık yazılarımızı yayınlayacak yer bile kalmıyor gazetelerde. Bu da federasyonun eleştirilerden bir ölçüde kurtulmasını sağlıyor. Demir'e göre bu, federasyonun bir cinliği ya da o kapıya çıkıyor.

Doğru gibi görünüyor ama bütün bunları düşünebilecek kadar akıllı ve güçlü bir federasyonumuz varsa endişelenmemiz değil sevinmemiz gerekmez mi?

Trabzon'da tehlikeli çelişki

Bu tarihi günde orada bulunabilmek amacıyla Trabzonspor'un Lille maçına gittim. Gördüklerim beni epeyce şaşırttı. Çok daha sıradan maçlar için bile kentte yaşanan coşkudan eser bile yoktu. Sonrasında tribünlerin dolmayışı da yönetimde burukluğa yol açtı.

Sözü uzatmaya gerek yok, yönetim bu konuda hatayı kendinde aramalı. Biliyorum, peşpeşe gelen olaylar haliyle onları da yordu ve bazı konuları düşünüp planlama konusunda sıkıntıya düşmelerine neden oldu.

Şike soruşturmasıyla ilgili gelişmelerin ardından Şampiyonlar Ligi'ne katılma olanağının doğması Trabzonspor için bir yandan harika bir gelişme olurken öte yandan da tek ayak üzerinde yakalanma durumu oluşturdu. Bu

yüzden de yapılması gereken işler biraz ihmal edildi. Örneğin, maç günü kentte Şampiyonlar Ligi'nin o harika müziğinin çalınması, hoparlörle anons yapılıp taraftarların maça çağırılması, hatta İnter maçında atılan golün anlatımının verilmesi gibi uygulamalarla tribünlerin dolması rahatlıkla sağlanabilirdi.

Trabzonspor yönetiminin taraftara karşı bir kırgınlığı var ve bu gizlenmiyor da. İstanbul'da yapılacakken malum durum nedeniyle iptal edilen A.Bilbao maçı için satılan biletlerin 22 bininin iade edilmesi yönetimi üzdü. Yönetim bunu taraftarın küçük bir katkıdan kaçınması olarak yorumlayıp kırıldı. Evet, bu bilet bedellerinin kulüpten istenmemesi daha uygun olabilirdi ama bu gibi şeylere takılıp kalmamak gerek. "Ben o parayı nasıl kazanıyorum, zengin yöneticiler biliyor mu?" diyen taraftar da az değil... Bunun kadar önemli noktayı da kendisini 'uluslararası fahri spor avukatı' olarak nitelendiren bir Trabzonsporlu dile getirdi. Yazdığım biraz şaka gibi görülebilir ama söylediği hiç de yabana atılır gibi değildi:

"Ağabey, A.Bilbao maçlarının sadece oynanmayanı değil oynananı da geçersiz olmadı mı? O zaman oynanan maçta yaşanan durumlar nedeniyle Burak Yılmaz ve Şenol Güneş'in cezalarına itiraz edilemez miydi? Bu kabul edilmezse oynanamayan ikinci maçta cezaların çekildiği görüşü ileri sürülemez miydi? Yönetim bu gibi konuların farkında bile değil."

Sadece Trabzon'da değil memleketin her yerinde vatandaşın futboldan anladığı sadece laftır ama bu boyuttaki değerlendirmeler bana hiç de boş görünmedi. Gerçekten yönetim bu konuda birşeyler yapabiliirdi.

Taraftarla ilişkinin hiç de kolay olmadığını elbette ki biliyorum. Fakat hiç değilse zaman zaman onlara kulak vermeden bu işi götürmek hiç de kolay değildir. Taraftarla ilişki zordur ancak çelişki çok daha kötüdür. Bu dengeyi kuramayan yönetimler çok sıkıntı çeker.

OKUR'DAN

Futbolcuların parası ne oldu?

Bildiğim bir konu değil, üstelik kime sorabileceğimi dahi kestiremediğim için okurumun dileğini aynen yansıtıyorum: "Eski bir profesyonel futbolcuyum, 15-16 sene futbol oynadım. Yaklaşık 10-12 senedir 1. 2. ve 3. liglerde her sene sezon başı futbolculardan emeklilik için bir para kesiliyordu. Biriken para bu sezondan itibaren ödenmeye başlayacaktı. Bu konuda hiçbir gelişme olmadı. Federasyonda trilyonlar birikti ve federasyon bu parayı işletiyor. Bizim hakkımız olan bu paralar ne zaman ödenecek? Lütfen bu konuyla ilgilenir ve bu konuda bir yazı yazar mısınız?"

Kim kime uyacak?

"Sayın Spor Bakanımız bir açıklama yaptı. 'Kulüpler şiddet yasasını değiştirmek istiyorsa Meclis'teki tüm partilerle konuşmalılar' dedi. Yani bu işin yakında olacağını söyledi sayılır. Yıldırım Demirören ise Futbol Disiplin Talimatnamesi'ni değiştirmek için 14-15 kulübün anlaştığını söyledi. Sayın Çakır, size soruyorum: Kulüpler mi talimata uyacak, talimat mı kulüplere uydurulacak? Lütfen bu konuyu gazetenizdeki köşenize taşıyınız. Bu işin cılkını çıkarmasınlar." (Halit İŞİK)

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

20 dakikalık maç!

Ahmet Çakır 2011.10.03

Doğrusunu isterseniz 20 dakikada maç bitti!

Galatasaray'ın henüz tek olgun atağı yokken bulduğu iki gol, zaten son derece sıkıntılı olan Ankaragücü'nün direncini kırmaya yetti. Üstelik bu gollerin ilki Ankaragücü'nün en iyisi denilebilecek Rajnoch'tan gelmişti. Cim Bom'un ligdeki 3000. golü kime nasip olacak derken böyle bir durum yaşandı.

Bütün bir hafta yapılan 'Galatasaray henüz deplasmanda maç kazanmadı' türünden yayınlar takımı da etkilemiş gibiydi. Özellikle Gökhan Zan'ın tedirginliği gözle değil kulakla bile görülecek gibiydi. Hata yapma korkusu yüzünden öyle şaşkınlık gösterileri ortaya koyuyor ki Gökhan, 'keşke hata yapsa!' demekten kendinizi alamıyorsunuz...

Elbette ki kazanmak önemli. Hele arada milli maç boşluğu varken kaybetmeye hiç gelmez, medya ananızı ağlatır! Ancak daha maçın başında iki farklı öne geçtikten sonra yaşanan futbolsuzluk 'eee, biraz da oynayın artık!' dedirtecek düzeydeydi.

Sarı Kırmızılı takım henüz herhangi bir sistem ve buna dayalı taktikle filan oynamıyor. Ancak oyuncular kendi kapasitelerinin de çok altında kalmayı pek dert etmiyor. Sözelimi, Riera bu mu? Kibarlığımdan kapasite diyorum yoksa aldıkları parayı daha önce hatırlamak ve söylemek de mümkün.

maçların en iyisi Melo'nun anlamsız laubaliliklerle kaybettiği topar maç sıkıntıya sokan etkenlerin başında geliyordu. Bunlardan bir gol doğmayışı rakibin güçsüzlüğündendi... Sadece Ujfalusi'yi ayırmak lazım. Çoğumuza gereksiz bir transfer gibi görünmüştü ama tam tersine Cim Bom'a ilaç oldu...

Attığı güzel golden sonra Kazım'ın uzun süre oyunu bırakması hücum etkinliğinin kırılmasında ana etkendi. Savunmaya yardımcı olması iyi ama önce işini iyi yaptığında bu sorun olmaz... Riera'nın zayıflığı, Elmander'in yavaşlığı öteki sorunlardı. Yoksa erken risk almak zorunda kalan rakip karşısında farkı büyütme çok zor görünmüyordu. 60'ta 'bittim' diyen Engin'in yerine Baros'un daha önce alınması işe yarar mıydı? Penaltı 'evet' dedirtti.

Eh, 3 gollü bir galibiyet için herhalde ağlamak gerekmez. Fikstür şansı da olsa 3 puanı cebinize koyduğunuzda sorunlarınızı çözmeniz daha kolay olabilir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Arda, Emre ve Hiddink

Ahmet Çakır 2011.10.05

Önce Türker Tozar arkadaşımızı kutlamamız gerekiyor. Futbol Federasyonu çalışanı olarak elbette ki bu tür röportajlar için avantajlı bir konumları var ama Arda'ya bunları söyletebilmek de azımsanacak bir iş değil.

Röportaj diye okumak zorunda kaldığımız ıvırvırın yanında böyle gündem oluşturan bir işin hakkını teslim etmek gerekir.

Zaten bütün gazete ve televizyonlarda bu röportajdan alıntılar geniş biçimde yer aldı. Yani önemi ve değeri kabul edildi. Sonrasında da kaçınılmaz tartışmalar başladı. 'Arda haklı' diyenler kadar ve hatta daha fazla 'bunları nasıl söyler' cephesi de oluştu.

Herşeyden önce bunlar çok büyütülecek şeyler değil. Arda'nın bunları söylemesi, içinde tutmasından ve bunlar için kahırlanıp durmasından çok daha iyidir. Ayrıca, İspanya'da futbol oynamak için çok daha sağlıklı bir ortam bulunduğunu söylemesinde ne kötülük olabilir? Böyle olduğunu anlamak çok mu zor?

Galatasaray yönetiminin, onun gidişi nedeniyle sıkıntıya düştüğü biliniyor. Gelen 12 milyon euronun da çok umursanmadığı açık. Ancak bunlar, giderken ona bir yemek, bir plaket verilmesi gibi jestlere engel olmamalıydı. Sanıyorum ki yönetimin de kendi içindeki sıkıntılar nedeniyle atladığı bir durum oldu.

Arda'nın sözleri arasında en çarpıcı olan helikopter işiydi. Yerli futbolcular aylarca paralarını alamazken takıma yararı tartışılan birtakım yabancıların helikopter satınalmayı düşünecek miktarları banka hesaplarında bulmaları, elbette ki kabul edilebilecek bir durum değil. Fakat aynı oranda da gerçek. Şu anda da benzer bir durumun olmadığını kim söyleyebilir?

Kısacası, Arda'nın sözleriyle ilgili öfke ve tepki gösterileri yapmak yerine, onun dile getirme cesaretini gösterdiği gerçekler üzerinde düşünelim. Onun yeterince iyi oynamadığı, iyi yaşamadığı, kilolarını taşıyamadığı, kaptanlık yapmadığı eleştirilerini görmezden geliyor değilim. Sadece bunların bizi bir yere götürmeyeceğini anlatmaya çalışıyorum.

Benzer bir durum da Emre Belözoğlu ile ilgili olarak yaşandı. O, malum Macaristan maçında medyaya karşı çirkin hareketi için birkaç yıl sonra özeleştiri yapabilecek noktaya gelmiş. Yaptığının çocukluk olduğunu şimdi görebiliyor. Eh, bizim de ona karşı tepkimizi artık gündemden kaldırmanın zamanı gelmiş olmalıdır. Bu bir kan davası değil! Olmamalı. Milli Takım kaptanının nasıl konuşması ve davranması gerektiğini de öğrenecektir. Ona bu fırsatı verelim. Yersiz ve anlamsız tepkilerle bu işi uzatmayalım.

Hiddink bir yandan Türkiye gerçeklerini öğrenirken öte yandan gerçekçi yaklaşımından da ödün vermiyor. Hıncal Uluç ustamız yıllar önce böyle bir maç öncesinde Gündüz Kılıç'a, "Almanya'yı yenebilir miyiz?" diye sorduğunda, "Ne hakla!" yanıtını almıştı. Elbette ki o günden bu yana bizim lehimize önemli gelişmeler oldu ama hâlâ Almanya 'yeneriz' diyebileceğimiz bir takım değil.

Ancak kamuoyunun bir bölümü, daha doğrusu bu tür konularda hep yeneriz, ederiz diye gaz verilmeye alışmış kesimi ille böyle bir beklenti içinde. Sanki bu yapıldığında Almanya'yı yenebilirmişiz gibi bir inanç oluştuğunu bile söylemek mümkün. Böyle bir ortamda gerçeği söylemek ise epeyce zor.

Hiddink'in gaz verme kolaylığını seçmek yerine bu zorluğu göze alması ise saygı duyulacak bir yaklaşım. Bazılarımızın hoşumuza gitmese de böyle. Almanya'yı saha dışında verilen gazlarla değil, akılcı ve gerçekçi yaklaşıma katılacak coşkuyla yenmek mümkün olabilir. Üstelik, onları değil, Azerbaycan'ı yenmenin daha gerçekçi bir yaklaşım olduğunu kabul edersek daha rahat hareket edebiliriz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Elbette ki yapabiliriz

Ahmet Çakır 2011.10.07

Almanya maçıyla ilgili olarak yazılıp söylenmedik birşey kalmasın. Biz de "yeneriz, ederiz" korosuna katılalım, işin o yanı da eksik olmasın.

Herhangi bir maçta çok zayıf takımın güçlü rakibini yenebildiğinin örnekleri az değildir. Kaldı ki Almanya ile aramızda bu kadar büyük bir fark yok. Onlar grubun 1. kategori takımı, biz de 2'nciyiz. Aradaki güç farkını saha ve seyirci avantajıyla kapatacağımızı da düşünebiliriz. Üstelik bu maçı kaybetsek bile fazla birşey değişmez diyebiliriz. Almanya'nın son maçta kendi evinde doğal sonuç olarak Belçika'yı yenmesi de hedefe ulaşmamızı sağlayabilecek. O bakımdan bu akşamki maçı bir ölüm-kalım savaşı olarak görmekten vazgeçip tadını çıkarmaya bakalım.

Yeryüzünde çok az iki ülke arasında bizimle Almanya ile arasındaki kadar yoğun ilişkiler vardır. Gerek tarihsel gerekse güncel ilişkilerimiz alabildiğine gelişmiş durumda. Buna bağlı olarak çelişkilerimiz de az sayılmaz. Milli takım için futbolcu paylaşmaktan tutun da Başbakan'ın bazı Alman kuruluşlarının memleketimizde çok yanlış işlere destek olduğu yolundaki söylemine kadar uzanıyor ilişkiler ve çelişkiler... Dolayısıyla sadece futbolla ilgili olarak değil saha dışındaki işler nedeniyle de Almanya'yı yenmemiz gerekiyor. Ancak bunu nasıl yapabileceğimiz konusunda belirsizlikler çok fazla. 1997'de Mustafa Denizli'nin yaptığı gibi bir duygusal yüklemeye onları yenme şansına sahip değiliz. Çünkü bugünkü hocamız böyle şeyleri pek gerçekçi bulmuyor.

Son maçlarda oynadığımız futbol da bize bu yönde pek umut vermiyor. Dolayısıyla bütün beklentilerimiz 90 dakikalık bir coşup taşma boyutunda tıkanıp kalıyor... İşte zurnanın zırt dediği yer de burası: Sadece Almanya'yı yenmek için değil başka pek çok nedenle de futbolumuzu bir üst seviyeye taşımanın yollarını bulmamız gerekiyor. Biz her konuda sürekli dalgalanan bir deniz gibiyiz. Ne durmuş oturmuş bir siyasetimiz var ne de sağlam temeller üzerinde yükselen bir ekonomimiz... Hatta sürekli bir altüst oluş ve bunun doğurduğu kaos şeklinde yaşadığımızı söylemek daha gerçekçi olur. Bu da istediğimiz, amaçladığımız noktalara varmayı zorlaştırıyor.

Dünya Kupası'nda 3. olmuş bir takımın sonraki turnuvada Letonya'ya elenip gitmesi kabul edilebilecek durum değil ama o ekip Türkiye ise oluyor. Sonrasında yine ayranımız kabarıp Konfederasyonlar Kupası'nda fırtınalar koparıp peşinden 2006 Dünya Kupası'nı ıskalıyor, 2008 Avrupa Şampiyonası'nda müthiş geri dönüşlerin temsilcisi olabiliyoruz.

Artık bu dalgalanmalardan kurtulup sağlam bir ilerleme yoluna girebilmeliyiz. O zaman Azerbaycan'a yenilip 'ne yapıp da Almanya'yı yeneriz?' diye düşünmemize gerek kalmaz. Almanya'yı yenmeden de hedefe ulaşmanın yolunu bulabiliriz. Mesut niye bizi es geçti de onları seçti, gibisinden anlamsız tartışmalardan da kurtuluruz.

Aslında bakarsanız bu yazıda sadece Ömer Toprak'ın serüvenini yazmak daha hoş olabilirdi. 2008'de Frankfurt Kitap Fuarı'nda birlikte açıkoturuma katıldığımız bu oyuncu 19 Yaşaltı Alman Milli Takımı'yla Avrupa şampiyonu olmuştu ve bunun mutluluğu içinde elbette ki A takım düzeyinde de aynı seçimi yapacağını söylüyordu. Hatta aynı oturuma katılan Ümit Özat da buna epeyce bozulmuştu. Peki, ne oldu da Ömer Toprak Ay Yıldızlı formayı seçti, dersiniz? Bunu en kısa zamanda kendisine soracağım. Onun Türkiye'yi seçmesinin nedeni düşündüğüm gibiyse biz bu elemelerde fazlasıyla başarılı olduk demektir. Hadi, bu akşam da bunun tadını çıkaralım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ham hayaller ve karşı konulmaz güç!

Ahmet Çakır 2011.10.08

Kadrolara bakıldığında en dikkat çeken nokta Mesut'un 18'de bile yer almayışydı. Galiba onunla ilgili en iyi çözüm de buydu.

Yersiz ve anlamsız birtakım zırtlılar bu şekilde önlenmiş oldu. Daha maçın başında Hamit'in pozisyonunun 90 dakika boyunca gole en çok yaklaştığımız an olacağını tahmin etmek zor değildi. Onun yeterince hazır olmayışının en ağır bedeli buydu. Sadece elini sallayabilen kaleci Neuer'in şansından söz etmek de mümkündü.

Ardından karşılaşmaya bizim düşlerimiz değil futbolun gerçekleri damgasını vurmaya başladı. Almanya sistem ve taktik olarak her zaman üst düzey bir takım olabilmış. Bireysel yetenek olarak hiç de geri kalmamış. Yetmiyormuş gibi bizden daha fazla koşuyorlar. Eksiksiz bir felaket! Bizse sadece duygularımızla her zorluğun üstesinden gelebileceğimizi düşünmekten bir türlü vazgeçemiyoruz. Hem mücadeleci hem de üretken bir rakiple başatmenin zorluğu bizi epeyce bunalttı. Mesut'un yokluğu golü biraz geciktiren ana etkeni. Ancak bulabildiğimiz ikinci fırsattan da Selçuk'la yararlanamayınca suyumuz ısınır gibi oldu.

Nitekim bunun hemen ardından Mario Gomez ile Servet arasındaki kalite farkı, topu ağırlarda görmemize yol açtı. Gomez'in top kontrolü ve Servet'i geçişindeki rahatlığın ardından topu mutlaka gol olacak noktaya vuruşu da, bunları bir türlü yapamayan oyuncularımız için gerekli futbol dersi idi.

Daha ikinci yarının başında hücumla çıkarken Hamit santradan geri dönüp kaleciye pas verince rakibin gücü karşısında çok erken yılgınlığa düştüğümüz ortaya çıktı. Böyle bir durumda Selçuk'un yerine Gökhan Töre'nin girmesinin birşeyi değiştirmeyeceği açıktı. Haksızlık etmeyelim, bu genç adam bir fark getirdi ama genel durumumuz tek sözcükle acıklıydı. Bunun belgesi de ikinci gol oldu.

Grup kuraları çekildiğinde birileri Almanya ile liderlik mücadelesi yapacağımızı söylüyordu. Vatandaş böyle palavraları sevdiğinden üreticisi de çok oluyor! İki maçta sadece bir gol atmayı becerebildik... Hakan Balta'nın o inançla pozisyona girip topu üst ağırlara çakışı, yaşadığımız tek keyif oldu. Golün coşkusuyla kanatlanırken Almanya'nın üçüncüyü bulması olağan bir durumdu. Kalan bölümde dördüncüyü yemediğimize şükrettik... Tamam, şu niye oynamadı da bu oynadı, tartışması anlamsız; ayrıca birşey de değişmezdi ama Hiddink'in Mehmetlerin Topal olanı değil de Aurelio'nun daha iyi durumda olduğunu düşünmesi de bir tuhaf!

Eh, durum epeyce tatsız ancak bunu baştan biliyorduk: Futbol herkesin kolaylıkla oynayabildiği ve sonuçta hep Almanların kazandığı bir oyundur! Şimdi onların 10'da 10 yapması için biz dua edeceğiz. Belçika'ya kaybetmeleri gibi bir çok, bizi yıkacak onlardan çok!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nerede yanlış yapıyoruz?

Ahmet Çakır 2011.10.10

Bu soruları o kadar sık kendimize sormak zorunda kalıyoruz ki bıkkınlık duymamak elde değil.

Biz niye böyleyiz? Nerelerde hata yapıyoruz? Niye sürekli zikzaklar çiziyoruz? Süreklilik taşıyan bir başarı için ne yapmalıyız?

Bunalmayın, bu zamanda neyin ne olduğunu bilmek o kadar zor bir iş değil. Önemli olan başarı için gerekli işleri yapabilmek. Örneğin, Almanların da futbolda sıkıntılı dönemler yaşadıklarını ama sonrasında mutlaka bilinçli ve planlı bir çalışmayla bunu aştıklarını pek çok Türk de biliyor.

Hatta bu çalışmalar içinde yer alan Türkler bile var. Fakat aynı insanlar o işleri bizim memlekette yapabilmek için harekete geçtiklerinde karşılarında aşılması olanaksız engeller buluyor! 'Burası Türkiye, yok öyle!' gibi reklam sloganlarının işaret ettiği gerçeklerden biri de budur.

Sadece şu son Almanya maçı bile bize hatalarımızı çok iyi anlatıyor. Bunları şöyle sıralayabiliriz:

1- Kendimiz ve rakiplerimizle ilgili gerçekleri görmeye yanaşmıyoruz. Kendimizi ya olduğumuzdan çok daha güçlü sanıyor ya da berbat derecede kötü olduğumuzu düşünüyoruz.

2- Almanya ile grup birinciliği için oynayacağımızı ileri sürüyor fakat bunun için gereken çalışmaların hemen hiçbirini yapmıyoruz. Sadece maç günü gazlamalarıyla bütün sorunları çözebileceğimizi sanıyoruz.

3- Henüz futbolumuzun temel sorunlarını bile aşabilmiş değiliz. Bu işin nasıl yönetilmesi gerektiğine bile tam karar veremedik. Özkaynak düzeni, oyuncu yetiştirme, yarışma organizasyonu, eğitim, tesisleşme gibi alanlarda hâlâ çok ciddi sorunlar var ve biz bunları görmezden geliyoruz.

4- Elbette ki büyük bir potansiyele sahibiz ve biraz da bu sayede zaman zaman işlerin eğrisi doğrusuna denk geliyor ve şaşırtıcı patlamalar yapıyoruz. Bu da tekrar yanılgıya düşmemize yol açıyor ve iyi kötü yapılan çalışmalar sekteye uğrayabiliyor.

5- Günlük düşünüp öyle yaşıyor ve sürekli değişikliklerle istikrarlı bir başarıya kendimiz engel oluyoruz. Bu kapsamda sadece Alman Milli Takımı'nın hocası Löw'ün Türkiye serüvenine göz atmak bile yeterli fikir verebilir.

6- Futbolumuzun gelişmesine hiçbir katkısı olamayacak saçmasapan tartışmaları çok seviyoruz. Mesut Özil'i alkışlayalım mı yoksa ısıklıyalalım mı, türünden maskaralıklar ciddi bir gündem maddesi haline gelebiliyor. Futbolseverler kasıtlı olarak bu tür anlamsızlıklarla meşgul edilip asıl sorunlar gözden uzak tutulmaya çalışılıyor ve bu başarıyor.

7- Milli Takım düzeyindeki oyuncularımızın bile çok ciddi fundamental yetersizlikleri var. Örneğin Mario Gomez'in 40 metreden gelen topu kontrol edip Servet'i geçişi ve mutlaka gol olacak noktaya vuruşu, bizim forvetlerimiz için sadece bir hayal! Benzer pozisyonları defalarca buluyor, çoğunda tehlike bile oluşturamıyoruz.

8- Sistem düşüncesine yatkın olmayışımız, birlikte iş yapma alışkanlığımızın olmayışı, takım taktiği ve bireysel taktik gibi ciddi konulara kulak asmayışımız sahada serseri mayın gibi gezinmemize yol açıyor. Bu da Almanya gibi rakipler karşısında sadece gülünç duruma düşmemize yol açıyor.

9- Fizik güç olarak yetersizliğimiz, utandırıcı! Bununla ilgili mazeretler anlamsız! İstedikten sonra futbolcu bu gücü tek başına bile kazanabilir. Ancak o futbolcular da sonuçta bu toplumun insanı. Boşvermişlik onları da tutsak edebiliyor çünkü nasıl olsa bu durum onlara büyük paralar ödenmesini engellemiyor.

10- Bunca dağınıklık ve yetersizlik elbette ki özgüvenimizi kaybetmemize de yol açıyor. Nitekim Almanya maçın büyük bölümünde bizi düpedüz yıldırıldı ve çaresiz bıraktı. Sadece golü attıktan sonraki 2 dakika içinde onları biraz sıkıntıya sokar gibi olabildik, hepsi bu!

Elbette ki daha sayılabilecek bir yığın neden var ama biz işi 10 numarada bırakalım. Bu kadarı yeter. 1'den 10'a pek çok noktada yanlış yapıp sonra da doğru sonuç bekliyoruz.

Daha çok bekleriz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çok şükür diyelim mi?

Ahmet Çakır 2011.10.12

Perişan bir dönemin ardından Milli Takım ilk hedefine ulaştı. Ancak bunu yaparken de hepimize epeyce acı çektirdi. Azerbaycan karşılaşmasının ilk 45 dakikası da tam bir azaptı.

Bir yandan da Erhan Güven arkadaşımın "Abi, ilk 15 dakikada Belçika top göstermemiş Almanya'ya!" şeklindeki haberleri, çektiğimiz sıkıntıyı artırıyordu.

Neyse ki önce oradan iyi haberler geldi de biraz Mesut olduk! Sonra kendi işimize bakmaya döndük... Bakmaz olaydık demeyeyim ama öteki maçlarda yaşadığımız durum aynen sürüyordu: Güçsüz rakibimiz karşısında neyi nasıl yapacağımızı bilemez bir futbol şaşkınlığı içindeydik.

Bunu yazmıyorum diye bozulan okurlar hiç az değil, elbette ki takımın anlaşılabilir bir oyun planının olmayışında Hiddink'in kusuru açıktı. Bir maçta birilerini, öteki maçta başkalarını koyup 'Bakın, hiçbiri oynayamıyor işte!' izleniminden medet ummak ondan beklenen verim değil.

Hiddink'le Ay Yıldız'ın yükselmesini beklerken sürekli gerileyişine tanıklık etmek elbette ki pek eğlenceli bir durum değil. Ancak ondan daha iyi yararlanmanın yolunu bulmak zorunda olan da biziz. Onunla ilgili tartışmaları bu eksenle yapabilirsek bir yere varırız.

Arda, Emre ve Hamit'in bulunduğu takıma bu kadar kötü futbol oynatmak da bir hüner sayılabilir, orası ayrı! Aralarında herhangi bir bağ kurulması mümkün olmayan Kazım ve Burak'la iyi hücum etmenin mümkün olamayacağını Hiddink de görebilmeliydi. Onların tek başlarına ve körlemesine dalışlarla gol aramalarını rakip savunma gülerek izler gibiydi.

Rakibin kapanması ve hatta maçın tek kale oynanması tahmin edilmesi en kolay maç senaryosuydu. Buna karşılık bütün gol umudumuzu Hamit'in 30 metreden attığı şutlara bağlamış olmamız da utandırıcı bir hücum perişanlığı idi. Tribünleri heyecanlandıran tek oyuncunun Sabri oluşu, maçı en iyi anlatacak durumdu.

Neyse ki bu kadar çaresiz olmadığımız, en azından Selçuk'u oyuna alarak iyi bir hamle yapabileceğimiz çok rahat düşünülebilecek bir seçenektir. Hiddink hiç değilse bunu yapabildi. Bunun hemen ardından Selçuk'un pasıyla Burak'tan golün gelişi, futbol ve akıl ilişkisine övgü sayılırdı.

Golden sonra biraz olsun rahatlayıp iyi oynama beklentimizin boş çıkması da umurumuzda değildi. Rakibin, cezaalanımız çevresinde hiçbirşey yapabilecek kalitesinin olmayışı fazla endişe etmeden süreyi tamamlamamızı sağladı. Emre'nin oyundan çıkarken alkışlanması gibi 'harici durumlar' da hoştu. Aynı güzelliğin Burak'tan da esirgenmemesi normaldi.

Neredeyse tamamını acı ve üzüntü içinde geçirdiğimiz bir serüvenin sonunda normal denilebilecek noktaya gelebildik, çok şükür! Büyük bir bölümü yersiz ve anlamsız tartışmalardan da kurtulmuş olduk. Ancak puanımızın yetersizliği yüzünden barajda iyi bir kura çekme şansımızın olmayışı endişe verici. Tabii 'daha önce iyi kura çektik de oldu?' diye sual edecek olursanız ona da verilebilecek yanıt yok! Avrupa'da bu futbolsuzlukla erişilebilecek bir hedef bulunmuyor. Neyse onu 1 ay sonra düşünürüz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbolumuzun yüzünü ağartan maç

Ahmet Çakır 2011.10.17

Galatasaray'daki değişim her geçen maçta biraz daha görünür hale geliyor.

Bursaspor karşılaşması bu açıdan da önemli bir dönemeçti. Baskette kazanılan kupalarla moral bulan taraftar, aniden bastıran yağış ve soğuğa karşın tribüne koşmuştu (35.060 seyirci). Sahada da buna layık olmaya çalışan bir takım bulup ısındı.

Sarı Kırmızılı takımın, rakibi karşısında son iki yılda oluşan berbat bilançosunu değiştirme hırısı ilk yarım saate damgasını vurdu. Bu süre içinde bulunan golde Engin'in becerisinin önemli payı vardı. Bu süre içinde harcanan olağanüstü çaba ve zeminin epeyce bozulması haliyle oyunu etkiledi. Yine de tempo maçın sonuna kadar düşmedi.

Bursaspor çok iyi takım demek, 'sıcak ısıtır' lafı kadar gereksiz. Kısa sürede geçirdiği değişimin ardından yeniden zirve mücadelesi verecek noktaya gelmek az iş değil. 90 dakikanın hemen hiçbir anında rakiplerine boyun eğmediler. Özellikle ikinci yarıdaki mutlak üstünlükleriyle en azından 1 puanı hak ettiler. Fakat bu kez şans yanlarında değildi.

Son dönemdeki bütün Bursaspor maçlarında kırılma anları oldu ve bundan Galatasaray zarar gördü. İki sezon önce Volkan'a ikinci kartın gösterilmeyişi, geçen sezon Miller'in ofsayt golü gibi etkenlere bu maçta da Eboue'ye yapılan penaltının verilmeyişi eklendi. Hakem böyle bir pozisyonda gol atacak oyuncunun kederinden düşmeyeceğini kestirebilirdi... Bursasporlulara göre de ikinci yarıda Ujfalusi'nin pozisyonu bunu dengelemiş oldu...

Hem Kazım'ın hem de Engin'in ciddi görünen biçimde sakatlanmaları önemli bir kayıp. Bu memlekette futbol gerçekten sert oynanıyor, bazen kabul edilemeyecek kadar... Özellikle Engin'in çıkması Galatasaray'ın oyundaki etkinliğini azalttı. Ertuğrul Sağlam'ın hamlesiyle birlikte üstünlük Bursaspor'a geçti. Sercan'ın anormal hareketi sonucunda doğan köşe atışı Sarı Kırmızılı takımın bütün emeklerinin heba olmasına yol açıyordu. Bu sezonun kader adamı haline gelen Baros buna izin vermedi. Gönderiliyor derken... Neler oluyor hayatta!

Açıkçası, Galatasaray'ın bu sezon oynadığı en iyi maçı ama Bursaspor da kazanabilirdi. Futbolsuz Süper Lig'imiz adına yüz ağartıcı bir karşılaşma oldu. Sarı Kırmızılı takım bundan sonra bir de derbi kazanabilirse değişim ve kendine dönüş süreci beklenenden çok daha kısa sürede tamamlanmış olacak. Bu süreçte Terim'in çektiği sıkıntıyı galibiyet golü sevincinde görmek mümkündü. Hoca UEFA Kupası'na bile böyle sevinmemiştii, desek darılır mı acaba? Hadi o kadar abartmayalım da sadece haklı olarak çok sevindi diyelim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sadece sonuç değil her şey sıfırdı

Ahmet Çakır 2011.10.22

Mardan Stadı daha önce gitmediğim bir yer değil.

Kaldığım otelde oraya ne kadar zamanda ulaşabileceğimi sorup da "15-20 dakikada gidersin" yanıtını alınca "Allah Allah! Nasıl oldu da böyle yakına geldi" diye meraklanmışım.

Vakitlice çıkmış olsam da stada ulaşabildiğimde maçın epeyce bir bölümü oynanmıştı. Bu stada kusur bulmaya çalışanlardan değilim. Tam tersine soranlara orayı "Tablo gibi stat!" diye anlatıyorum. Gelgelelim, tarlaların arasında, bazı arkadaşların biraz haksız olarak patika yol diye adlandırdığı yerden gitme zorunluluğu işi işkenceye çeviriyor.

Antalya'nın bu tür talihsizlikleri değil, sürekli hale gelmiş perişanlığı bir türlü aşamayışı da insana acı veriyor. Olsun, biz binlerce takımın buraya geldiği yolundaki masallarla avunmaya devam edelim. Dünyanın en güzel kentlerinden birinin doğru dürüst stadının olmayışı ayıbını üstlenmeyip hep başkalarını suçlayalım.

Maçla ilgili olarak söylenebilecek fazla birşey olmadığından bu faslı uzunca tuttum. Toparlanma döneminde bir arıza yaşamak istemeyen Cim Bom, Engin'le Kazım'ın yerine oynayan Aydın ve Baros'tan gerekli verimi alamayınca tikanıp kaldı. İkinci yarının başında bolca kazandığı köşe atışlarından da iş çıkaramayınca "Bu takım nasıl gol atacak?" sorusu sahipsiz kaldı.

Sarı Kırmızılı takım geçen sezonun en utandırıcı maçlarından birini burada oynamış ve yediği 3 gole hiçbir tepki vermeden geri dönmüştü. Bu takım ondan ne kadar farklı olduğunu 6 haftada gösterdi ama bununla yetinmek mümkün değil. Başkaları çok daha fazlasını yapabiliyorken...

İki takımın içinde bulunduğumuz acı dolu günlerde sanki birbirlerini üzmemek istemez gibi oyunları futbolun gerçekleriyle bağdaşan bir durum değildi. Haftalardır kaybeden evsahibinin durumunu anlamak mümkündü ama Galatasaray'ın 5 günde bu kadar düşmüş olması şaşırtıcıydı. Kenarda Baros da olmayınca Terim önce Riera, sonra Sercan ve Emre Çolak çaresizliklerine mahkum göründü. Üçünün de sonuca gitme yolunda en küçük bir katkısı olmadı.

Engin'in olmadığı bir kadroda ilk yer bulması gereken adam gibi görünen Yekta'nın yedekten bile giremeyişi şaşırtıcıydı. Bundan daha büyük sürpriz, Antalyaspor'un ikinci yarıda rakip kaleye tek gidişinin de gole dönüşmesiyle oluşacaktı. Ali Tandoğan'ın müthiş şutunda Muslera 'Ben buradayım' dedi.

Geçen hafta Sarı Kırmızılı takım Bursaspor'la birlikte sezonun şu ana kadarki bölümünün belki de en güzel maçına imzasını atmıştı. Bunu da sezonun en kötü maçının adayları arasına rahatlıkla yazabiliriz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yenilgi değil felaket!

Ahmet Çakır 2011.10.27

'Ben hakem konuşmam' deyip iki saat sadece onu anlatanlardan olmadığımı okurlar biliyor. Hatta bu nedenle bozulanlar bile var. Ancak bu maçın hakemi açıklandığında içimde hafif bir sıkıntı oluştuğunu söylemeliyim.

Hayır, öteki olupbitenler ve özellikle Servet'e gösterilen kırmızı kart filan değil derdim; daha maçın ilk dakikalarında Engin'in topu tertemiz alışına faul deyip onun sarı kart görmesine neden olan hakemliği konuşmamak imkansız.

Sezona feci başlayıp Abdullah Ercan'la kısa sürede geçen sezonki düzeyine çıkma yolunda görünen Gaziantepspor'un yediği akılsızca gole karşın bozulmayışı, hatta oyun üstünlüğünü ele geçirmesi neler olabileceğini anlatır gibiydi.

Antalyaspor karşısındaki tikanıklığın nedeni olarak görülen Engin ve Kazım'ın erken dönüşleri iyi sonuç verdi ama sadece 15 dakika için. Sarı Kırmızılı takımında Riera ve Eboue'nin şaşırtıcı yetersizlikleri, Elmander'in büyük çabasının üretkenlikten uzak kalışı, Selçuk'un da geçen sezonu aratması önemli sorunlar. Bunlara bir türlü çözüm bulunamayışı daha büyük bir sorun.

Böyle durumlarda takımı ayakta tutacak oyuncuların başında elbette ki kaleci geliyor. Ancak Muslera Cim Bom'a bu sezonu da kaybettirecek gibi... Sabri, Engin, Melo ve Ujfalusi'nin çırpınışlarına yazık oluyor. Attığı beraberlik golüyle Elmander 'O listeye beni de yaz' demiş oldu.

İkinci yarının başındaki olağanüstü çabaya ve gelen gole karşın yenilgiden kurtulmanın güçlüğü açıktı. Nitekim eksik oynamanın doğal dağınıklığı bir kez daha santra yapma zorunluluğu doğurdu. Muslera'nın buradaki başarılı müdahalesinin işe yaramayışı tam tersine golü kolaylaştırması da ilginçti. Dördüncü golde rahatlıkla tuttuğu topu rakibin önüne bırakması, onun hakkında gamlı kederli birtakım düşünceler açıklayan kişileri haklı çıkaracak nitelikteydi.

Sabri'nin faulsüz kazandığı topa yardımcı hakemin çektiği bayrak, çöküşü tamamlayan dokunuş oldu. O sıradaki ruhsal durumuyla bu oyuncudan Galatasaray kaptanı sorumluluğu içinde davranmasını beklemek pek gerçekçi olmazdı. Takım 10 kişi kaldığında tarihine yakışacak bir karakter gösterdi ama 9 kişiyle yapabileceği birşey olamazdı.

Galatasaray için bu herhangi bir yenilgi değil düpedüz yıkım! Böylesine büyük bir yatırımın ardından henüz tek derbi oynamadan 8 maçta 2 yenilgi büyük kayıp. Üstelik bu yıpranmanın ardından 4 gün sonra Kayserispor karşısında olabilecekleri düşünmek de insana bir başka sıkıntı veriyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Terim meydan okuyor!

Ahmet Çakır 2011.10.31

Bu yazının başlığı Elmander'li ya da Ayhan'lı da olabilirdi.

Maça damgasını vuran adamlar oldukları için...

Gaziantepspor karşısındaki yıkımın birkaç gün sonrasında takımın böyle ayağa kalkabilmiş olması, saygı duyulacak bir durum. Sarı Kırmızılı takım bu karakteri o maçta 10 kişi kaldığında da göstermişti ama daha fazlasına hakem izin vermemişti. Bu kez Cüneyt Çakır'ın yönetimi Cim Bom'u rahatlatan etkenlerin başındaydı.

Haftalardır 'Niye oynamıyor?' denilen Yekta, 5 eksikli takımda nihayet yer bulabilmişti. Sakatlık nedeniyle çıkması talihsizlik oldu. Genç Semih'in Galatasaraylı olanı da forma şansı bulabilmişti ama asıl büyük olay emektar Ayhan Akman'dı. Çocuğu yaşındaki gençlere futbol emekçiliği dersi veren Ayhan, bu maçın kazanılmasında büyük pay sahibi oyuncular arasındaydı. Ayhan'a kişisel bir teşekkür borcum var: Çok inandığım bir görüşümü varlığıyla kanıtladığı için... Bir takımın sürekli ve kalıcı başarısı transferle değil, elindeki oyunculardan en iyi biçimde yararlanması ile mümkündür. Ayhan ortaalandaki rakibe basarak hataya zorlayan bir anlayışın temsilcisi olarak görünenden çok daha önemli bir iş başardı.

Bunu akılla açıklamak mümkün değil ama bazı takımların birbirine şansının tutup tutmaması gibi bir durum var. Kayserispor'un 1974'ten bu yana renkdaşını kendi sahasında yenemeyişi başka nasıl açıklanabilir? Bu kez böyle bir dönemde Kayserispor deplasmanı Galatasaray için piyango gibi oldu.

Cim Bom'un şansı, rakibinin durmuş oturmuş bir oyun anlayışına sahip olmayışı, Şota'nın gençleri içlerinden geldiği gibi oynuyor. Oyun tutturamadıkları zaman da zorlanıyor. Özellikle Amrabat'ın hiçbir sistem ve taktik anlayışa kulak asmayan kişisel oyunu Galatasaray'ı rahatlatan bir etkendi. Ancak buna sadece böyle bakamayız. Cim Bom'un dengeli ve kademeli savunma anlayışı rakibe soluk aldırmadı, bunu da görmek lazım. Riera'nın hem biraz kıpırdanması hem de serbest atışta topu Elmander'in kafasına kondurması, ikinci golde de Selçuk'un varlığını bildiğimiz ama az görebildiğimiz becerisi önemliydi. Hakan Balta'nın fizik olarak toparlanıp rakip alanda Riera'ya yakın oynaması da önemli bir değişiklikti.

Galatasaray'ın rakibe neredeyse tek pozisyon vermediği maçta Semih'in sanki yıllardır bu takımdaymış gibi oynayışı dikkat çekiciydi. Peki, Terim hangi konuda meydan okudu, dediğinizi işitiyorum. İkinci yarıda Aydın'ın oyuna alınması, maçın sonundaki öteki değişikliğin de Emre Çolak ile yapılması, elbette ki meydan okumaydı. Bu oyuncuların bir türlü tatminkâr düzeye çıkmayan verimlerinin yanısıra Aydın'ın savunma yönünün hemen hiç olmayışı ikinci yarının başında Galatasaray'ın sağ tarafının adeta çökmesine yol açtı. Tıpkı Bursaspor maçındaki gibi herkes 'Kayserispor'un golü geliyor' derken Cim Bom'un ikinciye bulması evsahibini bitirdi.

Şampiyonluklara alışkın bir ekip için sezon içindeki herhangi bir deplasman galibiyetini belki çok büyütmemek gerek. Ancak Galatasaray öyle bir dönemden geçiyor ki en küçük ayrıntıların bile hayati önemi olabiliyor. O nedenle alınan 3 puan tam anlamıyla altın değerinde.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dışardaki maçı da kazanabilmek!

Ahmet Çakır 2011.11.02

Trabzonspor bu akşam CSKA Moskova ile tarihi önemde bir maç oynayacak. Bordo Mavili takım kazandığı takdirde Devler Ligi'ne ilk katılışında gruptan çıkmaya çok yaklaşıacak. Bunu yapabilecek gücü olduğunu da bugüne kadar gösterdi.

Öteki takımlarımızın Şampiyonlar Ligi serüvenleri düşünüldüğünde bunun ne kadar önemli olduğunu kolaylıkla çıkarabiliriz. Kimi bir gol atabilmek için çok bekledi, kimi gruptan çıkmayı hayal bile edebilecek konuma gelemedi, kimi de hiç puan alamadan 6 maçı tamamladı...

Bordo Mavili takım çok parlak bir başlangıcın ardından biraz topallamaya başladı. Bu maçta yeniden bir sıçrama yapmak gerekiyor. Yoksa hedef grup üçüncülüğü seviyesine düşebilecek.

Takımın bu maçta ne yapması nasıl oynaması gerektiği yolundaki söz ve yazıları gülünç bulduğumu daha önce defalarca anlatmaya çalıştım. Elbette ki Şenol hoca bunu kendisine akıl vermeye çalışanlardan çok daha iyi biliyor. Bunu da defalarca kanıtladı.

Sadece bir nokta dikkatimi çekti. Bana kalırsa Bordo Mavili takım Lille karşısında akıllı bir futbol oynadı. Ancak bunu "korkak" bir oyun olarak niteleyenler hiç de az değildi. CSKA karşısındaki "cesur" futbolun ne sonuç verdiğini hep birlikte gördük.

Kişisel olarak sürekli hücumla yani gole dönük bir anlayışı ben de benimsiyorum. Ancak bazı durumlarda bunun pek gerçekçi olamayacağını bugüne kadar defalarca gördük. Özellikle Lucescu bize bu tür maçlarda nasıl oynanması gerektiğini öğretti. Gücü sınırlı takımlarla kazandığı olağanüstü başarıları unutmuş olamayız.

Bazıları futbolu bir korku-cesaret denklemi sanıyor. Hiç ilgisi yok. Önemli olan neyi yapıp neyi yapamayacağını iyi bilmek. Yani akıl ve denge. Trabzonspor bunu İnter ve Lille maçlarında örnekledi. Ancak CSKA maçında kendi gerçeğinin dışına çıkınca sıkı bir ders aldı. Şenol hocanın o maçta iyi oynadıklarını söylemesi şaşırtıcıydı. Bu akşam da "iyi" oynamaya kalkarsa sonuç Moskova'dakinden farklı olmayabilir.

Elbette ki başlığımız bu söylediklerimizle ilgili değil. Onunla yurtdışında maç kazanmaktan da sözetmiyoruz. Trabzonspor, Şampiyonlar Ligi'ne saha dışında iyi hazırlanamadı. Yönetim bu konuda çok zayıf göründü, Lille maçının kazanılamayışında bunun da rolü vardı, onu anlatmak istiyoruz.

Bordo Mavili takımın Şampiyonlar Ligi'nde evinde oynadığı ilk maçı izlemek üzere oradaydık. Tarihi bir güne tanıklık etmeyi önemseydiğimiz için üşenmeyip gittik. Fakat o da ne! Kentte sıradan bir lig maçının bile havası yoktu. Yönetim bu kapsamda neler yapması gerektiğinin farkında değildi.

Kentin çeşitli yerlerine afiş ve pankartlar asmaktan tutun da gün boyunca Şampiyonlar Ligi müziğini aralıklarla çalıp insanlarda heyecan oluşturmaya kadar bir yığın iş yapılabilirdi. Süper Lig'deki kulüp başkanlarıyla ulusal basının bazı önemli isimlerinin davet edilmesinden taraftar derneklerinin etkinliklerine kadar değişik organizasyonlarla kentte bir futbol bayramı havası oluşturulabilirdi.

Bunları sadece kaçan fırsatın ardından yazıklanmak için yazmıyorum. Bunlar 22 Kasım'daki İnter maçından önce de yapılabilir. Görünen o ki İtalyan takımıyla yapılacak maç da tarihi bir önem taşıyacaktır. Trabzonspor yönetimi bu maçları saha dışında kazanmak anlamına gelebilecek etkinliği gösteremezse sahada da beklediğini pek bulamayacaktır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Biraz da gerçek spora bakalım

Sporun sadece futboldan ibaret olmadığını öğrenmemize yol açan önemli gelişmeler yaşıyoruz. Dünyanın en iyi 8 bayan tenisçisinin katıldığı yılsonu turnuvasındaki organizasyon başarımız ve seyircilerin tribünleri doldurması bunun gurur verici örneklerinden birini oluşturdu.

Katılanların şöhret düzeyi açısından benzetmek mümkün olmasa da başka önemli bir organizasyon da Alanya'da başarıyla gerçekleştirildi. Avrupa Triatlon Birliği (ETU), Türkiye Triatlon Federasyonu ve Alanya Belediyesi'nin düzenlediği yarışmada 32 ülkeden 260 sporcu ter döktü.

Yarışma aynı zamanda 2013 yılında gerçekleştirilecek Avrupa Triatlon Şampiyonası'nın da provasını niteliğindeydi. Başta medyanın ve vatandaşın ilgisi boyutundakiler olmak üzere elbette ki bazı eksikler vardı ama yine de son derece zevkli ve renkli bir organizasyondur.

Aslında Triatlon, medyanın en çok ilgisini çekmesi gereken spor dallarından biri. İçinde hem atletizm hem yüzme hem de bisiklet var. Değişik yaş grupları ve engelliler yarışabiliyor. Türkiye adına katılan 27 sporcu arasında en çok ilgiyi de engelli sporcumuz Kemal Özdemir (51) çekti.

9 yaşındayken trenin altında kalarak sol kolunu kaybeden bu sporcumuzun azmi ve çabası karşısında şapka çıkartmak gerekiyor. 1,5 kilometre yüzüp özel bisikletiyle 40 kilometre pedal çevirdikten sonra 10 kilometre de koşarak yarışı tamamladı. Aramızda kendini sağlam sananların herhalde birkaç ayda bile yapmadıkları sportif etkinliğin tamamını birkaç saate sığdırdı Özdemir.

Sporcularımızın laf olsun kabilinden yarışmayıp derece yapmaları bir başka önemli noktaydı. Bayanlar kategorisinde Türk sporcular Sema Doğa Çapanoğlu birinci, Fadime Kaçar da üçüncü oldu. Yaş gruplarında erkek ve bayan sporcularımız kürsüye çıkmayı başardı.

Kısacası, neresinden bakılsa medyanın daha çok ilgilenmesi gereken bir spor olayı yaşandı. Bıktırıcı transfer palavralarının büyük haber diye insanlara yutturulmaya çalışıldığı zehirli bir ortamdan çıkıp arkadaşlarımızın gözlerini gerçek spor olaylarına ve öykülerine çevirmelerinin zamanı çoktan geldi de geçiyor bile...

Aslında aynı yarış içinde hem yüzen hem koşan hem de pedal çeviren insanların görüntüleri bile çok hoş. Nitekim bazı yerel gazetelerde ya da büyük gazetelerin yerel baskılarında Triatlon bol fotoğraflı olarak yer aldı. Fakat oralarda bile futbolun idman haberleri gibi bıktırıcı rutinin Triatlon'dan daha önemli sayılması karşısında insan bir kez daha umutsuzluğa kapılıyor.

Triatlon Federasyonu Başkanı Hamdi Güneş başta olmak üzere bu spora gönül vermiş bir avuç insan çırpınıp duruyor. Bütün bekledikleri, medyanın futbol ve transfer palavralarından başka önemli gelişmeler olduğunu da görmeye yanaşması. Türkiye, her yönden hızla değişen bir ülke. Bu sportif organizasyonlar da bunun önemli göstergelerinden biri. Böyle bir ortamda medyanın hâlâ eski alışkanlıklarını sürdürerek var olmaya çalışması hazin bir çelişki oluşturuyor.

Artık gözlerimizi gerçek spora açalım... Yoksa kendimizi tüketmeye devam edeceğiz...

Hasan Şaş gerçeği söylüyor

Hasan Şaş'ın Serkan Yıldırım'ın savunma yapmayı bilmediğini mümkün olabilecek en nazik şekilde söylemesi palavradan bir tartışmaya yol açtı.

Vay efendim, bunun Ertuğrul Sağlam hocaya da dokunduran bir yanı varmış da bilmem neymiş. Efendim, aslında tam olarak bunu kastetmemiş de şunu demek istemişmiş...

Sercan'ın sadece savunmayı değil başka pek çok şeyi de bilmediğini, futboldan biraz olsun anlayan bir tanıdığınız varsa sorup öğrenebilirsiniz. Bunun ne kadar büyük sıkıntılara yol açabildiğini de onun Karabükspor'un maçının ilk dakikalarında çok uygun bir pozisyonda aşırma vuruşla topu ağlara gönderemeyişi gibi örneklerde sık sık görüyoruz.

Bursaspor maçında topu oyuna sokmayı becerememek bir yana taca bile atamayışıyla yol açtığı golün çok ağır maliyeti olabilirdi. Yetkili ve sorumlu kişiler hiç sözü dolaştırmadan bu gerçeği açık biçimde ifade ettiler. Takım bıçak sırtında bir mücadele verirken böyle hatalar elbette ki daha çok göze batıyor.

Neresinden baksanız Sercan'ın bir başka eksik-aksak durumu ortaya çıkıyor. Koca sezon boyunca iki-üç hareketi nedeniyle göklere çıkardığımız gençleri de zaten böyle kaybediyoruz. Aslında Bursaspor'dan gönderilmesinin temel nedenlerinden biri de bu. Ne kadar sorunlu olursa olsun gerçekten yetenekli ve işgören adama çok daha uzun süre tahammül edildiğinin sayısız örneği var...

Yıllar önce Piontek, milli takıma gelen 30 yaşındaki bazı oyuncuların topa vurmaya bile bilmediklerini, bu gibi şeylerle uğraşmanın kendisini çok yorduğunu söylemişti. O günden bu yana fazla yol almış sayılmayız. Hâlâ topa vurmaya bilmeyen bazı adamlara büyük yıldız muamelesi yapmaktan vazgeçemiyoruz.

Sercan'ın, erken sayılacak bir yaşta, Fatih Terim ve Hasan Şaş gibi gerçek futbol adamlarıyla çalışma şansı bulmuş olması çok önemli. Bunu değerlendirip ciddi bir aşama yaparak sahiden birşeyler olabilmek de onun elinde, başka türlü de. Hasan Şaş bunu anlatmaya çalışıyor...

Tekrar hoşgeldin Perihan Mağden

Basınımızın en sıkı yazarlarından biridir Perihan Mağden. Sadece yazarken değil yazmıyorken de çok farklı biri olduğunu ortaya koymuştur.

Gazetelerde hergün köşe yazarların sayısının bin kişi civarında olduğu belirtiliyor. Ben dahil bunlardan 900'ü bu işi bırakmaya karar verse hiçbirimizin hayatında bir değişiklik olmaz!

'Niye bıraktı?' diye sorulabilecek 100 yazarlık dilimin ilk 10'una rahatlıkla girer Perihan Mağden. Yazacağı çok şey varken ve okur olarak ben dahil onbinlerce kişi bunları beklerken o rahatlıkla çekip gidebilmiştir. Taraf'taki yazılarıyla yeniden ortalığı kasıp kavuracağını biliyor ve buna çok seviniyorum. Bir yığın sıkıcı adamın hergün yok yere sayfa işgal ettiği bir ortamda onun gibi bir yazı yıldızı beynimizi ve gönlümüzü aydınlatacaktır. Tabii bazılarının da fena halde canını sıkacaktır. Tekrar hoşgeldin...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çifte bayrama Elmander engeli

Ahmet Çakır 2011.11.06

Sabri'nin ortaalandanda oynatılmasının yararlı bir uygulama olmadığı defalarca ortaya çıktı. Bunu hemen her hoca yaptı ve sonuç hep kötü oldu. Üstelik onun burada oynatılmasının iki yönlü bir sıkıntısı var. Birincisi, rakip takım sizin çekindiğinizi fark ediyor ve daha rahat oynamaya başlıyor. İkincisi, Sabri ile oyun karman-çorman oluyor. Bundan da elbette ki sorun doğuyor.

Geçen hafta deplasmandaki Kayserispor galibiyeti, bu hafta Fenerbahçe'nin yenilgisi gibi etkenler Galatasaray taraftarını çifte bayrama hazırlamıştı. Zeminin kısa zamanda yenilenmiş olması da umut verici bir başka gelişmeydi. (Peki, Ali Dürüst gibi deneyimli bir yönetici niye bu zeminin yenilenmesinin mümkün olmadığını söylemişti? Geçelim.)

Galatasaray haftalar ilerledikçe bazı sorunlarını çözüyor ama Riera ve Sercan bunun dışında. Onlar, gereksiz transferlerin takımı nasıl çökerttiğini kanıtlamaya çalışıyor! Riera'nın bitikliği ve Sercan'ın yetersizliği insanı hayrete düşürüyor. İspanyol futbolcu, hücumda hiçbirşey yapamayışının yanında penaltıya yol açan bir hatayla herkesi çıldırttı. Neyse ki önce sarı kartla bu derdin savuşturulması, sonra da Muslera'nın kurtarışı bu derdin faciaya dönmesini önledi.

En büyük sorun Cim Bom'un takım halinde hareket edemeyişi ve çabukluktan da yoksun oluşu. Hücuma çok yavaş çıkılıyor. Oyun haliyle sete dönüştüğünde de hiçbir beceri ortaya konulamıyor. O zaman gol, duran toplara kalıyor. Yani gol konusunda takım henüz inşallah maaşallah çizgisinin ötesine geçebilmiş değil.

Bu sorunlu ve sıkıntılı oyuna Terim kaçınılmaz iki değişiklikle müdahale etti. Kayserispor maçının yıldızı emektar Ayhan ve Sercan'la hiç değilse taktik anlaşılır hale geldi. Yorumcu arkadaşlarımız rakamları dansettirme zorunluluğundan kurtuldu. 4-4-2 oyuncular için de anlaşılabilir bir oynama şekliydi.

Sercan'ın yetersizliği bilinmeyen bir durum değil. Ancak ona Elmander de fena halde katılınca Cim Bom tek puana dua edecek hale geldi. İsveçli oyuncu ilk yarıda Eboue'nin getirdiği topla birlikte ikinci yarıda mutlak gollük iki pozisyonda daha Ayhan ve Selçuk'un emeklerini ziyan etti, takımını da yaktı.

Mersin İdman Yurdu baştan sona etkili ve akıllı bir futbol oynadı. Arena'dan 3 puanla da çıkabilirlerdi. İlk yarıdaki penaltı ve ikinci yarıda Enduka'nın topu boş kale yerine üst direğe yollaması maçın en önemli iki olayıydı. Nurullah Sağlam son dakikaya kadar galibiyeti kovaladığını Kamanan'ı bek olarak oyuna almakla da gösterdi. Bu nedenlerle hakem kararıyla onları galip bile ilan edebiliriz.

Sarı Kırmızılı takım zirveye çok yaklaşma şansını bir kez daha kullanamazken Terim'in daha epeyce uykusuz gece geçireceği de ortaya çıktı. Galatasaraylılar bayramı da ezeli rakipleri gibi keyifsiz geçirecekler. Zaten bunu sürekli yapıyorlar. O zaman sizlere iyi bayramlar deyip noktalayalım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Boş hayaller ve utandıran gerçek

Ahmet Çakır 2011.11.12

Yıllardır ilk kez bir milli maç öncesinde hiçbirşey yazmadım. Yazılıp söylenenlerin yüzde 90'ının boş laf olmasından sıkılmanın yanında bunun başka nedenleri de vardı ve o endişemi kat kat aşan bir rezaletle karşılaştık.

Hırvatistan'ın gerek şu andaki konum gerekse futbol geçmişi açısından bizden çok daha iyi durumda oluşu nesnel bir gerçeklikti. Ancak bu aşılabilir bir engel de değildi. Nitekim kısa bir süre önce Yunanistan bunun nasıl yapılabileceğini göstermişti.

Buna karşılık bizim Azerbaycan'a yenilen bir takım mı olacağımız yoksa nihayet özlediğimiz düzeye sıçramanın tek maçlık örneğini mi göstereceğimiz belli değildi. Kuşkusuz ki birinci olasılık çok daha akla uygundu. Vatan-millet gazlarıyla bazı günlük başarıların yaşanabileceği dönemler artık çok gerilerde kalmıştı.

Daha maç başlamadan böyle bir karşılaşmada olabilecek en kötü durum ortaya çıktı. Giray kolaylıkla göğsüne alıp pas yapabileceği topu rakibin önüne bıraktı. Sonrasında dizi film gibi hatalarla topu ağlarımızda gördük. Sadece maç değil, 2012 hayalleri de başlamadan bitmiş oldu.

Ortaalandan kaptırılan topun ardından yaşanan panik, kanattan ortanın önlenemeyişi, Volkan'ın topu tutamayışı, Hakan Balta'nın rakibin arkasında kalışı gibi durumlar artık hata bile diyemeyeceğimiz kadar alışılmış, sıradan fiyaskolardı. Başka maçlarda belki bunlar cezasız kalabiliyordu ama bu kez öyle olmadı.

Belli ki maça sadece laf düzeyinde hazırlanmıştık. Herhalde gazetelerin verdiği gazla maçın kazanılabileceğini sanıyorduk. Rakipse dersini çok iyi çalışmıştı. Örneğin ilk yarım saatin tamamına yakın bölümünde neredeyse tek kale oynamıştık ama bir karambol dışında pozisyonumuz bile yoktu. Müthiş bir çaba harcıyor ama hiçbir yere varamıyorduk. Buna karşılık onların hemen her çıkışı tehlike oluyordu. Çünkü gerçek bir oyun planları vardı ve neyi nasıl yapacaklarını biliyorlardı.

Beşiktaş'ın birkaç ayda gönderdiği Gordon ile Sumunic gibi bir tarihi eserden oluşan savunma karşısında en küçük bir etkinlik bile gösteremedik. Buna karşılık onlar bizim yetersizliklerimizden güle oynaya yararlandılar. İkinci ve özellikle de üçüncü gol, Avrupa'da 2. kategori bir ülke için düpedüz utandırıcıydı.

Ortaalandan Emre'nin top alıp kullanmasını önlemekten tutun da Arda ve Burak'ı kıpırdayamaz hale getirmeye varıncaya kadar her türlü hesabını yüzde yüz tutturan Slaven Biliç, deneyimli diye ondan üstün görülen Hiddink'e sıkı bir ders verdi.

Onların aralarındaki durum bizi ilgilendirmez ama rezaleti yaşayan takımımız olunca iş değişiyor. Hücumda ve savunmada hemen hiçbir planımız yoktu. Bırakın böyle bir planı, oyuncularımız nerede durmaları gerektiğini bile bilmez bir şaşkınlık içindeydi. Üçüncü gol bunun hazin bir kanıtı oldu.

Daha ilk maçta kesin olarak elenmekle kalmadık, futbolumuzu belki de 10 yıl geri götürebilecek bir kaosun da kapısını açmış olduk. Bundan sonrası için artık Allah selamet versin demekten başka yapılabilecek birşey görünmüyor.

Herşey bir yana, hiç değilse rakibin ulusal marşına saygı göstermeyi öğrenebilsek! Onunla bile avunabilirdik... Bu tür utandırıcı hareketlerle hiçbir yere varamayacağımızı insanlarımıza anlatabilmek için ne yapmak gerekir dersiniz?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Büyük bir kaosun eşiğindeyiz

Ahmet Çakır 2011.11.13

Bunun olabileceğini görebilen tek kişi ben değildim. Başka arkadaşlarım da yeri geldikçe uyarılarda bulundular. Ancak bizim memlekette bunlara kim kulak asar ki...

Bizim gerçek sorunumuz, hocamızın yerli mi yoksa yabancı mı olmasının da, öteki tartışılan konuların da ötesinde. İşi temelden ele alıp sağlıklı bir gelişim çizgisi oluşturmayı bilmiyoruz ve başaramıyoruz. O nedenle sürekli zikzaklarla savrulup duruyoruz.

Sahip olduğumuz potansiyel nedeniyle zaman zaman başka etkenlerin de denk gelmesiyle şaşırtıcı sıçramalar yapabiliyoruz. Ancak sonrasında çok dramatik hatta utandırıcı düşüşler yaşıyoruz. Bu nedenle de biz kuş muyuz yoksa deve mi, bunu belirlemekte çok zorlanıyoruz.

Hiddink'in işi ele alış ve çalışmayı yürütüş biçimine sempati duyulmasının mümkün olamayacağı ortada. Bunu pek çok arkadaşım ilk günden bu yana yazıp söylüyor. Fakat asıl sorun, bizim Hiddink'i niçin bu göreve getirdiğimizi ve ondan nasıl yararlanabileceğimizi bilmeyişimiz.

Bunu geçmişte de defalarca yaşadık. Örneğin, hepimizin gönlünde çok ayrı bir yeri bulunan Derwall'i getirdiğimizde de ondan nasıl yararlanabileceğimizi bilmiyorduk. Florya'daki toprak saha, ormanda koşu çalışması yapma zorunluğu, yakın deplasmanlara kırık dökük bir otobüsle gitme rezaleti gibi durumları kitabında hoşgörülü bir dille anlatır. Bütün nezaketine karşın, böyle bir ortamda başarı beklenmesinin nasıl bir aymazlık olduğunu da söylemeden edemez.

Piontek'le de aynı durumu yaşadık. Dünyada yeni bir sistemin kurucuları arasında yer alıp saygı gören bir futbol devi, bizim memleketinde 30 yaşına gelmiş adamlara topa vurmaya öğretmeye çalışmak zorunda kaldı. Hatta milli takımı bir yana bırakıp düpedüz eğitim işine yöneldi. O nedenle Şenes Erzik bugün bile Piontek'le ilgili olarak öteki niteliklerini bir yana bırakıp 'Çok namuslu adamdır' der.

Yakın dönemde kulüp takımlarımıza da dünya çapında hocalar geldi. Hemen hepsinin kuyruğuna teneke bağlayıp gönderdik! Sadece Daum gibi bizim nelerden hoşlandığımızı kavrayabilen bazıları paçayı kurtarabildiler! Malum, biz bize benzeriz; benzemeyeni de aramızda barındırmayız...

Şimdi o günleri mumla arıyoruz ama görevi bıraktığı günlerde Fatih Terim'e de tepkiler Hiddink'e olandan geri kalır düzeyde değildi. Hatta onun Hollandalı hocanınkinden katbekat düşük olan ücreti, aylarca tartışma gündeminde kendine yer bulabilmişti. TBMM'de bile bunun tartışıldığını unutmuş olamayız.

Kısacası biz başka pek çok konuda olduğu gibi bu alanda da ne istediğimizi ve neyi nasıl yapmamız gerektiğini bilmiyoruz. Gününbirlik birtakım tatavaları önemli fikirler sanıp onların peşinden koşmayı marifet sanıyoruz. Şimdi gündemimiz de Hiddink'in gitmesi.

Hatta onun yerine Abdullah Avcı'yı göreve getirdik bile. 'Herhalde öyle olacaktır' yaklaşımıyla ve haber atlamamak kaygısıyla atamayı yaptık! Ancak yetkili kurumun şu anda bundan çok daha büyük bir derdi var. Artık iddianame ve sonrasında olacaklar gündeme bütün haşmetiyle damgasını vuracaktır.

Açıkçası Futbol Federasyonu şu ana kadar ilginç birtakım manevralarla vaziyeti idare etmeye çalıştı. Play off düzeninden Türkiye Kupası'ndaki statü değişikliğine kadar bir dizi yeniliğin yararlı mı olacağı yoksa işleri büsbütün içinden çıkılmaz hale mi getireceği belirsiz.

Şu anda Milli Takım'ın 2012 Avrupa Şampiyonası'na gidemeyişinden doğacak sıkıntıyı çok aşacak bir kaosun eşliğindeyiz. 15 Kasım'ın ardından peşpeşe kopacak fırtınalara hazır olmalıyız.

Melo ve Engin alarm veriyor

Ahmet Çakır 2011.11.14

Galatasaray'da bazı futbolcuların 'umutsuz vak'a' durumları, Benfica ile oynanan hazırlık maçında tescillendi. Riera, Aydın ve Sercan hedefteki isimlerdi. Bunlara Emre de eklendi. Emektar Ayhan ile genç Semih en iyi olanlardı. Performanslarıyla beğeni toplayan Engin'in sinirli hali bıktırdı, Melo yaptığı sert faullerle endişeye yol açtı.

Elbette ki işimiz bu olduğundan, Galatasaray'ın Cenevre'deki Benfica maçını hangi kanalın vereceğini son dakikaya kadar takip etmek zorunda kalmamız işe yaradı. Gerekli anlaşma maçtan sadece birkaç saat önce sağlanıp karşılaşma televizyondan verildi.

Çok az kameralı, yetersiz bir çekim de olsa maçı izleme şansı bulabildik. Bundan yoksun kalan Galatasaray taraftarı okurlara ne gördüğümüzü anlatmak yararlı olabilir. En azından milli takımla ilgili kavga-gürültüden biraz olsun uzaklaşmamızı sağlayabilirse o da yeter.

Öncelikle Terim'in bu çalışma anlayışını yüzde yüz desteklediğimizi bir kez daha söyleyelim. Milli maç ve öteki boşluklarda böyle karşılaşmalar yapmanın yararları sayılamayacak kadar çoktur. Bunları defalarca anlatmaya çalıştık.

Bu karşılaşmada oynanan ya da oynanamayan futbolla ilgili olarak uzun boylu bir eleştiri anlamlı değil. Tam kadrosuyla da henüz sözü edilmeye değer düzeyde bir futbol oynayamayan Cim Bom'un 10 eksikle yapabileceği de ancak bu kadar olabilirdi. Yine de bu durumu 'Yedekler umut vermedi' klişesiyle anlatmaya çalışmak yetmiyor.

Sarı Kırmızılı takımda bazı adamların "umutsuz vak'a" durumları bu karşılaşmada da ortaya çıktı. Öteki karşılaşmalarda da verimsizlikleri nedeniyle hedef adam durumuna gelen Albert Riera, Aydın Yılmaz ve Sercan Yıldırım yine benzer bir durumdaydı. Onlara oyuna sonradan giren Emre Çolak'ı da eklemek mümkün.

Riera sadece ilk 15 dakika biraz kıpırdanır gibiydi, sonra tükenip gitti. Onunla ilgili şu soruyu sormamak elde değil: Bu adam, tarihin herhangi bir döneminde İspanya milli takımında yer alabilmeyi nasıl başarmıştı? Top süremiyor, adam geçemiyor, şut çekemiyor, pas veremiyor ve alamıyor; kısacası hemen hiçbir katkısı olmuyor. İnanılır gibi değil...

Aydın Yılmaz 77 dakika oyunda kaldı. Yaklaşık 25 dakikalık aralarla, hiçbir sonuç getirmeyen 3 çılgın dalış dışında oyunda görünmedi... Sercan ise daha vahim bir durumdaydı. Karşılaşma boyunca top sadece birkaç kez başına ve ayağına çarptı! Hatta bunlardan biri de neredeyse gol oluyordu ama Sercan'da o kadarcık dikkat ve yoğunlaşma bile yoktu. Onunla ilgili olarak da 'yetenekli' ifadesinin kullanılması bu kavramı anlamsızlaştırmaktan başka birşey değil.

En iyilerin emektar Ayhan ve genç Semih olmasının şaşılacak bir yanı yoktu. Kısa süre forma şansı bulabilen Merhan, Aydın ve Sercan'ın toplam olarak yapabildiklerinden daha fazla hareket getirdi oyuna. Belki de maçın tek kazancı buydu. Öteki gençler çok az oynayabilmelerine karşın dikkat çekici hareketler yaptılar. Kısacası, oynayan her durumda oynuyor!

Engin Baytar hem yetenekli hem de çalışkan, dolayısıyla önemli bir kazanç. Ancak sürekli sinirli ve öfkeli olma hakkının sadece kendisine verilmiş olduğunu düşünmesi, artık insanı bıktırıyor. Engin bunu hastalık düzeyine getirmiş durumda. Mutlaka bir psikolog denetimine alınmalı.

Melo şu ana kadarki en iyi transfer olarak görölüyor ama her an çok büyük sorunlara yol açmak üzere olduğu da ortada. Hem çok gereksiz şekilde topla oynuyor hem de mutlak kartlık fauller yapmaktan kaçınmıyor... Ceyhun ve Çağlar, epeydir oynamamaktan dolayı futboldan soğumuş gibiler. Kaleci Ufuk iyi göründü, Aykut'un daha eline değmeden top ağılara gitti. 10 dakika içinde yediğı 2 gole karşın yine de ayakta kaldı sayılır.

Terim'in tribünden atılan bir madde nedeniyle sinirinin zıplaması belli ki biraz da takımın kötü oyunundan doğan bir bardağın taşması durumuydu...

NOT: Milli Takım'la ilgili yetişmenin mümkün olamayacağı kadar çok mail aldım. Hepsini okuyorum ama karşılık yazma şansım yok. İşin en üzücü ve bıktırıcı yanı da bu konuyu berbat bir FB-GS çekişmesine dönüştürmeyi başarmış olmamız. Hayırlı olsun!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Büyük başarı prim verelim!

Ahmet Çakır 2011.11.16

Futboldan gerçekten anlayanlar için bu maçın böyle geçeceğini tahmin etmek zor değildi. Nasıl olsa işi ilk maçta bitirmiştik! Biraz o nedenle daha çok da cezalar yüzünden epeyce değışik bir takımla sahada yer aldık. Hatta bu farklılığı az rastlanır türden bir altüst oluş diye nitelemek bile mümkündü. Gerçi Hiddink'in çalışma dağınlıklığı içinde 11'in tümünden değışmesi de fazla bir anlam taşımayabilirdi...

İstanbul'da neredeyse maç başlamadan gol yemiştik, burada da atıyorduk! Ancak buna hem direk izin vermedi hem de sonrasında yeterince becerikli değildik. Olsun, ilk maçta rakip kaleyi bulan tek şut atamamıştik, burada çok fazlasını yapacak gibiydik. Artık kaybedilmiş bir hedefin arkasından doğan kavga ortamında bunlarla yetinmek zorundaydık.

Bu nedenle, "Keşke Hiddink şöyle yapsaydı böyle olurdu" türünden yorumlar başladı. Bunlar elbette ki çok ciddiye alınacak şeyler değil ama kalecimiz Sinan'la Ömer Toprak'ın "Biz ilk maç için de hazırдық" mesajları görmezden gelinecek gibi değildi. Bütünöyle ilk maçtan daha iyiydik ama bunun ürününü devşirebilecek kadar büyük bir sıçrayışı gerçekleştirmedik. Tabii çift santrfor oynuyormuş gibi görünürken Umut'la Kazım'ın verimlerinin sıfır oluşu da bunda en büyük etkeni. Onlara katılan Gökhan Töre'nin durumu da farklı olmadı.

Bu arada Caner'in gördüğü anlamsız sarı kart gibisinden hastalıklarımızı önlemenin bir yolu olmadığının da üzerinde durmadık. Ancak 'sakatlandı' gerekçesiyle onun erken oyundan alınışı ilginçti. Yerine giren Gökhan Töre, daha önce bulduğı kısa sürelerde umut verici hareketleriyle Milli Takım'da oynamayı en çok hakeden gençler arasında gösteriliyordu.

Oyuna damgasını vuran asıl etken rakibin İstanbul'da elde ettiğı olağanüstü sonuç nedeniyle maça yoğunlaşmakta güçlük çekmesiydi. Bir de 4 gün önce herşey onlar için haddinden fazla uyarına gitmişti. Bu kez daha dirençli bir takımla karşılaşınca biraz bocaladılar. Bunun da fazla üstünde durmadılar. Oyunu "gözaltında tutmayı" yeterli gördüler.

Nitekim biz daha iyi oynuyormuşuz gibi görünsek de maçın tamamında fazla birşey üretemedik. İkinci yarıda da sadece Hamit'in direğın dışına vuran topu dışında heyecan verici birşey yapamadık. Yine de özellikle

Simunic ve Gordon ikilisinin üzerine gidebildiğimizde onları nasıl sıkıntıya sokabildiğimizi gördük. Hatta Srna'nın zaman çalabilmek için yaptığı utandırıcı hareketlere bile tanık olduk.

Büyük bir hedefin kaybedilmiş olmasının ardından bütün bunlar elbette ki ıvırzıvır şeyler. Ancak oynuyormuş gibi yapmak yerine gerçekten oynamaya çalıştığınızda işlerin ne kadar değişebildiğini de görmüş olduk... Zaten Zagreb'e turistik seyahate gittiğimizi biliyorduk. Bu karşılaşmada ağır bir fark olur mu gibisinden endişeler boyutunda iş ele alındığında başarılı olduğumuzu bile düşünebiliriz. Hedefe ulaşamadıkları halde prim zengini olan oyuncularımıza bu maç için de prim verilmesini öneriyorum!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbolun ölümü

Ahmet Çakır 2011.11.21

Ülkenin en güzide iki takımı arasındaki mücadele, futbolumuz adına son zamanda yaşadığımız üzüntü ve sıkıntıyı artırıcı nitelikteydi.

İki tarafın da beceri eksikliği karşılaşmanın golsüz bitmesindeki temel etkendi. Akıl almaz paralar ödenen oyuncuların bu yetersizlikleri insanı futboldan soğutuyor.

Galatasaray bir an önce unutmak istediği geçen sezonu fazlasıyla hatırlatan berbat bir 45 dakika oynadı! Bunun da nedeni çok açıktı, ortaalandaki top tutamadı, Kazım ve Elmander'i de oyuna sokamadı. Böyle bir karşılaşmayı 7 kişi oynama zorunluluğu da maçın tek kaleye dönüşmesine yol açtı... Bu arada Semih ve Melo'nun sarı kart görmüş olmaları da bir başka sorundu. Neyse ki şans biraz Cim Bom'dan yanaydı. Yoksa en az bir kez daha santra yapmak zorunda kalabilirdi. Terim'in hesaplarını bozan etkenlerin başında Engin'in hiç oyuna giremeyeşi vardı. Sarı Kırmızılı takımı sonuca götürebilecek en önemli adam durumundaki bu oyuncu sol çizgide kaybolup giderken kaptan Ayhan'ın da iyi niyetiyle gücü arasındaki ters orantı ciddi bir sorun oldu. Quaresma oyun alanının her yanında ama özellikle sağ kanatta bilinen gösterisini sunmakta hiç engelle karşılaşmadı. Simao ve Almeida da aynı rahatlık içinde oynadı.

İkinci yarıda Ayhan-Sabri değişikliğiyle işi toparlamak mümkün olabilecek gibiydi ama bu oyuncunun hemen sakatlanması işleri bir kez daha karıştırdı. Sonraki değişiklikler ise daha çok intihar görünümü verecek nitelikteydi. Riera ve Baros'la kağıt üzerinde bol forvetli bir takım oluşmuştu ama bunun sonucunun gol atmamak değil yemek olacağı daha önce defalarca görülmüştü. Bütün forvetler sahadayken rakip kaleye atılan etkili şutların Selçuk'tan gelmesi de ilginçti. Bu oyuncunun son anlardaki nefis serbest atışın kaleyi bulmayışı şanssızlıktı. Zaten Sarı Kırmızılı takımda iyi denilebilecek birileri varsa önce Selçuk, sonra da Semih ve Ujfalusi idi.

Elbette ki Muslera'yı unutmak sözkonusu değil, hatta ona ayrı bir paragraf açmak gerekiyor. Uruguaylı kaleci Siyah Beyazlı takımın gollük ataklarında önemli kurtarışlar yaptı, direkler de ona yardımcı oldu. Olmadık goller yediği bir yığın maçın ardından Mersin İdmanyurdu karşısında önlediği penaltı ve bu maçtaki kurtarışlarıyla taraftarın gönlünü kazanmaya başladı. Bunun öncesinde Melo'nun son derece yersiz ve anlamsız çalımlara girişip kaybettiği toplar, Galatasaray'ı yeni bir sıkıntıya soktu. Melo bunu hemen her maçta yapıyor, anlaşılan Beşiktaş maçlarının farkını biri ona yeterince iyi anlatmamış. Nitekim Terim bu konudaki eksiğini onu oyundan alarak kapatmaya çalıştı.

Ancak Sarı Kırmızılı takımın ikinci yarının büyük bölümündeki tek gollük atağının Melo'dan başlamış olması gözden kaçacak gibi değildi. Hakan Balta bu pozisyonda yeterince cesaretli ve becerikli olamadı. Kalecinin burnunun dibinden pas yapmak yerine şut atması daha işe yarar bir tercih olabilirdi. Elmander, Kazım ve sonradan giren Baros'un verimlerinin sıfıra yakın düzeyde kaldığı maçta bundan iyi sonuç elde edebilmek söz konusu olamazdı. Riera 'fena değildi' denilebilecek oyununu az kalsın son saniyelerde kendi kalesine attığı golle süsleyecekti! Muslera buna da izin vermeyip maça damgasını vurdu.

Son yıllarda dev maçlarda korkunç bir bilançosu olan Galatasaray'ın bu beraberliği kazanç olarak görmesi gerektiği açık. Terim'in bu maçla ilgili tutan tek hesabı belki de bu oldu: Yenemiyorsan yenilme/Ağlamadan git evine!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Anlamsız bir heyecan fırtınası!

Ahmet Çakır 2011.11.27

Baştan anlaşalım: Galatasaray ve bu maçla ilgili gerçekleri mi okumak istersiniz, yoksa nasıl olsa kazanılmış ve ezeli rakibin puan yitirdiği haftada zirveye biraz daha yaklaşmış maç sonrası güzellemesini mi yeğlersiniz?

Hatta iki oyuncunun atılmış olması nedeniyle bir destan mı beklersiniz? Siz sanıyorum ikinciyi istersiniz ama ben birinciyi yapacağım.

Sadece bizim ülkemizde değil dünyanın her yerinde futbol takımları her geçen hafta biraz daha ileri gitme, yani daha iyi oynama çabası içinde olurlar. Hele büyük hedefleri olan ve bu nedenle önemli transferler yapan takımlar için bu beklenti doğal olarak daha da yüksektir.

Galatasaray adeta bunun tersinin doğru olabileceğini kanıtlamaya çalışıyor ve her geçen hafta biraz daha kötüye gidiyor. Azıcık daha çaba gösterirse geçen sezonkinden farkı kalmayacak! Bu nedenle de gözler ister istemez Terim'e dönüyor. O da hemen herşeyi deniyor. Örneğin pek çok maçta tek forvetli oynayıp Sivasspor karşısında sahaya 4 forvetle çıkmak gibi...

Bu forvetler arasındaki ilk paslaşma 33. dakikada olunca hemen herşey iflas ediyor! Bırakın bir sistem ve buna dayalı taktik anlayışı, bu dört adam kendi kişisel kalitelerini de sıfırlamış gibi bir donukluk içinde. Sadece Elmander çaresiz bir çırpının aslan askeri! Ötekiler neredeyse onu alkışlayacak, öylesine hareketsiz biçimde seyrediyorlar...

Ujfalusi savunmadan çıkarken 50 metre top taşıyor, forvetlerin yanına kadar geliyor; hiçbirinde en küçük hareket yok, ne boşa kaçıyor ne de çapraz koşu filan yapmayı düşünüyorlar. Sıkışan Çek futbolcu topu kaybetmek üzereyken sarı kart görecektir hareket yapmak zorunda kalıyor! Sonrasında da bir daha çıkmayı aklından bile geçirmiyor.

Yetmiyormuş gibi Eboue ilk yarım saatten sonra sakatlandığını işaret edip çıkmak istiyor. Anlaşılan 'böyle berbat bir oyunda işim yok!' demek istiyor. Önündeki Kazım'ın da bunda payı var ama onun durumunu gerektiği gibi anlatabilmek için ayrı bir yazı gerekiyor. Şu kadarını söyleyeyim, ikinci yarıda onu sahada görmek

çok sıkıcıydı. Bu maçtaki tek iyi hareketi, Semih'in kendisine attığı pas dışarı gitmesine karşın dönüp alkışlamasıydı!

Yazıma 'sadece Engin'le bu kadar' diye başlık atabileceğimi düşünüyorum ilk yarının sonu yaklaşırken. Dört forvet sahada gezinirken Engin müthiş çabasını golle süslüyor ve sadece soğuktan değil takımının durumu nedeniyle de donmaya epeyce yaklaşmış taraftar biraz olsun ısınıyor.

Asıl ısınma ikinci yarıda Baros'a yapılan penaltıyı hakemin inandırıcı bulmayışı sonrasında yaşanıyor. İkinciye artık vermemek mümkün değil. Neyse, Baros hiç değilse bu sezon penaltı yaptırmayı ve sonra da atmayı becerebiliyor... İkinci yarıdaki bu kıpırdanışta Terim'in devrearası fırçasının da payı olduğu açık.

Galatasaray'ın gol yemesi bu maçta olabilecek en beklenen gelişmeydi ama onun talihsizliğinin Semih'e denk gelişi taraftarı daha çok üzdü. Takımın en iyisi Engin'in gördüğü kırmızı kart ise oynadığı her maçta yaşanabilecek bir durum. Engin harika bir futbolcu ama bu açıdan umutsuz vak'a! (Okurlarım hatırlayacaktır, bunu Benfica maçından sonra yazmak zorunda kalmıştım. Her durumda sadece kendisinin öfkeli olabileceğini sanmaktan asla vazgeçemiyor.)

Hakemin Elmander'i atması şaka gibiydi. Sarı kartı bile gerektirmeyen bir pozisyondu. (Şimdi bunların Fener maçı için yapıldığına ilişkin Hıncal Uluç'tan neler okumak zorunda kalacağız! Yıldırım'ı kişisel olarak seviyor ve beğeniyorum ama hemen her maçı da olay!)

Maçın bir özeti de başlığımızdaki gibiydi. Futbol adına pek az şeyin olduğu bir heyecan fırtınası... Bir de şu notu atlamayalım: Muslera takımın en iyi pas atan oyuncusu...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Elmander, Engin ve Kazım

Ahmet Çakır 2011.11.28

Bu yazının asıl konusu Kazım.

Elmander konusunda bir özür borcum olabilir, gecikmeden halledeyim diye ekliyorum. Engin de en az Kazım kadar hatta daha fazla bir umutsuz vak'a olduğunu bir kez daha ve galiba kesin biçimde kanıtladı, ona da birkaç satır değinip geçelim.

Elmander'in atıldığı pozisyonu tribünden 'kaza' olarak gördüm ve sarı kartın bile gereksiz olduğunu, hakemin yanlış olduğunu yazdım. Sonrasında bu pozisyonu tv'den filan izlemek içimden gelmedi. Bu maçla ilgili tek sözcük bile duymak istemez bir bezginlik içindeydim.

Zaten televizyonda Real Madrid ve Barcelona'nın maçları varken futbol adına bu tür saçmalıkların peşinde koşmak zorunda kalmak pek tercih edilebilecek bir durum da değil. Üstelik bunlar en sabırlı insanı bile çatlatabilecek kadar çok sık tekrarlanıyorsa ortada futbolla değil tıpla ilgili bir durum var demektir.

Elmander'in durumuyla ilgili olarak sadece kendisi ve birkaç yorumcu arkadaş benimle aynı fikirde. Fakat pozisyonu tv'den izlediğimizde İsveçli pek masum gibi görünmüyor. Ben 'rakibin arkasından koşarken

adımlarını ayarlayamadı' gibi değerdendirmiştim ama hakemin gördüğü daha doğru olabilir. Bülent Yıldırım kardeşimden özür dilerim.

Engin Baytar'ın üzerinde de uzun boylu durmaya gerek yok. Terim kuşkusuz ona 'adam ederim' düşüncesiyle hem Galatasaray'a hem de Türk futboluna tekrar kazandırmak için aldı ama ne yapsanız olmuyor. Benfica ile gazozuna oynanan maçta bir taç ya da faul için hakemle oyundan atılabileceği düzeyde didişmekten kaçınmadığını görünce onunla ilgili olarak hiçbirşey yapılamayacağını da kabullenmek zorunda kalıyorsunuz. Çok yazık ama gerçek bu.

Bizler bu gibi konularda gerçekleri açık biçimde ortaya koymak yerine 'Efendim, öfke denetimi yapmayı öğrenmeli' gibisinden fiyakalı laflarla kendimizi aldatıyoruz. Şenol Güneş'in sizin kadar akıllı yok mu? Bu tür oyuncular, sözü edilmeye değeri futbol ülkelerinin hiçbirinde barındırmıyorlar. Bu kadar açık ve kesin!

Terim'in vazgeçmediği oyunculardan Kazım'ın öteki maçlardaki hali de sorunluydu ama Sivasspor karşısındaki durumu tam bir felaketti!

Aslında bu bilinmeyen ya da öngörülemeyen bir durum da değeri. Kısaca, 'Kazım'ın yapısı bu!' diye anlatmak da mümkün. Arkadaşlarıyla saha dışındaki ilişkileri çok iyi de olsa sahada pek iletişim kurmayı düşünmeyen, futbolu hep kendi istediği gibi oynamaya çalışan biri Kazım. Bu da arkadaşlarını çok sıkıntıya sokuyor. Eboue'nin 'sakatım' diye çıkmak istemesinde Kazım'ın bu halinin de rolü vardı.

Ayrıca, rakip oyuncuları aşağılarcasına oynama gibi bir ciddi şekil bozukluğu sözkonusu Kazım'ın. Bunu iyi anlamak için ilk yarıda iki gol attığı Estonya maçının ikinci 45 dakikasnda yaptıklarını hatırlayalım. Taç çizgisi kenarında rakibi aşağılayıcı çalım girişimleri ve öteki laubali hareketlerle tamamladı maçı. Yani çok iyi oynadı denilebilecek bir maçta bile mutlaka kabul edilemez nitelikte hareketlerde bulunuyor.

Daha açık konuşalım: Kazım elbette ki gençliğinin de etkisiyle saha içinde olumsuz anlamda çocuk gibi davranmaktan vazgeçmiyor. Ayrıca, sanki 80 dakika sahada gezinse son 10 dakika mutlaka bir gol atıp ya da gol pası verip takımını hedefe ulaştıran bir süper yıldızmış gibi davranıyor. Oysa toplam verimine baktığınızda gülünç ya da acıklı bir durum sözkonusu.

Abartmak istemiyorum ama Kazım gibi oyuncular futbola ilişkin bütün değeri aşağılıyor! Daha doğrusu bu görünümü verecek şekilde oynuyor. Dolayısıyla ne kadar iyi oyuncu olursa olsun, 'Ondan gelecek fayda olmaz olsun!' denilerek gönderiliyor. İş sadece kendisine verdiği zararla sınırlı kalacak olsa o kadar üzerinde durmaya gerek yok. 100 milyonlarca dolarla ifade edilen yatırımlar, onların bu halleri yüzünden heba olup gidebiliyor. O noktada da artık bazı değeri korunması gerekiyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sadece Eboue

Ahmet Çakır 2011.12.04

Kimi okurlarım bu maçlara gereğinden fazla eleştirel bir tavırla yaklaştığını söylüyorlar. Gençlerbirliği-Galatasaray maçıyla ilgili gerçek düşüncelerimi yazarsam bundan sonra Zaman'da değeri başka bir yerde de yazma şansım kalmayabilir...

Kötü futbol anlaşılabilir bir durumdur. Hele kilit nitelikteki adamlarınız eksikse bu doğal sayılabilir. Ancak Sarı Kırmızılı takımın oyununa kötü demek ancak iltifat olabilir. Futbolla hiçbir ilgisi kalmamış adamların toplanıp sırtlarına forma giydirilerek sahaya sürüldüğü bir oyundu seyrettiğimiz!

Top tutamayan, süremeyen, pas veremeyen, adam geçemeyen, şut çekemeyen, arkadaşlarıyla bağ kuramayan, oyun zekası yer yer sıfırın altına düşen bir oyuncular niçin bu düzeyde adamlar sayılıyor, anlamak zor. Tek başarıları, rakip takımı da uyutmak oldu. Beşiktaş'a 4 gol atabilmiş evsahibi, uyurgezer gibi dolaşıp durdu.

Bunu Galatasaray savunmasının başarısı olarak görmek isteyenler olabilir. Buna sadece gülünür. Sarı Kırmızılı takım 90 dakika boyunca ne zaman gol yiyeceğim diye bekleyerek oynadı. İlerideki 4 adamın çok kolay oyundan düşmesi nedeniyle sıkıntı büyüktü. Üstelik o adamlar hücum anlamında da hiçbirşey yapmayınca maç işkenceye dönüştü!

Şaka değil, Sarı Kırmızılı forvetlerin ayağına dakikalarca top değmeyen bölümler oldu. 3-5 dakikadan filan sözetmiyorum, 15-20 dakika örneğin Riera hiç oyunda görünmedi. Aydın maçın başında birkaç topa dokundu, o kadar! Baros'un 90 dakika oynatılmasının nasıl bir sıkıntı olduğu bir kez daha ortaya çıktı. Sercan'dan umudu olan bir Galatasaraylı var mı, bilemem! Ancak maçın tek golündeki topu Eboue'nin önüne itmesini de görmezden gelemem...

Terim'in ikinci yarıya da bu takımla başlaması olur şey değildi. Neyse ki Ayhan ve Emre Çolak'la biraz olsun oynayabilir hale geldi. Selçuk'un verimindeki milimlik kıpırdanış da maçı kazanmaya yetti. Maçın en iyisi Eboue idi. Melo'nun çabasını bir not olarak yazabiliriz.

Her yazıda sözü oraya getirme zorunluluğundan ben de sıkılıyorum ama böylesine büyük paralar ödeyen oyuncuların hiçbirşey oynamayışları haliyle insanı isyan ettiriyor. Gençlerbirliği taş çatlasa Galatasaray'ın yüzde 20'si değerinde bir kadroya sahip. Ancak neyi nasıl yapmaları gerektiğini daha iyi biliyorlar. Bakmayın kaybettiklerine, ilk yarının sonunda Tum'un iska geçtiği topu ağlara yuvarlamak işten bile değildi ve sonrasında maç çok başka bir yere gidebilirdi.

Sarı Kırmızılı takımın hiç değilse savunmada iyi olduğunu sananlar var. Tum topu göğsüne alıp vurmaya hazırlanırken bütün takım cezaalanı çevresindeydi ama onun yanında tek oyuncu bile yoktu! Başka bir takım bu savunmayı perişan edebilirdi ama neyse ki ligimizde öyle bir takım yok.

Biliyorum, Ujfalusi, Engin ve Elmander'in yokluğu çok önemliydi. Hatta onlara Sabri, Yekta ve Kazım'ı bile ekleyebilirsiniz. Bitmedi, ne kadar kötü oynarsanız oynayın kazanıp zirveye gelmek elbette ki çok önemlidir. Yine bitmedi, hafta içindeki derbi için bu galibiyet moral olacaktır. Bunların hepsi tamam, kazanmak çok önemli ve değerli. Ancak büyük paralar harcayıp da yapılan takımın hiçbirşey oynayamayışı da görmezden gelinebilecek bir durum değil...

Bu kadar eksik ve yetersiz bir takımda Ceyhun Gülselam'ın son dakikada vakit geçirmek için oyuna alınışı da dikkatleri tırmaladı... İlle de kazanmak diyorsanız siz bana bakmayın, bu büyük zaferin tadını çıkarın!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu gidiş nereye?

Ahmet akır 2011.12.06

Türk futbolu berbat bir dönemden geçiyor. Hayır, sadece şike soruşturmasıyla ilgili olaydan söz etmiyorum hatta o konuda tek sözcük etmek bile istemiyorum, başka açılardan da son derece sıkıntılı bir durumdayız.

O kadar ki artık Alman Kicker dergisi bile futbolumuzun mali açıdan içinde bulunduğu batağı haber yapmayı gerekli görüyor. Çünkü çok güçlü futbol ülkeleri ve kulüpleri bile yaşanan ekonomik bunalım nedeniyle derlenip toparlanma sürecine girerken biz hâlâ har vurup harman savurabiliyoruz.

Bütçemize ve imkanlarımıza oranla transfere en büyük parayı hâlâ biz harcıyoruz. Üstelik, o transferlerden aldığımız verim de inanılmaz derecede düşük. Olsun! Bunun çaresini de transfer olarak görüyoruz. Kısacası, akıl almaz bir sarmala girmiş durumdayız. Üstelik, bunu pek umursamıyoruz.

Tamam, gazetelerde çıkan transfer haberlerinin büyük bir bölümünün en hafif deyişle balon olduğunu biliyoruz ama mutlaka birilerinin alınacağını ve yine olmayan kaynaklardan milyonlarca dolar harcanacağını biliyoruz. Bunu kendileri söylüyorlar.

Galatasaray Kulübü Başkan Yardımcısı Adnan Öztürk bu duruma dikkat çekerken gerçekten Türk futboluna önemli bir hizmette bulunma amacıyla. Öteki yanlışlarla birlikte bu transfer hastalığı bizi mahvolma noktasına getirmiş durumda. Biz inat ve ısrarla bunu görmek istemiyoruz.

Bunun en çarpıcı örneklerinden birini de Galatasaray oluşturuyor. Sarı Kırmızılı takım geçen sezonki felaketin ardından kaçınılmaz bir yenilenme hamlesine girişti. Bununla ilgili önemli transferler yaptı. Fakat ne kadar çok adam alırsa o denli yeni oyuncuya ihtiyaç duyulduğunu ileri süren bir anlayış da gündemde.

Takıma on paralık katkısı olmayan adamlar için dehşet verici derecede büyük paralar ödenebiliyor. Kulüplerin zaten malum olan ekonomik yapısı böylece bütçütün perişanlaşıyor. Yönetimler sürekli başarı vaadiyle camia ve taraftarı mutlu etmeye çalışıyor. Koskoca kulüp adeta meçhule giden bir gemiye dönüşüyor.

Elbette ki bu kadar büyük bir camia böylesi sorunlara her zaman çözüm bulabilir. Zaten buluyor da... Ancak yıllardır süren 300-400 milyon liralık borç stoku hiç azalmıyor, tersine her geçen gün biraz daha büyüyor. Bu şekilde her sezon büyük başarılar kazansanız bile nereye varabilirsiniz? Bunun sonucunun korkunç bir iflas olacağını görmek çok mu zor?

M.United devre arasında transfer yapmayacağını açıklıyor. Oysa City'nin 5 puan gerisindeler ve şampiyonluğu onlara kaptırma tehlikeleri büyük. Ancak onların neyi seçtikleri de açık. Başka pek çok kulüp bizimkilerden kat kat büyük maddi imkânlarla sahip olmasına karşın transfer çılgınlığından kaçınıyor. Hatta Chelsea bile bunu yapıyor.

Bir başka örnek, Porto. Yıllardır sürekli oyuncu satıyor ve bütçe fazlası oluşuyor. Sürekli şampiyon olup Avrupa başarıları kazanıyor... Yetmediyse, Ajax örneği var, aynı işi değişik biçimde onlar da sürekli yapıyor... Gerçek ve kalıcı başarının ancak kendi kaynaklarına dayanarak kazanılabileceğini kanıtlıyor bu kulüpler.

Biz dünyada bugüne kadar örneği görülmemiş bir işi başarmanın peşindeyiz. Bataklıkta çiçek yetiştirmeye çalışıyoruz. Üstelik, malum gelişmeler nedeniyle futbola olan ilginin en alt düzeye düştüğü bir dönemde düpedüz cinnet anlamına gelecek işlerin peşindeyiz. Bu bataкта hepimizin boğulacağını bugünden görebilmek gerçekten çok mu zor?

Muhteşem Cim Bom

Ahmet Çakır 2011.12.08

Elbette ki bu maçın Gençlerbirliği karşılaşmasından farklı olacağı biliniyordu ama bu kadarını en fanatik Galatasaraylılar bile beklemiyordu. Sarı Kırmızılı takım ikinci yarının başında 10 dakikalık bölüm dışında uzun yılların en müthiş Fenerbahçe maçını oynadı. Her bakımdan istediğini de elde edip zirveye ulaştı.

Tribünleri dolduran ve nefis şovlarıyla takımlarını hareketlendiren Sarı Kırmızılı taraftarlar gerçi ilk yarım saatte kaçırdıkları mutlak gollük pozisyonların çokluğu nedeniyle biraz gerildiler ama öylesine ezici bir üstünlük sözkonusuydu ki istedikleri mutlaka olacaktı. Nitekim oldu da...

Böylesine mutlak bir üstünlüğün, akılla bütünleşen hırsın ve engel tanımaz kazanma isteğinin önünde durmak mümkün değildi. Sarı Kırmızılı takım destansı ilk yarıyı iki golle süsleyip işi bitirdi. Fenerbahçe ise ezeli rakibi karşısında neye uğradığını anlamakta zorlanır gibiydi.

Fatih Terim'in Emre Çolak tercihi sanki sihirli bir dokunuşa dönüştü. Riera mızımlılığından kurtulan takım müthiş bir patlamayı gerçekleştirdi. Kaptığı topların yanında, hiç yabana atılmayacak oynama becerisiyle nihayet bekleneni verdi. Onunla birlikte Eboue, Elmander ve Melo da maça damgasını vurmakta kararlı olan adamlardı. Oynadıkları futbol ve attıkları gollerle üçü de Galatasaraylı oldu.

Eboue'nin akıl ve beceri dolu golü maçın en güzel hareketiydi. Bilica'nın neredeyse süreklilik arzeden hataları ve öteki savunma dağınıklıkları ikinciye de getirdi. Fenerbahçe ikinci yarıya Stoch hamlesiyle epeyce etkili başladı ama öteki Galatasaray maçlarında hep yanlarında buldukları şans etkeni bu kez biraz uzaklardaydı. Etkili göründükleri bölümde Stoch'un direktten dışarı giden şutu dışında rakipleri için endişe verici birşey yapamadılar.

Buna karşılık Sarı Kırmızılı takımın ikinci çıkışında bulduğu köşe atışında Melo'nun şaka gibi golü artık bu maçın dönülmez noktasını vurguluyordu. Gece Cim Bom'undu. Acı çekme sırası rakibindeydi. Oyun bittikten sonra gelen golün teselli olacak bir yanı bile yoktu.

Galatasaray hem fizik hem psikolojik olarak bu maça çok iyi hazırlanmıştı. Ezeli rakibine soluk bile aldırmadı. Geçen sezon çekilen büyük acının ardından övgüye değer derecede kısa sürede ayağa kalkan ve zirveye yükselen Sarı Kırmızılı takımda bu müthiş sıçrayıştaki payı nedeniyle Terim'i de alkışlamalıyız.

Maçın güzel yanlarından biri de saha içinde ve dışında herhangi bir gerginliğin yaşanmayışı oldu. Karşılaşma sonrasında başta Alex olmak üzere Sarı Lacivertli oyuncuların rakiplerini kutlamaları özlenen türden bir davranıştı. Çok şükür, sadece futbolun konuşulabileceği bir derbi izleyebildik.

Yükselme devri

Ahmet Çakır 2011.12.12

Fenerbahçe'den sonra Trabzonspor'u da geçip liderliğini pekiştiren Galatasaray'ın yükselme devrinin başladığını söylemek kehanet olmaz.

Yakın geçmişteki öteki başarısızlıkların yanında büyük maç kazanamama konusunda da rekorlar kırmış takımın ligin en zor iki maçını neredeyse güle oynaya geçmiş olması başka türlü nitelenemez ve her türlü övgüyü de hak eder.

Açıkçası bunda Trabzonspor'un Lille karşısında verdiği mücadeleden doğan yorgunluğunun maç içinde bitikliğe dönüşmesi de büyük bir etkendi. Daha maçın başında gelen gol, devre biterken bir daha ve ikinci yarının başında Zokora'nın atılışı maçı zahmetsizce erken bitiren kırılma anları oldu. Selçuk'un eski takımına attığı serbest atış golü, maçın en güzel hareketiydi.

Özellikle Zokora'nın kırmızı kart görmesi evsahibi takımı tamamen çökertti ve belki de iki takım arasındaki rekabetin tarihinde hiç yaşanmamış türden bir son yarım saat oynanmasına yol açtı. Öyle sanıyorum ki elinde böyle bir yetki olsa hakem 70. dakikada maçı, 'kimseye daha fazla eziyet etmeyelim' diye bitirirdi! Tabii başka bir durumda bu kırmızı nedeniyle Müftüoğlu'nun başı ağrıyabilirdi ama bu maç için pek kimsenin birşey söyleyebileceğini sanmıyorum.

Aslında Bordo Mavili takım 10 kişi kaldıktan sonra bir sıçrama gösterebilirdi çünkü Galatasaray'da birkaç oyuncu birden maçı bıraktı. Özellikle Kazım'ın anormal hareketleri, Emre Çolak'ın da böyle oynamaya yatkınlığı, Melo'nun da benzer işlere meyilli oluşu başka bir rakip tarafından fena halde cezalandırılabilirdi.

Gelgelelim Trabzonspor'da Serkan Balcı'dan başka bir oyuncunun yürüyecek hali yoktu! Epeyce geç giren Alanzinho da karşısında Sarı Kırmızılı takımın en ciddi adamlarını bulunca yapılabilecek birşey kalmadı. Zaten kendi kalecisinin suratına su atan taraftarın önünde oynama eziyeti de Trabzonspor'un bir başka sorununu oluştuyordu...

Koskoca ikinci yarıda adına futbol denilebilecek hiçbirşey olmadı. Sarı Kırmızılı takım uyguladığı baskıyla rakibine ayağa kalkma imkanı vermezken bu bölümde Melo'nun kaçırdığı fırsat, ona İtalya'da verilen unvanı hatırlatacak nitelikteydi! 10 kişi kalan rakibi karşısında Sarı Kırmızılı takım halı saha futbolu oynamayı yeğledi, golü pek düşünmedi. Bunu rakibine saygıdan yaptıysa diyecek yok.

Geçmişte Milli Takım'da yer bulabildiği halde şimdi Terim'in Galatasaray'da birkaç dakika bile yer vermediği Ceyhun'un, Tolga'nın da yardımıyla üçüncü golü atması, ikinci yarının belki de tek ilginç gelişmesi oldu. Cim Bom son iki maçtaki futbolu ve aldığı sonuçlarla 'Artık bu ligde hiçbir zirve hesabı bensiz yapılamaz!' dedi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Baros'la uygun adım yürüyüş

Ahmet Çakır 2011.12.17

Deneyim dediğiniz şey aslında biraz da sıkıcı: Çünkü bu maçta neler olabileceğini aşağı-yukarı önceden biliyordum ve bu da pek eğlenceli bir durum değildi. Sonu iyi biten kötü filmi defalarca seyretmek gibi...

Bildiğim şeydu: O müthiş Fenerbahçe ve Trabzonspor maçlarından sonra düşüş demesek bile 'bu takıma ne oldu?' sorusunu sorduracak görünümeler ortaya çıkacaktı. Teknik direktörsüz ve moralsiz rakip karşısında

Galatasaray'ın ortaalandanda hiç top tutamayışı, beklenenin de ötesinde bir dağınıklığı.

Selçuk ve Melo'nun sadece mücadele etmeyi düşünmeleri, Emre'nin çizgide kayboluşu, Engin'in çok geç oyuna alınması, maçın büyük bir bölümünde Cim Bom'un rakibini seyretmesine yol açtı. Sadece seyir değil sürekli faullerle sorun yaşadı. Bu bölümlerin gözde adamı da Culio idi. Arjantinli oyuncu, Terim'e 'Beni niye gönderdin?' der gibi oynadı ama bundan hemen hiçbir yarar doğmayışı da bu nedeni açıklar gibiydi. Culio'nun oyun görüşü iyi, pasları iş görür, serbest atışları da başarıyla kullanıyor ama sonuçta takımı haftalardır yeniliyor!

Galatasaray aslında o felaket Gençlerbirliği maçından pek farklı değildi ama o günden bu yana köprülerin altından akan sular işleri çok değiştirmişti. Hiçbirşey oynamazken bile rahatlıkla sonuca gidebilen ve bu güvenle hiç sarsılmadan oynayan takım artık başka bir noktada...

Bazılarının yüzünden bu rakamlardan nefret eder hale geldim ama 4-4-2 oyuncuların hem kolay anladığı hem de rahat uygulayabildiği bir sistem. Açıkçası, Terim'in sezon başında bu yöndeki arayışlarının pek de gerekli olmadığı her geçen hafta biraz daha belirgin biçimde ortaya çıkıyor. Maça damgasını vuran adam Milan Baros oldu. Önce attığı gol, sonrasında Kazım ve Elmander'e verdiği mutlak gollük paslar ve sonunda nihayet Kazım'ın atabildiği golün pası. Pek bayıldığım bir adam değil ama bunları yapabildiğinde hâlâ olumsuz birşeyler yazacak değilim. Milan'ın hakkı Baros'a!

Orduspor sezon başında üstüste kazandığı maçların ardından 'Bize ne oldu?' şaşkınlığını aşamamış göründü. Galatasaray'ı yenerek bir sıçrama yapma isteğinin uygulamaya konulması, o ünlü türküdeki kadar zordu; yani Ordu'nun derelerini yukarı akıtmak için çok daha becerikli olmaları gerekiyordu.

Attığı gole karşın Kazım hâlâ sorunlu bir adam! Gol sevinci yüzünden ikinci sarıyı görmesi sözkonusu olabilirdi. Melo'nun da katıldığı gol sevincinin özellikle deplasmanlarda pek hoş karşılanacak nitelikte olmadığını Terim'in ona anlatması mümkün olabilir mi dersiniz?

Neyse, bu kadarı artık keyfe keder bir durum. 5 maç üstüste galibiyet, deplasmanlarda haftalardır gol yememe gibi durumların Galatasaraylılara verdiği mutluluk varken, öteki durumların fazla bir önemi yok. Sarı Kırmızılı takım artık çok şeyiyle taraftarına keyif veriyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kuralı biliyor muyuz?

Ahmet Çakır 2011.12.21

Fenerbahçe-Trabzonspor maçında konuk takımdan Aykut'un ikinci sarı karttan dolayı atılması iki değişik yönüyle gündem belirledi. Birincisi, Gökhan Gönül'ün centilmence davranışı, ikincisi bu pozisyonda faulün varlığı-yokluğu, kart göstermenin gerekli olup olmadığıydı.

UEFA Mentörü Jorn West Larsen elbette ki kuralı tam olarak biliyor ve Cüneyt Çakır'ın haklı olduğunu belirtiyor. Ancak bu, konuyla ilgili tartışmayı tümüyle ortadan kaldıracak nitelikte değil. Hem kuralı çok az kişi biliyor hem de bu kural her durumda standart biçimde uygulanmıyor. Yaklaşık dört yıl önce TSYP'nin Antalya'daki seminerinde (5 Ocak 2008) dönemin MHK Başkanı Hilmi Ok, ofsaytın ve bu tür faullerle ilgili kuralın değiştiğini

anlatırken orada bulunan arkadaşlarımız arasında bile buna kulak asan pek az kişi vardı. Orada bulunmayanlar ise 'biliyormuş gibi yaparak' vaziyeti idare ediyorlardı.

O tarihten de yaklaşık 2 yıl önce yürürlüğe girmiş bulunan ofsayttaki en önemli değişiklik, topla oynamaya gelebilecek başka bir oyuncu varsa yardımcının bayrak kaldırmaması gerektiği idi. Kuralı hâlâ öğrenmemiş olan arkadaşlarımız var. O nedenle 'yardımcı hakem bayrağı geç kaldırdı!' gibi sözler edilebiliyor. Yardımcı hakemlerin de bu kuralı ne kadar doğru uygulayabildikleri tartışılır.

Faul ve ona bağlı sarı kart olayındaki değişikliğin özü de şu: Top ayağında olan oyuncuya rakip bu şekilde gelemes! Nedir o şekil? Sakatlık tehlikesi oluşturabilecek biçimde girmesi halinde rakibe temas etmese bile faul verilir, kart gösterilir... Eskiden, topa temas faulü ortadan kaldırabiliyordu, şimdi öyle değil.

Kural çok açık ama standart biçimde uygulanması bir o kadar da zor. Özellikle temasın olmadığı durumlarda bazı hakemler bu tür faulleri görmezden gelebiliyor. Bunda oyunun genel gidişinin, ihlali yapan oyuncunun o güne kadarki oynama şeklinin ve daha başka etkenlerin payı olabiliyor. Bu da kaçınılmaz olarak standart bozukluğuna yol açıyor.

Özellikle televizyonlarda yorum yapan arkadaşlarımızın önemli bir bölümünün kuralları bilmediğini yaptıkları yorumlardan anlayabiliyoruz. Onlar bunu umursamıyor çünkü zaten spor programı denilen şey Hacivat-Karagöz oyunundan farklı değil. Herkes aynı anda konuşuyor ve bu curcuna içinde elbette ki kimin ne dediği anlaşılmıyor. Sorun değil, zaten kimsenin birşey dediği yok! Ağzı olan konuşuyor...

Benzer türden bir başka eğlenceli durum şikeyle ilgili olarak yaşanıyor. İtalya'daki bahis şikesi tutuklamalarının Türkiye'ye uzanan bir yönünün bulunduğu yolundaki haberler gazetelerde yer alıyor. Tabii bu haberler karşısında 'kitap okuyun arkadaşlar!' dememek elde değil.

Özellikle "Şike-Futbol ve Organize Suçlar-Declan Hill (Arkadaş Yayınları)" adlı kitapta bu işlerin içyüzü anlatılıyor. Uzakdoğu'daki bahis şikesi çetesinin dünyanın dörtbir yanında çevirdiği dolaplar ve bu kapsamda Türkiye'de olupbitenler konu ediliyor. Ayrıca, kitabın yazarı Declan Hill 10 Ağustos'ta Türkiye'ye gelip konuştu ve kitapta yazdıklarının ötesinde çok önemli şeyler anlattı.

Ne yazık ki sözkonusu kitabı okuyan ve o toplantıya katılan hep birkaç kişi. Attila Gökçe, Bağış Erten, Banu Yelkovan, Mert Aydın, Uğur Meleke, Mehmet Demirkol, Okay Karacan ve adlarını anımsayamadığım için bağışlasınlar, birkaç kişi daha... Üsttarafı bu işlerle pek ilgilenmiyor ama sürekli konuşuyor. Çünkü biliyormuş gibi görünme maskaralığının herhangi bir cezası yok! Onlar için hayat hoş, gerisi boş!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İyi ki Selçuk var!

Ahmet Çakır 2011.12.22

Gerçi arada eskisi gibi uzun bir tatil yok ama Sarı Kırmızılı takım bu parlak sürecin perdesini gerektiği gibi kapatma amacıyla çıktı taraftarının önüne. Takipçisi Fenerbahçe'nin Antalya'da bıraktığı 2 puan da bir başka keyifli gelişme sayılırdı ama elbette ki bu maçın kazanılması koşuluyla.

Manisaspor'un taş gibi bir takım olduğu bilinmeyen durum değil. Son dönemdeki bocalamalarının geçici olduğunu bu maçta göstermek istediler. Daha ilk dakikada Simpson'un savunmanın arasından su gibi akıp yaptığı vuruşun direktten dönmesi Cim Bom'un çekeceği sıkıntının habercisi gibiydi.

Siyah Beyazlı takım maç boyunca bu etkinliğini sürdürdü. En az rakipleri kadar hücumu düşünüp uygulamaya çalıştılar, topu kaybettiklerinde de takım halinde savunmayı becerebildiklerini gösterdiler. Bu yüzden Sarı Kırmızılı takım tıkandı, pozisyon bile üretmekte zorlandı. İlk yarım saatte kaleci İlker ısınma hareketleri yapmak zorunda kaldı.

Cim Bom'un en etkili atağı ilk yarının sonunda bir kontrayla geldi ama onda da Emre Çolak topu kaleye yönlendirecek beceriyi gösteremedi. Aslında sadece bu fırsatta değil oynadığı sürece de Emre, belli bir çizgiden yukarı çıkamadığını gösterdi. Oyundan ilk alınanın o olması da kaçınılmazdı.

Ujfalusi ile Melo'nun gereksiz sinirleri yüzünden gördükleri kartlar da baş ağrıtabilecek nitelikteydi. Ancak ikisinin de maçın en iyileri listesinin ilk sıralarında yer almaları gerçeğini görmezden gelemeyiz. Özellikle Melo gole gidebilecek atakları başlamadan bitiren adam olarak takımını rahatlatı. Eboue hem savunmada hem hücumdaki etkinliğiyle kalitesini gösterdi.

Epeyce tatsız hatta endişe verici biçimde giden maçı Selçuk'un nefis serbest atış golü değiştirdi. Bunun ardından Cim Bom'un 10 kişi kalması daha beklenir bir durumken Manisaspor'un bu talihsizliği yaşaması maçın ikinci kırılma noktası oldu.

Konuk takımın 10 kişi kaldıktan sonra da topu rakip alanda tutma çabası alkışlanacak düzeydeydi. Normal olarak bunun cezası kalelerinde görecekle başka goller olabilirdi ama bu arada Terim'in Riera'yı oyuna alma şakası bunu güçleştirdi. Gerçi Baros da onun kadar etkisizdi, bu açıdan birşey değişmemiş oldu.

Sadece bu maçı kazandırdığı için değil Selçuk'un varlığı çok farketliyor. Bütün serbest atışların ve köşe atışlarının gol tehlikesi oluşturabilecek biçimde kullanılması haliyle takımı rahatlatıp rakibi sıkıntıya sokuyor hatta bu maçtaki gibi düpedüz bitiriyor.

Sarı Kırmızılı takım yenilgiyle başladığı bir sezonun ilk yarısını mümkün olabilecek en parlak biçimde noktalarken gelecek için de taraftarlarına daha fazlasını vaat eder gibiydi. İmparator'un aslanları özlenen günleri yeniden yaşatmak için kararlı görünüyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Transfersiz başarı mümkündür!

Ahmet Çakır 2011.12.25

Arızalı ligimizin ilk yarısının en başarılı takımının Galatasaray olduğu tartışma dışı.

Hele geçen sezondan bu yana kısa sürede gerçekleştirilen değişim olağanüstü. Bunda en büyük payın Fatih Terim'e ait olduğu da ortada...

Yine de Sarı Kırmızılı takımla ilgili olarak asıl üzerinde durulması gereken konular bunlar değil. Kapıdan hiç eksik olmayan bir tehlike üzerinde durmak daha anlamlı ve gerekli. O da transfer tehlikesi.

Memleketimizde herhangi bir takımın ancak transferle başarılı olabileceği yolunda bir inanç var. Daha doğrusu bundan çıkarı olanlar tarafından böyle bir inanç kulüplere ve taraftarlara benimsetilmiş gibi...

Bunun kulüplerimizi ne hale getirdiği de ortada. Onmilyonlarca taraftarı olan dev kulüplerimiz, bir yandan 100 yılı aşkın ve gerçekten şanlı tarihleriyle övünürken, öte yandan içine düştükleri borç batağından nasıl çıkacaklarını da bilemez durumdalar. Çareyi transferde gördükçe de bu bataklık derinleşiyor.

Galatasaray, yenilgiyle başladığı sezonun ilk yarısında uzun süre bıçak sırtındaydı. Fenerbahçe ve Trabzonspor galibiyetleriyle düze çıkmış oldu. O maçlarda kötü bir sonuç olsaydı şimdi Cim Bom'un gündemindeki 1 numaralı konu haliyle transfer olacaktı.

Bu dram, Terim'in ikinci döneminde yaşandı. İşler ters gittikçe çare transferde arandı ve bu berbat sarmal sonucunda feci bir noktaya gelindi. 'Gönüllerdeki teknik adam' ile vedalaşmanın ne kadar acı olduğu unutulacak kadar uzaklarda değil...

Sezon başında gerekli transferler yapıldı. Hatta fazlası bile oldu. Riera ile Serkan'ın çok da gerekli olduğunu söyleyebilmek kolay olmaz. Bu transferlerle takım gerçekten yenilendi ve belli bir yola girildi. Bundan sonra transferi gündemden çıkarmak başarının en önemli koşullarından biri olacaktır.

Elbette ki takımın eksikliğini giderici, gelecek için yatırım anlamında fırsatlar çıktığında bunlar değerlendirilir. Fakat bunun dışında transferin sürekli gündemde olması, başarıyı engelleyecek kadar ağır zarar verebilir. Unutmayın ki takımın banko adamları olabilecek Sabri ve Yekta iyileşme sürecinde. O zaman bu kadar adamı nerede oynatacaksınız?

Özellikle devre arasında yapılan transferler yüzde 20 yarar sağlıyorsa yüzde 80 zarar veriyor. Galatasaray bunu geçmişte her yönüyle yaşadı. Yıllar önce Kosecki gibi gerçekten çok önemli bir adamı alırken de Terim'in ikinci döneminde Revivo'dan Abel Xavier'e kadar 5 adamı birden takıma katarken de...

Çünkü alınan her adam için takımı zorlayıcı birşeyler yapmak gerekiyor. Kimi zaman haksız sayılabilecek şekilde ona yer açmak zorunda kalınabiliyor. Çünkü bunu yapmadığınız zaman 'Niye alındı bu adamlar?' durumu ortaya çıkabiliyor.

Neresinden bakarsanız bakın, belli bir noktadan sonra yapılan transferler, 'yıkıcı' boyutlarda zararlara yol açabiliyor. Onun için hiç değilse belli dönemlerde bu konuyu gündemden çıkarmakta yarar var. Başka bir zihin açıcı örnek: Eskişehirspor, Gençlerbirliği ve Manisaspor. Transfere yok denecek kadar az para harcayıp zirvenin eteklerinde yer almayı başardılar.

Spor başkenti olabilmek

İstanbul, 2012 Avrupa Spor Başkenti bayrağını devraldı. İlgililerden öğrendiğimize göre bu iş, kültür başkenti olmaktan farklı. En büyük ayırım olarak da kültür başkenti olmanın bir proje, spor başkenti olmanın ödüllendirme olduğu söyleniyor.

Yani kültür başkenti olarak yapılan işler spor başkenti için pek sözkonusu olamayacak. Zaten şu ana kadarki gelişmeler de bunu gösteriyor. Örneğin, spor başkenti için ayrılmış bir bütçe yok, bir çalışma grubu filan da kurulmuş değil. Birkaç tabela asılıp tören yapılmasıyla sınırlı kalabilecek bir etkinlik sözkonusu olabilir.

Bunlar olayın bir yönü. İşin öte yanında bir gazeteci arkadaşımızın çırpınışı var. Ömer Altay kardeşimiz yıllardır 'Uluslararası Çocuk Spor Festivali (Oyunları) Projesi'ni hayata geçirmeye çalışıyor. Karşılaştığı engeller ve anlayışsızlık insanı delirtecek düzeyde ama o yılmıyor. Galiba böyle bir proje oluşturmanın bir Türk spor gazetecisinin haddi olmadığı düşünülüyor.

Projeyle ilgili olarak daha önce ortaya çıkan bazı durumlar düpedüz yüzkızartıcı! Ayrıca, Ömer Altay'ın anasının aksütü gibi hakkı olmasına karşın maddi bir beklentisi sözkonusu değil. Sadece adının anılmasını yeterli sayıyor ama bazıları bunu bile ona çok görüyor.

Bu proje sadece İstanbul'a değil ülkemize gurur ve onur kazandıracak nitelikte. Nasıl ki 23 Nisan dünyada tek ise bu da öyle birşey olabilir. Sadece ilgili ve yetkililerin biraz duyarlı davranması yeterli.

Bu işin çok küçük bir bütçeyle yapılabileceği daha önce kanıtlandı. Türkiye Spor Yazarları Derneği, bu konuda Ömer Altay'ı destekliyor. Gerekirse Levent'teki tesisini açarak yüzme, mini futbol ve tenis gibi dallardaki yarışmalarla bu projenin hayata geçirilmesine destek verecek.

İstanbul Büyükşehir Belediyesinin bu işle ilgili birimi olan Spor A.Ş. de duyarlı davranıyor. Alpaslan Baki Ertekin ve Osman Avcı kardeşlerimizin yaklaşımları son derece samimi ve yapıcı. Fakat bu da yeterli olmayabiliyor. Başka sayın Kadir Topbaş olmak üzere Gençlik ve Spor Bakanımız sayın Suat Kılıç'a kadar yetkililerin ilgisini bekliyoruz.

Lütfedip Ömer Altay kardeşimizi birkaç dakika dinlerlerse Türkiye harika bir organizasyonun dünyadaki öncüsü olarak gurur ve onur kazanabilir. Biliyorum, çok meşguller ama bu da yabana atılacak bir iş değil. Bilmiyorum, başka nasıl anlatabilirim?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Denizli'nin tokadı

Ahmet Çakır 2011.12.28

Özellikle insanın çok geçirdiği durumlarda kendine gelmesi için yüzüne tokat atılması, bilinen halk usulü uygulamalardan biridir.

Mustafa Denizli yeniden İran'ın yolunu tutarken de bir bakıma bunu yapmış oldu.

Aslında deneyimli futbol adamının bir eli yağda bir eli balda sayılırdı. Televizyonda haftada iki-üç gün futbol üzerine konuşarak, teknik adam olarak görev yapması halinde alabileceğinden az olmayan maddi-manevi tatmin, hiç de kötü bir durum sayılmazdı.

Bu memlekette insanın çok çabuk sağlığının bozulmasına yol açan teknik adamlık çilesini çekmek yerine futbol muhabbetiyle para kazanmak, çok keyifli bir durum sayılırdı. Futbol dünyasının ilgisi de yine üzerinizdeydi. Eh, yaş da 60'ı biraz geçmiş olduğuna göre böyle bir süper emeklilik bulunmaz nimet sayılırdı.

Ayrıca teknik adamlığa dönmek istiyorsa mutlaka ona her türlü imkânı sağlamayı üstlenen kulüp bulması zor olmazdı. Ancak Mustafa Denizli bunların hiçbirini istemedi ve İran'ı seçti. Nedenini de gizlemeye gerek görmedi. Memleketinde huzurlu bir çalışma ortamı olmadığını açıkça söyledi.

Öyle sanıyorum ki Denizli'nin bu tepkisinin değerini ve önemini yıllar sonra anlayabileceğiz. Çünkü bugün olaya sadece bulunduğumuz konumdan bakma ve istediğimizi görüp istemediğimizi gözardı etme 'uyanıklığı' içindeyiz. Etkili ve yetkililer de görevlerini yapmaktan özenle kaçınıp vaziyeti idare edebilme derdindeler.

Bütün bunlar da gerçek spor adamlarını bunaltan bir ortamın doğmasına yol açmış bulunuyor. Televizyonda konuşan ve görüşlerine değer verilen insanlar, artık olayın tiksinti verici bir noktaya geldiğini vurgulamaktan kendilerini alamıyor. Öteki kesimlerin bezginliği de her geçen gün biraz daha kendini gösteriyor.

"Bu işin sonu nereye varacak?" sorusuna bir karşılık verebilmek de giderek güçleşiyor. Yasa ve yönetmeliklerin gösterdiği yolların dışında bir yöntem bulabilme çabası her geçen gün biraz daha belirgin biçimde kendini gösteriyor! Bunun da birtakım rahatsızlıklara neden olması kaçınılmaz.

Siyasetten bir işaret beklendiği de her geçen gün biraz daha belirginleşiyor. İlgili ve yetkili kişilerin verdikleri mesajlar biraz karışık ama futbolun bu sorunu kendi içinde çözemeyeceği, mutlaka dışardan bir müdahale olacağı giderek belirginleşiyor. Hatta bu müdahale değişik biçimlerde yapılmaya başlanıyor.

Böyle bir belirsizlik ortamı, zaten kirliliği gün gibi ortada olan futbol dünyasını büsbütün tahammül edilmez bir yer haline getiriyor. Mustafa Denizli'nin tepkisi de bu noktada önem kazanıyor. Doğrusunu isterseniz, elimde böyle bir imkân olsa bir dakika bile düşünmeden Denizli'nin yaptığını yapardım.

Buna benzer sıkıntılı ortamlarda sık sık Atatürk'ün sözlerini hatırlatan, yani çareyi orada aramamız gerektiğini anlatmaya çalışan kesimler vardır. Atatürk'ün sporcularla ilgili o çok sık tekrarlanan sözünün yanında şöyle bir deyişinin olduğundan haberi var mıdır dersiniz bu kesimlerin: Ehveni şer, şerlerin en kötüsüdür!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vay Çolak vay!

Ahmet Çakır 2012.01.04

Maç Emre Çolak'ın nefis golüyle başlayınca Sarı Kırmızılı taraftarlar ligin ilk yarısında yaşadıkları keyfin aynen süreceğini sanmışlardı. Ancak İstanbul BŞB hiç de kolay teslim olmayacağını çok çabuk gösterdi.

Gerçi Muslera'nın yediği gol onun en iyi dönemlerinde bile böyle hatalar yaptığını gösterecek türdendi ama ilk 45 dakikanın mutlak egemeni olan rakip takım bundan çok daha önemli pozisyonlar buldu. Onlardan birini hatta ikisini de atabilirdi.

İlk yarının sonu yaklaşırken Galatasaray'ın bu maçı kazanabileceğini düşünen kişi sayısı epeyce azalmıştı. Web0'nun gördüğü kırmızı kartın doğruluğu yanlışlığı bir yana elbette ki onlar için yıkıcı bir durumdu. Ancak bunun sonrasında bile İstanbul BŞB oyundaki etkinliğini sürdürdü ve gole daha yakın taraf olarak görüldü.

Bir Melo'nun yokluğunun Sarı Kırmızılı takımı bu kadar düşürmesi şaşırtıcıydı. Onun yerine Engin'in oynamaya çalıştığı futbol geçersiz, Selçuk'un çırpınışı yetersizdi. Hakan Balta'nın kötü oyunu da buna eklenince Sarı Kırmızılılar maçı yürekleri ağızlarında seyretmek zorunda kaldılar.

Kazım, Baros ve Elmander'in devre arası tatilini saha içinde sürdürür göründükleri maçın ilk yarısında Sarı Kırmızılı takım neredeyse hiç pozisyon bulamadı. Üstelik Emre Çolak belki de sezonun en iyi maçını oynuyordu ama ona katılma isteği duyan yok gibiydi. Rakibin bilinçli ve dengeli oyunu Galatasaray'ı sıkıntıya soktu.

Doğrusunu isterseniz ikinci yarıda da durum fazla değişmedi. Neyse ki Emre Çolak maça damgasını vurmaya kararlıydı. Neredeyse tek başına attığı ikinci golle takımını ayakta tuttu. Sonrasında da hem top kullanma

becerisiyle hem de olağanüstü çabasıyla rakibin bir dert çıkarmasını önleyen adam oldu. Kısacası, maça damgasını vuran bu genç adamdı. Emre Çolak, birkaç yıldır beklenen patlamayı bu maçta yaptı demek abartı olmaz.

Ona biraz da Engin'in katılmasıyla Sarı Kırmızılı takım istediğini aldı ama taraftarını pek de mutlu edemedi. Çünkü ligin ilk yarısının son bölümündeki parlak maçların yanında dün akşamki oyun keçiboynuzu gibi kaldı. Yine de kazanmanın önemi açık. Hele sizi yenilgi acısıyla lige başlamak zorunda bırakmış bir rakip karşısında bundan fazlasını beklemek de gerçekçi olmazdı.

En çok göz tırmalayan durum, eksik rakip karşısında topu kanatlara taşıma becerisinin gösterilememiş olmasıydı. Tamam iki kanat bu takımın zayıf görünen yanı ama çok basit pasları yapamayıp sürekli top kaybederek oynamaya çalışmak geçen sezonun Lorik Cana'lı, Mustafa Sarp'lı azap günlerini hatırlatır gibiydi. Neyse ki artık o günler çok geride kaldı denilecek bir ortama gelinmişti...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

2 gol avans, 4'te biter!

Ahmet Çakır 2012.01.08

Başlığımın Samsunlu dostlarımı kızdıracağını elbette ki biliyorum ama izin versinler de yazar özgürlüğü gibi evrensel bir kavramla biz de tanışalım.

Haftalardır deplasmanda gol bile yememe fiyakasıyla Samsun'a gelen Cim Bom, pozisyon yokken rakibe armağan ettiği gollerle dağılır gibi oldu ama ikinci yarıda çok da birşey oynamadan attığı gollerle rakibini abondone etti.

Bazıları onu bir türlü sevmese de Sabri ile ilgili olumsuz birşey yazmak pek içimden gelmez çünkü onun sahaya çıktığında takımı için elinden gelenin en iyisini yapma çabası içinde olduğunu bilirim. Ayrıca bugüne kadar takımına kattıkları da görmezden gelinebilecek gibi değildir.

Gelgelelim henüz hazır olmadan hocasının onu sahaya çıkarması, Sarı Kırmızılı takımın kalesinde gördüğü iki golde temel etkendi. Geçen hafta Melo'nun yokluğu sorun olacak gibiydi, bu kez varlığı daha büyük sıkıntı çıkardı. Başka maçlarda da görülen ciddiyetsizliği ilk golün temel nedeniydi.

Eboue'nin yokluğu sorun değil yıkım oldu! Onun varlığı halinde rakibin topu bile göremeyeceği durumda Galatasaray kalesinde golleri gördü ve neredeyse çöktü! Geri düşmeye tepki gösteren adam durumundaki Engin'in gereksiz işleri oyunu büsbütün karıştırdı. Baros ve Elmander'in oynuyormuş gibi yapmayı sürdürmeleri de Samsunspor'un işini kolaylaştırdı.

Hücumda sıfırlanan, ortaalandaki top tutamayan Cim Bom'da savunmanın da dengesi kolay bozuldu. Rakibin öylesine şişirdiği toplar bile hemen gol pozisyonuna dönüştü. Özellikle ikinci gol böyle bir şaka gibiydi. Samsunspor ilk yarıda cesaretinin ödülünü aldı ama ikinci yarıda dağıldı.

Terim'in ikinci yarıda Sabri'yi soyunma odasında bırakması doğaldı ama yerine alınan Riera gol atma değil de daha fazla yeme durumuna yol açacak gibiydi. Ancak Samsunspor'un skoru yeterli görüp kapanacağını düşünmek de kehanet sayılmazdı. Nasıl olsa kaybedilecek birşey yoktu.

Aslında takımın oyununda hiçbir değişim olmaksızın gelen kaza golü (Semih atmadı, Adem kendi kalesine gönderdi) bile fazla birşeyi değiştirmedi. Sonrasında değişen şuydu ki Cim Bom yürüye yürüye gol atıyordu. Öyle ki Riera ve Sercan Yıldırım transfer edilmelerinden bu yana en yararlı işlerini yaptılar.

Önce Riera, çizgide iki rakibe karşı topu çizgiden çevirip Selçuk'un beraberlik golünü atmasını sağladı. Sercan da evsahibini çökerten son gole imzasını koydu. Arada Baros'un golünde Emre Çolak'ın pası kayıtlara geçmesi gereken bir verimdi. Emre Sarı kırmızılı takımın en iyisiydi.

O arada Terim'in Engin'i çıkarıp Servet'i alması sadece hücum çılgınlığıyla değil takım dengesiyle maçı kazanılabileceğine ilişkin deneyim gösterisi gibiydi... İmparator başka bir durumda iki farklı geri düşme durumu karşısında çılgına dönerdi ama bu kez şaşılacak kadar sakindi. Demek ki takımına inanıyordu.

Böyle bir galibiyet rakiplerinin moralini daha da bozacak bir olay. Yani rakibi 4 farklı bile yenseniz takipçileriniz için bu kadar cansıkıcı olmaz. Sarı kırmızılı takım Terim'in ilk dönemindeki parlak günlerine doğru yürüyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

En iyi idman maçıdır!

Ahmet Çakır 2012.01.11

Futbolun temel doğrularından biri bu. Kupa eşleşmesi, Sarı Kırmızılı takıma kendi sahasında formalı olarak idman yapma olanağı verdi. Beklendiği gibi pek birşey oynamadan farka gidip kupada turladı.

Kupanın sürekli değişip duran formatında, bu tür bir eşleşme durumunda maçı mutlaka güçsüz rakibin sahasında oynanması sağlanması hoş olurdu. Yıllardır bu keyiften yoksun olan Adanalılar Fatih Terim ve Hasan Şaş'ın takımını ayrı bir istekle konuk ederlerdi. Orada dolu tribünler önünde oynanacak maç hiç kuşkusuz daha işlevsel ve anlamlı olurdu. Nitekim bu maçı da en ilginç yanı kendilerine ayrılan tribünü dolduran konuk taraftarlardı.

Geçmişte bu gibi maçlarda olmadık sıkıntılar yaşandığı görülmüştü. O nedenle Cim Bom 'nasıl olsa kazanırız' havası içinde değildi. Zaten Terim'in böyle birşeye izin vermesi söz konusu olamazdı. Ancak hemen her oyuncunun 'çaktırmadan kendini gösterme' isteği oyunu bozdu. Ayrıca yoğunlaşma yetersizliği nedeniyle yürek hoplatan hatalar yaptı Galatasaray savunması ama rakibin bundan yararlanabilecek gücü yoktu.

Sadece Terim döneminde değil başka teknik adamların da milli takımın savunma göbeğinde Servet'le Gökhan Zan'ı oynatmış olduklarını hatırlamak insanı şaşkına çeviriyor. Onların böyle bir rakip karşısında yaptıkları tüyler ürpertici hatalar geçen sezonki facianın açıklamalarından biriydi.

Özellikle Servet'in oynamadığı dönemde bu kadar geri gidebilmeyi becermesi azımsanacak bir iş değil. İnanılmaz hatalarını takımının gol yemesini sağlayınca kadar sürdürmesi ilginçti.. Cim Bom'un milli takım düzeyinde aldığı Çağlar da epeyce eksilmiş. Kaleci Ufuk'un iyi bir yedek olmaya yönelmesine sevinmek mümkün mü, bilemem!

Elbette ki uzun boylu bir teknik yorumu gerektiren karşılaşma değildi. Sarı Kırmızılı takımın bir bölümü anlaşılabilir nedenlerle yaşadığı dağınıklık maçı tatsızlaştıran etkenlerin başındaydı. Sarı Kırmızılı takımda Engin'in görev ciddiyeti en dikkate değer noktaydı. Kaptan Ayhan da ona katıldı. Sercan biraz kıpırdanır gibi

oldu. Attığı iki gol görmezden gelinemezdi. Riera'nın bir türlü topu ayaklarına dolaştırma perişanlığından kurtulamayışı ilginçti. Sabri'nin maç eksiğinden doğan sıkıntının giderilmesi de biraz zaman alacak. Ceyhun da niye oynatılmadığını açıklar gibiydi. Böyle bir maçta üç golden sonra kimsenin oynamak istemeyişi anlaşılabilir gibiydi ama hiç değilse taraftarın görmek istediği Mertan'ı oynatacak akıl ve beceriyi de ortaya koymadı Galatasaray. Güney ekibinin gol atmaya çok yaklaştığı dakikalarda topu ağlarında görmesi haliyle gardını düşürdü ama ille de bir şeref golü hedeflerine ulaşmadan İstanbul'dan ayrıldılar.

Livorno olayı nedeniyle Adana Demirspor'a duyduğumuz sempati en üst noktaya çıkmıştı. Dün akşamki mücadeleleriyle bir kez daha gönlümüzü kazandılar. Hem sahada hem tribünde güzellikler gösterdiler. Bunun ötesinde bir hedefleri de yoktu zaten.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rekorlarla hedefe yürüyüş

Ahmet Çakır 2012.01.15

Bazı okurlarım buna kızıyor, üstelik haklılar da: Galatasaray yaşadığı pek çok durum ister istemez akla geçen sezonu getiriyor ama tersinden!

Ayrıca Cim Bom'un geçen sezonun tamamında toplayabildiği puana şimdiden ulaşmış olması da söze buradan başlamayı gerekli kılıyor.

Aslında daha dakika olmadan Sarı Kırmızılı takımın ağlarına gitmesi işten bile değildi. Net olmanın da ötesinde mutlak pozisyonda Cim Bom artık bir kaleciye sahip olmanın rahatlığını yaşadı. Bunun hemen ardından gelişen atakta da rakip takım santra yapmak zorunda kaldı!

İlk yarım saat içinde Sarı Kırmızılı takımın donuk oyununun yanında konuk takımın yine mutlak gol pozisyonu vardı. Üstelik aynı pozisyon içinde iki kez topu ağlara gönderme olanağı geldi. Önce Shelton'un direktten dönüşü, ardından çok daha garanti adam olan Cernat'ın vuruşunun Muslera'nın ayak ucunda ölüşü ilginçti.

Bitmedi, Cim Bom ikinci çıkışında yine gol bulurken aslında Elmander köşe atışından gelen topa iyi ayak koyamadı, top neredeyse topuğuna geldi. Ancak işler iyi gitmeye başlayınca böyledir: Top köşeden yani daha fiyakalı biçimde ağları buldu. İlk yarının sonunda rakibin 10 kişi kalışı oyunu orada bitirdi. Açıkçası Mabiala'nın başka maçlarda da 90 dakika sahada kalabilmesi pek mümkün olabilecek gibi görünmüyor.

Sonrasında da Galatasaray'ın çok etkili futbol filan oynadığını söyleyemeyiz. Ancak bu gerekli de değildi; üstelik böylesi rahat ve parlak galibiyetlerin ardından ağlamak da gerekmiyor. Takım hâlâ gerçek kapasitesinin altında ama istediğini rahatlıkla elde ediyor. Özellikle zayıf yanı olarak görülen gol konusunda hiçbir sıkıntı yaşanmaması önemli.

Maç öncesi merak edilen tek durum, savunmadaki düzenlemenin nasıl olacağıydı. Terim bir kez daha Sabri riskine girmedi çünkü karşısındaki Shelton, onun sezonu kapatmasına yol açabilecek kadar büyük sorun çıkarabilirdi. Ujfalusi deneyimiyle orada daha iyi bir seçenek oldu. Semih de Servet'i iyi tutunca sorun kalmadı!

Karabükspor aslında hâlâ iki önemli silaha sahip. Cernat ve Shelton'la daha fazlası yapılabilir. Bunu maçta da gördük. Ayrıca 10 kişiyle gol atabilecek kadar oyuna asılıyorlar. Ancak hâlâ sezonbaşı hazırlıkları yapar gibiler

ve bunun onlara güzellikler vaat etmediğini görmek zor değil.

Oyunun ikinci yarısı için uzun boylu merak edilecek birşey yoktu. Penaltıdan sonra sadece skorun ne olacağı üzerinde konu ulabilirdi. Dı arda İstanbul'un karlı, elektrik kesintili ve ona bağlı olarak sorunlu gününde fazladan bir de metro aksaklığıyla, maçta da Kazım'ın varlığıyla keyfi kaçan Galatasaray taraftarı gol yağmuruyla mutlu oldu. Özellikle beşinci goldeki toplu hücum becerisi ve Engin'in koyduğu nokta oyundaki en büyük güzellikti. Cim Bom artık rekorlarla hedefe yürüyor, taraftarının da yüzü gülüyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bitir  u kitabı Haluk!

Ahmet  akır 2012.01.16

"1962'den bu yana maçları canlı olarak seyredebilme olanağına sahiptim.

Elbette ki Lefter Ağabey'i de izledim. Ancak bu bilerek ve anlayarak izleme değildi. Para ödemeden, ikinci yarıda kapıların açılması sayesinde maçlara girip dönemin büyük yıldızlarını görebilmek, bizim için gerçekliğin ötesinde bir d   gibi ydi.

"Metin Oktay İtalya'dan d nm  t . Baba Gündüz, Coşkun  zarı (takımın başında), Turgay  eren, Suat Mamat, Kadri Aytaç ve öteki yıldızlar oradaydı. F.Bahçeli Naci Erdem, Be ikta lı Baba Recep futbolculuklarının son dönemlerinde Sarı Kırmızılı formayı giymi lerdi. Evet, bizim gözümüz daha çok bunları görüyordu ama Lefter Ağabey'in yeri ayırı ydı. Onunla ilgili olarak kimse Fenerbah elilik-Galatasaraylılık filan d   nmezdi. 'Ver Lefter'e, yazsın deftere' hepimizin dilindeki bir slogandı.

"Gazetecilik yıllarımda Lefter Ağabey'le bir kez birlikte olabildim. 1988'de Hürriyet'ten ayrılırken Nezih Alkış Ağabeyim son bir i  olarak bunu yapmamı istemi  ve onunla yaptığım röportaj Kelebek'in kapağında tam sayfa olarak yayınlanmı tı.

"Türk futbolunun gelmiş geçmiş en büyük adı denildiğinde hiç tartışmasız Lefter Ağabey söylenir. Elbette ki tuttuğunuz takıma göre sıralamalar yapmak herkesin hakkıdır ama ilk sırayı Lefter Ağabey'e ayırmak, o listenin ciddiye alınabilmesinin temel koşuludur.

"Lefter Ağabey'le ilgili her yazımda dile getirdiğim bir konu var. Onun hakkında bir kitap bile yazılmamış olması, akıl almaz türden bir değerbilmezlik örneğidir. Biliyorum, o ne televizyona çıkmak isteyen ne de başka yolla konu turulması pek kolay olmayan biri. Ancak destansı futbol hayatı, onun herhangi birşey anlatmasına gerek olmadan da yazılabilirdi.

" zellikle Türk sporuna sayısız eser kazandırmış olan Cem Atabeyoğlu ve Ergun Hiçyılmaz ağabeylerimin ciddi bir ıskası olarak görüyorum bu durumu. Elbette ki aynı durum televizyon kanallarımız için de geçerli. Fenerbahçe Televizyonu'nun mütevazı sayılabilecek çalışmaları dışında Lefter Ağabey'le ilgili ciddi bir belgesel yapılamamış olması çok büyük bir eksikliktir.

"İngiltere'de Giggs'in daha futbola yeni başladığı denilebilecek dönemlerde bile hakkında yazılmış kitaplar vardı. Ondan belki 10 kat daha ilginç ve çarpıcı bir futbol hayatı bulunan Lefter Ağabey'le ilgili tek kitabın bile bulunmayışı, Türkiye'nin bu yönden nasıl bir çöl olduğunu ortaya koyuyor.

"Çok yaşa sen Lefter Ağabey! Hiç değilse varlığıyla avunalım. Uygar bir ülke haline gelene kadar bu da bize yeter..."

Yukarıdaki satırları 25 Aralık 2010 tarihli Zaman'da yazmıştım. Hastalığı nedeniyle onu kaybetme endişesinin başladığı günlerde... Onun giderken de büyüklüğüne tanık olduk hepimiz. Sadece Fenerbahçeliler değil Galatasaraylılar, Beşiktaşlılar, Trabzonsporlular ve tüm futbolseverler onu uğurlamak için Şükrü Saracoğlu Stadı'na koşmuşlardı. Hepsinin yüreği bu kez Lefter için atıyordu.

Başbakan R.Tayyip Erdoğan'dan Hakan Şükür'e, Ali Dürüst'ten Metin Keçeli'ye kadar bütün Türkiye oradaydı. Yıllardır birbirlerine rakip olmaktan öte düşmanlığa yöneltilen Galatasaraylılarla Fenerbahçeliler onun ardından omuz omuza olmanın yürek titreten hazzını yaşadı. Torunlarının konuşması sadece tribündekileri değil tv başındaki milyonları hep birlikte ağlattı.

Türk futbolunun bu gerçek efsanesini adına yakışır şekilde uğurladık. Ancak ne yazık ki Lefter Küçükandonyadis'in kim olduğunu ve neler yaptığını bir kitaptan okuyup öğrenme şansına hâlâ sahip değiliz. Son günlerinde kendisi söylemişti 'Bizim Haluk kitabımı yazıyor' diye. Kim olduğunu bilmiyorum ama buradan ona seslenmek istiyorum: Bitir şu kitabı Haluk!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbol buz dansı değil!

Ahmet Çakır 2012.01.23

Elbette ki bu zeminde ayakta bile durmanın zorluğu şeklindeki kalıplaşmış ifade bu maçın en önemli gerçeğiydi.

Buna hemen şöyle bir itiraz gelir: Rakip takım başka sahada mı oynuyor? Doğruymuş gibi görünür ama değildir: Evsahibinin bu tür zeminlere alışkanlığı yabana atılmayacak bir avantajdır.

Sarı Kırmızılı takımın teknik üstünlüğünü sıfırlayan zeminin yanında Eskişehirspor'un Diego, Tello ve Dede gibi yabancılarıyla birlikte transferin gözdesi genç Alper oyuna belli bir ağırlık koydu. Galatasaray'ın becerebildiği ise ilk yarıda rakibin sertliğine aynen karşılık vermek oldu.

Cim Bom'un hücum yetersizliğinin bir nedeni de haliyle Baros'un yokluğunda Kazım'dan birşeyler beklenmesiydi. Terim'in zoruyla biraz savunma yönü de oluşur gibi görünen bu oyuncunun hücum etkinliği sıfırdı. Engin, Emre, Selçuk ve Melo hemen hiç top kullanamayınca Elmader'in çırpınışı bir anlam taşımadı. Maç boyunca aynı pozisyonda Melo'nun bir kafa vuruşu bir de şutu! Hepsi bu!

Terim'in ikinci yarıya değişiklikle başlaması doğaldı ama Engin'in çıkıp Sercan'ın girişi adeta takımı çökertti! Rakip tek kale oynamaya başladı. Çünkü Engin pek top kullanamasa da mücadelesiyle ilk yarıda takımı ayakta tutan adamlar arasındaydı. Yiğit Gökoğlan'ın oyuna alınması sonrasında Kazım'ın sağbek oynaması Terim'in ona olan sevgisinin bir tezahürü değil Sabri'nin henüz yetersiz oluşundan dolayı onun gücünden yararlanmak içindi.

Evsahibi bu üstünlüğünü pek işe yarar hale getiremezken Galatasaray'ın çıkışlarında 5 dakika içinde 3 sarı kart birden gördü. Bu bir Ersun Yanal klasiğiydi. Kırmızı Siyahlıların önemli pozisyonlarda final pas ve şutları

konusundaki yetersizlikleri üç puana ulaşmalarını önledi. Yoksa üç önemli adamlarının eksikliğinde oynadıkları oyunla kazanmayı haketmişlerdi.

Muslera ve savunmanın göbeğinde Semih'le Ujfalusi de maçın başarılı adamlarıydı. Tabii Semih'in yenilgiye yol açabilecek hatasını da görmezden gelemeyiz. Özellikle ikinci yarıdaki değişikliklerle takımın düpedüz 9 kişi oynamak zorunda kaldığı düşünülürse onların çektiği yük de kabul edilir.

Sarı Kırmızılı takımın 9 maçlık kazanma serisinin Eskişehir'de buz dansının kurbanı oluşu onlar için üzücü ama yapacak fazla birşey de yoktu açıkçası. 40 küsur yıllık futbol kenti Eskişehir'in stadi da zemini de bu! En iyi bildiğimiz memleket gerçeklerinden biri... Sarı Kırmızılı takım yenilmediğine ve belki daha önemlisi sakat vermediğine şükretmeli...

'Geçen sezon' dediğim anda isyan edecek okurlar olduğunu biliyorum. Sakin olun: Bu kez o perişan dönem için iyi birşey söyleyeceğim: 2010-11'in iki maçında da Sarı Kırmızılı takım rakibini yenebilmişti. Futbol böylesine ilginç bir oyun işte...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aklınız transferde olursa...

Ahmet Çakır 2012.01.29

Bu kez koşullar hiç de kötü değildi.

Kardan temizlenmiş güzel bir zemin ve maçı deplasman sıkıntısından arındıran küfürsüz, baskısız tribün cıvıltısı Cim Bom'un lehine olan etkenlerdi.

Daha santrada kapılan topla da Sarı Kırmızılı takım oynama ve kazanma iştahını ortaya koyar gibiydi. Fakat sonrasında pek buna uygun birşey göremedik. Nedeni de açıktı. Son haftalarda direnci artmaya başlayan evsahibi karşısında Galatasaray yine tam kadro mücadele edemiyordu.

Kazım dışarda bırakılmıştı ama Sercan'ın ondan çok daha vahim yetersizliği 10 kişi oynama anlamına geliyordu. Benim gibi pek çok kişi Milan Baros'un bu kadar aranabileceğini düşünemezdi. Sercan'ın bu takımda oynayabilecek düzeyde bir oyuncu olduğunu sanmanın ilk büyük faturası bu maç... Riera konusunda A.Gücü maçından doğan yanılgıyı da bunun yanına yazabilirsiniz. Bunlar kadar önemli bir etken de bu takıma ille de transfer gerekli olduğu düşüncesinin hiç gündemden düşmeyişi, onun da becerilemeyişiydi.

Sabri'nin belki biraz gayreti artmıştı ama Eboue ile kıyaslandığında epeyce eksik kalıyordu. Hele böyle rakibin direncinin yüksek olduğu maçlarda Eboue'nin geriden çıkıp yaptığı işlere duyulan gereksinme daha da artıyordu. Geride Semih-Ujfalusi güvencesi, ortaalandaki Melo ve Emre çırpınışları ortaya pek tatminkar bir durum çıkarmadı.

Yeşil Beyazlı takımın sadece Batalla ile oynamaya çalıştığı futbolun pek tehdit edici olmayışı Cim Bom'un rahatlığıydı. Ancak Hakan Balta'nın geçen yıl bütün bir sezonun heba olmasına yol açan hatalara tekrar başlar gibi oluşu en büyük sıkıntı olarak göründü.

Sarı Kırmızılı takım rakibin etkisizliğinden doğan rahatlığı ikinci yarıda da sürdürmeye kalkınca cezayı Batalla kesti. Bursaspor'un kaleyi tutan ilk topunun gol oluşu ve ofsayt derdine düşen Semih'in onu kaçıışı Sarı Kırmızılıları büsbütün kahreden ayrıntılardı.

Bursaspor hesaplarını zaten böyle bir piyango içinde yapmıştı. Sonrasında rakibinin anlamsız çırpınışlarını küçük dokunuşlarla bitirmekte hemen hiçbir sıkıntı çekmedi. Sık sık yere yatıp rakibi büsbütün sinirlendirip oyundan düşürmeleri de zor olmadı. Hatta Batalla'nın akıllı paslarından Sestak, N'Diaye ve Turgay yararlanabilse ikinciye bulmaları hiç de zor olmazdı.

Bu tuhaf oyunda hamle yapmak için Terim'in neredeyse maçın bitmesini beklemesi Ertuğrul Sağlam'ın işini kolaylaştırdı. Engin gibi bir futbol akli ve becerisinin sahaya sürülmesiyle iş biraz değişti ama baştan olması gereken bu değil miydi? Melo'nun sinir katsayısını yükseltip verimini düşüren biraz da Engin'in yokluğu değil miydi?

Bu gecikmiş hamle, ritmi bozulmuş ve güvenini kaybetmiş takımda anlık bir canlanma dışında fazla bir yarar getirmeyecekti. 11'de yer bulamayan Kazım'ın kurtarıcı olduğu takımda hiç değilse tek puanı kurtarmak bile mümkün olamadı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir takım nasıl mahvedilir!

Ahmet Çakır 2012.02.02

Galatasaray'ın yediği gol hem beklenen bir durumdu hem de birkaç yönden utandırıcıydı.

Aynı zamanda Sarı Kırmızılı takımın son dönemde yaşadığı perişanlığı açıklayıcı nitelikteydi: 1- Oyuncular Terim'i dinlemiyor, özellikle Melo disipline edilemiyor, 2- Takımın herhangi bir taktik anlayışı filan yok, oynuyormuş gibi yapmayı yeterli görüyor, 3- Bu şekilde kazanabileceklerini sanıyor, rakip kadar mücadele etmiyorlar.

Köşe atışlarının ne kadar berbat kullanıldığı bir yana o sırada kendi kalenizi korumak için alınması gereken önlemler var. Golü taş çatlasa 3-4 adamla atarsınız. Rakip cezaalanı içinde 8-9 adam orada anlamsız bir kalabalık oluşturmaktan başka neye yarar? Bu kadar basit gerçekleri değerlendirememek böyle sonuçlara yol açıyor. Tabii bunların temeline de transferle ilgili anlamsız bir kavganın önemli bir payı var.

Takım geçen sezondan bu yana neredeyse tepeden tırnağa yenilendi. Pek çok maça 11 adamın 9'u yeni olarak çıkılıyor. Kadrodaki oyuncuların yüzde 80'i defalarca milli takımlarda yer almış ve halen de oynamakta olan adamlar... Oynadığınız rakipler de taş çatlasa sizin dörtte, beşte biriniz değerindeki ekipler.

Olsun! İlle de transfer lazım. Yönetim falan adamı almadığı için suçlu, Bülent Tulun bilmem ne yaptığı için sorumlu falan filan! Bu transfer hastalığı nedeniyle Terim kendini inkâr eder bir duruma düştüğünün farkında mı kestiremiyorum. Ancak durumun her geçen gün biraz daha vahimleştiğini herkes görebiliyor.

Rakibin en önemli gol ayağını transfer edip onu biraz daha güçsüz bırakmışsın. Öteki eksikleri nedeniyle de neredeyse takviyeli A2 takımıyla sahaya çıkmış. Fakat neyi nasıl yapacağını senden daha iyi biliyor ve golü

buluyor. Çünkü sen ancak transferle bu takımın daha iyi oynayacağını ve maç kazanacağını düşünmekten artık asıl işini unutmuş gibisin.

Bu ortamda kurtarıcı olarak sahaya sürdüğün Baros'un gerçek kimliğine dönüp en zorlu noktada seni 10 kişi bırakmasında şaşılacak birşey yok. Çünkü onun futbol anlayışı bu! Sonrasında Melo ya da Engin'in de atılmasını bekledik ama beceremediler! Hem de hakemin buna epeyce çanak tutmasına karşın...

Terim'in son hamle olarak Sercan'ı oyuna alması maçı kaybetmek istediğinin belgesi gibiydi ama onu da Antalyaspor beceremedi... Sarı Kırmızılı takım bindi bir transfer alametine, gidiyor futbol gerçeklerinin kıyametine! Allah selamet versin. Başlığı niye öyle verdiğimi anlatmaya çalışmayacağım, herkes görüyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Engin'le altın galibiyet!

Ahmet Çakır 2012.02.05

Gerçi play off maskaralığı nedeniyle çok da abartacak birşey yok ama Cim Bom, Gaziantep deplasmanında altın bir galibiyetle üzerindeki kara bulutları dağıttı.

Üstelik yenik duruma düştüğü maçta gösterdiği sıçramayla önümüzdeki haftalar için de yeniden önünü açmış oldu.

Ligin ikinci yarısında süreklilik kazanan puan kayıplarının oluşturduğu tedirginlik gözle görülür biçimde takımın üzerindeydi. İlk 20 dakika doğru dürüst pas yapıp oyun kuramayışları bundandı. Antalyaspor maçında oyuncuların Terim'i dinlemezmiş gibi oynamalarının yanında bu daha önemli bir dert gibiydi.

Tarlalaşmış zemin iki tarafın da işini zorlaştırdı. Çünkü evsahibi de oynamak ve kazanmak istiyordu... Terim, savunma düzeniyle ilgili arayışın gereksizliğini görüp Sabri'nin bekte Semih'le Ujfalusi'nin ortada olduğu düzeni uygun bulmuştu. Genelde böylesi daha iyi göründü ama bireysel hatalar konusunda yapılabilecek fazla birşey yoktu.

Hakan Balta'nın neredeyse gökyüzünden gelircesine yüksek topu kafayla tehlike bölgesi dışına atmayıp yok yere oluşturduğu tehlikeyi gol olmadan önlemesi bilmiyorum övülmesi gereken bir hareket miydi? Bir kez de Sabri'nin ters vuruşu Sarı Kırmızılıların yüreklerini ağızlarına getirdi. İşlerin ters gitmeye başladığı dönemlerde oluşan güvensizlik içinde böyle arızalar çoğalıyor.

Nitekim gol de böyle bir hatayla geldi. Bunda Semih'in hem sarı kartından doğan hamle tutukluğunun hem de yer tutma deneyimsizliğinin payı vardı. Ayrıca evsahibi ilk yarıdaki oyunuyla golü nasıl bulabileceğini görmüştü. Uygulaması da zor olmadı. Hemen ardından Necati'nin halı saha dikkatiyle vuruşu Cim Bom'a bir soluk aldırmanın da ötesinde hayat aşısı oldu.

Galatasaray'ın son haftalarda çektiği sıkıntıda Sabri ve Hakan Balta'nın kişisel payları göze batıyor. Özellikle Sabri hedef adam durumunda olduğunu biliyor ve bunu tersine çevirmek için çabalıyordu. Hakan Balta ise

sakin ve dengeli oyun görünümüyle hocasını uyutma durumuna döndü. A.Gücü maçında Çağlar'ın iyi oynadığını söylemişti Terim; pek etkilememiş Hakan'ı.

Terim'in ikinci yarıda oyuna aldığı Yiğit Gökoğlan kısa zamanda birşeyler yapmazsa kendi adına ciddi sorun yaşayabilir. Hemen formayı sırtına geçiren Necati, yabancılık çekmedi ama çabuk yoruldu. Engin'in becerisi maça damgasını vuran temel etken oldu. O, bunu çok daha sık yapabilecek kalitede ama bu maçta bir yaptı pir yaptı. 70 metre top taşıyıp sonra da lokum gibi Elmander'in önüne bıraktığı topla herkesi kurtarmış oldu. İsveçli de ölesiye çabasının ödülünü aldı.

Son bölümde Hikmet Karaman'ın çılgın hamlesi gol atmasından çok yemesine yol açabilecek nitelikteydi. Karaman bununla sanki gerekli gördükçe böyle işler yapan Terim'e olan hayranlığını da gösterir gibiydi. Üç savunmacı, önce dört sonra beş forvetli oyun heyecan vericiydi. Pozisyon da üretti diyelim ama istediğini alamadı. Bu bölümde Karcemarskars'ın Necati'ye yaptığı penaltıyı hakem süzemedi. Kazanınca böyle işlerin üzerinde durulmasına da gerek kalmıyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Oynamadan kazanmak daha da önemlidir

Ahmet Çakır 2012.02.12

Bazı maçları tek golle de kazanmanın bir sakıncası yok.

Hele zirve yarışında ateşin iyice yükselmeye başladığı haftalarda birşey oynamadan kazanmak da sakıncalı değil tam tersine daha keyifli bir durumdur. Çünkü böylesi, rakiplerinizin moralini daha çok bozar. 'Adamlar oynamasalar da kazanıyorlar, nasıl başedelim' durumunu ortaya çıkarır.

Terim'in sahaya çıkardığı kadronun tek ilginç yanı Riera'nın sol geride görünmesi yani Hakan Balta'nın yerinde oynamasıydı. İspanyol için 'Belki burada bir işe yarar' diye düşünmüş olmalıydı. Galiba yaradı da. Hem golün ortasını yaptı hem bek olarak ciddi bir hatası olmadı. Ancak devre arasında Şota oyuncularını uyarmış olmalı ki üzerine gelince zorlanmaya başladı, kart gördü.

Kayserispor'un ilk yarıda burayı değil de ille Sabri'nin oynadığı bölgeyi maden olarak görmesi ilginçti. Önünde kimse olmayınca Sabri kaçınılmaz olarak rakibin ikili üçlü baskınlarında sorun yaşıyor. Fakat her zaman 'takımı için sonuna kadar çırpınan adam' özelliği onu ayakta tuttu. Eboue dönene kadar başka yapılabilecek birşey görünmüyor.

İlk kez kendi seyircisinin önüne çıkan Necati yine dikkatli ve dengeliydi ama verimi biraz düşük kaldı. Gerek pas verirken gerekse şutlardaki güç yetersizliği dikkat çekti... Asıl sorun Selçuk'un formsuzluğunun müzminleşmeye başlamasıydı. Sanki özellikle böyle donuk ve silik biçimde oynamayı seçmiş gibi bir hali oluşmaya başladı. Engin, Melo ve Emre'nin çabası şimdilik yetiyor ama nereye kadar?

Melo ile gelen gol 'bu kadar basit işte' denilebilecek bir organizasyon sonucuydu. Kanat ortasının dikkatli yapılması, yani pas olarak gönderilmesi, Brezilyalının kendi başlattığı pozisyonunda çok rahat bir kafa vuruşuyla topu ağlara göndermesini sağladı. Benzerlerinin çok az yapılabilmesi sorun oluşturdu ve hatta konuk takım ilk

20 dakikadan sonra belirgin biçimde oyuna ağırlığını koydu. Amrabat'ın korkutucu dalışlarıyla önemli pozisyonlar da oluştu.

Şota'nın Gökhan Ünal'la yaptığı hamleden çok artan kart sayısının iki taraftan birini eksik bırakması maça damgasını vuracak gibiydi. Kayseri'nin ikinci -hatta üçüncü- hamleyi de yapmasının ardından Riera'yı hâlâ oyunda tutmak pek doğru görünmedi. Hamle Sercan'la yapılırken da 'olmasa daha iyiydi', o bölümü Cim Bom 10 kişi oynamış oldu... Geçen hafta kendi evinde Gençlerbirliği'ne yenilmiş olan Kayserispor, Cim Bom'u beklenenin ötesinde zorladı ama belli bir yere kadar. Bugüne kadarki puan kayıplarına yol açan gol becerisinin azlığı onlar adına bu maçta da en büyük sorun oldu. Sanıyorum onların da hakemden yakınmaları az değildi.

Cim Bom'un verilmeyen golünde Elmander'in kaleciye şarjı nizamiydi ama bu bölgede kaleciye hiçbir biçimde dokunulamayacağı gibi anlamsız bir hakem ezberi golü yok etti. Oysa benim bildiğim kural, bu şekilde şarj yapılabilir, diyor. Özellikle İngiliz hakemlerin yönettiği maçlarda bu açıdan çok sıkıntı çekmişliğimiz var uluslararası alanda. Hakem ilk yarıda Emre'ye gol vuruşu sırasında arkadan yapılan hareketle maçın sonuna doğru Elmander'e yapılanı görmezden gelmeyi yeğledi. Birşey olmadığından değil, kartıyla martıyla epeyce sorun çıkacağını görüp vaziyeti idare etmeyi yeğledi. Gerçek ortada: Kazanınca bunlar sorun olmuyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kitapsız dünyanın en kitaplı adamı

Ahmet Çakır 2012.02.16

Fiyakalı ya da imalı bir benzetme olsun diye bu başlığı vermedim: Gerçekten de spor dünyamızın en belirgin yanlarından biri kitapsızlığıdır!

Bu memlekette yayımlanan spor kitaplarının dramatik derecede azlığı, ilgili herkesin bildiği bir konudur.

Cem Atabeyoğlu çok önemli bir spor gazetecisi olmanın yanında, tüm yaşamı boyunca bu büyük eksikimizi gidermek için çaba göstermiş olan biriydi. 40'ın üzerinde kitap yazarak bu alanda büyük bir hizmet verdi. Yıllar önce Fotospor'un okurlarına armağan olarak verdiği Spor Ansiklopedisi onun anıt eserlerinden biridir.

Kitapların yanı sıra bu tür ansiklopedileri doğrudan yazma ya da katkıda bulunma şeklindeki çabalarını son günlerine kadar sürdürdü. Ancak bunların yayımlanması konusunda karşılaştığı aksaklıklar yüzünden büyük üzüntüler çekti. Hatta bunlara duyduğu öfkeyle altın değerindeki arşivini TSYPD'ye ya da herhangi bir üniversite ya da spor kurumuna bağışlamak yerine yakmaya karar verdiğini defalarca söylemek zorunda kaldı.

Fenerbahçe'nin kuruluşunun 100. yılı nedeniyle bir ansiklopedi hazırlamıştı. Daha sonra bu yoldaki istek üzerine ansiklopediyi 4 ayrı kitaba dönüştürdüğünü söylüyordu. Ancak bu kitaplar bir türlü çıkmadı. Nerededir, niçin yayımlanamamıştır, bunu öğrenmek de mümkün olamadı.

Son yıllarında basın dünyasından Atabeyoğlu'na gereken ilgiyi gösterenler arasında Zaman muhabir ve yazarlarının geldiğini biliyorum. Başta Behram Kılıç arkadaşımız olmak üzere Fatih Vural ve öteki kardeşlerimiz çeşitli vesilelerle kendisini ziyaret edip çeşitli konularda bilgisine başvurup röportajlar yaptılar.

Atabeyoğlu, yaşayan en kıdemli spor yazarlarından biriydi. (Birinciydi deyip Halit Kıvanç ağabeyimi üzmemekten korkarım. Allah uzun ömürler versin, o daha kıdemli olabilir.) Spor tarihimize ilgili olarak tereddüte

düştüğümüz ya da bilgi edinmek istediğimiz hemen her konuda en sağlam kaynak durumundaydı.

Yıllar önce Kısa Türk Spor Tarihi adlı bir çalışma yaparken Yaşar Doğu'nun doğum tarihi konusunda ciddi bir sıkıntıya düşmüştüm. Başvurduğum ilk 6 kaynakta 6 ayrı tarih söz konusuydu. Üstelik bu tarihler 1913'ten 1923'e kadar geniş bir alana dağılıyordu.

Sonunda ona başvurmak gerekiyordu. "Cem Ağabey, şu anda bir apartmanın dördüncü katındayım. Doğru tarihi senden de alamazsam kendimi buradan atacağım!" diye şaka yapmıştım. Açıkçası o da işin içinden çıkamamıştı ve epeyce uzun bir telefon görüşmesinden sonra rahmetli Doğu'nun oğlu Gazanfer Bey'e başvurmanın en iyisi olacağını kararlaştırmıştık.

Naim Süleymanoğlu başka bir ülkede yaşasaydı hakkında kaç adet kitap yazılmış olurdu dersiniz? Sporun gerektiği gibi önemsendiği uygar bir ülkede bu büyük şampiyon için yazılan kitap sayısı 100'den az olmazdı. Bizdeyse onun hakkında tek kitap bile yazılmamış olma utancından bizi kurtaranın kim olduğunu rahatlıkla tahmin edebilirsiniz.

Cem Atabeyoğlu ile spor tarihimizin bir anıtını yitirmiş olduk. Allah gani gani rahmet eylesin. Nur içinde yatsın.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

10 kişi oynamak şart mı?

Ahmet Çakır 2012.02.18

Bazı oyunculara futbol hayatlarında inanılması güç şanslar gelebiliyor.

Onlar bunu kullanamayınca da bu gereksiz yükselişten çok daha sert düşüş yaşıyorlar. Bugün Galatasaray forması giyen bir oyuncunun birkaç yıl sonra nerede oynadığından kimsenin haberi bile olmayabiliyor.

Ezcümle Sercan Yıldırım'dan söz ediyorum; oyun bilgisi ve oynama becerisi bu kadar düşük bir oyuncunun yıllardır çok yetenekli bir adam sayılması, ardından Sarı Kırmızılı takımda değişik nedenlerle sürekli şans bulabilmesi çok ilginç. Dün akşam da Elmander'in sakatlanmasıyla böyle bir durum yaşandı ve Cim Bom fiilen 10 kişi oynamaya başladı. Rakibin de oyunda 10 kişi kaldığı bölümde Galatasaray'dan daha etkili oluşu ve golü buluşu bundandı.

Mutlaka dikkatinizi çekmiştir, herhangi bir arkadaşı da Sercan'a pas vermiyor çünkü ona atılan top anında rakibe gidiyor. Kendi çabasıyla top kazanıp oyuna katılmayı filan da düşünmüyor. Top ona geldiğinde kimseye pas filan veremiyor. Birşey olacak gibi pozisyonlarda mutlaka ya topu eziyor ya da ofsayta düşüyor. Kalecinin burnunun dibinden atamadığı golün de şaşılacak bir yanı yok; bunu her zaman yapabiliyor. Bizden tek farkı, oyunu sahanın içinden seyretme lüksünün ona tanınıyor oluşu...

Sercan'ın Galatasaray'a ilk büyük maliyeti Bursaspor yenilgisi olmuştu. Buna neredeyse 10 kişi kalmış Mersin İdmanyurdu'na puan kaptırma fiyaskosu eklenecekti. Neyse ki bu kez o hasar oluşmadı... Golde Eboue'nin anlamsız telaşının payını görmezden gelmek de mümkün değildi.

Oysa Sabri tedirginliğinin yerini Eboue rahatlığına bırakmış olması, Melo'nun yerini Ceyhun'un iyi-kötü doldurması, Hakan Balta'nın takıma dönmesi taşların yerine oturmasını sağlamış gibiydi. Selçuk kendini yine

izinli sayıyordu ama Emre ve özellikle de Engin takımına maçı kazandırmakta kararlıydı.

Rakip savunma yerleşik durumdayken Necati'ye verdiği gol pası, sadece Engin'in yapabileceği bir işti. İkinci yarıdaki müthiş şutunun direktten dönmesi talihsizlikti. Ortaalanda Melo'nun yokluğundan doğan mücadele ve sonrasında hücum etkinliğini de o üstlendi.

Oyunun en sıkıntılı anında Aydın'ın girer girmez taşıdığı topla Necati'nin zekâsı birleşip penaltı doğunca çoğumuzun aklına 2007 Aralık ayı ve Konya geldi. O da Cim Bom'un müzmin yeteneklisi, hiç değilse 5 yılda bir yararı oluyor takıma! Bazen buna bile razı olunabiliyor.

Hakem açısından rahat bir maçı ama Barış Ataş'ın ilk sarısı hatalı, penaltı da 'Necati aldı' itirazına yol açacak nitelikteydi. Dolayısıyla kararları oyunu etkiledi. Sarı Kırmızılı takım rahat kazanması gereken maçı yine azap içinde tamamlarken Engin'le Necati maça damgalarını vuran adamlar oldu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu takım kazanmayı öğrenmiş!

Ahmet Çakır 2012.02.27

Maç öncesi tahminlerine uygun bir karşılaşma izledik.

Sorunsuz, güçlü ve moralli Galatasaray'ın hem eksik hem de yorgun rakibini yenebileceğini öngörmenin uzmanlık değeri filan yoktu.

Bir başka öngörü de maçta iyi futbol beklemenin pek mantıklı olmadığıydı. Bu aralar Beşiktaş'a "Avrupalı" fiyakası yetiyor gibiydi. Galatasaray da "iyi oynayana 4 puan vermiyorlar" yaklaşımı içindeydi, kazanacak kadar oynamayı yeterli görüyordu.

Nitekim Sarı Kırmızılı takım erken bulduğu golün ardından ikinciye de tabelaya yazdırıp rakibini maçtan düşürmek yerine idare ederek oynamayı yeğledi. Bunun bir sıkıntı çıkarmadığını görünce de oyun alabildiğine tatsızlaştı. Devre sonunda itişip kakışmanın artması bundandı.

Oysa Egemen'in sakatlık nedeniyle yerini Sidnei'ye bırakması Cim Bom için ayrı bir şans sayılabilirdi. Bunlardan yararlanmayı beceremedi Sarı Kırmızılı takım. Necati'nin güç eksikliğinin yanında Elmander'in olağanüstü çabasının pek işe yarar hale gelmeyişi de bunda etkendi.

Ujfalusi'nin Quaresma'dan çalım yeme korkusuyla basıp alabileceği topta geri geri kaçması Galatasaray'ın ikinci yarıya ağlarında gördüğü golle başlamasına yol açtı. Ancak bu gol Cim Bom'u pek sarsmadı, tersine hırslandırdı. Üstelik bu palavra bir hırs da değildi, hemen sonuç verdi. Terim'in Galatasaray'ı zorlu maçların başladığı son dönemecin bu adımıyla yine karakterini ortaya koymuş oldu. Galibiyeti getiren de buydu.

Maç boyunca hemen hiçbir şey yapmayan Quaresma Beşiktaş'ın iki golüne de damgasını vurup kalitesini ortaya koydu. İkinci golde onun, Muslera'nın kucağında kalacak topunu Semih'in araya girip ağlara göndermesi Cim Bom adına bütün emekleri heba edebilecek bir şaşkınlık örneği oluşturdu. Ne yapacaksınız ki genç bir oyuncuyu, savunmanın temel direği haline getirdiğinizde böyle sorunlar yaşanabiliyor.

Aslında Terim'in değişiklikleri derde deva olmaktan uzaktı, takımı güçlendirici değil tam tersi bir etki yaptı. Riera, Aydın ve Aydın gibi hangi durumda ne yapacakları belirsiz ama ne yapamayacakları açık olan oyuncularla son dakikalar yenilme korkusu içinde geçti.

Ancak bunun tersi de bir o kadar doğruydı. Özellikle Engin bu maçı da almayı kafasına koymuştu. Onun olağanüstü çabasına biraz da Selçuk katılır gibi olunca iş değişti. Bakmayın topu bir metreden kimin kaleye attığına, gol Engin'indi. Böylece Sarı Kırmızılı takım sadece ligi değil play off'u da şimdiden bitirecek değerde bir galibiyete ulaştı. Özellikle rakiplerin bu hafta yaşadığı kayıplar göz önüne alınırsa bu durum çok daha kolay anlaşılır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Artık bu işin şakası yok!

Ahmet Çakır 2012.02.28

Türkiye çok eğlenceli bir ülke. Elbette ki futbol da bunun dışında değil. Yalnız bizim eğlence anlayışımız biraz değişik. Hangi konuda ne zaman ciddi olacağımızı, hangi durumda ve nasıl eğleneceğimizi belirlemekte biraz sıkıntı çekiyoruz.

Sayın Demirören'in TFF başkanı seçilme sürecinin de böyle yanları var. Daha 1 ay önce böyle bir olasılıktan söz edilse belki hepimiz güler ya da bunu ortaya atanlara 'Git, bir doktora görün!' diyebilirdik. Öylesine saçma bir durum sayılırdı sözü edilen.

Herşey 1 hafta içinde olupbitti! Sayın Demirören'in başkanlığı düşüncesine inanılması güç bir hızla alıştık. O kadar ki 'Şike işinde kendi kulübünden kişiler var. Bu iş nasıl olacak?' diyen Galatasaray yönetimi bile bu durumu içine sindirmiş gibi görünüyor.

Açıkçası sayın Demirören'in adaylık sürecindeki sözleri gelecek için pek de umut verici nitelikte sayılmazdı. Daha önce Beşiktaş başkanı olarak yaptıkları ve yapamadıkları da çok şiddetli eleştirilere yol açabilecek. Bunlar başladı bile.

Ancak eskilerin 'Taç giyen baş akıllanır' gibi önemli bir sözü var. Bu gibi makamlara gelen insanların elbette ki oranın gereklerine ve gerçeklerine uygun davranma zorunluluğu kendini dayatır. Sayın Demirören de bunu yapmak zorundadır. Bunun başka bir yolu yoktur.

Onun, UEFA ve FIFA ilişkileri konusunda söylediklerini de büyük ölçüde değiştireceğinden kuşku duyamayız. Çünkü bu görevlere gelmeden önce söylenenlerle sonrasındaki söz ve eylemlerin birbirinden epeyce farklı olabildiğini hepimiz biliriz.

Yönetimde tepki çekecek herhangi bir ismin olmayışının yanısıra mevcut kurulların değiştirilmeyişi akıllıca davranışlardır. Aslına bakarsanız gidip gelenler pek birşeyi değiştirmemekte, sadece bu işlerle gereğinde fazla vakit ve nakit kaybedilmektedir.

Bugün Türk futbolunun ve federasyonun tek sorunu kuşkusuz ki şike olayı değildir. Onun dışında yapılacak dünya kadar iş vardır. Ancak şike olayı bu federasyonun da ömrünü belirleyecek kadar çetrefilli ve başağrıtıcı niteliktedir. Bu da görmezden gelinemez.

Olayın ilginç yönlerinden biri de şu: Demirören geniş maddi olanaklara sahip bir kişi, hayatını daha eğlenceli biçimde sürdürebilecekken böylesi ateşten gömleği giymeye niçin istek duyar? Üstelik önünde M.Ali Aydınlar örneği varken...

Sayın Demirören için 3 ay ömür biçenler de var, Beşiktaş örneği gösterilerek onun uzun yıllar TFF başkanı olarak görev yapabileceğini düşünenler de. Bizim böyle bir derdimiz yok: Neyi yapıyor neyi yapamıyor, ona bakarak düşüncelerimizi söyleriz.

Şu aşamada böylesine zor bir dönemde göreve talip olma isteği nedeniyle onu takdir edip hayırlı olsun demekten başka bir şey söylemek gereksiz. Umarız ki TFF'nin 41. Başkanı "41 kere maaşallah!" diyebileceğimiz işler yaparak adını tarihe yazdırır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aman geç kalmayın!

Ahmet Çakır 2012.02.29

Türk futbolu bir yandan altüst oluş sürecinde yalpalayıp dururken öte yandan da hayat devam ediyor.

Abdullah Avcı döneminin ilk milli maçını bu akşam oynayacağız. Rakip seçme konusunda fazla bir şansımızın olmadığı biliniyor. O bakımdan Slovakya iyi denk düşmüş denilebilir.

Yaşadıklarımızı doğru anlayabilmek için şunu sık sık yinelemekte yarar var: Biz bu işin başından beri sporumuzu nasıl yönetebileceğimize karar verebilmiş değiliz. Bir spor politikamız yok. Böyle olunca da nereye gittiğimizi bilmeden el yordamıyla birşeyler yapmaya çalışıyoruz.

Milli Takım da elbette ki bunun dışında değil. Hiddink dünya çapında bir firmaydı ama bekleneni veremedi. Ardından kaçınılmaz olarak teknik direktörün yerli olması düşüncesi büyük ağırlık kazandı. Avcı da en uygun adaydı. Göreve getirilmesi doğrudu. Şimdi onun ne yapacağına bakıyoruz.

Yakından izlemeye çalıştığım için Avcı'nın ilk günden beri kolları sıvayıp çok sıkı çalıştığını biliyorum. Ancak bunun sahaya yansımaları o kadar kolay bir iş değil. Kendi çalışması dışında da bir yığın etkenin biraraya gelmesi gerekiyor. O da bunu iyi biliyor ve buna göre çalışıyor. Böylesi bir kaos ortamında verimli biçimde çalışma olanakları da sınırlanıyor. Birkaç ay önce sizi göreve getirmiş bir yönetim ve milli takım sorumlusu yönetici artık ortada yok. Hatta yeni yönetimin sizinle çalışmak isteyip istemediğinden bile emin olabilmek mümkün değil.

Milli Takım'da bir yenilenme zamanının geldiği de açıktı. Hem 2010 Dünya Kupası'na hem 2012 Avrupa Şampiyonası'na katılmayı başaramamış olan kadrodaki oyuncuların tamamının değilse de büyük bir bölümünün artık dinlenmeye bırakılmaları doğal. Yurtiçinden ve dışından gençlerin kadroda yer almaları da öyle.

Gelgelelim bu aşamada bizim bazı hastalıklarımız ortaya çıkmaya başladı bile. Örneğin, Fenerbahçe'nin milli kalecisi Volkan Demirel'in 'çoluk çocuğu kadroya almışlar' dediği yolundaki bir haber gözden kaçacak gibi değildi. (Yormayın kendinizi, elbette ki 'demedim' itirazında bulunacak!)

Ardından vatandaşların bu aday kadro hakkında 'ümit takımı gibi' değerlendirmesinde bulunduğu haberi dünkü bir gazetede gözüme çarptı. Vatandaş ve Milli Takım! Hem de kadro seçimiyle ilgili yorum! Ha ha ha! Normal zekâ düzeyinde biri böylesi uydurmaya sadece gülebilir.

Ancak bunun arkasında çok tehlikeli bir zihniyet ve yaklaşım var: Daha şimdiden Avcı'yı kemirmeye hazır birileri hazırlık yapıyor. Slovakya maçında bile tatsız bir futbol ve kötü sonuç ortaya çıkması halinde yazılıp söylenecekleri tahmin edebilmek çok zor değil.

Göreve gelişinden bu yana Abdullah Avcı'nın medyadan da yoğun bir destek gördüğünü biliyorum. Fakat artık bazılarının bundan sıkıldığı da açık. Yavaş yavaş baltalar çıkarılıyor. Çünkü medya açısından herhangi birini desteklemek para etmiyor, ille de kemirmek gerekiyor.

Abdullah Avcı'nın işini yaparken en büyük sıkıntılarından biri de bu olacak. 'Hangi büyük takımı çalıştırmış ki bu göreve getirildi' türünden zırlıtlarla uğraşmamak için en sıradan maçları bile kazanarak yoluna devam etmek zorunda. Allah yardımcısı olsun.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hazırlık maçı önemlidir

Ahmet Çakır 2012.03.01

Hangi işte ve ne zaman olursa olsun iyi başlamak önemlidir. Hırvatistan yıkımından aylar sonra sahaya çıkan Milli Takım yeni hocası ve epeyce değişmiş kadrosuyla pek umut verici bir başlangıç yapamadı.

Hiç mazeret aramaya kalkmayalım, yıllardır hazırlık maçlarının sandığımızdan çok daha önemli olduğunu anlatmaya çalışmaktan yoruldum.

Tam 'bu iş olacak' demeye hazırlanırken gol yedik; hem de kötü bir gol. Rakibin en yukarıdaki Avrupa ekiplerinde yer alan üç oyuncusundan biri olan Espanyol'dan Vladimir Weiss'in sağdan dalışına ne Caner engel olabildi, ne de savunmanın göbeğindeki iki adamımız kırıdayabildi. Kalecimiz de süpermen değildi elbet. Biz de 'bu ne!' diye birbirimize bakmak zorunda kaldık.

İlk kez birarada oynamayı bırakın Ay Yıldızlı heyecanı yeni yaşayan oyunculardan kurulu bir takım ilk 20 dakikada hiç de kötü görünmedi. Özellikle oynama istekleri etkileyici idi. Arda ve Nuri'nin yönetiminde Olcan ve Mustafa Pektemek'le sonuca gidebilecek gibi görünüyordu. Ancak ortaalandaki biraz dirençsiz kaldığımız da açıktı. Sadece M.Topal'la bu geniş alanda zorlandık.

Gölü yiyince bozulmamış gibi yaptık ama durum pek de öyle değildi. Özellikle Napolili Marek Hamsik'in akıl ve becerisine karşı koymakta zorlanıyorduk. Nitekim yine onun getirdiği bir topu Stoch, Fenerbahçe maçlarından alışkın olduğumuz şekilde ağırlarımıza gönderirken Gökhan Gönül'ün çabasının topu kesmeye değil de tam tersine ağırlara gitmesine yol açması talihsizlikti.

İkinci yarıda Burak'la hücum gücümüzü artırmamız, ardından Mevlüt Erdinç'i oyuna almamız pek işe yaramadı. Rakibin Liverpoollu Skertel önderliğindeki bilinçli savunmasını aşamadık. Kafa vurabilecek adamımız yokken sürekli havadan oynamaya çalışmamız bilinçsizlikten değil çaresizliktendi. Ömer Toprak'la çok geç gelen golümüzün teselli olacak bir yanı yoktu.

Bugüne kadar 5 maçın 4'ünde yenilip sadece 1'inde berabere kaldığımız rakibimizin geçen zaman içinde bizden daha büyük aşama yaptığı ortada. Biz herşeye sıfırdan değilse de biraz aşağıdan başlamanın sıkıntısını çekeceğiz. 5,5 milyonluk bu minik ülke şu anda FIFA sıralamasında bizden epeyce geride ama önümüze geçmeleri çok zaman almaz. Çünkü bize oranla daha sağlam bir futbol geleneğine yaslanıyorlar. Birlikte oynamayı ve kuralları zorlayan sertliği iyi biliyorlar.

Maçın tadı kaçınca Bursalı futbolseverlerin Fenerbahçe ve Beşiktaş'ın aleyhine tezahürat yapmaları, Şehitler Ölmez türünden futbol dışı sloganlara yönelmeleri, değiştirilen oyuncularımızın yuhanması, sadece İstanbul'da değil Anadolu'da da Milli Takım taraftarlığı sorunu yaşadığımızı ortaya koyar gibiydi. Kısacası, Bursa'da her bakımdan tatsız bir gece yaşadık. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kanayan parmağı kesmek!

Ahmet Çakır 2012.03.02

Televizyonda konuşabilmenin avantajı bu: Benden önce Mehmet Demirkol kardeşim anlatmaya çalıştı.

TFF'nin yeni başkanı sayın Yıldırım Demirören'in yapılacak işlerle ilgili açıklamasında böyle bir ifade kullanması kadar basının bunu düzeltmeyişi de ilginçti.

Kanayan ya da yaralı parmak için tedavi amaçlı başka işler yapılır. Kesip atma işi, kangren olan organın vücudun başka yerlerine zarar vermesini önlemek amacıyla gerçekleştirilir. Demek ki basın, sayın Demirören'in söylediklerine çok da kulak asmamak gerektiğini düşünüyor. Zaten anadilimizin düzgün kullanılmasına ne yetkililer ne de biz aldırış ediyoruz.

Sayın Demirören'in bugüne kadarki konuşmalarının çoğunda bunun gibi dağınıklıklar vardı. Geçmişte bu durum sadece Beşiktaşlıları üzüyordu. Şimdi hepimizi ilgilendiriyor. Demirören'in doğrudan böylesi açıklamalar yapması yerine bir basın sözcüsünün olması çok daha isabetli.

Futbol Federasyonu basın sözcüsü olarak görevlendirilen Sayın Mete Düren de artık rakiplerin ne kadar sert oynadığı ve hakemin Beşiktaş'la ilgili hatalı kararlar verdiği yolundaki insanın içine sıkıntı getiren açıklamalar yerine çok daha sahici şeyler söyleyebilme rahatlığını yaşar.

Demirören'in yaptıklarına bakarak karar vermek için bazı veriler çok çabuk ortaya çıktı. Kurullarda yapılan değişikliklerin epeyce başağrıtabilecek yanları var. Özellikle MHK ve Tahkim Kurulu'ndaki yenilenme hemen tartışmalara yol açtı. MHK zaten hep kaynayan bir kazan olmuştur, şimdi tam fokurdayacak.

Gerek Zekeriya Alp gerekse Av. Engin Tuzcuoğlu iyi-kötü tanıdığımız insanlar. Her durumda kişilikli davranıp inandıklarını yapacaklarını kesinlikle biliyorum. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın. Ancak her iki kurumla ilgili olarak da alevlerin en yoğun olacağı döneme giriyoruz. Verilmeyen penaltıdan ofsayt gole kadar her hakem hatası birtakım kapışmalara yol açacaktır.

Tuzcuoğlu kardeşimizin şike soruşturması aşamasında çeşitli yerlerde açıkladığı görüşlerinin, Tahkim Kurulu başkanlığına getirilmesine zemin hazırladığı ileri sürülüyor. Özellikle onun 'Şike sahaya yansımamışsa yok

sayılır. Şikenin saptanması için hakem ve gözlemci raporlarına gerek vardır' diye özetlenebilecek görüşü öyle anlaşılıyor ki sayın Demirören tarafından 'Bu bizi kurtarır' diye değerlendirilmiş olmalı.

Aynı kanıda olmayan pek çok hukuk adamının ve ilgili-yetkili kişinin bulunduğunu da görmezden gelemeyiz. Başka türlü başta sayın Aziz Yıldırım olmak üzere bu kadar insanı aylardır nasıl tutuklu olarak hapse koyabilirsiniz? Sormazlar mı adama 'bütün bunlar bir şaka mı?' diye. Bu davanın temeli saha dışındaki şike girişimleri. Bunun önemli olmadığını söylemek bana biraz tuhaf geliyor.

İçinde bulunduğumuz kaostan belki de işlerin çok daha sarpa sarmasıyla yani tam anlamıyla dibe vurarak kurtulabileceğimizi düşünenler var. O doğrultuda çok çabuk yol almaya başlamış gibi görünüyoruz.

Kurullardaki Beşiktaş egemenliği de önümüzdeki günlerde tartışmalara yol açabilecek bir durum. Elbette ki sayın başkan doğal olarak yakınındaki, bildiği-tanıdığı kişileri göreve getirecek ama bundan en büyük zararı yine Siyah Beyazlı kulübün görebileceğini de unutmamak gerekiyor. Dün hayırlı olsun dediğimiz yeni dönemin bugün epeyce endişelere yol açan bir sıçrama yapması pek hayra alamet gibi görünmüyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Birkaç küçük şey...

Ahmet Çakır 2012.03.08

Fatih Terim sayesinde Türk futbolunun kangrenleşmiş sorunlarından birini gündeme alma olanağını bulabildik.

Gerçi bu sadece birkaç gün sürecek bir durum ama olsun. Bizim memlekette en can alıcı sorunlar bile gündemde bu süreden daha fazla kalamıyor.

Aylardır şike olayına kilitlenmiş durumdayız. Her türlü gelişmeyi onun üzerinden anlamaya ve yorumlamaya çalışıyoruz. Futbolumuzun bunun dışındaki bir yığın sorunu da bu sayede gözden uzak tutulabiliyor. Sıkıştırılmış maç trafiği, ben yaptım oldu play off'u gibi günlük dertler çok daha ciddi sorunları gündemden düşürüyor.

Sivas'ta iyi-kötü birşeyler yapılmış ve zeminin kar tutması önlenmiş. Ancak bu da yeni bir soruna yol açmış, bu kez yarı bataklık bir zeminde oynama sorununu ortaya çıkarmış. Bu, vaziyeti idare etme anlayışının nasıl bir çıkmaz olduğunu gösteren çarpıcı bir örnek! Sorunları böyle yarım yamalak önlemlerle çözmeye çalıştığınız zaman işte bu şekilde çuvalıyorsunuz! Olsun, bizim bu yolda devam etmemizi kimse önleyemez!

- Trabzonspor kulübü genel sekreteri sayın Hasan Yener'i kutlamak istiyorum. Gerçi onun yaptığı işi bu ülkedeki her kulüp yöneticisi becerebiliyor ama çeşitli konulardaki açıklamalarıyla insanın içine sıkıntı getirme konusunda Yener'in eline kimse su dökemez!

İstanbul'da 2-1 kazanılan Beşiktaş maçı Bordo Mavili takımın bu sezonki ilk büyük maç galibiyeti. Üstelik 1-0 geri düşükten sonra kazanıldığından daha da anlamlı. Karşılaşmanın hakemi Bülent Yıldırım da mükemmel bir yönetim göstermiş... Bordo Mavili takım son dönemeçte play off dışı kalma tehlikesini önemli ölçüde ortadan kaldırmış bu galibiyetle...

Bu koşullarla sayın Yener, başarılarını değerlendiren konuşma yerine, hakem Yıldırım'ın daha önce yönetmiş olduğu maçlarında yapmış olduğu hatalardan bahisle 'Keşke onları da bu kadar iyi yönetseydi' gibisinden bir yakınmada bulunuyor... Toplam 5 saniye tahammül edebildim. Uzaktan kumandanın ne muhteşem bir buluş olduğunu düşünerek şükrettim!

Her durumda sürekli negatif vurgularla değerlendirme yapmak bu memlekette yöneticilik sanılıyor ama bunu yapanlar fena halde yanılıyor. Kendi taraftarlarının bile bundan sıkıldığını küçük bir araştırmayla rahatlıkla ortaya koyabiliriz. Sayın Yener'in bu açıklamalarını ilginç, önemli ve değerli bulan ya da en azından bir işe yaradığını düşünen kaç Trabzonsporlu var acaba?

- Aynı maçla ilgili hakem yorumlarında da ilginç bir nokta vardı. Hakemliği yeni bırakıp yorumculuğa başlamış bir kardeşimize göre Bülent Yıldırım kötü bir maç yönetmişti. Gerekçe de fauller ve kartlarda standart tutturamayışı, oyunun denetimini kaybetmesi türünden hatalarıydı...

Başka hakem yorumcularına göreyse Yıldırım iyi hatta çok iyi maç yönetmişti. Demek ki sahadaki yönetim anlayışı kadar onun yorumu konusunda da standart sıkıntısı var. Zaten ne işe yaradığını anlamakta zorlandığım hakem yorumculuğu böyle örneklerle kendini gülünç duruma düşürmüyor mu?

- TFF'nin yeni başkanı Yıldırım Demirören'in UEFA Başkanı Platini ile görüşmeye gideceği haberi üzerine 'eyvah' demekten kendimi alamamıştım. Çünkü görüşmenin kendisinden çok sonrasında yazılıp söyleneceklerden çekiniyordum. Beklentim de, 'UEFA'nın bizi ne kadar sevdiği ve çalışmalarımızı beğendiği hatta desteklediği' yolunda açıklamalar yapılmasıydı.

Öyle sanıyorum ki Şenes Erzik de tehlikeyi farkedip görüşmeyle ilgili açıklamayı kendisi yaptı. O kadar da değil, UEFA'nın internet sitesinde de bu gelişme bir nezaket ve tanışma ziyareti olarak haberleştirildi. Buna karşın yine de gazetelerde epeyce eğlenceli haberler yer aldı. Kadere karşı konulmuyor!

- Hürriyet'te Özkan Sümer hoca muhteşem yazılar yazıyor. Değeri pek de anlaşılamamış bir futbol filozofu ve eylem adamı olarak bildiklerini-gördüklerini aktarıp önerilerini ortaya koyuyor. TFF bu yazıları kendine rehber edinip bazı adımlar atsa tarihe geçecek nitelikte işler yapar. Ancak içlerinde bu yazıları okuyanların bulunduğundan bile kuşkuluyum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İşlem tamam

Ahmet Çakır 2012.03.11

Galatasaray'ın bu sezonki başarısında elbette ki kadro istikrarının önemli bir payı var.

Nitekim son maçtan bu karşılaşmaya sadece cezası dolan Engin'in Emre Çolak'la yer değiştirmesi söz konusu olmuştu. Ancak Riera'nın geçen hafta biraz kendini gösterir gibi olması Terim'i biraz yanıltmış gibiydi.

İlk 45 dakikada Sarı-Kırmızılı takımın temposuz ve etkisiz oyununda bunun önemli bir payı vardı. Engin'in de sanki bir maç değil, uzun süre takımdan uzak kalmış psikolojisine bürünüp kendini göstermek için gereksiz işler yapmaya kalkması Galatasaray adına oyunun tadını kaçırان etkenlerdi.

Konuk Gençlerbirliği, Fenerbahçe karşısındaki ağır yenilgiden fazlasıyla etkilenmişti. Kalecisinin daha ilk dakikadan itibaren zamandan çalmaya kalkması, hücumla dönük topların sürekli Herve Tum'a şişirilmesi Başkent ekibi adına hoş olmayan görüntülerdi. Gençlerbirliği adeta kendisini bu noktaya getiren futbolunu inkar edercesine silik ve kişiliksiz bir görünümdeydi. Bu halleriyle yapabileceklerinin en fazlasını ilk yarıyı gol yemeden bitirmek oldu.

İkinci yarının başında Riera-Emre Çolak değişikliği hemen fark ettirdi. Elbette ki Terim'in devre arası uyarıları da etkili olmuştu. Sarı-Kırmızılı takım kısa bir süre kendine yakışır şekilde oynayıp iki golü buldu. Ve kabul etmek gerekir ki, maç da orada bitti. Selçuk'un attığı nefis frikik golünden önce direktten dönen vuruşu bunu haber verir gibiydi. Doğrusunu isterseniz haftalardır yorumlarımda ona biraz haksızlık ediyormuş sıkıntısı içindeyim. Neyse ki, bunun çaresini yine o buldu. Oynadığı futbolun yanısıra attığı golün güzelliği nedeniyle de yeterince övülecektir.

Sarı-Kırmızılı takımda her maç aynı çabayı ortaya koyduğu için görmezden gelip haksızlık ediyor endişesi duyduğumuz bir başka oyuncu da Elmander. İsveçli belki her maçta leblebi gibi goller atamıyor, ama öylesine olağanüstü bir çaba gösteriyor ki, ona saygı duymamak mümkün değil. Ayrıca Elmander'in altın değerinde goller attığını da unutmayalım. Bütün büyük maçlarda takımına zafer kazandıran nitelikteki golleriyle de başarısını taçlandırıyor.

Tabii madalyonun öbür yüzünde de Necati var. Bu tecrübeli oyuncu dün akşam da belirgin güç eksikliğini zekası ve becerisiyle pek kapatamadı. Bırakın gol atmayı, pozisyona bile giremedi. Ve kendisine Arena'da gol atamıyor şeklinde anlamsız bir sendrom icat etti. Yine de onun varlığı Galatasaray için önemli.

Önümüzdeki hafta play-off öncesinin hatta sonrasının kaderini belirleyecek dev maç öncesinde Sarı-Kırmızılı takım herhangi bir kazaya uğramadan bu karşılaşmayı tamamlarken Fenerbahçe maçına da hazır olduğunu gösterdi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kaderden kaçılmaz derken...

Ahmet Çakır 2012.03.18

Çok önceden belirlenmiş bir durum nedeniyle dev maçı Almanya'da televizyondan izlemek zorunda kaldım. Bu benim için çok az rastlanır, hatta hiç olmamış bir durumdu.

Ama Galatasaray'ın hali son 12 yılda yaşadıklarından farksızdı. Sarı-Kırmızılı takım, ilk 15 dakikadaki derin uyku durumunun bedelini çok ağır ödeyecekti. Fenerbahçe'nin maçta etkili olduğu bu tek bölümde yediği iki golün altından bir türlü kalkamadı.

İki gol de çok güzeldi. Özellikle ilkinde Musa Sow'un becerisi her türlü takdirin üzerindeydi. Ancak Galatasaray savunmasının dışarı çıktı diye topu takip etmeyişi sonrasında da gelen ortayı engelleyecek bir şey yapamayışı golde etkendi. Alex'in nefis vuruşuyla gelen golde ise bu kez topun ona Ujfalusi'den gelmiş olması Galatasaray için acı verici bir durumdu. Sarı-Kırmızılı takım adeta kaderden kaçılmaz der gibi bir durum yaşıyordu.

Fenerbahçe'nin oyundaki etkinliği gollerin ardından sadece bir 5-10 dakika daha sürdü. Sonrasında bu oyun neredeyse Galatasaray lehine tek kale maça döndü. Kabul etmek zorundayız ki, son yıllarda Sarı-Lacivertli takımın Galatasaray karşısında bu kadar pasif bir 60-70 dakika yaşadığına hiç tanık olmamıştık. Özellikle ikinci 45 dakikaya Sarı-Lacivertli takım, sanki zaman öldürmek için çıkmış gibiydi. Devamlı oyunun boşluklarına sığınmaya çalıştılar. Hatta oyuncu değişikliği sırasında Stoch'un sağdan çıkması neredeyse yarım saat sürdü! Maçın başında hesabını çok iyi yapmış gibi görünen Aykut Kocaman, bu çok uzun sürede oyunu seyretmekle yetindi.

Galatasaray maça başlarken ne kadar yanlış bir durumdaysa, sonrasında o denli şaşırtıcı biçimde ayağa kalktı. Ve ezeli rakibini adeta sahadan sildi. Ancak bu sadece çaba olarak böyleydi. Gole dönük organizasyonların yetersizliği ve beceri eksikliği yüzünden bu büyük çaba pek de karşılığını bulmadı. Artık bu maçın Sarı-Kırmızılı takımın yenilgisiyle bitmesi imkansızdı. Bunu sağlayan da uzun zamandır rakip kale önünde görmeye pek alışkın olmadığımız Hakan Balta oldu. Bu arada Milan Baros'un Galatasaray formasının ne kadar pahalı olduğunu biraz öğrenir gibi olması ilginçti. 50 metre top kovalayıp takımının gol yemesini önleme çabası buraya geldiğinden beri ilk kez gördüğümüz bir olaydı.

Doğrusunu isterseniz gerek objektif koşullar, gerekse öteki etkenler açısından artık Galatasaray bu maçı kazanır denilecek türden bir karşılaşmaydı. Ancak Sarı-Kırmızılı takımın ilk bölümdeki derin uyku hali bunu önledi. Sonrasında Fenerbahçe'nin durumu hazindi. Yaklaşık 70 dakika ezeli rakiplerinin oyununu seyrettiler. Futbol oynamayı bir yana bırakın, çaba olarak dahi Galatasaray'a hiçbir karşılık veremediler. Bu maçtan yenik çıkmamaları şanslarıydı.

Hakem Bülent Yıldırım, bu zorlu karşılaşmayı başarıyla yönetti. Emre Belözoğlu'na ilk sarı kartı ancak üçüncü harekette gösterebilmesi, ikinciye de göstermekten kaçınması hakemlerimizin Şükrü Saracoğlu standardı haline getirdikleri bir olaydı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şenlik beklerken perişanlık!

Ahmet Çakır 2012.03.21

Kazandığı 14 kupayla bu alanın kralı olan Galatasaray, 2005'ten bu yana yaşadığı hüsrana bir yenisini ekledi.

Ligdeki başarıyı ödüllendirmek için maça koşmuş olan taraftar şenlik beklerken perişanlık buldu. Üstelik 'bu durum play-off'a da yansır mı?' endişesiyle ve moral bozukluğu içinde maçtan ayrıldı.

Kötü bir kura çekmiş olmanın yanında bu karşılaşmanın iki gerçeği vardı, ikisi de Galatasaray'ın işini zorlaştıracak nitelikteydi. Birincisi, ligdeki maçtan Rıza Çalımbay gerekli dersi çıkarmıştı. Sarı Kırmızılı takımla başa baş oynamaya çalışmanın nelere yol açtığını görüp hem kadro hem taktik olarak daha gerçekçi bir düzenleme yapmıştı.

İkincisi Muslera, Melo, Elmander'in yokluğu belki böyle bir maç için olağan dinlendirme durumuydu ama bu sezonki Galatasaray farkının yarı yarıya ortadan kalkması anlamına geliyordu. Yine de maçın başında

ortaalarda Engin'le Selçuk'un hem becerileri hem oynama iştahlarına Aydın'ın da katılması 'sorun yok' dıenılebılecek bir görünüm ortaya çıkardı.

Bu sıradaki pozisyonlardan gol  ıkaramamak sonradan can yakıcı hatta yıkıcı oldu.       devrenin ortalarında Sivasspor dengeyi kurup işi değiştirdi. Sonraki bölümde gole yakın olan rakip takımdı. Hatta geçen sezonki gibi Ufuk'un kalesine gelen ilk topun gol olma durumu sürseydi Cim Bom devreyi yenik kapatabilirdi...

Terim devrede Riera'nın yerine Emre  olak'ı alıp işi toparlar diye bakarken Aydın-Sabri değişikliği Sivas'ın golünü kolaylaştıran hata olduğu çok çabuk ortaya çıkan bir işlemdi. Baros'un verimsizliği ve umursamazlığı Necati'yi düşürdü. Böylece, gol atsın diye sahaya çıkarılan 3 adam adım bile atamaz hale geldi.

Sivasspor attığı golün kıymetini iyi bildi. Bilinçli ve disiplinli oyunuyla hem onu korudu hem başka pozisyonlar buldu. En becerikli adamı Erman'ın yanlış seçimleri ve Eneramo'nun bu yöndeki becerisinin düşüklüğü farkın artmasını önledi... Terim'in Emre  olak hamlesi de bu ortamda pek işe yaramadı.       oyundaki inisiyatif tamamen Sivasspor'a geçmişti.

Hele sonlara doğru Sercan'ın oyuna alınması artık yenilginin kabullenilmesi anlamına geliyordu. Oynadığı bölümde bu oyuncunun ayağına top bile değmeyeceğini rahatlıkla tahmin edebildim. Terim elbette ki farklı düşünmek zorunda ama faturası da böyle oluyor. Riera ve Sercan'ın birer tranfer hatası olduğunu kabul edip tribünde oturtmak Galatasaray'ın çıkarına. Yoksa harika bir sezonun tadını kaçıran böyle fiyaskolara katlanmak gerekir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Durum vahim ama aldırmayın!

Ahmet  akır 2012.03.24

şike olayında çok kritik bir dönemece geldiğimiz açıkça ortada. Ancak bunun için çok fazla dertlenmeye filan da gerek yok. Biz bunun gibi ne badireler gördük bugüne kadar. Bunun da hakkından gelmenin bir yolunu buluruz.

İşin gerçeği şu: Yürürlükteki yasa, yönetmelik ve talimatlara göre ne yapılması gerektiği gün gibi ortada. Bunu bilmesi gereken herkes sonuna kadar biliyor. Gelgelelim, işin içine bu memlekete özgü birtakım gerçekler girince olay karmaşıklaşıyor.

M.Ali Aydınlar daha ilk dakikada 'Durum çok vahim' dedi ama olayın hiçbir boyutuyla ilgili olarak buna uygun kararlar alamadı, adımlar atamadı. Neyi koruma çabası içinde olduğunu da gizlemeye gerek görmedi. Bununla ilgili olarak takdir değil tepki ile karşılaştı. Bunları hep birlikte yaşadık. (Bakınız: Asla Fenerbahçe başkanı olamazsın!)

Her Batılı kişi ve kuruluş gibi UEFA da konuyla ilgili açıklamalarda bulunurken bilinen nezaket kurallarına uyuyor. Örneğin, Platini başbakan Erdoğan'ın söylediklerinin tam tersinin kendileri için geçerli olduğunu

belirtirken bile sanki onunla aynı fikirdeymiş gibi söze başlıyor. Fakat sonrasında durumu çok açık biçimde ortaya koymaktan da kaçınmıyor.

Başbakan Erdoğan'ın konuyla ilgili olarak açıkladığı görüş, TFF'yi ve şike olayında adı geçen kulüpleri rahatlatacak nitelikte. Aslında bu yeni ve ilginç bir fikir değil. Bugüne kadar epeyce savunuldu. Üstelik, hukukun temel kurallarına uyuyormuş gibi de görünüyor. 'Cezaların şahsiliği' gibi temel bir evrensel ilkeyi savunuyorsunuz.

Sonrasında olabilecekleri fazla düşünmezseniz bu iyi bir formülmüş gibi görünüyor. Gelgelelim UEFA öyle demiyor. Hatta gereğinden fazla açık ve bilinen nezaket kurallarını zorlama pahasına açık konuşuyor: "Yeterince delil var. Bir an önce gerekli kararları almazsanız, sonrasında olacaklara katlanmak zorunda kalırsınız."

Kısacası, konuyla ilgili olarak Şark usulü bir düşünce ve davranış biçimiyle Batı'nın ödünvermez kuralcılığı karşı karşıya gelmek üzere. Biz sonuna kadar vaziyeti idare etmeye çalışıyoruz ama UEFA "Hayır, bunu hiçbir biçimde kabul edemem. Benzer durumda başka ülkelerde yaptıklarımızı size hatırlatmakta yarar görüyorum" diyor.

Evimizde konuk olarak bulunsalar da gerçekten olağanüstü biçimde ağırlansalar da bu yöndeki gerçekleri söylemelerinden gerekli anlamı çıkarmaya bir türlü yanaşmıyoruz. Görünen o ki TFF sonuna kadar vaziyeti idare etme yoluna gidecek, yani herhangi bir karar almayacak ya da suyuna tirit birtakım şeyleri karar diye ortaya koyacak. Sonrasında da UEFA, toplu bir ceza verecek.

Açıkçası ne sayın Başbakanı yadırgıyorum ne de TFF'yi eleştirmeyi gerekli görüyorum. Biz her konuda böyle yapıyor ve yaşıyoruz. Yüzlerce yıldır süren ve her alanda etkili olan bir gerçeğin futbolla ilgili bir konuda değişmesini beklemek saflık olur.

Ortality altüst edecek karar çıktıktan sonra önce 'UEFA'da kim oluyormuş!' diye bir süre dayılanır, çeşitli tehditler savurur, sonra ilgili cezaların azaltılabilmesi için kapalı kapılar ardından birtakım pazarlıklara gireriz. Nasıl olsa bu dünyada bizden başka akıllı yok!

Bütün bu olupbitenler içinde Şenes Erzik'in neler yaşadığını çok merak ediyorum. Kuşkusuz bunlar onun için epeyce yorucu, yıpratıcı hatta belki de kahredici mahiyette tezahür ediyor olabilir ama günün birinde bunları yazacak ya da başka yolla anlatacak olursa öğreneceklerimiz bizi çok eğlendirecektir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Elmander'in yokluğu Cim Bom'u bitirdil!

Ahmet Çakır 2012.03.26

Galatasaray'ın bu sezon kendi evindeki en kötü 45 dakikasının bu maça denk gelmiş olması bütün bir maçtan daha büyük kayıplara yol açabilecek nitelikteydi.

Bir Elmander'in yokluğunun takımı bu kadar eksiltmesine inanmak zordu ama gerçektir. Neredeyse geçen sezonki takımı izler gibiydik.

Anlamsız bir sinir ve inanılması zor dağınıklık yüzünden Sarı Kırmızılı takım rakip kaleye hemen hiç gidemezken kolaylıkla gol yiyebileceği de açıkça görünüyordu. Golün biraz tartışmalı biçimde gelmesi birşeyi değiştirmezdi. O pozisyonda olmasa bir başkasında illa ki olacaktı. Sarı Kırmızılı takımda Necati ve Baros'un eksik oyunları en ağırlıklı sorundu. Çünkü bu şekilde 9 kişi kalan takım, bu sezonki bütün kayıplarını telafi etmek istercesine hırslı ve istekli Trabzonspor karşısında çok sıkıntı çekti. Baros'un güvenilmezliği bilinmeyen bir durum değil. Necati'yi de oynayamaz hale getirmesinin oluşturduğu kayıpların ilki kupanın dışında kalmaktı. Necati ile Baros'un aralarında hiçbir futbol dili ortaklığı olmayışının dışında kafalarına göre takılmaları takımı çok düşürdü.

Girişilen gereksiz işler yüzünden kaptırılan top da bir felaketti. Neredeyse bütün takım cezaalanı içinde top beklerken Eboue'nin çalımlarla dalmaya kalkıp bunu kaptırmasıyla yaşanan gol tehlikesi inanılması güç bir durumdu. Aynı zamanda Cim Bom'un bir oyun disiplini ve planı olmadığını da gösterir gibiydi. Yok yere görülen kartlardan doğan sıkıntı, bu berbat tabloyu tamamlayan bir başka etkeni. Sarı Kırmızılı takım adına tek olumlu nokta hâlâ sahada 11 oyuncunun bulunuyor oluşuydu... Belki de en kötüsü, dönüp kulübeye bakıldığında işi değiştirecek adamın bulunmayışydı. Necati-Sabri değişikliğinin ancak 68'de yapılması bundandı.

Günün en çalışkan adamı Emre de yorgunluktan bitti. Geçen sezonki felaket içinde dahi yer bulamayan Mehmet Batdal'ın sahaya sürülmesi bu çaresizliğin en dramatik ifadesi oldu. Uzatma bölümünde bu oyuncunun yararlanamadığı iki fırsat onun futbol hayatını etkileyecek kadar önemliydi.

Gerçi devre arasındaki Terim fırçası takımı biraz canlandırmıştı ama bu kadar yavaş oynayan, sürekli pas hatası yapan ve top kaybeden takımın nasıl gol bulacağı belirsizdi. Onu da Sabri'nin ürettiği penaltı halleder gibi oldu. Elbette ki bu penaltıya başka itirazlar da olacaktır. Hakemin maç boyunca verdiği kararlarla bunun arasında bir denge kurduğunu düşünenlere de söyleyebilecek birşeyimiz olamaz.

Böyle bir maçtan sonra beraberlik de Sarı Kırmızılı taraftarlara galibiyet gibi göründü. Eh, öyle değil denilemez ama deplasmanda güle oynaya yendiğin rakip karşısında bu yaşadıkların da mutluluk verici durumlar değil.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Baros mu önemli Sabri mi?

Ahmet Çakır 2012.04.01

Zaten kazanılmış bir şampiyonluğu bir kez daha elde edebilmek için mücadele vermek sanıldığı kadar kolay bir iş değildir. O nedenle Cim Bom'un Orduspor karşısında özellikle psikolojik açıdan zorlanması normaldi ama daha maçın başında gelen Necati'nin golü bu engelin aşılmasını sağladı.

Son 5 maçında sadece 3 gol yemiş olan rakibin sağlam savunmasını aşmanın kolay iş olmadığı, ilerleyen dakikalarda görüldü. Culio ve Stancu gibi önemli adamlarının yokluğuna bir de daha ilk yarım saat içinde kaptan Gosso'yu kaybetme talihsizliğine karşın Mor Beyazlı takım Cim Bom'u yine de zorladı.

Necati attığı nefis golle hem çok önemli bir psikolojik eşiğin aşılmasını sağladı hem de 'dışarda atıyor, burada atamıyor' safsatasına tutsak olmaktan kurtardı kendini. Ayrıca Trabzonspor maçındaki silik görünümünden

kurtulmuş olması da önemliydi. Bunlar elbette ki Terim etkileri.

Baros da biraz kıpırdanır gibiydi ama o kadar! Çek oyuncudan daha fazlasını beklemek mantıklı değil. Hem arkadaşlarıyla birlikte oynamıyor hem de çok çabuk top kaybederek oyunu öldürüyor. Terim, onun hakkında ne düşündüğünü gizlemeye gerek görmüyor. Bunu ikinci 45 dakikaya Sabri'yle başlayarak da gösterdi.

Orduspor rahat oynadı ve sık sık Galatasaray yarı alanına geldi ama daha fazlasını yapamadı. Oysa Afrika dönüşü bir türlü kendini bulamadığı gözlenen Eboue üzerinden yaptıkları hesaplar pek yanlış değildi. Bu olanağı kullanmaya çalıştılsa da lideri korkutacak birşey yapamadılar. Güç ve beceri eksiğinin yanında ikinci yarıda Sabri etkeni de onları önledi.

Sabri'nin oyuna girişi Galatasaray'ın maçı 11 kişi oynamasını sağladı. Bu oyuncunun ilk hareketi Necati'ye gol pası oldu. Ancak o, hem acele etti hem de goldeki kadar etkili vuramayıp pozisyonu öldürdü. Sabri'nin attığı gol elbette ki maçın bitişini ilan etti.

Bu golün bir başka önemli yanı Sarı Kırmızılı taraftarların bile onda olmadığını ileri sürdükleri şeyin varlığını fazlasıyla kanıtlamasıydı. Ne yazık ki taraftarlar, özellikle kendi özkaynak düzeninden yetişen oyunculara karşı kimi zaman çok acımasız olabiliyorlar.

Bu maçın ikinci yarısı Sabri'nin kendisine yapılan taraftar haksızlığına isyanı gibiydi. Sadece attığı golle değil, Eboue'nin eksik oynamasından doğan sıkıntıyı gidermesiyle de takımını ayakta tuttu Sabri. Orduspor ikinci yarıda hemen hiç gelemedi o kanattan.

Peki o zaman, söyleyin bakalım: Sabri mi daha önemli ve değerli yoksa Baros mu? Hayır hayır, Sabri'den çok daha fazla para almasından buna karşılık oynuyormuş gibi görünmeyi yeterli görmesinden filan söz etmiyorum. Takımı 3-0 öndeyken dördüncüyü atmasının gereğinden fazla önemsenmesini de umursamıyorum.

Takımın hedefe ulaşması için varını-yoğunu ortaya koyan, bunun için kendisini silmeye bile razı olan gerçek futbol emekçilerine değer ve önem vermeyi öğrenmeliyiz. Helal olsun Sabri'ye ve onun gibilere.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ege'de Sarı Kırmızı şov

Ahmet Çakır 2012.04.09

Ege Bölgesi'ndeki Galatasaray taraftarı bir daha böyle bir fırsat bulamayacağı için adeta şampiyonluk kutlaması için gelmişti Manisa 19 Mayıs Stadi'na.

Bunun yanında bir de Melo ile ilgili durum merak ediliyordu. Bu maçta olmasa bile Süper Final bölümünde Brezilyalının yokluğu takımı nasıl etkileyecekti?

Bu sorunun yanıtına göre Terim'in 'Galatasaray değerleri' diye çok net yaptığı tanımlama biraz erozyona uğrayabilirdi. Çünkü o değerlere göre Melo'yu dakika tutmadan göndermek gerekiyordu. Ancak bu, kendi

elinizle şampiyonluğu ezeli rakibinize vermek anlamına gelebilecekse haliyle iş değişiyordu. Sonucu onmilyonlarca Euro ile ifade edilebilecek kayıplara yol açabilecek kararları alabilmek kolay değil.

Lige veda etmiş olan Manisaspor eksik kadrosuna karşın hatta 10 kişi kaldığı bölümde bile 'Bu takım nasıl düştü?' sorusunu sordurdu. Bu, tabii sadece direniş anlamındaydı. Sarı Kırmızılı takımın oyun kurmakta ve rakip kale önünde doğru işler yapmaktaki beceri eksiği oyunu dengelemelerini sağladı. Yiğit İncedemir'in anlamsız siniri devre bitmeden atılabileceğini gösteriyordu, öyle de oldu.

Elmander'in dönüşü bile pek olumlu etki doğurmamış gibiydi. Necati'nin gol bölgesinden uzak oyunu, Engin, Selçuk ve Emre'nin iyi top getiremeyişi, Sabri'nin neyi nasıl yapması gerektiği konusunda çoğu zaman isabetli karar veremeyişi, bütün bunlar yetmiyormuş gibi bir de uzaktan atılan berbat şutlar Sarı Kırmızılı takımın hücum etkinliğini çok düşürdü. Kaleci Volkan Babacan da iyi bir Fenerli olduğunu gösterme fırsatını kaçırmak istemiyordu.

Ev sahibinin direnişini Sabri'nin yerine giren Aydın'ın oluşturduğu penaltı kırmış oldu. Burada Aydın'ın zaten topu kaybetmiş olması nedeniyle itiraz edilebilir ama savunma acemiliği daha açık bir etkendi. Aynı durumun ikinci penaltıda da yaşanmasının şaşılacak bir yanı yoktu. Tam tersine Manisaspor'un o dakikaya kadar ortaya koyduğu direnişe saygı duymak gerekirdi.

Sarı Kırmızılı takım farklı galibiyete karşın oyunun tamamında pek birşey oynamadı ama kabul edelim ki bu gerekli de değildi. Bu sezonun başka bazı maçlarındaki gibi fazla birşey oynamadan da gole gidebilmek ortaya herhangi bir sorunun çıkmasını engelledi. Böylece Cim Bom işi güle oynaya bitirmiş oldu. Süper Final için de rakiplerinin canını bir kez daha sıktı.

Selçuk'un 30 metreden attığı, takımını rahatlatan golü maçın en önemli değil tek olayıydı. Muslera'nın attığı penaltı golü ise Sarı Kırmızılı takımın Ege şovunun son halkası oldu. Tabii Selçuk, üçleme yapma imkânının elinden alınmasından pek de hoşnut kalmadığını gizlemedi ama bunlar artık keyfe keder işler...

Sarı Kırmızılı takım müthiş bir dönüşümü gerçekleştirdiği sezonu gerektiği gibi noktalamış oldu. Tribünleri dolduran Sarı Kırmızılı taraftarlara son armağan Milan Baros'un golü oldu. Tıpkı Melo gibi Baros da bütün güvenilmezliğine ve öteki tatsızlıklara karşın 'takımda kalsa iyi olur' dedirtmiş oldu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

G.Saray'ın değerleri ve memleketin gerçekleri

Ahmet Çakır 2012.04.11

Konuşmaya bile değmeyecek bazı durumları gece-gündüz tartışmaya hatta bununla ilgili kavgalara girmeye filan bayılıyoruz ama bu kez durum o değil:

Melo'nun affı konusu G.Saray'ı biraz yoracak gibi görünüyor. Belki de bütün sezonların en temiz şampiyonluğunun ikinci kez kazanılması için 6 maç daha yapma zorunluluğunun yanında bir de bununla uğraşmak, Galatasaray için ciddi bir talihsizlik. Ne yapacaksınız ki bunlar da futbolun içinde sayılıyor.

Olayda iki büyük sıkıntı var: Birincisi, Terim'in 'Galatasaray'ın değerleri herşeyin üstündedir' diyerek kendini bağlamış olması. Yönetim de bu konuda kararı tümüyle ona bırakarak işini biraz daha güçleştirmiş oldu.

Bunu söylediğinizde dakika düşünmeden Melo'yu göndermeniz gerekiyor. Nitekim, bu tür asıp kesmeyi çok seven fikir önderi durumundaki ağabeylerimiz bunun yapılması gerektiğini savunuyor. Fakat öte yandan sorumlu noktadaki kişilerin düşünmesi gereken bir yığın durum var.

Özellikle Melo'nun gönderilmesi sonrasında yaşanacak kadro zafiyetinin şampiyonluğu kaybettirecek noktaya varma olasılığı bunların en önemlisi. Melo'suz Cim Bom'un böyle bir sıkıntı çekebileceği Sivasspor'la oynanan kupa maçında görüldü. Hatta Manisaspor maçı bile sorun olabilirdi...

Biliyorsunuz, şampiyonlukla ikincilik arasında onmilyonlarca euro ile ifade edilebilecek bir gelir farkı olabiliyor. İçinde bulunulan ekonomik koşullarda bunun önemsiz olduğunu söylemek kolay değil. Daha doğrusu, amiyane deyişle bekara karı boşamak kolay ama evliler için durum çok farklı.

Ayrıca, şike sürecinde yıpranmış bir rakibe şampiyonluğun kaybedilmesinin camia ve taraftarda oluşturacağı moral bozukluğunu kimse göze alamaz. Bu, korkunç bir yıkım olur. Yani bu açıdan baktığınızda, Melo'nun hemen gönderilmesi kararı, Galatasaray'ın kendi kendini cezalandırması anlamına gelebilir.

O zaman tek çıkış yolu kalıyor: Melo'ya mümkün olabilecek en ağır para cezasının verilmesinin yanısıra arkadaşlarından, Riera'dan, Terim'den, yönetimden, taraftardan, camiadan özür dilemesi... Bugüne kadar yaşanmış benzeri durumlar bize bunun olacağını söylüyor. Bir de sezon sonunda bonservisinin alınması için çaba gösterilmeyip bu defter kapatılır... Böylece 'Galatasaray'ın değerleri'nin de korunmuş gibi görünecek olması sorunu halledilecektir. Hele şampiyonluk kutlamaları, bu tatsızlığın tümüyle unutulmasını sağlayacak bir şenlik olacaktır.

Siz bakmayın bazı kritik durumlarda herkesin sanki farklı düşünüyormuş gibi görünmeye çalışmasına; bu memlekette gerçekliği asla tartışılmayacak olan değer, ne yapıp yapıp şampiyon olmaktır! Üsttarafı sadece laftır.

Terim, Galatasaray'ın değerleriyle birlikte bu ülkenin gerçeklerini de en iyi bilen kişilerden biri. O nedenle alacağı karar da buna uygun olacaktır. Açıkçası, bundan dolayı kimsenin onu eleştirme hakkının filan olabileceğini de sanmıyorum. Bütün bir sezonun alınterini bu iş için yok etmeyi kimse göze alamaz.

NOT: Çok sayıda Fenerbahçeli okur, Muslera'nın penaltısı konusunda olumsuz görüş bildirip tepki gösterdi. Konuyla ilgili herhangi bir görüş bildirmediğim halde neredeyse bundan beni sorumlu tutanlar bile vardı. Çoğunun Zaman okuru olmadığını anlamak zor değil (İnternette okuyup hemen döşendikleri belli! Beni 'Çakar' sananlar bile var) ama onlara da biraz serinkanlılık tavsiye ediyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bugün 17.00'de oynansın!

Ahmet Çakır 2012.04.15

Ne bununla ilgili ne de başka bir konuda kimseye akıl verme derdim yok ama maçın oynanması için en uygun zaman bugün 17.00 gibi görünüyor.

Gerçi siz bu yazıyı okurken TFF kararını çoktan vermiş olur ya ben de söylemiş olayım. 21.00'de olabilir ama çıkışı eziyet! Yoksa 21.45'teki Şampiyonlar Ligi maçları bu konuda yeterince yol gösterici.

Bir olasılık da maçın pazartesi gününe ertelenmesi olabilir ama hem Ziraat Türkiye Kupası'nın tarihlerinden doğabilecek sıkıntı hem de bu iki takımdan birinin illa ki cumartesi maçı oynamak zorunda kalacak oluşu bir haksızlık tepkisine yol açabilir.

Maçın oynanmaması elbette ki tribünlerde yer alan Beşiktaşlıları kızdırdı. Hatta aralarında başka kentlerden bile gelmiş olanlar vardı ama ne yapacaksınız ki bu zeminde hiçbir biçimde futbol oynanamayacağı da açıktı. Başlasa bile bitmeyebilir, o daha büyük dert çıkarabilirdi.

Gerçi geçmişte daha kötülerinde, özellikle kar yağışı nedeniyle bozulan sahalarda oynanan çok maç gördük ama böyle fiyakalı bir maç dizisinin ilk adımında yaşanabilecekler göze alınamazdı. Özellikle sakatlıklar iki takıma da ciddi zarar verebilirdi.

Biliyorsunuz, Galatasaraylı taraftarların maça gelme imkânları yoktu. Durum onlar açısından eğlendirici sayılırdı. Konuştuğum bazıları sözleşmiş gibiydi: "Bu Süper Final denilen uydurma düzeni Allah bile kabul etmek istemiyor. Nisan'ın 14'ünde böyle bir yağış başka nasıl açıklanabilir?"

Onlar açısından durum eğlenceli sayılabilir ama gelenlerin biletlerinin bir sonraki maçta da değerlendirilmesiyle ilgili sorunlardan tutun da maçın mutlaka oynanması düşünülerek yapılmış hesaplardan açısından elbette ki zor bir durum. Ne yapalım, onların payına da böyle bir sıkıntı düşmüş oldu.

Birkaç yıl önce Almanya'da sezonun açılış maçını izleme şansım olmuştu. Futbolu bir yana bırakın, muhteşem bir uygarlık gösterisiydi. Biz de kendi çapımızda birşeyler yapmanın gerekli olduğunu galiba öğrenmiştik. İnşallah gelecek sezonun açılış maçında da ilgili ve yetkili birinin aklına gelir.

Gereksiz yere oynanan bu maçlara fiyakalı birtakım isimler koymak herhangi birşeyi kurtarmaya yetmiyor. Bu çağda hâlâ statlarımızın acıklı hali, futbolumuzun içinde bulunduğu perişanlığı en iyi açıklayan etkenlerden biri. Neredeyse 20 yıldır yıkılacaktı, yapılacaktı derken hâlâ yerimizde sayıyoruz.

Karşılaşmanın hemen arkasından Real Madrid ve Barcelona'nın peşpeşe maçları vardı tv'de. O açıdan da oynanmaması iyi oldu. Hem Real'in maçının büyük bir bölümü güme gidecek hem de o üzücü futbol kıyaslamasını kimbilir kaçınıcı kez yapmak zorunda kalacaktık. Biliyorsunuz, durumumuz acıklı görünüyor...

Maçla doğrudan bir ilgisi yok ama yazma şansı doğmuş oldu, değerlendirelim: Dün Türkiye Spor Yazarları Derneği'nin kuruluşunun 49. yıldönümüydü. Sadece spor gazetecilerinin meslek örgütü değil aynı zamanda ülkemizin en önemli sivil toplum kuruluşlarından biri olan TSYP'nin yarım asra yaklaşan varlığını daha da büyüyüp geliştirerek sürdürmesi dileğiyle kutlu olsun diyoruz.

Nerede kalmıştık?

Ahmet Çakır 2012.04.17

Tıpkı hayattaki gibi futbolda başarı da tesadüfi değildir, başarısızlık da öyle.

Galatasaray 34 maçlık maratonda hakettiği şampiyonluğu bir kez daha kazanabilmek için oynanması zorunlu kılınan bu müsamerede normal sezondaki karakterini yine ortaya koydu. Beşiktaş'ta belki birşeylerin değişmesi çabası vardı ama hepsi o kadardı.

Doğrusunu isterseniz tribünler de bu gerçeği dile getirir gibiydi. Maç yapmak ve seyretmek için herşeyin harika olduğu bu bahar akşamında Beşiktaş taraftarı İnönü'ye koşmuş değildi; belli ki takımından umudu kalmamıştı. En zor koşullarda bile herkesin takdir ettiği özveriyle ortaya koyduğu bu karşılıksız sevgiden biraz yorulmuş gibiydi. Haksız da sayılmazdı. Siyah Beyazlı takım bunun farkındaydı. Maçı kazanmak için gerekli hırs ve isteğe sahip görünüyordlardı. Ernst, Fernandes, Veli üçlüsünün ortaalandaki çok çabuk sağladığı üstünlük, Engin'in sinir gösterilerine erken başlaması, Muslera'nın hiçbir tehlike yokken gollük hatası, 'birşeyler olacak galiba' dedirten gelişmelerdi.

Ancak Galatasaray bu gürültüye pabuç bırakmadı. Savunmadaki sağlam duruşu ve ortaalandaki daha çok sahip olmaya başlamasıyla dengeyi kurdu. Hakemin ofsayt demesi halinde kimsenin pek sesini çıkaramayacağı pozisyonda golü de bulup rakibinin moralini bozdu. Oysa bunun öncesinde Necati'nin iki uzak vuruşu dışında bir etkinliği yoktu Cim Bom'un.Beşiktaş ise daha korkutucu geliyordu; önce M.Pektemek, sonra Quaresma ve en önemlisi Fernandes'in pozisyonları gole daha yakın görünümdeydi. Ancak normal sezondaki çok düşük gol yüzdeleri bu işin nasıl yapıldığını unuttuklarını gösterir gibiydi. Hücumda Almeida'nın, savunmada Egemen'in yokluğu da hissedilmeyecek gibi değildi.

İkinci yarının başında da topa daha iyi hükmeden, araştıran-karıştıran yine Beşiktaş'tı. Ancak Cim Bom da 'endişe edecek birşey yok' özgüveni içinde gereklikçe oyundaki varlığını duyuruyordu. Ancak ilerleyen dakikalarda bunun tek golün üstüne yatma isteğine dönüşmesi sorun olacak gibiydi. Ancak bu arada önce Tayfur Havutçu takımının sorunlarını iyi göremediğini düşündürecek türden bir hata yaptı. Gerçi Holosko da hayaletti ama Simao ile Quaresma'nın aynı anda sahada olmalarının Beşiktaş'ı yıkan etkenlerden biri olduğunu anlayamamıştı.

Cim Bom'un "Genç Semih'i" Aydın'ın müthiş golü maçı bitirdi. Aydın bu golüyle birkaç yıl daha Galatasaray'da kalmayı garantilemiş gibi oldu... Karşılaşmanın son dakikalarındaki utandırıcı olaylar sadece Siyah Beyazlı takımın değil yeni yönetimin de işinin her bakımdan ne kadar zor olduğunu gösteren tatsızlıklardı. Aynı zamanda bizim ülke olarak da bu sorunu çözme şansımızın bulunmadığını gösteren türden bıktırıcı bir tekrardı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu kâbusa inanmak zor!

Ahmet akır 2012.04.23

En fanatik Fenerbahçelilerin bile nasıl kazandıklarına inanamayacakları türden maçlara bir yenisi eklendi.

İlk 45 dakika Barcelona-Real Madrid maçının bir kopyası gibiydi. Sarı Kırmızılı takım, oyunun mutlak egemeniydi hatta bunu tek kale oynuyor diye abartmak bile mümkündü ama Alex'i gözden kaçırdığınız bir pozisyonda santra yapmak zorunda kalıyordunuz. Onun öldürücü pasında golü atmak için Ziegler bile yeterliydi.

Oysa tribünleri tıklım tıklım dolduran taraftarlar gereksizliğine inansalar da bu maçı bir bayram olarak yaşamak istiyordu. Geçen defakinden daha hoş bir maç başı gösterisiyle bu yolda Fenerbahçe taraftarını geride bırakmış olmanın mutluluğu içindeydiler. Elbette ki asıl beklenti sahada olup biteceklerle ilgiliydi.

Melo'nun daha maçın başında gördüğü sarı kart onun bıktırıcı hallerinden biriydi. Rahatlıkla arkadaşlarına pas verebileceği durumda rakiple gereksiz didişmeye girip faul beklemek, olmayınca da hakeme dayılanmak, onun en sevdiği işlerden. Zararı da takımına. Nitekim o endişeyle hep eksik oynamak zorunda kaldı.

Gol için başka takımların yapamadığını Cim Bom da beceremiyor. Final pasları ve vuruşlarda hep aynı sıkıntı çekiliyor. Özellikle Emre, Necati, Selçuk ve Melo'nun pozisyonları daha iyi vuruşlarla sonuç verecek nitelikteydi. İkinci yarının hemen başında Necati'nin atamadığı Galatasaraylılar için daha da kahrediciydi.

İkinci yarıda Cim Bom'un üstünlüğü ezici bir hal alsa da golün nasıl atılacağı hâlâ belirsizdi. Selçuk bunu nefis bir serbest atışla çözerken sonrasındaki 5 dakika içinde skorun nasıl 5 olmadığını herkes hayretle izledi. İnanın abartı değil, hepsi de mutlak gollük 5 pozisyonun 4'ünde vuruşlarda topun birkaç santim sağa-sola gitmesi yeterli olabilecekti, 1'inde Volkan müthiştı.

Sonrasında ise Galatasaray'ın yediği gole gerçekten inanmak mümkün değildi. Bu kez Stoch'un hızına yetişememek tam bir felaket getirdi. Sonuçta inanılmaz bir raslantıyla Barca-Real maçı aynen İstanbul'da yaşandı. Sarı Kırmızılı takımın bu sezon yenmiş gibi görüldüğü Fenerbahçe sendromu bu kez en yıkıcı biçimde tekrarlanmış oldu.

Doğrusu bu kadarını akılla açıklayabilmek pek mümkün değil. 6-2 lehinize bitecek bir maçı kaybetmek, kaderin ve Digitürk'ün Cim Bom'a oyunu gibiydi... Tabii böylesine müthiş bir üstünlükten istedikleri sonucu çıkaramama beceriksizliği de görmezden gelinemez.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zorlu etabın gururu

Ahmet akır 2012.04.26

Önceki gün spor dünyamızda Bisiklet Federasyonu Başkanı Emin Müftüoğlu'ndan daha mutlusu yoktu.

Nasıl olmasın ki 48. Cumhurbaşkanlığı Bisiklet Turu'nun en zorlu etabı olan 152 kilometrelik Antalya-Elmalı sorunsuz gerçekleştirilmiş, bununla da kalmayıp bir Türk takımının sporcusu birinci gelmişti. Emin

Müftüoğlu'nun sevincini televizyondan da görmüş olabilirsiniz ama yerinde yaşamak daha bir başkaydı. Kardeşi, futbol hakemi Kuddusi Müftüoğlu da çoğu zaman olduğu gibi yanındaydı. Emin Müftüoğlu gözyaşı dökmek için sarılacak birilerini arıyordu. Bisikletin en kıdemli gazetecilerinden ve turda da emeği olan Faik Gürses'i bırakıp TSYD'nin tur görevlisi Birgül Pullukçu'ya sarılıyordu.

Kolay değil, biz minibüsle çıkarken bile hurdahaş olduk. Elmalı'nın tam 1850 metre yükseklikteki Göğübeli Geçidi mevkiindeki varış yerine ulaştığımızda hepimiz 'Allah bu sporculara güç versin!' diye dua ediyorduk.

Bir başka sorun da kilometrelerce yolda tam anlamıyla güvenliğin sağlanabilmesinin imkansızlığıydı. Küçük bir taş parçasının yuvarlanması bile dert çıkarabilir, bir keçinin olmadık zamanda yola atlaması ciddi sorunlara yol açabilirdi. Bunları ve daha fazlasını düşünmek gerekiyordu.

Akla gelecek ve gelmeyecek türden felaketlerin birbirini izlediği hatta bunların olağan karşılandığı bir ülkede yaşadığımızı unutmayalım. Neyse ki bunların hiçbirisi olmadı. Üstelik varış alanı sanki bir bayram yeri gibiydi. Geleneksel Yörük Çadırı'nda konuklara gözleme yapılmasından tutun da Mehter Takımı'na kadar çok şey hazır edilmişti.

Doğa koşulları açısından da ilginç bir durum vardı. Antalya'da artık denize girilmeye başlanan şu günlerde Göğübeli Geçidi'nde, Pamukkale'deki travertenlere benzeyen dev kar blokları hâlâ duruyordu. Pek çok insan bunlarla fotoğraf çektirmekten kendini alamadı.

Yarışın sonlarına doğru Konya Torku Şekerspor'un Bulgar sporcusu İvalio Gabrovski'nin öne geçtiğini görmek değişik bir heyecan yarattı. Çünkü turda bazı yıllar hiç takımımız bile olmamış, olduğunda da özlenen sonuçlar alınamamıştı. Böyle zorlu bir etabı kazanmak çok anlamlı olacaktı. Gabrovski de bunun farkında gibiydi. Sonuna kadar temposunu düşürmedi ve yarışı önemli sayılabilecek bir farkla kazandı.

Bu, günlük bir başarı olmanın ötesinde Türkiye'de bisiklete olan ilginin ivme kazanmasına yol açabilecek kadar önemli bir atılımın ilk adımı olabilirdi. Bulgar sporcu kürsüye Türk bayrağıyla çıkmak gibisinden bir jesti de ıskalamayıp iyice gönlümüzü kazandı... Turun bu etabının Rifat Çalışkan adına koşulması da bir başka güzellikti. Böyle bir vefa, spora ve sporculara yakışır.

Cumhurbaşkanlığı Bisiklet Turu, Emin Müftüoğlu ve arkadaşlarının büyük çabasıyla her geçen yıl biraz daha gelişip güçleniyor. Bu zorlu etap da aslında biraz sınıf atlama gereği olarak konulmuştu. Sonucun iyi olmaması halinde değişikliğe gidilebilecekti. Tam tersine belki de en güzel etaplardan biri oldu. Zorluktan güzellik doğdu. Herkesin güveni arttı, moraller yükseldi.

Bu arada Elmalı'daki ilgi, Antalya'daki kayıtsızlığı da hatırlattı. Biz, özellikle TSYD'nin geleneksel eğitim seminerlerimizi sürekli bu kentimizde yaparken Antalya'ya 'Sporun Başkenti' gibi unvanlarla onurlandırma çabası içindeyiz. Gelgelelim, kentin yetkilileri bu konuda yeterli çabayı ortaya koymuyor gibiler. Gazeteci arkadaşlarımız özellikle buna dikkat çekti.

Antalya ve spor denildiğinde aklımıza pek parlak örnekler gelmiyor. Hatta 2010 Dünya Basketbol Şampiyonası öncesinde bu kentin zamanında hazırlanamayışı yüzünden ABD'nin burada oynama isteğinin değerlendirilemeyişi, üzücü bir aymazlık örneği idi. Bunun ne kadar önemli bir olay olduğunu ilgili kişiye anlatamadığımızı hatırlar gibiyim. Neyse böyle şeylerle enseyi karartmayalım, bu güzel turun keyfini çıkaralım.

Yıkılmadım ayaktayım!

Ahmet Çakır 2012.04.29

Cim Bom geçen hafta yaşadığı yıkımın ardından kimseyi teselli etmeyecek laf olarak söylenen 'Böyle oynarsak şampiyonuz' iddiasının gereğini Trabzonspor karşısında yerine getirdi.

Bu zorlu deplasmandan bol gollü galibiyetle dönen Galatasaray 'yıkılmadım, ayaktayım' dedi.

Sarı Kırmızılı takım ilk 5 dakikada bulduğu fırsatlara inanamaz gibiydi. Başka bir deyişle geçen haftaki beceri eksiğinin yine gündemde olduğu düşünülebilirdi ama buna fırsat kalmadı. Takımının bu sezonki başarısında ciddi payı bulunan Selçuk, birkaç dakika içinde maça damgasını vuran adam oldu.

Serbest atış golü milli futbolcunun artık bu işte ustalaştığını gösterir nitelikteydi. Ardından Necati'ye attırdığı gol de yine aynı hüneri içeriyordu. Daha ilk yarıda maçı bitiren üçüncü golün başlangıç yerinde de o vardı. Eboue'nin bu goldeki payı görmezden gelinemezdi fakat en ilginç hamleyi Melo yaptı. Necati'nin boş kaleye yuvarlamak üzere olduğu topa rakip savunmacı gibi vaziyet alarak vurmaya çalışması şaka gibiydi Brezilyalı oyuncunun.

Trabzonspor'da Burak'ın olmayışı Galatasa-ray'ın işini kolaylaştıran etkenlerden biriydi. Sarı Kırmızılı takım savunmada rahat olunca topları oyuna iyi soktu ve ortaalan da bunları verimli kullandı. Selçuk'la birlikte Engin ve Emre Çolak da oyunun Cim Bom'a dönmesinde etkili olan adamlardı. Eboue de Afrika dönüşü en iyi maçını oynadı ama son yarım saatte düştü.

Ev sahibinin asıl sorunu yoğunlaşma konusundaydı. Beşiktaş galibiyetiyle sanki istediklerini elde etmiş gibiydiler. Maça çok dağınık başladılar. Sonrasında Colman'ın işe el koymasıyla toparlanır gibi oldular ama hepsi o kadar! Daha fazlasını yapabilecek istek ve güce sahip gibi görünmediler.

Çılgın bir ikinci yarı izledik. Bunda Şenol Güneş'in gol için yaptığı hamlelerin önemli payı vardı. Ancak Colman'la buldukları golün yanıtı hemen Eboue'den gelince bir kez daha kırılma yaşadılar. Ardından Eboue'nin getirdiği topta Engin'in, Tolga'nın elinden kaçırdığı topta Necati'nin atamadığı gollere inanmak zordu ama Galatasaray bunu nasıl becerebildiğini geçen hafta da göstermişti.

Terim'in sonraki maçları düşünerek yaptığı değişiklikler düşüşe yol açtı. Özellikle Riera ve Baros'un en küçük katkısının olmayışı, inisiyatifin ev sahibi takıma geçmesine yol açtı. Öteki pozisyonların yanında penaltı golü de bu durumun bir sonucuydu. Sarı Kırmızılı takımın 9 kişi oynamaya başlaması haliyle bu kadar rahat maçın bile sıkıntılı şekilde bitmesinin temel nedeniydi...

Bordo Mavili takımın artık şu bezdirici sezonun bitmesini bekler görünümünün yanında, bayan ve çocukların da takımlarının sahasını kapattırabilecek türden hareketleri maçın tatsız yanlarından biriydi. 'Tuz da kokarsa' diye bir laf vardır, onu hatırlatıyordu bu durum.

Dört günde zaferden çöküşe

Ahmet Çakır 2012.05.03

İlk 45 dakika bittiğinde Trabzon'da aynı sürede elde edilmiş 3 gollü üstünlüğün çok uzaklarındaydı Galatasaray.

Üstelik rakibinin orada yaptığı hataları kendisi burada tekrarlıyordu. Bir türlü organize olup oyun kuramıyor, hemen hiç pas yapamıyor, devamlı top kaptırıp rakibin peşinden koşmak zorunda kalıyordu.

Ortaalandı Zokora ve Colman'la oyuna egemen olan Trabzonspor, Olcan ve Alanzinho'nun getireceği topları Burak'ın bitiriciliğiyle skora dönüştürme amacındaydı. Yani sezon boyunca ezberi denilebilecek modele dönmüş olmanın rahatlığı içindeydi Bordo Mavililer. Üstelik de kaybedecekleri birşey de yok gibiydi.

Saha dışı etkenler elbette ki önemli ama Sarı Kırmızılı takımın 4 gün içindeki bu düşüşüne anlam vermek de kolay değil. Ayrıca, 'Nasıl olsa kazanırız' havasının en güçlü takımları bile nasıl düşürdüğünü oyunculara anlatmak hiçbir durumda mümkün olmayabiliyor. En kolay görünen maç bile çalışmadan kazanılmıyor.

Necati ve Elmander'in hemen hiç top tutamayışları, Engin ve Emre'nin verimsiz çırpınışları, Selçuk'un da oyun akışı nedeniyle bir türlü öne çıkamayışı elbette ki Trabzonspor'un etkili oyunuyla birlikte Cim Bom'u tıkanıklığa düşüren faktörlerdi. Eboue ile Hakan Balta'nın kanattan hemen hiç gelemeyişleri de bunlara eklenince Galatasaray kıpırdayamaz oldu.

Belki değil kesinlikle Cim Bom sezonun en az pozisyon bulabildiği maçına mahkum oldu. Terim'in Emre Çolak-Aydın Yılmaz değişikliği de pek derde deva olacak gibi değildi. Arena'da rakibini henüz hiç yenememiş olan Galatasaray için yeni bir kâbus kapıda görünüyordu. Öyle de oldu.

Terim'in gol umudu olarak Baros'u almak zorunda kalışı bir çaresizlik itirafıydı ki taraftar da bunun farkındaydı. Her zor durumda olduğu gibi sık sık "Re re re ra ra ra" tezahüratıyla takımı ayağa kaldırmaya çalışması bundandı. Bu gazla bulunan tek pozisyonun ofsayta takılması talihsizlik miydi, sanmıyorum. Birazcık dikkat o sorunu çözebilirdi.

Oyunun son bölümünde Sarı Kırmızılı takım baskılı görünse de neyi nasıl yapacağını bilmeyen dört forvetinin oluşturduğu kargaşadan istediği sonucun çıkması olanaksızdı. Maçı durdurup ilk karşılaşmada neyi nasıl yaptıklarını göstermek yararlı olabilirdi Sarı Kırmızılı oyunculara. O daha da olanaksızdı, tıpkı bu maçı kazanmak gibi...

Trabzonspor'un Galatasaray'a karşı yeterli direnç göstermediği yolunda sitemde bulunan değerli ve tarafsız futbol adamları sanıyorum ki dün akşamki maçtan hoşnut kalmışlardır. Ne diyelim, keyifleri ve mutlulukları daim olsun. Memlekette herşey onların istediği gibi yürüyor, bu da eksik kalmasın bari. Hayırlarla...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mazeret yok, bu bir fiyasko!

Tamam, saha dışında olanlar Galatasaray için yıkıcı ama içerde kendi hatalarıyla yaşananlar ondan daha az önemli değil.

Sarı Kırmızılı takım güle oynaya kazandığını sandığı bir karşılaşmada son dakikalarda yediği gollerle 2 puanı bırakıp büyük bir fiyasko yaşadı. Ligin bu anlamsız ekstrasına öfkelenmek normal ama kendi evinde tek maç bile kazanamamış olmak kabul edilebilecek bir durum değil. Aslında Galatasaray'ın bu maçı kazanması için ne yapması gerektiği Trabzonspor karşılaşmasında ortaya çıkmıştı. 'Nasıl olsa kazanırsınız' değil, 'Bunun için gerekli çaba ve ciddiyeti ortaya koyarsak bu ligde yenemeyeceğimiz takım yok' anlayışı Sarı Kırmızılı takımın ilk yarıda istediğini elde etmesini sağlamış gibiydi. İkinci yarıda ise akılları başka yerlerdeydi.

Böyle maçlarda takımdan bir de iyi futbol beklemek pek gerçekçi değil. Kazanmak dışında hiçbir şeyi konuşmaya bile gerek yok. Galatasaray bunu bilerek oynadı. Üstelik iyi haber beklediği Trabzon'da onlar için çok can sıkıcı gelişmeler yaşanırken en iyisi kendi işine bakmaktı. Son anlara kadar da bunu iyi yaptılar. Sadece maçın erken bittiğini sanmayı pahalı ödediler.

Karşılaşmayı tribünden izlemek zorunda kalan Terim'in Necati'nin yerine Baros'a yer vermesi yoğun derbi trafiğinde çok da önemsenecek bir değişiklik değildi. Bu oyuncunun daha ilk dakikalarda cezaalanı içinde düşürülmesi penaltıya epeyce benziyordu ama hem vaktin çok erken oluşu hem de Çek oyuncunun sabıkalı bunu görmezden gelmeyi kolaylaştıran etkenlerdi. Trabzonspor karşısında maç boyunca bulunamayan gollere Beşiktaş önünde ulaşması zor olmadı Cim Bom'un. Ayrıca Siyah Beyazlı takımın gördüğü bir çuval sarı kart da bir başka açıdan Galatasaray'ın işini kolaylaştıracak nitelikteydi. Kısacası, Arena'da herşey Cim Bom'un lehineydi. Bu nedenle tribünleri dolduran taraftarlar bile maçla değil Trabzon'da olupbitenle ilgiliydi. Tabii Elmander ve Baros'un gerçek anlamda golcü olmayışları, farkın açılmasını önledi. Sadece Selçuk'un serbest vuruşlarıyla bu maçları kazanmak kolay değil. İlk yarı etkisiz kalan Beşiktaş'ın ikinci 45 dakikada bulduğu pozisyonlar da görmezden gelinemeyecek bir süreklilik gösterdi.

Özellikle kanattan Quaresma'nın getirdiği toplara son dakikalara kadar sanki kimse vurmamak istemez gibiydi. Ortadan gelişen ataklarda da yürek hoplatan direk patlatan pozisyonlar oldu ama bunlar oyuna heyecan getirmekten başka bir işe yaramadı. Bunlardan sadece biri gole çevrildiğinde artık buna bir başkasını ekleyip dert çıkaracak vakit kalmamış gibiydi ama hemen ardından ikinci de gelince Galatasaray neye uğradığını şaşırı. Buna bir de Trabzon'dan gelen kötü haber eklendiğinde şampiyonluk kutlaması umuduyla Arena'ya koşmuş olan taraftarlar bir büyük hüznün daha yaşadı. Bu kadar parlak bir sezonda Sarı Kırmızılı taraftarın yaşadığı şoklar da açıkçası tahammülü zor bir noktaya kadar ulaştı. Evet, mazeret aramaya gerek yok, yıkım büyük ve buna yol açan da Galatasaray'ın kendisi. Gerçi Sarı Kırmızılı takım maçı kazanmış olsa da gelecek hafta kendisine yine en az beraberlik gerekecekti, şimdi de durum aynı. Fakat avucunun içindeki bir maçı bile kazanamamış olmanın getireceği güvensizlik ve moralsizlik en büyük dezavantaj olacak. a.cakir@zaman.com.tr

Kuşkusuz ki duygusal yanı çok ağır basan, futbolun içindeki ve dışındaki pek çok hesabın görüleceğı nitelikte bir karşılaşmaydı.

Rekor puan farkıyla kazandığı şampiyonluğu bir kez daha elde etme zorunluluğı konusunda pek başarılı olamamış görünen Galatasaray da kadro olarak sorunsuz görünürken başka yönlerden sıkıntılı olan taraftı.

Fenerbahçe'de Gökhan Gönül ve Alex'in yokluğu sahadaki en önemli eksikti. Galatasaray da Elmander'in sakatlanmasıyla büyük sıkıntıya düştü. Yerine giren Baros'tan artık birşey beklenemeyeceğı çoktandır biliniyordu. Terim'in Riera tercihinin üzerinde durulacak bir yanı yoktu ama Baros da girince 9 kişi oynar görünümü ortaya çıktı.

Bunun anlamı da mutlak bir Fenerbahçe egemenliğıydi. Sarı Lacivertli takım pek ah vah edilecek pozisyonlar bulamasa da ilk 45 dakikada yüzde 62'lik top kullanma üstünlüğüyle gole yakın olan taraftı. Cim Bom ise ilk yarıda sadece iki pozisyonda gole yaklaştı, ilkinde Elmander sakatlığı yüzünden iyi vuramadı, ikincide Baros ne olduğunu bile pek kavrayamamış gibiydi.

Terim'in en çok uyarıda bulunduğunu kolaylıkla tahmin edebileceğimiz noktada Galatasaray'ın dağınıklığı şaşırtıcıydı. Muslera ve Eboue'nin şaşırtıcı yoğunlaşma yetersizliğı sorun çıkaracak gibiydi. Hatta daha maçın başında Muslera'nın kalabalığın ortasında kaleci atışı kullanmaya kalkması, çok acemice bir hareketti.

Sarı Kırmızılı takım adına en iyi durum, ilk 45 dakikanın golsüz kapanmış olmasıydı.

Aynı Muslera'nın ikinci yarıdaki kurtarışları takımı ayakta tutarken Dia'nın intiharı derin bir soluk aldırdı Galatasaray'a. Ancak bunun hemen sonrasındaki anlamsız gerginlik, üstelik de bunu Ujfalusi'nin başlatmış olması pek akıllı bir davranış değildi. Yetmiyormuş gibi gördüğü acemice kartlarla oyun dışı kalıp çok büyük kayba yol açabilecek hata yaptı.

Bu yanlışlarla birlikte Sarı Kırmızılı takımın 10 kişi kalmış rakibe üstünlük sağlayamayışı, geride 4 adamın gol yeme korkusu içinde çakılı kalışındandı. İki takım sayısal olarak eşitlendiğinde artık soluk kesen dakikalar başladı. Bu bölümde gol yememeyi başarması Sarı Kırmızılı takımın bu sezonki bütün acılarını bitirecek nitelikteydi.

Böylece futbol tarihimizde ilk kez bir takım aynı sezon içinde şampiyonluğu iki kez kazanmak zorunda kalmış oldu. Bunun tersinin olmasından doğabilecek olan sıkıntılarını da Galatasaray ortadan kaldırmış oldu. Sarı Kırmızılı takımın en büyük ödüllerinden biri de kupayı ezeli rakibinin evinde almayı hakedişi olurken maç sonrasında yaşanan olaylar artık klasik sayılabilecek türden rezaletlerdi.

Oysa Sarı Lacivertliler arasında da şampiyonluğu Galatasaray'ın haketmiş olduğunu düşünenler az değildi ve onların içinde bulundukları koşullarda verdikleri mücadelenin de en az şampiyonluk kadar değerli olduğunu düşünenler hiç de az sayılmazdı. Ne yazık ki yığınların şiddet düşkünlüğü futbolumuzu bir kez daha kirletmiş oldu. Bundan en büyük zararı kimin göreceğı de açıkken.

Galatasaray'ın şampiyonluk öyküsü

Ahmet Çakır 2012.05.15

Her şampiyonluğun bir öyküsü mutlaka vardır. Galatasaray'ın bu şampiyonluğunun birden çok öyküsü var.

Sarı-Kırmızılı takım belki de tarihinin en önemli şampiyonluklarından birini kazanırken yaşananlar kuşkusuz ki uzun uzun anlatılmaya değer nitelikteydi.

Futbolun saha dışında daha çok oynandığı, oyun oynanırken kural değiştirilmez gibi hiçbir biçimde tartışılmayacak evrensel olguların bile görmezden gelinebildiği, şike davasıyla ilgili tartışmaların gündemden hiç düşmediği bir ortamda elbette ki kazanılan şampiyonluk her bakımdan uzun uzun anlatılmaya değerdi.

Hele 9 puan önde bitirdiğiniz 34 maçlık maratonun ardından girmek zorunda bırakıldığınız yeni yarışma döneminde yaşananlar Galatasaray için alabildiğine sarsıcı ve yıpratıcıydı. Sezon boyunca belki de ilk kez öfkelenen Ali Dürüst'ün 'Figüran yapıldık' sözleri camia içinde tartışmalara yol açacaktı...

Sarı-Kırmızılı takımın 18. şampiyonluğu öykülerinin en önemlisinin Fatih Terim'le ilgili olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Çünkü Adnan Polat'ın üzücü biçimde ayrılmak zorunda kalmasının ardından göreve gelen Ünal Aysal, Terim'le ilgili kararını vermekte epeyce zorlanmış gibi göründü. Hatta Terim'in hiç düşünülmediği yolunda haberler bile medyada yer alabildi.

Yönetimde Terim'i istemeyenlerin olmasının şaşılacak bir yanı yoktu. Çünkü Terim'in ikinci döneminde yaşananlar henüz unutulmamıştı. Birinci dönem ne denli parlak geçmişse de ikinci dönem yaşananlar Terim'e bakışı biraz bulanıklaştırmıştı. Birinci dönemin 4 şampiyonluk ve UEFA Kupası gibi tekrarlanması imkânsız başarılarının kredisi, iki sezonu bile bulmayan dönemde tümüyle bitmese bile epeyce azalmıştı.

Ayrıca Terim'in teknik direktör olduğu bir yerde yöneticilik yapmak pek keyifli bir iş sayılmazdı. Çünkü yöneticilerin büyük bir bölümü medyaya futbola ilgili birşeyler söyleyebilme imkanını ellerinde bulundurmak istiyordu. Terim'in bulunduğu yerde ise bunu yapabilmek olanaksız gibiydi. Yönetimde başkan dışındaki birinin 'Terim'in amiri' gibi davranabilmesi olanaksızdı.

Ayrıca Terim'le ilgili olarak daha ikinci döneminde 'aynı suda iki kez yıkanılmaz' gibisinden kimin, niçin söylediği ve ne anlama geldiği bilinmeden tekrarlanan sözler haliyle üçüncü dönem için de gündeme geldi. Terim'i sevmeyen ve onun başarılı olacağına inanmayan taraftar sayısı da az değildi. Yani sıkıntı sadece yönetimde değildi.

2008'deki başarının ardından Milli Takım'ın başından ayrılmak zorunda kalışı ve sonrasında çalışmamış olması Terim için eksi durumlar olarak görülüyordu ama sezonun devre arasında Rijkaard'ın ardından takımın başına getirilmek istenmesine karşı durmuş olması da görmezden gelinemezdi. Kısacası, Terim'le ilgili olarak camia çelişkili bir ruh hali içindeydi.

Bitmedi, Başkan Aysal'ın danışmanı olan Bülent Tulun'un Terim'e karşı tavrı da epeyce sorun çıkardı. Tulun, geçmişte iyi anlaştığı Eric Gerets'i göreve getirmek istiyordu. Bu isteğinden kolay kolay da vazgeçecek gibi değildi. O kadar ki Terim göreve getirilip de bazı transferler yapılırken bile Tulun'un hâlâ Gerets'ten vazgeçmediğiyle ilgili haberler gazetelerde yer alacaktı...

'Bir de benim haberim olsa'

O günlerde Fatih Terim'le Milano'da görüşme imkânımız olmuştu. Nisan başındaki Milan-İnter maçına davet edilen Terim, Körfez ülkelerinin millî takımlarından birinin başına getirilmek üzereydi. Buradaki Four Seasons Oteli'nde bununla ilgili görüşmeler de yapacaktı.

Öyle bir ortamda hocaya, Galatasaray'ın başına getirilmeye nasıl baktığını sormak olağan bir gazetecilik refleksi idi. Terim, 'böyle bir durumu konuşmaya gerek var mı?' anlamında bir yanıt verdi. Yani, 'Her durumda öncelik Galatasaray'dadır, ne zaman görev verilirse koşarım', tavrı içindeydi.

O zaman ben bir adım daha atıp bunun yakında gerçekleşeceğini söyledim. Açıkçası bildiğim bir şey yoktu ama onun göreve getirilmesinin akıl ve mantık gereği olduğunu düşünüyordum. 'Hiç kuşum yok ki sizi yeniden Galatasaray'ın başında göreceğiz' dedim. 'Yönetimin kararının bu olacağına inanıyorum, hatta biliyorum, bile diyebilirim' diye ekledim.

Terim de 'Bunları herkes söylüyor ama Galatasaray'ın başına getirileceğimden bir de benim haberim olsa...' diye sitemkâr bir değerlendirmede bulunmaktan kendini alamadı. Belli ki yeniden göreve getirilmesi için bu kadar fazla düşünmeye gerek görülmesi onu biraz incitmişti.

Sonuçta akıl için yol birdi. Geçen sezon büyük bir felaket yaşamış olan kadronun başına dünyanın en iyi hocasını getirip bir yığın da transfer yapsanız, istediğinizi elde etmeniz çok zor olabilirdi. Bunu Beşiktaş Del Bosque ile Fenerbahçe de Aragones deneyimiyle yaşayıp görmüştü.

Bunun yerine hem Galatasaray'ı hem Türkiye'yi ve futbol dünyasını iyi tanıyan bir teknik adam ciddi bir avantaj olurdu. Bu da Fatih Terim'di. Yönetimin bu konuda yaşadığı duraksama anlamsızdı. Fakat onları da anlamak gerekirdi. 3 yıllık başarısızlığın ardından sağlam adımlar atmak gerekiyordu.

Toparlanmak birkaç yıl ister

Sarı-Kırmızılı takım geçen sezon tarihinin en kötü dönemlerinden birini yaşamıştı. 46 puanla ancak 8'inci olabilen Galatasaray'ın kısa zamanda toparlanıp yeniden şampiyonluk yarışı içinde olabileceğini hemen hiç kimse düşünmüyordu. Böylesine şiddetli bir sarsıntının ancak 2-3 yılda giderilebileceği düşünülüyordu. Ancak Terim farkı çok çabuk ortaya çıktı. Çünkü İmparator neyi nasıl yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Önce Florya'yı düzeltmek gerekiyordu. Bunun anlamı, futbolla ilgili her şeyden Terim'in sorumlu olması, Başkan Aysal'la birlikte Ali Dürüst ve Abdurrahim Albayrak'ın da ona destek vermesiydi.

Aslına bakarsanız Galatasa-ray'ın geçen sezonki kadrosunun parasal değeri bu sezonkinden az değildi. O kadro da 100 milyon Euro'nun üzerinde bir toplama denk geliyordu. Ancak sahada çok çabuk çuvalayıp havasını kaybetmiş, sonrasında da sıradan bir takım haline gelip tam bir çöküş yaşamıştı. Bu çöküşte nelerin rol oynadığını Terim çok iyi biliyordu. Florya'yı istediği şekle sokarken takımın da futbol oynayıp maç kazanabilir hale getirilmesi gerekiyordu. Bunu Lorik Cana, Mustafa Sarp, Servet Çetin, Gökhan Zan ile yapmak mümkün değildi. Kalecizlik sorununa mutlaka çözüm bulunması gerekiyordu. Gol bölgesindeki eksiklik de kesinlikle giderilmeliydi.

Ünal Aysal yönetimi Terim'in isteklerini büyük ölçüde yerine getirdi. Özellikle kaleci Muslera'nın Süper Lig'de yer alan bazı takımların toplam değeri kadar maliyetinin oluşu görmezden gelinemezdi. Fakat asıl önemli transferler, takımın tekrar futbol oynayabilir hale gelmesini sağlayan Selçuk İnan ve Melo, ileride Elmander, savunmada da Ujfalusi oluyordu.

Bu arada savunmada Semih'in, orta alanda Emre Çolak'ın çıkışları, bu sezonun en büyük kazanımı olacaktı. Terim bir yandan önemli transferlerle yeni bir takım oluştururken öte yandan gençleri de görmezden gelmiyor,

Semih ve Emre ile birlikte çoktan kaybedilmiş gibi görünen Aydın Yılmaz'ın da ciddi bir sıçrama yapmasını sağlıyordu.

Elbette ki transferde bazı sorunlar da yaşanmamış değildi. Terim haklı olarak Baros'a güvenmiyordu. Elmander gerçek bir golcü sayılmazdı ve burada eksiklik vardı. Bu nedenle son dakikada Sercan Yıldırım ve Riera alındı. Bunlar da Terim'in başını en çok ağrıtan transfer başarısızlıkları olacaktı.

Yine de asıl büyük olay bunların dışında bir gelişme olacaktı. Terim bir yandan takımı ayağa kaldırabilecek nitelikte oyuncular bulmaya çalışırken öte yandan elindeki en değerli oyuncuyu kaybetme şoku yaşayacaktı. O kadar ki bu oyuncu Terim'in bütün hesaplarının odağındaki adamdı. Takımdan ayrılma olasılığı vardı ama bunun olmayacağı yolunda Terim'e güvence vermiş hatta İmparator da bunun üzerine Stancu ile birlikte Culio'yu da Orduspor'a vermekte sakınca görmemişti.

Yarın: Arda darbesi Terim'i yıktı

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Arda darbesi Terim'i yıktı

Ahmet Çakır 2012.05.16

Sarı-Kırmızılı takımın dibe vurduğu sezonun ardından Fatih Terim'in bu takımı yeniden layık olduğu yere çıkarma konusundaki hesaplarının içinde elbette ki kaptan Arda Turan'ın önemli bir yeri vardı.

Yıldız futbolcu o fiyaskonun sorumlularından biri olarak görülüyordu ve taraftar bununla ilgili tepkisini gizlememişti. Hatta bu tepkinin gereğinden fazla olduğu da söylenebilirdi.

O kadar ki Arda, biraz da bu tepkiler yüzünden yurtdışına gitmeyi düşünüyordu. Bununla ilgili ciddi teklifler vardı. Elbette ki Terim önce bu durumu açıklığa kavuşturmaya çalıştı ve kaptanından 'gitmeyeceğim' sözünü aldı. Daha doğrusu onu ikna etmiş gibi göründü. Ancak karar günü geldiğinde Arda, Terim'i zor durumda bırakmayı da göze alıp yuvadan uçacaktı.

Arda'nın gidişinin kesinleştiği ve bunu açıklayacağı basın toplantısının başlayacağı dakikalarda Florya'da Terim'in yanındaydım. Terim öyle biri olsa durumu 'dokunsanız ağlayacaktı' diye ifade edebilirdim ama İmparator'un yaşadığı, derin bir hayal kırıklığıydı. Öfkelenmenin anlamsızlığını biliyordu ama şimdi ne olacak endişesini de gizleyecek değildi. Arda kalıyor diye Culio da gönderilmişti.

Sarı-Kırmızılı takım çok kısa sürede müthiş bir sıçrama göstermiş, hazırlık maçlarında taraftarına diriliş umudu vermişti. Özellikle 28 Temmuz'daki Liverpool maçının 3-0 kazanılması, neredeyse UEFA Kupası'nın kazanılma sürecindeki kadar büyük coşkuya yol açmıştı. O maçta 2 gol atan Baros güven tazelerken, Elmander'in müthiş golü de belleklere kazınmıştı.

Çok sıcak bir yaz

Aynı günlerde Türk futbolu daha önce hiç görmediği türden bir altüst oluş sürecinin içine girmişti. 3 Temmuz'da başlayan şike soruşturmasında bugüne kadar ülkede yaşanmamış türden gelişmeler gündeme gelmişti. Başta Aziz Yıldırım olmak üzere kulüp yöneticileri, teknik adamlar, futbolcular, oyuncu menacerleri, kulüplerin profesyonel görevlileri birbiri ardına tutuklanıp hapse atılıyordu.

Galatasaray şike soruşturmasının dışında görünüyordu ama bundan etkilenmemesi olanaksızdı. Hatta doğrudan işin içine dahil edilmek istendiği yolundaki iddialar eyleme de dönüştü. 4 Ağustos günü polis Florya'da ve eski başkan Adnan Polat'ın bürosunda arama yaptı. Konu, kaynağı belirlenemeyen 1 milyon doların Denizlispor-Fenerbahçe maçı için teşvik primi olarak gittiği idi. Bu arada, Polat'a yazdığı mektubun kanıt olarak değerlendirilmesi camiada Bülent Tulun'a dönük tepkileri artırdı.

Saha dışında bunlar yaşanırken ligin ertelenmiş olması en çok Galatasaray'ı etkilemiş gibi göründü. Sarı Kırmızılı takım o arada İspanya'ya gidip 24 Ağustos'ta Real Madrid'le yaptığı hazırlık maçında 2-1 yenildiğinde de fena değildi ama 11 Eylül'de ligin ilk karşılaşmasında Olimpiyat Stadı'nda İstanbul BŞB'ye 2-0 yenilince haliyle endişe doğdu. Takım yenilenmiş, iyi transferler yapılmış ama birşey değişmemişti. Terim bu kez de mi başaramayacaktı?

Galatasaray'ın o maçtaki kadrosu şöyleydi: Muslera-Ujfalusi, Servet, Gökhan, Çağlar-Sabri, Melo, Selçuk, Kazım-Eboue, Baros. Yekta, Sercan ve Engin de oyuna sonradan girmişti. Takımın yüzde 75'i değişmişti ama hücumda Elmander'in sakatlığı nedeniyle yokluğu, savunmada Servet-Gökhan ikilisinin yol açtığı sorunlar geçen sezonkine benzer bir sonuç ortaya çıkarmıştı. Terim'in bu işi toparlamak için daha epeyce çalışması gerekecekti. İkinci hafta 3-1'lik Samsunspor galibiyetiyle bir soluk alındı ama ardından Karabükspor deplasmanında Muslera'nın gördüğü kırmızı kartın ardından beraberlik zor kurtarılmıştı. 2-0'lık Eskişehirspor, 3-0'lık Ankaragücü galibiyetlerinin ardından Arena'da zorlu bir Bursaspor maçı yaşandı. Bu maçın, oyuna son dakikalarda giren Baros'un golüyle kazanılması Çek oyuncunun bu sezonki en büyük katkısı olacaktı.

Bu kalecinin elleri küçük!

Antalya'da golsüz beraberlikle biten karşılaşma, sezonun en kötü maçlarından biriydi. Sonrasındaki Gaziantepspor karşılaşması daha büyük bir sıkıntıya yol açtı. Sarı Kırmızılı takım taraftarı önünde 9 kişi kaldığı maçta bu sezon pek de iyi durumda görünmeyen rakibine 4-2 yenilmenin üzüntüsünü yaşayacaktı.

Bu maçta gösterdiği yersiz kırmızı kartlar yüzünden maçın hakemi Abdullah Yılmaz hedef adam olurken Muslera'nın yediği goller de tartışma dışı kalmıyordu. Bu kadar büyük para verilen Uruguaylı kaleci bir balon muydu? Zaten ellerinin de küçük olduğu söyleniyordu. Yine kaleci sancısı mı yaşanacaktı? Ayrıca bu maçın 44. dakikasında rakibi karşısında ağır kalıp kırmızı kart gören Servet'in hâlâ bu takımda bulunmasına dönük tepkiler artıyordu.

Hemen ardından Kayserispor deplasmanının 2-0 kazanılması, Cim Bom'un çabuk toparlandığının göstergesiydi. O maçta savunmada yapılan yeni düzenleme belki de sezonu kurtaracak kadar önemliydi. Göbekte Ujfalusi-Semih Kaya ikilisi dertleri bitirecekti. Ancak Mersin İdmanyurdu karşısında Arena'da beraberliğin zor kurtarılması, takımın istenilen noktaya bir türlü gelememesinin işaretiydi. Bu zikzaklı gidiş de kaçınılmaz olarak birtakım endişelere yol açıyordu.

Bütün bunlar olupbiterken pek dikkat çekmeyen nokta Terim'deki değişimdi. İmparator, geçmişte ortalığı yakıp yıkacağı nitelikteki birtakım gelişmeler karşısında sükunetini korumayı başarıyordu. Gelişmelerle ilgili olarak daha serinkanlı değerlendirmeler yapıyor ve istenilen noktaya ulaşacaklarına olan inancını sık sık dile getiriyordu.

Buna karşılık arada bir istenen transferlerin tam olarak yapılamadığı yolundaki dokundurmalarından kaçınmıyor, yönetimle polemiklere girmekten sakınmıyordu. Özellikle bazı sorunların aile içinde çözülmesi gerektiğini vurgularken bazı genç yöneticilerin kendisiyle ilgili eleştirilerinden duyduğu rahatsızlığı gizlemiyordu. Bu konudaki öfkesi bırakıp gitme noktasına kadar çıkabilmişti...

Bu takım şampiyon olacak!

Bana 'bu sezon Cim Bom'un şampiyon olacağını hangi maçta anladın?' diye sorulsa '13. haftada Başkent'teki Gençlerbirliği maçında' karşılığını verirdim. Bugünden bakıldığında 'Hadi canım sen del' denilebilir ama gerçek buydu. Ondan önce 11. haftada İnönü'deki golsüz beraberlikle biten Beşiktaş maçı kayıp sayılmazdı. Ardından Sivasspor maçı zor da olsa 2-1 kazanıldı.

G.Birliği karşısında Sarı Kırmızılı takım inanılması güç derecede kötü oynadı ama Eboue'nin kişisel çabasıyla attığı golle 3 puanı kapmayı bildi. Çoğu zaman derbi maçlardaki parlak sonuçlar değil böylesi karşılaşmalarda elde edilen sonuçlar sizi şampiyonluğa götürür. Çünkü bu maçlar takımın artık kazanmayı öğrendiğini gösterir.

14. haftadaki Fenerbahçe maçı her zaman olduğu gibi saha dışındaki etkenlerin de ağırlığını gösterdiği karşılaşmalardan biriydi. 3 Temmuz süreci Sarı Lacivertli kulübü ciddi sıkıntıya düşürmüştü, maddi açıdan toparlanabilmek için Emenike, Niang Lugano, Andre Santos gibi çok önemli futbolcular elden çıkarılmıştı. Yürürlükteki kurallara göre takımın küme düşürülmesi gerektiği her gün medyada dile getiriliyordu.

Bir yandan da şike soruşturmasıyla ilgili bazı bilgi ve belgeler medyada yer alıyor, bunlarla ilgili tartışmalar ortamı gerginleştiriyordu. M.Ali Aydınlar federasyonu bununla ilgili bir karar alamazken UEFA harekete geçmiş, Şampiyonlar Ligi'ne Fenerbahçe'nin katılamayacağını bildirmişti. Oraya katılan Trabzonspor bir yandan da sürekli şampiyonluk kupasını istiyordu. Fenerbahçeliler yaşadıkları sıkıntılarda Galatasaray'ın da belli bir payının bulunduğu inanıyorlardı. 14. haftada Sarı Lacivertliler, saha dışında yaşadıkları sıkıntının hesabını Galatasaray'dan sormak üzere TT Arena'ya gelmişlerdi. Fakat onlar adına evdeki hesap çarşıya pek uymayacaktı. Tam tersine bu karşılaşma Galatasaray için tam bir bayram olacaktı.

Sarı Kırmızılı takım tıklım tıklım dolu tribünlerin önünde Arena'da Fenerbahçe'yi 3-1 yenerken ezeli rakibine soluk aldırılmamış, özellikle Elmander'in müthiş oyunu taraftarını mutluluktan sarhoş etmişti. Cim Bom bu karşılaşmada 'Ne yapsa Fener'i yenemiyor!' imajını yerle bir ederken aynı zamanda liderliği de ele geçiriyordu. Üstelik bir daha da bırakmamak üzere...

Bunun ardından deplasmanda Trabzonspor karşısındaki 3-0'lık galibiyetle Orduspor maçının 2-0, Manisaspor karşılaşmasının da 1-0 kazanılması 'Bu takım şampiyon olur' dedirtecek türden gelişmelerdi. Sarı Kırmızılı takım zaten ilk yarının lideri olarak lige ağırlığını koymuştu. Fenerbahçe'nin yaşadığı sorunların yanı sıra Beşiktaş ve Trabzonspor'un Avrupa mücadelesinde yıpranmaları, sıkıştırılmış lig fikstürü içinde büsbütün bunalmaları Galatasaray'ın işini kolaylaştıran yan etkenler gibi görülüyordu...

Abdurrahim Albayrak etkeni

-2006 Mart'ında rahmetli Özhan Canaydın üçüncü kez başkan seçildiğinde Abdurrahim Albayrak bir kez daha yanlış ata oynamış olmanın derin üzüntüsü içindeydi. Hatta bunun için ağladığını bile gizlememişti. 'Yaşım 50'yi buldu, ben ne zaman yönetici olacağım' diye acı içinde yakınıyordu seçimin ertesi günü ziyaretine gittiğimizde. Doğrusunu isterseniz onun için kimin başkan olduğunun önemi yoktu, mutlaka yönetimde olmak istiyordu. Aslında onun gibi bir yöneticinin gerekliliğini herkes kabul ediyor ama G.Saray'ın aristokrat yapısına uymayan yanları da biraz sıkıntıya yol açıyordu. Ancak o aristokrat tavırlar değil, bu işin gerçeğine uygun adamlar şampiyonluğun gelmesinde işe yarıyordu.

Oyuncuların en küçük sorunlarıyla ilgilenmek, özellikle yabancıların her sıkıntısını anında gidermek, teknik heyetin hep yanında olmak ve isteklerini yerine getirmek sanıldandan çok daha önemli bir iştir. Bu kapsamda Lucescu döneminde Kolombiyalı solbek Victoria'nın evine hırsız girmesi sonrasında yaşananlar yıllarca bir efsane olarak anlatılmıştır.

Gece yarısı hemen gidip olaya el koymak, şok içindeki oyuncuyu ve ailesini başka bir yere nakledip sakinleşmelerini sağlamak, sonrasında da onların her şeyiyle ilgilenmek ancak A. Albayrak gibi kendini bu işe adanmış insanların yapabileceği işlerdir. Albayrak bu dönemde de Terim'in her dakika yanında olmuş, takımda bir aile havasının doğması için çaba göstermiş, dillerini bilmediği yabancı oyuncuların bile sevgisini ve güvenini kazanmayı becermiştir.

Albayrak'ın bir başarısı da öteki kulüp ve camialarla olan ilişkilerde Galatasaray'ın sevimli yüzü olabilmesidir. Bazı sorunların çözümünde bunun büyük payı olmuştur. Kayserispor'la yaşanan gerilimin büyümemesi başta olmak üzere pek çok olayda Albayrak, Sarı Kırmızılı takımın sorun çözen yöneticisi olmuştur. Bunların dışında kulübün basketbol ve voleybol takımlarının maçlarında tribüne koşup verdiği destek görmezden gelinecek işler değildir. Hele bu maçlarda yaşadığı heyecan Terim'i bile endişelendirecek boyutlara varmıştır. İmparator, Süper Final dönemi için 'Bizim için sorun değil ama Albayrak nasıl dayanacak, onun için endişeleniyorum' diye espri yapmaktan kendini alamayacaktır. Şampiyon olmak isteyen takımların yapacakları en akıllıca işlerden biri Albayrak gibi bir yönetici bulmaları olacaktır.

Yarın: Bizi Necati ile mi kandırıyorsunuz?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şakiri olmadı Necati verelim!

Ahmet Çakır 2012.05.17

Ligin devre arasına gelindiğinde Galatasa-ray'ın geçen sezon yaşadığı korkunç başarısızlık artık tarih öncesi çağlarda kalmış gibiydi.

Sadece 2 puan farkla da olsa liderlik, beklentilerin üzerinde bir sonuçtu. Yenilgiyle başlanan, kendi evinde Gaziantepspor yenilgisi gibi hiç de hesapta olmayan bir sorun yaşanan sezonun 17 maçlık bölümünde bundan iyisi olamazdı.

Liderlik sevindiriciydi ama bütün sorunlar gündemden kalkmış değildi. Örneğin, takımın hâlâ görmezden gelinemeyecek eksikleri vardı. Bunların başında da gerçek bir golcünün bulunması geliyordu. Elmander'in müthiş performansı sevindiriciydi ama o bir golcü değildi. Baros'a güvenilmeyeceğini de Terim gizlemeye gerek görmemişti. Sercan ve Riera'dan gerekli verim alınamayınca iş zorlaşıyordu.

Galatasaray ligin ilk yarısında tek cephede savaşmış olmanın avantajını yaşamıştı. Bu konuda yoğun maç trafiği nedeniyle Beşiktaş ve Trabzonspor epeyce sıkıntı çekmişti. İkinci yarıda en azından Türkiye Kupası maçları nedeniyle Sarı Kırmızılılar da bu sürece girecekti. Onun için kadronun her yönden takviye edilmesi gerekiyordu. Ayrıca Eboue'nin Afrika Kupası'na gidişi de ciddi bir kayıp olacaktı, buna da bir önlem alınmalıydı.

Devrearası transferi çeşitli bakımlardan tartışılması gereken bir konuydu. Bugüne kadar kulüplerin bu konudaki isabet oranları pek de yüksek olmamıştı. Terim'in ikinci döneminden de bu konuda kötü anılar vardı. 2002-2003 sezonunun devrearasında Revivo, Lukunku, Xaiver, Suat Usta ve Emrah gibi 5 oyuncu alınmış, sonuç da Terim'in sezon bitmeden görevi bırakmak zorunda kalışına yol açacak kadar büyük bir felaket olmuştu.

Bu nedenle transfer adımını çok dikkatli atmak gerekiyordu. Gündemin ilk sırasında Basel Kulübü'nün Arnavut asıllı forveti Xherdan Šakiri ile Kayserisporlu Amrabat vardı. Gerçi bu iki oyuncu da gerçek anlamda birer golcü değildi ama hem hızlı hem de güçlü oldukları için işe yarayacak adamlar olarak görülüyordu. Ayrıca geleceği olan oyunculardı bunlar.

Onlar Sow'u alıyor, biz ne yapıyoruz?

Amrabat'ın transferiyle ilgili girişimler, daha önceki Ali Turan olayı gibi Galatasaray'la Kayserispor'un arasını bozmaktan başka sonuç vermedi. Aslında Faslı oyuncu Afrika Kupası'na gitmeden önce Galatasaray'ı istediğini çok açık bir dille belirtmişti ama kulübü direnince yelkenleri suya indirmek zorunda kalacaktı. Transferi de bir başka bahara...

Kulübü Basel'in Šakiri için 16 milyon Euro'da direktmesi üzerine İsviçreli yıldızdan da vazgeçmek zorunda kalındı. Bu oyuncunun daha düşük bir bonservis bedeliyle Bayern Münih'e satılması ise başka bir tartışma konusu olabilecek nitelikteki gelişmeydi. Haliyle bu oyuncuların yanında başka isimler de medyada sürekli yer aldı. Bu, kulüpler için 'kader' gibi birşeydi...

Bunca tantananın ardından sadece Antalya'dan Necati Ateş'in ve Manisa'dan da Yiğit Gökoğlan'ın alınabilmiş olması Sarı Kırmızılı taraftarın biraz canını sıktı. Üstelik her bakımdan zor durumda görünen Fenerbahçe, Lille'in golcüsü Musa Sow'u alma başarısını göstermişti. Bu oyuncunun bonservis bedeli 10 milyon Euro'ydu. 4,5 yıllık sözleşme bedeliyle birlikte toplam maliyeti 80 milyon lira olarak belirtiliyordu.

Galatasaraylı taraftarlar, Başkan Aysal'ın 'cimriliği' yüzünden bu transferin gerçekleşmediğini düşünüp öfkeleniler ama yapacak birşey de yoktu...

Neyse ki zaten devrearası kısacık ve transferle ilgili tartışmalar gündemden çabuk düşecekti. Maçların başlamasıyla dikkatler yeniden sahaya döndü. Galatasaray'ın 4-1'lik İstanbul Büyükşehir Belediyespor galibiyetinin yanında Fenerbahçe'nin Orduspor deplasmanında takılmasıyla puan farkının 4'e çıkması taraftarları rahatlatmıştı.

Hemen arkasından deplasmandaki Samsunspor maçında 2-0 yenik duruma düştükten sonra maçın 4-2 kazanılması, sezon içinde şampiyonluğu haber veren telgraflardan biri gibiydi. Bu maçın sonrasında, kendisine ilk 45 dakikadan sonra oyunculara ne gibi bir uyarıda bulunulduğunun sorulması üzerine Terim, mağrur bir gülümsemeyle 'gereken söylendi, hatta daha fazlası' diyordu. Türkçesi, 'bastım fırçayı, kazandık maç' oluyordu.

19. haftanın bir başka ilginç olayı da Beşiktaş'ın Başkent'te Ankaragücü ile golsüz berabere kalmış olmasıydı. Oyuncularının tamamına yakını kaybetmiş, sahaya PAF takımı ile çıkan Ankaragücü karşısındaki bu kayıp Siyah Beyazlıların da yarıştan düşmeye başladığı noktaydı. Trabzonspor zaten epeyce gerilerde kalmıştı. Bu sezonki yarışın GS-FB arasında olacağı çok çabuk ortaya çıkmıştı.

Aydınlar gidiyor, şikeye ceza yok!

Bir yandan çarşamba-pazar maçlar oynanırken öte yandan şike davasıyla ilgili gelişmeler futbolumuzu her yönden etkilemeye devam ediyordu. M.Ali Aydınlar yönetimi şike nedeniyle bazı kulüplerin cezalandırılmasını kaçınılmaz olarak görüyordu. Etik Kurul raporu da bu yöndeydi. Ancak bu cezaların küme düşürülme

sertliğinde olmayıp puan silinme şeklinde olması için TFF yönetimi genel kurulu olağanüstü toplantıya çağırması uygun bir yol olarak görmüştü.

Gerçekte federasyon yönetiminin böyle bir yetkisi vardı, 58. maddeyi kimseye sormadan değiştirebilirdi. Ancak bu, oyun oynanırken kuralı değiştirmek anlamına geleceğinden ilgili bütün tarafların rızasının alınması gibi bir tavır uygun görülmüştü. UEFA'nın da buna razı olduğu yolundaki söylentiler de ortalıkta dolaşıyordu. Ancak 58. madde değişikliği genel kurulda kabul edilmedi.

Genel kurul beklenmedik sonuçlar verdi. Aydınlar bu durumda göreve devam edemeyeceğini belirtip bırakırken yerine gelecek olan isim, birkaç gün öncesinde 40 yıl düşünseniz akla gelmeyecek biriydi. Beşiktaş Kulübü Başkanı Yıldırım Demirören, 'Fenerbahçemiz'i üzmeyecek bir şekilde sonuçlandırmaya hazırdı bu işi. Göreve getirilmesi de kendisinin bile şaşacağı kadar kolay olacaktı.

Bu tür görevlere kendi işlerinde başarılı olup ilgili her kişi ve kuruluşun saygısını kazanmış insanların getirilmeleri tartışılmaz bir gerekliliktir. Oysa Demirören'in Beşiktaş'taki performansı ile ilgili olarak buzdağının görünen kısmı bile insanı ürpertmeye yetecek nitelikteydi. İşin daha eğlenceli tarafı, şike iddianamesinde yer alan kulüpler arasında onun yönettiği de bulunuyordu. Herşey tuhaf bir şaka gibiydi ama gerçektir.

Ayrıca bu konuda Sarı Kırmızılı kulüp de ciddi bir gol yemiş gibi görölüyordu. Çünkü Demirören'i istemediklerini bildirmişler, o nedenle de federasyon kurullarında hiçbir Galatasaraylı görev almamıştı. Kısacası, şike olayıyla ilgili gelişmeler hiç beklenmedik biçimde onları sıkıntıya sokacak bir boyuta evrilmiş gibi görölüyordu. Başından beri işin içine Sarı Kırmızılı kulübü sokabilme çabaları bu yönde bir sonuca varmış sayılırdı.

Dönüp sahaya baktığımızda F.Bahçe'nin Manisaspor deplasmanında 90+5'te attığı golle kazanması, ardından Kayserispor'u 4 golle geçmesi cansıkıcı gelişmelerdi.

Sarı Kırmızılı takım 5'lik Karabükspor fiyakasından sonra Eskişehir'de donup kalınca puan farkı 2'ye düşüyordu. Zor günler başlıyor derken İstanbul BŞB, Cim Bom'un imdadına yetişti. Fenerbahçe'yi yenen bu takım puan farkının tekrar 5'e çıkmasını sağladı.

Süper transfer yapılırsa şampiyonluk gelir miydi?

Başlığımızdaki soru abes gelebilir. Elbette ki Şakiri gibi iyi ve geleceği olan bir oyuncu her bakımdan Galatasaray'a yararlı olurdu. Fakat onun alınması halinde şampiyon olamamak da aynı derecede güçlü bir olasılıktır. Zaten bunun örneği de G.Saray tarihinde vardı.

Roman Kosecki bugünün Şakiri'sinden daha önemli bir futbolcuymuştu. Sarı Kırmızılı takıma 1990-91 sezonunun devre arasında 6 milyar gibi dev bir bonservis bedeliyle geldi. O gelmeden Cim Bom, Beşiktaş'ın 5 puan önünde ilk yarıyı bitirmişti. Sezon sonunda ise rakibinin 5 puan arkasında 2. sırada kalmıştı.

Kâğıt üzerinde bu tür transferlerin takıma yararlı olacağı ve hedefe götüreceği düşünölüyor ama uygulamada hiç beklenmedik durumlar da yaşanabiliyor. Bu oyuncu arkadaşlarıyla ilişkisini gerektiği gibi kuramazsa yani tam anlamıyla uyum sağlayamazsa sorun olabiliyor.

Böyle transferler, takımı o noktaya getirmiş bulunan mevcut futbolcularda 'değersizlik tepkisi' de oluşturabiliyor. Özellikle işlerin ters gitmeye başladığı dönemlerde 'O kadar para aldı, takımı o kurtarsın!' durumu da ortaya çıkabiliyor.

Olayın asla tartışılmayacak gerçeği de şu: Bir takımı sezon başı ya da devre arası transferleri değil, eldeki oyunculardan en iyi biçimde yararlanmayı bilen akıl şampiyon yapıyor. Yani Şakiri ile değil Semih, Emre ve

Aydın'la şampiyonluğa ulaşmak daha hoş oluyor.

Yarin: Yine mi Bursa kâbusu!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yine mi Bursa kâbusu!

Ahmet Çakır 2012.05.19

Sarı Kırmızılı takım 2 kez yenilgi üzüntüsü yaşadığı ilk yarıdan sonra üçüncü kaybı biraz erken gördü.

23. haftadaki Bursaspor deplasmanında Batalla'nın tek golüyle bırakılan 3 puan moralleri bozarken özellikle Eboue'nin yokluğundan doğan sıkıntının takımı epeyce zorladığı gözlemlendi. Golcülerin suskunluğu da bir başka sorundu ve bu kapsamda özellikle Sercan Yıldırım ciddi bir transfer yanlışı olarak gündeme geldi.

Bu sözcüğün anlamsızlaştırılmasına yol açacak kadar çok kullanılması durumu Sercan'a 'yetenekli' etiketi yapıştırılırken de karşımıza çıkmıştı. Bursaspor'da yetişen 1990 doğumlu oyuncunun burada 83 lig maçındaki 21 golü pek büyütülecek bir verim sayılmazdı. Çeşitli milli takımlarda 64 maçta attığı 33 gol biraz daha iyi bir bilançoymdu.

Galatasaray'a 3 milyon euro bonservis bedelinin yanısıra Musa Çağırın'ın karşılığında verilmişti ki bu oyuncunun Sercan'dan daha iyi olduğunu düşünenler de yok değildi. Sercan ilk yarıdaki Bursaspor maçında takımının tuhaf bir gol yemesine yol açmıştı. Deplasmanda 4-2 kazanılan Samsunspor maçında attığı gol ise Galatasaray'a tek katkısı gibi görünüyordu.

Sercan'ın Sarı Kırmızılı formayı kapma konusunda yeterli çabayı göstermeyişi kaçınılmaz olarak tepkilere yol açtı. Terim bile bu doğrultudaki öfkesini gizlemeye gerek görmedi. Semih Kaya, Emre Çolak, Aydın Yılmaz gibi gençler Terim'le adeta yeniden doğarken bu oyuncunun nerede olduğunu kavrayamazmış gibi halleri, hocasının çabasını da yokeden bir vurdumduymazlık örneği oluyordu.

Terim benzer bir sıkıntıyı da Baros'la yaşarken Necati devreye girdi. Zorlu Gaziantepspor maçının kazanılmasında bu oyuncunun attığı ilginç golün önemli katkısı olmuştu. Bunun hemen ardından Mersin İdman Yurdu maçının kazanılmasını sağlayan iki golü ve belki de en önemlisi 29. haftadaki Sivasspor deplasmanında 4-0'lık galibiyette başrolü oynamasıydı.

Ertesi günkü gazetelerin hemen tümünde Sivas'ın dondurucu soğuğuyla Necati'nin soyadı arasında bağ kuran başlıklar yer alırken Sarı Kırmızılı takımın şampiyonluk yürüyüşünde rakiplerine gözdağı verdiği karşılaşmalardan biri de bu olacaktı. Giderek oturan savunma ve haftalarca gol yemeyen kaleci de Galatasaray'ın bu işi başaracağıının en sağlam belirtileri arasındaydı.

Şampiyonluk yürüyüşü başlıyor

Galatasaray'ın bu sezon şampiyon olacağını gösteren maçlardan biri hiç tartışmasız 28. haftadaki Beşiktaş karşılaşmasıydı. Siyah Beyazlı takım zirve iddiasından her geçen hafta uzaklaşıyor da olsa sahip olduğu

kadronun gücü ortadaydı. Sarı Kırmızılı takım bu maçta iki kez öne geçip olmayacak gollerle beraberliğe düşmüştü ama Elmander'in son saniyelerde gelen golü 3 puanı getirecekti.

Bu maç öncesinde Galatasaray taraftarının TT Arena'daki görsel şöleni de şampiyonluk inancının güçlenmeye başladığını gösteren ayrıntılardan biriydi. Terim'in dev bir sanal görüntüsü ve oyuncuların yer aldığı düzenleme, medyanın da büyük ilgisiyle karşılaşmıştı. Aynı gün Sarı Kırmızılı takımın efsane oyuncularından Gheorghe Popescu'nun ödül alışı da bu sezonun hoş uygulamalarından biriydi.

Bu tür son dakika golleri, şampiyonluğun en bilinen işaretlerinden biridir. Çünkü hem işin peşini bırakmadığınızı gösterir hem de o dakikalarda bile bunu yapabilecek gücünüzün bulunduğunu ortaya koyar. Bu durum size getirdiği güzelliklerin yanısıra rakiplerinizin de moralini bozar. Galatasaray artık geri dönüşü olmayan bir yola girmiştir.

30. haftadaki Gençlerbirliği galibiyetinin ilginç bir yanı yoktur ama geçen sezonu hatırlamamak elde değildir. Çünkü Başkent ekibi Ali Sami Yen'deki son lig maçının 31. saniyesinde Cim Bom'a gol atabilmiş, maçı da 2-0 kazanmıştır. O akılmaz perişanlıktan bugün bulunulan noktaya gelmenin bu denli çabuk olabilmesi takdir edilecek bir sıçramadır.

Şükrü Saracoğlu'ndaki Fenerbahçe maçı her zaman olduğu gibi sezonun en önemli karşılaşmasıdır. Gerçi aradaki puan farkı epeyce artmış, Sarı Lacivertli takımın deplasman kayıplarıyla 9'a kadar çıkmıştır. Ancak Galatasaray'ın tüm başarılarına karşın ezeli rakibi karşısındaki dramatik boyutlar kazanmış deplasman sıkıntısı da ortadadır.

Nitekim Sarı Kırmızılı takım daha ne oluyor demeye kalmadan kalesinde iki gol görür. Geçmişteki rezaletlerden biri tekrarlanacak gibidir. Ancak bu endişeler uzun sürmez. Elmander'in golüyle takım ayağa kalkar, maçın sonlarına doğru Hakan Balta eşitliği sağlar. Son saniyelerde Baros, kendisinden pek hoşlanmayan Galatasaraylıların gönlüne gireceği fırsatı değerlendiremez. Olsun! 2-2'lik beraberlik de şampiyonluk yürüyüşünün sürdüğünü göstermektedir.

Sonrasında TT Arena'da Trabzonspor beraberliği biraz can sıkar. Aslında Cim Bom bu maçta yenilgiden kurtulmuştur. İki maçta kaybedilen 4 puanın yanında gündemde bir başka tatsızlık daha vardır. Terim'in zorlu maçlar sürecinde ufak bir rotasyona girişmesi, Sivasspor'a TT Arena'da kaybedip Ziraat Türkiye Kupası'na çeyrek finalde vedasıyla sonuçlanmıştır.

Muslera, Melo ve Elmander'in yokluğu nedeniyle kaybetmek pek de doğal bir durum değildir. Çünkü bu önemli oyuncuların yokluğunda da Galatasaray'ın sahaya çıkan oyuncuların toplam değeri rakibin birkaç kat üzerindedir. Ancak sistemin işleyişindeki 3 kilit adamın birden dinlenmeye alınması pahalya malolmuştur.

Karşılaşma sonrasında Terim 'Bu da nazar boncuğu olsun' der ama üzüntüsü açıktır. Ayrıca Sarı Kırmızılı takımın TT Arena'da, taraftarının önünde bu kadar kolay maç kaybetmesi kabulü zor bir durumdur. Karşılaşmanın son dakikası içinde verilmediği ileri sürülen penaltı gibisinden mazeretler kimseyi etkilemez; 2005'ten bu yana kralı olduğu kupaya uzak kalan Cim Bom bir kez daha bekleyecektir.

Transfer döneminde bitmeyen kavga

Galatasaray'la Fenerbahçe arasındaki ezeli rekabetin Türk sporuna yararı tartışılmaz. Ancak özellikle son yıllarda bu kapsamda yaşanan tartışma ve gerginliklerin de bezdirici bir hal almaya başladığı görmezden gelinemez.

Bu kapsamdaki tatsızlıklardan biri Galatasaray'ın devrearası transferleriyle ilgili olarak gündeme geldi. Şike davasının odağındaki Fenerbahçe bundan duyduğu sıkıntıyı aşabilmek için seçtiği hedeflerden biri de Galatasaray'dı. Asıl şikeyi Sarı Kırmızılıların yaptığı yolundaki iddialar sık sık ortaya atıldı.

Fenerbahçeli yöneticiler Abdullah Kiğılı ve Cihan Kamer, Galatasaray'ın maç yapacağı takımların oyuncularını 'ayarttığı' iddiasında bulundu. Kiğılı, Galatasaray'ın bu takımlarla oynayacağı maçlar öncesinde Amrabat, Yiğit Gökoğlan ve Necati Ateş gibi oyunculara talip olduğunu hatırlatarak buna tepki gösterdi.

Cihan Kamer bu listeye İstanbul BŞB'den Doka ve Sivasspor'dan Grosicki'yi ekleyip 2006'daki Denizlispor-Fenerbahçe maçıyla ilgili olarak da suçlamada bulundu. Galatasaray'ın o maçta Denizlispor'a teşvik primi verdiği iddiası o günden bu yana gündemden düşmemişti. Kamer'in gündeme getirdiği bir konu ise Sarı Lacivertli yönetimin o güne kadar değişmemesi gerektiğini savunduğu ünlü 58. maddeydi. Cihan Kamer, 'Bu maddenin yelpazesi yok, dedikodusu çıkanı da yapanı da düşürüyor. Değişmeli.' diyordu. Galatasaray ise 'Oyun oynanırken kural değiştirilmez!' ilkesini savunuyordu.

Yarın: Evet, aynı şampiyonluk iki kez kazanıldı

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Evet, şampiyonluk iki kez kazanıldı!

Ahmet Çakır 2012.05.20

Fenerbahçeli okurlar itiraz ediyor, 'Süper Final baştan belliydi. Ayrıca bu bölümün ayrı bir şampiyonu varsa o da bizim takım' diye. Ancak Galatasaray'ın itirazı daha haklı. Çünkü gerçekten bir play off oynatılmak isteniyorsa bunun tartışması yıllar öncesinden başlar. 'Ben yaptım oldu' diye böyle bir uygulamaya gidilmez. TFF'nin çaresizliği futbolumuzu ciddi bir açmaza düşürdü.

Galatasaray 9 puan farkla 34 maçlık maratonu tamamladığında elbette ki bu lig bitmişti. Ancak 'Sizin uydurduğunuz bu Süper Final maskaralığına ben katılmıyorum' diyebilme lüksü de yoktu. Böyle bir durumda alacağı cezalara sınır biçilemezdi.

Sarı Kırmızılı kulüp bu uygulamaya ilk gündeme geldiğinde itiraz etti ama yapabileceği birşey de yoktu. Federasyon bu düzeni getirip öteki bütün kulüpler de uygulamaya razı olduktan sonra karara çaresiz boyun eğilecekti. Ancak bu play off komedisine haklılık kazandırmıyordu.

Bir ülkede play off düzeni getirilecekse bunun tartışması yıllar öncesinden başlatılır. Futbol Federasyonu Araştırma-Geliştirme birimi bununla ilgili projesini tartışmaya açar. Bu epeyce sürer. Ardından 1 yıl önce ilan edilen sezonun deneme amaçlı yapılacağı belirtilir ve öyle geçilir.

Ayrıca Türkiye'nin futbol gerçekleri açısından play off düzenine gereksinmesi yoktur. Burası İskoçya ya da Belçika değil. Bu düzenin niye getirildiği bilmesi gereken herkes tarafından biliniyor. Ancak bir yığın soru ve sorun ortalıkta duruyor. Bundan da futbolumuz zarar görüyor.

Şike olayının altında kalan TFF ne yapacağını şaşırdığı için böyle bir yola gitti. Şikenin cezasını veremeyeceği için kamuoyunu bu tür yan uğraşlarla meşgul etmeye çalıştı. TFF öyle dağınık bir durumdaydı ki yaptıkları ve yapamadıklarıyla Süper ligi Hacivat-Karagöz oyunu haline getirdi.

TFF öylesine şaşkındı ki play off düzenini bir basın toplantısıyla kamuoyuna tanıtmak gibi en basit gerekliliklerden bile kaçındı. Bir iftar yemeğinde Süper Lig kulüplerine 'bu iş yapılacak, o kadar!' dedi. İçlerinden 8'i şöyle ya da böyle şike suçlamasıyla karşı karşıyaydı. Ötekilerin de çeşitli hesapları ya da en azından TFF'ye karşı çıkmaktan kaçınmalarını gerektirecek nedenleri vardı. Dolayısıyla TFF'nin bir dediğini iki edecek değillerdi. Yayıncı kuruluşun uğradığı zarar nedeniyle ileri sürdüğü talepler kesinlikle haklıdır. Ancak bunun için bulunması gereken çözümler başka türlü olabilmeliydi. TFF bu çözümü bulamadığı için futbolumuzu büyük sıkıntıya soktu. Ayrıca yayın için gereğinden fazla para verilmesinin, futbolumuza yarar değil zarar verdiği bir noktaya geldik.

Bu ligi, kim kaç puanla bitirdi, bilen var mı?

Play off'un ilk açıklanan şeklinde 34 haftayı zirvede bitiren Şampiyonlar Ligi'ne doğrudan katılacaktı, sonradan bu değiştirildi. Bu düzenin ayrılmaz parçası olması gerekirken küme düşenlerle ilgili bir play out düşünülmemişti. Düşünülmüş olsa Bank Asya'nın play off düzenini de karıştıracaktı.

İlk 8 ve düşenlerin dışındaki takımların ne olacağı dikkate alınmamış, onların tam 5 aylık bir futbol boşluğuna düşmelerinde sakınca görülmemiştir. Onlar için uydurulan maçlar, tam anlamıyla futbolun ölümüydü. Bazı karşılaşmalar, sahadaki futbolcu, teknik heyet ve görevliler toplamından daha az seyirciye oynandı. Ayrıca, bu düzende niye lider takımın 9 puanı aynen play off'a taşınmıyor ya da bunların 3/4'ü alınmıyor da ikiye bölünüyordu? Bunu doğru ve haklı kılacak gerekçeler nelerdi? Şu anda 2011-12 sezonunun kaç puanla kazanıldığını bilen var mı? TFF bu sezonun puan sonuçlarını nasıl kayda geçirecek çok merak ediyorum.

Bitmedi, Mustafa Denizli çok önemli bir noktaya dikkat çekti. Normal koşullarda ilk 4 takımın Ziraat Türkiye Kupası'nda da yarı finale kalmaları çok güçlü bir olasılıktı. Beşiktaş, Galatasaray ve Trabzonspor beklenmedik biçimde elenmeseler, nisan ortalarından itibaren haftada 4 derbi maçın oynandığı bir tımarhane düzenine girecekti futbolumuz.

Böyle bir düzene hiçbir yönden hazır olmadığımız bu karşılaşmalarda yaşanan sıkıntılarla da ortaya çıktı. Hemen her maç olaylarla doluydu. Kadın ve çocukların dahi küfür ettiği iğrenç bir ortam sonunda Sayın Başbakan'ın bile şiddetli tepkisine yol açacaktı. Amaçlanan ve hedeflenen bu muydu? Bütün bunlardan sonra dönüp de 'Galatasaray bu işi baştan biliyordu, itiraz etmeleri yersiz, aynı şampiyonluğun iki kez kazanılması gibi bir durumdan söz edilemez' diyebilir miyiz?

Kaldı ki Sarı Kırmızılı takım o güne kadar yürürlükteki kurallara göre küme düşmüş olması gerektiğini herkesin söylediği bir rakiple şampiyonluk mücadelesi yapmak zorunda kaldı. Bunun onların psikolojisi üzerinde yarattığı tahribatla ilgili düşünme zahmetine girmiş tek kişi var mıdır?

Fenerbahçe sürecin mağduru olarak saha dışında verdiği mücadeleyle gelişmeleri tersine çevirmeyi başardı. Saha içinde de büyük bir başarı sergilendi ve şampiyonluğu kazanmaya da çok yaklaşıldı. Ancak son 90 dakikada herşey kendi ellerindeyken kaybetmek, onlar için de yıkıcı oldu.

Yoksa Türk Telekom Arena'daki maçın kaybedilmesi halinde farkın 8 puana çıkmasıyla kaybedilecek bir şampiyonluk Fenerbahçe'yi bu kadar etkilemeyecekti. Çünkü şampiyonluğu Galatasaray'ın zaten hak ettiğini onlar arasında da söyleyebilenler zaten vardı.

İşte bütün bu saçmalıklar nedeniyle 'Galatasaray aynı şampiyonluğu iki kez kazanmak zorunda kaldı' söyleminde bir yanlışlık ve haksızlık yok. TFF'nin yetersizliği yüzünden futbolumuzun berbat bir açmaza düştüğü gerçeği var.

Muslera'nın penaltısı saygısızlık mıydı?

Sevgili ve acılı memleketimiz tarihin hiçbir döneminde bir fikir ülkesi olmadı. Bu topraklarda hiçbir fikir akımı yeşermedi, dünya çapında fikir adamları yetiştirilemedi. Yetişenler de pek ilgi görmedi. Onun yerine palavradan tartışmalar her zaman hayatımızda önemli bir yer tuttu. Bunlardan biri de Muslera'nın Manisaspör maçında penaltı atmasıydı. Takımdaki bütün oyuncuların gol atmış, sadece onun bu işi yapamamış olması nedeniyle bir hoşluk olsun diye ona penaltı attırıldı ve sonrasında kıyamet koptu. Aman efendim, bu düşmüş olan rakibe saygısızlık mı da bilmem neymiş... Sporun ruhuna uygun değilmiş, centilmenliğe de sığmazmış, falanmış da filanmış...

Bunu söyleyenler arasında hayatının hiçbir boyutunda centilmenlikle hiçbir ilgisi bulunmamış bir yığın insan da bulunuyordu doğal olarak. "Vur-kır-parçala/Bu maçı kazan" ülkesinin insanları bir anda tepeden tırnağa centilmen kesilmişlerdi. Çünkü başkalarının sırtından centilmenlik gösterisi yapmak kolaydı. Bunlar artık Galatasaray'ın durdurulamayacağını gören ve bundan rahatsızlık duyan kesimlerin onu vurabilmek için ürettikleri uydurmalarından başka birşey değildi. Ancak elbette ki yeterince müşterisi vardı ve bu sayede rahatlıkla dolaşıma sokulabiliyor, kerli-ferli adamlar bu konuda sanki çok önemli şeyler söylüyormuşcasına gevezelik edebiliyorlardı...

Yardımcı hoca seçmenin önemi

Bu sezonki şampiyonlukta Terim'in yardımcı seçmekteki özeni de sözü edilmeye değer bir etken. Hasan Şaş, Ümit Davala ve Taffarel değişik özellikleriyle bir 'ekip' oluşmasında önemli katkıda bulundular. Elbette ki ekibin öteki adamları da aynı özenle seçildi.

Çoğumuz Hasan Şaş'ı tanıdığımızı sanırız ama onun yardımcı olarak ne gibi katkılarda bulunacağını pek bilmeyiz. Büyük takımda oynamanın, kazanma hırsının, bunun için sonuna kadar mücadele etmenin gereğini oyunculara öğretenlerden biri odur. Futbolculara Galatasaray'ın ne olduğunu her dakika hatırlatacak, o formanın onuru için saha içinde ve dışında nasıl davranılması gerektiğini onun kadar iyi anlatacak pek az kişi vardır.

Ümit Davala, uzun yıllar yurtdışında oynamış olmasının yanısıra Almanca ve İngilizce biliyor oluşuyla dünyanın her yerinde bu işi yapabilecek çapta bir teknik direktör adayıdır. Değişik ülkelerden gelen oyuncularla kurduğu diyalogun, onlardan alınacak verim konusunda kuşkusuz ki önemli bir katkısı vardır. Terim ve Şaş'ın taşkınlıklarını o bölgede dengeleyecek kişi de odur. Taffarel, Dünya Kupası kazanmış bir kaleci olmanın getirdiği bilgi ve deneyim birikiminin de ötesinde bir takım için çok gerekli niteliklere sahiptir. Güler yüzü ve inançlı kişiliğiyle takıma hep olumlu elektrik verir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Milliler maç kazanmalı

Ahmet akır 2012.05.24

Milli Takım yeni bir dönemin ilk adımlarını atıyor. Slovakya ile oynanan hazırlık maçını bir kenara bırakırsak Abdullah Avcı'nın sıkı mesaisi bu akşamki maçla başlıyor.

Gürcistan karşısında vereceğimiz sınavın ardından yapılacak olan 4 maç Milli Takım'ın 2014 elemeleri öncesindeki en yoğun çalışması olacak.

Öncelikle şunu söyleyelim ki Avcı doğru bir çalışma anlayışı içinde. Milli Takım'ın 2012'nin dışında kaldığı dönemde sanki orada oynuyormuşuzcasına yoğun bir program uygulamak akıllıca. Ancak bu kadarı yeterli değil. Başka adımlar da atmak gerekiyor. Onların başında da maç kazanmak geliyor.

Bugüne kadar teknik adamlar hazırlık dönemleriyle ilgili hep aynı şeyleri söylediler: Ders aldık, eksiklerimizi gördük, hazırlık maçlarında sonucun önemi yok, bazı oyuncularını görmek istedik, falan filan...

Bunların bazıları doğru olabilir ama sonuçta hiçbir geçerliliği yok. Hele hazırlık maçlarında sonucun önemli olmadığı lafı, koskoca bir yalan! Bu karşılaşmalar o kadar önemli ki bunu anladığımızda korkarız çok geç olacak.

En başta bu maçlar için de puan veriliyor ve dünya sıralamasındaki yerimiz belirleniyor. Şu anda 33. sıradayız. Bu da pek iç açıcı bir durum değil. Hatta bu nedenle çok büyük sıkıntılarla karşılaşabiliriz. O bakımdan mutlaka maç kazanmamız gerekiyor.

Sadece bunun için değil, Milli Takım'ın moral ve güven kazanması, galibiyet alışkanlığı edinmesi gibi çok önemli nedenlerle de maç kazanmamız gerekiyor. Bitmedi, bu memlekette zeminin ne kadar kaygan olabildiğini gösteren sayısız olay yaşandı. Abdullah Avcı'yı bugünkü Federasyon göreve getirmede. Dolayısıyla onun hakkında 'yıldırım' hızıyla bir karar değişikliği söz konusu olabilir. Yani Avcı'nın koltuğunu koruyabilmesi için de maç kazanması gerekiyor.

Bizim Milli Takım'ın pek doğru bulmadığım bir hazırlık maçları anlayışı var. Dünyada ileri ülkeler milli takımlarının 7-8 banko oyuncusuyla hazırlık maçlarına çıkıyor, onların yanındaki 3-4 oyuncunun performansına bakıyor. Bizse Milli Takım'da oynama şansının pek yüksek olmadığı bilinen 11 oyuncuyla sahaya çıkmakta sakınca görmeyebiliyoruz!

Bu, aynı zamanda oyunculara da yapılan bir haksızlık. Çünkü böyle bir milli takımda kendilerini gösterebilme şansı da azalıyor. Bu anlayışla yapılan maçlardaki yenilgiler hem dünya sıralamasında gerileyeşimize yol açıyor hem de bazı oyuncularını kazanmadan kaybedebiliyoruz.

Dolayısıyla Avcı'nın mümkün olduğu kadar kısa sürede 'Benim Milli Takım'ım budur' diyebileceği bir noktaya gelmesinde yarar var. 'Şunu arıyoruz, bunu deniyoruz' mazeretleriyle uğranılacak kayıplar Avcı'nın ayağının altındaki zeminin çok hızlı biçimde kayganlaşmasından başka sonuç vermez.

Portekiz dışındaki rakiplerin tümü yenebileceğimiz ekipler. Ancak geçmişte onlardan çok daha güçsüz rakiplere bile yenilmeyi başardığımızı biliyoruz. Hele böyle maçlar söz konusu olduğunda, sanki kazanarak hazırlık yapılamamış gibi bir anlayış içinde olabiliyoruz. Artık bu durum değişmeli, Milli Takım maç kazanmalı, en iyi hazırlık odur!

Kazanmak önemli de...

Ahmet Çakır 2012.05.25

Milli Takım'ın hazırlık döneminde karşılaşıcağı rakipler arasında en zayıfı Gürcistan. Kuzeydoğu komşumuz, FIFA dünya sıralamasında 95. durumda. Biz 33. sırada bulunmaktan yakınıyoruz ve haklıyız da.

20.likten aşağı düşmeyecek düzeydeyiz ama dönemsel çuvallamaları çok sık yaşadığımız için bu sıkıntıyı çekiyoruz.

Kadro olarak bu tür hazırlık anlayışını benimsemediğimi maçtan önce yazdım. Arda Turan, Selçuk Şahin ve Burak Yılmaz gibi şu anda Milli Takım'ın temel taşları sayılabilecek oyuncuların sahada olduğu hazırlık maçlarının daha doğru olduğuna inanıyorum. Neyse ki sahadaki takım 'hazırlık maçlarında mutlaka yenilmek gerekir' düşüncesinde değildi.

Özellikle hemen hiçbirimizin tanımadığı Sercan Sararer'in soldan getirdiği topla Hamit'in kafasından gelen ilk golümüz önemliydi. Çünkü bu tür pozisyonlar bulmakta da zorlanıyoruz; bunları değerlendirmekte de. Sonrasında da böylesi pozisyonlar üretmeyi sürdürdük ama sadece birinden yararlanıp 'buna da şükür' dedik.

Oyuna tam olarak ağırlığımızı koyamayışımızın nedeni bunu yapabilecek oyuncularımızın kulübede oluşuydu. Bu yüzden kopuk kopuk oy namak zorunda kaldık ama M.Topal ve Hamit'in deneyimi, Nuri'nin yeteneği, Gökhan ve Sercan'ın çalışkanlığı ilk yarıda istediğimizi elde etmeye yetti. Ancak savunmadaki dağınıklığımız boşverilecek gibi değildi.

Özellikle ikinci yarının başında savunmanın daha da ağırlaşan uyku hali rakibin gollük pozisyonlar bulmasını sağladı. Hemen ardından da golleri geldi; ikinciye de Cenk inanılmaz biçimde önledi. Bu bölümde yaşadığımız dağınıklık 'Biz bu işi beceremeyeceğiz' yılgınlığına yol açacak türdendi. Hep aynı hatalar ve çok zayıf rakipler karşısında yaşanan bıktırıcı bir perişanlık! Yeter artık!

Abdullah Avcı durumu görüp hemen Arda ve Selçuk kozlarını oynadı. Oyuna yeniden egemen olup rakip alana geçmeyi becerdik ama bu kez de bir başka hastalığımız ortaya çıktı. Her oyuncu kendi başına oynamaya çalıştı. Pas hataları yüzünden ataklar başlamadan bitti, top kayıpları yüzünden de rakibe sürekli umut verdik. Zaten takım bütünlüğünden uzaktık, sürekli değişikliklerle de buna bir mazeret bulmuş olduk.

Sahada kaybolduğumuz ikinci yarıda Arda ve Selçuk'un çabasına, Gürcistan savunmasının da penaltı için gösterdiği gayret eklenince bir soluk alabildik. Seyretmeyenler inanmayacaktır, koskoca ikinci 45 dakikadaki tek pozisyonumuz buydu, diyebilirim. Hadi bir de Arda'nın kaptığı topta kimseyi göremeyip çok çaprazdan kendi vurmak zorunda kalışı... Cenk'in yerine giren kalecimiz Mert Günok'un kurtarışı da yapabildiğimiz öteki sözü edilmeye değer işti.

75 milyonluk ülkeden her durumda üst düzey 30 adam çıkacağını da Abdullah Avcı'nın bundan çok daha iyisini yapabileceğini de biliyor ve inanıyorum. Arayış, tarayış, hazırlık, geleceğin takımını kurmak filan kuşkusuz ki önemli ama bunlardan yola çıkıp hedefe yürümeyi zorlaştıran mazeret arayışlarını bırakmalıyız. Artık daha sağlam adımlar atmak gerekiyor. Avcı'dan da Milli Takım'dan da beklenen bu. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Güzellikleri yok eden savunma perişanlığı

Ahmet Çakır 2012.05.27

İlkinde oranla çok daha iyi bir maç oynadık. Ayrıca hazırlık maçlarının nasıl yapılması gerektiği yolundaki kişisel düşüncelerimize de uygun bir denemeydi. Pek çok şeyi iyi, doğru ve güzel yaptık ama kazanmayı beceremedik diye üzüldükten yenildik. Böylece yaptığımız güzel işler boşa gitti, çok yazık oldu. 'İyi hazırlık maçı yenilerek yapılır' hastalığımız bir kez daha kendini gösterdi.

Finlandiya FIFA Dünya sıralamasında 49. durumda. Yani Gürcistan'dan çok daha yukarılarda. Abdullah Avcı bunu dikkate alan bir kadro düzenlemesine gitmişti. Elbette ki güzel futbol iyi futbolcularla oynanıyor. Ancak bizim iyi oyuncularımız da hazırlık maçlarına pek kulak asmıyor. Hocalarımız da bu ikilemi aşamadıklarından hazırlık maçlarında sonucun önemli olmadığı türünden büyüklere masallar anlatmak zorunda kalıyor. Bu kez durumun biraz değiştiğini görüp sevindik.

Emre Belözoğlu, Arda ve Caner'in çabasıyla iyi oynuyormuş gibi görünmeyi yeterli sayınca Rüştü son maçındaki mutlak gollük kurtarılar yapmasına karşın 20. dakikaya gelmeden topu ağırlığımızda bulduk. Gürcistan maçındaki savunma perişanlığımızın bu karşılaşmada da sürmesi endişe vericiydi. Rakibin Moskova doğumlu, çifte vatandaş, en değerli oyuncusu olma özelliklerini taşıyan Eremenko, Rüştü'ye son milli golü atan oyuncu olurken onu engellemeye çalışan biri yok gibiydi.

Arda'nın pas kalitesiyle Burak'ın arada bir ofsayta dikkat edebilmesi sayesinde çok kısa süre yenik oynadık. Eşitlik golümüzün ardından da 'Evet, böyle olmalı' denilecek seviyeye çıktık. Ortaaalanda iyi top kullandık, kanatlardan Arda, Hamit ve Caner'le etkili geldik. Ancak hücumda biraz dağınıklık yaşadık; bu nedenle sonuca gidemedik. Bunu maçın 70. dakikasına kadar sürdürebildik. Sonrasında önce düşünce, ardından da fizik olarak dağıldık.

Caner'in kafa ve ayak vuruşlarının yetersizliği de gole ulaşmada bir başka engel oldu. Özellikle ikinci yarının başındaki olağanüstü baskımızdan gol çıkarmakta epeyce zorlandık ama neyse ki yine Burak'la bu sıkıntıyı da aştık. Bunda da Arda'nın oyun zekasının payı büyüktü. Ancak La Liga ve UEFA Avrupa Ligi yorgunu Arda'nın oyunun tamamında sahada kalması gerekli miydi, diye düşünmeden edemedik.

Öne geçtikten maçı daha rahat kazanabilecekken rakibin neredeyse ikinci yarıdaki ilk çıkışında olmayacak bir gol yedik. Sonra bir daha! Finlandiya başka hiçbir rakip karşısında bulamayacağı golleri bize atarak canımızı sıktı. Futbol adına ortaya koyduğumuz hiç de azımsanmayacak değer karşılığını alamadık; onun yerine zayıf rakipten ders aldık. Ancak bu derslerin hiçbir yararının olmadığını bildiğimizden yine bunaldık.

Hiddink'in pek adam yerine koymadığı Mehmet Topal'ın A.Avcı'nın kilit oyuncusu gibi görünüşü ilginç. Hocamız bu durumu daha iyi düşünmeli. Ayrıca Umut'un oyuna hep görünmeyen nitelikte katkıda bulunma özelliğinden başka bir yanının gelişmemiş olması da sıkıntıya yol açtı. Burak'la verimli bir işbirliği içine giremedi. Savunmamızsa ciddi bir sorun. Her duran top bir faciaya yol açıyor. En zayıf rakipler karşısında bile neyi nasıl yapacağımızı bilemiyoruz. Bu kayıp nedeniyle yasa bürünmemiz filan gerekmiyor ama maç kazanmayı nasıl öğreneceğimizi de merak etmemek elde değil. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu utanca mahkûm muyuz?

Ahmet Çakır 2012.05.29

Sizi doğrudan ilgilendirmeyen bir durum nedeniyle utancınızdan yerin dibine girdiğinizi hissettiğiniz oldu mu hiç? Olmuştur. Her insan buna benzer durumlar yaşar.

Önem derecesi ve hissedilme şiddeti mutlaka değişir ama illa ki vardır böyle durumlar her insanın hayatında.

Hayır, Milli Takım'ın oynadığı ya da oynayamadığı futbol, kazanamadığı maçlar, katılamadığı turnuvalar filan değil utandırıcı olan. Hatta seyircilerimizin sahaya girmeleri ve başka tatsız davranışları da üzerinde durmaya değmez; bunlar dünya futboluna bir armağanımız olarak kabul edilebilir.

Ne olacaktı yani! Uluslararası kurallara filan pek kulak asmadan kendi ölçülerimiz içinde zar-zor oynamaya çalıştığımız bu güzel oyuna yeni boyutlar mı getirecektik? Yeni bir sistem ya da taktik mi icat edecektik? Vur-kır-parçala diyerek tribün güzellikleri mi oluşturacaktık? Bizim katkımız da bu şekilde oluversin...

A2 takımımız Fransa'nın Toulon kentindeki geleneksel turnuvaya katılıyor. İlk maçında Japonya'yı 2-0 yenmesi iyi bir sonuç. İkinci maçında Mısır karşısında ilk dakikalarda golü buluyor ama sonrasında rakibimiz tek kale oynuyor ve karşılaşma 1-1 bitiyor. Sıra geliyor Hollanda maçına...

O karşılaşmanın ilk dakikalarında yediğimiz gole karşılık verebilecek durumda değiliz. Oyuncularımızın büyük bir bölümü Süper Lig takımlarında yer alıyor ve bazıları geleceğin yıldız adayları olarak gösteriliyor. Ancak oynamaya çalıştıkları futbol tam bir felaket!

Ne pas verebiliyor, ne çalım atabiliyor, ne şut çekebiliyor ne de savunma yapabiliyorlar! Kollektif oyun, yardımlaşma, kademe anlayışı filan gibisinden günümüz futbolunun bellibaşlı özelliklerinden habersiz gibi görünen tuhaf bir oyun oynamaya çalışıyorlar.

Maç tam bir işkence şeklinde sürüyor. Neyse ki öteki maçtan gelen haber, bizim Hollanda ile birlikte gruptan çıkmamızı sağlayacak türden. Fakat o da ne? Bu, yeni bir utanca yol açıyor. Daha önce GS-Sturm Graz Ş.Ligi maçının son dakikalarında yaşanan durum tekrarlanıyor. Utancımıza rakibimiz de ortak oluyor; iki taraf karşı alana geçmeden top çevirerek dakikaları yoketmeyi uygun buluyor.

Hayır, bu da değil insanı utancından yerin dibine sokan. İki tarafın da artık oynamaktan vazgeçtiği böyle bir maçta ıvırzıvır denilebilecek bir faulün ardından bir oyuncumuz Meksikalı bir hakeme tepki göstermekle kalmıyor, kafa atma girişiminde bulunuyor ve bunu çok sert olmasa da uyguluyor!

Utancımdan ne yapacağımı şaşırtıyor, ter içinde kalıyorum bir anda... Sonra internete girip oyuncunun kimlik bilgilerine bakıyorum. Çok ilginç, Hollanda pasaportu da var görünüyor adını anmak istemediğim oyuncunun. Akla sığmaz çirkinlikteki davranışını 'gençliğine verelim' denilebilecek gibi de değil, 23 yaşı çoktan geride bırakmış...

Bu oyuncu Süper Lig'in önemli bir takımında oynuyor. 21 ve 19 Yaşaltı takımlarımızda toplam 27 kez yer almış, sıkı durun bütün bu özellikleriyle de kaptanlığa layık görülmüş bir oyuncu bu. Ortada hiçbir sorun ya da sıkıntı yokken maçın hakemine kafa atabilen bir mahalle kabadayısı...

Biz futbolun saha içi ve dışı durumlarıyla ilgili olarak görebildiğimizden çok daha kötü durumdayız. Şike olayıyla ilgili olarak yaşadığımız perişanlığın yanısıra hemen her maçta olay çıkması, bu çirkinliklerin uluslararası alana da taşınması ne kadar acı bir durumda olduğumuzu gösteriyor.

İnsan böyle durumlarda, keşke bir federasyonumuz olsa da hemen Meksikalı hakeme bir özür yazısı yazsa, bu oyuncunun bir daha hiçbir milli takımda oynamama cezasıyla birlikte 1 yıl süreyle ligde oynamaktan da men edilmesi gibi kararlar alabilse, diye düşünüyor. Bu kararlar, sayıları hiç az olmayan, Ay Yıldızlı formayı taşımanın ne demek olduğunu bilmeyen öteki mahalle kabadayılarına ders olsa, diye hayallere sığınmak istiyor...

Evet, ah, keşke bir federasyonumuz olsa da bizi bu utançlara mahkum olmaktan kurtarabilse...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İşte böyle Türkiye!

Ahmet Çakır 2012.06.03

Bugünkü gazetelerde içinde 'Umut' olan bir yığın başlık göreceksiniz. Hepsi doğru ve haklıdır. Belki de İngiltere'den sonra karşısında en korkunç bilançoya sahip olduğumuz Portekiz'i hazırlık maçında da olsa deplasmanda yenmek sanıldığından çok daha önemli bir olaydır. Hatta bu galibiyet, sancılı futbolumuz açısından bir dönüm noktası olarak bile görülebilir.

Portekiz ne hazırlık döneminde ne de resmî maçlarda karşılaşmak istenecek türden bir rakip. Dünya sıralamasında bizim bugüne kadar ulaşmanın hayalini bile kurmadığımız kadar yukarıdalar. Ancak son iki maçlarında pek de güçlü sayılamayacak rakiplere gol bile atamayışları da dönemsel bir sancı çektiklerini gösteriyordu. Biz de bundan yararlanmayı çok iyi becerdik.

Hocamız arama-tarama işini daha fazla uzatmayıp 'benim milli takımım budur' noktasına gelmiş gibi. Elbette ki savunmada epeyce değişiklik olabilir. Gökhan Gönül ve Hakan Balta bu takımın banko adamları. Göbekte de Ömer Toprak olur da Bekir biraz zor gibi... Ortaaalanda Selçuk İnan ve Nuri elbette ki olacak ama 'kadromuz budur' denilebilir.

Aslında pek parlak bir oyun oynamadan beklediğimizden fazlasını bulduk. Kalemizde daha çok tehlike yaşadık ama Hamit'in direkte patlayan serbest atışının ardından golü bulduk. Üstelik, Umut için 'sadece koşmakla milli olunmaz, fayda üretmek lazım' diye homurdanacağımız dönemde onun golü ayrıca önemliydi. Hele ikinci yarının başındaki ikinci golü, onun uzun yıllar o formayı taşımayı hak ettiğini gösterecek kadar değerliydi.

Savunmadan top çıkarırken olmadık hatalar yapmamız, ortaaalanda iyi top kullanamayışımız, oyun üstünlüğünün rakibe geçmesine yol açtı. Ancak onlar da takım bütünlüğü açısından sorunlu görünüyorlardı.

Ronaldo ve Nani gibi çok yetenekli adamların verimsiz kalışı, Almeida'nın da Beşiktaş'takinden pek farkı olmayan performansı şansımız sayılırdı.

İki farklı öne geçmenin de güveniyle biraz oynar gibi yapmaya başladığımız dakikalarda Burak'ın ofsayt dikkatinin olmayışı yüzünden bundan sonuç çıkaramadık. Bunun hemen ardından Nani'nin golü ise 'bu sığa kar dayanmaz' denebilecek bir doğal gelişmeydi. Burak'ın dağınıklığı bizim adımıza tehlikeli olmaya başlayınca da oyundan alınması kaçınılmazdı.

Kaleci Volkan, kurtardığı Ronaldo penaltısı ve öteki yaptıklarıyla maçın kader adamı oldu. 70'ten sonra A.Avcı'nın Nuri ve Selçuk İnan'ı oyuna alarak ortaalandaki topa sahip olma isteği doğru bir hamleydi. Ancak hem bu hesap tutmadı hem Hasan Ali'nin tutukluğu sorunu büyüttü. Rakibin baskısını kırmak bir yana oyun tek kale maça dönüştü. Neyse ki gol becerisi sorununu aşamadılar.

Son 20 dakikadaki belki de tek atağımızın hem de kendi kalelerine attıkları golle sonuçlanması 'Hiç darılmayın Portekizli arkadaşlarımız, bu maç bize yazılmış' denilebilecek bir olaydı. Tekrara düşmekten kaçınmayacağım: Sadece hazırlık döneminin değil son yılların en önemli galibiyetlerinden birini elde ettik. Dünya sıralamasında yükselecek oluşumuzun yanında Milli Takım'ın maç kazanma güveni açısından müthiş bir iş başardık. Bu, yeni bir dönemin başlangıcı olabilecek kadar önemli.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bilanço ve morali düzeltmek

Ahmet Çakır 2012.06.04

Avusturya kampındaki üçüncü hazırlık maçımızda Bulgaristan'ı yenmemiz bile sanıldığından çok daha önemli bir durumdu. Hayır, sadece 3 gün önce Hollanda gibi güçlü bir ekibi devirmiş komşumuza üstünlük sağlamamız değil önemli olan. Kendimizi onlardan çok yukarıda sanırken 20 yıldır yenemediğimizi hatırlamak insanı sarsan...

İş bununla da kalmadı, 57 yıl aradan sonra hem de deplasmanda Avrupa'nın en güçlü takımlarından birini yenmeyi başardık. Portekiz karşısında yıllardır gol atmayı bile beceremez durumdaydık. Ayrıca son 1 yıl içinde yaşadıklarımız düşünülürse Milli Takım'ın bu beklenmedik sıçrayışının pek çok bakımdan umut ve mutluluk verici olduğu kolaylıkla anlaşılır. Buradan hareketle yukarı doğru gidebiliriz.

Avrupa'da en olmadık rakipler karşısında bile eksi bilançoya sahibiz ama onlardan çok üstün sanıyoruz kendimizi. İşte dünya sıralamasında bizim çok altımızda olan Finlandiya karşısında bile yenilgimiz galibiyetimizden 2 maç daha fazla (Yeri gelmişken bir düzeltme yapmam gerekiyor: Finlandiya'nın FIFA dünya sıralamasında 49. olduğunu yazmıştım, hata yapmışım. 49. sırada son oynayacağımız rakibimiz Ukrayna bulunuyor, Finlandiya 79. Düzeltir, özür dilerim). Bu bilançoların hepsini düzeltmek hedeflerimizden biri olmalı. Onun için de hazırlık maçlarında sonucun önemli olmadığı masalından vazgeçmeliyiz. Evet, Portekiz karşısında da pek birşey oynamadık ama yenilseydik daha iyi hazırlık mı yapmış olacaktık? Tam tersine kendimize olan güvenimizi büsbütün yitirmiş olarak dönecektik Lizbon'dan. Şimdiye çok farklı bir noktadayız.

Abdullah Avcı'nın kadro ve taktik anlayış anlamında 'arayış' olayını uzatmadan belli bir 11'le sahaya çıkmaya başlaması önemli. Ne kadar ararsanız arayıp bulabileceğiniz 11 aşağı-yukarı belli. Sakatlıklar nedeniyle bunların henüz hiçbir maçta biraraya gelemeyişi elbette ki talihsizlik ama bu hep olacak. 'Benim takımım budur' diyebilmek önemli bir aşama. Milli Takım'ın eylül başındaki resmi maçlara çıkabilecek kadrosunun şöyle olacağı bir kehanet değil: Volkan Demirel-Gökhan Gönül, Ömer Toprak, Egemen Korkmaz, Hakan Balta - Hamit Altıntop, Selçuk İnan, Emre Belözoğlu (Nuri Şahin), Arda Turan-Burak Yılmaz, Umut Bulut (Sercan Sararer). Savunmada Semih Kaya, Hasan Ali Kaldırım, orta alanda Mehmet Topal, Caner Erkin, hücumda Tunay Torun, Gökhan Töre, Mustafa Pektemek gibi oyuncular da elbette ki bu kadroda yer alacaktır.

Milli Takım bir üstyapı kurumu. 75 milyonluk ülkenin ve yurtdışındaki 3 milyonluk ek potansiyelin her zaman sahaya çıkarabileceği 30 dolayında oyuncusu olacaktır. Bunlarla ilgili olarak 'şunu arıyorum, bunu tarıyorum' gibisinden işlerle vakit kaybetme ve mazeret üretme hastalığının geride kalmaya başladığını görebilmek sevindiricidir.

'Bu utanca mahkum muyuz?' adlı yazımda konu ettiğim durumla ilgili ne yazık ki üzücü gelişmeler söz konusu. İlgili ve yetkililer konuyla ilgili bir duyarlılık içinde görünmüyor... A2 Milli Takımı Teknik Direktörü Gökhan Keskin, oyunculuğu döneminde tam bir centilmendi. Hem çok başarılı bir oyuncu hem de örnek sporcuydu.

Onun, Meksikalı hakeme kafa atan takım kaptanını hiç duraksamasız memlekete göndereceğini düşünüyordum. Oysa 'Maçı Eurosport verdi, gören olmamıştır' gibi bir yaklaşımla Fransa ile oynayacağımız yarı final maçında kırmızı kart cezası kaptanımızdan yoksun kalacağımız gibi bir hayıflanma içindeki açıklamasını okuyup üzüldüm. Ayrıca, başkalarının 19 Yaşaltı takımlarıyla katıldığı bu 'gençlik festivaline' bizim nasıl olup da 24-25 yaşındaki oyunculardan kurulu bir takımla oynamamıza izin verildiğine de akıl erdiremedim. O halimizle bile turnuvanın en kötü takımları arasındaydık. Bir futbol mucizesiyle finale kadar geldik, orada Meksika karşısında 3-0'lık yenilgiyle boyumuzun ölçüsünü aldık.

Eurosport Türkiye Sorumlusu Bağış Erten arkadaşımından rica ediyorum. O utandırıcı görüntüyü TFF yetkililerinin ilgisine ve bilgisine sunmanın bir yolunu bulmak herhalde zor değildir. Uluslararası bir maçta hakeme kafa atmak gibisinden bir utancı bize yaşatan oyuncuya gereken cezayı vermek bir yana hâlâ milli takım kapılarının açık olduğunu görmek insanı umutsuzluğa düşürüyor. Bu kadar mı spor ahlakından ve erdeminden uzağa düştük? Bu kadar mı sporun evrensel değerlerini umursamaz hale geldik? Bu anlayışla nereye varabileceğimizi sanıyoruz?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Avcı iyi iş çıkardı

Ahmet Çakır 2012.06.06

Ukrayna karşısında yine doğru bulmadığım 'hazırlık maçı' formatına dönmüş gibiydik ama sakatlıklar nedeniyle bu biraz zorunlu sayılırdı.

Ayrıca Bulgaristan ve Portekiz galibiyetlerinden sonra Milli Takım'ın umut verici bir yola girdiği açıktı. Nitekim takımımız da bu güvenle oynadı. Maç kazanarak daha iyi hazırlık yapılacağını hepimiz öğreniyoruz.

İlk 45 dakika sadece ortaalan ve savunma idmanı yapar durumdaydık ama ilk pozisyonda golü buluşumuz yabana atılacak bir verimlilik değildi. Golde Caner'in becerisi kadar hatta daha fazlası M.Pektemek'in topu getirişinde vardı. Hücum oyuncularındaki değişikliğin yanı sıra Arda'nın ileri ikilinin arkasında denenmesi de bu bölgedeki etkinliğimizi azaltan tercihler oldu. Arda'nın ilk göze görüldüğü günlerden bu yana 'Ben de teknik direktör olsam onu forvet arkası oynatırdım' dediğim çok oldu ama Avcı'nın bu yöndeki arayışı gereksiz çünkü iyi sonuç vermediği defalarca görüldü. Hamit'in çok fazla geri dönmesi, Hasan Ali'nin hemen hiç çıkamayışı, Nuri'nin beklenenin altında kalışı, Gökhan Töre'nin verimsizliği hücum yönündeki öteki sıkıntılarımızdı.

Neyse ki rakibimiz de hazırlık havasındaydı ve bu bizim işimize yaradı. Ancak Blochin ikinci yarıda hamle yaptı. Belli ki Avusturya yenilgisinin ardından üst üste iki kayıpla Avrupa Şampiyonası'na başlamak istemiyorlardı. Bizimse koskoca 45 dakikayı vakit geçirerek tamamlama düşüncemiz oyunun tek kale maça dönüşmesine neden oldu. A.Avcı da bunu görüp önlemi aldı.

Tam yemeye hazır olduğumuz dakikalarda ikinciye bulmamız, bu dönemdeki maçlarda becerebildiğimiz en önemli işti. İlk yarıda M.Topal'ın kaptığı topu iyi değerlendiremeyişi dışında ele geçirdiğimiz ikinci pozisyonda yine golü bulmamız inanılması güç bir verimlilikti. Nuri'nin zekâsı, Tunay'ın dikkati ve M.Pektemek'in bitiriciliği bu golde gözümüzü okşadı...

Sonrasında H.Altıntop'un serbest atışının direktten dönmesi maçtaki tek talihsizliğimiz gibiydi... Savunmadaki basit hatalarımız ve topu oyuna sokmaktaki yetersizliğimiz başta olmak üzere hâlâ bir yığın eksikimiz var ama kazanmayı becerebilmemiz sanıldığından yüz kat daha önemli. Hatta Milli Takım'ın tarihi boyunca peş peşe 5 maçın 4'ünü kazandığı başka bir dönemi hatırlamıyorum; hem de hiç yabana atılmayacak rakipler karşısında...

Abartmaya gerek yok ama bu hazırlık döneminde Avcı'nın iyi iş çıkardığını mutlaka söylemeliyiz. Bu dönem onun için de önemli bir sınavdı, takımıyla birlikte başarıyla geçti. Sonrasının daha güzel olacağına artık inanabiliriz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İlginç bir açılış

Ahmet Çakır 2012.06.09

Yunanistan'ın 2004 Avrupa Şampiyonası'ndaki zaferi dünya futbol tarihinin en tuhaf olaylarından biriydi.

Böyle bir başarıyı kimse küçümseyemez. Ancak Komşu'nun o düzeyi sürekli koruyabilen bir takım olduğu da söylenemez. Yaşlanmış, pasif ve sıkıcı futbollarıyla bu şampiyonada da yapabilecekleri fazla birşey yoktu.

Nitekim ilk 45 dakikada işleri bitmiş gibiydi. Evsahibi Polonya attığı golün yanında mutlak gollük iki pozisyondan daha yararlanamamış, yetmiyormuş gibi Yunanistan feci bir hakem hatasıyla en önemli

adamlarından birini, daha devre bitmeden kaybetmişti. Bu koşullarda Polonya güle oynaya kazanacak gibi görünüyordu.

10 kişi kalan takımın değil de sayısal avantajlı olanın çöktüğü hiç görülmemiş bir durum değildir. Ancak Polonya'nın ikinci yarıda yaşadığı perişanlık yine de böyle açıklanamaz. Evsahibi neredeyse hiç pozisyon bulamadığı maçta önce golü yedi, ardından penaltıda kalecisini kaybedip bütün avantajını yitirdi.

Gelgelelim, 35 yaşındaki Karagunnis, 100. milli maçında penaltıyı atamayıp hem kendisi hem ülkesi için azap oluşturdu. Doğrusunu isterseniz ikisinin de daha yukarılarda bir rolünün olamayacağı şampiyonayı hiç değilse puansız kapatmamış olma imkanını buldular. Evsahibi haliyle üzüldü, Yunanistan da pek sevinemedi.

Yunanistan'da Gekas'ın ilk 11'de oynaması, Polonya'da Kamil Grosicki ne zaman oyuna girecek diye bakmamız da şampiyona ile memleketten bir bağ kurabilmek için bulmaya çalıştığımız öteki bağlantılardı. Yunanistan ikinci yarıda 2008'in Türkiye gibi bir parıltılı sıçrama gösterdi ama varabileceği herhangi bir yer yok. Böylesi kuru gürültülere Polonya'dan başka pabuç bırakacak rakip bulamaz.

Gecenin ikinci maçında Rusya bu grubun mutlak favorisi olduğunu açık biçimde ortaya koydu. Çek Cumhuriyeti ise Polonya ya da Yunanistan'la ikincilik mücadelesi yapabilecek durumda bile görünmedi. Rusya, Arşavin'in önderliğinde sahaya kesin bir futbol üstünlüğü koyarken rakibi sadece seyretmekle yetindi. Özellikle ilk 45 dakikada Çek Cumhuriyeti sahada hiç yok gibiydi.

Sivok ve Baros'tan dolayı onları tutmaya hazırдық ama pek iler tutar halleri yoktu. Bu şampiyonanın ilkinin kazanıp toplam 4 kez final oynamış olmak gibi üstünlükleri olan Rusya sıkıntılı dönemlerin ardından yeniden ayağa kalktığını gösterdi. Büyük komşumuz, 2008 gibi bu turnuvanın da sözü edilmeye değer ekiplerinden biri olacağını ortaya koydu.

Ancak onların da bu şampiyonanın favorilerinden biri olduğunu söyleyebilmek yine de kolay değil. İspanya, Almanya, Hollanda hatta Fransa ve İtalya'nın bulunduğu bir ortamda zirve için daha fazlasını yapabilmek gerekiyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Herkes oynar Almanlar kazanır

Ahmet Çakır 2012.06.14

Klasik deyişle seyircilerin gole doyduğu bir akşam yaşadık.

İki karşılaşmadaki toplam 8 gol, şampiyonaya bu açıdan keyif katacak nitelikteydi. Futbol kalitesi dorukta olmasa da hareket ve heyecan açısından beklediğimizi bulduk.

Esprisi biraz bayatladı, ayrıca Bayern Münih'in devler ligi finalinde Chelsea'ye kaybetmesinin ardından pek geçerliliği de kalmadı ama olsun! Futbol hâlâ böyle bir oyun: Herkesin kolaylıkla oynayabildiği bu oyunu sonunda hep Almanlar kazanıyor. Oysa karşılaşma ilk maçını Danimarka'ya kaybetmiş bulunan Hollanda

açısından çok daha önemliydi. Onlar da bunun farkındaymış gibi başladılar. İlk pozisyonlar onlara yazıldı ama o kadar. Golü bulan yine Almanya idi. Hem de ilk önemli atağında...

Gomez'in bu işi ne kadar iyi becerdiğini elemelerde bize attığı golle yakından tanıklık etme olanağı bulmuştuk. Pek birşey oynamıyormuş gibi görünürken Hollanda karşısında aynı işi iki kez yapıp maça damgasını vurdu. Sonrasında Hollanda'nın neredeyse maç boyunca çırpınıp durması Van Persie'nin şapka çıkarılacak golüne kadar fazla bir anlam taşımadı. Bu golün Gomez'in yerini Klose'ye bıraktığı sırada oluşu da ilginçti.

Birinci turun belki de en önemli maçı olarak görülen karşılaşmanın son yarım saati heyecan fırtınası halinde geçti. Ancak Almanya bunun da çerisini bulmakta zorlanmadı. Oyunu tutma konusundaki becerileri ve takım savunmasındaki üstünlükleri Hollanda'ya başka bir gol olanağı vermeyecek düzeydeydi. Hem Hollanda'nın gruptan çıkabilme sıkıntısı hem de iki ülke arasındaki bazı tarihsel nedenlere dayalı sıkı rekabet nedeniyle 'kan gövdeyi götürür' gözüyle bakılan karşılaşmanın şampiyonanın en centilmence geçen karşılaşmalarından biri olması kayda değer bir noktaydı.

Akşamın ilk maçında futbolu basmakalıp laflarla yorumlamak isteyenler için bol veri vardı. Bu oyunu korkaklık-cesaret denklemi içinde anlatmaya çalışanlar da neredeyse bayram edecekli! 2 gol yiyene kadar Danimarka'nın pasifliği şaşırtıcıydı. Sonrasında aynı işi Portekiz yapıp beraberliğe düşerken olabilecekleri kestirmek hiç de zor değildi.

Portekiz'in nasıl bir sistemle oynadığını kestirebilmek kolay değil. Ronaldo ve Nani gibi yıldızlar üzerine kurulu hesaplar, ortaya takım oyunu görünümü çıkarmıyor. Eve çok erken dönebilirlerdi, Varela'nın biraz da şans golü şimdilik bunu önlemiş gibi ama galibiyetle bile tehlike geçmiş değil.

Grupta ikinci maçlar sonunda Almanya çıkmayı garantilerken Hollanda için de eve dönüşü önleyebilecek bir şans kalmamış gibi. Son maçta Almanya'nın Danimarka'ya puan verip Hollanda'yı kupa dışı bırakma olanağının ortaya çıkmış olması dışında Portekiz'in de Hollanda karşısında söylenecek son bir sözünün bulunduğu gerçeğini unutmadan...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sahne Ronaldo var

Ahmet Çakır 2012.06.18

Almanya maçının ilk yarısını, Hollanda karşılaşmasının da ikinci devresini izlemek gibi bir seçim sonrasında ve arada öteki maçta ne olduğuna da bakılarak verilen izlenimlerle bu yazı kaleme alınmıştır. Bilginiz olsun. Niye böyle yaptığımın bir açıklaması yok, içimden öyle geldi.

İyi ki öyle yapmışım, çünkü ilk iki maçta bir şey oynamadığı için eleştirilen Ronaldo, tek başına Hollanda'yı bu yarıda darmadağın etti. Attığı galibiyet golünden önce Nani'ye verdiği gol pası şampiyonada gördüğüm en kaliteli hareketti. Evet, Nani o topu kaleciye çarptırıp inanılmaz bir beceriksizlik sergiledi, ama her futbolseverin gözünde o bir gol pasıydı.

Sadece bu değil. Arkadaşlarına nefis pasları, öldürücü deparları, direktten dönen vuruşuyla maça her bakımdan damgasını vuran adamdı Ronaldo. Adeta 'Eleştirmek için acele etmeyin. Büyük futbolcu kolay olunmuyor' der gibiydi. Bundan sonrasında da takımının en büyük kozu ve şampiyonanın yıldızı olmaya adaydır.

Bayan Angela Merkel'e bu konuda katılıyorum: Almanya burada bizim de takımımız. Bunun için sadece tarihi nedenler değil, güncel bağlar da var. Mesut'un bu takımda oynaması onları tutmamız için yeterli. Ayrıca Löw'ün bizim memlekette çalışmış olması gibisinden akrabalıklar da önemsiz sayılamaz. Bir de şu bayat espiye lütfen katlanın: Almanlar kazanınca biz de galip sayılıyoruz ya, daha ne olsun!

Danimarka'nın çapı belli. Buna karşın 1992'de 'plajdan gelip kupayı kazandılar' şeklindeki kıta efsanesini üretmeyi başardılar. Üstelik Almanya karşısındaki bilançoları bizim rüyada bile göremeyeceğimiz kadar iyi. Zaten kazandıkları şampiyonanın finalinde de Almanya'yı yenmişlerdi. Bu maçta yedikleri gole hemen yanıt verebilmeleri yine onları epeyce zorlayacaklarını gösterir gibiydi. Ama 'sonunda Almanya kazanır' gerçeği karşısında yapabilecekleri bir şey de yoktu.

Kupanın favorileri arasında olmasa da o zirvenin eteklerinde mutlaka yer alan Hollanda, iki yenilgiden sonra sadece kendi galibiyetine değil, onu 'hazine' haline getirebilecek şansa da ihtiyacı vardı. Ancak kendi maçını bile kazanamadıktan sonra başkalarından bir beklentisi olamazdı. Bu ince hesapları geçin. Tek puan bile alamadan tarihi bir rezaletle eve dönmek zorunda kaldı Portakallar.

Aslında maçlar ve sonuçları 'ölüm grubu' yakıştırmasını haklı çıkaracak nitelikteydi. Bir başka grupta Çek Cumhuriyeti ve Yunanistan çeyrek finale çıkabilirken onlardan çok daha iyi takım olduğunu herkesin kabul edeçeği Hollanda ve Danimarka'nın eve dönmek zorunda kalması başka nasıl açıklanabilir.

Minik bir televizyon notuyla bitirelim: Özellikle Almanya maçlarını Hikmet Karaman hocanın yorumuyla izlemenin de yabana atılmayacak bir keyif olduğunu belirtelim. Özellikle Danimarka'nın hocası Molten Olsen'in ilk 10 dakikada verilen iki pozisyonun ardından yaptığı değişiklikleri görüp anlatması izleyenler için çok öğretici nitelikteydi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Verin Mesut'umuzu!

Ahmet Çakır 2012.06.21

Böyleleri sadece bizde yok, Alman'ın akılsızı da tutturmuş 'Mesut gibiler Alman değil. Milli Takım'da öz Alman oyuncuların yer almasını istiyoruz' diye ırkçılık yapıyor. Almanya bu tür faşist kafalardan çok çekti geçmişte. Belli ki daha da çekeceği var.

Eh, en azından Mesut'la ilgili olarak bundan bir yakınmamız olmaz. Madem istemiyorsunuz, verin o zaman Mesut'umuzu! Zaten o da gerçek bir Türk olduğunu maçlarda öfkelenideği zaman anadiliyle gösteriyor. Bir insan hangi dilden tepki gösteriyorsa kendini oraya ait hissediyor demektir, var mı ötesi!

Grup maçlarını tamamladığımız Avrupa Şampiyonası son derece ilginç ve keyifli geçiyor. Hele bütün maçlarda gol olması ve ortalamanın yüksekliği en keyifli durum. Gruptan çıkacak bazı takımların son dakikalara kadar belli olmayışı heyecanı da ayrı bir futbol tadı oluşturuyor.

Rusya, Hırvatistan ve Danimarka hatta İsveç gibi takımların dışarda kalıp Yunanistan ve Çek Cumhuriyeti'nin gruptan çıkması keyifleri kaçırdı ama futbol böyledir. Bunlar hemen her büyük şampiyonada yaşanır. Hatta futbolun bu kadar çok ilgi görmesinin nedenlerinden biri de bu tür sürprizlerdir.

Bir de 'biz nasıl burada değiliz' geyiği var ki televizyonlarda yorum yapan arkadaşlarımızın ilk günlerdeki en büyük sermayesiydi. Maçları ve oradaki futbolu yorumlamakta sıkıntı çekince bu konu adeta kurtarıcı oluyor. Bu şekilde oluşturulan ahlal vahlar korosuna gönüllü katılımcı çok fazla oluyor ve yorumcu da paçayı kurtarıyor.

Her büyük şampiyonada maçları anlatan arkadaşlarımızdan ve yorumculardan yakınılması âdettendir. Bu kez de aynı durum yaşanıyor. Oysa bütün arkadaşlarımız her zamanki gibi işlerini en iyi biçimde yababilme çabası içinde; sürekli bir araştırma ve kendilerini geliştirme sürecindeler.

Örneğin, Ersin Düzen arkadaşımız bunca yıldır Kallström olarak bildiğimiz İsveçli oyuncunun adının Kellström olarak söylendiğini bize anlattı. Tabii bu tür dikkat ve duyarlılıklar karşısında, bunca yıldır Steaua'nın Siteva şeklinde söylendiğini anlatamayışımız da aklımıza gelmiyor değil...

En büyük tepkiyi Ömer Üründül dostumuzun gördüğü söyleniyor. Oysa Üründül bu şampiyonada 'babacan yorumcu' boyutuna geçmiş durumda. Maçtaki birtakım aksaklıkları dile getirdikten sonra mutlaka arkasına 'kolay değil' ekini getiriyor. Yani oyuncu, teknik adam ve hakemlere son derece anlayışlı yaklaşıyor. Belki biraz eski ve kalıplaşmış ifadelerle maçları yorumluyor Üründül ama ondan pek çok şey öğrendiğimizi de gizlemeyelim.

Hikmet Karaman hoca işin tekniğine fazla dalıp yayıncılığın gereklerini unutuyor. İtalya'nın ilk maçında Balotelli ile ilgili olarak spiker arkadaşımız Karaman'a çok güzel bir pas verdi. Karaman bu pası değerlendirmek yerine vaziyeti idare etmeyi yeğledi: Efendim, yıldız futbolculara biraz tolerans gösterilebilir ama onların da disipline uyması gerekir, falan filan.

Oysa Balotelli'nin hayatı roman! Yetişme koşullarından tutun da İtalya gibi bir ülkede ilk siyahi milli futbolcu olma durumunun getirdikleri, futbol sosyolojisi boyutunda üzerinde uzun uzun konuşmayı gerektirecek nitelikte. Futbolun asla sadece futbol olmadığını Balotelli örneğiyle çok etkili biçimde anlatabilirsiniz.

Bu kadar önemli bir konuyu ortalama laflarla geçiştirmek haliyle bir yorumculuk ıskasıdır. Yorumcu dediğin futbolun sadece tekniğinden değil, hangi dünyada ve ne koşullarda oynandığından da haberdar olmalı. Üstelik, futbolun böyle az bulunur nitelikteki öyküleri hakkında da yeterince bilgilenmek de bir görev sayılır. Futbolu da yayıncılığı da daha ilginç hale getirebilmek için bu fırsatları kaçırmamak gerekir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Almanya kupayı istiyor

Doğrusunu isterseniz kupa finali gibi bir maç oldu. Ancak Yunanistan'ın böyle bir övgüye layık olmadığını söylemek zorundayım.

Başka bir durumda kapasitesi sınırlı olan komşunun müthiş direnişiyle ilgili olarak övgüler dizebiliriz ama rakibi sertlikle yıldırmaktan başka fazla bir hedefi ve amacı olmayan antifutbolun başarısını elbette ki övermeyiz. Hatta işe biraz daha duygusal yaklaşırsak Yunanistan'ın başarısını 'futbolun ölümü' olarak bile nitelendirebiliriz.

Almanların her konuda ne kadar ciddi oldukları biliniyor. Futbol söz konusu olunca bu durum daha belirgin şekilde kendini gösteriyor. Teknik Direktör Löw'ün üç önemli adamını kulübede bırakıp bu maçın yapısına daha uygun olduğunu düşündüğü Klose, Reus ve Schürrle gibi adamlarla sahaya çıkması, bunun en açık kanıtıydı. Doksan dakika boyunca da Almanya sanki bir final oynarmışçasına maça asılmaktan asla vazgeçmedi.

İlk 45 dakikanın 5-0 bitmemiş olmasına şaşmamak mümkün değildi. Almanya hem müthiş fırsatlar yakaladı hem de bunları şaşılacak biçimde harcadı. Özellikle daha ilk dakikalarda Schweinsteiger'in gereksiz bir telaşla topa vurup mutlak bir golün ofsayta dönüşmesine yol açması sonrasındaki pozisyonlarda Mesut kalitesindeki bir adamın topu yere yatmış kalecinin üzerine vurması gibisinden şaşılacak beceriksizlik ve şanssızlıklarla bu olmadı. Ancak Almanya hiçbir durumda işin peşini bırakmayacağını Lahm'ın müthiş golüyle gösterdi.

İkinci yarının başında Yunanistan'ın ilk çıkışının gol oluşu 'Yine mi aynı maskaralık yaşanacak.' endişesini doğuracak nitelikteydi. Ancak sonrasında Almanya neler yapabileceğini çok kısa süre içerisinde gösterdi ve birbirinden müthiş gollerle istediğini elde etti.

Bu olurken Löw'ün ne kadar doğru düşündüğünü de gördük. Yedek bıraktığı çok önemli adamların yerine oynattıkları istenileni yaptılar; Klose, Reus'un beklenen verimi ortaya koymaları karşısında Yunanistan'ın yapabileceği çok fazla bir şey yoktu.

İki takım arasında yakıştırma olarak filan değil; objektif açıdan en az dört kat futbol farkı var. Yetmiyormuş gibi Yunanistan takımının ruhu ve en önemli silahı olan kaptanı Karagounis'ten de yoksun olmanın sıkıntısını çok çekti. Hatta biraz da bundan dolayı golcüsü Samaras'ı ilk yarım saat içinde adeta savunma biçer döveri gibi kullandı. Samaras'ın mutlak sarı kartlık üç hareketinin ancak sonuncusunda bu cezayı görmüş olması da Yunanistan'ın öteki maçlarda nasıl başarılı olduğunu anlatan bir durumdu. Ancak bu kez karşısındaki rakip Rusya gibi kırılğan bir ekip değildi.

Karşılaşmanın son bölümündeki tartışılır nitelikteki penaltının ne Almanya'yı üzecek ne de Yunanistan'a bir şey kazandıracak tarafı vardı. Almanya değil, futbol kazandı. Komşu'nun çeyrek finale çıkmış olması bile şampiyonaya bir şey katmayan durumdu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İspanya uzatmada hak etti

Bu maçtan en az beklenen durum 90 dakikanın golsüz bitmesiydi. Çünkü iki taraf da dünyanın en etkili gol silahlarına sahipti.

Sadece İspanya'nın gol atmak yerine pas yapma şehvetini daha çok ön plana çıkarması, onları sevenlerin bile eleştirdiği bir noktaydı.

Del Bosque'nin Torres ve Lorente yerine Negrodo'yu gol silahı olarak seçmesi, teknik direktörlerin son maçlarda yapmaya çalıştıkları şaşırtma işlemlerinin bir örneğiydi ama bunun İspanya'ya bir yararı olmadı. Tam tersine en iyi becerdikleri işi bile yapamaz hale düştüler.

Portekiz'in büyük komşusuyla başabaş oyunu beklenmeyen bir durum değildi. Ronaldo ve arkadaşları bu şampiyonaya damga vuracak işler yapabileceklerini göstermişlerdi. Ancak İspanya'nın tek becerisi bayıltıcı pas trafiği değil, savunmada da aynı lde etkiliydiler.

Bir bakıma Barcelona-Valencia maçı izler gibiydik. Barca'nın en parlak döneminde onların nasıl durdurulabileceğini Valencia, nde basarak ve oyunda inisiyatifi rakibe bırakmayarak göstermişti. Portekiz de İspanya'ya aynısını yaptı. Hem pas trafiğini kesintiye uğrattı hem de kendi oyununu oynadı Portekiz.

İspanya maçın başında yakaladığı iki önemli fırsattan yararlanamayıp kendi işini zorlaştırdı. Sonrasında Portekiz'in kendine güveni arttı. Ortaalandaki rakiplerine soluk aldırılmazken Nani ve Ronaldo'yla sık sık rakip kaleyi tehdit edecek etkinlikler gösterdiler.

Portekiz'in en büyük sıkıntısı Almeida gibi sezonu pek parlak geçirmemiş golcyle oynamak zorunda kalmasıydı. Buna bir de gol olabilecek yerlerde kazanılan duran topları Ronaldo'nun beklendiği kadar iyi değerlendiremeyişini eklenince golü bulmaları çok zorlaştı. İspanya gerçek kalitesinin altında bir maç oynadı. Sadece pas yaparak ma kazanılmayacağı gerçeğini elbette ki onlar da biliyordu. Ancak Portekiz'in etkili direnişini karşılarında fazla bir seçeneklerinin olmadığı da ortaya ıktı. Bütün bunlar futboldan anlayanların önceden de görebildikleri durumlarıdır.

Bizim açımızdan maçın en önemli yönü elbette ki Cüneyt akır'ın performansıydı. Gereksiz ve anlamsız birtakım abartılara gerek yok, soyaddaşım buralara kadar gelmesini sağlayan dünya çapındaki hakemlik standardını bu karşılaşmada da ortaya koydu. Her maçta olabilecek türden tartışırlı bir-iki kararı olsa da başarılı yönetimi açıktı.

İspanya gerçek futbolunu uzatma bölümünde oynadı ama İniesta ve Pedro'nun yararlanamadığı gol pozisyonları finalistin penaltılar sonucunda belirlenmesi durumunu ortaya çıkardı. Orada da artık ne olacağı kimse bilemezdi. Bu koşullarda şansın Portekiz'e gleceği tahminleri sanırım daha yoğundu ama son gülen yine İspanya oldu.

Elemelerdeki hiçbir maçın golsüz geçmediği bir turnuvada son maçların penaltılarla sonuçlanması ilginçti. Levent zelik kardeşimizin söylediğinin tersine İspanya bu maçı kazanmadı, penaltılarla rakibine üstünlük sağlayıp finale ıktı. Bu basit gerçeği anlatmak bizde pek mümkün olamıyor.

65 dakikalık final!

Ahmet Çakır 2012.07.02

Karşılaşma öncesinde "Siz hâlâ İspanya'yı favori mi sanıyorsunuz?" diye anlatılabilecek bir ortam oluşmuştu. İtalya, şampiyonanın en parlak ekibi olarak büyük bir sempati patlaması yapmış gibiydi. Geçmişte kupayı kazandıklarında bile bu kadar büyük bir sevgi ve saygı görmemişlerdi diyebiliriz.

İspanya'nın rakibi bayıltan pas futbolunu pek sonuca götüremeyişi futbolseverlerde adeta bir aldatılmışlık duygusu uyandırmaya başlamış ve tepki görmeye başlamıştı. Ayrıca Del Bosque'nin bu takımın nasıl hücum etmesi gerektiği konusunda ne kadar doğru işler yapabildiği tartışma götürürdü. Kısacası, İtalya'nın bu finalden zaferle çıkması, pek söylenmek istenilmese de daha beklenir bir durumdu.

İspanya'nın erken bulduğu gol maça ilgili hesapları epeyce değiştirdi. Bu golde Silva'nın oyun zekası ve becerisi konuşulmaya değer nitelikteydi. Hemen ardından Chiellini'nin yerini Balzaretti'ye bırakması da İtalya adına bir başka tatsız gelişmeydi. Bunun nasıl bir yıkıma yol açacağı ikinci yarıda görülecekti.

En önemlisi İspanya'nın Pirlo'ya uyguladığı baskı da etkili oldu. İtalya grup maçındaki başarısı ve sonrasındaki parıltısından uzak kaldı. Özellikle hücumdaki top kayıpları Mavilerin oyununu öldürdü. Örneğin Balotelli belki de maçın en çalışkan adamıyla ama bu hiçbir değer üretmedi. Savunmadaki hatalar da yıkımı tamamladı.

İlk yarının sonuna doğru gelen İspanya golü, başka hemen hiçbir takımın atamayacağını ileri sürmek hiç abartı olmaz. Solbek Alba'nın 60 metrelik koşusu, sert gelen pası kontrolü ve ağırlara göndermesi olağanüstü bir olaydı. Sadece finalin değil her maçın yıldızı İniesta'nın kalitesi ve takımına katkısıyla ilgili birşeyler anlatmaya çalışmak boşuna yorgunluk olur. O eşsiz bir futbol dehası!

Şampiyonanın en parlak hocası Prandelli'nin ikinci yarı başlarken Cassano-Di Natale değişikliği müthiş bir sonuç verebilirdi. Bu oyuncu mutlak gollük iki pozisyondan da yararlanamayınca İtalyanlara ahlak vahlar kaldı. Yetmiyormuş gibi üçüncü değişikliğin erken yapılma zorunluluğunun ardından gelen sakatlık ve 10 kişi kalış, tam bir felaket oldu.

İspanya'ya karşı bu şekilde mücadele etme mecburiyeti tam bir yıkımdı. Futbol otoritelerinin 'uzatmaya gider' dedikleri maç daha 65. dakikada bitti. Sonrasında İspanya'nın en iyi bildiği işi çok rahat biçimde uygulamasına tanık olduk. Torres'in golüyle "süslediler", Mata ile dörtleyip Avrupa Şampiyonası finallerinin gol rekoruyla kazandılar... Tribünlerdeki 'oley' nidaları sadece başarılı pasları değil artık iki kulpuna birden yapıştıkları kupayı kutluyordu.

Sonuçta, İspanya biraz kırık dökük götürdüğü şampiyonada tarihi bir zafer daha kazandı. En azından finaldeki oyunlarıyla bunu hak ettikleri tartışılmaz. Hele takımdaki oyuncuların bütün sezon rekor sayıda maç oynadıklarını da hatırlarsak, başardıkları işin önemi ve değeri daha da artar. 2008, 2010 ve 2012 ile futbol tarihinde ilk kez muhteşem bir üçleme yaptılar. Oley İspanya!

Anneciğim Türkler geliyor!

Ahmet Çakır 2012.07.04

Gizlemeye gerek yok, bunların olabileceğine kesinlikle inanmazdım. En azından benim görmem mümkün değil diye düşünürdüm. Örneğin, aradan bin yıl bile geçse bir Türk hakeminin Dünya Kupası ya da Avrupa Şampiyonası gibi dev organizasyonlarda görev yapmasını imkansız görüyordum.

Sporların anası olarak bilinen atletizmde Avrupa ve Dünya çapında sonuçlar almamız da olanaksız gibi görünüyordu çünkü Balkan şampiyonalarında bile sonunculuktan kurtulamıyorduk.

Basketbol ve voleybol gibi sporlarda uluslararası alanda sürekli nal topluyorduk. Bu spor dallarında gereken aşamayı yapabilmemiz için çok uzun yıllar beklememiz gerekir gibi görünüyordu.

Başta bu spor dalları olmak üzere son yıllarda gösterdiğimiz sıçrama iftihar edilecek bir düzeyde. Birkaç yıl önce rüyamızda bile göremeyeceğimiz türden başarılar artık olağan bir hale geliyor. Gerçi fazla gaza gelmemek lazım. Türk sporunun temel sorunları hâlâ ortada duruyor. 75 milyonluk toplumda lisanslı sporcu sayısının inanılması güç derecede düşük olması, yönetim, eğitici, tesis konusundaki sorunların aşılamaıışı gibi sorunlar kolay ortadan kaldırılabilecek gibi değil.

Özellikle sporumuzun yönetimi konusunda hâlâ neyi nasıl yapacağımıza karar verebilmiş değiliz. Bakan Suat Kılıç, sporun değil gençliğin daha önemli olduğunu söyleyebilecek bir yaklaşım içinde. Gençlik olmazsa sporu ne yapayım, gibisinden anlamsız denklemler kurabiliyor.

Daha bunun gibi bir yığın karmaşık ve içinden çıkılmaz duruma karşın sporda belli bir sıçramayı gerçekleştirme durumundayız. Bu kadar büyük nüfustan ve dünyada bir yığın güçlü ülke dökülürken gösterdiğimiz ekonomik gelişmenin spora yansması olarak görmek mümkün bu durumu. Böylesine dinamik bir ülkenin sporda sürekli yerlerde sürünmesi akla aykırıydı zaten. Atletizm, basketbol ve voleybol gibi dallarda gerçekleştirdiğimiz bu sıçrama henüz sürekli ivmeye kavuşmuş değil. Birkaç iyi adamın yaptıkları ne kadar kalıcı olabilecek, göreceğiz. Ayrıca yüzme, tenis gibi ana dallar başta olmak üzere pek çok spor dalında hâlâ yokuz. Ancak bugün öteki dallarda gerçekleştirdiğimiz zıplama sayesinde önemli işler yapabiliriz.

Türk sporunun Avrupa ve dünyada kendisine yakışır bir noktaya gelebilmesi için toplumsal bir seferberliğe gereksinmemiz var. Şu anda 2,5 milyon düzeyine çıkmış gibi görünen lisanslı sporcu sayımızı bunun en az dört katına çıkarmamız ve gelişmeye engel olan sorunları çözmemiz gerekiyor. Bunu yapabiliriz ve yapmalıyız. Bunun yanında özellikle atletizmde devşirme sporcularla ilgili tartışmaların anlamsızlığı da ortada. Çünkü sadece onlarla bir yere varmaya çalışmadığımız, onların da katkısıyla bir gelişme sürecine girdiğimiz açık. Geçmişte Batı'yı 'Anneciğim, Türkler geliyor!' diye korkutmuştuk. Spordaki başarımız elbette ki kimseyi korkutmaz ama biz böyle bir şaka yapabiliriz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vazgeçilmez bir alanış: Transfer

Ahmet Çakır 2012.07.10

"Niye transfer yazmıyorsun?" sorusunun bugünlerde sorulması doğal çünkü transfer dönemindeyiz. Ayrıca milyonlarca taraftar, büyük bir bölümü kendilerini aldatma üzerine kurulu iğrenç uydurmaları, ülke sporundaki tarihi gelişmelerden daha önemli şeyler sanıyor!

Avrupa Atletizm Şampiyonası'ndaki tarihi başarılar, basketbol ve voleybol bayan milli takımlarımızın olimpiyat oyunlarına katılacak olması gibi müthiş gelişmeler, çoğumuzu pek ilgilendirmiyor. "Bizim takım ne zaman transfer yapacak?" sorusu çok daha hayati bir durum olarak kabul ediliyor.

Elbette ki transfer bir gerçeklik, hatta zorunluluk. Unutmayalım ki bugün camiaların bayraklaşmış isimleri bile oralara transferle gelmiş durumda. Örneğin, Galatasaray'da Metin Oktay'dan Hakan Şükür'e, Fenerbahçe'de Cemil Turan'dan Oğuz Çetin'e, Beşiktaş'ta Metin Tekin'den Feyyaz Uçar'a kadar bir yığın simge adam o kulüplere transferle geldi.

Ancak son yıllarda transfer artık bir çılgınlık batağına dönüştü. Geçtiğimiz günlerde önce Sayın Fikret Orman açıklamak zorunda kaldı: Demirören dönemindeki tek şampiyonluk için harcanan transfer parası 1 milyar dolara yakın. Kulüplerin neredeyse 5 kuruşa muhtaç olduğu dönemde bu paraların çok büyük bölümünün boşa harcandığı gün gibi ortada.

Futbolun en büyük gerçeklerinden biri, kalıcı başarının ancak sizin kendi kaynaklarınıza dayanarak yaptığınız çalışmalar sonucunda geleceğidir. M.United'den Barcelona'ya bu gerçeğin yığınla çarpıcı örneği var. Efsane menacer Sir Alex Ferguson, "Transfer bu işin süsüdür. Başarı için asıl dayanağımız kendi özkaynak düzenimizdir" diye bu gerçeği ifade eder.

Fenerbahçe yıllarca bu ülkede transfer şampiyonu oldu ama sonunda bunun bir bataklık olduğunu gördü. Transferle değil başka kalıcı nitelikte işler yapılarak başarıda süreklilik sağlanabileceği anlaşıldı. Ardından bu yola Beşiktaş girdi. Siyah Beyazlı kulübün bu çılgınlık yüzünden ne hale düştüğü ortada.

Transferden kulüpler fazla birşey kazanmıyor, bu işten kârlı çıkanlar başkaları. Geçen sezonki transferde peşine koşulup alınması için büyük çabalar gösterilen bazı oyuncuların bir sonraki sezon yüzüne bile bakılmıyor. Yani geçen sezon 'transfer Maradonası' olan adam bu kez rahatlıkla çöpe atılabiliyor.

Bunlar da haliyle korkunç kayıplara yol açıyor. Üstelik kulüpler bunlar olmadan da maddi açıdan epeyce sıkıntılı durumda. Bu kayıplarla sorun büyüyor. 109 yıllık Beşiktaş'ın Avrupa kupalarına katılmaktan menedilmesi gibi utandırıcı durumlar yaşanabiliyor. Bunlardan asla ders filan alınmıyor.

Transfer konusunda taraftarlar belli kesimler tarafından kesinlikle aldatılıyor. Hatta 'Bakın rakip takım ne transferler yapıyor, sizinkiler uyuyor!' gibisinden kışkırtmalar da eksik olmuyor. Geçen sezon dünyanın adamını almış da olsanız, kadronuzda bu takımda oynar diye alınmış 30 adam da bulunsa durum değişmiyor; ille de transferin gerekli olduğu ileri sürülüyor. Bunun karşısında da hiçbir biçimde durulamıyor.

Bin kez yazdım, söyledim: paranız varsa, alabilecek adamı da bulabiliyorsanız Barcelona'nın da eksikliği vardır, Real Madrid'in de, M.City'nin de. Bu işin sonu yok. Özellikle bizimki gibi borç batağındaki takımlar için asıl çıkış yolu, eldeki oyunculardan en iyi biçimde yararlanmaktır. Çünkü alacağınız adamların onlardan fazla bir farkı yoktur ve olamaz da.

Kısacası böyle bir transfer anlayışı, bitmez tükenmez bir aldanış sürecidir. Transferde tek tek kulüplerin yapmaya çalıştıklarını başka yazılarda ele alacağım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hangisi doğru yapıyor?

Ahmet Çakır 2012.07.14

Galatasaray'ın peşpeşe patlattığı transfer bombaları benim bu konuya bakışımı değiştirecek bir durum değil. Bu konudaki en büyük gerçek, transferle değil kendi kaynaklarınıza dayanarak sürekli başarı kazanabilecek bir düzen kurabilirsiniz. Transferle başarı, vazgeçilmez bir alandır.

Sarı Kırmızılı kulüp başka açılardan önemli bir psikolojik üstünlük sağladı bu transferlerle. Birkaç gündür bütün gazete ve televizyonlar bundan sözediyor. Yani muktedirlik açısından Cim Bom büyük bir rüzgar oluşturdu. Öteki kulüplerin taraftarları da haliyle gölgede kaldıklarını düşünüp üzülüyor. Galatasaraylılar ise mutlu ve umutlu. Tribüne koşmak için maçların başlamasını bekliyor.

Galatasaray işi o kadarla da bırakmadı. Burak'ı alırken Trabzonspor'la arayış bozmama özeni görmezden gelinebilecek gibi değildi. Amrabat'ı alırken de Kayserispor'la artık biraz sıkıcı hale gelen didişmeyi ortadan kaldırmaları bir başka akılcı hamle oldu. Ayrıca, ne yapacağı bilinen oyuncuların alınmış olması, uyum sorunu gibi sıkıntıların bulunmayışı önemli.

Son günlere kadar Fenerbahçe'nin yaptığı transferler daha akılcı ve dengeli görünüyordu. Kuyt'un ardından M.Topal ve Hasan Ali Kaldırım'la eksikler giderilmiş gibiydi. Ancak Galatasaray'ın bombaları, Sarı Lacivertli taraftarda bir burukluğa yol açtı. Kaleci Volkan'ın "En büyük transferimiz başkan Aziz Yıldırım" demesini biraz da böyle okumak lazım.

Kuşkusuz ki Sarı Lacivertli kulübün bu konuda söylenecek sözü olacaktır. Çok uzun yıllar bu memlekette transfer şampiyonluğunu kimseye bırakmayan Fenerbahçe muhakkak ki taraftarını mutlu edecek bir hamle yapacaktır. Ancak kimi bulup da alacaksınız, sorusuna yanıt vermek pek kolay görünmüyor.

Beşiktaş ise Allah selamet versin denilebilecek bir çizgide gidiyor. Sayın Fikret Orman'ın 'yanan bir eve girdik' değerlendirmesi doğru. Ancak yangını söndürebilmek için yapılanlar epeyce tartışılır. Ekrem Dağ ve Egemen yeni dönemin temel taşları olabilecek nitelikteki futbolculardı. Onları bırakıp Uğur Boral'ı almak yapılmak istenen işe pek uygun görünmüyor. Öteki yapılan ve yapılamayanlar da pek tutarlı sayılmaz.

Bunun yanında Siyah Beyazlı yönetimin stat konusundaki tavrı da pek alkışlanacak gibi değil. İnönü'nün yeniden yapılabilmesi için atılması gereken bir yığın adım varken Galatasaray'la kavgaya girmek pek yerinde olmadı. Kendi teknik direktörünüz İnönü'yü isterken sizin bu işler içinde olmanız akılcı bir iş gibi görünmedi.

Trabzonspor transfer yarışında kendine özgü bir yol bulmak zorunda. Bu, yıllardan beri biliniyor. Aradaki bütçe farkı bunu zorunlu kılıyor. Örneğin, Polonya yönelişi bu konuda bir çıkış yolu olabilirdi ama olmadı. Şimdi Bordo Mavili kulüp için her bakımdan daha zor bir dönem başlıyor. İki yılda 5 önemli oyuncusunu Galatasaray'a kaptırmış olmak epeyce başağrıtıcı bir durum.

Peki, bütün bunların ışığında transferde hangisi doğru yapıyor diyebiliriz? Galatasaray, bu müthiş atağının maddi kaynaklarını da üretebilirse, yani aldığı adamlar başarı ve para kazandırırorsa elbette ki tartışılmaz bir

doğru yapmış olur. Hele Şampiyonlar Ligi'nde başarı bütün hesapların doğru çıkmasını sağlar.

Fenerbahçe, geçmişin hatalarından gerekli dersleri çıkarıp dengeli gidiyor ama Galatasaray karşısında düştüğü psikolojik sıkıntıyı aşmanın bir yolunu bulmak zorunda... Beşiktaş ve Trabzonspor, kendilerini çok kızdıran 'artık iki büyük bir sistem var' gerçeğini nasıl değiştirebilecekleri konusunda bir çıkmazda gibi görünüyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Melo'suz olmaz mı?

Ahmet Çakır 2012.07.26

Transfer böyledir, kulübün gücünün çok üstünde harcamalar yapıp bombaları peşpeşe patlatsan bile kimseyi tatmin edemezsin. Transfer lobisi, takımın şurası eksik burası noksan, şunu da almak lazım bunu da almak gerek, diye ağustosböceği işlevini sürdürür.

Benzer bir durum Melo olayında yaşanıyor. Brezilyalı oyuncunun Galatasaray için önemini ve değerini kesinlikle kabul ediyorum. Bu konuda söylenen her sözün altına ben de imzamı atarım. Aynı parayla eşdeğer bir oyuncu bulamayacağınızdan tutun da taraftarın ona olan sevgisi nedeniyle vazgeçilmezliğine kadar bütün söylenenler doğrudur.

Fakat bütün bunlar madalyonun bir yüzü. Gerçeği tam olarak görmek istiyorsak öteki yüzüne de bakmak gerekiyor. Örneğin, şu soruyla başlayabiliriz: Melo'suz Galatasaray çok mu eksik kalmış olur? Onsuz önümüzdeki sezon için belirlenmiş bulunan hedeflere ulaşılamaz mı?

Galatasaray geçen sezon da çok önemli transferler yaptı ve takım neredeyse tümüyle yenilendi. Bazı maçlara bir önceki sezondan kalma 1 ya da 2 oyuncu ile çıkıldı. Sonunda hedefe ulaşıldı ve şampiyonluğa kavuşuldu. Şimdi Şampiyonlar Ligi heyecanı var. Elbette ki orada mücadele edebilmek için takımı güçlendirmek gerekiyor.

Peki, hiç sağınıza-solunuza bakıyor musunuz neler oluyor diye? Paris Saint Germain gibi sonsuz görünen para kaynağına sahip kulüpler başarı için çılgınca harcama yapıyor. Peki ya ötekiler? Örneğin, tepeden tırnağa değişmesi gereken Liverpool henüz sadece 1 oyuncu almış durumda. Büyük ligler başta olmak üzere hemen her yerde durum bundan çok farklı değil.

Çünkü artık bütçesini denkleştiremeyenlerin başına neler geleceğini çok daha çarpıcı biçimde görebiliyoruz. Bırakın bizim kulüplerimizi, Arap sermayesi tarafından satın alınmış bulunan Malaga'nın durumu bile pek içaçıcı değil. Takımın yıldızlarından Cazorla, parasını alamadığı için gitmek istiyor. Bu tür finans sorunları yüzünden takımın Avrupa kupalarından ihracı söz konusu.

Bu kadar değil, Melo ile ilgili olarak çok önemli başka konular da var. Riera'yı dövme olayı patlak verdiğinde dakika düşünmeden gönderilmeliydi. Nitekim 'Galatasaray değerleri' diye bu durum gündeme geldi ama gereği yapılamadı. Transfer sürecinde yaşananlar ve son olarak Başkan Ünal Aysal hakkındaki ifadesi de medyada yer aldı. Bunlar görmezden gelinebilecek durumlar mı?

Bitmedi, Melo geçen sezonu o açıdan savuşturdu ama önümüzdeki sezon bazı önemli maçlarda takımını 10 kişi bırakabilir. Açık söyleyeyim, ben hakem olsam geçen sezon bazı maçlarda onun atılması gerektiği halde bunun yapılamamış olmasının acısını bu sezon çıkarmak gibi bir psikoloji içinde olabilirim. Benzer bir tehlike Fenerbahçeli Emre Belözoğlu için söz konusuydu. Sarı Lacivertliler onu gönderip bu dertten kurtuldu.

Belki aynı durum değil ama şunu da söylemeden edemeyeceğim: Bugüne kadar bu takımdan kimler geldi kimler geçti... Zamanında Baba Gündüz'ün futbolu bırakması da büyük yıkımdı, Turgay Şeren'le Metin Oktay'ın futbolculuk dönemini noktalamaları da yeri doldurulmaz boşluk oluşturdu. Daha iyi bir örnek olarak Tanju Çolak'ın Fenerbahçe'ye gidişi de zorlu bir kayıptı, Hakan Şükür'ün futbolu bırakması da... Ancak görüyorsunuz ki Galatasaray hep var.

Dolayısıyla Melo'nun olmayışı Cim Bom için o kadar büyütülecek bir durum değil. İşin teknik ve taktik bölümüne da sonra bakarız.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İzmir'de Cim Bom şenliği

Ahmet Çakır 2012.08.05

Ege'deki Galatasaraylılar üç kötü sezonun ardından şampiyon olan takımlarını dün gece bağırklarına basar gibiydi.

Boğucu sığağa karşın tribünler doluya yakın sayılırdı. Hatta yakın zamanların bir hazırlık maçı için rekor bile olabilir (Tabii seyirci sayısı ile ilgili tahminlerle bilet satışı arasında nasıl bir ilişki olacağını da merak etmiyorum).

Geçen sezonun başında Fatih Terim'in en doğru işlerinden biri, Avrupa'nın dev ekipleriyle hazırlık maçları yapılması olmuştu. Özellikle 3-0'lık Liverpool maçının verdiği moral ve güven çok işe yaramıştı. Real Madrid'e kadar uzanan çizgi önemli bir mesaj taşıyordu. Ancak bu sezon başında çalışma programı aynı konuda biraz arıza vermiş gibi görünüyor.

Terim, Lazio karşısında "11'im budur" denebilecek bir kadroyla oynadı. Elbette ki Engin'in yerini Amrabat'a bırakması gibi değişikliklerin yanında Sarı Kırmızılı takım ortaalan ve hücumda istediği kadro derinliğini oluşturdu. Melo mu? Yararı tartışılmaz ama 5 yılda 30 milyon euroluk bir maliyet ne olacak? Bırakalım da işin doğrusunu yönetim biliversin...

Slovenya'daki maçın yıldızı Selçuk'tu. Bu karşılaşmada onunla birlikte Emre Çolak öne çıktı. Solda Hakan Balta ile her geçen gün daha iyi oluyorlar. Sağda da Eboue-Hamit takımın en sağlam bölgesi. Elmander attığı golle 'yıkılmadım, ayaktayım' dedi. Burak elbette ki çok yararlı olacak ama öğrenmesi gereken işler var. Daha az ofsayta düşme konusunda örneğin...

Galatasaray'ın önümüzdeki sezon hangi 11'le ve nasıl oynayacağını çok merak edilecek bir yanı yok. Lazio gibi güçlü bir rakip karşısında Hamit'le Eboue'nin rakip yarı alanda çokça kalmalarıyla 3-5-2'ye dönüşen oyun

şeklini sık sık göreceğiz. Melo'nun yokluğuyla takım savunmasında doğacak sıkıntıyı Elmander-Burak ikilisinin rakibe uygulayacağı baskıyla dengelemek mümkün olabilir. Başka seçenekler de bulunabilir.

İkinci yarıdaki yağmur gibi değişiklikler haliyle maçın tadını kaçırdı. Üstelik Dany ve Aydın dışında pek görünen de olmadı. Culio ve Yekta gibi kalitesi bilinen adamların bile pek birşey yapamayışları oyunu öldürdü. Hücumda Necati ve Umut da son saniyelerdeki tek hareketin dışında kaybolunca oyunda Lazio'nun etkinliği çok arttı. Neyse ki onlar da pek iç açıcı bir hazırlık dönemi geçirmiyor.

Neyse kazanarak hazırlık yapmak daha iyidir. Bizim hocalarımız hep tersini söyleseler de... Hem kazanma alışkanlığınız sürer hem de kendinize güveniniz artar. Daha ne olsun! a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kazanmak iyidir

Ahmet Çakır 2012.08.09

Ramazan'dı, trafikti, köprü onarımıydı gibi bilinen mazeretlere karşı önlem olarak maç geç saate alınmıştı, ama durum değişmedi.

Yeni transferleriyle ilk kez Arena'da taraftarının önüne çıkan Cim Bom'un hem sahada hem tribünde daha coşkulu olacağını düşünüyorduk. Fakat İstanbul'da birkaç gündür hüküm süren boğucu sıcak ve insanı yere yapıştıran nem dün akşam futbolun erken ölümünde baş etkendi.

Burak ve Ujfalujsi'nin cezaları nedeniyle Süper Kupa maçında oynayamayacak oluşları Fiorentina karşısında Terim'in iki zorunlu değişiklik yapmasına yol açmıştı. Ancak Cim Bom'un Lazio maçına oranla daha etkisiz kalışının bir başka nedeni rakibin gereğinden fazla kapanmasıydı. Fiorentina ancak ikinci yarıda sahasından çıkmayı düşündü.

Terim bu sıkıntıya acil çözüm getirebilmek için Amrabat'ı devre bitmeden oyuna aldı, ama Faslı oyuncu karşısında kaya gibi bir bek bulunca sendeledi. Orta alanda takımın iyi pas yapması Selçuk ve Emre Çolak'ın oyuna egemen olması, Hamit'in çok şeye yeten kapasitesi, Elmander'in rakibe tek başına kahramanca baskısı gibi bilinen durumlar taraftarı pek de mutlu etmedi. Bunlara Dany'nin hemen yerine oturmasını da ekleyebiliriz.

İkinci yarıda da durum pek değişmedi. Ve tadı tuzu epeyce eksik bir hazırlık maçına razı olmak zorunda kaldık. Sanki o nedenle maçın tek golü de şaka gibiydi. Umut'un epeyce uzaktan başka bir şey yapamayacağı için vurduğu topta kalecinin adeta kendini sakatlayıp golü yemesi sahalarda ender görülen olaylardandı. Bundan isterseniz bir ders çıkaralım: Topu kaleye kurşun gibi bir şutla gönderip dışarı atmak yerine ne yapıp yapıp çerçeveye vurmak çok daha önemlidir.

İlerleyen dakikalarda peş peşe değişiklikler hazırlık maçlarının bilinen görünümünü ortaya çıkardı. Terim özellikle Yekta ve Culio'dan yararlanmak istediğini gösteriyor, ancak onlar bunun değerini pek bilmez gibiler.

Kaliteleri açık ama verimlerini biraz daha yukarı çıkarmaları gerekiyor. Sertleşmeleri de şart. Yoksa kulübeden çıkamazlar.

Fiorentina son 15 dakikada Galatasaray'ı biraz dağıttı, ama golü bulma konusunda hem şanssız hem de beceriksizdiler. Değişikliklerle gücü azalan Sarı-Kırmızılı takım karşısında peş peşe kazandıkları köşe atışlarıyla etkili oldular. Ama daha fazlasını yapamadılar.

Tıpkı Lazio karşılaşması gibi bu maçın da Galatasaray için en iyi tarafı, galibiyetle bitmesi oldu. İki güçlü İtalyan takımını da gol yemeden yenmek küçümsenecek bir iş değil.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Olimpiyat'ta hedefe nasıl ulaşılır?

Ahmet Çakır 2012.08.14

GS-FB maçı bazı ilgili ve yetkililerin işine çok yarayacak ortam doğurdu; Londra fiyaskosunu kestirmeden unutturabilmek için günden değiştirme imkanı doğdu. Yarın milli maç, ardından ligin başlaması derken sen sağ ben selamet!

Zaten Aslı Çakır Alptekin ile Gamze Bulut'un muhteşem olayı pek de başarısız olmadığımız yolundaki birtakım babalanmalar için fırsat sayılırdı. Şöyle yapacağız, böyle edeceğiz masallarıyla bir dört yıl daha geçiririz. Yaklaşık 100 yılı boşa geçirdikten sonra ne gam!

Şunu kabul edelim: İlgili ve yetkili kişiler bizi hep kandırıyor! Bunda da herhangi bir sıkıntı çekmiyorlar. Çünkü hiçbir sorumluya gerektiği gibi hesap sorulmuyor. Herşey gürültü-patırtı ortamı içinde kaybolup gidiyor. Bu havaları seven yeni kurtlar işbaşına geliyor ve devran böyle sürüyor...

Hiç değilse aynı iktidarın 10 yıl devam edebildiği bir ortamda daha büyük adımlar atılabilmeliydi. İnkâr etmiyoruz, elbette ki önemli ve değerli işler yapılıyor. Ancak sporda gelişme yolunda sağlam adımlarla ilerlemiyoruz. İki ileri bir geri geleneksel yürüyüşüyle bir yere varmaya çalışıyoruz.

Bir spor politikamızın olmayışı sanıldığından çok daha büyük sorun. Politika, izlenecek yol anlamına gelir. Hangi yoldan gitmesi gerektiğini bilmeyen elbette ki hedefe ulaşamaz... Aynı kapsamda çok yıkıcı bir başka sorun da sporun nasıl yönetileceğine hâlâ karar verememiş olmanızdır.

Bakın, sevgili Mehmet Atalay'ın Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü görevinden kendi isteğiyle ayrılmış olması, çok öğretici nitelikte bir olaydır. Bilmesi gereken herkes, Atalay'ın bizzat Sayın Başbakan tarafından desteklendiğini biliyor. O durumdaki biri bile görevi bırakıp gidebiliyor.

Atalay, güçlüklerden yılacak biri değil. Görev süresi içinde çok önemli ve değerli işler yaptı. Anlamsız engelleri kaldırdı. Yarım tesislerin tamamlanması için çalıştı. Eğitici ve antrenör yetişmesi için çaba gösterdi. Yeni projeler hazırlayıp uyguladı. Belli bir sıçramayı gerçekleştirdi.

Ancak görev yaptığı 5 yıllık süre içinde sporumuzun gelişmesi konusunda fazla birşey yapılamayacağını da gördü. Bunun için görevi bıraktı... Sonrasında daha vahim bir durum ortaya çıktı. Yunus Akgül kardeşimiz onun bıraktığı yerden işi sürdürmeye çalışırken yeni bakanımız döneminde bir kez daha 'sil baştan' yapılmaya gerek görüldü.

Türk sporunda neredeyse 1 asırlık sorunların hesabını elbette ki Sayın Kılıç'tan soramayız. İyi de göreve geldiğinde yapılması gereken işler, gençlik ve sporu ayırmak, 81 ilin spor müdürlerini değiştirmeye çalışmak gibisinden tuhaflıklar mı olmalıydı? Sevgili bakanımız, kuşkusuz ki önemli ve değerli bir yöneticidir ancak sporla ilişkisi nedir? Önceki bakan Özak'ın eksiği neydi ki böyle bir değişiklik herşeyin altüst edilmesine gerek görüldü?

Atalay'ın bırakmasının önemli nedenlerinden biri bence özerklik uygulamasının istenen sonucu vermeyeceğini görmüş olmasıdır. Bugün pek çok federasyonun feci denecek kadar kötü yönetildiğini bildiren yığınla yakınma var. Hatta bu nedenle özerklikten geri dönüş bile düşünülüyor. Peki, böyle bir yaz-boz ortamında nereye varmak mümkün olabilir?

Aslı Çakır Alptekin, Gamze Bulut, Nevin Yanıt, Burcu Ayhan ve öteki bazı isimlerle atletizmde yakaladığımız ivme elbette ki çok mutluluk verici. Fakat bunu ne kadar sürdürebileceğiz? Bir sonraki olimpiyatta atletizmde madalya alma şansımız olabilecek mi? Bunun güvencesi var mı?

Bu ülkenin ehil kişiler tarafından yönetilecek topyekun bir spor seferberliğine gereksinmesi var. Bu yapılmadığı sürece akıntıya kürek çekmeyi sürdüreceğiz. 2016 Rio'da da durumumuz farklı olmayacak.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rüya takım dersi

Ahmet Çakır 2012.08.15

Okurlarım transferle ilgili düşüncelerimi biliyor. G.Saray büyük iş başardı diye bunun değişmesi mümkün değil. Asıl önemsenecek işin geçmişte Lucescu'nun yaptığı olduğuna inanıyorum. Sınırlı bir kadroyla ligdeki başarının yanında Devler Ligi'nde de tarihe geçecek işler başarmıştı Rumen hoca.

Bu tür kıyaslamanın Terim'i en çok sinirlendiren durum olduğunu bilmiyor değilim. Kızacak bir şey yok, bunlar tarihe geçmiş gerçekler. Üstelik bu ortamlarda İmparator'un başarıları da ortada. Önceki sezon dibe vurmuş takımı şampiyon yapmasını da elbette ki tarih yazacak. Ancak Terim'in transferi gereğinden fazla önemsedığı gibi bir izlenim artıyor.

G.Saray'ı bekleyen tehlike ise rüya takım olayıdır. Cim Bom böyle bir durumu 1997-98 sezonunun başında yaşadı. TSYD Kupası'nda Fenerbahçe'yi 4-1, Beşiktaş'ı 6-0 yenerek müthiş bir başlangıç yapan Sarı Kırmızılı takım Şampiyonlar Ligi ön elemesinde de Sion'u iki karşılaşmada 4-1'lik sonuçla devirerek olağanüstü bir başlangıç yapmıştı. Hagili, Popesculu, İlieli, Hakan Şükürlü, Arif Erdemli takımın önünde durabilmek mümkün görünmüyordu. Okan-Emre-Suat orta alanını geçip Galatasaray kalesine bile gitmek mümkün değildi. Bu takım hiçbir şekilde tutulamazdı.

Ancak lig başladığında işin hiç de böyle olmadığı görülecekti. Daha ilk maçta mütevazı Ankaragücü'ne takılan Galatasaray 7. haftada liderin 7 puan gerisindeydi. Rüya takım fena çuvallamıştı. Sonrasındaki 3-2'lik Gençlerbirliği yenilgisiyle Terim istifa noktasına gelmişti.

Başkan Faruk Süren sağlam durmasa Terim'in harika teknik adamlık kariyeri başka türlü bir seyir de gösterebilirdi. Bir anda her şey tersine dönuvermişti. O zor günlerde ziyaretine gittiğim İmparator, istifasını önleyen nedenlerden birinin de Ankara'dan bir profesörün gönderdiği mektup olduğunu söylüyordu.

Bugün de benzer bir tehlike söz konusu olabilir. Sanmayın ki Buraklı, Hamitli, Elmanderli, Amrabatlı takım bütün rakiplerini silindir gibi ezip geçecek! Hiç de öyle olmayacak. Tam tersine Sarı Kırmızılı takımın belki de 10'da 1 kadro değerine sahip olmayan rakipler karşısında kayıplara uğranılacak.

Fırsatı kaçırmayan medya da rüya takımın nasıl çuvalladığı yolundaki yorumlara ağırlık verecek. Ayrıca, başta Riera olmak üzere büyük maliyetli 18'e giremeyen oyuncuların başa dert olduğu yolunda üretme haberler de onun üzerine binecek. Kısacası, Cim Bom'u parlak bir sezon kadar böyle tuzaklar da bekliyor.

Yine de enseyi karartmaya gerek yok; bunları çok iyi bilen biri var takımın başında. Süper Kupa'yı kazandıktan sonra Terim'in rüya takım yakıştırmalarıyla ilgili henüz pek gündemde bir şey yokken gardını almaya gerek duyduğunu gördük. Demek ki geçmişten gerekli dersi almış.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu işin suyu çıkıyor!

Ahmet Çakır 2012.08.16

Son 15 yılda dünyada ya da Avrupa'da en çok ve kolay yendiğimiz takım Avusturya. İster resmi maç olsun ister hazırlık karşılaşması, 6 karşılaşmanın 5'ini bazılarını farklı olmak üzere kolayca kazandık, sadece 1'inde berabere kaldık, o da kaçırdığımız penaltı nedeniyle...

Böyle bir rakip karşısında maça öyle başladık ki sahaya herhangi bir nedenle kalecisiz ve 7 oyuncuyla çıkmak zorunda kalsak bile Avusturya'nın bunu beceremeyeceği bir durum yaşandı. Rakibin baskısıyla peşpeşe gelen kaleci ve savunma hataları inanılması güç bir olaya yol açtı. 6 dakikada attıkları iki gol San Marino karşısında bile başaramayacakları bir işti.

Onca hazırlığa karşın sakatlıklar yüzünden ilk kez birarada oynamak zorunda kalmış savunmamızın oyun kurma beceriksizliği, pas alışverişinde bocalamaları gibi sıkıntılarımız çok çabuk ortaya çıktı. Zihinsel olarak da maça iyi hazırlanmadığımız açıktı. Rakibin etkili baskısına Slovak hakemin kötü yönetimi eklenince bir anda darmadağın olduk!

Doğrusunu isterseniz 7 Eylül'deki zorlu Hollanda sınavı öncesinde daha güçlü bir rakiple karşılaşmak uygun olurdu ama bu konuda hiçbir ülke pek fazla seçme şansına sahip değil. Yakın sayılacak zamanda oynadığımız Portekiz maçı başta olmak üzere Bulgaristan ve Ukrayna karşılaşmalarını bu doğrultudaki asıl hazırlık sayalım, bunu da bir kaza olarak görelim.

Goller takımımızı yıkmadı ama haliyle moralimizi ve oyunumuzu bozdu. İlk şutu Hamit'le ancak 20'de atabilmemiz, Emre Belözoğlu'nun mutlak gollük pasında Burak'ın çarşafa dolaşması, oyunun normala dönmeye başladığını gösterir gibiydi. Sonrasında topa daha çok sahip olup oyunu lehimize çevirdik ama sonuca gitme konusunda yetersiz kaldık. Oyuna nasıl başlamamız gerektiğini ancak ikinci yarının başında anlamış gibiydik. Rakibe önde baskıyı, hakemin sertliğe verdiği izinden yararlanmayı nihayet akıl edebildik. Fakat bundan da iş çıkaramadık. Özellikle Tunay'ın çok şık bir çalımla kaleciyi geçtikten sonra topu dışarı atması olacak iş değildi. Bu arada peşpeşe değişiklikler de bildiğimiz hazırlık maçı dağınıklığına yol açtı. Bugünkü gazetelerin büyük bir bölümünde doğal olarak 'kötü prova' başlığını göreceksiniz. Önemli değil çünkü bizim hocalarımız ancak yenilerek iyi hazırlık yapılabileceğine inanıyor! Eksiklerimizi göre göre bitiremiyoruz ve asla gideremiyoruz. Ayrıca ders almaktan da bir türlü kurtulamıyoruz.

Neredeyse Milli Takım kurulduğundan bu yana savunmada aynı hataları yapmayı sürdürdüğümüz için Hollanda maçı ve sonrası adına endişelenmemek mümkün değil. Hele kaleci Tolga'nın tıpkı ilk golü yediğimiz şekilde oyun kurmaya kalkması ve aynı tehlikeyi yaşamamız şaka gibiydi. Taraftarların sahaya atlama rezilliğiyle de işin tam suyu çıktı. Bundan sonra Avrupa'da hazırlık maçı yapmamız da yasaklanabilir. İyi de olur!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hakem haklı beyler!

Ahmet Çakır 2012.08.19

İşin pek şaka kaldıracak yanı yok ama biz yine de öyle yaklaştırmaya çalışalım şu mübarek bayram gününde... Başlığımızı da belki de dünyanın en az taraftara sahip olan süper lig ekibi durumundaki İstanbul Büyükşehir Belediyespor'un sempatik grubundan aldığımızı belirtelim.

Engin Baytar'ın süper kupa maçındaki hareketi ve sonrasındaki ceza durumuyla ilgili olarak aslında hiçbirşey yazmak gelmiyor içimden. Çünkü konuyla ilgili bıktırıcı tutarsızlık ve zorunlu ikiyüzlülükler insanı yoruyor. Herkesin kendini haklı görebileceği bir yan bulma çabası da aynı derecede bezdirici oluyor.

En doğrusunu işin iki yanında da bulunmuş biri olarak TFF Başkanı Yıldırım Demirören söyledi. Gerçekte Engin Baytar'a daha da ağır bir ceza verilmeliydi. Bunu ilgili yönetmelikleri bilen herkes kabul ediyor. Gelgelelim işin bir de Galatasaray tarafı ve belki ondan çok daha önemli olan bugüne kadarki tutarsızlıklar var. Geçmişteki cezaları, ilgili yönetmeliklerden kulübüne ve adamına göre verince, bugün tam adalet uygulama şansınız kalmıyor.

Hayır, 'bu kaçınıcı vukuatı, Engin Baytar'a çok daha ağır ceza verilsin, asılsın kesilsin' tarafında değilim işin. O tatavaları yapan bir yığın adam var, ben eksik kalayım. Üstelik saha içi çok özel bir dünyadır. İnsan gerçekten orada çok küçük zaman dilimleri için düpedüz delirebilir. Bunu anlayabilmek için doktor ya da profesyonel futbolcu filan olmaya gerek yok: iki paralık bir halı saha maçında en yakın arkadaşımızla yumruk yumruğa geldiğimizde olayı kavrayabiliriz.

Ancak futbol alanında yapılması, en çılgın futbolcu için bile akıldan geçirilemeyecek hareketler arasında Engin'in Cüneyt Çakır'a yaptığı var. Bunlar 30-40 yıl öncesinde kalmış olması gereken çirkinlikler. Günümüzde

artık böylesi saçmalıklara kimsenin tahammülü yok! O bakımdan MHK Başkanı Zekeriya Alp'in açıklamaları yerindedir. Bundan böyle sadece teşebbüs aşamasında bile kalsa benzer hareketler yapan oyuncular en ağır biçimde cezalandırılacaktır.

Bu tür durumları bizim futbol dünyamızın içindeki insanlara anlatabilmek için bundan çok daha ağır cezalandırmalara gereksinme var. Çünkü hemen her noktadaki vaziyeti idare etme anlayışı yüzünden her türlü yaptırım kısa sürede laçkalaşıp sonuç alma imkanı kalmıyor. Nitekim 6222 sayılı yasanın bir türlü uygulanamayışı da böyle bir durumdur. İlgili ve yetkili kişiler, bu anlayışın esiri durumundadır. Bütün memleketi esir alan bu anlayış artık bitmelidir.

Kulüp yöneticileri elbette ki oyuncularını savunacaktır. Daha önce benzer durumlarda yapılmış olanları da haliyle emsal olarak göstereceklerdir. Fakat onlar hepimizden iyi biliyor ki böylesi çirkinliklerin önünü alabilmek için çok daha şiddetli cezalar gereklidir. Başka bir ortamda dostça sohbetlerde bunu defalarca söylemişlerdir. Öyleyse ikiyüzlülükten vazgeçmenin de zamanıdır.

Ayrıca lafa geldiğinde 'kulübümüzün değerleri' gibisinden fiyakalı jargonlar sık sık gündeme gelebilmektedir. Gerçekten kulübünüzün böyle değerleri varsa bunları ortaya koyabilmek için bu tür olaylar bir fırsat sayılır. Herkes gibi konuşup davrandığınızda, ortada pek de öyle önemsenecek bir değer filan görmediğiniz anlamı çıkar.

Hem kendimizi hem başkalarını kandırmaya çalışmaktan vazgeçelim. Bu işler eğitimle düzelir masalını da bırakalım. Elbette ki eğitim şarttır ama bu tür cezalar da bazıları için eğitim anlamını taşır.

Mübarek Ramazan Bayramı'nızı en içten dileklerimle kutlarım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İki muhteşem adam

Ahmet Çakır 2012.08.21

Banko oynayacak bu kadar çok oyuncunun transfer edildiği takımda Emre Çolak'la birlikte Aydın'ın da yer bulmuş olması Sarı Kırmızılı takımın kadrosunun en ilginç yanıydı. Bu, elbette ki Terim'in forma adaletinin de bir göstergesiydi. Emre Çolak muhteşem bir oyun oynarken Aydın'ın her iki yarının başındaki bir-iki hareketin ardından kaybolup gitmesi sıkıntı oldu.

Geçen sezonki kadrosundan sadece iki oyuncu ile sahaya çıkan Kasımpaşa'nın iyi bir takım yaptığı biliniyordu. Ancak bunun sahaya yansması pek kolay olmayabilirdi. Sonuçta toplama diye nitelendirilebilecek bir ekipti ama kısa sürede iyi toparlandığını da gösterdi.

Önde etkili basıp Cim Bom'un oyununu bozdular. Kaptıkları toparla da etkili hücumlar yaptılar. Golü de hiç atak yapamadıkları ikinci yarının başında buldular. Bu gol öncesi sahanın en iyisi Emre Çolak'ın gereksiz faulü görmezden gelinebilecek bir hata değildi. Tabii İlhan Eker'in bomboş kalışı daha büyük bir sorun ama aynı zamanda alışılmış bir durumdu.

Aslına bakılırsa Kasımpaşa bu golü daha önce de bulabilirdi. Dany'in ikisi cezaalanı içinde rakibe attığı üç omuzun, hakem tarafından 'mücadele' olarak yorumlanması Cim Bom'un şanslıydı. Hamit'ten yeterli verimin alınamayışının yanı sıra maçı koparabilecek şutunun direktten dönmesini de Sarı Kırmızılıların şanssızlık hanesine yazmak mümkün.

Transferde çuvallarla para harcayıp Kasımpaşa galibiyetine sevinmek de futbolun içindeki durumlardan biri. Gerçi Terim, Sercan Yıldırım'ı oyuna aldığında Galatasaray'ın yenileceğini düşünmüştüm ama Emre Çolak ve Umut Bulut buna izin vermedi. Umut'un her iki goldeki takipçiliği müthişti.

Sarı Kırmızılı takımda kiralık olarak yer alan bu futbolcunun ikisi hazırlık ikisi de resmi karşılaşmada ortaya koyduğu verimi bütün bir sezonda bile gerçekleştiremez sanılıyordu. Bazılarınca çok da gerekli bir transfer gibi görünmüyordu ama tam tersi oldu. Bu da özellikle Trabzonsporluları kahreden bir durum.

Böyle bir maçı ölüp ölüp dirilerek kazanmak da Galatasaray adına pek parlak bir durum olmadı. Neyse her durumda kazanmak iyidir diyelim. Çünkü öyle olduğunda sorunları daha kolay çözebilirsiniz. O nedenle mübarek bayramda bu işi daha fazla kurcalamayalım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yanlışlıklar komedyasında gol panayırı

Ahmet Çakır 2012.08.27

Galatasaray'ın son yıllarda hiç olmayacak maçlar kaybetmesine elbette ki defalarca tanık olduk ama bu karşılaşmada yenilmek için gösterdiği çaba çok ender rastlanır nitelikteydi. Yedikleri üç golde yapılan hatalar bütün bir sezon boyunca olmayacak basitlikte ve saçmalıktaıydı. Özellikle Hakan Balta'nın üçüncü goldeki hatası tam bir çöküşe yol açacak nitelikteydi.

Zaten maç öncesinde de Cim Bom'un belki de tek sorunu 'aşırı derecede favori' olmaktı. Sorunlarla boğuşan rakibin Almeida gibi bir kozunu oynatamayışı, Fernandes'in de gerçek veriminin uzağında kalışı gibi maç içi etkenler de eklenmişti. Savunmanın arkasına atılan her top gol pozisyonuydu ama Elmander ve Umut Bulut bütün saygı duyulacak özelliklerine hatta attıkları gollere karşın gerçek anlamda golcü değillerdi.

Umut Bulut'un 22. saniyede topu boş kaleye gönderemeyişi 'olur böyle şeyler' denilebilecek bir durum değildi. Çünkü o çok zor sayılamayacak işi becerse zaten dağılmaya hazır rakibe en ağır darbe indirilmiş olabilecekti. Sonrasında da kaçırılan fırsatların yanısıra akıl almaz savunma dağınıklıkları gösterilen bütün çabanın ziyan olmasına yol açtı.

Melo'nun kendi kalesine gol atması pek şaşılacak bir durum değildi. Hazır olmadığından topa yeterince yükselemedi ve sağlam vuramadı. Hiç değilse bu kadarını yapıp topun kornere gitmesini sağlayabilirdi. İkinci ve üçüncü gollerin nasıl olduğunu anlatmaya çalışmak boşuna yorgunluk olur, görmeden inanamazsınız. Sadece ikinci golde Holosko'nun vuruş becerisinin hakkını yemeyelim.

Galatasaray 'nasıl olsa kazanırız' yanlışına düşmedi ama 'oynadığım kadarı 3 puan için yeter' engeline takılmaktan kurtulamadı. Rakibin maça müthiş bir hırsla asılacağı, peşinen yenik sayılmaya isyan edeceği gibi basit bir gerçek iyi değerlendirilemedi.

İkinci yarıda oyuna giren Amrabat, Aydın ve Burak gibi oyuncular henüz tam olarak bekleneni veremeseler de aradaki güç ve kalite farkı yenilgiyi önledi. Beşiktaş bu değişikliklerle rahatlayıp 4. gole yakın görüldüğü pozisyonlar da yok değildi ama elbette ki şansın da bir sınırı var.

Bu koşullarda Galatasaray'ın üçüncü kez beraberliği bulduğu penaltısı elbette ki tartışmalıydı. Tıpkı daha ilk dakikada Hamit'e kaleci Cenk'in kontrolsüz gelişi, maçın sonunda Emre Çolak'ın vuruşunun da Hilbert tarafından koluyla kaleye gitmesinin engellenmesi gibi. Herhalde üçü bir penaltı ederdi. Onu da zaten yardımcı gördü.

Gerçi biz böyle şeylerden keyif almayı pek bilmeyiz ama 9 maça 16 gol gibi bir kısırlıkla başlayan Süper Ligimizin ikinci haftasında 6 gollü bir derbi hiç fena olmadı. Beşiktaş taraftarı Quaresmasız da Almeidasız da bu işin yürüdüğünü gördü. Bu da maçın önemli yanlarından biriydi.

Bülent Yıldırım'ın tartışılan kararları elbette ki olacaktır ama genel yönetimi başarılıydı. Maça egemen olmayı bildi, oyuncularla iyi diyalog kurdu, kartlarına da çok başvurmaya gerek görmeden sakin ve dengeli bir yönetim gösterdi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İki güzel adam

Ahmet Çakır 2012.08.30

Rahmetli Vedat Okyar'ın deyişiyle iki güzel adamı kaybettik. Daha yapacakları çok iş varken bu dünyadan ayrılan futbol dünyasının iki farklı adamını çok kısa aralıkla ebediyete uğurladık.

Önce Sarıyer'in eski futbolcularından Yakup Kaptan'ın, ağabeyi Süleyman Kaptan'ın karıştığı kavgayı ayırmak isterken bıçaklanarak yok yere öldürülmesiyle sarsıldık. Onun gibi hayat dolu, insan sevgisini bayrak edinmiş bir adamın bu şekilde dünyadan ayrılması, hayatın bitmez tükenmez tuhaflıklarından biri oldu.

Kel Yakup'u yıllar önce Ömer Güvenç aracılığıyla tanımıştım. 30 yıla yakın süre sık görüşmesek de varlığını bilmekten mutluluk duyacağınız türden bir insandı. Yakın denilebilecek zamanda TSYD'nin halı sahasında maç yapmıştık. Benim o maça ağır bir sakatlık geçirmem üzerine ikincisini yapma imkânı bulamamıştık. Son görüşmemiz orada olmuştu. Her zamanki sevimliliği içinde bütün takımların ve esprilerin hedefi olmaktan yakınmadan oyununu oynardı. Onunla herhangi birşey yapmak insana huzur ve keyif verirdi. Nur içinde yatsın.

Metin Kurt istese krallar gibi bir hayat yaşayabilecekken bambaşka bir yola girmiş ve neredeyse bütün hayatının acılar içinde geçmesine aldırmış etmeden mücadelesini sürdürmüş bir dava adamıydı. Vecdi Çıracıoğlu birkaç yıl önce Gladyatör adıyla onun öyküsünü yazdı. Çok da iyi etti. Şimdi hiç değilse G.Saraylı eski futbolcu Kurt'la ilgili böyle bir kitap var.

Metin Kurt'un neredeyse bütün hayatını verdiği mücadelede ne yazık ki fazla bir yol alınabilmiş değil. Çünkü profesyonel futbolcular, örgütlenme ve bu yolla haklarını savunma konusunda pek bilinçli bir topluluk sayılmaz. Profesyonel Futbolcular derneği gibi ellerindeki olanaklara göre ancak şaka düzeyindeki bir kuruluşla ne yaptıklarını bile bilmeden savrulup gidiyorlar.

Metin Kurt, başkalarının maskaralığını çıkardığı "kendim için birşey istiyorsam namerdim" sözünün hakkını tam olarak verebilmiş biriydi. Temelinde bütün insanlar için daha iyi bir yaşam anlayışının peşinde koştu. Özelde de içinde bulunduğu topluluk olan profesyonel futbolcularla ilgili örgütlenme çabası yıllarını aldı. Bir bakıma Türkiye'nin Bosman'ıydı; tabii bu memlekette ne kadar olunabilirse...

Yakın zamanda bir sendikalaşma atılımıyla yeniden gündeme geldi. Medya da belli bir ilgi gösterdi. Ancak olayın asıl muhatabı olan futbolculardan fazla bir ses çıktığını sanmıyorum. Onların ses getirebilecek olanları, bütün hayatlarının bugünkü parlak akışı içinde süreceğini sanıyor ve böylesi çabalara asla kulak asmıyor. Yarın öbürün bir sıkıntı içine düştüklerinde gerçeği görüyor ama çok geç kalmış oluyorlar. Uğradığı haksızlıkları kınamak için döneminde futbolumuzun sakallı tek oyuncusu olarak ilgi çeken Metin Kurt, benzer bir mücadeleyi Almanya'da vermiş olan ünlü futbolcu Paul Breitner ile GS-Bayern Münih maçında karşılıklı oynar. Sonrasında Breitner ile ilgili olarak şu aktardıkları ilginçtir Kurt'un: "Dünyanın en iyi defans adamıydı o zamanlar. Klası şüphe götürmezdi ve bu, futbol zekasından ileri geliyordu. Demek ki benden daha solcuymuş! Breitner benim ünümü duymuştu. Çünkü ikimiz de sosyalisttik. Maçtan sonra çat pat İngilizce konuştuk."

Türk futbolunun 'Yalnız Kurt'unun cenaze törenine gösterilen ilgi tatmin edici sayılırdı. Kendi kulübünün yanı sıra Fenerbahçe'nin Sol Açık Grubu ve öteki kulüplerin taraftarları gelmişti. Ancak katılanların büyük bir bölümü şunu düşünmeden edemedi: Keşke bu ilginin birazcığını yaşarken de ondan esirgemeseydiniz...

Çok değerli bir futbol adamını kaybettik. Allah rahmet eylesin. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Avrupa'daki tükeniş yöneticilerin eseri!

Ahmet Çakır 2012.09.01

Avrupa Kupalarında bir kez daha utandırıcı sonuçla karşı karşıyayız ama önemli değil. Olimpiyattaki başarısızlığın üstü sessiz sedasız örtülmüştü.

Elbette ki bununla ilgili olarak da aynı durumu yaşayacağız. Çünkü bu konuda uzman sayılırız: Dünyada 'sürdürülebilir başarısızlık' diye bir kavramın icadına vesile olabiliriz.

Futbola en büyük yatırımı yapan ülkelerden biriyiz. Avrupa'da 5 büyük ligin ardından 6. olduğumuz ileri sürülüyor. Rakamların dansını bir yana bırakırsak ilk 10'un içinde olduğumuz kabul edilebilir. Ancak iş bunun karşılığını almaya geldiğinde bu noktadan çok uzaklaşıyoruz. Milli Takım Dünya sıralamasında 30. Avrupa kupalarında hemen ensemizdeki Kıbrıs Rum Kesimi'nin bizi geçmesinden endişeleniyoruz. Böyle giderse o da olacak.

2001-2002 sezonunda Avrupa 6.lığı için Hollanda ile çekişiyorduk. Sonrasında Portekiz, Yunanistan, Rusya, Ukrayna, Belçika gibi ülkeler araya girdi. Şu anda 12. sıradayız. Biraz daha düşersek şampiyonumuz da ön eleme oynamak zorunda kalacak. Yani Devler Ligi'ni uzaktan seyredeceğiz. Bugünkü gidişle varacağımız yer burası.

Peki, niye böyle oluyor? Harcanan bunca paraya karşın niçin başarılı olamıyoruz? Çok basit: Berbat yönetiliyoruz. Futbolda başarı için gerekli akıl ve becerinin zerresine sahip olmayan insanlar bu işlerin başına gelip uzun yıllar kalabiliyor. Kendi kulübünü tarihin en sıkıntılı dönemine düşürmüş kişileri futbolun başına getirmek türünden cinnet örnekleri normal karşılanabiliyor.

Nasıl başarılı olunacağı bir bilmece değil. Bizde de örnekleri var dışarıda da. Hem bizde hem dışarda denebilecek ortak örnek Lucescu ve Shakhtar Donetsk. Bizde GS ve BJK'yı şampiyon yaptığı halde gönderilen Rumen hoca, adı sanı bilinmeyen bir takımı Avrupa'nın başaltı ekipleri arasına sokmayı başardı. O takıma hem UEFA Kupası'nı kazandırdı hem de sürekli Devler Ligi'nde oynama imkanı oluşturdu. Onun S.Donetsk ve dolayısıyla Ukrayna futboluna kazandırdıklarını parayla ölçmek bile mümkün değil.

Yetersiz ve beceriksiz yöneticilerin sürekli egemen olmasını sağlayan kara düzen Türk futbolunun en büyük sorunu. Son yıllarda biraz toparlanır gibi olmuştuk ama malum gelişmeler nedeniyle yine aynı noktaya döndük. Yani Lucescu'nun zamanında söylediği 'Bu gidişle Çavuşesku Romanyasına benzersiniz!' uyarısı tam olarak doğru çıktı. Şimdi o çıkmazda debelenip duruyoruz.

Avrupa kupalarında maçlar her sezon aynı tarihlerde yapılıyor. Biz sürekli başarısızlık yaşadığımız halde bir sonraki sezon için bundan ders çıkaramıyor ve aynı durumları yaşıyoruz. Yanlışlıkla başarılı olan bir takımımız çıkarsa bu kez 'Erken form tuttular, bunun acısını çekerler!' tarzında saçmalıklar gündemi kaplıyor. Hemen herkes bunu önemli bir fikir kabul edip tekrarlamaya başlıyor. Yani sürekli başarısızlık için zemin hazırlanıyor. Yönetimler ve bazı teknik adamlar başarı için tek çareyi transfer olarak görüyor fakat onu da gerektiği gibi yapamıyorlar. Gerekli transferler çoğu zaman iş iştenden geçtikten sonra yapılıyor. Ayrıca, elindekilerden pek farkı olmayan adamlar için dünyanın parası harcanıyor. Sonra bu adamları gönderebilmek için de büyük çabalar ve önemli harcamalar gerekli oluyor. Korkunç bir bataklık! Lucescu'nun takımı transferle değil, eldekilerden en iyi şekilde yararlanarak başarılı oluyor. Aldıkları oyuncular Brezilya'nın ve öteki bazı liglerin orta karar adamları. Ancak Rumen hoca onlarla ne yapılabileceğini biliyor ve bunu yapıyor. Ayrıca o oyuncular değerini bulduğu anda hemen satılıyor. Böylece maddi bakımdan da sağlıklı düzen oluşuyor. Trabzonspor kendisinden çok geride bir takıma iki maçta da gol atamayıp eleniyor. Bursaspor büyük bir balık yakalamışken aynı dakika içinde yediği iki golle bunu kaybediyor. Bunlar, günlük başarı konusunda da yeterince becerikli olmadığımızı gösteriyor. Fenerbahçe'nin durumunu da aynı kapsamda görebiliriz. Galatasaray ön eleme oynamak zorunda kalsaydı ne olurdu, bunu da Kasımpaşa ve Beşiktaş maçlarına bakarak söyleyebiliriz. Peki çare ne? Yazının içinde var. Lucescu'yu küçümsemeye kalkmak yerine tam tersine onun neyi nasıl yaptığını çok daha iyi öğrenmek ve uygulamak. Sadece o değil, geçmişte de neyi nasıl yapıp da başarılı olduğumuzu tekrar hatırlamak ve bunu sürekli hale getirmek. Kazanılan başarıların ardından bunu sahiplenme kavgasıyla herşeyi mahvetmekten kaçınmak. Sürekli yalan söyleyen başarısız ve beceriksizlerden hesap sorup onlardan kurtulmak.

Yoksa sonsuza kadar bu masalları dinleriz...

Şimdi GALATASARAY ve FENERBAHÇE ne yapar?

Çok tehlikeli bir noktada olan ülke puanı yükünü bundan sonra ağırlıklı olarak Galatasaray taşıyacak, Fenerbahçe de yeni bir sınav verecek. Cim Bom gruptan çıkabilir diye bir yığın görüş belirtildi ama aynı derecede güçlü bir olasılık da grubu sonuncu olarak bitirmesi. Çünkü bugüne kadar kolay gördüğümüz gruplarda sonuncu olmamız daha sık rastlanan bir durum. Artık işin şakası yok. Cim Bom tarihi bir sorumluluk

altında... Fenerbahçe'nin iyi bir kura çektiği söylenemez. İki Limasol maçını kazanmak ensemizdeki Kıbrıs Rum kesimini püskürtmek için de büyük önem taşıyor. Öteki rakipler karşısında Fenerbahçe ille de şunu yapar diyebilmek kolay değil. Çünkü biz diyoruz ama takımlarımız yapamıyor.

Niye hiç hazır olamıyoruz?

Gerek kulüp gerekse milli takımlarımızın katıldıkları organizasyonların yüzde 80'inde yeterince hazır görünmediklerini biliyoruz. Peki niye böyle oluyor? Kabul edelim ki bu ulusal karakterimizden kaynaklanıyor. İşlerimizi, zamanında ve gerektiği gibi yapmak yerine 'bişey olmaz abi!' yaklaşımıyla erteliyor veya yarım yamalak yapıyoruz. Eksik ve yetersiz çalışıyoruz, iyi bir planlama ve organizasyon yapamıyoruz. Bunlardan doğan boşlukları da mazeretler ve yalanlarla kapatmaya çalışıyoruz. Oysa hiçbir mazeret başarının yerini tutmuyor. Biz bu kadar açık, kesin bir gerçeğin tersini kanıtlamaya çalışıyoruz. Bu sadece futbolda ya da sporda böyle değil, öteki alanlarda da geçerli.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Suluk soluğa bininci galibiyet

Ahmet Çakır 2012.09.03

Arena'da soluk soluğa bir futboldan çok hatalar zinciri izledik. Gollerin çoğunun beceri ürünü değil, hatalar sonucu oluşu Galatasaray maçlarının klasiği haline geliyor.

Burak'ın attığı golde bile savunma hatası açıldı, ama Sarı-Kırmızılı takıma ligdeki bininci galibiyeti getirdiği için önemli demekle yetinelim.

Aslında Ertuğrul Sağlam, güçlü rakibinden nasıl puan alınacağını biliyordu, ama takımının bunu yapıp yapamayacağı kuşkuluydu. Sadece 72 saat önce büyük bir bölümü on kişi olmak üzere 120 dakikalık çok yıpratıcı maç oynamış takımı aynen sahadaydı.

Bu durumdaki takımın ilk 20 dakikada önde basıp Galatasaray'ı sıkıntıya sokması takdir edilecek bir durumdu. Üstelik Yeşil-Beyazlı ekip bunu maçın sonuna kadar sürdürdü ve istediği golleri de buldu. Maçı güzelleştiren de onların bu cesareti ve becerisi oldu.

Cim Bom henüz geçen sezonki kalitesinde bile değil. Yapılan transferlerden sadece Umut'un katkısı var. Emre Çolak ve Selçuk'un çabası takımı ayakta tutuyor. Öteki bazı oyuncular da zaman zaman onlara katılıyor. İlk golü bulduktan sonraki bölümde uzun süreli topa sahip olduğu dakikalarda bile Galatasaray futbol adına hiçbir şey üretilmedi. Oynuyormuş gibi yapmakla yetindi.

Bunun başlıca nedenleri, iki kanadın hiç işlemeyişi, Umut'la Elmander arasında bağlantı olmayışının yanında kendilerine atılan topları almaktaki beceri eksiklikleri, Melo'nun hazır olmayışından doğan sorunlar ve Hamit'in büyük çabasına karşın etkili olamayışydı.

Bursaspor kazandığı her topa Galatasaray'dan çok daha etkili biçimde hücumla çıktı. Sarı-Kırmızılı takımın yediği gollerde duran toplardaki savunma ve kaleci hataları daha şimdiden bezdirici bir hal aldı. Ujfalusı'nın

yokluğu elbette ki önemli bir sorun ama o varken de aynı goller yeniyordu. Terim kısa sürede buna transfer ya da başka bir yolla çözüm bulamazsa Devler Ligi maçlarının çok sıkıntılı geçeceği açık.

Berberliğin ardından yeniden üstünlüğü bulabilmek için Burak ve Amrabat'tan medet ummak doğal sayılsa bile onların Umut'la birlikte çarpışan arabalar gibi oynamaları haliyle verimlerini düşürdü. Bursaspor'un yorgunluğu, Galatasaray'ın dağınıklığıyla birleştiğinde çılgın bir son bölüm izledik. Amrabat'ın Kayserispor'daki gibi her topun kendine atılması beklentisi içinde olması arkadaşlarıyla maç içinde arasını bozdu. Ama kısa süre oynayıp ikinci ve üçüncü gole katkıda bulunması önemliydi. Burak da attığı golle görevini yapmış oldu. Elbette ki, böyle bir karşılaşmada üç puanı cebine koymak güzeldi. Ama maçtan mutlu ayrılan Galatasaraylı taraftar sayısı da çok değildi. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Kesin kazanırsız'

Ahmet Çakır 2012.09.07

İsteyen darılsın ama söyleyeceğim: her milli maç öncesinde bu tür şeyler okumak ve dinlemek zorunda kalmak beni hasta ediyor.

Güçlü rakiplerle deplasmanda oynarken 'Kimseden korkumuz yok, onların güçlü olması bizi ilgilendirmiyor, puan ya da puanlar alacağız' türünden lafları pek sağlıklı değerlendirmeler olarak göremiyorum. Bu, inanmak filan değil. Tam tersine bunlar hem korktuğumuzu gösteriyor hem de yıkıcı sonuçlara yol açabiliyor.

Asıl gerçek şu: Milli Takım'ın 2014 Dünya Kupası elemelerindeki ilk adımı kuşkusuz en istenmeyecek rakiple atmak zorunda kaldı. Bunun için ağlamak gerekmiyor. Ancak 'şunu yaparsak kazanırsız, bunu edersek berabere kalırsız' edebiyatı da aynı derecede yersiz ve sıkıcı. Hiçbir yararı olmayan bu tür gazlamalar yerine daha akılcı ve dengeli yaklaşımları yeğlemeliyiz.

Hollanda hemen her zaman dünya futbolunda ilk 10'da. Bizse 35. sıraya kadar geriledik (Bunun ne kadar tehlikeli bir durum olduğunu anlatma imkanımız ne yazık ki yok! Torba-çuval saçmalıklarıyla bu konudaki gerçeği toplumun öğrenmesi engelleniyor). Form düzeyi itibarıyla da hiç iç açıcı durumda olmadığımızı kabul etmek zorundayız.

Rakibimiz bir değişim döneminde. Avrupa şampiyonasında sıfır çekmiş olmalarına aldanmamak gerek. Takımın genel düzeyinin yüksekliğinin yanı sıra kadrosundaki yıldızlar göz kamaştırıcı adamlar. Özellikle golcüler Van Persie'nin formu ve son lig maçında yaptığı üçleme görmezden gelinebilecek gibi değil.

Bizse henüz istediğimiz noktanın uzağındayız. Hazırlık döneminde Finlandiya'ya yenilip Portekiz'i evinde yenmek gibisinden zikzaklarımız hâlâ belli bir standarda ulaşmaktan ne kadar uzak olduğumuzu ortaya koyuyor. Kadromuz ve sistemimiz henüz oturmadı. Hele son Avusturya yenilgisi! Çok tatsız bir hazırlık oldu.

Aramızdaki güç farkı sadece güncel değil tarihsel bir gerçek. 1958'de deplasmandaki galibiyetimizden sonra bir kez daha kazanabilmek için tam 49 yıl beklemek zorunda kaldığımız bir rakipten sözediyoruz. Üstelik o da

rakibin penaltı kaçırdığı ve normal koşullarda 5 yiyebileceğimiz bir karşılaşmaydı.

Sonuçta bu neresinden bakarsanız bakın kaybedebileceğimiz bir maç. Eh, öyle olması dünyanın sonu da değil, doğal bir durum. Peki, yapılabilecek hiçbirşey yok mu? Elbette ki var. Ancak bunu yapabileceğimizden çok 'Türkiye'nin ne yapacağı belli olmaz' türünden utandırıcı saçmalıklardan medet umuyoruz. Hiçbir maça 'Ne yapalım, onlar bizden çok güçlü, yeniliriz' diye çıkılmaz; burası tamam. Portekiz'i yenen takım Hollanda'ya da aynısını yapabilir; bunu da anlamak mümkün. Ancak böyle olağandışı durumlar dışında kazanma konusunda akla uygun hiçbir veri yokken sürekli yaparız-ederiz sallamaları insanı bezdiriyor.

Üstelik geçmişte Hollanda'dan da Almanya'dan da iki maçta 4'er puan alabildiğimiz halde gruptan çıkamadığımız da oldu. Asıl yapmamız gerekenin ne olduğunu da bize Yunanistan gösterdi. Komşu 2004'teki Avrupa Şampiyonluğuyla yakaladığı 1. kategori şansını çok iyi kullanıyor. Hollanda, Almanya, İspanya gibi rakiplerle eşleşme sıkıntısı yaşamadan yoluna devam ediyor. Biz 2002 ve 2008 sıçramalarının dışında masal anlatıp duruyoruz. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Elde var hüznün...

Ahmet Çakır 2012.09.08

Açıkkası beklediğimden çok daha iyi bir Milli Takım buldum. Abdullah Avcı dersini iyi çalışmış ve Hollanda karşısında yapmamız gerekeni oyunculara iyi belletmiş.

Gelgelelim, özellikle duran toplarda mutlaka yapılan savunma hatalarının yanında kaçırılan fırsatlar yüzünden bu zorlu deplasmandan eli boş dönmek zorunda kaldık.

Yediğimiz golde Van Persie sürekli yer değiştirirken onu tutmakla görevli iki stoperimiz görüntüde bile yoktu. Ötekiler de rakibin golcüsüyle ilgilenmeyi pek gerekli görmez gibiydi! Savunmada yığılma yerine oraya iyi yerleşmeyi öğrenmemiz daha epey sürecek gibi görünüyor.

Aslında daha ilk dakika dolmadan golü bulabilirdik ama yapamadık. Hele Arda'nın rakipten kaptığı topu bomboş durumda ağlara gönderemeyişi bizim için olumsuz bir kırılma noktası oldu. Rakibin tıpkı bizimki gibi sorunlu savunma göbeğinden doğan sorunlarda Umut ve Sercan onları korkutacak işler yaptı ama tabelaya birşey yazdırmayı beceremedik.

İki takım da kendi sol kanadını daha iyi kullandı. Onlar Robben'le biz Arda ve Sercan'la iyi toplar getirdik. Umdüğumuzun çok üzerinde pozisyon bulduk. Hücumda bizden tek oyuncu bile yokken Sercan'ın getirdiği bir topta ise neredeyse kendi kalelerine gol atacak oluşları Hollanda'nın savunma yetersizliğinin en çarpıcı göstergesiydi. Bu büyük şans kullanamadık.

Ayrıca kullandığımız köşe atışlarında iki stoper başta olmak üzere herkesin gol atmaya gitmesi bizim kalemizde daha büyük gol tehlikesinin yaşanmasına yol açabiliyor. Uzatmada yediğimiz ikinci gol de benzer bir hatadan doğdu.

Hollanda gibi takımların en kötü günlerinde bile yapabildikleri, bizimse ahlara vahlarla sonuçlanan pozisyonlarımız arasındaki tek farktı. Bunun dışında başabaş hatta bizim üstün sayılabileceğimiz bir mücadele oldu.

Maç öncesi yazımda anlatmaya çalıştığım gibi grubun en güçlü takımına deplasmanda yenilmenin anormal bir tarafı yok. Ancak rahatlıkla puan çıkarılabilecek bir maç kaybetmiş olmak umut kırıcı. Şimdi Estonya'yı yenmeye bakalım da ikinci maçta havlu atmış olmayalım!

Amsterdam Arena'da evsahibine yakın sayıda ve ondan çok daha etkin bir taraftar topluluğumuzun oluşu harikaydı. İnşallah günün birinde kaptanların futbola saygı konuşmasını ve rakibin ulusal marşını yuhalamamayı da öğrenirler. Bu gibi nedenlerle günün birinde resmi maçlara da taraftarlarımız alınmazsa hiç şaşmayalım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Milli takıma inanalım

Ahmet Çakır 2012.09.09

Biz bu filmi yıllardır izliyoruz. Ne kadar zor ve rakip güçlü olursa olsun her milli maç öncesinde kazanacağımız yolunda umutlar saçılıyor.

Sonrasında da yas tutuluyor ve teknik direktörler ağır eleştirilere uğruyor. Hollanda maçı sonrasında da aynı durumu yaşıyoruz. Oysa sadece birkaç gün sonra bir başka milli maçımız var. Bu yapılan ona zarar verici nitelikte.

Hollanda karşısında Milli Takım'ın belki de son zamanların en başarılı futbolunu oynadığını herkes gördü. Zaten eleştiriler de büyük ölçüde oradan doğuyor. Ama şurası unutuluyor. Milli Takım'ın Hollanda'da bu futbolu oynamasını sağlayan kişi de aynı adam. Gol pozisyonlarında oyuncularımızın biraz becerikli olabilmeleri bugün bambaşka şeyler konuşmamızı sağlayabilirdi.

Ancak bunun olamayacağını maç öncesi yazımızda da anlatmaya çalışmıştık. O kadar değil, takımlarımızın Avrupa kupalarında sapır sapır dökülmelerinin Ay-Yıldızlı ekibe yansımasının olacağını anlamak da çok zor değildi. Avcı, bütün bunları hesaba katarak gerçekten önemli bir hamle yaptı. Ama bunun ödülünü alamadı. Herhangi bir Hollanda maçında üstelik rakip sahada onlardan daha çok pozisyon bulabilmiş olmamız bugüne kadar hiç görülmemiş bir durum. Ancak bazılarıımıza göre bunun hiçbir önemi yok. Varsa yoksa şunu niye oynatmadın, bunu niye oynatmadın şeklinde gündem oluşturuluyor. Hatta bunlar o kadar dramatik şekilde söyleniyor ki sanki hiç duyulmamış, görülmemiş şeyler sanılıyor. Oysa futboldan hiç anlamayan sokaktaki vatandaşın da her zaman söylediği bu.

Elbette ki, başta Selçuk İnan olmak üzere Gökhan Gönül'ün ve başka bazı futbolcuların takımda niye yer almadıkları yolunda eleştirilerde bulunulabilir: Ben olsam onları oynatırdım. Ancak Milli Takım Teknik Direktörü'nün de onları oynatmamakla yapmak istediği bir şeyler olduğunu kabul edelim. Şunu da eklemeyi

edemeyeceğim. O oyuncuların yer aldığı bir maçı belki daha farklı kaybedebilirdik. Hatta bu futbolu oynayamayabilir, pozisyonlar bulamayabilirdik. Bunun garantisi ve güvencesi ne olabilir ki?

Avcı'nın oyun planı doğrudu, tıkr tıkr da işledi. Bizim hücumdaki etkinliğimizin yanısıra onların dünya çapındaki adamlarına dakikalarca topun geçmesini engelleyebildik. Bunlar gerçekten çok önemli işlerdi. Fakat bitmez tükenmez savunma hataları ve öteki dağınıklıklarımız bu karşılaşmaya da damgasını vurdu.

Yine karşılaşma öncesinde anlatmaya çalıştığımız gibi deplasmanda grubun en güçlü takımına yenilmiş olmamızın abartılacak bir yanı yok. Puan alsaydık kuşkusuz harika olurdu. Ama o rüzgâr içinde gelip kendi evimizde Estonya'ya takılır, bunun ardından da başka türlü ahlayıp vahlamalara girişirdik. Medyanın büyük bir bölümü bu konularda yıllardır aynı anlayışı ortaya koyuyor. Bunun da futbolumuza hiçbir yararı olmuyor. Sıradan bir maçın kazanılmasıyla teknik adam ve oyuncular göklere çıkarılabiliyor. Kaybedilmesi son derece olağan bir maçın sonrasında kıyametler koparılıyor. Tabii bütün bunların kasıtlı olarak yapıldığına ilişkin yeterli bilgi ve tecrübeye sahibiz. Mantıklı, serinkanlı, dengeli ve bu yönleriyle işe yarar nitelikteki eleştiriler para etmiyor. Gazete sattırmıyor, televizyon seyrettirmiyor. O zaman gündeme 'giydirmeci' yaklaşım giriyor. Eleştiriye saygımız sonsuz, ama böylesine değil. Çünkü bu yıllar önce Perihan Mağden'in muhteşem bir nitelemeyle anlattığı 'Medyalamacılık' oluyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nerede bizim Feldkamp'larımız?

Ahmet Çakır 2012.09.11

Tarih 17 Kasım 2004... 2006 Dünya Kupası elemelerinin 5. maçı için Fenerbahçe Şükrü Saracoğlu Stadi'nda Ukrayna ile karşı karşıya geliyoruz... Sonuç kimsenin aklının kıyısından bile geçmeyecek kadar korkunç: 3-0 mağlubuz... Shevchenko'nun 2 gol attığı karşılaşmadan söz ediyorum...

Hepimiz doğal olarak maçtan büyük bir öfke içinde ayrılıyor ve teknik direktörümüz Ersun Yanal'ı nasıl lime lime edeceğimizi düşünüyoruz. Ancak aramızdan bir adam başka birşey söylüyor. O dönemde Zaman yazarı olan Feldkamp, ertesi sabah gazetede bizi toplantıya çağırıyor.

Bu muhteşem futbol adamı bizi iyi tanıdığından ve olacakları bildiğinden "Hayır" diyor, "Biz öyle yapmayalım. Tam tersine Milli Takım'ın bu ağır kaybın altından nasıl kalkabileceği yolunda fikir üretelim ve onlara yardımcı olalım. Böyle yaparsak yenilgiden bir ders çıkarmış oluruz. En doğrusu budur."

Açıkçası hepimiz donup kalıyoruz. Çünkü bunca yıldır edinilmiş alışkanlıklar var. Üstelik bunlar sayesinde sayfaları rahatlıkla doldurabiliriz. Başta teknik direktörümüz olmak üzere yönetime, futbolculara ve öteki ilgililere "giydirmek" kamuoyunda her zaman prim yapar, ilgi çeker, gazete satılır.

Hepimiz orada öğreniyoruz ki işte Almanya bunun için Almanya! Bizim toplum olarak bunu anlamamız ve öğrenmemiz için çok uzun yıllara gereksinime olduğunu da bilmesi gerekenler biliyor. Nitekim Hollanda maçı sonrasında 'Çok şükür, bu da bizim Feldkamp'ımız denebilecek bir ses çıkmadı. Hollanda maçının ardından büyük bir bölümü kasıtlı olarak üretilen bir yığın gereksiz gürültü patırtının ardından bu akşam asıl önemli

sınava çıkıyoruz. Evet, bu karşılaşma Hollanda maçından çok daha önemli. Çünkü ne denirse denilsin deplasmanda grubun 1. kategori takımıyla yapılan maçın kaybedilme olasılığı yüzde 90'dır.

Peki, grubun 5. kategori takımı Estonya'yı rahatlıkla yenip 3 puanı cebimize koyabilir miyiz? Elbette ki yapabiliriz ama o kadar kolay olmayacağını da kabul etmeliyiz. Siz bakmayan Estonya'nın ilk maçta kendi evinde Romanya'ya 2-0 yenilmiş olmasına. Rumenler onların sertliğine aynen karşılık verebiliyor. Bizse ya sinirlenip oyundan düşüyor ya da futbol dışı sertliğe yönelip başka sorunlar çıkarıyoruz.

Estonya'nın 2012 Avrupa Şampiyonası elemelerinde grubunda 2. olup İrlanda Cumhuriyeti ile baraj maçı oynadığını unutmayalım. Bundan birkaç yıl öncesine kadar dünya sıralamasında ilk 100'e giremeyen takım şu anda 55. sırada. Bizse o kadar şişinip dururken 35.liğe kadar gerilemiş bulunuyoruz.

Merak etmeyin, hocamız bu maçta Gökhan Gönül'ü de Selçuk İnan'ı da oynatır. Umarız ki kazanmamız için bu değişiklik yeterli olur. Medyanın bir bölümünde farklı galibiyet masalları anlatılırken biz yarım sıfır da olsa kazanmaya razıyız. O masalları anlatanlar sonrasında tam anlamıyla bir canavar kesiliyor. Bu saçmalıkların da Türk futboluna ve Milli Takım'a hiçbir yararı olmuyor. Bizim Feldkamp'larımızı yetiştiremediğimiz sürece bu saçmalıklara mahkum olacağız.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sevinecek birşey yok

Ahmet Çakır 2012.09.12

Ne zaman, nerede ve hangi rakiple olursa olsun kazanıp 3 puanı cebe koymak elbette ki önemli.

Bunun için sevinebiliriz. Ancak daha ötesiyle ilgili bulutlar pek dağılmış gibi görünmüyor. Hollanda deplasmanında oynadığımız futbolun gerisine düştüğümüz rahatlıkla söylenebilir. Bu da gelecek için umutlanılacak bir durum değil.

İlk 15 dakika içinde yenik duruma düşmemiz işten bile değildi; hem de bu iki farklı olabilirdi. Üstelik rakip hiçbirşey yapmadan, akıl almaz kaleci ve savunma hatalarıyla doğmuştu bu pozisyonlar. Bunların gelecek maçlarda canımızı yakacak olmasından endişelenmemek elde değil.

Çok şükür Estonya yararlanabilecek düzeyde değildi. İki mutlak pozisyonu gol tehlikesine bile dönüştürmeyi beceremediler. Grubun 5. kategori takımı karşısında bile bunları yaşamak haliyle insanı gelecek için umutlandırmıyor.

Estonya çok erken 10 kişi kalınca haliyle partiyi kaybetti. Bu pozisyonda başka bir hakem aynı kararı verir miydi, yoksa sarı ile idare etmeyi mi yeğlerdi, diye düşünmemek mümkün değil. Pozisyon aleyhimize olsa kıyametleri koparırdık. Lehimize olunca, doğrudur!

10 kişi kalmış, zayıf rakip karşısında bile gol bulmakta çok sıkıntı çektik. Set hücumunu beceremiyor oluşumuz, kanatlardan getirdiğimiz toplarda 40 yıl öncesinin ortalarının yapılması, Umut'la Burak'ın top tutmakta ve

kullanmaktaki beceri eksikleri, kafa vuruşlarındaki zayıflıkları, ofsayt konusundaki dikkatsizlikler, tek kale oynadığımız maçta uzun süre pozisyon bile bulamayışımızın başlıca nedenleriydi.

Kilidi açan Arda ile Emre'nin becerisi oldu. Yaşı 70'i aşmış bir Türk büyüğünün hâlâ gündemde kalabilme uğruna hakaretler yağdırdığı Emre'nin golden sonra dönüp basın tribününe hareket yapmayı, galiba biraz olgunlaştığı anlamına gelir gibiydi. Kulübeden çıkarmaya çalıştığı Okan Buruk ise orada kalmayı yeğledi. Bizim memleket böyledir; 30'lu yaşlarındaki adamlar 70'liklerden daha dengeli davranabilir.

Teknik direktörümüz Avcı'nın ikinci yarıya Selçuk'la başlamayı bu işi gereksiz yere tırmandırdığını düşündürecek nitelikteydi. Çünkü sahada top becerisi yüksek adama daha çok gereksinme vardı. Neyse ki gardı düşmüş rakip karşısında her türlü gol bulmak mümkündü. Bu yılın şimdiye kadarki bölümünün müthiş golcüsü Umut'un attığı golde Sercan'ın doğru ortasının da önemli payı vardı.

Selçuk'un neredeyse oyuna girer girmez attığı golün herkese ne düşündürdüğünü ve söylediğini bilmiyor değilim ama bu konuyu uzatmanın bir yararı yok. Bu gibi konularda fazla bir fikri olmayan bazı adamların ortalama gevezeliklerine çok fazla değer veriyor ve bu şekilde gereksiz bir kaosun doğmasında pay sahibi oluyoruz.

Milli Takım'ın asıl sınavı gelecek ay içerdeki Romanya ve dışardaki Macaristan maçları olacak. Gruptaki kaderimizi asıl o karşılaşmalar belirleyecek. Onları şimdiden düşünmeye başlasak iyi olur.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gürültü-patırtı çıkarmak gazetecilik midir?

Ahmet Çakır 2012.09.13

Bugün sadece spor basınında değil işin genelinde de epeyce etkili bir ağabeyimiz yıllar önce gazetesinin pazar ekinde kendisiyle yapılan bir röportajda şunları söylüyordu:

"Ben gazete patronu olsam, önce kendimi işe alırdım. Çünkü bu ülkede tek başına benim kadar büyük gürültü-patırtı çıkarma potansiyeline sahip ikinci biri yok."

Aslında utandırıcı bir itiraf ama içtenliği nedeniyle görmezden gelinebiliyor olmalı çünkü benden başka kulak asan çıkmadı. İşin daha hazin yanı, bu kişi iki yabancı dil bilen, büyük bir gazetecilik deneyimine sahip son derece zeki ve bilgili, kısacası olağanüstü donanımlı bir gazeteci. Yani yetersizliğini böyle gürültü-patırtı ile örtmeye çalışan biri değil.

O bile Hollanda maçından sonraki cinnet ortamının dışında kalmamak için devreye girip dehşetengiz bir iddia ortaya attı. Okan Buruk ile Emre Belözoğlu'nun Galatasaray yıllarında aynı evde kalma derecesindeki yakın arkadaşlıklarını, sonrasındaki İnter serüvenlerini filan dile getirip bu oyuncunun haksız yere milli takım kaptanı yapıldığını ve oynatıldığını ileri sürebildi.

Normal koşullarda deli saçması olarak karşılayabileceğimiz bu iddianın kamuoyunda büyük ilgi göreceğini, hemen dolaşıma girip şöhretini cilalayacağını biliyordu bu 70'ini aşmış (Allah uzun ömürler versin!) sevgili

ağabeyimiz. Öyle de oldu diyecektim ama pek olmadı. Ancak bir başka dehşet iddia ortaya atıldı: Avcı, kendisiyle aynı dinsel mezhepten olmadığı için Selçuk'u oynatmıyordu!

Hollanda yenilgisi gibi son derece olağan bir durumun bir anda korkunç memleket meseleleri arasına sokulmasında bu toplumsal ortamın rolü var. Kusurlu olanlar sadece gazete ve yorumcular değil. Onlar daha ağızlarını bile açmadan sosyal medyada ortaya çıktı bu saçmalıklar. Sonrasında da bunun para ettiğini görenler haliyle kervana katıldı.

Bu yazının başlığı 'aslında ne oldu?' şeklinde konulabilirdi. Olupbitenin özü bu çünkü. Ortalığı toz dumana boğanların yüzde 90'ının futbolla da Milli Takım'la da herhangi bir ilgileri yok. Kendilerince bir oyun oynuyorlar. Ancak bizler de bu tuzağa çok kolay düşüp hemen onlara katılıyoruz. Sonra Allah selamet versin!

Elbette ki Hollanda maçıyla ilgili olarak adam gibi fikirlerini açıklayan, bunlara dayalı eleştirilerde bulunan, son derece bilgili ve değerli arkadaşlarımız var. Fakat onlar fazla bir ilgi görmüyor. Çizginin dışına çıkıp işi şarlatanlığa vuranlar daha çok prim yapıyor, parayı topluyor. En korkuncu, bundan doğru dürüst işini yapmaya çalışan insanlar da etkilenebiliyor.

Bu gürültü-patırtı içinde Milli Takım'ın neyi yapıp neyi yapamadığını konuşma imkanı bile bulunamadı. Bugünden itibaren Ekim'in ikinci haftasına kadar kimsenin aklına ne Abdullah Avcı ne de Milli Takım gelecek. Onlar yeni gürültü-patırtı konuları bulmaya çalışacak, biz de arkalarından koşacağız.

Vah benim memleketim!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Akdeniz'de Manchester United morali

Ahmet Çakır 2012.09.16

Galatasaray Antalya'da çok keyifli bir Akdeniz akşamı yaşarken bu sezon oluşturduğu güçlü kadrodan alabileceği verimin de ilk belirtileri ortaya çıkmaya başladı. 4 golün 3'ünde bu sezonki transferlerin imzasının oluşu görmezden gelinebilecek gibi değildi.

Geçen sezonki Antalyaspor-GS maçı izlenmesi ve anlatılması zor bir futbol işkencesiydi. İki tarafın da gol pozisyonuna bile giremediği karşılaşma futbolumuz adına insanı derin bir umutsuzluğa düşürecek türden anlamsız bir didişme şeklinde geçmişti.

Bunda asıl kusur evsahibindeydi. Güçlü rakibiyle futbol diliyle başedemeyeceğini bildiğinden onu uyutmayı yeğlemişti. Taraftarlar da sanki bunu baştan bildiklerinden maç neredeyse boş tribünler önünde oynanmış, insana her bakımdan acı veren berbat bir gösteri olmuştu.

Bu kez Cim Bom aynı tuzağa düşmedi. Milli maç sonrası ya da M.United öncesi gibi mazeretlere sığınmaya gerek duymadan oyununu oynadı. Maçın başında gelen gol aynı zamanda bu işin kimi zaman ne kadar kolay olabildiğini gösterir gibiydi. Amrabat'ın akıllı taç atışını takip eden Elmander hiç de zor sayılamayacak bir vuruşla işi bitirdi.

Sonrasında evsahibi oyunu dengeledi ve ortaalandaki topa daha çok sahip olup Galatasaray kalesine kolay inmeye başladı. Bunda Elmander'in sakatlığının nüksetmesiyle etkinliğinin azalmasının yanında Mehmet Özilek'in oyun planı da etkili oldu. Selçuk ve Melo'ya iyi basınca Galatasaray tılandı.

İlk yarının sonunda bunalır gibi olan Galatasaray'da tipik bir Amrabat golü maçı kırılma noktasıydı. Tabii İsaac'in Muslera'ya yaptığı anlamsız hareket maçı bitiren asıl neden oldu. Evsahibi 11 kişiyle karşı koyamadığı güçlü rakibi karşısında bu haliyle hiçbirşey yapamazdı.

İkinci yarının başında Burak Yılmaz'ın nefis serbest atış golü Galatasaraylıların keyfini artıran bir gelişmeydi. Burak'ın müthiş vuruşu kadar atışı kullanmaktaki kararlılığı da dikkat çekiciydi. Kaleci Sammy ilk iki golde de yetersiz kaldı ama sonrasındaki kurtarışlarıyla daha büyük farkı önledi. Umut'un golünde sakatlanma pahasına müdahalesi de yetmedi.

Terim'in Hamit'in yerine Aydın'a yer vermesinin nedensiz olmadığını gördük. Aydın birkaç parlamayla idare etmek yerine oyuna daha çok katılmaya başladı. Hem fizik gücü hem oynama becerisi artmış bir Aydın, elbette ki Sarı Kırmızılıları mutlu ediyor... Cris'in ilk maçındaki verimi tatminkardı, tecrübesiyle takımını rahatlatmış, tek sorun gördüğü kart oldu.

Maçın yıldızı Amrabat oldu. 1 gol, 1 gol pasının yanında son golde de pay sahibiydi. Bu sezonun en parlak adamlarından biri görünümündeki Emre Çolak'ın kulübede kalışı da hafta içinde idmanda attığı gereksiz çalımların cezası gibiydi. Yekta ve Çağlar'ın forma şansı bulması Terim'in her oyuncusundan yararlanma isteğini gösteriyordu. Ancak Yekta'nın iki metreden atamadığı gol umarız ki bir M.Batdal durumunun yaşanmasına yol açmaz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başka bir dil mümkün değil mi?

Ahmet Çakır 2012.09.19

Galatasaray epeyce bir aradan sonra bu akşam Devler Ligi'nde sahneye çıkıyor. Açıkçası Cim Bom ilk maç için istenecek en son rakiple boy ölçüşecek. Grubun 1. kategori takımı M.United ile son maçta deplasmanda karşılaşmak çok daha iyi.

Olurdu ama bu da elde olan bir durum değil.

Sarı Kırmızılı takım bu maça mümkün olabilecek en iyi koşullarda çıkıyor diyebiliriz. Sadece Ujfalusi'nin yerine Cris'in kısa sürede yerleşmesinin kolay olmayışı ve savunmanın bu sezonki genel dağınıklığı en ciddi sorun gibi görünüyor. Ortaalan ve hücumda etkili bir takım Galatasaray.

M.United karşısında Cim Bom'un elbette ki puan şansı var. Ancak maç öncesi değerlendirmelerin neredeyse yüzde yüz bunun üzerine kurulmasını biraz yadırgıyorum. Çünkü bunun pahalı bir bedeli oluyor. Yenilgi halinde dayanılması pek kolay olmayan türden eleştiriler gelebiliyor.

Bu konulara artık başka bir dille yaklaşılması gerekiyor. Elbette ki Galatasaray'ın orada güçlü rakibini yenmesi ya da berabere kalarak puan alması mümkün. Zaten bunu daha önce Fenerbahçe ve Beşiktaş da başardı. Ancak maçla ilgili bütün söylemi bunun üzerine kurmak pek akla uygun değil. En yakın örnek de Hollanda milli maçı.

O karşılaşmayı kazanabileceğimiz ya da en azından berabere kalabileceğimiz halde kaybetmemiz ortalığı toza dumana boğdu. Oysa böyle bir tartışmanın doğmasına imkan verecek düzeyde futbol oynamış olmamız da önemliydi. Bunun üzerinde neredeyse hiç konuşulamadı. Böylece o maçtan elimizde birşey kalmadı. Puan zaten alamamıştık, hiç değilse bilgi ve deneyim edinebilirdik; galiba o da olmadı.

Kuşkusuz Abdullah Avcı'ya yapılanların Terim için gündeme getirilmesi düşünülemez. Ancak yine de her önemli maçtan sonra oluşturulan gereksiz gürültü-patırtı ortamı futbola zarar veriyor. Ne yazık ki vatandaş da bundan hoşlanıyor. Maçlarla ilgili olarak ortaya konulan sağlam ve önemli fikirlere kimsenin kulak astığı yok. Bu tür bir şamata çok daha büyük ilgi görüyor.

M.United grubun en güçlü takımı. Şu andaki kadro değeri 260 milyon Euro düzeyinde hesaplanıyor. Eksikleri Cim Bom'un şansı olabilir. Galatasaray kılıpayı grubun 3. kategori takımı oldu ama kadro değeri bunun çok üzerinde; 156 milyon Euro. Grubun asıl talihsizleri Braga ve Cluj. 2. kategori Portekiz takımının değeri 60, 4. kategori Cluj'un değeri 33 milyon Euro olarak hesaplanıyor.

Paraya filan önem verdiğim için değil, takımların gücünü ve değerini en açık biçimde bu ortaya koyduğundan bunun sözünü ediyorum. Yoksa 90 dakika içinde ne inanılmaz durumlar yaşanabiliyor! Geçen sezon Kıbrıs Rum Kesimi takımının grup lideri olarak çıkması, sonra da Lyon'u eleyip Real Madrid'le oynaması bunun örneğiydi.

Sonuçta Galatasaray'ın asıl düşünmesi gereken maç bu değil. En iddialı teknik adam bile gerçekçi olacaksa bu maça puan yazamaz. Asıl olay İstanbul'da M.United'i yenebilmek. Ayrıca, kadro değeri olarak Galatasaray'ın çok altındaki rakipleri içerde yenip dışarda da yenilmemeyi başarmak. Gruptan çıkmanın gerçekçi matematiği budur.

Deplasmandaki M.United karşılaşmasını hedef maç olarak ortaya koyduğunuz zaman kaybedince sıkıntı çekiyorsunuz. Hatta kazansanız bile aynı sorunu yaşıyorsunuz. Çünkü o zaman da grubun daha zayıf rakipleri karşısındaki puan kayıpları başka sorunlara yol açabiliyor. Dolayısıyla işi gürültü-patırtıya boğmadan sükunetle düşündüğümüzde gerçeklerin çok daha farklı olduğu görülebiliyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ne olabilecekse o oldu

Ahmet Çakır 2012.09.20

Doğrusunu isterseniz bu maçta ne olabilecekse o oldu. Kuşkusuz her maç gibi bu da 'ah şu şöyle olsaydı, bu böyle olsaydı' türünden olasılıklara da açık bir karşılaşmaydı.

Galatasaray'ın yediği gol sayısı daha fazla da olabilirdi, gol atıp puan da alabilirdi. Ancak sonuçta fikstür talihsizliği belirleyiciydi. Güçlü takımların kendi evlerinde oynadıkları maçlarda kazanma olasılıkları elbette ki çok daha yüksek. Biz 'şöyle inanıyoruz, böyle güveniyoruz' gazlarıyla arayı kapatmaya çalışıyoruz. O da kolay olmuyor. Bu maçta puan alabilmek için mümkün olabilecek her şeyi yaptık bile diyebiliriz ama sonuç ortada. Onların üstün yanı kadro kalitelerine bağlı olarak oynama beceri ve alışkanlıkları. Bu sayede su içer gibi gole gidebiliyorlar. Bizse benzer durumlarda 'topu az mı sürsek çok mu, ona mı versek buna mı' diye düşünürken tıkanıp kalabiliyoruz. Tercih hataları ve uygulama beceriksizlikleri, pozisyonları öldürüyor, emeğimizin karşılığını almayı güçleştiriyor. M.United karşısında daha ilk dakika içinde Umut'la penaltıya epeyce benzeyen bir pozisyon bile bulduk. Ancak Alman hakemin bunu vermeyişinde bir kasıt aramak yersiz olur. Çünkü sonrasında ev sahibinin de benzer pozisyonları vardı, onları da vermedi. W.Stark maçın tamamında iyi bir yönetim gösterdi. Yakınması gereken varsa onlardı. 88'de Dany'nin yaptığı mutlak penaltı verilmedi.

Oyunun büyük bölümünü başabaş oynadık. İlk yarıda Amrabat ve Hamit'in şutlarının direktten dışarı gitmesi, ikinci devrede Selçuk'un nefis kafa vuruşunda aynı durumun yaşanması, Emre Çolak'ın vuruşunda kalecinin olağanüstü kurtarışı çok açık talihsizlikler oldu. Bunlar, M.United karşısında çok az takımın bulabileceği pozisyonlardı. Alex Ferguson gole dönük hesaplarını Valencia ile H.Balta'nın üzerine oynama şeklinde yapmış gibiydi. Daha ilk 5 dakikada 3 pozisyon ve arkasından gelen golün dışında buradan gelen her atağı yüreğimiz ağzımızda izledik. Tabii bunda H.Balta'nın önünde kendisine yardım edecek oyuncu olmayışı da etkendi. Hiç olmayacak şekilde kaptırılan toplar ve öteki bireysel hatalar da sorun oldu. Terim'in Elmandersiz ve Hamit'le başlaması üzerinde konuşulmaya değer durumlardı. Umut'un çok erken oyundan alınışına pek akıl erdiremedik ama mutlaka bir nedeni vardır dedik. Burak'ın henüz bu düzeyin oyuncusu olmadığı hem verimsizliği hem de yol açtığı penaltı ile görüldü. Allahtan Nani penaltıyı Muslera'ya teslim etti. Yoksa iki farkın ardından Cim Bom'un ayakta kalması çok güçleşecekti. Sarı Kırmızılı takım saygın bir mücadele verdi ve istediğini elde edemese de rakibiyle birlikte gruptan çıkmaya aday takım olduğunu kanıtladı. Maç öncesinde söylenmesi zorunluluk sayılabilecek sözler dışında Terim'in bu karşılaşmayla ilgili olarak bir puan hesabı yapmış olabileceğini pek sanmıyoruz. O puanları başka yerde aramamız gerektiği çok açık. Azımsanmayacak sayıdaki Galatasaray taraftarının desteği, statta defalarca tekrarlanan 'Lütfen oturduğunuz yerlerin üstüne çıkmayın' anonslarıyla birlikte maç boyunca kesintisiz sürdü. Bu da karşılaşmanın eğlenceli yanlarından birini oluşturdu. Bizim taraftarımız kazanılmayan maçta pek eğlenemez ama Old Trafford'da bu kadarına razı olmak zorundayız.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hesapları gözden geçirmek gerek

Ahmet Çakır 2012.09.21

Artık bu tür şeylerle avunacak durumda değiliz ama Galatasaray güçlü rakibi M.United karşısında Avrupa'da yeniden kendini kabul ettirme döneminin ilk ışıklarını verdi.

Üç topun direktten dönmesi ve öteki önemli pozisyonların yanında yüzde 55'lik topa sahip olma oranı, eşit sayıda köşe atışı kullanma gibi veriler hiç yabana atılacak işler değil.

Onları kızdırmak ya da başarılarını küçültmek için söylemiyorum, daha önce M.United'ı burada yenmiş olan takımlarımızın o maçlardaki verileri bilgisayara verilip maç sonucu istense 4-1 ya da 5-1 yenilgileri gibi skorlar çıkabilirdi. Bu karşılaşmada da İngilizler, Alman hakemin vermediği penaltılardan yakınabilirler, kaçırdıklarına üzülebilirler ama onlar kalecilerini kahraman ilan etmeyi yeğlemiş...

A.Madrid'den 20 milyon euro bonservis bedeliyle gelen De Gea pek bekleneni verememişti ve yerini yedeğine kaptırmak üzereydi. Bu maçtaki başarısıyla güven tazeledi. Ancak ondan çok direklerin başarılı olduğunu düşünenler de yok değil.

Ne olursa olsun maçın kaderini belirleyen oyunculardan biriydi o.

Şunu atlamayalım: Maç sırasında Umut'un durumunu tribünden görmek kolay değildi. Çok erken çıkarılmasının nedeninin de sakatlık olduğu açıktı. Ancak Umut gibi daha çok fizik gücüyle oynayan bir oyuncunun en iyi döneminde böyle bir sakatlık geçirmesini de yadırgadık. Durumu basın toplantısında Terim'e sordüğümüzda "Daha 5. dakikada beni çıkarın diye işaret etmişti." diye durumu açıkladı. Umarız ki uzun sürmez sakatlığı. Milli futbolcunun bu kadar parlak bir döneminde göze geldiğini düşünmemek elde değil.

Galatasaray aslında Devler Ligi'nden epeydir uzak kalmış olmasının sancısını yaşadı. Terim, kadroda bu deneyime sahip sadece üç oyuncunun bulunduğunu söyledi. M.United gibi rakip karşısında bunun getirdiği sıkıntı açıkça kendini gösterdi. Yine de umut verici güzellikler az değildi.

İngiliz medyası maç sırasında da sonrasında da Galatasaray'dan saygıyla sözetti. Sarı Kırmızılı takımın geçmişte canlarını sıkmış bulunan ekipten daha güçlü bir kadroya sahip olduğu vurgulandı. Alex Ferguson da benzer nitelikte övgülerde bulundu. Geçmişte böyle şeyler biraz da laf olsun diye söylenirdi ama bu kez gerçektir.

Galatasaray'ın savunma dağınıklığı ve özellikle Hakan Balta'nın görev bölgesi ileriki maçlarda da sorun olacak gibi görünüyor. Bu soruna çözüm nasıl bulunacak bilmem ama Hamit'in de biraz hızlanmasıyla Cim Bom bir kademe yukarı çıkabilecek gibi göründü. Özellikle hücum gücü açısından potansiyel yüksek.

Gruptan çıkma konusunda Cluj'un deplasmanda Braga'yı yenmesi hesapları epeyce karıştıracak nitelikte. Toplam kadro değeri 33 milyon euro olan Rumen ekibinin deplasmanda grubun 2. kategori takımı karşısında kazandığı bu başarı, her türlü hesabın çok iyi yapılması gerektiğini gösteriyor.

Tekrarlamakta yarar var, maçta yaşananlar ne olursa olsun bu karşılaşmanın kaybedilmesi normaldi. Sarı Kırmızılı takımın şimdi peşpeşe evinde oynayacağı iki maçı kazanması asıl hedef olmalı. Onlarda bir arıza çıktığı zaman artık hayal peşinde koşma zorunluluğu ortaya çıkabilir. M.United'ı İstanbul'da yenmek de pek kolay iş değil.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Burada da ne olabilecekse o oldu

Ahmet Çakır 2012.09.24

M.United maçını başlıktaki gibi değerlendirmemize bozulan Galatasaray taraftarları oldu.

Oysa futbolun en kesin gerçeklerinden biri bu. (Onlar masalları seviyor, ne yapalım!) Neredeyse yüzde 90'ın üzerinde bir oranla maçın sonucunu iki takım arasındaki güç farkı belirliyor.

Toplam değeri Cim Bom'un tek oyuncusu kadar olan rakibi karşısında farklı galibiyet beklenen bir durumdu. Ancak kağıt üzerinde süper favori de olsanız maç oynanmadan kazanılmıyor. Özellikle M.United sarsıntısından sonra kiminle oynasanız sıkıntı yaşayabilirsiniz. Sarı Kırmızılı takım, bu tür mazeretlere sığınmadan oynayıp istediğini elde etti.

Terim'in bu maçta uyguladığı rotasyonun çok ilginç bir yanı yoktu ama kaleci dahil tüm savunmanın yabancı oluşu, Melo'yla birlikte 6 yabancı kontenjanını doldurup Elmander'in kenarda kalmasıyla Sercan'ın şans bulmasını sağlamıştı.

Mütevazı rakip karşısında bunların sorun olmayacağı düşünülüyordu.

Sercan'ın bir transfer yanıışından başka birşey olmadığı defalarca ortaya çıktı. Kontenjandan bulduğu şansla ilgili genel kanı "Bu son maçı olur" şeklindeydi. Riera'nın bek oynamayı bilmeyişinden doğan sorunları da öteki üç adam halleder gibi görünüyordu. M.United maçını "Galip sayılır bu yolda mağlup" diye yorumlayan taraftarın coşkusu da dikkate değer düzeydeydi.

Ortaalandaki dört önemli adamın hemen hiç top tutamayışı ilk 25 dakikanın boşa geçmesine neden oldu. Maça yoğunlaşma sıkıntısı yüzünden yapılan hatalar da göz tırmalayıcı nitelikteydi. Bu süre içinde kaleyi bulan tek şut atabildi Cim Bom. Üstelik erken bir değişiklik sancısı yaşamıştı rakip takım. Buna karşın Akhisar'ın cesaretle oynamaya çalışması onlar adına pek iyi sonuç verecek bir durum değildi.

Nitekim fiyakalı bir atağın ardından ikinci gol geldi. Yarım saat dolmadan yakalanan skorda Emre Çolak'ın becerisi ve Burak'ın ikinci hamleyi yapabilme çabukluğu etkendi... Hemen ardından gelen ikinci gol Burak'ın bir takım arkadaşına yapabileceği inanılması güç türden iyilikti. Ortada pozisyon filan yokken sezgisiyle kaptığı topla yüzdeyüz gollük pozisyon üretti ve Sercan'ın topu boş kaleye atmasını sağladı.

Burak Trabzonspor'da gol konusunda bencillikle suçlanan bir oyuncuydu. Buradaki değişim ve özverisinin karşılığı da çok geçmeden kendisine aynı şekilde Hamit tarafından verilen bir armağan olarak geri döndü. Bu golün başlangıç noktasında Sercan'ın bulunması da futbol tarihine geçecek bir olay sayılırdı!

Maçın rahat kazanılmasında başrol Burak'ındı. Emre Çolak ve Dany öteki iyi adamlardı. Eboue ve Hamit başta olmak üzere ötekiler de görevlerini yaptılar. Melo da kendine gelmeye başladı. Sercan ve Riera henüz umutsuz vak'a statüsünden çıkabilecek durumda görünmedi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futboldan kim anlar?

Ahmet Çakır 2012.09.28

Böyle günlük tüketime dayalı birtakım tartışmalar ilgi alanım içinde değil. Ancak futboldan kimin ne kadar anlayıp anlamadığı yolunda yıllardır yazıyor ve televizyonlarda konuşuyorum.

Günün birinde kalıcı olabileceğine inandığım türden yazılarımdan bir kitap yapacak olursam onun adını başlıktaki gibi koyma konusunda da bir kararım var.

Belki en başta şunu söylemek gerek: Bu memlekette futboldan anlama konusu adeta salgın bir hastalık gibi! Başka herhangi bir spor dalından anladığını ileri süren insanlar yok denecek kadar az. Fakat futbol söz konusu olunca milyonlarca kişi bundan anladığını ileri sürmekten büyük keyif alıyor. Sanıyorum bu durum, Çetin Altan ustadan ilhamla, toplumdaki mesleksiz insan sayısının çok fazla oluşundan kaynaklanıyor. Çünkü bir mesleği olan insan onun ne kadar zor edinildiğini de bilir ve buna saygı duyar.

Bundan daha önemlisi futbolu sevmenin, onunla ilgilenmenin tek yolu ille de anlamak değil. Oynamak ve seyretmek başta olmak üzere bilgisinin ve yorumlama yeteneğinin sınırları içinde futbol konuşmak, tuttuğu takımın galibiyetine sevinmek, yenilgisine üzülmek, haksızlıklara yanlışlara tepki göstermek gibi pek çok boyutu var bu işin.

Fakat hayır! Bunlar bizim insanımıza asla yetmiyor; ille de futboldan anladıklarını kanıtlamak zorunda hissediyorlar kendilerini. Biraz mantıklı düşündüğünüzde, 'böyle birşey niçin gerekli olsun' sorusunu kendinize sorabilirsiniz. Üstelik, mesleği bu olanlar dahil olmak üzere kimin futboldan ne kadar anladığı epeyce kuşku bir durumdur.

Çünkü futboldan gerçekten anlamak çok boyutlu bir olaydır; bizdeki şekli anlıyormuş gibi görünmektir. Sadece saha içinde oynanan oyun değildir futbol. Ekonomisinden sosyolojisine, tarihinden kültürüne kadar bir yığın boyutu vardır. Örneğin bu nedenle Dünya futbolunun en saygın isimlerinden Jupp Derwall, kitabına "Futbol Basit Bir Oyun Değildir" adını verme gereksinmesi duymuştur. (Bu yazıyı okuyanlar dahil olmak üzere Derwall'in böyle bir kitabının varlığından haberdar kaç kişi vardır dersiniz?)

Konuyu sağlıklı biçimde tartışabilmek için bununla ilgilenen insanların futboldan anlama dereceleri-seviyeleri vardır demek en doğrusudur. Kadın-erkek ayrımı da belli bir yere kadar kabul etmek gerçekçi bir yaklaşım olur. Çünkü futbol, kadınların ilgi alanı içindeki bir spor değildir. Sadece son 10 yılda bu durum değişmeye başlamıştır. Örneğin, ABD'de 7 milyon, Almanya'da 1 milyon lisanslı bayan futbolcu olması, bununla ilgili çarpıcı göstergelerdir. (Bizdeyse bu durum henüz Allah selamet versin denilebilecek noktada! Son milli maçımızda Almanya'ya 10-0 yenildiğimizi duyan, bilen, ilgilenen var mı?)

Futboldan anlamanın temeli, önce yeterli bilgi sahibi olmak, sonra da yorumlama becerisi edinmektir. Elbette ki futbol oynamış olmak, anlamak için önemli bir avantajdır ama herşey değildir. Futbolla ilgili gelişmeleri takip etmek, kuralları ve değişiklikleri bilmek; kulüp yönetiminden hakemliğe, teknik adamlıktan taraftar örgütlerine kadar çok değişik boyutlarda bilgi sahibi olmak gerekir. Rahmetli Uğur Mumcu'nun muhteşem nitelemesiyle, insanların bilgi sahibi olmadıkları konularda fikir sahibi oldukları tek ülke bizimkidir.

Evet, futboldan anlamak atomu parçalamak filan değildir. Oyun kuralları basittir ve herkes iyi-kötü birşeyler söyleyebilir. Fakat anlamanın esası bu olamaz. Dünyada futbolla ilgili olarak yazılmış en güzel kitapların bile birkaç bin satmadığı ülkede, milyonlarca kişinin futboldan anladığını ileri sürmek gülünçtür... Çok kullandığım başka bir örnekle anlatmaya çalışayım: Böyle bir durumun ortaya çıkması halinde hemen herkes gömleğinin kopmuş düğmesini dikmeyi becerebilir. Peki bu onları uluslararası çapta bir terzi yapar mı?

Sadece bu değil, mesleği bu olan insanların bile futbolla ilgili pek çok konuda anlama durumundan çok uzak olduğuna defalarca tanıklık etmek zorunda kaldım. Örneğin, futbolla ilgilenmenin alfabesi denilebilecek olan, nizami bir futbol sahasının ölçülerini hemen hiç kimse bilmez! Evet, spor yazarları dahil olmak üzere bu konudaki bir soruya tam yanıt verebilecek insan sayısı, inanılması güç derecede azdır.

Ofsayt kuralında yaklaşık 5 yıl önce yapılmış değişikliklerden bile pek çok yorumcunun habersiz oluşunu bir yana bırakın, örneğin penaltının ne olduğunu herkes bildiğini sanır. Oysa cezaalanı içindeki 10 kusurlu hareketi say dediğinizde elle oynama, itme, çekme, çelme takma gibi beylik denilebilecek hareketler dışında birşey söyleyebilecek insan sayısı yok denecek kadar azdır.

Dediğim gibi daha bu konuda söylenebilecek dünya kadar söz var ama gazete köşe yazısının boyutları içinde mümkün değil. Artık tam anlamıyla bir hastalığa dönüşmüş bulunan futboldan anlama iddiasını bir kenara bırakıp ondan keyif almaya bakalım. İlle de anladığınızı kanıtlamaya çalışanlara gülüp geçelim. Bu şekilde hiç değilse kendi ruh sağlığımızı korumuş oluruz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sezonun en önemli maçı

Ahmet Çakır 2012.10.02

Bu tür abartılardan pek hoşlanmam ama bu akşamki Braga karşılaşması Galatasaray için sezonun en önemli maçı olabilir.

Sarı Kırmızılı ekip bu maçı kazanırsa 3 puanın ötesinde bir verime ulaşacak. Beraberlik ya da yenilgi halinde kaybı da aynı derecede ağır olacak.

Başkan Ünal Aysal bu konuda 'taktik' bir değerlendirmede bulundu. 6 sezondur Devler Ligi'nden uzak kalmış olmasının oluşturduğu eksikliği vurguladı. Bu nedenle gruptan çıkamamaları halinde buna üzölmeyeceğini söyledi. Eh, takımın üzerinden gerilimi almak için akılcı bir konuşma. Fakat pek gerçeğe uygun değil.

Cim Bom kazanırsa Braga'nın daha ikinci maçta safdışı kalması gibi bir durum ortaya çıkabilecek. Çünkü Portekiz takımı bundan sonraki iki maçını M.United ile oynayacak. Geçen sezonki hayalkırıklığının ardından bir an önce sonuca gitmek isteyecek olan M.United iki maçta da Braga'ya puan vermeyebilir.

Braga grubun 2.kategori takımı ve doğal olarak M.United'le birlikte ikinci tura yükselmenin de en güçlü adayı. Fakat bu gerçekten kağıt üzerinde kalan bir durum. Portekiz takımının gerçek gücü bu değil. 2010-2011'de oynadığı UEFA finali nedeniyle elde ettiğı yüksek puan sayesinde bu noktada.

Nitekim bu takımın toplam piyasa değeri 68 milyon 750 bin Euro olarak gösteriliyor. Galatasaray ise 150 milyon Euro ediyor. Yani rakibinin iki katından daha fazla. Ancak bu değerler elbette ki maçlara birebir yansımıyor. Yoksa Braga'nın da 33 milyon Euro'luk Cluj'u yenmesi gerekirdi.

Yine de Braga'nın kendi evindeki 2-0'lık yenilgisine aldanmayalım. Hiç duraksamasız denilebilir ki Devler Ligi'nin ilk maçlarının en büyük sürprizi bu oldu. Sadece tahmin olarak değil, maç içinde olupbitenler bakımından da bu inanılmaz bir sonuçtu. Braga bütün veriler açısından rakibini katlamış ancak onların 4 çıkışta 2 gol bulmalarını önleyememişti. Yüzde 65'lik top kullanma oranından, 36 adet gollük hücumdan 16'sı kaleyi tutan 23 şuttan hiçbir sonuç çıkaramamıştı Braga. Bu da inanılması güç bir futbol mucizesiydi. Bu akşam

Galatasaray karşısında ilk atakları gol olursa kimse şaşırmasın. Çünkü öyle maçların ardından böyle tuhaflıklar çok sık yaşanır.

Ayrıca Galatasaray'ın bu sezonki en büyük sorunu kolay gol yemesi olarak ortaya çıktı. Orduspor yenilgisi de bunun bir başka kanıtı oldu. Terim, belli ki Dany'yi bu karşılaşmaya sakladı. Sert bir rakip olan Orduspor karşısında sakatlıktan çekinmiş olmalı. Semih'le birlikte oynama pratiğinin gelişmesi de yeğlenebilirdi ama elbette ki bu hocanın bileceği iştir.

Savunma dışında Galatasaray'ın oyunundaki en büyük aksaklık Hamit ve Melo gibi iki önemli adamdan henüz yeterli verimin alınamayışı. Melo'nun hem idman ve maç eksiği var hem de pek çok pozisyonda oyun disiplinine kulak asmayıp aklına estiği gibi oynamayı sürdürüyor. Bundan da bir yığın sıkıntı doğuyor... Hamit'se gerçek kapasitesinin gerisinde kalmış olma sıkıntısını henüz aşamadı.

Normal koşullarda elbette ki Galatasaray'ın kazanabileceği bir maç bu. Ancak son yıllarda takımlarımız Avrupa'da başarısız olma konusunda özel bir anlaşma yapmış gibiler! Kendilerinin yarı gücünde bile olmayan takımlar karşısında mutlaka birşeyler icat edip puan yitirmeyi beceriyorlar. Bu, her takımı etkileyen berbat bir psikoloji haline gelmiş gibi. Sarı Kırmızılı takım adına da en çok çekinilecek nokta bu.

Türk Telekom Arena'da ilk kez Şampiyonlar Ligi müziğini dinlemek Sarı Kırmızılılar için çok hoş olacak. Kuşkusuz ki bunu galibiyetle süslemek de onların en haklı beklentisidir. Bunca yatırımdan sonra hâlâ şöyle oldu böyle oldu mazeretleri dinlemek kimseye ikna edici gelmez. Sadece kendisi için değil ülke futbolu açısından da Cim Bom kazanmak zorunda. a.cakir@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

En önemli maçımız bu!

Ahmet Çakır bilinmeyen-tarih

Evet, 2012 Avrupa Şampiyonası elemelerinde en önemli maçımız budur. Çünkü gruptaki asıl dikkat edilecek rakibimiz Avusturya değil, Belçika'dır. Avusturya'yı küçümsemek anlamında söylemiyorum, tam tersine onlar da tıpkı Belçika gibi yeniden yükselişe geçmek için bu tür bir turnuva başarısı arayışı içindeler.

Ayrıca grubumuzun 3. kategori takımı olarak da zaten yükselişe geçtiklerini göstermiş durumdalar.

Kısacası Avusturya maçlarında da sıkıntı çekeceğiz ama Belçika'nın durumu daha ilginç. Çünkü Belçika gerçek gücüne oranla yanıltıcı bir konumda bulunuyor. Medyamız da o anlamsız 'torba' kavramıyla işi anlaşılmaz hale getiriyor ama işin gerçeği bu.

Aslında Belçika ile eşleşmek ciddi bir talihsizlikti çünkü 4. kategoriden çok daha zayıf bir rakip gelebilirdi grubumuza. Bu objektif açıdan hiç tartışılmaz bir gerçek ama kimsenin umurunda bile değil. Bunun için ağlamaya filan gerek yok ama hiç üzerinde durulmayacak bir nokta da olamaz.

Aynı durumu 2010 Dünya Kupası elemelerinde de yaşadık. Orada Belçika grubun 3. kategori takımıydı, Bosna-Hersek de 4. İkisi karşısında da istediğimizi elde edemedik. Özellikle Belçika ile evimizde 1-1 berabere kaldık ve

deplasmanda da 2-0 yenildik. Gerçi ikinci maç öncesinde işimiz bitmişti ama gruptan çıkma şansımız olsa da yapabileceğimiz fazla birşey bulunmuyordu.

Ne yazık ki bizde rakiplerimizin durumunu doğru değerlendirme ve buna göre hazırlanma konusunda hastalıklı bir kültür var. Grubun birinci kategori takımı Almanya'yı bile hiçe sayan yaklaşımlar insanı şaşkına çeviriyor. Ötekilerse sadece çerez! Birşey düşünmeye filan gerek yok, ezip geçeriz, o kadar!

Tabii maçlara bu şekilde çıkmak yapılabilecek olan en akılsızca iş. Çünkü bunun oluşturduğu dağınıklık içinde mutlaka gol yiyoruz ve sonra da bunu nasıl çıkaracağız diye çırpınmaya başlıyoruz. Bunu bugüne kadar defalarca yaşadık. Ders filan aldığımızı da kimse söyleyemez. Sürekli olarak 'geriden gelme' efsaneleri üretmek mümkün olmayınca da çuvallıyoruz.

Belçika'nın ilk 11'indeki 10 adam Avrupa'nın önemli liglerinde oynuyor. Bunlar, M.City, Everton, B.Münih gibi yabana atılmayacak ekiplerde yer alıyor. Hazard gibi Fenerbahçe'nin Lille maçlarında izleyip hayran kaldığımız oyuncular da bu takımda.

Bizse çoğu zaman olduğu gibi bir kaostun içinde ya da kıyısında. Yeni dönem ve yeni umutlar çok çabuk bir kavgaya dönüşecek gibi görünüyor. Muhteşem kariyerine karşın yaptığı oyuncu seçimleri Hiddink'i çok çabuk en sert eleştirilerin hedefi yapabilecek gibi. Bir yığın adam pusuda bekliyor. Neresinden bakarsanız bakın mutlaka kazanmamız gerekiyor. Başka türlü sadece çok başımızı ağrıtmakla kalmaz, daha ilk adımda ciddi biçimde tökezlememize yol açabilir. Bundan doğabilecek moralsizlik ve güvensizlik haliyle 8 Ekim'deki Almanya, 4 gün sonraki Azerbaycan maçlarına yansıcaktır.

Kimseyi korkutmaya ya da endişelendirmeye çalışmıyorum, sadece gerçeği kavrayabilmemiz için çaba gösteriyorum. Bizi palavradan şişirmeler değil bu tür ciddi ve gerçekçi yaklaşımlar başarıya götürebilir. En azından spor yazarının görevi bu olmalı.

Aslına bakarsanız, bazı okurlar öyle istediği için, 'Biz aslanız, kaplanız; önümüze çıkanı yıkar geçeriz. Belçika da kim oluyormuş... Dağ başını duman almış...' tarzı bir yazı yazmak üzere bilgisayarın başına geçmiştim. Demek ki sahiden iflah olmaz bir kötümsele dönüşmüşüm farkında olmadan. Şu olanı görüyor musunuz?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Önce sevinelim, sonra tartışalım

Ahmet Çakır bilinmeyen-tarih

Evet, kazanmak harika ama önce şunu konuşmak gerekiyor: San Marino dahil yeryüzünde duran toplardan bizim kadar kolay gol yiyen başka bir takım var mıdır? Bu, asla çaresi bulanamayacak bir hastalık, hatta kader midir?

Bu sakatlık daha nereye kadar sürecektir? Üstelik bunu yenik duruma düştüğümüz maçta önce beraberliği sağlayıp sonra rakibi 10 kişi bırakma becerisini gösterip hemen üstünlük sayısını bulduktan sonra yapmak, akılla açıklanabilecek bir durum mudur? Böyle bir maçı bile azaplar içinde bitirirken hedefe ulaşmak mümkün müdür? Resmi duruma göre biz onlardan 2 gömlek daha üstündük ama Belçika'nın bizden çok daha çağdaş ve

etkili bir futbol oynadığını biliyorduk. Hiddink eleştirilere kulak verdiğini iki değişiklikle göstermişti. H.Balta'nın sakatlıktan da olsa bu durumu önemsedüğimizi belirtelim.

Oyun anlayışı olarak olmasa da ciddiyet ve çaba düzeyinde Kazakistan maçının biraz önüne geçmiş gibiydik. Rakibin önde basması karşısında top çevirip kalabalık ortasahamızla oyunu şekillendirip gole gitmek istiyorduk. Yani ne yapacağımızı bilir gibiydik ama nasıl yapacağımız belirsizdi.

Gol bölgesinde herşeyi Arda'ya bırakmıştık. Üstelik onun beklenenden daha fazlasını yaptığı durumlarda bile öteki oyuncuların seyretmesi gole gitmemizi güçleştiren bir eksikliğimiz oldu. Tuncay'ın etkisizliği ve başka bir oyuncumuzun o bölgeye gelemeyişi ciddi bir sorundu.

Ancak bundan çok daha önemli olan her duran topta yaşadığımız azaptı. Bu kez de aynı durum çok çabuk kendini gösterdi. Daha ilk köşe atışlarında inanılmaz bir kolaylıkla topu ağlarımıza yolladılar. Van Buyten böyle bir golü uzun yıllardır idmanlarda bile atmamıştır.

Ardından Fellaini'nin Arda'ya sakatlayıcı hareketi, hakemin buna değil itiraz eden Emre'ye kart göstermesi, 'eyvah' dedirten gelişmelerdi. Bu gibi hareketlerin de büsbütün artırdığı dağınıklık içinde kalemizde ikinci golü görmemiz işten bile değildi. Neyse ki hiç değilse bu perişanlığı yaşamadan toparlanmayı bildik. İkinci yarının başındaki pabucun ne kadar pahalı olduğunu görmekten de kaynaklanan parlayışımız beraberlik golünü getirdi. Yükselen tempomuz rakibi şaşırttı. Golde Hamit'in ilk vuruşunun ardından topun yine ona gelmesi şans değil de hak gibiydi.

Elbette ki etkisiz kalan Selçuk'un yerine Semih'in girişi, Hamit'in de kenardan biraz içeri gelişi bu goldeki öteki önemli etkenler oldu. Ancak tempomuzu çabuk kaybettik ve Belçika'nın diri futbolu karşısında yine bocalamaya başladık.

Bu aşamada mümkün olabilecek en güzel durum gerçekleşti ve rakibin saatli bombası Company oyun dışı kaldı. Hemen ardından da Semih'le golü bulup derin bir soluk aldık. Gol pasını veren Hamit de maçın adamı oldu demeye hazırlanırken bir kez daha yıkıldık. Neyse ki karşı koyabilecek gücümüz vardı. Kimbilir kaç kez yaşadığımız bir felaketi, daha ikinci maçta en büyük yarayı alıp çökmeyi bu kez kabullenmeyecektik. Evet, geride daha bir yığın maç var ama inanın ki en önemlisi buydu. Çok şükür bu kez gerekeni yapabildik. Şimdi herşeyi daha rahat tartışabiliriz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)